GLOSSARIA

duo, è ſitu vetuſtatis eruta:

AD VTRIVSQVE LINGVAE

cognitionem & locupletationem perutilia.

ITEM,

DE ATTICAE LIN

guæ ſeu dialecti idiomatis,

COMMENT. HENR. STEPH.

Vtraque nunc primùm in publicum prodeunt.

ANNO M. D. LXXIII,

excudebat Henr. Stephanus. 1573

CVM PRIVILEGIO CÆS MAIESTATIS.

SUMMA PRIVILEGIORUM HUIC GLOSSARIORUM *editioni concessorum, quæ prodiit anno M.D. LXXIII, Cal. Febr.*

Diplomatis duobus MAXIMILIANI II, Romanorum imperatoris semper augusti, cautum est Henrico Stephano, nequis in universis ditionibus ipsius Cæsareæ majestatis, locis atque civitatibus tam sacro Romano imperio, quàm cæteris regnis, dominiis & provinciis ejus mediatè vel immediatè subjectis, nisi ipsius Henrici Stephani aut hæredum permissu, hæc Glossaria, & hunc ejus de Atticæ linguæ seu dialecti idiomatis commentarium excudere ante octennium, à die qua finita editio fuerit computandum: vel ea quæ excusa fuerint exemplaria vendere atque distribuere publicè vel occultè aut quovis alio prætextu, ausit. Alioqui sibi, præter amissionem librorum, mulctam decem marcharum auri puri irrogatam esse sciat, imperiali fisco & ipsi Henrico Stephano, vel ejus hæredibus, aut ab illis mandatum habentibus, ex æquo persolvendam.

Diploma unum datum fuit Pragæ, die XV Febr. Anno M.D.LXX.

Subsign.

Maximilianus.

Ad mandatum sacræ Cæs.
majestatis proprium,
A. Erstenberger.

Alterum datum fuit Spiræ, die XVII Sept. eodem anno.

Subsign.

Maximilianus.

Ad mandatum sacræ Cæs.
majestatis proprium,
M. Gerstman.

NOBILISS. ET VARIA ERUditione ornatiſſimo viro, D. THOMÆ REDINGERO,

HENR. STEPHANUS S. D.

SAtíſne fuerit, Thoma Redingere, ad concitandum tibi hujus libri deſiderium & amorem, ſi eum cùm ab aliis plurimis, tum verò à Jacobo Cujacio, qui primum inter amicos tuos locum obtinet, mirificè deſiderari & amari dixero? Non ſatis (ut opinor) eſſe id poterit. Si enim bene te novi, in eorum numero ponendus non es, qui admiratione & amore protinus complectuntur quod amicum in pretio habere animadvertunt: tantúmque amicitiæ tribuunt, vel potius indulgent, ut illius ſuæ admirationis ſuíque amoris fidem penes amicum eſſe velint. Ac meritò certè exemplum eorum ſequendum tibi non exiſtimas. aſſentatorum enim verius quàm amicorum officio fungi hac in re mihi videntur. Atque, ut ingenuè loquar, in memoriam revocant quod apud Athenæum non ſine riſu olim legi, de quodam Chiriſopho, uno τῶν Διονυσιοκολάκων, qui aliena fide (ut ita dicam) ridebat. Nam quum ridentem Dionyſium unà cum amicis vidiſſet, in riſum & ipſe prorupit: licet longius ab illis remotus quàm ut audire quæ dicebantur poſſet. Interrogante Dionyſio quomodo riſus ſocius eſſet, quum ejus cauſam ignoraret, Vobis (inquit) fidem habeo, riſum mereri quod dictum eſt. In memoriam reducunt & quæ Juvenalis canit de quodam cæco adulatore, qui fidem ſuam oculis alienis adſtringebat, ut ille alienis auribus.

Nemo magis rhombum ſtupuit. nam plurima dixit
In lævum converſus: at illi dextra jacebat Bellua.

Quum igitur aſſentatoris potius ſit quàm amici ex aliena fide ita pendêre, abſit ut tibi hunc librum aliorum duntaxat amore commendari poſſe exiſtimem: præſertim quum is ſis qui optimè de illo judicium ferre queas. Ac profectò ſi verum eſt proverbium, vino vendibili ſuſpenſa hedera non eſſe opus, ſuis ſe divitiis ita liber iſte commendat, ut externa commendatione minimè indigeat. Nam ſive Latinam ſive Græcam linguam

ſpectemus, nova pariter & inſigni multorum vocabulorum doctrina nos ditat. Quum igitur utriuſque linguæ mirè ſtudioſum te eſſe ſcirem, mei in te amoris meæque obſervantiæ indicium aliquod præbere cupiens, dicandum tibi cenſui. Quanvis enim ejuſmodi ſit qui ſe tibi reddere charum ipſemet poſſit, chariorem tamen tum propter me, è cujus manibus in tuas venit, tum verò propter aliorum quos jam demeritus eſt amorem, futurum eſſe ſpero. Plura autem de illo ex mea ad lectorem epiſtola (ſi eam legere vacabit) intelliges. Præſertim verò quod ad titulum attinet, qui nihil minus quàm magnificus aut ſpecioſus eſt, non debere quenquam ex eo ipſum opus metiri, utpote multo plus habente in receſſu quàm in fronte promittat, declaravi. Quinetiam verbum vetus huc accommodavi, quod ſub ſordido etiam palliolo ſæpe ſapientiam eſſe ait.

Cæterùm non ſum neſcius hunc librum tardius & tua & aliorum multorum ſpe in lucem prodire : (præſertímque eorum qui lubenter uni cuipiam ex tomis mei Theſauri Græcæ linguæ aſſuendum curaſſent) ſed quicunque noverint quàm nunc ægro ſim, non corpore, ſed animo, hanc tarditatem non ſolùm excuſaturos & boni conſulturos, ſed etiam celeritati ſuperioris temporis antepoſituros confido. Vale.

HENR. STEPHANUS
LECTORI.

NON DUBITO, lector, quin plerique, sumptis in manus hisce libris, qui Glossariorum nomine inscribuntur, si ex titulo, aut ex aliquot vocabulis in quæ fortè inciderint, statim eos æstimabunt, (ut hominum temerariorum fert consuetudo) mali æstimatores, & contemptores eorum potius quàm admiratores futuri sint. Quamobrem quum vel de levibus rebus judicium & subitò & tutò ferri vix possit, monendum te simul ac rogandum putavi ut non prius de hisce scriptis judicares, quàm ea non per transennam aspexisses (ut loquitur proverbium) sed penitus & attentè introspexisses.

Ad titulum enim quod attinet, quemadmodum quum aliquem audimus, quid loquatur potius quàm quis loquatur animadvertendum est: ita in quibuslibet libris, non tam tituli quàm eorum quæ illis continentur, habere nos rationem decet. Sicut enim verum esse comperitur quod veteri verbo jactatum fuit, sub sordido etiam palliolo sæpe esse sapientiam, ita fieri interdum videmus ut bonus alioqui liber minimè specioso titulo sit insignitus. Quam tamen in partem à nostræ ætatis hominibus rarò peccatur, frequenter in alteram. Plerique enim in titulis nihil non promittunt, sed vix decimam eorum quæ promiserint partem præstant: nimirum longius Nasoniani illius præcepti usum extendentes,

Promittas facito. nam quid promittere lædit?
  Pollicitis dives quilibet esse potest.

Alii titulos non tam divites pollicitis quàm speciosos & magnificos libris suis præfigunt: sed si libros ipsos introspicias, illos titulos tanquam larvas esse animadvertes. Potéstque in multos jactari quod in unum à me jactatum fuit hoc disticho,

Est libro titulus quo non speciosior alter:
  Sed præter titulum nil habet iste liber.

Alii quum sua scripta cramben repetitam esse sciant, novitate alicujus nominis quod illis imponunt, id dissimulare conantur. Sed horum nonnullis usuvenit ut novo illo vocabulo planè se novitios & tyrones esse testentur in iis quæ tanquam veterani tractanda susceperunt. Exemplo esse poterit is qui ῥησιπαιδείας appellationem excogitavit, suóque libro titulum hunc præfixit, pro eo quod cæteri omnes mortales grammaticen vocant. Scilicet enim quia felix est lingua Græca in componendis novis vocabulis, ideo quælibet compositio admittenda est: & non solùm nulla juncturæ habenda ratio est, (quasi Græci temere quælibet jungere quibuslibet soliti fuerint) sed ipsi etiam vocabulorum significationi in compositione vis afferri potest. Sed hac de re, in qua multos quotidie ridiculè labi video, alius erit ridendi locus. Ad hos libros redeo, qui quum multa speciosa vel potius præclara contineant, minimè specioso titulo sunt ornati: ita ut in contrariam partem (sed cum minore periculo) peccatum sit ab iis qui id nominis illis tribuerunt. Glossaria enim inscribuntur, uti dixi. quod vocabulum prima fronte barbariem

quandam resipere videri possit: verùm si vocabulum Glossas in eâ significatione recipimus quæ à recentioribus tributa ei fuit, quídni & Glossarium pro libro glossas complectente recipiemus? Hoc certè recipere cogentur qui illud recipient. ut tamen ingenuè fatear, minimè illis assentiri velim: quippe qui quum Glossas de expositionibus vocum obscuriorum, & quæ minus usitatæ sunt, dici audio, abusum hujus vocabuli potius quàm usum esse existimem. Glossæ enim, sive Glossemata, non expositiones vocum obscuriorum & minus frequentium, aut etiam peregrinarum, vocabantur, sed illæ ipsæ voces quæ tales erant, eo nomine appellabantur. Vereor itaque ne ex quodam Fabii loco perperam intellecto hæc vocabuli istius nova usurpatio (id est, in nova significatione) profecta fuerit. Scribit nanque lib. 1, c. 1, Protinus enim potest interpretationem linguæ secretioris, quas Græci γλώσσας vocant, dum aliud agitur, ediscere. Credibile est autem aliquos γλώσσας à Fabio dici credidisse interpretationem linguæ secretioris: quum contrà nihil aliud quam linguam secretiorem hac appellatione intelligat.

Ac de titulo quidem satis: nunc de iis quæ hoc volumen complectitur, agendum est. Dico igitur hos libros, quocunque illos nomine appellare libeat, multorum ad Latinam, non paucorum & ad Græcam linguam pertinentium nobis advenire primos doctores. Sed ut de Latinis vocabulis nunc disseram, insignes antiquitatis reliquiæ hîc promuntur, in vocibus partim simplicibus, partim compositis. Atque hæ quo antiquiores sunt, eo magis novæ futuræ sunt: utpote quæ per tot annos tenebris mersæ, nunc primùm emergant. Simul verò erit cur miremur Fabium de linguæ Latinæ paupertate esse conquestum. Si enim eam consideremus talem qualis ad nostra tempora pervenit, nimirum magna bonorum suorum parte spoliata, pauperem certè non immeritò appellabimus: sed antea si omnia sua bona norat, fortunatam se (ut de agricolis cecinit Maro) & divitem vocare: atque inter linguas si non primum, quod ad opulentiam præsertim attinet, (eum enim Græcæ deberi constat) at secundum sibi vendicare locum poterat. Sedenim jam tum quum in ipso ætatis suæ flore esset, (ut ita loquar) suas sibi divitias quodammodo invidisse videtur. Nam ut de priscis oratoribus & historicis taceam, priscos poetas multa usurpasse videmus quorum usu posteri eorum sibi interdixerint. Nominatim verò in compositis vocabulis, quæ epithetorum officio fungi volebant, illos tam audaces quàm hós timidos fuisse comperiemus. Velivolas naves & Pontigradas dixerunt illi, Repandirostrum & Incurvicervicum pecus: arietem Reciprocicornem, Lanicutem, Vestitrahum: testudinem Terrigenam, Tardigradam, Domiportam vocarunt. Unde autem hæc nisi ex magno Græcam linguam æmulandi studio orta esse putamus? Usqueadeo linguæ suæ amatores erant, ejúsque honori consultum cupiebant. Quid quòd ne ὀνοματοποιΐαν quidem Græcis relinquere voluerunt? Eos enim qui Taratantara ad exprimendum tubæ sonitum fingere non dubitarunt, quid non ausos esse ὀνοματοποιεῖν existimabimus? Sed hæc aptiorem alibi locum habere poterunt: nimirùm in iis quæ de Latina lingua veteri commentari cœpi.

AD EA igitur transeo de quibus eum qui horum lexicorum futurus est lector, præmoneri operæpretium esse arbitror: ne paucis quibusdam nævis offensus, corpus alioqui pulchrum aspernetur. Primùm in orthographia

hîc peccari fateor, præsertímque in primo Glossario, sive in Lexico Græcolatino. In utroque certè ubi litera B locum literæ V pro consonante positæ usurpat: aut vicissim litera V locum literæ B. veluti quum Berbex & Verbix pro Vervex, Benenum pro Venenum, Proterbus pro Protervus: vicissímque Vitumen pro Bitumen, Vivices pro Vibices, Venavulum pro Venabulum legimus. Sed hoc vitium in Florentina quoque Pandect. editione extare scimus: ac memini me & in quibusdam aliis vetustis codicibus observare: quos propterea Vasconis alicujus manu scriptos esse jocabar. Scimus enim nostros Vascones hoc vitio miserè laborare. Inter alia autem exemplaria quæ videre mihi contigit hunc scripturæ errorem habentia, est unum Auli Gellii, sive Agellii, (si ita potius appellari debet) ut exemplis in meo de mendorum origine libro declaravi. Animadvertendum est porro, istud permutationis vitium longius manasse. Ac ne longè abeam, ut inter vocabula quæ modò ex Glossariis protuli, habes Berbex & Verbix pro Vervex, ita Berbices legitur in libris Originum & antiquitatum Germanicarum, (ut quidem inscribere quibusdam placuit) itidémque nostra lingua B in V mutans, dicit *Brebis*, sive *Berbis*. quæ scriptura ad alteram illam Verbix proximè accedit: sed *Brebis* magis receptum est. Cæterùm ibi demum periculosa hæc literarum permutatio est ubi duarum vocum una literam unam, altera alteram habet, in significationibus quæ alioqui valde diversæ sunt. ut si pro Valvæ scribatur Balbæ, aut vicissim. Sed hujus periculosæ permutationis aut nulla aut pauca hîc exempla extare arbitror. In aliis autem vocibus quæ ab hoc periculo absunt, hoc plerunque contingit, ut bis scriptæ in priore præsertim Glossario reperiantur, & suo loco & extra suum locum. Exempli gratia, Benenum & Vitumen, perperam inter voces quæ à litera B & V incipiunt: at Venenum, Bitumen, rectè, in serie vocabulorum quæ à litera V, itémque eorum quæ à litera B, initium habent. Quinetiam uno eodémque loco aliquod vocabulum utranque scripturam habet: ut Scavia & Scabies. Præterea verò aspiratio ibi plerunque præter consuetudinem vel ponitur, vel contrà prætermittitur. ut Havena pro Avena, Abhominor pro Abominor: vicissímque Umilis pro Humilis, & Umor, Umidus, pro Humor, Humidus. Invenitur item G pro C. ut Gras & Grassum pro Cras & Crassum. in quo posteriore vocabulo nostra itidem lingua C in G permutans dicit *Gras*. An verò itidem ex Græco γϱάσος derivatum dici possit Latinum Crassus, quanvis mutata significatione, alii viderint. At verò C pro T, ante I, in posteriore Lexico, quod est Græcolatinum, passim occurrit. In utroque alicubi O pro AU reperies. ut in Clodus pro Claudus: in Clostrarius pro Claustrarius: sed subjungitur Claustrum & Clostrum. Et hæc quidem de scriptura ex multis fortasse quæ dici potuissent, dicta sint pauca. Quàm fideliter autem eam tibi repræsentaverim, estari poterunt qui hanc editionem cum vetustis exemplaribus conferent. Vix enim usquam scripturam mutare mihi permisi præterquam ubi litera B pro V, aut vicissim V pro B posita erat. ídque tamen in priore Glossario potius quàm in altero factum fuit. Ac profectò ad reliqua quod attinet, lectorem celare nolim, nonnulla esse quæ sine periculo mutari non possint.

SED hîc esse alia majoris momenti, quæ censura multo digniora sint, (ac præsertim in priore Lexico, ubi Latina præcedunt) dissimulare nolo. Talia autem nonnulla ibi potissimùm spectantur ubi uni eidémque voci

Latinæ duæ diversæ significationes tribuuntur. Nam plerunque, rectè & doctè unum Latinæ linguæ vocabulum aliquot Græcis valde diversis exponitur: & quidem priscæ etiam significationis ratione habita, in nonnullis. veluti quum Suppliciis significare dicitur κολάσεσιν: necnon ἱκεσίαις. Scimus enim Supplicia veteribus significasse etiam supplicationes, & apud Salustium quoque hanc significationem extare. Sic quum Sis exponitur εἴης, & εἰ θέλεις. Scimus enim à priscis profectum esse Sis pro Si vis. Sed in quibusdam vocabulis peccari (sive autori, sive potius alii, confundenti quæ ipse distinxerat, imputandum id sit) negare nemo possit. Exempli gratia, quum Facundus exp. εὔγλωττος, & γόνιμος: confundens cum Fœcundus. Sic Cohibet, καταμύει, & συνέχει: confundens cum Connivet. Sic Cærimonia, δημήτρια & μέμψις: confundens cum Querimonia. Sic Bilis, χολὴ μέλαινα, & εὐτελής: confundens cum Vilis. Eodem modo peccatur in Extorta est. exponitur enim non solùm ἐξεστράφη, sed etiam ἀνεφάνη, confundendo cum participio Exorta. Alicubi autem videre est unicum vocabulum Latinum unico Græco redditum, sed perperam. ut Exhortor, ἀποτρέπω. Aliquod item pluribus redditum: sed ita ut falsa interpretatio primum locum obtineat. ut Procul, Ἐγγύς. καὶ Μακρὰν, καὶ Πόῤῥωθεν.

Verùm pauca hujusmodi mala multis bonis quæ ibidem habemus condonari debent. Quorum unum est, quòd propriæ quarundam vocum significationis expositiones non vulgares afferuntur. veluti quum Strages esse dicitur ἀναίρεσις πολλὴ, ὡς τὴν γῆν σώμασι κατεστρῶσθαι. Nebulo, ὁ τὰ ἴδια λάθρα καταφαγών. Flagitaverit, Μετὰ βοῆς ἀπαιτήσῃ. Suggerit, ὑποβοηθεῖ. Κυρίως δὲ ἐπὶ τοῦ πολέμου δόρατα χορηγούμενα. Uniones, μαργαρῖται μεγάλοι μονόκοκκοι. Ex eorum numero est hoc quoque, quòd plerunque Græca Latinorum, nonnunquam & vicissim Latina Græcorum significationem nobis aperiunt. Sed quod ad Græca attinet, quædam hîc esse sciendum est ex autoribus sumpta qui temporum injuria interciderunt. Cujusmodi sunt duo ista comica, καταφαγᾶς & φαγέσωρος.

Alia multa dicenda hîc fuissent, quæ in id tempus reservo quo varias in hoc opus emendationes (quarum jam bonam partem paratam habeo) simúlque quandam ejus velut appendicem, quæ in manus meas nunc primùm venit, editurus sum. Sed interim in plerisque locis vel emendandis vel à mendi suspicione liberandis, veluti mutuas operas sibi hæc Glossaria tradere, ex eorum inter se collatione comperies. quam etiam faciliorem tibi reddam, Græcolatinum ex Latinogræco, vicissímque Latinogræcum ex Græcolatino faciens: ut eorum geminata dici possit utilitas. Meum autem consilium probabis, ut spero, in eo quod Græcis vocabulis quæ mendosa aut saltem mendi mihi suspecta visa sunt (sive aliquid emendatricis conjecturæ in ea habui, sive secus) accentum apponere noluerim. Cæterùm ut illarum quas dixi emendationum desiderium lenius feras. (nisi fortè me expectationem earum magis tibi commovere dicturus es) scito me, favente Deo, aliud opus unà editurum, cujus argumentum huic dissimile non erit. Ciceronis enim, Livii, Plinii, aliorúmque doctiss. pariter & elegantissimas interpretationes complectetur: ideóque inscribetur, VETERES LAT. LINGUÆ INTERPRETES. Quòd si uno eodémque tempore & Corollarium Thesauri Græcæ linguæ edere potero, haud scio an tuo desiderio satisfecero, mei quidem certè voti compos ero. Vale.

LEXICON LATINOGRÆCUM VETUS,

GLOSSARII NOMINE INSCRIPTUM:

Ex quo multæ antiquæ sermonis Latini voces, hactenus incognitæ, quædam etiam Græcæ cognoscuntur.

Servata est fideliter veterum codicum scriptura, præterquam in aliquibus mendis apertissimis. Alicubi etiam à prava scriptura ad rectam lector remittitu . Quæ autem voces Græcæ accentu carent, eæ mendosæ sunt.

A,	Ἀπὸ, Ἀπὸ τȣ̃. Ὑπὲρ τȣ̃, Ὑπὲρ τῆς.
Ab,	Ἀπό. Παρά. καὶ Ὑπό.
Abalieno,	Ἀπαλλοτριῶ.
Abalienat,	Ἀπαλλοτριοῖ. Ἀποπλανᾷ.
Ab aliis,	Ὑφ' ἑτέρων.
Abambulo,	Κατ' ἰδίαν περιπατῶ.
Ab astratura,	Ἀπὸ τῆς ἀναβολικῆς.
Abavia,	Προσγόνη, Μάμμη.
Abavia quinta,	Προμάμμη.
Abavus,	Προπάππου πατήρ.
Abdicasset,	Ἀποκηρύξει.
Abdicavit,	Ἀπεκήρυξεν.
Abdicat,	Ἀποκηρύσσει.
Abdidit,	Ἀπέκρυψεν, Ἀπέκλεισεν.
Abdo,	Ἀποκρύπτω.
Abdomen,	Λαπάρα, Ὑπογάστριον, Ὑποκοίλιον.
Abdixit,	Ἀπεῖπεν, Ἀπηρνήσατο.
Avaritia,	Φιλαργυρία.
Abaci delfica,	Μηνιστέριον, ὡς Ἰȣβενάλιος.
Avia,	Ἀνόδευτα.
Abalienata,	Ἀλλοτριωθέντα.
Avulsus,	Ἀποσπασθείς.
Abducit,	Ἀπάγει.
Avarus & Avara,	Φιλάργυρος, Ἄπληστος.
Avidus,	Ἄπληστος.
Abba,	Πίττα.
Abgrego,	Ἀπαγελάζω, Διαχωρίζω.
Abest,	Ἄπεστιν.
Abemit, Ab eo accepit,	Ἔλαβεν.
Aberro,	Ἀποπλανῶ.
Abhorret,	Ἀποφρίττει. Ἀπῳδόν ἐστιν.
Abetuarium,	Ἐπίμετρον.
Abigo, Abigeus,	Ἀπελαύνω, Ἀπελάτης.
Abigit,	Ἀπελαύνει. Ἐκτιτρώσκει.
Abies,	Ἐλάτη.
Abis,	Ὑπάγεις. Ἀπὸ τούτων.
Abit,	Ἀπέρχεται.
Abigator, Ab ctor,	Ἀπελάτης.
Abiciunt,	Ἀποῤῥίπτουσιν.
Abigito,	Ἀπέλαυνε. Ἀποσόβησον.
Abjugassere,	Ἀποζεῦξαι.
Abi,	Ἄπιθι.
Abigo,	Ἄπαγε.
Abitus, vide Avitus.	
Abjugat,	Ἀπολύει.
Abjugus,	Θοσιαι. Ζωγειαι.
Ab initio,	Ἀπὸ καταβολῆς.
Ablaqueata,	Διορυχθέντα.
Ab jugulis,	Ἀπὸ κατακλείδων.
Abjurat, & Perjurat,	Ἐπιορκεῖ. Ἀπομνυται.
Abjectio,	Ἀποβολή.
Abiarium, vide in Aviarium.	
Ablata,	Ἀφαιρεθέντα.
Ablegat,	Ἀποπέμπει. Ἀποπδιεῖ.
Abnuit,	Ἀπονεύει. Ἀπαρνεῖται.
Abluit,	Ἀπονίπτεται. Ἀποκλύζει. καὶ Ἀπέκλυσεν.
Abluo,	Ἀπολούω.
Abnatare,	Ἐκκολυμβῆσαι.
Abnutivum,	Ἀπωμοτικόν.
Abnego,	Ἀπαρνοῦμαι.
Abnuat,	Ἀπείπῃ.
Abnurus,	Εκγονουος.
Ab occidente,	Ἀπὸ τῆς δύσεως.
Abolevit,	Ἐξελάθετο. Λήθῃ παρέδωκεν. Ἐξεπευσεν. Ἀπεηψεν.
Abolla, Toga,	Ἱμάτιον.
Abundanter,	Πλεονεκτόντως.
Abominandum,	Ἀποτρόπαιον, Ἀπευκταῖον. Ἀπεστον.
Abolescit,	Ἀπακμάζει.
Abolitio,	Ἀμνηστία. Ἀλήθεια. Ἀπαλιφὴ, Ἐκλείανσις.
Aborigines,	Αὐτόχθονες.
Ab origine,	Ἀπὸ ἀρχαιογονίας.
Abortum,	Ἔκτρωμα, καὶ Ἔκτρωσις.
Aborticium,	Ἐκτρωματιαῖον, Ἐκτρωματικόν.
Abortum fecit,	Ἐξέτρωσεν.
Abobsiti,	Ἀποσκοτηθέντες.
Abobsum,	Ἀποσκοτῶ.
Absumit,	Δαπανᾷ. Ἀφανίζει.
Abominatio,	Βδέλυγμα.
Abrogans,	Ἀλαζὼν, Ὑπερόπτης.
Abrogat,	Ἀποκυροῖ. Ἐλαττοῖ.
Abripit,	Ἀπαρπάζει.
Abreptus,	Ἀπαρπαγείς.
Abersus, vide in Aversus.	
Abena, vide in Avena.	
Abena,	Ἡνίαι
Abrupta,	Ἀπόκρημνα. Ἀπεῤῥωγότα.
Abruptum,	Ἀπόκρημνον.
Abrogo,	Ἀποκυρῶ, Ἐλαττω.
Abrumpit,	Ἀποῤῥήσσει.
Addicere,	Συμπιπράσκειν. Προσκρινειν.
Addicit,	Προσκρίνει.
Addictio,	Προσκύρωσις.
Abs,	Ἀπό. Χωρίς.
Absideto,	Διάστηθι.

Abscedit,.	Ἀποχωρεῖ.
Abscondit,	Ἀποκρύπτει.
Abscedit,	Ἀποχωρεῖ. Ἀπέκρυψεν.
Abscidit,	Ἀποτέμνει. Ἀποκόπτει. Ἀπέκοψεν.
Absidet,	Ἀποκαθέζεται. Μακρὰν
Abscissum,	Ἀποκεκομμένον. ἐστι.
Absistens,	Ἀφιστάμενος.
Abstraxit,	Ἀφείλκυσεν.
Abscindit,	Ἀποσχίζει.
Absolutio,	Ἀπόλυσις, Ἀπόδοσις.
Absitanum,	Εἶδος χρυσοῦ.
Absconsè,	Λάθρα.
Absilit,	Ἀποπηδᾷ.
Absens,	Ἀπών.
Absentia,	Ἀπουσία.
Absentes,	Ἀπόντες.
Absentium,	Ἀπόντων.
Absistere,	Ἀποστήσασθαι, Ἀφίστα-
Absigno,	Ἀποσφραγίζω. (σθαι.
Absolutè,	Ἀπολύτως.
Absolutum,	Αὐτοτελές. Ἀπολελυμένον.
Absolutis,	Ἀπολελυμένων.
Absono,	Ἀπηχῶ.
Absonui,	Ἀπήχησα.
Absit,	Μὴ γένοιτο. Μηδαμῶς.
Absonum,	Ἀνάρμοστον.
Abscedit,	Ἀποχωρεῖ.
Absterret,	Φοβεῖ, Πτοεῖ.
Abstinet,	Ἀπέχεται, Ἐγκρατεύεται.
Abstersit,	Κατέμαξεν.
Abstitit,	Ἀπέστη.
Abstinentia,	Ἐγκράτεια Ἀνοχὴ Ἔνδεια.
Abstinebunt,	Ἀφέξονται.
Absurdè,	Ἀσυμφώνως. Δειλῶς, Μωρῶς.
Abstinenter,	Ἐγκρατῶς.
Abstemius,	Ὁ μὴ μετέχων οἴνου.
Abstrusit,	Ἐξώθησεν.
Absumptum,	Ἀφειλάμενον, Καταναλώσαντα.
Absurdum,	Ἀνάρμοστον, Ἀπηχὲς, Ἀσύφηλον.
Abundè,	Περισσῶς, Αὐτάρκως, Ἱκανῶς.
Abundat,	Πλεονάζει.
Abundanter,	Πλῆθος.
Abundare,	Περισσεύειν.
Ab humili,	Ἀπὸ εὐτελοῦς.
Abusivè,	Καταχρηστικῶς.
Abutentes,	Ἀποχρώμενοι, Παραχρώμενοι.
Abutor,	Παραχρῶμαι.
Abutitur,	Παραχρᾶται.
Abusio,	Παράχρησις.
Abutere,	Παραχροῦ.
Absentatio,	Ἀπηχὲς, Ἀμαυρόν.
Abstinet,	Ἀπέχει, Ἀπέχεται.
Absurdum,	Ἀποστήθισις ἀπὸ στόματος.

Abstentio,	Ἀποκατάσχεσις.
Abstulit,	Ἀφείλατο.
Abumus,	Ἀποτυγχάμαι, Ἄκερος.
Abterminatus,	Ἀφορισθεὶς, ἤτοι ἐξοστρακισθείς.
Absolvit,	Ἀπολύει.
Abortum,	Ἔκτρωμα, Ἐκβόλιον.
Abolit,	Ἐπιθυμεῖ.
Abusus,	Ἀποχρησάμενος.
Avulsus,	Ἀποσπασθείς.
Abstrudit,	Ἀπωθεῖ.
Adgregatio,	Συνάθροισμα, Συναγωγή.
Ad,	Πρὸς, Ἐπί.
Abde,	Κρύψον.
Adversarius,	Ἐναντίος, Ἐχθρός.
Advores,	Ἐναντίοι.
Adæquè,	Πρὸς τὸ ἴσον.
Adamat,	Ἐρᾷ. Φιλεῖ.
Adæquè,	Ἐπιβουλεύων.
Adagium,	Προοίμιον.
Adagiones,	Προοίμια.
Ad alimonia,	Πρὸς τὰ ἐφόδια.
Ad arripiendum,	Πρὸς τὸ ἐπιστρέψαι.
Adjutor,	Βοηθός.
Ad auxilium,	Πρὸς βοήθειαν.
Aditus,	Εἴσοδος.
Adegit,	Προσώθησεν.
Adglomerati,	Συναθροισθέντες.
Adipiscitur,	Ἀπολαύει, Ἐπιτυγχάνει.
Adexportandum,	Πρὸς τὸ ἐξορίσαι.
Ad exultandum,	Πρὸς τὸ γαυριᾶν.
Ad decollandum,	Εἰς ἀποκεφαλισμόν.
Addeportandum,	Πρὸς ἐξορίαν.
Addidit,	Προσέθηκεν.
Adjumentum,	Βοήθεια.
Adulterium,	Μοιχεία.
Adducor,	Προσάγομαι.
Ad dicationem,	Πρὸς καθοσίωσιν.
Adducti,	Προσαχθέντες.
Additum,	Προστεθέν.
Ad decernendum,	Μέλλοντι ἀποφαίνεσθαι.
Adescit,	Κολλᾶται.
Addensantor,	Ἀξυποδήτης.
Additamentum,	Πρόσθεσις.
Adductus,	Προσαχθείς.
Ad destinata	Πρὸς τὰ ἀφορισθέντα.
Ademptus,	Περιαιρεθείς.
Addi,	Πρ αι.
Adesse,	Παρεῖναι, Ὑπάρχειν.
Adepti,	Τυχόντες.
Adsum,	Πάρειμι.
Adeptus,	Ἀπολαύσας, Ἐπιτυχών.
Ad hæc,	Ἐπὶ τοσοῦτον, Πρὸς τούτοις.
Adeo,	Ἐπὶ τοσοῦτον, Ἐπὶ τούτοις. καὶ Προσέρχομαι.
Aditus,	Ἔντευξις.
Adesse,	Παρεῖναι.
Adeuntium,	Ἐντυγχανόντων.
Adiens,	Προσερχόμενος.

Ad deprecandum, Πρὸς τὸ καλέσαι.
Adærat, Ἐξαργυρίζεται, Ἀποχαλ- (κίζει.
Ad exitum perducunt, Ἐπὶ πέρας ἄγουσιν.
Adeptus est, Περιεγένετο.
Ades, Πάρει.
Adeps, Στέαρ.
Adesse, Συνηγορεῖν.
Adfatu, Ἀποφάσει, Προσφθέγματι.
Adfatibus, Συλλαβῶν, Γραμμάτων.
Adfabilis, Εὐόμιλος, Προσηνὴς, Εὐπρόσδεκτος, Ἁρμόδιος, Εὐκατάμικτος, Εὔλαλος.
Adis, Σῖτος.
Adfatim, Πάνυ, Μεμοιραμένως, Κατακόρως.
Adfatio, Ἐπίλογος, Πρόφασις, Προσομιλία, ὡς Πλουσιος.
Adfectus, Διάθεσις.
Ad fatigandum, Πρὸς τὸ καταπονεῖν.
Adfectare, Ἐκτίναι, Ἐπιλαβέσθαι, Πειράσαι, Προσποιήσασθαι, Ὄψασθαι.
Adfectat, Ὀρέγεται, Ἐπιτηδεύει.
Adfectamus, Ἐπιτηδεύομεν.
Adfectis, Κάμνουσιν.
Ad, Παρὰ, Εἰς, Πρὸς, Ἐπί.
Adflictantur, Κάμνουσιν.
Adfectatio, Ἐπιτήδευσις, Διάθεσις.
Adfecisse, Περιβεβληκέναι.
Adfectum, Διάθεσις, Ἄνυσις, Προκοπις.
Adfectantes, Ὀρεγόμενοι.
Adfectus, Περιληφθείς.
Adfer, Πρόσφερε
Adfici, Προσηκον.
Adfinis, Ἀνεψιός.
Adfigimur, Πησσόμεθα.
Adficit, Καταπονεῖ. Τεκε. Αὔξει.
Adfinis, Ὅμβρος, Πρὸς γένος.
Adfinis, Ἀγχιτέρμων, καὶ ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής.
Ad ea, Πρὸς ταῦτα.
Adfinitas, Συγγένεια.
Adfligi, Καταπονεῖσθαι.
Adflictantur, Κάμνουσιν.
Adfirmat, Διαβεβαιοῦται, Διορίζει.
Adfirmatur mihi, Διαβεβαιοῦταί μοι.
Adfirmatio, Διαβεβαίωσις, πίδειξις, Κατάθεσις.
Adegitat, Συνάγει, Συνελαύνει.
Adfiei damno, Ζημιοῦσθαι.
Adfligere, Ζημιοῦν.
Adficit, Περιβάλλει.
Adauctagit, Ηὐξήθη.
Adamatorius, Ἐρωτικός.
Adæquare, Ἐξισοῦν.
Adæratio, Ἐξαργυρισμός.
Adipes, Στέατα, Λίπη.
Ad annum, Εἰς ὥρας.

Adgreditur, Προσέρχεται, Συμβάλλει.
Adagio, Παροιμία.
Ad incitam, Πρὸς ἐρεθισμόν.
Adaquat, Ποτίζει.
Adcommodo, Ἐφαρμόζω.
Adcopiosus, Εὔπορος.
Adleviant, Κουφίζουσιν.
Adclamantem, Ἐπιβοῶντος.
Adglomerat, Συναθροίζει.
Adconfundendum, Εἰς συγχύσεις.
Adduo, Προστιθῶ.
Adcognoscit, Ἐπιγινώσκει.
Adclive, Ἐπιῤῥεπῶς ἐπαρθέν. Ὑψηλόν.
Ad crescendum, Ἐν τῷ προσαύξειν.
Adclivis, Προσκεκλιμένος.
Admonuit, Ὑπέμνησεν.
Ademptio, Ἀφορισμός. Ἀφαίρεσις.
Adimitio, Ἀφορισθέντες.
Adis, Προσέρχῃ.
Adol, Αινδελεστις.
Adrogat, Ὑπερηφανεῖ, Λοιδορεῖ.
Admisit, Διήμαρτεν. Ἐποίησεν, Ἐπεχείρησεν.
Adulatores, Κόλακες.
Adoriosus, Ἔνδοξος, Ασπομπιϊος αδορνικηας πεμπιος.
Adnititur, Ἐπερείδεται.
Adagnoscis, Ἐπιγινώσκεις.
Adnutivum, Κατωμοτικόν.
Adnixus, Ἐπερεισάμενος, Προσδεθεὶς, Προσπλακείς.
Adnectit, Ἐπισυνάπτει.
Adoptionem, Υἱοθεσίαν.
Adnuit, Ἐπινεύει.
Adoria, Εἶδος σίτου.
Adorior, Μεταδιώκω.
Adoptio, Τεκνοποιΐα, Υἱοθεσία.
Ad orientem, Πρὸς ἀνατολήν.
Adortus, Ἐπιχειρήσας, Ἐπιφυείς.
Ador, Υἱόθετος.
Ador, Προσενεγκεν ξεια.
Adparat, Παρασκευάζει, Εὐτρεπίζει.
Adole, Κάρπωσον.
Adprobat, Δοκιμάζει.
Adorat, Προσκυνεῖ.
Adolat, Κολακεύει.
Ad præfecturam, Πρὸς τὴν ἐπαρχότητα.
Adpropinquare, Πλησιάζειν.
Adpectora, Παράβαλλε, Θώρηξον.
Adpetentes, Ἐπιθυμοῦντες, Ὀρεγόμενοι.
Adplicite, Τιμωρηθέντας.
Adportavit, Ἐξεφορτίσατο.
Adplicatus, Κεκολλημένος.
Appetit, Ὀρέγεται, Ἐφιέται, Ἐπιτη- (δεύει.
Adpetuntur, Ἐφίενται, Ὀρέγονται.
Adpetitio, Ὄρεξις.
Adpetiverunt, Μετῆλθον, Ἀντεποιηθησαν.
Adpulit, Προσώρμησεν.

Adplicitum,	Προσκριθέν.
Adprobavit,	Ἐπέδειξεν.
Adpropinquat,	Προσεγγίζει.
At qui,	Καίτοι.
Adquisitio,	Προσποίησις.
Adquiruntur,	Προσπορίζονται.
Adquisitionis,	Προσποιήσεως.
Adripiet,	Συλλήψεται.
Adsecla,	Παράσιτος.
Adsciscit,	Προσαιρεῖται.
Adscivit, Evocavit,	Ἐκάλεσεν.
Adseritur,	Λέγεται.
Adserente,	Λέγοντος.
Adsentio,	Συγκατατίθεμαι.
Adsertor,	Καρπιστής.
Adsertio,	Καρπιστία.
Adsciverit,	Προσείληφεν.
Adsequi,	Ἐπιτυχεῖν.
Assiduè,	Συνεχῶς.
Adsimilatio,	Ἀφομοίωσις.
Adspirat,	Προσπνεῖ. Βοηθήσειν.
Adquisitionis,	Προσποιήσεως.
Atque uti,	Καθάπερ.
Atque etiam,	Ἔτι δέ.
Adstringitur,	Κατέχεται.
Ad subrigenda, lib. de off. proconsulis.	Εἰς ὑπόρθωσιν τιμωρίας.
Adstipulator,	Προσεπερωτητής.
Adsectatus,	Ἐπιδιώξας.
Adsequeris,	Τυγχάνεις.
Adsuefactus,	Εἰθισμένος.
Adsiduè,	Ἐνδελεχῶς, Πλειστάκις.
Adsit,	Πάρεστιν.
Adsumit,	Ἀναδέχεται. Δαπανᾷ.
Adsectatores,	Ἐρεθισταὶ μαθητῶν.
Adstante,	Ἐπιπαρόντος.
Adsuevit,	Εἴθισεν.
Adsignat,	Προσαγγέλλει.
Ad singula,	Παρ' ἕκαστα.
Adsentit,	Συγκατατίθεται.
Adsessor,	Συγκάθεδρος.
Ad summam,	Πρὸς τὸ πέρας.
Avarus,	Φιλάργυρος, Ἄπληστος.
Abduc,	Ἄπαγε.
Abduco,	Ἀπάγω.
Abducit,	Ἀπάγει.
Abduxi,	Ἀπήγαγον.
Abduxisti,	Ἀπήγαγες.
Abdumen,	Ὑπογάστριον.
Adstringit,	Σφίγγει.
Adsentio,	Ἐργομωκῶ. Συγκατατίθεμαι.
Adsentatores,	Ἐργόμωκοι.
Adtributa,	Προσνενεμημένα.
Adtributam esse,	Διανενεμῆσθαι.
Adtenuatus,	Ἐκλεπτυνθείς.
Adcingi,	Ἐπιχειρηθῆναι.
Adtritus,	Παρατριβή.

Adtributorum,	Τῶν προσνενεμημένων.
Adversatur,	Ἐναντιοῦται.
Adultus,	Ἀκμαῖος, Πέπειρος.
Aduncum,	Ἐπικαμπές.
Adversitas,	Ἀντίφρασις.
Adversam valetudinem,	Νόσον.
Adventitium,	Ξένον, Ἐπήλυδον.
Adulescentulo,	Νεανίσκῳ.
Adulta,	Ἀκμαία.
Adversipedes,	Ἀντίποδες.
Adverbium,	Ἐπίῤῥημα.
Advena,	Μέτοικος, Ἔπηλυς.
Advocentur,	Ἐπασχολοῦνται.
Adundatorium,	Ἐξομβρηστήριον.
Adventor,	Ἐργοδότης.
Advenit,	Κατακομιζε, καὶ Παρεγένετο.
Adulator,	Κόλαξ.
Adulter,	Μοιχός.
Adventitium,	Ἐπείσακτον.
Advocatus,	Παράκλητος.
Adultus,	Μέραξ.
Adulta,	Μέραξ θήλεια, ἀκμαία.
Advena,	Μέτοικος.
Adulatur,	Κολακεύει.
Adversus,	Ὑπεναντίος.
Advocatus,	Παράκλητος, ἢ Δικολόγος.
Adflictus,	Καταπεπονημένος.
Adgredior,	Πρόσειμι.
Adgnatio,	Ἐπιγέννησις.
Adgrediemur,	Μεταχειρήσομεν.
Adgravata,	Βαρούμενα.
Adgnatus,	Ἐπιγεννηθείς.
Adgredior,	Ἐπιλαμβάνομαι.
Adgnatus,	Ἐπίγονος.
Ad hæc,	Πρὸς τούτοις.
Adhibuit,	Προσηνέγκατο.
Adhiberi,	Προστίθεσθαι. Παραλαμβάνειν.
Adhibitis,	Συμπαραληφθέντων.
Adhuc tamen,	Μέχρι τούτου ὅμως.
Adimit,	Ἀφαιρεῖται.
Adice,	Ἐπίβαλε.
Adipiscuntur,	Τυγχάνουσιν.
Adjudicentur,	Προσκυρωθεῖεν.
Adjuvando,	Ἐν τῷ βοηθεῖν.
Adjuvat,	Βοηθεῖ.
Aditus,	Δίοδος. Ἐντευχθείς.
Ad,	Πρός.
Adipiscitur,	Περικτᾶται, Περιγίνεται, Ἐπιτυγχάνει.
Adipisci,	Ἐπικτᾶσθαι.
Adipiscatur,	Τύχῃ, Λάβῃ.
Adit,	Προσέρχεται.
Adicit,	Προστίθησιν.
Adigo,	Περιΐστημι.
Adinventiones,	Ἐπιτηδεύματα.
Adlata,	Προσενεχθέντα, Ἐνεχθεῖσα.
Adlocutus est,	Ἐδημηγόρησεν.
Adloqui,	Προσλαλεῖν.

Adlicit,	Ἐπάγεται.
Adlisit,	Ἔῤῥηξεν.
Adlegat,	Παρατίθεται μάρτυρας, δεήσεις, Προσκρίνει, Προσαγγέλλει.
Adlocutio,	Προσφώνησις.
Adlidit,	Προσρήσσει, Ἔῤῥηξεν.
Adlucet,	Φαίνει.
Ad manum,	Πρόχειρον.
Administratio,	Διοίκησις.
Admittere,	Ἁμαρτῆσαι.
Admitti,	Καταδέχεσθαι.
Admiserit,	Προσεδέξατο.
Ad ministrum,	Πρὸς διάκονον.
Administrabo,	Διοικήσω.
Administravit,	Ἐξυπηρέτησεν.
Admittit,	Προσδέχεται.
Adminiculum,	Ἐπικέρημα, Ἄμυνα, Βοήθεια.
Admisit,	Ἥμαρτεν.
Admiratio,	Θαῦμα.
Admissio,	Ὀχεία.
Admuvit,	Προσήνεγκεν.
Admovebitur,	Ὑποβληθήσεται.
Admirabile,	Παράδοξον.
Admodum,	Πάνυ, Κομιδῆ.
Admodera,	Ἐπίμετρον.
Agaso,	Δοῦλος, Κτηνεσσια.
Agear,	Παραμένων. καὶ Πάροδος πλοίου.
Agendi,	Ἐλαύνειν.
Agens,	Πράττων.
Agens in rebus,	Μαγιστριανός.
Ager,	Ἀγρός.
Agger,	Σωρὸς, Χῶμα.
Aggerit,	Προσσωρεύει.
Agilis,	Γοργὸς, Εὐστραφής.
Agitat,	Ἐλαύνει, Ἡνιοχεῖ.
Agitator,	Ἡνίοχος, Ἐλάτης.
Agere,	Πρᾶξαι, Τελέσαι.
Agmen,	Τάγμα.
Agnus,	Ἀμνὸς, Ἀρνεῖον, Ἔριφος.
Agrestis,	Ἄγροικος, Χωρικός. καὶ Ἄγριος.
Agricola,	Ἀγροπόνος, Ἄγροικος, Γεωργός.
Agimini,	Ἄγεσθε.
Agrimensor,	Γεωμέτρης.
Aginat,	Διαπράσσεται, Στρέφει, Μηχανᾶται.
Agnoscit,	Ἐπιγιγνώσκει.
Agonalia, & Agonaria,	Θυσεια.
Aglonia,	Ἱερεῖον.
Agitatus,	Κεκινημένος, Συνησκημένος, Συγκεκροτημένος.
Agrippa,	Ὁ ἐπὶ πόδας γεννηθείς.
Agraria lex,	Γεωργικὸς νόμος.
Aginare,	Στρατεύεσθαι.
Aginat,	Στρατεύει.

Agri, Prædia,	Χωρία.
Ægenus, vide in Egenus.	
Ædes,	Αὐλαὶ, Ναοί.
Ædilis,	Ὁμῆλιξ. Ἀγορανόμος.
Ædialis,	Νεωκόρος.
Ædificat,	Οἰκοδομεῖ.
Ædulium, vide in Edulium.	
Ægrimonium,	Ἀῤῥωστία.
Ægritudo,	Μέριμνα.
Æger,	Ἀσθενὴς, Ἄῤῥωστος.
Aculeum,	Γεράνιον.
Æguptium,	Φαιόν.
Æmulatio,	Ζῆλος.
Æmidus,	Πεφυσημένος.
Aena,	Λέβης.
Æneator,	Σαλπικτής.
Æneatores,	Κυμβαλοκροῦσται.
Æquanimo,	Προθύμως.
Æqualis,	Συνηλικιώτης. Φιλάργυρος.
Agens in rebus,	Μαγιστριανός.
Æquabilis,	Εὐώμαλος.
Æquiperas,	Ἐξισοῖς.
Æquitas,	Δικαιοσύνη, Ἰσότης.
Æquitalitas,	Ἰσοῤῥοπία.
Æquinoctium,	Ἰσημερία.
Æquævus,	Ἰσόχρονος.
Æquidialis,	Ἰσήμερος.
Æquilibrium,	Ἰσοσταθμία.
Æquor,	Πέλαγος.
Æquatio,	Συγκεφαλαίωσις.
Æquum,	Ἴσον, Δίκαιον.
Ærarius,	Ὑπόχρεως.
Ærarius,	Χαλκοτύπος, Χαλκόκροτος. Ταμιοῦχος.
Ærarium,	Χρηματοφυλάκιον.
Æreus,	Χάλκεος.
Æris flos,	Χάλκανθος.
Æro,	Κοιξ.
Ærugo,	Ἰὸς χαλκοῦ.
Ærumna,	Ταλαιπωρία.
Æstimat,	Συντιμᾶται, Ὑπολαμβάνει.
Æstimatum,	Τὴν σύνοψιν. ἤτοι Ἐξαργυρισμὸν, ἤτοι Διατίμησιν.
Æstuat,	Ἐκζαλοῦται, Ἐκχύεται, Ῥιπτάζεται, Κυματίζεται.
Æstas,	Θέρος, Θερεία.
Æsculus,	Εἶδος δένδρου, Φηγὸς βαλανοφόρος.
Ætas, Ævitas,	Ἡλικία, Χρόνος.
Ævum,	Αἰώνιον, Αἰών.
Ævum,	Εἶδος σίτου.
Æs alienum,	Χρέως, Δάνειον.
Æsculator,	Χαλκολόγος.
Ac,	Καὶ, Καίτοι, Ὡς, καὶ Ὁμοίως.
Accedere,	Προσιέναι.
Accendere,	Ἐξάπτειν, Ἄπτειν.

Accensus,	'Εξαφθείς.
Accepto sibi fecit,	'Απέλαβεν, 'Εαυτῷ ἐλογίσατο.
Accentus,	Προσῳδία.
Accensor,	Εἰσαγωγεὺς; - Εἰσηγητὴς, Βούλαρχος.
Accendit,	'Εξάπτει, "Απτει.
Acceptum,	Κεχαρισμένον.
Æstimat,	Συντιμᾶται.
Æstimatis,	Διατιμᾶτε.
Æstimat,	Διατιμᾶται, Δοκιμάζει.
Acceptus,	Προσφιλὴς, Προσηνής. Δηφθείς.
Acceptum fecit,	Προσεδέξατο.
Acanthus,	"Ακανθος.
Acactum,	"Ακανθα, ὡς Λουκιανός.
Accedet,	'Απέρχεται.
Acceptum,	'Απόδεκτον, Λῆμμα.
Accendetur,	'Εκκαυθήσεται.
Accensiones,	'Επίληψις, 'Επισημασία.
Acceptor,	'Ιέραξ. Δοχεύς.
Accepturaria,	Λιβανωτρίς.
Acceptilatio, & Acceptatio,	Απόχον γραμμάτιον.
Accessio,	Προσθήκη.
Accesserim,	Προσέλθοιμι.
Accessit,	Προσῆλθεν.
Accepto tulit,	Παρεοέξατο, 'Ασμένως ἤνεγκεν.
Accipere,	Δέξασθαι, Λαβεῖν.
Accipit,	'Ακούει. Δέχεται, Λαμβάνει.
Acceres,	'Αξίνη ἱεροφάντε, ὡς Πλαῦτος.
Accessiones,	Προσθῆκαι.
Accipiter,	'Ιέραξ.
Acciarium,	Στόματα.
Accesseritis,	Πισθηται.
Accusatio,	Κατηγορία.
Accidit,	Συμβαίνει. Συνέβη.
Aciem,	'Οξύτητα, 'Ακμήν.
Accia & Accela,	'Ασκαλάφη.
Accidentia,	Συμβλήματα, καὶ Συμβαίνοντα.
Accipientibus injuriam,	Τοῖς ἀδικουμένοις.
Accisus,	'Εψιλωμένος.
Accinxit,	Παρεσκευάσατο.
Accola,	Μέτοικος, Πάροικος, ἢ Πλησιόχωρος, "Ενοικος. Γεωργός.
Accommodat,	'Αρμόζει.
Accommodo,	'Αρμόζω.
Accommodatissimum,	'Επιτηδειότατον.
Accuratè,	'Επιμελῶς.
Accusare,	Κατηγορεῖν.
Accusatur,	'Εγκαλεῖται.
Accuso,	Κατηγορῶ, Μέμφομαι, Αἰτιοῦμαι.

Accolæ,	'Αγρογείτονες.
Accinge te,	Παρασκευάζου, ἢ Ζωννύε.
Acer,	Σφοδρὸς, Δριμύς.
Acerbum,	"Αωρον, Πικρὸν, 'Απέπειρον, Στριφνόν.
Acerbissima,	Δεινοτάτη.
Acerra,	Λιβανωτρίς.
Acescit,	'Οξίζει.
Acetarium,	'Οξύβαφον.
Acetabulum,	'Οξυβάφιον.
Acervus,	Σωρὸς, "Ομφαξ.
Aceres,	Σίτου λέπυρα.
Acernum,	Σφενδάμνινον. 'Ορφός.
Acetaria,	Τρώξιμα.
Acerbissimum,	Δεινότατον.
Acia,	'Ράμμα.
Aciarium,	'Ραφιδοθήκη.
Acini,	'Ρῶγες.
Acinus,	'Ρώξ.
Acisculariús,	Λατόμος.
Acies,	'Ακμὴ, Αἰχμή. Τάξις. 'Οξυδορκία, 'Οξύτης. 'Ράμμα.
Aclassi,	Λώματα.
Ac diu,	Καὶ δὴ ἐπιπολύ.
Acre,	'Οξὺ, Δριμύ.
Acremonia,	Δριμέα.
Accitu,	Τῇ προσκλήσει.
Acrum,	Δριμὺ, Δεινόν.
Acres,	Σφοδροὺς, Δριμεῖς.
Acrioribus,	Πικροτέραις.
Ac regiè,	Καὶ τυραννικῶς.
Acrifolium,	'Αποῤῥέον.
Ac si,	'Ως ἂν εἰ.
Ac si quis,	'Εὰν δέ τις.
Activum,	'Ενεργητικόν.
Actor,	Πραγματευτής.
Actum,	'Ενέργειαν.
Actus,	Πραγματεία.
Actus,	'Ελασθείς. Πρᾶξις.
Actutum,	Εὐθέως.
Acuit,	'Ακονᾷ, 'Οξύνει.
Acumen,	"Ακρον ξίφους.
Activum,	Λόγος συνηγορικός.
Acus,	"Αχυρον, 'Ραφίς.
Ac veluti,	Καθάπερ.
Ait,	Φησίν.
Ala,	'Εξ ρα, Βῆλημα, Σχολή. Πτέρυξ ὄρνιθος. 'Ιππικὴ παράταξις.
Alacer,	Γενναῖος, Δυνατὸς, Σφοδρὸς, Πρόθυμος.
Alacres,	Πρόθυμοι.
Alæ,	Πτέρυγες, Μασχάλαι, Μάλαι. καὶ 'Ιππικὴ παράταξις.
Alat,	Πνέει.
Alapatur,	'Αλαπάζει.
Altiles,	Σιτισταί.
Albucium,	'Ασφόδελος.

Albunea, Λευκοθέα.
Album, Λευκὸν, Λεύκωμα.
Alget, Ῥιγοῖ.
Algeo, Ῥιγῶ.
Algidum, Δυσχείμερον.
Algiosus, Δύσριγος.
Alea, Κόττος, Κύβος, Κυβεία.
Aleam ludit, Κοττίζει, Κυβεύει.
Ales, Πτηνόν.
Alerius, Εὔτροφος, Θρέμβος, Τροφεύς.
Aleator, Κοττιστὴς, Κυβευτής.
Alias & alias, Ὁτὲ μὲν, ὁτὲ δέ.
Alibi, Ἀλλαχῆ.
Alienigena, Ἀλλοεθνής.
Alias, Ἄλλοτε, Ἄλλως.
Aliubi, Ἀλλαχῆ.
Alipilarius, Δρωπακιστής.
Alioquin, Εἰ δὲ μή γε.
Aliquatenus, Μέχρι τινὸς, Ποσῶς.
Aliquotannis, Τοσούτοις ἐνιαυτοῖς.
Aliunde, Ἀλλαχόθεν.
Aliter, Ἄλλως.
Aliquosecius, Ποσῶς, Νωχελέστερον.
Lib. de off. proconsulis.
Aliquandiu, Ἐπὶ τοσοῦτον, Ἐπὶ πολύ.
Aliquando, Ποτέ.
Aliquot, Πλεῖστοι, Ὅσοι.
Aliquotiens, Πλειστάκις, Ὁσάκις.
Aliger, Πτεροφόρος, Ἔρως.
Aliquantum, Πλεῖστον, Ὅσον.
Allium, Σκόροδον.
Alium, Ἄλλον.
Altrix, Τιτθή:
Alimentum, Θρεπτήρια, Τροφεῖα.
Aliquid, Τί ποτε.
Alibi, Ἀλλαχόσε.
Alius, Ἄλλος.
Aliquantum, Ἱκανὸν τῷ πλήθει.
Allata, Ἐνεχθεῖσα.
Allegat, Προσκρίνει.
Allegatio, Διδασκαλία.
Allegavit, Ἐνεφάνισεν.
Allegendum, Δικαιολογητὸν, Ἀναδιδακτέον.
Allegandum, Ἐμφανίζων.
Alligere, Πείθειν.
Alliget, Ἐκκαλεῖται, Ἐκπείθει.
Alleget, Διαβεβαιοῦται, Διϊσχυρίζεται.
Adlucet, Φαίνει.
Alma, Κλυτὴ, Ἁγνὴ, Ὡραία, Θρέπτειρα.
Almities, Αὔξησις ἀρχῆς.
Almus, Κλυτὸς, Ἔνδοξος.
Almitus, Ανατροφὴ, Ἀναγωγή.
Almetes, Κάλλος ἀνατροφῆς.
Alnus, Κλῆθρος, Θρύον, ὅ ἐστι δένδρον.
Alpes, Ὄρη ὑψηλά.
Altarium, Ἐπιβωμίς.
Alterculum, Ἀνεμώνη.
Alterutrum, Θάτερον, Ὁπότερον.
Alterutro, Ὁποτέρου.
Altercationis, Ἀμφισβητήσεων.
Altercationum, Τῶν ἀμφισβητουμένων.
Altercandis, Ἀμφισβητουμένων.
Altercatur, Ἀνταποκρίνεται, Φιλονεικεῖ, Διαλέγεται.
Altercante, Φιλονεικοῦντος.
Contendente,
Altercatio, Ἀψιμαχία, Ἀμφιβολία, Ἀντίρρησις, Ἀμοιβαῖοι (λόγοι.
Alter, Ἕτερος, Ἄλλος.
Alternis, Ἀνὰ μέρος, Ἀμοιβαδόν.
Altiles, Σιτισταί.
Altitudo, Βάθος, Ὕψος.
Altilium, Σιτευτῶν.
Altor, Σιτεύταρις, Τροφεύς.
Altus, Ὑψηλός.
Altissimus, Ὕψιστος.
Altius, Ὑψηλότερον.
Alumen stipum, Στυπτηρία σχιστή.
Alumen, Στυπτηρία.
Aluerunt, Ἔθρεψαν.
Alveus, Γαστὴρ, Κύτος.
Alumnus, Οἰκοτραφὴς, Τρόφιμος, Θρεπτός.
Alvearia, Σμήνη, Σίμβλοι, Σμηνία.
Alucinatur, Ἀλύει.
Album, Λεύκωμα, Διάταγμα.
Am, Ἀμφὶ, Περί.
Amicus, Φίλος.
Amo, Φιλῶ.
Amas, Ἀγαπᾷς.
Amabo, Φιλήσω.
Amatorium, Φίλτρον.
Amatorius, Ἐρωτικός.
Amanuensis, Προχειροφόρος, Προχειράριος.
Alioquin, Εἰ δὲ μή γε.
Amansit, Ἀπεκοίτησεν.
Amabilis, Ἐράσμιος, Προσφιλής.
Amaritas, Πικρία γεύσεως.
Amarum, Πικρόν.
Ambulat, Περιπατεῖ, Βαδίζει.
Ambactus, Δοῦλος, Μισθωτὸς, ὡς Ἔννιος.
Ambages, Πλάναι, Περίοδοι.
Ambimanus, Περιδέξιος.
Ambit, Περιέρχεται. Κολακεύει.
Ambitum, Περιδρομήν.
Ambitio, Δυσωπία.
Ambitus, Περίοδος, Περιδρομή.
Ambitus, Κενοδοξία, Ἐριθεία.
Ambitiones, Φιλοτιμίαι, Περιδρομαὶ, Ἐπιθυμίαι. ☩ υκισσρον.

Ambo,	Ἀμφότεροι.
Ambiguum,	Ἀμφίβολον, Ἀμφισβήτησις.
Ambitiosus,	Δημοκόπος.
Ambulacrum,	Διάστημα, Περίπατος.
Ambustus,	Περιπεφλεγμένος, Περικεκαυμένος.
Ambubia,	Κιχώρια.
Ambigitur,	Διττάζει.
Amellum,	Μελίφυλλον.
Amiculum,	Ἀναβόλαιον.
Amiculi,	Περιβολαίου.
Amictus,	Περιβεβλημένος.
Amicinus,	Ἀσκοῦ στόμα.
Amitta,	Θεία πρὸς πατρός.
Amites,	Στάλικες.
Amites,	Ἰξευτικοὶ κάλαμοι.
Amfractus,	Διασφαγὴ ποταμία. Περικατεαγώς.
Amphora,	Κεράμιον.
Ammentum,	Ἄμμα λόγχης. αωρον εστιν.
Amnis,	Ποταμός.
Amor,	Ἔρως, Πόθος, Φιλία.
Amovet,	Ἐκφέρει, Ἀποκινεῖ.
Amtester,	Μαρτυρήσαιμι.
Ambustandus,	Εἶδος ὀρνέου.
Amterminus,	Διχόθεν ὅρος.
Amotus,	Ἀποκινηθείς.
Amœnia,	Αἱ ἀκταί.
Amœnus,	Σύνσκιος τόπος, Συνηρεφὴς, Τερπνός.
Amoletum,	Φυλακτήριον.
Ampliat,	Ὑπερτίθεται.
Ampliatus,	Ἠυξημένος.
Amplificus,	Μεγαλοφυής.
Amplitudo,	Μέγεθος.
Amplexus,	Περιπλοκὴ. Συμπλοκή.
Amplum,	Εὐμέγεθες.
Amputat,	Περιαιρεῖ, Κλαδεύει, Καθαιρεῖ, Περικόπτει.
Amputavit,	Ἐκλάδευσεν, Περιεῖλεν.
Ampulla,	Λήκυθος.
Ampliari,	Δειναυξῆσαι.
Amplicitus,	Κεκολλημένος.
Amurca,	Ἀμολγή. ἔστιν δὲ τρὺξ ἐλαίου. Ὅθεν κατέχεται ἡ λόγχη.
Antillare,	Θηλεύεσθαι, Παλλακεύεσθαι.
Ancipit,	Ἀμφιβάλλει.
Ancipites,	Ἀμφίβολοι.
Ancipiti,	Ἀμφιβληθέντες.
Anclare,	Ἀντλῆσαι.
Anglobes,	Ποτάνου εἶδος.
Anaxant,	Ὀνομάζουσιν.
Antas,	Γερουσία.
Antioper,	Πρὸ τούτου.
Ancita,	Ἐνδότατα.
Anatus,	Δακτυλιοφόρος, Συμποδισθείς.
Antita,	Μεσημβρία.
Antites,	Γερουσίαι.

Anet,	Γηρᾷ.
An,	Εἰ, Ἢ, πευστικῶς. Ἆρα, Πότερον. Ἐὰν, Ἐὰν δέ.
Anates,	Νῆσσαι.
Animecum,	Ἰσόψυχον.
Anas,	Νῆσσα.
Anas,	Γῆρας, κατ' ὀργὴν θεῶν.
Anxius,	Στενότερον.
Ancilia,	Διοπετῆ.
Ancilla,	Παιδίσκη, Δούλη.
Ancillarius,	Δουλοπρεπής.
Ancræ,	Ἄγκεα. Αὐλῶνες.
Ancodata,	Περιοραθεῖσα.
Ancleat,	Ἀρύεται.
Anni,	Γηράσσει.
Ancillor,	Κολακεύω.
Ancilia,	Ὅπλα, ἢ Δοράτια.
Ancillula,	Ἐργόμωκος, Παιδίσκη.
Anceps,	Ἀμφισβητητὸν, Ἀμφήριστον. Δικέφαλος.
Ancus, Mancus,	Κυλλὸς, Λορδός.
Annales,	Ἐνιαύσιαι. Οἱ κατάλογοι.
Annus,	Ἐνιαυτός.
Angit,	Θλίβει, Στενοχωρεῖ, Ἄγχει, Πνίγει.
Angiportum,	Στενωπός.
Angeronia,	Ἡ θεὸς τῆς βουλῆς καὶ καιρῶν.
Angitur,	Ἄγχεται.
Angla,	Ὄγες, Τράπεζαι τρίγωνοι, ὡς Νέβιος.
Anctos,	Ἀναγκασθέντας.
Ancti,	Ἀγχάμενοι.
Angustus,	Στενός.
Andruare,	Ἀνδρίζεσθαι.
Angaria,	Περιεργασία, Ἀκουσία ἐργασία.
Animadversio,	Τιμωρία. Ἐπιστροφή.
Anniversarius,	Ἐνιαύσιος.
Animatus,	Ψυχαγωγούμενος.
Animatio,	Ψυχαγωγία.
Angor,	Μεριμνῶ.
Anguina,	Ἄγκυρα. Συνάγχη, Κυνάγχος.
Anguilla,	Ἔγχελυς.
Angulus,	Γωνία. Κανθὸς ὀφθαλμοῦ.
Angulosum,	Πολυγώνιον.
Anguis,	Ὄφις.
Angustia,	Στενοχωρία.
Angustum,	Στενόν.
Angulo,	Γωνίᾳ.
Anhelans,	Πνευστιῶν.
Anima,	Ψυχή.
Animal,	Ζῶον λογικὸν, Ἄνθρωπος.
Animadversio,	Ἐπιστροφὴ, Εὐτονία, Προσοχή.
Animus,	Λογισμὸς, Θυμὸς, Ψυχὴ, Νοῦς.
Animadvertit,	Θάνατον συνεψηφίσατο, Ἐπιστρέφει, Τιμωρεῖται.
Animalia,	Ψυχικά. Ζῶα ἄλογα.

Animo forti,	Εὐψύχως.
Animatus,	Ἔμψυχος.
Annale,	Ἐνιαυσιαῖον.
Annona,	Εὐθενία, Σιτηρέσιον.
Anniculus,	Ἐνιαυσιαῖος.
Annosi,	Πολυετεῖς.
Annua,	Γραῦς, Πολυετής.
Annuum,	Ἐνιαυσιαῖον, Ἐτήσιον.
Annus,	Ἐνιαυτός.
Annotini,	Ἐτησίαι, Ἐνιαύσιοι.
Annos, annua,	Πολυετής.
Annoco,	Θεοχολωσία, ἢ Μῆνις.
Anserarius,	Χηνοβοσκός.
Apparat,	Ἑτοιμάζει, Παρασκευάζει, Ἐκβιβάζει.
Anser,	Χήν.
Ansa,	Ἰσκλοσωτιον σκεύους.
Ante,	Ἔμπροσθεν, Πρότερον.
Antequam,	Πρὶν ἢ, Πρὸ τῦ, Πάλαι.
Antevenit,	Προφθάνει.
Antarium,	Ανταρμός.
Antecedit,	Προηγεῖται.
Apud nos,	Παρ' ἡμῖν.
Antea,	Πρὸ τούτου. Ἔστι δὲ ϰ πόλις Σπανίας.
Apud se,	Παρ' ἑαυτῷ.
Aquilo,	Βοῤῥᾶς, Βορέας.
Antes,	Στίχοι ἀμπέλων.
Applicat,	Παραβάλλει, Προσπελάζει.
Apperit,	Ἐπικάρει.
Appia,	Εἶδος σκεύους, ὡς Πακούβιος.
Aplustra,	Πτερὸν πλοίου, ὡς Ἔννιος.
Aptra,	Ἀμπελόφυλλα, ὡς Τιτίνιος.
Appellat,	Προσαγορεύει, Ὀνομάζει. Ἐκκαλεῖται.
Appium,	Σέλινον.
Apricum,	Ἡλιαζόμενον.
Apertè,	Φανερῶς.
Apud me,	Παρ' ἐμοί.
Apud te,	Παρὰ σοί.
Apud vos,	Παρ' ὑμῖν.
Appendit,	Σταθμίζει.
Aquilio,	Κέντρον βοῶν καὶ σκορπίων.
Aquipenser,	Εἶδος ἰχθύος.
Aquilices,	Οἱ τὰ πυράγρα ἐργαζόμενοι, Οἱ ὀχετάριοι, Ποταμῖται, Ὑδροσκόπιοι.
Aquimanile,	Χέρνιβον.
Aquipedum,	Ὀξυποδία.
A [illegible]osum, & Aquatum,	Ὑδαρὲς, Ὑδατῶδες.
Ara,	Βωμός.
Aranea, & Araneum,	Ἀράχνη.
Araneus,	Ἀράχνη.
A ramulariis, Lib. de off. proconsulis.	Ἀπὸ τῶν ἀντεπιτρόπων.

Arator,	Ἀρότης.
Aratrum,	Ἄροτρον.
Araneus,	Δράκων, ἰχθύος γένος.
Arvina,	Λίπος ἄνευ σαρκός.
Arbares scodales, Lib. de off. proconsulis.	Οἱ περὶ ὅρων διαγινώσκοντες δικασταί.
Arbellum,	Βασανιστήριον.
Arbitravere,	Ἐμεσίτευσαν, Συνεβίβασαν.
Arbitrium,	Ἐξουσία Εὐαρέστησις, Μεσητία.
Arbiter,	Μεσίτης, Διαιτητής.
Arbipendium,	Σχοῖνος γεωμετρικός.
Arbitratur,	Οἴεται.
Arvina,	Κρέως λίπος ἄνευ σαρκός.
Arboracia,	Καρδία δένδρου.
Arbustum,	Ἀναδενδράς.
Arbustus,	Κόμαρος. ὅ ἐστιν δένδρον καλουμένη Ἄρκευθος.
Arbitrium,	Μεσητία. Εὐαρέστησις.
Arbores,	Δένδρα, Κῆλοι.
Arboreum,	Δενδροειδές.
Argiarra,	Ἀφιδρύματα.
Argumentum,	Τεκμήριον. Μέθοδος, ἤτοι Περιοχὴ ῥαψῳδίας.
Argutus,	Φλύαρος.
Argentarius,	Ἀργυροκόπος.
Argumentatio,	Ἀπόδειξις, Τεκμήριον.
Argumentum,	Ὑπόθεσις, Παράδειγμα.
Arguit,	Ἐλέγχει.
Argentarius,	Κομάκτωρ.
Argutus,	Λάλος.
Argentum,	Ἄργυρος ἄσημος, Ἀργύριον.
Argumentum,	Ἔλεγχος, Στιγμαῖον, Ὑπόθεσις.
Argutus,	Ἀδόλεσχος, Φλύαρος. σημαίνει δὲ καὶ Ὀξύς.
Apex,	Κεραία, Γράμματος ἄκρον. Προσῳδία. Καὶ τὸ ἐπὶ τῦ πιλίου παράσημον.
Appellatio,	Ἔγκλητος, ϰ Προσηγορία.
Apicus,	Ὀππικιστὴς, ὡς Ἰουβενάλιος.
Apices,	Κεραῖαι, Ἄκραι συλλαβαί. Τιάραι.
Apinæ,	Αμαλογίαι.
Apiscendæ,	Τοῦ ἐπιτυχεῖν.
Apiatum,	Σελινάτον.
Aperuit,	Ἠνέῳξεν.
Applicatio,	Καταγώγιον.
Apiastrum,	Μελισσόφυλλον.
Applicata,	Καταβληθέντα, Καταλύσαντα.
Apium,	Σέλινον.
Aperit,	Ἀνοίγει.
Apinæ,	Φάννας.
Apis,	Μέλισσα.
Apiastrum,	Μελισσόφυλλον, Ἐρύσαιθρον, Ἱπποσέλινον.

Aplustra,	Ἄσφαλτος. καὶ Τὸ ἄκρον τῆς πρώρας.
Apnades,	Θηρκλαιον. ἔστιν γένος ἀργυρώματος.
Apparet,	Φαίνεται.
Apparuit,	Ἀνέφηνεν.
Apparatus,	Παρασκευή.
Apparitores,	Ἀποδικταί. Εἰσίν δὲ ὑπήρεται τοῖς ἄρχουσιν προσεδρεύοντες. Ἐκβιβασταί.
Apparuit	Ἀνέφηνεν ἥλιος ὑπὸ γνόφον.
Apparuit,	Ὤφθη.
Apparitorium,	Ἐξαρτιστήριον.
Appellatio,	Προσηγορία, Ἔκκλητος.
Apparatio,	Ἑτοιμασία.
Apparitor,	Ἐκβιβαστής.
Apparitio,	Ἐκβιβασμός.
Apud acta,	Ἐπὶ πράξεως.
A principio,	Ἐξ ἀρχῆς.
Apsis,	Πρόσφατον, Νεαρόν.
Aptum,	Ἡρμοσμένον.
Apud,	Παρὰ, Πρός.
Appellat,	Ἐπικαλεῖται, Ἐπιβοᾶται, Ἀφανίζει.
Appulit,	Προσώρμησεν.
Apricus,	Τόπος εὐήλιος.
Apta,	Ἅρμοσον.
Aptius,	Ἐπιτηδειότερον.
Aptum,	Ἐπιτήδειον, Εὐάρμοστον.
Aptata	[illegible]

Antiquissima,	Ἀρχαιοτάτη.
Antecellit,	Προλάμπει.
Antecello,	Προκρίνω.
Antemna,	Κέρας πλοίου.
Antecessum,	Προχρεαν.
Antilena,	Ἱμὰς ἵππων.
Antiquus,	Ἀρχαῖος.
Ante lucem,	Ὄρθρου.
Antigena,	Ὁ προγεννηθείς.
Antecessit,	Προῆξεν, Προῆλθε.
Anticipat,	Προλαμβάνει.
Anticipatam, Sociatam,	
Antea,	Ἀρχαίως. Τοπρίν.
Antiquissimorum,	Ἀρχαίων.
Antiqua,	Ἀρχαία.
Antiquus,	Ἀρχαῖος.
Antiquissimus,	Ἀρχαιόταιτος.
Antiquarius,	Ἀρχαιογράφος, Καλλιγράφος.
Antiquitas,	Ἀρχαιότης.
Antiosa,	Ὀρχήστρια.
Antium,	Τάξεων, Ὀρχάτων.
Antes,	Οἱ τῶν ἀμπέλων στίχοι.
Antiquitus,	Κατὰ τὸ ἀρχαῖον.
Anticessum,	Πρόλημμα.
Anticessor,	Προηγούμενος.
Antiquior,	Ἀρχαιότερος.
Antiquissimi,	Ἀρχαῖοι.
[illegible]	[illegible]

Asseres,	Δοκίδες, ὡς Ἰουβενάλιος.
Aspernatur,	Ἐξουθενίζει, Ἀναξιοπαθεῖ.
Apellit,	Ἀπλακτίζει, Ἀπωθεῖται.
Apes,	Μέλισσαι.
Apet,	Ἀποσοβεῖ.
Aper,	Σύαγρος.
Apertularius,	Θυρεπανοίκτης.
Apertularius,	Θλάσμα ἔχων ἵππος.
Apertè,	Φανερῶς.
Aspernanda, Contemnenda,	
Aspernatur,	Ἀπαναίνεται, Ἀπάρνεται.
Aspectus,	Πρόσοψις, Ὁμιλία.
Aspernanda, Neganda.	
Aspratura,	Κόλλυβον.
Asportavit,	Ἐξεφορτίσατο.
Assatum,	Ὀπτηθέν.
Assum,	Ὀπτόν.
Assat,	Ὀπτᾷ.
Assa,	Ὄπτησον.
Assator,	Ὀπτανεύς.
Asseres,	Κοντοὶ, Δοκοὶ, Στρωτῆρες.
Astra,	Ἀστέρες.
Asserit,	Καταχοισα φανιζει.
Ast,	Ἐὰν δέ.
Astantus,	Ὑφοσπευσας.
Astatus,	Κονταφόρος.
Astutia,	Πανουργία, Κακοποιΐα.
Assessor,	Σύνεδρος, Σύμπονος.
Astrama,	Σανὶς, Ὑποπόδιον.
Astræa,	Παρθένος Δικαιοσύνη, ὡς Ἰουβενάλιος.
A stirpe,	Ἀπὸ ῥίζης.
Atavus,	Πρόπαππος.
Ast ego,	Ἐγὼ δέ.
Attingit,	Ἐφικνεῖται, Ἐφάπτεται.
Astutus,	Πανοῦργος.
At, Ac,	Καὶ, Ἀλλὰ, Ἀτὰρ, Δή.
Ater,	Κελαινὸς, Μέλας.
A tergus,	Ὑοσκύαμος, βοτάνη. καὶ Κατόπιν, Ἀπὸ νώτου.
Atena,	Εἶδος ποτηρίου ὀστράκου, ᾧ οἱ πρυτάνεις ἐν ταῖς θυσίαις χρῶνται.
Attendit,	Ἐπιτείνει. Καθορᾷ.
Atharna,	Ἰχθύος εἶδος.
Atque etiam,	Ἔτι δὲ καί.
Atriensis,	Διαιτάριος, Διαιτάρχης.
Lib. de off. proconsulis.	
Atrium,	Μεσαύλιον, Περίστωον.
Atramentale,	Μελανδόχιον.
Atramentarium,	Καλαμάριον.
Atramentum,	Μελάνιον.
Atrocius,	Δεινότερον.
Atrox,	Δεινὸς, Δεινησκεος. Ἀνήκεστος.
Atricapillus,	Μελαγκόρυφος, Μελάνθριξ.

Attribuit,	Ἔνειμεν, Ἔκτισεν.
Atque,	Καὶ, Ἀλλὰ καί.
Atrum,	Κελαινὸν, Μέλαν.
Atellani,	Σκηνικοὶ, Ἀρχαιολόγοι. Βιολόγοι. ὡς δὲ Ὀβοίδιος, Ὀμηριστην δητοι νυ χοροι.
Atroces,	Δεινοὶ, Ἀνήκεστοι.
Atrocitas,	Δεινότης.
Attonitus,	Ἐμβρόντητος, Ἐμβροντηθείς.
Attonitrus,	Ἐμβροντηθείς. Ἐκεργιαρίους.
Atturatio,	Λιβανοκαΐα, Θυσία.
Attat,	Ὁ τοῖς ποσὶν ἀρχόμενος περιπατεῖν.
Atnanulus,	Ἅγιον ἱερέως σκεῦος, Καμήλιον.
Atturubernalis,	Καπηλογείτων.
Attendit,	Προσέχει.
Attamen,	Ἀλλ' ὅμως.
Attendere,	Προσέχειν.
Attinet,	Ἀνῆκεν, Προσῆκεν.
Attingit,	Συνεκύρησεν, Φθάνει.
Attoniti,	Ἔκπληκτοι.
Attingit,	Ἐφάπτεται, Ἐφικνεῖται, Φθάνει.
Atriplices,	Χρυσολάχανα.
Attritus,	Παρατριβή.
Attonsus,	Φιλόκουρος.
Attulit,	Ἤνεγκεν.
Attaminatus,	Χειρισθεὶς, Μιωθείς.
Attitarna,	Εἶδος ἰχθύος.
Arx,	Ἀκρόπολις.
Armites,	Ὁπλῖται οἱ ἐν ἐσχάτῃ τάξει.
Armites,	Παράταξις ἔνοπλος.
Armoracia,	Ῥαφανίδες.
Arcæ,	Ἄκρα κτισμάτων.
Armitia,	Θυσία.
Armo,	Προυστέλλιον.
Armus,	Ὠμοπλάτης.
Aro,	Ἀροτριῶ.
Arpago,	Κρεάγρα.
Arpendia,	Πλέθρα.
Ars,	Τέχνη.
Area,	Ἅλων.
Arra,	Ἀρραβών.
Arrigit,	Ὀρθιᾷ, Ὀρθοῖ.
Arripit,	Ἀφαρπάζει, Ἐπιστρέφει, Ἐπιλαμβάνεται χειρός.
Arripere,	Ποιήσασθαι ταχέως.
Arsinum,	Διάκριμα.
Artifex,	Τεχνίτης.
Artitus,	Πάντεχνος, Δαίδαλος.
Artificium,	Τεχνουργία.
Arta,	Στενωπά.
Articulare,	Ἀκροδάκτυλον, Ἀρθρικόν. Ἀκρώνυχον.
Arsacidæ.	Πάρθοι.
Artæ,	Ἐσφιγμένος.

Articulator,	Μελοκόπος.
Aruspices,	Βωμοσκόποι.
Aruspex,	Βωμοσκόπος, Θύτης.
Aroscit,	Πλανᾶται, ὡς Λίϐιος.
Arbor,	Δένδρον, Καταρτιος.
Articulum,	Ἄρθρον. Καρπός.
Artat,	Στενοχωρεῖ.
Articuli,	Ἄρθρα. Κόνδυλοι.
Artentur,	Συνελαυνέσθωσαν, Συνσφιγγέσθωσαν.
Artiores,	Ἄῤῥηκτοι, Δύσλυτοι.
Artus,	Μέλη τὰ ὁλόκληρα, ϗ Ἐσφιγρωενον, ϗ τιωρουρωενον.
Arva,	Ἄρουρα, Γῆ, Χώρα, Πεδία.
Arvum,	Γεωργία.
Arvipendium,	Σχοῖνος γεωμετρικός.
Asse,	Ἀσσάριον, Ὀϐολόν.
As,	Αὐτάς. Ἀργύριον. Ἀπαξ. καὶ ἄλλα.
Asse,	Ὁλοκλήρου.
Asser,	Αἷμα.
Ansa,	Βωρωος. Ὠτίον. Λαϐή.
Ascia,	Σκέπαρνον.
Asellus,	Ὀνίσκος.
Ascensus,	Ἀνάϐασις.
Ascora,	Ασκοπυτθνη..
Asellus,	Ὀνίσκος.
Asinus,	Ὄνος.
Asignæ,	Κρέα μεριζόμενα.
Assarium,	Ἀσσάριον, Μονομάχιον, Δοκάριδν, Νοῦμμίον.
Aspersus,	Εἶδος ἰχθύος καταστίκτου.
Asinarius,	Ὀνηλάτης.
Asilus furor,	Οἰστρομανία.
Asilus,	Οἶστρος, τὸ ζῶον.
Aspicitur,	Θεωρεῖται.
Aspectio,	Θεωρία.
Aspicit,	Ὁρᾷ.
Aspice,	Θεώρησον, Ἰδοὺ, Θέασαι.
Asperserit,	Τηροσκλησῃ.
Asperges,	Ῥαντιεῖς.
Aspellit,	Ἀπωθεῖ.
Asperitates,	Τραχύτητες.
Aspergine,	Περικλύσματι.
Ardea,	Ἐρωδιὸς, Λάρος.
Ardentia,	Διάπυρα, Καιόμενα.
Ardeola, Ardea,	Ἐρωδιὸς, Ξηρις.
Ardentes,	Καιόμενοι. Σπεύδοντες.
Ardorem,	Φλόγα, Καῦσιν.
Ardor,	Σπουδὴ, Φλογετὸς, Καύσων.
Ardet,	Καίεται. Σπεύδει.
Ardescit,	Ἐκκαίεται.
Arduum,	Δυσχερὲς, Δύσαντες, Σκληρόν. Ὑψηλόν.
Arefacit,	Ξηραίνει.
Area,	Αὐλὴ, Πρασιὰ, Ὕπαιθρον, Ἅλως.
Aretillum,	Αρωπελοπρασον.
Aret,	Ξηραίνεται.

Arcilla,	Πηλὸς λευκή.
Aries,	Κριός.
Arillator,	Ἐψέτης, Βωμοφόρος, Πραγματευτής.
Arna,	Μήτηρ, κατὰ Βάῤῥωνα.
Arida,	Ξηρά.
Ario,	Ἰφειομαχω.
Arcutus,	Τοξωτὸς, Ἐπικαμπὴς, Ἀψιδωτός.
Arista,	Ἀθὴρ, Στάχυς.
Aristum,	Ἀκρώριαι.
Arescit,	Ξηραίνεται.
Aridum, Siccum,	Ξηρόν.
Arcanum,	Ἀπόῤῥητον.
Arcana,	Μυστήρια, Ἀπόῤῥητα.
Arcaria,	Τραπεζιτικά.
Arca, & Arcela,	Κιϐωτὸς, Σωρὸς, Κάμπτρα, Λάρναξ.
Arbores,	Δένδρα.
Arbetes,	Δένδρα.
Arboracia,	Καρδία δένδρου μακρά.
Arbor navis,	Ἱστὸς πλοίου.
Arcarius,	Βηχανημα.
Arcanum,	Ἀπόῤῥητον, Μυστηριῶδες, Ἀπόκρυφον.
Arbutus,	Ἄρκευθος.
Arvæ,	Ἀμυντήρια.
Arcessit,	Μετεκαλέσατο.
Arcilla,	Πηλὸς λευκη.
Arefecit,	Ἐξήρανε.
Arcutes,	Τοξόται.
Arieum,	Ξηρόν.
Aristæ,	Ἀθέρες σίτου.
Ariblator,	Μετάϐολος. αρχ
Arcet,	Κωλύει, Εἴργει.
Ercessere,	Μετεστάλαντο. Καλέσαι, Μεταπέμψασθαι.
Arceo,	Κωλύω. Ἐπέχω.
Arcebat,	Εἶργεν, Ἐκώλυεν.
Arbiter,	Μεσίτης.
Arbiter,	Διαιτητὴς, Αὐτόϐουλος.
Arcus,	Ἀψὶς, Ἶρις, Τόξον, Ψαλίς.
Arcebis,	Κωλύσεις.
Arcetat,	Κρύπτει. Διενιεται.
Arcessit,	Μετεκαλέσατο, Μετεπέμψατο, Ἐφώνησεν.
Arcessitus est,	Μετεπέμφθη.
Arcula,	Κιϐωτὸς, Λάρναξ.
Arma,	Ὅπλα.
Armatus,	Ἔνοπλος.
Armamentarium,	Ὁπλοθήκη.
Armatura,	Ἐξόπλισις, Ἐξοπλισία.
Armati,	Ἔνοπλοι.
Armamenta,	Ὅπλα πλοίου.
Arma navis,	Ἱστὸς πλοίου.
Armo,	Ὁπλίζω.
Armiger,	Ὁπλοφόρος. Ὑποδέκτης χρυσοῦ.
Armarium,	Πυργίσκος.

Armentarius,	Ἀγελάρχης βοῶν, Βουκόλος.
Armenta,	Βουκόλια.
Armentarium,	Ξύλον ερμηταριον.
Armilium,	Σκεῦος.
Armillarius,	Ψελιοποιός.
Armentum,	Ἄμμα τῶν ἀκοντίων.
Armilla, & Armellum,	Ψέλιον. Κλανίον.
Armilustrium,	Ὁπλοκαθάρσιον.
Armilustram,	Ὁπλοκαθαρμός.
Armorum faber,	Ὁπλοποιός.
Atubus,	Μογιλάλος, Μόγγος.
Avarus,	Φιλάργυρος.
Ave,	Χαίροις.
Aucellus,	Στρουθίον.
Aucat,	Περισπᾷ.
Auceps,	Ἰξευτής.
Auca,	Πτηνόν.
Auclator,	Ὑπηρέτης.
Avena,	Βρομηρα.
Averruncat,	Ἀποτέμνει.
Aves,	Ὄρνεα.
Auctio,	Διάπρασις. Ἀπάρτιος.
Auctoritas,	Αὐθεντία, Ἀξιοπιστία, Βεβαίωσις, Πρόσταγμα.
Auctoritas, Affatum,	Ἀξίωμα.
Aucupatur,	Ἰξεύει.
Audit,	Ἀκούει.
Audi,	Ἄκουε.
Aucupator,	Ἰξευτής.
Aucupium,	Θήρα. Ἰξευτής.
Aucupantur,	Καραδοκοῦσιν. Ἰξεύουσιν.
Avellit,	Ἀποσπᾷ, Ἐκτίλλει.
Auditorium,	Ἀκροατήριον.
Auctor,	Ἀρχηγὸς, Αὐθέντης.
Auctor,	Μάρτυς. Συγγραφεύς. Ὑπηρέτης.
Audeo,	Τολμῶ.
Audaces,	Τολμηροί.
Aude,	Τόλμησον.
Audacia,	Τόλμα.
Audentes,	Τολμῶντας.
Audeatur,	Τολμηθείη.
Audietur,	Ἀκουσθήσεται.
Audax,	Θρασὺς, Τολμηρός.
Aversus,	Ἀπεστραμμένος.
Autoratus,	Αὐθαίρετος εἰς δοῦλον ἑαυτὸν βάλλων, καὶ Μονόμαχος.
Auctus,	Αὔξησις.
Aufert,	Ἀποφέρει.
Avertit,	Ἀποστρέφει.
Avena,	Καλάμη. Ἔπος, ὡς Βεργίλιος.
Auferre,	Ανταναιλεῖν.
Augmentum,	Προσθήκη, Ἐπιθεματισμὸς, Πρόσοδος.
Augustus,	Ἱερὸς, Σεβάσμιος.
Axmenta,	Στίχοι ἐπὶ θυσιῶν Ἡρακλέους.
Auget,	Αὔξει.
Augustissima,	Σεβαστοτάτη.
Augustus,	Σεβαστὸς, Ἱερὸς, Σεβάσμιος.
Augere,	Αὐξῆσαι.
Augur,	Οἰωνοσκόπος, Ὀρνεοσκόπος.
Augit,	Προστίθησι.
Auratum,	Κεχρυσωμένον.
Avia,	Μάμμη.
Avia,	Ἀποδευτά. Ἀνοδια.
Aviarium,	Ὀρνιθοτροφεῖον.
Avidus,	Ἄπληστος, Ἀκόρεστος.
Avitus,	Παππῷος.
Aula,	Οἶκος βασιλικός.
Auleum,	Ψιλή.
Auliones,	Αὐληταί.
Aurata,	Χρύσοφος ἰχθύς.
Aurator,	Χρυσωτής.
Aurea,	Χρυσᾶ.
Auratum,	Χρυσωθέν.
Aures,	Ἀκοαὶ, Ὠτία.
Auris clarium,	Ὠτογλυφίς.
Auxillæ,	Μικρόπτερα, ὡς Βάῤῥων.
Auraria,	Χρυσαργύριον.
Auratores,	Χρυσωταί.
Aurifex,	Χρυσοχόος.
Auriga, Agitur,	Ἡνίοχος, Ἐλάτης.
Aurigat,	Ἡνιοχεῖ.
Aurigator,	Ἱπποκόμος.
Avocat,	Περιστια Καταργεῖ. Ἀποσχολεῖ.
Aura exsolitarius,	Ἱππαστής.
Aurifodina,	Χρυσωρυχία.
Auripigmentum,	Ἀρσενικόν. Κρωματον. Ψίλωθρον.
Aurochalca,	Κραματινα.
Aura,	Αὖρα. Πνοή.
Auris,	Ἀκοή. Οὖς. Ὠτίον.
Auricolæ,	Χρυσοτελεῖς.
Auricula,	Ὠτάριον.
Auris,	Ἐνώτιον.
Aurugo,	Ἴκτερις.
Aurora,	Ἠὼς, Ἡμέρα.
Auruginosus,	Ἰκτερικός.
Aurificina,	Χρυσοχοεῖον.
Aurilegulus,	Χρυσεκλέκτης.
Auricoctor,	Χρυσεψητής.
Auruginem,	Ἴκτεριν.
Aurunci,	Οἰκήτορες Ἰταλίας.
Aures,	Ἀκοαί.
Aurarius,	Χρυσωτής.
Aureus,	Χρύσεος.
Auruncius,	Θεὸς ἀποτρόπαιος.
Aurosus,	Πλούσιος, Πολύχρυσος.
Auritus,	Ὠτοπετης, Ὠτοπαροχος. οξυακοσιλογος.

Aureus,	Χρύσεος.
Auscultat,	Ακροᾶται, 'Ωτακουστεῖ.
Auscultatur,	'Επακροᾶται.
Auspiciis,	Οἰωνοσκοπίοις.
Auspicatur,	Αφάρχεται, "Αρχεται.
Auspex,	Οἰωνοσκόπος.
Auspice, Auctore, Fauctrice.	
Auspicium,	Οἰωνισμὸς, Σύμβολον. Αρχή.
Auspicium,	Οἰωνοσκοπία.
Ausumat,	'Αναλώση. Τιμωρηθήσεται.
Auspices,	Οἰωνοσκόποι.
Auspicalis,	Οἰωνιστικός.
Auspex pronubus,	Παράνυμφος.
Austrans,	Νοτίζων, 'Υγραίνων.
Auster,	Νότος.
Ausus,	Τολμήσας.
Aut,	"Η. 'Εὰν, Εἰ. Καί.
Autumnus,	Μετόπωρον.
Autem,	Δέ.
Aufert,	'Αποφέρει.
Avunculus,	Θεῖος πρὸς μητρός.
Autumat,	Λέγει.
Autumator,	'Ονομαστής.
Avus,	Πάππος.
Auxiliarii,	Βοηθοὶ, Σύμμαχοι.
Auxiliatores,	Σύμμαχοι.
Auxilium,	Βοήθεια.
Auxilium,	Ιρεων λύτρα, ἢ Συμμαχία.
Auxis,	"Αξων.
Auxiliares,	Σύμμαχοι.
Axungia,	Λίπος ἐν ᾧ τοὺς ἄξονας χρίουσιν.
Azyma,	"Αζυμεν.
Axitas,	'Αποτελεσματικαί.

B

Babit,	Γαυριᾷ.
Bacca, vide Vacca.	
Baro,	'Ανήρ.
Baesis,	Προσέλθης.
Battatum,	Κοκκωτόν.
Batta,	Βάτος.
Bavar,	Εἶδος ἀγγείου.
Babulonicum,	Ψιλὴ πολύμιτος.
Badius,	Χελιδονιαῖος.
Balasce,	Θρᾶκες.
Balatus,	Βληχμός.
Beolat,	Βαστάζει.
Baca,	Δάφνης καρπός.
Bacario,	Πορνοδιάκονος.
Bacúlum,	Βάκτρον, Βακτηρία.
Ballo,	Θηρίον θαλάσσιον.
Balbus,	Ψελλός.
Balbutit,	Νηπιω προς παιζο. Τραυλίζει.
Baleari,	Σφενδονῆται.
Ballena,	Ζύγαινα.
Ballistra,	Σφενδόνη, Μάγγανον πολεμικόν.
Balceo,	
Balneator,	Βαλανεύς.
Balui,	Βόμβυξ.
Ballistrari,	Σφενδονῆται.
Balteus,	Ζωστήρ.
Barba,	Πώγων.
Barbatus,	Γενειήτης.
Barbo,	Βάκηλος.
Barbulus,	Φάγρος, ἰχθύς.
Bardatus,	Νάννος, τὸ σκεῦος.
Barginna,	Νεκροφόρος. Βάρβαρος. Προσφώνησις βαρβάρε.
Bardus,	'Αναίσθητος, Βραδὺς, "Αφρων.
Bardala,	Κορυδαλλὸς, ὄρνεον.
Barisa,	Εἶδος ποτηρίου.
Bardei,	'Ιλλυριοὶ δοῦλοι, οἱ καὶ ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς 'Ιταλίας, κατὰ Κίννου καὶ Μαρίου στρατευσάμενοι· καὶ ἐκ τούτου τυραννῆσαι κατὰ τῶν δεσποτῶν. Τούτους Σερτώριος δόλῳ περικυκλεύσας ἀναιρεῖ.
Barburra,	"Αφρων, 'Ανόητος, Μάταιος.
Barbutum,	Εἶδος ὀργάνου.
Bardes,	Δορύκτητος, 'Ιλλυριὸς, Δοῦλος.
Bacle,	'Υποδήματα γυναικεῖα σκηνικά.
Bacchos,	Οἶνος.
Barus, Burrus,	Πυῤῥός.
Barrit,	Τρίζει, ἐλέφας βοᾷ.
Batis,	Εἶδος ἀκάνθης βοτάνης.
Basium,	Φίλημα.
Batis,	Ξανθός.
Bassus,	"Εγχυλος.
Basiliciarius,	Μαλακός. 'Αγοραῖος.
Bandum,	Λιγνον.
Barbatoria,	Πωγονοκουρία.
Batum,	Πράσον.
Battuit,	Κατακόπτει.
Eattutum,	Τυπτηθέν. Αναιδε
Baubantur,	'Υλακτοῦσιν.
Baubant, Latrant,	'Υλακτοῦσιν.
Beata,	Εὐδαίμων, Μακαρία.
Beatus,	Μακάριος.
Beatum,	Μακάριον.
Beati,	Μακάριοι.
Beatæ,	Μακάριαι.
Bellona,	'Ενυώ. 'Εριννύς. Θεὰ πολεμική.
Bellonarii, Lib. de off. proconsulis.	Οἱ θεοφορούμενοι.

Bellaria, Τραγήματα.
Bellum, Πόλεμος.
Belligerat, Πολεμεῖ.
Bellum civile, Ἐμφύλιος πόλεμος.
Bellum intestinum, Πόλεμος μεταξὺ συγγενῶν.
Belluile, Θηριῶδες.
Belluinus, Θηρίου ὅμοιος.
Bellus, Κομψὸς, Ἡδύς.
Bellua, Κῆτος, Κνώδαλον.
Benarius, Σκηνάρχης.
Benè, Καλῶς, Ἀγαθῶς.
Benignus, Φιλάγαθος.
Benenum, vide Venenum.
Beneficium, Εὐποιΐα.
Benedictus, Κατευλογημένος.
Benemerentes, Εὐεργέται.
Benignior, Ἀγαθώτερος.
Betoraes, Ἄκανθαι.
Benignus, Καλαγαθός.
Benivolentia, Καλοκἀγαθία.
Berbex, vide Vervex.
Bestiæ, Θηρία.
Beta, Σεῦτλον.
Betaceus, Σεῦτλον.
Bibere, Πίνειν.
Bibit, Πίνει.
Bibilles, Δίμαλλοι.
Bibonius, Πολυπότης.
Bicani, vide Vicani.
Bibium, vide Bivium.
Bibulum, Ebriosum.
Bibula, Ποτα ση ἀναβάλλουσα.
Bicissim, vide Vicissim.
Bidentis, Διέτης ὄϊς, Ὀρονται Πρόβατα.
Bidens, Διόδους.
Bidentes, Ἐπὶ τῶν προβάτων, διὰ τὸ διόδοντα αὐτὰ εἶναι.
Bilibit, Ἐπισκιασμὸς φωνῆς.
Bicoxum, Δίμηρον.
Bicolor, Δίχρωτος, Δίχρωμος.
Bicerres, Δίμαλλοι, Δίκροσσοι.
Bimembres, Δίμελοι, Δίμορφοι, Δίσωμοι.
Bimus, Διετής.
Bima, Διετῆ.
Bicapites, Δικέφαλοι.
Bilabrum, Δίχειλος.
Bilinguis, Δίγλωσσος.
Bifarie, Διχῶς.
Biga, Ξυνωρίς.
Bilbit, Βομβύζει.
Biceps, Δικέφαλος.
Bidens, & Bidentis, Δίκελλα.

Biduum, Διήμερον.
Bietum, vide Vietum.
Bilis, Χολὴ μέλαινα. καὶ Εὐτελής.
Bilex, Δίμιτος.
Bilbinus, Εἶδος ἀγγείου.
Bimater, Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος.
Biclus, Φώκη.
Binio, Δίνουμμα.
Biniones, Δηνάρια.
Bilitas; vide Vilitas.
Bimum, Διετές.
Binacia, vide Vinacia.
Bilibre, Χοῖνιξ.
Bidental, Τόπος κεραυνοπλήξ.
Bipertiti, Δίχα μερισθέντες.
Bibolnes, Δίτρωτοι.
Bipedus, Δίποδος.
Bipatentibus, Διχόθεν ἀνεῳγμένοις.
Bipatens, Διγωνυκτος.
Bilices, Δίπτυκτοι.
Biberat, Πεπώκει.
Bilex, Δίπτυκτον.
Bipennis, Δίστομος ἀξίνη.
Bipertito, Διμερῶς.
Bifarie, Διχῶς.
Bisaenus, Χοῖρος ἑξαμηνιαῖος.
Bisellium, Δίδριον.
Biremis, Δίκωποι, Διήρεις.
Bissinèm, Κέγχρον.
Bispelliones, Νεκροθάπται, Κοπιαται.
Bispello, Νεκροφόρος.
Bifax, Δίκρωμος, Διπρόσωπος, Διττός.
Bifores, Δίτρυποι, Δίαυλοι.
Bipater, Διόνυσος.
Bitiosus, vide Vitiosus.
Biseps, vide Biceps.
Bisulcum, Δίαυλον.
Biformes, Δίμορφοι.
Bis dic bis sum, Ακαιρεον.
Bitumen, Ἄσφαλτος.
Bivium, Δίοδος.
Blæsus, & Blato, Τραυλός.
Blanditur, Κολακεύει.
Blandæ, Κωτίλαι.
Blandus, Κωτίλος.
Blanx, Εὐήθης.
Blattela, Θρόμβος αἵματος τῶν κογχυλίων.
Bolanæ, Μεταπράται, Παλινκάπηλοι.
Bolitis, Μορφαὶ εἰς θυσίαν.
Boccola, Εἶδος ἀγγείου.
Bolbitum, Βόλβιτον.
Blaterat, Ματαιολογεῖ.

Blæsus,	Τραυλός.
Blato,	Ματαιολόγος.
Blatta,	Σίλφη.
Blattia,	Θρόμβος αἵματος.
Bonus,	Ἀγαθός.
Bona,	Ἀγαθή.
Bona,	Ὑπάρχοντα.
Bonitas,	Ἀγαθότης.
Bobantes,	Βοῶντες.
Boa,	Βρέφος.
Bosbuc,	Βοτεγεροι, ὡς οἱ Γάλλοι.
Bovilla,	Βοοστασία.
Bova,	Νόσος βοῶν.
Bona valetodo,	Εὐρωστία.
Bonorum,	Ἀγαθῶν, Ὑπαρχόντων.
Bonus,	Ἀγαθός.
Bona,	Ἀγαθή. Ὑπάρχοντα.
Bomer, vide Vomer.	
Bomuis,	Βόμβος.
Bor,	Ὁ τοὺς πόδας φλεγμαίνων.
Bombites,	Μύρμηκες.
Bob,	Βούδια.
Bominatores,	Θορυβοποιοὶ, Θρύλλον ποιοῦντες ἢ ταραχήν.
Botulus,	Φύσκος.
Boletus,	Μύκη.
Brassica,	Κράμβη.
Brattea,	Πέταλον.
Breve,	Βραχύ.
Bria,	Εἶδος αιτιου.
Brochus,	Ὁ τὸ ἄνω χεῖλος ᾠδηκώς.
Bruma,	Πλειὰς, Τροπὴ χειμερινή.
Brutiani,	Οἱ δουλικὰς τάξεις χρεοστεντες.
Brucus,	Βροικος, Μωρὸς, Ἠλίθιος, Βραδύς.
Brutes,	Τρίβολοι.
But,	Μισος.
Bubo,	Γλαὺξ, Νυκτικόραξ.
Bubulcus,	Βοηλάτης.
Bubula,	Βόϊον.
Bucola,	Βούδιον, Βουθύτης.
Bubulci,	Βοηλάται.
Buccæ,	Γνάθοι.
Buccula,	Παραγναθίς.
Bucerum,	Γεννημα βιος.
Buccinum,	Βουκάνη.
Bucula, diminutive,	Δάμαλις, Βοῦς.
Bucola,	Βούδιον, Βουκόλιον.
Buccones,	Παράσιτοι, Βουκκίονες.
Bulli,	Χρυσοκάνθαροι.
Burdit,	Ψηρτιᾷ, Γαυριᾷ.
Brutti,	Ἀνήμεροι πῶλοι.
Buxinum,	Πύξινον.
Burrum,	Ξανθὸν, Πυῤῥόν.
Bustum,	Τάφος, Μνῆμα, Πυρά.
Butio,	

Bubo,	Φωνηθωψ.
Bustra,	Βουστάσιον.
Bullit,	Καχλᾷ, Ζεῖ.
Bufo, & Cufo,	Ὀξυγη, εἶδος κριδὸς.
Bufo,	Μυσαδρος.
Bunilla,	Ὀνόρυγχος.
Buris,	Ῥυμὸς ἀρότρου.
Buturum,	Βούτυρον.
Buteo,	Ὀρνέου εἶδος.
Buxus,	Πύξος, τὸ δένδρον.

C

Calendarium,	Ἐφημερίς.
Cacautica,	Εἶδος ζώνης.
Cacuere,	Παρακαλέσαι.
Cabro,	Σφήξ.
Caducus,	Τωτικο Πολιτικὸς. Δημόσιος.
Calendæ,	Νεομηνίαι.
Cacaturit,	Χεζητιᾷ.
Cacula,	Δοῦλος στρατιώτου.
Cacumen,	Ἄκρον ὄρους, Ἀκρωτήριον. Ἀκρώρεια.
Cadaver,	Πτῶμα.
Caduceum,	Κηρύκιον.
Caducum,	Τὸ χωροῦν εἰς τὸν φίσκον.
Caducos,	Επιλημπτιν
Cæpit,	Εἴληφεν.
Cæcus,	Τυφλός.
Cædit,	Δέρει, Ἀναιρεῖ.
Cælebs,	Ἀγύναιος.
Cælibes,	Ἄγαμοι, Ἀσκηταί.
Cælum,	Οὐρανός.
Cælicoles,	Οὐρανοκάτοικοι.
Cærimonia,	Δημήτρεια. Μέμφις.
Cærites,	Δέλτοι ἐν αἷς τὰς ἐγγραφὰς ἀποτίθενται.
Calata,	Ἀρχιαιρεσίων ἑορταί.
Cænum,	Βόρβορος.
Cæmenta,	Χάλικας.
Cæsus,	Τυπτηθεὶς, Σφαγεὶς.
Cæsius,	Γλαυκός.
Cæruleum,	Κυάνεον.
Cæsulum,	Κύανον.
Calatores,	Δοῦλοι δημόσιοι, Περίπολοι.
Calbæ,	Κόσμια.
Calebra,	Ἵππων βουλή.
Calbaria,	Βασιλικὴ φαλάκρα.
Caltudia,	Ἑορτή.
Caldutera,	Αποκλουβου κρεας υν λίπει.
Cæsaries,	Κόμη, Πλόκαμοι.
Cædes,	Φόνος, Σφαγή.
Caballarius,	Κέλης ἱππεύς.
Cælator,	Τορευτής.
Cæmentum,	Χάλιξ.
Calator,	Κλήτωρ.

Callus,	Τύλος.
Calatores,	Ἐκβιβασταὶ ἱερέων.
Callidus,	Ἀργαλέος.
Callidorum,	Πανούργων.
Callidus,	Πανοῦργος. Θερμός.
Caquilus,	Ἀετός.
Calumnia,	Ἐπήρεια.
Calliditas,	Πανουργία.
Caligo,	Ἀχλὺς, Ὁμίχλη.
Calamitosus,	Δυστυχής.
Calamitas,	Συμφορά.
Calatiæ,	Ἀναιδεῖς. Αἰσχρος. ἀπὸ τȣ̃ θερμαίνεσθαι.
Callidus,	Πανοῦργος. Θερμός.
Calx,	Ἄσβεστος.
Calata comitia,	Ἀρχιερέσια, δὶς τȣ̃ ἔτους γινόμενα.
Cala,	Ἐπισκοπις, Ἐπιγλφεις.
Calumniator,	Συκοφάντης.
Calcior,	Ὑποδεννομαι.
Calamistrat,	Παραγκιστροῖ ϗ εἰς τὸ οὖλον συντίθησιν τὴν κόμην.
Calidus,	Ζεστός.
Caliendrum,	Κόσμιον κεφαλῆς.
Calamitas,	Δυστυχία.
Calo,	Δοῦλος δημόσιος.
Callidus,	Δύστροπος.
Calpitur,	Ἐξαπατᾶ.
Calfacit,	Θερμαίνει.
Calda,	Θερμόν.
Calor,	Καύσων.
Calvarium,	Κρανίον.
Calculosus,	Λιθιῶν.
Calcitrat,	Λακτίζει.
Callidus,	Λευκομέτωπος.
Calcar,	Θυσίαι ἀπαρχῶν οἴνου.
Callet,	Οἶδεν.
Calper,	Οἶνος ἐν θυσίᾳ.
Calcat,	Πατεῖ.
Calet,	Πεπύρωται.
Calvæ,	Ποντικὰ πεφρυγμένα.
Calces,	Πτέρναι.
Castellum, Municipium,	Κόμης.
Carpies,	Ῥυπαρὸς πόκος.
Calta,	Βούφθαλμον.
Caligo,	Σύγχυσις ὁράσεως.
Calles,	Τρίβοι, Ἀτραποί.
Caltus,	Αγνους.
Calceus,	Ὑπόδημα.
Calvus,	Φαλακρός.
Calculus,	Ψῆφος.
Callis,	Τρίβος.
Cachinnat,	Καχάζει.
Cacumbeat,	Διαλλάσσει.
Camuris,	Αγνος ταῦρος.
Camenæ,	Μοῦσαι.
Camilla,	Ἱέρεια.
Callosum,	Τράγανον.
Campus,	Πεδίον.
Campania,	Πεδιάς.
Campidoctor,	Ὁπλοδιδακτής.
Cammari,	Καρίδες.
Cana,	Πανάκεια, θεός.
Canalis,	Ρυστρυεξ. Ὀχετός. Τοποθεσία. Ῥοά. Ἔξοδος. Σωλήν. Δημόσιος ἀγωγός.
Cani,	Πολιαί.
Canis,	Κύων.
Cantat,	Ἄδει.
Cantiones,	Ἄσματα, Ὠδαί.
Canticum,	Ἆσμα.
Canora,	Εὔφωνος.
Candidus,	Καθαρός.
Cancer,	Καρκῖνος.
Cantherius,	Καβάλλης μηχανικός.
Canor,	Ἦχος ἀνθρώπου.
Candelabrum,	Λυχνία.
Candidatus,	Λευχείμων.
Candela,	Λαμπτὴρ, Κηρίων.
Canna,	Συρίγγιον ἐκ καλάμων.
Canturit,	Ψιθυρίζει.
Capitalis,	Ατιμοποιός.
Capitis diminutio,	Κεφαλῆς ἐλάττωσις.
Capitulariis,	Τοῖς ἀστραγαλίσκοις τȣ̃ (χάρτου.
Captaverit,	Ἐθηρᾶτο.
Captam,	Τὴν ἀπὸ προγόνων οἰκίαν.
Capricornus,	Αἰγόκερως.
Caprarius,	Αἰγοπόλος.
Capit,	Χωρεῖ, Λαμβάνει.
Capra,	Αἴξ.
Captivus,	Αἰχμάλωτος.
Capreola,	Δορκάς.
Captura,	Ἐμπολή.
Caprificus,	Ἀγρία συκῆ.
Captatio,	Θήρα, Αἰχμαλωσία.
Caput,	Κεφάλαιον, Κεφαλή.
Capesseret,	Ἐπιδιώξει.
Capillatus,	Κομήτης.
Capito,	Κεφάλων.
Capessit,	Λαμβάνει.
Capillamentum,	Τρίχωμα.
Capistrum,	Φορβιά.
Carent,	Ἐστέρηνται.
Carmen,	Ἔπος.
Carceres,	Ἀφετηρίαι.
Carior,	Τιμιωτέρα.
Carisa,	Μαυλιστὴς, Πορνοβοσκός.
Carbones,	Ἄνθρακες.
Carptim,	Ἐξ ἐπιτομῆς.
Cardelus,	Αστραγαλινός.
Carnifex,	Δήμιος, Σαρκοβόρος.
Caruit,	Ἐστερήθη.
Carmina,	Ἔπη, Μέλη.
Carpebant,	Ἐδρέποντο.
Carcer,	Εἱρκτὴ, Φυλακή.
Carceres,	Ἱππάφεσις.

Caro,	Κρέας, Σῶμα.
Carptus,	Ἐσπαραγμένος.
Carpit,	Ξαίνει. Ἐξανθίζει. Δρέπεται. Σπαράσσει.
Cardo,	Στρόφιγξ.
Carum,	Τίμιον.
Clamor,	Κραυγή.
Carchesium,	Εἶδος ποτηρίου.
Caritas,	Τιμιότης, Πολλοῦ πωλούμενον.
Carina,	Τρόπις πλοίου.
Carus,	Τίμιος, Γνήσιος.
Carpitur,	Τρύχεται. Δρέπεται. Κακοπαθεῖ.
Carissimus,	Τιμιώτατος, Γνησιώτατος.
Carmentalia,	Ὑμνολογία.
Carcerarius,	Φυλακτίτης.
Carinari,	Χαριεντίζεσθαι.
Casa,	Καλύβη. Οἶκος.
Casibus,	Θέμασιν, Κανόσιν.
Casses,	Δίκτυα.
Castus,	Ἁγνός.
Castimonium,	Ἁγνεία.
Castitas,	Ἁγνεία. Σωφροσύνη.
Casus,	Συντυχία. Πτῶσις. Συμφορά.
Castigat,	Νουθετεῖ, Σωφρονίζει, Δέρει.
Casu,	Ἐκ τύχης.
Castratus,	Ἐκτετμημένος.
Casana,	Σκέπη πλοίου.
Cassum,	Κενὸν, Μάταιον, Ἄκυρον.

	χέρησις.
Caverna,	Κοιλάς.
Cavernæ,	Κοιλάδες.
Cavillatio,	Κακοήθεια, Εἰρωνεία.
Cavum,	Κοῖλον.
Cautum,	Ἀσφαλὲς, Χειρόγραφον.
Cautio,	Ἀσφάλεια.
Caulæ,	Περίβολοι, Μάνδραι.
Cavisti,	Ἠσφαλίσω, Ἐχειρογράφησας.
Cavet,	Φυλάσσεται.
Cedo,	Παραχωρῶ.
Cecidit,	Ἔπεσεν.
Celat,	Κρύπτει.
Celaverit,	Ἔκρυψεν, Κρύψει.
Celeber,	Διάφημος.
Celebrat,	Φημίζει. καὶ Πληροῖ.
Celebritas,	Φήμη.
Celeberrima,	Ἡ συνεχὴς, Ἡ πολυάνθρωπος. Τάσσεται δὲ ϗ ἐπὶ τοῦ ἐπιφανεστάτου.
Celebratio,	Ἑορτασμός.
Celat,	Τορεύει.
Celator,	Τορευτής.
Celatura,	Τόρευσις.
Celer & Citus,	Ταχύς.
Celerat,	Ταχύνει.
Celeritas,	Ταχύτης.
Cellarium, & Cellaromarium,	Ταμεῖον.
Celeberrimus,	Πληθύνων τόπος. Ἐπιφανέστατος.

Censura, Ἀξίωμα.
Censor, Τιμητής.
Cebe, Πάντα.
Cernere, Ὁρίζειν.
Cernitoque, Καὶ ἐχειρήσατο.
Certamen, Ἀγὼν, Ἔρις.
Certandum, Ἀγωνιστέον.
Certare, Φιλονεικεῖν.
Certum, Ἀληθές.
Cervix, Αὐχὴν, Τένων, Τράχηλος.
Certus, Ἀκριβὴς, Ἀληθής. Βέβαιος.
Cæcus, Τυφλός.
Certior fit, Γινώσκει.
Cerepulium, Γινγίδιον.
Celebratio, Ἑορτασμός.
Cervus, Ἔλαφος.
Cerebellum, & Cerebrum, Ἐγκέφαλος.
Cernulat, Κυβιστιᾷ.
Certè, Μέντοι. Ἀσφαλῶς.
Cernit, Ὁρᾷ. Σήθει.
Cervical, Περικράνιον.
Ceritus, Παρεμμανὴς, Παρεμφαρακτος.
Certè, Αὖ, Πάλιν.
Certum habet, Πέπεισται.
Cernit, Προσέχεται τῇ κληρονομίᾳ, καὶ προσέχει.
Cernuli, Πεταυρισταί.
Certè, Πλὴν ἀλλά.
Cernulus, Πεταυριστής.
Cernuit, Πεπεταύρισται.
Cerniculum, Σύγκρισις.
Cereber, Ἐγκέφαλος.
Cerrus, Πέτρις, δένδρον.
Certius, Βεβαιότερον.
Certiores, Εἰδήμονας.
Certum sit, Ὡμολόγηται.
Certus sum, Πέπεισμαι, Οἶδα.
Cerussa, Ψιμίθιον.
Cessante, Σχολάζοντος.
Cessit, Εἶξεν, Παρεχώρησεν.
Cessator, Λαγγών.
Cessat, Ἀργεῖ, Σχολάζει. Ὑποχωρεῖ. Παύεται.
Cespes, Χορτόπλινθος, Χορτόβολος, Πλῆθος.
Cetera, Λοιπά.
Cetum crudum, Ὠμοτάριχος.
Ceu, Ὥσπερ, Οἷον.
Chironeus, Πάναξ.
Cibaria, Τροφαί.
Cibus, Τροφὴ, Βρῶμα.
Cicada, Τέττιξ.
Cicercula, Λάθυρος.
Cicindela, Λαμπυρίς.
Circumlita, Circundata.
Circum, Ἱέρακα. ἔστι δὲ ὄρνεον μεταβληθάσης τῆς Σκύλλης τῆς νήσου Μεγαρέων.
Circumtallum, Σφυδρον.
Cincum, Ῥοᾶς ὑμήν.
Ciniflones, Ornatrices.
Cicer, Ἐρέβινθος.
Cicinnatus, Κομήτης, Εὐπλόκαμος.
Cicinnia, Θέα κιναίδων.
Ciconia, Πελαργός. Μηχανή.
Cicuta, Κώνειον, Φάρμακον, ἐν τοῖς Βουκολικοῖς, καὶ β Γεωργικῶν.
Cicutæ, Κωνείου.
Cienda, Διαιρουμένης.
Cicum, Γρυκκοκκος.
Cilia, Ὑπώρια.
Cillo, Προκέφαλος.
Cimex, Κόρις.
Cimis, Κορίζω.
Cimussa, Σίρα.
Cinctorium, Παραζώνιον.
Cinerarius, Δοῦλος ἑταίρας.
Cinus, sive Calius, Σποδὸς, Τέφρα.
Cinctum, Ζῶσμα.
Cinctus, Ἐζωσμένος.
Cinum, Ἐπισκύνιον.
Cinnus, Νεῦμα.
Cingillus, Στρόφιον, Ζώνιον.
Cingula, Ὑποζώνη.
Cippus, Ενεος λίθινος, Κορμὸς, Ποδοκάκη.
Circulus, Κύκλος, ἢ Κρίκος.
Circitat, & Circat, Κυκλεύει.
Circum, Κύκλῳ, καὶ Πέριξ. καὶ Ἱππικόν.
Circus & Circuitus, Κύκλος, ἐν ᾧ ἱπποδρομίαι γίνονται.
Circenses, Ἱπποδρόμια.
Circulus, Κύκλος, Περιφέρεια.
Circulator, Ὀχλαγωγὸς, Ἀγύρτης.
Circumlator, Περιφοράριος.
Circulator, Ὀχλαγωγός.
Circumspectat, Περιβλέπεται.
Circumlocutio, Περίφρασις.
Circiter, Περί.
Circumscriptor, Περιγραφεύς.
Circuitio, Ἐφοδεία, Περίοδος.
Circumflexa, Circumducta, Περισπωμένη.
Circumit, Περιέρχεται.
Circumflexus, Περίρρυτος.
Circumvenifetur, Κατασπουδασοι.
Cisterna, Λάκκος.
Cista, Λάρναξ, Κίστη, Κοίτη, Κόφινος.
Cistellam, Γλωσσόκομον.

Citra,	Δίχα, Χωρὶς, Ἐκτός.
Citreum,	Θύϊνον.
Citerior,	Ἐνδότερος.
Citate,	Ἐντρεχῶς.
Civis,	Πολίτης.
Civicida,	Σκατοφάγος.
Civiliter,	Εὐτάκτως, Χρηματικῶς, Πολιτικῶς.
Civilis,	Πολιτικός.
Civitas,	Πόλις.
Civicus,	Πολίτης.
Civum, vide in Cibus.	
Clam,	Λάθρα.
Clades, Calamitates, Casus,	Συμφοραὶ, Δυστυχίαι.
Clare,	Ἐνδόξως, Ἐπιφανῶς, Διασήμως.
Classis,	Στόλος.
Clarissimus,	Λαμπρότατος.
Claudicat,	Χωλαίνει, Ἐμποδίζει.
Clausula,	Νόημα.
Clavis,	Κλείς.
Clatri,	Κανόνες, Οἱ ἐν θυρίσιν ὀβελίσκοι.
Clangu , & Clangor,	Ἦχος σάλπιγγος.
Cloaca,	Ἐκχύτης, Ῥινοῦχος.
Clementia,	Ἐπιείκεια.
Classicarii,	Σαλπισταί.
Claustrum,	Κλεῖθρον.
Claustra,	Κλεῖθρα.
Clandestinus,	Λαθροδήκτης.
Clandestinum,	Λαθριμαῖον, Αἰφνίδιον.
Claves,	Οἴακες πλοίου.
Clava,	Ῥόπαλον.
Clarigatio,	Ἁρπαγὴ, Ἐνεχυριασμός.
Clavi,	Ἧλοι.
Clamat,	Βοᾷ, Κράζει, Καλεῖ.
Clamo, & Clamito,	Βοῶ, Κραυγάζω.
Clarum,	Δῆλον, Φανερόν.
Clarus,	Ἔνδοξος, Ἐπιφανής.
Clarigatio,	Ἐνεχυριασία, Ὁμηρία.
Claritas,	Λαμπρότης.
Claro,	Μυρσίνη ἱερά.
Clavicula,	Ἕλιξ.
Clemens,	Ἐπιεικὴς, Φιλάνθρωπος, Πραΰς.
Clavus,	Οἴαξ.
Clare,	Φανερῶς, Λαμπρῶς, Ἐνδόξως.
Clementia,	Φιλανθρωπία, Ἐπιείκεια.
Clepit,	Κλέπτει.
Clientela,	Προσφυγή.
Clipeus,	Ἀσπὶς, τὸ ὅπλον.
Cliens,	Πρόσφυξ.
Clivus,	Ἀνάβασις.
Clitelia,	Κανθήλιον.

Clitellæ,	Ἄντυγες.
Clira,	Ομοια.
Cloaca,	Ὑπόνομος.
Clodus,	Χωλός.
Clura,	Πίθηκος.
Clores,	Ἰάπυξ ἄνεμος.
Cloppus,	Χωλός.
Clunis,	Ἰσχίον. Ὀρθοπύγιον.
Clunes,	Κόξαι.
Clunar,	Κριθῆς λέπυρον.
Coagulum,	Πυτία.
Coactus,	Ἀναγκασθείς.
Coæcuales,	Ὁμήλικες.
Coactor,	Κωμάκτωρ, Αναγκως.
Coactilarius,	Πηλοποιός.
Coalescit,	Συνακμάζει.
Cocio,	Μετάβολος.
Coartat,	Στενοῖ.
Coctum,	Ἑφθὸν, Ἑψημένον.
Coctura,	Ὄπτησις.
Coagmentarius,	Ἁρμολόγος.
Coda,	Οὐρά.
Codex,	Κορμός.
Cocnilia,	Κοχλίος.
Cœpit,	Ἤρξατο.
Cœtus,	Τὰς συναθροίσεις.
Coercet,	Κωλύει.
Cohercet,	Σφίγγει, Κολάζει, Τιμωρεῖται.
Coctio,	Σηλια.
Coeo,	Συνέρχομαι, Συνουσιάζω γυναικί.
Cœtus,	Σύνοδος, Συναγωγὴ, Συνέλευσις.
Coemit,	Συναγοράζει.
Cotis,	Ὀργή. Ἀκόνη. Ὑποδερμίς.
Cogit,	Συνωθεῖ, Συμβάλλει.
Cogitat,	Σκέπτεται, Λογίζεται, Ἐνθυμεῖται, Μεριμνᾷ, Βουλεύεται.
Cogit in unum,	Συνάγει.
Cognatus,	Εὐγενὴς ἀπὸ θηλείας.
Cognatio,	Εὐγένεια ἀπὸ ἐπιγαμίας θηλείας.
Cogit,	Συγκαλεῖ.
Cognitor,	Ἔκδικος, Γνώστης.
Cognituri,	Διαγνωσόμενοι.
Cognitioni,	Διαγνώσει.
Cogitatio,	Ἐνθύμιον.
Cogitamentum,	Ἐνθύμημα.
Cognitio,	Διάγνωσις.
Cohibilis, Facilis,	Εὐχερής.
Cognomen,	Ἐπώνυμον.
Cohercet,	Συνέχει, Ἐπιστρέφει, Εὐθύνει, Ἐλέγχει, Κολάζει.
Cohercitio,	Συνοχή.
Cohæres,	Συγκληρονόμος.
Cohæret,	Συγκεκόλληται.
Cohibet,	Καμμύει, Καταμύει, Συνέχει, Ῥαθυμεῖ.

Cohors,	Ἔθνος, ἡ Σπέρα στρατιωτική, Φάλαγξ, καὶ Τάξις.
Cohærentia,	Συγκεκολλημένα.
Cohorta	Ἐξηγέρθη.
Cohorta,	Τάξις, Ἄθροισμα.
Cohivum,	Κάλυξ, Ῥόδον μεμυκός.
Cohibentia,	Ῥαθυμία, Συνοχή.
Cohicit,	Συνελαύνει, Ἐμβάλλει.
Coitus,	Συνουσία.
Coeris, Coitio,	Συνέλευσις.
Collector,	Ὀρνιθοκρίτης.
Colat,	Ὑλίζει, Διηθεῖ.
Cola,	Ῥωγολόγου ἐργαλεῖον πιεστῆρος ληνοῦ, ἐν β Γεωργικῶν.
Colla,	Θυσία ἱερέων.
Colatum,	Διηθημένον.
Collegium,	Συμβούλιον.
Colleum,	Ὁ ταύρειος ἀσκός.
Collocat,	Ἑδράζει, Ἐνεδρεύει. Φυτεύει.
Columen,	Ἐπιστύλιον.
Colum,	Ἠθμός.
Colorator,	Στιλβωτής.
Columna,	Κίων.
Collis,	Ὄρος, Λόφος, Βουνός.
Columnia;	Ἀποικία.
Collifana,	Πρόβατα ἱερά.
Colligit,	Συνάγει, Συλλέγει.
Colorator,	Ἰνδικοπλεύστης.
Colatus,	Ὁ ἐνόρχας, καὶ Βιβάζων.
Colei,	Ὄρχεις.
Collarium,	Περιτραχήλιον.
Colostis,	Πύρεθρον.
Columba,	Περιστερά.
Colustra,	Πύρεφθον.
Colit,	Σέβεται.
Columen,	Ἐπίστυλον, Κορυφῶνα.
Collum, & Colla,	Τράχηλος.
Color,	Χρῶμα.
Coluber,	Χέρσυδρος, Ὄφις.
Collegium,	Σύστημα.
Collectitius,	Σύλλεκτος.
Collatio,	Σύγκρισις δείπνου.
Colitur,	Σέβεται, Τιμᾶται.
Collisum,	Συμπιασθέν.
Colus,	Ἠλακάτη.
Colotadum,	Πλαστον.
Collocata,	Ἱδρυμένα.
Colonus, Cultor,	Γεωργός.
Columina,	Ἐπιστηρίγματα.
Colit,	Σέβεται, Γεωργεῖ.
Collega,	Συνάρχων.
Collectitius,	Σύλλεκτος, Χαμαιριφής.
Colligit,	Συνάγει, Συντρέφει.
Colligat,	Συνδεσμεῖ.
Collegat,	Συμπήσσει, Κρυσταλλοῖ.
Coliculos,	Κραμβία, Καυλία.
Coloratus,	Στίλβεος.
Columna.	Στύλος, Κίων, Στήριγμα.

Collubium,	Σύγχυσις.
Comitia,	Αρχιαιρέσια.
Comes,	Σύνοδος.
Conventus,	Ἀγοραῖος.
Compitus,	Ἀγυιά, Διέξοδος, Τρίοδος.
Communicare,	Ἀνακοινώσασθαι.
Commodè,	Αὐτάρκως, Λυσιτελῶς. Ἀνεκτῶς.
Comisatum,	Ἐπὶ κῶμον.
Commentum,	Ἐνθύμημα.. Σόφισμα.
Comprime,	Ἐπίσχες.
Combinat,	Ζευγνύει.
Compitalia,	Θεῶν ἀγυιαίων ἑορταὶ, αἱ γινόμεναι ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῶν προσηκόντων τοῖς νεκροῖς.
Communis,	Κοινός.
Comfectus,	Κεκμηκώς.
Commundat,	Καθαίρει.
Compluvium,	Κατάκλυστρον, Μέσαυλον.
Comestor,	Καταφαγᾶς.
Compendium,	Κέρδος βραχύ.
Comparat,	Κατασκευάζει.
Communis,	Κοινός.
Comminuit,	Λεπτοκοπεῖ.
Commoditas,	Λυσιτέλεια, Εὐχρηστία.
Commodè,	Λυσιτελῶς, Χρησίμως.
Commodior,	Χρησιμώτερος.
Compos,	Ὁ εὐχῆς ἐπιτυχών.
Comploratio,	Ὀδυρμός.
Complectitur,	Περιπλέκεται.
Compellat,	Προσαγορεύει.
Commeatus,	Παραστησις, Ἐπισιτισμός.
Commendatio,	Σύστασις.
Comminus,	Συνστάδην, Πλησίον, Ἐγγύς. Παραχρῆμα.
Commissuram,	Συμβολὴν, Ἁρμόν.
Commissis,	Στερεσιμος.
Comes,	Συνοδοιπόρος.
Comitatus,	Συνοδία, Παραπομπή.
Comissam,	Συμβολήν.
Concionator,	Ἐκκλησιαστής.
Conventus,	Ἐκκλησία.
Commissio,	Σύμβλημα.
Compellit,	Συνελαύνει, Ἐπάγει.
Commercium,	Συναλλαγὴ, Πανήγυρις.
Commoda,	Λυσιτελῆ, Χρήματα.
Commentarium,	Ὑπόμνημα. Ὑπομνηστικόν.
Commemora,	Φράσον.
Comimeatus,	Σιτηρέσιον.
Commodum,	Σύμφορον, Ὠφέλεια. Τοσουτονιω ρυον.
Commodè,	Συμφερόντως.
Compellit,	Συνέχει, Συνελαύνει, Ἀναγκάζει.
Commentatur,	Σοφίζεται.
Commentum,	Σόφισμα.
Compilat,	Συλᾷ, Μαδίζει.
Compilatio,	Σύλησις.

Committit, Συμβάλλει, ματην ἐνπιστεύει. Συνάπτει. Πλημμελεῖ, Ἁμαρτάνει.
Commissor, Συμβαλλομάχος.
Comitatur, Συνεκδημεῖ.
Comitatus, Συνεκδημία, Σύνοδος. Παραπομπή.
Comitatur, Συνδιατρίβει.
Commutatio, Ἀντάλλαγμα.
Commeat, Συμφοιτᾷ, Φοιτᾷ.
Commendat, Συνιστᾷ.
Commendatitiæ litteræ, Συστατικά.
Competit, Ανῆκεν. Ἁρμόζει.
Comestis, Βρωθέντων.
Comiter, Φιλοτίμως, Ἐπιδεξίως.
Comflasse, Κεχωνευκέναι.
Comminus, Ἄντικρυς.
Commeet, Φοιτάτω, Ἐρχέσθω, Κατατρεχέτω.
Comminatur, Διανεύει.
Commotio, Κίνησις.
Compitum, Ἄμφοδον.
Comisatum, Ἐπὶ κῶμον.
Commentorum, Διανοημάτων.
Commentum, Ἐνθύμημα.
Comprime, Ἐπίσχες.
Comprehensum, Ἐμπεριειλημμένον, Ἐμπεριεχόμενον.
Commodior ætate, Τῇ χρήσει.
Comprehensum est, Περιείληπται, Ἐμπεριέχεται.
Commisit, Ὑπέπεσεν, Ἐναντιώθη.
Commisit in le- Ὑπέπεσεν τοῖς νόμοις.
Commeo, (gem, Συμφοιτῶ, Φοιτῶ.
Compescuit, Κατέστειλεν.
Comis, Κόσμιος.
Communis, Κοινός.
Comfidit, Καταπιστεύει.
Comfecta, Κατηρτισμένα.
Commundat, Καθαίρει.
Comprehendit, Καταλαμβάνει.
Comparat, Κατασκευάζει.
Comficit, Καταρτίζει, Κατασκευάζει.
Comestor, Καταφαγάς.
Convitiatur, Καταβοᾷ.
Commisculus, Κοινός.
Comminuit, Λεπτοκοπεῖ.
Compescit, Temperat.
Commentum, Ἐπίνοια.
Committit, Ἐνπιστεύει, Συμβάλλει.
Compedes, Πέδαι.
Commendavit, Παρακατέθετο.
Comparaverunt, Ὠνήσαντο.
Comparat, Συνωνεῖται.
Comparare, Συνωνήσασθαι.
Complures, Πλεῖστοι.
Comfestim, Παραχρῆμα.

Comprobavit, Προσεβεβαίωσεν.
Complicat, Πτύσσει, Διπλοῖ.
Commendatio, Σύστασις.
Comminiscuntur, Σοφίζονται.
Commodo, Φορῶ.
Compactum, Συνηρμοσμένον.
Computat, Συμψηφίζεται, Ψηφίζει.
Compendium, Συντομία.
Compellit, Συνωθεῖ.
Commissum, Στερέσιμον.
Competit, Συντρέχει.
Commissura, Συμβολὴ λίθου, ἢ ξύλου.
Commoda, Χρῆσον.
Comperendinatio, Τριήμερος ὑπέρθεσις.
Commentarius, Ὑπόμνημα.
Commemora, Φράσον.
Computatione, Ψήφῳ.
Commodius, Λυσιτελέστερον.
Compellere, Ἀναγκάσαι.
Competunt, Ἁρμόζουσιν.
Committit, Ἁμαρτάνει.
Comitiis, Ἀρχιαιρεσίοις.
Comperto, Γνωσθέντος.
Comparatum, Ἀγορασθέντα.
Commodante, Ἐπιχρῶντος.
Compendium, Ὠφέλεια.
Commento, Τεχνάσματι.
Comminatio, Ἀπειλή.
Comfessio, Ὁμολογία.
Commiserit, Ἐμπιστεύσῃ.
Comes, Ἑταῖρος, Φίλος, Συστρατιώτης.
Comfido, Πέποιθα.
Comperi, Ἔγνων.
Comprimi, Ἐπισχεθῆναι.
Comparare, Ἑτοιμάσαι.
Comisationes, Κώμους.
Comfligunt, Συμβάλλουσιν.
Con, Σύν.
Conatus, Ἐπιχειρήσας.
Conatur, Ἐπιχειρεῖ.
Convenit, Ἁρμόζει, Προσήκει.
Concadent, Πεσοῦνται.
Combussit, Κατέκαυσεν.
Comburo, Κατακαίω.
Conceptum, Ὑποδεχθέν.
Concessum est, Συγκεχώρηται.
Concænæ, Σύνδειπνοι.
Concepit, Συνέλαβεν.
Concius, Κερκίστρα.
Convenæ, Συνήλυδες.
Conclavis, & Culina, Ἀφεδρὼν, Ἀπόβατος.
Concadit, Συμπίπτει.
Concapit, Συνυμνεῖ, ἢ Συνᾴδει.
Concaptivus, Συναιχμάλωτος.
Concentus, Συνῳδὴ, Σύνκρασις, Σύνψαλμα.
Conceptus, Σύνληψις, Ερεσις. καὶ Συν-

Concertat,	Συναγωνίζεται.
Concedit,	Συγχωρεῖ, Παραχωρεῖ.
Concessio,	Συγχώρησις.
Concessa,.	Συνηγμένα.
Concelebrat,	Συνεορτάζει.
Concepta,	Νενομισμένα. Εἰλημμένα.
Concinnat,	Στεῤῥοποιεῖ, Ἐπὶ συμφώνῳ συνκαττύει, ϗ Δειλοποιεῖ. καὶ Συνσκευάζεται.
Concitat,	Συνσείει, Ἐρεθίζει, Ἀνασείει.
Concidit,	Συνκόπτει, Συνέκοψεν.
Concipit,	Συλλαμβάνει.
Concilium,	Συνέδριον, Συμβούλιον.
Conciliator,	Συμβιβαστὴς, Συναγωγεύς.
Concives,	Συνπολῖται.
Conclavia,	Συνοίκια.
Conclavis & Culina,	Ἀφεδρὼν, Ἀπόβατος.
Concludit,	Συνκλείει.
Conciliet,	Συναθροίσει.
Concinnasse,	Συνκεκροτηκέναι.
Concors,	Ὁμόνους.
Concordia,	Ὁμόνοια.
Concinnatores,	Συνκαττυστάς.
Concha,	Κόγχη.
Conciliat,·	Προσοικειοῖ.
Concilium,	Συνέδριον, Σύνοδος.
Conciliat,	Συναθροίζει.
Conciscat,	Κατασχίζει.
Concitato,	Συνκινηθέντι.
Conclusio,	Συμπέρασμα.
Concoquit,	Συνέψει.
Concretum,	Πεπιλωμένον. Πησσόμενον, Συμπεφυκός.
Conciliatrix,	Προξενήτρια.
Concrepat,	Συνηχεῖ, Συνήλλαξεν.
Concrescit,	Συμπροβαίνει, Συναύξει.
Concretiva,	Συνκρίματα.
Concretæ,	Πησσόμεναι.
Concremat,	Κατακαίει.
Concubat,	Συναναπίπτει.
Concubina,	Σύνευνος, Σύγκοιτις, Παλλακή.
Concubitus,	Συνουσία.
Concumbit,	Συνουσιάζει, Συνγίνεται.
Concurrit,	Συντρέχει, Συνορμᾷ.
Concursus,	Συνδρομὴ, Περιβολή.
Concussio,	Σεισμὸς, Θόρυβος. .
Concutit,	Σείει, Τινάσσει, Συνδιασείει.
Concubuissent,	Συνεκοιτάσθησαν.
Concubuit,	Συνεκαθεύδησεν, Συνεκλίθη.
Concupisco,	Ἐπιθυμῶ.
Concupiscentia,	Ἐπιθυμία.
Condatoribus,	Συντελεσταῖς.
Condemnavit,	Κατέκρινεν.
Condemnat,	Καταδικάζει.
Condemnatus,	Κατάδικος.
Condemnatio,	Καταδίκη.

Condecorat,	Κατακοσμεῖ.
Condit,	Κτίζει, Ἀποτίθεται, Κρύπτει.
Condensat,	Συνκροτεῖ, Συνάπτει.
Condensatio,	Συνάφεια.
Condicit,	Συγκόπτει. Συντρίβει. Ὑποτάσσει.
Condico,	Συντάσσομαι μετὰ παραγγελίας.
Condicio,	Αἵρεσις.
Condictio,	Συνταγή.
Condiscipulus,	Συνμαθητής.
Condimenta,	Ἀρτύματα.
Condidi,	Κατεδεξάμην, Κατεθέμην.
Conadunare,	Συναγαγεῖν.
Conditor,	Ἀλείπτης ιππων:
Condere, Componere,	Ποιῆσαι.
Conduxit,	Ἐμισθώσατο.
Conducibilis,	Εὔχρηστος.
Condiscit,	Μελετᾷ.
Condicit,	Συντάσσεται.
Condici,	Εἰς πρόσωπον ἀγωνίζεσθαι.
Condemno,	Κατακρίνω, Καταδικάζω.
Condavit,	Προσένειμεν.
Connectum, Connexio,	Εἱργμός.
Confiscat,	Ταμιοῖ, Δημεύει.
Confactum facit,	Συνδυάζει.
Confero,	Συγκρίνω, Συνεισφέρω. Ἀντιβάλλω βιβλία, ϗ Ἀνταναγινώσκω.
Confert, Congerit,	Συνεισφέρει, Σωρεύει.
Conficit,	Συντελεῖ.
Configit,	Συμπήσσει.
Confinis,	Συνόμορος, Σύγχωρος, Ὅμορος.
Confligit,	Συμβάλλει μάχην, Συνκροτεῖ.
Confluit,	Συνρέει.
Confuraneus,	Σύντεχνος.
Conformat,	Συνσχηματίζεται.
Confortiat,	Συνισχυρίζεται.
Confundit,	Συνχέει, Καταισχύνει.
Confusio,	Σύγχυσις. Ταραχή.
Confutat,	Συνελέγχει, Ἀπελέγχει, Ἀνατρέπει.
Confecta,	Πραχθέντα, Ἐκτελεσθέντα.
Confector,	Ἀναιρετής.
Confligunt,	Συγκρούουσιν, Συμπίπτουσιν, Φιλονεικοῦσιν.
Confunditur,	Δυσωπεῖται,
Confundebar,	Ἠσχυνόμην.
Confeci,	Κατεσκεύασα.
Confidit,	Καταπιστεύει.
Confecta,	Κατηρτισμένα.
Confectum esse,	Κεκοπῶσθαι, Συντετελῆσθαι.
Conflare,	Συναγαγεῖν.
Conflatam,	Συγκεκροτημένην.

Confligantur, Δικαζέσθωσαν.
Conflictio, Σύγκρουσις.
Conferre, Συγκρῖναι.
Confert, Συμβάλλει, Συγκροτεῖ.
Conferendum, Συμβλητέον, Δικαστέον, Ἀγωνιστέον.
Confestim, Παραχρῆμα, Παραυτίκα.
Confligat, Συμβάλῃ.
Confarreatus, Συμβιώσεως χάριν ζευχθείς.
Confectores, Καταβόλια.
Confragosus, Κατεαγώς.
Confusio, Σύγχυσις, Ταραχή.
Conflator, Χωνευτής.
Confitentur, Ὁμολογοῦσιν.
Confusa, Αἰσχυνομένη.
Conflare, Συγχωνεῦσαι.
Confectum, Δεδαπανημένον.
Conferti, Μεμεστωμένοι.
Confert, Συμφέρει.
Conflixit, Συνέῤῥαξεν.
Conforaneus, Συνρωχμος.
Conflat, Χωνεύει.
Congestio, Συνάθροισις.
Congesta, Πυκνά. Plena, Coacervata in unam partem.
Congiarium, Ἐπίδοσις, Διάδοσις.
Congressio, Ἡ συνσταδὸν μάχη.
Congruum, Προσῆκον, Ἁρμόζον.
Congeries, Σωρὸς λίθων, ἢ ξύλων.
Congesta, Συνηγμένα.
Congruere, Συναινεῖν.
Congiarium, Ἐπίδοσις ἐπὶ τῶν νομῶν, Δωρεά.
Congium, Κάδος, μέτρον οἴνου.
Congreditur, Συνίσταται, Συμβάλλει μάχην.
Congeritur, Συνάγει, Σωρεύει.
Conglovo, & Conglomero, Συναθροίζω.
Congregat, Συναθροίζει, Συμφορεῖ.
Congregatio, Συναγωγή.
Congressus, Congressio, Συμβολή, Ἀπάντησις.
Congruit, Ἁρμόζει.
Coniventia, Ἀφιστωσιν, ἢ Ἀφοσίωσις αυτο το μωροποιησαι.
Coniveo, Μύω, Καμμύω. Μετεωρίζω.
Coniventia, Μετεωρισμός.
Cohibet, Καταμύει, Συνέχει.
Conivum, Κάλυξ ῥόδου μεμυκώς.
Conjector, Ὀνειροκρίτης.
Conjunx, Σύμβιος, Σύνζυγος.
Conjectura, Στοχασμός. Ζημία.
Conjunctivus, Συμπλεκτικός.
Conjunctio, Copulatio, Σύνδεσμος.
Conjuratio, Συνωμοσία.

Conicior, Στοχάζομαι.
Conjecturæ, & Conjectatio, Στοχασμός.
Conjector, Στοχάζομαι.
Conjungit, Συζευγνύει αἵματι, Συνάπτει.
Conjunctivum, Συζυγία ῥημάτων.
Coniccit, & Convincit, Συμπλέκει, Συνζευγνύει.
Conjurat, Συνομνύει.
Conjugium, & Connubium, Συνζυγία ἐπὶ γάμου, Συμβίωσις.
Conjugatio, Συνζυγία, ἐπὶ ῥήματος τεχνικοῦ.
Conicit, Βάλλει, Ῥίπτει, Ἀκοντίζει, Στοχάζεται.
Conjectus est, Ἔτυχεν.
Conicit, Εἰκάζει, Στοχάζεται.
Coniflo, Ἐμπλέκτης.
Connixa, Ἀποκυήσασα, Ἐγκυήσασα. Συνδεδεμένη.
Conjungit, Αἵματι συνζευγνύει.
Conjunctus, Αἵματι συνεζευγμένος.
Conjunctio, Σύνδεσμος.
Conlapsa, Τὰ καταῤῥέοντα παλαιά, Καταλυθέντα.
Conlactaneus, Σύντροφος, Ὁμογάλακτος.
Conlaudat, Ἐγκωμιάζει, Ἐπαινεῖ.
Conlatio, Συνεισφορά, Συνεισένεξις, Συντέλεια.
Conlegium, Σύστημα.
Conlectitius, Σύλλεκτος.
Conlocat, Ἐδράζει. Ἐκμισθοῖ.
Conloquium, Συντυχίαν.
Conlucet, Περιλάμπει.
Conlegium, Συναρχία.
Conludium, Συνδοιασμός.
Conlibertus, Συναπελεύθερος, Σύνδουλος.
Conlidit, & Contundit, Συνθλᾷ.
Conlatio, & Congeries, Συνεισφορά. Σωρός.
Conloquitur, Συνλαλεῖ.
Conlustrat, Συμπεριέρχεται.
Conludit, Συνδοιάζει, Συμπαίζεται.
Conlusio, & Compactum, Συνδοιασμός.
Conlucatis, Εἶδος νεκροῦ.
Commercium, Συναλλαγή, Ἐπιμιξία.
Conloquium, & Conlocutio, Ὁμιλία.
Conloquor, Κοινολογοῦμαι.
Conpactum, Συμπεπηγός.
Comminiscitur, Σοφίζεται.
Conmaculat, Συνσπιλοῖ.
Commendat, Παρατίθεται.
Conmilitat, Συνστρατεύεται.
Conmunio, Ὀχυρῶ.

Conmundat, Καθαίρει, Καθαρμὸν ποιεῖ.
Conmeio, Κατουρῶ.
Canon, Σάμιος μαθηματικός.
Conpaginem, Συναρμολογούμενον.
Conparaverunt, Ὠνήσαντο.
Conparare, Συνωνήσασθαι.
Conpages, Ἁρμογαὶ, Ἁρμοί.
Conpactum facit, Συνδοιάζει.
Conpar, Σύζυγος.
Conparat, Συγκρίνει. Παρασκευάζει. Συνωνεῖται.
Conparatio, Σύγκρισις.
Conparativum, Συγκριτικόν.
Conparative, Συγκριτικῶς.
Conpactus, Συνηρμολογημένος.
Conpago, Συναρμολογῶ, Ἁρμόζω.
Conpagit, Συναρμόζει.
Conpartitur, Συμμερίζεται.
Conpatitur, Συμπάσχει.
Conpatria, Συμπατριώτης.
Conpagines, Ἁρμογαί.
Conparat, Confert, Συγκρίνει.
Conparat, Κατασκευάζει. Ωνεῖται.
Conpellit, Συνέχει, Συνελαύνει.
Conpernis, Σύμμηρος.
Conpetit, Συνορμᾷ, Συντρέχει. Φιλονεικεῖ.
Conpendium, Συντομία. Ἐπικέρδιον. Ὠφέλεια.
Conpendiaria, Συντομία.
Conpensatio, Συνσταθμία.
Conpetens, Τὸ ἐπιβάλλον.
Conpensat, Ἀνθυπολογεῖ, Ἀντελλογεῖ.
Conpensatio, Ἀνθυπολογισμὸς, Ἀντελλογισμός.
Conpetit, Ἁμιλλᾶται, Φιλονεικεῖ.
Conpetitio, Ἅμιλλα, Φιλονεικία.
Conperit, Γινώσκει, Καταλαμβάνει.
Conpeditus, Διεφθαρμένος. Πεπεδημένος.
Conpetit, Ἐφίεται.
Conperio, Εὑρίσκω.
Conpescit, Καταστέλλει, Καταπραΰνει.
Conpescenda, Παυστέα.
Conpescuit, Κατέπαυσεν.
Conpetit, Συνορμᾷ, Συντρέχει.
Conperendinatio, Τριήμερος ὑπέρθεσις.
Conpensat, Ἀντιδιαλογίζεται.
Conperit, Ἔγνω.
Conpilat, Συλοῖ.
Conpilatio, Σύλησις.
Conpilatus est, Ἐσυλήσωσαν.
Conplacet, Συνευδοκεῖ. Συναρέσκει.
Conpluvium, Κατάκλυστον.
Conplexio, & Conplexus, Συμπλοκή.
Conplicat, Πτύσσει. Διπλοῖ.
Conploratio, Ὀλοφυρμός.
Conplectitur, Θεωρεῖ, Κατανοεῖ.
Conpingitur, Συναθροίζεται.
Conpingitur, Συναρμόζεται.
Conpotrix, Συμπότρια.
Conpitalia, Ἄμφοδα. ἢ Ἀτραπῶν ἑορτὴ ἐν Ῥώμῃ γινομένη.
Conpitus, Ἀγυιὰ, Διέξοδος, Τριοδία.
Conponit, Συντίθησιν.
Conpositio, Σύνθεσις.
Conpossessione, Σύνκτησις.
Conpossessor, Συνκτήτωρ.
Conptus, Ἐστεμμένος.
Conprimit, Ἐπέχει.
Conprobat, Ἀποδεικνύει, Ἀποδέχεται, Δοκιμάζει.
Conprehendit, Συνλαμβάνεται.
Conprehensum, Ἐνπεριειλημμένον. Ἐμπεριεχόμενον.
Conprehensum est, Περιείληπται, Περιέχεται.
Conprehensio, Σύλληψις.
Conprehensus, Συνοχὴ, καὶ Σύλληψις.
Conpremit, Συνέχει, Συμπιέζει. Βιάζεται παρθένον.
Conpromissum, Ὁμόλογον, Σύμφωνον.
Conprehensum, Συνπεριειλημμένον.
Conpulsit, Συνήλασεν.
Conputatio, Συνλογισμός.
Conputat, Συλλογίζεται, Ψηφίζει.
Conpulsionem, Εἴσπραξιν, Ἀπαίτησιν.
Conpuso, Εὐχῆς ἐπιτυγχάνω.
Conquirit, Συμπορίζει.
Conqueror, Καταμέμφομαι.
Conquaternat, Ζευγνύει κατὰ τεσσάρων.
Conroborat, Στερεοῖ, Ἰσχυροποιεῖ, Βεβαιοῖ.
Conrotundat, Στρογγυλοῖ.
Consalaneus, Σύναλος.
Consacraneus, Συμμύστης.
Consanguineus, Σύναιμος, Συγγενής.
Conscarificat, Καταξύει.
Consciscit, Συγγινώσκει.
Conscientia, Συνείδησις.
Conscius sum, Σύνοιδα.
Conscius, Συνίστωρ. Συγγενής.
Conscendit, Συναναβαίνει, Ἀνέρχεται.
Conscribit, Συγγράφει.
Conscientiæ, Τῇ συνειδήσει.
Conscriptor, Συγγραφεύς.
Conserit, Συνείρει. Συνάπτει.
Consentit, & Adsentit, Συνευδοκεῖ, Συνλέγει, Ὁμονοεῖ. Συνκατατίθεται.
Consentio, & Consensus, Συνκατάθεσις.
Consentaneum, Συμφωνία.
Conservat, Συντηρεῖ, Σώζει, Διατηρεῖ.
Consequerentur, Ἀπολάβωσιν.
Conservator, Σωτὴρ, Φύλαξ.
Consecutus est, Ἔτυχεν.

Consentit, Invicem videtur, Συνευδοκεῖ.
Conserere, Καταφυτεύεσθαι.
Consecravit, Καθίδρυσεν.
Consequenter, Ἀκολούθως.
Consentaneum, Ἀκόλουθον.
Consentiunt, Ὁμονοοῦσιν.
Conseptum, Περίβολος.
Consensu, Συγκαταθέσει.
Consectatur, Ἐξέρχεται εἰς τὸ παρατηρεῖσθαι.
Consequens, Προσῆκον.
Consensus, Συγκατάθεσις.
Consequi, Ἐπιτυχεῖν, Τυχεῖν.
Consequantur, Ἐπιτύχωσιν.
Consecuta est, Ἔτυχεν.
Consensionem, Συγκατάθεσιν.
Consulit, & Consultat, Συμβουλεύει.
Consilium, & Deliberium, Συμβουλία, Γνώμη.
Consilium quærit, Συμβουλεύεται.
Consignat, Συσφραγίζει.
Considerat, Κατανοεῖ, Καταμανθάνει.
Conso, Τῷ υἱῷ τῆς Ἴσιδος.
Consortis, Κοινόβιος, Σύγκληρος.
Consolatur, Παραμυθεῖται.
Consonans, Συμφωνοῦν.
Consolatio, Παραμυθία, καὶ Παράκλησις.
Consors, Σύγκληρος.
Consonat, Συνηχεῖ, Συμφωνεῖ.
Conspicit, Συνορᾷ, Καθορᾷ.
Conspicuum, Περίβλεπτον.
Conspirat, Συμπνεῖ.
Conspiratio, Συμπνοή.
Consobrinus, Ἀνεψιός.
Consortium, Κοινωνίαν.
Conservus, Σύνδουλος.
Consuluit, Ἐπύθετο.
Conspectus, Περίοπτος.
Constitutum, Συσταθέν.
Constans, Σταθερὸς, Εὐσταθής.
Consultatio, Σκέψις.
Considerate, Περιεσκεμμένως.
Conspector, Ἐφοπτής.
Conspicuus, Περίβλεπτος.
Consolatur, Παραμυθεῖται.
Constat, Συνίσταται. Συμμένει.
Constitutum, Συσταθὲν, Συνταγέν.
Consternatur, Σκιρτᾷ, ἢ Πτύρεται, ἢ Κινεῖται.
Constipat, Συστοιβάζει. Συνδορυφορεῖ. Συντίθησιν.
Constringit, Συσφίγγει.
Construit, Συσκευάζει. (στησιν.
Constituit, Συνίσταται, Ὁρίζει. Καθί-
Constitutio, Σύνταγμα, Ὅρος. Νομοθεσία.

Constat, Ὡμολόγηται, Φανερόν ἐστιν.
Consors, Κοινόβιος.
Constant, Καθεστήκασιν.
Constiterit, Φανῇ.
Constitutæ, Τυγχάνουσαι, Καθεστῶσαι.
Constitutorum, Καθεστώτων.
Constitutus, Καθεστὼς, ἢ Τυγχάνων.
Constituta, Ὁρισθείσης.
Constanter, Εὐσταθῶς.
Constitutiones, Ἀντιγραφαί.
Consternor, Συνταράττομαι.
Consternantur, Σκιρτῶσι, Συνταράττονται.
Consecraneo, Συμμύστῃ.
Consuescit, & Consuefacit, Συνεθίζει.
Consuit, Ῥάπτει.
Consultatio, Σκέψις.
Consuetudo, Συνήθεια.
Consuetudinarius, Συνήθης. Φιλοσυνήθης.
Consultat, Σκέπτεται.
Consurgit, Συνεγείρεται.
Consummatio, Συναπαρτισμὸς, Τελειότης. Συντέλεια.
Consummatum erit, Τὸ τετολμημένον εἴη.
Consumit, Αναλίσκει, Δαπανᾷ. Συντελεῖ.
Consumsit, Ἐδαπάνησεν.
Consultum, Δόγμα, Ψήφισμα.
Consulit, Ἐπύθετο. Προενοήσατο. Πυνθάνεται. καὶ Παραμυθεῖται.
Consumma, Ἐπιτέλει.
Consummetur, Συμπληρωθῇ.
Consummatum erit, Τετολμημένον εἶναι.
Consul, Ὕπατος.
Consultum, Προνοηθέν.
Consuluerunt, Προενόησαν.
Consumunt, Καταναλίσκουσιν.
Consulo tibi, Προνοῶ σου.
Consultum, Πρόνοιαν. Πνεῦμα. Δόγμα.
Consumit, Ἀναλίσκει, Δαπανᾷ.
Consultatio, Σκέψις.
Consultè, Ἐπίτηδες.
Consultat, Ἐξετάζει, Συμβουλεύει.
Consultat, Δογματίζει.
Contagia, Μολυσμοὶ, Μιάσματα. ἀναστροφῆς γινομένης. Συμπάθεια πάθους.
Contaminat, Polluit, Μιαίνει. Συγκόπτει.
Contaminarunt, Ἐμίαναν.
Contentiosus, Φιλόνεικος.
Contestatæ, Μαρτυρήσασαι.
Contemptum, Καταφρόνησιν.
Contemplare, Στοχάσασθαι.
Contemnit, Καταφρονεῖ.
Contemplatio Πρόσχημα. Στοχασμός.
Conterit, Συντρίβει.

Contestatur,	Συμμαρτύρεται, Ἐπισφραγίζεται, Διαμαρτύρεται.
Contexit,	Συνυφαίνει.
Contextus & Contexus,	Συνάφεια, Ὕφος.
Contendit,	Αντιλογίζεται.
Continuatim,	Συνημμένως, Συνεχῶς.
Continuatio,	Συνάφεια, Ἀνανέωσις.
Continuat, quam & continuate dicimus.	Συνάπτει, Πυκνάζει.
Continentia.	Συνοχή. Ἐγκράτεια.
Continet & Coheret,	Συνέχει, Κατέχει, Περιέχει.
Conticescit,	Ἀποσιωπᾷ.
Continenter,	Διηνεκῶς.
Concionatur,	Ἐκκλησιάζει.
Continuò, Statim,	Εὐθέως, Ἐξαῦτις.
Concionor,	Δημηγορῶ.
Concio,	Δημηγορία, Ἐκκλησία.
Contingit.	Τυγχάνει, Συμβαίνει.
Contiagia,	Νόσοι ἐκ παρατριβῆς.
Continenter,	Συνεχῶς, Ἐγκρατῶς.
Continuat,	Ἐνδελεχίζει, Συνάπτει, Πυκνάζει.
Contorquet, Immittit, & jaculatur,	Ἐμβάλλει.
Continuans,	Ετερων.
Continua,	Ἀδιάλειπτος.
Continuat,	Ἐνδελεχίζει.
Continuata,	Ἡνωμένα.
Conticinium,	Ὁ μεταξὺ ἀλεκτρυοφωνίας χρόνος.
Contemptus,	Καταφρόνησις, καὶ Καταφρονηθείς.
Contentus esto,	Ἀρκέσθητι, Αὐτάρκησον.
Cotidianum,	Καθημερινόν.
Conticet, Conticescit,	Σιωπᾷ.
Continosus,	Μηνορηκτος.
Continuatim,	Συνημμένως, Συνεχῶς.
Continentia,	Περιοχή.
Contristat, Tristem facit,	Λυπεῖ.
Contractus,	Συναλλαγή.
Gontractus est,	Συνεσπάσθη.
Contrahit,	Συναλλάσσει, Συνσπᾷ, Συνάγει, Συνστέλλει.
Contractorium,	Σφιγκτήρ.
Contribuit,	Συννέμει.
Contrudit,	Συνωθεῖ.
Contraxit,	Συνήθροισεν.
Contra,	Ἀπέναντι, Ἄντικρυς.
Contradicit,	Ἀνθυποφέρει, Ἀντιλέγει.
Contradictio,	Ἀντιλογία.
Controversia,	Ἀμφισβήτησις, Ὑπόθεσις.
Contractum,	Μεταχειρισμόν.
Contundit,	Θραύει, Συνθλᾷ, Συγκόπτει.
Contumacia,	Καταφρόνησις. Ἀπίθεια.
Contumeliatur,	Ἀτιμάζει, Ὑβρίζει.
Gontumelia,	Ἀτιμία, Ὕβρις. Διαλόγιον.
Contumeliosus,	Ἀτιμαστὴς, Ὑβριστής.
Contumax,	Ἀπιθὴς, Καταφρονητής.
Contubernium,	Συνοικέσιον, Συνσκήνιον, Σύνσιτον στρατιωτῶν,
Contubernarius,	Σύνοικος, Σύνσκηνος.
Contuetur,	Συνατενίζει.
Contusæ,	Θλασταί.
Contumaciæ,	Ἀπιθείας.
Conturbatus,	Τεταραγμένος.
Contundit,	Ὑποτάσσει.
Contulisse,	Εἰσκεκομικέναι.
Contubernia,	Συνσκήνια.
Contus,	Λεπτοκάρυον.
Contusio,	Θλάσμα.
Contusas olivas,	Θλαστὰς ἐλαίας.
Convalescit,	Ἀναῤῥώννυται, Ἀναῤῥαΐζει.
Convallis,	Μεσοφαράγγιον, Φάραγξ.
Colles,	Βουνούς.
Convenit,	Ἁρμόζει, Ἐνδέχεται. Συνέρχεται.
Conveniens,	Ἁρμόζων, Ἐνδεχόμενος.
Connubium,	Ἐπιγαμία, Συγγένεια.
Convellit,	Ἀνασπᾷ, Ἀνατέλλει.
Conventus,	Ἀγόραιος, Σύνοδος, Ὀχλαγωγία.
Conveniens,	Ἁρμόζον, Σύμφωνον, Ἀκόλουθον, Προσῆκον. καὶ Συνερχόμενος.
Conversatur,	Ἀναστρέφει, Διάγει.
Conversatio,	Ἀναστροφὴ, Διαγωγὴ, Βίος.
Convincit,	Ἀπελέγχει, Νικᾷ.
Conventiculum perditorum,	Δόχιον καὶ καταγώγιον ἀπολλυμένων.
Convincit,	Ἀπελέγχει, Νικᾷ, Ἐκνικᾷ.
Conbinat,	Ζευγνύει, Συνάπτει.
Conviciatur illi, & Convicium facit.	Καταβοᾷ, Ὑβρίζει.
Convexum,	Κατωφερὲς, Περιφερές.
Convicior,	Κάμνω.
Conum,	Κύμβαλον, καὶ τὸ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας.
Convenio,	Μεθοδεύω. Συνέρχομαι, Συμφωνῶ.
Convena,	Νέηλυς.
Convexus,	Περιφέρεια.
Convenit,	Συμβαστάζει.
Convincit,	Συμπλέκει, Συνζευγνύει.
Convenit,	Συμφωνεῖ. Ὑπομιμνήσκει. Συνοδεύει. Συμβαίνει. Συνέρχεται. Μεθοδεύει. Προσήκει.
Conventum,	Σύμφωνον.
Conventio,	Συνέλευσις, Σύνοδος.
Conventus,	Συνοδία, Σύνοδος, Ἀγορά. Συνέλευσις. Ἄθροισις.
Convitat,	Συερεται.
Convenit,	Χρή.

Convenit,	Συμφωνεῖ.
Conveniri,	Μεθοδεύεσθαι.
Convictus,	Ἐλεγχθείς.
Convenitur,	Μεθοδεύεται.
Conveniens,	Προσῆκον.
Convertitur,	Συναναστρέφει.
Convictor, & Convivator,	Συμβιωτὴς, Συνεστιάτωρ.
Convivatio, & Convivium,	Συμπόσιον.
Convivit,	Συνζῆ, Συνεστιᾶται.
Convivo,	Συνευωχοῦμαι, Συνεστιῶμαι.
Convocat, & Conclamat, & Concitat,	Συνκαλεῖ.
Convicium,	Καταβόησις. Ὀχλαγωγία.
Convescitur,	Συναλίζεται.
Convelli,	Φθαρῆναι.
Cooptat,	Εἰσποιεῖ.
Cooptarunt,	Εἰσεποιήσαντο.
Cooperio,	Καλύπτω. Σκεπάζω.
Copo, & Caupo,	Κάπηλος. (μον.
Copulat,	Συνζευγνύει. Συνάπτει γά-
Copula,	Σύναψον, Σύνπλεξον.
Coponicula,	Καπηλίον.
Coquus,	Μάγειρος.
Cocio,	Μετάβολος.
Copiæ,	Πλήθη, Πολυπληθία.
Copula,	Χείρ. Ἁλυσίδιον Μέλος. Ἄρθρον χειρός.
Copia,	Παῤῥησία.
Copulare,	Συνάπτειν.
Copulatum,	Συνημμένον.
Copulatim,	Εἱρμῷ.
Cociatria,	Μεταβλητική.
Coram,	Ἐνώπιον.
Corpodicina,	Μακελλίτης.
Cordatus,	Νουνεχὴς, Φρόνιμος.
Coria,	Βύρσαι.
Coriet,	Ῥάπτει.
Cor,	Καρδία.
Coriarius,	Βυρσοδέψης, Βυρσεύς.
Corium,	Βύρσα.
Cortina,	Δελφικὸς τρίπους Ἀπόλλω-
Corrigit,	Ἐπανορθοῦται. (νος.
Corollarium,	Ἐπιστεφάνωμα.
Corrigiam,	Ἱμάντα.
Correptè,	Εὐστρόφως, Ευαντολως.
Coriandrum,	Κόριον, Κορίανδρον.
Cornutus,	Κεράστης.
Cornix,	Κορώνη.
Corvus,	Κόραξ.
Corvinus,	Κοράκινος.
Cornus arbor,	Κρανέα. εἶδος δένδρου.
Cornua,	Κέρατα.
Corbis,	Εἶδος κοφίνου.
Cordies,	Πρόθυμός ἐστιν.
Corulus,	Ποντικέα.
Coronea,	Ποντικέα, καὶ Στεφάνη.

Corona,	Στέφανος.
Corpus,	Σωμάτιον, Σῶμα.
Correptio,	Συστολή.
Cortex,	Φλοιὸς, Φελλός.
Corticibus,	Φλοιοῖς.
Corruptela,	Φθορά.
Corruptelarum,	Διαφθορῶν.
Correptione,	Νουθεσίᾳ.
Corrigentes,	Ἐπιτιμῶντας.
Corroboraverunt,	Ἰσχυροποίησαν.
Corripies,	Ἐπιτιμήσειας.
Corruptor,	Φθορεύς.
Corulis,	Ὑπατικὸς θρόνος.
Coronarium,	Ἐπιστεφάνωμα.
Corna,	Κράνη, ὀπώρα.
Cornicines,	Καμπυλοσαλπισταί.
Cornicupia,	Κέρας Ἀμαλθέας, τῆς θρεψάσης τὸν Δία αἰγός.
Coronat,	Στεφανοῖ.
Coronarius,	Στεφανοπλόκος.
Corripit,	Συναρπάζει. Συστέλλει.
Correptivum,	Συνεσταλμένον.
Cos,	Ἀκόνη. Ὑποδερμίς.
Costæ,	Σπάθαι.
Costas,	Σπάθη, Ὀστοῦν ἀνθρώπου.
Cotiarius, & Samiator,	Ἀκονητής.
Cottidianus,	Καθημερινός.
Coturnix,	Ὄρτυξ.
Coturni,	Ἐμβάται τραγῳδοῦ.
Cotoneum,	Κυδώνιον.
Covinnus,	Κάῤῥιον καθεδρωτόν.
Cras, & Crastinum,	Αὔριον.
Crastinatio,	Ἀναβολὴ, Ὑπέρθεσις.
Crates,	Πλέγματα ἐκ ῥάβδων.
Craticula,	Ἐσχάρα.
Crassus,	Παχύς.
Crabro,	Σφήξ.
Crastino die,	Αὔριον.
Creabant,	Ἐχειροτόνουν.
Creare,	Χειροτονῆσαι.
Creatus,	Γεγεννημένος.
Creat,	Χειροτονεῖ. Γεννᾷ.
Creber,	Πυκνός.
Crebrius,	Πυκνότερον.
Creditor,	Δανειστής.
Credibile,	Πιστὸν, Εἰκός.
Credit,	Πιστεύει.
Creatrix,	Γεννήτρια.
Crebrus,	Πυκνότερος.
Crepat,	Ψοφεῖ. Κτυπεῖ.
Crepusum,	Ὄμφαξ.
Credulus,	Εὔπιστος, Εὐπιθής.
Credo,	Πιστεύω.
Crementa,	Αὐξήσεις.
Crescit,	Αὔξει.
Crepusculum,	Ἡ ἑσπερινὴ ὥρα.
Cremat,	Φλέγει.
Crepundia,	Γνωρίσματα. Ἀρχαί.

Creta,	Λεύκη. καὶ Αὐξηθέντα.
Cretio,	Προσέλευσις κληρονόμου.
Crepusculum,	Ὄρθρου ὑπεώρου.
Crinitus,	Πεπυκασμένος.
Crista,	Περικεφαλαία. καὶ Λόφος ἀλέκτορος.
Cristatus,	Εὐσχήμων.
Crispat,	Κραδαίνει, Σείει.
Crispus,	Οὐλός.
Crimen,	Ἔγκλημα, Διαβολή.
Criminalia,	Ἐγκληματικά.
Criminator,	Διάβολος.
Crisat,	Κελητίζει.
Crines,	Πλόκαμοι.
Crocum,	Κρόκος.
Cruciatus,	Βάσανος.
Crudelis,	Ἀπότομος. Ὠμὸς, καὶ Ἀπάνθρωπος.
Crudelitas,	Ἀποτομία. Ὠμότης, Ἀπανθρωπία.
Crudus,	Ἄπεπτος, Ὠμός.
Cruentum,	Ἡμαγμένον.
Cruor,	Αἷμα πεπηγός.
Crusta,	Γρῦτα.
Crustata,	Γεγαισωμένα.
Cruciat, & Crucificat,	Σταυροῖ.
Crucificatus,	Ἐσταυρωμένος.
Crux,	Σταυρός.
Crupta,	Βαίτης.
Crusta,	Ἐφελκὶς, ἢ Πλὰξ, ἢ Τύπανον.
Cruciatus,	Βάσανος ψυχῆς.
Crumina,	Θύλακος.
Cruppa,	Κάλος παχύς.
Crupes,	Σχοινία.
Crura,	Σκέλη, Κνῆμαι.
Cruciat,	Αἰκίζει, Βασανίζει.
Crudus peno,	Ὠμοβυρσιον.
Cubat,	Ἠρεμεῖ θηρίον.
Cubiculum,	Κοιτών.
Cubicularius,	Εὐνοῦχος.
Cubile,	Κοίτη, Φωλεός.
Cubitus,	Ἀγκὼν, Πῆχυς.
Cucurbita,	Κολόκυντα.
Cucurbitat,	Σικυάζει.
Cudit,	Κολάπτει.
Cudo,	Ἄκμων.
Cudo,	Τινάσσω, Χαλκεύω, ῥηματικῶς.
Cudo,	Εἶδος περικεφαλαίας.
Cujus,	Τίνος.
Cujusquam.	Ὁτουοῦν. Τινός.
Cuique,	Ἑκάστῳ.
Cuculio,	Σκεπαστόν.
Cucumeres,	Σίκυες.
Cufæ,	Καμάρια.
Culpa,	Ψόγος, Ἁμαρτία.
Culcita,	Τύλη.

Cultu,	Θεραπεία, Τῷ σχήματι, Τῇ ἀσκήσει. Τημελεία.
Culleus,	Ἀσκὸς βόειος, Λάρναξ.
Culex, & Culix,	Κώνωψ.
Culmen,	Ὀρβφή.
Cultores,	Θρησκευταί.
Culina,	Ἀπόπατος.
Culigna,	Σκεῦος οἴνου.
Culmus,	Καλάμη, Στάχυς.
Cultra,	Μαγείρου σφάγιον.
Cultellus,	Μαχαίριον.
Cultus,	Σχῆμα, καὶ Τημέλεια. καὶ Εἶδος σχήματος.
Cultrus,	Σφαγίς.
Culus,	Πρωκτός.
Cultura,	Ἐπιμέλεια, Γεωργία. Γεωπονία.
Cuma,	Ασπάραγος. Κράμβα. Σπάραγος, Ἀροτρίασις.
Cum,	Μετὰ, Σύν. Ἐπεὶ, Ὅτε.
Cum res agitatur,	Ὅτε ἡ ἀγόραιός ἐστιν.
Cumulasti,	Ἐσώρευσας.
Cumulus,	Βουνός.
Cum utique,	Καὶ μάλισθ' ὅτε.
Cumulum,	Πεστόν.
Cumulat,	Σωρεύει.
Cunabula,	Σπάργανα.
Cuna, & Cunabulum,	Βαβαλιστήριον.
Cuncta,	Πάντα.
Cunctatio,	Μέλλησις. Ἀναβολή.
Cunela,	Θύμβρα.
Cunilium,	Θύμβρος, εἶδος βοτάνης.
Cuneus,	Θεάτρου κερκίς. ἢ Σφήν. ἢ Στρατιωτῶν λόχος.
Cultus mulieris,	Κόσμος γυναικός.
Coliculus,	Κραμβία, Καυλία.
Cuneus theatri,	Φυλὴ θεάτρου.
Cunebula,	Κόνυζα, βοτάνη.
Cuniculus,	Ὑπόνομος.
Cunctatio,	Μελλησμός.
Cupa, seu Vagna,	Βουττις μεγάλη, ἣν τινες γαυλὸν καλοῦσιν.
Cupillum,	Γευστρίδιον.
Cupidus,	Κνιπός.
Cuprêssus,	Κυπάρισσος.
Cupidicinus,	Τρεχέδειπνος.
Cur,	Διὰ τί.
Cura,	Φροντὶς, Μέριμνα.
Curaverunt,	Ὑπέβαλον.
Curatio,	Ἐπιμέλεια.
Curia,	Βουλὴ, Βουλευτήριον.
Curiosus,	Περίεργος.
Curmen,	Ζύθος ἀπὸ σίτου.
Cursor,	Δρομεύς.
Curvum,	Καμπύλον.
Cuspis,	Ἐπιδορατίς.
Cuspus,	Ξύλινον σανδάλιον.

Custodia,	Φυλακή.
Cusus,	Ξύλου σκώληξ.
Cutis,	Δέρμα.
Curtus,	Κολοβὸς, ἢ Λιπόδερμος.
Cutisus,	Κύτισος, δένδρον.
Curvat,	Κοιλαίνει κλάδον.
Custodit,	Φυλάσσει.
Currus,	Ἅρμα.
Culeus,	Ἀσκὸς βόειος.
Culpa,	Αἰτία, Ἁμάρτημα.
Cum maximè,	Αυτοθει.
Curulis sella,	Ἀγκυλόπους, Δίφρος βασιλικός.
Cumulus, Collis,	Βουνὸς, Φάραγξ.
Curam agit,	Ἐπιμελεῖται.
Cuspis,	Ἐπιδορατὶς, Σαυρωτήρ.
Cupiditas,	Ἐπιθυμία.
Cupido,	Ἐπιθυμία. Ἔρως.
Caudex, Truncus,	Κορμός.
Curtus,	Κολοβός.
Culina,	Λουτρών.
Cunctatio,	Μεταμελλησμός.
Custodia,	Φυλακή.
Cumulatum,	Μεστὸν, Ὑπέρμετρον.
Cultri,	Μαχαίρια κουρικά.
Cultellus,	Μαχαίριον.
Cultrus,	Σφαγὶς, Μαχαίριον.
Curatio,	Τημέλεια.
Currilis equus,	Σὺν ἅρματι ἀγωνιζόμενος ἵππος.
Cum sit,	Ὡς ᾖ.
Curat,	Σπουδάζει. Φροντίζει, Ἐπιμελεῖται, Κήδεται. Θεραπεύει. Μεριμνᾷ. Λογι- (στεύει.
Currit,	Ῥέει, Τρέχει.
Curator,	Θεραπευτὴς, Θρησκευτὴς, Ἀσκητής.
Curialis,	Βουλευτὴς, Βουλευτικός.

D

Daps,	Εὐωχία.
Dapes,	Εὐωχίαι.
Dapibus,	Ἐδέσμασιν.
Dapet,	Εὐωχεῖται.
Dapes,	Δίαιται, Εὐωχίαι.
Dapus,	Πολυτελῆ δεῖπνα.
Dabant,	Ἐδίδουν.
Da,	Δός.
Dabo,	Διδῶ.
Dabam,	Ἐδίδουν.
Damnosum,	Ἐπιζήμιον.
Damnasceto,	Οφιλεις.
Damnaticius,	Κατάδικος.
Damnabilis,	Κατακριθησόμενος.
Davus,	Ἄφρων, Ἄπειρος.
Damnaticii,	Κατάδικοι.
Damnabilitas,	Κατάκρισις, Ἐξορία.
Damnator,	Δαμηστης.
Damnandus,	Κατάκριτος.
Damnum,	Ζημία, Καταδίκη.
Damnatur,	Κατακρίνεται.
Damnosus,	Πολυζήμιος.
Damnadili,	Ἐπιζήμιοι.
Damnat,	Κατακρίνει.
Dammæ,	Δορκάδες, Κεμάδες.
Damium,	Θυσίαι ὑπαίθριον γινόμενον.
Danai,	Ἕλληνες.
Dativum,	Δοθησόμενον.
Damium,	Θυσίαι.
Datio,	Δόσις.
Dare,	Δοῦναι.
Dat,	Δίδωσιν.
Data opera,	Ἐπίτηδες.
Damnosus,	Ἐπιζήμιος.
Damnabilitas,	Κατάκρισις, Ἐξορία.
Damnatissimus,	Ζημιόψυχος.
Damnaticius,	Κατάδικος.
Damnaticii,	Κατάδικοι.
Darus,	Δόσις.
Das, Do,	Διδοῖς, Δίδωμι.
Dat, Dedit,	Δίδωσιν, Ἔδωκεν.
Data,	Δοθέντα.
Datum,	Δοθέν.
Dantur,	Δίδωσιν.
Daunum,	Ἄφρονα.
Dapibus,	Εὐωχίαις.
Data,	Δοθέντα.
Dantur,	Δίδωσιν.
Dardanarius,	Παντοπώλης, Παντομετάβολος, Σιτοκάπηλος.
De,	Ἐκ, Ἀπό. Κατά. Περί. (Παρά.
Dealbat,	Λευκαίνει.
Debitori,	Χρεώστῃ.
Decadus,	Ἀποκατασχεθῆναι.
Debitum,	Ὀφείλημα, Χρέος.
Debilitato,	Ἐξησθενηκότι.
Debilitati,	Παρειμένοι.
Debusi deque,	Καὶ προφανῶς.
Debellat,	Ἐκπολεμεῖ, Καταπολεμεῖ.
Degit,	Διάγει.
Debitor,	Χρεώστης, Ὀφειλέτης.
Debilis,	Ἐμπαθὴς, Ἄχρηστος.
Dedas,	Ἐκδῷς.
Dedam,	Ἐκδώσω.
Deinde,	Ἔπειτα.
Decessant,	Κοσμοσιν.
Decedit, & Discedit,	Ἀποχωρεῖ. Ἀναχωρεῖ, Ὑποχωρεῖ. Ὑφέλκει.
Decessor,	Προηγησάμενος.
Degustat,	Ἀπογεύεται.
Dedeum,	Φυνικιον.
Degas,	Διάξεις.
Decessus, & Discessus,	Ἀποχώρησις, Ἀναχώρησις.
Decedit,	Ἀποθνήσκει. Ἀποχωρεῖ, Τελευτᾷ.

Decerpit,	Ἀποδρέπεται. Ἀπανθίζει.
Decepit,	Ἀθετεῖ. Ἐνεδρεύει. Ἠπάτησεν.
Deceptio,	Ἀθέτησις, Ἐνέδρα.
Decernit,	Δογματίζει, Κυροῖ, Ἐπικρίνει, Ἐπιψηφίζεται.
Decerno,	Κυρῶ, Δογματίζω.
Decet,	Πρέπει, Ἁρμόζει.
Decipit,	Τελευταῖον. Ἐπὶ τὰ ἑξῆς.
Decet me,	Πρέπει μοι.
Decenter,	Πρεπόντως.
Deceptat,	Ἐνεδρεύει. Ἀπατᾷ.
Deceptus est,	Προδέδοται.
Decernere,	Ἐπικρίνειν, Ὁρίσαι.
Deceptionis,	Περιγραφῆς.
Deceptus sum,	Ἀπέτυχον.
Decennis,	Δεκατη.
Decens,	Εὐπρεπής.
Decessiones,	Διαδοχαί.
Decessit,	Ἐτελεύτησεν.
Decessores,	Διακατοχοι.
Deceperunt,	Ἠθέτησαν.
Decidit,	Διακόπτει, Συνκόπτει.
Decimat,	Ἐπιδεκατεύει. Δεκατοῖ.
Decem,	Δέκα.
Decima,	Δεκάτη.
Decimum,	Δέκατον.
Decies,	Δεκάκις.
Decipio,	Ἐνεδρεύω, Ἐπιβουλεύω, Ἀθετῶ.
Decidens,	Διαλλαττόμενος.
Decidendum,	Διατμητέον.
Decisiones,	Χρεῶν ἀποκοπαί.
Decimantur,	Ἐπιδεκατεύονται, Ἀποδεκατεύονται.
Decipiunt,	Ἐνεδρεύονται.
Declamat,	Ἀναφωνεῖ, Ἀποφωνεῖ.
Declamavit,	Ἀπεφώνησεν.
Declamatio,	Μελέτη ῥήτορος.
Declinatio,	Κλίσις.
Declinare,	Ἐκκλῖναι.
Declarare,	Σημῆναι, Φανερῶσαι.
Declarat,	Ἀναγορεύει, Σαφηνίζει. Δηλοῖ, καὶ Φανεροῖ. καὶ Λαμπρύνει.
Declarari,	Ανασαφηνισθῆναι.
Declaratio,	Δήλωσις.
Declarativum,	Δηλωτικόν.
Declive,	Κατωφερές.
Declibus,	Κατάβασις.
Decollo,	Ἀποκεφαλίζω.
Decollatus,	Ἐκτραχηλισμός.
Decollat,	Ἀποκεφαλίζει, Ἐκτραχηλίζει.
Decumbit,	Ἀναπίπτει.
Decurrens,	Κατατρέχων.
Decurrit,	Κατατρέχει, Ἀποφεύγει.
Decurio,	Βουλευτής, Δεκαδάρχης.
Decurionatus,	Βουλία. Δεκαδαρχία.
Decurionatus,	Δεκαδάρχης.
Decorat,	Δοξάζει, Κοσμεῖ. Καλλωπίζει.

Decret,	Δογματίζει, Συλλογίζεται.
Decretum,	Ψήφισμα, Δόγμα, Ἐπίκριμα.
Decubis,	Μνηστήρ. Ἀπόκοιτος.
Decuria,	Δεκαδία, Φατρία.
Decuriat, & Decimat,	Δεκατεύει, Δεκατοῖ.
Decurionatus,	Δεκαδαρχία.
Decus,	Δόξα, Κόσμος, Εὐπρέπεια. Προπή.
Decretum,	Ἐπίκριμα, Ψήφισμα, Δόγμα.
Decrevit,	Ἐδογμάτισεν.
Decoramenta,	Κοσμήματα.
Decorus,	Εὐπρεπὴς, Εὐειδής, Κόσμιος.
Decrepitus,	Ὑπέργηρος, Ἐκπεπνευκὼς, Ἐφθός, Γέρων.
Decrescit,	Λήγει.
Decuria,	Δεκανία, Δεκὰς, καὶ Φατρία.
Decoquit,	Κατει φυρα. Ἀποτριτοῖ.
Decursio,	Διαδρομή.
Decutit,	Ἀποτινάσσει.
Decoctor,	Κρεοκόπος, Φυρατής.
Decrevimus,	Ἐθεσπίσαμεν.
Declarari,	Ἀνασαφηνισθῆναι.
Decor,	Εὐπρέπεια.
Decores,	Εὐπρεπεῖς.
Decorum,	Κεκοσμημένον.
Decursio,	Ἐκδρομή.
Decumantur,	Ἐπιδεκανεύονται.
Decumatum,	Δόκιμον, Ἐπίλεκτον.
Declamat,	Μελετᾷ ῥήτωρ.
Decumviri,	Δέκα πρῶτοι.
Decussit,	Ἀπετίναξεν.
Decuriones,	Δέκα πρῶτοι.
Decerpor,	Δρέπομαι.
Detrimentum,	Ζημίωμα, Βλάβη.
Decutit,	Κερκίζει.
Decrepitus,	Ὑπέργηρος, Τετυμβωμένος. Ἐφθός. Γέρων ταχυθάνατος.
Decudia,	Ἐρεσχελία.
Decuit,	Επιρεν.
Decurro,	Κατατρέχω, Καταφεύγω.
Decursus,	Καταδρομή.
Decorticat,	Λεπίζει δένδρον.
Dedecorant,	Ἀποκοσμοῦσιν, Ἀμαζουσιν.
Dedecores,	Ἀπρεπεῖς. Ἄκοσμοι.
Dedecus,	Ἀκοσμία; Αἶσχος, Ἀδοξία.
Dedicat,	Καθιδρύει, Ἀφιεροῖ.
Dedeum,	Φυνίκιον.
Dedita,	Διαδοθέν.
Dedignatur,	Ἀναξιοπαθεῖ.
Dedicta,	Ἐπίτηδες. καὶ ιδοτα.
Dediticii,	Οἱ, μετὰ τὸ ληφθῆναι, τῇ τῶν νικησάντων πολεμίων ἐξουσίᾳ ἑαυτοὺς ἐπιτρέψαν-

Deditus,	Ἔκδοτος.
Dedolat,	Ἀποπελεκᾷ.
Deductis,	Ὑφαιρεθέντων. καὶ Κατασχεθέντων. Ὑπεξηρημένων.
Deducas,	Διάγοις.
Deducantur,	Διαχθῶσιν.
Deductores,	Καθοδηγοὶ, Ἀρχηγέται.
Deduc,	Δίαξον.
Deducatur,	Διαχθείη.
Dediticius,	Ἔκδοτος, Κατάκριτος.
Dedocet,	Ἀποδιδάσκει.
Deducit,	Καθέλκει, Καθαιρεῖ.
Dedicatum,	Καθωσιωμένον.
Dedicit,	Ἐμβαθεν.
Dedicat,	Καθοσιοῖ, Ἀφιεροῖ, Ἀφοσιοῖ.
Dedicatum,	Καθωσιωμένον.
Dediticius,	Ἔκδοτος εἰς κόλασιν.
Deducas,	Διαγάγοις.
Deductis,	Ὑπολογηθέντων.
Deducere,	Θέσθαι.
Deducuntur,	Κατάγονται.
Deducit,	Καταπίνει.
Deductis,	Παρασπασθέντων.
Deerit,	Περιελήφθη.
Deest,	Ὑστερεῖ, Ἐνλείπει.
Defautio,	Ἀποτροπή. Ψόγος.
Defectat,	Διϋλίζει. Διηθεῖ.
Defectio,	Ἔκλειψις.
	Ἀπονενεμηθεὶς, Ἀφορισθεὶς.
Defer,	Διακόμισον.
Defensor,	Ἔκδικος.
Defensa,	Λήϊον. Ἐκδικηθέν.
Definit,	Ἐλλείπει.
Deficit,	Ἀτονεῖ, Λειποθυμεῖ.
Deflectit,	Μετατρέπει.
Defluxit,	Κατέρευσεν.
Deflagratio,	Ἐκπύρωσις.
Defatigati,	Κεκοπωμένοι.
Defecit,	Ἐνέλειψεν.
Defectio,	Ἔκλυσις. Ἀτονία.
Defectus,	Ἐξατονήσας.
Definitum,	Διορισθὲν, Τελειωθέν. Ἀπηλλαγμένον.
Definit,	Διορίζει, Ἀπαλλάττει.
Definitionem,	Ὅρον.
Defixiones,	Νεκυομαντίαι. Κατάδεσμος.
Defixus,	Διαπεπαρμένος.
Definitio,	Διάλυσις, Ἀπαλλαγή.
Defigere,	Πῆξαι.
Defectarii, Lib. de off. proconsulis.	Εἰσπηδησιωνες.
Deferebam,	Κατήγγελλον.
Deferendum esse,	Παρασχηματιαῖον εἶναι.
Defecit,	Κάμνει.
Deferre,	Ἐπάγειν.
Defoventum,	Κεφάλαια, παρὰ Θλησιονῷ.

Defodit,	Κατορύσσει, ἢ Κατορύττει.
Deformatur,	Ἀτιμάζει.
Deformis,	Ἄμορφος, Ἀειδής.
Deformati,	Ἀσχημονήσαντες.
Deformatus,	Καταισχυνθείς.
Deformatio,	Ἀμορφία, Κακομορφία.
Deformitas,	Ἀμορφία.
Deformatio,	Κακομορφία.
Deflutum,	Ἕψεμα.
Deflictum,	Ἕψημα.
Defrensa,	Ἄρουρα θερισθεῖσα.
Defuit,	Ὑστέρησεν, Ἐνέλειψεν.
Defunctio,	Καθοσιότης.
Defuturum,	Ἐλλειψόμενον.
Defuncto,	Ἀποθανόντος.
Defunctus,	Ἀπολειτουργήσας, Τελευτήσας.
Defustat,	Ξυλοκοπεῖ.
Defersus,	Ἀπόβρασμα.
Defrens,	Ἄρουρα, Θερισμός.
Defrudo,	Κλαδεύω.
Defrutum,	Ἀπόβρασμα, Ἕψημα.
Degessi,	Κατέπηξα, Κατέπεμψα.
Degener,	Ἀγενὴς, Δυσγενής.
Degenerare,	Ἐξευγεννίσαι. Ἀποκάμψαι.
Degentes,	Διάγοντες.
Degit,	Διάγει.
Degenerabo,	Ἐλαττοῦμαι.
Deglubat,	Ἐκδέρει.
Degener,	Ἀγενής.
Degreditur,	Καταβαίνει.
Degunere,	Ἀπογεύσασθαι. καὶ Συγνῶσαι.
Degustare,	Ἀπογεύσασθαι.
Dehinc,	Ἔπειτα.
Dehiscit,	Διαχαίνει.
Dehonestat,	Ἀτιμάζει.
Dehonestatum,	Ἠτιμασμένον.
Dehospitor,	Ξενίζομαι.
Dejecit,	Κατέβαλεν.
Deicio,	Καταβάλλω.
Dejurat,	Ὀμνύει.
Deinceps,	Ἑξῆς, Αναρχαι. Ἐκ τοῦ λοιποῦ.
Deinde,	Ἔπειτα. Μετὰ ταῦτα.
De incolumitate,	Περὶ ῥώσεως.
De industria,	Ἐπίτηδες.
Delator,	Καταγγελεύς. Ἐνδείκτης.
Delactatum,	Ἀπογαλακτισθέν.
Delatus,	Κατενεχθείς. Καταγγελθείς.
Delectari,	Τέρπεσθαι.
Delectat,	Τέρπει, Ἥδει.
Delectatur,	Ἥδεται, Τέρπεται.
Delegat,	Ἐκτάσσει. Ἐγχειρίζει. Ἀποσυνίστησι.
Delerat,	Παρακόπτει, Ληρεῖ.
Delerus,	Ληρῶν, Παράληρος.
Delere,	Ἐπαλεῖψαι.
Delet,	Λειαίνει, Ἀπαλείφει.
Delevit,	Κατεστρέψατο. καὶ Ἐλείανεν.

Delibat, Ἀπάρχεται, Ἀποσπένδει.
Delibavit, Ἀπέσπεισεν. Εμιωσεν,
Delicuum, Παῖσμα.
Deliberat Διαπορεῖ, Διχογνωμονεῖ, Συνσκέπτεται, Ἐπιθυμεῖ, Βȣλεύεται.
Delicatus, Σπάταλος, Καθάριος.
Delator, Κατήγορος.
Delactatus, Ἀπογεγαλακτισμένος.
Delictum, Πλημμέλημα, Ἀμέλημα, Παῖσμα.
Deliquit, Liquefecit, Διύλισεν.
Deliquit, Ἥμαρτεν.
Deliquium solis, Ἔκλειψις ἡλίου.
Delfinus, Δελφίν.
Delubrum, Καθίδρυμα, Ξόανον, Ἀνάθημα.
Deliberandi, Τοῦ σκέπτεσθαι.
Delegavit, Ἀφώρισεν.
Delatio, Ἀναφορά.
lib. de off. proconsulis.
Delitum, Ἀπογαλακτισθέν.
Delituit, Ἔλαθεν.
Deliberare, Διασκέψασθαι.
Deliberantes, Διαλογιζόμενοι.
Delinquere, Ἁμαρτάνειν.
Deliciæ, Σπατάλαι.
Delicans, Παρελκες.
Delicati, Τρυφεροί.
Delectare, Τέρψαι.
Delibat, Ἀπάρχεται, Σπένδει.
Deluit, Ἀποκλύζει.
Deluca, Μενιστέριον,
Deliberat, Βουλεύεται, Διαφόρως σκέπτεται, Ἐπιθυμεῖ.
Deliquat, Διυλίζει, Διηθεῖ.
Deliquiunt, Ἀποτήκουσιν, Μειοῦσιν.
Deliquit, Ἥμαρτεν. Διύλισεν.
Delusit, Διέπαιξεν.
Delictum, Ἁμαρτία.
Deluvium, Κατακλυσμός.
Delevit, Κατεστρέψατο.
Delegat, Ἀποσυνιστᾷ, Ἐγχειρίζει. Ἀποτάσσει.
Demagis, Σφοδρῶς.
Demanaverint, Καταδράμωσιν.
Deme, Ὕφελε.
Demensum, Ἀπομέτρημα.
Demergit, Καταποντίζει.
Demens, Ἀνόητος, Ἄφρων.
Dementat, Ἐξίστησιν, ἰδιωτικῶς.
Dementia, Ἀπόνοια, Ἄνοια.
Demiculus, Σκυφίον μικρόν.
Deminuit, Ἐλαττοῖ, Ἠλάττωσεν.
Demissa, Ἀποβληθέντα.
Deminutio, Ὑποκορισμὸς, Μείωσις.
Demisit, Καθῆκεν, Ἐχάλασεν, Καθῆκεν, Ἀπεβάλετο.
Demit, Ἀφαιρεῖ, Ὑφαιρεῖ.
Demolit, Καθαιρεῖ.
Demum, Μετὰ ταῦτα, Πέρας, Τελευταῖον. Ἔσθ' ὅτε.
Deminuuntur, Ἐλαττοῦνται.
Demonstrat, Ἐπιδεικνύει.
Demonstratione, Δηλώσει.
Demultia, Ἐκλογὴ α πολλων.
Demicare, Διαπληκτίζεσθαι.
Demigravit, Μετῴκησεν.
Demigratio, Μετάβασις.
Demigrat, Μετρεῖ, Μετοικεῖ.
Demigrasti, Παρέβης.
Demum, Τὸ τελευταῖον. Ποτέ.
Demus, Πότερον δῶμεν.
De multis, Ἀπὸ πολλῶν.
Dementat, Ἀφρονεῖ, Ἀπορεῖ. Καταγινώσκει.
Demusso, Ἀπονυστάζω, Ἀποσιωπῶ.
Demutare, Ἐναλλάξαι.
Dempsit, Ἔτεμεν, Τέμνει.
Demovit, Μετέστησεν.
Demoratur, Διοικεῖ. Οἰκονομεῖ.
Denique, Πέρας, Γοῦν. Ἀπέλπιζε.
Dentatus, Ὀδόντας. Σῦν ἄγριον. Φάγρος.
Densum, Πυκνον.
Dens, Ὀδούς.
Dent, Δίδωσιν.
Dentale, Γύης ὕνεως. καὶ Ἀποτευμενος τόπος τῆς ὕνιδος.
Dentur, Δοθῶσιν.
Dentes, Ὀδόντες.
Dentes canini, Κυνόδοντες.
Dentex, Φάγρος, Συνόδους.
Dentifricium, Ὀδοντόσμηγμα, Ὀδοντότριμμα.
Denudat, Γυμνοῖ, Ἐκδύει.
Denuo, Τοὔμπαλιν, Ἀρχῆθεν.
Densum, Πυκνόν.
Denum, Δέκα.
Densat, Πυκνοῖ.
Densi, Πυκνοί.
Denique, Ἄλλό τι. Πέρας.
Denuntiatio, Διαλαλιὰ, Ἀπόφασις.
Denuntiat, Ἀπαγγέλλει, Παραγγέλλει, Ἀποφαίνεται, Διαλαλεῖ.
Denotate, Σκοπήσατε.
Denuntiavi, Παρήγγειλα.
Denumerabuntur, Καταριθμηθῶσιν.
Denticulum aciarium, Στομωμάτιον.
Dent, Διδῶσιν.
Dens genuinus, Σωφρονιστὴρ ὀδούς.
Dextimum, Δεξιτερόν.
Denique, Τοιγαροῦν.

Dexum, Δεξιόν.
Dextrum, Δεξιόν.
Dextra, Δεξιά.
Deorsum, Κάτω.
Depeculatio, Νοσφισμὸς δημοσίων χρημάτων.
Deposcitis, Ἐξαιτεῖτε.
Deortæ, Ἀπατραμμεναι.
Depeculatio, Ἐξανδραποδισμός. Ἀποσυμφωεφοψηνησας.
Dependere, Ἀποδοῦναι, Ἀπολῦσαι.
Dependet, Ἀπήρτηται.
Deperdit, Ἀπόλλυσιν.
Deperdere, Ἀπολέσαι.
Depastum, Κατανενεμημβένον.
Dependit, Ἀναλίσκει, Καταβάλλει. Σταθμίζει.
Deponit, Ἀποτίθεται.
Depilat, Μαδίζει.
Depilatus est, Ἐμαδίσθη.
Depingit, Ἀποτυποῖ, Ἀπογράφεται.
Deplorat, Ἀποδύρεται.
Deplectitur, Περικάμπτεται, Δεσμεῖται.
Depositum, Παραθήκη. καὶ Καθαιρεθέν.
Depositis, Ἀποτεθέντων.
Depotitur, Ἀπολαύει.
Depotior, Μεθυστικώτερος.
Depotior, Ἀπολαύω.
Deprecor, Ἀξιῶ, Παρακαλῶ.
Deprecat, Ἀξιοῖ, Παρακαλεῖ.
Deprecatur, Παραιτεῖται, Ἀπεύχεται.
Deprehendit, Κατείληφεν. Διορθοῦται.
Deprehensum, Κοῖλον, Κατηρεφει.
Depuduit, Ἀπηρυθρίασεν, Ἀπευδοκίμησεν.
Depugis, Κατάπυγος, Καταπύγων.
Deprehenditur, Πιάζεται.
Depretiati, Ἐλαττωθέντες.
Deputatur, Ἀναφέρεται, Κατατέτακται.
Deputatus, Καταταχθεὶς, Ἀπονεμηθείς.
Depundium, Δίνουμμον.
Depulsitasse, Ἀπωθηκέναι.
Deputatio, Ἀπονέμησις, Ἀποκλήρωσις.
Deputatur, Ἀμφιβάλλεται.
Depensa, Συνληφθέντα. Πεποθημένον.
Depensi, Ὑπερεκτίσεως.
Deportor, Ἀφορίζομαι.
Deportatio, Ἐξορισμός.
Deportat, Ἀποβαστάζει, Ἐξορίζει.
Depelli, Ἀπωσθῆναι.
Deprehenderetur, Ἀποληφθείη.
Deprehensis, Φωραθεῖσιν.
Deprecatio, Δέησις, Παράκλησις, Ἱκεσία.
Depuduit, Ἀπηναισχύντησεν.
Depingit, Ἀποζωγραφεῖ.
Deprecantes, Ἱκετεύοντες, Παρακαλοῦντες.
Deprecatur, Ἱκετεύει.
Deprendit, Ἐπιλαμβάνεται.

De professione, Ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδεύματος.
Depertigo, Λέπρα, Λειχήν.
Deputantur, Ἀναφέρονται, Ἀπονέμονται.
Depuduit, Ἀπαισχύντησεν.
Deportat, Καθαίρει.
Deportare, Ἀποτροχίσαι, Μιωσαι.
Depressum, Κατωφερές.
Depilatus, Μαδισθείς.
Decoquit, Καθέψει. Χρεοκοπεῖ. Μειοῖ.
Derectarius, Ὁ εἰς τὰς ἀλλοτρίας ἕνεκεν τοῦ κλέψαι εἰσερχόμενος οἰκίας.
Derelicta, Καταλελειμμένη.
Derelictus, Καταλελειμμένος.
Derideo adseculam, Καταγελῶ τοῦ παρασίτου κόλακος.
Derigit, Ἀνευθύνει.
Deriguit, Ἀπεπάγη.
Derisus, Καταγελασθείς. καὶ Κατάγελως.
Derivata, Παρηγμένα, καὶ Ἀπολυθέντα.
Derivari, Παράγεσθαι.
Derivatur, Μετοχετεύεται.
Derogari, Ελλειψε.
Derivatia, Παραγωγαι.
Derivativum, Παράγωγον.
Derigere, Ἐξαποστεῖλαι.
Derivantibus, Ἀποστρέφουσιν.
Derigenda, Ἐξαποσταλτέα.
Deripit, Ὑφαρπάζει.
Deripere, Ἀφαρπάσαι.
Derectarius, Θυρεπανοίκτης. Ἐπεισπηδητής. Κατάρατος.
Derivasse, Μετενηνοχέναι.
Derivat, Παράγει.
Deruit, Κατέστρεψεν, Ἀνατρέπει.
Derogat, Εὐτελίζει. Χρεοκοπεῖ.
Deportat, Διαβαίνει. Ἀποτροχίζει.
Descendit, Καταβαίνει.
Des, Δώης.
Descensus, Κατάβασις.
Desciscit, Ἀφαιρεῖται.
Dicinctus, Λυσίζωνος.
Destivus, Ἀνέστη, καὶ Μετανέστη.
Deserit, Καταλείπει παντελῶς.
Desertor, Λειποτάκτης.
Deseruit, Ἀπέλιπεν, Ἐλειποτάκτησεν.
Desiderat, Ἐπιζητεῖ.
Desideravilis, Ἐπιθυμητός.
Desiderat, Λειτουργία, Τελετή.
Desiderium, Πόθος, Ζήτησις. Ἀξίωσις.
Desiderabilis, Ἐπιθυμητός.
Desiduus, Ὀλίγωρος.
Desidiosus, Ῥάθυμος.
Desidia, Ῥαθυμία.
Designatus, Ἀποδεδειγμένος, Κεχειροτονημένος.
Desinator, Ἀβοηθητος.
Desiit, Ἐπαύσατο.

Desilit, Καθάλλεται.
Desinentia, Λήγοντα, Λείποντα.
Desinit, Παύεται.
Desinet, Λήγει.
Desipit, Παραφρονεῖ.
Despexit, Ὑπερεῖδεν. ϗ Ὑψόθεν ἀπέ-
βλεψεν. Κατεφρόνησεν.
Desperat, Καταφρονηθείς.
Designet, Σημάνη.
Designatum, Φανερωθέντα, ἤτοι Δηλω-
θέντα.
Designatus, Χειροτονηθείς. ϗ Σπαταλῶν.
Descendit, Κάτεισιν.
Designa, Ἐπίδειξον.
Deses, Αγνωστος.
Destra, Δεξιόν.
Desperatus, Ἀνέλπιστος.
Descensus, Κατάβασις.
Destitit, Ἀπέστη.
Despectus, Διαχωρίζει.
Designatis, Ἀποδεδειγμένων.
Despondit, Κατενεγγύησεν, Ἐμνηστεύ-
Desponsio, Κατεγγύη. (σατο.
Desponditur, Κατεγγυᾶται.
Despondit, Διαχθείς.
Distingit, Σαφηνίζει. Στίζει. Διαιρεῖ.
Distinctio, Σαφήνεια.
Desponsatur, Κατεγγυᾶται.
Deses, Ἄγνωστος. Πυγνωσις.
Despondit animo, Ἀθυμεῖ.
Desponsa, Μνηστευθεῖσα, Κατεγγυηθεῖ-
σα, Μεμνηστευμένη.
Desponsus, Κατεγγυηθείς.
Destilat, Καταστάζει.
Destingit, Ἀποσβεννύει.
Destinat, Αφοσιοῖ, Προτίθεται, Ἀφορί-
ζει, Ἀποπέμπει. Ἀπονέμει.
Destinguit, Ἀποσβεννύει. Σαφηνίζει.
Destinor, Ἀφορίζομαι.
Destinavit, Προέθετο. Προήρηται.
Destino, Ἀποπέμπω.
Destitit, Ἀπέστη, Ἐπαύσατο.
Destituit, Ἐγκατέλιπεν, καὶ Ἐγκατέ-
λειψεν. Διέστησεν.
Destrictum, Γυμνωθέν.
Destricti, Συνεχόμενοι.
Destringit, Περιξύει, Γύμνοῖ. Ἀποσφίγ-
γει.
Destra, Δεξιόν.
Destrictum, Καταλελυμένον.
Destruit, Καταλύει, Ἀνασκευάζει.
Destruxit, Καθεῖλκεν.
Desolatum, Μονωθὲν, Ἐξεδαφισθέν.
Desultor, Μεταβάτης.
Desultor, Ζεύξιππος.
Destituta, Κατεῤῥυπωμένα.
Destinata, Ἀφωρισμένα..
Deserebant, Κατελίμπανον.

Desideratur, Ἐπιζητεῖται.
Designati, Χειροτονηθέντες.
Desiderant, Ἐπιθυμοῦσιν.
Desperant, Ἀφελπίζουσιν.
Desistit, Ἀφίσταται.
Desperatus, Διάδοχος.
Desurgit, Ἐφοδεύει, ὡς Ὡράτιος.
Despatat, Διασπᾶ.
Despoliat, Ἀποδύει, Σκυλεύει.
Desiluit, Καθήλατο.
Destillatio, Κατάῤῥους.
Destitutus, Καταλελειμμένος.
Destinat, Περισπᾶ.
Desperatione, Τολμήσεως.
Desperati, Ἀπονενοημένοι.
Desuetus, Ἀπειθισμένος.
Desueta, Ἀπειθισμένη.
Destinare, Ἀποστιλαι.
Despicit, Καθορᾶ.
Destrictus, Περισπασθεὶς, Ἀσχοληθείς.
Destulit, Ὑπερέθετο.
Determinationis, Ἐξευγενισμοί. Ἐξευτελι-
σμοί.
Detentatores, Διακάτοχοι, Ενδεστερος.
Detexo, Καθαιρῶ ἱστόν.
Detineri, Ἀποκατασχεθῆναι.
Deterior, Χείρων, Ἥττων, Χείριστος.
Deterrent, Καταπτοοῦσιν.
Deterret, Φοβερίζει.
Detestabile, Ἀποτρόπαιον, Στυγητὸν,
Ἀπευκτόν.
Detester, Ἀπώσωμαι.
Detestabilis, Οἰκτρὸς, Ἐλεεινός. Στυγη-
Detexit, Ἀπεκάλυψεν. (τός.
Detecta, Ἀπεσκεπὰσμένα.
Detegetur, Δείκνυται.
Detinet, Ἀποκατέχει.
Detonsa, Ἀποκεκαρμένα.
Detondit, Κάρει.
Detium, Καλὸν, Ἀγαθόν.
Detractaverint, Διαψηλαφήσωσι, Διατυ-
πώσωσιν.
Devovit, Ἀφωσίωσεν, ἢ Ηὔξατο.
Detorquit, Στρέφει.
Detrahit, Ἀφέλκεται.
Detrahi, Ἀφέλκεσθαι.
Detentator, Ἐπιδεδειγμένος, Ὀνομα-
σθεὶς, Διακάτοχος.
Deterentes, Παρέχοντες.
Detractis, Ἀφηρημένων.
Detractans, Λοιδορῶν.
Detrectat, Ἀπιθεῖ, καὶ. Παραιτεῖται.
Detrahit, Διασύρει.
Detrahere, Ἀφελκύσαι.
Detrectator, Ἀπιθής. Καταφρονητής.
Detudes, Μιανθέντες.
Detrimentum, Ἀπότριμμα. Ζημία, Ἀπε-
σία. Συνιασμα.
Detruncat, Ἀκρωτηριάζει.

Detruncatus, Ἠκρωτηριασμένος.
Detulit, Ἤγαγεν, Διεκόμισεν.
Deturbat, Ἀπωθεῖ, Καταβάλλει.
Detrudit, Ἀπωθεῖται.
Deterreret, Detraheret,
Detulisse, Διακεκομικέναι.
De quibus, Περὶ ὧν.
Detulisse, Παρεσχηκέναι.
Devastat, Ἐκπορθεῖ. Καταπορθεῖ.
Delliones, Δηταρται ακα θοσιυτοι. Τύραννοι, καὶ Τυραννίδος.
Devectus, Ἀποβασταχθείς.
Deveho, Κατακομίζω διὰ πλοίων ἢ διὰ ὀχήματος.
Devectio, Βασταγή.
Devehitur, Καταπλέει.
Devenit, Παρεγένετο.
Devenio, Κατέρχομαι.
Deverto, Καταλύω εἰς πανδοχεῖον.
Deversorium, Κατάλυσις, Πανδοχεῖον.
Deverticulum, Καμπὴ ὁδοῦ.
Devertit, Ἀποκάμπτει, καὶ Ἀποκλίνει, καὶ Ἐκνεύει.
Deveximus, Κατηνέγκαμεν.
Deverticulum, Ἐκτροπὴ, Ἔκνευσις, Καταγώγιον.
Devertit, Ἐκνεύει. Ἐκτρέπεται.
Devexum, Κατωφερές.
Debilis, Ἄχρηστος, Παραλυτικός. Ἀνάπηρος, Πάρετος. Ἀσθενής.
Debilitat, Ἀχρηστοποιεῖ, Παραλύει.
Devirginat, Διαπαρθενεύει.
Debilitato, Ἐξησθενηκότι.
Debilitati, Παρειμένοι.
Debilitatus, Ἐμβρόντητος, Ἀνάπηρος, Παραλυτικός.
Devitat, Ἐκκλίνει, Περικάμπτει, Ἐκνεύει.
Devexo, Περιφέρεια.
Devius, Ἄνοδος, Ὁδὸν μὴ ἔχων.
Debitum, Χρέος, Ὀφείλημα.
Devisum, Ἀπομερισθέν.
Devovet, Ἀνατίθησιν, Καθοσιοῖ.
Dialis, Ὁ τοῦ Διὸς ἱερεύς.
Devotio, Καθοσίωσις, Κατάρα, Ὀλιγωρία. Ἀθυμία.
Devotus, Καθωσιωμένος.
Devoluta, Περιηλθα, Ἀπεκύλισαν.
Devotiones, Ἀφοσιώσεις. Εὐχαὶ, Ἐπῳδαί.
Devotissimus, Καθοσιώτατος.
Devovescent, Κατηράσαντο, Ἐβλασφήμησαν.
Devolat, Καθίπταται.
Devorat, Καταπίνει, καὶ ἐνέδρα καὶ ἀπάτη.
Devorator, Καταπότης.
Deus, Θεός.

Dea, Θεά.
Deo datus, Θεόδοτος.
Deo notus, Θεόγνωστος.
Deo gratus, Θεόχαρις.
Devulgat, Δημοσιεύει.
Devorator, Καταφαγάς.
Devota, Καθωσιωμένη, Κατάρατος.
Dextera, Δεξιά. Αἴσια.
Dextra, Δεξιά.
Di, Θεοί.
Diesuatur, Βοηθειτα.
Dicare, Δοῦναι, Ἀφοσιῶσαι.
Dialis, Ὁ τοῦ Διὸς ἱερεύς.
Dicasset, Ἐπαγορεύει.
Dianunt, Δίδωσιν.
Didita, Διαδοθέντα.
Diana, Ἄρτεμις.
Dicatus, Καθωσιωμένος, Ἀνακείμενος.
Dic, Εἰπέ.
Dice, Εἴπατε.
Dicenna, Δεκαετής.
Dicassit, Συνεχῶς λέγει.
Diciones, Ἐξουσίαι.
Dicens, Λέγων. Ουχολεγων.
Dicat, Ἀφοσιοῖ.
Dicentibus, Τοῖς λέγουσιν.
Dicatio, Ἀφοσίωσις, Καθοσίωσις.
Dicibile, Λεκτὸν, Ῥητόν. Λόγος. Κλῆρος.
Dicis causa, Νόμου χάριν. Λόγου χαριν.
Dicis gratia, Νόμου χάριν, ὡς παρὰ Γαΐῳ τῷ νομικῷ.
Dictator, Μόναρχος. Ἀντιβολεύς. Τιμητής.
Dictatura, Τίμησις.
Dictatum, Ἅμιλλα. καὶ Ἀναδεδομέναι. καίμα θηναι.
Dicto audiens, Ὑπήκοος, Πειθήνιος.
Dictio, Ῥῆσις, Λέξις.
Dictat, Ἀναδίδωσιν, Ὑπαγορεύει.
Dictis, Ῥηθεῖσιν, Λεχθεῖσιν.
Dictaverit, Καταλέξει.
Dictum, Ῥητὸν, Λόγος.
Dicentarius, Ῥήτωρ, Δικανικός.
Dicati, Ἀφιερωθέντες.
Dictum, Σκῶμμα. χεδον.
Dictitant, Θρυλλοῦσιν.
Dictatum, Ἅμιλλαν.
Dictionis, Λέξεως.
Dicio, Ἐξουσία.
Dictatura, Μοναρχία.
Dictatores, Τιμηταί.
Dicax, Σκώπτης, καὶ Εὔστομος.
Dies finitus, Προθεσμία.
Dies, Ἡμέρα, καὶ Ἡμέραι.
Dies sollemnis, Ἔθιμος ἡμέρα. Ἑορτή.
Dies statutus, Προθεσμία.
Dies festus, Ἑορτή.
Differentia, Διαφορά.

Differt,	Διαφέρει, Ὑπερτίθεται.
Difficile,	Δυσχερὲς, Δύσκολον.
Diffidit,	Οὐ πέποιθεν, Δυσπιθεῖ.
Diffindit,	Διασχίζει.
Diffidentia,	Ἀπιστία.
Diffisus,	Μὴ πεποιθώς.
Diffitetur,	Ἀρνεῖται, Ἀπαρνεῖται.
Diffidentia,	Ἀπιστία.
Diffingit, Describit.	
Differt,	Διαφέρει, Ὑπερτίθεται.
Diruit,	Κατέστρεψεν.
Digessi,	Κατέπεψα, Κατέταξα.
Digitus,	Δάκτυλος.
Digestum,	Διάστρωμα.
Diductio,	Παράστασις.
Digitale & Digitabulum,	Δακτυλήθρα.
Dignorat,	Αναπτύσσει.
Dignatur,	Καταξιοῖ.
Dignatio,	Ἀξία.
Dignabis,	Ἀξιώσεις.
Dignatus,	Ἀξιωθείς.
Dignitas,	Ἀξίωμα.
Digne,	Ἀξίως.
Dignitosus,	Ἀξιωματικός.
Dignum,	Ἄξιον.
Dicorat,	Διαγιγνώσκει.
Dignitas,	Ἀξίωμα.
Dilatus,	Ὑπερθέμενος.
Digerit,	Κατατάσσει, Διοικεῖ, Διατίθησι.
Digreditur,	Ἀνακάμπτει.
Digressus,	Ἐξελθὼν, Ἀποβάς.
Digressio,	Ἀπόβασις.
Dilator,	Μηνυτὴς, Ἄγγελος.
Dilatio,	Ὑπέρθεσις.
Digressio,	Ἀπόβασις.
Didicimus,	Μεμαθήκαμεν.
Dilige,	Ἀγάπησον. Επιλεξε.
Dic,	Εἰπέ.
Dilectus,	Στρατολογία. Δοκιμασία. Ἀγαπηθείς.
Diligens,	Ἐπιμελής. Ἀγαπῶν.
Diligentia,	Ἐπιμέλεια. Ἀσφάλεια.
Diluculum,	Ὄρθρος, Διαύγασμα, Διάφαυμα.
Diluit,	Ἀνίησιν, Διαλύει,
Diluvium,	Κατακλυσμός.
Dilatavit,	Ἐμήκυνεν.
Dilationem,	Ὑπέρθεσιν.
Diligit,	Ἀγαπᾷ, Στέργει.
Diligere,	Ἀγαπᾷν.
Diligenter,	Ἐπιμελῶς.
Diligentius,	Ἐπιμελέστερον.
Dilue,	Ἀπόπλυνε.
Diligis,	Φιληγις.

Dilictio, vide Dilectio.	
Dilectissimus,	Ἠγαπημένος.
Delibutus,	Κατάῤῥυτος.
Dilucidum,	Ὄρθρος.
Dilitescunt,	Ἀποκρύπτονται, Λανθάνουσιν.
Dilectus,	Ἀγαπηθείς. καὶ Στρατολογία. καὶ Ἀγαπητός.
Dilectissimus,	Ἠγαπημένος.
Dilectio,	Ἀγάπη.
Dimensio,	Διαμέτρησις.
Dinoscit,	Ἐμφανίζει.
Directus,	Ἀποσταλεὶς, Καταπεμφθείς.
Directum,	Κατὰ κανόνα ὀρθωθὲν, Ἰθυνθὲν, Γραμμισθέν.
Diremit,	Ἀφείλατο.
Diripit,	Ἀφαρπάζει.
Dirarum,	Τῶν ὀργῶν.
Dimicat,	Πυκτεύει. Διαμάχεται.
Dimicatio,	Ἀντικατάστασις, Μάχη, Πύκτευσις.
Dide,	Διάδος, Μέρισον.
Dimidia,	Ἥμισυ.
Dicit,	Λέγει.
Dicet,	Λέξει,
Dicam,	Λέξω.
Dicens,	Λέγων.
Dimisit,	Ἀπέλυσεν.
Divum,	Θεόν. Θεῶν.
Dimovit,	Διέστησεν, Μετέστησεν. Ἀπεκίνει.
Di;	Θεοί.
Dis,	Θεοῖς. Πλούσιος.
Diritas,	Δεινότης.
Diripuit,	Ἀφήρπασεν.
Disiectus,	Διασκεδασθείς.
Dimicaverunt,	Ἐπύκτευσαν.
Direptio,	Διαρπαγή.
Dies,	Ἡμέρα.
Diræ,	Κατάραι. Ὀργαί. Θεοχολωσίαι.
Diructio,	Ἀποκατάστασις.
Dirimit,	Διαστέλλει.
Dia,	Λύτρα. Νῆσος Διονύσου.
Diruit, Demolit,	Κατέστρεψεν, Κατέβαλεν οἰκοδομάς.
Dirum,	Στυγνόν.
Dirum,	Σκληρόν.
Dirimit,	Ἀφαιρεῖ.
Dirimat,	Κατέρειψα.
Dirus,	Θεοχόλωτος, Δεινός.
Dis genitus,	Θεογενής.
Desidia,	Ῥαθυμία.
Dirimamus,	Τελέσωμεν.
Discerile,	Ἀνόμοιον.
Disceptim,	Σαφῶς, Φανερῶς.
Diriguntur,	Ἐξαποστέλλονται.

Disceptatio,	Διάγνωσις, Διάσκεψις, Διαδικασία, Διάλεξις, Διαίτησις.
Discessit,	Ἐξεχώρησεν, Ἐξέστη, Ἐκκοπή.
Discidium,	Χωρισμός.
Discidium, divortium diecit,	Διάλυσις γάμου.
Discinxit,	Ἀπέζωσεν.
Disciplina,	Ἀγωγή. Ἐπιστήμη, Μάθησις.
Discipulus,	Μαθητής.
Discite,	Μάθετε.
Discit,	Μανθάνει.
Discolor,	Ἀλλόχροος, Ἑτερόχροος.
Discordia,	Διχοστασία.
Dispares,	Ἄνισοι, Ἄζυγοι, Ἀνόμοιοι.
Discrepat,	Διαφωνεῖ. Σκάζει.
Discors,	Ὁ μὴ ὁμονοῶν. Διχόνοια.
Discrepat,	Ἀπηχεῖ. Οὐ συμφωνεῖ.
Discrimen,	Ἀνακτένισμα, Διάκριμα καὶ Κίνδυνος.
Discrucior animi,	Βασανίζομαι τὴν ψυχήν.
Discussor,	Λογοθέτης.
Discussio,	Λογοθεσία.
Disponit,	Προσδοκᾷ.
Discute,	Διασκέδασον. καὶ, Πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἐξέτασον.
Discessio,	Ἡ ἀποστασία.
Dispensat,	Δαπανᾷ, Ἀναλίσκει.
Despiter,	Χάρων.
Disponit,	Διοικεῖ. Διαπλάττει.
Disperit,	Ἀπόλλυται.
Dispulit,	Διεσκέδασεν. Ἀπώθησεν.
Dissortes,	Διακληρωθέντες.
Disono ducit,	Ἐπαγορεύει.
Discedit,	Ἀναχωρεῖ.
Disputavit,	Διελέχθη. Ἐφιλονείκησεν.
Disputatio,	Ὁμιλία.
Distinctionem,	Διαίρεσιν.
Distributio,	Διανέμησις.
Discerptus,	Διασπαραχθείς.
Distrahere,	Διαπωλῆσαι.
Dissimulatio,	Παρενθύμησις, Παραλογισμός.
Dissimulatur,	Ἀποπροσποιεῖται.
Dispendium,	Ζημία.
Disposita,	Διατυπωθέντα.
Dispendio feriendum,	Ζημίᾳ ὑποκεισομένη, ὑπαχθησομένη.
Distribuisti,	Διένειμας.
Discordale,	Διχονοητικῶς.
Discernantur,	Διαχωρισθήτωσαν.
Discrimen,	Διάκριμα.
Disserere,	Ἀφηγήσασθαι.
Disserit,	Διασαφηνίζει.
Diserte,	Εκτικως, Ἐλλογίμως.
Disciplina,	Ἀγωγὴ μαθήσεως.
Discus,	Δισκάριον.

Disco,	Μανθάνω.
Dispicere,	Διαβλέψασθαι.
Dispiciens,	Καθορῶν.
Discussis,	Διερευνηθέντων.
Displicet,	Ἀπαρέσκει.
Displicat,	Ἀναπτύσσει.
Displicuit,	Ἀπήρεσεν.
Discolores,	Ἀλλόχροοι.
Distraxit,	Ἀπέσπασεν.
Disserit,	Διασαφεῖ.
Dissidens,	Ἀποκεχωρισμένος.
Dissidet,	Διαχωρίζεται.
Distribuit,	Διένειμεν.
Dissimulant,	Παρενθυμοῦνται, Ὑποκρίνονται, Προσποιοῦνται.
Dissimilem,	Ἀνόμοιον.
Dissolvit,	Διαλύει.
Discindendi,	Τμητέαις, ἐν τῷ τέμνειν τὰς δίκας.
Dissimulat,	Παραλογίζεται. Παραπροσποιεῖται.
Dissimulatur,	Σιωπηθῇ.
Distote,	Διασκέδασον, Πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἐξέτασον.
Dissimulari,	Ἀφοσιοῦσθαι.
Dissertio,	Ἀμφισβήτησις.
Dissimulata,	Παραπροσποιηθέντα.
Dissedabitur,	Καταπαυσθήσεται.
Discidium,	Διαχωρισμὸς, Χωρισμός.
Dispex,	Ὀξυβλέπτης.
Disserere,	Διηγεῖσθαι.
Disertus, Eloquens,	Λόγιος.
Disertissimus,	Ἐλλογιμώτατος.
Dissensio,	Διχόνοια.
Discisum,	Διῃρημένον.
Distantia,	Διεστῶτα, Διχονοοῦντα.
Discriptio,	Διαγραφή.
Disserit,	Διαλέγεται.
Disserere,	Διασαφηνίσαι.
Disseminat,	Διασπείρει, Διαδίδωσι.
Disserant,	Διαλεχθῶσιν.
Dissociat,	Διαλύει κοινωνίαν.
Dissum,	Ἀκέραιον.
Dissipat,	Διασκεδαννύει.
Distinguit,	Διαστίζει. Στίζει.
Distipulum,	Καταλυθέν.
Distinctio,	Διαστολή.
Dispertiam,	Διελῶ. Διαμερίσω.
Dissiluit,	Ἐλάκησεν.
Dissipatum,	Καταλυθέν.
Dispice,	Καθόρα.
Disertus,	Λόγιος, Φιλόλογος.
Discivit,	Ηὐτομόλησεν.
Disperile,	Ἄζυγον. Ἄνισον.
Dispensator,	Οἰκονόμος, Ἐπιδαπανητής.
Discordes,	Διχονοοῦντες.

Discordor,	Διχονοῶ.
Disceptant,	Διασκέπτονται.
Disceptent,	Διασκέψονται.
Disceptationis,	Διαγνώσεως.
Disputandi,	Διαφιλονεικεῖν, Μάχεσθαι.
Disceptanti,	Διαγιγνώσκοντι.
Distentione,	Διατάσει.
Dissero,	Φράζω.
Dissensio,	Ἀμφισβήτησις, Διχόνοια.
Distendit,	Περιτείνει.
Dissuit,	Παραλύει.
Distractio,	Πρᾶσις.
Distringit,	Περιξύει.
Distructio,	Καταστροφή.
Distulit,	Ὑπερέθετο.
Discinxit,	Ἀπέζωσεν.
Ditis pater,	Ὁ Πλούτων.
Ditescit,	Πλουτίζεται.
Discrepat,	Ἀπηχεῖ, Οὐ συμφωνεῖ.
Discribere,	Διαγράψαι.
Dissimilis,	Ἀνόμοιος.
Disceptatio,	Διατριβή, Ζήτησις.
Distributio,	Διανομή, Διαμέρισις.
Disputat,	Διαλέγεται, Συνζητεῖ.
Dissiluit,	Ἐῤῥάγη, Ἐλάκησεν.
Ditissimus,	Πλουσιώτατος, Ἱκανώτατος.
Disponit,	Κατατάσσει. Διατυποῖ.
Disipit, Dirigit,	Παραφρονεῖ.
Disipat,	Παρακούει. Παρατάσσεται.
Disulcis,	Χυροσδιαιτης, Διαύλαξ.
Dissuit,	Παραλύει.
Dissortium,	Διαχωρισμὸς, Διάστασις.
Ditescit,	Πλουτίζεται.
Ditis,	Χάροντος.
Ditis pater,	Πλούτων.
Diovolares,	Δυοβουλου.
Diu,	Ἐπὶ πολύ.
Dium,	Ἀστραπή.
Divaricat,	Διασκελίζει, καὶ Ὑπερβαίνει.
Divellio,	Πόλεμος.
Divellit,	Διασπᾷ, Διαταράττει. Ἀποσπᾷ.
Divelliones,	Πόλεμοι, Ἁρπαγαί.
Diversa,	Διάφορα, Παράλληλα.
Diversa pars,	Ἐξεναντίας μέρος.
Dives,	Πλούσιος, Πλουσία.
Diversitates,	Διαφοράς.
Dividit,	Διαμερίζει, Διαιρεῖ.
Dividuus,	Εὐδιαίρετος. Αὐθαίρετος. Εὐμέριστος, Διαμεμερισμένος.
Divinum,	Θεῖον, καὶ Μάντιν.
Divinat,	Μαντεύεται.
Divos,	Θείους, Ἡμιθέους.
Divinusso,	Μαντεύομαι.
Divinitas,	Θειότης.
Dividia,	Διχόνοια.
Dividua,	Επαχθη.
Dividuum,	Εὐμέριστον.

Divitiæ,	Πλοῦτος.
Divi,	Θεοί.
Divello, & Dilacero,	Διασπῶ.
Diversitas,	Διαφορά.
Diversum, & Differens,	Διάφορον.
Diversus,	Διάφορος. Αλλοδάτης.
Diverberat,	Διασπαθίζει, Καταταράσσει.
Divisum,	Διηθομενον, Διαμεμερισμένον.
Dividimus,	Διείλαμεν.
Diverso,	Κατέναντι.
Dives, & Locuples & Fortunatus,	Πλούσιος.
Divortium,	Διαισις, Διάλυσις γάμε, καὶ Χωρισμὸς, καὶ Ἐκκοπή.
Diurno,	Καθ' ἡμέραν.
Diurnum,	Ἡμερήσιον.
Diurnalis,	Ἡμερούσιος.
Diurnales,	Ἡμερούσιοι.
Diutinus,	Χρόνιος.
Diutine,	Ἐπιπολύ.
Diuturnum,	Ἐπιχρόνιον.
Diutius,	Ἐπὶ πλέον, Ἐπὶ πολύ.
Divus filius,	Διὸς υἱὸς Ἡρακλῆς.
Divolgata,	Διαθρυλληθέντα.
Divolgat,	Διαφημίζει.
Divulgatio,	Ἐξαγωγὴ, Δημοθηνια.
Diversorium,	Κατάλυμα, Πανδοχεῖον.
Dinoscimur,	Φαινόμεθα.
Divinus,	Μάντις.
Difrax,	Διπρόσωπος.
Divirginat,	Διαπαρθενεύει.
Divisio,	Διαίρεσις, Μερισμὸς οικος.
Diumius,	Ζεὺς κεραύνιος.
Diota,	Ἀμφόριον, Οἰνοφόριον.
Do,	Δίδωμι.
Diutare,	Ἀποκωλῦσαι, Βραδῦναι.
Docibilis,	Εὐδίδακτος, Εὐμαθής.
Doctrina,	Διδαχὴ, Διδασκαλία.
Docibilitas,	Παίδευσις, Ἐλλογιμότης.
Doceo,	Διδάσκω.
Docebo,	Διδάξω.
Docemus,	Διδάσκομεν.
Docui,	Ἐδίδαξα.
Docuit,	Ἐδίδαξεν.
Doctrina,	Διδασκαλία.
Doctores,	Διδάσκαλοι.
Dona,	Δωρῆσαι.
Doctus,	Δεδιδαγμένος, Μεμαθηκώς. Πεπαιδευμένος.
Documentatio,	Νουθεσία.
Doga,	Βούττης.
Documentum,	Πεῖρα, Ὑπόδειγμα.
Dogarius,	Βουττοποιός.
Docet,	Διδάσκει. Παιδεύει.
Dolabra,	Ἀξίνη τεκτονική.
Donec,	Ἄχρις οὗ, Μέχρι.

Doctor,	Διδάσκαλος, καὶ Καθηγητής.
Dolebam,	Ἤλγησα.
Doleo,	Πονῶ.
Dolus,	Δόλος.
Dolor,	Ἄλγος, Ἄλγημα.
Dolores,	Ἀλγηδόνες, Πόνοι.
Dolcedo,	Λυτης σφόδρα.
Dolosus,	Δόλιος.
Dolat,	Πελεκᾷ, καὶ Τύπτει.
Dolīa,	Πίθοι.
Dolet,	Πονεῖ, Ἀλγεῖ.
Doleo vicem tui, & vicem tuam,	Συμπάσχω σοι.
Dolores,	Ἀλγηδόνες, Πόνοι.
Dolium,	Πίθος.
Domat, & Domitat,	Δαμάζει.
Domicus,	Οἰκεῖος.
Domavi,	Ἐδάμασα.
Domina,	Δέσποινα.
Domini,	Δεσπόται.
Dominæ,	Δέσποιναι.
Dominium, & Dominatio,	Δεσποτεία.
Dominatur,	Δεσποτεύει. Τυραννεῖ.
Dominus,	Δεσπότης, Κύριος.
Domi, Domo,	Κατ' οἶκον, Ἐν οἴκῳ.
Dominatur,	Κυριεύει, Δεσποτεύει.
Dolor,	Πόνος, καὶ Ἄλγημα.
Domesticus,	Οἰκεῖος, Οἰκιακός.
Domicilium,	Οἰκητήριον, Ἐφέστιον.
Domi corruptor,	Οἰκοφθόρος.
Dominatus,	Οἰκογενής.
Domitatio,	Οἰκιότης.
Domitione,	Ἐπάνοδον.
Donatus,	Δωρητός.
Dona,	Δῶρα.
Donat,	Δωρεῖται, Χαρίζεται.
Donatio,	Δωρεά.
Dor,	Δίδομαι.
Donum,	Δῶρον, Χάρισμα, Ανάθεμα, Χαριστήριον.
Dormio,	Κοιμῶμαι.
Dormit,	Κοιμᾶται.
Dormitat,	Νυστάζει.
Dorsum,	Νῶτος.
Dorsuarius,	Νωτοφόρος.
Domicilium,	Ἐποικισμὸς, Κατοικισμός.
Dominium,	Κυρία.
Domnedius & Cœnacularius,	Σταθμοῦχος.
Domui,	Ἐδάμασα.
Domus,	Οἰκία, καὶ Οἶκος.
Dormit,	Κοιμᾶται.
Dotalia,	Προικιμαῖα.
Dormitorium,	Ἐγκοίμηθρον.
Dotes,	Προῖκας.

Dotem,	Προῖκα.
Dotalis,	Προικιμαῖος.
Dos,	Φερνὴ, Προίξ.
Dormito,	Νυστάζω.
Dotale strumentum,	Προικῷον.
Dotata,	Προικοφόρα.
Dotanda,	Προικιζομένη.
Dorsum,	Ῥάχις, Νῶτος, Σχίον.
Dominatio,	Τυραννὶς, Δεσποσύνη.
Dormientes,	Κοιμώμενοι.
Donicum,	Ἄχρηστον.
Dos,	Δόσις.
Donatitius,	Δωρητός.
Dotale,	Προικιμαῖον.
Dono collata,	Δωρηθέντα.
Docui,	Ἐδίδαξα.
Domiciliis,	Ἐφεστίοις.
Dolabrum,	Ἀξίνη.
Doctus,	Δεδιδαγμένος.
Docibilis,	Εὐδίδακτος, Εὐμαθής.
Doctus,	Ἐλλόγιμος.
Docta,	Ἐλλογίμη.
Documentum,	Δικαίωμα. Διδασκαλία.
Docibilitas,	Διδασκαλία.
Doctissimus,	Διδασκαλικώτατος, Ἐλλογιμώτατος.
Doctiores,	Ἐλλογιμώτεροι.
Dorsuaria,	Νωτοφόρα.
Donec,	Ἕως.
Donicum,	Ἕως.
Donaria,	Χαριστήρια. Ναοὶ, Τεμένη, Ἱερὰ ἀναθήματα.
Draco,	Δράκων.
Druppæ,	Γεργέριμος, Ἐλαία μέλαινα.
Duale,	Δυϊκόν.
Dualis,	Δυϊκός.
Dubietas,	Ἀμφιβολία.
Dubitat,	Διστάζει.
Dubito,	Ἀμφιβάλλω.
Dubinus,	Δισσός.
Dubium,	Ἀμφίβολον, Ἄδηλον. Δισταγμός.
Ducatores,	Ἀγοὶ, Ἡγεμόνες.
Dubitantes,	Ἀμφιβάλλοντες.
Duicensus,	Διταβ. Δεύτερον ἀπογεγραμμένος.
Ducit,	Ἄγει, Ἕλκει, Ἡγεῖται. Προλαμβάνει, Ψηφίζει.
Dubius,	Δεσπότης.
Ducentorum,	Διακοσίων.
Ducit uxorem,	Γαμεῖ.
Ducenties,	Διακοσιοντάκις.
Ductarium,	Ἀγωγεὺς, Ῥυτήρ.
Duc te,	Ὕπαγε.
Dudum,	Πάλαι.
Dum dum,	Ἕως. Ἄγε.

Ducere,	Ἄγειν.
Ducerent,	Ἡγήσοιντο.
Ductarius,	Ἀγωγεύς.
Ducatus,	Ἡγεμονία.
Ducator,	Ἀγὸς, Προηγούμενος.
Dux,	Ἡγεμών.
Ducatus latronum,	Ἀρχὴ ληστείας.
Ducendi,	Ἀπακτέοι.
Ducenti,	Διακόσιοι.
Ducentos,	Διακοσίους.
Ducentæ,	Διακόσιαι.
Ducenta,	Διακόσια.
Ducentissimus,	Διακοσιοστός.
Ducentissima,	Διακοσιοστή.
Ducenarius,	Διακοσιοστός.
Dubingeniosus,	Ἀφυής.
Ducitur,	Ἄγεται, Ἕλκεται.
Ductile,	Ἑλκυστόν.
Ducimus,	Ὑπειλήφαμεν.
Duellum,	Πόλεμος ἀρχαῖος.
Duellona,	Πολεμική.
Duint,	Δοῖεν, Δώσωσιν.
Duit,	Δοίη.
Dulce,	Γλυκύ.
Dulcior,	Γλυκύτερος.
Dulcium,	Πλακοῦντα.
Dulcissimus,	Γλυκύτατος.
Dulcacidum,	Ὀξύγλυκον.
Ducale,	Ἀγωγεὺς ὁ τῶν κτηνῶν.
Ductus,	Ἀγωγεὺς ὕδατος, Ὑδραγώγιον.
Duodecies,	Δωδέκατον.
Duæ,	Αἱ δύο.
Duas,	Τὰς δύο.
Duplicavit,	Ἐδίπλωσεν.
Dulcedo,	Γλυκύτης.
Dulcis,	Γλυκύς.
Ductat,	Διέλκει.
Duolo,	Δυσιν.
Duorum,	Δυοῖν.
Duobus,	Δυσίν.
Duodecimum,	Τη προ δεκα δυο.
Duonus,	Ἀγαθός.
Duo,	Τοὺς δύο.
Dumus,	Θάμνος.
Duodecima,	Δωδεκάτη.
Duo,	Δύο.
Duo milia mulierum,	Δισχίλιαι γυναῖκες.
Dupia,	Εἶδος σκεύους.
Duplices,	Διπλοῖ.
Duplavit,	Ἐδίπλωσεν.
Duplecati,	Διπλωθέντες.
Duplex,	Διπλοῦς.
Duplicat,	Διπλοῖ, Διπλασιάζει.
Duplicatio,	Δίπλωσις, Διπλασιασμός.
Duplicularius,	Διμοιρίτης.
Dupliones,	Διπλοῖ.
Duplum,	Διπλοῦν.

Duodecim,	Ταϐ.' Δυοκαίδεκα.
Durum,	Ἀτηρὸν, Σκληρόν.
Duritia,	Ὠμότης, Σκληρότης.
Durus,	Ἀτηρόγνωμος, Αὐστηρὸς, Ἀπότομος, Σκληρός. Ἀκλινής.
Durissimus,	Σκληρότατος.
Durior	Σκληρότερος.
Durat,	Καρτερεῖ, Μακροθυμεῖ, Ὑπομένει.
Duravit,	Ἐκαρτέρησεν.
Dumeta,	Ἀκανθεῶνες.
Dumosa,	Θαμνῶδες.
Dumeta,	Λοχμώδης ἢ θαμνώδης τόπος.
Dumtaxat,	Μόνον, καὶ Μέχρι τούτου. Δηλαδή.
Dum,	Ἕως.
Duraverit,	Ἐπιμείνῃ.
Dux.	Στρατηγὸς, καὶ Στρατηλάτης, καὶ Ἡγεμών.
Dux exercitatus,	Στρατηλάτης, Λοχαγός.
Duxerint,	Ὑπολάβωσιν.
Duxerit,	Νομίσῃ.
Duxit,	Εἵλκυσεν.
Duxi,	Ἐλογισάμην. Εἵλκυσα.
Dumosa loca,	Χερσώδεις τόποι.
Dumosum,	Χερσῶδες.
Dumeta,	Λοχμώδης ἢ θαμνώδης τόπος.

E

Ea,	Αὐτά. Αὐτή. Ἀπέλθω. Ταῦτα.
Eam,	Αὐτήν. Ἀπελεύσομαι.
Ea ipsa,	Ἐκείνη αὐτή. καὶ Αὐτά.
E,	Ἀπό.
Eas,	Αὐτάς. Ἀπελεύσῃ.
Eadem,	Αὐτὰ, καὶ Αὐτή.
Eat,	Ἀπέλθοι.
Ea lege,	Τούτῳ τῷ ὅρῳ.
Eant,	Ἀπέλθωσιν.
Ebor,	Ἐλέφας. λεσσε. Ἰδού.
Ebrius,	Μέθυσος.
Ebulem,	Ἐλλέβορος.
Evidenter,	Φανερῶς, Περιφανῶς.
Ebulum,	Χαμαιάκτη. ϗ Ἄγχουσα, εἶδος βοτάνης. ϗ νῆσος, ϗ Ἀσφόδελος, ϗ Ἐρίκη.
Eburnum,	Ἐλεφάντινον.
Evidens,	Φανερός. Ἐπιτήδειος.
Ebor,	Ἐλέφας. ȣ τὸ ζῶον, ἀλλ' ἡ ἐκ τȣ ὀδόντος ὕλη.
Eboreum,	Ἐλεφάντινον ἐκ μέρους.
Ebrietas,	Μέθη.
Ebriosus,	Μέθυσος.
Ebrius,	Μεθύων.
Ebria,	Μεθύουσα.

Eccer,	Κατὰ τῆς Δήμητρος.
Eccire,	Ἰδού.
Ecce,	Ἰδού.
Ebullit,	Ἀναβλύζει.
Ebullire,	Ἐκβράσαι.
Eburneum,	Ἐλεφάντινον.
Ecquando,	Ἆρά ποτε.
Ecquid,	Ἆρά τι.
Ecquis,	Ἆρά τις.
Eculeus,	Στρεβλωτὴς, Βασανιστής.
Eculeus,	Κέντρον μελίσσης.
Egens,	Ἐνδεής.
Egentes,	Ἐνδεεῖς.
Egra,	Ἀσθενῆ.
Egrum,	Ἀσθενές.
Egestates,	Ἔνδειαι.
Egenus,	Πτωχός.
Egestas,	Ἔνδεια, Πτωχεία.
Ego,	Ἐγώ.
Egeni,	Πτωχοί.
Eger,	Ἀσθενής.
Egerit,	Πράξει.
Egomet,	Ἔγωγε.
Egregium,	Ἐξαίρετον, Ἔξοχον.
Egregius,	Ἔξοχος.
Egregia,	Ἐξοχωτάτη.
Egrum,	Ἀσθενές.
Egrotantes,	Νοσοῦντες.
Egritantes,	Ἀσθενοῦντες.
Egritudo,	Νόσος, Ἀσθένεια.
Egrotat,	Ἀσθενεῖ.
Egroto,	Ἀσθενῶ.
Egrotas,	Ἀσθενεῖς.
Egressus est,	Ὥρμησεν.
Egrotat,	Νοσεῖ, Ἀῤῥωστεῖ.
Egrotus,	Ἄῤῥωστος, Ἀσθενής.
Edicere,	Προλέγειν.
Edax,	Βορὸς, Λάβρος.
Edibile,	Βρώσιμον.
Edicit,	Διατάσσει.
Edicat,	Ἐξείποι.
Edidit,	Ἐπέδωκεν. Ἐγέννησεν.
Edissere,	Ἔκθου. Φράσον.
Edis,	Πορεύει.
Edisserit,	Διορθοῖ.
Edissere,	Διασαφηνίσαι.
Editio,	Ἔκδοσις.
Edocere,	Ἀποδιδάξαι.
Edocare,	Ἀνάξαι.
Edocere,	Ἐκθρέψαι, Ἀνάξαι.
Edocere,	Ἀναδιδάξαι.
Edissero,	Ἐκτίθεμαι.
Educatio,	Ἀνατροφή.
Editum,	Πρόσαντες.
Educavit,	Ἐξέθρεψεν.
Edulium,	Τῶν βρωσίμων.
Ejectus,	Ἐκβληθείς.
Eis,	Αὐτοῖς.
Ejectio,	Ἀποβολή.
Ejecit,	Ἀπεβάλετο.
Eicio,	Ἀποβάλλω.
Ejucarum,	Εἶδος σκεύους.
Edones,	Θρᾷκες.
Ejulat,	Ὀλολύζει.
Ejuncidum,	Ἐκλεπτωθέν.
Eicit,	Ἐκβάλλει.
Ejunat,	Νηστεύει.
Ejurat,	Ἐξομνύει.
Ejusdem,	Τοῦ αὐτοῦ.
Ejusmodi,	Τοιουτοτρόπου.
Elativa,	Ἐκφορικά.
Ellam,	Ἐκείνην.
Elatus,	Ἐπαρθεὶς, Ὑψωθείς.
Electus,	Αἱρετὸς, Ἐπίλεκτος.
Excelsus,	Ὑψηλός.
Exultatio,	Ἀγαλλίαμα.
Ebrius,	Μεθύων.
Eram,	Ἤμην.
Excusatio,	Πρόφασις.
Etiam,	Ναί.
Elatus,	Ἐπαρθεὶς, Ὑψωθείς.
Electio,	Ἐκλογή.
Electissimi,	Δοκιμώτατοι.
Elegans,	Ἀστεῖος, Λόγιος, Ἐξειλεγμένος, Αἱρετός. Διαιτητής.
Elegantes,	Ἀξιόλογοι, Ἐπίλεκτοι, Αἱρετοί.
Elegantissimus,	Ἐπισημότατος.
Elegantia,	Ἐπισημότης, Εὐγένεια.
Eleganter,	Χαριέντως.
Elegantia,	Ἐπισημότης, Εὐγένεια.
Elementa,	Στοιχεῖα.
Elicatores,	Ὑδροσκόποι.
Elicit,	Εὔλυτοι.
Eliminavit,	Ἐξέβαλεν.
Elicit,	Ἐπάγεται.
Eliminatus,	Ἐξοστρακισθείς.
Elicit, Evocat, Inducat,	
Elicuerit,	Ἐκβιάσηται, Ἀνύσῃ.
Elegans, Formosus, Speciosus.	
Eliminat,	Ἐξορίζει, Ἐξοστρακίζει.
Eliminaverunt,	Ἐξώρισαν.
Eliminandus,	Ἐξοστρακιστέος.
Eliciens,	Εὐλύτων. Ἐκβιαζόμενος.
Elimes,	Ἄποικος, Παρόριος.
Elicuit,	Ἐξεβιάσατο.
Elicutum sit,	Ἐκβιασθείη.
Elicio,	Ενοσω.
Eligit,	Ἐκλέγεται, Ἐπιλέγεται.
Elisos,	Ἐκθλιβέντας.
Elisus,	Ἐνραγεὶς, Πεσών.
Elinguatio,	Γλωσσοτομία.
Elixa,	Ἐξ ὕδατος ἐκζεστόν.
Elix,	Ἀναπνοὴ ὀχετοῦ.
Eludet,	Καταπαίζει.
Elusus,	Καταπαιχθείς.

Eleutherium,	Κάθεμα περιδέραιον.
Elixum,	Ἐκζεστόν.
Elogium,	Ἀπόκρισις ἡ διὰ λόγων. ϗ Προοίμιον, καὶ Ἀνακεφαλαίωσις.
Eloquere,	Φράσον.
Eloquium,	Εὐγλωττία.
Eloquens, Disertus,	Λόγιος, Εὔγλωσσος, Εὔλαλος, Ἀστειολόγος.
Eloquentia,	Φράσις, Εὐστομία, Εὐγλωττία.
Elludies,	Αρουσία.
Ellubiones,	Πόροι, Περικλυσμοί.
Elvies,	Σέλματα, Ἀνοδια.
Elusio,	Ἐμπαιγμός.
Eluit,	Διυλίζει, Ἐκκλύζει. Ἐκπλύ-
Emansores,	Ἀπόκοιτοι, Λησταί. (νει.
Emanat,	Ἀναφλύει.
Elluit,	Ὑπερκλύζει. Κερδαίνει.
Emansit,	Διέμεινεν.
Emancipatio,	Ἐξοικείωσις.
En,	Ἰδού.
Emansiones,	Ἐκκοιτισμοί. Ἀπόκοιτοι.
Emancipatus,	Χεράφετος.
Emancipatur,	Χεραφιᾶται.
Emansio,	Παννυχισμός.
Emanet,	Διαμένει. Παννυχεύει.
Emancipat,	Χειραφεται.
Emancipatio,	Χειραφεσία.
Ematur,	Ἀγορασθείη.
Emanat,	Διαῤῥεῖ, Κατατρέχει. Πορεύεται.
Emendat,	Ὀρθοῦται.
Emendatio,	Διόρθωσις.
Emendatur,	Ἐπανορθοῦται, Διορθοῦται.
Emensi,	Ἐκτελέσαντες.
Ementire,	Αποτυψε ψεύσασθαι.
Emeritis,	Ἐξανύσασιν, Πληρώσασιν. Μεγίσταις, Ὑπερβαλλούσαις.
Emeritus,	Ἀπολειτουργήσας ἢ Ἀποστρατευσάμενος.
Emersus,	Ἀναδὺς, Ἀναπηδήσας.
Emergunt,	Ἀναδύνουσιν.
Emersit,	Ἀνέδυσεν. Συνέβη.
Emeritus,	Ἔντιμος κατὰ στρατιωτικοὺς καμάτους.
Emersisset,	Ἀνεφάνη.
Emetat,	Θερίσει.
Emptiones,	Ἀγορασίαι.
Emptitius,	Ἀγοραστός.
Emissio,	Ἄφεσις, Ἀπόλυσις.
Emittitur,	Ἀφίεται. Ἀπολύεται.
Emicat,	Ἐξάλλεται. Προπηδᾷ, Λαγ-
Emendatur,	Διορθοῦται. (χάνει.
Eminet,	Ἐξέχει, Ὑπερέχει.
Emendator,	Διορθωτής. (χή.
Eminentia,	Ὑψηλότης, Ἐξοχὴ, Ὑπερο-
Eminentes,	Ἐξοχαί. Ἐξέχοντες.

Eminentiæ,	Ἐξοχαί.
Êminus,	Ἐγγύς.
Eminens,	Ἔξοχος ὑπ' ἄλλων.
Eminus,	Παραπλήσιον.
Eminentissimus,	Ἐξοχώτατος.
Eminentissimi,	Ἐξοχώτατοι.
Eminent,	Ἐξέχουσιν. Ἀπειλοῦσιν.
Emitatio, vide Imitatio.	
Emitat, vide Imitat.	
Emas,	Ἀγοράσῃς.
Emptio,	Ἀγορασία.
Emis,	Ἀγοράζεις.
Emo,	Ἀγοράζω.
Eminent,	Ἐξέχουσιν. Ἀπειλοῦσιν.
Eminus,	Ἄπωθεν, Μακρόθεν.
Empturus,	Ἀγοράσων.
Eminus,	Αντις.
Eminens,	Ἀπόκοιτος, Ληστής.
Emptores,	Ἀγορασταί.
Eminus,	Ἀφεστῶς. Διασταδόν.
Emungit,	Ἀπομύσσεται.
Emiserim,	Ἐξέπεμψα.
Emant,	Ἀγοράσωσιν.
Emit,	Ἀγοράζει.
Emunt,	Ἀγοράζουσιν.
Empti,	Ἀγορασθέντες.
Emolumentis,	Χρημάτων.
Emotio,	Ἀποκίνησις.
Emolumentum,	Ὠφέλεια, Κέρδος. Ἐπίνοια.
Emolumenta,	Τοὺς χρηματισμούς.
Emollescere,	Ἁπαλύνασθαι.
Emunit,	Ἀσφαλίζεται, Ὀχυροῖ.
Endo,	Ἐνέις.
Endo,	Ἐζωσμένοι ἐν πολέμῳ.
Emori,	Ἀποθανεῖν.
Emoti,	Ἀποκινηθέντες.
Emotus,	Ἔκβλητος, καὶ Ἀπόβλητος. Ἀποκινηθείς.
Emptor,	Ἀγοραστής.
Emptum,	Ἀγορασθέν.
Embrum,	Πραγματιος ἐπι βλαβης.
Enibra,	Ἐναντία.
En,	Ἰδού.
Enim,	Γάρ. Δή.
Endopicus,	Ἀνωθεις ἐνδοτέρω.
Eniber,	Ὄρνις πονηρά.
Enimvero,	Ὁμολογουμένως. Παντελῶς. Ἀσφαλῶς.
Enitere,	Πειρῶ.
Enitenter,	Ἐπερείδονται.
Endoclusa,	Ἐνικεκλεισμένη.
Endopesciscas,	Ἐνείς.
Enixi,	Βιασάμενοι.
Enixe,	Προθύμως.
Enixa est,	Ἀπεκύησεν.
Endodecarit,	Μηνύσει.
Encautum,	Ἐνκεκαυμένον. Ἠσφαλι-

	σμένον.
Endofestabat,	Εσενεν. Ὠργίζετο.
Enecat,	Απονυίπει. Ἀποσφάττει.
Endoplorato,	Ἐπικάλεσον.
Endoribuum,	Ἔνριθρον, Κατάριθρον.
Enuunt,	Ἀπονεύουσιν. Ἄπεισιν.
Enulum,	Νεβρόν.
Enuunt,	Ἄπεισιν.
Enixissima,	Ἀσφαλεστάτη.
Enodat,	Ἐκλύει δεσμῶν.
Ensis,	Ξίφος.
Ennomio,	Γραφεὺς κληρονόμων.
Ensiet,	Εἴη δέ.
Enucleat,	Ἐξανθίζει.
Entoridia,	Ἐν τῷ μεταξύ.
Ennomionæ,	Γραφεῖς κληρονόμων.
Ennipater,	Ἔννιος πατήρ.
Enunquam,	Εἴποτε, καὶ Ποτέ.
Enusquam,	Εἴπου.
Enunciat,	Ἀπαγγέλλει.
Eos,	Αὐτούς.
Etiam,	Ἤδη καὶ ἤδη.
Eo modo,	Τοιούτῳ τρόπῳ.
Eo,	Ἀπέρχομαι. Αὐτῷ.
Enusquam,	Οὐδαμόθεν.
Eo more,	Τοιοῦτον τρόπον.
Eodem,	Τῷ αὐτῷ.
Eous,	Ἀνατολικός.
Eorundem,	Τῶν αὐτῶν.
Eoa,	Ἀνατολή.
Eolus, Varius.	
Epulum,	Διανομή.
Epulæ,	Θοῖναι.
Epigetur,	Ἐπιϊερουργεῖ.
Epicrocum,	Ἐσθῆτος εἶδος. ἢ Σχοινίον ἀρμένου κατώτερον.
Epulatio,	Εὐωχία.
Epicrocum,	Τηλαυγές.
Etorida,	Ἐν τῷ μεταξύ.
Eques,	Ἱππεύς.
Equester,	Ἱππικὸν τάγμα.
Equa,	Φορβάς.
Equi,	Ἵπποι.
Equæ,	Φορβάδες.
Equestri,	Ἱππικῷ.
Equidem,	Ἐγὼ μέν.
Equisio,	Ἱπποκόμος.
Equitum,	Ἱππέων.
Equus,	Ἵππος.
Erciscundæ,	Διαιρέσεως.
Erga me,	Εἰς ἐμέ.
Ergastulorum,	Ἐλευθέρων. Φυλακῶν.
Ergastulorum,	Τόποι ἐν οἷς πεδῆται ἐργάζονται. Δεσμωτήριον, Δεσμός.
Erucas,	Καμπάς.
Ergastulum,	Ἐργαστήριον.
Ergo,	Τοιγαροῦν, Τοίνυν.
Ericius,	Ἐχῖνος.

Erile, vide Herile.	
Eripit,	Ἁρπάζει.
Erit,	Ἔσται.
Eri, vide Heri.	
Erogare,	Ἐξοδιάζειν.
Errat,	Πλανᾶται.
Era, vide Hera.	
Erubescit,	Ἐρυθριᾷ.
Eruca,	Εὔζωμον.
Eructant,	Ἐρεύγονται.
Erudimus,	Παιδεύομεν, Ἀσκοῦμεν.
Erudit,	Παιδεύει.
Eruditio,	Παιδεία.
Eruditus,	Πεπαιδευμένος, Εὐπαίδευτος.
Erudnæ,	Ἴσιδος.
Eruit,	Ἀνορύσσει.
Erupit,	Ἐξέρρηξεν.
Erumnosos,	Ἀθλιωτάτους.
Ervum,	Ὄροβος.
Esca,	Δέλεαρ. Τροφή.
Escendit,	Συμβαίνει.
Esse,	Ἐσθίειν. Εἶναι.
Esse laturos,	Οἴσειν.
Est,	Ἐστίν.
Estis,	Ἐστέ.
Esurio,	Πεινῶ.
Et,	Καί.
Etiam,	Καὶ δή.
Etiamsi,	Εἰ καί.
Et quis,	Ἆρά τις.
Etrusca,	Τυρρηνή.
Evanescit,	Ματαιοῦται, Κενοῦται. Ἀφανίζει.
Evaporatio,	Ἀναθυμίασις.
Evaserint,	Ἐκφύγωσιν.
Evasit,	Ἐξέφυγεν.
Evellit,	Ἐκτίλλει.
Evenit,	Συμβαίνει.
Eversor,	Καταστροφεύς.
Evestio,	Ἐξαγωγή.
Eventus,	Συντυχία. Ἔκβασις.
Evicit,	Ἐξενίκησεν.
Eventilata,	Ἐκγεγυμνασμένα.
Evidens,	Πρόδηλος, Φανερὸς, Ἐναργής.
Evinci,	Νικηθῆναι.
Evidenter,	Ἐμφανῶς.
Evidentius,	Φανερώτερον.
Eviratus,	Ἀπόκοπος, Κίναιδος.
Evitandi,	Τοῦ ἐκκλίναι.
Evitat,	Ἐκνεύει.
Eum,	Αὐτόν.
Eundi,	Παριέναι.
Evocatis,	Ἀνακληθέντων.
Evomuit,	Ἐξήμεσεν.
Exacta,	Ἀνυσθέντα. Ἐν ἄλλῳ, Ἀνυσθείσης.
Exactis,	Ἀνυσθέντων.

Exactius, Ἐκπρακτότερον.
Exæquatio, Ἐξίσωσις.
Ex allectis, Ἐκ τῶν λογογράφων.
Exacuit, Ἀκονᾷ.
Exagitatio, Συγκίνησις.
Exactionem, Εἴσπραξιν.
Examinatas, Ἀκριβεῖς.
Examinare, Δοκιμάζειν.
Examinati, (tum, Ἐκσεσηκωμένοι. (νη.
Examen distric- Ἡ ἀκρόασις συγκεκροτημέ-
Examen, Ἐξέτασις, Ἀκρόασις. Δικαστήριον.
Examen, Σήκωμα.
Examinat, Σηκοῖ.
Examinata, Δοκιμασθέντα, Ἐξετασθέντα.
Examussim, Ἔρευναι.
Exterminium, Ἀφανισμός.
Exanclat, Ἀρύεται.
Exanimatum, Ἄψυχον.
Exanimus, Νεκρός.
Exaudiens, Ἐπήκοος.
Exercipes, Ταχυδρόμος, Δρομεὺς, καὶ Κούρσωρ.
Exceptio, Παραγραφή.
Exceptis, Ὑπεξῃρημένων.
Excellentem, Ὑπερβάλλουσαν.
Excellens, Παράδοξος.
Excellentes, Ὑπερβάλλοντες, καὶ Ἐξέχοντες.
Excedunt, Ὑπερβαίνουσιν.
Excessit, Ὑπερέβη, Παρέβη.
Excerpit, Ἐξανθίζει.
Excellenter, Ἐξόχως, Ἄκρως, Ὑπερβαλλόντως.
Excelsum, Ὑψηλότατον.
Excelsus, Ὑψηλός.
Excubiæ, Νυκτοφυλακίαι.
Excellens, Ὑψηλὸς, Παράδοξος.
Exceptio, Ἐξαίρεσις.
Excipitur, Ἐξυφαιρεῖται.
Excidit, Ἐξέπεσεν. Ἐκκόπτει.
Excipe, Ἀνάλαβε, Ἔκλαβε.
Excipulum, Ἐκδοχεῖον.
Excitat, Ἐξυπνίζει.
Excorticat, Λεπίζει.
Excogitatio, Ἐπίνοια.
Ex contradictione, Ἐξ ἀντιῤῥήσεως, τοῦτ' ἔστιν, κατὰ διάγνωσιν.
Excrementia, Ἐκβράσματα.
Excubiæ, Νυκτοφυλακίαι, Νυκτηγερσία.
Excubiat, Ἐκκοιτεῖ.
Excussit, Ἐξετίναξεν.
Excusatus, Ἀπολογησάμενος.
Excursio, Ἐκδρομὴ, Καταδρομή.
Excutit, Ἐκτινάσσει, Ἐκζητεῖ.
Excudit, Ἐκκολάπτει.
Ex diverso, Ἐκ τοῦ ἐναντίου.

Exemplo, Παραδείγματι, Ἀντιγράφῳ.
Execrantes, Ἀπευχόμενοι.
Exemplum, Ἀντίγραφον, Ἀντίτυπον, Ὑπόδειγμα.
Exeratur, Ἐξενεχθῇ.
Exempto, Παρεληλυθότος.
Exerant, Ἐπεξαγάγωσιν.
Exercitatio, Γυμνασία.
Exesa, Ἐκβεβρωμένης.
Exercitus, Στρατόπεδον.
Exercuit, Ἐγύμνασεν.
Exercet, Γυμνάζει.
Exertantem, Προεκτείνουσαν, Ἐξέχουσαν.
Exequenti mihi, Ἐπεξιόντι μοι.
Exequiæ, Ἐκφοραί.
Execramur, Καταρώμεθα, Ἀποτροπιαζόμεθα, Βδελυττόμεθα.
Eximendum, Ἐξαιρετέον.
Existimant, Ὑπολαμβάνουσιν.
Existimatio, Οἴησις.
Exinanitos, Κενωθέντας.
Exhaurit, Ἀναλίσκει, Ἐξαντλεῖ.
Exhibendæ, Παραστατέαι.
Exhaurietur, Ἐξαντληθήσεται.
Exhibent, Παράσχωσιν.
Exhausto, Ἐξαντληθέντος.
Exhalatio, Ἀναθυμίασις.
Exhibet, Ἀποκαθίστησιν, Παριστᾷ, Παρέχει, Παραβάλλει.
Exhalantem, Ἐκφυσῶντα, Ἐκπηθοντα.
Exhilarat, Χαροποιεῖ.
Exhortor, Ἀποτρέπω.
Eximendum, Ἐξαιρετέον.
Exigit, Εἰσπράσσει.
Eximia, Ὑπεροχή.
Eximie, Ἐξόχως.
Eximium, Ἔξοχον.
Eximius, Ἔξοχος.
Eximit, Ἐξαίρει.
Exsim, Εὐθέως.
Exilium, Ἐξορισμός.
Exile, Ἰσχνόν.
Exilis, Ἐκτικός.
Existimat, Ὑπολαμβάνει.
Existimant, Ὑπολαμβάνουσιν.
Existimatio, Οἴησις.
Existit, Ὑπερέχει.
Exitium, Ὄλεθρος, Ὄλεθρον.
Exitus, Ἔξοδος, Ἔκβασις, Τέλος.
Exiguum, Ἐλάχιστον.
Exivit, Ἐξελήλυθεν.
Exitio, Κινδύνῳ.
Exigebat, Ἀπῄτει.
Exordium, Ἀρχή.
Exoletus, Ὑπέρακμος, καὶ Ἐξώλης.
Exoptatum, Πεποθημένον.
Exorat, Ἐξιλάσκεται, Δυσωπεῖ, Ἐνεύχεται.

Exossiat,	Ἐξοστεΐζει.
Exoramur,	Παρακαλούμεθα, Δυσωπέμεθα,
Exodiosa,	Μεμισημένη.
Exoletus,	Ὑπέρακμος, Τριβακός.
Exorietur,	Ἐπαναστήσεται, Ἐγερθήσεται, Ὑψωθήσεται.
Expatravit,	Ἐπετέλεσεν.
Expedire,	Λυσιτελεῖν.
Expectat,	Ἐκδέχεται.
Expressa,	Δεδηλωμένα, Ἐκτυπωθέντα.
Expressum est,	Διατετύπωται, Ἐκτέθειται.
Expensum,	Δάνειον.
Expendere,	Διακρίνειν, Δοκιμάζειν, Δικάζειν.
Experientia,	Ἐμπειρία, Ἀγχίνοια,
Expertus,	Πειραθείς.
Experiri,	Ἀνάξαι, Ἀποπειραθῆναι.
Expetendum,	Αἱρετέον.
Expers,	Ἄπειρος. καὶ Ἔμπειρος.
Expergiscite,	Περιυπνίσατε.
Expeditus,	Εὔζωνος.
Expergefactus,	Ἐξυπνισθείς.
Expedi,	Ἔκπλεξον.
Expeditio,	Ἔξοδος ἐκδημητικὴ στρατιωτῶν.
Expetides, Ignari,	
Expertas, Peritas,	
Experientiam,	Ἐμπειρίαν, Ἐντρέχειαν.
Expertus,	Πειράσας, Εἰδώς. καὶ Ἀποπειρασθείς.
Experimentum,	Πεῖρα.
Expedit,	Συμφέρει.
Expete,	Αἴτησον.
Expiat,	Ἀποτροπιάζει, Ἐξιλεοῦται, Ἐξευμενίζεται.
Expiatus,	Ἐξευμενισθείς.
Expiravit,	Ἐξέπνευσεν.
Expilat,	Ἀποδύει, Ληστεύει, Συλᾷ, Λυμαίνεται, Ἐκπορθεῖ, Τοιχωρυχεῖ.
Explanat,	Σαφηνίζει, Διασαφεῖ.
Explet,	Ἀναπληροῖ.
Expresse,	Τρανῶς.
Explicat,	Ἀπαλλάσσει.
Expletivum,	Παραπληρωματικόν.
Explorator,	Κατάσκοπος.
Exploramur,	Σκοπούμεθα.
Explosa,	Ἐκβληθείσης, Ἀποβληθεῖσα.
Explorat,	Ἐκζητεῖ.
Expressi,	Φανερωθέντες.
Exprimitur,	Προτίθεται, Προφέρεται.
Expressum est,	Διατετύπωται, Ἐκτέθειται.
Exprobrat,	Ὀνειδίζει, Ἀποδοκιμάζει.
Expromitur,	Ἀποδείκνυται.
Expugnatio,	Ἐκπόρθησις.
Ex quo,	Ἀφ᾽ οὗ.
Ex qua,	Ἀφ᾽ ἧς.

Execrat,	Ἀπαγορεύει, Ἀφελπίζει, Ἀπεύχεται, Καταρᾶται.
Exsecratio,	Κατάρα.
Exsecramur,	Καταρώμεθα, Ἀποτροπιαζόμεθα, Βδελυσσόμεθα.
Exsecutus fuerit,	Ἤνυσε,
Exsequenti mihi,	Ἐπεξιόντι μοι.
Exsequar,	Ἐπιδιώξω,
Exsequiæ,	Ἐκφοραὶ, Ἐκκομιδαί.
Exsequi,	Κατακολουθῆσαι.
Exerat,	Ἐπαναστήσει.
Exomniat,	Ἐξυπνίζει.
Exors,	Ἄκληρος.
Exordium,	Προοίμιον.
Expectatio,	Προσδοκία.
Expectat,	Ἐκδέχεται.
Exstat,	Ἀναφαίνεται.
Expars,	Ἄμοιρος.
Exstent,	Ἀναφαίνονται.
Exercere,	Ἐκγυμνάζειν.
Extat,	Περίεστιν.
Exta,	Ἔκκατα.
Exuperat,	Περιγίνεται.
Extantiæ,	Ἐξοχαί.
Extent,	Ἀναφαίνονται.
Exugit,	Ἐκπιπίζει, Ἐκθηλάζει.
Extinguerit,	Σβεννύει, καὶ Ἔσβεσεν.
Extiterit,	Φανῇ, Εὑρεθῇ, Ὑποσταίη. Φανήσεται.
Extinctæ,	Ἀποσβεσθεῖσαι.
Exta,	Σπλάγχνα.
Extar, Olla ubi exta coquebantur.	
Extalis,	Ἀρχός.
Extelare,	Ἐλευθερῶσαι.
Ex tempore,	Σχέδιον.
Extemplo,	Εὐθέως.
Extemplum,	Παραχρῆμα.
Extendit,	Ἐκτείνει.
Extenuat,	Ἀπολεπτύνει.
Extergit,	Ἀπομάσσει.
Exterminat,	Ἀφανίζει.
Externus,	Ἀλλοεθνὴς, Ἐξωτικός.
Exterminare,	Ἐξορίσαι, Ἀφανίσαι.
Externatus,	Ἐκτὸς φρενῶν.
Exterminavi,	Ἠφάνισα.
Extorta est,	Ἐξεστράφη. Ἀνεφάνη.
Extorsimus,	Ἐξετινάξαμεν.
Extollit,	Ἐπαίρει, Ὑψοῖ, Ὑπεραίρει.
Extorris,	Ἐξόριστος.
Ex toto,	Καθ᾽ ὅλου.
Extraneus,	Ἀλλότριος.
Extricat, Patendo colligit, & parat.	
Extra,	Ἐκτός.
Extremitates,	Ἐσχατιαί.
Extricare,	Ἐκποδίσαι.
Extrinsecus,	Ἔξωθεν.

Extulit, Ἐξήνεγκεν, Ἐπῆρεν.
Exuberantia, Ἐκτένεια.
Exsugit, Ἐκπιπίζει.
Ex vindicta, Ἐκ προσαγωγῆς.
Exuit, Ἀποδύει.
Exul, Φυγὰς, Ἐξόριστος.
Exulcerat, Ἀναξαίνει, Ἀποτραυματοῖ, Ἀφελκοῖ.
Exultatio, Καύχημα, Γαυρίαμα.
Exultat, Γαυριᾷ.
Exulto, Ἀγάλλομαι.
Exuviæ, Λάφυρα, Ἐκδύματα.
Effatur, Ἐκλαλεῖ.
Effectum, Ἠνυσμένον. Πέρας, Τέλος.
Effectus, Ἀποτέλεσμα.
Effectui mancipari, Πέρατι παραδοθῆναι.
Effert, Ἐκφέρει.
Efferatus, Ἠγριωμένος.
Effeta, Ἡ τοῦ τεκεῖν κεκενωμένη.
Efficacia, Ἐνέργεια, Ἄνυσις, Σπουδή.
Efficaciam, Σπουδήν.
Efficaciter, Σπουδαίως.
Efficax, Πρακτικός.
Effigies, Προτομὴ, Ἀπεικόνισμα, Ἀφίδρυμα, Ἐκτύπωμα.
Effractores, Θυρεπανοῖκται.
Effractorius, Θυρεπανοίκτης.
Effringit, Ἐξηλοῖ, Ἐπανοίγει.
Effusorium, Ἔκχυσις.
Effutat, Ὁμολογεῖ.
Effotui, Ἐξέθαλψα.
Effodivi, Ἐξώρυξα.

F

Favorem, Εὐμένειαν.
Favor, Κρότος, Εὐφημία. Συγκρότησις.
Faba frensa, Ἐριγμός.
Faba solida, Κύαμος.
Fabula, Δρᾶμα, Μῦθος.
Façem, Λαμπάδα.
Facula, Λαμπάς.
Facies, Ὄψις.
Facetus, Εὔχαρις.
Facile, Εὐχερές.
Facit, Ποιεῖ.
Facilare, Στραγγαλίσαι.
Facetiæ, Χάριτες ἐν ἀνθρώπῳ.
Facinerosi, Δραματουργοί.
Facinus, Δρᾶμα. Δυσσέβημα.
Facta, Τὰ διηγηματικά.
Facto conceptas, Διηγηματικῶς.
Factum, Γεγονὸς, Συγκείμενον, Γενόμενον.
Factiosus, Νεωτεριστής.
Factionem, Συσκευήν.
Factio, Τάγμα.
Facultates, Οὐσία, Εὐπορίαι.
Facultate, Τῇ εὐχερείᾳ.
Facio, Ποιῶ.
Facundus, Ἐπιτήδειος, Εὐόμιλος. Στωμύλος.
Facundus, Εὔγλωττος. Γόνιμος.
Fæces, Τρυγίαι.
Fælis, vide Felis.
Fænile, Χορτοβολών.
Fænum, Χόρτος.
Fænugrecum, Τῆλις.
Fæciales, Σπονδοφόροι.
Fænerare, Δανείσης.
Fænerator, Δανειστής.
Fætor, Δυσωδία, Βρόμος.
Fagus, Ὀξεινον.
Falangiarii, Λιθοφόροι.
Falcarius, Δρεπανοποιός.
Falx, Δρέπανον.
Falanx, Πλῆθος στρατοῦ.
Falcones, Δάκτυλοι ποδῶν ἔσω βλέποντες.
Faleræ, Ἱπποκόσμια.
Fallit, Ἐξαπατᾷ, Πλανᾳ.
Falsum, Ψευδὲς, Πλαστόν.
Fama, Φήμη.
Famelice, Λιμοξηρος.
Familiaris, Ἑταῖρος, Οἰκεῖος, Συνήθης.
Fames, Λιμός.
Familia, Οἰκετεία, Γένος.
Familiarissime, Συγγενικώτατα.
Famosus, Ἄτιμος.
Famulus, Θεράπων.
Fanaticus, Ἱερατικὸς, Ἱερόδουλος.
Fanum, Ἱερόν.
Far, Ζειὰ, Σῖτος, Ὄλυρα.
Farra, Ὄλυρα, Ζειά.
Farrago, Γράστις.
Farcit, Νάσσει.
Farris, Ζειὰ, Ὄλυρα.
Farina, Ἄλευρον.
Fartores, Σιτευταί.
Fas, Θέμις, Θεμιτόν.
Fasioli, Λοβοί.
Fascinator, Βάσκανος.
Fascis, Δέσμη.
Fastu; Superbia.
Fasces, Honores, Τιμὰς, Σύμβολα.
Fastus, Ἐπισκύνιον. Ἡμερολόγιον.
Fastidit, Ἐξουθενεῖ.
Fastidiosus, Ὑπερόπτης. Σικχός.
Fastidis, Contemnis.
Fastidium, Λετωμα.
Fastus, Τῶν συμβόλων.
Fatidicus, Μοιρολόγος, Μάντις, ὅτι τὴν

	τύχην λέγει ϗ τὴν μοῖραν.
Fatigarentur,	Ἐξατονήσωσιν.
Fatigantur,	Συντρίβονται.
Fatum,	Εἱμαρμένον.
Fatuus,	Μωρός.
Fatale,	Μόρσιμον.
Fatetur,	Ὁμολογεῖ.
Fartor,	Σιτευτής.
Fatur,	Λεσι.
Fatigat,	Γυμνάζει, Σκύλλει, Καταπονεῖ.
Fatigatus,	Κεκμηκώς.
Fatiscit,	Κοποῖ.
Fatidica,	Θεσπιῳδός.
Fauces,	Φάρυγγες.
Faverent,	Ἐσπούδαζον.
Favilla,	Αἰθάλη.
Faunus,	Πάν.
Favor,	Ἡ συγκρότησις.
Fautor,	Ἐρεθιστής.
Favete,	Εὐφημεῖτε.
Favonius,	Ζέφυρος.
Favor,	Σπουδή.
Fautor,	Σπουδαστής.
Fecunda,	Γόνιμος.
Fecunditas,	Εὐφορία.
Febris,	Πυρέττεις. Πυρετός.
Fel,	Χολή.
Fel terræ,	Δρακόντιος βοτάνη.
Felis,	Αἴλουρος.
Femina,	Θήλεια.
Femora,	Μηροί.
Fenestra,	Θυρίς.
Fæniculum,	Μάραθρον.
Fera,	Θηρίον, Θήρ.
Ferat,	Λαθη.
Feriæ,	Ἀργίαι.
Feriendo,	Ὑπαχθησομένου.
Feriendum,	Ὑποκεισομένην, Ὑπαχθησομένην.
Ferit,	Τύπτει, Παίει.
Ferme,	Σχεδόν.
Fermento,	Ζύμη.
Feronia,	Πολυστέφανος.
Ferox,	Ἄγριος θήρ.
Ferramenta,	Ἐργαλεῖα σιδηρᾶ.
Ferrugineum,	Γλαυκὸν, Κυάνεον.
Ferrugo,	Ἰὸς σιδήρου.
Ferrum,	Σίδηρος.
Ferrumen,	Στόμωμα.
Ferruminat,	Στομοῖ.
Ferula,	Νάρθηξ.
Fert,	Ἀποφέρει.
Fertilis,	Εὔφορος.
Fervet,	Ζέει, Βράσσει.
Fessus,	Κεκοπιακὼς, Κεκμηκώς.
Festinat,	Σπεύδει.
Festivus,	Ἀστεῖος, Ὡραῖος.
Festuca,	Κάρφος, Ῥάβδος.
Feta,	Ἐγκύμων, Πλήρης.
Fæx,	Τρυγία.
Fibra,	Λοβὸς ἥπατος.
Fibula,	Πόρπη, Φιβλίον.
Ficedula,	Συκαλίς.
Fictile,	Ὀστράκινον.
Fictione,	Πλάσει.
Ficulnus,	Ερινεος.
Ficus,	Σῦκον.
Fidelis,	Πιστὸς δοῦλος.
Fidicen,	Λυριστής.
Fidis,	Λύρα, Κιθάρα. Χορδαί
Fides,	Πίστις.
Fideipromissores,	Πιστιεπαγγελλέται.
Fideipromissor,	Πιστικελεύστης.
Fiduciatus,	Ὑποτιθέμενος.
Fiduciat,	Ὑποτίθεται.
Fiducia,	Πεποίθησις. Ὑποθήκη, Ἐνέχυρον.
Fidunculus,	Πιστός.
Fidus,	Πιστός φίλος.
Fiduciam,	Ἄδειαν.
Fieri,	Γενέσθαι.
Figulus,	Κεραμεύς.
Figit,	Πήσσει.
Figuræ,	Σχήματα.
Figuræ,	Ἐκτυπώματος.
Filia,	Θυγάτηρ.
Filius,	Υἱός.
Fimbria,	Κροσσοί.
Fimus,	Βόλβιτον.
Findit,	Διασχίζει, Σχίζει.
Finiebatur,	Ἐτελειοῦτο.
Finis,	Ὅρος, Τέλος.
Finitimi,	Ὅμοροι.
Finitiva,	Ὁριστικά.
Finitum,	Ὡρισμένον.
Firmum,	Στερεὸν, Βέβαιον.
Fiscus,	Κύρτος ἁλιευτικός.
Fiscella,	Κάρταλλος.
Fistula,	Σωλὴν, Σύριγξ, Φυσητήρ.
Flabellum,	Ῥιπιστήριον.
Flagelli,	Μάστιγες.
Flagitaverit,	Μετὰ βοῆς ἀπαιτήσῃ.
Flagitium,	Ἀτόπημα, Βία.
Flagrat,	Ἀποπνεῖ. Φλέγεται εμπ.
Flagrum,	Σκύτος, Ριξεται.
Flagro, Flagratus sum,	Καίομαι.
Flagra, Scutica,	Σκύτη, Σκύτος.
Flagrantis,	Φλογὸς, Πυρός.
Flamen,	Ἱερομνήμων, Πρύτανις.
Flamma,	Φλόξ.
Flagurrit,	Φέρει.
Flamines,	Ἱερεῖς.
Flat, Flator,	Φυσᾷ, αὐλητής.

Flavescit,	Πεπαίνεται.
Flavus,	Ξανθός.
Flatus,	Πνοή.
Fletus,	Ὀδυρμός.
Flebile,	Γοερόν.
Flexibile,	Εὐκαμπές.
Flexus,	Καμπή.
Focus,	Ἑστία.
Focilat,	Θωπεύει.
Fodit,	Ὀρύσσει.
Fœderatus,	Ὑπόσπονδος.
Fœdere,	Ὅρκῳ.
Fœdantem,	Μιαίνοντα, Καταισχύνοντα.
Fœdera,	Ὅρκια.
Follex,	Θύλακος καμίνου, Ἀσκός.
Folium,	Φύλλον.
Fomento,	Καταντλῶ.
Fomenta me,	Κατάντλησόν με.
Fomitem,	Φρύγανον.
Fomentatio,	Πυρίασις.
Fons,	Πηγή.
Foris,	Ἔξω, ἐν τόπῳ.
Foras,	Ἔξω, εἰς τόπον.
Fordas,	Ἐγκυμονούσας.
Fores,	Θύραι.
Fore,	Ἔσεσθαι. Σχεδόν.
Foret,	Ἦν ἄν.
Forba,	Θυσία ἐγκύμονος βοός.
Forfex,	Ψαλὶς, Ὀδοντάγρα, Πυράκμων.
Forense,	Ἀγόραιον.
Foramen,	Τρώγλη.
Forficatio,	Ψαλίδωμα.
Formido,	Φόβος.
Formio,	Κόφινος. παρῆκται δὲ ἀπὸ τῦ Ἑλληνικῦ, ὡς ὁ Ἡσίοδος.
Formosus,	Εὐειδής.
Forma,	Καλάπους. Τύπος, Μορφή.
Flos,	Ἄνθος.
Formica,	Μύρμηξ.
Formidolosus,	Φοβερός.
Formula,	Τύπος, Ὑπόδειγμα.
Fornicaria,	Πόρνη, ἀπὸ καμάρας ἢ ἵστανται.
Fornex,	Πόρνη. Καμάρα.
Fornax,	Κάμινος. Ὄψις.
Fors,	Τύχη, Τυχόν.
Forsitan,	Τυχὸν, Ἴσως.
Fortasse,	Τυχὸν, Ἴσως.
Fortuite,	Τυχιμαίως.
Fortia facta,	Ἀριστεῖαι.
Fortitudo,	Ἰσχὺς, Ἀρετή.
Fortunæ,	Ὑπάρχοντα.
Fortis,	Ἰσχυρὸς, Γενναῖος.
Fossa,	Τάφρος.
Forum,	Ἀγορά. Φορας.
Fovea,	Βόθυνος.
Framea,	Ῥομφαία.
Fraga.	Μαμίκυλον.

Fraudibus,	Περιγραφαῖς.
Fraudator,	Πλεονέκτης.
Fragile,	Εὔθραυστον.
Frater,	Ἀδελφός.
Fragrantis,	Πνέοντος.
Fragor,	Ἦχος, Κτύπος.
Frangit,	Κατεάσσει.
Frater patruelis,	Ἀνεψιός.
Fraudulenter,	Πανούργως.
Fraus,	Δόλος, Ἐνέδρα, Στέρησις, Ἀγνωμοσύνη.
Fraxinus,	Μελία, τὸ δένδρον.
	Ἐπιστενάζει, Πρίεται. Μανήσεται.
Fremens,	Βρυχώμενος.
Fremmus,	Στοναχή.
Frenum,	Χαλινός.
Frequenter,	Συνεχῶς.
Frequentes,	Ἀθρόοι, Συνεχεῖς.
Fretus,	Πεποιθώς.
Frivolus,	Κενὸς, Οὐδαμινός.
Fricat,	Τρίβει.
Fricta,	Τηγανητά.
Frigidarium,	Ὑδροψύγιον.
Frigit,	Φρύγει, Τηγανίζει.
Fritillum,	Πυξίς.
Frondentibus,	Χλοεροῖς, Φυλλώδεσιν.
Frons,	Μέτωπον.
Frugi,	Χρήσιμος.
Frugalitas,	Χρησιμότης, Εὐταξία, Αὐτάρκεια.
Fructus,	Καρπός.
Fructum,	Καρπόν.
Fruitur,	Ὀνίσκεται.
Frumentum,	Σῖτος. Καρπός.
Frustum,	Τόμος, Κοπεον.
Fragor,	Κτύπος.
Frutex,	Θάμνος.
Fuat,	Συνέλθη.
Fucatur,	Βάπτεται.
Fuco,	Ἐργόμοκος.
Fucum,	Χρῶμα. Ἀπολογίαν.
Fucum,	Πλάνην, ἢ Ἀπάτην.
Fungatur officiis,	Κέχρηται ὀφφικίοις.
Fulgores,	Λαμπηδόνες.
Fulcit,	Ὑπορθοῖ.
Fulcimentum,	Ὑπέρεισμα, Ὑπόρθωμα.
Fundamentum,	Θεμέλιος.
Fulgent,	Ἀστράπτουσιν.
Fulctrum,	Ἀνάκλιτον.
Fulgurat,	Ἀστράπτει, Κεραυνοῖ.
Fulgor,	Αἴγλη, Λαμπρότης. καὶ Ἀστραπή.
Fulligo,	Ἀσβόλη, Αἰθάλη.
Fullo,	Γναφεύς.
Fulica,	Λάρος, ἢ Φακαρις.
Fulmen,	Κεραυνός.
Fulget,	Λάμπει.

Fulvus,	Ξανθός.
Fumus,	Καπνός.
Funambuli,	Καλοβάται.
Funale,	Λαμπάδιον.
Functus,	Τυχών.
Functio,	Λιτουργία, Τέλεσμα.
Functionum,	Λιτουργιῶν,. Εἰσφορῶν.
Funda,	Σφενδόνη.
Fundus,	Χωρίον, Ἀγρός. καὶ Πυθμήν.
Funerat,	Κηδεύει.
Funestus,	Πένθιμος.
Fungeretur,	Ἤνυεν.
Funguntur,	Διατελοῦσιν. Συντελοῦσιν.
Fungi,	Λιτουργῆσαι.
Funus,	Πένθος. Κηδεία.
Furcifer,	Σταυροκόμιστος. Δικρανοφόρος. Οἱ πταίοντες ἀντὶ τιμωρίας δίκρανον ἐν τοῖς τραχήλοις ἔχοντες περιεβώμιζον, διὰ τῆς πόλεως περιαγόμενοι.
Furem,	Κλέπτην.
Furiæ,	Ἐριννύες.
Furfures,	Πίτυρα.
Furiosus,	Οἰστροπλὴξ, Μανιώδης.
Fur,	Κλέπτης.
Furti,	Κλοπῆς.
Furtim,	Λάθρα, Λεληθότως.
Furunculus,	Δοθιήν.
Fustes,	Ξύλα.
Fustibus,	Ξύλοις.
Fusus,	Ἄτρακτος.
Fusus,	Κεχυμένος.
Futilis,	Ἀδρανής.
Futat,	Ἐλέγχει.
Futurum,	Μέλλον.
Fusionaticum,	Ὑλιστικόν. (ων.
Fusio,	Ὑλισμός. Εἰσφορὰ, δημοσί-
Fusiones,	Ὑλισμοί. Συντέλειαι, Εἰσφοραί.
Fuscantem,	Μανικόν.
Fuscus,	Μελάγχρης.
Fuscina,	Κάμαξ.
Fuscatur,	Ἀσβολαίνεται.
Fuscatus,	Καταγνωσθείς.
Fuscatio,	Κατάγνωσις.
Fustis,	Ῥάβδος, Βάκλον.
Fustigatus,	Βακλισθείς.
Fabricatur,	Οἰκοδομεῖται.
Fabrico,	Χαλκεύω, Οἰκοδομῶ.
Fabricas,	Οἰκοδομεῖς.
Fabricant,	Οἰκοδομοῦσιν.
Fabricat,	Οἰκοδομεῖ.
Fabricent,	Οἰκοδομήσουσιν.
Fabrilis,	Χαλκευτικός.
Fabulat,	Μυθεύεται, Λαλεῖ, Κωμῳδεῖ.
Fabula,	Κωμῳδία.
Fabatrum,	Φάβατος, Κόκκος.
Faberræ,	Φάβα.
Fabeus,	Παῖς.
Fabea,	Παιδίσκη.

G

Galea,	Περικεφαλαία, Λόφος.
Ganeo,	Λίχνος.
Gau,	Ξίφος.
Galucis,	Χλωροστρουθίον.
Galvus,	Χλωρός.
Gala,	Χρήματα, Περσίδι διαλέκτῳ
Gaudeo,	Χαίρω.
Gaudium,	Χαρά.
Gavescite,	Χαίρετε.
Gavisus,	Ἐχάρην.
Gaviso,	Χαίρω.
Gabulum,	Βάσανος.
Gallina,	Ὄρνις.
Gallesco,	Χαίρω, Γήθομαι.
Gallina rustica,	Ἀττάγων.
Gallus,	Ἀττέλεβος.
Galerita,	Κόρυδος.
Gallus,	Ἀλεκτρυών.
Ganeo,	Λίχνος, Καταφαγὰς, Λωποδύτης, Λίμβος, Λαίμαργος.
Ganit,	Λαγνεύει.
Garrulus,	Φλύαρος, Βαττολάλος, Ἀμαλογος.
Garrit,	Φλυαρεῖ.
Gauli,	Εἶδος πλοίου.
Gausarus,	Ἐνδρομίς.
Gaudium,	Χαρά.
Gannat,	Χλευάζει.
Gannator,	Χλευαστής.
Gannit,	Σκύζει.
Gausapa,	Βαρβαρικὸν παλλίον.
Gauma,	Ορεια τεκτονική.
Ganta,	Χηναλώπηξ.
Gelatum,	Πεπηγμένον.
Gelat,	Κρυοῦται, Πήγνυται.
Gelida,	Παγώδη.
Gelidum.	Ψυχρόν.
Gelidam,	Ψυχράν.
Gelidum,	Ψυχρότατον.
Gelu,.	Παγετὸς, Κρύος.
Gemmatum,	Ψηφωτὸν, Διάλιθον.
Gemma,	Λιθάριον, Ψηφίον, Ἔμβλη-
Gemitus,	Στεναγμός. (μα.
Gemellus,	Δίδυμος.
Geminatio,	Διπλασιασμός.
Gemini,	Δίδυμοι.
Gemit,	Στενάζει.
Genæ,	Μῆλα, Παρειαί.
Gens,	Γένος.
Gentes,	Γένη, Ἔθνη.
Genta,	Γαμβρός.

Gengibiæ,	Οὖλα ὀδόντων.
Genitalia,	Μοῖρα.
Genitalia,	Αἰδοῖα.
Gener,	Γαμβρός.
Generat,	Γεννᾷ.
Generatio,	Γενεά.
Generationes,	Γενεαί.
Generare,	Προστρίψασθαι.
Genetivus,	Γενική.
Genicon,	Γενικόν.
Generosus,	Εὐγενὴς, Ὁ ἀπὸ γένους.
Generatim,	Γενικῶς.
Generaliter,	Γενικῶς.
Generalis,	Γενική.
Genetrix,	Μήτηρ.
Generale,	Γενικόν.
Genialis,	Ἐπίσημος, Γαμήλιος, καὶ Στοιχεῖον. Τυχη.
Genitor,	Πατὴρ, Γεννήτωρ.
Genitalia,	Μήτρα, ἐν τῷ β τῶν Γεωργικῶν.
Genialis,	Εὐφραντική.
Genialia,	Τὰ τυχία.
Genista,	Μυρίκη, εἶδος φυτοῦ.
Genialis hiemps,	
Gentilis,	Ἐθνικὸς, Συγγενὴς, Ὁμοεθνής.
Gentium,	Ἐθνῶν.
Gentibus,	Ἔθνεσιν.
Genucula,	Γονατ
Genuini,	Σωφρονιστῆρες.
Genuinum,	Ὀδόντα μύλην.
Genuarius,	Γονυπετής.
Genuale,	Γονατόδεσμος.
Genu,	Γόνυ.
Genuclat,	Γονατίζει.
Gergo,	Διοικηθέντα.
Genus,	Γόνος.
Gerere,	Πράττειν, Χειρίζειν.
Gerat,	Χειρίσῃ.
Germanus,	Γνήσιος ἀδελφός.
Germani,	Ἀδελφοὶ, Ὁμογνήσιοι.
Germanitas,	Γνησιότης, Ἀδελφότης.
Germinat,	Βλαστάνει, Βρύει.
Germino,	Βλαστάνω, Βρύω.
Germen,	Σπορά.
Geritur,	Βαστάζεται.
Gerra,	Οὐδαμινός.
Gerres,	Μήνιδες.
Gerrones,	Χειρισταὶ, Πρακτῆρες.
Geruli,	Πρακτῆρες.
Gestamen,	Φόρημα, Σχῆμα, Χρῆμα.
Gerræ,	Πλεκτά τινα.
Gerulus,	Ἀχθοφόρος.
Gestatio,	Ἐώρα.
Gesseris,	Χειρίσῃς.
Gessi,	Ἐπὶ πράξεως ὑπομνημάτων.
Gessisti,	Ἔπραξας, Ἐχείρισας.

Gestu,	Χειροθεσία.
Gesta,	Πεπραγμένα, Χειρισθέντα, Ὑπομνήματα.
Gestamen,	Σκῆπτρον.
Gestat,	Πραξεν.
Gestatur,	Γυμνάζεται.
Gestor,	Γυμναστής.
Gesto,	Γυμνάζομαι.
Gesserit,	Χειρίσῃ.
Gestus,	Σχῆμα, Εἰδέα, Χειροθεσία.
Gestio,	Κακόβιος.
Gesto,	Γυμνάζω.
Gestantur,	Γυμνάζονται.
Gestatio,	Γυμνασία.
Gibbus,	Κυρτήν.
Gibberosus,	Κυρτὸς, Δίκυρτος.
Gibbus & Gibuero,	Κυρτός.
Gibbus,	Γιαβος, Σποδιαιος.
Gingriunt,	Χῆνες ἐκβοῶσιν.
Gingivæ,	Οὖλα, Γόμφοι.
Gingila,	Οὖλον ὀδόντος.
Gignit,	Γεννᾷ.
Gingrum,	Φωνὴ χηνός.
Gingriba,	Εἶδος φωνῆς σάλπιγγος.
Gilerus gallinarum,	Τὸ ἄκρον τῶν ὀρνίθων.
Git,	Μελάνθιον.
Gitter,	Μελάνθιον.
Glaber,	Ψιλός.
Glacialis,	Παγώδης.
Glacies, & Glacia,	Κρύσταλλος, Πάχνη.
Gladiatus,	Μονομάχος.
Gladia,	Ξίφη.
Gladiatorium,	Μονομαχία.
Gladiator,	Μονομάχος.
Gladius,	Ξίφος.
Glarea,	Τόπος χέρσος, λιθώδης, ἄσπορος, ἐν τῷ β τῶν Γεωργικῶν.
Gladiosus,	Ξιφήρης.
Glaevo,	Βῶλος.
Glandine,	Βαλάνῳ.
Glandes,	Βάλανοι.
Glaris,	Μυθολόγος.
Glix,	Ἵππουρος.
Glimerit,	Προστίθησις.
Glidium,	Παγῶδες.
Gliscit,	Αὔξει.
Gloma,	Ῥαφίς.
Globus,	Κλῶσμα, Συστροφή.
Globosum,	Σφαιροειδές.
Glomerantur,	Συστρέφονται.
Glomera,	Ἄθροισαι.
Glomera & Glomus,	Ἀγαθίς.
Gloria,	Δόξα, Καύχημα.
Gloriosus,	Δεδοξασμένος. Ἀλαζών.

Gloriabilis,	Καυχηματίας.
Glos,	Ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. Γάλως, παρὰ Πλαυτῳ.
Gluttit,	Κροκκα ὄρνις.
Gluma,	Λέπυρον κριθῆς.
Glumea,	Χλωράς.
	Ἀδελφὴ γαμετὴ, ὡς Πλαῦτος.
Gloditatus,	Ἡδύς.
Glutto,	Λίμβος.
Gluttit,	Ἐγκάμπτει.
Gluttus,	Βρόγχος.
Glutinat,	Κολλᾷ.
Gnarrat, Narrat,	Διηγεῖται.
Gorgus,	Γοργόνος.
Gnarus,	Γιγνώσκων, Ἰδὼν, Εἰδήμων.
Graviter,	Βαρέως.
Gravatur,	Βαρεῖται.
Gravamenta,	Βάρη.
Gnata,	Θυγάτηρ.
Goruthum,	Λοηκη.
Gnatus,	Υἱός.
Goreo,	Ἀναμφίβολος.
Gorgi,	Ἀναμφίβολοι.
Gracilis,	Λεπτακινῆς.
Gradatim,	Βαθμηδὸν, Κατὰ βαθμόν.
Graculus,	Κολοιὸς, ὄρνεον.
Graditur,	Βαίνει, Βαδίζει.
Gradus,	Βαθμὸς, Βῆμα.
Gradivus,	Τακτικός. Ἄρης.
Græcia,	Ἑλλάς.
Græciscat,	Ἑλληνίζει.
Græcus,	Ἕλλην.
Greges,	Ἀγέλαι.
Gregat,	Ἀγελίζει, Ἀθροίζει.
Grave,	Βαρύ.
Gravis,	Ἀδρός.
Grama,	Λήμη.
Gnot,	Οἶδεν, Ἐπιγινώσκει.
Gnotu,	Γνῶσιν, Διάγνωσιν.
Gnatus,	Παῖς.
Gnati,	Παῖδες.
Gnarurat,	Γνωρίζει.
Gnare,	Ἀρχαίως, Ἐντρεχῶς.
Gnarurem,	Γνώριμον.
Gnari,	Ἐπιστάμενοι.
Gnatare,	Παιδοποιῆσαι.
Gnetonsum,	Ἀμαυρὸν, Σκοτεινόν.
Gnaritur,	Γνωρίζεται.
Grandis,	Μέγας.
Gramen,	Πόα. Βοτάνη.
Gramen,	Ἄγρωστις.
Gras,	Χθον.
Grandevus,	Γέρων, Πολυετής.
Granitum,	Κοκκωτόν. Χαλαζον ενοχον.
Grana,	Κόκκοι.
Grappus,	Σκελλος.
Granum,	Κόκκος.
Granarium,	Σιτοβολὼν, Ὀσπριοθήκη.

Grande,	Στιβαρόν.
Grandinat,	Χαλαζοκοπεῖ.
Grandinatum,	Χαλαζωθέν.
Gravis,	Βαρεῖα.
Gravem,	Βαρύν.
Grando,	Χάλαζα.
Grassari,	Ἐπερείδεσθαι, Βαδίζειν.
Grasses,	Σύμβολος.
Grassa,	Βάδισμα, Βῆμα.
Grassum,	Λιπαρόν.
Grassatur,	Λωποδυτεῖ.
Grassari,	Ὀξυποδεῖν.
Grassator,	Λωποδύτης.
Grassus,	Ὄλυνθος, καὶ Παχὺς καὶ Λιπαρός.
Grata,	Χαρίεσσα. Χαρίεντα.
Gratia,	Χάρις.
Gratatur,	Χαίρει.
Grassus,	Σίμβλος, καὶ Διωγμός.
Gratias agit,	Εὐχαριστεῖ.
Gratior,	Εὐμενέστερος.
Gratiæ,	Χάριτες.
Gratiæ deæ,	Χάριτες θεαί.
Grates,	Χάριτες.
Gratuito,	Εἰκῆ. Κατὰ δωρεὰν, Κατὰ χάριν.
Grato,	Ἡδέως.
Graulus,	Κολεος.
Grambas,	Ἀναστυσια.
Gratus,	Εὐχάριστος.
Gratulatur,	Συνήδεται, Συγχαίρει.
Gravissimo,	Ἐντιμοτάτῳ.
Gravissimum,	Βαρύτατον.
Gravidæ,	Γυναῖκες βαρεῖαι.
Gravitates,	Στερρότητες.
Gravis,	Ἀδρός.
Gravissima,	Βαρύτατη.
Gravissimus,	Βαρύτατος.
Gregarius,	Ἀγελάρχης, Ποιμήν.
Grave,	Βαρύ.
Grunniunt,	Ῥύσσωσιν.
Grullatores,	Πανικα φοροῦντες.
Gravedo,	Κατάρρους.
Gressus,	Πορεία, Βάσις, Βάδισμα.
Gravitas,	Στερρότης.
Gremium,	Ἀγκάλη.
Gressum,	Τὸ βάδισμα.
Grex,	Ἀγέλη.
Gredinunda,	Βαδίζουσα.
Gregarii,	Ἀγελάρχαι.
Grimini,	Οἱ διορίζοντες τοὺς ὅρους λίθοι.
Grulli,	Εἶδος πλοίου.
Grues,	Γέρανοι.
Grus,	Γέρανος.
Gruunt,	Γερανίζουσιν.
Grumat,	Μετρεῖ. Ἐξισοῖ.
Gruma,	Γνώμων.
Grupes,	Γρύπες.

Grumi,	Τύμβοι.
Grundit,	Γρυλλίζει.
Grumari,	Καταστρέψαι, Δορωται.
Gruma,	Βασιλικὴ γνώμη.
Grunda,	Στέγη, καὶ τὸ ὑπὲρ τὸν πυλεῶνα ἐξέχον.
Guber,	Κυβερνήτης.
Gulluca,	Καροιοτομια.
Gubernum,	Κυβενιον.
Gurgite,	Βυθῷ.
Gurges,	Χώνη ποταμῶν.
Gutum,	Λεκύθιον, Ιȣβεναλίῳ.
Gubernaculum,	Πηδάλιον.
Gula,	Λαιμὸς, Φάρυγξ.
Gulosus,	Ὀψοφάγος.
Gutilli oncæ,	Κάροια μακρὰ, παρὰ Λουκιλλίῳ.
Guturnum,	Εἶδος σκεύȣς ὀστρακίνου.
Guturnium,	Βαθμός. Προκοπὴ, ὡς Βάῤῥων.
Gurgites,	Εἴλιγγες.
Gurgulio,	Οἰκημάτιον βραχύ.
Gustus,	Γεῦμα, Γαρισμη.
Gustator,	Πρωτογεύστης.
Guturosus,	Λαίμαργος.
Gustare,	Βουκκίσαι.
Gustat,	Γεύεται.
Gulatores,	Λάγνοι, Μάκται, Καταφαγάδες.
Gutta,	Σταγὼν, Ῥανίς.
Guttat,	Στάζει.
Gustarium,	Βουκκισμη.
Gustatorium,	Γευστίδιον.
Guttæ,	Σταλαγμοί.
Guttur,	Λαιμὸς, Φάρυγξ.
Goreo,	Ἀναμφιβόλως.
Gorgi,	Ἀναμφίβολοι.
Goruthum,	Βελοθήκη.

H

Ha,	Ταῦτα.
Hæc,	Ταῦτα.
Hæ,	Αὗται.
Halica,	Χόνδρος.
Habentur,	Ὑπάρχουσιν. Νοȣνται.
Habeo,	Ἔχω.
Habeatur,	Γινέσθω.
Habetur,	Τυγχάνει,. Συντίνει.
Habile,	Ἁρμοστόν.
Habenti,	Διέποντι.
Habenæ,	Ἡνίαι.
Hæbescere,	Ἀμβλύνεσθαι.
Habetur,	Δοκεῖται. Τυγχάνει. Συν(τίνει.
Habitare,	Οἰκεῖν.
Habilia,	Εὐάρμοστα, Ἐπιτήδεια.

Habitatio,	Οἴκησις.
Habita,	Γενομένης.
Habitus,	Σχέσις, Ἕξις.
Habuit,	Ἔσχεν.
Hæbes,	Ἀμβλύς.
Hæbescere,	Ἀμβλύνεσθαι.
Hædulat,	Παιγει.
Hæc,	Ταῦτα. Αὕτη.
Hælix,	Ἀναπνοὴ ὀχετȣ.
Hæret,	Πέπηγεν. Κεκόλληται, Ἥνωται, Κολλᾶται.
Hæsitat,	Διστάζει.
Hæsitaret,	Ἐπεπήγει.
Halat,	Προσπνεῖ, Πνεῖ.
Hala,	Πτέρυξ, ἢ Μασχάλη ἐρωτική. Παράταξις. καὶ Ἱππικαὶ alæ dicunt.
Halares,	Ἱππέων ταξίαρχοι.
Hallus,	Ποδὸς μέγας δάκτυλος.
Halant,	Προσπνέουσιν.
Hæmonia,	Θεσσαλία.
Hamus,	Ἄγκιστρον.
Harena,	Ἄμμος.
Hariolus,	Βωμοσκόπος. Φοιβίτης.
Harundo,	Κάλαμος.
Haruspex,	Θύτης, Ἱεροσκόπος.
Hasta,	Δόρυ.
Hastina,	Δόρυ, Ἀκόντιον.
Hatubus,	Μογιλάλος.
Haurit,	Ἀντλεῖ, Ἀρύεται.
Haud,	Οὐχί.
Have,	Χαῖρε.
Haustus,	Ῥόφημα.
Helix,	Ἀναπνοὴ ὀχετȣ.
Helluo,	Ἄσωτος, Καταφαγάς.
Hem,	Φεῦ.
Hemero,	Ἅρπαξ.
Herba lactaria,	Τιθύμαλλον.
Herba mercurialis,	Λινόζεστον, βοτάνη.
Herba sinaria,	Ῥοδοδάφνη.
Herba verruca,	Ἐλλέβορος.
Heri,	Χθές.
Heres,	Κύριος. Κληρονόμος.
Hera,	Δέσποινα.
Herilem,	Δεσποτικόν.
Hesternus,	Χθεσινός.
Hi,	Οὗτοι.
Hic,	Οὗτος. Ἐνταῦθα.
Hiemat,	Παραχειμάζει.
Hiems,	Χειμών.
Hiatus,	Χάσμα γῆς.
Hibernat,	Παραχειμάζει.
Hasolda,	Ηδασια.
Hinc,	Ἐντεῦθεν.
Hinnit,	Χρεμετίζει.
Hinnitus,	Χρεμετισμός.
Hinnulus,	Ὁ ἐξ ἵππȣ καὶ ὄνου.
Hinnuli,	Νεβροί.

Hircus,	Τράγος.
Hirnia,	Κήλη.
Hirsutum,	Αὐχμηρὸν, Τραχύ.
Hirsutus,	Δασύς.
Hirudo,	Λιμναία βδέλλα.
Hirundo,	Χελιδών.
Hiscit,	Κέχηνεν.
Hiscere,	Κεχηνέναι. Ἐπιχειρῆσαι λαλῆσαι.
Hispida,	Δασεῖα.
Hispidus,	Δασὺς, Πυκνὸς, Αὐχμηρὸς, Μεγαλόθριξ.
Histriculus,	Δασύπρωκτος.
Histrio,	Παντόμιμος.
Hittus,	Φωνὴ κυνός.
Hitta,	Ὑμήν.
Hiulcam,	Χάσμα.
Hiulcus,	Ἄπληστος.
Hoc ho,	Τȣ̃το. Ταύτη.
Hodiernus,	Σημερινός.
Holus,	Λάχανον.
Homo,	Ἄνθρωπος.
Homicida,	Ἀνδροφόνος.
Honestus,	Ἔντιμος, Ἀξιόλογος.
Honestus, Egregius,	Ἀξιόλογος.
Honestarunt,	Ἐτίμησαν.
Honorificè,	Ἐντίμως.
Honoratus,	Τετιμημένος, Ἔνδοξος, Ἐπίσημος.
Honus, Honor,	Τιμὴ θεῶν, Τιμὴ ἀνθρώπων.
Horreum,	Ἀποθήκη.
Horridus,	σιαντο Φρικτός.
Horribilis,	Φοβερὸς, Ἀπότομος.
Horruit,	Ἔφριξεν, Ἐφοβήθη.
Horrescit,	Τρέμει, Φρίττει.
Horripilatur,	Ὀρθοτριχεῖ.
Hortor,	Προτρέπομαι.
Hortus,	Κῆπος.
Hortulanus,	Κηπευτής.
Hospitalis,	Φιλόξενος, Ξένιος.
Hospitatur,	Ξενίζεται.
Hospes,	Ξένος.
Hospitio,	Ξενία.
Hostia,	Θῦμα, Ἱερεῖον, θυσιαστομι-(αν.
Hostis,	Πολέμιος.
Hujus,	Τȣ́του.
Hujusce,	Τȣ́του.
Hujusmodi,	Τȣ́του τȣ̃ τρόπου.
Humanum,	Ἀνθρώπινον.
Humanus,	Φιλάνθρωπος.
Humi,	Χαμαί.
Humilitas,	Χθαμαλότης, Εὐτέλεια.
Hunc	Τȣ̃τον.
Hunccine,	Τȣ̃τον.
Humor,	Νοτία, Ὑγρασία, Ἰκμάς.
Humidus,	Ἔνικμος, Ὑγρός.
Humilis,	Ταπεινὸς, Χθαμαλός.

Huc,	Ἐνθάδε.
Hoc,	Τȣ̃το.
Hinc,	Ἐντεῦθεν.

I

I,	Πορεύου.
Jacit,	Σκύλλει, Ῥιπτάζει.
Is,	Οὗτος. Πορεύῃ.
Jacet,	Κεῖται.
It,	Πορεύεται.
Jactat,	Ῥίπτει, Ἀκοντίζει.
Jactatus,	Ἀκοντίσας.
Jactum,	Βολή.
Im,	Αὐτὸν, Εἰς αὐτόν.
Jactari,	Καυχᾶσθαι.
Jactura,	Ἀποβολὴ, Βλάβη, Ἐκβολὴ, Ζημία.
In,	Εἰς, Ἐν.
Int,	Πορεύονται.
Ir,	Θέναρ.
Id,	Τȣ̃το.
Jactatus,	Σκυλεὶς, Ῥιπτασθείς.
Jactata,	Ῥιφεις ωςκοιλια:
Jacturale,	Ἐπιζήμιον.
Jactatur,	Ῥιπτάζεται, Σκύλλεται.
Jaculares,	Ἀκοντισταί.
Jaculum,	Ἀκόντιον.
Jaculata,	Ἀκοντίσασα.
Jacula,	Ἀκόντια.
Jamdudum,	Ἤδη πάλαι.
Jampridem,	Πάλαι.
Jam,	Λοιπὸν, Ἤδη.
Jactantur,	Ῥίπτονται. Σκύλλονται.
Jactantur,	Ἀκοντίζονται.
Jactatur,	Ἀλαζονεύεται.
Jaculator,	Ἀκοντιστής.
Jaculatus,	Ἀκοντίσας.
Janitor,	Πυλωρός.
Janua,	Πυλεών.
Janitrix,	Ἡ πυλουρός.
Janitrices,	Δύο ἀδελφῶν γυναῖκες, Σύννυμφοι.
Jantilia,	Λίθοι τραχεῖς διακοπτομενοι.
Jantaculum,	Ακράτισμα, Ἐνάγισμα.
Jantare,	Βουκκίσαι.
Janua,	Πυλών.
Janus,	Θυραῖος θεός.
Ivit,	Ἀπῆλθεν.
Iber,	Ἡμίονος.
Ibam,	Ἀπῄειν.
Ibatur,	Ἀπῄειτο.
Jactantior,	Ἀλαζονικώτερος.
Jactat,	Βουκκίζει.
Jantaculum,	Ἀκρατισμός.

Ibi,	Αὐτόθι, ἐπὶ τόπου, Ἐκεῖσε.
Ibis,	Ἀπελεύσῃ.
Ivit,	Ἀπῆλθεν.
Ibunt,	Ἀπελεύσονται.
Ibo,	Ἀπελεύσομαι.
Ibidem,	Ἐκεῖσε. Κατ' αὐτȣ̃.
Ictum,	Πληγήν.
Ictus,	Πληγὴ, Θίξις, Βολὴ, Ῥιπή.
Inanis,	Κενός.
Id,	Τȣ̃το.
Icit,	Βάλλει, Πλήττει.
Id agis,	Τȣ̃το πράττεις.
Id agit,	Ἐνεργεῖ.
Idem,	Ὁ αὐτός.
Idem,	Ὁμοίως.
Idcirco,	Διὰ τȣ̃το.
Ideo,	Διὰ τȣ̃το.
Idonei,	Ἱκανοί.
Idoneum,	Ἀξιόχρεων, Ἱκανόν.
Idonea,	Ἱκανὴ, Ἱκανά.
Idem,	Αὐτός. Τὸ αὐτό.
Idémque,	Ὁ αὐτὸς, Ὁμοίως.
Identidem,	Παρ' ἕκαστα, Ἐπαλλήλως.
Iduum,	Ὅμοιον.
Idus,	Μεσομήνιον.
Indicat,	Ἐπιμένει. Μηνύει.
Indicit,	Ἐπινέμει.
Indices,	Μηνυταί.
Indictum,	Ἐπινέμησις.
Jecur,	Ἧπαρ.
Jejunium,	Νηστεία.
Igitur,	Τοίνυν, Τοιγαροῦν.
Ignarures,	Ἀγνοȣ̃ντες.
Ignavatis,	Ἀδρανισθέντων.
Ignarus,	Ἄγνωστος.
Ignavia,	Ἀπειρία, Ἀδράνεια.
Ignavus,	Ἀδρανὴς, Ὀκνηρός.
Igniscit,	Πυροῦται.
Ignia,	Νοτία φυκίασις.
Ignis,	Πῦρ.
Ignes,	Πυρσοί.
Ignifer,	Πυροφόρος.
Ignos,	Γνωστούς.
Ignobilis,	Ἄγνωστος, Ἄσημος.
Ignorabilior,	Ἀγνωστότερος.
Ignotus,	Ἄγνωστος.
Ignorat,	Ἀγνοεῖ.
Ignitabulum,	Δᾶδος ῥαβδίον πυροστρόφον.
Ignis sacer,	Ἐρυσίπελας.
Ignominia,	Ἀτιμία.
Ignorat,	Ἀγνοεῖ.
Ignorantia,	Ἄγνοια, Συγγνώμη.
Ignoscit,	Συγγινώσκει.
I,	Ὕπαγε, Πορεύου.
Iambrices,	Καλυπτῆρες.
Ii,	Ἀπῆλθον.
Iambricat,	Σκέπει, Καλύπτει.
Ilia,	Λαγόνες.

Ilico,	Ἐξαυτῆς.
Ilex,	Πρίνος.
Illa,	Ἐκεῖνα. Ἐκείνη.
Ille,	Ἐκεῖνος.
Illa,	Σκώληξ κλεινης.
Illinc,	Ἐκεῖθεν.
Illico,	Παραχρῆμα, Εὐθέως.
Illum,	Νάρθηκος τὸ ἐντός.
Immemor,	Ἀμνήμων.
Imaginarii,	Εἰκονικοί.
Imago,	Εἰκὼν, Εἴδωλον.
Im,	Αὐτὸν, Εἰς αὐτόν.
Imemo,	Δηηβον.
Im eum,	Τὸν αὐτόν.
Imi,	Κατώτατοι, Τελευταῖοι.
Imagines,	Εἰκόνες.
Imaginarius,	Εἰκονικός.
Impar,	Ἄνισος.
Imaginifer,	Πρωτόμορφος.
Imbrum,	Ἡμιόνον. Πρόβατον.
Imbricitur,	Ὀμβροῦται, Βρέχεται.
Imber,	Ὄμβρος.
Imbres,	Ὄμβροι.
Imbrex,	Καλυπτήρ.
Impers,	Καλυπτήρ.
Imros,	Ἀνεξούσιος.
Infamia,	Ἀτιμία.
Inferi,	Καταχθόνιοι.
Imos,	Κατωτάτους.
Immerentibus,	Ἀναξίοις.
Imus,	Πορευόμεθα.
Immeritè,	Ἀλόγως, Ἀναξίως.
Immanis,	Μέγιστος, Ἄγριος.
Immanes,	Μέγιστοι, Ἄγριοι.
Immerentes,	Ἀναίτιοι.
Imitatores,	Μιμηταί.
Imitatio,	Μίμησις.
Immedicabilis,	Ἀνίατος.
Immemores,	Ἀμνήμονες.
Immitis,	Ἀνηλεὴς, Ἀπηνής.
Immittit,	Εἰσπέμπει, Εἰσβάλλει.
Imitat,	Μιμεῖται.
Immerens,	Ἀνάξιος.
Immerentes,	Ἀνάξιοι, Ἀναίτιοι.
Immerita,	Ἀνάξια.
Immulatur,	Θυσιάζει.
Immetuens,	Ἄφοβος, Ἀμέριμνος.
Infestis,	Ὀργίλοις.
Imitatur,	Μιμεῖται.
Imminet,	Ἐξέχει. Ἀπειλεῖ.
Imminet,	Ἐπίκειται.
Imminentia,	Ἐξοχότης.
Immunes,	Ἀτελεῖς, Ἀνέπαφος.
Immusulus,	Εἶδος ὀρνέȣ.
Immunis,	Ἀνέπαφος, Ἀλειτούργητος.
Immo,	Μᾶλλον μενοῦν. καὶ Μήν.
Immortalis,	Ἀθάνατος.
Immortales,	Ἀθάνατοι.
Immolo,	Θύω.

Immo vero,	Ἀλλὰ μήν.
Immunitas,	Ἀτέλεια, Ἀλειτουργησία.
Immatiens,	Ἀνέφικτος.
Impedimentum,	Ἐμποδισμόν.
Impedimenta,	Σκευοφόρα.
Impero,	Προστάσσω.
Imperas,	Προστάττεις.
Imperat,	Βασιλεύει, Ἐπιτάσσει.
Imperandum,	Βασιλευτέον.
Imperiale,	Βασιλικόν.
Imperialis,	Βασιλικός.
Imperatores,	Αὐτοκράτορες.
Imperator,	Βασιλεὺς, Αὐτοκράτωρ.
Impertienda,	Παρασχετέα.
Impete,	Ὁρμηδόν.
Imperium,	Ἡγεμονία, Κράτος βασίλειον.
Impius,	Ἀσεβής.
Impus,	Ἀσεβεις.
Impie,	Ἀσεβῶς.
Imperativum,	Προστακτικόν.
Impetratus,	Θυσία.
Impetigo,	Λιχήν.
Impetravit,	Ἤνυσεν.
Impetrans,	Ἀνύων.
Impetus,	Ὁρμή.
Impromptum,	Ἀπόχειρον.
Im promptum,	Εἰς πρόχειρον.
Impetro,	Ἀνύω.
Impubes,	Ἄνηβος.
Imus,	Πορευόμεθα. καὶ Ὕστατος.
Imperges,	Καλυπτῆρες.
Improbus,	Ἀναιδής.
Impietas,	Ἀσέβεια.
In abusum,	Εἰς παράχρησιν.
Impuri,	Ἀκάθαρτοι.
Impure,	Ἀκαθάρτως.
Inanem,	Κενὸν, Μάταιον.
In animo est mihi,	Διανοοῦμαι, Διέγνωκα.
Improbitas,	Ἀναίδεια.
Impossibilis,	Ἀδύνατος.
Impuritas,	Ἀκαθαρσία.
Invisus,	Μεμισημένος.
Inviolatus,	Ἀβίαστος, Ἄφθαρτος.
Inviolatum,	Ἀῤῥαγὲς, Ἀδιάφθορον.
Invictus,	Ἀήττητος.
Invictissimus,	Καλλίνικος.
Invitatio,	Προτροπή.
Involvit,	Ἀνειλεῖ.
Invenit,	Εὗρεν.
Invenit,	Εὑρίσκει.
Inantecessum,	Προχρεία.
Inauditum, Nefastum,	Ἄῤῥητον.
Inaures,	Ἐνώτια.
Invenere,	Ἐνεῦρον.
Inauguratus,	Ἀποιωνισθείς.
Invadit,	Ἐφορμᾷ.
Inventor,	Εὑρετής.

Inventrix,	Εὑρέτρια.
Inbellis,	Ἀπόλεμος. Ἀσθενής.
Invident,	Φθονοῦσιν.
Inbecillitas,	Ἀσθένεια. Νόσος.
Inberbis,	Ἀγένειος.
Invitat,	Προτρέπεται.
Invidus,	Φθονερός.
Invidia,	Φθόνος.
Inbrices,	Καλυπτῆρες.
Inbuit,	Ἐμβάπτει. Ἐμβιβάζει εἰς ἐπιστήμην.
Involvit,	Ἀνειλεῖ.
Inbecillitas,	Ἀσθένεια, Νόσος.
Invulgans,	Διαθρυλῶν.
Inbuit,	Ενεγγυψεν.
Inbutus,	Μεμυημένος.
Ignarures, & tria quæ in vet. cod. sequuntur, vide suprà, col. 109.	
Inbutio,	Προβιβασμὸς, Μύησις.
Ingenitis,	Ἐνοῦσαις, Ἐμπεπλεγμέναις.
Ingenium,	Εὐφυΐα, Φύσις, Ἕξις.
Ingenitus,	Ἔμφυτος.
Ingens,	Μέγιστος.
Ingenuitas,	Εὐγένεια.
Igniscit, & sex quæ in vet. cod. sequuntur, vide suprà, col. 109.	
Ignorabilior,	Ἀγνωστότερος.
Ignavia,	Ἀδράνεια.
Ignoscit,	Συγγινώσκει.
Igniferi,	Πυροφόροι.
Inger,	Εἰσήραξον.
Ingentes,	Μέγισται.
Ingenuitas,	Ἐλευθερία.
Ignis,	Πυρσοί.
Ignavus,	Ἀδρανής.
Ignos,	Γνωστούς.
Ignotus,	Ἄγνωστος.
Ignorat,	Ἀγνοεῖ.
Ingenuus,	Εὐγενὴς, Ἐλεύθερος, Ἐπίσημος.
Igitur,	Τοιγαροῦν.
Indagant,	Ἐξιχνιάζουσιν.
Ingressunt,	Ἐπιβαίνουσιν.
Ingerit,	Ἐπιπίπτει.
Ingeremus,	Προσθῶμεν, Ἐπισυνάψωμεν.
Ingruere,	Ἐφορμῆσαι, Ἐπιφυῆναι.
Indago,	Ἐξιχνιασμός. Ἐξιχνιάζω.
Indagas,	Ἐξιχνιάζεις.
Indagat,	Ἐξιχνιάζει.
Indagines,	Ἐξιχνιασμοί.
Indagine,	Ἐξιχνιασμῷ.
Inglubies,	Τράχηλος, Λῖπος. Ἀποδερ-

	ματισμός.
Inglubie,	Λαγνίαι. Ἀποδαρμός.
Inglorius,	Ἄδοξος.
Inde,	Ἔπειτα. Ἐκεῖθεν, Αὐτόθεν.
Indefessa,	Ἄκμητος.
Indefessi,	Ἀπόνητοι.
Indigeo,	Χρήζω.
Ingesserit,	Προσενέγκῃ, Ὑποβάλῃ.
Indigena,	Αὐτόχθων.
Ingeniosus,	Εὐφυὴς, Ἐφευρετής.
Ingenium,	Εὐφυΐα.
Inguen,	Βουβών.
In deposito,	Ἐν παραθήκῃ.
Indesinens,	Ἄπαυστος.
Indigat,	Ἀπελαύνει.
Indeceptus,	Μὴ ἐνεργηθείς.
Indemnatus,	Ἀκατάκριτος.
Indecens,	Ἀπρεπής.
Index,	Ἔλεγχος, Μηνυτής.
Indices,	Μηνυταί.
Indicat,	Μηνύει.
Indicium,	Μήνυμα, Ὑπόδειγμα.
Indeceptus,	Ἀποτυχών.
Indidem,	Ἐντεῦθεν.
Inde loci,	Τότε, Ἔπειτα. Ἀπὸ τόπου.
Indici oportere,	Ἐπιτάσσειν χρῆναι.
Indicit,	Ἐπιτάσσει.
Indicit,	Καταγγέλλει.
Ideo,	Ἐγώ. Αὐτό.
Indempti,	Ἀπομυσαντες.
Indictus,	Ἐπινέμησις.
Indicium,	Μήνυτρον.
Indictis, Constitutis,	
Indiget,	Ἐπιδέεται.
Indigetes,	Ἡμίθεοι, Κρῆτες.
Indigitamenta,	Ἱερατικὰ βιβλία.
Indigenæ,	Αὐτόχθονες.
Indignatur,	Ἀγανακτεῖ.
Indita,	Ἐντεθῆ.
Indoctus,	Ἀμαθής.
Indocilis,	Ἀμαθής.
Indolis,	Ἐπίπονος, Σπουδαῖος.
Indu,	Εἰς.
Indu,	Ἔνδον, Ἐντός.
Individua,	Ἀδιαίρετα, Ἄτομα.
Indivisus,	Ἀχώριστος, Ἀμέριστος, Ἀδιαίρετος.
Indo,	Ἐντάσσω, Ἐνβάλλω.
Indoles,	Καλὴ ἐλπὶς ἐν νεωτέρῳ.
Indoloria,	Ἀνάλγητα.
Indoles,	Ἐπίπονοι.
Inducit,	Χαράσσει. Εἰσάγει.
Indocta,	Ἀμαθής.
In domo,	Ἐν τῇ οἰκίᾳ.
Induit,	Ἐνδύει.
Inductus,	Δελεασθείς. Εἰσαχθείς.
Indulgens,	Φιλόστοργος.
Indulgetur,	Ἐνδαψιλεύεται.

Indago,	Μήνυμα. Περιοχή.
Indulsit,	Παρέσχεν.
Indulsit,	Ηὔφρανε.
Indultum,	Ἐπιδαψιλευθέν.
Induperat,	Ἐπιτάσσει.
Indussata,	Ἐπιδαψιλευθέντα.
Industrius,	Ἐπιεικής.
Industria,	Σπουδή. Ἀρετή. Φιλοπονία.
Industrius,	Ενάρετος, Σπουδαῖος.
Indutiæ,	Ἀνακωχαί.
Industriam,	Τὴν σπουδήν.
Inedia,	Ἀσιτία, Ἀτροφία.
Inelegantia,	Ἀκρασία.
Innectens,	Ἐπιπλέκων.
Inemistultus,	Ὄρνεον βασιλικὸν, Ὄρνις βασιλικός.
Inenarrabile,	Ἀδιήγητον.
Inebra,	Ὄρνεον μαντευτικόν.
Inelutabile,	Ἀκαταμάχητον.
Inenodabilis,	Δυσχερὴς, Ἄδηλος.
Inextimabilis,	Ἀνέκαστος.
Inertia,	Ἀδρανία.
Inenodabilis,	Δυσχερὴς, Ἄλυτος, Πλακέας.
Inersitudo,	Ἀδρανία.
Ineptus,	Ἀδρανής.
Inermis,	Ἄνοπλος.
Iners,	Ἀδρανής. Ἄτεχνος.
Inest,	Μέτεστιν.
Inextricabile,	Ἀκαταπάλαιστον, Ἀκαταφρόνητον.
Ineffabilis,	Ἀνεκδιήγητος.
Inefficax,	Ἀτελής.
Ineuntis,	Ἀρχομένου, Προϊόντος.
Ineuntis,	Παραδραμόντος.
Inexortum,	Ἄναρκτον. Μηανατειχων.
In eum,	Εἰς αὐτόν.
Inexecrabile,	Ἀπευκτόν.
Inexorabilis,	Ἀπαραίτητος, Ἄπιστος, Ἀδιάλλακτος, Ἀπαρέγκλητος, Ἀδυσώπητος, Ἀλιτάνευτος, Ἀπευκτός.
Inexuperabilis,	Ἀήττητος.
Inexplicabilia,	Ἀδιάλυτα, Ἄπορα.
Inextricabilis,	Ἀκατάτριπτος.
Infamia,	Δυσφημία, Ἀτιμία.
Infandus,	Ἄῤῥητος, Ἀθέμιτος.
Infanda,	Ἀθέμιτα.
Infandi,	Ἀθέμιτοι. Ἀθεμίτου.
Infantum,	Νηπίων.
Infantibus,	Νηπίοις.
Infantes,	Νήπιοι. Νηπίους.
Infans,	Νήπιον, Ἄλαλος.
Infantia,	Νηπιότης.
Infe,	Ἄρξε.
Infecti,	Ἀνεστυμμένοι.
Infaustus,	Ἀνεπάγαθος, Δυσοιώνιστος, Δυσμενής.
Infectantes,	Ἀπεχθανομένους.
Infendere,	Ἐπιτεῖναι, Ἐγκληματίσαι.

Infelixen,	Ἀπιστοῦσιν.
Infector,	Βαφεύς.
Infectus,	Βεβαμμένος, Ἐνεστυμμένος.
Infecta,	Ἐνεστυμμένα.
Infectum,	Ἀτέλεστον.
Inferendum,	Εἰσκομιστέον.
Inferiæ,	Χοαί.
Inferius,	Κατώτερον.
Infertilia,	Εἰσκομίσματα.
Inferus,	Ἀΐδης.
Infertor,	Παραθέτης.
Infertores,	Παραθέται.
Infers,	Εἰσκομίζεις.
Infertur,	Εἰσφέρεται, Εἰσκομίζεται.
Infert,	Προφέρει.
Infernus,	Κατώτερος, Καταχθόνιος.
Inferna,	Καταχθόνια.
Inferiorem,	Κατωτέραν.
Infirmitas,	Ἀσθένεια.
Infer,	Εἰσκόμισον.
Infensa,	Ἀκάματος.
Infestus,	Προσηνής. Ἀκάματος.
Infestantes,	Σινοῦντες, Δάκνοντες.
Infesta,	Ὀργίλη.
Inferilia,	Καταχθόνια.
Infestum,	Ἀνιαρόν.
Infestus,	Ὀργίλος, Ἐπαχθὴς, Χόλιος, Ἐπεχθής.
Infesti,	Ὀργίλοι.
Infestum,	Ὀργίλον.
Infidelia,	Ἀπιστία.
Infideles,	Ἄπιστοι.
Infindebat,	Ἐνέσχιζεν. Ἔτεμνεν.
Infimum,	Ὕστατον, Ἔσχατον.
Infindit,	Σχίζει. Ἐπιτίνει.
Infidia,	Ἀπιστία.
Infinitum,	Ἀόριστον, Ἀπέραντον, Ἀτέλεστον.
Infiniti,	Ἀόριστοι, Ἄπειροι, Πολλοί.
Infirmus,	Ἀδύνατος, Ἀσθενής.
Infit,	Ἐπιγίνεται, Ἄρχεται.
Infit,	Ἄρχει λέγειν.
Infitias,	Ἄρνησιν.
Infitiat,	Ἀπαρνεῖται.
Infitiatur,	Ἀρνεῖται, Ἀποστερεῖ.
Infitiator,	Ἀποστερητής.
Infitentes,	Ἀρνούμενοι.
Inflat,	Φυσᾷ.
Inflammatus,	Ἐμπεπυρισμένος.
Inflicet,	Ἐπαγάγῃ.
Infreni,	Ἀχαλίνωτοι.
Informes,	Ἄμορφοι.
Inflicta,	Προσκολληθεῖσα.
Inflictas,	Ἐπενεχθείσας.
Informe, Maleforme,	Ἄμορφον, Δύσμορφον.
Infulæ,	Στέμματα.
Infundibulum,	Χώνη.
Infuscant,	Μελανοῦσιν, Σπιλοῦσιν.
Infuscat,	Μελαίνει, Μιλοι.
Infuscatus,	Σπιλωθεὶς, Συνσκευασθείς.
Infrendens,	Ἐνβρενθυόμενος.
Infrequentes,	Ἀκατάμικτοι, Ἀκατάληπτοι.
Inhabilis,	Ἄθετος.
Inhibitus,	Ἐποχή.
Inhiantem,	Ἐγχάσκοντα.
Inhibuit,	Ἀντέσχεν, Ἐβιάσατο.
Inibit, Incipiet,	
In integrum restituet.	Εἰς ἀκέραιον ἀποκαταστήσει.
Iniquus,	Ἄδικος.
Iniquitas,	Ἀδικία.
Inita,	Συνκείμενα.
Initium,	Ἀρχή.
Initis,	Ὑπεισελευσθέντων.
Injunxit,	Ἐνεχείρισεν.
Injuria,	Ὕβρις, Παρανομία.
In jure cedere,	Ἐν δικαστηρίῳ παραχωρεῖν.
In qua,	Ἐν ᾗ.
Inquam,	Φημί.
Inquietato,	Ὀχληθέντι.
Inquietum,	Ἄτακτον, Ἀνήσυχον.
Inquietus,	Ἄτακτος.
Inquietudo,	Ὄχλησις.
Inquinat,	Μιαίνει, Μολύνει.
Inquilinus,	Ἔνοικος.
Inquietum,	Ἀνήσυχον, Ἀκοίμητον.
Inquisitio,	Ἐκζήτησις.
Inlatum,	Εἰσκομισθέν.
Inquit,	Φησί.
Inlata,	Τὰ ἐπενεχθέντα.
Inlatio,	Ἐπιφορὰ, Εἰσφορά.
Inlecebræ,	Δελεάσματα, Ἐνέδραι, Κολακεῖαι, Νοσφισμοὶ, Ἀπάται.
Inlex,	Ἀφῆλιξ, Παράνομος, Ἄνομος.
Inlecebris,	Δελεάσμασιν.
Inlibata,	Ἄχραντα; Ἄθραυστα, Ἄθικτα, Ἀσάλευτα, Ἀκίνητα, Ἀκέραια, Ἄφθαρτα. καὶ Ἀκαταφρόνητος.
Inlicitus,	Παράνομος.
Inlinentes,	Ἐγχρίοντες, Ἐπικαλλωπίζοντες.
Inlicite,	Παρανόμως. Ἀπρεπῶς.
Inlicita,	Ἄνομα.
Inlimati,	Λησμονηθεντες.
Inlictum,	Συσκευή.
Inlitum,	Ἀφωρισμένον.
Inlexerit, Collegerit,	Συνήθροισεν.
Inlexit,	Ἐξηπάτησεν.
Inluvies,	Ἀλουσία, Αρισια.
Inlubre,	Ἀλουσία.
Inlotum,	Ἄπλυτον, Ἄλουστον, Ῥυπαρόν.
Inlustrantur,	Διαφαίνονται.

Inlustris,	Ἐπιφανὴς, Ὑψηλοπετὴς, Μετέωρος, Ἔνδοξος.
Inlustrat,	Περικυκλεύει, Κατοπτεύει.
Inluxerit,	Φανερωθείη.
Inhauor,	Προσμίξομαι.
Innatem,	Εισ σε.
Inmaculati,	Ἄμωμοι.
Inmanis,	Ἐξαίσιος, Παμμεγέθης.
Inmerentes,	Ἀναιτίους.
Inmoderatus,	Ἄνευ ῥυθμοῦ.
Inminuit,	Κερματίζει.
Inmorari,	Ἐνδιατρίψαι.
Inmutabile,	Ἀμετάπτωτον, Ἀμετάγνωστον.
Inmundæ,	Ἀκάθαρτοι.
Inmundus,	Ἀκάθαρτος.
Inmitis,	Ἀνήμερος, Ἀσυμπαθὴς, Ἀπηνής.
Innexus,	Ἐμπλακείς.
Innatus,	Ἐπιγεννηθείς.
Innectus,	Δεδεμένος.
Innectit,	Ἐπισυνάπτει, Ἐπιδεσμεύει, Ἐνπλέκει.
In odium,	Εἰς μῖσος.
Innitus, vide Hinnitus.	
Innit, vide Hinnit.	
Innocentes,	Ἀβλαβεῖς.
Innox,	Ἀβλαβής.
Innotuit,	Ἐγνώσθη.
Innocentiam,	Χρηστότητα.
Innocuus,	Ἀβλαβής.
Insontes,	Ἀναίτιοι.
Innovat,	Ἀνανεοῖ, Ἀνακαινίζει.
Innovatio,	Ἀνανέωσις, Ἀνακαίνισις.
Inula,	Λαμψάνη. καὶ Ἑλένιον.
Innuit,	Νεύει.
Inopia,	Ἀπορία.
Innupta,	Ἄγαμος.
Innuptus,	Ἄγαμος.
Inopinanter,	Ἀπροσδοκήτως.
Inpar,	Ἄνισος, Ἄζυγος.
Inops,	Ἄπορος. Ἀπρόσωπος.
Inopes,	Ἄποροι.
Inopina,	Ἀνύποπτος.
Innuptus,	Ἄγαμος.
Inpatiens,	Ἀπαθής.
Inpedimentum,	Ἐμποδισμός.
Inpendio,	Ἀνάλωμα.
Inpexa,	Ἀκτένιστος. Φρικτή.
Inpedit,	Ἐμποδίζει.
Inpedio,	Εναργος. Ἐμποδίζω.
Inpello,	Ἀπωθοῦμαι.
Inpendia,	Τὰ ἐγχρίζοντα.
Inpenetrabile,	Ἀδύνατον. Ὅπου τὶς οὐκ ἀφίεται εἰσελθεῖν, Ἀνόδευτον.
Inofficiosus,	Διακαθήκων.
Inoppidata,	Ἀοίκητα, Ἀλίμενα.
Inpensius,	Δαψιλής.

Inpensa,	Ἀνάλωμα, Ἐλαιόγαρον.
Inpensè,	Ἐπιρρεπῶς, Δαψιλῶς.
Inpensæ,	Ἀναλώματα.
Inpensa,	Χορηγεῖον.
Inpensas,	Ἀναλώματα.
Inpendendus, Erogandus,	Ἀναλωτέος.
Inperfectum,	Ἀναπάρτιστον.
Inperiti,	Ἄπειροι.
Inperspicua,	Ἄδηλα, Ἀφανῆ.
Inpertio,	Μεταδίδωμι.
Inpetravit,	Ἐπέτυχε.
Inperitia,	Ἄγνοια.
Inpertitur,	Ἀπονέμεται.
Inpertit,	Μερίζει.
Inpetigo,	Λιχήν.
Inpetrare,	Ἀνύσαι, Κατασκοπῆσαι.
Inpetravit,	Ἐπέτυχεν.
Inpeteius,	Βίαιος.
Inpetigo,	Λιχὴν, Λέπρα.
Inpetibile,	Ἀνεπιχείρητον, Ἀνεπιτήδευτον.
Inpigit,	Ἐνπήσσει.
Inpetrat,	Ἀνύει.
Inplexa barba,	Δασυπώγων.
Inpigrabile,	Ἐναργέστατον.
Inplacata,	Ἀνιμεις Ἀκαταπράϋντος.
Inplicisco,	Ἐπιτροπιάζω.
Inplacatus,	Ἀνήκεστος.
Inplicuit,	Ἐνέπλεξεν.
Inplorat,	Ἐπιβοᾷ.
Inpiger,	Ἄοκνος.
Inpius,	Ἀσεβής.
Inplurimus,	Μαδαρός.
In primos pedes,	Ἐπ' ἄκρα τῷ ποδός.
Inpositum,	Ἐπιτεθέν.
Inpostores,	Ἐπιθέται.
Inponit,	Ἐπιτίθησιν.
Inpossibile,	Ἀδύνατον.
Inportuna,	Σκαιά.
Inportunus,	Ἄκαιρος, Ἀνεπιτήδειος.
Inportavit,	Εἰσεκόμισεν.
In procinctu,	Ἐν προτομῇ πολέμου στῆναι μετὰ ἐσθῆτος ὑπατικῆς, ἤτοι διαθέσθαι ἐν παρατάξει πολέμῳ ἀγράφως.
Inportunitas,	Σκαιότης.
In posterum,	Εἰς τὸ ἐπιόν.
Inposita,	Ἐπίθετα.
Inpostor,	Ἐπιθέτης.
Inpotens,	Ἀβέβαιος, Ἀδύνατος. Ὠμός.
Inprecatur,	Κατεύχεται.
Inprecor,	Καταρῶμαι.
Inpremia,	Σκιογραφία.
Inprobare,	Ἀποδοκιμάζειν.
Inprovisa,	Ἀπρόοπτα.
Inprovida,	Ἀδιοίκητα.
Inprocerata,	Εὐτελῆ, Ταπεινά. Ἄναρχα.
Inprobus,	Ἀγενὴς, Ἀναιδὴς, Ἀδόκιμος.

Inprovidentia,	Ἀδιοίκητα.
Inproloquibile,	Ἀλάλητον.
In propatulo,	Ἐκ τοῦ προφανοῦς.
Inprobitas,	Ἀναίδεια.
Inproles,	Ἀφῆλιξ, μήπω πολιτευόμενος.
Inprudentia,	Ἀπαιδευσία.
Inproperium,	Ὄνειδος.
Inproperat,	Ὀνειδίζει.
Inproprietas,	Ἀκυρολογία.
Inpudens	Ἀναίσχυντος.
Inpubis,	Ἄνηβος.
Inproles,	Ἄγονος, Ἄτεκνος, Ἄνηβος.
Inpubes,	Ἄνηβος.
Inpudicus,	Ἀναίσχυντος, Πόρνος, Ἀναιδής. Ἄφρων, Ἀσύνετος.
Inpudicus,	Ἄσεμνος.
Inpunitas,	Ἀτιμωρησία.
Inpurimum,	Ἀκάθαρτον.
Inpunè,	Ἀτιμωρητὶ, Ἀνεπαχθῶς.
Inpurata,	Ῥυπαρὰ, Ἀκάθαρτα.
Inpuri,	Ἀκάθαρτοι.
Inputare,	Λογίσασθαι.
Inputat,	Ἐνλογεῖ, Κατατάσσει.
Inremeabilis,	Ἀνυπόστροφος.
Inradit,	Ἐπιξύει.
Inreparabilis,	Ἀνανέωτος.
Inreparabile,	Δυσαπόληπτον.
Inrepsit,	Εἷρψεν.
Inrigato,	Ἐναρδευθέντος.
Inrigilo,	Ἐναρδευθέντες.
Inrigitax,	Ἀρδευτής.
Inrigator,	Ἐναρδευτής.
Inrigat,	Ἀρδεύει, Ποτίζει.
Inrisus,	Καταγέλαστος.
Inridit,	Καταγελᾷ.
Inrisi,	Κατεγέλασα.
Inrisimus,	Κατεγελάσαμεν.
Inrita,	Ἄκυρα, Ἀνωφελῆ, Μάταια.
Inrisit,	Κατεγέλασεν.
Inritabile, Litigiosum, Iracundum,	Ὀξύχολον.
Inritare,	Παροξῦναι.
Inrogabatur,	Ἐπεκλατο, Ἐπεφέρετο.
Inrogat,	Ἐφυβρίζει, Ἐπιβουλεύει.
Inrogatio,	Ἐπιβουλή.
Inrogare,	Ἐμφορεῖν.
Inrogat,	Προσκυροῖ.
Inrogata,	Κυρωθέντα.
Inritamentum,	Προκάλεσμα.
Inritat,	Προκαλεῖται.
Insana,	Μαινομένη.
Insani,	Μαινόμενοι.
Insanis,	Μαίνῃ.
Insania,	Μανία.
Insanus,	Ἀνυγιής. Μαινόμενος.
Insanit,	Μαίνεται.

Insecus,	Εἰς. Ἐγγύς.
Insedit,	Ἐνκαθέζεται.
Insectator,	Ἐπιτηδευτὴς, Μιμητής.
Inserit,	Ἐνκεντρίζει, Ἐνείρει.
Insapiens,	Ἄφρων.
Inserticium,	Ἐνερραμμένον.
Insetie,	Ἔγκειται.
Inseque,	Εἰπέ.
Insequere,	Ἐπακολούθησον.
Insemitatio,	Ἀνοδία.
Inserantur,	Ἐνταγήσωνται.
Insedit,	Ἐπιβουλεύει.
Insequitur,	Ἐπακολουθεῖ, Διώκει.
Insequentia,	Ἐπακολουθοῦντα.
Insequebatur,	Ἐπεδίωκεν.
Insequi,	Ἐπιδιῶξαι.
Insectiones,	Αὐλακισμοὶ, Ἐνσχισμοί.
Insertas,	Ἀνεῳγμένας.
Insignis,	Ἐπίσημος.
Insignes,	Ἐπίσημοι.
Insegnes,	Ἀδρανεῖς.
Insidiatur,	Ἐνεδρεύει, Ἐπιβουλεύει.
Insidiator,	Ἐνεδρευτὴς, Ἐπίβουλος.
Insidiosi,	Ἐπιβούλου.
Insidiæ,	Ἐνέδραι, Βουλαί.
Insidiatio,	Ἐπιβουλὴ, Ἐνέδρα.
Insigate,	Ἐπιρίψαι.
Insignia,	Ἐπίσημα.
Insignis,	Ἐπίσημος, Ἔξοχος.
Insignem,	Ἐπίσημον.
Insignitus,	Ἐπίσημος.
Insignitum,	Ἀσήμαντα.
Insignis, nobilis, ut magnus seu ornatus.	
Insignitum,	Ἀσημαντα.
Insiliit,	Ἐπεπήδησεν.
Insimulabant,	Κατηγόρουν.
Insimulatur,	Διαβάλλει.
Insinuate,	Δηλώσατε.
Insinuatio,	Διδασκαλία.
Insinuavit,	Ἐνεκωμίασεν.
Insipti,	Αὐτοί.
Insistere,	Ἐπιτεθῆναι.
Insiticium,	Ἐνκεντρισθὲν, Ἐμφυτευθέν.
Insita,	Ἔμφυτον, Ἔμφυτα.
Insitæ,	Ἐμφυτευταί.
Insita,	Ἔμφυτα.
Insiti,	Ἔμφυτοι.
Insitum,	Ἔμφυτον.
Insolentes,	Ἀήθεις.
Insciens,	Ἀγνοῶν.
Inscia,	Ἀγνοοῦσα. Ἀγνοούμενα.
Inscientia,	Ἄγνοια.
Insolens,	Ἀπειρόκαλος, Ἀηδὴς, Ἀήθης. Αὐθάδης.
Insolenter,	Ὑβριστικῶς, Ὑπεροπτικῶς.
Insolentia,	Αὐθάδεια.
Insolentior,	Ὑπερήφανος, καὶ Ἀλαζών.

Ἀπειρόκαλος, Ἀγέρωχος.
Insolescere, Ἐναβρύνεσθαι, Ὑπερηφανεύεσθαι, Κατεντρυφᾶν.
Inspectæ, Περιοργασθεῖν, Δοκιμασθεῖν
Insipti, Αὐτοί.
Inspector, Ἐπόπτης.
Inscriptio, Ἐγγραφή.
Inscribit, Ἐγγράφεται.
Inscripsit, Ἐνεγράψατο.
Inscripserit, Ἐγγράψηται.
Inscribant, Ἐγγράψωνται.
Inscribatur, Ἐγγραφείη.
Insperato, Ἀπροσδοκήτῳ.
Inspicit, Ἐπιβλέπει.
Instantia, Σπουδὴ, Παρουσία, Ἐπιμονὴ, Ἔνστασις, Ἔπειξις.
Instat, Ὀχλεῖ, Ἐνίσταται, Ἐφέστηκεν.
Instar, Ὁμοίωμα, Ἀπεικόνισμα.
Instar, similitudo,
Instaurans, Ἀνανεῶν.
Instaurat, Ἀνανεοῖ.
Instauranda, Ἀνανεωτέα.
Instaurata, Ἀνανεωθέντα.
Instaurandæ litis, Παλινδικίας.
Instigant, Ἐφιστῶσιν, Ἀπελαύνωσιν.
Instigatio, Διδασκαλία, Ἀπελασία.
Instigat, Ἐποξύνει, Ἐφιστᾷ, Ἐπισπουδάζει.
Instinctus, Ἐνθουσιας.
Instituta, Προοίμια. Καθεσταμένα.
Instillare, Enicere
Instimulat, Ἐπείγει, Παροξύνει, Παρακελεύεται, Προτρέπεται.
Institor, Ἐργαστηριάρχης.
Instituit, Κατέστησεν.
Instipat, Ἐνστοιβάζει.
Instituunt, Ὁρίζωσιν.
Instituta, Ὁρίσματα, Διατάξεις, Τύποι.
Institutum. Ἔθος
Instructionis, Ἐμφανισμοῦ, Διδασκαλίας
Instructio, Διδασκαλία.
Instruere, Ἀναδιδάξαι.
Instructa, Καταρτίσματα.
Instruite, Εὐτρεπίσατε.
Instrues, Ἐπιστήσειας, Διδάξειας.
Instrumenta, Χρηστήρια, Ὄργανα, Ἐρ-
Instruxit, Ἐξήρτησεν. (γαλεῖα.
Instrumenta, Γραμμάτια, Ἀσφαλίσματα, Δικαιώματα, Ἐργαλεῖα, Ὠναί.
Instrumentum, Ἐξάρτησις γραμματίου. Παντὸς πράγματος ἐφοδιασμός.
Insudum, Ἄνυδρον, Ἄβροχον.
Insubula, Ἀντίον, καὶ Ἀντία.
Insulaneus, Νησιώτης.
Insulani, Νησιῶται.

Insuasum, Ἀσυμβούλευτον.
Insuasum, Εἶδος δοκαριοκαπνισμένων
Insula, Νῆσος, Συνοικία.
Insulsus, Ἀνόητος, Ἐμπεπειμενος.
Insultat, Ἐπιγαυριᾷ, Ἐπιχαίρει, Ἐπεμβαίνει, Ἐπιφύεται.
Insutum, Ἐνεῤῥαμμένον.
In te, Εἰς σε.
Intaminata, Μιανθέντα.
In te, Κατὰ σοῦ.
Integer, Ὁλόκληρος.
Integri, Ἀκεραίου.
Integratio, Ἐπανάλημψις.
Integrum, Ὁλόκληρον, Ὑγιές.
Intelligens, Νοῶν.
Intectus, Ἀσκέπαστος.
Intellectum, Νοῦν, Διάνοιαν.
Intellectus, Νοῦς.
Intemerata, Ἄθικτος, καὶ Ἄφθαρτα, καὶ Ἄχραντα. καὶ Ἀκατα-
Intempestive, Παρακαίρως. (φρόνητος.
Intemperata, Ἀκρατῆ.
Intemperantia, Ἀκρασία.
Intempesta, Ἄωρος, Ἄκαιρος, Βαθεῖα, Ἄκρατος.
Intempestivus, Ἄκαιρος.
Intemperanter, Ἀκράτως.
Intemperans,
Intestabilis, Ἀτελής, Ἀμάρτυρος.
Intentione, Σκοπῷ, Προθέσει.
Intendit, Ἐπιτείνει, Τρέφει, Κοσμεῖ.
Intenditur, Ἐπείγεται.
Intentio, Ἔνστασις.
Intentus, Πρόσοχος, Ἐπιτεταμένος.
Intendimus, Φιλονεικοῦμεν.
Inter, Μεταξύ.
Interim, Ἐσθ' ὅτε. Ἐν τῷ μεταξύ.
Intervenit, Βοηθεῖ, Συνέρχεται, Μεσά-
Interventio, Μεσητία. (ζει.
Intercedit, Μεσάζει.
Intergit, Ἀπομάσσει.
Interceptus, Ἀποθανών.
Interanea, Ἔντερα.
Interata, Ἐξεντερισθέντα.
Interballum, Προσχήματι, Προσποιήσει.
Intergratio, Ὁλοκληρία.
Intercepit, Ὑφαιρεῖται, Ἀπαγορεύει.
Intercessor, Βραβευτὴς, Βοηθός.
Intercapulum, Μετάφρενον.
Intercapedo, Διάστημα χρόνου.
Intercessit, Μεταξὺ ἐχώρησε. ἢ διῆλθεν.
Intercalaris, Ἐμβολισμός.
Intercîdit, Διακόπτει.
Intercipit, Ἰδιοπαθεῖ.
Intercidit, Παραπίπτει, Διέπεσεν.
Interdicit, Παραγγέλλει, Μαρτύρεται.
Interdictum, Παραγγελία. Ἀντικρουσμός.
Interdicit, Ἀντικρούει.
Interdictum, Ἀπηγορευμένον.

Interdiu, Μεθ' ἡμέραν.
Interdixit, Διεστείλατο.
Interdum, Ἔσθ' ὅτε.
Interdie, Μέσον ἡμέρας.
Interdiarius, Ἡμεροκλέπτης.
Interdie, Ἡμέρας.
Interea, Ἐν τῷ μεταξύ.
Interdicta, Prohibita,
Interdicitur, Παραγγέλλεται.
Interdictum, Ἀπηγορευμένον.
Interdictum, Διαστολὴ, ἢ Παῦσις.
Interdum, Ἐνίοτε.
Interemerit, Ἀνέλοι.
Interemptus, Ἀνῃρημένος.
Interest, Διαφέρει.
Interfuit, Παρῆν.
Interficere, Ἀναιρεῖν.
Interfines, Μεθόρια.
Intergeries paries, Τοῖχος ὁ δύο κτήσεις διορίζων.
Interiit, Ὄλωλεν.
Interius, Ἐνδοτέρω.
Interitus, Ἀπώλεια.
Interitus, Ἀναίρεσις.
Interato, Ἐξεντερωθέν.
Interjectio, Σχετλιασμός.
Intercapedo, Διάστασις καιροῦ.
Intericit, Σχετλιάζει.
Interim, Ἐν τοσούτῳ.
Intermetium, Τὸ μεταξὺ τῶν καμπτήρων.
Intermissio, Ἀνοχή.
Interminat, Διορίζει.
Internecio, Ἀναίρεσις.
Interlunium, Ἀπόκρουσις σελήνης.
Intermisit, Διέλιπεν.
Interloquutus, Διελάλησεν.
Interpretium, Παράλληλον.
Interpellat, Προσεύχεται. Κατηγορεῖ.
Interpellatio, Κατηγορία.
Interpola, Ἐπίγναφον.
Interposuisti, Παρενέθηκας.
Interpres, Ἑρμηνευτής.
Interpretatio, Ἑρμηνεία.
Interpretes, Ἑρμηνεῖς.
Interponit, Ἀντιτίθησιν.
Interpondia, Παράλληλα.
Interpolum, Ἐπίγναφον.
Interpellat, Ἐντυγχάνει.
Inter prohibet,
Interritus, Ἄφοβος.
Interrogatio, Ἐξέτασις. Ἐπερώτησις. Πρόοδος.
Interrogat, Ἐπερωτᾷ.
Interfuit, Παρέτυχεν.
Interstitium, Διάστημα, Διάστασις.
Interscapulum, Μετάφρενον.
Interstitio, Διάφορον.
Intertrimenta, Ἀπουσίαι.
Interstitit, Διέστη.
Intersum, Πάρειμι.
Intestina, Ἔγκατα. Ἐμφύλια.
Interventus, Παρουσία, Ἄφιξις.
Intervallum, Διάστημα τόπου.
Intestabilis, Ἀπηγορευμένος, Ἄτιμος, Μὴ προσδεκτέος εἰς μαρτυρίαν.
Intimari, Γνωρίσαι, Ἀνύσαι.
Intimare, Γνωρίσαι, Ἐμφανίσαι, Φανερῶσαι.
Intimat, Παρέχεται.
Intimus, Ἐνδότερος.
Intinguit, Ἐμβάπτει.
Intincipit, Ἄρχεται.
Intorquet, Ἐνστρέφει.
Intolerandum, Ἀφόρητον.
Intonsus, Ἄκαρτος.
Intonsa, Ἄκαρτα.
Intractabile, Ἀψηλάφητον, Ἀμεταχείριστον.
Intortum, Ἀνεστραμμένον.
In transitu, Ἐν παρόδῳ.
Intro, Ἔνδον. Εἰσέρχομαι.
Intra, Ἔνδον. Εἴσελθε.
Intrepida, Ἀπτόητος.
Intritum, Ἐμβροχή.
Invasisse, Κατειληφέναι. Ἔφοδον πεποιηκέναι.
Introitum, Ἐπιβατήριον, Εἰσελουσιον.
Introitorius, Εἰσόδιος. Βικαιος.
Intuitu, Σκοπῷ.
Intuebantur, Ἐνητένιζον.
Intuendis, Ἐφοπτευτέοις.
Ite, Ἄπιτε.
It, Πορεύεται.
Ita, Οὕτω.
Item, Πάλιν. Ὁμοίως.
Iter, Ὁδός.
Iterat, Διπλασιάζει, Δευτεροῖ.
Iterat, Ὀρύττει.
Iteratum, Παλινσκαφέν.
Iteratio, Σκαφετὸς, Διορυγμός.
Iterandum, Σκαπτέον.
Iterationes, Σκαφετοί.
Iterat, Ὁδοιπορεῖ.
Iter facit, Ὁδοιπορεῖ.
Itum, Πορευθέν.
Itur, Πορεύεται.
Iturus, Ἀπελευσόμενος.
Intubus, Intubusina, Ἐντύβιον.
Intuitu, Ἀτενισμῷ.
Io, Ἄπειμι.
Jovis, Διός.
Iocenera, Ἕτερα.
Jocus, Παίγνιον.
Jocatur, Παίζει.
Jocularis, Γελοιώδης.

Joculare,	Εὐτραπελίσαι, Προπηλακίσαι.
Josipse,	Αὐτός.
Jolinta,	Ἥρα.
Intuens,	Ἀτενίζων.
Intuito,	Εννοιαι.
Intus,	Ἔνδον, Ἐντός.
In tutela,	Ἐν τῇ προστασίᾳ.
Invaserat,	Κατειλήφει, Ἔφοδον πεποιήκει, Εἰσεπήδησεν.
Invectio,	Ἐπίπληξις.
Invenit,	Εὑρίσκει.
Inversio,	Ἀναστροφή.
Investigata,	Ἐξιχνευθέντα.
Investigator,	Ἐξιχνευτής.
Investis,	Ἄφθορος.
Invexit,	Εἰσήγαγεν.
Inviolabile,	Ἄθραυστον.
Invidia,	Φθόνος.
Invilitat,	Εὐτελίζει.
Invicem,	Ἐν μέρει. Ἀμοιβαδόν.
In virilem,	Κατὰ αναλεγεαν.
Ipse,	Αὐτός.
Ipsa,	Αὐτή.
Ipse,	Αὐτός. Αὐταί.
Ipsius,	Αὐτοῦ, Αὐτῆς.
Ipsi,	Αὐτοί.
Ipsi,	Αὐτῷ, Αὐτῇ.
Ipsis,	Αὐτοῖς, Αὐταῖς.
Ipsiplices,	Αὐτόπτυκτα φύλλα.
Ir,	Θέναρ.
Ira,	Ὀργή.
Ire,	Ἀπιέναι.
Irtus,	Δασύς.
Iras,	Ὀργάς.
Iratus,	Ὀργισθείς.
Irata,	Ὀργισθεῖσα.
Iracundia,	Ὀργὴ ἐπίμονος.
Iracundus,	Ὀργίλος.
Irascimini,	Ὀργίζεσθε.
Irascebamur	Ὠργιζόμεθα.
Irascebor,	Ὀργισθήσομαι.
Irsutus, vide Hirsutus.	
Irruit,	Ἔκαμψεν, Ἔκυψεν.
Ircus, vide Hircus.	
Irquitalus,	Νηπιώτατος.
Irquis,	Τραγιων παις αρχη νηβιοσος.
Item,	Ὁμοίως.
Iracundior,	Ὀργιλότερος.
Iratior,	Ὀργιλότερος.
Is,	Οὗτος. Πορεύῃ.
Iste,	Αὐτός.
Ista,	Αὐτή.
Ister,	Ἔθος, Συνήθεια, Τύπος, Τρόπος.
Istonæ,	Πορευταί.
Istita,	Ἀκροζώνη.

Istæ,	Χαῖται.
Istinc,	Ἐκεῖθεν.
Invisus,	Ἀόρατος. Μισητός.
Invitabile,	Προτρεπτικόν.
Invitat,	Καλεῖ, Ἐπὶ δεῖπνον προτρέπεται.
Invitet,	Καλοίη.
Invitus,	Ἄκων.
Inula,	Ἑλένιον, βοτάνη.
Inundat,	Ἐπικλύζει.
Involat,	Κλέπτει.
Inuli, vide Hinnuli.	
Inundatio,	Κατακλυσμός.
Invito,	Ἄκοντος.
In usum habeo,	Εἰς χρῆσιν ἔχω.
Ir,	Θέναρ, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.
Iricius,	Ἐχῖνος.
Judicandus,	Δικασόμενος, Κριθησόμενος.
Judicandi,	Κριθησόμενοι.
Judicatum,	Ἐπίκρισις.
Judicata,	Ἐπικρίσεις.
Iste, Is,	Οὗτος.
Ita,	Οὕτως, Ὥστε.
Ita demum,	Οὕτως ἄν, Τότε δή.
Justus,	Δίκαιος.
Injustus,	Ἄδικος, Ἄνομος.
Inmaculatus,	Ἄμωμος.
Inhonoratus,	Ἀτίμιος.
Itaque,	Διὸ δή, Τοιγαροῦν, Τοίνυν.
Item,	Ὁμοίως.
Iterum,	Πάλιν.
Jubar,	Αἴγλη φωσφόρος.
Jucunditas,	Ἡδύτης.
Jucundum,	Ἥδιστον. Προσηνές.
Jucundus,	Ἡδύς, Τερπνός.
Judicatis,	Κρίνετε.
Judicat,	Κρίνει.
Judicavi,	Ἔκρινα.
Judex,	Ἄρχων, Κριτής.
Judicatus,	Καταδικασθείς.
Judicabo,	Κρινῶ.
Judicat,	Ἄρχει, Κρίνει, Δικάζει.
Judices,	Δικασταί.
Judiciarii,	Δικαστικοί.
Judiciaria,	Δικαστικά.
Judicium,	Κριτήριον, Δικαστήριον.
Judicia,	Κριτήρια, Δικαστήρια.
Jubet,	Κελεύει.
Jugem,	Ἁρμόζοντα.
Jugites,	Συνεζευγμένοι.
Jugis aqua,	Ἀέναον ὕδωρ.
Jugis,	Διηνεκής.
Jugaris,	Ζευγηλάτης.
Jugera,	Πλέθρα.
Jugiter,	Ἐφεξῆς.
Jugeratio,	Ζυγάτιον.
Jugula,	Ἄστρον Ὠρίωνος, Ὁράτιος ὥς φησι.

Invicem,	Ἀλλήλους.
Jugulavi,	Ἔκτεινα.
Jugulatores,	Σφάκται.
Jugulat,	Σφάζει.
Jugulus & Jugulum,	Κατακλεὶς, Σφαγή.
Jugis,	Ὑδραγωγὸς διηνεκής.
Juget,	Ἐν πρώτοις ζευχθὲν κτῆνος.
Juga,	Ζυγὰ, Ἀκρώρειαι.
Jugis,	Ἀκρωρείαις.
Jugum,	Ζυγός.
Jūgum,	Ζυγὸς, Ζυγοκέφαλον.
Jugol,	Ἀκρώρειαι.
Jumenta,	Κτήνη.
Jugmentarius,	Κτηνίτης.
Jumenta,	Ζεύγματα.
Junctus,	Ζευχθείς.
Jungam,	Ζεύξω.
Junge,	Ζεῦξον.
Jungantur,	Ζευχθῶσιν.
Juncta,	Ζευχθεῖσα.
Jungo,	Ζευγνύω.
Jungere,	Ἁρμόσαι.
Juncturæ,	Ἁρμογαί.
Jungito,	Ζεῦξον.
Jugit,	Ικτινζωα.
Jungla,	Ἡνίαι ζευκτικαί.
Juvat,	Ἀρέσκει. Ἥδει, Τέρπει. Ὠφελεῖ, Βοηθεῖ.
Juvo,	Βοηθῶ,
Juncus,	Σχοῖνος.
Juventutem,	Νεολέαν.
Juvenalis,	Νεωτερικός.
Juvenile,	Νεωτερικόν.
Junior,	Νεώτερος.
Juvenis,	Νεώτερος.
Juventus,	Νεολέα.
Juventent,	Νεωτερίσωσιν.
Juno,	Ἥρα.
Juppiter,	
Jura,	Νόμοι ἄγραφοι, Δίκαια. Ὄμοσον.
Jurat,	Ὀμνύει.
Jurgium,	Δίκη, Ἀψιμαχία, Ἀμφισβήτησις, Προπηλακισμὸς, Ἀντιλογία.
Junctio,	Ζεῦξις.
Jurgat,	Ἀψιμαχεῖ.
Jube,	Κέλευσον.
Junix,	Δάμαλις.
Juramentum,	Ὅρκος.
Juro,	Ὀμνύω.
Jurans,	Ὀμνύων.
Jurabam,	Ὤμνυον.
Jurctum,	Τύμβος.
Juratoria,	Ἐξωμοσία.
Juratoriis,	Ἐξωμοσίαις.
Jurasti,	Ὤμοσας.
Jurisperitus,	Νομικώτατος, Νομομαθής.
Juridicialis,	Δικαιολογικὸς, Αἰτιολογικός.
Juridicus,	Δικαιοδότης.
Jurisdoctores,	Αὐθένται τῶν.
Jus,	Ζωμός. Νόμο.
Jus,	Δικαιονόμος.
Jusjurandum,	Ὅρκος, Ὁρκομοσία.
Jus civile,	Δίκαιον πολιτικόν.
Jussi,	Ἐκέλευσα. Κελευθέντες.
Jussa,	Κελευθέντα. Κελευθεῖσα.
Jussum,	Κελευθὲν, Κέλευσμα.
Jussæ,	Κελευθεῖσαι.
Justidium,	Ἀρχοντικὴ ἡμέρα.
Juscellarius,	Ζωμετης.
Justum,	Δίκαιον.
Juvat,	Τέρπει.
Juba,	Χαίτη, Λόφος ἵππου.
Juvabit,	Ὀνήσει.
Juvit,	Ὤνησεν.
Juventas,	Ἥβη.
Juvencus,	Μόσχος, Δάμαλις.
Juxta,	Πλησίον.
Judicium,	Κρῖμα.
Justitia,	Ἀλήθεια.

L

Lavatur,	Λούεται, Πλύνεται.
Lavacra,	Λουτρά.
Labratum,	Ἀσπαστικὸν βασιλέως.
Labratum,	Φίλημα βασιλικόν.
Labrusca,	Ἀναδενδράς.
Labrusca,	Χαμαιδάφνη.
Labrusca,	Ἀγριάμπελος.
Labefactat,	Ἀνατρέπει, Σαλεύει.
Labitur,	Ὀλισθαίνει.
Laboriosus,	Κακοπαθής.
Labrum,	Χεῖλος. Λουτήρ.
Lædit,	Ἀδικεῖ, Βλάπτει.
Læsus;	Βλαβείς
Læva,	Εὐώνυμος.
Lætrum,	Ἀριστερόν.
Lævat, vide Levat.	
Lætitia,	Ἱλαρία.
Lævir, vide Levir.	
Lacerta,	Σαῦρα.
Lacerat,	Σπαράττει.
Lacerti,	Μύες βραχιόνων.
Lacerum,	Πεπληγμένον.
Lacessentes,	Ἀκροβολίζοντες.
Lacessemus,	Προκαλεσόμεθα.
Lacessit,	Προκαλεῖται, Συμβάλλει.
Lacinia,	Κράσπεδον.
Lacrimat,	Δακρύει.
Lactigulosus,	Λιπογάλακτος.

Lactes,	Λοβοὶ τῶν σπλάγχνων. Λεπτὰ ἔντερα τῶν ἐρίφων.
Lactem,	Γαλα.
Lactuca,	Θρίδαξ.
Lacunar,	Ὀρόφωμα, Οὐροδόχιον.
Lacus,	Ὑδρίον, Λάκκος.
Lamæ,	Πηλώδεις τόποι.
Lambit,	Λάπτει.
Lamentator,	Θρηνητής.
Lamentatio,	Θρῆνος, Ὀδυρμός.
Læmures, vide Lemures,	
Lamuriliæ,	Ἑορταὶ τῆς Αστιας.
Langor,	Νωχελία.
Languidi,	Ἐξησθενηκότες.
Languit,	Νοσεῖ, Ἀσθενεῖ.
Languidus,	Νωθρός.
Lana,	Ἔριον.
Lanipendius,	Σταθμοῦχος ἐριδίων.
Lancinat,	Κατακνίζει.
Lanista,	Λουδοτρόφος, Μονομαχοτρόφος, Ἐπιστάτης μονομάχων.
Lana,	Λοβὸς ὠτίου.
Lanius,	Κρεοπώλης.
Lancia,	Λόγχη.
Lanx,	Πλάστιγξ. Δίσκος.
Laus impertitur,	Ἔπαινος ἀπονέμεται.
Lanterna,	Φανός. Εστια πλατέως κειμένη.
Lanugo,	Ἴουλος, Χνοῦς.
Lapidicina,	Λατομία.
Lapidarius,	Λατόμος.
Lapidator,	Λιθαστής.
Laqueus,	Βρόχος, Παγίς.
Lares,	Θεοὶ κατοικίδιοι.
Lares familiares,	Ἥρωες κατοικίδιοι.
Largitio,	Διανομή.
Largus,	Δαψιλής.
Larunda,	Δαιμόνων μήτηρ.
Laridus,	Ξηρός.
Larva,	Δαιμόνιον, Εἴδωλον.
Lascivi,	Προπετεῖς.
Laser,	Ὀπὸς, Λασάριον.
Lascivius,	Ὡραιος.
Lascivia,	Ἀσωτία.
Lāssūs,	Κεκοπωμένος, Ἄτονος.
Latebræ,	Μυχοὶ, Φωλεοί.
Later,	Πλίνθος.
Laterculum,	Βήσαλον. καὶ Στρατίαν.
Latera,	Πλευραί.
Lateres,	Πλίνθοι.
Latet,	Κρύπτεται, Λανθάνει.
Latex,	Σπονδή.
Latices,	Πίδακες ὑδάτων.
Latine,	Ῥωμαϊστί.
Latitudo,	Πλάτος.
Latex,	Βότρυς. Νᾶμα.
Latrina,	Λουτρών.
Latona,	Λητώ.

Latrocinium,	Λῃστία, Λῃστήριον.
Latrat,	Ὑλακτεῖ.
Latorem,	Εἰσηγητήν.
Latitant,	Λανθάνουσιν.
Latum est,	Εἰσενέχθη.
Latura,	Φόρετρον.
Laturi,	Οἴσοντες.
Latus,	Ἀποκομισθείς.
Latus,	Πλευρόν. Πλατύς.
Latro,	Λῃστής.
Laurus,	Δάφνη.
Laudat,	Ἐπαινεῖ.
Laudatio,	Ἔπαινος, Ἐγκώμιον.
Lavat,	Λούει, Νίπτει, Πλύνει.
Laverna,	Πραξιδίκη.
Lautus,	Λαμπρόβιος, Ἐπαινετὸς, Μέγας.
Lautis,	Πολυτελέσιν.
Laxamentum,	Ἄνεσις.
Laea,	Λεηνα.
Laus,	Αἴνεσις.
Laudabilis,	Ἐπαινετός.
Labor,	Κόπος.
Lapis,	Λίθος.
Lectica,	Φορεῖον.
Lectus genialis,	Κλίνη συμποσίου.
Legatus,	Πρεσβευτής.
Legatio,	Πρεσβεία.
Legibile,	Εὐανάγνωστον.
Legifera,	Θεσμοφόρος.
Legiscrepa,	Νομοδίφας.
Legit,	Ἀναγινώσκει. Λέγει.
Legio,	Φάλαγξ, Τάγμα, Παράταξις.
Legum pater,	Νομοθέτης.
Leguntur,	Ἀναγινώσκονται.
Legumina,	Ὄσπρια.
Lemunculus,	Πίτυλος, Σκαφίδιον.
Lemures,	Νυκτερινοὶ δαίμονες.
Lenitas,	Πρᾳότης.
Lenius,	Πρᾳότερον.
Lenimen,	Παρηγορία.
Lenis,	Πρᾶος.
Leno,	Πορνοβοσκός.
Lenocinium,	Πορνοβοσκία. Καλλωπισμός.
Lentiscûm,	Σχῖνος.
Lens,	Φακός.
Lentiginosus,	Φάκοψις.
Lentus,	Εὔτονος, Λεπτὸς, Ἀργός.
Lentio,	Ἐν τοῖς ἀένθεσιν ὀρχούμενος.
Lepidi,	Ἀστεῖοι.
Lepidus,	Πιθανὸς, Χαρίεις, Ὡραῖος.
Lepistra,	Εἶδος χύτρας.
Lepores,	Λαγωοί.
Letifer,	Θανατηφόρος.
Letum,	Μόρος.
Levat,	Κουφίζει, Ἐπαίρει.

Levefecit,	Ἐξουθένησεν.
Levir,	Ἀνδράδελφος.
Levis,	Λεῖος.
Lex,	Νόμος.
Liaculum,	Λιαντήρ.
Liba,	Ἀβέρτης.
Libat,	Σπένδει.
Libat,	Ἀπάρχεται.
Liba,	Σπεῖσον. Πόπανα, Σπονδαί.
Libeat,	Ἡδὺ εἴη, Δόξῃ, ἢ Ἀρέσῃ.
Libenter,	Ἡδέως.
Liber,	Βιβλίον. Φους. Ἐλεύθερος.
Liberat,	Ἐλευθεροῖ.
Liberalitas,	Δωρεά.
Libertatem,	Παῤῥησίαν
Liberi,	Τέκνα.
Liberarius, Liberarus,	Γραφεύς.
Liber pater,	Διόνυσος.
Libertas,	Ἐλευθερία.
Libera,	Σεμέλη.
Libella,	Σταθμίον.
Libertus,	Ἀπελεύθερος.
Libripens,	Ζυγοστάτης.
Libidinum,	Ἡδονῶν.
Libidinosus, Flagitiosus,	Ἀκόλαστος, Ἡδυπαθὴς, Ἀσελγής.
Libitinarius,	Ἐνταφιαστής.
Libramentum,	Ἰσοῤῥοπία, Σήκωμα, Ῥοπή.
Livor,	Πελιότης, Πελίωμα. Φθόνος.
Librale,	Χοινικίς.
Librias,	Πλακοῦς.
Lividus,	Πελιός.
Licendi,	Τοῦ ὑπερθεματίζειν.
Licentia,	Ἄδεια, Παῤῥησία, Ἐξουσία.
Licet,	Ἔξεστιν.
Licentur,	Ὑπερθεματίσωσιν.
Licitatio,	Ὑπερθεματισμός.
Licitare,	Ὑπερθεματίσαι.
Licitatus,	Διακηρυχθείς.
Licitatio,	Διακήρυξις, καὶ Ὑπερθεματισμός.
Licinus,	Ἀναθρίξ.
Lictor summus,	Ἀρχιραβδοῦχος.
Licitum,	Ἐξόν.
Licium,	Τιμος.
Licitam,	Ἔννομον.
Lictor,	Ῥαβδοῦχος.
Lienosus,	Σπληνικός.
Ligamentum,	Δέσμα.
Ligna,	Ξύλα.
Ligo,	Μακέλη.
Ligurio,	Λίχνος, Λίμβος.
Lilia,	Κρίνα.
Limax,	Γυμνοκοχλίας.
Lima,	Ῥίνησον. Ῥίνη.
Limat,	Ῥινίζει.
Limatur, Rimatur, Terit,	Ζητεῖ.
Limbus,	Πέζα, Κύκλος, Περιπόδιον.
Limen,	Οὐδὸς, Πρόθυρον, Βατήρ.
Limes,	Τρίβος, Πλαγία ὁδός.
Limis, Obliquis oculis,	
Limus,	Ἰλύς.
Linago,	Αντηχης σαρχης.
Linea,	Σειρὰ γένους.
Linea, Funis,	Γραμμὴ, Σειρά.
Lingua,	Γλῶσσα.
Lingula,	Μύστρος, καὶ Γλωσσίς.
Lineamenta causæ,	Ἡ ὑφὴ τοῦ πράγματος.
Liniamentum,	Χαρακτὴρ, Περιγραφὴ εἴδους.
Linea,	Γραμμῆ, Σειρὰ, Ὁρμιὰ, Διαβήτης, Μέτρον.
Linit,	Χρίει.
Lintearius,	Ὀθονιοπώλης.
Linire, Mulcere, Mitigare,	Πραΰνειν.
Lintes,	Λίνυφος.
Limpidum,	Διαυγές.
Linquit,	Λείπει.
Lippitudo,	Ὀφθαλμία.
Lippus,	Πτίλλος, Μίλφος.
Liquamen,	Στάγμα.
Liquatur,	Διηθεῖται.
Liquefacta,	Τετηγαρονκότα.
Liquefit,	Τήκεται.
Liquet mihi,	Πέπεισμαι, Διαυγές μοι ἐστίν.
Liquescit,	Διαχεῖται, Καίεται.
Liquidum,	Δίυγρον.
Lis,	Ἀηδία. Μάχη, Δίκη.
Lista,	Ἡ ἐπὶ τοῖς ἀριομοις καμπή. Γραμμή.
Litatio,.	Λιτανία.
Liticen,	Ἱεροσαλπιγκτής.
Litigatoribus,	Τοῖς δικαζομένοις.
Litigiosus,	Ἀηδοποιός.
Litigat,	Μάχεται, Συζητεῖ, Δικάζεται.
Litis discrimine,	Τῷ διαφέροντι.
Lites contestatæ,	Αἱ ἀρχὴν λαβοῦσαι ἐν δικαστηρίῳ δίκαι ἐξ ἀντικαθεστώτων.
Litteratus,	Γεγραμμένος.
Littus,	Αἰγιαλός.
Lituus,	Καλαύροψ, Καμπύλη βακτηρία. καὶ εἶδος σάλπιγγος.
Lividus,	Πελιός.
Lixa,	Ἀγοραῖος.
Locat,	Ἐκμισθοῖ, Ἑδράζει. Ἐκδίδοται πρὸς γάμον.
Locaticius,	Μισθώσιμος.

Locationibus, Μισθώσεσιν.
Locaverim, Ἐμισθωσάμην.
Loquela, Λαλιά.
Loci muliebres, Ὑπερα. Κόλποι μήτρας.
Loclamenta, Διαφράγματα.
Loculi, Γλωσσόκομοι.
Locuples, Εὔπορος, Πλούσιος, Πολυκτήμων.
Locus, Τόπος.
Lolligo, Τευθίς.
Lolium, Ζιζάνιον, καὶ Αἶρα.
Lomenta, Σμήγματα. Σημα.
Longævus, Μακρόβιος, Γεραιός.
Longao, Κωλέντερον.
Longè, Λίαν, Μακράν.
Longanimis, Μακρόθυμος.
Longitudo, Μῆκος.
Longus, Μακρός.
Loquor, Λαλῶ.
Loramentum, Ἱμάντωσις. Οἰκοδομήν.
Lorum, Ἱμάς.
Lotium, Οὖρος.
Lorica, Θώραξ.
Lubricum, Ὀλισθηρόν.
Lucanica, Ἀλλαντία.
Lucar, Θεατρικὸν. Γελιαν. Μισθὸς ἀπὸ φίσκου.
Lucerius, Ζεύς.
Lucerna, Λύχνος.
Lucifer, Φωσφόρος.
Lucifera, Ἑκάτη.
Luciscit, Διαφάει.
Luci, Ἀξίας τόπου.
Lucrum, Κέρδος.
Lucrativa, Ἐπικερδῆ.
Luctus, Πένθος.
Lucus, Ἄλσος..
Lucubrat, Ἀγρυπνεῖ.
Lucusta, Ἀκρὶς, Ἀστακὸς, Κάραβος. καὶ Σίφων ἐμπρηστμοῦ.
·Ludibrium, Χλεύη.
Ludio, Σατυριστής.
Ludicrum, Θεατρικὸν, Σκηνικόν.
Ludimagister, Γραμματοδιδάσκαλος.
Ludus literarius, Γραμματοδιδασκαλεῖον.
Ludi, Θεωρίαι.
Ludificante, Διαπαιζούσης.
Ludus, Διατριβὴ, Παιδιά.
Luere, Διαλοῦσαι.
Lucet, Τίσει. καὶ Πενθεῖ, Ἀνιᾶται.
Lui, Ἐρυσάμην.
Luit, Ἀπέτισεν, Ῥύεται.
Luina, Βοτάνη ὁμοία ἡδυόσμῳ· ἥν τινὲς Ποταμογείτονα καλοῦσιν, ἄλλοι Καλαμίνθην.
Lumbi, Ὀσφύες, Ἰσχία.
Lumbos, Τὴν ὀσφύν.
Lumen, Αὐγὴ φωτὸς, καὶ Φῶς.
Lumbrus, Ἕλμινς, Κέστρος.
Limfatici, Ἐνθουσιαζόμενοι.
Lumbaga, Ἰσχεια σομματα.
Lumina, Ὁρατικά.
Luminaria, Διαφανῆ, Φωτιστήρια λυχνικά. καὶ Φῶτα.
Luminibus, Φωσίν.
Luna, Σελήνη.
Lunaticus, Σεληνιακός.
Linter, Εἶδος μονοξύλου πλοίου πρωτοκατασκεύαστον.
Lupa, Ἑταῖρα. καὶ Λύκαινα.
Luridus, Ὠχρὸς, Πέλιος.
Lupinus, Θέρμος.
Lurida, Nigra.
Ludus palestris.
Luridus, Ἰκτερικὸς, Ὠχρός.
Luscinia, Ἀηδών.
Luscinus, Ἀηδών.
Luscus, Μονόφθαλμος, Ἑτερόφθαλμος.
Lustra, Φωλεοί.
Lustrat, Περιέρχεται, Περικαθαίρει.
Lupus, Λύκος.
Lustrale, Πενταετηρικόν.
Lustrum, Πενταετηρίς.
Lustratio, Καθαρμός.
Lusum, Παίγνιον.
Lusus gratia, Παιδιᾶς χάριν.
Luteum, Πήλινον χρῶμα.
Luteus, Πήλινος.
Lutum, Πηλός.
Lotus, Λελουμένος, καὶ Πεπλυμένος.
Lux, Φῶς.
Luxatur, Ἀνασπᾶσει.
Luxum, Στρέμμα. ἢ Αὐγισμὸς, ἢ Ἀσωτία.
Luxuria, Ἀσωτία.

M

Macellarius, Ὀψωνιοπώλης.
Maceries, Θριγκός.
Macer, Λεπτὸς, Ἰσχνός.
Maceratum, Τετηγμένον.
Macritas, Λεπτότης.
Mactat, Σφαγιάζει, Θύει.
Mactari, Ἀναιρεθῆναι.
Macula, Κηλὶς, Σπῖλος.
Madidus, Ἔνυγρος.
Mænianum, Ἐξώστρα.
Madida, Τακερά.
Mæret, Λυπεῖται, Ὀδύρεται.
Mæror, Λύπη, Ὀδυρμός.
Mæstus, Κατηφής.

Magalia,	Καλύβαι.
Magister,	Ἐπιστάτης, Ἔξαρχος, Διδάσκαλος.
Magis,	Μᾶλλον.
Magister morum,	Αὐτόνομος.
Magister pagi,	Ἀμφοδάρχης.
Magistratus,	Ἄρχων, Ἀρχή. Στρατηγὸς, Στρατηγία.
Magister navis,	Κυβερνήτης.
Magmamatarius,	Μυρεψός.
Magmentarium,	Ἐφ' ᾧ τὰ σπλάγχνα τιθέμενα τοῖς βωμοῖς προσφέρονται.
Magnopere,	Μεγαλοεργῶς.
Magnus socer. Uxorum avi,	
Magnus,	Μέγας.
Magnanimitas,	Μεγαλοψυχία.
Magnificus,	Μεγαλοπρεπής.
Magnitudo,	Μεγαλειότης, Μέγεθος.
Magnopere,	Σπουδαιότατα.
Majores,	Πρόγονοι.
Majalis,	Δέλφαξ.
Major,	Μείζων.
Majestas,	Μεγαλειότης.
Majestatis crimen,	Καθοσιώσεως ἔγκλημα.
Malatus,	Στυγνὸς ἀρχ
Male pacata,	Οὐκ εἰρηνευομένη.
Malchio,	Ἀηδής.
Maleficus,	Κακοῦργος.
Maleformis,	Δύσμορφος.
Maledictio,	Λοιδορία.
Malebarbis,	Σπανόν.
Malignus,	Πονηρὸς, Κακοήθης.
Malignosus,	Κακεντρεχής.
Malivolentia,	Κακοθέλεια.
Malitia,	Κακία.
Malleus,	Νάρθηξ ἰατρικός.
Malleus,	Σφυροκόπανον.
Malleolus,	Σφύρας. Πυρέκβολα.
Maltana,	Πισσόκηρον.
Malva,	Μαλάχη.
Maluerunt,	Μᾶλλον ἠθέλησαν.
Maluit,	Ἠθέλησεν.
Malum granatum,	Ῥοιά.
Mamilla,	Μαστός.
Mamma, Ruma	Θηλή.
Manasse,	Πεφοιτηκέναι. Ἐῤῥευκενερει.
Malus,	Κακός.
Manat,	Ῥεῖ.
Mancipium,	Ἀνδράποδον.
Mancipat,	Καταγράφει. Ῥέει.
Mancus,	Κυλλός.
Mandata,	Ἐντολαί.
Mandit,	Μασᾶται.
Mando,	Ἐντέλλομαι. Μασῶμαι.
Manducat,	Μασᾶται.
Mandibulum,	Φάτνωμα.
Mane,	Πρωῒ, Ἕωθεν.
Manes,	Δαίμονες.
Mangos,	Κυνοτρόφος.
Manicatis,	Χειριδωτοῖς.
Manifestum,	Φανερόν.
Manipulus,	Δραγμή.
Maniductus,	Μεσοχορος.
Mania,	Μανία.
Mannis,	Βουρίχοις.
Mansuetus,	Ἥμερος, Πρᾶος.
Mantica,	Πήρα.
Mansio,	Μονή.
Manubiæ,	Σκῦλα ἀπὸ ζώντων ἀφαιρούμενα.
Manuale,	Ἀναλόγιον.
Manubrium,	Στελεόν.
Manucapti,	Δοριάλωτοι.
Manumittit,	Ἐλευθεροῖ.
Manupretium,	Χειροδόσιον.
Manus,	Χείρ.
Manus,	Πλῆθος.
Mappa,	Χειρόμακτρον.
Mappalia,	Καλύβαι.
Mare,	Θάλασσα.
Marcidus,	Νωθής.
Marcescit,	Μαραίνεται, Λεπτύνεται.
Marcet,	Τήκεται.
Margo, & Margos,	Κρηπίς.
Maritata,	Ὕπανδρος.
Maritimus,	Παραθαλάσσιος.
Mars,	Ἄρης.
Marmor,	Μάρμαρον.
Marmorea,	Μαρμάρινα.
Marsæ,	Ἀσπιδοθήρας, Ὀφιοδιώκτας.
Marmorarius,	Μαρμαροποιὸς, Ἀγαλματογλυφος.
Marculum,	Σφύριον σιδήρου.
Marcidat, & Marcerat,	Τήκει, Τήκεται, Λεπτύνει.
Marcidus, & Marceros,	Τετηκώς. Νωθὴς ἀπὸ κραιπάλης.
Marculus, Malleolus, & Malleus,	Σφύρα σιδηρᾶ, καὶ Κόπανον.
Margus,	Τραπέζιον τῶν ναυτῶν.
Margum,	Τερμα τοιχος εκχαλακην ἱππικός.
Maritimus locus,	Τόπος θαλάσσιος.
Marita,	Νύμφη.
Marinus,	Θαλάσσιος, Ἰχθύς.
Marinum,	Αφυδιν.
Maritus,	Ἀνὴρ γυναικὸς, ἢ Νυμφίος.
Maritat,	Γαμίζει.
Marrubium,	Πράσιον, ἢ Λινόστροφον, εἶδος βοτάνης.

Marrugina,	Εἶδος παλιούρου. ἔστι δὲ ἀκανθῶδες δένδρον.
Massa,	Μάζα, Φύραμα.
Masculus,	Ἄρσην.
Masturbat, Manuturbat,	Δέφει, καὶ Δέφεται. ἔστι δὲ ῥῆμα κοινόν.
Masturcium,	Κάρδαμον.
Masculinus,	Ἀρσενικός.
Massam,	Σινκτησιν.
Mataxa,	Σιρά.
Matertera,	Μητρὸς ἀδελφὴ, Θεία πρὸς μητρός.
Mater matuta,	Λευκοθέα.
Maternam,	Μητρῴαν.
Materia,	Ξυλεία.
Matellata,	Σταμνίον.
Maternum,	Μητρῷον.
Matertera, & Noverca,	Μητρυιά.
Mater,	Μήτηρ.
Matra, &	Μῆτρα.
Matrex,	Μήτηρ, Σημεῖον. καὶ ὀνομάτων.
Matricida,	Μητρολῴας.
Matrimonium,	Γάμος, Συμβίωσις.
Matulata,	Ἀρύταινα.
Matutinum,	Πρωινόν.
Maturate,	Σπεύσατε.
Maturum,	Ὥριμον.
Maxilla,	Σιαγών.
Maxime,	Μάλιστα.
Meatus,	Πορεία, Φοίτησις.
Mea sponte,	Ἑκών.
Medicamentum,	Φάρμακον, Ἰάσιμον.
Mecum,	Μετ' ἐμοῦ, Σὺν ἐμοί.
Medetur,	Ἰᾶται, Θεραπεύει.
Medicus,	Ἰατρός.
Meat,	Πορεύεται, Φοιτᾷ.
Mediestrinus,	Περιχύτης.
Meditatio,	Μελέτη.
Medium,	Μέσον.
Mediterraneus,	Μεσόγειος.
Mediterranei,	Μεσογεωτικοί.
Medicina,	Θεραπεία.
Mediocres,	Μέτριαι.
Mediocriter,	Μετρίως, Συμμέτρως.
Medulla,	Μυελός.
Medullitus,	Ἡδονικώτατος.
Meiit,	Οὐρεῖ.
Mel,	Μέλι.
Mellitus,	Μελίτινος.
Mel marinum,	Ἀφυης φυκος.
Melius,	Βέλτιον.
Membra,	Μέλη.
Membranum,	Ὑμήν.
Membrana,	Διφθέρα, Σωματια.
Membraneorum,	Τυμπανιστῶν.
Memora,	Εἰπέ.
Memoriosus,	Μνήμων.

Meminit,	Μέμνηται.
Menianus,	Ἐκθέτης.
Mendax,	Ψεύστης.
Mensura,	Μέτρον, καὶ Ηφα
Mens,	Διάνοια, Νοῦς, Ἔννοια.
Mendicus,	Ἐπαίτης.
Mendosum,	Ἐνάμαρτον.
Mensularius,	Τραπεζίτης.
Menstruum,	Μηνιαῖον.
Meditata,	Τῷ πράγματι ἁρμόζοντα.
Mentio,	Ἀνάμνησις, καὶ Ψεῦσμα.
Mentum,	Γένειον.
Menta,	Ἡδύοσμον.
Meipsum,	Ἐμαυτόν.
Meraria,	Γευστρίς.
Mercatus,	Ἀτέλεια, Πανήγυρις.
Mercator,	Ἔμπορος.
Mercatur,	Ἀγοράζει.
Merces,	Μισθὸς, καὶ Ἐνθήκη. καὶ Πραγματιος.
Mercibus,	Φορτίοις.
Mercenarius,	Μισθοφόρος, Μίσθιος.
Mercurius,	Ἑρμῆς, καὶ τραυμαζωου.
Merx,	Φρρτίον.
Meret,	Θρηνεῖ.
Meretrix,	Ἑταῖρα, Πόρνη.
Meridies,	Μεσημβρία.
Meridianus,	Μεσημβρινός.
Merit,	Τελεῖ ἐπὶ ἀναφορας.
Meritis,	Τῶν δικαίων.
Merito,	Εἰκότως, Εὐλόγως.
Meritorum,	Τῶν εὐεργετημάτων.
Meritum,	Εὐεργεσία.
Meritus,	Ἄξιος.
Mergus,	Αἴθυια.
Mergit,	Βυθίζει.
Meruit,	Κατηξιώθη.
Meritorium,	Ξενοδοχεῖον.
Merulus,	Κόσσιφος.
Merum,	Ἄκρατον, Μόνον, Ψιλόν.
Meror,	Θρῆνος, Λύπη.
Messis,	Θερισμός.
Metiendo,	Ἐν τῷ μετρεῖν.
Metellus,	Μίσθιος.
Metus,	Εὐλάβεια, Φόβος.
Micæ,	Ψίχες.
Micturit,	Οὐρητιᾷ.
Micat,	Λαγχάνει, Λάμπει.
Migrat,	Μεταβαίνει, Μεθίσταται.
Mihi,	Ἐμοί.
Miles,	Στρατιώτης.
Milium,	Κέγχρος, Ἔλυμος.
Militat,	Στρατεύεται.
Miliarium,	Θερμηρον.
Milvus,	Ἰκτῖνος.
Minæ,	Ἀπειλαί.
Mirabilis,	Θαυμαστός.
Missus,	Ἀπόστολος.
Mixtura,	Μίγμα.

Minatur,	Ἀπειλεῖ.
Minis,	Ἀπειλαῖς.
Minimè curat, Negligit,	Ἀμελεῖ.
Minime,	Οὐδαμῶς.
Minervalicium,	Συνστατικόν.
Minerva,	Ἀθηνᾶ.
Minimum,	Ἐλάχιστον, Ὀλίγιστον.
Minium,	Κιννάβαρις.
Minutum,	Λεπτάριον.
Ministerium,	Διακονία.
Minores,	Μεταγενέστεροι.
Minor,	Μικρότερος, Ἀφῆλιξ.
Ministro,	Διακονῶ.
Minuere,	Μειῶσαι.
Minuit,	Μειοῖ, Ἐλαττοῖ.
Minurit,	Μινυρίζει.
Minus,	Ἔλαττον, Ἧττον.
Mirificus,	Θαυματοποιός.
Misericordia,	Ἔλεος, Οἶκτος, Οἰκτιρμός.
Misericors,	Ἐλεήμων, Οἰκτίρμων.
Miserabile,	Οἰκτρὸν, Ἐλεεινόν.
Miscet,	Μιγνύει.
Miscipulat,	Ποππύζει.
Miseratur,	Ἐλεεῖ.
Missus,	Ἀφεθείς.
Mitigat,	Πραΰνει.
Mitigavi,	Κατεπράϋνα.
Metior,	Ἀναμετρῶ.
Mitis,	Πρᾶος, ἢ Πραεῖα.
Mittit,	Βάλλει.
Moderator,	Ῥυθμιστής.
Moderandum,	Μετρητέον.
Moderate,	Ἐπιεικῶς, Μεμετρημένως, Εὐρύθμως.
Moderatur,	Μετριοπαθήσας.
Moderor tibi,	Διοικῶ σε, Διέπω σε.
Modestè,	Κοσμίως.
Modestus,	Ἐπιεικής.
Modestia,	Ἐπιείκεια.
Modica,	Μικρὰ, Μέτρια.
Modius,	Μέτρου ὄνομα.
Modo,	Ἀρτίως.
Modulanter,	Εὐρύθμως.
Mœnia,	Τείχη.
Molaris,	Μυλίτης.
Molæ salsæ,	Κριθαὶ πεφρυγμέναι.
Mulciber,	Ἀμφιγυήεις.
Moleste tulit,	Ἠχθέσθη.
Molestus,	Ἐπαχθής.
Moleste,	Ὀχληρῶς.
Molientem,	Μηχανώμενον.
Molitur,	Μηχανᾶται. Ἀλέτης.
Molit,	Ἀλήθει.
Mollibus,	Ἁπαλαῖς.
Mollis,	Μαλακὸς, Ἁπαλός.
Momento,	Ῥοπῇ. Θήξει.
Momentum,	Ῥοπήν.
Moneta,	Μνημοσύνη.
Monet,	Νουθετεῖ, Ὑπομιμνήσκει.
Monitor,	Ὑποβολεύς.
Monile,	Ὅρμος γυναικεῖος.
Monitus,	Νενουθετημένος.
Mons,	Ὄρος.
Monstrat,	Ὑποδεικνύει.
Monstrum,	Τέρας, Σημεῖον, Παράδειγμα.
Moratus,	Ῥυθμισθεὶς, Εὔτροπος, Πολύτροπος, Ποικίλος, Παρελκυθείς.
Monumenta,	Ἱστορίαι, Συγγραφαὶ ἀρχαῖαι.
Monumentum,	Μνημεῖον.
Moralia,	Ἠθικά.
Morbus regius,	Ἴκτερος.
Mordacior,	Δηκτικώτερος.
Morem gero,	Πειθαρχῶ.
Mores,	Τρόποι.
Moretum,	Τρίμμα.
Moror,	Διατρίβω, Χρονίζω.
Mors,	Θάνατος.
Morsus,	Δῆγμα. Δηχθείς.
Mortalis,	Θνητός.
Mortarium,	Ἴγδις.
Morticina,	Θανάσιμα.
Mortuus,	Νεκρός.
Morbus,	Νόσος, Πάθος.
Morbosus,	Παθικός.
Mos,	Ἔθος.
Motacilla,	Σεισοπυγίς.
Movet,	Κινεῖ, Σαλεύει.
Mobilia,	Κινητά.
Mobile,	Εὐκίνητον.
Mox,	Εὐθέως, Παραχρῆμα, Ἅμα.
Muccosus,	Μύξων.
Mucro,	Ἄκρον σιδήρου.
Mucrone,	Ἀκροξιφιδίῳ.
Mugit,	Μυκᾶται.
Mugilis,	Κεστρεὺς, Κέφαλος, ἰχθύς.
Mulæ,	Ἡμίονοι.
Mullus,	Τρίγλα.
Mulget,	Ἀμέλγει.
Multavit,	Ἐζημίωσεν, Ἠκίσατο.
Mulcet,	Καταπραΰνει.
Mulciber,	Ἥφαιστος, Ἀμφιγυήεις.
Mulier,	Γυνή.
Mulsum,	Οἰνόμελι.
Multa,	Καταδίκη, Ζημία.
Multare,	Καταδικάσαι.
Multifariam,	Πολυτρόπως, Πολυμερῶς.
Multiplicem,	Πολλαπλάσιον.
Multiplicis,	Διαφόροις, ἢ Ποικίλαις.
Multiplicat,	Πολυπλασιάζει.
Multiplicet,	Πλεονάσαι.
Multiplex,	Πολυπλόκος, Πολυπλασίων, Πολυτελής.
Multitudo,	Πλῆθος.
Municeps,	Πολίτης.

Municipium,	Πολίχνιον.
Munere,	Λιτουργήματι.
Munificentia,	Δωρεὰ, Φιλοτιμίαι.
Munificentia,	Δωροδοκία.
Munerarius,	Φιλότιμος.
Munerat,	Δωρεῖται.
Mundus,	Καθαρός. καὶ Κόσμος.
Munimentum,	Ὀχύρωμα.
Munificus,	Χαριστικός.
Munitissimus,	Ὀχυρώτατος.
Munus,	Φιλοτιμία. Φιλοξαι. Δῶρον.
Murices,	Κήρυκες, Πορφύρια.
Muria,	Ἅλμη.
Murilegulorum,	Τῶν κογχυλευτῶν.
Murilegulus,	Κογχυλευτής.
Morinum,	Σμῆγμα ἀπὸ φύλλων συκίνων γινόμενον.
Murmur,	Γογγυσμός.
Murmurat,	Γογγύζει.
Murta,	Μυρσίνη.
Murus,	Τοῖχος, καὶ Περίβολος.
Musa,	Μοῦσα.
Musca,	Μυῖα.
Muscarium,	Μυιοσόβιον.
Musaraneus,	Μυγαλῆ.
Muscipulum,	Μυάγρα.
Muscipula,	Παγίδες, Παγίς.
Musculeus,	Κωβιός.
Muscus,	Βρύον, Φῦκος, Μοῦσχος.
Mussitare,	Γρύξαι.
Mustum,	Γλεῦκος.
Mustela,	Γαλῆ.
Mussiat,	Διακρίνει. Βρέφος.
Muttonium,	Προβασκάντον, Λούκιος.
Muttonius,	Προβασκάνιον.
Mutat,	Ἀλλάσσει.
Mutilata,	Ἀκρωτηριασθείη, Παραβαθείη.
Mutilat,	Ἀκρωτηριάζει.
Muttum,	Γρύ.
Mutuatur,	Κιχρᾶται, Δανείζεται.
Mutuum dat,	Δανείζει.
Mutonium,	Πρόσθεμα.
Mutulosus,	Ψιλή.
Mutuas,	Αμοιβαίας.
Mutus,	Αλαλος, Ἐνεὸς, καὶ Κωφός.
Mutuat,	Κιχρᾶ, Δανείζει.
Mutilus,	Κολοβός.
Mutilo,	Κολοβῶ, Ἀκρωτηριάζω.
Mutonium,	Κυδώνιον.

N

Navalia,	Νεώρια.
Navis,	Ναῦς.
Nam,	Γάρ.
Navantibus,	Ἀνδριζομένοις, Ἐργαζομένοις.
Nævos,	Ἀκροχορδόνας.
Nævus,	Φακὸς προσώπου.
Nænia,	Ατονια.
Nancisci,	Δράξασθαι.
Nanciscitur,	Περιτυγχάνει.
Nactus est,	Περιεγένετο.
Nactus,	Δραξάμενος, Ἐπιτυγχάνων, Εὑρών.
Napus,	Βουνιάς.
Nares,	Ῥῖνες, Ῥώθωνες.
Nonnulli,	Πλεῖστοι.
Narratio,	Διήγημα.
Narus,	Ἐπίγνωσις, Ἔννοια,
Nascitur,	Γεννᾶται, Φύεται.
Nascendi,	Τοῦ γεννηθῆναι.
Nascentem,	Γεννώμενον.
Nassa,	Κύρτος ἁλιευτικός.
Nasturcium,	Κάρδαμον.
Narrabile,	Εὐδιήγητον.
Nasus,	Ῥώθων, Μυκτήρ.
Natalis,	Γενέθλιος.
Natat,	Κολυμβᾷ.
Nates,	Πυγαί.
Nationes,	Ἔθνη.
Natrix,	Βοα, ἰχθύος εἶδος,
Nativa,	Ἰδιόχρωμα.
Natio,	Γένος, Ἔθνος.
Nativis suis,	Τοῖς ἰδίοις γένεσιν.
Nativitas,	Φύσις.
Nativum,	Τὸ γενικόν.
Nati, & Natus,	Τέκνα.
Naturæ ratio,	Φυσιολογία.
Natura,	Φύσις.
Naufragus,	Ναυαγός.
Navat,	Διαπράσσεται.
Naviter,	Σπουδαίως.
Navus,	Εἰδήμων.
Nauteo,	Ὀσμὴ βύρσης.
Navigatio,	Πλοῦς.
Navus,	Ἔμπρακτος, Εὐστραφὴς, Εὐκίνητος.
Neve,	Μήτε.
Ne,	Μὴ, Οὐ.
	Ἵνα, Ἄρα.
Nebula;	Ὀμίχλη, Νεφέλη.
Nebulo,	Μάλθων, Ὁ τὰ ἴδια λάθρα καταφαγών. Εἰκαῖος. Λάθρα ἄσωτος.
Necaverit,	Ἀνέλοι.
Nec,	Μήτε, Οὔτε.
Necesse,	Ἀναγκαίως, Χρεῶδες.
Necessitas,	Ἀνάγκη.
Nec ne,	Ἢ οὐ.
Nec non,	Οὐδὲ οὐ.
Nectit,	Καθάπτει, Συνείρει.
Necopinanter,	Ἀπροσδοκήτως.
Necessitudo,	Ἀνάγκη κατὰ φιλίαν, Καθῆκον.

Necessarius, Οἰκεῖος, Ἀναγκαῖος.
Nectet, Νήθει.
Nefandum, Ἀπόῤῥητον, Ἀθέμιτον.
Nefarius, Ἀθέμιτος.
Nefas, Ἀθέμιτον, Ἀσέβημα.
Nefastum, Inauditum, Ἄῤῥητον.
Nefasti dies, Ἀποφράδες.
Negat, & Recusat, Ἀρνεῖται.
Negotium, Πρᾶγμα, Ἀσχολία, Δίκη.
Negotiatio, Πραγματεία.
Negligens, Ἀμελής.
Negotiator, Πραγματευτής.
Neminem, Μηδένα.
Nempe, Πάντως.
Nempe ergo, Ἆρα οὖν, Πάντως οὖν.
Nemo, Οὐδεὶς, ἐπ' ἀνθρώπου.
Nempe non, Μὴ ὐχὶ, Μήτιγε ἄρα.
Nempe numquid, Μὴ οὐχὶ, Μήτι.
Nemus, Νάπη, Ἄλσος.
Nenia, Ἐπιτάφιος ᾠδή.
Nepotatus, Ἀσωτία.
Nepita, Καλαμίνθη.
Nepa, Σκορπίος.
Neptis, Υἱδοῦς, ἢ Θυγατριδῆ, Ἐγγόνη.
Neptunus, Ποσειδῶν.
Nequam, Ἀχρεῖος.
Nequaquam, Οὐδαμῶς.
Neque, Μήτε, Οὔτε.
Nequicquam, Μάτην, Οὐδὲ ὅλως.
Nequissime, Ἄθλιε
Nequitiæ, Ἀχρειότητες, Κακίαι.
Nequius, Πονηρὸς, Ἀχρεῖος.
Nequit, Ἀδυνατεῖ, Ατονια.
Nequissimos, Τὺς φαύλους, Τοὺς συκοφάντας.
Nero, Ἀνδρεῖος.
Nerva, Νευρά.
Nervos, Ξυλοπέδην.
Neries, Ἐξυσία θαλάσσης.
Nescit, Οὐκ οἶδεν.
Nescius, Ἀγνοῶν.
Neve, Μήτε.
Neutrum, Οὐδέτερον.
Nexam, Ὑποκείμενον.
Nexum, Ἅμμα, ἐπὶ πάλης. Δεσμός.
Nimbus, Γνόφος.
Nitela, Δενδροβάτης.
Nidor, Κνίσσα.
Nigrum, Μέλαν.
Nihil, Οὐδὲν, Οὐδεέν.
Nihilo, Οὐδείς.
Nihilo magis, Οὐδαμῶς.
Nimium, Ἄγαν.
Nimis, Ἄγαν, Πάνυ, Κομιδῆ, Σφόδρα.
Nimirum, Εἰ μὴ θαυμαστόν. Σφόδρα πάνυ.
Nisi, Εἰ μὴ, Ἐὰν μή.
Nitit, Νήθει.
Nitens, Λάμπουσα, Στίλβουσα.
Nitidos, Λάμποντας.
Nitet, Στίλβει.
Niviet, Νήφει.
Nives, Χιόνας.
Nixæ, Ὠδῖνες.
Nixus, Ὑφειμένος.
Nobis, Ἡμῖν, Σὺν ἡμῖν.
Nocens, Αἴτιος.
Nocet, Βλάπτει.
Noctua, Γλαὺξ, Ὀρνύφιον. καὶ Νυκτερίς.
Nocticula, Ἑκάτη νυκτοφαίνυσα.
Nocturnus, Νυκτερινός.
Nodus, Ἅμμα, Ὄζος, Γόνυ καλάμυ. Ῥάβδου κονδύλωμα.
Nolim, Οὐκ ἂν θελήσαιμι.
Noli, Μή.
Nominalia, Ὀνοματοθέσια.
Nondum, Οὐδέπω.
Nonne, Ἄραγε οὐ.
Nonnunquam, Ἐνίοτε, Ἔσθ' ὅτε.
Nonnulli, Ἔνιοι, Πλεῖστοι.
Nonnullum, Τὸ τυχόν.
Non tam, Οὐχ ὕτως.
Norma, Ἀκολυθία, Τύπος, Καλάπους. Γνώμων.
Noscit, Γιγνώσκει.
Nosmet, Ἡμεῖς αὐτοί.
Nostrum, Ἡμέτερον.
Nota, Σημεῖον.
Nota, Ψόγος, Σπῖλος.
Notare, Σημειῶσαι.
Notarius, Σημειογράφος.
Notitia, Γνῶσις.
Notio, Διάγνωσις.
Notum, Γνωστὸν, Ἐγνωσμένον.
Novaculum, Ξυρόν.
Nova nupta, Νεονυμφος.
Novatio, Καινισμος.
Noverca, Μητρυιά.
Novelletum, Νεόφυτον.
Novemdialia, Ἔνναρα ἐπὶ νεκροῦ ἀγόμενα.
Novitius, Νεώνητος.
Nobilis, Ἐπίσημος, Εὐγενὴς, Ἔνδοξος.
Nobilitas, Εὐγένεια.
Nobilissimus, Εὐγενέστατος.
Novissime, Ἐπὶ τέλει.
Novissimus, Ἔσχατος.
Novit, Ἔγνω.
Nox, Νύξ.
Novum, Καινόν.
Noxatio, Εὐθύνα.
Noxam dedit, Εἰς κόλασιν δέδωκεν, εἰς εὐθύνας.

Noxius, Ἁμαρτωλός.
Nubes, Νέφη, καὶ Νεφέλη.
Nubilis, Ἐπίγαμος.
Nubilum, Ἐπινέφελον.
Nubit, Γαμεῖται, Γαμεῖ.
Nuces, Κάρυα.
Nuclei, Κῶνοι, Στρόβιλοι.
Nucleum, Στροβίλιον.
Nudus, Γυμνός.
Nuda, Γυμνή.
Nugas, Σαπρός.
Nugæ, Ἀχρειότητες.
Nuga, Σαπρὸς, Ἀσελγής,
Nugalitas, Σαπρότης.
Nugatorius, Οὐδαμινός.
Nullus, Οὐδείς.
Numen, Θεῖον.
Nummularius, Κολλυβιστὴς, Τραπεζίτης.
Numerat, Ἀριθμεῖ.
Nummaria cupiditas, Ἀπληστία, Φιλαργυρία.
Nunquam, Μηδέποτε, Οὐδέποτε.
Nunc, Νῦν.
Nuncupat, Ἀναγορεύει, Ὀνομάζει. Χειροτονεῖ.
Nuncupatio, Ἀναγόρευσις, Χειροτονία.
Nuncupatio, Ὁρκίων σύγχυσις, Ὀνομασία
Nuncupatis, Ἀναγορευομένων, Ἀναγορευθεισῶν.
Nundinæ, Αγορεοι ατελιοι πανηγύρεις.
Nundinarum, Ἑορτῶν, Πανηγύρεων.
Nuntius, Ἄγγελος.
Nundina, Πανήγυρις.
Nuper, Ἔναγχος, Νεωστί.
Nuptiæ, Γάμοι.
Nurus, Νύμφη.
Nusquam, Οὐδαμοῦ.
Nutat, Νεύει.
Nutibus, Νεύμασιν.
Nutum, Νεῦμα.
Nutricius, Τροφεύς.
Nutrix, Τροφός.
Nux, Κάρυον.
Nux avellana, Ποντικόν.
Nux Græca, Ἀμύγδαλον.
Nux pinea, Στροβιλέα.

O

Ob, Διά.
Obde, Βύσον.
Obdit, Conjungit, Obicit,
Obcallet, Παχυδερμεῖ.
Obducat, Ἀναπέμπει.
Obducit, Κατάγει.
Obesse, Ἀντικεῖσθαι, Βλάπτειν.
Obesum, Προσυπευ
Obeundum, Ὑπεισελευστέον.
Obest, Ἀντίκειται, Βλάπτει.
Obesus, Παχὺς, Λιπαρός.
Obficit, Ἐναντιοῦται.
Obfensum, Προσκεκρουκότα.
Obices, Ἀντέριδες, Ἀντιθέσεις.
Obicit, Ἐπιφέρει.
Objecit, Παρέβαλεν.
Objectis, Τοῖς ἐπαγομένοις.
Obiter, Ὁμοίως, Ἐν τῷ αὐτῷ.
Obit, Κυκλεύει.
Objiciebat, Proferebat,
Obitum, Τελευτήν.
Oblatio, Προσφορά.
Oblatum, Προσενεχθέν.
Oblectatio, Ἀπάτη. Τέρψις.
Obligatio, Ἐνοχὴ, Ὑποθήκη.
Obligaverunt, Ὑπέθεντο.
Oblator, Συντελεστής.
Obligare, Ὑποθέσθαι. (χρεως.
Obligatus, Ἐνδεδεμένος, Ἔνοχος, Ὑπόχρεως.
Obligata, Ὑποκειμένη.
Obligatam, Ὑποτεθεῖσαν.
Oblino, Ἐγχρίω, Ἐπιχρίω.
Oblita, Κατακεχριμένα.
Obloquitur, Ἀντιλαλεῖ.
Oblitterata, Ἐξηλιμμένα.
Obliviosus, Ἐπιλήσμων.
Oblivio, Λήθη.
Oblitium, Λοξὸν, Πλάγιον.
Oblitterat, Λήθη περιτρέπει.
Oblocutio, Ὁμιλίας ἐγκοπή.
Oblidantur, Συνθλασθῶσιν.
Oblitum, Ἐπιλελησμένον.
Obnixi, Ἀντισχόντες.
Obnixa, Ἐπικεκαλυμμένη.
Obnoxius, Ὑπεύθυνος.
Obnubit, Σκεπάζει.
Obponi, Ἀντιστῆναι.
Obpopa, Ὄρυξ.
Obrepit, Σκοτίζει.
Obruit, Χωνεύει.
Obrepsit, Ἔφθασεν.
Obscænæ, Μιαραί. Σκυθρωπαί.
Obscænus, Καταφερὴς, Ἀσελγὴς, Φιλήδονος.
Obscænum, Ἀκάθαρτον.
Obscænæ, Ἀκάθαρτοι.
Obscænus, Αἰσχροποιὸς, Ἀσελγής. Αἰσχρὸς τρόποις καὶ ἐλαττώμασιν, Ἀκάθαρτος. Ἀπαίσιος.
Obscurum, Ἀμαυρὸν, Ἀπόκρυφον, Σκοτεινὸν, Ἀσαφές.
Obsequia, Πειθαρχία.
Obscuratio, Ἀμαύρωσις.
Obsecrat, Δέεται, Προσεύχεται, Παρακαλεῖ.
Obsecratio, Προσευχή.

Obsequiens, Πιθήνιος, Ὑπηρετῶν, Ὑπείκων
Obsequium, Ὑπηρεσία, ἢ Πειθώ.
Obseruat, Παρατηρεῖται, Παραφυλάττεται.
Obsessum, Πεπολιορκημένον.
Obsidendum, Πολιορκητέον.
Obsidere, Περικαθέζεσθαι, Πολιορκεῖν.
Obsoletum, Ἠμαυρωμένον, Ἠφανισμένον, Τριβακόν.
Obsolefactus. Ἀμαυρὸς γενόμενος.
Obstinatione, Ἐπιμονῇ.
Obsoletus, Ἀμαυρὸς, Τριβακός.
Obstinatus, Παρατεταμένος, Ὑποκατάστατος, Ἐγκρατής.
Obstupuerant, Ἐξεπλάγησαν.
Obstupefactus, Πτοηθείς.
Obstitit, Ἀντέστη.
Obstupescit, Ἐκπλήσσεται.
Obstaculum, Ἐμπόδιον.
Obstat, Ἐπισκοτεῖ.
Obstrepat, Περιηχεῖ.
Obstruit, Ἀποφράσσει.
Obsus, Τὸ δοκιμάζον τὸν χρυσὸν ὅταν παρατρίβεται.
Obtemperare, Πειθαρχῆσαι.
Obtemperat, Πειθαρχεῖ.
Obtendit, Δεικνύει.
Obtentui, Ἐπὶ προσχήματι.
Obtigerit, Λάχῃ, Κληρωθῇ.
Obtingit, Ἐπιβάλλει μέρος τι.
Obticuit, Ἀπεσιώπησεν.
Obtinet, Ἐπικρατεῖ.
Obtinuit, Ἐκράτησεν.
Obtrectatur, Ἀντισπουδάζει, Ἀντιβαίνει.
Obtrectator, Ἐξουθενητής.
Obtruncat, Δολοφονεῖ, Ἀκρωτηριάζει, Ἀναιρεῖ.
Obtulit, Ἐπήγαγεν.
Obtrectatio, Ζηλοτυπία, Λοιδορία, Διαβολὴ, Κακοθέλεια.
Obtundit, Σκληρύνει.
Obtimus, vide Optimus.
Obturat, Ἐμφράσσει.
Obtusum, Ἀμβλὺ, Γομφον.
Obtutus, Ἔντασις ὀμμάτων.
Obua, Ἄμβιξ, ἐν ᾧ τοῖς νεκροῖς σπένδουσιν.
Obueniens, Τὸ ἀποβαῖνον.
Obueniunt, Κατέρχονται.
Obuiat, Ἀπαντᾷ.
Obultronius, Αὐθαίρετος.
Obumbrat, Ἐπισκιάζει.
Occasio, Πρόφασις, Αἰτία, Εὐκαιρία, Ἀφορμή.
Occasum, Σύμπτωσιν, Ἀπώλειαν.
Occecatus, Ἐξοφθαλμίσας.
Occasus, Δύσις.
Occat, Βωλοκοπεῖ.
Occîdit, Ἀναιρεῖ.
Occidit. Κατέπεσεν.
Occipit, Ἄρχεται.
Occipitium. Ἰνίον, Ὀπισθοκράνιον.
Occisio, Κατασφαγή.
Ocius, Ταχύτερον.
Ocreæ, Περικνημῖδες.
Occulte, Κρύφα, Λάθρα.
Occultus, Ἀπόκρυφος.
Occumbit, Καταπίπτει.
Occupatiua, Καταλημπτικά.
Occupando, Προκαταλαμβάνω.
Occupatis, Ἀπασχολουμένοις, Ἀκαιρουμένοις.
Occupaturum, Προκαταληψόμενον.
Occupatus est, Ἀσχολᾶται.
Occupat, Προλαμβάνει.
Occurri, Ἀπήντησα.
Occurrit, Συναντᾷ, Προτρέχει, Ἀπαντᾷ, Φθάνει.
Odor, Βρόμος, Ὀδμή.
Odium, Μῖσος.
Odores, Ἀρώματα.
Offa, Μάζα.
Offendit, Προσκόπτει.
Offensio animi, Ἀνία ψυχῆς.
Offensus est, Ἠχθέσθη.
Officere, Ἀντικεῖσθαι, Βλάπτειν.
Officiendo, Ἐπισκοτεῖν.
Officina, Συνέργιον, Ἐργαστήριον, Στατίων, Περιποίησις, Ἐργασία.
Officio, Τῷ καθήκοντι, Τῇ τάξει, Τῇ ὑπηρεσίᾳ.
Officit, Ἀντισκοτεῖ. Καθήκει. Περιποιεῖται.
Officium, Φρόντισμα, Ὑπηρεσία.
Officio, Noceo,
Offimentum, Πηλός.
Oleaster, Ἀγριελαία.
Oleago, Γλοιός.
Olet, Ὄζει.
Oleum, Ἔλαιον.
Olfactio, Ὄσφρησις.
Olim, Πάλαι, Ἐκ πολλοῦ, καὶ Ποτέ.
Oliuetum, Ἐλαιών.
Olla, Χύτρα.
Olor, Κύκνος. Πνοὴ, Ὀσμή.
Olusathrum, Πετροσέλινον.
Omasum, Βόειον κοπεον λιπαρὸν, τῇ τῶν Γάλλων γλώττῃ.
Omen, Κληδὼν, Οἰωνὸς, Οἰωνόν.
Omentum, Ἐπίπλους.
Omiserit, Ἐάσειεν.
Omissiores, Ἀνειμένοι. Ἀνετώτεροι.
Omittit, Παραπέμπεται.
Omnis, Πᾶς, Πᾶσα.
Omnipotens, Παντοκράτωρ, Παντοδυνάστης.
Omnifarium, Ἐκ παντὸς μέρους.
Omnifaria, Πλείστῳ λόγῳ, ἢ Παντὶ τρόπῳ, Παντὶ σθένει.
Omnino, Καθόλου, Παντελῶς.
Oneraria, Φορτηγός.

Onerosum, Φορτικόν.
Onus, Γόμος, Βάρος, Φορτίον.
Onusta, Πεφορτισμένη.
Opacum, Κατάσκιον, Εὔσκιον.
Omnia, Πάντα.
Opera, Σπουδή. Ἔργα.
Operculo, Σκεπάσματι.
Operarum, Τῶν ὑπηρεσιῶν ὧν παρέχουσιν οἱ ἀπελεύθεροι τοῖς πάτρωσιν.
Opem, Βοήθειαν, Ἐπικουρίαν.
Operatur, Ἐργάζεται.
Operosus, Ἐργώδης, Περίεργος.
Operit, Πωμάζει, Καλύπτει, Σκέπει.
Operculum, Πῶμα.
Opertorium, Περιβόλαιον.
Operepretium, Περισπούδαστον, Λογου
Oriens, Ἀνατολή.
Opes, Περιουσίαι, Χρήματα, Εὐπορίαι.
Opifex, Δημιουργὸς, Χειροτέχνης.
Opifices, Χειροτέχναι.
Opilio, Αἰπόλος.
Opinio, Δόξα, Ὑπόληψις, Οἴησις, Σύνοψις.
Opitulari, Ἀρήγειν, Συλλαμβάνεσθαι.
Opitulatur, Ἀρήγει, Ἀγωνίζεται.
Oportunus, Ἐπιτήδειος, Εὔκαιρος.
Opetit, Θνήσκει.
Operiens, Προσδοκῶν, Ἐκδεχόμενος, Προσδεχόμενος.
Ops pro dea.
Optat, Εὔχεται.
Opidum, Πολίχνιον.
Opprobrium, Ὄνειδος.
Opprimar, Συνσχέθω.
Oppugnat, Πορθεῖ.
Optio, Ἐπιλογὴ, Ἐκλογή.
Optingit, vide Obtingit.
Optimates, Πρωτοπολῖται.
Optimus, Ἄριστος.
Optinuit, vide Obtinuit.
Opturat, vide Obturat.
Opulentia, Εὐδαιμονία, Πλοῦτος.
Opulus, Κισσόφυλλον.
Opus, Ἔργον, Χρεία, Προσῆκον.
Opustorium, Πλακουντάριον.
Ora, Πρόσωπα, Στόματα, Ἀρχή.
Oræ, Ὄχθαι, Γαι
Orat, Ἀξιοῖ, Λέγει.
Oraculum, Χρηστήριον, Τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος θέσπισμα, Ἀντιφώνησις.)
Orator, Ῥήτωρ.
Oratio, Λόγος.
Orba, Ἐπίκληρος.
Orbi, Ἄτεκνοι.
Orbis, Κύκλος, Οἰκουμένη.
Orbiculatur, Κυκλεύει.
Orbita, Ἁρματροχιά.
Orbus, Πηρὸς, Ὀρφανὸς, Τυφλός.
Orchæ, Ἐλαῖαι ἐπιμήκεις.
Orceolus, Ξέστης, τὸ ἄγγος.
Orcus, Χάρων.
Ordinare, Διατάξαι.
Ordinatio, Χειροτονία.
Ordinatur, Κατατάσσεται.
Orditur, Διάζεται.
Ordior telam, (Βουλή.
Ordo, Τάξις, Τάγμα, Ἀκολουθία,
Oriens, Ἀνατολὴ, καὶ Ἀνατέλλων.
Originale, Πρωτότυπον.
Origo, Ἀρχαιολογία, Καταρχὴ, Ἀρχή.
Oriundi, Γεννηθέντες.
Ornatrix, Κοσμήτρια.
Ornatura, Κόσμησις.
Ornatus, Κεκοσμημένος.
Ortus, Ἀνατολή. Ἀνατείλας.
Ornus, Ἀγρία πίτυς.
Os oris, Στόμα.
Osor, Μισητής, Αρχαι.
Ossa, Ὀστᾶ.
Osfragor, Ὀστοκόπος.
Ostrea, Ὄστρεα.
Ostium, Θύρα.
Oscitatur, Χασμᾶται.
Osculum, Φίλημα. Εὐσέβεια.
Ostentum, Φάντασμα, Διοσημεία.
Oscillum, Στομάτιον.
Ostentabile, Ἐπιδεικτικόν.
Ostentans, Ἐπιδεικνύμενος.
Ostendit, Δεικνύει.
Osstior, Ἀσχολοῦμαι.
Otium, Ἠρέμα, Σχολή.
Otpopa, Ὄρυξ.
Ovans, Γήθων.
Ovatur, Χαίρει.
Osscillegium, Ὀστολόγιον.
Ossifragus, Ὀστοκόπος, Ὀστοκλάστης, Ὀστοκατεάκτης. ὄρνεον.

P

Pacata, Εἰρηνευόμενα.
Pacant, Εἰρηνεύουσιν,
Paciscitur, Συντίθεται, Συμφωνεῖ.
Pacificus, Εἰρηνοποιός.
Pabulum, Πόα, Χόρτασμα, Νομή.
Pabiculæ, vide Paviculæ.
Pabo, vide Pavo,
Pagamater, Πανάκεια.
Pabulatio, Χορτολογία.
Pabulamentum, Φοινικίς.

Pacto,	Τρόπῳ.
Pactione,	Συμφώνῳ, ἢ Συνθήκῃ.
Pactum,	Ὁμόλογον, Σύμφωνον, Διάλυσις.
Penitet,	Μετανοεῖ, καὶ Μετανοῶ.
Pellex,	Ζηλη, Ζηλας, Ἀντεράστρια.
Penitet me hujus muneris,	Μετανοῶ ἐπὶ τῷ δώρῳ.
Pœdor,	Ῥύπος.
Partus,	Μύωψ τοῖς ὄμμασιν.
Palam,	Φανερῶς.
Pagos,	Δήμους.
Pagus,	Τοπαρχία, Χωρατις, Νομός.
Pagina,	Σελις.
Paleas,	Ἄχυρα.
Palpebræ,	Βλέφαρα.
Palus,	Πάσσαλος, Ἕλος, Λίμνη.
Paludes,	Ἕλη.
Palmula,	Φοῖνιξ, Θρίναξ.
Palma,	Χεὶρ, καὶ Βαῒς, καὶ Φοῖνιξ, καὶ Παλάμη.
Palanti,	Ῥεμβομένῳ.
Palmes,	Κλῆμα βότρυς ἔχον.
Palla,	Ἔνδυμα, Πέπλος.
Palatum,	Οὐρανίσκος.
Palmus,	Παλαιστής.
Palpitat,	Σπαίρει, Πάλλει.
Palantes,	Ῥεμβομένους.
Paleta,	Σφενδόνη δακτυλίου, ὡς Ὑγῖνος ἐν τῷ
Pallidus,	Χλωρὸς, Ὠχρός.
Palmetum,	Φοινικεών.
Palleatus,	Στιχολόγος.
Pales,	Εὐνομία.
Palumbis,	Φάσσα.
Paludamentum,	Χλαμύδα, τὸ μαντιον.
Palmetum,	Φοινικών.
Palmus,	Παλαιστής.
Paleare,	Ἀχυρών.
Palearia,	Θλάσμα, Ἐπιδορατὶς τοῦ τραχήλου βοός.
Palla,	Μίτρα, Πέπλος, Παραπέτασμα.
Palma,	Νίκη. Φοῖνιξ.
Palmes,	Ὄσχος.
Pala,	Πτύον.
Palatur,	Ῥέμβεται.
Paleta,	Σφενδόνη δακτυλίων.
Pabulatio,	Χορτολογία.
Palmum,	Ψημυθιν.
Pallor,	Ὠχρίασις.
Palmes,	Κλῆμα τὸ τοὺς βότρυας ἔχον συνεκκοπέντας.
Pallatus,	Μελανείμων.
Pampino,	Βλαστολογῶ.
Palpa equo,	Κατακροτῶ τοῦ ἵππου.
Pampineum,	Οἰνάνθινον.
Pampinus,	Φυλλάμπελον.
Panda,	Εἰρήνης θεός.
Pandat,	Διξαται.
Pandit,	Συνσπᾷ.
Pangit,	Πήσσει πάλον, Πηγνύει.
Pando,	Ἀνοίγω, Σαφηνίζω, Ἀναφέρω, Φανερῶ.
Panditur, Ostenditur,	Φαίνεται.
Panicuum,	Ἔλυμος.
Panis,	Ἄρτος.
Pannus,	Ῥάκος.
Pannosus,	Τριβακὸς, Ῥακώδης.
Panucellum,	Πήνειον.
Panceps,	Ἕλκος κτήνους ἐπιτραχήλιον.
Plagæ,	Πληγαί.
Panificium,	Ἀρτοποιΐα.
Panificium,	Ποπανεῖον.
Papaver,	Μήκων.
Papilla,	Θηλὴ, Μαζός.
Pappat,	Μασᾶται.
Papulæ,	Ψυδράκια.
Par,	Ἴσος, Ζεῦγος, Ζυζυγη.
Parat,	Ἑτοιμάζει.
Parens,	Πατὴρ, Γονεύς.
Paravisse,	Ἡτοιμακέναι.
Parum,	Ἧττον.
Particeps,	Μέτοχος, Μερίτης.
Parricidio,	Πατροκτονίας.
Parra,	Μύστης, ὄρνεον, Κορυδαλλὸς, ἢ Ἀστραγαλίσκος.
Partam,	Πορισθεῖσαν.
Paruit,	Ἐπείσθη.
Parentat,	Ἀποκαίει νεκροῖς νεκύσια.
Parentes,	Γονεῖς.
Parat,	Ἑτοιμάζει.
Parca,	Πεπρωμένη.
Paret,	Πείθεται, Πειθαρχεῖ. Φαίνεται.
Pariolus,	Προφήτης, Θυοσκόπος.
Parricida,	Πατροκτόνος, Πατρολώας.
Partiuncula,	Ποστυλορων.
Parvum,	Ἐλάχιστον.
Parumper,	Ἐπ' ὀλίγον, Ἐφολιγον.
Parma,	Θρακικὸν ὅπλον.
Pars,	Μέρος.
Parcæ,	Μοῖραι.
Parentalia,	Νεκύσια.
Pariter,	Ὁμοῦ.
Parturit,	Ὠδίνει.
Parva,	Ὀλίγα.
Parit.	Τίκτει.
Parta,	Περικτηθέντα.
Paries,	Τοῖχος.
Parvolum,	Ὀλίγιστον.
Parsimonium,	Μικρολογία.
Parcit,	Φείδεται.
Parcius,	Πεφεισμένως.
Parsimonia,	Φειδωλία.
Parcivi, quod est	Φείδομαι σοῦ.
Pascit.	Βόσκει, Τρέφει, Νέμει, Σι-

	τίζει, Περιδειπνίζει.
Pascua,	Νομή. Νομαί.
Pastor, & Pavor,	Νομεὺς, Ποιμὴν, Βοσκός. Ἐπίσκοπος.
Pastores,	Ποιμένες.
Passus,	Βῆμα τὸ ἐν τῷ ποδί.
Pastienda,	Βωλοστρόφησιν.
Phasiolus,	Λοβός.
Passim,	Πανταχοῦ, Σποράδην, Ἀνέδην, Λελυμένως, Ἀθρόως.
Passio,	Πάθος.
Passiones,	Πάθη.
Pastus,	Πιμελὴς, Λιπαρός.
Pasturalis canis,	Ποιμενικὸς κύων.
Passer,	Στρουθὸς σιτοφάγος.
Pastiniaca,	Σταφυλῖνος, ἢ Τρυγὼν θαλασσία.
Passurasse,	Ἀνέξασθαι.
Passivum,	Παθητικόν.
Passum,	Σταφυλίτης.
Passus,	Διάστημα, Μεταπονυπαθων.
Pastillum,	Τροχίσκος.
Pastinatio,	Φυτά.
Pastio,	Νομή.
Pastus,	Βοσκηθεὶς, Τραφείς.
Passus,	Παθών.
Passa,	Εἶδος ὀρνέου.
Pastinaceus,	Σταφυλῖνος.
Pastillus,	Τροχίσκος.
Papilio,	Σκήνωμα.
Phaseli,	Φάσηλοι.
Patefactam,	Πεφανερωμένην.
Patet,	Ἀναπέπταται, Ἀνέωγεν, Φανερόν ἐστιν.
Patella,	Λοπάδιον.
Patientia,	Ὑπομονὴ, καὶ Ἀπολονη.
Patices,	Ἕλκη κτηνῶν ἐν τραχήλῳ.
Patefacit,	Ἐξανοίγει.
Patinæ,	Λοπάδες.
Paternum,	Πατρικόν.
Paterfamilias,	Οἰκοδεσπότης.
Patiendi,	Τοῦ πάσχειν.
Patibulum,	Σταυρὸς, Ἀχραιος.
Patitur,	Ὑπομένει, Πάσχει.
Patera,	Φιάλη.
Patescit,	Ἐξανοίγεται.
Patina,	Λοπάς.
Patricius,	Εὐπατρίδης.
Patiens sum laboris,	Ὑπομένω τὸν κάματον.
Patiendi, passi- (vum,	Παθητικόν.
Patrimonium,	Οὐσία πατρική.
Patrocinium,	Προστασία.
Patronus,	Προστάτης, Πάτρων, τοῦτ' ἔστιν ὁ ἐλευθερώσας.
Patronus causæ,	Συνήγορος.
Patruelis,	Ἀνεψιός.
Patruus,	Θεῖος πρὸς πατρός.
Patulum,	Ἐκπεταλων συνεστὸς, Διακεχηνός.
Patricius,	Αὐτόχθων, Εὐγενής.
Patrat,	Μασᾶται, κακενφάτως, ὡς ειτ αισχρῶς.
Patricii,	Πρόγονοι.
Patribulum,	Πρόφορον.
Pavet, Pavescit,	Πτοεῖ, Φοβεῖται.
Paviculæ,	Ὁμαλιστῆρες.
Paviclat,	Ποδίζει, Ἐδαφίζει.
Pavimentum,	Χονδροβολιας, Ἔδαφος.
Pavimentum,	Ψηφολογητὸν ἔδαφος.
Pavitum,	Ἠδαφισμένον.
Paululum,	Ὀλίγον, Μικρόν.
Paulo ante,	Πρὸ ὀλίγȣ, Μικρȣ πρόσθεν.
Paulisper,	Ἐπ' ὀλίγον, Ἐπὶ βραχύ.
Pavo,	Ταώς.
Pavor,	Δέος, Πτόησις.
Pauper,	Πένης, Πτωχός. Γόμος.
Pausat,	Ἀναπαύεται, ϗ Ἀναπαύει.
Paupertas,	Πενία.
Patulum,	Ἐκπέταλον.
Paulatim,	Κατ' ὀλίγον.
Paulum,	Ὀλίγον.
Pavimentum,	Ψηφολόγημα.
Pax,	Εἰρήνη.
Peccat,	Ἁμαρτάνει.
Pacciolus,	Ποδάριον ϗ Πόδιον τῶν γραμμάτων. Καὶ πάσης ὀπώρας τὸ ξυλῶδες, καθ' ὃ ἐξήρτηται τοῦ κλάδου.
Pecuosus,	Ποιμὴν ἀρχαῖος.
Pecuniosus,	Πολυχρήματος.
Pecten,	Πλῆκτρον, Κτένισμα.
Pecten,	Κτείς.
Pectus,	Στῆθος.
Peculatio, Peculatus,	Νοσφισμὸς, Διαρπαγή.
Peculium,	Κτῆσις τοῦ ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ ὄντος· τοῦτ' ἔστιν υἱȣ, ἢ δούλου.
Pecunia,	Νόμισμα, Ἀργύριον.
Pecus,	Ποίμνιον, Πρόβατον, Βόσκημα, Κτῆνος, Βρέφος.
Pecuniaria,	Χρηματική.
Pectis,	Κτεὶς, Κτένιον.
Pecudiarius,	Προαλης.
Peculium,	Περιουσία, Περίκτησις, Ἴδιον, Σφέτερον, Οὐσία δούλου.
Peculiaris,	Ἰδιόκτητος.
Pecunia,	Χρήματα, ἀπὸ τιμῆς κτηνῶν
Peculiatus,	Κτήσιος, Πολυούσιος.
Pedale,	Ποδεκμαγεῖον.
Pedale,	Πόδιον.
Pedes,	Πόδες, Δάκτυλοι, ϗ μέτρων
Pedester,	Πεζός.
Pedestre,	Πεζὸν, καὶ Ἐπίπεδον.
Pedestellæ,	Ἱστόποδες.

Pedicli,	Ἀρπεδόνες.
Pedissequus,	Ἀκόλουθος.
Peditum,	Πορδή.
Peduculum,	Φθείρ.
Pedo,	Πλατύπους.
Pedo,	Πέρδω.
Pedes,	Πεζός.
Pes,	Ποῦς.
Pedo, Plancus,	Πλατύπους.
Pedius,	Πόδιον τὸ τῶν γραμμάτων.
Pedical,	Παγὶς, Σκεδοπόδη.
Pedicularius,	Συντονάριος.
Pedaneus judex,	Χαμαιδικαστής.
Pedestre,	Πεζας.
Pedem struit,	Φεύγει.
Pejus,	Χεῖρον.
Pejor,	Χεῖρων.
Pellis,	Δέρμα.
Pellio,	Δερματουργὸς, Ἡνιοράφος.
Poelicatio,	Εἰρωνία, Ζηλοτυπία.
Pellis lanata,	Μηλωτὴ, Ἀρνακίς.
Pellarius,	Πελλοράφος.
Pelvis,	Λεκάνη.
Pellit,	Ὠθεῖ, Ἀπωθεῖται.
Pelliculare,	Δερματῶσαι.
Pellio,	Βυρσεὺς, Οβαποτροφος.
Pœlex,	Ζηλη, Παλλακή.
Pellicatus,	Ζηλοτυπία.
Pænes,	Παρά.
Pendet,	Κρέμαται.
Pendo,	Ἡγοῦμαι, καὶ Τιμῶμαι, ϗ Σταθμίζω, ϗ Τίνω, καὶ Ἥρτημαι, ϗ Ἀποδίδομαι.
Penetrat	Ἐνδύνει.
Penicillum,	Σπογγεῖον, Σπογγάριον.
Penis,	Αἰδοῖον. Πρόσθεμα.
Penitus,	Ἐνδοτέρω, Κατὰ βάθος.
Pensat,	Ἐξισοῖ, Ἀντελλογεῖ, καὶ Σταθμίζει.
Pensilis,	Κρεμαστός.
Pensio,	Ἀναφορὰ, Ἐνοίκιον.
Penum,	Ὅσα εἰς πόσιν καὶ βρῶσιν συναθροίζεται.
Pendere,	Ἐκτίσαι, Ἡρτῆσθαι.
Peninsula,	Χεῤῥόνησος.
Pensat,	Σταθμίζει.
Penàtes,	Πατρῷοι θεοὶ, Κατοικίδιοι.
Penitentia,	Μετάνοια.
Pergula,	Μεσόδμη, Ὑπερῷον, Ὀροφή.
Penuria,	Σπάνις, Λίψις, Ἔνδεια.
Pensitationem,	Τὴν καταβολὴν, Τὴν εἰσφοράν.
Penæ,	Κηδαλον.
Penitus,	Ἔνδον, Παντελῶς.
Penusa,	Βρωτὰ καὶ ποτά.
Pensionum,	Τῶν συντελειῶν.
Pensionis,	Καταβολῆς.
Pensitatio,	Συντέλεια.
Pensitant.	Τελοῦσιν.

Peniculum,	Ἀρπεδόνιον.
Pendo pœnas,	Δίκας τιννύω.
Penetrat,	Διαπερᾷ, Διέρχεται.
Pensius,	Δαπανηρός.
Pendo,	Ἡγοῦμαι. Τιννύω.
Pendo magni te,	Ἡγοῦμαί σε πολλοῦ.
Pendo pœnas,	Τίνω τιμωρίας.
Pendit,	Κρέμαται, Ἥρτηται.
Pœne,	Μικροῦ δεῖν, Ὀλίγου δεῖν. Παρ' ὀλίγον, Σχεδόν.
Penetrale,	Μυχός.
Penitet me,	Μετανοῶ.
Penetralia,	Μυχοὶ, Ἐνδότατα.
Pœnaria cella, & Promuntarium,	Ταμεῖον.
Pepigit,	Συνέθετο, Συνετάξατο. ϗ Ἀπάκτωσεν.
Per,	Διά. Πάνυ.
Pera,	Κώρυκος.
Peracto,	Πληρωθέντος.
Peragit,	Ἀπαρτίζει.
Peragrat,	Περιέρχεται, Περινοστεῖ.
Peractis,	Ἀπαρτισθέντων.
Peragitur,	Ἀπαρτίζεται.
Percensere,	Ἐξαριθμήσασθαι.
Percidit,	Περαίνει, ὡς ἐπὶ αἰσχροῦ.
Peragit,	Περαιοῖ.
Peragat,	Διατελέση, Πληρώση, Διαπράξηται.
Percontatur,	Πυνθάνεται, Φιλοπευστεῖ.
Percontari,	Πυνθάνεσθαι.
Percolui,	Ἤσκησα.
Percontatio,	Πύσμα.
Percunctator,	Πεύστης.
Perceptio,	Συνεκδοχή.
Percussor,	Κροταφιστὴς, Φακτης.
Percurrit,	Διατρέχει, Διέρχεται.
Percussit,	Ἐξέπληξεν, Ἔπληξεν.
Percutit,	Κρούει.
Perculsum,	Ἀπωσμένον.
Percussus,	Ἐκπλαγεὶς, Ἀπόπληκτος.
Percipit,	Ἀντιλαμβάνεται, ϗ Συνίησιν.
Percensere,	Ἀπογράψασθαι.
Perditus,	Ἀπεγνωσμένος.
Perpennius,	Αὐθέντης.
Perduelliones,	Οἱ κατὰ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων βουλευόμενοι, ἢ κατὰ βασιλέων.
Percipere,	Μεταλαβεῖν.
Perditissimorum,	Ἀπολλυμένων.
Perductus,	Ἀχθείς.
Perditus,	Ἀπεγνωσμένος. ϗ Ἀπωλώλως.
Perducit,	Καθιστᾷ, Διασώζει, Διαγάγει.
Perditrix,	Ὀλέτειρα, Ὀλεθρία.
Pervicax,	Ἰταμὸς, Μονότονος, Ἰσχυρογνώμων, Ἐπίμονος.

Percipit,	Λαμβάνει. Προσοδεύεται.
Perculit,	Κατέβαλεν, Ἐξέπληξεν.
Percutit,	Πλήσσει, Παίει, Ῥαπίζει.
Peregre, adverbialiter,	Ἐπὶ ξένης, Ἀπὸ ξένης, Ἐπὶ ξένην.
Peregrinatur	Ξενιτεύει, Ἀποδημεῖ.
Peregrinus,	Ἀπόδημος, Ξένος, Ἐπίξενος.
Perimit,	Ἀναιρεῖ.
Perenne,	Ἀδιάλειπτον, Αἰώνιον.
Peregisse,	Ἠνυκέναι.
Perenne,	Ἀΐδιον, Διηνεκές.
Peregrinatio,	Ἀποδημία.
Perendie,	Εἰς τρίτην.
Peregrinus,	Παρεπίδημος.
Perfectum,	Πεπεραιωμένον, Ἀπηρτισμένον.
Perfectus,	Ἀπηρτισμένος, Τέλειος, καὶ Τετελεσμένος.
Perfecta,	Ἀπηρτισμένη, Πεπεραιωμένη.
Perfidia,	Ἀπιστία.
Perfilis,	Μακροσκελής.
Perfodit,	Διορύσσει.
Perforaculum,	Τέρετρον.
Perforat,	Διατρυπᾷ.
Perfrixit,	Περιεψύγη.
Perfundit,	Καταχέει, Καταχύνει.
Perferre,	Περιφέρειν.
Perficit,	Πληροῖ.
Perfringendas,	Κατεακτέας.
Perfrui,	Ἀπολαῦσαι.
Perficiam,	Ἀνύσω.
Perfidus,	Ἄπιστος.
Perferre,	Διαγαγεῖν.
Perfectus,	Ἀπηρτισμένος, Τέλειος. Ἑκτικός.
Perfringit,	Ἀποκλᾷ.
Perfectum,	Παρακείμενον, Πεπεραιωμένον, Συντελικόν.
Perfectissimus,	Ἀξιολογώτατος.
Pergit,	Ἐπείγεται, Σπεύδει, Ὁρμᾷ, Βαδίζει.
Pergula,	Ὑπερῷον, καὶ Ἴκρια.
Perge,	Βάδιζε.
Pergo,	Παραγίνομαι.
Pergula,	Μεσόδμη, Ὑπερῷον, Ὀροφή. Στενὸν οἴκημα.
Perhibenda,	Παρασχετέα.
Perhibentur,	Λέγονται.
Peregi,	Συνέθετο, Συνετάξατο.
Per idem,	Κατὰ τὸ αὐτό.
Perit,	Ἀπόλλυται, Ἀναιρεῖται.
Peritus,	Ἔμπειρος.
Perjurus,	Ἐπίορκος. (ροῦν.
Perinde,	Ὁμοίως, Ἔπειτα, Τοιγα-
Perinde,	Ὥστε, Παραπλησίως, καὶ Ὁμοίως.
Peritia,	Πεῖρα, Γνῶσις.
Periclitandæ,	Κινδυνευτέαι.
Peristilum,	Περίστυλον.
Periculum,	Κίνδυνος.
Per instantiam,	Διὰ βοηθείας.
Periculum facere,	Παραβολεύσασθαι.
Perlucidum,	Διαυγές, Διαφανές.
Perlucida,	Διαφανῆ.
Perlavia,	Ποδάνιπτρα.
Perlustrat,	Περισκοπεῖ.
Perluo,	Διακλύζω.
Perlucescit,	Διαφαύει.
Permiscuit,	Συνέμιξεν, Συνέχεεν.
Permisit,	Ἐπέτρεψεν.
Permulsit,	Κατέψησεν, Κατεπράϋνεν.
Permanet,	Διαμένει.
Permarini,	Διαπόντιοι.
Permeo,	Διαπερῶ.
Pernicies,	Ὄλεθρος.
Perniones,	Χέμετλα.
Pernix,	Ὠκύπους, Ἀκρότονος.
Pertinax,	Βίαιος, Δύσερις.
Pernoctatio,	Παννυχισμός.
Perna,	Σάρκινον. Ὑπόδεμα.
Pernoctat, & Pervigilat,	Διανυκτερεύει, Παννυχίζει.
Pernox,	Πάννυχος, Ἄγρυπνος.
Perorat,	Δικαιολογεῖται.
Perorare,	Τελειῶσαι, Περαιῶσαι.
Peroratur,	Δικαιολογεῖται.
Peroratio,	Ἐπίλογος.
Perperam ago,	Περπερεύομαι, Προπετεύομαι.
Perpendiculum,	Διαβήτης, Καθέτης.
Perperam,	Ἀνάμαρτον.
Perpendenda,	Σταθμητέα.
Perperus,	Πέρπερος, Προπετής.
Perpensas,	Δοκιμασθείσας, Σταθμισθείσας.
Perpetuum,	Αἰώνιον, Διόλου, Διηνεκές.
Perpotatio,	Πρόποσις.
Perpetitur,	Ὑπομένει, Καρτερεῖ.
Perpetratio,	Κατόρθωσις, καὶ Δρασματοπία.
Perpendit,	Σταθμίζει, Σηκοῖ.
Perplexe,	Σπουδαίως, Περιπεπλεγμένως.
Perplexe,	Σκολιῶς.
Perperam,	Ἐναμάρτως, Προπετῶς.
Perquirit,	Ἐκζητεῖ.
Perpetrat,	Κατορθοῖ.
Perscribit,	Καταγράφει.
Persequitur,	Κατ' ἔχθραν διώκει, Ἐπακολουθεῖ, Μετέρχεται, Περιδιώκει.
Per singulos dies	Καθ' ἑκάστην ἡμέραν.
Persona,	Πρόσωπον.
Perspicuum,	Καταφανὲς, Διαυγὲς, Πρέπτον.
Perspiciens,	Πάνυ φρόνιμος.
Perspicax,	Περίεργος.

Perspicuitas,	Λαμπρότης, Περιφάνεια.
Personarum acceptio,	Προσωποληψία.
Perseverat,	Ἐπιμένει, Ὑπομένει, Καρτερεῖ.
Perseverantia,	Ἐπιμονὴ, Ὑπομονή.
Perspicuum,	Ἔκδηλον.
Perspectus,	Εὐπροόρατος.
Perscrutatur,	Διερευνᾷ.
Persecutor,	Διώκτης.
Persecutio,	Δίωξις, Ἐπανάληψις.
Personat,	Διαχαρακτηρίζει.
Perspirat,	Διαπνεῖ.
Perstat,	Διαστήκει.
Perseveraverunt,	Παρέμειναν.
Persuaserit,	Ἀνέπεισεν.
Persequi,	Μετελθεῖν, Ἐπεξελθεῖν.
Persona,	Πρόσωπον, Προσωπεῖον.
Per se,	Αὐτόματον, Δι' ἑαυτοῦ.
Persuadet,	Ἀναπείθει, Συμβουλεύει.
Perspicua,	Δῆλα, Προφανῆ.
Perseveret,	Ἐπιμένῃ.
Perpennius,	Αὐθέντης.
Plenus,	Πλήρης.
Perpendit,	Δοκιμάζει.
Perpetrare,	Πεπλημμεληκέναι.
Perpetrata,	Γιγνόμενα.
Perpendentes etiam,	Καὶ λογισάμενοι.
Perquam,	Λίαν.
Perpeti,	Καρτερῆσαι.
Perpetratio,	Κατόρθωμα.
Pertica,	Κανὼν, Κάμαξ.
Pertica,	Μοχλὸς ληνοῦ.
Perspicuum,	Πρόδηλον, Τρανόν.
Perspiciam,	Φανήσομαι.
Pertulit,	Διεκόμισεν.
Per suffragia,	Διὰ προστασιῶν, Διὰ μαρτυριῶν.
Pertinax,	Ἐπίμονος, Φιλόνεικος.
Perceptio,	Συνεκδοχή.
Pertundit,	Τρυπᾷ.
Personat,	Χαρακτηριάζει.
Pertinet,	Ἀνῆκεν, Ἀνήκει.
Perpetuantes,	Παραμένοντας.
Percisus, Pædicatus,	Πεπυγισμένος.
Permulta,	Πάνυ πολλά.
Persolvo,	Περιλύω, Περιγράφω.
Perspicuus,	Προφανὴς, Κατάδηλος.
Perpendiculum,	Στάθμη λεξική. ὃ καλεῖται καθετήρ.
Perspicit,	Συνίησιν.
Perna,	Σάρκινον ὑπόδεμα.
Pertendit,	Σημαίνει.
Pertulit,	Ὑπήνεγκεν. Διεκόμισεν.
Pertinax,	Φιλέριστος.
Personat,	Χαρακτηρίζει.
Pertimesces,	Εὐλαβηθήσῃ.
Perditissimorum,	Ἀπολλυμένων.

Perditus,	Ἀπεγνωσμένος.
Pertinax,	Βίαιος, Δυσέριστος, Σφοδρὸς, Μονότονος, Ἐπίμονος, Φίλερις.
Perturbat,	Θορυβεῖ, Περιφύρει, Ταράσσει, Περινοστεῖ, Διαρευει, Περικυκλεύει.
Personet,	Κατηχεῖ.
Peto,	Αἰτῶ, καὶ Στέλλομαι, καὶ Ὁρμῶ.
Pertesus,	Εἰς μῖσος γενησόμενος.
Pertinacia,	Ἐγκράτεια, Φιλονεικία.
Pertesum est injuriæ,	Σικχείομαι τὴν ὕβριν.
Persequutus est,	Μετῆλθεν.
Per se,	Μόνον, Δι' ἑαυτοῦ.
Persequitur,	Ἐξέρχεται, Ἐπιδιώκει.
Persecutione,	Παραπομπῇ.
Pervadit,	Διώδευσεν, Ἐπέρασεν.
Pervadit,	Διοδεύει.
Pervasisse,	Ἐπεληλυθέναι.
Perurgetur,	Κατεπειχθήσεται.
Perversus,	Ἐπαρίστερος.
Pervigilium,	Παννυχισμὸς, καὶ ἡ διὰ νυκτὸς ἀγρυπνία.
Pervigilatio,	Παννυχίς.
Persecta tecta,	Ἀναπεπταμένη, Ἀνάστασιν ἔχουσα. ἐπ' οικίας.
Pervium,	Ὀδεύσιμον.
Pervicax,	Φιλόνεικος, Μονότονος.
	Ὑπερῷον, Καλύβη.
Pervagatur,	Περιρέμβεται.
Pervalde, Multum,	Πολὺ, Πάνυ, Λίαν.
Pervigilat,	Παννυχίζει.
Pervolat,	Διΐπταται.
Pervado,	Ἐφορμῶ.
Pervadit,	Διοδεύει.
Pervastat,	Ἐκπορθεῖ.
Pertesum,	Μῦσος.
Pervicacitas,	Μονοτονία.
Pes,	Ποῦς.
Pessum,	Βυθὸς, καὶ Βόθρος.
Pessundat,	Βυθίζει, Καταποντίζει.
Pessulum,	Μάνδαλον, Κλῖθρον, Χελώνιον.
Pessimus,	Ἔσχατος, Κάκιστος.
Pessimus,	Κάκιστος, Χείριστος, Ἔσχατος. Χείρων.
Pestimus,	Λοιμοφόρος.
Pestilens,	Λοιμώδης, Λοιμικός.
Pestis,	Λοιμὸς, Φθορά.
Pestes,	Ὄλεθρος.
Pestilentia, Lues	Λοιμὸς, Φθορά.
Pestiferum,	Λοιμῶδες.
Peto,	Αἰτῶ, καὶ Στέλλομαι, καὶ Ὁρμῶ, καὶ Ἀξιῶ, καὶ Μέτειμι.
Petivolum,	Σκοπός.
Petulans,	Ἀνάγωγος. Προαλης.

Petumen, Κτήνους ἕλκος.
Petivit, Ἤτησεν, Ὥρμησεν. (στήρ.
Petitor, Ὁ ἐνάγων, Αἰτητής. Μνη-
Petisti, Ὥρμησας. Ἤτησας.
Petitiones, Ὁρμάς.
Petulantia, Ἀναιδία, Προτέτεια.
Petulans, Προωλης, Ἰταμὸς, Προπετής.
Petuosus, Μύωψ.
Peto, Δέομαι. Αἰτοῦμαι, Ἀξιῶ.
Pexo capillo, Ἐκτενισμένος κόμη.
Pexus, Κτενισθείς.
Phalangarii, Οἱ ταῖς δοκοῖς ἀποκρεμνῶντες βάρη καρι πλέιονες ἅμα βαστάζοντες.
Phalera, Φάλαρα.
Phasioli, Λοξοί.
Piacula, Ἀποτροπιάσματα, Ἁγνιάσματα, Μολύσματα, Λύματα.
Piatur, Ἐξιλάσκεται.
Pica, Κίσσα, καὶ Πίσσα.
Picat, Πισσοῖ.
Pictor, Ζωγράφος.
Picus, Δρυοκολάπτης, Δενδροκολάπτης.
Pietas, Εὐσέβεια.
Piger, Ὀκνηρὸς, Ἀργός.
Piget me, Ὀκνῶ.
Pignerarium, Πρακτόριον.
Piget me hujus rei, Ὀκνῶ ἐπὶ τούτῳ τῷ πράγματι.
Pignus, Ἐνέχυρον, Ὑπάλλαγμα, Ἐπάγγελμα.
Pigra, Κρυψίπυρις.
Pigmentarius, Μυροπώλης, Φαρμακοπώλης, καὶ Μυρεψός.
Pila, Κρηπίδωμα, Κρηπὶς, ϗ Παραστάς, ϗ Σφαῖρα.
Pilarius, Σφαιροειδὴς, - Σφαιροποιός.
Pile, Ταυριάριοι, Ταυροκαθάπται.
Pilosus, Δασύς.
Pilus, Θρὶξ σώματος.
Pilum, Ὑπερῶον, ϗ Ῥωμαϊκὸν δόρυ.
Piatur, Ἁγνίζεται, ϗ Καθαίρεται.
Pigmentarius, Χρωματοπώλης.
Pipitat, Κορυζιᾷ.
Piligerat, Τριχολογεῖ.
Piget illum, Ὀκνεῖ.
Pila, Κρηπίδωμα, Παράστασις.
Pila, Κρηπὶς, ϗ Ὅλμος, καὶ Παραστὰς, ϗ Σφαῖρα.
Pinna, Πτέρυξ. Πτερόν.
Pinnæ, Ἐπαλξεις, Πτερά.
Pingue, Λιπαρόν.
Pinus, Πίτυς, Πεύκη.
Pipita, Κόρυζα.
Pipula, Κηκὶς, ἥτις εἰς τὸ μέλαν εἰσπέμπεται. hoc est galla.
Pirum, Ἄπιος, ὁ καρπός.
Pira & Piri, Ἄπιοι.
Pirus, Ἄπιος, τὸ δένδρον.
Pirum astrum, Ἀχράς.
Pisaculum, Ὕπερον.
Pisat, Πτίσσει.
Piscator, Ἁλιεύς.
Piscatus, Ἄγρα.
Pisces, Ἰχθύες.
Piscis, Ἰχθύς.
Piscina, Δεξαμενὴ, Ἰχθυοτροφεῖον.
Pistillum, Ἁλατρίβανος, Δοίδυξ, Τριβεύς.
Pistor, Ἀρτοκόπος.
Pistrinum, Μύλων, Ἀρτοκόπιον.
Pistrix, Κῆτος, καὶ Ἀρτοποιός.
Piscina, Δεξαμενὴ, Κολυμβήθρα.
Pisus, Πῆσσος.
Pitana, Ἀλαπη, ὡς Κικέρων.
Pituita, Φλέγμα.
Placavi, Ἐπράϋνα.
Placat, Ἱλάσκεται, Καταστέλλει.
Placabilis, Εὐκαταπράϋντος.
Placenta, Πλακοῦς.
Placent, Ἀρέσκει.
Plaga, Πληγή.
Plaga, Ζώνη οὐρανία, ϗ Ἶρις.
Plagæ, Κυνηγετικὰ λίνα.
Plagula, Δίκτυον.
Plagiarius, Ψυχαγωγός.
Planctus, Κοπετός.
Plancus, Πλατύπους.
Plane, Σαφῶς, Καὶ μέντοι.
Planta, Σφυρόν.
Plantat, Φυτεύει.
Plantæ, Μόσχοι. Τὰ φυτὰ, καὶ Αἱ φυτεῖαι.
Plantago, Ἀρνόγλωσσον.
Planum, Ἐπίπεδον, Ὁμαλόν. Σαφές.
Plausus, Κρότος.
Plautus, (cem, Βαρύωτος.
Planum, Falla- Ἀπὸ τῦ πλανᾷν.
Plantatio, Φυτεία, Μοσχεία.
Plangoribus, Κοπετοῖς, Θρήνοις.
Placare, Ἐξιλεώσασθαι.
Plaustrum, Ἅμαξα.
Plantæ, Πέλματα.
Plane, Profecto, Σαφῶς, Μέντοι, Ὄντως, Τῷ ὄντι.
Plausibile, Αιτησεκριτον.
Plagosus, Δάρτης.
Placatus, Διηλλαγμένος.
Plebiscitum, Δήμου ψήφισμα.
Plantæ, Μόσχοι.
Plicat, Πτύσσει, Διπλοῖ.
Plenum, Μεστὸν, Πλῆρες.

Plectibile, Πλεκτὸν, Πτυκτόν.
Plebs, Πλῆθος, Δῆμος. Ομικρος.
Plectitur, Πλέκεται.
Plenissime, Πληρέστατα.
Plerunque, Κατὰ τὸ πλεῖστον.
Plectile, Πτυκτόν.
Plectitur, Πλέκεται, καὶ Προστιμᾶ.
Plenius, Πληρέστατον.
Plectò, Πλέκω.
Plenissime, Ple-num, Plenitudo. Πλῆρες, Μεστόν.
Plorat, Κλαίει.
Plostrum, Ἅμαξα.
Pluma, Πτίλον, Πλουμμιν. Πτερωμνους.
Plumarius, Πτιλοβάφος.
Plumbum, Μόλιβδος.
Plurale, Πληθυντικόν.
Plurima, Πλεῖστα,
Plurifariam, Πολλαχῶς.
Plurifarie, Πολλαχῶς.
Plebeius, Δημότης.
Plus, Πλεῖον, Πλέον.
Plussivetum, Πλεῖον τοῦ δέοντος.
Pluteus, Παράθεμα.
Pluvia, Ὑετὸς, Ὄμβρος, Βροχή.
Pluralis, Πληθυντικός.
Pluraliter, Πληθυντικῶς.
Plurimum, Πλεῖον, Πλεῖστον.
Pluris, Πλείων.
Pluteum, Ἀνάκλιτον, Θυμέλη πλοίου.
Ploteum, Παράθεμα.
Plenus, Πλήρης.
Plix, Πτυχή.
Plus justo, Πλέον τοῦ δέοντος, Πλέον τοῦ καθήκοντος.
Pluteum, Παράθεμα ἐγγώνιον τρικλίνου.
Pluit, Ὕει, Βρέχει.
Pœna, Πρόστιμον, Τιμωρία, Δίκη, Κόλασις.
Pœni, Ἄφροι, Φοίνικες.
Polienda, Λελουμένα, Κνάπτρα.
Pollere, Αὔξεσθαι, Ἀνθεῖν. Λάμπειν, καὶ Φαίνεσθαι.
Pollex, Ἀντίχειρ.
Pollicetur, Ἐπαγγέλλεται, Ὑπισχνεῖται.
Polit, Κνάπτει.
Pollinis, Γύρεως.
Politus, Ἠσκημένος.
Pollinctor, Ἐνταφιαστής.
Pollet, Ἰσχύει, Λάμπει.
Pollicitatio, Ὑπόσχεσις, Ἐπαγγελία.
Polite, Συνησκημένως.
Politor, Σμήκτης.
Pollens, Φανεὶς, Λάμψας.
Polluit, Μιαίνει.
Polibant, Ἐτελείουν,
Polio, Πατροφάγος.

Pollux, Πολυδεύκης.
Pollen, Γύρις. Et Polline.
Poleitus, Εμπινης, Ἐξηρτισμένος.
Pollingo, Περιστέλλω νεκρόν. Σισοπλοκω. Ἐνταφιάζω, Ταριχεύω.
Pomarium, Παράδεισος
Pomarius, Ὀπωροπώλης.
Pomarium, Ὀπωράριον.
Poma, Ὀπώρα.
Pomœrium, Ὁ περὶ τὸ τεῖχος τόνος.
Pometum, Παράδεισος.
Poma, Ὀπώρα.
Pomiferat, Ὀπωροτροφεῖ.
Pondus, Ὁλκὴ, Σταθμός.
Pondera, Στῆσον, Σήκωσον.
Pondera, Σταθμία, καὶ Βάρη.
Ponderosum, Ἐπιβαρὲς, Βαρύ. καὶ Στιβαρόν.
Ponderat, Σταθμίζει.
Ponderator, Σταθμιστὴς, καὶ Ζυγοστάτης.
Pondo, & Pondus, Σταθμός.
Pone, Θές. καὶ Ὄπισθεν, καὶ Ὀπίσω.
Ponendum, Θετέον.
Ponit, Τιθεῖ, Τίθησιν.
Pons, Γέφυρα.
Pontifex, Ἀρχιερεὺς, Ἱερομνήμων, Ἱερεύς.
Pondus, Στάθμη, Σταθμὸν, Ὁλκή.
Ponderare, Σταθμίσαι, Στῆσαι, καὶ Σταθμίσασθαι.
Pinus, Πίτυς.
Popa, Πλακοῦς, καὶ Πόπανον.
Popa, Θύτης.
Popax, Θύτης.
Popina, Πολυτελὲς καπηλεῖον.
Poples, Ἀγκύλη.
Poplites, Ἀγκύλαι.
Popularis, Δημαγωγὸς, Ὀχλαγωγός.
Populatur, Λυμαίνεται.
Populus, Αἴγειρος, Λεύκη.
Populus alba, Λεύκη, τὸ δένδρον.
Populia, Λυχνίς.
Populum, Λεύκη, τὸ δένδρον.
Popina, Ποτιστήριον, Καπηλεῖον.
Populus, Δῆμος.
Populares, Στρατιῶται.
Populatur, Πορθεῖ, Λυμαίνεται.
Popus, Νιννιον.
Porrus capitatus, Κεφαλωτόν.
Pora mater, Πανάκεια.
Porcus, Χοῖρος.
Porrigi, Ἐκτείνεσθαι, Ἁπλοῦσθαι.
Porrigo, Πιτυρίασις
Porrigit, Ἐπιδίδωσιν, Ὀρέγει.
Porrigo, Πίτυρα τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ.
Porta, Τὸ μεταξὺ τῶν αὐλακων ὕψος.

Portat, Βαστάζει.
Porta, Ἡ πύλη.
Porro, Ἑξῆς, Λοιπὸν, Πόῤῥω, καὶ Ἔπειτα, καὶ Πάλιν.
Porrus, Πράσον.
Porrum, Κεφαλωτὸν πράσον.
Porta, Τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων.
Potens, Δυνατός.
Portendit, Σημαίνει δια τέρως.
Portentum, Τέρας.
Porticus, Στοά.
Porticulus, Κελευστής.
Portio, Τὸ ἐπιβάλλον μέρος.
Portitor, Τελώνης.
Portitorium, Τελωνεῖον.
Portorium, Τέλος.
Portulaca, Ἀνδράχνη, Ιυροσασια.
Portunus, Παλαίμων, δαίμων θαλάσσιος.
Portus, Λιμήν.
Portione, Ἐκ μέρους.
Portio, Ἀνάλογον, Ἐπιβάλλον, καὶ Μερίς.
Porticus galeæ, Λόφος.
Portella, Ῥυμοπύλιον.
Poscit, Αἰτεῖ.
Positum, Κείμενον.
Positio, Θέσις.
Possibile, Δυνατόν.
Possidet, Ἐπικρατεῖ, Νέμεται, Κέκτηται, Διακρατεῖ.
Post, Ὀπίσω, καὶ Μετὰ ταῦτα.
Posteri, Ἔγγονοι, Μεταγενέστεροι.
Postero die, Τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ.
Postes, Παραστάδες.
Postilimen, Ἐπάνοδος.
Postumus, Ὁ ζῶντος μὲν τοῦ πατρὸς συνλαμβανόμενος, ἀποθανόντος δὲ γεννώμενος.
Postilena, Ἱμὰς ὁ ἐκ τοῦ ἐφιππίου ἢ σάγματος ὑπὸ τὴν οὐρὰν ἐρομενον.
Postilena, Ὀπίσθια, Ὀπισθενη.
Posca, Ὀξύκρατον.
Possessio, Νομὴ, Διακατοχὴ, Κτῆσις.
Posterior, Μεταγενέστερος.
Postea, Μετὰ ταῦτα.
Postulantibus, Αἰτοῦσιν, Ἀξιοῦσιν.
Potus, Πόσις.
Postica, Παράθυρα κατόπιν τοῦ οἴκου.
Postmodum, Μετ' ὀλίγον.
Postridie, Μεθ' ἡμέραν.
Postulatio, Ἔντευξις, Ἀξίωσις, Αἴτησις.
Poscentium, Τῶν αἰτούντων.
Postulo, Ἀξιῶ, Αἰτῶ.
Posteritatis, Ὑστερογονίας.
Possessiones, Κτήσεις.
Postes, Θυρώματα.
Post, Μετὰ, Ὀπίσω.
Postiecus, Ὄπισθεν.
Posticium, Παράθυρα, Παραθύριον.
Postis, Παραστάς.
Postera die, Τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ.
Potat, Πίνει.
Potestas, Ἐξουσία.
Potest, Δύναται.
Potior, Ἀπολαύω, καὶ Ἐγκρατὴς γίνομαι. καὶ ἀμείνων. Διαφέρω.
Poteaculum, Βαλάνιον τὸ τῶν παιδίων κορωπιων.
Poteri, Ἀπολαύειν καὶ ἐν ἐξουσίᾳ ἔχειν.
Potissimum, Μάλιστα.
Potius, Αἱρετώτερον, Ἄμεινον, Μᾶλλον.
Potuit, Ἠδυνήθη.
Potitur, Ἀπολαύει.
Potiori, Ἀμείνονι.
Postumus, Ἀπάτωρ, Μετὰ θάνατον πατρὸς γεννηθείς.
Postriduo, Μετὰ τρεῖς ἡμέρας.
Postescus, Ὄπισθεν.
Postes, & Postui, Παραστάς.
Præbet, Παρέχει.
Precabile, Δεητικὸν, Εὐκτικόν.
Præbere, Παρασχεῖν.
Præceps, Εὐκατάφορος, Ἐπίφορος.
Præceps, Ἀπόκρημνον, Κατάκρημνος.
Præceps, Πρηνής.
Precantur, Δέονται, Ἱκετεύουσιν.
Præcantat, Ἐπᾴδει.
Præditus dignitate, Ὠχυρωμένος ἀξιώματι.
Præcedit, Προάγει.
Præceptum, Πρόσταγμα.
Præcellit, Προέχει, Ἐξέχει.
Præcepit, Διεστέλατο, Κατεστήσατο.
Præcingit, Ζωννύει.
Præcipitat, Κατακρημνίζει.
Præcipue, Ἐξαιρέτως.
Præclarum, Ἔνδοξον, Εὔδηλον, Ἔξοχον.
Præco, Κήρυξ.
Præcordia, Ὑποχόνδρια.
Præcox, Πρώϊμον.
Præciderit, Ἐκκόψῃ.
Præceptio, Ἐξαιρέτου δόσις.
Præcipitabatur, Κατεκρημνίζετο.
Præcipiti, Προπετεῖ.
Præcepto, Τοῦ προστάγματος.
Præcepissent, Παραινέσωσιν.
Præcipientes, Παραινοῦντες.
Præcipiendum, Παραινετέον.
Præcepit, Διεστείλατο. Ὑπεξεῖλε.
Præcepta, Θεωρήματα.
Precatur, Ἱκετεύει.
Præcipitat, Κατακρημνίζει.

Precario,	Κατὰ συγχώρησιν.
Præcordia,	Καρδιότης.
Præcipit,	Παραινεῖ. Ταχει.
Præceps,	Ὠκυπέτης, Ὠξύς.
Prædamnatos,	Προκαταγνωσθέντας.
Prædatur,	Ληηλατεῖ, Ἁρπάζει.
Præda,	Ἁρπαγή.
Prædia,	Ἔγγαια κτήματα.
Prædiator,	Ὑπὲρ φόρου δήμου ἐνδεδεμένος.
Prædicit,	Προλέγει.
Prædicamenta,	Προκηρύγματα.
Præductal,	Παράγραφος.
Prædicatio,	Κήρυγμα.
Præditus sum,	Τυγχάνω.
Præditus,	Γεννηθεὶς, ἤτοι προαχθεὶς, Κεχορηγημένος, Ὠχυρωμένος.
Prædicamenta,	Πρωτότυπα, Πρόδηλα.
Prædicat,	Προλέγει, Κηρύσσει.
Prædiator,	Ὠνητὴς ὑπαρχόντων.
Præero,	Ἄρξω.
Præest,	Προηγεῖται. Προέστηκεν, Ἐφέστηκεν.
Præesse,	Ἄρχειν, Προεστάναι.
Præfatio,	Προαγὼν, Πρόλογος, ϗ Προοίμιον.
Præfecit,	Προέταξεν, Προεποίησεν, Προέστησεν.
Præfectus,	Προτεταγμένος, ϗ Ὁ ὕπαρχος.
Præferendus,	Προτιμητέος.
Præferenda,	Προτιμητέα.
Præfectus castrorum,	Στρατοπεδάρχης.
Præfectus regionis,	Τοπάρχης.
Præfectus prætorii,	Ὕπαρχος τῦ πραιτωρίου.
Præfectus cohortis,	Ἔπαρχος τῆς κοόρτις.
Præfectus urbis,	Ἔπαρχος Ῥώμης τῆς πόλεως.
Præfectus fabrorum,	Ἔπαρχος τῶν τεχνιτῶν.
Præfectus autem prætorio, per dativum, fit participium,	Προτεταγμένος τῦ πραιτωρίου.
Præfectus cohortis,	Προτεταγμένος τῆς κοόρτις.
Præfectus urbi,	Προτεταγμένος Ῥώμης τῆς πόλεως.
Præfectus fabris,	Προτεταγμένος τῶν τεχνιτῶν.
Prætorio,	Προτάσσω σε τοῦ πραιτωρίου.
Præficio illum cohorti, aliis etiam.	
Præfert,	Προκρίνει, Παραφέρει.
Præfectus ærarii,	Ἔξαρχος γαζοφυλακίου.
Præfringit,	Ἀποκλᾷ.
Præfica,	Ἡ πρὸ τῆς κλίνης ἐν τῇ ἐκφορᾷ κοπτομένη, Θρηνῳδὸς ἐπ' ἐκφοράν.
Præficere,	Καθιστῶταις.
Præfici,	Προηγεῖσθαι, Φροντίζειν, Προτετάχθαι.
Præficit,	Προΐστησιν.
Præficio,	Προτάσσω.
Præfatio,	Πρόλογος, Προγραφὴ, Προλεγομένη λαλιά.
Præfert,	Παραφέρει, Προφέρει.
Præfidens,	Ὑπερπεποιθώς.
Prægnans,	Ἔγκυος, Ἐγκυμονῦσα.
Prægressus,	Προελθών.
Prægressus,	Προήγησις.
Præjudicium,	Πρόκριμα.
Prælato,	Προταγέντι.
Præmium,	Γέρας.
Præmetivum,	Ἡ πρὸ θερισμοῦ Δήμητρας θυσία.
Prænomen,	Προωνύμιον.
Præmotio,	Προβιβασμός.
Præparo me,	Παρασκευάζομαι.
Præproperat,	Προπετεύεται.
Præputium,	Ἀκροβυστία.
Præponderat,	Κατάγει, Καταῤῥέπει.
Præpositus,	Ἐφεστὼς, Προστάτης.
Præposterum,	Ὑστερόπρωτον, Ὑπέρβατον.
Præponderatio,	Ῥοπή.
Prærogativa,	Πρόλημμα.
Prærogativas,	Πλεονεξίας.
Præfertor,	Ἀφαρναξ.
Prærupta loca,	Ἀπόκρημνοι τόποι.
Prærupta,	Ἀπόκρημνα, Ἀπεῤῥωγότα.
Præs,	Ἔγγυος, Ἀνάδοχος.
Præsaga,	Πρόμαντις.
Præsegmina,	Ἀπονυχίσματα.
Præsens,	Ἐπιφανὴς, καὶ Παρὼν, καὶ Εὔχαλκος.
Præsepia,	Φάτνη.
Præsertim,	Μάλιστα, Ἐξαιρέτως.
Præstantissimus,	Ἐπιφανέστατος, Γενναῖος.
Præstat,	Παρέχεται.
Præstigiator,	Ψηφοπαίκτης.
Præsto,	Παραχορηγῶ.
Præstulari,	Προσκαρτερεῖν, Παραμένειν.
Præsipitur,	Ὑφηγεῖται.
Præsto sum,	Προσκαρτερῶ, Προσεδρεύω.
Præsentibus,	Παροῦσι.
Præsidis,	Ἡγεμόνος.
Præsidali,	Ἡγεμονικαί.
Præsidales,	Ἡγεμονικοί.
Præsultum,	Ταριχηρὸν, Νεαλές.
Præses,	Ἡγεμών.
Præsultor,	Ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖς προορχούμενος.

Præsidia,	Φυλακαὶ, Φρούρια.
Præstitum,	Παρεσχηματισμένον.
Præsentis,	Παρόντος.
Præscriptio,	Παραγραφή.
Præstantius,	Διαφορώτερον, Ἐπιφανέστερον.
Præsumpsistis,	Προλαμβάνετε.
Præsumant,	Προλάβωσιν.
Præsto est,	Παρεδρεύει. Προσκαρτερεῖ.
Præsunt,	Προΐστανται.
Prosequantur,	Προπέμψωσι.
Præsumat,	Ὑφαρπάσῃ.
Præsertim cum,	Ἄλλως τε.
Præstituto,	Ὁρισθέντος.
Præsentia,	Παρουσία. Παρόντα.
Præsensio,	Πρόγνωσις.
Præstat,	Παρέχει.
Præsto,	Προσκαρτερῶ. Παρέρχομαι, Παρεδρεύω.
Præsago,	Προμαντεύομαι.
Præsidium,	Παραφυλακὴ, Προστασία, Πρόνοια, Φρουρὰ, Ὀχύρωμα.
Præstolari,	Προσκαρτερεῖν.
Præsecutio,	Ἐκστάσεις.
Præsumptione,	Προλήψει.
Præstolare,	Περισκόπει. Περιμένει. Ἐπιτήρει.
Prænomen,	Παρώνυμον.
Præsepium,	Φάτνη.
Præsalum,	Ταριχηρόν.
Proserpina,	Περσεφόνη.
Præstigiis,	Παραλογισμοῖς, Πανουργίαις.
Præstigiator,	Ψηφοπαίκτης.
Prætendit,	Παρατείνει. ϗ Προφασίζεται.
Præter,	Ἐκτὸς, Χωρὶς, Πλήν.
Prætentura,	Προβολὴ, Ἐπιτείχισμα.
Præterea,	Παρεκτὸς, Πρὸς τούτοις. Ἔξωθεν.
Præsumpsistis,	Προλαμβάνετε.
Præstantissimus,	Ἐπιφανέστατος.
Præterit,	Παρέρχεται.
Prætervehor,	Παραπλέω, Παροδεύω.
Prætexta,	Περιπόρφυρα.
Prætor,	Στρατηγός.
Prætextatam,	Ἔντιμον.
Præter spem,	Παρὰ προσδοκίαν.
Prætexto,	Προφάσει.
Prætura,	Στρατηγία.
Prætereo,	Παρέρχομαι.
Prætorium,	Εἶδος ἅρματος.
Præterquam,	Παρεκτός.
Præterea,	Πάλιν.
Prætervehitur,	Παραπλεῖ.
Prætendit,	Προτείνει.
Prævaricat,	Διασκελίζει.
Prævenit,	Φθάνει, Ἔφθακεν.
Prævaricor reo,	Καθυφίημι τοῦ ὑπευθύνου.
Prævaricor tibi,	Νοσφίζομαί σε.
Prævitam,	Γεγενημένην.

Prævaricor,	Νοσφίζομαι.
Prævaricatio,	Ἡ ἀπόστασις, Παράβασις.
Prata,	Λειμῶνες.
Prandium,	Ἄριστον.
Pratum,	Λειμὼν, Χορτοκοπεῖον.
Pravus,	Σκαιὸς, Φαῦλος.
Prandicularius,	Ἡ μετὰ μνηστείαν ἡμέρα.
Pravæ,	Σκολιαί.
Precario,	Κατὰ ἀξίωσιν, ϗ συγχώρησιν, Κατὰ δέησιν.
Precatur,	Ἱκετεύει, Εὔχεται, Δέεται.
Precor,	Ἱκετεύω, Δέομαι, Παρακαλῶ.
Premit,	Θλίβει, Βαρεῖ, Συνεκπιέζει.
Prænum,	Εἰπωτήριον λινοῦ.
Prændit,	Ἀράσσεται, Συλλαμβάνει.
Præstantius,	Διαφορώτερον, Ἐπιφανέστερον.
Pretiosa,	Ἀξιοτίμητος.
Pretiosum,	Πολυτελὲς, Πολυτίμητον, Βαρύτιμον, Τίμιον.
Pretium,	Τίμημα ἐπὶ τοῖς ὠνίοις καταβαλλόμενον.
Prensatio,	Ἀγγαρεία.
Pressorium,	Πιεστήριον, Πιαστήριον.
Preces,	Ἱκεσίαι.
Premuntur,	Συνέχονται.
Pridie,	Πρὸ μιᾶς.
Primogenitus,	Πρωτογέννητος, ϗ Πρωτότοκος.
Privilegium,	Πρωτοπραξία.
Primitiæ,	Ἀπαρχαί.
Primordium,	Ἀπαρχὴ γένους.
Primores,	Πρωτοστάται, ϗ Πρόεδροι.
Primores,	Ἔξαρχοι, Πρωτοστάται.
Primus,	Πρῶτος.
Princeps,	Πρωτοστάτης, Προεστώς.
Principale,	Ἀρκτικὸν, Πρωτότυπον, Ἡγεμονικὸν, Ἀρχέτυπον.
Princeps,	Πρωτοπολίτης, Ἔξαρχος.
Principatus,	Προέδρα, Προεδρία. Προοίμιον, Προκαταρκτικόν. ϗ Ἀρχή.
Principium,	Ἀρχή.
Prior,	Πρότερος.
Prisca,	Ἀρχαῖα.
Pristina,	Ἀρχαῖα.
Privata,	Ἰδιοτητα, Ἰδιωτικά.
Privaticia,	Στερητικά.
Privigna,	Προγόνη.
Privignus,	Πρόγονος.
Privilegium,	Προνομία.
Pro,	Ἀντὶ, καὶ Ὑπὲρ, Πρὸ, Ἔμπροσθεν. Ὡς.
Probabilia,	Εὐαπόδεικτα. Πιθανά.
Probat,	Δοκιμάζει, Στρατεύει.
Probationem,	Τὸν ἔλεγχον.
Probatio,	Ἀπόδειξις, Δοκιμασία, Ἔλεγχος.
Probationes,	Δόξαι φιλοσόφων.

Probatus, Δεδοκιμασμένος, ϗ Ἐξητασμένος.
Probi, Εὐδόκιμοι.
Probra, Ὀνείδη. Ὀνείδισον.
Probrum, Αἰσχρὸν, Ὄνειδος.
Probrosus, Ἐπονείδιστος, Ἐπίῤῥητος.
Probus, Αἰδήμων, Δόκιμος, Καθήκων, Ἐλεύθερος, Εὐδόκιμος.
Procantat, Προᾴδει.
Procastria, Οἰκήματα πρὸ παρεμβολῆς.
Procedit, Προκόπτει ἐπὶ τάξει.
Procello, Προφθάνω, Ὑπερέχω.
Procax, Αὐθάδης, Ἰταμὸς, Προπετής
Procella, Καταιγίς.
Processit, Προέκοψεν, Ἐν στρατιᾷ προελήλυθεν.
Processus, Προκοπὴ, Προκοπάς.
Procellit, Προέχει, Ἐξέχει.
Procedit, Προάγει.
Proclive, Κάταντες.
Proclive, Κατωφερές. Ἐπαχθῶς, Ὀχληρῶς, ϗ Ἀθρόως.
Proceres, Ἔξαρχοι, Πρωτοπολῖται.
Procreaverit, Γεννήσῃ.
Procreatio, Γενεὰ, Γένους καταγωγή.
Procreavit, Ἐγέννησεν.
Processerat, Προεληλύθει, Προκεχωρήκει.
Populus, Λαός.
Procrastino, Ὑπερτίθεμαι, Ἀναβάλλομαι.
Procinctum, Ὅταν εἰς πόλεμον συγκαλέσωνται.
Procubuit, Προέπεσεν.
Procitat, Προεκκαλεῖται.
Procul, Ἐγγὺς, ϗ Μακρὰν, ϗ Πόῤῥωθεν.
Proculus, Τηλέγονος.
Procus, Μνηστήρ.
Procudium, Τέρας.
Procupationem, Φροντίδα.
Procurator, Φροντιστής.
Prodentiæ, Δεινότητος.
Proderet, Ἐπιδοθῆναι ϗ Αὐξηθῆναι.
Prodest, Ὠφελεῖ.
Prodigium, Φάντασμα, Τέρας, Διὸς σημεῖον.
Prodigus, Ἄσωτος, Ἀνάλωτος, Γαστρίμαργος.
Proditus, Προχειρισθείς.
Proditor, Προδότης.
Prodigi, Ἄσωτοι.
Producit, Ἐκτείνει, Ἐξάγει, Προάγει, ϗ Ἐλαύνει σίδηρον ἢ χαλκόν.
Prodit, Προδίδωσιν. Προέρχεται.
Productus sum, Προήχθην, Προέκοψα.
Promotus sum.
Prœlium, Πόλεμος, Μάχη, Παράταξις
Prœlio, Συμβολῇ, Πολέμῳ.
Prœtuli, Προειλόμην.
Profani, Ἀμύητοι, Βέβηλοι, Ἀνίεροι.
Pro facto, Ἴσον, Ὅμοιον τῷ γεγονότι.
Profanus, Βέβηλος, Ἀνόσιος.
Profecit, Προέκοψεν, Προεχώρησεν, Ὠφέλησεν ἐν παιδείᾳ.
Profecit, Ὠφελήθη. Ἤνυσεν.
Profecto, Δηλονότι, Δηλαδή.
Profert, Προφέρει, Προαίρει.
Professores, Σοφισταὶ, Σχολάρχαι, Καθηγηταί.
Proficiscitur, Ἀποδημεῖ, Ὁρμᾷ.
Proficio, Προκόπτω.
Profiteor, Προγράφομαι. ϗ Δημοσίᾳ διδάσκω. ϗ Ὁμολογῶ.
Profiteor, Ἀπογράφομαι. Ὁμολογῶ. Σοφιστεύω.
Proficit, Ἀνύει.
Profliganda, Ἀπαιτητέα.
Profligant, Ἀπαιτήσωσιν.
Profligatum, Καταναλωμένον, Καταπονηθέν.
Profligatum, Προκεκομμένον.
Profusa, Ἡ δαψιλής.
Profundum, Βύθιον, Βαθυ, Βυσσόν.
Profugus, Φυγὰς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος.
Profutura, Συνοίσοντα, Ὠφελήσοντα. Προεσόμενα.
Progeniculo, Γονοῦμαι.
Progenies, Ἀπογονή.
Progeniculatur, Γονυπετεῖ.
Progestia, Προάστια.
Prohibitæ, Κεκωλυμέναι.
Prohibiti, Κωλυθέντες.
Prohibet, Κωλύει.
Projectus, Ἔκβολος, Ἔκβλητος, Πρόχειρος, Ἔκφορος.
Proinde, Οὕτως Διὸ δή.
Proicit, Ῥίπτει.
Projectus, Ἐκβεβλημένος, Ἐξεῤῥιμμένος.
Projecerit, Ἐκρίψειεν.
Projecta tecta, Ἀνατεταμένην, Ἀνάστασιν ἔχουσα, ἐπ' οἰκίας.
Prolata, Ἡ ἐξενεχθεῖσα.
Proles, Γενεὰ, Γονή.
Prolixitate, Μήκει, Μεγέθει, Διαστήματι.
Prolixius, Προελκυσμένον.
Prolixe, Προελκυσμένως, Αὐτάρκως.
Prolixas, Ἐπιμήκεις.
Proloqui, Φράσαι.
Proluit, Ἐπέκλυσεν.
Proluvies, Κοιλίας ὑπερέκχυσις.
Prolaturus, Ἐξοίσοντα.
Proles, Soboles.
Proluvies, Κοιλίας ἔκχυσις.
Prolixus, Τετανόθριξ.
Promatur, Ἐξενεχθῇ.
Promeruisse, Εὖ πεποιηκέναι.
Promit, Προφέρει, Προαίρει.
Prominet, Προκύπτει, Προκόπτει
Promulgatam, Νομοθετηθεῖσαν.
Promittit, Ἐπαγγέλλεται.
Promiscue, Μίγδην, Κοινῇ.
Promiscue, Ἀδιαφόρως.

Promotus, Προβιβασθείς.
Promotio, Προβιβασμός.
Promisit, Ἐπηγγείλατο.
Promulgat, Νομοθετεῖ, Προχειρίζει, Θεσπίζει.
Promptus, Πρόχειρος.
Promiscue, Ἀναμὶξ, Χύδην.
Promitto, Ἐπαγγέλλομαι.
Promotus est, Προεβιβάσθη.
Promptum, Πρόχειρον.
Promptus, Εὐπρόφορος, Εὐπροαίρετος.
Promontorium, Ἀκρωτήριον.
Pronomen, Ἀντωνυμία.
Pronuba, Ἡ παράνυμφος.
Pronuntiabile, Ῥητόν.
Pronuntiat, Ἀποφαίνεται, Προαγγέλλει.
Pronuntiatio, Ἀπόφασις, Ἀπόκρισις.
Pronuntio, Προαγγέλλω.
Pronus, Πρηνής.
Pronununtia, Προφορὰ, Ὑπόκρισις.
Propagator, Κατορθωτής.
Propaginis, Ἀπώρυγος.
Propalam, Ἐμφανέστατα.
Propagare, Producere.
Propagatam, Ἐκτεταμένην. ἔστιν δὲ ἐπὶ χρόνε.
Propagatio, Προμόσχευσις.
Propagarit, Ἐπεκτείνη.
Prope, Ἐγγύς.
Prope, Σχεδόν.
Propediem, Τὴν ταχίστην, Ταχέως.
Propellebantur, Ἀπωθεῦντο.
Propelluntur, Ἀπωθεῦνται, Ἐκβάλλονται.
Propemodum, Σχεδόν.
Propagines, Ἀπώρυγες.
Prope partum, Ἐγγὺς τοκετε̃, Ἐπίτοκος, Ἐπίτεξ.
Properat, Σπεύδει.
Propinquus, Συγγενὴς, Ἀγχιστεύς.
Propinquitas, Ἀγχιστεία, Συγγένεια.
Propitius, Ἵλεως.
Propono, Προτίθημι, καὶ Προτείνω.
Proportione, Κατὰ τὸ ἀνάλογον, καὶ κατὰ τὸ ἐπιβάλλον.
Propellere, Ἀπώσασθαι.
Proportio, Ἀναλογία.
Propositum, Προαίρεσις, Πρόθεσις. καὶ Προσκείμενον.
Proprietas, Κυρία, Δεσποτεία.
Proprie, Κυρίως, Καθολικῶς.
Propter, Διά.
Promptum, Facilem.
Promptius, Προθυμότερον.
Propalare, Ἀναχρονίσαι.
Propugnacula, Προμαχῶνες, Ἐπάλξεις.
Propulatur, vide Populatur.
Propago, Ἡ καταβολὴ, Ἡ ἐπίδοσις τοῦ γένους, Γονή.
Propugnaculum, Προμαχών. Βοήθεια. Ἔπαλξις.
Propulsare, Ἀποκρεσαι, Ἀκροβολίσαι.
Proquæstor Ἀντιταμίας.
Propulsat, Ἀπωθεῖται.
Propula, Πολίς.
Protegat, Προασπίζῃ.
Pro rata, Τὸ αιρεν κατὰ τὸ ἐπιβάλλον.
Proreta, Πρωρεύς.
Prorogat, Ὑποπαραιτεῖται.
Pro rata portione, Κατὰ ἀναλογίαν.
Prorogata fuerint, Ἐπεξετάθη, Ὑπερετέθη, Ἐξελοιπάσθη.
Proruptia, Ἀπόκρημνα.
Prosaltor, vide Præsultor.
Prosapies, Γένους καταγωγή.
Prosapexa tunica Πεξον ἱμάτιον.
Prosapia, Ἐκ προγόνων εὐγένεια. καὶ Συγγένεια.
Prosequantur, Προπέμψωσιν.
Prosequi, Διελθεῖν.
Prosequutorum, Παραπομπῶν.
Prosecutione, Πομπῇ.
Prosecutus est, Κατέθετο.
Proscle, Ἀκροθίνια.
Prosequor, Παραπέμπω.
Prosequitur, Διέξεισιν. Προπέμπει.
Prosequitur, Ἐπιδιώκει, Ἐπεξέρχεται, Προΐσχεται.
Prosecutio, Παραπομπή.
Prosequimini, Προπέμψατε.
Prosecutor, Παραπομπός.
Proserpina, Περσεφόνη, Κόρη.
Prosiciæ, Αἱ τῶν θυμάτων ἀπαρχαί.
Prosidens, Πρόεδρος.
Prospectus, Ἄποψις.
Prospere, Εὐτυχῶς, Κατὰ προαίρεσιν, Αἰσίως, Εὐμενῶς, Κατὰ γνώμην.
Prosperum, Αἴσιον.
Prospicio, Βλέπω, Προορῶ.
Prospicit, Προβλέπει, Προνοεῖται.
Prostratus, Προεστρωμένος.
Proscriptio, Προγραφή.
Prostravi, Κατέστρωσα.
Prostat, Προέστηκεν. Προνοεῖ.
Prosternit, Προστρωννύει.
Protegit, Ὑπερασπίζει.
Protelum, Ἔκλαμπρον.
Protego, Προκαλύπτω, Προασπίζω.
Postulatitium, Αἰτησομεν.
Pro sua rientia, Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐντρέχειαν, ἐμπειρίαν.
Prote— etum. Ἐκθέτης.
Protector, Προασπιστής. (φνω.
Protinus, Παραχρῆμα, Εὐθέως, Ἄ-

Proterbitas,	Προπέτεια.
Protrahit,	Ἐξάγει.
Proterbus,	Προπετὴς, Θρασύς.
Protestentur,	Ὁμολογοῦσιν.
Protegit,	Προασπίζει.
Proverbium,	Προοίμιον.
Providentia,	Πρόνοια.
Providus,	Προνοητικός.
Provincialis,	Ἐπαρχιώτης.
Provideo,	Προνοῶ, Προορῶ.
Provisio,	Πρόνοια.
Providenter,	Φανερῶς.
Provocat,	Προκαλεῖται, Ἐπικαλεῖται.
Provolutus,	Προκυλισθείς.
Provocatio,	Ἔκκλητος.
Provocaveritis,	Ἐπικαλέσησθε.
Provectus,	Προαχθεὶς, Προκύψας, Προβεβηκώς.
Provehit,	Προβιβάζει.
Provincia,	Ἐπαρχία.
Proverbium,	Ἐπίῤῥημα. Παροιμία.
Providenter,	Προνοητικῶς, Προγνωστικῶς.
Prout,	Καθὼς, Ὡσάν.
Proxime,	Ἔγγιστα, Ἐγγὺς, Πρὸ ὀλίγου.
Proximitas,	Ἀγχιστεία.
Proximus,	Ἐγγύτατος, Πλησίος.
Prudentia,	Ἐμπειρία, Σύνεσις, Γνῶσις, Πρόνοια.
Prudentiores,	Φρονιμωτέρους.
Prudentissimi,	Συνετώτατοι.
Pruinas,	Πάχνας.
Pruna,	Ἀνθράκιον. Κοκκύμηλον.
Prurigo,	Κνηφη.
Prurit,	Κνηφεῖ.
Pruina,	Πάχνη.
Pubes,	Ἥβη. καὶ Ἐνῆλιξ, καὶ Ἠΐθεος.
Puberes,	Ἐνήλικες, καὶ Βούπαιδες.
Puberes,	Ἠΐθεοι.
Publicanus,	Δημοσιώνης, Τελώνης.
Publicola,	Δημοκήδης, Δημοτικός.
Publicano,	Τῷ τελώνῃ.
Puberale,	Ἐφήβιον.
Publica euliola,	Τριβάς.
Pubellius,	Φάγρος.
Pudens,	Αἰσχυντηρός.
Pudicitia,	Σωφροσύνη, Αἰδώς.
Pudor,	Αἰδὼς, Αἰσχύνη.
Pudicus,	Αἰδήμων, Σώφρων, Αἰδεστικός.
Pudenter,	Αἰδημόνως, Αἰδεστικῶς.
Pudet me amoris,	Ἐπαισχύνομαι τῷ ἔρωτι.
Puella,	Κοράσιον, Κόρη, Παιδίσκη.
Puer,	Παῖς.
Pudicitia,	Ἀφθορία.
Puerilis,	Παιδικός.
Puellus,	Παῖς αρχαιος.
Puerperium,	Παιδογονία, Τοκετός.

Puerarius,	Παιδεραστής.
Pueritia,	Παιδία, Παιδιότης.
Pugilla,	Ἐπισφερια.
Puerpera,	Λοχὸς, Νεοτόκος.
Pugillares,	Πινακίδες.
Pugil,	Πύκτης. Ἐπισφεριον.
Pugillum,	Δρὰξ χειρός.
Pugilli,	Ἐπισφερα.
Pugilis,	Παγκρατιαστὴς, Πύκτης.
Pugio,	Παραξιφίδιον, Παραζώνιον.
Pugna,	Μάχη, Πυγμή.
Pugnus,	Γρόνθος.
Pulcher,	Ὡραῖος, Εὐειδής.
Puleium,	Γλήχων.
Pulenta,	Ἄλφιτα.
Pulex,	Ψύλλα.
Pulix,	Πτύλη.
Pullatus,	Μελανείμων.
Pullum,	Φαιόν.
Pullus,	Νεοσσός.
Pulmentarium,	Προσφάγιον.
Pulmo,	Πνεύμων.
Pulpæ,	Σάρκες.
Pulpitum,	Θυμέλη, Σανίδωμα ἐπίπεδον.
Pulla, Nigra.	
Pullus,	Παραφυάς. καὶ Νεοσσὸς, καὶ Ὄρνις.
Pullat (In Georgia arbores dicuntur quotiens ramos ex se generant)	Παραφυάδας βάλλει, Βλαστάνει.
Pullos,	Ὀρνίθια.
Pulsat,	Κροτεῖ, Αἰτιᾶται, Ὠθεῖ.
Pulsati,	Καταιτιαμένοι, Αἰτιαθέντες, Ὀχληθέντες.
Pupilla,	Κόρη.
Pulsavit,	Ὤχλησεν, Ὀχλήσῃ.
Pulver,	Κονιορτός.
Pulvinar,	Καθίδρυμα, Στρωμνὴ θεοῦ.
Pulvinum,	Προσκεφάλαιον.
Pulpitum,	Βάσις ξυλικον.
Pulpitus, & Pluteus,	Θυμέλη.
Pulvix,	Κονιορτός.
Pumex,	Κίσηρις.
Pumilio,	Νάνος.
Punctum,	Κέντημα.
Pungit,	Κεντᾷ, Νύττει, Στίζει.
Punicus,	Φοινίκινος. Φοῖνιξ τὸ γένος.
Puniceus,	Φοινικοῦς.
Punit,	Τιμωρεῖται, Κολάζει.
Punitur,	Κολάζεται, Τιμωρεῖται.
Puni,	Ἄφροι.
Puniri,	Κολάζεσθαι.
Puniendo,	Τιμωρητέῳ.
Puppæ,	Πλαγγόνες, Αἱ τῶν παιδίων νύμφαι.

Pupilla,	Κόρη. Ορφανή.
Pupillus,	Ορφανὸς, Λιπεργνης.
Puppes,	Πρύμνα πλοίου.
Pupus,	Βρέφος, Νανίον.
Pupior,	Παιδεύομαι.
Purgat,	Καθαίρει.
Purpura,	Πορφύρα.
Purpurissum,	Φῦκος.
Purus,	Καθαρὸς, Ψιλός.
Pura,	Ἁγνὰ, Καθαρὰ, Ψιλή.
Purgare,	Καθαίρειν.
Pus,	Ἔμπυον, Πῦον.
Pusillum,	Μικρόν.
Pustula,	Φλύκταινα.
Putacilla,	Κατάπτυσμα.
Pulvis,	Ὁ χοῦς.
Putamen,	Κέλυφος, Λέπυρον.
Putat,	Δοκεῖ. Κλαδεύει, Ξαίνει.
Putator,	Κλαδευτής. Καθαριστής.
Putres fungos,	Ψαφαροὺς κομαρίνας.
Putilia,	Μόνα.
Puteal,	Περιστόμιον.
Putidum,	Σεσηπὸς, Οζόμενον.
Puteus,	Φρέαρ.
Putamina,	Κλαδεύματα.
Putre,	Ψαφαρὸν, Εὐδιάλυτον.
Putatum,	Κεκλαδευμένον.
Puti,	Μικροί.
Puto,	Οἶμαι, Νομίζω.
Putus,	Μικρὸς, Αὐτός.
Puves, vide Pubes.	

Q

Qua,	Ποῖα, Πόθεν, Τις.
Quadrantale,	Κεράμιον.
Quadra,	Τόπος.
Quadrigarius,	Ἁρματηλάτης, Ἱππηλάτης, Ἡνίοχος.
Quadrijugem,	Τέτρωρον.
Quadriga,	Τέθριππον.
Quadruplum,	Τετραπλοῦν.
Quadrigum,	Τετράζυγον.
Quadratum,	Τετράγωνον.
Quadriremis,	Τετρήρης.
Quæ,	Οἷα, Ποία, καὶ Ἥτις.
Quænam,	Τίς ποτε, Τίνες ποτε.
Quæ,	Τίς, θηλυκῶς, ϗ Τίνα ὀδετέρως.
Quæque,	Ἑκάστη.
Quærit,	Ζητεῖ.
Quæso,	Δέομαι.
Quæstio,	Ἐξέτασις, Ζήτησις, Κηδεία, καὶ Βασάνων. ἐξέτασις.
Quæro,	Πορίζω, Ζητῶ.
Quæstus,	Πόρος, Πρόσοδος.
Quæstuaria,	Πρακτικὴ, Πορν.
Quæstuosus,	Ἐπικερδής.
Quæsitus est,	Προσεπορίσθη.
Quæstor,	Ταμίας.
Quale,	Ποταπὸν, Οἷον.
Qualem,	Ποταπόν.
Qualibet,	Τῇ τυχούσῃ.
Qualitas,	Ποιότης.
Qualis,	Οἷος, Ὁποῖος, Ποία, Ποταπός.
Qualiter,	Ποταπῶς.
Qualus,	Ἠθμὸς, Διυλιστήρ.
Qualus,	Σώρακος, Κόφινος.
Quam,	Ἥντινα, Πάνυ, ἢ Πόσηπερ.
Quam diu,	Ἐφ' ὅσον. Ἐπὶ πόσον.
Quanquam,	Εἰ ϗ, Ἐπεί περ, Καίπερ, Εἰ καὶ ταμάλιστα.
Quamnam,	Τίνα ποτέ.
Quamvis,	Εἰ καίτοι, Εἰ ϗ ταμάλιστα.
Quamdudum,	Ὡς ἂν δήποτε.
Quamdum,	Τινα ποτέ.
Quam mox,	Ἅμα τῷ, Ὁπηνίκα.
Quamobrem,	Διὰ ποῖον πρᾶγμα.
Quamprimum,	Τὴν ταχίστην.
Quanam,	Τίνι δή.
Quandam,	Τίνα ποτέ.
Quando,	Πότε, Ὁπότε, Ἐφόσον, Ἐπειδή.
Quandoquidem,	Ὁπότε, Ἐπειδή.
Quandocunque,	Ὁποτε δὴ, Ὡ δή ποτε χρόνῳ.
Quandoque,	Ὁ τεδή.
Quantitas,	Ποσότης.
Quanticunque,	Ὁσουδή ποτε.
Quantisper,	Πόσως.
Quantum,	Πόσον, Ἡλίκον.
Quantulum,	Ποσόν τι.
Quapropter,	Διὸ, Διόπερ.
Quare,	Διατί, Διότι.
Quartana,	Τεταρταῖος.
Quartemur,	Τεταρτολογηθῶμεν.
Quas,	Ἃς, Ποίας.
Quascunque,	Ἁσδή ποτε.
Quatuor,	Τέσσαρα.
Quasi,	Ὡσεὶ, Ὡσανεὶ, Ειδε.
Quasat,	Ὅταν φωνεῖ βάτραχος.
Quasillus,	Κάλαθος.
Quassum,	Σαθρὸν, Σαβακουν.
Quatenus,	Ἐπειδὴ, Ὅπως αναδεδη καὶ Ἐπιτοσοῦτον.
Quatit,	Σείει, Τινάσσει.
Que,	Τε, Καί.
Quem,	Τίνα.
Quemadmodum,	Τίνα τρόπον.
Quemcunque,	Ὁντιναοῦν δήποτε.
Quemquam,	Ὅλως τινά.
Quempiam,	Τινὰ ἀρχαῖον.
Quemque,	Ὅντινα, Ἕκαστον.
Quemdam,	Ὅντινα.

Queo,	Δύναμαι.
Quercus,	Δρύς.
Querela,	Μέμψις ματαία.
Queramur,	Μεμφώμεθα.
Querimonia,	Μέμψις.
Queritur,	Μέμφεται.
Queruntur,	Ἀποδύρονται. Μέμφονται.
Qui,	Ὅστις. Ποιὸς, -Ποιά.
Qua,	Οἱ. καὶ Τινες, καὶ Τις.
Qua,	Ὅτι.
Quibus,	Οἷστισιν.
Quibuscunque,	Ἑκάστοις.
Qui amat,	Ὁ φιλῶν, ἡ Φιλοῦσα, Τὸ φιλοῦν.
Quiscumque,	Ὅστις δή ποτε, Ὅστις οὖν,
Quinam,	Τίνες, Τίνες ποτὲ, Τίς ποτε.
Quid,	Τί.
Quidem,	Μέν.
Qui dicit,	Ὁ λέγων.
Qui dicitur,	Ὁ λεγόμενος.
Qui dictus est,	Ὁ λεχθείς.
Qui dixit,	Ὁ εἰπών.
Quid ita?	Τί ἄρα;
Quid mea?	Τί πρός με;
Quid ni?	Ἐπειδὴ, Εἰ δὲ μήτε.
Quidnam,	Τί ἄν.
Quid quasi,	Τιοτι.
Quídque,	Τί τε.
Quidquid,	Ὅ,τι ποτὲ, Ὅ,τι ἄν.
Quid sit,	Ὅ,τι ἂν εἴη.
Quidve,	Καὶ τί.
Quies,	Ἡσυχία, Ἠρεμία. (θεῖ.
Quiescit,	Ἠρεμεῖ, Ἡσυχάζει, Εὐστα-
Quilibet,	Ὁ τυχὼν, Ὅστις δήποτε.
Quin,	Ἀλλὰ μὴν, Ἀλλὰ γάρ.
Quin,	Ἀλλά.
Quini,	Ἀνὰ πέντε.
Quin potius,	Τί δὲ οὐ μᾶλλον;
Quinduplum,	Πενταπλοῦν.
Quinquatria,	Παναθήναια.
Quinqueremis,	Πεντήρης.
Quin igitur,	Τί οὖν.
Quinquennium,	Πενταετηρίς.
Quinquies,	Πεντάκις.
Quinquetris,	Πένταθλος.
Quinqueplum,	Πεντάπλουν.
Quinquennalis,	Πενταετὴς χρόνος.-
Quippe,	Δηλαδὴ, Ἅτε δή. Τί δῆτα.
Quippiam,	Τί ποτε.
Quique,	Ἕκαστος.
Quirinus,	Ἐνυάλιος.
Quiritans,	Ἐπιβοώμενος.
Quirites,	Πολῖται Ῥωμαῖοι.
Quis,	Τίς, Τίσιν, Οἷς τισιν.
Quisquilia,	Σκύβαλα.
Quisquam,	Ὅλος τις.
Quisquámne?	Ἆρά τις; Ἆρά γε τις;
Quisque,	Ἕκαστος.
Quisquis,	Ὅστις ἂν, Ὅστις οὖν.
Qui est,	Ὁ ὤν.
Qui sunt?	Τίνες εἰσίν;
Quivit,	Ἠδυνήθη.
Quo,	Ποῦ, Ποῖ. Ω, καὶ ω.
Quoad, Quamdiu,	Ἕως τίνος.
Quocumque,	Ὁπουδήποτε.
Quodam,	Τινί.
Quando,	Πότε.
Quodammodo,	Τινὶ τρόπῳ.
Quod est,	Τὸ ὄν, Τὸ ὑπάρχον.
Quodlibet,	Τὸ τυχόν.
Quod si,	Εἰ δέ.
Quodlibet,	Ὅπερ δή.
Quod cum,	Ὅπερ μέντοι.
Quolibet,	Ὁπωσηδη, Οὐδηποτε.
Quo magis,	Πόσῳ μᾶλλον.
Quomodo,	Ποίῳ τρόπῳ, καὶ Πῶς.
Quondam,	Ποτέ.
Quominus,	Ὅπως ἔλαττον, Ἵνα μή.
Quonam,	Πῆ ἄρα.
Quoniam,	Ἐπειδή.
Quoniam quidem,	Ἐπειδήπερ.
Quoniam vero,	Ἀλλ' ἐπειδὴ, Ἐπειδὴ δέ.
Quo possit,	Ὅπως ἂν δυνηθῇ.
Quoquam,	Ὅλως που.
Quoque,	Τε, Καί. καὶ Ὅπου.
Quo,	Ὧ.
Quomodo,	Ὡς.
Quorum,	Ὧντινων.
Quorsum,	Ὅπου ἄρα, Πρὸς τί πάλιν.
Quorumque,	Ὡνδήποτε.
Quos,	Οὕστινας, Οἵους, Οὕς.
Quosque,	Οὕς ποτε, Οὓς δήποτε.
Quoscunque,	Οὓς δήποτε ἄν.
Quota,	Πόστη.
Quotannis,	Καθ' ἕκαστον ἔτος.
Quotiens,	Ὁσάκις.
Quot,	Πόσοι, Πόσαι, Πόσα.
Quotum est,	Πόστη, Προ ποσων.
Quotum est,	Προ ποσου.
Quotum,	Πόστη, Πόστον. ϗ Προ πο-
Quota die,	Ποσταῖος. (σων.
Quotus,	Πόστος.
Quousque,	Μέχρι τίνος.

R

Rabiat,	Λυσσᾷ.
Rabies,	Λύσσα.
Racemus,	Προφυὰς σταφυλῆς.
Radicitus,	Ῥιζόθεν.
Radit,	Ξέει, Ξύει, Ξυρᾷ.
Radius,	Ἀκτὶς, Κερκὶς, καὶ Κνῆμα τροχῶν.
Radix,	Ῥίζα δένδρου. ϗ Ῥάφανος.
Radix lanaria,	Στρούθιος βοτάνη.

Radiatus, Ἀκτινοφόρος.
Radius, Ἀκτὶς, καὶ Κνήμη.
Raia, Βατὶς, ἰχθύος εἶδος.
Ralla, Ξυστήρ.
Ramex, Ἐντεροκήλη.
Ramenta, Ξύσμαι, Ξέσματα.
Ramus, Κλάδος.
Rana, Βάτραχος.
Rana rubeta, Φρύνος.
Rancidum, Ταγγόν.
Rapa, Γογγύλη.
Rapax, Ἅρπαξ.
Rapidus, Ταχὺς, Ἁρπακτικός.
Rapio, Ἁρπάζω.
Rapit, Ἁρπάζει.
Raptim, Ἁρπαγίμως, ἢ Μετὰ ἁρπαγῆς.
Raptus, Ἡρπαγμένος, Ἁρπαγεύς.
Rapilum, Ῥαφεύς.
Rarus, Ἀραιὸς, Σπάνιος.
Rare, Σπανίως.
Rastus, Σκαφίον.
Raster, Δίκελλαι
Rates, Σχεδία, καὶ Πλοῖα.
Ratio, Λόγος, Ἀναλογία, Ψῆφος.
Ratiocinator, Λογιστικός.
Ratiocinatio, Λογισμός.
Ratiocinale, Λογικόν.
Raticnis igitur, Λόγου οὖν.
Ratis, Σχεδία.
Ratiocinalia, Λογικά.
Ratisos, Ταρσός.
Ratum, Κύριον, Βέβαιον.
Ratus, Οἰηθεὶς, Λογισάμενος, Δόξας.
Raucus, Βραγχειῶν, Βραγχάς.
Raucit, Βραγχειᾷ.
Ravus, Καρπός.
Re, Ἀπὸ, Ἀνὰ, Ἀντὶ, Μετά.
Rebellio, Ἀποστάτης. Ἀπόστασις.
Rebile, Οἰητόν.
Reburrus, Ἀνάσιλλος, Ἀναφάλαντος.
Recedat, Ἀποχωρῇ.
Recedit, Ἀναχωρεῖ, Ἀποχωρεῖ;
Recidit, Ἐπανατροπιάζει.
Recidit, Μετέπεσεν.
Recedet, Ὑποστρέψει.
Recens, Νεαρὸν, Νεαρός.
Receptaculum, Δοχεῖον,
Receptor, Ὑποδοχεύς.
Recepit, Ἀπείληφεν.
Recepta est, Παρείληπται:
Receptus, Παραδεχθεὶς, Ἀναληφθείς.
Recidit, Μετέπεσεν. (νει.
Recipit, Ἀναλαμβάνει, Ἀπολαμβά-
Recuperavit, Ἀνεκτήσατο, Ἀνενέωσεν.
Reciprocus, Παλίνδρομος, Ὁ προϊὼν καὶ ὑποχωρῶν, Παλίνορσος, καὶ Παλίῤῥυτος.

Recito, Ἀναγορεύω, Διηγοῦμαι.
Recitatio, Ἀναγόρευσις, Διήγημα, Διήγησις.
Recitabitur, Ἀναγνωσθήσεται.
Recitavi, Ἀντέβαλον, Ἀντανέγνων. καὶ Ὑπηγόρευσα. (ται.
Recogitat, Ἀναλογίζεται, Ἐπιλογίζε-
Recogitat, Ἀναλογίζεται, Ἐυλογᾷ, Ἀναλογᾷ, Ἀναμιμνήσκεται.
Recognoscit, Ἀναγνωρίζει, Προσαντιβάλλει.
Recognoscas, Προσαντιβάλλῃς.
Reconciliat, Φιλοποιεῖ, Διαλλάσσει.
Reconciliare, Διαλλάξαι.
Reconciliato, Διηλλαγμένου.
Reconditum, Ἀποκεκρυμμένον, Ἀποκείμενον.
Recordatur, Ἀναπολεῖ, Ἀναμιμνήσκεται.
Recordat, Ἀναμιμνήσκει.
Recordatio, Ἐνθύμημα, Ἀναλογισμὸς, Ἀνάμνησις.
Recordatus, Ἐνθυμηθεὶς, Ἀναμνησθεὶς, Ἀναπολήσας.
Recoxit, Ἀνεχώνευσεν, Ἀνέψησεν.
Recreat, Ἀνακτᾶται.
Recreata, Ἀνακτηθεῖσα.
Recreatio, Παλιγγενεσία.
Recrastino, Εἰς αὔριον ἀναβάλλομαι, Ὑπερτίθεμαι.
Recrementum, Σινίασμα, Ἀπότριμμα.
Rector, Εὐθυντὴς, Ἄρχων, Κυβερνήτης.
Rectâ linea, Εὐθύγραμμον γεωμετρικόν.
Rectum, Ὀρθόν.
Recumbat, Ἀναπέσῃ, Ἀνακλιθῇ.
Recumbit, Ἀναπίπτει.
Recusat, Ἀρνεῖται, Ἀναίνεται.
Recusarint, Παραιτήσωνται.
Recusarunt, Παρητήσαντο.
Recusatio, Ἀπολογία, Παραίτησις.
Recutiti, Ἀποσεσυρμένοι, Περίτομοι.
Redactum, Εἰσπραχθὲν, Εἰσοδιασθέν.
Redegit, Κατῆγεν, Ὑπήγαγεν, Κατέστησεν.
Redemit, Ἐξωνήσατο, Ἐλυτρώσατο, Ἀνέλαβεν.
Redemtor, Ἐργολάβος, Ἐκλήμπτωρ.
Redemtionem, Ἀπολύτρωσιν.
Redibitio, Ἀνταπόδοσις.
Redigenda, Τοῦ εἰσοδιαζομένου.
Redigit, Ἀναλαμβάνει.
Redit, Ἀνακάμπτει. Ὑποστρέφει, Ἀναλύει.
Reditus, Πρόσοδος, καὶ Ἐπάνοδος.
Redimo, Λυτροῦμαι.
Redis, Ὀχήμασιν.
Redimiculat, Ἀναλύει δέσματα.
Redintegrat, Ἀνανεοῖ.
Redigit, Κατιθύνει, Ἀναλαμβάνει.

Redigitur, Συνάγεται.
Redimit, Ἐξαγοράζει, Λυτρῦται.
Redimiti, Ἐστεφανωμένοι, Ἐστεμμέ-
Redibitor, Ἀνάδοχος. (νοι.
Redimicula, Ἀναδέματα, Καθετῆρες.
Redimitus, Ἐστεμμένος.
Rediviva, Παλίνζωα, Ὑπόστροφα.
Redivivus, Ἀναδιδομένων.
Redivivus, Παλίνζωος.
Reduvia, Παρονυχίς.
Reduces, Ὑπόστροφοι.
Redundare, Ἐπανιέναι.
Redundaret, Περιττεύσῃ.
Redundat, Ἀναβλύζει.
Redundavit, Ἐπλήθυνεν.
Refeccia, Ἀπόλεξις κριτῶν.
Refectio, Ἐπισκευὴ, Ἀνανέωσις.
Refellit, Διελέγχει. Ἀθετεῖ.
Refert, Ἀποδοκιμάζει, καὶ Ἀναφέρει, καὶ Ἐξηγεῖται.
Refert, Ἀποφέρει, Ἀναφέρει.
Referre, Interesse
Refertur, Ἀντιτίθεται.
Refert, Διαλλάττει, Διαφέρει.
Refecit, Ἀναλαμβάνει, Ἀνανεοῖ, Καινοποιεῖ.
Refocilat, Ἀνακτᾶται τὸν λειποθυμήσαντα.
Refragatur, Ἐναντιοῦται.
Refragantes, Ἀποψηφίζοντες.
Refrigerare, Ἀγαλλιάσασθαι.
Refrigerat, Καταψύξει, Ἀναψυξεια.
Refrigero, Ἀναψύχω.
Refuderunt, Μετέβαλον.
Refulsit, Ἀντέλαμψεν.
Refutari, Ἀπελέγχεσθαι, Ἀποδοκιμάζεσθαι, Ἐκβάλλεσθαι, Ἀνατρέπεσθαι.
Refutat, Διελέγχει, Ἀμύνεται, Ἀπελέγχει.
Refutant, Ἀποτρέπονται.
Regimen, Οἰάκισμα, Ἰθυντήριον.
Regaviliolus, Σπίννος.
Regausolus, Βασιλίσκος, ὀρνύφιον.
Regina, Βασιλίς.
Regio, Κλίμα.
Regionibus, Κλίμασιν.
Regit, Διέπει.
Rex, Βασιλεύς.
Reginatio, Βασίλειον.
Regluvo, Ἐκδείρω.
Regnum, Βασιλεία, Ἡγεμονία.
Regreditur, Ἀνακάμπτει, Ἀναστρέφει.
Regressio, Ἀναστροφή.
Regula, Κανών.
Rejua, & Reilara Βατὶς, εἶδος ἰχθύος.
Rejecerit, Ἐκβάλοι.
Rejectio, Ἀποβολὴ, Ἀπόληξις κριτῶν.
Re ignorata, Τοῦ πράγματος ἀσυνηγορεύτου.
Relgatogiæ, Τῆς ἀποδείξεως.
Relanguit, Ἐξησθένησεν, Ἐπετροπίασεν.
Relatum est, Μετεδόθη, Μετεκομίσθη, Ἀπηγγέλθη.
Relaxat, Ἀνίησιν.
Relegatio, Ἐξορισμός.
Relevati, Κουφισθέντες.
Relevi, Ἀπέκρισα.
Relictus, Καταλελειμμένος, Καταλειφθείς.
Religat, Ἀποδεσμεῖται, Ἀποδεσμεύει
Relinquit, Καταλιμπάνει.
Religiosus, Δεισιδαίμων, Θεοσεβής.
Religio, Θρησκεία, Εὐσέβεια, Διάθεσις, καὶ Αἰδώ.
Religione, Ἀκριβείας, ἢ Αἰδοῦς.
Relevit, Ἀπέκρισεν.
Relines, Ἀποκρίσεις.
Reliquiæ, Λείψανα.
Reliquarium, Ἔκθεσις λοιπάδος.
Reliquatio, Λοιπογραφία.
Reluminatio, Ἀνταυγασία.
Rem, Πρᾶγμα.
Remancipat, Ἀντιπαραχωρεῖ, Ἀντιπαραγράφει.
Remancipo, Ἀποκαθιστῶ.
Remansit, Ἀπέμεινεν.
Remeat, Ἀνακάμπτει, Ἀναστρέφει, Καταπορίζει, Ἐπανέρχεται.
Remedium, Ἴαμα, Ἀντιφάρμακον, Βοήθημα. Θεραπεία.
Rementus, Ἀναμνησθείς.
Remigant, Κωπηλατοῦσιν.
Remiges, Ἐρέται, Κωπηλάται.
Reminiscitur, Ἀναμιμνήσκεται, Ἀναπολεῖ.
Remissum, Συγχωρηθέν.
Remissior, Ἀνειμένος.
Remittit, Ἀντιπέμπει.
Remorata est, Ἐνέσχεν.
Remove, Ἀπόστησον.
Remunerat, Ἀντιτιμᾷ.
Remunero, Ἀνταμείβομαι.
Remus, Κώπη.
Renidet, Μειδιᾷ, Ἀντιλάμπει.
Reniduit, Ἐμειδίασεν.
Renes, Νεφροί.
Ren, Νεφρός.
Renitiosus, Νεφριτικός.
Renuit, Ἀνανεύει.
Renumerat, Ἀναριθμεῖ.
Renunciat, Ἀποτάσσεται, Ἀποφαίνεται, Ἀποστέλλει.
Renunciaverit, Ἀπαγορεύσειεν.
Reor, Οἴομαι.
Reoria, Ἡ τρίτη τῶν ἀγάμων ποδοστροφία.
Rera, Ημικοπον.
Repagula, Καλυπτῆρες.

Repagulum, Κόραξ.
Reparare, Ἀναρτήσασθαι.
Repellit, Ἀπωθεῖ.
Repellitur, Ἀπωθεῖται.
Rependo sodali, Ἀμείβομαι, Ἀντισηκῶ.
Rependo tibi, Ἀμείβομαί σε.
Repensare, Ἀντιστῆσαι, Ἀναδοῦναι.
Repentinus, Αἰφνίδιος.
Repens, Ἐπιῤῥέπουσα, ἢ Αἰφνίδιος.
Repetentia, Ἐπανάλημψις.
Reperti sunt, Ηὑρέθησαν.
Repetit, Ἀπαιτεῖ. Ἐπαναλαμβάνει.
Repetitio, Ἐπανάλημψις, καὶ Ἀπαίτησις.
Repit, Serpit, Ἕρπει.
Repia, Ημικος.
Reperidia, Ἐπὶ πόδα. Ἡ μετὰ τὴν ἡμέραν ποδοστροφία.
Repercussio, Ἀντιτυπία.
Replica, Ανακολαφις. Αναρεραμμενη.
Replicatura, Ἀναδίπλωσις.
Replet, Ἀναπληροῖ.
Repositas, Ἀποθέτους.
Reponit, Ἀποτίθησιν.
Reperietur, Εὑρεθήσεται.
Reperi, Εὗρον.
Reperit, Εὗρεν, Εὑρίσκει.
Reprehendit, Ἐπιλαμβάνεται.
Reprehenditur, Ψέγεται.
Reprehendat, Καταγνώσεται.
Repræsentare, Ἀποκαταστῆσαι, Ἀποκαθιστᾶν.
Repente, Εὐθέως.
Refectio, Ἐπισκευή.
Repræsentat, Ἀντικαθίστησιν, Ἀποκαθίστησιν, Ἀντιπαρίστησιν.
Repræsentent, Ἀποκαταστήσωσιν.
Repressit, Ἀνέκυψεν
Repræsento, Ἐν παρουσίᾳ ποιῶ, Ἀποκαθίστημι, Ἀμύνομαι, Ἀποδίδωμι.
Repræsentare, Ἀποκαταστῆσαι, Ἀποκαθιστᾶν.
Repsudit, Ἐπιτροπιάζεται.
Reproca, Ἐπίβδα, ἡ μετὰ τὴν ἑορτήν.
Reprimendorum, Ἐπισχετέων.
Reprimi, Ἐπισχεθῆναι, Κωλυθῆναι.
Repudiatus, Ἀπωσθείς.
Repudium, Ἀποστάσιον, Περίλυσις.
Repulsa, Ἀνεπιτυχία, Ἀπορία.
Repulsi, Ἀπωσθέντες.
Repulsit, Αποραια δι' ὕβρεως.
Repulsus, Ἀπωσθεὶς, Ἀποβληθείς. Ἀποτυχὼν, Ἀπορημενος.
Reputantur, Ἀνατρέπονται.
Resurrectio, Ἀνάστασις.
Redemptio, Λύτρωσις.
Rectus, Εὐθύς.
Regiones, Χῶραι.
Retributio, Ἀνταπόδοσις.

Reputat, Ἀναλογίζεται.
Repulsus, Ἀποτυχὼν, Ἀπορηθεὶς, Ἀπορημενος.
Reputatio, Ἐπιλογισμός.
Requirit, Ἐπιζητεῖ, Ἀναζητεῖ.
Requies, Ἀνάπαυσις.
Rerum, Πραγμάτων.
Rerum natura, Φύσις πραγμάτων, καὶ Ἡ τοῦ παντὸς φύσις.
Res, Πρᾶγμα, Γένος, Εἶδος.
Rescindit, Ἀναξαίνει, Ἀνασχίζει.
Rescinduntur, Ἀναξαίνονται.
Resecat, Ἀποτέμνει, Ἀποσχίζει.
Reserat, Ἀνοίγει, κυρίως μοχλόν.
Reserat, Ἀνοίγει.
Residuum, Ὑπόλοιπον, Ἐγκατάλειμμα.
Residuum, Ἐνκάθισμα.
Residuus, Ὑπόλοιπος.
Resina, Ῥητίνη.
Resistit, Ἀνθίσταται.
Respectus, Καταλογη, Ἐντροπὴ, Κατανόησις, Ἐπιστροφή.
Resipisco, Ἀναζωπυρῶ, Ἀνανήφω.
Resolvit, Ευλυτο. καὶ Διαλύετε.
Respectus, Ἀναλογὴ, Λογισμός.
Respondet, Ἀποκρίνεται.
Respondit, Ἀπεκρίνατο.
Responsum, Λόγιον. Ἀπόκρισις.
Respuit, Ἀποπτύει, Ἀποβάλλει, Νοσεῖ.
Res, Πρᾶγμα, καὶ Πράγματα. καὶ Ἱμάτια.
Residuo, Τῷ ἐπιλοίπῳ.
Reseratur, Καυτηριάζεται.
Resona, Ἠχώ.
Repagulum, Κόραξ, Κλῆθρον, Μήτρα θύρας, Μάνδαλον.
Responsa novem sapientum, Ἀποκρίματα ἐννέα σοφῶν.
Restaurat, Ἀνασκευάζει.
Restis, Σχοινίον μικρόν.
Restibulis, Ἀγρὸς δὶς τοῦ ἔτους ἠροτριωμένος.
Restitit, Ἀντέστη.
Restipulationem, Ἀνθορισμόν.
Restipulat, Ἀνθορίζει.
Restitutum, Ἀποκαθεσταμένον.
Resultat, Ἀναπάλλεται, Ἀναβάλλει.
Resuum papoeri neopus fasces.
Retentum, Κατασχεθέν.
Retes augurales, Νεφέλη ὀρνέων.
Retentio, Κατάσχεσις, Κράτησις.
Retia, Δίκτυα, Σαγήνη.
Reticuit, Ἀπεσιώπησεν.
Reticulus, Γύργαθος, καὶ Κροκύφαντος.
Reticulum, Γύργαθος.
Retinaculum, Ἡνία, Ῥυτῆρες.
Retinacula, Ἀπόγεια, Κατοχεῖς.

Retorquet,	Ἀντιστρέφει.
Retractas,	Διαλογίζῃ, Ἀναβάλλῃ, Δεισιδαιμονεῖς. Ἀναλογίζῃ.
Retractat,	Διστάζει, Παραιτεῖται.
Retractentur,	Ἀναψηλαφοῖντο.
Retribuit,	Ἀντημείψατο.
Retractant,	Ἀντιβάλλουσιν.
Retro,	Εἰς τοὐπίσω.
Retractat,	Ὑποχωρεῖ.
Retrimentum,	Σινίασμα.
Retudimus,	Ἐγομφώσαμεν.
Retulit,	Ἀπήγγειλεν, Ἀπεκόμισεν.
Reverentia,	Ἐντροπή.
Revitare,	Περικάμψαι.
Revera,	Ὄντως.
Revertitur,	Ὑποστρέφει.
Revimentum,	Παραστροφή.
Revenit,	Παλινδρομεῖ.
Retisca,	Γηνη.
Revinctus,	Δεθείς.
Rex,	Βασιλεὺς, Ἄναξ.
Rivus,	Ὀχετὸς, Ῥεῖθρον.
Riginus,	Κρότων.
Rictus,	Ἐπισκύνιον.
Rigat,	Ἀρδεύει.
Rienosus,	Νεφριτικός.
Riguis,	Εὐποτίστοις, Εὐβόλοις.
Rigor,	Κρύος. Ἀποσκληρον.
Rigidum,	Ἀκαμπὲς, Σκληρὸν, Ἰσχυρὸν, Στρυφνόν. ϗ Ψυχρόν.
Rigidam,	Λάμπουσαν.
Riguus,	Ἀρδόμενος.
Rima,	Ῥαγὰς, Ῥοιμη. Γυναικεία φύσις.
Rimatur,	Ἐρευνᾷ.
Ringitur,	Πικραίνεται, Ὀργίζεται.
Ripa,	Ὄχθη.
Riparius,	Ὀχθοφύλαξ.
Riscus,	Κιβωτὸς μεγάλη.
Risus,	Γέλως.
Rite,	Ὀρθῶς, Ἐθίμως.
Rivales,	Ἀντερασταί.
Rivaria,	Ζήλη.
Rixa,	Μάχη.
Rixatur,	Μάχεται.
Rictum, Mensura oris.	
Robor,	Εἶδος ξύλου, Μελάνδρυς.
Roboreum,	Δρύϊνον.
Robor,	Ῥώμη, Σθένος, Στερέωμα, Στέλεχος. Ἐρυθρίασις.
Robustus,	Ῥωμαλέος.
Robustum,	Ῥωμαλέον.
Robor,	Ἔρνος. Στερέωμα.
Rubigo,	Ὡς πάχνη γίνεται, ἣν τινὲς ἐρυσίβην καλοῦσιν.
Rodit,	Τρώγει, Περιτρώγει.
Rodunt, Lacerant, Invident.	
Rogat,	Ἐρωτᾷ.
Rogus,	Πυρὰ νεκροῦ.
Rogatæ sunt,	Ἐκυρώθησαν.
Rogus,	Πῦρ.
Rogarii,	Ἀκροβολισταί.
Rogatæ,	Εἰσενεχθεῖσαι.
Rogus,	Παραστηλη ἡρώων.
Rorat,	Ψακάζει.
Ros,	Δρόσος, Φλοιός.
Rosmarinum,	Ξηρόμυρον.
Rosa Græca,	Λυχνὶς, ἢ Ῥοδοδάφνη.
Rostra,	Ἐμβολαί. Ῥύγχη, Χελύνια.
Rostrat,	Ἐπιζητεῖ.
Rostrum,	Ῥάμφος, καὶ Ῥύγχος.
Rota,	Τροχός.
Rotantia,	Ἑλισσόμενα, Κοιλαινόμενα, Κυλιόμενα.
Rotavit,	Ἐδίσκευσεν, Ἐτρόχισεν.
Rubet,	Ἐρυθριᾷ. (γναφος.
Rudis,	Ἄπειρος, Ἀτέλεστος. Ἄ-
Rubellio,	Ἐρυσίβη, καὶ Ἰὸς σιδήρου.
Rubrum,	Ἐρυθρὸν, Ξανθόν.
Rubus,	Βάτος.
Runcina,	Ῥυκάνη.
Robeus,	Ἐρυθρός.
Rubrica,	Μιλμιλλις.
Ructum,	Καπροσγ—.
Rucluatur,	Ὀρίνεται.
Rudit,	Ὀγκᾶται.
Ructat,	Ἐρεύγεται.
Ructeus,	Ἐρυγή.
Rude,	Ἄγναφον.
Rudis,	Ἀπαίδευτος, Ἀμαθής.
Rudes,	Ῥάβδος ἐπιστάτου μονομάχου.
Rudis,	Ῥάβδος ἡ τῶν ἐπιστατῶν τῶν μονομάχων.
Rudis,	Ἄπειρος, Ἀτέλεστος, Ἄγναφος, Ἄτεχνος, Ἀγέλαστος
Rudo,	Ὀγκῶμαι.
Rudentes,	Κάλοι.
Rudimentum,	Ἰδιωτισμὸς, Πρωτοπειρία.
Rudus,	Βῶλος, Χῶμα. καὶ Χαλκὸς ἀνέργαστος, ϗ Γῆς σωρός.
Rufus,	Πυῤῥός.
Rufum,	Ξανθόν.
Ruga,	Ῥυτίς.
Rugæ,	Ῥυτίδες.
Rugosus,	Ῥυσὸς, Ῥυσώδης.
Ruina,	Πτῶσις μεγάλη.
Ruit,	Συμπίπτει, καὶ Συνέπεσε.
Ruit,	Ἐπιφέρεται.
Rullus, Mendicus	Ἀγύρτης.
Rullam,	Χωρικὴ, Ἀγροῖκος.
Ruma,	Θηλή.
Rumam, Mammam,	Κενοτης. Θηλήν.
Rumat,	Ἐμβρωματίζει.

Ruminat, Μαρυκᾶται.
Rumex, Λάπαθον.
Rumica, Κόκκυξ.
Rumigerulus, Θρυλητής.
Ruminum, Ἱμάτιον κάτω ἔχον πορφύραν.
Rumor, Θρύλος, Θροῦς.
Rumis, Θηλὴ ἀρχαία.
Rumpit, Ῥήσσει.
Ruminantes, Μαρυκωμένους.
Runcina, Ῥυκάνη.
Runcinat, Ῥυκανίζει, καὶ Ῥογχάζει.
Rombus, Ψῆσσα, εἶδος ἰχθύος.
Rupes, Κρημνὸς, Κρημνοί. ϗ Ῥαγάδες.
Rupiat, Ῥάπτει ὀπητίῳ.
Rupiam, Ῥαπεύς.
Ruppo, Rusco, Κοίαγρος, Κώφαγρος.
Ruplus, Στροφεὺς γαλεάγρας. καὶ Ἀποψήκτιον.
Ruptum, Φθαρέν.
Rure, Κατ' ἀγρόν. Χωρία. Χωρατα.
Rursus, Ἀνάπαλιν.
Rus, Ἄρουρα, Χωρίον, Ἀγρός.
Rusco, Κοίαγρος, Κώφαγρος.
Ruscum, Χαμαιδάφνη, Κυνόσβατον, εἶδος βοτάνης. Γονυπλήξ.
Ruspinat, Χειροτρίβεῖ.
Rutilat, Ἔραυνα, Σκυβαλίζει.
Ruina, Κατάπτωσις.

S

Sabucus, Ἀκτὴ, εἶδος βοτάνης.
Sabulum, Γῆ μιλίνη, ἀμμώδης.
Saburra, Ἔρμα, Θεμέλιος.
Sacmina, Θαλλὸς, Σπονδια ἀρχῆς.
Saccat, Ὑλίζει.
Saccellus, Βαλλάντιον.
Sacer, Ἅγιος, Ἱερός.
Sacerdos, Ἱερεὺς. καὶ Ἱέρεια.
Sacra, Ἱερὰ, Ἀπόρρητα, Μυστήρια.
Sacrarium, Ἡρῷον, Θυσιαστήριον.
Sacrificium, Θυσία. Ἱερουργία.
Sacrilegus, Ἱερόσυλος.
Sacramentum, Ὁρκωμόσιον.
Sacrarium, Ἱεροθήκη.
Sacrificat, Ἱερουργεῖ.
Sacrosanctum, Ἅγιον, Ἱερὸν, Καθωσιωμένον.
Sacrum, Ἱερὸν, Θεῖον.
Sacramentum, Ὅρκος στρατιωτικός.
Sacrim, Ἀπαρχὴ γλεύκους.
Sacer ignis, Ἐρυσίπελας.
Sacrum, Τὸν σεπτόν.

Sacrarium, Ναϊσκάριον.
Sacrosanctas, Ἀφιερωμένας.
Sæculum, vide Seculum.
Sæpe, Πολλάκις.
Sæcula, Αἰῶνας.
Sæta, Ὁρμιά.
Saccus vinarius, Ὑλιστήρ.
Saginat asinum, Σάσσει ὄνον.
Sagis, Σωρὸς, Στρῶμα τῶν νεκρῶν.
Sagax, Ἐχέφρων, Ἀγχίνους, Πανοῦργος, Προγνωστικός.
Sagacissimus, Ἀγχίνους, Φρονιμώτατος.
Sagina, Παραπλήρωμα.
Sagatio, Παλμός.
Saginatus, Σεσαγμένος.
Sagitta, Βέλος, καὶ Βελα.
Sagittarius, Τοξότης.
Sales, Ἅλες.
Salaces, Κατωφερεῖς.
Sætosus, Δασύθριξ.
Sæpsit, Περιέφραξεν.
Sæpius, Πλειστάκις, Πυκνότερον.
Sæpta, Φραγμοί.
Sæptum, Χαράκωμα.
Særia, Σηπία. Πόρνη, Ἀκάθαρτος ἀπὸ τοῦ συνεχῶς ἀσελγαίνειν.
Sævus, Χαλεπός.
Sæta, Χαίτη.
Salacia, Ἀμφιτρίτη, Νηρεΐς. (της.
Sales, Ἅλες, Ἅλατα. ϗ Ἀστειό-
Salax, Κατωφερὴς, Καταγύναιος.
Salinæ, Ἁλαί.
Salapitta, Ῥάπισμα.
Salabræ, Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀνωμαλίαι, ϗ Βόθυνοι.
Salamen, Παράβροχον.
Saliunca, Ἀγριόροδον, Λευκόροδον.
Salmacidus, Ἁλμυρός.
Salmacidum, Ἁλμυρόν.
Salmacia, Ἀμφιτρίτη.
Salmacia aqua, Ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Salit, Ἅλλεται.
Salix, Ἰτέα.
Salarium, Ὀψώνιον, Παροχή. Συνήθεια. Ἁλατικόν.
Salior, Ἱερεὺς ὁ τὰ διοπετῆ ὅπλα θεραπεύων. Ὑμνῳδός. Πύρτανις.
Salissatio, Παλμός.
Saliva, Σίελος.
Salitor, Ταριχευτής.
Salit, Ἅλλεται, Πηδᾷ, Ὑδωρρει.
Salialium, Στρατιωτικόν. Φιλάνθρωπον.
Salius, Ἱερεὺς ὁ τὰ διοπετῆ ὅπλα θεραπεύων.

Salix Græca,	Ἄγνος, δένδρον.
Salsamentum,	Τάριχος.
Salvator,	Σωτήρ.
Saltat,	Ὀρχεῖ, Ὀρχεῖται.
Saltator,	Ὀρχηστής.
Saltarius,	Ὀρεοφύλαξ.
Salubre,	Ὑγεινόν.
Salus,	Ὑγεία, Σωτηρία.
Salutaris,	Ὑγεινός.
Salve,	Χαῖρε.
Salvia,	Λελίσφακος, Εἶδος βοτάνης.
Salubri,	Ὑγεινῷ.
Saltem,	Κἂν, Γοῦν.
Salutem,	Χαίρειν.
Salutat,	Ἀσπάζεται.
Salutigerulus,	Ἐπισκέπτης.
Salvus,	Σῶος, Σωθείς.
Salutatio,	Ἀσπασμός.
Samiator,	Ἀκονητής.
Sanat,	Σώζει, Θεραπεύει.
Sanare,	Σῶσαι.
Sancienda,	Κυρωτέα.
Sane,	Μέντοιγε.
Sancio,	Κυρῶ.
Sanari,	Σωθῆναι.
Sancit,	Κυροῖ, Θεσπίζει.
Sancit legem,	Κυροῖ νόμον ὅρκου.
Sanctissimus,	Ἱερώτατος, Θειότατος, Ὁσιώτατος.
Sanctum,	Ἁγνὸν, Κεκυρωμένον, Ἅγιον.
Sanctus,	Ὅσιος, Ἅγιος.
Sane,	Εἰκότως, Ὑγιῶς, Ὡμολογημένως, Μέντοιγε.
Sandapelo,	Νεκροθάπτης.
Sandapila,	Νεκροφορεῖον.
Sandonicum,	Θηριοκτόνον, βοτάνη.
Sane,	Μέντοιγε, Ὁμοίως, Εἰκότως. Ὑγιῶς. Ὡμολογημένως.
Sanies,	Λύθρος, Ἰχώρ.
Sanium,	Χλυρων.
Sanguis,	Αἷμα.
Sanguisuga,	Βδέλλα λιμναία.
Sancta,	Ἱερά.
Sannator,	Μυκτηριστής.
Sanguinum,	Αἱμάτων.
Sanna, Subsannator,	Μῶκος.
Sano,	Σώζω, Θεραπεύω.
Sanus,	Σῶος, Ὑγιής.
Sapa,	Ἕψημα.
Sapor,	Γεῦσις, Νόστος.
Sapere,	Νοεῖν.
Sapit,	Φρονεῖ.
Sapiens,	Σοφὸς, Φρόνιμος.
Sapientes,	Σοφοὶ, Φρόνιμοι.
Sapientia,	Σοφία, Φρόνησις.
Sapinus,	Πίτυς.
Sappinus,	Πεύκη.

Sarcina,	Φορτίον ὁδοιπορικόν.
Sarcinæ,	Σκεύη ὁδοιπορικὰ, Τόμοι.
Sarcinatrix,	Ἠπήτρια.
Sarcire,	Ἀναπληρῶσαι.
Sarit,	Βοτανίζει.
Sarculat,	Σκαλίζει.
Sarculum,	Σκαλὶς, Σκαφίον.
Sardina,	Θρῆσσα.
Sarmenta,	Κλήματα, ἢ Φρύγανα.
Sarraca,	Ἅμαξα.
Sartago,	Τήγανον.
Sarta tecta,	Ὑποραφθαι.
Sata,	Σπόριμα.
Satagit,	Ἀγωνιᾷ.
Satellites,	Δορυφόροι.
Satio,	Σπορά.
Sationes,	Σπόριμα.
Satio populum tritico,	Χορτάζω τὸν δῆμον σίτου.
Satisdator,	Ἱκανοδότης.
Satis abundéque,	Ἱκανῶς, καὶ Ἐκτενῶς.
Satis satis est,	Ἀρκεῖ, Πολύ ἐστιν.
Satelles,	Δορυφόρος.
Saturnalibus,	Κρονίοις.
Sator,	Σπορεύς.
Satius,	Ἄμεινον,
Satura,	Νόμος πολλὰ περιέχων.
Saturatio, Satietas,	Χορτασία τροφῆς.
Saturo exercitum commeatus,	Χορτάζω τὸ στράτευμα ἐπιτηδείων.
Saturnus,	Κρόνος.
Satureia,	Θύμβρα.
Saturitas,	Χορτασία.
Satum,	Σπαρέν.
Saucius,	Τραυματίας.
Savium,	Φίλημα ἑταιρικόν.
Saturabile,	Χορταστικόν.
Saxatilis,	Φύκος, εἶδος ἰχθύος. Πετραῖος.
Saxatiles,	Πετραῖοι, Φυκίδες.
Saxeum,	Πέτρινον, Λίθινον.
Saxum,	Πέτρα.
Scaber,	Ψωρός.
Scavia,	Ψώρα.
Scabies,	Ψώρα.
Scavet,	Κνήθει.
Scaviosus,	Ψωρὸς, Λεπρός.
Scabillum,	Ὑποπόδιον.
Scæva,	Ἀριστερὰ χείρ.
Scalæ,	Κλίμακες.
Scamnum,	Βάθρον.
Scama,	Σήκωμα, Κόπρου, Δεῖγμα.
Scansor,	Καταστρωτής.
Scalpit,	Γλύφει, Κνήθει.
Scalpium,	Σμίλα.
Scapi,	Κανόνες γερδιακοὶ, καὶ χάρτου τόμοι.

Scapus,	Τόμος βιβλίων. Χάρτης.
Scapulæ,	Συνωμίαι.
Scalpellum,	Σμιλίον.
Scapula,	Ὠμοπλάτη.
Scapellat,	Κατασχίζει, Κατακνίζει.
Scarabeus,	Κάνθαρος.
Scarifat,	Κατασχίζει, Κατακνίζει, Καταχαράσσει.
Scarifo,	Χαράσσω, Κατακνίζω.
Scatebra,	Βράσμα ὕδατος ἀπὸ γῆς.
Scatebris,	Πομφόλυξιν, Βόθροις.
Scatebra,	Πίδαξ ὕδατος, Πομφόλυξ.
Scaturrit,	Πηδᾷ, ϗ Βράζει, ϗ Τραυλίζει.
Scavere, Frigare.	
Scava,	Ζυγός.
Scavet,	Κνήθει.
Scaver,	Ψωρός.
Scaûrus,	Σκαμβὸς, Σκελλὸς, Στρεβλόπους.
Scelus,	Ἀνομία, Ἀσέβημα, Μύσος.
Sceleratus,	Ἀνόσιος, Μυσαρός.
Sciam,	Εἴσομαι.
Scienter,	Εἰδημόνως, Ἐμπείρως, ϗ Ἐπισταμένως.
Sciens,	Εἰδὼς, καὶ Ἔμπειρος.
Sciens locorum,	Ἔμπειρος τῶν τόπων.
Scilicet,	Δηλαδή.
Scilla,	Σκίλλα.
Scindit,	Σχίζει.
Scio,	Οἶδα.
Scintilla,	Σπινθήρ.
Scipio,	Σκιπίων.
Sciscitari,	Γινώσκειν.
Scirpus,	Φλοῦς, Πάπυρος.
Sciscitatur,	Πυνθάνεται, Φιλοπευστεῖ.
Scissum,	Ἐσχισμένον.
Scit,	Οἶδεν, Γινώσκει.
Scitus,	Εἰδήμων, Χαρίεις.
Sciscit,	Πυνθάνεται.
Scius,	Εἰδώς.
Sclodia,	Καμουλκίς.
Scobis,	Πρίσμα.
Scopæ,	Σάρος. τοῦτο ἀεὶ πληθυντικῶς λέγεται.
Scopa regia.	Σιδηρίτης, βοτάνη.
Scordiscus,	Ἐφίππιον.
Scorta,	Χαμαιτύπη, Χαμαιτυπεῖον.
Scortatur,	Ἑταιρίζει.
Scortea,	Δερματοχιτών.
Scortum,	Ἑταῖρα, Πόρνη, Ἐρωμένη, Φιλουμένη.
Scorteum,	Σκύτινον, Δερμάτινον.
Scrobis,	Βόθρος.
Scriptor,	Γραφεύς.
Scriba,	Γραμματεύς.
Scriblita,	Ἔγχυτον. Πλακοῦς.
Scripulum.	Γράμμα, σταθμός.

Scrofa,	Γρόμφαινα.
Scrupulum,	Μέριμνα ἢ Μέριμναν.
Scrupulosus,	Μικρολόγος.
Scrupulosum,	Στραγγῶδες.
Scruta,	Γρύτη.
Scrutatio,	Ἔρευναι.
Scrutatur,	Γρυτεύει, Ἐρευνᾷ.
Scrupulo,	Ψυχῆς κίνησις.
Sculna,	Συνθηκοφύλαξ.
Sculpit,	Γλύφει λίθον.
Sculptor,	Λιθογλύφος.
Scurra,	Εὔστομος, Γελωτοποιὸς, Εὐτράπελος.
Scurrilitas,	Εὐτραπελία.
Scurræ, Vili.	
Scurratur,	Δρακίζει.
Scurra,	Δρακιστὴς, Σκώπτης, Γελωτοποιὸς, Ἡδυλόγος, ἢ Εὐτράπελος.
Scutica,	Σκύτος.
Scutra,	Χαλκίον.
Scutum,	Θυρεὸς, Ἀσπίδα ϗ Ὅπλον.
Se,	Ἑαυτὸν, Ἑαυτούς.
Sebrum,	Λίπος.
Secat,	Πρίζει, Τέμνει.
Secernant,	Διαχωρησάτωσαν.
Secessit,	Ἀνεχώρησεν.
Secernit,	Χωρίζει, Διαχωρίζει.
Secessus,	Ὑποχώρησις, Ἀναχώρησις.
Socordia,	Ῥαθυμία.
Socors,	Ῥάθυμος.
Secretum,	Ἀπόκρυφον, Ἀκόλουθον, Λεληθός.
Secreto,	Κατ' ἰδίαν.
Secretum,	Μυστήριον.
Secta,	Αἵρεσις, Φιλοσόφου δόγμας Ἀγωγή.
Sectamini,	Διώκετε.
Sectatur,	Παρατηρεῖται, Ἐπακολουθεῖ. Μιμεῖται.
Sectio,	Τμῆμα.
Sector,	Βιώνης.
Sector,	Δεύτερος. ϗ Ἴσος. ϗ Οὔριος, ϗ Θυμήρης.
Secundus auctor,	Βεβαιωτής.
Sectum,	Τὸν τρόπον.
Secuturos,	Ἀκολουθήσοντας.
Securis,	Πέλεκυς.
Securus,	Ἀμέριμνος.
Secundo,	Προφόρῳ, ἢ Αἰσίῳ.
Secundus,	Δεύτερος. Οὔριος, Δεξιός.
Secundarius, Subdiga.	Ὑποκριτής:
Secundus ventus	Οὔριος ἄνεμος.
Secus,	Ἑτέρως. καὶ Πλησίον.
Sed,	Ἀλλά.
Sedat,	Καταστέλλει, Πραΰνει.
Sedatur,	Καταστέλλεται.
Seditio,	Καλάμη.
Sedecum,	Ἐπίδε.

Sedet, Κάθηται.
Sedes, Ἕδραι, Θάκοι. ϗ Ἐφέστια.
Sedavit, Κατέστειλεν.
Sedile, Ὁ θρόνος, Θᾶκος.
Seditiosus, Στασιαστής.
Seducit, Εἰς τὸ κατ' ἰδίαν ἀποσπᾷ ϗ ἐξάγει.
Seduli, Ἐγκάθετοι.
Sedule, Σπουδαίως.
Sedulo, Ἀδόλως, Ἀκιβδήλως. Σπουδαίως, Καρτερικῶς, Προσεδρικῶς.
Sedulitas, Προσεδρία, Σπουδή.
Sedulus, Efficiolus, Μόνιμος, καὶ Σπουδαῖος.
Sedulo, Καταστέλλω, Καταπραΰνω.
Seduco, Πλανῶ, Ὑπονοθεύω, Ἐξαπατῶ.
Sedulitas, Ἐπιείκεια. Σπουδή.
Seduus, Ἀείζωος, βοτάνη.
Seges, Ἄρουρα, ϗ Λήϊον. ϗ Θέρος.
Segestrum, Στέγαστρον, Τεραδερμον.
Segetibus, Καρποῖς, Γεννήμασιν, Ἀρούραις.
Segnis, Βραδύς. Κυρίως δὲ ὁ Ἀδρανής, καὶ Ἀργός.
Segnius, Βραδύτερον.
Segregat, Διαχωρίζει, Διαστέλλει.
Sejunctum, Διεζευγμένον, Ἀπεζευγμένον.
Sella, Δίφρος, Κάθισμα.
Selibra, Ἡμίλιτρον.
Sedum, Ἀείζωον.
Sematum, Ἡμίξενον, Ἀπηρμενον.
Semen, Σπορά, Σπέρμα.
Semissem, Ἡμισείας. Καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ νομίσματος.
Semenstre, Ἡμιμήνιον.
Semenstris, Ἑξαμηνιαῖος, καὶ Ἡμιμηνιαῖος.
Sementis, Σπόρου, καὶ Σπόρος.
Semet, Αὐτὸς ἑαυτόν.
Seminarium, Φυτουργιον, Φυτούριον.
Seminecem, Ἡμιθνῆτα, ϗ Ἡμιθανῆ.
Semis, Ἥμισυ, Ἡμιασσάριον.
Semita, Ἀτραπὸς, Ἡμιόδιον.
Seminarium, Σπερβόλημα.
Semper, Ἀεὶ, Πάντοτε.
Sempiternus, Αἰώνιος.
Sempiternum, Αἰώνιον.
Semisse, Ἡμισείας.
Semivivum, Ἡμιθανῆ.
Semum, Ἡμίκενον.
Semuncia, Κανθήλιον.
Semuncia, Γράμματα δώδεκα.
Semustum, Ἡμίφλεκτον.
Senatus, Σύγκλητος.
Senecta, Γῆρας.
Sensim, Σχολῆ, Ἠρέμα.
Sensus, Αἴσθησις, Νοῦς.
Senium, Γῆρας.
Sententia, Ἀπόφασις, Γνώμη, Ἐπιφώνημα, Λόγος.
Sentes, Ἄκανθαι.
Senectus, Γῆρας.
Sentina, Ἀντλία πλοίου.
Seorsum, Secreto, Κατ' ἰδίαν.
Sinistra, Ἀριστερά.
Sepasum, Διακρίνει, Χωρίζει.
Separatim, Χωρὶς, ϗ Κεχωρισμένως.
Seplassarius, Παντοπώλης.
Septentrio, Ἄρκτος ἢ κατ' οὐρανόν.
Septentrionales, Οἱ ἀρκτῷοι, καὶ Ἀρκτῷος.
Sectæ, Ενδιλοσοφωηθει.
Seponere, Διαθεῖναι.
Sepulchri violator, Τυμβωρύχος.
Separatum, Χωρὶς, Κεχωρισμένον.
Sepulcrum, Τάφος.
Sepelit, Θάπτει.
Sesqualtalia, Ἡμιολία.
Septentrio, Ἄρκτος. Ἀπαρκίας.
Seria, Μοχλὸς θύρας.
Series, Τάξις, Εἱρμὸς, Συνάφεια. Ἄλυσις χρόνου. ϗ Ὁρμαθός.
Sesquilibra, Λίτρα, καὶ ἥμισυ.
Sesquas, Ἓν ἥμισυ ἀσσάριον, Χαλκοῖ ἕξ.
Sequitas, Παρεδρία, Σπουδή. Ἐπιείκεια
Sequius, Χεῖρον.
Sequens, Ἀκόλουθον, Ἰκνούμενον.
Sequester, Μεσίτης ἔντριτος, Συνθηκοφύλαξ.
Sequientes, Τὰ ἑξῆς.
Sequitur, Ἀκολουθεῖ.
Serenum, Αἰθρία, Εὐδία.
Serenissimus, Εὐδιότατος, Γαληνότατος.
Serit, Σπείρει.
Serpens, Ἑρπετόν.
Sermocinatur, Ὁμιλεῖ.
Seriam, Ἀκόλουθον.
Seria, Necessaria, Σπουδαῖα, Ἀναγκαῖα. Πρίων, ϗ Μοχλὸς θύρας. ϗ ῥηματικῶς, Πρίσον.
Serpullum, Ἕρπυλλον, εἶδος βοτάνης. Ἀγριόπρασον.
Serius, Βράδιον.
Serpullon, Ἕρπυλλος.
Serta, Στέφανοι, Στέμματα.
Sertat, Στεφανοῖ.
Sertis, Στέμμασιν.
Serticulum, Δρέπανον χορτοκοπικόν.
Servans, Φυλάσσων, καὶ Φύλαξ.
Servans æqui, Φύλαξ τοῦ δικαίου.
Servit, Δουλεύει.
Servitus, Δουλεία, Λατρεία.
Serum, Ὀῤῥὸς τοῦ γάλακτος.
Servus, Δοῦλος, Λάτρις.

Sesqualtera,	Ἡμιολία.
Sesquilibra,	Λίτρα καὶ ἥμισυ.
Sesquitertium,	Ἐπίτριτον.
Sestertium	Δραχμή. Δηνάριον.
Seta,	Ὁρμιὰ, Χαίτη.
Severum,	Αὐστηρόν.
Severus,	Μισοπόνηρος, Αὐστηρός.
Severitas,	Στεῤῥότης, Αὐστηρότης, Ἐπιστρέφεια.
Sevocatorem,	Χωριστὴν, Ἀπατεῶνα.
Sextarius,	Ξέστης μέτρον.
Sexit,	Ὁμοιοῖ.
Sexus,	Φύσις, Γονὴ, Ὁμοίωσις, Γένος.
Sexus naturæ,	Εἶδος φύσεως.
Sætosus,	Δασιος.
Si,	Εἰ, καὶ Νῦν, καὶ Ἐάν.
Sibi,	Ἑαυτῷ, καὶ Ἑαυτοῖς. καὶ θηλυκῶς.
Sibilat,	Συρίζει.
Sic,	Οὕτως.
Sicca,	Ξηρά.
Sibi placens,	Αὐθάδης, Αὐταρετος.
Siat,	Οὐρεῖ, ἐπὶ βρέφους.
Sica,	Μάχαιρα.
Sica,	Θρακικὸν ξίφος ἐπικαμπές.
Sicarius,	Σφάκτης, Ἀνδροφόνος, Σφαγεὺς, Ληστής.
Sicila,	Σμίλα, Ἀρβήλιον.
Sicilum,	Ξυρὸν σκυτέως.
Siccitas,	Αὐχμὸς, Ξηρασία, Ξηρότης.
Siccum,	Ξηρόν.
Sica,	Ἐγχειρίδιον.
Sicila,	Σμίλα χαρτοτόμος.
Sidera,	Ἄστρα.
Siderosus,	Ἀστροπλὴξ, Ἐπιληπτικός.
Sidus,	Ἄστρον.
Sigillari,	Νευρόσπαστοι.
Sigillum,	Ἀνδριαντάριον. Ζώδιον. ϗ Σφραγὶς, Σύνθημα, Ἐκτύπωμα.
Signa,	Ζώδια, ϗ Σημεῖα, ϗ Σφραγῖδες. καὶ ῥηματικῶς, Σφράγισον.
Signaculum,	Σφραγιστήριον.
Signifer,	Ζωδιακός. Σημειοφόρος.
Significantia,	Ἔμφασις, Ἔννοια.
Significatio,	Σημασία, Ἔμφασις.
Signaculum,	Σφραγιστήρ.
Signis,	Σημείοις, Σφραγῖσι.
Silvanus,	Κρουνος.
Silbanus,	Πὰν, Σιληνός.
Silatarus,	Πλάνος.
Silentium,	Σιγὴ, Ἡσυχία.
Silex,	Μυλίτης λίθος.
Silicida,	Σκληρουργός.
Silicernium,	Περίδειπνον. λύχνους γὰρ ἅπτειν ἐν πένθει οὐ θέμις.
Siliqua,	Κεράτιον. ϗ κυάμου ϗ φασήλου λοβοί. καὶ Ξυλόγλυκον. Λοβὸς τῶν χεδρόπων.
Silo,	Σιμός.
Siligo,	Σεμίδαλις.
Silpe,	Σίλφιον.
Silvanus,	Πὰν, θεὸς ὑλαῖος.
Silvester,	Ὑλικός.
Silvestre,	Ὑλῶδες.
Silus,	Σιμός.
Simia,	Πίθηκος.
Similia,	Ὅμοια.
Sicut,	Ὡς.
Similium,	Ὁμοίων.
Similis,	Ὅμοιος.
Similiter,	Ὁμοίως.
Similitudo,	Παραβολὴ, Ὁμοιωσις.
Simplex,	Ἁπλοῦς, Ἀφελής.
Simplicitas,	Ἁπλότης.
Simpalum,	Κύαθος.
Simul,	Ὁμοῦ, ϗ Ἅμα.
Simul,	Ὁμόσε.
Simulacrum,	Ἀπεικόνισμα, Εἴδωλον, Ξόανον.
Simulat,	Προσποιεῖται, Σκήπτεται.
Simulatus,	Ὑποκριτικός.
Sinminus,	Εἰ δὲ μή.
Simultates,	Ἀπεχθείας, Ἔχθρας, Ἀντιπολιτείας.
Simicipium,	Ἡμικεφάλιον.
Simulatio,	Σκῆψις.
Sinare,	Σίνηπι.
Sincerus,	Ἁπλοῦς.
Sinceris,	Ἀκέραιος, Εἰλικρινής.
Sincere, Integrum,	Ἀβλαβές.
Sincerius,	Γνησίως, Ἀκεραίως, Σπουδαίως.
Sinceritas,	Εἰλικρινότης, Δικαιοκρισία.
Sinciput,	Ἡμικεφάλαιον.
Sine,	Ἄνευ, Χωρίς.
Sine liberis,	Ἄτεκνος.
Sines, Passus fueris,	Ἀνασχεθήσῃ.
Sine adfectione,	Ἀπαθὴς, Ἄστοργος.
Sine intermissione,	Ἀδιαλείπτως. Χωρὶς ὑπερθέσεως.
Sinere,	Ἐάσαι.
Sine studio,	Ἀφιλόπονος.
Sine ulla varietate,	Ἄνευ ποικιλίας τινὸς, ἢ αμφισβητήσεως.
Sincere,	Γνησίως, Ἀκεραίως, Σπουδαίως.
Singulare,	Ἑνικόν.
Singularis,	Μονομάχος. Απρόκοπος.
Singuli,	Ἕκαστοι, Καθ' ἕνα.
Singulatim,	Καθ' ἕκαστον.
Singillatim,	Καθ' ἕκαστον.
Singulatur,	Ἑνικῶς.
Singulis,	Καθ' ἕν.
Singulator,	Ἱππαστὴς κέλης.
Singultantem,	Λύζοντα. Συῤῥήσσοντα.
Singultio,	Λύζω.
Singulto,	Λύζω.

Sinister	Εὐώνυμος, Ἐπαρίστερος. Ἐ-
Sint,	Εἴησαν, Ἔστωσαν. (ναντίος.
Sinus,	Κόλπος.
Sipillus, Nova-cula,	Ξυρόν.
Si quidem,	Εἰ μέντοιγε, Εἰ μὲν, Εἴπερ, Ἐὰν μὲν οὖν.
Sira,	Σαῦρα. Τὸ αἰδοῖον.
Sisarra,	Πρόβατον μεῖζον ἐνιαυτοῦ.
Siser,	Εἶδος σταφυλίνου.
Sis,	Εἴης. Εἰ θέλεις.
Sistit,	Ἵστησιν.
Sissiat,	Κάθηται, ἐπὶ βρέφους.
Siticula,	Δίψα.
Situla,	Κάδος.
Situs,	Τοποθεσία. καὶ Κείμενος, καὶ Θέσις.
Situm,	Κείμενον.
Siticulosus,	Διψαλέος.
Sitit,	Διψᾷ.
Sobriis,	Νηφαλαίοις.
Soblices,	Καταπῆγες οἱ ἐν τῷ ποτα-
Sobrinus,	Ἀνεψιαδοῦς. (μῷ.
Sobrius,	Νήφων.
Socer,	Πενθερός.
Socius,	Κοινωνός. ἐμπορια.
Sociatus, Conjunctus, Copulatus	Κοινών.
Socci,	Ἐπικρατίδες.
Socors,	Ἀκάρδιος, Ἄφρων.
Socordia,	Ἀφόδευμα ὑός.
Socordia,	Μωρία, ἢ Ἀδρανία.
Socrus,	Πενθερός. Θιοτης.
Sodalicium,	Ἑταιρία, Ἑταιρικόν.
Socors,	Ἄνους, Ἀκάρδιος.
Solacium,	Παραμυθία, Παρηγορία.
Solea,	Βούγλωσσον.
Solea,	Σανδάλιον.
Soleo,	Εἴωθα.
Sol,	Ἥλιος.
Solet,	Εἴωθεν.
Solidum,	Ὁλόκληρον, Σφυρήλατον.
Solidat,	Ἐδαφίζει.
Solidum,	Νόμισμα.
Solivago,	Μονήρης.
Solemne,	Ἔθιμον.
Solium,	Βασιλικὸς θρόνος.
Solium,	Ἐμβάτη.
Solemniter,	Ἐθίμως, Συνήθως.
Solers,	Συνετὸς, Πρόσοχος.
Solertia,	Σπουδὴ, Ἐντρέχεια.
Sollicitaret,	Ὑπονοθεύσειεν.
Sollicito,	Ὑπονοθεύω. Ἀναπείθω, Προπηλακίζω, Πλαγιάζω.
Sollicitudines,	Φροντίδες, Μέριμναι.
Sollicitat,	Ἀναπείθει, Ἐξαπατᾷ, Ἀνα-
Sollicitudo,	Ἀγωνίαι, Μέριμναι. (σείει.
Sollicitavit,	Ὑπέπεισεν, Ἔπεισεν.
Sollicitum, Con-	

turvatum.	
Solipaga,	Ἡλιοκεντρις, μυίας εἶδος.
Solitaurilia,	Θυσία ἐκτος κριοῦ καὶ ταύρου.
Solum vertit,	Ἀνάστατος γίνεται, Καταλείπει τὴν πατρίδα.
Solvit,	Λύει.
Solus,	Μόνος.
Solstitium,	Τροπὴ θερινή.
Solox,	Ἱερόν. καὶ Παχύς.
Solutus,	Λελυμένος, Ἀφειμένος.
Solers,	Ἀγχίνους, Συνετός.
Somniculosus,	Ὑπνωτικός.
Somnium,	Ἐνύπνιον, Ὄναρ.
Somnosus,	Ὑπνωτικός.
Somnus,	Ὕπνος.
Sonat,	Ἠχεῖ.
Sonitus,	Ἦχος.
Somnium,	Φροντὶς, ἰδιωτικῶς.
Somnium,	Φθίσις.
Sontes,	Αἴτιοι, Ὑπεύθυνοι, Βλαβε-
Sontius,	Ἀληθής. (ροί.
Sonarat,	Ἠχεῖ.
Sonticus morbus,	Ἱερὰ νόσος.
Sonus,	Ἦχος, Προσῳδία.
Sopor,	Κάρωσις.
Soporatus,	Κεκαρωμένος.
Sopor è vino,	Κάρος ἐξ οἴνου.
Sorbet,	Ῥοφᾷ, Ῥοφεῖ.
Sordidum,	Ῥυπαρόν.
Sorba,	Οὖα.
Sorex,	Μῦς ποντικὸς, ἢ ἀρουραῖος.
Soror,	Ἀδελφή.
Sordes,	Ῥύποι.
Sortita sunt,	Τετύχηκεν.
Sors,	Κλῆρος.
Sospes,	Σῶος.
Sortes,	Χρησμοὶ, Κλῆροι. Αἱ κεφαλαὶ δανεισμάτων.
Spado,	Εὐνοῦχος.
Spargere,	Ῥαίνειν.
Spargit,	Ῥαίνει.
Sparsio,	Κρόκος ὁ ῥαινόμενος.
Spartum,	Λευκαία ἐν θεάτροις.
Sparus,	Εἶδος ἀκοντίου.
Spatium,	Διάστημα, Προθεσμία.
Specimen,	Δεῖγμα.
Spectata,	Δοκιμαζόμενα.
Speciosus,	Πιθανὸς, Εὐειδής.
Speculum,	Ἔσοπτρον.
Spectacula,	Θεωρίαι.
Speculator,	Ἐπόπτης, Κατάσκοπος. Δήμιος.
Specillum,	Μήλη.
Speculatio,	Κατόπτευσις.
Speculatus,	Κατάσκοπος. καὶ Ὁ ἀποκεφαλίζων.
Specus,	Σπέος, Σπήλαιον.
Spelunca,	Σπήλαιον.
Speratus,	Ἀγαπητός. Εὐελπής.

Sperat, Ἐλπίζει.
Spernit, Ὑπερορᾷ, Ἐξουθενεῖ.
Sperno, Ἐξουθενῶ, Καταφρονῶ.
Spes, Ἐλπίς.
Spica, Καλάμη, Στάχυς.
Spicula, Σαυρωτῆρες. (τίς.
Spiculum, Ἀκόντιον, Ἀκὶς, Ἐπιδορα-
Spilabra, Βέτομον, Ῥάμνος.
Spina alba, Βέτομον, Ῥάμνος. (Ῥάχις.
Spina, Ἄκανθα. καὶ Ἱερὸν ὀστοῦν, ἢ
Spira, Σπέραμα, Πλεκτάνη.
Spirantibus, Καταπνεομένοις.
Spirat, Πνεῖ.
Spiritus, Ἀναπνοή.
Spissiscit, Πυκνοῦται.
Spisset, Πυκνώσῃ.
Spissum, Παχὺ, καὶ Πυκνόν.
Splendere, Λάμπειν.
Splendit, Λάμπει, Στίλβει.
Splendidus, Λαμπρός.
Splendor, Λαμπρότης.
Spolia, Λάφυρα, Σκῦλα.
Spoliatus, Λαφυραγωγηθείς.
Sponda, Ἐνήλατον.
Spondeo, Ἐγγυῶμαι, Ἐπαγγέλλο-
Ὁμολογῶ. (μαι,
Spondet, Ὁμολογεῖ.
Spongia, Σπόγγος.
Sponsores, Ἐπαγγελλόμενοι.
Sponsoribus, Μνηστῆρσιν.
Sponte, Προαιρέσει, Ἑκουσίως.
Sponsor, Ὁμολογητής.
Sponsalia, Ἕδνα.
Sponsalia, Συνθῆκαι, καὶ Ἐπαγγελίαι.
Sponte, Ἑκουσίως.
Sponsio, Συνθήκη.
Sporta, Σπυρίς.
Sportellarius, Κοπριαίρετος.
Spopondit, Ὑπέσχετο, Ἀντεφώνησεν, Ἐνεγγυήσατο, Συνέθετο.
Spernatus, Ὑπερορασθεὶς, Ἐξουθενηθεὶς, Καταφρονηθεὶς, Ὑπερη-
Spuma, Ἀφρός. (φανιθεις.
Spuma argentea, Λιθάργυρος.
Spurcus, Ἀκάθαρτος, Ἀχρεῖος.
Sputum, Πτύσμα.
Squalidus, Αὐχμηρός.
Squalor, Ῥύπος, Αὐχμὸς, Ξηρότης.
Squama, Ῥύπους τὸ ἀπόπλυμα, νίτρωμα κεφαλῆς.
Squatus, Ῥίνα, εἶδος ἰχθύος.
Squillæ, Καρίδες θαλάσσιαι.
Squilla, Καρίς.
Sta, Στῆθι.
Stabat, Ἑστήκει.
Stabilis, Βέβαιος.
Stabulum, Ἱπποστάσιον, Ὀνοστάσιον. Πανδοχεῖον.
Stagnat, Γανοῖ, καὶ Λιμνάζει.

Stagno, Περιπετάλω. Γανῶ, Λιμνάζω.
Stagnum, Κασσίτερον. Λίμνη, Ὑδροστάσιον.
Stagnea, Κασσιτέρινα.
Stagnat, Γναθοῖ, Στομοῖ.
Stamen, Στήμων.
Staminarius, Νήστης, ὁ τὸν στήμονα
Statera, Ζυγός.
Statim, Εὐθέως, Παραχρῆμα.
Statio, Σταθμὸς, Συνεδρία, καὶ Παρεδρία. Ὅρμος.
Statio, Στητορα.
Statori, Ὀρθωσίῳ.
Statua, Ἀνδριὰς, Στήλη.
Staturium, Ὀρθοστάτης. (το.
Statuit, Ἔστησεν, Ὥρισεν, Προσέθε-
Statutus dies, Ὡρισμένη ἡμέρα, Προθε-
Status, Κατάστασις. (σμία.
Statu liber, Ἐλεύθερος χρόνῳ κατὰ διαθήκην ἀφεθείς.
Statutum, Ὡρισμένον.
Statum, Κατάστασιν, Τύχην.
Statum liberum, Ἐπικεκαμενη τὴν ἐλευθερίαν.
Statutis, Ὡρισμένων.
Statutum, Cer- Τακτόν.
Statura, (tum, Ἀνάστημα, Μέγεθος σώματος, Μῆκος ἡλικίας.
Statua, Σταμενα.
Stella, Ἀστήρ.
Stillicidium, Ὑδροστάσιον.
Stellio, Ἀσκαλαβώτης.
Stercura, Σκύβαλα.
Sterilis, Στεῖρα, Ἄκαρπος, Ἄγονος.
Sterculinum, Κοπροδοχεῖον, Κοπρία.
Stercus, Κόπρος.
Steria, Ὅρμαθος.
Sterne equum, Ἐπίσαξον τὸν ἵππον,
Sternit, Στρωννύει ἵππον.
Sternutat, Πτάρνεται.
Stetit, Ἔστη.
Stercidum, Ὀχετός.
Stertit, Ῥέγχει.
Stilla, Σταγὼν, Σταλαγμός.
Stimulant, Commovent.
Stimulat, Παροξύνει, Ἐπάγει.
Stimulat, Castigat, Νουθετεῖ, Ἐπιπλήττει.
Stimulos, Incitamenta.
Stimulum, Κέντρον σιδηροῦν.
Stipator, Σωματοφύλαξ.
Stipata cohors, Συνελθὸν τάγμα.
Stipendia, Μισθοφοραί.
Stipendium, Σιτηρέσιον.
Stipes, Στέλεχος ἄκαρπον.
Stipendium, Ὀψώνιον στρατιωτικὸν, Μισθὸς στρατιωτικός.

Stipem,	Ἐλεημοσύνην.
Stipites,	Στελέχη, Δρύοχοι, Κορμοί.
Stipula,	Καλάμη, Κάρφος.
Stipulationes,	Ἐπερωτήσεις.
Stirps,	Ῥίζα, Κόλοψ, Παραφυάς.
Stipulatio,	Ἱκανοδοσία.
Stiva,	Ἐχέτλη τοῦ ἀρότρου.
Stiria,	Ὁ τοῦ ὕδατος κρεμάμενος κρύσταλλος.
Stlactarius,	Ἐργόμωκος.
Stlatta,	Πειρατικοῦ σκάφους εἶδος.
Stlinquadruum,	Σκληρὸν, Αὐστηρόν.
Stlipes,	Δικαιαρχαι.
Stludio,	Χαμουακιον.
Stola,	Ἔνδυμα.
Stragulum,	Περίστρωμα.
Strages,	Πολυάνδριος, Σωρὸς νεκρῶν.
Strages,	Ἀναίρεσις, πολλὴ, ὡς τὴν γῆν σώμασι κατεστρῶσθαι.
Stramentum,	Στιβάδες, Χορτόστρωμα.
Stramenta,	Χορτόστρωτοι στιβάδες.
Strautum,	Θήκη δερματίνη βελῶν.
Strenua,	Εὐαρχισμὸς, Θαλλός.
Strenue,	Σπουδαίως, Γοργῶς.
Strepus,	Τροπωτήρ.
Strenuus,	Εὐστραφής.
Strepitus,	Ἦχος, Ψόφος, Κτύπος.
Striata,	Ξυστρωτα.
Stridet,	Τρίζει.
Stricturæ,	Λελιπαμμένον, ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ σιδήρου πίπτον, ὥσπερ σπινθῆρες.
Stricturæ,	Μέταλλον.
Stridor,	Τρισμός.
Strictoria,	Στιχαρια.
Striga,	Λωστρυγων. καὶ Γυνὴ φαρμακίς.
Striga,	Κιμωλία.
Strigilis,	Ξύστρα.
Striclata,	Ξυστρωτά.
Strigmentum,	Γλοιός.
Stringit,	Βρύχει, Σφίγγει.
Stringimus,	Παραλεγόμεθα. Παραψαύομεν, καὶ Σφίγγομεν.
Stringentia, Attingentia.	
Stringo,	Σπῶμαι, ἐπὶ μαχαίρας. Σφίγγω, Ψώχω.
Strix,	Ὀλολυγὼν, Στρουθός.
Structuris,	Συνθέσεσιν.
Strues,	Ξύλων σωρὸς, ἢ καὶ θυμάτων.
Structura,	Οἰκοδομή.
Structor,	Οἰκοδόμος.
Structum,	Οἰκοδομημένον.
Struit,	Κατασκευάζει, Οἰκοδομεῖ.
Strumæ,	Παρωτίδες, Χοιράδες.
Strundius sive Struntus,	Σπέλεθος.
Struthio,	Στρουθοκάμηλος.

Studiosi,	Σπουδασταί.
Studiosus,	Φιλόπονος.
Studeo,	Φιλοπονῶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα.
Studiorum,	Ἀσκήσεων.
Stulo,	Παραφυάς.
Stultum,	Μωρὸν, Ἀνόητον.
Stultus,	Ἀνόητος, καὶ Ἄνους.
Stupidus,	Ἐνεὸς, Ἐκπλαγείς.
Stupor,	Θάμβος, Κατάπληξις, Ἔκπληξις.
Stuppa,	Κάνναβις, Στύβης, Ἄγγαθα
Stuppi,	Λάταγες.
Stuprum,	Φθορὰ, Μιασμός.
Stupes,	Ἐξηχευη.
Sturni,	Ψάροι.
Sturnus,	Ψάρος.
Suadeo,	Παραινῶ, Πείθω, Συμβουλεύω.
Suadela,	Πειθὼ, ἡ θεός.
Suadena,	Σφύραινα.
Suasor,	Γνωμοδότης.
Suave,	Ἡδύ.
Suaves,	Χρηστούς.
Suaves,	Χρηστοί.
Suavitas,	Ἡδονὴ, Εὐωδία, Ἡδύτης.
Suavis,	Χρηστὸς, Ἡδύς.
Suaviter,	Χρηστῶς.
Sub,	Ὑπό.
Subactum,	Συναχθέν.
Subat,	Ὀργιᾷ.
Suber,	Φελλὸς, Δρῦς.
Subdisjunctivæ,	Παρασυνημμένα.
Subditus,	Ὑποβολιμαῖος.
Subdivum,	Ὕπαιθρον.
Subditivus,	Ὑποβολιμαῖος, Ὑπολογιμαῖος
Subdola,	Ὕπουλα, Ὑποκριτικά.
Subegit,	Ὑπετάξατο, Ὑπηγάγετο.
Subegit,	Ὑπέταξεν.
Succubuit,	Ὑπέπεσεν.
Subeunda,	Ὑποστατέα, Ὑπομενητέα.
Subest, Latet, Subes,	Ἀναδίδωσιν.
Subegi,	Ὑπέταξα.
Subflamen,	Τροχῶν ἀγκύριον.
Subfulcit,	Ὑποστηρίζει.
Subgillatus,	Ὑπωπιασθείς.
Subigit,	Αὐξάνεται, Ἐπιπέμπεται, Ὑποτάττεται, Ἐργάζεται.
Subjecta,	Ὑπωταγέντα.
Subigo,	Προσβάλλω.
Subegi,	Ὑποτάσσω, Μαλάσσω.
Subire,	Ὑπεισελθεῖν.
Subit,	Ἐνέρχεται.
Subito,	Ἐξαίφνης.
Subinde,	Ὑπὸ χεῖρα, Πολλάκις.
Subjunctiva,	Ὑποτακτικά.
Subjectorum,	Ἀρχομένων, Ὑποτεταγμένων.
Subla,	Ὀπήτιον, Περόνη.
Sublatum est,	Ἐκουφίσθη, Ἀνετράπη.
Sublimo,	Ὑψῶ.

Subligaculum,	Διαζώστρα, Περιζώστρα.
Sublimis,	Μετέωρος. Ὑψιπετής.
Sublimis,	Μετάρσιος, Ὑψηλός.
Sublones,	Ὄρυγες, Θήλια ἐργαλίατα.
Sublices,	Καταπῆγες οἱ ἐν ποταμῷ τὴν γέφυραν ὑποβαστάζοντες.
Sub manum,	Ὑπὸ χεῖρα.
Subministraturi,	Χορηγηθήσεσθαι.
Submentum,	Ἀνθερεών.
Subornatus,	Ὑπόβλητος, Ἐπιποδες.
Suboles,	Ἐπιγονὴ, Γονὴ, Γενεά.
Subolis,	Γονῆς.
Summoveri,	Ἀποκινηθῆναι.
Substio,	Ὑποκόλαμμα.
Sub prætextu,	Ἐπὶ προσχήματι.
Subrigit,	Ὑπορθοῖ, Ὑποστηρίζει.
Subrigo,	Ἀναβιβάζω, Ἀνορθῶ.
Subrucciones,	Ὑποραφαί.
Subrugo,	Ὑπορύσσω.
Subrogatione,	Τῇ ἀντεισαγωγῇ.
Subripit,	Ὑφαιρεῖται.
Subsequens,	Ἐπακολουθῶν.
Subsequitur,	Ἐπακολουθεῖ.
Subsidia,	Βοήθεια.
Subsidium,	Βοήθημα. Συμμαχία.
Substantiam,	Οὐσίαν, Ὑπόστασιν.
Substituit,	Ὑποκατέστησεν, Ἀντεκατέστησεν.
Subsidere,	Ὑποκαθεσθῆναι.
Substringe, Præbe,	
Substillat,	Στραγγουριᾷ.
Substantia,	Ὑπόστασις.
Substituti,	Ὑποκατασταθέντες.
Subsutio,	Ὑποκόλαμμα, Ὑποραφή.
Subsumen,	Ἀνακολαφὴ, Ὑποκόλαμμα.
Subtemen,	Κρόκη, Ῥοδάνη.
Subtiliter,	Λεπτῶς.
Subtilis,	Καθάριος, Ἰσχνός.
Subtraxerit,	Ὑφελκύσῃ.
Subter,	Ὑποκάτω.
Subtilitate,	Πιθανολογίᾳ.
Subtile,	Καθάριον, Ἰσχνόν.
Subtemen,	Κρόκη.
Subtus,	Ὑποκάτω.
Subtrahit,	Ὑποσπᾷ.
Subtraho,	Ἀφαιροῦμαι.
Subucula,	Ὑποδύτης, Ὁ χιτών.
Subvecti,	Ὑποβασταχθέντες.
Subvenire,	Βοηθεῖν, Συνέρχεσθαι.
Subula,	Ὑπήτιον, Περόνη.
Subulo,	Αὐλητής.
Subultaneus,	Ἠθικός.
Subvicula,	Ὑποδύτης, Ὁ χιτών.
Subvenire,	Βοηθῆσαι. Συνελθεῖν.
Subulcus,	Συοβοσκὸς, Χοιροβοσκός.
Suburbana,	Προάστεια.
Succedo,	Εἰσέρχομαι, Διαδέχομαι.
Successio,	Διαδοχή.
Succedo tibi,	Διαδέχομαί σε.
Succurrit	Ἀπαντᾷ, Βοηθεῖ.
Successor,	Διάδοχος.
Succurrit,	Βοηθεῖ.
Succlamatio,	Ἐπιφώνημα, Ἐπίλογος.
Succendit,	Ὑφάπτει.
Suculæ,	Ὑάδες, καὶ Δοκίδες.
Successus,	Ὑποχώρησις.
Succinctum,	Ὑπόζωμα.
Sucerda,	Χοιρεία κόπρος.
Succus,	Χυλός.
Succutit,	Βράζει, Ἀνασαλεύει.
Sudor,	Ἱδρώς.
Sudavi,	Ἵδρωσα.
Sudis,	Σφύραινα, ἰχθύς. καὶ Σκόλοψ.
Sufficit,	Ἐξαρκεῖ.
Suffocatus,	Πνιγείς.
Suffragium,	Ψηφοφορία, Δόγμα, Δόσις.
Suffusorium,	Ἐπίχυσις.
Suffio,	Θυμίασις. Θυμιῶ.
Suffragines,	Ἰγνύαι.
Suffocat,	Πνίγει, Λαρυγγίζει.
Suffuderit,	Ἐπισκιλισοι.
Subflamen,	Τροχῶν ἀγκύριον. Βοήθεια, Κούφισμα ἁμάξης.
Suffusio,	Ὑπόχυσις.
Suffecti,	Ὑποκατασταθέντες, Τελειωθέντες.
Suffitio,	Ὑποθυμίασις.
Sufflat,	Φυσᾷ.
Suffragium,	Ψηφοφορία, Χειροτονία.
Suffocatio,	Πνιγμός.
Suggerit,	Ὑποβοηθεῖ. Κυρίως δὲ ἐπὶ τοῦ πολέμου δόρατα χορηγούμενα.
Suggerit,	Ὑποβάλλει.
Sugrunda,	Ἔκθετης.
Sugit,	Θηλάζει.
Suggero,	Ὑποβάλλω, Ὑποχορηγῶ, Ὑπουργῶ, Ὑποσωρεύω.
Sugulæ, vide Suculæ.	
Suggilatus,	Ὑπωπιασθείς.
Suggestum,	Βῆμα, Ὕφος.
Suggillat,	Πλήσσει, Ὑπώπια ποιεῖ.
Sugis,	Θηλάζεις.
Sugillatio,	Ὑπωπιασμός.
Sui negotii,	Ἰδιοπράγμων.
Suis desideriis,	Τῷ ἰδίῳ κέρδει, Τῇ ἰδίᾳ προθέσει, Τῇ ἰδίᾳ ὠφελείᾳ.
Suit,	Ῥάπτει, Ἤπαται.
Sulcus,	Αὖλαξ.
Sulpor vivum,	Θεῖον ἄπυρον.
Sum,	Εἰμί.
Sumunt,	Λαμβάνουσιν.
Semen candidum,	Κνῆκος.

Sumo,	Δέχομαι, Λαμβάνω.
Summam,	Ποσότητα, Κεφάλαιον.
Summatim,	Κεφαλαιωδῶς, Συλλήβδην.
Summentum,	Ανθερεών.
Summus,	Ἀρχιραβδοῦχος.
Sumptus,	Ἀνάλωμα, Δαπάνη.
Summovet,	Κωλύει.
Summa,	Κεφάλαιον, Σύμπαν.
Sumit,	Λαμβάνει.
Sumen,	Οὖθαρ.
Summanus,	Προμηθεύς.
Summus,	Ἀνώτατος, Ὕψιστος.
Sume,	Δέξαι, Λάβε.
Summisse,	Ὑφειμένως.
Sunt,	Εἰσίν.
Suo,	Τῷ ἰδίῳ, Τῷ σαυτȣ̃.
Suapte,	Τῷ ἰδίῳ.
Supellex,	Ἐνδομενία.
Suppetit,	Χορηγεῖ.
Supervacua,	Περιττή, Εἰκαία, Ματαία.
Supervacuus,	Εἰκαῖος, Μάταιος.
Supersit,	Περιλειφθήσεται.
Supersiderint,	Κατεφρόνησαν, Ὠλιγώρησαν.
Suppeditamus,	Ὑποχορηγούμεθα.
Suppetas, Sufficias, Sumministres.	
Superatis,	Ὑπερνικηθεισῶν.
Superavit,	Ὑπερίσχυσεν.
Suppliciis,	Κολάσεσιν. Ἱκεσίαις.
Supplementum,	Ἀναπλήρωμα.
Suppositus,	Ὑποτεθειμένος.
Supsitæ,	Θυμιάσεις.
Suppetit,	Βοηθεῖ, Χορηγεῖ.
Supra modum,	Ὑπὲρ τὸ δέον, Ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Superius,	Ἀνωτέρω, ἐπὶ χρόνȣ.
Superans,	Ἀνωτερικός.
Supersedeo,	Ἀμελῶ.
Superstitiosus,	Δεισιδαίμων.
Supremus,	Ἔσχατος.
Supra,	Ἐπάνω, Ὕπερθεν.
Superaria	Ἐπενδύτις.
Superstes,	Ἔφεδρος, Περιών.
Supercunnum,	Ἐφήβιον, Ἐπικυστίς.
Supervacuum,	Εἰκαῖον.
Supplex,	Ἱκέτης.
Superstitis,	Περιόντος.
Superstites,	Περιλελειμμένοι.
Superstitionis,	Δεισιδαιμονίας.
Suppacta,	Κεκασσυμένα.
Supplicatio,	Λιτανεία, Στεφανηφορία.
Supernus,	Μετέωρος, ἐπὶ τῶν ȣ̓ρανίων.
Supercilium,	Ὀφρύς.
Superest,	Περιλείπεται, καὶ Περισσεύει.
Superstes,	Περιών. Ἔφεδρος.
Superne,	Ὑπερθεν.
Superat,	Περισσεύει.
Supplantat,	Ὑποσκελίζει, Περισκελίζει.
Suppositionem,	Τὴν ὑπόθηκην.
Superbus,	Ὑπερήφανος.
Superficies,	Ὑπερῷαν, Ἀνώγεον.
Supinus,	Ὕπτιος.
Superfugium,	Ὑποφυγή.
Superstit,	Περίεστιν. Ζῇ.
Supparat,	Ὑπουργεῖ.
Super,	Ὕπερθεν.
Superante salo,	Περιγινομένης τῆς ἁλός.
Superlativa,	Ὑπερθετικά.
Superi,	Οὐράνιοι.
Supremus,	Ὕστατος.
Superavile,	Ὑπερσχετικόν.
Supramodum,	Ὑπεράγαν, Ὑπὲρ τὸ δέον.
Suppeditavit,	Ἐπεχορήγησεν.
Superavit,	Ὑπερίσχυσεν, Περιεγένετο, Ἐνίκησεν.
Suppetit,	Περισσεύει.
Supernus,	Ἀνωτερικός.
Supero,	Περιγίνομαι.
Superstitem,	Περιόντα.
Superstitio,	Θρησκεία, Δεισιδαιμονία.
Suppeditat,	Ἐπιχορηγεῖ.
Supplicatio,	Λιτανεία.
Supplico,	Λιτανεύω.
Superavit,	Ἐφλέγμανεν, καὶ ὕπουλον ἐγένετο.
Supra fas,	Ὑπὲρ τὸ θεων.
Supalta,	Κεκασσυμένα.
Supræ,	Γαστροκνημίαι, Κνῆμαι.
Surit,	Καπρᾷ.
Surdus,	Κωφός.
Surculus,	Βλαστὸς, Κλωνάριον.
Surgit,	Ἐγείρεται.
Suscepit,	Ὑπεδέξατο.
Suscenset,	Καταμαίνεται, Αἰτιᾶται, Μνησικακεῖ.
Susceptor,	Ὑποδοχεύς.
Suscipiendæ,	Ἀναλημφθείσης.
Suscipio,	Ἀναδέχομαι.
Suscipit,	Ἀναδέχεται, Ὑποδέχεται.
Suscitat,	Ἐξεγείρει, Ἐξυπνίζει.
Suspectus,	Ὕποπτος.
Suspicari	Ὑποπτεύειν.
Suscitat,	Ἀνίστησιν, Ἐξεγείρει.
Suspendit,	Κρεμνᾷ.
Suspirat,	Στένει, Σπαίρει, Ἀναπνεῖ, Ἀναστενάζει, Στενοχωρεῖται, Πνευματιᾷ.
Suspiro,	Ἀναπνέω. Στενάζω.
Suspicio,	Ὑποψία, Ὑπόνοια.
Suspirium,	Δύσπνοια.
Sustentat,	Ὑποβαστάζει.
Suspensum,	Ἠρτημένον. Ἀγωνιῶντα, Μεριμνῶντα, Πεφροντικότα.
Sustenit,	Ὑπομένει, Ὑποβαστάζει.
Suspirans,	Ἀναπνέων.
Sustellose,	Πανȣ̃ργως.

Sustulit,	Ἐπῆρεν.
Susu,	Ἄνω.
Susum,	Ἐπάνω.
Susurrat,	Ψιθυρίζει.
Susurratio,	Ψιθυρισμός.
Sutela,	Ἐνέδρα, Ἐξαπάτησις, Δόλος.
Sutile,	Πανοῦργον· Ἱστόν.
Sutor,	Σκυτεὺς, Σκυτοτόμος.
Suus,	Ἴδιος.
Sumptio,	Λῆμμα.

T

Tabanus,	Μύωψ, τὸ ζῶον, Οἶστρος.
Tabellarius,	Γραμματηφόρος.
Tabellio,	Ἀγόραιος, Νομικός.
Tabernarius,	Ἐργαστηριάρχης, Κάπηλος.
Tabernaculum,	Σκηνή, Σκηνοπηγία, Κατοικητήριον, Σκήνωμα.
Tabes,	Τηκεδών.
Tabescit,	Τήκεται, Φθίνει.
Tabo,	Αἵματι νεκροῦ, Λύθρῳ. ἔστιν δὲ μονόπτωτον.
Tabuit,	Τέτηκεν.
Tabulæ,	Σανίδες. καὶ Γραμματεῖα.
Tabulæ novæ,	Χρεῶν ἀποκοπαί.
Tabulatum,	Σανίδωμα, Σανιδωτόν.
Tabularium,	Λογιστήριον.
Tabidus,	Φθισικός.
Tabo,	Λύθρος, Αἷμα νεκρȣ̃.
Tace,	Σιώπησον. Σίγησον.
Taciturnitas,	Σιωπή.
Tactus,	Ἁφὴ, Θίξις.
Tactus est,	Ἐθλήθη.
Tæda,	Δαὶς, Πεύκη, καὶ Λαμπάς.
Tædium,	Σίκχος, Κάκησις.
Tæniosus,	Κιριατης.
Tæter,	Σιχαντός.
Tædio,	Ἀθύμως.
Tetram,	Σικχαντήν.
Talaribus,	Ἀστραγαλωτοῖς.
Talia,	Κορμὸς, Σχίζα, ϗ Σκυτάλη.
Tacte,	Πάγκακος.
Talus,	Ἀστράγαλος.
Talares,	Κόνδυλοι ποδῶν.
Talari,	Κόνδυλοι χειρῶν.
Talia,	Κορμὸς, Σχίδαξ.
Talaria,	Πέδιλα.
Talaris tunica,	Ποδήρης χιτών.
Talis,	Τοιοῦτος.
Tali,	Ἀστράγαλοι, ϗ Ταρσοί. ϗ Τοιȣ́τῳ.
Talus,	Ἀστράγαλος.
Talpa,	Ἀσφάλαξ.
Talio,	Ἀντιπήρωσις.
Talare,	Περίσφυρον.
Taliæ,	Σχίδακες.
Tabificabile,	Τηκεδονικόν.
Talla,	Κρομμύȣ λέπυρον.
Tamen,	Εἰ καί.
Tamen,	Ὅμως.
Tametsi,	Εἰ καί.
Tam,	Οὕτως.
Tam perditus,	Οὕτως πανώλης.
Tamquam,	Καθάπερ, Ὡσπερεὶ, Ὡσανεὶ, Οἱονανεί.
Tamquam,	Ὥσπερ, Οἷον, Ἴσως.
Tango,	Θιγγάνω, Ἅπτομαι.
Tantisper,	Ἐν τοσȣ́τῳ, ἐπὶ τȣ̃ παρόντος.
Tantummodo,	Αὐτὸ μόνον, Μόνον αὐτόν.
Tanti,	Περὶ πολλȣ̃.
Tandem,	Ὅμως, Δήποτε. ἢ Δητε.
Tanto melior,	Τοσȣ́τῳ κρείσσων.
Tantidem,	Τοσȣ́τῳ.
Tantum,	Μόνον, Τοσοῦτον.
Tantum quod,	Ἀρτίως.
Tanti,	Τοσȣ̃τοι, καὶ Τοσȣ́τȣ.
Tapedus,	Τάπις ψιλή.
Tardus,	Βραδύς.
Taurus,	Ταῦρος.
Tardat,	Βραδύνει.
Tarde,	Βραδέως.
Taxatio,	Ποσότης.
Taxamus,	Ὁρίζομεν.
Taxillus,	Ἀστραγαλίσκος.
Taxus,	Σμίλαξ, Ῥοδοδάφνη.
Te,	Σὲ, καὶ Σȣ̃.
Tædio,	Ἀθύμως.
Teter,	Σικχαντός.
Tætram,	Σικχαντήν.
Tætrus,	Σκοτεινὸς, Ἀμαυρός.
Tectorium,	Κονία, Κονίαμα.
Tector,	Κονιατής.
Tectum,	Στέγη, Στεγνόν. καὶ Δῶμα.
Tecum,	Σύν σοι.
Tædet me hujus hominis,	Σικχαίνομαι τȣ̃τον τὸν ἄνθρωπον.
Tegit,	Σκεπάζει, ϗ Ἐπικαλύπτει.
Teges,	Ψίαθος, Σκέπασμα.
Tegenarius,	Ψιαθοποιός.
Tegitarius,	Ψιαθοπλόκος.
Tegimentum,	Στέγασμα, Κάλυμμα. Σκέπασμα.
Tegula,	Κεραμίς.
Tegmentum,	Σκέπασμα.
Teloxa,	Κενταύριον.
Tela,	Ἱστός. Τεύχη, Τόξα.
Telum,	Ἀκόντιον, Τὸ μακρόθεν βαλλόμενον ὅπλον.
Tela,	Ἱστός. Ἀμυντήρια.
Telamo,	Αγλαστοορος.
Tellus,	Χθών. Γῆ, ἡ Θεός.
Temerarius,	Τολμηρὸς, Ῥιψοκίνδυνος.
Temo,	Ἀυχὴν πηδαλίȣ. Ῥυμός.

Temetum,	Οἶνος.
Temperarint,	Ἀπόσχωνται.
Temperies,	Συγκερασμός.
Temperantia	Συμμετρία.
Tempestivus,	Ἀκμαῖος.
Temperat,	Γλύφει κάλαμον. Συγκιρνᾷ. Φείδεται.
Temperamentum,	Συγκέρασμα, Σήπωμα.
Temeritate,	Ἀπονοίᾳ.
Teipsum,	Σεαυτόν.
Temtaverint,	Σαλεύσωσιν.
Temeritas,	Αὐθαδία, Ἀποτομία.
Temptatum,	Δοκιμασθὲν, Ἁμαρτηθέν.
Temeratores,	Προπετεῖς.
Temerasse,	Τετολμηκέναι.
Temporius,	Ἐνωρότερον.
Temporatum,	Εὔκρατον, Συνκεκερασμένον.
Templum,	Ἱερὸν, Ναὸς, Σηκὸς, Τέμενος.
Tempus,	Καιρός. Κρόταφος. Χρόνος.
Temere,	Ἀσκέπτως, Παραβόλως.
Temnit,	Καταφρονεῖ.
Temptat,	Πειράζει.
Temperamentum,	Στρωμνηοψις. Συγκέρασμα, Ἔπαρμα.
Tempestas,	Χειμὼν, ἐχ ὁ τῆς τροπῆς.
Temperamus,	Ἀρκούμεθα, Ἀπεχόμεθα.
Tempestivus,	Ἀκμαῖος, Εὔκαιρος, Ὡραῖος.
Temporia,	Πρόσκαιρος.
Tempero me vino,	Ἀπέχομαι οἴνου.
Temporius,	Ἐνωρότερον.
Temulentus,	Οἰνωμένος, Οἰνόφλυξ. Μέθυσος.
Tenax,	Ἐγκρατὴς, Περιεκτικὸς, Σκνιφός.
Tendicula,	Λαβὶς, κ̀ Χορδή. κ̀ Ἀφάκη.
Tendit,	Τείνει.
Tenebræ,	Σκοτίαι.
Tenebricosum,	Σκοτεινόν.
Tener,	Τρυφερός.
Tenerum,	Τρυφερόν.
Tenet,	Κρατεῖ.
Tenius,	Ἀραιόθριξ.
Tenor,	Ἰσχύς. Τόνος, Τάσις.
Tenor,	Τύπος.
Tenorem,	Σχέσιν.
Tenore,	Περιοχῆς, Δυνάμεως.
Tentigine,	Τῇ διατάσει.
Tentigo,	Τόνος, Τάσις.
Tensa,	Θρόνος.
Tensæ,	Θρόνοι.
Tentio,	Τάσις.
Tentores,	Ἀφέται.
Tentipellium,	Φάρμακον πρὸς ῥυτίδας.
Tentorium,	Σκηνὴ, Σκήνωμα.
Tenues,	Ἰσχνὲς, Ἀσθενεῖς:

Tenuis,	Ἰσχνός.
Tenus,	Πέρας, Μέχρι.
Terginum,	Ὠμοβύρσινον.
Tepescit,	Χλιαίνεται.
Tepidum,	Χλιαρόν.
Terebrum,	Τρύπανον.
Tergit,	Καταμάσσει.
Tergiversari,	Φυγοδικεῖν.
Tergus,	Νῶτος, Δορὰ ζώων.
Terrestris,	Ἐπίγειος.
Tergiversatur,	Περικάμπτει.
Territorium,	Ἀγρὸς, Ἐπικολωνία, Ἐπιτείχισμα, Ἐνορία, Περίχωρος.
Terra,	Γῆ.
Terminat,	Διορίζει.
Terminare,	Περαιῶσαι, Πληρῶσαι.
Terreo,	Πτύρω, Φοβῶ, Πτοῶ.
Termes. Termes dicitur propriè caulis olearum arborum.	
Terror,	Ἔκπληξις, Φόβος, Φοβερισμὸς, Πτόησις.
Terminalia,	Ὁροθεσία. Ἑορτὴ ὁρίε θεε.
Tergiversatione,	Μελλησμῷ.
Tergiversatio,	Περίκαμψις, Φυγοδικία.
Terræ motus,	Σεισμός.
Tergimenta,	Σήκωμα.
Terribile,	Τατικόν.
Terit,	Τρίβει.
Tergiversatur,	Ἐθελοκακεῖ, Περικάμπτει.
Tero,	Ἀλοῶ.
Terebrat,	Τρυπᾷ.
Terminat,	Διορίζει.
Tergilla, sive Tergillum,	Φορίνη, Χοίρε δέρμα.
Terræ fragor,	Χάσμα.
Terriclæ,	Χαρακίδες.
Termini,	Τέρμονες, Ὅροι.
Terminus,	Ὅρος. καὶ Ὅριος θεός.
Terræ hiatus,	Χάσμα.
Terræ malum,	Ἀριστολόχεια.
Terra inculta,	Χέρσος γῆ.
Terrestris,	Ἀπόγειος, Χερσαῖος.
Tertio pedato,	Τρίτη περιόδῳ, Ἐκ τρίτου.
Termino,	Τερματίζω, Ὁρίζω, Ὅροι τίθημι, Τελειῶ, Ψηφολογῶ.
Ternis,	Τρισίν.
Terginum,	Ὠμοβύρσινον.
Terrigenæ,	Γηγενεῖς.
Tessellæ,	Βόλια, καὶ Ψῆφοι.
Tessellatum,	Ψηφοθέτημα.
Tessellat,	Ψηφοθετεῖ.
Tesqua, sive Tescua,	Κατάκρημνοι, κ̀ Ῥάχεις, κ̀ Ἔρυμοι τόποι.
Testamentum,	Διαθήκη.
Testiculi,	Δίδυμοι, Ὄρχεις.
Testificatio,	Μαρτυροποίημα, Μαρτυρο-

	ποιΐα.
Testudo,	Καμάρα. Χελώνη.
Testimonium,	Μαρτυρία, καὶ Μαρτύριον.
Testis,	Μάρτυς.
Testa,	Ὄστρακον.
Tessera,	Σύμβολον, Σύνθεμα. Σύμβολα σύντομα. Κάλαμος. Χαρακιν.
Testes,	Μάρτυρες. καὶ Δίδυμοι.
Testudo manus,	Χειρὸς τὸ ἐπάνω.
Tessera,	Κύβος, Σύμβολον σύντομον.
Tæter,	Σικχαντὸς, Ἀργαλέος.
Tætricus,	Αὐστηρὸς, Σοβαρός. Ἀξιόπιστος.
Tætrus, & Tenebrosus,	Σκοτεινὸς, Ἀμαυρός.
Tenebræ,	Σκοτίαι.
Tetricus, Durus, Severus.	Αὐστηρὸς, Σοβαρὸς, Ἀξιόπιστος, Ἰταμός.
Tætrum aspectu,	Εἰδεχθὴς, Σικχός.
Tetulit,	Ὑπήνεγκεν.
Texit,	Ὑφαίνει.
Textrix,	Ὑφάντρια.
Textor,	Γέρδιος.
Theatralis,	Θεατρικός.
Themilla,	Θήκη, Πυρεος.
Thamnus,	Ἕλιξ, βοτάνης εἶδος.
Thymbra, sive Conila, sive Satureia,	Θύμβρα.
Thensæ,	Αρμα θεων.
Tibia,	Αὐλός. Ἀντικνήμιον.
Tibicen,	Αὐλητής.
Tibi,	Σοί.
Tignum,	Ξύλον, Δοκός.
Tilia,	Φίλυρα, Κρονος.
Tilans,	Περνης, Σκώληξ.
Timidus,	Δειλός.
Timor,	Φόβος.
Timidus animi,	Δειλὸς τὴν ψυχήν.
Timulus,	Ἔφυδρις, ἐξάπουν ἐπινηχόμενον τῷ νώτῳ.
Tinguit,	Βάπτει.
Tinia,	Σής.
Tinnitus,	Ἦχος χαλκώματος, Βόμβος. Τρυφων.
Tinniso,	Κοπίδερμος.
Tinnulum,	Πλῆκτρον.
Tirocinium,	Ἰδιωτισμὸς, Πρωτόπειρα.
Tirocinium,	Νεολεξία.
Tiro,	Νεόλεκτος.
Tirones,	Νεοστράτευτοι, Νεοσύλλεκτοι.
Tittex,	Μύσταξ.
Titillare, Fatigare.	
Titillat,	Γαγγαλίζει.
Titio,	Δαλός.
Titinnabulum,	Ἐξαίρεσις. Κωδώνιον.
Titia,	Κρέα νηπίων, ὃ λέγουσι.

	σιζει.
Titibat,	Σφάλλεται, Βαμβαίνει.
Titubat,	Πταίει, Σφάλλεται, Σκάζει.
Titubo,	Σφάλλομαι· Λακωνίζω. Γλώσση βαμβαίνω.
Togato,	Τηβεννοφόρῳ.
Titulus,	Ἐπιγραφή.
Tofi,	Πῶροι, Λίθοι.
Torale,	Περίκλειυον.
Tolerare,	Ὑπομεῖναι.
Tolerabiliter,	Ἀνεκτῶς.
Tollit,	Ἐπαίρει, Ἀνατρέπει, Ἐγείρει.
Tolutarius,	Βαδιστής.
Tolleno,	Κηλώνιον.
Tolus,	Τριπτήρ.
Tolle,	Λάβε.
Tolæ,	Παρίσθμια.
Tolia,	Παρίσθμια.
Tolerat,	Ὑπομένει.
Toluberna, Adsecula,	Παράσιτος, Εὐτράπελος.
Tolarius,	Πλεονοτρόφος.
Torale,	Περίκλειυον.
Tomentum,	Κνάφαλλον.
Tondet,	Κείρει.
Tonsillæ,	Παρίσθμιαι.
Tonitrum,	Βροντήν.
Tonitru,	Βροντῆς.
Tonsæ,	Κῶπαι.
Tonsor,	Κουρεύς.
Tonsus,	Καρείς.
Torvum,	Λοξόν.
Torculare,	Ληνός.
Torpor,	Φρίκη, Νάρκα.
Torpedo,	Νάρκα.
Toranus,	Ὤλενος, Τροφος.
Tormenta,	Μάγγανα πολεμικά.
Tormina,	Δυσεντέριον.
Tormentum,	Βάσανος.
Tornatum,	Τετορευμένον.
Torqueatur,	Βασανισθῇ.
Torques,	Στρεπτοὶ, Μανιάκεις.
Torquet,	Βασανίζει, Στρέφει.
Torrens,	Χειμάῤῥους, Ῥεῖθρον.
Torus,	Ὠλένη.
Torum,	Ὠλένην.
Toranus,	Ὤλενος, Τροφος.
Torris,	Δαλὸς μέγας.
Torret,	Φρύττει.
Torrens,	Χειμάῤῥους.
Tortio,	Στρόφος.
Tortile,	Στρεπτόν.
Tortum,	Κολλήρια.
Tortor,	Βασανιστής.
Torculæ,	Ἐλαιοτριβεῖα.
Tortus,	Καμφθείς.
Tormen,	Κολουνειον.
Torvum,	Λοξὸν, Σκυθρωπὸν, Παμφόβερον.

Torvus,	Τραχύς.
Torus,	Στρωμνή.
Tot,	Τοσοῦτοι, καὶ Τοσαῦται.
Tostus,	Πεφρυγμένος.
Totum,	Ὅλον.
Totidem,	Τοσαυτάκις, Τοσαυταις, ἐπὶ ἀριθμῶν.
Totiens,	Τοσαυτάκις.
Tortula,	Τροχιλέα,
Trabes,	Δοκοὶ τετράγωνοι.
Tracta,	Δάγανα.
Tracta,	Ψηλάφησον.
Tracta,	Ἑλκύσματα. Μηρύματα.
Tractat,	Ψηλαφᾷ.
Tractamus,	Ἐξερευνοῦμεν.
Tractatur,	Ἐξετάζεται.
Tractum,	Ζήτησιν.
Tractare,	Διαχειρῆσαι.
Tractatores,	Παρακομισταί.
Tractim, Jugiter, Continuatim.	
Tractibus,	Τοῖς τρακτάτοις, καὶ ταῖς δικαιολογίαις.
Tractabilis,	Εὐψηλάφητος.
Tractaverint,	Ψηλαφήσωσιν. Τυπώσωσιν.
Trado,	Παραδίδωμι. Παραβάλλω.
Traducit,	Ἐξάγει.
Traductio,	Ἐξαγωγή.
Traduco,	Κέστρος, ὄχημα δίχα τροχῶν.
Trepallus,	Πρίαπος.
Tragula,	Κερκὶς, Βολίς.
Trahea,	Τυκάνη τὰς βώλους ἀφανίζουσα.
Trahit,	Σύρει.
Trajectus	Διαπέραμα.
Traicit,	Μεταβάλλει.
Trajectus, & quæ ex eo componuntur.	Διαπέραμα, Πόρος.
Ad trajectum,	Πρὸς τὸν πόρον.
In trajecto,	Ἐν τῷ πόρῳ.
Ad traiciendum,	Πρός τὸ διαπεράσαι.
In traiciendo,	Ἐν τῷ διαπεράσαι.
Trajectum,	Διαπέραμα.
Trama,	Κρόκη, Πλοκὴ, Ῥοδάνη.
Trames,	Τρίβος, Πάροδος.
Trames, Via angusta.	
Tranat,	Διανήχεται, Διαπερᾷ.
Tranatat,	Διανήχεται.
Tranquilla,	Ἀλκυόν. αρχ Γαληνη.
Tranquilla,	Γαληνά.
Tranquillitas,	Γαλήνη.
Tranquillum,	Γαληνίδιον.
Tranquillus,	Γαληνός.
Traice,	Μετάθες.
Transactio,	Τελεσμὸς, Συμβιβασμὸς, Πέρας, Περαίωσις.
Transenna,	Ὕσπληξ, Παλλαγη μαπαρίου σημεῖον.
Transactum,	Παρελθὸν, Τετελεσμένον.
Transcriptitiis,	Μεταγραπτέοις.
Transactiones,	Διαλύσεις, Συμβιβασμούς.
Transactus,	Ἀπηρτισμένος, Πεπεραιωμένος.
Transfixus,	Διαπεπερονημένος, Ἐνδιαπεπερημένος.
Transfiguro,	Μεταμορφῶ, Μετασχηματίζω.
Transfiguratio,	Μεταμόρφωσις.
Transformatio,	Μεταμόρφωσις.
Transfixum,	Διαπεπερονημένον.
Transfiguramus	Μεταμορφοῦμεν.
Transfretat,	Διαπορθμίζει.
Trans,	Πέρα. Αντις.
Transtluminales,	Περατικοί.
Transfert,	Μεταφέρει.
Transfuga,	Αὐτόμολος.
Transfigit,	Ἀπαρτίζει, Διακόπτει.
Transitus,	Πάροδος, Δίοδος, Πέραμα.
Translatus,	Μετενεχθείς.
Translucidum,	Διαφανὲς, Διαυγές.
Translatitia,	Μεταβολιμαῖα.
Trans mare,	Πέραν θαλάσσης, Διαποντίου.
Transilire,	Ὑπεράλλεσθαι.
Transalire,	Ὑπερπηδῆσαι.
Transmarina,	Διαπόντιος.
Transmarina latio,	Διαπόντιος διωρεια.
Transnominatio,	Μετωνυμία.
Transnominat,	Μετονομάζει.
Transversum,	Πλάγιον.
Transverso gradu,	Πλαγίου βαθμοῦ.
Transitum,	Πάροδος πλοίυ.
Transtrum,	Ζυγὸν σκάφης.
Transtra,	Ζυγὰ σκάφης, Κηλῖδες.
Transvehere,	Διαπλεῦσαι.
Transigere,	Διακόψαι.
Transfixum,	Διαπεπαρμένον.
Transvehi,	Διαπλεῦσαι, Διακομισθῆναι.
Transversum,	Πλάγιον.
Trapetum,	Ἐλαιῶν μύλος, Ἐλαιουργεῖον.
Transvaricat,	Ὑπερβαίνει.
Trafan,	Τριχέα.
Tremor,	Τρόμος, Φόβος.
Tremesco,	Τρέμω.
Tremo,	Τρέμω.
Trepida,	Φοβερά.
Trepidare,	Τρέμειν, Ἀγωνιᾷν, Φοβεῖσθαι.
Trepido,	Ἀγωνιῶ, Δειλῶ Πτύρομαι, Πτοῦμαι υπονους.
Trepidatio,	Ἀγωνίασις.
Trepidat, Festinat,	Περιδεησμαι.

Trepidat, Titubat, Σφάλλεται, Πταίει, Βαμβαίνει.
Trepallus, Πρίαπος.
Tres, Τρις, Τρεῖς.
Triangulum, Τρίγωνον.
Tributa, Ἐπιτάγματα.
Tributum, Τέλεσμα, Ἐπικεφάλιον.
Tribuuntur, Παρέχονται.
Tribuit, Ἀπομερίζει. Ἀπονέμει, καὶ Ἀπένειμεν.
Tribunal, Βῆμα.
Tribunus plebis, Δήμαρχος, Φύλαρχος.
Tributis, Ἀπονενεμημένοις.
Tribuo, Πορίζω, Νέμω.
Tribuo, Tinuero, Ὀνοκρόταλον.
Tribulatio, Θλίψις.
Tribuunt, Περιποιοῦσιν.
Tribûnus, Χιλίαρχος.
Tribula, Τυκάνη.
Tribunatus, Χιλιαρχία.
Tributum capitulare, Ἐπικεφάλαιον, Φόρος.
Tribus, Φυλή.
Tricosus, Ἀχρεῖος, Ἔκλυτος, Λαγγωνδυς.
Tricodatum, Τρίτομον.
Tridens, Τριοδόντιον, Τρίαινα.
Triennalis, Τριετηρικός.
Trigarium, Τόπος ὅπου ἵπποι γυμνάζονται.
Trifariam, Τριχῶς.
Trifolium, Λωτὸς, Τρίφυλλον.
Trimo, Τριετοῦς.
Trimus, Τριετής.
Triones, Ἄμαξαι.
Triones, Βόες, ἀρχαίως.
Tripertita, Τριμερῆ.
Trisulci, Τρίσχιστοι.
Trisulcus, Τρίστιχος, Τριαύλαξ, Τρίσχιστος.
Triticum, Σῖτος, Πυρός.
Tripertita, Τριμερῆ.
Tripudiatio, Χορεία ἱερέως περὶ τὸν βωμόν.
Tripes ferreus, Πυριστάτης.
Triplex, Τριπλοῦς.
Triremis, Τριήρης.
Triplex, Τρίμιτος.
Tripes, Τρίπους.
Tristior, Στυγνότερος.
Tristis, Στυγνὸς, Λυπηρός.
Tristitiés, Λύπη.
Trivium, Τρίοδος.
Tritura, Ἀλόησις, Ἀπότριψις.
Triumphus, Θρίαμβος.
Tritum, Perfectum,
Trixago, Χαμαίδρυς.
Triumvir, Παραφύλαξ, Τρικνδρικόν.

Tritor, Τορευτής.
Trogala, Τρωχιλέα, Χαλις.
Tricotadum Τρίτομον.
Tropeum, Τρόπεον, Τρόπαιον.
Troito, Χειρίζω, Ψηλαφῶ.
Tropeoforum, Quo tropeum portant.
Trucem, Χαροπόν.
Trucidari, Ἀναιρεθῆναι.
Trucidat, Κατασφάζει, Μιαιφονεῖ, Ἀναιρεῖ.
Truculentus, Ἰταμὸς, Ὠμός.
Truculentus, Ἐλεύθερος.
Trudit, Ὠθεῖ, Ἐρείδει.
Truculentum, Ἰταμόν.
Trulleum, & Guttum, & Aquiminale, Χέρνιβον, Ξεστόν.
Trumen, Τρύχος, Τριχινοσεν.
Trulla lignea, Ζωμήρυσις.
Torunda, Κολλύρια, Ἐνκολλυρα.
Truncus, Κολοβὸς, Κορμὸς, Ἀκέφαλος, Ἀκροτετμημένος.
Truncus, Στέλεχος.
Truncat, Ἀκροτομεῖ, Κολοβοῖ.
Trusulus, Ὁ ἐν μικρῷ παχύς.
Trutina, Τρυτάνη.
Trux, Ἀπότομος, Ἰταμός.
Trullaria, Ζωμάρυστρον.
Trungulus, Κολοβὸς, Ἐνκωλεος.
Tuba, Σάλπιγξ.
Tuber, Ἀπόστημα.
Tubera, Κολυδια.
Tuberus, Τυλώδης.
Tubera terræ, Ὕδνα.
Tubi, Ἐξαγωγεῖς, Ὑπόνομοι.
Tubi, Σωλῆνες.
Tubicines, Σαλπιγκταί.
Tubicines in .berro, Ἀντηρίδες, Δοκοί.
Tucca, Κατάχυμα ζωμῦ.
Tuccetum, Ζωμὸς παχύς.
Tudicula, Τορύνη. (σα.
Tuetur, Κήδεται, Συντηρεῖ, Φυλάσ-
Tugurium, Στερεῷ, Βεβαίῳ, Σταθερῷ.
Tumex, Σμῶδιξ, αἱματώδης τόπος.
Tudos, Tudeculus, Ἐρίθακος.
Tudiatores, Χαλκοτύποι.
Tulutanus, Βαδιστής.
Tuear, Ἀσφαλίσωμαι.
Tuitur, Κήδεται.
Tum, Εἶτα, καὶ Τότε.
Tumuli, Βυνοὶ, Λόφοι, Τύμβοι, Τύμβα, Σορδιλα.
Tumulis, Βυνοῖς.
Tumet, Οἰδαίνα.
Tumor, Οἴδημα.
Tumor, Οἰδήτης, Οἴδησις.

e e

Tumultuator,	Ὀχλοκόπος.
Tumultuosiores,	Ἀτακτότεροι.
Tumulus,	Τύμβος.
Tumultuatur.	Θορυβεῖ, Θρυλλεῖ.
Tumultus,	Κοσκεδιον, Θόρυβος.
Tunc, Tum,	Τότε.
Tundit,	Θλᾷ, Λεπτοκοπεῖ.
Tunica,	Χιτών.
Tunicis,	Χιτῶσιν.
Tulit,	Ἤνεγκεν. Ὑπήνεγκεν.
Turbelix,	Δίχηλος, ὀρνέυ εἶδος.
Turbo,	Ῥόμβος, Πρηστὴρ, καὶ Συστροφὴ ἀνέμων. Ἴλιγξ.
Turbine,	Πρηστῆρι, Θυέλλη.
Turbulentum,	Ταραχῶδες.
Turba,	Ὄχλος, καὶ Ταραχή.
Turdus,	Κίχλα.
Turges,	Σφυγμός.
Turgidus, Inflatus.	
Turgit,	Φλεγμαίνει. Τετάρακται.
Turibulum,	Θυμιατήριον.
Turma,	Λόχος, Διαδρομή.
Turris,	Πύργος.
Turspollen,	Μάννα.
Turpedo,	Νάρκα.
Tuspolline,	Μάννα.
Turpes,	Αἰσχροὶ, Ονειδοι.
Tus,	Λιβανωτὸς, Θυμίαμα.
Tussis,	Βήξ. καὶ Βήσσεις.
Tussio,	Βήσσω.
Tuta,	Ἀνενοχαντα.
Tutela,	Παράσημον. Προστασία, Ἐπιτροπὴ, Ἀσφάλεια. καὶ Παράσημον τῦ πλοίυ.
Tutor,	Ἐπίτροπος ὀρφανοῦ, Φροντιστής.
Tutus,	Ἀσφαλής.
Tuus,	Σός.

V

Vacat,	Σχολάζει, Εὐκαιρεῖ.
Vacca,	Δάμαλις, Βῦς.
Vacca,	Μελετητικὸς αὐλός.
Vacillant,	Λεκανίζυσι, Βαμβαίνυσιν.
Vaccinium,	Ἄγχουσα, Ὑάκινθος.
Vacillantes,	Κραιπαλῶντες.
Vacillator,	Συκοφάντης.
Vacillat,	Ὑποχωλεύει, Ὑποσκάζει.
Vacivus,	Εὔκαιρος.
Vacua,	Κῦφα, καὶ Σχολάζοντα. ἢ Σχολάζουσα.
Vacuus,	Εὔσχολος, Εὔκαιρος.
Vada,	Βράχη.
Vade,	Ὕπαγε, Ἄπιθι.
Vadatur,	Κατεγγυᾶται, Μετὰ παραγγελίας συντάσσεται.
Vades,	Ἔγγυοι, Ἀνάδοχοι.
Vadimonium,	Ἐγγύη, Ἱκανοδοσία.
Vadit,	Ἀπέρχεται.
Vegetus,	Αὐγαῖος.
Vecors,	Ἐμμανής.
Vesania,	Μανία.
Vesanus,	Ηαδεσθεις. Μανίαν ἐμβάλλων, Περίεργος.
Vafer,	Δόλιος, Πανοῦργος.
Vale,	Σῶζυ.
Vagerassin,	Σποράδην.
Vagina,	Κολεὸς, Ξιφοθήκη.
Valet,	Ἰσχύει, Ὑγιαίνει.
Valentes,	Ἰσχύοντες.
Vagitus,	Ὁ τῶν βρεφῶν κλαυθμὸς, καὶ μυγμός.
Vagna, seu cuppa,	Βυττις μεγάλη, ἥν᾽ τινες γαῦλον καλῦσιν. (της.
Vagus,	Αὐλητὴς. Ῥέμβος, Πλανή-
Valetudinarium,	Ὑγιαστήριον, Διαιτητήριον.
Valet,	Ἄξιόν ἐστιν.
Valeat,	Ὑγιαίνη.
Valetudo,	Ῥῶσις, Ὑγεία.
Valgium,	Στρεβλόν.
Validus,	Ἰσχυρός.
Valetudo longa,	Ἀσθένεια μακρά.
Valnus,	Φάλαγξ, Χαράδρα.
Valde,	Πάνυ, Ἄγαν.
Valvæ, per v vocalem si scribantur, significant,	Θύρας ἱεροῦ, καὶ Θύρας ἱππικοῦ, καὶ Θύρας διπιωτας.
Valvæ,	Παραστάδες θυραι.
Valuisti,	Ἴσχυσας.
Valle,	Στενόν.
Valles,	Βῆσσαι, Νάπαι, Φάραγγες.
Vallis,	Φάραγξ, καὶ Κῦλαδις.
Validitas,	Ἀλκή.
Vaniloquus, Blato,	Ματαιολόγος.
Vaniloqua,	Ματαιολογει.
Vanitas,	Ματαιότης.
Vanus,	Σκαιὸς, Μάταιος, Κενός.
Vapor,	Ἀτμίς.
Vappa,	Ὀξίνας.
Vapuliat,	Δέρεται.
Varguus,	Βλεσός.
Varia,	Ποικίλη. Πάρδαλις.
Varices,	Κρισσοί.
Varietas,	Ποικιλία.
Varicat,	Ὑπερβαίνει.
Varius,	Ἴονθος. Σκαμβός. Ποικίλος.
Vartivus,	Στρεβλός.
Vas,	Ἀγγεῖον, Σκεῦος.
Vasa,	Ἀγγεῖα, Σκεύη.
Vasarium,	Κυλίκιον.
Vastitatem,	Πόρθησιν.

Vastare, Πορθῆσαι.
Vastatione, Πορθήσει.
Vastant, Λυμαίνονται.
Vastrapes, Φιμινάλια.
Vastat, Πορθεῖ, Πολιορκεῖ.
Vasca, Μελητικὸς αὐλός.
Vastatio, Λεηλασία.
Vastitas, Κνίζα, Κνίδη.
Vates, Ποιηταὶ, Προφῆται, Μάντεις.
Vatilum, Πυραμμη.
Vaticinatur, Φοιβάζεται.
Vagitus, Μυκηθμός.
Uberosum, Γόνιμον.
Uberrima, Εὐφορωτάτη, Εὐφορώτατα.
Ubi, Ὅπου.
Ubera, Θηλαὶ, Οὔθατα, Μαστοί.
Uberrimum, Εὐφορώτατον.
Ubicunque, Ὁπουδήποτε, Ὅπουποτ' ἄν.
Ubique, Πανταχῆ, καὶ Πανταχοῦ.
Udum, Ὑγρὸν, Βεβρεγμένον.
Ve, Τε, Ἤ.
Vectigal, Φόρος, Τέλος.
Vecordia, Ἄνοια.
Vector, Ἐπιβάτης.
Vectigalia, Πρόσοδοι πολιτικαί.
Vectus, Κομισθείς.
Vegetis, Ἀκμάζων.
Vecors, Ἄνους.
Vectis, Μοχλὸς σιδηροῦς.
Vectura, Φόρετρον, Ναῦλον.
Vectigaliorum, Τῶν συντελεσμάτων.
Vector, Πορθμεύς.
Vectores, Ἐπιβάται.
Vecordia, Ἄνοια.
Vehemens, Alacer, Σφοδρὸς, Γενναῖος, Δυνατός.
Vehiculum, Ὄχημα.
Vel, Ἤ.
Velamen, Φάρσος, Ἱμάτιον, Κάλυμμα.
Velamentum, Στέμμα.
Velat, Καλύπτει, Σκέπει.
Vela, Ἄρμενα, Αἱ τοῦ ἱστοῦ ὀθόναι.
Vellem, Θέλοιμι, Θελήσοιμι, Ὄφελον.
Vellicat, Κατακνίζει.
Velim, Ὄφελον, Θελήσαιμι, Βουλοίμην.
Vellus, Πόκος.
Vellit, Τίλλει.
Velox, Ὠκύς.
Velum, Παραπέτασμα.
Velut, Οἱονεὶ, Ὥσπερ.
Vena, Φλέψ.
Venæ, Φλέβες.
Venabulum, Ζιβύνη.
Venale, Πράσιμον.
Venaliciarius, Σωματέμπορος.
Venator, Κυνηγός.
Vendit, Πωλεῖ.
Veneficus, Φαρμακός.
Venena, Φάρμακα.
Venerari, Προσκυνεῖν
Vendidit, Πέπρακεν.
Venefica, Φαρμακουγυνη.
Venenarius, Φαρμακεύς.
Veneratio, Τιμὴ, Σέβασμα.
Veneratio, Σεμνότης.
Venenum, Θανάσιμον φάρμακον.
Veneratur, Προσκυνεῖ, Σεμνύνεται.
Venerationi, Σεβάσματι.
Venerabilis, Πρεμνηνηταιος, Σεβάσμιος, Σεμνός.
Venis, Φλεψίν.
Venit, Ἐπράθη.
Venia, Συγγνώμη.
Veniit, Ἐπράθη.
Veneor, Ἐντρέπομαι, Θρησκεύω.
Venit, Ἥκει. Πωλεῖται. καὶ Ἔρχεται.
Venter, Κοιλία, καὶ Γαστήρ.
Ventilat, Πιντει, Ῥιπίζει.
Ventilator, Ὁπλοπετὴς, καὶ Λικμητής.
Ventrales, Κολιόδεσμος, Φοῦνδα.
Ventrosus, Πρόκοιλος, Προγάστωρ.
Ventiletur, Συγκροτεῖται. Δικάζεται.
Veneria, Ἀμάραντος.
Ventilare, Γυναζεσθαι.
Ventriculi digiti, Σκυτάλαι.
Ventriculus, Γαστροκνημία.
Ventus, Ἄνεμος.
Venus, Ἀφροδίτη.
Venustus, Ἐπαφρόδιτος.
Ver, Ἔαρ.
Vepres, Θάμνοι.
Veratrum, Ἐλλέβορος.
Verba, Ῥήματα.
Verbena, Θαλλια.
Verbenna, Terra proscissa aratro, id est vomere. Actum.
Verberatio, Αἰκία, Βάσανος.
Verberatus, Μαστιχθείς.
Verbi gratia, Λόγου χάριν.
Verborum suavitas, Πιθανολογία.
Verbum, Ῥῆμα.
Verbosus, Ἀδόλεσχος, Φλύαρος.
Verbum commodat, Λογοποιεῖται.
Verecundia, Αἰσχύνη.
Verecundus, Αἰδήμων.
Verecundatur, Ἐντρέπεται.
Verecundum, Εὐλαβηταιον.
Veredus, Πῶλος.
Vereor, Ἐντρέπομαι, Ὑφορῶμαι.
Veretrum, Αἰδοῖον.
Veretur, Φοβεῖται.
Virgiliæ, Πλειάδες.

Vergit,	Ῥέπει, Ἐπικέκλιται, ϗ Ἀνατρέπεται.
Verisimile,	Εἰκὸς, Πιθανόν.
Veritas,	Ἀλήθεια.
Veriloquium,	Ἐτυμολογία.
Vermiculi,	Βάλανοι, ἐπὶ τοῦ κλέθρου. ϗ Ὀβελίσκοι.
Vermiculus,	Βάλανος. Σκώληξ.
Verminat,	Σκωληκιᾷ.
Vermis,	Σκώληξ.
Verna,	Οἰκογενής.
Vernaculus,	Θρεπτάριον, Οἰκοτραφής.
Vernilis,	Πολιτικός.
Veredo,	Ικεας τυχων.
Verius,	Ἀληθέστερον.
Verpus,	Δρίλος, ϗ ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρός. Λέγεται δὲ ϗ ὁ Λειπόδερμος.
Vernula,	Οἰκογενὴς, ὑποκοριστικῶς.
Verriculum,	Σαγήνη.
Verris,	Κάπρος.
Verris,	Παλιεργὸς, Σφάλαξ.
Versificatio,	Στιχοποιΐα.
Verrit,	Σαροῖ.
Verruca,	Μυρμηκία.
Verrucosus,	Μυρμηκίας.
Verrucæ,	Ἀκροχορδόνες, Μυρμήκειαι.
Verruca,	Ἀκροχορδόνιον.
Verberat,	Μαστιγοῖ.
Verrutum,	Θυλακόβολον.
Verrucis,	Ἀκροχορδόσιν.
Versat,	Στρέφει.
Versicoloria,	Ποικιλόχροα.
Versipellis,	Χαμαιλέων.
Versipellio,	Χαμαιλέων, ϗ Λυκάνθρωπος.
Versus,	Στίχος.
Versutus,	Πολύτροπος, Ποικιλόφρων.
Vertebræ,	Σφόνδυλοι.
Vertebræ,	Περόναι.
Vertex,	Ἴλιγξ ὕδατος.
Vertex montis,	Κεφαλὴ ὄρους, Ἀκρώρεια.
Vertices,	Ἧλοι ἐν ποσίν.
Vertices,	Κεφαλῆς κορυφαί.
Verticillum,	Σπονδύλιον, περὶ ἄτρακτον.
Verum,	Ἀληθὲς, ϗ Ἀληθινόν.
Vere,	Ὄντως.
Verumetiam,	Ἀλλὰ μήν.
Vesania,	Μανία.
Vesanus,	Μανιώδης.
Vesces,	Ὀλιγόσιτος, Ὀλιγοδεής.
Vesciliæ,	Χαῖται φρυγός.
Vescitur,	Θοινᾶται, Ἑστιᾶται.
Vesica,	Φύσα.
Vescus,	Ὀλιγόσιτος, Ὀλιγοδεής.
Vertit,	Στρέφει.
Versutia,	Πονηρία, Πανουργία.
Vespa,	Ἀνθηλων, εἶδος ὀρνέου.
Vespertilio,	Νυκτερίς.

Vesperugo,	Ἕσπερος.
Vesta,	Ἑστία.
Vestimenta,	Ἱμάτια.
Vertigo,	Σκοτισμός.
Vestigium,	Ἴχνος.
Vestis,	Ἐσθὴς, Ἱματισμός.
Vestitum,	Ἐνδεδυμένον.
Vestigia,	Ἴχνη.
Vestibulum,	Προπύλαιον.
Vestigator,	Ἰχνευτής.
Vestrum,	Ὑμέτερον.
Vetat,	Κωλύει.
Veteranus,	Παλαιστρατιώτης.
Veterarius,	Παλαιοράφος.
Veterator,	Παλαιομώλωψ, Παλίντριψ, Τριβακὸς, Ἀπατεών.
Veterina bestia,	Ὑποζύγιον.
Veternosus,	Φθισικὸς, Ὑδρωπικός.
Veterinarius,	Ἱππίατρος.
Vetustus,	Ἀρχαῖος, Παλαιός.
Veturnus, & Vetustus,	Παλαιός.
Vetustas,	Παλαιότης.
Vexat,	Ὀχλεῖ, Σκύλλει. Χειμάζει.
Vexabuntur,	Σκυλήσονται.
Vexare,	Σκῦλαι.
Vexatio,	Σκυλμός.
Vexatus,	Καταπονηθεὶς, Σκυλείς.
Vexo,	Καταπονῶ, Σκυλεύω.
Via,	Ὁδός.
Viator,	Ὁδοιπόρος, Ἀμφοδάρχης. Ἀρχιυπηρέτης.
Viaculus,	Ὁδῶν ἐπιμελητής.
Viaticum,	Ἐφόδιον.
Vibices,	Μώλωπες ἀπὸ πληγῶν.
Vibices,	Μώλωπες.
Vibrare,	Σεῖσαι.
Viburna,	Χαμαιτυπίων κομάροις.
Vibrat,	Κραδαίνει, Κλένει, Ἐνκλω.
Vibrucæ,	Τρίχες ῥινός.
Vicani,	Κωμητικοί.
Vice,	Ἐν μέρει.
Vicinia,	Γειτονία.
Vicinia,	Χορτόσπερμον.
Vicini,	Γείτονες.
Vicinus,	Γείτων.
Victimarius,	Μοσχοθύτης, Μοσχοτόμος.
Victoria,	Νίκη.
Victus,	Τροφή.
Victima,	Θῦμα.
Vicissim,	Ἀνὰ μέρος.
Vicesima,	Εἰκοστή.
Victimæ,	Τὰ μεγάλα θύματα.
Vicus,	Ἄμφοδος, Ῥύμη, Κώμη, Ἐποικεια.
Vicô,	Κώμης.
Vide,	Εἶδε, Βλέπε.
Videt,	Βλέπει.

Videlicet, Δηλαδὴ, Δηλονότι.
Videtur, Δοκεῖ, Φαίνεται.
Viderit, Ὄψεται.
Vidua, Χήρα.
Vidubium, Πρόστιμον χηρίας.
Vietum, Μεμαρασμένον.
Videtur mihi, Δοκεῖ μοι, Φαίνεταί μοι.
Vigeo, Θάλλω, Ἀκμάζω.
Viget, Θάλλει.
Vigilat, Γρηγορεῖ.
Vigilo, Γρηγορῶ, Ὀρθρίζω.
Vigilanda, Φροντισταις.
Vigiliis, Ἀγρυπνίαις.
Vigores, Ἀκμαί.
Vigorem, Δύναμιν, Ἰσχὺν, Ῥώμην.
Vigor, Ἀκμή.
Vigil, Γρηγορητὴς, Ἄγρυπνος.
Vigens, Ἀκμάζων.
Vigilans, Ἐπάγρυπνος, Νήφων.
Vigiles, Φύλακες.
Vigilia, Φυλακή.
Vilissima, Εὐωνοτάτη.
Villicus, Οἰκονόμος, Ἐνοικολόγος, ϰ̀ ὁ κατὰ ἀγρὸν οἰκονομῶν.
Villa, Ἔπαυλις, Ἐνοίκιον.
Vilitas, Εὐωνία.
Villosum, Μαλλωτόν.
Villus, Μαλλός.
Vimen, Λύγος.
Vim, Βίαν, καὶ Δύναμιν.
Vim facit, Βίαν ποιεῖ, καὶ Βιάζεται.
Vinacia, Στέμφυλα.
Vimine, Οἰσύᾳ.
Vincit, Νικᾷ.
Vinculum, Δεσμός.
Vincula, Δεσμά.
Vindex, Ἔκδικος.
Vindicatio, Ἐκδικία.
Vindicta, Τιμωρία, Προσαγωγή.
Vinctus, Δεδεμένος.
Vincendas, Νικητέας.
Vindemia, Τρύγη.
Vindigestæ, Τὰ ἐν ἀμφισβητήσει πράγματα.
Vinitor, Ἀμπελουργός.
Vinea, Ἄμπελος.
Vinnicus, Νωχελής.
Vinetum, Ἀμπελών.
Vinum, Οἶνος, καὶ Οἶνον.
Viola, Ἴον, τὸ ἄνθος.
Viola, Λευκόϊα.
Viola rustica, Χρυσάνθεμος βοτάνη.
Violat, Μιαίνει, Λυμαίνεται.
Violare, Βιάσασθαι, Μιᾶναι, Παραβῆναι.
Violentus, Βίαιος, Σφοδρός.
Violo, Μιαίνω, Δυσσεβῶ.
Vipera, Ἔχις.

Virago, Ἀνδρεία, Γενναία.
Viret, Ἀκμάζει.
Virga, Ῥάβδος.
Virgo, Παρθένος.
Virgiliæ, Πλειάδες.
Virgulta, Βλαστήματα, Θάμνοι.
Virgula, Παραφυάς.
Vires, Δυνάμεις.
Vir, Ἀνήρ.
Virilis, Ἴσον κατὰ ἀναλογίαν.
Virilis sexus, Ἀῤῥενογονία.
Viriliter, Ἀνδρείως.
Viripotens, Ἔπακμος, Ἔπανδρος.
Virago, Ἀνδρόγυνος.
Viritim, Κατ᾽ ἄνδρα, Καθ᾽ ἕνα ἕκαστον.
Viriola, Κλανίον, Ψέλιον.
Viriolæ, Κλανία, Ψέλια.
Viriolæ, Περιχέρια, Ψέλια.
Viride, Χλωρόν.
Virideolium, Ὀμφάκινον.
Virilitas, Ἀνδρειότης.
Virtus, Ἀρετὴ, Ἀνδρία, Δύναμις, Ἰσχύς.
Virtica marina, Σκαλαμη.
Viridia, Χλωρά.
Viriæ, Χοινικίδες.
Virus, Ἰὸς ἐχίδνης καὶ ζώου ἀλόγου. καὶ Ἰχώρ.
Vis, Θέλεις.
Visibilia, Θεωρητικά.
Visibilitas Ἔννοια, Φαντασία.
Viscera, Ἔγκατα.
Visceratio, Ἀρτόκρεας.
Visceribus, Σπλάγχνοις.
Viscum, Ἰξός.
Vissio, Βδόλος.
Visitat, Ἐπισκοπεῖ.
Viscerationem, Εὐφρασίαν.
Visio, Φαντασία.
Visa, Ὀφθεῖσα. καὶ Ὀνείρατα.
Vistrigilium, Σφραγιδοφύλαξ.
Visum, Ὅραμα, Ἐνύπνιον.
Visio, Βδόλος.
Visus, Ὀφθεὶς, καὶ Ὄψις.
Vitare, Ἐκκλεῖναι.
Vitium, Ἐλάττωμα, Ἁμάρτημα, (Σίνος.
Vitamus, Ἐκκλείνομεν.
Vitabundus, Ἐκκλείνων.
Vituligo, Ἀλφὸς, Ἀλωπηκεα.
Vitiosus, Ἐπισηνὴς, Νοσηλὸς, Παθητικός.
Vita, Βίος.
Vitiata, Ἐφθαρμένη.
Vitiositas, Κακία, Σινότης.
Vitellum, Λέκιθος ὠοῦ.
Vitium, Ἐλάττωμα, Μοχθηρία, Πλεονέκτημα, Σίνος.
Vitricus, Πατρωός.

Vitiat,	Σινοῖ, Φθείρει.
Vitiorum,	Τῶν σφαλμάτων, Τῶν ἐλαττωμάτων.
Vitta,	Ταινία.
Vitulus,	Μόσχος.
Vitumen, vide Bitumen.	
Vituperat,	Ψέγει.
Vitor,	Καλοπλόκος.
Vitium fūri dico	Καταγινώσκω τῦ κλέπτου.
Vitulus marinus	Φώκη.
Vivax,	Πολύζωος, Μακρόβιος, Πολύγηρως.
Vivida, Fortis,	Ἐῤῥωμένη, Ἀκμάζουσα, Ἰσχυρὰ, Βεβαία.
Vivices, vide Vibices.	
Vividum,	Ζωτικόν.
Vivide,	Ζώντως, Ἰσχυρῶς.
Viverna,	Γενναία.
Vivacis, Diu viventis.	
Vix,	Μόλις.
Ulciscitur,	Ἀμύνεται.
Ulcos,	Ἕλκος.
Ulixes,	Ὀδυσσεύς.
Ulterius,	Περαιτέρω.
Ultimus,	Ἔσχατος.
Ulna,	Πῆχυς.
Ultio,	Ἄμυνα, Τιμωρία.
Ultrix,	Νέμεσις, Ἀμύντειρα.
Ultronius,	Αὐτεπάγγελτος.
Ultrocitroque,	Ἔξωθεν καὶ ἔνδοθεν, τοῦτ᾽ ἔστιν Πανταχοῦ.
Ulula,	Ὀλολυγών.
Ululat,	Ὀλολύζει.
Umbilicus,	Ὀμφαλὸς ἀσπίδος τηβέννης.
Utique,	Ἄν.
Unicuique,	Ἑκάστῳ.
Umor, vide Humor.	
Umidus, vide Humidus.	
Umilis, vide Humilis.	
Unia,	Μία. ϗ Ἅμα, καὶ Ὁμοῦ.
Uncinus,	Κόραξ σιδηροῦς.
Unctor,	Ἀλείπτης.
Unicuba,	Μονολεχής.
Unedo,	Μεμήκυλα.
Unde,	Πόθεν.
Undecunque,	Πόθεν δήποτε.
Unda,	Νᾶμα, Ὕδωρ. καὶ Κῦμα.
Unctio,	Ἄλειψις.
Undantia flammis,	Βράσσοντα.
Unguella,	Ὀνύχια.
Unguibus,	Ὄνυξιν.
Unguentum,	Μύρον, Ἄλειμμα.
Ungues resecat,	Ὀνυχίζει.
Unicus, & Unigena,	Μονογενής.
Universi,	Σύμπαντες.
Unus,	Εἷς.
Ungueumparis,	Μυρεψός.
Uniones,	Μαργαρῖται μεγάλοι μονόκοκκοι.
Universum,	Ὁμοθυμαδόν.
Vocabulum,	Προσηγορία.
Vobis,	Ὑμῖν.
Vocat,	Καλεῖ.
Vociferat,	Καταβοᾷ.
Vociferatio,	Παιανισμός.
Vocissimus,	Ἠχώ.
Volat,	Πέταται, Ἵπταται.
Volatus,	Πτήσεις.
Volens,	Βουλόμενος, Θέλων.
Volgatus,	Διατεθρυλημένος.
Volucer,	Πτηνός.
Volo,	Βούλομαι, Θέλω.
Volucres,	Πτηνὰ, καὶ Πτηνόν.
Voluntarius,	Αὐθαίρετος.
Volvo,	Ἑλίσσω, Κυλίω.
Voluptas,	Ἡδονὴ, Τέρψις.
Vomer,	Ὕνις.
Vomitina,	Ἔμετος.
Vorago,	Χάσμα.
Vorat,	Καταπίνει.
Vos,	Ὑμᾶς.
Votum,	Εὐχή.
Voto,	Προθέσει, Σκοπῷ.
Voveo, Consecro,	Ἀνατίθημι.
Vovere,	Εὔχεσθαι.
Vox,	Φωνή.
Urbanus,	Ἀστεῖος, Πολιτικός.
Urbs,	Πόλις, μόνη Ῥώμη.
Urceus,	Ξέστης.
Volemi,	Κολοκυνθίδες. Ἄπιοι.
Volutat,	Κυλίει.
Volutabrum,	Κυλίστρα ζώων.
Vola vogo,	Θέναρ, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.
Urciolus,	Ξέστης, Ξεστίον, ὑποκοριστικῶς.
Urguet,	Ἐπάγει, Κατασπεύδει, Ἐπίκειται.
Urinator,	Κολυμβητὴς, Δύτης.
Urit,	Καίει, Διακαίει.
Urna,	Κληρωτρὶς, Κάλπις, Ὑδρία.
Ursus,	Ἄρκτος.
Urtica,	Κνὶς, Κνίζα.
Urbata,	Περιεσφραγισμένα.
Urceus,	Στάμνος.
Urguet,	Ἐπείγει, Πονεῖ.
Uror,	Βοῦς Γερμανος.
Urtica marina,	Ἀσκαλαφη.
Usqueadeo,	Μέχρι τινός.
Usquequoque,	Ἀεὶ, Πανταχοῦ.

Uruca,	Κάμπη.
Uspinio,	Νεκροδότης.
Uspiam,	Που.
Usura.	Τόκος.
Usurpationi,	Ἰδιοποιήμασιν. Πταίσμασιν.
Usurpator,	Σφετεριστής.
Usurpare,	Τοῦ χρήσασθαι, Τȣ̃ ἰδιοποιήσασθαι.
Usurpat,	Παρασπᾶται, Ἰδιοποιεῖται, Χρῆται, Σφετερίζεται. Ἀποχρῆται. ὅ ἐστιν ἐσχηματισμένη κλοπή.
Ustrina,	Πυρκαϊά.
Usurpatio,	Ἐξιδιοποίησις, Ὑφάρπασις.
Ustrina,	Καύστρα νεκρῶν.
Usus,	Χρῆσις. καὶ Χρησάμενος.
Ususfructus,	Νομὴ, Χρῆσις, Καρπία.
Ustor,	Νεκροκαύστης.
Usitata,	Κατημαξευμένα.
Ustum,	Κεκαυμένον.
Ut,	Ἵνα, καὶ Ὡς, Ὅπως.
Uter,	Ἀσκός.
Uter,	Πότερος.
Uterque,	Ἑκάτερος.
Ut fit,	Οἷα γίνεται.
Utile,	Χρήσιμον.
Utilis,	Εὔχρηστος.
Utilitas,	Χρησιμότης, Ἐπιτηδειότης.
Utinam,	Εἴθε.
Utique,	Πάντως. Ὅτι μέν.
Utitur,	Χρᾶται.
Utputa,	Οἷον.
Utrique,	Ἑκάτεροι.
Utrum,	Πότερον ποτέ.
Utpote,	Καθάπερ.
Uti, Ut,	Ὅπως.
Utris,	Ἀσκός.
Utrique,	Ἀμφότεροι ἐκ πολλῶν.
Utrumque,	Παροπότερον.
Utrumne,	Πότερον ἄρα, Ποτε ἄρα.
Utrubi,	Παραπότερον.
Uva,	Σταφυλὴ, Κιονὶς, Γαργαρεών.
Uva acerba,	Ὄμφαξ.
Uva passa,	Σταφίς.
Vulcanus,	Ἥφαιστος.
Vulpecula, & Vulpes,	Ἀλώπηξ.
Vulnus, Ulcus,	Ἕλκος.
Vulturnus,	Εὖρος.
Vulturius,	Γύψ.
Uverosum, vide Uberosum.	
Vulgatum,	Δεδημευμένον, Διαπεφημισμένον.
Vulva,	Μῆτρα.
Vulgaris,	Κοινὸς, Λεώδης, Χυδαῖος.
Vulnus,	Τραῦμα.
Vulsella,	Τριχολαβὶς, Ἀκανθολαβίς.
Vultus,	Εἶδος ὄψεως.
Vulneratus,	Τραυματίας.
Uxor,	Γυνὴ, Γαμετὴ, Ἄλοχος.
Uxorius,	Γυναικομανὴς, Γυναικοκρατούμενος.
Uxoriosus,	Ὁ τὴν ἰδίαν γυναῖκα φιλῶν.

HENR. STEPHANUS LECTORI.

SEQUENTES vocum quarundam interpretationes in antiquis pergamenis depravatissimè scriptas libuit superioribus adjicere: quòd ex illis quoque nonnihil fructus percepturum te sperarem: præsertim quum ipse aliquem jam inde percepisse mihi viderer. Multa enim hîc sunt (fateor) satis jam nota, atque adeò quæ trivialia dici possint: sed non equidem omnia. Idémque in his interpretationibus quod in prioribus usuvenit alicubi, ut interdum quidem Latina vox Græcam non satis notam exponat, interdum verò Græca Latinam vicissim explicet. Quinetiam quòd variæ ad eandem rem pertinentes appellationes in certa quædam capita, velut in communes locos, redactæ sint, eo gratius tibi glossarium istud fore putavi. Sed quum de una eadémque re (verbi gratia, de navigatione, de agricultura) in duobus ejus locis agatur, & ita quidem ut in uno Latina, in altero Græca vocabula præcedant, ego potius capita quibus eadem materia tractanda proposita est, simul ponenda, id est unum alteri subjungendum (apposita particula ITERUM) existimavi. Glossarium autem appellavi, quòd unum exemplarium inscriptionem istam haberet, Glossarium beati Benedicti, abbatis Floriacensis. Quem titulum excipit hic, Liber primus glossarum Græcarum. Primáque sunt hæc verba, De conversatione, Πεϱὶ συναναστϱοφῆς. Conversatio, συναναστϱοφή. Dies, ἡμέϱα. Sol, ἥλιος. Ortus est, ἀνέτειλεν. Solis ortus, ἡλίου ἀνατολή. Eadem verò in alio quoque exemplari habentur, non in principio tamen, sed circa medium: verùm ibi ista præfixa sunt, Αϱχώμεθα γϱάφειν ὅλης τῆς ἡμέϱας ἀναστϱοφήν. Quibus subjunguntur eadem illa verba, ἡμέϱα, ἥλιος, ἀνέτειλεν, &c. itidem præcedente ubique Latina interpretatione. Quinetiam in certum quendam librorum numerum hæc vocum Græcarum interpretamenta in exemplaribus illis dividuntur: cujus divisionis rationem minimè habendam existimavi: ac ne habere quidem potui, quum nec omnia quæ illis exemplaribus continentur, ederem, nec eundem (propter illam quam paulo antè attuli rationem) ordinem servarem. Illis quæ dixi capitibus eos subjunxi locos qui sub quadam dialogi forma multa vocabula habent ad res in quotidiano sermone occurrentes pertinentia: quorum tamen nonnulla nequaquam passim occurrunt, sed potius penè sunt incognita: undecunque ab hujus glossarii autore deprompta fuerint. Hisce vocabulis varias voces attexui, ex diversis exemplaribus collectas: sed quum ibi nullus certus ordo servetur, ego alphabeticum servavi. Qua in re & nihil autoritati illorum derogavi, & lectorum utilitati consului. In depravatis porro vocabulis (quorum magnus numerus erat, præsertim quum literis Latinis pleraque scripta ibi essent) eadem religione qua & in mendis præcedentis lexici usus sum: in manifestis duntaxat erroribus emendandi libertatem mihi concedens, & potius in prætermittendo aliquam horum quoque partem, quàm in alteram partem peccans. Præsertim verò ubi idem vocabulum duobus modis corrigi poterat, intactum reliqui: de emendatione, alioqui manifesta, quòd duplex esse posset, liberum lectori judicium esse volens. Quanvis autem non tanti momenti sint hæc interpretamenta, quanti ea quæ in præcedente lexico extant, potest tamen ex his id etiam fructus percipi, quòd vocabulorum quorundam scripturam quæ in illo suspecta non immeritò esset, confirmant. Exemplo erit Susu: quod legitur quidem

in altero illo lexico, sed ita ut ex Sursu factum fuisse Susu manifestum sit, expuncta litera r. præterquam quòd margini adscriptum est Sursum, literis (quod hac in re considerari solet) eandem manum repræsentantibus. Hæc enim non immeritò illud Susu suspectum reddere videntur: quanvis subjungatur Susum. (quod veteres pro Sursum usurpasse, aliunde quoq; discimus) Sed en tibi inter hæc quæ nunc edo interpretamenta idem illud Susu, & quidem ita scriptum ut nulla ejusmodi oriri dubitatio possit. Idem porrò quod in præcedente lexico feci in Græcis vocibus quas mendosas esse putavi: nullum illis accentum tribuens. At Latinis (quoniam, ut magis sunt familiares, ita magis aperta in iis esse possunt menda) nullam notam apposui. Hæc sunt, lector, quæ mihi nunc de istis collectaneis dicenda visa sunt: id est, quæ in mentem venerunt. siqua autem addenda his esse animadvertero, ea in præfatione quæ præcedenti lexico præfigetur, addere decrevi.

Vale.

EXCERPTA EX ALIIS VETERIBUS LEXICIS GRÆCOLATINIS, SEU GLOSSARIIS,

(ut tunc temporis vocabant) vocabula, in certa capita, veluti in communes locos, digesta.

Unum ex illis inscriptum est, GLOSSARIUM BEATI BENEDICTI, ABBATIS FLORIACENSIS.

DE CÆLO,	ΠΕΡΙ' ΟΥΡΑΝΟΥ̃.
Cælum,	Οὐρανός.
Stellæ,	Ἀστέρες.
Nubila,	Νεφέλαι.
Nebula,	Ὁμίχλη.
Serenum,	Εὐδία.
Subnubilum,	Ἐπινέφελον.
Nimbus,	Ὄμβρος.
Pluvia,	Βροχετός.
Stillicidium,	Σταλαγμός.
Ros,	Δρόσος.
Guttæ,	Σταγόνες.
Nix,	Χιών.
Gelus,	Παγετός.
Frigus,	Ψύχος.
Scoruscatio,	Ἀστραπή.
Tonitruum,	Βροντή.
Fulmen,	Κεραυνός.
Nox,	Νύξ.
Tenebræ,	Σκοτία.
Sero,	Ὀψέ.
Mane,	Πρωΐ.
Hodie,	Σήμερον.
Cras,	Αὔριον.
Dies,	Ἡμέρα.
Lux,	Φῶς.

Iterum

DE CÆLO,	ΠΕΡΙ' ΟΥΡΑΝΟΥ̃.
Cælum,	Οὐρανός.
Nubes,	Νέφη.
Caligo,	Ἀμαυρία.
Nebula,	Ὁμίχλη.
Stellæ,	Ἀστέρες.
Ros,	Δρόσος.
Nubilum,	Ἐπινέφελον.
Imber,	Ὄμβρος.
Vapor,	Ἀτμίς.
Umor,	Ἰκμάς.
Pluvia,	Ὑετός.
Pluvit,	Βρέχει.
Serenum,	Εὐδία.
Tranquillitas,	Γαλήνη.
Frigus,	Ψύχος.
Nix,	Χιών.
Nivet,	Χιονίζει.
Glacies,	Κρύσταλλος.

Pruina,	Πάχνη.
Gelus,	Παγετός.
Stella,	Ἀστήρ.
Hiemps,	Χειμών.
Ver,	Ἔαρ.
Æstus,	Θέρος.
Autumnus,	Φθινόπωρον.
Calor,	Θερμασία.
Annus,	Ἐνιαυτός.
Mensis,	Μήν.
Dies,	Ἡμέρα.
Nox,	Νύξ.
Media nox,	Μεσονύκτιον.
Gallicinium,	Ἀλεκτροφώνιον.
Post prandium,	Μετὰ ἄριστον.
Meridie,	Δειέλη.
Vespera,	Ἑσπέρα.
Tenebræ,	Σκοτίαι.
Æquinoctium	Ἰσονύκτιον.
Solstitium,	Ἡλιοστασία.
Tonitruum,	Βροντή.
Fulgur,	Ἀστραπή.
Fulmen,	Κεραυνός.
Canicula,	Κύων.
Corona,	Στέφανος.
Arcus,	Ἶρις.
Tempestas,	Θύελλα.

DEORUM NOMINA,	ΘΕΩ͂Ν ὈΝΟ΄ΜΑΤΑ.
Deus,	Θεός.
Saturnus,	Κρόνος.
Jovis,	Ζεύς.
Sol,	Ἥλιος.
Mars,	Ἄρης.
Neptunus,	Ποσειδῶν.
Vulcanus,	Ἥφαιστος.
Cupido,	Ἔρως.
Amor,	Πόθος.
Liber pater,	Διόνυσος:
Mercurius,	Ἑρμῆς.
Erculus,	Ἡρακλῆς.
Incubus,	Πάν.
Sacerdos,	Ἱερεύς.

DEARUM,	ΘΕΑ΄ΩΝ.
Dea,	Θεά.
Juno,	Ἥρα.
Luna,	Σελήνη.
Diana,	Ἄρτεμις.
Venus,	Ἀφροδίτη.
Minerva,	Ἀθηνᾶ.
Mater deorum,	Μήτηρ θεῶν.
Terra,	Γῆ.
Opis,	Ῥέα.
Ceres,	Δήμητρα.
Concordia,	Ὁμόνοια.
Latona,	Λητώ.
Bellona,	Ἐνυώ.
Furiæ,	Ἐριννύες.
Isis,	Φαρία.
Camænæ,	Μοῦσαι.
Muneta,	Μνημοσύνη.
Justitia,	Δικαιοσύνη.
Honor,	Τιμή.
Salus,	Ὑγεία.
Vestia,	Ἑστία.
Felicitas,	Εὐτυχία.
Fortuna,	Τύχη.
Spes,	Ἐλπίς.
Providentia,	Πρόνοια.
Proserpina,	Φερσεφόνη.

DE HOMINE.	ΠΕΡΙ' ἈΝΘΡΩ΄ΠΟΥ.
Homo,	Ἄνθρωπος.
Mortalis,	Θνητός.
Immortalis,	Ἀθάνατος.
Vivus,	Ζωός.
Vita humana,	Ζωὴ ἀνθρωπίνη.
Ætas,	Ἡλικία.
Spiritus,	Πνεῦμα.
Alitus,	Ἆσθμα.
Corpus,	Σῶμα.
Respirium,	Ἀναπνοή.
Vox,	Φωνή.
Loquela,	Λαλιά.
Sensus,	Αἴσθησις.
Sensus quinque,	Αἰσθήσεις πέντε.
Visus,	Ὅρασις.
Gustatio,	Γεῦσις.
Auditus,	Ἀκοή.
Olfactio,	Ὄσφρησις.
Tactus,	Ἁφή.
Infans,	Βρέφος.

Parvulus,	Νεογνός.
Puer,	Παῖς.
Impubens,	Ἄνηβος.
Aduliscens,	Νεανίσκος.
Aduliscentu-(la,	Μεῖραξ.
Vir,	Ἀνήρ.
Juvenis,	Νεώτερος.
Masculus,	Ἄῤῥην.
Fœmina,	Θήλεια.
Mulier,	Γυνή.
Medietas,	Μεσῆλιξ.
Senior,	Πρεσβύτερος.
Senex,	Γέρων.
Anus,	Γραῦς.
Anicula,	Γραΐδιον.

DE MEMBRIS HUMANIS,	ΠΕΡΙ ΜΕΛΩΝ ἈΝΘΡΩΠΙΝΩΝ.
Homo,	Ἄνθρωπος.
Membra,	Μέλη.
Vitalis,	Ζώσιμος.
Vita,	Ζωή.
Anima,	Ψυχή.
Vox,	Φωνή.
Corpus,	Σῶμα.
Caput,	Κεφαλή.
Vertex,	Κορυφή.
Calvaria,	Κρανίον.
Cerebellum,	Ἐγκέφαλος.
Membranum,	Ὑμήν.
Capilli,	Τρίχες.
Cincinni,	Βόστρυχοι.
Crines,	Πλόκαμοι.
Cirrus,	Σκόλλυς.
Frons,	Μέτωπον.
Tempora,	Κρόταφοι.
Anguli,	Κανθοί.
Supercilia,	Ὀφρύες.
Palpebræ,	Βλέφαρα.
Oculi,	Ὀφθαλμοί.
Auriculæ,	Ὠτία.
Nasus,	Ῥώθων.
Bucæ,	Γνάθοι.
Maxillæ,	Σιαγόνες.
Barba,	Πώγων.
Labia,	Χείλη.
Gingivæ,	Οὖλα.
Dentes,	Ὀδόντες.
Palatum,	Οὐρανίσκος.
Lingua,	Γλῶσσα.
Mentum,	Γένειον.
Rostrum,	Στόμα.
Saliva,	Σίελος.
Cervix,	Αὐχήν.
Collum,	Τράχηλος.

Gula,	Φάρυγξ.
Guttur,	Βρόγχος.
Jugulum,	Κατακλείς.
Humeri,	Ὦμοι.
Brachia,	Βραχίονες.
Lacerti,	Μύες.
Cubiti,	Ἀγκῶνες.
Manus,	Χεῖρες.
Dextra,	Δεξιά.
Sinistra,	Ἀριστερά.
Digiti,	Δάκτυλοι.
Ungues,	Ὄνυχες.
Pectus,	Στῆθος.
Cor,	Καρδία.
Mamillæ,	Μασθοί.
Venter,	Γαστήρ.
Umbilicus,	Ὀμφαλός.
Dorsum,	Νῶτος.
Spina,	Ῥάχις.
Latus,	Πλευρά.
Ilia,	Λαγόνες.
Lumbi,	Ἰσχία.
Renes,	Νεφροί.
Coxæ,	Κοτύλαι.
Nates,	Πυγή.
Culus,	Πρωκτός.
Veretrum,	Αἰδοῖον.
Testiculi,	Ὄρχεις.
Femora,	Μηροί.
Poplites,	Ἀγκύλαι.
Genua,	Γόνατα.
Tibiæ,	Ἀντικνήμια.
Sura,	Γαστροκνημία.
Crura,	Σκέλη.
Tali,	Ἀστράγαλοι.
Pedes,	Πόδες.
Nervi,	Νεῦρα.
Venæ,	Φλέβες.
Ossa,	Ὀστᾶ.
Medulla,	Μυελός.
Stentinæ,	Ἔντερα.
Sanguis,	Αἷμα.
Fel,	Χολή.
Alipe,	Σιχαρ.
Omentum,	Ἐπίπλοον.
Caro,	Σάρξ.
Pellis,	Δέρμα.

Iterum,

DE MEMBRIS HUMANIS.	ΠΕΡΙ ΜΕΛΩΝ ἈΝΘΡΩΠΙΝΩΝ.
Membra humana,	Μέλη ἀνθρώπινα.
Artus,	Γυῖα.
Caput,	Κεφαλή.

Capillus,	Θρίξ.
Capilli, nigri, rufi, flavi, cani,	Τρίχες, μέλαιναι, ξανθαί, πυῤῥαί, πολιαί.
Lanugo,	Χνοῦς.
Cicinni,	Βόστρυχοι.
Crines,	Πλόκαμοι.
Calvaria,	Κρανίον.
Membranum,	Ὑμήν.
Vertix,	Κορυφή.
Tempus,	Κρόταφος.
Tempora,	Κρόταφοι.
Frons,	Μέτωπον.
Cilium,	Ἐπισκύνιον.
Supercilia,	Ὀφρύες.
Palpebræ,	Βλέφαρα.
Genæ,	Ὑπώπια.
Oculus,	Ὀφθαλμός.
Oculi,	Ὀφθαλμοί.
Lumina,	Ὅρασις.
Pupilla,	Κόρη.
Anguli oculorum,	Κανθοί.
Lacrimæ,	Δάκρυα.
Aures,	Οὖς.
Auriculæ,	Ὠτανα.
Auditus,	Ἀκοαί.
Summa auricula,	Πτερύγιον.
Lannæ,	Λοβοί.
Trumæ,	Παρωτίδες.
Facies,	Ὄψις.
Vultus,	Πρόσωπον.
Ruga,	Ῥυτίς.
Lentigines,	Φακοί.
Nasus,	Μυκτήρ.
Nares,	Ῥῖνες.
Infranares,	Μύσταξ.
Cartilago,	Τραγανον.
Mala,	Παρειά.
Bucca,	Γνάθος.
Buccæ,	Γνάθοι.
Maxillæ,	Σιαγόνες.
Os,	Στόμα.
Roster,	Ῥύγχος.
Labium,	Χεῖλος.
Barba,	Πώγων.
Submentum,	Ἀνθερεών.
Lingua,	Γλῶσσα.
Sublingua,	Ὑπόγλωσσον
Palatum,	Οὐρανίσκος.
Dens,	Ὀδούς.
Dentes,	Ὀδόντες.
Canini,	Κυνόδοντες.
Molares,	Μύλιοι.
Maxillares,	Γόμφοι.
Gingivæ,	Οὖλα.

Risus,	Γέλως.
Occipitium,	Ἰνίον.
Cervix,	Αὐχήν.
Collum,	Τράχηλος.
Uva,	Σταφυλή.
Tussillæ,	Παρίσθμια.
Fauces,	Φάρυγγες.
Gurgulio,	Λάρυγξ.
Gubila,	Λαιμός.
Jugulum,	Κατακλείς.
Umerus,	Ὦμος.
Scapula,	Ὠμοπλάτη.
Conscaplium,	Μετάφρενον.
Alæ,	Μασχάλαι.
Hircus,	Τράγος.
Brachium,	Βραχίων.
Cubitus,	Ἀγκών.
Lacertus,	Μῦς.
Lacerti,	Μύες.
Musculus,	Μυών.
Manus,	Χείρ.
Ossa,	Ὀστᾶ.
Medulla,	Μυελός.
Liniamenta,	Συμβολαὶ ἄρθρων.
Vena,	Φλέψ.
Nervus,	Νεῦρον.
Nervia,	Νεῦρα.
Côlor,	Χρῶμα.
Articulum,	Ἄρθρον.
Articula,	Ἄρθρα.
Dextra,	Δεξιά.
Pugnus,	Γρόνθος.
Alapa,	Ῥάπισμα.
Colophus,	Κόνδυλος.
Digitus,	Δάκτυλος.
Media manus,	Ἀκροχείριον.
Ungues,	Ὄνυχες.
Pollex,	Ἀντίχειρ.
Palmus,	Παλάμη.
Interdita,	Μεσοδάκτυλα.
Pectus,	Στῆθος.
Mamma,	Μαζός.
Mamillæ,	Μαζοί.
Papillæ,	Θηλαί.
Venter,	Γαστήρ.
Dorsum,	Νῶτος.
Latus,	Πλευρόν.
Membrana cerebri,	Ὑνιν.
Cerebrum,	Ἐγκέφαλος.
Circulus oculi,	Ἶρις ὀφθαλμοῦ.
Barbatoria,	Πωγωνοκουρία.
Guttur,	Βρόγχος.
Tules,	Παρίσθμια.
Ilia,	Λαγόνες.
Mentula,	Ψωλή.
Natura,	Πρόσθεμα.
Mutunium,	Πέος.
Genitalia,	Μόρια.
Verpa,	Δρεμη.
Culei,	Ὄρχεις.
Vessica,	Κύστις.
Pectines,	Εκτενιοι.
Cunnus,	Κύσθος.
Landica,	Εσχαραδιν.
Stalis,	Ἀρχός.
Veretrum,	Αἰδοῖον.
Calcania,	Πέλματα.
Varix,	Κιρσὸς, Κρισός.
Commissuræ,	Ἁρμογαί.
Semen,	Σπέρμα.
Cutis,	Επλεροθη.
Apparitio,	Ἐπιφάνεια.
Talpa,	Γεωριθιθες.

DE STUDIIS. ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΦΥΝΙΩΝ.

Orator,	Ῥήτωρ.
Declamatio,	Ἀναφώνησις.
Lectio,	Ἀνάγνωσις.
Narratio,	Ἐξήγησις.
Disputatio,	Διάλεκτος.
Fabula,	Μῦθος.
Auditores,	Ἀκροαταί.
Condiscipuli,	Συμμαθηταί.
Verbum,	Ῥῆμα.
Liber,	Βιβλίον.
Titulus,	Ἔλεγχος.
Versus,	Στίχοι.
Causa,	Δίκη.
Judicium,	Κρίσις.

DE LUDO LITERARUM. ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ.

Ludus,	Διδασκαλεῖον.
Scola,	Σχολή.
Auditorium,	Ἀκροατήριον.
Auditores,	Ἀκροαταί.
Magister,	Διδάσκαλος.
Præceptor,	Καθηγητής.
Doctor,	Ἐπιστάτης.
Doctrina,	Διδασκαλία.
Discipuli,	Μαθηταί.
Discipulæ,	Μαθήτριαι.
Disciplina,	Ἀγωγή.
Condiscipuli,	Συμμαθηταί.
Pueri,	Παῖδες.
Puellæ,	Κόραι.
Virgines,	Παρθένοι.
Eruditio,	Παιδεία.
Industria,	Φιλοπονία.
Docet bene,	Διδάσκει καλῶς.
Exercet,	Γυμνάζει.
Exponit,	Ἐκτίθησι.
Librum,	Βιβλίον.
Manuale,	Ἀναλογιον.
Litteræ,	Γράμματα.
Syllabæ,	Συλλαβαί.
Versus,	Στίχος.
Pagina,	Σελίς.
Capitulum,	Κεφάλαιον.
Scriptura,	Γραφή.
Lectio,	Ἀνάγνωσις.
Fabulæ,	Μῦθοι.
Sententia,	Ἀπόφασις.
Proverbium,	Παροίμιον.
Narratio,	Διήγησις.
Oratio,	Εὐχή.
Figura,	Σχῆμα.
Poeta,	Ποιητής.
Orator,	Ῥήτωρ.
Accinctus,	Πρόσζωστος.
Similitudo,	Ὁμοίωσις.
Pronuntiatio,	Ὑπόκρισις.
Comparatio,	Ἴσωσις.
Parabole,	Προοίμιον.
Laus,	Ἐγκώμιον.

DE MILITIA. ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΤΕΙΑΣ.

Castra,	Παρεμβολή.
Milites,	Στρατιῶται.
Pedites,	Πεζοί.
Equites,	Ἱππεῖς.
Sagittarii,	Τοξόται.
Desertores,	Λειποτάκται.
Speculatores,	Κατόπται.
Tesserarii,	Γραμματεῖς.
Signiferi,	Σημειοφόροι.
Dux,	Ἡγεμών.
Præfectus,	Ἔπαρχος.
Tribunus,	Δήμαρχος, Χιλίαρχος.
Centurio,	Ἑκατόνταρχος.
Evocatus,	Ταξίαρχος.
Decurio,	Δεκάδαρχος.
Pax,	Εἰρήνη.
Exercitus,	Στράτευμα.
Legio,	Τάξις, Θέμα.
Lancea,	Λόγχη.
Hasta,	Δόρυ.
Jaculum,	Ἀκόντιον.
Spata,	Σπάθη.
Gladius,	Ξίφος.
Scutum,	Ἀσπὶς, καὶ Σάκος.
Sagitta,	Βέλος.
Arcum,	Τόξον.
Hostes,	Πολέμιοι.

Pugna, Πόλεμος.
Rixa, Μάχη.
Tumultus, Θόρυβος.
Insidiæ, Ἐνέδραι.
Fuga, Φυγή.
Captivi, Αἰχμάλωτοι.
Custodia, Φυλακή.
Præda, Ληΐδα.
Spolia, Σκῦλα.
Obsides, Ὅμηροι.
Protector, Ὑπερασπιστής.
Auxiliatores, Σύμμαχοι.
Socii, Κοινωνοί.
Lectio, Ἐκλογή.
Agmen, Τάγμα.
Expeditio, Ὁδοιπορία.
Impedimenta, Ἐμπόδια.
Prælium, Παραγαμηφις.
Explorator, Κατάσκοπος.
Arma, Ὅπλα.
Armati, Ὁπλῖται.
Classis, Στόλος.
Armiductor, Ὁπλοδιδάσκαλος.
Fundibali, Λιθοβόλοι.
Campidoctor, Ὁπλοδιδάκτης.
Ballistæ, Καταβεται.
Lorica, Θώραξ.
Balteus, Ζώνη.
Galea, Περικεφαλαία.
Clipeus, Σάκος.
Aquilifer, Ἀετοφόρος.
Circitus, Περιοδεία.
Cohors, Σπεῖρα.

DE CIVITATIB. ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΩΝ.

Civitas condita, Πόλις ἐκτισμένη.
Urbs, Ἄστυ.
Oppidum, Πολίχνιον.
Vicus, Κώμη.
Murus, Τεῖχος.
Turris, Πύργος.
Pinna, Ἔπαλξις.
Mœnia, Περίβολος.
Propugnacula, Προμαχῶνες.
Porta, Πύλη.
Vallum, Χαράδρα.
Via, Ὁδός.
Via publica, Ὁδὸς δημοσία.
Forum, Ἀγορά.
Tribunal, Βῆμα.
Basilica, Βασιλική.
Porticus, Στοά.
Statua, Ἀνδριάς.
Imago, Εἰκών.

Ambulatio, Περίπατος.
Curia, Βουλή.
Ærarium, Γαζοφυλάκιον
Ars, Τέχνη.
Suburbanum, Προάστειον.
Carcer, Λαξ
Custodia, Φυλακή.
Cloacarius, Δεσμοφύλαξ
Popina, Παντοπωλεῖον.
Cauponium, Καπηλεῖον.
Pistrinum, Ἀρτοκοπεῖον.
Officina, Συνεργιόν.
Taberna, Ἐργαστήριον.
Textrinum, Κερεῖον.
Cripta, Βαιγη.
Quadruvium, Ἄμφοδον.
Platea, Ἀγυιά.
Ruga, Ῥύμη.
Angiportus, Στενωπός.
Transitor, Πάροδος.
Bivium, Δίοδος.
Trivium, Τρίοδος.
Ascensum, Ἀνάβασις.
Descensum, Κατάβασις.
Conlatio, Ἔρανος.
Populus, Ὄχλος.
Semita, Ἀτραπὸς, Τρίβος.
Tramis, Δίοδος.
Furnus, Ἰπνός.
Fumarium, Καπνοδοχεῖον.
Horti, Κῆποι.
Publicum, Δημόσιον.
Locus salubris, Ὑγεινὸς τόπος.
Curtina, Ἔμβασις.
Perfusorium, Περιχυτήριον.
Balneum, Βαλανεῖον.
Assacella, Ἀφιδρωτήριον.
Fullonium, Γναφεῖον.
Sutrinum, Σκύτινον.
Macellum, Κρεωπωλεῖον.
Alitorium, Λαχανοπωλεῖον.
Perfusorium, Ἐπιχυτήριον.
Seplatiarium, Μυροπώλιον.
Mons, Ὄρος.

DE VENTIS. ΠΕΡΙ ἈΝΕΜΩΝ.

Ventus, Ἄνεμος.
Venti, Ἄνεμοι.
Flatus, Πνοή.
Flat, Πνέειν
Sufflat, Φυσσᾷ.
Vulturnus, Εὖρος.
Auster, Νότος.
Favonius, Ζέφυρος.

Aquilo, Βορέας.
Africus, Λίψ.
Terrester, Ἀπόγαιος.
Strepitus, Ψόφος.
Clamor, Βοή.
Sonus, Ἦχος.
Terræmotus, Σεισμός.
Iatus, Χάσμα.
Procella, Καταιγίς.
Septentrio, Ἀπαρκίας.
Subsolanus, Ἀφηλιώτης.
Circis, Κιρκίας.
Equalis, Χωρος.
Turbines, Θύελλαι.
Eurus, Εὖρος.

DE NAVIGATIONE. ΠΕΡΙ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ.

Navigatio, Ναυτιλία.
Portus, Λιμήν.
Navalia, Νεώρια.
Mare tranquillum, Θάλασσα γαληνή.
Litus, Αἰγιαλός.
Fluctus, Κύματα.
Insula, Νῆσος.
Unda, Κλύδων.
Arena, Ἄμμος.
Navis, Ναῦς.
Longa, Μακρά.
Piscatoria, Ἁλιευτική.
Tutela, Παράσημον.
Carina, Τρόπις.
Remus, Κώπη.
Puppis, Πρύμνη.
Antemna, Κέρας.
Arbor, Δένδρον.
Funes, Σχοινία.
Vela, Ἄρμενα.
Segestrum, Διφθέρα.
Sentina, Ἀντλία.
Nauta, Ναύτης.
Vector, Ἐπιβάτης.
Onus, Γόμος.
Ripa, Ὄχθη.
Fluvius, Ποταμός.
Pons, Γέφυρα.

Iterum DE NAVIGATIONE. ΠΕΡΙ ΠΛΕΥΣΕΩΣ.

Navigatio, Πλοῦς.
Mare tranquillum, Θάλασσα γαληνή.
Tempestas, Ζάλη.
Spuma, Ἀφρός.
Fluctus, Κῦμα.

Portus,	Λιμήν.
Trajectus,	Διαπέραμα.
Litus,	Αἰγιαλός.
Navis,	Πλοῖον.
Carina,	Τρόπις.
Malus,	Ἱστός.
Antemna,	Κέρας.
Velum,	Ἱστίον.
Trocleæ,	Ἐπιδρομίδες.
Funes,	Ἐπισχοίνια.
Armamenta,	Ἄρμενα.
Ancora,	Ἄγκυρα.
Gubernaculum	Αὐχένες.
Gubernacula,	Πηδάλια.
Gubernator,	Κυβερνήτης.
Proreta,	Πρωρεύς.
Mercator,	Ἔμπορος.
Vector,	Ἐπιβάτης.
Remus,	Κώπη.
Negotiator,	Πραγματευτής.
Sentina,	Ἀντλία.
Puppis,	Πρύμνη.
Remiges,	Κωπηλάται.
Lapides,	Λίθοι.
Lapilli,	Λιθάρια.
Cuneus,	Σφήν.
Maceria,	Τριγχός.
Textrinum,	Γιρδοποιον.
Caverna,	Τρώγλα.
Androna,	Ἀνδρών.
Culina,	Μαγειρεῖον.
Granarium,	Σιτοβολών.
Horologium,	Ὡρολόγιον.
Arbor,	Ἱστός.
Carina,	Τρόπις.
Prora,	Πρώρα.
Onus,	Γόμος.

DE PISCIBUS.	ΠΕΡΙ' ΙΧΘΥΩΝ.
Piscis,	Ἰχθύς.
Lupus,	Λάβραξ.
Bucini,	Κήρυκες.
Polypus,	Πολύπους.
Anguila,	Ἔγχελις.
Mulus,	Τρίγλη.
Asellus,	Ὀνίσκος.
Sepia,	Σηπία.
Gobio,	Γωβιός.
Lolligo,	Τευθίς.
Aurata,	Χρύσοφρυς.
Capito,	Κέφαλος.
Dentex,	Κοδονοξ.
Locusta,	Κάραβος.

Iterum

DE PISCIBUS.	ΠΕΡΙ' ΙΧΘΥΩΝ.
Piscis,	Ἰχθύς.
Thynnus,	Θύννος.
Lupus,	Λάβραξ.
Mugilis,	Κεστρεύς.
Raea,	Βατίς.
Murena,	Σμύραινα.
Asellus,	Ὀνίσκος.
Solea,	Βούγλωσσος.
Rubelliones,	Ἐρυθρῖνοι.
Mullus,	Τρίγλα.
Scarus,	Σκάρος.
Aurata,	Χρύσοφρυς.
Anguila,	Ἔγχελις.
Polypus,	Ὀκτάπους.
Lucusta marina,	Κάραβος.
Apua,	Ἀφύη.
Delfinus,	Δελφῖνος.
Testudo,	Χελώνη.
Vitulus marinus,	Φώκη.
Turdus,	Κίχλα.
Umbra,	Σκιά.
Saxatiles,	Φεκις.
Turpido,	Νάρκη.
Tructa,	Τρώκτης.
Sardina,	Θρίσσα.
Mustela,	Γαλενη.
Perca,	Πέρκη.
Silurus,	Γλάνιος.
Corvus,	Κορακῖνος.
Lolligo,	Τευθίς.
Sepia,	Σηπία.
Cancer,	Καρκῖνος.
Musculi,	Μύες.
Ostrea,	Τήθεα.
Salsamentum	Τάριχος.
Scorpios,	Σκορπίος.
Albula,	Ικταρα.
Salmo,	Ατταχευς.
Belua marina,	Κῆτος.
Capito,	Κέφαλος.
Rubri,	Ἐρυθρῖνοι.
Catelli,	Γαλεοί.
Oclata,	Μελάνουρος.
Murices,	Κήρυκες.
Gobio,	Κωβιός.
Scillæ,	Καρίδες.
Balæna,	Φώκη.
Murina,	Ἅλμη.
Lacerti,	Κολοι.
Pelamides,	Πολιπος.
Melmarinum,	Ἀφύαι.
Conciliæ,	Λανδες.

DE AGRICULTURA.	ΠΕΡΙ' ΓΕΩΡΓΙ'ΑΣ.
Ager,	Ἀγρός.
Casa,	Καλύβη.
Silva,	Ὕλη.
Lucus,	Ἄλσος.
Segetes,	Ἄρουραι.
Spica,	Στάχυς.
Frumentum,	Πυρός.
Triticum,	Σῖτος.
Ordeum,	Κριθή.
Lenticula,	Φακή.
Cicer,	Ἐρέβινθος.
Papaver,	Μήκων.
Pratum,	Λειμών.
Fœnum,	Χόρτος.
Mannue,	Δέσμη.
Vindemia,	Τρυγητός.
Torculare,	Ληνός.
Granarium,	Σιτοβολών.
Ortum,	Κῆπος.
Rusticæ,	Ἄγροικοι.
Operarii,	Ἐργάται.
Fossor,	Σκαφεύς.
Grex,	Ἀγέλη.
Pastor,	Ποιμήν.
Saltuarius,	Ἀγροφύλαξ.
Circitor,	Κελευτης.

Iterum

DE AGRICULTURA.	ΠΕΡΙ' ΓΕΩΡΓΙ'ΑΣ.
Agricultura,	Γεωργία.
Ager,	Ἀγρός.
Salubris,	Ὑγεινός.
Predium,	Χωρίον.
Possessiones,	Κτήματα, Χώρα.
Regio frugifera, fertilis,	Χώρα καρποφόρος, εὔφορος.
Jugera,	Πλέθρα.
Nemus,	Νάπη.
Pascua,	Νομή.
Pratum,	Λειμών.
Silva,	Ὕλη.
Saltus,	Δρυμοί.
Campus,	Πεδίον.
Mons,	Ὄρος.
Speculatio,	Σκοπιή.
Præceps,	Κρημνός.
Vallis,	Κοιλάς.
Colles,	Βουνοί.
Terminus,	Ὅρος.
Fines,	Ὅρια.
Spelunca,	Σπήλαιον.
Saxa,	Πέτρα.
Ripa,	Ὄχθος.
Precipitia,	Κρημνοί.
Glebæ,	Βῶλοι.

Lucus,	Ἄλσος.
Semen,	Σπέρμα.
Seminatio,	Σπόρος.
Spicæ,	Στάχυες.
Seges,	Λήϊον.
Fructum maturum, immaturum,	Καρπὸν ὥριμον, ἄωρον.
Messis,	Θερισμός.
Messores,	Θερισταί.
Mannæ,	Δέσμαι.
Manipuli,	Δράγματα.
Acervus,	Θημών.
Granarium,	Σιτοβολών.
Granum,	Κόκκος.
Frumentum,	Σῖτος.
Ordeum,	Κριθάριον.
Spelta,	Ὄλυρα.
Alica,	Χόνδρος.
Legumen,	Ὄσπριον.
Faba solida,	Κύαμος.
Faba fresa,	Ἐρεγμός.
Lenticula,	Φακῆ.
Pesum,	Πισός.
Cicer,	Ἐρέβινθος.
Milium,	Κέγχρος.
Ærum,	Ὄροβος.
Viccia,	Ἀφάκη.
Avena,	Βρόμος.
Lupini,	Θέρμοι.
Fenumgræcum,	Τῆλις.
Papaver,	Μήκων.
Git,	Μελάνθιον.
Fenum,	Χόρτος.
Paleæ,	Ἄχυρα.
Fenile,	Χορτοβολών.
Herba,	Βοτάνη.
Columbare,	Περιστερεών.
Vilicus,	Οἰκονόμος.
Saltuarius,	Ἀγροφύλαξ.
Colonus,	Γεωργός.
Rusticus,	Ἄγροικος.
Circitor,	Κυκλευτής.
Exactor,	Ἀπαιτητής.
Operarius,	Ἐργάτης.
Mercenarius,	Μισθωτός.
Indigena,	Ἐγχώριος.
Aratrum,	Ἄροτρον.
Rivus,	Ῥεῖθρον.
Carrum,	Ἅμαξα.
Timo,	Ῥυμός.
Jugum,	Ζυγόν.
Rotæ,	Τροχοί.
Cantus,	Ἐπίσωτρον.
Betus,	Παλαιόν.
Axes,	Ἄξονες.
Capsum,	Πλινθίον.
Ferramenta,	Ἐργαλεῖα.
Vinitor,	Ἀμπελων.
Putatores,	Κλαδευταί.
Fossores,	Σκαφευταί.
Vinitores,	Ἀμπελουργοί.
Vindemiatores,	Τρυγηταί.
Propagatio,	Προκατορυγμός.
Vua,	Σταφυλή.
Racemus,	Βότρυς.
Maturum,	Ὥριμον.
Immaturum,	Ἄωρον.
Grana,	Ῥῶγες.
Cofinus,	Κόφινος.
Cisterna,	Δεξαμενή.
Calcatorium,	Ληνός.
Mustum,	Γλεῦκος.
Dulci,	Πίθοι.
Olivetum,	Ἐλαιών.
Vindimia,	Τρυγητός.
Vindimiat,	Τρυγᾶται.
Horti,	Κῆποι.
Areæ,	Πρασιαί.
Apiarium,	Μελισσαιον.
Apes,	Μέλισσαι.
Mel,	Μέλι.
Pomerium,	Παράδεισος.
Pastor,	Ποιμήν.
Caprarius,	Αἰπόλος.
Subulcus,	Συοφορβός.
Porcarius,	Χοιροβοσκός.
Asinarius,	Ὀνηλάτης.
Equitiarius,	Ἱπποκόμος.
Armentarius,	Βουκόλος.
Armenta,	Βουκόλια.
Bobile,	Βούστασις.
Equile,	Ἱππόστασις.
Ovile,	Ἔπαυλις αιλεαι
Auriga,	Ἡνίοχος.
Agitator,	Ἐλατήρ.
Vomer,	Ὕνις.
Stumbulum,	Κέντρον.
Grex,	Ἀγέλη.
Gregarius,	Ἀγελάρχης.
Tubera,	Ὕδνα.
Vadus,	Διάβασις.
Torrens,	Χειμάῤῥους.
Flumen,	Ποταμός.
Fons,	Πηγή.
Puteum,	Φρέαρ.
Molinæ,	Ὑδραλέσια.

DE ARBORIBUS. ΠΕΡΙ ΔΕΝΔΡΩΝ.

Rami,	Κλάδοι.
Folia,	Φύλλα.
Laurus,	Δάφνη.
Edera,	Κισσός.
Pinus,	Πίτυς.
Sappinus,	Πεύκη.
Mirta,	Μυρσίνη.
Pirum,	Ἄπιον.
Pruna,	Κοκκύμηλα.
Nux,	Κάρυον.
Ficus,	Συκῆ.
Sorbus,	Μελάνδρυς.
Urairone,	Κόμαρος.
Buxus,	Πύξος.
Malum,	Μῆλον.
Palma,	Φοῖνιξ.
Ulmus,	Πτελέα.
Salice,	Ἰτέα.
Vinea,	Ἄμπελος.
Vitis,	Κλῆμα.
Oliva,	Ἐλαία.
Arundo,	Κάλαμος.
Mora,	Συκάμινα.
Populum,	Αἴγειρος.
Quercum,	Δρύς.
Ilice,	Πρῖνος.

Iterum,

DE ARBORIBUS. ΠΕΡΙ ΔΕΝΔΡΩΝ.

Arbores,	Δένδρεα.
Radices,	Ῥίζαι.
Rami,	Κλάδοι.
Frondes,	Κλῶνες.
Virgæ,	Ῥάβδοι.
Folia,	Φύλλα.
Fructum,	Καρπός.
Sarmenta,	Κλήματα.
Vitis,	Ἄμπελος.
Oliva,	Ἐλαία.
Palmone,	Φοῖνιξ.
Ficus,	Συκῆ.
Nux,	Καρύα.
Perum,	Ἄπιον.
Cornua,	Κερατε.
Avolana,	Λεπτοκάρυα.
Melesperum,	Μελωφιλα.
Juniperum,	Ἀρκευθίς.
Laurum,	Δάφνη.
Myrta,	Μύρτη.
Cypressum,	Κυπάρισσον.
Buxum,	Πύξος.
Pinus,	Πίτυς.
Nucispinea,	Στρόβιλοι.
Pupules,	Αἴγειρος.
Abies,	Ἐλάτη.
Quercus,	Δρύς.
Fraxinum,	Μελία.
Salix,	Ἰτέα.
Acer,	Σφένδαμνος.
Ulmus,	Πτελέα.
Edera,	Κισσός.
Ilix,	Πρῖνος.

Sabucus,	Ακτή.
Cortix,	Φλοιός.
Malum,	Μῆλον.
Pessicum,	Περσικόν.
Cetreum,	Ἑσπερίς.
Citoneum,	Κυδώνιον.
Malum granatum,	Ῥόα.
Prunum,	Κοκκυμηλέα.
Sorba,	Οὖα.
Ceresium,	Κεράσιον.
Amigdalum,	Ἀμύγδαλον.
Castaneæ,	Λόπιμα.
Lentiscum,	Σχῖνος.
Picea,	Πίσσα.
Favum,	Φευλος.
Caproficus,	Ἐρινεός.
Oleastrum,	Ἀγρελαία.
Spina alba,	Ῥάμνος.
Arundo,	Κάλαμος.
Ferula,	Νάρθηξ.
Spinæ,	Ἀκάνθης.

DE OLERIBUS. ΠΕΡῚ ΛΑΧΆΝΩΝ.

Olus,	Λάχανον.
Coliculæ,	Κράμβη.
Cyma,	Ὄρμενον.
Malva,	Μολόχη.
Betas,	Σεῦτλα.
Rapa,	Γογγύλη.
Napi,	Βανσαδυς.
Cucurbita,	Κολοκύνθη.
Cucumeres,	Σικύδια.
Lactucæ,	Θριδάκια.
Intuba,	Σέριδες.
Fenuclum,	Μάραθρον.
Porri,	Πράσια.
Cardi,	Κυνάραι.
Menta,	Ἡδύοσμον.
Apium,	Σέλινον.
Ruta,	Πήγανον.

Iterum
DE HOLERIBUS. ΠΕΡῚ ΛΑΧΆΝΩΝ.

Holera,	Λάχανα.
Hortus,	Κῆπος.
Hortulanus,	Κηπουρός.
Viridia,	Χλωρά.
Holusmarinum,	Θαλασσόκραμβον.
Uniones,	Κακουβαι.
Origanum,	Ὀρίγανον.
Urtica,	Κνίδη.
Malva,	Μολόχη.
Betæ,	Σεύτλια.

Radix,	Ῥάφανος.
Lactuca,	Θρίδαξ.
Intibum,	Σέρις.
Cucurbita,	Κολοκύνθη.
Pepo,	Πέπων.
Rapa,	Γογγύλη.
Napus,	Βουνιάς.
Pastinacæ,	Σταφιλῖνοι.
Porrum,	Πράσον.
capitatum,	κεφαλωτόν.
Alium,	Σκόρδον.
Cæpa,	Κρόμμυον.
Fasioli,	Λόβια.
Cardus,	Κυνάρα.
Asparagos,	Ἀσπάραγος.
Asparagi,	Μυάκανθοι.
Puleium,	Γλήχων.
Pumex,	Βαιος.
Sinapi,	Σινάπιον.
Anethum,	Ἄνηθον.
Satureia,	Θύμβρα.
Apium,	Σέλινον.
Ruta,	Πήγανον.
Caules,	Κράμβαι.
Menta,	Ἡδύοσμον.
Nepeta,	Καλαμίνθη.
Eruca,	Εὔζωμον.
Feniculum,	Μάραθρον.
Cirifolium,	Κηρίφυλλον.
Atriplex,	Ἀνδράφαξ.
Escaria,	Τρώξιμα.
Sisamum,	Σίσαμον.
Ocimum,	Ὤκιμον.
Libisticum,	Λιβυστικόν.
Papaver,	Μήκων.
Ambuvia,	Κιχώριον.
Apiastrum,	Ψευδοσέλινον.
Condimenta,	Ἀρτύματα.
Cyminum,	Κύμινον.
Coliandrum,	Κολίανδρον.
Trifolium,	Τρίφυλλον.
Fenumgræcum,	Τῆλις, Χετικερον.
Plantago,	Ἀρνόγλωσσον.
Herba,	Βοτάνη.
Juncum,	Σχοῖνος.
Ædum,	Ἀείζωον.
Faratalia,	Σύγκοπτα.
Cucumeres,	Σικύδια..

DE AVIBUS, ΠΕΡῚ ὈΡΝΈΩΝ.

Avis,	Ὄρνεον.
Aquila,	Ἀετός.
Vulturius,	Γύψ.
Pavo,	Ταός.
Anser,	Χήν.
Ciconia,	Πελαργός.

Mergus,	Αἴθυια.
Apis,	Μέλισσα.
Musca,	Μυῖα.
Corvus,	Κόραξ.
Cornicla,	Κορώνη.
Erundo,	Χελιδών.
Turdus,	Κίχλα.
Merulus,	Κόψιχος.
Passer,	Στρουθίον.
Anatis,	Νῆσσα.
Columba,	Περιστερά.
Mutacilla,	Σεισοπυγίς.
Sturnus,	Ψάρος.
Cicada,	Τέττιξ.
Coturnix,	Ὄρτυξ.
Luscinius,	Ἀηδών.
Regaliolus,	Βασιλίσκος.
Acceptor,	Ἱέραξ.
Ficedula,	Συκαλίς.
Gabia,	Γαλεάγρα.
Milvus,	Ἰκτῖνος.
Pica,	Κίσσα.

Iterum
DE AVIBUS, ΠΕΡῚ ὈΡΝΈΩΝ.

Avis,	Ὄρνεον.
Aquila,	Ἀετός.
Vultor,	Γύψ.
Pavo,	Ταός.
Ansera,	Χήν.
Olor,	Κύκνος.
Ciconea,	Πελαργός.
Grus,	Γέρανος.
Mergus,	Ἐρωδιός.
Corvus,	Κόραξ.
Cornix,	Κορώνη.
Gragulus,	Κολοιός.
Noctua,	Γλαύξ.
Accipiter,	Ἱέραξ.
Pullus,	Νεοττός.
Gallina,	Ὄρνις.
Gallus,	Ἀλέκτωρ.
Vespertilio,	Νυκτερίς.
Hirundo,	Χελιδών.
Pica,	Κίσσα.
Luscinius,	Ἀηδών.
Palumbus,	Φάσσα.
Anes,	Νῆσσα.
Picusmartius,	Δρυοκόλαψ.
Cuculus,	Κόκκυξ.
Upupa,	Ἔποψ.
Turtur,	Τρυγών.
Merulus,	Κόσσυφος.
Acceia,	Ἀσκαλάφη.
Cardelus,	Ἀκανθυλίς.
Columba,	Περιστερά.
Nidus,	Νεοσσιά.

Passer,	Στρουθός.
Fringillus,	Σπίνος.
Sturnus,	Ψάρος.
Mutacilla,	Σεισοπυγίς.
Regius,	Βασιλίσκος.
Ficedula,	Συκαλίς.
Cicada,	Τέττιξ.
Milvus,	Ἰκτῖνος.
Apis,	Μέλισσα.
Lucusta,	Ἀκρίς.
Musca,	Μυῖα.
Tinia,	Σὴς, καὶ Βρωτήρ.
Cimex,	Κόρις.
Pulix,	Ψύλλος.
Pinnæ,	Πτερά.
Alæ,	Πτέρυγες.
Rustrum,	Ῥύγχος.
Pulluli,	Νεοσσοί.
Vespæ,	Σφῆκες.
Ossifragus,	Ὀστοκόραξ.
Bubo,	Νυκτοκόραξ
Perdix,	Πέρδιξ.
Alcion,	Ἀλκυών.
Bardea,	Κορυδαλλός.
Anima,	Ψυχή.
Tabanus,	Μύωψ.
Vespertilio,	Νυκτερίς.
Attagena,	Ἀτταγᾶς.
Culex,	Κώνωψ.
Bardaia,	Κορυδαλός.
Quercedulus,	Βοσκάς.
Mergulæ,	Αἴθυια.
Papilio,	Εσπινιη.
Scarabaius,	Κάνθαρος.

DE BESTIIS, ΠΕΡΙ ΘΗΡΙΩΝ.

Bestia,	Θηρίον.
Bestiæ feræ,	Θῆρες ἄγριαι.
Vulpis,	Ἀλώπηξ.
Leo,	Λέων.
Leopardus,	Πάρδαλις.
Ursus,	Ἄρκτος κλιαρισος.
Lupus,	Λύκος.
Canis,	Κύων.
Inductor,	Ἐμβιβαστής.
Index,	Μηνυτής.
Elephantus,	Ἐλέφας.
Aper,	Σύαγρος.
Cervus,	Ἔλαφος.
Inuleus,	Νεβρός.
Caprea,	Δορκάς.
Taurus,	Ταῦρος.
Vitulus,	Μόσχος.
Pullus,	Πῶλος.
Sus,	Ὗς.
Malalis,	Τομιος.
Ovis,	Πρόβατον.
Equus,	Ἵππος.
Equa,	Φορβάς.
Vacca,	Δάμαλις.
Aries,	Κριός.
Agnus,	Ἀρνίον.
Capra,	Αἴξ.
Hedus,	Ἔριφος.
Hircus,	Τράγος.
Pecora,	Θρέμματα.
Scrofa,	Γρόμφαινα.
Porcellus,	Δέλφαξ.
Grex, (bis,	Ἀγέλη.
Lupus cerva-	Θώς.
Lepus,	Λαγωός.
Cattus,	Αἴλουρος.
Ichneumon,	Ἰχνεύμων.
Caprifer,	Αἴγαγρος.
Simius,	Πίθηκος.
Iricius,	Ἐχῖνος.
Rana,	Βάτραχος.
Formica,	Μύρμηξ.
Formicæ,	Μυρμηδονης.
Surix,	Μῦς.
Mustela,	Γαλῆ.
Camelus,	Κάμηλος.
Panthera,	Πανθήρ.
Tigris,	Τίγρις.
Canis venaticus,	Κύων θηρευτής.
Canis vestigator,	Κύων ἰχνευτής.
Catulus,	Σκύλαξ.
Lupa,	Λύκαινα.
Asinus,	Ὄνος.
Mulus,	Ἡμίονος.
Bos,	Βούδιον.
Mansuetus,	Ἥμερος.
Lea,	Λέαινα.
Porcus,	Χοῖρος.
Strutio,	Στρουθοκάμηλος.
Talpa,	Ἀσφάλαξ.

DE ÆDIBUS, ΠΕΡΙ ΝΑΩΝ.

Ædes,	Ναός.
Sacrum,	Ἱερόν.
Vestibulum,	Πρόναον.
Ara,	Βωμός.
Sacrificium,	Θυσία.
Hostia,	Θῦμα.
Turibulum,	Θυμιατήριον.
Corona,	Στέφανος.
Simulacra,	Ξόανα.
Imagines,	Εἰκόνες.
Dona,	Χάρισμα.
Sacerdos,	Ἱερεύς.
Popinarius,	Θύτης.
Victimarius,	Μοσχοτόμος.
Divinus,	Μάντις.
Hariolus,	Προφήτης.
Edituus,	Νεωκόρος.
Tus,	Λίβανος.
Augur,	Οἰωνιστής.
Flamen,	Παροσις.
Pontifex,	Ἱερομνήμων.
Fetiales,	Σπονδοφόροι.

DE MAGISTRATIBUS, ΠΕΡΙ ΑΡΧΟΝΤΩΝ.

Magistratus,	Ἄρχων.
Princeps,	Πρωτοπολίτης.
Rex,	Βασιλεύς.
Regina,	Βασίλισσα.
Imperator,	Αὐτοκράτωρ.
Augustus,	Σεβαστός.
Senatus,	Σύγκλητος.
Senator,	Συγκλητικός.
Consul,	Ὕπατος.
Proconsole,	Ἀνθύπατος.
Præfectus,	Ἔπαρχος.
Prætor,	Στρατηγός.
Proprætore,	Ἀντιστράτηγος.
Consularis,	Καθολικός.
Rationalis,	Λογικός.
Curator,	Φροντιστής, καὶ Λογιστής.
Dux,	Ἡγεμών.
Questor,	Ταμίας.
Legatus,	Πρεσβευτής.
Censor,	Τιμητής.
Ædilis,	Ἀγορονόμος.
Judex, (bis,	Κριτής.
Tribunusple-	Δήμαρχος.
Scriba,	Γραμματεύς.
Designator,	Ἐπίσημος.
Descriptor,	Διαγραφεύς.
Augur,	Οἰωνοσκόπος.
Munerarius,	Ἀγωνοθέτης.
Decurio,	Βουλευτής.
Conventus,	Σύνοδος.
Paganus,	Φυλέτης.
Curia,	Βουλή.
Comitiæ,	Ἀρχιαιρέσια.
Designati,	Ἐπίσημοι.
Decretum,	Ἐπίκριμα.
Consilium,	Κοινοβούλιον.
Edictum,	Διάταγμα.
Lex,	Νόμος.
Aruspex,	Θύτης.
Pontifex,	Ἱερομνήμων.
Rector,	Ῥαβδοῦχος.
Magister equi-	Ἵππαρχος.

tum,	
Flamen,	Πρύτανις.
Publicus,	Δημόσιος.
Quinquennalis,	Πενταετηρικός.
Reus,	Ὑπόδικος.
Patronus causæ,	Συνήγορος.
Juridicus,	Ιαμας.

DE MEDICINA,	ἸΑΤΡΙΚΗ'.
Medicus,	Ἰατρός.
Clinicus,	Κλινικός.
Vulnerarius,	Τετρωτος.
Herbarius,	Βοτανικός.
Ocularius,	Ὀφθαλμικός.
Cura,	Θεραπεία.
Circitura,	Περιοδία.
Eger,	Νοσερός.
Pulsus venæ,	Φλευτμονος.
Febris,	Πυρετός.
Febris acuta,	Πυρετὸς ὀξύς.
Infirmitas,	Νοθορετης.
Accessio,	Εἰσβολή.
Status,	Ἀκμή.
Declinatio,	Ὑπολήγουσα.
Conduplicatio,	Συναναδίπλωσις.
Continuatio,	Συνθεσία.
Reliquiæ,	Καταλείμματα.
Laxamentum,	Χάλασμα.
Allevatio,	Κούφισμα.
Sine febre,	Ἀπυρετία.
Sinceritas,	Εἰλικρίνεια.
Repetitio,	Ἐπιτροπιασμός
Sudor,	Ἱδρώς.
Fomentum,	Ἐνβροχή.
Adjuvamentum,	Βοήθημα.
Medicamentum,	Φάρμακον.
Frenetis,	Φρενῖτις.
Ardor,	Καῦσις.
Capitis dolor,	Κεφαλαργία.
Lateris dolor,	Περιπλευμονία.
Pulmonis valitudo,	Πλευρῖτις.
Cordis valitudo,	Καρδιακὸς πόνος.
Suffocatio,	Συναγεθη.
Contractio,	Παράλυσις.
Defectio,	Λιποθυμία.
Insania,	Μανία.
Tussis,	Βήξ.
Tabes,	Τῆξις.
Debilitas,	Παράλυσις.
Tertiana,	Τριταῖον.
Quartana,	Τεταρταῖον.
Cotidiana,	Καθημερινά.
Suspecta,	Ὕποπτος.
Renium valitudo,	Νεφρῖτις.
Calculosus,	Λιθιῶν.
Tormenta,	Στρανγαλίαι.
Cruditas,	Απιελπεισια.
Splenicus,	Σπληνικός.
Hydropicus,	Ὑδρωπικός.
Sanguinis missio,	Φλεβοτομία.
Sectio,	Διαίρεσις.
Circuncisio,	Περιαίρεσις.
Vulnus,	Δλειμα.
Carbunculus,	Ἀνθράκιον.
Umor,	Ἰχώρ.
Exarticulatio,	Ἐξάρθρημα.
Articuli dolor	Ἀρθρῖτις.
Hernia,	Κήλη.
Collectio,	Ἀπόστημα.
Pustula,	Ψυδράκιον.
Acrimonia,	Εξεθηματον.
Enisacrum,	Ἐρυσίπελας.
Inflatio,	Ἐμφύσημα.
Fervura,	Φλεγμονή.
Dolor,	Πόνος.
Furunculum,	Δοθιήν.
Hordiolum,	Κριθάριον.
Sinus,	Κόλφος.
Scabiola,	Ψώρα.
Uva,	Σταφυλή.
Tinea,	Σής.
Lacrimæ,	Δάκρυα.
Turbatio,	Τάραχος.
Orbatio,	Τύφλωσις.
Inunctio,	Ἔνχρισις.
Visitare,	Ἐπισκέψαι.
Immortalia,	Ἀθανάσια.
Ignis,	Πῦρ.

DE CARNE,	ΠΕΡΙ' ΚΡΕΩ͂Ν.
Caro,	Κρέας.
Porcina,	Χοίρειον.
Lactantina,	Γαλαθηνόν.
Verbeticina,	Προβάτειον.
Agnina,	Ἄρνειον.
Caprina,	Αἴγειον.
Bubal,	Βόειον.
Vitlina,	Μόσχειον.
Cervina,	Ἐλάφειον.
Anserina,	Χήνειον.
Aprina,	Συάγρειον.
Crudum,	Ὠμόν.
Coctum,	Ἑπτόν.
Conditum,	Ἡρτυμένον.
Lacte,	Γάλα.
Casivor,	Τυρός.
Sumen,	Οὖθαρ.
Vulva,	Μήτρα.
Mel,	Μέλι.
Lasar,	Ὀπός.

Iterum

DE CARNIBUS,	ΠΕΡΙ' ΚΡΕΩ͂Ν.
Caro,	Κρέας.
Verrina,	Ὕεια.
Scrofina,	Σκρωφεα.
Porcina,	Χοίρεια.
Bubula,	Βόϊνα.
Vitulina,	Μόσχεια.
Vaccina,	Δαμάλεια.
Caprina,	Αἴγεια.
Hedina,	Ἐρίφεια.
Bervicina,	Προβάτεια.
Agnina,	Ἄρνεια.
Cervina,	Ἐλάφεια.
Ursina,	Ἄρκεια.
Leporina,	Λαγῶα.
Anserina,	Χήνεια.

DE POTIONIBUS,	ΠΕΡΙ' ΠΟΤΩΝ.
Potio,	Πότος.
Vinum,	Οἶνος.
Vetus,	Παλαιός.
Mustus,	Γλεῦκος.
Rusticus,	Ἄγροικος.
Bibisti,	Ἔπιες.
Calidum,	Θερμόν.
Ferventem,	Ζεστόν.
Frigidum,	Ψυχρόν.
Tepidum,	Χλιαρόν.
Merum,	Ἄκρατον.
Aquatum,	Ὑδαρῆ.
Temperatum,	Κεκραμένον.
Dulcem,	Γλυκύν.
Succidum,	Ἐνδυκαζον.

Iterum

DE POTIONE,	ΠΕΡΙ' ΠΟΤΟΥ.
Potio,	Πότος.
Bibere,	Πίνειν.
Aquam,	Ὕδωρ.
Frigidam,	Ψυχρόν.
Recentem,	Νεαρόν.
Temperatum,	Εὔκρατον.
Ferventem,	Ζεστόν
Vinum,	Οἶνον.

Vetus,	Παλαιόν.
Merum,	Ἄκρατον.
Aquatum,	Ὑδαρές.
Dulce,	Γλυκύ.
Suave,	Χρηστόν.
Mustum,	Γλεῦκος.
Campanum,	Καμπανόν.
Græcanicum,	Βιθυνόν.
Siculum,	Σικελόν.
Creticum,	Ἑλληνικόν.
Afrum,	Ἄφρον.
Rusticum,	Ἄγροικον.
Marsicum,	Μαρσικόν.
Passum,	Ἕψημα.

DE HABITATIONE,	ΠΕΡΙ ΟΙΚΗΣΕΩΣ.
Habitatio,	Οἴκησις.
Domus,	Οἰκία.
Structura,	Οἰκοδομή.
Paries,	Τοῖχος.
Fundamenta,	Θεμέλια.
Lapides,	Λίθοι.
Harena,	Ἄμμος.
Lutum,	Πηλός.
Lateres,	Πλίνθοι.
Inpensa,	Φύραμα.
Struitur,	Οἰκοδομεῖται.
Tegitur,	Στεγάζεται.
Calcs,	Ἄσβεστος.
Testæ,	Ὄστρακα.
Trabes,	Δοκοί.
Tectum,	Κέραμος, καὶ Στέγος.
Tegulæ,	Κεραμίδες.
Imbrices,	Καλυπτῆρες.
Subrunda,	Ὑπόστεγον.
Camera,	Ὀροφή.
Asercli,	Στρωτῆρες.
Ostium,	Θύρα.
Janua,	Πυλὼν, καὶ Αὐλή.
Cardo,	Στρόφιγξ.
Limen,	Οὐδὸς, ϗ Φλιά
Mandalus,	Κατοχεύς.
Fenestra,	Θυρίς.
Claustrum,	Κλεῖθρον.
Conpluvium,	Μέσαυλον.
Pavimentum,	Ἔδαφος.
Tesselatum,	Ψηφολόγημα.
Maceries,	Τριγχός.
Canalis,	Ὑδροχόη.
Cloaca,	Ἀμάρα.
Cenaculum,	Ὑπερῷον.
Columnatum,	Περίστυλον.
Cubiculum,	Κοιτών.
Cella,	Οἴκημα.

Porticus,	Στοά.
Scala,	Κλίμαξ.
Equile,	Ἱππόστασις,
Præsepium,	Φάτνη.
Cisterna,	Δεξαμενή.
Angulus,	Γωνία.
Vivarium,	Ἰχθυοτροφεῖον.
Cellarium,	Ταμεῖον.
Solarium,	Ἡλιαστήριον.
Picturæ,	Ζωγραφίαι.
Tubus,	Σωλήν.
Horreum,	Ευδοχον, ϗ Ἀποθήκη.
Subdival,	Ὕπαιθρον.
Balineum,	Βαλανεῖον.
Fossa,	Τάφρος.
Tabula,	Σανίς.
Scobis,	Πρίσμα.
Superlimen,	Ὑπέρθυρον.
Urbana,	Πολιτικά.
Rusticana,	Ἄγροικα.
Triclinium,	Τρίκλινον.
hiemale,	Χειμερινόν.
æstuale,	Θερινόν.
Stabulum,	Ἱππόστασις.
Cella vinaria,	Οἰνεών.
Pergula,	Περιφανη.
Anaticla,	Ἐπιστροφις.
Fumarium,	Καπνοδόχος.
Valvata,	Δίθυρον.
Palus,	Πάσσαλος.
Lucus,	Ἄλσος.
Insula,	Νῆσος.
Prospectus,	Ἄποψις.
Silanus,	Κρήνη.
Testatium,	Ὀστράκιον.
Lapideum,	Λίθινον.
Sera,	Μοχλός.
Lignarium,	Ξυλοθήκη.
Focus,	Λαμπρος.
Rogus,	Τάφος.
Sepulcrum,	Τύμβος.
Monumentum,	Μνημεῖον.

DE SUPELLECTILE,	ΠΕΡΙ ἘΝΔΟΜΕΝΙΑΣ.
Supellex lignea,	Ἐνδομενία ξυλίνη.
Lectus,	Κλίνη.
Sponda,	Ἐνήλατον.
Pes,	Πούς.
Lectipedes,	Κλινόποδες.
Armarium,	Πυργίσκος.
Arca,	Κιβωτός.
Locellus,	Γλωσσόκομος.
Orbis,	Κύκλος.
Verticolum,	Στρόφιγξ.

Sella arcuata,	Θρόνος.
Sella curulis,	Δίφρος.
Camera,	Ὀροφή.
Subaurata,	Ὑπόχρυσος.
Capsa,	Καμπτρια.
Tripes,	Τρίπους.
Subsellium,	Δίεδρον.
Carnarium,	Κρεμαστήριον.
Pila,	Ὅλμος.
Cribrum,	Κόσκινον.
Magidem,	Μάκτραν.
Rota,	Τροχός.
Axis,	Ἄξων.
Jugum,	Ζυγόν.
Formæ,	Καλόποδες.
Regula,	Κανών.
Infudibulum,	Χώνη.
Malleum,	Σφῦραν.
Palus,	Πάσσαλος.
Tudicula,	Τορύνη.
Flabellum,	Ῥιπιστήρ.
Muscipulum,	Μύαγρον.
Lanterna,	Φανόν.
Mœchulus,	Ενφανον.
Popia,	Ζωμήρυσις.
Sporta,	Σπυρίς.
Scopam,	Σάρον.
Tendicula,	Σχαστήρ.
Manubrium,	Στελεόν.
Modius,	Χοῖνιξ.
Semodius,	Ἡμιχοίνικον.
Tela,	Ἱστός.
Telæpes,	Ἱστόπους.
Baculum,	Βακτήριον.
Fustis,	Ῥόπαλον.
Insubulum,	Αντίον.
Radius,	Κερκίς.
Rusus,	Ἄτρακτος.
Colucula,	Ἠλακάτη.
Verticellus,	Σφόνδυλος.
Iniclaris,	Ἐπίνηθρος.
Pluteum,	Παράθεμα.
Muscipula,	Μυάγρα.
Alveus,	Σκάφη.
Speculum,	Κάτοπτρον.
Dolium,	Πίθος.
Culcita,	Τύλη.
Pulvinum,	Προσκεφάλαιον.
Cervicale,	Ὑπαυχένιον.
Stragulum,	Περίστρωμα.
Lectica,	Φορεῖον.
Vasarium,	Σκευοθήκη.
Pondera,	Σταθμία.
Libra,	Λίτρα.
Selibra,	Ἡμίλιτρον.
Sextarium,	Ξέστης.
Imina,	Ἡμίξεστον.
Panarium,	Ἀρτοφόρον.

Cupa,	Κυψέλη.
Pelvis,	Λεκάνη.
Spongia,	Σφόγγος.
Pistillus,	Ἀλατρίβανος.
Mola.	Μύλη.

DE ARTIFICIBUS,	ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΙΤΩΝ.
Artifex,	Τεχνίτης.
Ars, (us,	Τέχνη.
Faber ferrari-	Σιδηροκόπος.
Faber ærarius	Χαλκεύς.
Argentarius,	Ἀργυροκόπος.
Aurifex,	Χρυσοχόος.
Figularius,	Κεραμεύς.
Sutor,	Σκυτεύς.
Lucarius,	Θωρακοποιός.
Seplatiarius,	Μυροπώλης.
Negotiator,	Πραγματευτής.
Nummolarius,	Τραπεζίτης.
Fœnerator,	Δανειστής.
Leno,	Λινο.
Venator,	Κυνηγός.
Auceps,	Θηρευτής.
Piscator,	Ἁλιεύς.
Fullo,	Γναφεύς.
Lanarius,	Ἐριουργός.
Textor,	Ὑφάντης.
Plumarius,	Ποικιλτής.
Tinctor,	Βαφεύς.
Celator,	Τορευτής.
Pistor,	Ἀρτοκόπος.
Statuarius,	Ἀνδριαντοποιός.
Seductor,	Ἐξανδραποδιστής.
Pictor,	Ζωγράφος.
Lapidarius,	Λιθουργός.
Clostrarius,	Κλειδοποιός.
Cocus,	Μάγειρος.
Stabularius,	Πανδοχεύς.
Balneator,	Βαλανεύς.
Hortulanus,	Κηπουρός.
Sarcinator,	Ανεραλες.
Tonsor,	Κουρεύς.
Carbonarius,	Ἀνθρακάριος.
Mulio,	Ὀνηλάτης.
Inaurator,	Χρυσωτής.
Glutinator,	Κολλητής.
Grabataris,	Κλινοποιός.
Laterarius,	Πλινθουργός.
Cornarius,	Κεραοξόος.
Junctor,	Ζεύκτης.
Lutor,	Ἡλιαστής.
Lentiarius,	Ὀθονιακός.
Vulgenarius,	Μοιλποκης.
Sagittator,	Τοξευτής.
Scriptura,	Γραφή.
Scalptor,	Γλυφεύς.

DE AUREIS.	ΠΕΡΙ ΧΡΥΣΕΩΝ.
Aurum,	Χρυσόν.
Aurea,	Χρύσεα.
Nodus,	Ἅμμα.
Clipeum,	Ἀσπίδιον.
Anulus,	Δακτύλιος.
Monile,	Ὅρμος.
Armillæ,	Περιχέρια.
Veriolæ,	Ψελιαι.
Catena,	Ἁλυσίδιον.
Lapilli,	Λιθάρια.
Inaures,	Ἐνώτια.
Gemma,	Σφραγίς.
Signaculum,	Σφράγισμα.
Vitreum,	Ὑάλινον.
Carbunculus,	Ἀνθράκιος.
Fibula,	Πόρπη.
Bulla,	Πομφόλυξ.
Redimiculum,	Καθετήρ.
Discrimen,	Διάκριμα.
Torques,	Μανιάκης.
Ornamenta,	Κοσμία.
Clipeus,	Ἀσπίδιον.
Liliolum,	Περιαυχένιον.
Classes,	Τάξεις.
Æstimator,	Ἰσοψιστος.
Æstimatores	Ἰσοψισται.
Jacula,	Βολίδες.
Tortus,	Στρόφος.
Lambent,	Λείξουσιν.
Dolat,	Εισπαθι.

DE ARGENTEIS,	ΠΕΡΙ ἈΡΓΥΡΕΩΝ.
Argentea,	Ἀργύρεα.
Pocula,	Ποτήρια.
Tornata,	Τορευτά.
Celata,	Ἔνγλυφα.
Limata,	Διαρινητά.
Inaurata,	Περίχρυσα.
Patera,	Φιάλη
Urceus,	Σταμνίσκος.
Vinarium,	Οἰνοφόρον.
Colum,	Ἰθμός.
Lanx,	Μαζονόμος.
Cigni,	Κύκνοι.
Cochliarium,	Κοχλιορεξ.
Subpostu-	Ὑπόθημα, καὶ
rium, (um,	Ὑποθητήριον.
Cærostatari-	Κηροφόρον.
Lucerna,	Λύχνος.
Trulla,	Ὑποχεύς.
Situla,	Ὑδροφόρος.
Auriscalpium,	Ὠτόγλυφον.
Argentum,	Ἄργυρον.
Pura,	Λιτά.
Strata,	Ξυστρωτά.

Operculum,	Πῶμα.
Patina,	Φιάλη.
Merarium,	Ἀκρατοφόρον.
Gustatorium,	Γευστήριον.
Turabulum,	Λιβανωτον.

DE ÆREIS.	ΠΕΡΙ ΧΑΛΚΕΩΝ.
Æs,	Χαλκός.
Æra,	Χαλκεῖα.
Situla,	Κάλπις, καὶ Κάδος.
Candelabrum,	Λυχνοῦχος.
Sitella,	Ὑδρία.
Tinnibulum,	Κώδων.
Tuba,	Σάλπιγξ.
Amus,	Ἄγκιστρος.
Æneum,	Λέβης.
Sartago,	Τήγανος.
Ærugo,	Ἰός.
Statua,	Ἀνδριάς.
Equestris,	Ἔφιππος.
Scutra,	Χαλκίον.
Labrum,	Λετήρ.
Strigilis,	Ψήκτρα.
Orna,	Ἡμικεραμον.
Tibiæ,	Αὐλοί.
Festula,	Σύριγξ.
Quadras,	Χαλκοῦς.
Fusile,	Χωνευτόν.
Ductile,	Ἑλκυστόν.
Amphora,	Κεράμιον.
Ampulla,	Λήκυθος.
Ansa,	Λαβή.
Acucula,	Βελόνη.
Acus,	Ῥαφίς.
Spicillum,	Μήλη.
Lanna,	Λεπίς.
Aquale,	Ὑδροχοεῖον.
Buccula,	Ὀμφαλός.
Cornum,	Κέρας.

DE FERRAMENTIS.	ΠΕΡΙ ΣΙΔΗΡΩΝ.
Ferramenta,	Σιδήρια.
Folles fabriles	Φυσήλατοι.
Encudo,	Ἄκμων.
Forfex,	Καρκίνος.
Lima,	Ῥίνη.
Serra,	Πρίων.
Martellus,	Σφυρά.
Vectis ferrea,	Μοχλός.
Ascia,	Σκέπαρνον.
Terebra,	Τρύπανον.
Rotabulum,	Ευσκαδης.
Dolabra,	Πέλεκυς.
Secur,	Σηκουριν.

Vidobium,	Δίκελα.
Graticula,	Ἐσχάρα.
Pala,	Πτύον.
Clavus,	Ἧλος.
Clavis,	Κλειδίον.
Catena,	Ἅλυσις.
Femella,	Ἀμφίδρυς.
Subula,	Ὀπήτιον.
Scalpellum,	Σμιλίον.
Novacula,	Ξυρόν.
Circulum,	Κρίκος.
Claustrum,	Κλεῖθροι.
Ligo,	Μάκελλα.
Ferrumdurum,	Στόμωμα.
Libra,	Εισταθμον.
Arcumterebra,	Εραξι.
Vomer,	Ὕνις.
Runcina,	Ῥυκάνη.
Manica ferrea	Χειρόπεδον.
Corvus,	Κορακίσκος.
Fuscina,	Τριόδους.
Gladium,	Ξίφος.
Cultrum,	Μάχαιρα.

DE VASIS FICTILIBUS,	ΠΕΡΙ' 'ΟΣΡΑΚΙ'ΝΩΝ.
Fictile,	Ὀστράκιον.
Fictilia vasa,	Ὀστράκινα σκεύη.
Dolium,	Πίθος.
Amphora,	Κεράμιον.
Lagœna,	Λαγύνιον.
Olla,	Κύθρα.
Operculum,	Πῶμα.
Pultorium,	Σηρισκος.
Catinum,	Πινάκιον.
Clibanum,	Κλίβανον.
Infudibulum,	Χώνην.

DE LANEIS.	ΠΕΡΙ' 'ΕΡΙ'ΩΝ.
Lana,	Ἔριον.
Lanæ,	Ἔρια
Nigra,	Μέλανα.
Color,	Χρῶμα.
Corporinum,	Σωμάτινον.
Acia,	Ῥάμμα.
Pluma,	Μνοῦς.
Textile,	Ὑφαντόν.
Stamen,	Στήμων.
Trama,	Ῥοδάνη.
Flocci,	Κροκίδες.
Glomera,	Ἀγαθίδια.
Panicola,	Πηνίον.
Licium,	Μίτος.
Fimbriæ,	Κράσπεδα.
Pediculi,	Ἀρπεδόνες.
Lanifica,	Ἐριουργός.

Pannus,	Ῥάκος.
Simplex,	Ἁπλοῦς.
Duplex,	Διπλοῦς.
Triplex,	Τριπλοῦς.
Quadratum,	Τετράγωνον.
Rotundum,	Στρογγύλον.
Novum,	Καινόν.
Rude,	Ἄγναφον.
Varium,	Ποικίλον.
Orciolum,	Στάμνος.
Subposturium,	Ὑπόθεμα.
Capsa,	Κάπτρον.
Capsarium,	Κάπτρον φόρου.

DE VESTIMENTIS,	ΠΕΡΙ' 'ΙΜΑΤΙ'ΩΝ.
Vestis,	Ἱματισμός.
Vestimenta,	Ἱμάτια.
Tenuia,	Λεπτά.
Grossa,	Ἁδρά.
Nova,	Καινά.
Trita,	Τριβακά.
Perlucida,	Διαφανῆ.
Levia,	Ἐλαφρά.
Tonica,	Χιτών.
Latusclavus,	Πλατύσημος.
Fasciæ pectorales,	Στηθόδεσμοι.
Capitulare,	Κεφαλόδεσμον.
Reticulum,	Κεκρύφαλον.
Dormitoria,	Ἐνκοίμητρα.
Tapite,	Τάπης.
Amiculum,	Ἐπικάρσιον.
Linteum,	Ὠμόλινον.
Saccellum,	Μαρσύπιον.
Vestiarium,	Ἀμφίασμα.
Rudia,	Ἄγναφα.
Polita,	Γεγναμμένα.
Lota,	Πεπλυμμένα.
Curata,	Τεληλημενα.
Suffita,	Τεθυωμένα.
Colorata,	Κεχρωματισμένα.
Interpota,	Ἐπίγναφα.
Toga,	Τήβενος.
Prætexta,	Περιπόρφυρος.
Superalia,	Ἐπενδύτης.
Pallium,	Πέπλος.
Clavi,	Σημεῖα.
Clavare,	Πορφυρῶσαι.
Manicæ,	Χειρίδες.
Angusticlavia,	Ψειχοσημα.
Pinnula,	Φαιλόνη.
Fascia,	Στηθόδεσμος.
Ventrile,	Φοῦνδαμ.
Volucrum,	Εἴλημα.
Involutum,	Ἐνειλημένον.

Fimbriæ,	Κράσπεδα.
Chlamys,	Χλαῖνα.
Pellis lanata,	Βαίτη.
Torale,	Περίκλιτρον.
Velum,	Περιπέτασμα.
Tersorium,	Ἐκμαγεῖον.
Lintea,	Ὀθόνια.
Lacerna,	Ἐφεστρίς.
Stola,	Στόλος.
Palla,	Πέπλος.
Babylonicum,	Σπιοελης.
Sui coloris,	Ἰδιόχρωμον.
Corticatum,	Φυλυρινον.
Viscinum,	Ξυλοις.
Flusculus,	Κόκκος.

DE PELLIBUS.	ΠΕΡΙ' ΔΕΡΜΑ'ΤΩΝ.
Pelles,	Δέρματα.
Segestrum,	Στέγαστρον.
Calciamenta,	Ὑποδήματα.
Ligula,	Γλωσσίς.
Solum,	Κάσσυμα.
Corrigiæ,	Ἱμάντες.
Soleas,	Σανδάλια.
Libellum,	Σκιαδρον.
Pela,	Σφαῖρα.
Utres,	Ἀσκοί.
Ducale,	Ἀγωγεύς.
Scutum,	Ὅπλον.
Scutica,	Σκύτος.
Flagellum,	Μάστιξ.
Retinaculum,	Ἡνίαι.
Frenum,	Χαλινάριον.
Capistrum,	Φορβαία.
Balteum,	Ζωστής.
Antilena,	Εἰστετηρ.
Stratra,	Ἐπιΐππιον.
Pera,	Ἄπια.
Funes,	Σχοινία.
Pulveraria,	Ὀδόχνους.
Cursor,	Δρομεύς.
Cingula,	Ζώνη.

DE DIVITIIS,	ΠΕΡΙ' ΠΛΟΥ'ΤΟΥ.
Divitiæ,	Πλοῦτος.
Pecuniæ,	Χρήματα.
Aureæ,	Χρυσᾶ.
Argenteæ,	Ἀργύρεα.
Eburneæ,	Ἐλεφάντινα.
Æreæ,	Χάλκεα.
Ferreæ,	Σιδηρᾶ.
Plumbeæ,	Μολύβινα.
Stagneæ,	Κασσιτέρινα.
Gemmæ,	Ψηφία.
Vestes,	Ἱματισμός.
Fundi,	Ἀγροί.

Domus,	Χωρία.
Habitationes,	Οἰκήματα.
Tabernæ,	Ἐργαστήρια.
Familia,	Οἰκέται.
Pecora,	Θρέμματα.
Naves,	Πλοῖα.
Animalia,	Ζῶα.
Jumenta,	Κτήνη.
Greges,	Ἀγέλαι.
Pecora,	Ποιμνία.
Mancipia,	Σώματα.
Dives,	Πλούσιος.
Beatus,	Μακάριος.
Inquilini,	Ἔνοικοι.
Cubicularii,	Κοιτωνῖται.
Ornatrices,	Κοσμήτριαι.
Sagittarius,	Τοξευτής.
Strigillarius,	Ξυστροποιός.
Textor,	Ὑφάντης.
Saltator,	Ὀρχηστής.
Tornator,	Τορνευτής.
Tonsor,	Κουρευτής.
Tector tignarius,	Στεγαστὴς τέκτων.
Faber ferrarius,	Σιδηρεργός.
Faber figula-	Κεραμεύς.
Fullo, (tor,	Γναφεύς.
Fœnerator,	Δανειστής.
Furnarius,	Ἰπνοποιός.
Faber navalis,	Ναυπήγος.
Agrimensor,	Γεωμέτρης.
Fictor,	Πλάστης.
Sigillarius,	Ἀγαλματοποιός.
Æborarius,	Ἐλεφαντεργός.
Interrasor,	Διαρινητής.
Celator,	Τορνευτής.
Bracharius,	Πεταλοποιός.
Purpurarius,	Πορφυροπώλης.
Tinctor,	Βαφεύς.
Seplatiarius,	Μυροπώλης.
Pigmentarius,	Φαρμακοπώλης.
Nummularius,	Τραπεζίτης.
Valvarius,	Δομοτέκτων.
Membranarius	Διφθεροποιός.
Claustrarius,	Κλειδοποιός.
Clavarius,	Ἡλοκόπος.
Loricarius,	Θωρακοποιός.
Vitrarius,	Ὑαλουργός. (χης
Tabernarius,	Ἐργαστηριάρ-
Natator,	Κολυμβητής.
Venator,	Κυνηγέτης.
Altiliarius,	Ὀρνεοτρόφος.
Pometarius,	Ὀπωροπώλης.
Oleator,	Λαχανοπώλης.
Mulomedicus,	Ἱππίατρος.
Mulicurius,	Ἡμιονοκουρος.
Molinarius,	Ὑδραλέτης.

DE TEMPORIBUS.	ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΩΝ.
Tempus,	Χρόνος.
Hora,	Ὥρα.
Punctum,	Στιγμή.
Momentum,	Ῥοπή.
Mensis,	Μήν.
Annus,	Ἐνιαυτός.
Biennium,	Διετία.
Triennium,	Τριετία.
In futurum,	Εἰς τὸ μέλλον.

DE DIEBUS FESTIS,	ΠΕΡΙ ἩΜΕΡΩΝ ΒΙΩΤΩΝ.
Dies festus,	Ἑορτή.
Feriæ,	Ἀργίαι.
Saturnalia,	Κρόνια.
Liberalia,	Διονύσια.
Neptunalia,	Ἐφέστια.
Cara cognatio,	Τιμησυνγενια.
Terminalia,	Ὀποντησια.
Vestalia,	Θεριαι.
Cena pura,	Παρασκευή.
Nundinæ,	Ενιαι.
Natalis,	Γενέθλιον.

DE SPECTACULIS.	ΠΕΡΙ ΘΕΩΡΙΩΝ.
Spectaculum,	Θεωρία.
Spectatores,	Θεωρῖται.
Theatrum,	Θέατρον.
Odivum,	Ὠδεῖον.
Scæna,	Σκηνή.
Tubicines,	Κήρυκες.
Pueruli,	Πιεαυδη.
Coraule,	Χοροαυλη.
Comœdi,	Κωμῳδοί.
Citharœdi,	Κιθαρῳδοί.
Saltator,	Ὀρχηστής.
Chorus,	Χορός.
Cantatores,	Τραγωδητοι.
Fistulator,	Συριστής.
Organarius,	Ὑδραύλης.
Trachidii,	Τραγῳδοί.
Plagiola,	Φοτινγεστη.
Sibilum,	Συριγμός.
Stadium,	Στάδιον.
Cursores,	Δρομᾶς.
Luctatores,	Παλαισταί.
Pancratiarii,	Πανκρατιάροι.
Circus,	Ἱππόδρομος.
Pompa,	Πομπή.
Carceres,	Καμπτῆρες.
Creta,	Λεύκη.
Gradus,	Βαθμός.
Agitatores,	Ἡνίοχοι.
Biga,	Συνωρίς.
Sexjunge,	Ἑξζευξις.
Amphithea-	Ἀμφιθέατρον.
Bestiæ, (trum.	Θηρία.
Venatores,	Κυνηγοί.
Gladiatores,	Μονομάχοι.
Pugnatores,	Πυκτευταί.

DE BELLARIIS,	ΠΕΡΙ ΤΡΑΓΗΜΑΤΩΝ.
Bellaria,	Τραγήματα.
Placus,	Πλακοῦς.
Subitillus,	Ἔνθυτος.
Libus,	Εντιριαδες.
Melitoma,	Μελιτώματα.
Lucunclus,	Τηγανίτης.
Copta,	Κοπτή.
Poma,	Ὀπώρα.
Uva,	Σταφυλή.
Uva passa,	Σταφίδες.
Nuclei,	Στροβίλια.
Ficus,	Σῦκα.
Caricæ,	Ἰσχάδες.
Palmæ,	Φοίνικες.
Nuces,	Καρύδια.
Castania,	Λόπιμα.
Avalanæ,	Λεπτοκάρυα.
Mora,	Συκάμινα.
Pruna,	Κοκύμηλα.
Pera,	Ἄπια.
Mala,	Μῆλα.
Mala granata	Ῥόαι.
Cotonia,	Κυδώνια.
Mespera,	Ἀχαδες.

DE MORIBUS.	ΠΕΡΙ ΤΡΟΠΩΝ.
Mores,	Τρόποι.
Acceptus,	Προσηνής.
Accusator,	Κατήγορος.
Adrogans,	Ἀπρόσχωρος.
Adsertor,	Εὐεργέτης.
Adsiduus,	Συνεχής.
Adversarius,	Ἀντίδικος.
Adulator,	Ἐργόμωκος.
Æqualis,	Ἶσος.
Agilis,	Γοργός.
Alapator,	Καυχητής.
Aleator,	Κυβευτής.
Amabilis,	Φιλητός.
Altiosus,	Δύσριγος.
Amator,	Φιλητής.
Animosus,	Ψυχικός.
Aptus,	Ἁρμόζων.
Argutus,	Εὐσύστροφος.
Asper,	Τραχύς.
Attentus,	Πρόσοχος.
Audax,	Τολμηρός.
Avarus,	Σκνιφός.
Auricularius,	Ὠτακουστής.

Avidus,	Ἄπληστος.
Boni animi,	Εὔψυχος.
Boni consilii,	Εὔβουλος.
Bonus,	Καλός.
Barosus,	Σοβαρός.
Beneficus,	Ἀγαθοποιός.
Blandus,	Κολακευτής.
Gloriosus,	Εὐκλεής.
Gaudens,	Χαίρων.
Grassator,	Λωποδύτης.
Gratus,	Εὔχαρις.
Gulosus,	Λίχνος.
Delicatus,	Σπαταλος.
Derisor,	Ἐμπαίκτης.
Difficilis,	Δύσκολος.
Diligens,	Ἐπιμελής.
Dissertus,	Λόγιος.
Docibilis,	Εὐμαθής.
Doctus,	Πεπαιδευμένος
Durus,	Σκληρός.
Demens,	Ἀπονενοημένος.
Efficax,	Δραστικός.
Exactus,	Ἀγχίνους.
Exul,	Φυγάς.
Iracundus,	Ὀργίλος.
Infelix,	Ἀτυχής.
Zelotypus,	Ζηλότυπος.
Elegans,	Εὐειδής.
Inmerens,	Ἀναίτιος.
Incertus,	Ἀβέβαιος.
Incestus,	Ἀσελγής.
Incommodus,	Ἄχρηστος.
Inconstans,	Ἀσύστατος.
Incredulus,	Ἄπιστος.
Indocibilis,	Δυσμαθής.
Industrius,	Φιλόπονος.
Indoctus,	Ἀμαθής.
Inflatus,	Πεφυσημένος.
Ingeniosus,	Εὐφυής.
Inhumanus,	Ἀπάνθρωπος.
Inimicus,	Ἐχθρός.
Ingratus,	Ἀχάριστος.
Injustus,	Ἄδικος.
Immobilis,	Ἀκίνητος.
Innocens,	Ἀβλαβής.
Impius,	Ἀσεβής.
Inpostor,	Ἐπιθέτης.
Inprobus,	Ἀναιδης.
Inprudens,	Ἄφρων.
Inreverens,	Ἀνέντροπος.
Insulsus,	Ἄναλος.
Insanus,	Μαινόμενος.
Insatiabilis,	Ἀχόρταστος.
Inutilis,	Ἄχρηστος.
Invidus,	Φθονερός.
Inpotens,	Ἀδύνατος.
Jocosus,	Εὐτράπελος.
Impiger,	Ἄοκνος.
Cæsor,	Δαρτος.

Callosus,	Τυλων.
Calumniator	Συκοφάντης.
Castus,	Ἁγνός.
Celer,	Ταχύς.
Certator,	Ἐρεθιστικός.
Certus,	Ἀκριβής.
Cessator,	Σχολαστής.
Citatus,	Ὠκύς.
Clamosus,	Κραύγασος.
Cogitator,	Λογιστικός.
Comestor,	Καταφαγάς.
Commodus,	Εὔχρηστος.
Communis,	Κοινωνικός.
Concinnatus	Τέλειος.
Cordatus,	Εὐκάρδιος.
Corruptor,	Φθορεύς.
Criminosus,	Διάβολος.
Crudelis,	Ὠμόφρων.
Cruentus,	Μιαιφόνος.
Cupidus,	Σκνιφός.
Curiosus,	Πολυπράγμων
Largus,	Δαψιλής.
Laboriosus,	Κακοπαθής.
Laciniosus,	Πρενικος.
Latro,	Ληστής.
Linens,	Ἤπιος.
Lentus,	Ἠρεμαῖος.
Libidinosus,	Ἀσελγής.
Litigiosus,	Μάχιμος.
Loquax,	Λάλος.
Lusor,	Παίκτης.
Luxuriosus,	Ἄσωτος.
Mestus,	Στυγνός.
Maledicus,	Λοίδορος.
Maleficus,	Κακοποιός.
Mansuetus,	Ἥμερος.
Memoriosus,	Μνήμων.
Mendax,	Ψεύστης.
Miser,	Ταλαίπωρος.
Misericors,	Ἐλεήμων.
Miserabilis,	Ἐλεεινός.
Mitis,	Μείλιχος.
Modulator,	Μελοποιός.
Molestus,	Ὀχληρός.
Modestus,	Ἐπιεικής.
Mollis,	Ἁπαλός.
Mirabilis,	Θαυμαστός.
Muliebriosus	Γυναιμανής.
Murmuriosus,	Γόγγυσος.
Mundus,	Καθαρός.
Malus,	Κακός.
Negligens,	Ἀμελής.
Nefandus,	Ἀπόῤῥητος.
Coëtus,	Ἥσυχος.
Nequam,	Πονηρός.
Nugatorius,	Οὐδαμινός.
Verax,	Ἀληθής.
Versutus,	Σκολιός.

Verecundus,	Αἰσχυντηρός.
Velox,	Ταχύς.
Velocissimus,	Ταχύτατος.
Violentus,	Βιαστής.
Paratus,	Ἕτοιμος.
Parricida,	Πατροκτόνος.
Parcus,	Φειδωλός.
Patiens,	Καρτερικός.
Perfectus,	Τέλειος.
Peritus,	Ἔμπειρος.
Perjurus,	Ἐπίορκος.
Parciosus,	Φαιλος.
Perversus,	Ἐπαρίστερος.
Piger,	Ὀκνηρός.
Pessimus,	Κάκιστος.
Petulans,	Αὐθάδης.
Pius,	Εὐσεβής.
Prædo,	Πειρατής.
Præstans,	Παρεκτικός.
Probus,	Δόκιμος.
Protervus,	Προπετής.
Pudicus,	Αἰσχυντηρός.
Rabiosus,	Λυσσώδης.
Raptor,	Ἅρπαξ.
Recens,	Πρόσφατος.
Religiosus,	Δεισιδαίμων.
Reverens,	Εὐέντροπος.
Sacrilegus,	Ἱερόσυλος.
Sævus,	Χαλεπός.
Sapiens,	Φρόνιμος.
Scelestus,	Ἀνόσιος.
Scrupulosus,	Ἀκριβαστής.
Securus,	Ἀμέριμνος.
Seductor,	Ἀπατητής.
Sensatus,	Νουνεχής.
Sibi placens,	Αὐτάρεσκος.
Sicarius,	Φονεύς.
Silentiosus,	Σιγηρός.
Simplex,	Ἁπλοῦς.
Sinceris,	Εἰλικρινής.
Sine affectu,	Ἀπαθής.
Sine studio,	Ἀφιλόπονος.
Sine vile,	Ἄλυπος.
Alumnus,	Θρεπτός.
Dominus,	Κύριος.
Domina,	Κυρία.
Patronus,	Πάτρων.
Paterfamilias	Οἰκοδεσπότης.
Materfamilias,	Οἰκοδέσποινα.
Servus,	Δοῦλος.
Ancilla,	Δούλη.
Verna,	Οἰκογενής.
Juvenis,	Νέος.
Puella,	Κόρη.
Femina,	Θήλεια.
Uxor,	Ἄλοχος.
Mulier,	Γυνή.
Virgo,	Παρθένος.

Concubina,	Παλλακή.
Amica,	Φίλη.
Petitor,	Μνηστήρ.
Amicus,	Φίλος.
Sodalis,	Ἑταῖρος.
Civis,	Πολίτης.
Spurius,	Νόθος.
Legitimus,	Νόμιμος.
Adfinis,	Ἀγχιστεύς.
Conjux,	Σύμβιος.
Nupta,	Γεγαμημένη.
Novanupta,	Νεογαμητή.
Novicius,	Νεώνητος.
Procurator,	Ἐπίτροπος.
Famula,	Θεράπαινα.
Minister,	Διάκονος.
Conscius,	Συνίστωρ. (νος.
Subjectus,	Ὑποτεταγμέ-
Nobilis,	Ἐνάρετος.
Obstetrix,	Μαῖα.
Feta,	Λολη.
Germanus,	Γνήσιος.
Conlacta-	Σύντροφος.
Gener, (neus,	Γαμβρός.
Compar,	Σύνζυγος.
Patruus,	Πάτρως.
Privignus,	Πρόγονος.
Pupillus,	Ὀρφανός.
Tutor,	Φροντιστής.
Liber,	Ἐλεύθερος.
Conlibertus,	Συναπελεύθε-ρος.
Heres,	Κληρονόμος.
Ipse,	Αὐτός.
Ipsa,	Αὐτή.
Abnepus,	Ἀπόγονος.
Propinquus,	Κηδεστής.
Cliens,	Πρόσφυξ.
Patricius,	Αὐτόχθων.
Particeps,	Ἰσόμοιρος.
Vicinus,	Γέτων.
Inimicus,	Ἐχθρός.
Domesticus,	Οἰκεῖος.
Privatus,	Ἰδιώτης.
Emptus,	Ἀγοραστός.
Famula,	Θεράπαινα.
Civis,	Πολίτης.
Arbiter,	Μεσίτης.
Consanguineus,	Ὅμαιμος.
Subpostitius,	Ὑποβολιμαῖος.
Plebeius,	Δημότης.

DE INSTITUTIONE ARTIS GRAMMATICÆ.	ΠΕΡΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ.
Grammaticus,	Γραμματικός.
Ars,	Τέχνη.
Lectio,	Ἀνάγνωσις.
Expositio,	Ἔκθεσις.
Emendatio,	Διόρθωσις.
Metafrasis,	Μετάφρασις.
Semivocales,	Ἡμίφωνα.
Brevis,	Κολοβά.
Longa,	Μακρά.
Dictio,	Φράσις.
Oratio,	Εὐχή.
Narratio,	Διήγημα.
Ex tempore,	Ἐκ καιροῦ.
Meditatio,	Σκέψις.
Membrana,	Σωμάτια.
Folium,	Φύλλον.
Extremales,	Ἐξώστιρις.
Volumen,	Τεῦχος.
Comœdia,	Κωμῳδία.
Prosa oratio,	Πεζὸς λόγος.
Partes orationis,	Μέρη λόγου.
Nomen,	Ὄνομα.
Verbum,	Ῥῆμα.
Participium,	Μετοχή.
Articulus,	Ἄρθρον.
Pronomen,	Ἀντωνυμία.
Præpositio	Πρόβλημα.
Adverbium,	Ἐπίρρημα.
Conjunctio	Σύνδεσμος.
Species,	Εἶδος.
Genus,	Γένος.
Numerus,	Ἀριθμός.
Figura,	Τύπος.
Casus,	Πτῶσις.
Proprium,	Κύριον. Ἐγγύ-
(vum,	τερον.
Appellati-	Προσηγορικόν.
Masculinum,	Ἀρσενικόν.
Femininum,	Θηλυκόν.
Neutrum,	Οὐδέτερον.
Unalis,	Ἑνικός.
Dualis,	Δυϊκός.
Pluralis,	Πληθυντικός.
Simplex,	Ἁπλοῦς.
Composita,	Σύνθετα. :
Casus sex,	Πτώσεις εἰσὶν ἕξ.
Nominativus,	Ὀνομαστικός.
Genitivus,	Γενικός.
Dativus,	Δοτικός.
Accusativus,	Αἰτιατικός.
Vocativus,	Κλητικός.
Ablativus,	Ἀποκομιστικός.
Carmen,	Ἔπος.
Contextus,	Παράφρασις.

DE SERPENTIBUS.	ΠΕΡΙ ΕΡΠΕΤΩΝ.
Serpens,	Ἑρπετόν.
Basiliscus,	Βασιλίσκος.
Draco,	Δράκων.
Aspis,	Ἀσπίς.
Cornuta,	Κεράστης.
Anguis,	Ὄφις.
Vipera,	Ἔχιδνα.
Coluber,	Ὄφις.
Siticula,	Διψιάς.
Lumbricus,	Ἕλμινς.
Sanguinarius	Αἱμοπότης.
Aquarius,	Ὑδροχόος.
Boa,	Χέρσυδρος.
Jaculus,	Ἀκοντίας.
Cæca,	Τυφλιας.
Harinarius,	Ἀμμοδύτης.
Cicindela,	Λαμπυρίς.
Muraria,	Μοιολγος.
Scorpius,	Σκορπίος.
Vermis,	Σκώληξ.

COLLOQ. I.	ὉΜΙΛ. α'.
Incipiamus scribere totius diei conversationem.	Ἀρχώμεθα γράφειν ὅλης τῆς ἡμέρας συναναστροφήν.
Dies,	Ἡμέρα.
Sol ortus est.	Ἥλιος ἀνέτειλεν.
Solis ortus,	Ἡλίου ἀνατολή.
Lux, Lumen,	Φῶς, Φάος.
Jam lucet,	Ἤδη φωτίζει.
Aurora,	Ἠώς.
Ante lucem,	Πρὸ φάους.
Mane surgo.	Πρωῒ ἐγείρομαι.
Surrexit de lecto.	Ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης.
Heri,	Ἐχθές.
Diu,	Ἐπιπολύ.
Vesti me,	Ἔνδυσόν με.
Da mihi calciamenta.	Δὸς ἐμοὶ ὑποδήματα.
Affer aquam manibus.	Ἔνεγκε ὕδωρ πρὸς χεῖρας.
Concha,	Κόγχη.
Manus sordidæ sunt.	Χεῖρες ῥυπαραί εἰσιν.
Sordes,	Ῥύπος.
Lutum,	Πηλός.
Sapon,	Σάπων.
Unctum,	Λίπος.
Lavo,	Νίπτω.
Jam lavi	Ἤδη ἐνιψάμην

meas manus,	τὰς ἐμὰς χεῖ-
& faciem.	ρας, καὶ τὴν
	ὄψιν.
Tergeo,	Καταμάσσω.
Adhuc	Ἀκμὴν
non tersi,	οὐ κατέμαξα.
Procedo	Προέρχομαι
foras de	ἔξω ἐκ
cubiculo.	τοῦ κοιτῶνος.
Venio,	Ἔρχομαι.
Vado	Ἀπέρχομαι
in scolam.	εἰς τὴν σχολήν.
Primum	Πρῶτον
saluto	ἀσπάζομαι
magistrum.	διδάσκαλον.
qui me	ὅς ἐμὲ
resalutavit.	ἀντησπάσατο.
Ave magister.	Χαῖρε διδά-
	σκαλε.
Ave condisci-	Χαῖρε συμμα-
pule.	θητά.
Discipuli,	Μαθηταί.
Condiscipuli,	Συμμαθηταί.
Locum	Τόπον
mihi	ἐμοὶ
date.	δότε.
Meum	Ἐμὸν
scamnum,	βάθρον,
scamellum,	ὑποπόδιον.
sella.	δίφρος.
Densa te.	Σύναγέ σε.
Illuc accedite.	Ἐκεῖ προσχω-
	ρεῖτε.
Meus locus	Ἐμὸς τόπος
est.	ἐστί.
Ego	Ἐγὼ
præoccupa-	προκατέλα-
vi.	βον.
Sedi,	Ἐκάθισα.
Sedeo,	Κάθημαι.
Disco,	Μανθάνω.
Edisco,	Μελετῶ.
Jam teneo	Ἤδη κατέχω
meam lectio-	τὴν ἐμὴν ἀνά-
nem,	γνωσιν.
Meus,	Ἐμός.
Mihi,	Ἐμοί.
Noster,	Ἡμέτερος.
Nobis,	Ἡμῖν.
Tuus,	Σός.
Tibi,	Σοί.
Vos,	Ὑμεῖς.
Nos,	Ἡμεῖς.
Vestrum,	Ὑμέτερον.
Vobis dico,	Ὑμῖν λέγω.
Jam possum	Ἤδη δύναμαι
reddere.	ἀποδοῦναι.
Reddo,	Ἀποδίδωμι.
Reddidi,	Ἀπέδωκα.

Muta mihi,	Ἄλλαξόν μοι.
Scribe,	Γράψον.
Scribo,	Γράφω.
Scriptura,	Γραφή.
Scriptor,	Γραφεύς.
Litera,	Γράμμα,
Literæ,	Γράμματα·
Græcæ,	Ἑλληνικὰ,
Latinæ,	Ῥωμαϊκά.
Latinè locu-	Ῥωμαϊστὶ ἐλά-
tus est.	λησε.
Syllabæ,	Συλλαβαί.
Nomen,	Ὄνομα.
Accepi,	Ἔλαβον,
& reddidi	καὶ ἀπέδωκα
iterum	πάλιν
versus.	στίχους.
Postea	Ὕστερον
cœpi	ἠρξάμην
legere.	ἀναγινώσκειν.
Præducere	Παραγράφειν
nescio:	οὐκ οἶδα·
tu mihi	σὺ ἐμοὶ
præduc,	παράγραψον,
quomodo	ὡς οἶδας.
scis.	
Deleo,	Λειαίνω.
Cera	Κηρὸς
dura est.	σκληρός ἐστι.
Mollis	Ἁπαλὸς
debuit esse.	ὤφειλεν εἶναι.
Tabula,	Δέλτον.
Scribe	Γράψον
tu mihi	σὺ ἐμοὶ
paginam.	σελίδα.
Paginæ mul-	Σελίδες πολ-
tæ.	λαί.
Corrigiæ,	Ἱμάντες.
Graphium,	Γραφεῖον.
Jam didici	Ἤδη ἔμαθον
quod acce-	ὅπερ εἰλήφειν.
peram.	
Rogavi	Παρεκάλεσα
ut me	ὡς ἐμὲ
dimitteret	ἀπολύσῃ
domum	οἶκον
ad prandium.	εἰς ἄριστον.
Et ille	Καὶ ἐκεῖνός
me dimisit.	με ἀπέλυσεν.
Ego illi	Ἐγὼ ἐκεῖνον
bene valere	εὐρωστεῖν
dixi.	ἔφην.
Resalutavit	Ἀντησπάσατό
me.	με.
Postquam	Ἐπεὶ
pranderam,	ἠριστήκειν,
reversus	ἐπανελθὼν
reddidi.	ἀπέδωκα.
Puer meus,	Ὁ παῖς μου

da mihi	δός μοι
tabulam:	δέλτον·
& alii	καὶ ἄλλοι
in ordine	ἐν τάξει
reddunt	ἀποδιδοῦσιν
ad distinctum:	κατὰ διαστο-
& ego	καὶ ἐγὼ (λήν·
transeo	διέρχομαι
lectionem.	ἀνάγνωσιν.
In balneum	Εἰς βαλανεῖον
eundum.	ἰτέον.
Erat enim.	Ἦν γάρ.
Tunc accedo,	Τότε προσέρ-
	χομαι,
& jussi	καὶ ἐκέλευσα
tolli	ἀρθῆναι
sabana:	σαβάνια·
& secutus	καὶ ἠκολού-
sum.	θησα.
Tunc cucurri	Τότε ἔδραμον
jam venien-	ἤδη ἐρχομέ-
tibus	νοις
ad balneum.	εἰς βαλανεῖον.
quos saluta-	οὓς ἠσπασά-
vi,	μην.
quibus dixi	οἷς ἔφην
singillatim,	κατὰ ἕνα,
& simul,	καὶ ὁμοῦ,
Bene tibi sit,	Καλῶς σοι γέ-
	νοιτο.
Bene lava,	Καλῶς λοῦσαι.
Bene cena,	Εὐδείπνει.
Salvum ce-	Εὐδειπνηκέναι.
nasse, (rus,	
Si non perju-	Εἰ οὐ ἐπίορκος,
jura mihi.	ὤμοσόν μοι.
& ego	καὶ ἐγὼ
juravi	ὤμοσα
simpliciter:	ἀπλεστάτως·
& non	καὶ οὐκ
perjuravi:	ἐπιώρκησα·
Per deum	Νὴ τὸν θεὸν
optimum,	κύδιστον,
maximum:	πληθυντικόν·
Sic mihi	Οὕτως ἐμοὶ
deus propi-	ὁ θεὸς ἵλεως.
tius.	
Per salutem	Νὴ τὴν σωτη-
	ρίαν
cujuslibet:	οὐδήποτε·
quod perju-	ὅτι ἐπίορκος
rus	
in hoc	ἐν τούτῳ
sacramento	τῷ ὅρκῳ
non inve-	οὐχ εὑρεθήσο-
niar.	μαι.
Tunc mihi	Τότε ἐμοὶ
credidit.	ἐπίστευσεν.
Reversis no-	Ἐπανελθόντων

bis rogavi	ἡμῶν ἠξίωσα
miscere.	κεράσαι.
Misce mihi,	Κέρασόν μοι.
Misceo,	Κιρνῶ·
calidum,	θερμόν.
tepidum,	χλιαρόν.
frigidum,	ψυχρόν.
recens,	νεαρόν.
fervens,	ζεστόν.
temperatum,	εὔκρατον.
Vinum,	Οἶνον·
merum,	ἄκρατον.
aquatum,	ὑδαρές.
conditum,	ἀρτυτόν.
absinthium,	ἀψίνθινον.
rosatum,	ῥόδινον.
Postquam biberam, mensa anteponatur.	Μετὰ τὸ πιεῖν με, τράπεζα ἔμπροσθεν τιθέσθω.
Discubitio,	Ανάκλισις.
Stratum, deorsum, humiliter.	Στρωτὸν, χαμαὶ, ταπεινῶς.
Torale,	Περίκλιτρον.
Mappam,	Μάκτρον.
Mantile adlatum nobis est.	Ἐπιτραπέζιον προσηνέχθη ἡμῖν.
Ferculum,	Περιφόρημα.
Discum,	Δίσκος.
Lances,	Μαζονόμοι.
Acitabulum,	Ὀξυβάφιον.
Scutella,	Αλχάριον.
Vas,	Σκεῦος.
Cochliarium,	Κοχλιάριον.
Legulam,	Μύστρον·
Cultellum,	Μαχαίριον.
Radix,	Ῥάφανος.
Lupini,	Θέρμια
Fasilia,	Λοβοί.
Uva,	Σταφυλή.
Uva passa,	Σταφυλίς.
Nuclei,	Στρόβιλοι.
Perum,	Ἄπιον.
Nuces,	Κάρυα.
Cardus,	Κυνάρας.
Liquamen,	Γάρος.
Oleum,	Ἔλαιον.
Olivæ,	Ἐλαῖαι.
Sapa,	Ἕψημα.
Acetum,	Ὄξος.
Holus,	Λάχανον.
Malva	Μολόχια.
Porri,	Πράσα.
Caules,	Κράμβαι.
Holus marinus,	Θαλασσοκράμβη.

Cucurbita,	Κολοκύνθη.
Cucumeres,	Σίκυες.
Frustum,	Τέμαχος.
Frustellum,	Τεμάχιον.
Bubulum,	Βόϊνον.
Porcinum,	Χοίρειον.
Vitulinum,	Μόσχειον.
Cervinum,	Ἐλάφειον.
Attagina,	Ἀτταγάς.
Rusticula,	Ὄρνις ἀγρία.
Gallus,	Ἀλέκτωρ.
Gallina,	Ὄρνις.
Pullulus,	Νεοσσός.
Piscis,	Ἰχθύς.
Salsum,	Τάριχος.
Sarda,	Πηλαμίς.
Sardinæ,	Θρίσσαι.
Ofella,	Ψωλοπλευριον.
Lucanicæ,	Ἀλλάντια.
Missisulæ,	Μιστύλλη.
Turdus,	Κίχλα.
Merulus,	Κόσσυφος.
Patella,	Λοπάς.
Olla,	Χύτρα.
Caccabus,	Πάνθεψις.
Mortarium,	Θυΐα.
Pistillus,	Ἀλατρίβανος.
Tripedem,	Πυρίστατον.
Cucuma,	Θερμοφόρον.
Modius,	Χοῖνιξ.
Sextarius,	Ξέστης.
Congis,	Χοῦς.

COLLOQ. II. ʹΟΜΙΛ. β'.

LEge bene.	Ἀνάγνωθι καλῶς.
Hodie quid fecisti?	Σήμερον τί ἐποίησας;
Surrexi mane expergefactus:	Ἠγέρθην πρωῒ ἐξυπνισθείς·
& vocavi puerum.	καὶ ἐκάλεσα παῖδα.
Jussi aperire fenestram.	Ἐκέλευσα ἀνοῖξαι τὴν θυρίδα.
Aperuit cito:	Ἤνοιξεν ταχέως.
Elevatus adsidi,	Ἐγερθεὶς ἐκάθισα
supra sponda lecti:	ἐπὶ τοῦ ἐνηλάτου τῆς κλίνης.
Poposci calciamenta & ocreas,	Ἤτησα ὑποδήματα καὶ περικνημῖδας.

erat enim frigus.	ἦν γὰρ ψύχος.
Calciatus ergo.	Ὑποδεθεὶς οὖν
accepi linteum.	ἔλαβον ὠμόλινον.
Porrectum est mundum.	Ἐπεδόθη καθαρόν.
Allata est aqua	Προσηνέχθη ὕδωρ
ad faciem	πρὸς τὴν ὄψιν
in orciolum.	εἰς ὀρνόλην.
Cujus superfusu	Ὧι ἐπιχυθεὶς
primum	πρῶτον
manus,	χεῖρας,
deinde ad	εἶτα κατὰ
faciem:	τὴν ὄψιν·
& os clausi.	καὶ τὸ στόμα ἔκλεισα.
dentes fricui	ὀδόντας ἔτριψα.
& gingivas.	καὶ οὖλα.
expui	ἐξέπτυσα
inutilia	τὰ ἄχρηστα
sicut superveniebant,	ὥς τινα ἐπήρχοντο,
& emunxi me	καὶ ἐξεμυξάμην.
Hæc omnia	Ταῦτα πάντα
effusa sunt.	ἐξεχύθησαν.
Tersi manus,	Ἐξέμαξα τὰς χεῖρας,
deinde	ἔπειτα
& brachia,	καὶ τοὺς βραχίονας
& faciem:	καὶ τὴν ὄψιν·
ut mundus	ἵνα καθαρὸς
procedam.	προέλθω.
Sic enim	Οὕτως γὰρ
decet puerum	πρέπει παῖδα
ingenuum	ἐλεύθερον
discere.	μαθεῖν.
Posthæc	Μετὰ ταῦτα
grafium	γραφεῖον
requisivi,	ἐπεζήτησα,
& membranum.	καὶ σωμάτιον,
& hæc tradidi	καὶ ταῦτα παρέδωκα
meo puero.	ἐμῷ παιδί.
Paratus ergo	Ἑτοιμασθεὶς οὖν
in omnia,	εἰς πάντα,
processi	προῆλθον
bono auspicio,	καλῇ κληδόνι
sequente me	ἀκολουθοῦντός μοι
pædagogo	παιδαγωγοῦ

recte	ὀρθῶς
per porticum	διὰ τῆς στοᾶς
quæ ducebat	ἥτις ἦγεν
ad scholam.	ἐς τὴν σχολήν.
Sicubi	Εἴτινές
mihi noti	μοι γνωστοὶ
occurrerunt,	ὑπήντησαν,
salutavi eos:	ἠσπασάμην αὐτούς·
& illi me re-	ϗ ἐκεῖνοι ἐμὲ
salutaverunt.	ἀντησπάσαντο
Ut ergo veni	Ὡς δὴ ἦλθον
ad scalam,	πρὸς τὴν κλίμακα,
ascendi per	ἀνέβην διὰ
gradus	τῶν βαθμῶν
otio, ut	ἀτρέμα, ὡς
oportebat,	ἔδει.
& in prosco-	ϗ ἐν τῷ προ-
lio deposui	σχολίῳ ἀπέ-
birrum:	θηκα βίῤῥιον.
& demunxi	καὶ κατέψηξα
capillos.	τρίχας.
& sic elevato	καὶ οὕτως ἠρμένῳ
centrone	κέντρωνι
introivi,	εἰσῆλθον·
& primum	καὶ πρῶτον
salutavi	ἠσπασάμην
præceptores,	καθηγητὰς,
condiscipulos.	συμμαθητάς.
Etenim inde	ϗ γὰρ ἐκεῖθεν
proficere	προκόπτειν
non subtrahant.	μὴ ὑφέλκωσιν.
Scripsi ergo	Ἔγραψα οὖν
meum nomen:	ἐμὸν ὄνομα·
& ita steti,	καὶ οὕτως ἐστάθην,
donec antecedentes	ἕως οἱ προάγοντες
reddiderunt,	ἀπέδωκαν.
& adtendi	καὶ προσέσχον
pronuntiationes	ὑποκρίσεις
præceptoris,	καθηγητοῦ,
& condiscipuli.	ϗ συμμαθητοῦ
etenim inde	ϗ γὰρ ἐκεῖθεν
proficimus	προκόπτομεν,
attendentes,	προσέχοντες
aliis,	ἄλλοις,
siquid ipsi	ἔτι αὐτοῖς
monuntur.	δεικνύοιτο.
Audacia hinc	Τόλμη ἔνθεν
fit, & profectus.	γίνεται, καὶ προκοπή.
Ut ergo	Ὡς δὴ

meo loco	τῷ ἐμῷ τόπῳ
accessi,	προσῆλθον,
sedi,	ἐκάθισα,
protuli manum dextram,	προήνεγκα χεῖρα δεξιὰν,
sinistram	ἀριστερὰν
perpressi	ὑπέστειλα
ad vestimenta.	πρὸς τὰ ἱμάτια.
& sic	καὶ οὕτως
cepi	ἠρξάμην
reddere	ἀποδοῦναι
quomodo	καθὼς
acceperam	εἰλήφειν
ediscenda.	ἀναλήμματα
Versus	Στίχους
ad numerum	πρὸς ἀριθμὸν
&distinctum	καὶ στιγμὸν
& casulam,	καὶ ὑποστεγην,
cum aspiratione	μετὰ προσπνεύσεως
ubi oportebat:	ὅπου συνέφερε·
&metafrasin	ϗ μετάφρασιν
dum reddo	ἐν ὅσῳ ἀποδίδωμι
ad præceptorem,	ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ,
ut & vocem	ἵνα καὶ φωνὴν
præpararem	ἑτοιμασοίμην
propriam.	ἐγγυτέραν.
Accessi,	Προσῆλθον,
& posita	ϗ ὑποτεθείσης
manu tabulam	χειρὸς δέλτον
reddidi	ἀπέδωκα
memoria	μνήμῃ
subscriptionem	ὑπογραφὴν
eorum ubi	αὐτῶν ὅπου
egeram.	ἔπραξα.
Post hæc	Μετὰ ταῦτα
dimissus	ἀπολυθεὶς
consedi	συνεκάθισα
meo loco.	ἐμῷ τόπῳ.
librum accepi,	βιβλίον ἔλαβον,
scripsi	ἔγραψα
cotidiana.	καθημερινά.
Interrogavi,	Ἐπερώτησα,
&emendatus,	καὶ διορθωθεὶς
legi	ἀνέγνωκα
lectionem	ἀνάγνωσιν
meam:	τὴν ἐμήν·
quam mihi	ἣν ἐμοὶ
exposuit	ἐξέθετο
diligenter,	ἐπιμελῶς,
donec intelli-	ἕως νοήσαιμι

gerem	
& personas,	καὶ πρόσωπα,
& sensum,	καὶ διάνοιαν
verborum	ῥημάτων
autoris:	τοῦ ποιητοῦ·
deinde ab	εἶτα ἀπὸ
oculo citatim	τοῦ ὀφθαλμοῦ ταχέως
ignotum	ἄγνωτον
& quod rarè	καὶ ὃ
legitur.	σπανίως ἀναγινώσκεται.
Hæc acta sunt	Ταῦτα ἐπράχθη
per singulos,	καθ' ἕνα,
& universos,	καὶ πάντας,
juxta unius cujusque	καθ' ἑνὸς ἑκάστου
vires &	δυνάμεις καὶ
profectum,	προκοπὴν,
& tempora,	καὶ καιροὺς
& ætatem	καὶ ἡλικίαν
condiscipulorum.	συμμαθητῶν.
Sunt enim	Εἰσὶ γὰρ
& naturæ	καὶ φύσεις
variæ	ποικίλαι
studentium,	φιλοπονούντων
& difficiles	καὶ δυσχερεῖς
voluntates	θελήσεις
ad laborem	πρὸς κόπον
literarum.	γραμμάτων.
in quibus	ἐν οἷς
quum multum	ὅτε πολὺ
proficias,	προκόπτεις,
plus superest	πλέον λείπει
ut ad summum	ἵνα ἐπ' ἄκραν
venias	ἔλθῃς
profectum.	προκοπήν.
Alii ergo	Ἄλλοι οὖν
nomina,	ὀνόματα,
alii versus	ἄλλοι στίχους
recitaverunt,	ἀνηγόρευσαν,
quomodo	καθὼς
soliti sunt.	εἰώθασιν.
Scribere,	Γράφειν.
Syllabæ,	Συλλαβαί.
Surrexerunt,	Ἠγέρθησαν,
& steterunt	καὶ ἐστάθησαν
ad titulum.	πρὸς τὸν πίνακα.
Jam perito reliqui pariter	Ἤδη ἐμπείρῳ οἱ λοιποὶ ὁμοῦ
respondebant	ἀπεκρίνοντο
quæcunque	ὅσα
ad incipientes	πρὸς τοὺς ἀρχομένους
præbita sunt,	κατελέχθη,

eis,	αὐτοῖς,
& necessaria,	ϗ τὰ χρήζοτα
& numeros,	ϗ ἀριθμοὺς,
digitos	δακτύλους
& calculos,	ϗ ψήφους.
Hæc dum	Ταῦτα ἐν ὅσῳ
reddo,	ἀποδίδομαι,
ei agebant.	οὗτοι ἔπραττον.
Reliqui autem	Οἱ λοιποὶ δὲ
expositionibus	ἐξηγήσεσιν
vacabant	ηὐκαίρουν
per duas	κατὰ δύο
classes,	τάξεις,
tardiores	βραδύτεροι
& velociores	ϗ ταχύτεροι,
& interrogationibus.	καὶ ἐπερωτήσεσιν.
Nominum casus quinque:	Ὀνομάτων πτώσεις πέντε·
Nominativus,	Ὀνομαστικὸς,
Genitivus,	Γεγεννημένος,
Dativus,	Δοτικὸς,
Accusativus,	Αἰτιατικὸς,
Vocativus,	Κλητικὸς,
Ablativus.	Ἀφαιρετικός.
Nomini	Ὀνόματι
detur	δοθήτω,
Numerus,	Ἀριθμὸς,
Unalis,	Ἑνικὸς,
uno:	ἑνί·
Dualis,	Δυϊκὸς,
Pluralis.	Πληθυντικός.
Quod verbum,	Ποῖον ῥῆμα,
quot & personæ sint:	πόσα ϗ πρόσωπά εἰσί·
Dicis, secundæ:	Λέγεις, δευτέρου·
Dicit, tertiæ.	Λέγει, τρίτου.
Quis dicat.	Τίς λέγῃ.
Quis, cujus.	Τίς, τίνος.
Filius sit eorum quos	Υἱὸς εἴη τούτων οὓς ἀναγινώ-
legimus	σκομεν
antiquos	ἀρχαίους
apud Homerum,	παρὰ Ὁμήρῳ,
& maximos	καὶ μεγίστους
reges,	βασιλεῖς,
& duces	ϗ ἡγεμόνας
Græcorum,	Ἑλλήνων,
& prudentes,	ϗ φρονίμους,
juvenes	νέους
& senes.	ϗ γέροντας.
qui injuriam	οἵτινες ὕβριν
unius civis	ἑνὸς πολίτου

sui	ἰδίου
omnium communio	πάνκοινον
judicantes,	κρίναντες,
uno animo,	ὁμόψυχοι,
destinati	ἐντετευγμένοι
aut perire	ἢ ἀπολέσθαι
aut punire	ἢ κολάσαι
Alexandrum,	Ἀλέξανδρον,
qui à	ὅστις ἀπὸ
Troja	Τροίας
navibus navigans	ναυσὶν πλεύσας
in Græciam,	εἰς Ἑλλάδα,
& hospitatus	ϗ ξενισθεὶς
in regno Menelai	ἐν βασιλείᾳ Μενελάου
in Lacedæmonem,	εἰς Λακεδαίμονα,
oblitus	ἐπιλαθόμενος
benefactorum	εὐεργετημάτων
& hospitalitatis,	καὶ ξενίας,
& omnis humanitatis,	καὶ πάσης φιλανθρωπίας,
tanquam barbarus	ὡς βάρβαρος
& imprudens,	καὶ ἄφρων,
rapuit Helenam	ἥρπασεν Ἑλένην
uxorem Menelai,	ἄλοχον Μενελάου,
& transduxit	ϗ διεκόμισεν
in Trojam,	εἰς Τρωάδα,
regionem	χώραν
Trojanorum,	τῶν Τρώων,
quorum	ὧν
regnabat	ἐβασίλευεν
Priamus	Πρίαμος ὁ
pater ejus,	πατὴρ αὐτοῦ.
Et urbem	Καὶ πόλιν
Ilion festinanter	Ἴλιον ἐσπευσμένως
cum exercitu	μετὰ στρατοῦ
& navibus	καὶ ναυσὶν
similiter	ὁμοίως
copiosis,	πολλαῖς, αἵτι-
quæ	νες
ceperunt	κεχωρήκασιν
populum	τὸν ὄχλον
ex multis	ἐκ πολλῶν
adunatum,	ἠθροισμένον,
sive insularum	ἤτοι νήσων
incolas, regi	ἐνοίκους, βασιλεῖ
Agamemnoni	Ἀγαμέμνονι

subditi,	ὑποτεταγμένοι,
cum multis	μετὰ πολλῶν
ducibus,	ἡγεμόνων,
quorum	ὧν
& virtutes	ϗ τὰς δυνάμεις
miramur,	θαυμάζομεν,
& sapientiam	ϗ φρόνησιν
laudamus,	ἐπαινοῦμεν,
navigaverunt	ἔπλευσαν
ad Trojam.	εἰς Τρωάδα.
ibique multa	ὅπου ἂν πλεῖστα
& digna	καὶ ἄξια
memoria	μνήμης
peregerunt,	διετέλεσαν,
annis novem	ἔτεσιν ἐννέα
pugnantes	μαχόμενοι
adversus	καταέναντι
Trojanos:	τῶν Τρώων·
decimo autem	δεκάτῳ δὲ ἔτει
urbem eorum	πόλιν αὐτῶν
expugnaverunt,	ἐπόρθησαν,
universis interfectis eminentibus	ἁπάντων ἀνῃρημένων ἀνυπερεχόντων
præter Æneam,	χωρὶς Αἰνέου,
qui fugatus,	ὅστις διαφυγὼν
in Italiam,	εἰς Ἰταλίαν,
dux fuit imperii Romanis:	ἀρχηγὸς ἐγένετο τῆς ἐπιτάξεως Ῥωμαίοις·
& sic	καὶ οὕτως
Græci receperunt Helenam.	Ἕλληνες ἀπέλαβον Ἑλένην.
Ex his multi & eminentes virtute & genere, in bello	Ἐκ τούτων πολλοὶ καὶ ἐξέχοντες δυνάμει καὶ τῷ γένει, ἐν πολέμῳ
ceciderunt.	ἔπεσαν.
Et postea	Καὶ ὕστερον
dum revertuntur, in	ἐν ὅσῳ ὑποστρέφουσιν, ἐν
mari tempestatibus perierunt, &	θαλάσσῃ χειμῶσιν ἀπώλοντο, καὶ
desperatione	ἀνελπιστίᾳ
animi.	ψυχῆς.
In his dum	Ἐν τούτοις οὖν
exercemur, & aliis	γυμναζόμεθα, καὶ ἄλλοις
variis:	ποικίλοις·

& pertinentibus	ϗ μελλόντων
advenit hora.	ἐπῆλθεν ὥρα.
Sumptis ergo	Ληφθεισῶν οὖν
pugillaribus	πινακίδων
scripsi	ἔγραψα
de oratione	ἐκ λόγου
Demosthenis,	Δημοσθένους,
dictante	ἐπαγορεύοντος
præceptore	καθηγητοῦ
quod sufficiebat,	ὃ ἐπήρκει,
& hora permittebat:	καὶ ὥρα ἐπέτρεπεν·
distinxi ut	ἔστιξα ὡς
oportebat	ἔδει
recitantes	ἀναγορεύοντας
primum, &	πρῶτον, καὶ
ipse recitavi	αὐτὸς ἀνηγόρευσα
solus.	μόνος.

NIciarii interrogationes & responsiones.	ΝΙκιαρίου ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις.
Quid anima?	Τί ψυχή;
Quod movetur.	Τὸ κινούμενον.
Quid sine anima?	Τί ἄψυχον;
Quod non movetur.	Τὸ μὴ κινούμενον.
Quid commune?	Τί κοινόν;
Vita.	Ζωή.
Quid invidia?	Τί φθόνος;
* * *	* * *

CArfilidis interrogationes & responsa.	Καρφίλιδος ἐπερωτήσεις ϗ ἀποκρίσεις.
Quid deus?	Τί θεός;
Naturalis visus.	Αὐτογενὴς θέασις.
Quid orbis?	Τί κόσμος;
Insatiabilis capacitas.	Ἀχόρταστον χώρημα.
Quid Oceanus?	Τί ὠκεανός;
Naturalis circuitus.	Φυσικὸς περίδρομος.
Quid dies?	Τί ἡμέρα;
Initium cotidianum.	Ἀρχὴ καθημερινή.
Quid terra?	Τί γῆ;
Fructuum mater.	Καρπῶν μήτηρ.
Quid homo?	Τί ἄνθρωπος;
Minimi temporis fantasia.	Ὀλιγοχρόνιον φάντασμα.
Quid amicus?	Τί φίλος;
Incomparabilis res.	Ἀνένκριτον κτῆμα.
Quid divitiæ?	Τί πλοῦτος;
Cotidiana potestas.	Καθημερινὴ ἐξουσία.
Quid dicta?	Τί λεγόμενα;
Cæcitas.	Τύφλωσις.
Quid auctoritas?	Τί πρόσταγμα;
Inopia.	Ἔνδεια.
Quid dives?	Τί πλούσιος;
Tabula derisoria.	Σανὶς καταγελαστή.
Quid nauta?	Τί ναύτης;
Fluctuum comes.	Κυμάτων ἑταῖρος.
Quid gladiator?	Τί μονομάχος;
Fati querela.	Τύχης αἰτίαμα.
Quid mulier?	Τί γυνή;
Domesticum nundinum.	Οἰκεῖον ἀγοραῖον.
Quid invidia?	Τί φθόνος;
Exuperantia	Ὑπεροχή.
Quid parentes?	Τί γονεῖς;
Semen.	Σπέρμα.
Quid maturum?	Τί ὥριμον;
Tempestivitas.	Χείμασις.
Quid certum?	Τί ἀκριβές;
Veritas.	Ἀλήθεια.
Quid totum?	Τί ὅλον;
Crimen.	Διαβολή.
Quid odiosum?	Τί μισητόν;
Mendatium.	Ψεῦδος.
Quid felicitas?	Τί εὐτυχία;
Tempus.	Καιρός.
Quid innocentia?	Τί ἀθῷον;
Bona cogitatio.	Καλὸν ἐνθύμημα.
Quid lex?	Τί νόμος;
Necessitas.	Ἀνάγκη.
Quid quietum?	Τί ἐπιείκεια;
Pax.	Εἰρήνη.
Quid amicitia?	Τί φιλία;
Benivolentia.	Καλοκἀγαθία.
Quid inimicitia?	Τί ἐχθρία;
Invidia.	Φθόνος.
Quid dies festus?	Τί ἡμέρα ἑορτή;
Causa.	Πρᾶγμα.
Quid mors?	Τί θάνατος;
Solutio.	Διάλυσις.
Quid medicina?	Τί ἰατρική;
Commoditas.	Εὐχρησία.
Quid fidele?	Τί πιστόν;
Terra.	Γῆ.
Quid infidele?	Τί ἄπιστον;
Mare.	Θάλασσα.
Quid avidum?	Τί ἄπληστον
Lucrum.	Κέρδος.
Quid commune?	Τί κοινόν;
Lux.	Φῶς.
Quid sine socio?	Τί ἀκοινώνητον;
Regnum.	Βασιλεία.
Quid pulchritudo?	Τί κάλλος;
Naturalis pictura.	Φυσικὴ ζωγραφία.
Quid vox?	Τί φωνή;
Spiritus.	Πνεῦμα.
Quid virtus?	Τί δύναμις;
Gloriosum nomen.	Ἔνδοξον ὄνομα.
Quid piscator?	Τί ἁλιεύς;
Piscium speculator.	Ἰχθύων σκοπευτής.
Quid sol?	Τί ἥλιος;
Cælestis oculus.	Οὐράνιος ὀφθαλμός.

RESPONSA SAPIENTUM.	ἈΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΦΡΟΝΙΜΩΝ.
Primum interrogavit, Utrum ei videretur plures esse vivos aut mortuos.	Πρῶτον ἐπηρώτησεν ὡς αὐτῷ δόξειε, πλέονας εἶναι τοὺς ζῶντας ἢ ἀποθνήσκοντας.
Is dixit vivos.	Οὗτος εἶπεν ζῶντας.

necesse enim qui sunt, plures esse quam qui non sunt.	ἀνάγκη γάρ ἐστιν τοὺς ὄντας πλέονας εἶναι τῶν μὴ ὄντων.
Secundo interrogavit, utrum major esset terra aut mare.	Δεύτερον ἐπηρώτησεν, πότερον μείζων εἴη, γῆ ἢ θάλασσα.
Is dixit, Terra.	Ὁ δὲ εἶπεν, Γῆ.
nam & mare super terram est.	ϗ γὰρ ἡ θάλασσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐστιν.
Tertio interrogavit, quod monstruosius esse videretur bestiarum.	Τῷ τρίτῳ ἐπηρώτησεν, τί τερατωδέστερον δοκεῖ εἶναι τῶν θηρίων.
Is dixit, Quod nemo scit.	Ὁ δὲ εἶπεν, Ὃ οὐδεὶς ἐπίσταται.
Quarto interrogavit, quare pugnare consiliarentur.	Τῷ τετάρτῳ ἐπηρώτησεν, διὰ τί μάχεσθαι συνεβουλεύοιεν.
Is dixit, Ut bene vivant aut fortiter moriantur.	Οὗτος εἶπεν, Ἵνα καλῶς ζώσοιεν ἢ ἰσχυρῶς ἀποθνήσκοιεν.
Quinto interrogavit, Qui primus natus est, nox aut dies?	Τῷ πέμπτῳ ἠρώτησεν, Τίς πρῶτος ἐγεννήθη, νὺξ ἢ ἡμέρα;
Is dixit noctem unam ante diem.	Ὁ δὲ εἶπεν νύκτα μίαν πρότερον ἡμέραν.
Sexto interrogavit, Quid aliquis faciendo dulcis fiat?	Τῷ ἕκτῳ ἠρώτησεν, Τί ἄν τις ποιῶν γλυκὺς γίνεται;
Is dixit, Quod non possit alius homo facere.	Οὗτος εἶπεν, Ὃ οὐ δύναται ἄλλος ἄνθρωπος ποιεῖν.
Septimo interrogavit, Quid aliquis faciendo bonus fiat?	Τῷ ἑβδόμῳ ἠρώτησεν, Τί ἄν τις ποιῶν ἀγαθὸς ϗ καλὸς γίνοιτο;
Is dixit, Qui quum potens est, nemini metuendus sit.	Οὗτος εἶπεν, Εἰ ὁ δυνατὸς ὢν, οὐδενὶ φοβερὸς εἴη.
Octavo interrogavit, utrum esset firmius, mors aut vita.	Τῷ ὀγδόῳ ἐπηρώτησεν, πότερόν ἐστιν στερεώτερον, θάνατος ἢ ζωή.
Is dixit, Vita.	Οὗτος εἶπεν, Ζωή.
Nono interrogavit, Usque quamdiu bona est vita?	Ἐννάτῳ ἐπηρώτησεν, Ἕως πότε καλή ἐστιν ἡ ζωή;
Is dixit, Donec arbitrentur utilius esse.	Οὗτος εἶπεν, Ἕως ἂν λογίσωνται χρήσιμον εἶναι.

Præcepta in Delphis ab Apolline in columna scripta sunt secus deum:	Παραγγέλματα ἐν Δελφοῖς παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ στύλου γεγραμμένα εἰσὶν πλησίον τοῦ θεοῦ·
Deum cole.	Θεὸν σέβου.
Parentes revere.	Γονεῖς σέβου.
Lauda bona.	Ἐπαίνου τὰ καλά.
Philosophus esto.	Φιλόσοφος ἴσθι.
Invidias amove.	Φθόνου ἀπέχου.
Nubere cogita.	Γαμεῖν βουλεύου.
Badimonium fuge.	Ἐγγύην φεῦγε.
Cognosce te.	Γνῶθι σεαυτόν.
Turpia fuge.	Αἰσχρὰ φεῦγε.
Testare justa.	Μάρτυρε τὰ δίκαια.
Industriam præsta.	Φιλοπονίαν πάρεχε.
Damnum cave.	Ζημίαν φείδου.
Lucrum tene.	Κέρδος κράτει.
Morere propterea.	Θανοῦ δι' αὐτά.
Dolum metue.	Τὰ δόλια φοβοῦ.
Famam bonam habe.	Φήμην καλὴν ἔχε.
Fortunam puta.	Τύχην νόμιζε.
Contentionem odi.	Φιλονεικίαν φεῦγε.
Filiis impera.	Τέκνοις ἐπίτασσε.
Multitudini place.	Ὀχληρίᾳ ἄρεσκε.
Neminem contemne.	Οὐδενὸς καταφρόνει.
Legibus pare.	Νόμοις πιθοῦ.
Vide futura.	Βλέπε τὰ μέλλοντα.
Minare nemini.	Ἀπείλει μηδενί.
Fidem præsta.	Πίστιν φύλασσε.
Præsentem accusa.	Παρόντα κατηγόρει.
Vitæ tuæ curam age.	Τοῦ βίου σοῦ φροντίδα ποιοῦ.
Impera tibi.	Ἐπίτασσε σαυτῷ.
Similibus tibi amicis utere.	Ὁμοίοις σεαυτῷ φίλοις χρῶ.
Senectutem specta.	Γῆρας ἐκδέχου.
Utilia para.	Χρήσιμα ἑτοίμαζε.
Supplica ad quod habes.	Θυσίαζε καθὼς ἔχεις.

HADRIANI SENTENTIÆ.	ἈΔΡΙΑΝΟΥ ἈΠΟΦΑΣΕΙΣ.
Petente quodam ut militaret, Hadrianus dixit, Ubi vis militare? Illo dicente, In prætorio:	Αἰτοῦντός τινος ἵνα στρατεύσῃ, Ἀδριανὸς εἶπεν Ποῦ θέλεις στρατεῦσαι; Ἐκείνου λέγοντος, Εἰς τὸ πραιτώριον·
Hadrianus interrogavit interim in urbana militia: & si bonus miles fueris, tertio stipendio poteris in prætorium transcendere.	Ἀδριανὸς ἐξήτασεν ἐν τόσῳ ἐν τῇ πολιτικῇ στρατείᾳ· ϗ ἐὰν καλὸς στρατιώτης γένῃ, τρίτῳ βαθμῷ δυνήσῃ εἰς πραιτώριον μεταβῆναι.
Per libellum postulante quodam ut libertum suum	Διὰ βιβλιδίου ἀξιοῦντός τινος ἵνα ἀπελεύθερον αὐ-

puniret, qui	τοῦ κολάσῃ, ὃς
ante tempus	πρὸ χρόνου
in latumias	εἰς λιθοτομί-
damnatus,	ας καταδεδι-
postea con-	καστὸς, μετὰ
giarium su-	ταῦτα τὴν ἐπί-
um petebat:	δοσιν αὐτοῦ ἠ-
Hadrianus	τεῖτο· Ἁδρια-
dixit, Quid	νὸς εἶπεν, Τί
queris homi-	ζητεῖς ἄνθρω-
nem perdere	πον ἀπολέσαι
de quo jam	ἐξ οὗ ἤδη
vindicatus es	ἐξεδικήθης,
impudens?	ἀναιδής;
Petente quo-	Αἰτοῦντός τινος
dam de filio	περὶ ἰδίου υἱοῦ
suo quod se	ὅτι αὐτὸν ἠμέ-
negligeret	λει ἀσθενοῦν-
* * *	
& pauperem,	τα ϗ πενόμε-
in quem om-	νον, εἰς ὃν πᾶ-
nem substan-	σαν τὴν οὐσί-
tiam suam	αν αὐτοῦ δεδα-
consumse-	πανήκει· Ἁ-
rat: Hadria-	δριανὸς τῷ νε-
nus juveni	ανίσκῳ εἶπεν,
dixit, Tuere	Φύλασσε τὸν
patrem tuum:	πατέρα σου·
(ideo enim	(διὰ τοῦτο γὰρ
te genuit) &	σε ἐγέννησεν ϗ
cura ne ite-	φρόντισον μὴ
rum de te	πάλιν περὶ σοῦ
queratur.	μέμψηται.
Codicillos	Κωδικίλλους τὶς
quidam Ha-	Ἁδριανῷ ἐ-
driano por-	πέδωκεν,
rexit, per	δι' ὧν ἔφα-
quos dicebat	σκεν πλείο-
plures esse	νας εἶναι
feneratores	δανειστὰς οἵτι-
qui iniquas	νες ἀδίκους
usuras exige-	τόκους ἀπῄ-
bant, in qui-	τουν, ἐν οἷς
bus quosdam	τινας εἰς
in denarios	δηνάρια
mille conti-	χίλια ἐξαυ-
nuo dierum	της ἡμερῶν
centum &	ἑκατὸν καὶ
extrinsecus	παρεκτὸς
centesimas	ἑκατοστὰς
accipere, &	λαβεῖν, καὶ
eadem pecu-	τὰ αὐτὰ χρή-
nia rursus	ματα πάλιν
fœnerare:	δανείζειν·
Hadrianus	Ἁδριανὸς
dixit, Emi-	εἶπεν, Ἐξο-
nentissimus	χώτατος ἀ-
vir, præfectus	νὴρ ἔπαρχος ἐ-
meus, de hoc	μός, περὶ τούτου

judicabit, &	ἐδίκασεν, ϗ
renuntiabit	ἀπαγγέλλει
mihi per li-	μοι διὰ βι-
bellum.	βλίου.
Dicente quo-	Λέγοντός τινος
dam esse sibi	εἶναι αὐτῷ πε-
substantiam	ριουσίαν ἱπ-
equestris di-	πικῆς ἀξί-
gnitatis: sed	ας· ἀλλ' ὅτε
quum equum	ἵππον
publicum pe-	δημόσιον ἠ-
teret, præter-	τεῖτο, παρα-
missum se	λελεῖφθαι
esse, securum	αὐτὸν διαβο-
crimine quod	λὴν δουλεία
ipsi con-	ἣν αὐτοὶ
citaverunt:	παρώξυναν·
Qui equum	Ὅστις ἵππον
petit publi-	αἰτεῖ δημόσι-
cum emenda-	ον, διωρθωμένος
tus esse debet:	εἶναι ὀφείλει·
cætera autem	τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ
vitæ tuæ ipse	βίου σου αὐτὸς
probabis.	δοκιμάσεις.
Postulante	Αἰτοῦντός τινος
quodam per-	ἐπιτραπῆναι
mitti sibi pa-	αὐτῷ τὸν πα-
trem suum	τέρα αὐτοῦ ἀ-
ab exilio re-	πὸ ἐξορισμοῦ ἀ-
vocari: A quo	νακαλέσασθαι
exiliatus est?	Ὑπὸ τίνος ἐξώ-
Illo dicente,	ρισται; Ἐκείνου
A præfecto:	λέγοντος, Ὑπὸ
Sine videam	ἐπάρχου· Ἄφες
commenta-	ὄψωμαι τὰ
rios: tu au-	ὑπομνήματα·
tem cura re-	σὺ δὲ φρόντι-
dire ad me.	σον ἐπανελθεῖν
	πρὸς ἐμέ.
Dicente quo-	Λέγοντός τινος
dam se circun-	ἑαυτὸν περι-
ventum esse	γεγράφθαι ὑ-
à suis liber-	πὸ ἰδίων ἀπε-
tis, & habere	λευθέρων, καὶ
suas taber-	ἔχειν ἴδια ἐρ-
nas in qui-	γαστήρια ἐν
bus ipsi ne-	οἷς αὐτοὶ πρα-
gotiantur de	γματεύονται
sua pecunia,	ἐκ τοῦ ἰδίου χρή-
& nihil ab	ματος, ϗ μη-
illis accipere:	δὲν ἀπὸ ἐκεί-
Advocatus	νων λαμβά-
ergo liberto-	νειν· Ὁ συνήγο-
rum respon-	ρος οὖν ἀπελευ-
dit, multo	θέρων ἀπεκρί-
tempore pa-	θη, πολλῷ χρό-
trono suo	νῳ τῷ πάτρωνι
unumquen-	αὐτοῦ ἕνα ἕκα-
que presti-	στον παρεσχη-

tisse dena-	κέναι δρα-
rium, &	χμήν, ϗ ἔτι
adhuc para-	ἑτοίμους εἶναι
tos esse præ-	παρέχειν εἰ
stare si illis	αὐτοῖς ἐπι-
permitteret:	τρέποι· Φρον-
Curate ne	τίσατε μὴ πά-
iterum que-	λιν μέμψηται.
ratur: com-	κοινὸν νοῦν ἔχε-
munem sen-	τε.
sum habete.	
Per libellum	Διὰ βιβλιδίου
dicente quo-	λέγοντός τινος
dam patrem	πατέρα
suum confi-	ἴδιον ἀποπεφι-
scatum esse,	σκῶσθαι, ϗ
& sibi decuri-	αὐτῷ δεκά-
am ablatam	δα ἀπηνέχθαι
esse & multa	ϗ ἄλλα πολ-
alia sui juris:	λὰ τοῦ ἰδίου δι-
Quæ quum	καίου· Ἅτινα
peteret, Ha-	ἀπαιτοῦντος,
drianus in-	Ἁδριανὸς ἠ-
terrogavit,	ρώτησεν, Διὰ
Quare non	τί οὐ πρότε-
antea audisti	ρον ἤκουσας
præfectum,	τὸν ἔπαρχον,
& de hoc	ϗ περὶ τούτου
questus es?	ἐμέμψω; αὐ-
ipse tibi de-	τὸς σαυτῷ
fuisti.	ὑστέρησαι.
Urbico dicen-	Ὑρβικοῦ λέ-
te primiti-	γοντος πριμι-
vum manu-	τίβον ἐλευθε-
mittere vo-	ρῶσαι θέλον-
lentem, veti-	τα κεκωλυ-
tum esse ma-	σμένον εἶναι μη-
trem pupillæ:	τέρα ὀρφανῆς·
(in fraudem	(εἰς ἀδικίαν
enim pupil-	γὰρ τῆς ὀρφανῆς
læ hoc fieri.	τοῦτο γίνεσθαι.
esse enim e-	εἶναι γὰρ αὐτὸν
um actorem,	πραγματευτὴν
& per eum	ϗ διὰ τούτου
res admini-	πράγματα δι-
strari) Hadri-	οικεῖσθαι) Ἁ-
anus inquisi-	δριανὸς ἀνεζή-
vit persuade-	τησεν πεῖσαι
ri judicibus	τοὺς κριτὰς μὴ
non debere	ὀφείλειν τοῦτον
eum circa e-	περὶ ταύτην
am appella-	προσηγορίαν
tionem ma-	ἐλευθεροῦσθαι.
numitti.	
Dicente qua-	Λεγούσης τινὸς
dam mulie-	γυναικὸς τὴν
re, congia-	ἐπίδοσιν τοῦ
rium filii sui	ἰδίου υἱοῦ ἀφη-
ablatum esse	ρῆσθαι

à nescio quo:	ὑπό τινος·
eúmque fi-	αὐτόν τε υἱὸν
lium suum	ἴδιον εἶναι, καὶ
esse, & ad se	πρὸς αὐτὴν
pertinere con-	ἀνήκειν τὴν ἐπί-
giarium: ne-	δοσιν· ἠρνήσα-
gavit alius.	το ἄλλος.
Respondit	Ἀπεκρίθη γυ-
mulier, Lati-	νὴ, Ῥωμαϊκὴν
nam se fuis-	αὐτὴν γεγενῆ-
se, & tabulas	σθαι, καὶ δέλ-
quidem scri-	τους μὲν γε-
ptas fuisse,	γράφθαι, γά-
nuptias vero	μους δὲ μὴ γε-
non fuisse.	γονέναι. Μὴ
Quum ergo	δυνηθέντος
non potuis-	ȣ̃ν αὐτὸν ἀπο-
set eum osten-	δεῖξαι υἱὸν
dere filium	ἴδιον εἶναι περὶ
suum esse de	οὗ ἐπράττε-
quo ageba-	το· Ὁπότε μὴ
tur, Cum non	ἔῃ σὸς υἱὸς,
sit tuus fi-	τὴν ἐπίδο-
lius, congia-	σιν ἀπόδος.
rium redde.	
Hadriano	Ἀδριανοῦ
congiarium	ἐπίδοσιν δι-
dante, mu-	δόντος, γυνή
lier quædam	τις ἐξεϐόη-
exclamavit,	σεν,
Oro te do-	Δέομαί σου
mine impe-	κύριε αὐτο-
rator, ut ju-	κράτορ, ἵνα
beas de con-	κελεύσῃς ἐκ
giario filii	τῆς ἐπιδό-
mei aliquid	σεως τȣ̃ υἱοῦ
mi dari,	μου τι ποτέ
quando ipse	μοι δοθῆναι,
me negligit.	ἐπειδὴ αὐτός
	μου ἀμελεῖ.
Et filius	Καὶ υἱὸς αὐ-
ejus, Ego,	τῆς, Ἐγὼ,
domine im-	κύριε αὐτο-
perator, non	κράτορ, οὐκ
agnosco	ἐπιγινώσκω
hanc ma-	ταύτην μητέ-
trem.	ρα.
Si tu hanc	Εἰ σὺ ταύτην
matrem	μητέρα οὐκ
non agno-	ἐπιγινώσκεις,
scis, nec ego	οὔτε ἐγώ σε πο-
te civem Ro-	λίτην Ῥω-
manum.	μαῖον.
Fuit lex quæ-	Ἐγένετο νόμος
dam hujus-	τὶς τοιούτου
modi omni-	τȣ̃ τρόπου πᾶ-
bus homini-	σιν ἀνθρώ-
bus, ut qui	ποις, ὅπως ὅσ-
parricidium	τις πατροκτό-
fecisset, pu-	νιον πεποιήκει,
blice in cu-	δημοσίως εἰς
leo missus	μολγὸν πεμ-
consueretur	φθεὶς συνρα-
cum vipera	φῇ μετὰ ἐχί-
& cane & si-	δνης καὶ κυ-
mia & gallo,	νὸς καὶ πιθή-
impiis ani-	κου καὶ ἀλέ-
malibus	κτορος, ἀσε-
impius ho-	ϐῶν ζώων
mo: & super	ἀσεϐὴς ἄν-
plaustrum	θρωπος· καὶ
junctum ni-	ἐπὶ ἁμάξης
gris bubus	ἐζευγμένης
deferretur in	μελανοῖς βȣ-
mare, &	σὶν κατενε-
projiceretur	χθῇ εἰς θά-
in profun-	λασσαν, καὶ
dum.	ῥιφθῇ εἰς
	βαθύ.
Ostendi enim	Ἔδειξα οὖν
exemplum	ὑπόδειγμα
pœnæ, ut ma-	τιμωρίας, ἵνα
gis timeant	μᾶλλον φο-
tam nefarium	ϐηθῶσιν οὕ-
opus opera-	τως ἄνομον
ri.	ἔργον ἐργάσα-
	σθαι.
Nunc ergo	Νῦν οὖν δίκαια
justa facite.	ποιεῖτε. καλὸν
bonum enim	γὰρ ὑπόδει-
exemplum	γμα πᾶ-
omnibus	σιν ὑποδεί-
ostendetis.	ξετε.

VOCABULA GRÆCA CUM LATINA INTERPRETATIONE, EX DIVERSIS LIBRIS, glossariorum nomine inscriptis, collecta.

A

Ab initio,	Ἀπ' ἀρχῆς.
Abilis,	Εὐάγωγος.
Abutero,	Παραχρῶμαι.
Abutitur,	Παραχρᾶται.
Accedo,	Πλησιάζω.
Accensio,	Εἰσϐολή.
Accipiter,	Ἱέραξ.
Accusator,	Κατήγορος.
Acervatim,	Σωρηδόν.
Acetabulum,	Ὀξυϐάφιον.
Actio,	Πρᾶξις.
Actutum,	Τὴν ταχίστην.
Adclivis,	Προσκλινής.
Adjuro,	Ὁρκίζω.
Adjutat,	Βοηθεῖ.
Adjutor,	Βοηθός.
Adjutorium,	Βοήθεια.
Adjuvo,	Βοηθῶ.
Ad manum,	Ἐν προχείρῳ.
Admembratim,	Κατὰ μέλος.
Adnexa,	Συνεζευγμένη.
Adoro,	Προσκυνῶ.
Adsertor,	Εὐεργέτης.
Adsum,	Πάρειμι.
Adversarius,	Ὑπεναντίος.
Adulator,	Κόλαξ.
Ædilis,	Ἀγορανόμος.
Æqualitas,	Ἰσότης.
Æramentum,	Χάλκωμα.
Ærementa,	Χαλκώματα.
Æris flos,	Χάλκανθος.
Ærugo,	Ἐρυσίϐη.
Æstus,	Καῦμα.
Affabrè,	Καλῶς.
Alapator,	Καυχητής.
Albura,	Λεύκωμα.
Alciosus,	Δύσριγος.
Alea,	Κυϐεία.
Aleator,	Κυϐευτὴς, Κυϐιστὴς, Κοττιστής.
Alga,	Φῦκος.
Algeo,	Ῥιγῶ.
Alienum,	Ἀλλότριον.
Allido,	Ῥήσσω.
Altè,	Βαθέως.
Altum,	Ὑψηλόν.
Altissimus,	Ὕψιστος.
Altitudo,	Ὕψος.
Alterna,	Ἐν μέρει.
Album,	Λευκόν.
Amarum,	Πικρόν.
Amaritudo,	Πικρία.
Amat,	Φιλεῖ.
Amator,	Ἐραστὴς, Φιλητής.
Amatus,	Ἐραστός.
Ambulat,	Περιπατεῖ.
Amicus,	Φίλος.

Amica, Φίλη.
Amor, Ἔρως.
Ampulla, Λήκυθος.
Anabla, Ὤφαλον.
Ancilla, Δούλη.
Ancus, Ἄντυξ.
Angina, Συνάγχη.
Angulus, Γωνία.
Anguli oculorum, Κανθοί.
Animosus, Θυμώδης.
Animosus, Ψυχικός.
Annas, Νῆσσα.
Annus, Ἐνιαυτός.
Antecedit, Προάγει.
Ante lucem, Ἔννυχα.
Antisecus, Ἔμπροσθεν.
Anucula, Γραῦς.
Aper, Σύαγρος.
Apis, Μέλισσα.
Apium, Σέλινον.
Apollo, Ἀπόλλων.
Aquæductor, Ὑδραγωγός.
Aquam manibus, Ὕδωρ πρὸς χεῖρας.
Aquilex, Ὑδραγώγός.
Ara, Βωμός.
Arator, Ἀροτήρ.
Arbiter, Μεσίτης.
Arca, Κιβωτός.
Arcus, Τόξον.
Aridum, Ξηρόν.
Aries, Κριός.
Arma, Ὅπλα.
Armarium, Πυργίσκος.
Armatus, Ὡπλισμένος.
Armavit, Ὥπλισεν.
Armentarius, Βουκόλος.
Ascende, Ἀνάβα.
Ascilla, Μασχάλη.
Asellus, Ὀνίσκος.
Assa, Ὀπτά.
Armilla, Ψέλλιον.
Attagina, Ἀτταγάς.
Attuli, Ἤνεγκα.
Avarus, Φιλάργυρος.
Auceps, Θηρευτής.
Auceps, Ἰξευτής.
Aucupatur Ἰξεύει.
Audax, Θρασύς.
Audacia, Θάρσος.
Audivi, Ἤκουσα.
Auditores, Ἀκροαταί.
Augurium, Οἰωνοσκοπία.
Avia, Μάμμη.
Aurei, Χρυσοῖ.
Aurifex, Χρυσοχόος.
Auriga, Ἡνίοχος.

B

Baculus, Βακτηρία.
Bajulat, Βαστάζει.
Balatum, Βληχηθμός.
Balineum, Βαλανεῖον.
Balnitor, Βαλανεύς.
Balo, Βληχῶμαι.
Balteum, Ζωστήρ.
Barba, Γένειον.
Barbarus, Βάρβαρος.
Barosus, Βάκηλος.
Barosus, Σοβαρός.
Batiola, Ποτήριον.
Beatus, Μακάριος.
Bestia, Θηρίον.
Bellona, Ἐνυώ.
Bellum, Πόλεμος.
Bene, Καλῶς.
Benedictio, Εὐλογία.
Benedictus, Εὐλογημένος, Εὐλογητός.
Benificus, Εὐεργέτης.
Berbix, Πρόβατον.
Bibo, Πίνω.
Bibe, Πίε.
Bidens, Δίκελλα.
Bilex, Ἄνεμος.
Blandus, Μείλιχος.
Blatta, Σίλφιον.
Blatto, Φλυαρῶ.
Bonitas, Ἀγαθοσύνη.
Bonum nuntium, Εὐαγγελίζω.
Bonus, Ἀγαθός.
Breviarium, Ἐπιτομή.
Bucellæ, Ψώμια.
Bucilla, Ψωμός.

C

Cabernum, Τρύπημα.
Caduca, Πρόσκαιρα.
Cædes, Φόνος.
Cædit, Δέρει.
Cænum, Βόρβορος.
Cærotum, Κηρωτόν.
Cæsar, Βασιλεύς.
Calamitas, Συμφορά.
Calamum, Κάλαμον.
Calcaneum, Πτέρνη.
Calcat, Πατεῖ.
Calces, Λάκτισμα.
Calcitrat, Λακτίζει.
Calculatio, Ψῆφος, Λόγος.
Calculator, Ψηφιστής.
Calculi, Ψῆφοι.
Calculus, Ψῆφος.
Calculor, Ψηφίζω.
Calda, Θερμόν.
Calda aqua, Εὔκας.
Caldarius, Θερμοδότης.
Calefacio, Θερμαίνω.
Calfacis, Θερμαίνεις.
Calidus, Θερμός.
Calumnia, Συκοφαντία.
Calumniator Κακοπράγμων.
Calvor, Ἐξαπατῶ.
Camara, Ὑπόνομος.
Camari, Καρίδες.
Camax, Κοντός.
Campus, Πεδίον.
Canaplura, Λυχναψία.
Cancellus, Χαράδρα.
Cancer, Καρκίνος.
Candelabrum, Λυχνεία.
Candio, Λευκαίνω.
Candidati, Πράττοντες.
Candidum, Λαμπρόν.
Caneo, Πολιοῦμαι.
Canis, Κύων.
Canna, Κάλαμος.
Cantator, Τραγῳδός.
Canthari, Κρητῆρες.
Cantharis, Κανθαρίς.
Cantitas, Ποσότης.
Canto, Ἄιδω.
Cantor, Ὠιδός.
Cantus, Ἄισμα, Ὠιδή.
Canus, Πολιά.
Capesco, Λαμβάνω.
Capillus, Θρίξ.
Capit, Κρατεῖ.
Capit, Χωρεῖ.
Capite census, Ἐναπόγραφος.
Captivitas, Αἰχμαλωσία.
Captivus, Αἰχμάλωτος.
Caput, Κεφαλή.
Capulum, Λαβή.
Carabro, Σφήξ.
Care, Τιμίως.
Caritas, Ἀγάπη.
Carminat, Ξαίνει.
Carnifex, Δημικός.
Carpentum, Ὄχημα.
Carquila, Κρεάδιον.
Carruonum, Ἀσβόλη.
Carticula, Δεῖπνον.
Carus, Τίμιος.
Casa, Καλύβη.
Casarius, Καλυβεύς.
Caseatum, Τυρωτόν.
Castaneæ, Λόπιμα.
Castania, Λώπιμα.
Castellum, Φρούριον.
Castimonium, Ἁγνέα.

Castra,	Παρεμβολή.
Catillo,	Λίχνος.
Catta,	Αἴλουρος.
Catulinum,	Σκυλάκειον.
Caveola.	Ζώγριον.
Cavernum,	Τρύπημα.
Causa,	Αἰτία.
Causa,	Δίκη.
Cautela,	Ἀσφάλεια.
Cautio,	Ἀσφάλεια.
Cautio,	Συνάλλαγμα.
Cella promia,	Ταμεῖον.
Cellarium,	Ταμεῖον.
Celerius,	Ταχυτάτως.
Ceno,	Δειπνῶ.
Cenatores,	Δειπνηταί.
Censio,	Νομοθεσία.
Censor,	Βιοκρίτης.
Census,	Ἀπογραφή.
Censura,	Διατίμησις.
Centesima,	Ἑκατοστή.
Cerne,	Σῆσον.
Cerotum,	Κηρωτόν.
Certo,	Ἐρίζω.
Cervus,	Ἔλαφος.
Cespes,	Κλισμός.
Cevens,	Κύφων.
Cibaria,	Τροφια.
Cibus,	Τροφή.
Cicinni,	Βόστριχες.
Cilicia,	Λίθος.
Cimices,	Κόριδες.
Cindator,	Γόης.
Cinge,	Ζῶσον, Ζώννυε.
Cingillum,	Ζωνάριον.
Cingulum,	Ζώνη.
Cinis,	Σποδός.
Cippus,	Στήλη, Ἀνδριάς.
Circellum,	Κρικίον.
Circenses,	Ἱπποδρομία.
Circitura,	Περιοδία.
Circulor,	Ὀχλαγωγῶ.
Circulator,	Ὀχλαγωγεύς.
Circulus,	Κύκλος.
Circulus oculi,	Ἶρις ὀφθαλμοῦ.
Circumcisio,	Περιτομή.
Circumscriptio,	Περιγραφή.
Circumscriptus,	Ἡτταθείς.
Circus,	Ἱππόδρομος.
Cisci,	Ἐντός.
Cisterna,	Λάκκος.
Citatio,	Ἀνάκλησις.
Citrum,	Ἑσπέριον.
Citò,	Ταχύ.
Citius,	Ταχέως.

Civis,	Πολίτης.
Civilis,	Πολιτικός.
Civilitas,	Πολιτεία.
Civitas,	Πόλις.
Clamat,	Φωνεῖ.
Clamat,	Κράζει.
Clarissimus,	Λαμπρότατος.
Clava,	Ῥόπαλον.
Clavarius,	Ἡληκόπος.
Claudicat,	Χωλαίνει.
Claudit,	Κλείει.
Claves,	Κλεῖδες.
Cliens,	Πρόσφυξ.
Clodus,	Χωλός.
Clostrarius,	Κλειδοποιός.
Coactor,	Συμφράκτωρ.
Coactor,	Εἰσπράκτωρ.
Cocio,	Μεταβολή.
Cocus,	Μάγειρος.
Cœlebs,	Ἄγαμος.
Coemptio,	Συνωνή.
Cœnaclarius,	Σταθμοῦχος.
Coercitio,	Ἡ κόλασις.
Coercitio,	Συνοχὴ, Τιμωρία.
Cœtus,	Σύνοδος.
Cogito,	Βουλεύομαι, Σκέπτομαι, Λογίζομαι.
Cogitatio,	Διαλογισμός.
Cognatio,	Συγγένεια.
Cognatus,	Προσγενής.
Colices,	Κώνωπες.
Collata species,	Συναχθὲν εἶδος.
Collecta,	Ἔρανος.
Collegium,	Συναρχία.
Collibertus,	Συναπελεύθερος.
Colligatio,	Σύνδεσμος.
Collis,	Βουνός.
Collatio,	Σύμβολον.
Collatio,	Συντέλεια.
Collubum,	Κόλλυβος.
Colonus,	Γεωργός.
Colorarius,	Εὔχρωμος.
Columba,	Περιστερά.
Columna,	Κίων, Στύλος.
Combino,	Ζευγνύω.
Comisor,	Ἐγκωμάζω.
Comisatio,	Κῶμος.
Comitatus,	Συνεκδημία.
Comitium,	Ὀχλαγώγιον.
Commendatio,	Σύστασις.
Commercium,	Συνάλλαγμα.
Commisce,	Μίξον.
Commisio,	Συμβολή.
Commissum,	Ἁρμογή.

Commissura,	Ἁρμογή.
Committo,	Συμβάλλω.
Commodus,	Χρήσιμος.
Commodat,	Δανείζει.
Communicat,	Κοινωνεῖ.
Communio,	Κοινωνία.
Communis,	Κοινός.
Compar,	Συνζύγιος.
Comparatio,	Σύγκρισις.
Compareo,	Φυρῶ.
Compendium,	Κέρδος.
Compensatio	Καταλλαγή.
Compluvium,	Μεσαύλιον.
Compositio,	Σύνθεσις.
Computat,	Ψηφίζει.
Conatur,	Βιάζεται.
Conatus,	Ἐπιχείρησις.
Concio,	Ἐκκλησία.
Concubina,	Παλλακή.
Concubina,	Σύγκοιτος.
Concubinatus,	Παλλακία.
Concubitus,	Συνουσία.
Concupiscit,	Ἐπιθυμεῖ.
Concursus,	Συνδρομή.
Concussi,	Οἱ διασεισθέντες.
Concussiones,	Τὰ σπόρτουλα.
Condemno,	Καταδικάζω.
Condemnatio,	Καταδίκη.
Condit,	Ἀρτύει.
Conditio,	Αἵρεσις.
Conductio,	Μίσθωσις.
Confessio,	Ὁμολογία.
Confessum,	Ὡμολογημένον.
Confessus sum	Ὡμολόγησα.
Confinis,	Ὅμορος.
Confirmatio,	Βεβαίωσις.
Confiscatio,	Δήμευσις.
Confiteor,	Ὁμολογῶ.
Confitetur,	Ἐξομολογεῖται.
Confixum,	Συμπεπηγός.
Confotum,	Αὐξηθέντα.
Confotum,	Συγκροτηθέν.
Confusio,	Αἰσχύνη.
Congregatio,	Συναγωγή.
Conjectura,	Στοχασμός.
Conjugium,	Γάμος.
Conjuglæ,	Ζευκτῆρες.
Conjuratus,	Συνωμότης.
Conjux,	Σύζυγος.
Conlatio,	Σύμβολον.
Conlibertus,	Συναπελεύθερος.
Conlusio,	Συνδυασμός.
Conor,	Βιάζομαι.
Consalaneus,	Σύναλος.
Conscaplium,	Μετάφρενον.
Conscius, Con-	Συνίστωρ.

scia,
Consensio, Συνκατάθεσις.
Consensum, Σύμφωνον.
Consensus, Συναίνεσις.
Conservator, Σωτήρ.
Conservo, Συντηρῶ.
Consessor, Συνκάθεδρος.
Consessor, Ἐγκάθεδρος.
Consignasse, Παραδεδωκέναι.
Consiliarius, Σύμβουλος.
Consilium, Συμβούλιον.
Consilium Βουλή.
Consolatio, Παράκλησις, Παραμυθία.
Consonans, Σύμφωνον.
Conspice, Θεώρησον.
Constituit, Συνστάνει.
Constituta bona, Τὰ ὄντα, Τὰ ὑπάρχοντα.
Constitutio, Διάταξις, Διατύπωσις.
Constitutum, Ὅρος, Τύπος.
Constitutum, Σύνταγμα.
Consubrinus Ἀνεψιός.
Consuetudo, Ἔθος, Συνήθεια.
Consul, Ὕπατος.
Consulatus, Ὑπατεία.
Consulo, Συμβουλεύω.
Consultatio, Συμβουλία.
Consultum, Δόγμα.
Consummatio, Συντέλεια.
Contextus, Συνάφεια.
Continentia, Ἐγκράτεια.
Continuo, Συνάπτω.
Continuo, Εὐθέως.
Contionatura, Μετάφρασις.
Contracto, Ψηλαφῶ.
Contractum, Συνάλλαγμα.
Contractus, Συνάλλαγμα.
Contradictio, Ἀντιλογία.
Contra leges, Παρὰ νόμους.
Contrarium, Ἐναντίον.
Contentio, Φιλονεικία.
Contubernium, Ἑταιρία, Συσκηνία.
Contumacia, Καταφρόνησις.
Contumelia, Ὕβρις, Ἀτιμία.
Conveniri, Μεθοδευθῆναι.
Convenit, Συμφέρει.
Convenit, Συμφωνεῖ.
Conventicula Αἱ συνάξεις.
Conventio, Μεθοδεία, Συναγωγή.
Conventum, Συνέλευσις, Συμφωνία.
Conventum, Σύμφωνον.
Conventus, Σύνοδος.
Convicior, Καταβοῶ.
Convitium, Ὕβρις, Κακολογία.
Copadia, Κοπάδια.
Copiosus, Εὔπορος.
Copulatio, Δεσμός.
Coquus, Μάγειρος.
Cor, Καρδία.
Cordiatus, Καρδιακός.
Cornu, Κέρας τοῦ ζώου.
Cornua, Κέρατα.
Cornicla, Κορώνη.
Cornutus, Κεράστης.
Corollarium, Εὐχάρισμα.
Corona, Στέφανος.
Corpus, Σῶμα.
Corrogatio, Ἐρανισμός.
Corruptor, Φθορεύς.
Corvum, Καμπύλον.
Cossuo, Ῥάπτω.
Cotidianus, Καθημερινός.
Coturnix, Ὄρτυξ.
Cras, Αὔριον.
Crassitudo, Παχύτης.
Creator, Χειροτονητής.
Credo, Πιστεύω.
Creditor, Δανειστής.
Crepat, Ψοφεῖ.
Crepido, Ἐξοχὴ, Ἄκρον.
Criminator, Διάβολος.
Crines, Πλόκαμοι.
Crispicapillus, Οὐλόθριξ.
Cruciatus, Βάσανος.
Crucifige, Σταύρωσον.
Crudum, Ὠμόν.
Crustallum, Ψόφος ποδῶν.
Crux, Σταυρός.
Cubiculum, Τρικλίνιον.
Cui ? Τίνι ;
Cujus, Τίνος.
Cujus impulsu, Τίνος ὑποβολῇ.
Culbitio, Στραγγυρα.
Culcita, Τύλη.
Culdex, Πτερνος.
Culeum, Λάρναξ, Ἀσκός
Culpa, Αἰτία, Πταῖσμα.
Culpat, Ψέγει.
Cuma, Ἀσπάραγος.
Cumulus, Σωρός.
Cunabula, Σπάργανα.
Cupido, Ἔρως.
Curas, Θεραπεύεις.
Curat, Φροντίζει.
Curator, Ἐπίτροπος.
Curator, Φροντιστής.
Curator, Λογιστής.
Curcio, Ἔχιδνα.
Curia, Βουλή.
Curialis, Βουλευτής.
Curro, Θέω, Τρέχω.
Curre, Δραμέ.
Currus, Ὄχημα.
Cursor, Δρομεύς.
Cursor, Ταχυδρόμος.
Cursus aquæ, Ῥεῦμα.
Curvum, Καμπύλον.
Cusio, Ἐλασία.
Cuso, Ῥάπτω.
Cusit, Ῥάπτει.
Cussionis, Τῆς μονήτης.
Custodia, Φυλακή.
Custodia, Παραφυλακή.
Custodit, Φυλάσσει.
Cutulus, Ἀγκών.

D

Da facialem, Δὸς προσωπίδιον.
Damnat, Ζημιάζει.
Damnum, Ζημία.
Dapsilis, Δαψιλής.
Dat populis, Διδοῖ ὄχλοις.
Data, Δόματα.
Deauratores, Χρυσωταί.
Debitor, Ὀφειλέτης.
Decem pondo, Δέκα λίτραι.
Decepi, Ἠθέτησα.
Decerno, Δογματίζω.
Decimus lapis, Δέκατον μίλιον.
Declivis, Κατάντης.
Decoquo, Χρεοκοπῶ.
Decoctor, Φυγατής.
Decoctum Ἕψημα.
Decor, Εὐπρέπεια.
Decorosus Εὐπρεπής.
Decorus, Εὐπρεπής.
Decreta, Δόγματα.
Decurio, Βουλευτής.
Decurionalis, Ὁ ἀποδεκουριος.
Defensio, Ἐκδικία.
Defenfor, Ἔκδικος.
Defingo, Διαπλάσσω.
Deformatio, Διατύπωσις.
Defustat, Ξυλοκοπεῖ.
Dejuratio, Ἐξωμοσία.
Delectus, Στρατολογία.
Delegare, Ἐκτάξαι.
Delegata, Τὰ ἀπονεμηθέντα.

Delegatorias,	Ἐκταγάς.
Deleras,	Ληρεῖς.
Delibatio,	Ἀπαρχή.
Dens,	Ὀδούς.
Densa te,	Σύναγέ σε.
Depeculatio,	Νοσφισμός.
Depetigosus,	Λεπρός.
Depilo,	Μαδίζω.
Deportatio,	Ἀποικισμός.
Depositum,	Παραθήκη.
Deprimat,	Θλίβῃ.
Depulsor,	Ἀλεξίκακος.
Deputor,	Ἀφορίζομαι.
Deripio,	Ἀφαιροῦμαι.
Derogatio,	Ἐλάττωσις.
Descende,	Κατάβα.
Desertor,	Λειποτάκτης.
Desiderium,	Ἐπιθυμία.
Designator,	Ἀποδείκτης.
Desponderit,	Ὑπέσχετο.
Detentator,	Διακάτοχος.
Detentatores,	Διακάτοχοι.
Detero,	Κατατρίβω, Ἐλαττῶ.
Detrecto,	Καθαιρῶ δόξης.
Detrimentum,	Ζημίαν.
Deus,	Θεός.
Dico,	Λέγω.
Dico,	Ἐρῶ.
Dic,	Εἰπέ.
si Dixeris,	Ἐὰν εἴπῃς.
Dicta feralia,	Βαρεῖα ὕβρις.
Dictator,	Μόναρχος.
Die & nocte,	Νυκτήμερον.
Diesferiati,	Ἄπρακτοι ἡμέραι.
Difariam,	Διχῶς.
Difficilis,	Δύσκολος.
Diffissio,	Διάσχισις.
Digestæ,	Περιαιρέσεις.
Digestio,	Διατύπωσις.
Digitus,	Δάκτυλος.
Dignatio,	Ἀξίωμα.
Digne,	Ἀξίως.
Dii cælestes,	Θεοὶ οὐράνιοι.
Dii terrestres,	Θεοὶ ἐπίγειοι.
Dii marini	Θεοὶ θαλάσσιοι
Dii immortales,	Θεοὶ ἀθάνατοι.
Dii magni	Θεοὶ μέγιστοι.
Dii pennates	Θεοὶ πατρῷοι.
Dii propii,	Θεοὶ ἵλαοι.
Dii summi	Θεοὶ ὕψιστοι.
Dilatio,	Ὑπέρθεσις.
Dilectus,	Ἀγαπητός.
Diligenter,	Ἐπιμελῶς.
Diligo,	Ἀγαπῶ.
Diligit,	Ἐπιμελεῖ.
Diluvies,	Κατακλυσμός.
Dimensio,	Διατύπωσις.
Dimidium,	Ἥμισυ.
Dimissoria,	Ἀποσχετική.
Dimitte,	Ἄφες.
Diploma,	Δίπλωμα.
Dis pater,	Πλούτων.
Discidium,	Ἀποστασία.
Discinctus,	Λυσίζωνος.
Disco,	Μανθάνω.
Discriptio,	Διαγραφή.
Discussores,	Λογοθέται.
Disertus,	Λόγιος.
Dispendii,	Τῆς ζημίας.
Dispendo,	Οἰκονομῶ.
Dispensatio,	Οἰκονομία.
Dispensatores,	Οἰκονόμοι.
Dispositio,	Οἰκονομία.
Disputo,	Διαλέγομαι.
Dissertus,	Ἐλλόγιμος.
Disserte,	Σαφῶς.
Dissolutio,	Διάλυσις.
Distractor,	Πράτης.
Distrigila me,	Περίξυσόν με.
Ditis pater,	Πλούτων.
Divatus,	Ὁ τῆς θείας μνήμης.
Dives,	Πλούσιος.
Divinatio,	Μαντεία.
Divinitas,	Θειότης.
Dixi,	Εἶπον.
Doceo,	Διδάσκω.
Doctor,	Διδάσκαλος.
Doctrina,	Μάθησις.
Doctrina,	Διδαχή.
Dolium,	Πίθος.
Doliolum,	Βικίον.
Dolor,	Πόνος.
Dolosus,	Δόλιος.
Dolui,	Ἐπόνησα.
Domina,	Δέσποινα, Κυρία.
Dominica,	Κυριακή.
Dominicum,	Κυριακόν.
Dominus,	Δεσπότης, Κύριος.
Domitus,	Δαμαστός.
Donaria,	Ἀναθήματα.
Dono,	Χαρίζομαι.
Dormit,	Κοιμᾶται.
Dormito,	Νυστάζω.
Dotalis,	Προικιμαῖος.
Dotis titulo,	Λόγῳ προικός.
Doto,	Προικίζω.
Dubitat,	Διστάζει.
Dubitatio,	Δισταγμός.
Dubium,	Δίρδος.
Ducite,	Ἕλκετε.
Ductarium,	Ἀγωγεύς.
Ductor navis	Τριήραρχος.
Dulce,	Γλυκύ.
Dulcedo,	Γλυκύτης.
Dum calet,	Ἕως θερμόν ἐστι.
Duo & dena pondo,	Δύο καὶ δέκα λίτρας.
Duplum,	Διπλοῦν.
Dupplex,	Διπλός.
Dux,	Ἡγεμών.
Dux,	Στρατηλάτης.

E

Ebriacus,	Μεθυστής.
Ebrius sum,	Μεθύω.
Ecce,	Ἰδού.
Edicta,	Διατάγματα.
Edictalis,	Διαταγμός.
Edo,	Ἐσθίω.
Ego certè,	Ἐγὼ γοῦν.
Elaboramus,	Ἀγωνιζόμεθα, Σπουδάζομεν.
Electus,	Ἐκλεκτός.
Elementa,	Στοιχεῖα.
Elefantus,	Ἐλέφανς.
Elogium,	Τὸ διάταγμα.
Emancipatus	Ἐκποίητος.
Emi,	Ἠγόρασα.
Emit,	Ὠνήσατο.
Emptitius,	Ἀγοραστός.
Emulator,	Ζηλωτής.
Enarrasti,	Ὡμίλησας.
Enormitas,	Τὸ μέγεθος.
Epistula,	Ἐπιστολή.
Equalis,	Ἴσος.
Equalem,	Ἰσότιμον.
Equinoctium,	Ἰσημερία.
Equitat,	Ἱππεύει.
Equites,	Ἱππόται.
Equum publicum,	Ἵππον δημόσιον.
Erciscundæ,	Διαιρετοῦ.
Ereptio,	Ἁρπαγή.
Erigit,	Ὀρθοῖ.
Eritudo,	Δεσποτεία.
Erubuit,	Ἠισχύνθη.
Eruca,	Εὔζωμον.
Erus,	Δεσπότης.
Esca,	Βρῶσις.
Esca,	Δέλος.
Esurio,	Πεινῶ.
Etenim,	Καὶ γάρ.
Etiam,	Ναί.

Evectio,	Σύνθημα.
Evocatus,	Ἐπίλεκτος.
Evolsio,	Ἀπόσπασις.
E re,	Ὑπὲρ ὠφελείας.
E vestigio,	Κατὰ πόδας.
Evictio,	Ἐκνίκησις.
Eviratus,	Ἄνανδρος.
Ex abundanti	Ἐκ περισσοῦ.
Exactio,	Ἀπαίτησις.
Exactio,	Πρᾶξις.
Exanclat,	Ἐξαντλεῖ, Δαπανᾷ.
Exanclatio,	Ἐπλήρωσις, Ἀκρίβεια.
Excalcia,	Ὑπόλυσον.
Excastratio,	Ἐκτομή.
Excelsus,	Ὑψηλός.
Exceptio,	Διαδοχή.
Excetra,	Ὕδρα.
Excipulum	Κρεάγρα.
Excusatio,	Ἀπολογία.
Excussio,	Σεισμός.
Executio,	Ἐκβιβασμός.
Executor,	Ἐκβιβαστής.
Exequatio,	Ἐξίσωσις.
Exequiæ,	Ἐκκομιδαί.
Exercere munus,	Σπουδάζεσθαι ἔργον.
Exhaurio,	Ἐξαντλῶ.
Exhibeo,	Παριστῶ.
Ex intestato,	Ἐξ ἀδιαθέτου.
Ex notoria,	Ἐκ τῆς ἀναφορίας.
Exoleo,	Παρακμάζω.
Exoleto,	Τριβακῶ.
Expatesco,	Ἀναφαίνω.
Expeditio,	Ἀναχωμα.
Experdens,	Ληστής.
Experiundi,	Τοῦ δικάζεσθαι.
Expilatio,	Γύμνωσις.
Exprobratio,	Ὀνειδισμός.
Expulpo,	Ἐξσαρκῶ.
Exsomno,	Ἐξυπνίζομαι.
Ex tempore,	Ἐκ καιροῦ.
Extet,	Ἀναφανῇ.
Extingue,	Σβέσον.
Extiterat,	Ἀνεφάνη.
Exulatitius,	Φυγάς.
Exultans,	Γαυριῶν.
Exuo,	Ἀποδύω.

F

Fabella,	Ὁμιλία.
Fabellatio,	Μυθολογία.
Faber,	Τέκτων.
Faber,	Τεχνίτης.
Fabola,	Μῦθος.
Fabonius,	Ζέφυρος.
Fabula,	Μῦθος.
Facile,	Εὐκόλως.
Facit,	Ποιεῖ.
Factio,	Σκευωρία.
Factio,	Συνσκευή.
Factum,	Ἔργον, Πρᾶγμα.
Factum,	Γενόμενον.
Facula,	Λαμπάς.
Facultas,	Περιουσία.
Falsus,	Ψευδής.
Falx,	Δρέπανον.
Fama,	Φήμη.
Fames,	Λιμός.
Familia,	Οἰκιοτης.
Famosa mancipia,	Ἄτιμα ἀνδράποδα.
Famosæ opes,	Αἰσχρὰ κέρδη.
Famula,	Θεράπαινα.
Farsa,	Νακτή.
Fascinat,	Βασκαίνει.
Fascinator,	Βάσκανος.
Fasilia,	Λοβοί.
Fatali sorte,	Ἰδίῳ θανάτῳ.
Fateor,	Ὁμολογῶ.
Fatuitas,	Μωρία.
Fatum,	Τύχη.
Fatuus,	Μωρός.
Fatur,	Ἐκλαλεῖ.
Felix,	Εὐτυχής.
Feliciter,	Εὐτυχῶς.
Fel,	Χολή.
Fellitus,	Χολικός.
Femina,	Θήλεια.
Femininum,	Θηλυκόν.
Fenerat,	Δανείζει.
Fenestra,	Θυρίς.
Feniculum,	Μάραθος.
Fenum,	Δάνειον, Χρέος.
Fera,	Θηρίον.
Feralis ara,	Θανατηφόρος.
Feraliadicta,	Βαρεῖα ὕβρις.
Feriæ,	Ἄπρακτοι ἡμέραι.
Ferit,	Τύπτει.
Fermentum,	Ζύμη.
Festina,	Σπεῦσον.
Festivi ludi,	Ἱερομηνίαι.
Fex,	Τρυγία.
Fiat,	Γενέσθω.
Fibula,	Πόρπη.
Fidissimi vades,	Ἐγγυηταί.
Fit,	Γίνεται.
Fidelis,	Πιστός.
Fides,	Πίστις.
Figulus,	Κεραμεύς.
Filia,	Θυγάτηρ.
Filius,	Υἱός.
Filius familias,	Ὑπερεξούσιος.
Fimbria,	Κράσπεδον.
Finales,	Ἐμπροθέσμους.
Firmus,	Βέβαιος.
Firmum,	Ἰσχυρόν.
Fiscalion,	Τὸ βασιλικόν.
Fissuræ,	Ῥαγάδες.
Flabrum,	Φύσημα.
Flagellum,	Μάστιξ.
Flavum,	Ξανθόν.
Fletus,	Ὀδυρμός.
Floriunt,	Θάλλουσιν.
Fluctus,	Κῦμα.
Fluenta,	Ῥεύματα.
Flumen,	Ποταμός.
Fluxum,	Λαγαρόν.
Fœdus,	Συνθήκη.
Fœdera,	Ὅρκια.
Fœmina,	Θήλεια.
Fœnogræcum,	Τῆλις.
Fœnus,	Δάνειον, Χρέος.
Fœnerator,	Δανειστής.
Fœtiales,	Κήρυκες.
Follis,	Θύλακος.
Follis luporum,	Λέπυρα.
Fomes,	Ἀφορμή.
Foras,	Ἔξω.
Forfices,	Ψαλίδες.
Forma,	Τύπος.
Forma caligaris,	Καλαπόδιον.
Fornax,	Κάμινος.
Fornicarius,	Πορνοκόπος.
Fornicatio,	Πορνεία.
Fortis,	Γενναῖος.
Fortis,	Ἰσχυρός.
Forum,	Δικαστήριον.
Forum,	Ἀγορά.
Fora vænalium,	Τὰς διαποτίσεις.
Fovea,	Βόθρος.
Frangit,	Κλᾷ.
Frater,	Ἀδελφός.
Fraternitas,	Ἀδελφότης.
Fraus,	Ἀπάτη, Περιγραφή.
Fraudem,	Δόλον.
Fraudatores,	Κακοῦργοι.
Fraudulentus,	Δόλιος.
Frequentia,	Πολυπτυχία.
Fricat,	Τρίβει.
Frigus,	Ψύχος.
Frigidum,	Ψυχρόν.
Frivolus,	Εὐτελής.
Fructus,	Καρπός.

Fructifera, Καρποφόρα.
Fructuosus, Καρπώδης.
Frugis, Καρπός.
Frumentum, Σῖτος, Σιτηρέσιον.
Frustratio, Ὑπέρθεσις.
Fucatio, Βαφή.
Fuga, Δρασμός.
Fuga, Φυγή.
Fugitivus, Δραπέτης.
Fulcimentum, Ἔμβολον.
Fulciri, Ἀνορθωθῆναι.
Fulget, Λάμπει.
Fulgor, Λαμπηδών.
Fulmen, Κεραυνός.
Fumus, Καπνός.
Functio, Ἡ συντέλεια.
Fundamentum, Θεμέλιος.
Funditor, Σφενδονιστής.
Fungor, Λειτεργῶ.
Functa, Κτέρεα.
Funus, Ἐκκομιδὴ, Κηδεία.
Funestus, Πένθιμος.
Fur, Κλέπτης.
Fur balnearius, Βαλανειοκλέπτης.
Furcilla, Δίχαλον.
Furfures, Πίτυρα.
Furnus, Ἰπνός.
Furor, Θυμός.
Furor, Μανία.
Fusile, Χυτόν.
Fustes, Ῥόπαλα, Ξύλα.
Futurum, Γενησόμενον.

G

Galliculæ, Τροχάδες.
Gallina, Ὄρνις.
Gallulæ, Κηκῖδες.
Gaudeo, Χαίρω.
Gaudium, Χαρά.
Gelavit, Ἔπηξεν.
Gelus, Παγετός.
Geminus, Δίδυμος.
Gemitus, Στεναγμός.
Gesta, Ὑπομνήματα.
Gillo, Βαυκάλιον.
Gladius, Μάχαιρα.
Gladius, Ῥομφαία.
Gladium, Ξίφος.
Gleba, Βῶλος.
Gloria, Δόξα.
Gloriosus, Ἔνδοξος.
Gloriosus, Δεδοξασμένος.
Glossularum, Λέξεων.
Glutinatio, Κόλλημα.
Glutus, Βρόσσος.
Gnarus, Ἔμπειρος.
Gracula, Κολοιός.
Grando, Χάλαζα.
Grassari, Ἐπέρχεσθαι.
Grassator, Λωποδύτης.
Gratias ago, Εὐχαριστῶ.
Gratus, Εὐχάριστος.
Gratus, Εὔχαρις.
Gravat, Βαρύνει.
Grus, Γέρανος.
Gubernator, Κυβερνήτης.
Gulosus, Λίχνος.
Gurdus, Ὀμβλος.
Gustus, Γεῦσις.

H

Habet, Ἔχει.
Habita, Ὑπομνήματα.
Habitatio, Κατοικία.
Hæreditas, Κληρονομία.
Haruspex, Σπλαγχνοσκόπος.
Hasta publica Δήμευσις.
Herba, Πόη.
Herbæ, Βοτάναι.
Herculus, Ἡρακλῆς.
Hereditas, Κληρονομία.
Heres, Κληρονόμος.
Heri, Ἐχθές.
Hernia, Κήλη.
Hiatus, Χάσμα.
Hibernatio, Παραχειμασία.
Hic, Ὅδε.
Hic, Ὧδε.
Hilaris, Ἱλαρός.
Hilarus, Ἱλαρός.
Hittio, Ἰσχνεύω.
Holera, Λάχανα.
Homicidium, Φόνος.
Homo, Ἄνθρωπος.
Honoratus, Τίμιος.
Honorati, Ἀξιωματικοί.
Hora, Ὥρα.
Hordeum, Κριθή.
Hornum, Τῆτες, Εφετος.
Horria, Ἀποθήκη.
Hortulanus, Κηπωρός.
Hosnum, Ξύλον.
Hospes, Ἐπὶ ξένης φίλος
Hospes, Ξένος.
Hospis, Ξένος.
Hospitalis, Φιλόξενος.
Hospitalis, Ξενοδόχος.
Hospitatur, Ξενίζεται.
Hospitium, Ξενία.
Hostiarius, Θυρωρός.
Humanus, Φιλάνθρωπος.
Humilis, Ταπεινός.

I

Jacens, Κείμενος.
Jactæ moles, Βληθέντες θεμέλιοι.
Jactat, Ῥίπτει.
Jacula, Missilia. Πεμπόμενα βέλη.
Jam eram, Ἤδη ἤμην.
Jam tum, Ἔκπαλαι.
Jantat, Ἀκρατίζει.
Januæ, Πυλῶνες.
Janus pater, Κρόνος μέγιστος.
Iatus, Χάσμα.
Identidem, Ὡσαύτως.
Idoneus, Ἱκανός.
Jecorus, Ἀστυνόμος.
Jejuno, Νηστεύω.
Ignorantia, Ἄγνοια.
Ilicetium, Πρινών.
Imago, Εἰκών.
Imitatio, Μίμησις.
Imitator, Μιμητής.
Immortalis, Ἀθάνατος.
Immunem fore, Ἀβλαβῆ ἔσεσθαι.
Immunitas, Κουφισμός.
Impactus, Ἐναρμοσθείς.
Impendia, Τὰ ἐπιτήδεια.
Imperator, Αὐτοκράτωρ.
Imperfectum, Ἀτελέωτον.
Imperitus, Ἄπειρος.
Imperitia, Ἀπειρία.
Impetigo, Λειχήν.
Impetosus, Θέριος.
Impetratio, Ἐπιτυχία.
Impius, Ἀσεβής.
Impietas, Ἀσέβεια.
Impleo, Πληρῶ.
Imprudens, Ἄνευ προνοίας.
Impubes, Ἄνηβος.
Impunitus, Ἀτιμώρητος.
Impurus, Πόρνος.
Inars, Ἄτεχνος.
Inauratus, Διάχρυσος.
Inbrico, Καλυπτηρίζω.
Incantatio, Ἐπῳδή.

Incapito, Ἐπάρχομαι.
Incastus, Ἀνάγιος.
Incendo, Ἐμπυρίζω.
Incensum, Θυμίαμα.
Incestum, Τὸ ἄσεμνον.
Incipio, Ἄρχομαι.
Incisuræ, Κόμματα.
Incita, Μανία.
Inclamo, Κακοφημίζω.
Inclinationem, Ἔγκλισιν.
Inconcussum Ἀσάλευτον. (ον.
In confinio, Ἐγγὺς, Πλησί-
In continenti, Παραυτίκα.
Increbesco, Ἐπαύξω.
Incrustatio, Πλάκωσις.
Incubo, Ἐφιάλτης.
Incudis, Ἄκμων.
Incusantes, Αἰτιώμενοι.
Indampnus, Ἀζήμιος.
Indemnitates Τὰ ἀζήμια.
Index, Μηνυτής.
Indicat, Μηνύει.
Indicia, Μηνύσεις.
Indictum, Ἐπίβλητον.
Indicta, Ἐπιβληθέντα.
Indigenitus, Αὐτόχθων.
Indigito, Ὀνομάζω.
Indigus, Ἐνδεής.
Indipisco, Ἐπιτυγχάνω.
Indipisci, Ἐπιτυχεῖν.
In directum, Κατ' εὐθύ.
Indiscussum, Ἀλογοθέτητον.
Indiximus, Ἐπεκαλέσαμεν.
Indulta, Εὐεργεσίαι.
Inest notitia, Ὑπάρχει γνῶσις.
Infandum, Ἀλάλητον.
Infans, Βρέφος, Νήπιος.
Infantia, Νηπιότης.
Infas, Ἀθέμιτον.
Infelix, Δυστυχής.
Infenditor, Σύνδικος.
Infermito, Πέσσω.
Inficiatur, Ἀγνωμονεῖ.
Inficiatus fuerit, Ἀγνωμονήσῃ.
Inficiatio, Ἀγνωμοσύνη.
Infimus, Ἐλάχιστος, Ἄτιμος.
Infima sors, Ὑστέρα τύχη.
Infinitum, Ἀόριστον.
Infio, Προσλαλῶ.
Infirmus, Νωθρός.
Infirmi, Ἀσθενεῖς.
Informare, Τυπῶσαι.
Ingenia, Προαιρέσεις.
Ingenuus, Εὐφυής.
Ingressus, Εἴσοδος.
Inguissatus, Τεθραυμένος.
Inhonoratus, Ἄτιμος.
Inimicus, Ἐχθρός.
Inimico, Ἐχθροποιῶ.
In ipso vestigio, Εὐθέως.
Iniquus, Ἄδικος.
Initium, Ἀρχή.
Initio, Ἀρχῇ.
Injustitium, Ἀδικία.
Injustus, Ἄδικος.
Injustus, Ἄνομος.
Inlæsa distributio, Ἀβλαβὴς διανομή.
In leges jurare, Ἐγγράψασθαι.
Inlicito, Παρανόμως.
Inmaculatus, Ἀμίαντος.
In merita, Κατὰ τῶν ἀνδραγαθημάτων.
Inmunis, Ἀλειτούργητος.
Inmunes fundi, Ἀσυντελῆ χωρία.
Innocens, Ἀναίτιος.
Innodati, Δέσμιοι.
Innovatio, Καινοτομία.
Innuo, Νεύω.
Innupta, Ἄγαμος.
Inofficiosus, Ἀχάριστος.
Inops, Ἀδύνατος.
Inponit, Ἐντίθησι.
In procinctu, Ἐν παρατάξει.
In promptu, Ἐν ἑτοίμῳ.
Inqueritus, Ἀζήτητος.
Inquinat, Μολύνει.
Inrecusabilis, Ἀπαραίτητος.
In rem, Εἰς πρᾶγμα.
Inrigatio, Ἡ ἄρδεια.
Inrita, Ἄκυρα.
Inrogo, Ἐπικυρῶ.
Inrogatum, Ἐπενεχθέν.
In sacris patris, Ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρός.
Insanctus, Ὁ μὴ ἅγιος.
Insanus, Μανικός.
Insania, Μανία.
Inscriptus, Ἄγραφος.
Insimulo, Κατηγορῶ.
Insinuatio, Ἡ φανέρωσις.
Insinuavimus Ἐγνωρίσαμεν.
Insollicitus dies, Ἀμνήμονος ἡμέρα.
Insolo, Ἡλιάζω.
Inspectiones, Ἐποψίαι.
Inspectores, Οἱ ἔφοροι.
Instinguit, Παροξύνει.
Institor, Ἐργαστηριάρχης.
Institores, Ἐργαστηριάρχαι.
Instrumentum, Γραμματεῖον.
Instrumentum, Ὄργανον.
Integer, Ὕγιος.
Integrum, Ὁλόκληρον.
Intego, Σκεπάζω.
Intentus, Ἔντονος.
Intercalaris, Ἄθετος.
Intercapedo, Τὸ διάστημα.
Intercessio, Προσέλευσις.
Intercessio, Προσέλευσις οὐσίας.
Intercessor, Ἐκβιβαστής.
Intercessor, Διάδοχος.
Intercessor bonorum, Διάδοχος οὐσίας.
Intercisimen, Διακοπή.
Interdictum, Διαστολή.
Interdies, Δι' ἡμέρας.
Interfector, Φονεύς.
Interfor, Διαλαλῶ.
Interjectum, Σχεδιασμός.
Interlocutio, Διαλαλία.
Interna, Ἥπατα.
Internoctatio, Παννυχίδες.
Internecio, Σφαγή.
Intero, Ἐνθρύπτω.
Interpres, Ἑρμηνευτής.
Interrogo, Ἐπερωτῶ.
Interrogationes, Ἀνακρίσεις, Ἐπερωτήσεις.
Interstitium, Παράλληλον.
Interventu, Τῇ μεσιτείᾳ.
Intestabilis, Ἀμαρτύρητος.
Intestatus, Ἀδιάθετος.
Intimo, Παρεγγυῶ.
Intimus, Ἐνδότατος.
Intra intro, Ἐντὸς εἰσέρχομαι.
Intuba, Σέριδες.
Intuiti, Ἀφορῶντες.
Intus, Ἔνδοθεν.
Intus, Ἔσω.
Invenalis, Ἄπρατος.
Invenis, Εὑρίσκεις.
Inventum, Εὕρημα.
Invictus, Ἀνίκητος.
Invilio, Εὐτελίζω.
Inundatio fluminis, Ἐπιρροή.
Involo, Κλέπτω.
Ira, Ὀργή.
Iracundus, Ζάκοτος.
Iracundus, Ὀργίλος.
Iror, Ὀργίζομαι.
Irritum, Ἄκυρον.
Item, Ὁμοίως.
Item, Πάλιν.
Iter, Ὁδός.
Iterum, Πάλιν.

Itio, Πορεία.
Itus, Πορεία.
Jubeo, Κελεύω.
Judex, Δικαστής.
Judex, Κριτής.
Judicatorium Δικαστήριον.
Judicium, Δικαστήριον.
Judicium, Κρίσις.
Judicia, Κρίματα.
Judico, Δικάζω.
Jugis aqua, Τὸ ἀένναον ὕδωρ.
Jugulus, Χώνα.
Jugum, Ζυγόν.
Jumentum, Νωτοφόρον.
Junctio, Ζεῦξις.
Junctura, Ζεῦξις.
Jungo, Ζευγνύω.
Jupiter, Ζεύς.
Juramentum, Ὅρκος.
Jurgium, Μάχη.
Jurgo, Βλασφημῶ.
Juridica sententia, Νόμιμος, Δικαία.
Jurisconsultus Νομικός.
Jurisdictio, Δικαιοδοσία.
Jurisperitus, Νομικός.
Juro, Ὀμνύω.
Juravi, Ὤμοσα.
Jus dico, Δικαιολογῶ.
Jus civile, Νόμιμον.
Jura dictantes, Νομοθέται.
Justa usurpatio, Δικαία ψῆφος.
Justitia, Δικαιοσύνη.
Justus, Δίκαιος.
Juvenor, Νεωτερίζω.
Juventus, Νεολαία.
Juxta, Πλησίον.

L

Labes, Λύμη.
Labor, Κόπος.
Labor, Κάματος.
Laccarii, Λακκαῖοι.
Lacinia, Κράσπεδον.
Lacrimo, Δακρύω.
Lactans, Θηλάζων.
Lactuca, Θίδραξ.
Læcorus, Λίμνη.
Lætus, Ἱλαρός.
Lætitia, Εὐφροσύνη.
Lævitas, Λειότης.
Lamina, Λεπίς.
Lana, Ἔριον.
Lances, Μαζονόμοι.
Lancla, Λεκάνη.
Landica, Ἐσκαραδιν.
Lanilutor, Ἐριοπλύτης.
Lapis, Λίθος.
Lapideus, Λίθινος.
Lapidicina Λατομία.
Lapidat, Λιθάζει.
Lapsus est, Ὤλισθεν.
Laqueus, Βροχίον.
Largus, Δαψιλής.
Largius, Δαψιλῶς.
Larsus, Χαροπός.
Laser, sive Lasar, Ὀπός.
Lata, Πλατεῖα.
Lateo, Λανθάνω.
Latere, Λαθεῖν.
Later, Πλίνθος.
Lateris dolor, Πλευρίτις.
Latinus, Ῥωμαῖος.
Latinus, Ῥωμαϊκός.
Latrat, Ὑλακτεῖ.
Latro, Ληστής.
Lavo, Πλύνω.
Lavor, Λέομαι.
Lavari, Λέσασθαι.
Laudabilis, Ἐπαινετός.
Laureæ, Τὰ ἐπινίκια.
Laureas, Τὰς νίκας.
Laus, Ἔπαινος.
Lectum, Κλίνη.
Legatio, Πρεσβεία.
Legator, Λεγατάριος.
Legatum, Κατάλειψις.
Legatus, Πρεσβευτής.
Legatus, Ὅμηρος.
Legislatio, Νομοθεσία.
Legitimus, Νόμιμος.
Legulam, Μύστρον.
Legumina, Ὄσπρια.
Lendis, Κόνις.
Lendes, Κόνιδες.
Lenis, Λεῖος.
Lenitas, Λειότης.
Lenticla, Φακῆ.
Leporinum, Λαγῷον.
Letum, Θάνατος.
Lex, Νόμος.
Libellus, Γραμματεῖον.
Liber, Ἐλεύθερος.
Libero, Ἐλευθερῶ.
Liberalitas, Δωρεά.
Liberius, Ἐλευθέρως.
Libertus, Ἀπελεύθερος.
Libido, Ἀσέλγεια.
Libidinosus, Ἀκόλαστος, Ἀσελγής.
Librarius, Καλλιγράφος.
Libratio, Λιτρασμός.
Libratores, Ζυγοστάται.
Libri, Βιβλία.
Licet, Ἔξεστι.
Licium, Μίτος.
Licinæ, Μιτινοι.
Licitatio, Ὑπέρθεμα.
Licito, Ἐνθέ[illegible]ως.
Lictores, Ῥαβδοῦχοι.
Lignum, Ξύλον.
Ligneus, Ξύλινος.
Ligo, Δεσμεύω.
Ligo, Μάκελλα.
Lima, Ῥινίον.
Limat, Ῥινᾷ.
Limen, Οὐδός.
Limites, Ὁροθέσια.
Limus, Ἰλὺς ποταμία.
Linea, Ἀκολουθία.
Linens, Ἤπιος.
Lingua, Γλῶσσα.
Liquido, Σαφῶς.
Lis, Δίκη.
Litigator, Ὑπερθεματιστής
Litigium, Δίκη.
Littera, Γράμμα.
Litus, Αἰγιαλός.
Livor, Βασκανία.
Lixa, Ἀγοραῖος.
Loculi, Γλωσσόκομοι.
Locus, Τόπος.
Longanimis, Μακρόθυμος.
Longanimitas, Μακροθυμία.
Longe, Μακράν.
Longitudo, Μακρότης.
Loquax, Λάλος.
Loquela, Ὁμιλία.
Loquor, Λαλῶ.
Lorica, Θώραξ, Θωρακίς.
Lucerna, Λύχνος.
Lucrum, Κέρδος.
Luctatio, Πάλη.
Luctator, Παλαιστής.
Luctor, Παλαίω.
Luctus, Θρῆνος, Πένθος.
Lucubrat, Ἀγρυπνεῖ.
Ludo, Παίζω.
Ludus, Παίγνιον.
Luendum, Ἀποτῖσαι.
Luitio, Ἀπόδοσις.
Lumbrici, Ἕλμιγγες.
Lumen, Lux, Φῶς.
Lumina, Ὄμματα.
Luna, Σελήνη.
Lupanaria, Πορνεῖα.
Lupini, Θέρμοι, Θερμία

Luscus,	Μονόφθαλμος.
Lustrum,	Πεντετηρίς.
Luteus,	Πήλινος.
Lutor,	Πλύτης.
Lux,	Φωτισμός.
Luxuria,	Λαγνία.
Luxuries,	Ἀσωτία.
Lymphacia,	Μανιώδης.

M

Maceria,	Θριγκός.
Magica,	Μαγεία.
Magis,	Μάλιστα.
Magister,	Διδάσκαλος.
Magistratus, Potestas,	Ἀρχὴ, Ἀρχοντικοί.
Magnus,	Μεγάλος.
Magnitudo,	Μεγαλοσύνη.
Magnifico,	Μεγαλύνω.
Maialis,	Δέλφαξ.
Majestati,	Ἐξουσίᾳ.
Majus,	Μεῖζον.
Mala granata	Ῥόαι.
Malus,	Κακός.
Mala fide,	Κακῇ πίστει.
Male,	Κακῶς.
Maledico,	Λοιδορῶ.
Maledictum	Λοιδορία.
Maleficium,	Κακοποιΐα.
Malignus,	Πονηρός.
Malus navis,	Ἱστίον.
Mamaculus,	Δρᾶμα.
Mancipatum,	Τελώνιον.
Mando,	Προσπέμπομαι.
Mandatum,	Ἐντολὴ, Ἔνταλμα.
Manduco,	Τρώγω.
Maneo,	Μένω.
Manipulus,	Δράγμα.
Manipulum,	Δράγμα.
Mannua,	Δράγμα.
Mano,	Ῥέω.
Mansuetus,	Ἥμερος.
Mantica,	Πήρα.
Manulea,	Χειρίς.
Manumissio,	Ἐλευθερία.
Mare,	Θάλασσα.
Marinus,	Θαλάσσιος.
Marita,	Νύμφη.
Maritata,	Γεγαμημένη.
Marmor,	Μάρμαρον.
Marrubium,	Πράσιον.
Masculinum,	Ἀρρενικόν.
Mataxa,	Ηνια.

Mater,	Μήτηρ.
Maternum,	Μητρῷον.
Materna,	Μήτρια.
Matrix,	Μήτρα.
Maximus,	Μέγιστος.
Medicus,	Ἰατρός.
Mediocris,	Μέτριος.
Meditatio,	Μελέτη.
Medulla,	Μυελός.
Memoria,	Μνήμη.
Mendax,	Ψεύστης.
Mendacium,	Ψεῦδος.
Mensa,	Τράπεζα.
Mensis,	Μήν.
Mensura,	Μέτρον.
Mentior,	Ψεύδομαι.
Meraculum,	Ενακρατον
Merara,	Αὐστηρά.
Mercator,	Ἔμπορος.
Merces,	Μισθός.
Mercenarius,	Μίσθιος.
Merendiana,	Δείλη.
Meretrix,	Πόρνη.
Mergo,	Βυθίζω.
Meridies,	Μεσημβρία.
Meridio,	Μεσημβριῶ.
Merita,	Ἀνδραγαθήματα.
Merulus,	Κόσσυφος.
Merx,	Φορτίον.
Meta,	Καμπτήρ.
Metuere,	Φοβεῖσθαι.
Metus,	Φόβος.
Metus causa,	Κατάφοβον πρᾶγμα.
Micæ,	Ψίχες.
Micus,	Ἰαχινος.
Migrat,	Μεταβαίνει.
Migratio,	Μετοίκησις.
Miles,	Στρατιώτης.
Miliarium,	Τερμιτρον.
Ministro,	Ὑπηρετῶ, Διακονῶ.
Ministerium,	Ὑπηρεσία, Διακονία.
Minister,	Ὑπηρέτης, Διάκονος.
Minister,	Λιτουργός.
Ministrix,	Ὑπηρέτις.
Minor,	Ἀπειλῶ.
Minoris,	Ἐλάττονος.
Minoro,	Ἐλαττῶ.
Miror,	Θαυμάζω.
Mirabilis,	Θαυμαστός.
Miser,	Τάλας.
Miserabilis,	Ἐλεεινός.
Misereor,	Ἐλεῶ.
Misericors,	Ἐλεήμων.
Misericordia,	Ἔλεος, Ἐλεημοσύνη.

Misisulæ,	Μυστίλλαι.
Missilis,	Βόλιμος.
Mitis,	Ἤπιος.
Mittit,	Πέμπει.
Mituo,	Λαγχάνω.
Moderator,	Δημιουργός.
Moderatus,	Μεμετρημένος.
Modestus,	Εὐλαβής.
Modestus,	Σώφρων.
Modicus,	Μικρός.
Mœchus,	Μοιχός.
Mola,	Μύλος.
Moles,	Θεμέλιοι.
Molitio,	Μηχανή.
Moneo,	Νουθετῶ.
Monimentum,	Μνημεῖον.
Monumentum	Μνημεῖον.
Mons,	Ὄρος.
Monstrat,	Δεικνύει.
Mopsicus,	Μύωψ.
Mora,	Ἀναβολή.
Morbus,	Νόσος.
Mordeo,	Δάκνω.
Morosus,	Δύστροπος.
Mors,	Θάνατος.
Morituri,	Ἀποθνήσκοντες.
Mortuus,	Νεκρός.
Mortuus est,	Τέθνηκεν.
Mos,	Ἔθος.
Moveo,	Σαλεύω.
Mugio,	Μυκῶμαι.
Mulier,	Γυνή.
Mullus,	Τρίγλα.
Mundus,	Κόσμος.
Mundus,	Καθαρός.
Munera,	Δῶρα.
Municeps,	Πολίτης.
Municipium	Πόλισμα.
Munifex,	Λειτουργός.
Munitas,	Λειτουργία.
Mula,	Ἡμίονος.
Multa,	Ζημία.
Multarium,	Ἡ θυΐα.
Multio,	Ζημία.
Multus,	Πολύς.
Muria,	Ἅλμη.
Murmurat,	Γογγύζει.
Murtus,	Μυρτίνη.
Murus,	Τεῖχος.
Musca,	Μυῖα.
Muscellum,	Φάσμα.
Muscipula,	Παγίς.
Mussitator,	Μεσίτης.
Muta bestia,	Ζῶον ἄλογον.
Muta,	Ἄλλαξον.
Mutuo,	Δανείζω.
Mutuo,	Κιχράω.
Mutuatur,	Κιχρᾶται.

N

Nablizo, Ψάλλω.
Nascitur, Γεννᾶται.
Nassiterna, Γάλπις.
Nasturtium, Κάρδαμον.
Nasus, Ῥώθων.
Natalem, Γενέθλιον.
Natalia, Γενέθλια.
Nativitas, Γένεσις.
Nato, Κολυμβῶ.
Natura, Πρόσθεμα.
Naufragium, Ναυάγιον.
Navifragus, Ναυαγός.
Navilio, Ψάλτης.
Navilium, Νεριον.
Navis, Navicula, Πλοῖον, Ναῦς.
Navitio, Γενεά.
Nauta, Ναύτης.
Nebulones, Κλέπται.
Necessarium, Ἀναγκαῖον.
Necessitas, Ἀνάγκη.
Nefandus, Nefarius, Ἀθέμιτος.
Nefas, Ἀθέμιτον.
Negotium, Πρᾶγμα.
Negotiator, Πραγματευτής.
Nepos, Ἔγγονος.
Neptis, Ἐγγόνη.
Neptunus, Ποσειδῶν.
Nequaquam, Οὐδαμῶς.
Nequior, Ἀχρεῖος.
Nequitia, Πονηρία.
Nescio, Οὐκ οἶδα.
Nex, Σφαγή.
Nidus, Καλιά.
Nigellum, Μελανόν.
Nil, Οὐδέν.
Nimietas, Ὑπερβολή.
Nobiscum, Μεθ' ἡμῶν.
Noceo, Βλάπτω.
Nomen, Ὄνομα.
Nomino, Ὀνομάζω.
Non, Οὐχὶ, Οὐκ.
Non enim, Οὔτε γάρ.
Non jam, Οὐκ ἔτι.
Non secus, Οὐκ ἄλλως.
Nondum, Οὐδέπω.
Nota, Χαρακτήρ.
Notæ, Σημεῖα.
Notarius, Σημειογράφος
Notitia, Γνῶσις.
Notoria, Ἀνάφορα.
Notus, Γνωστός.
Nova nupta, Νύμφη.
Novacula, Ξυρόν.
Novello, Φυτεύω.
Noverca, Μητρυιά.
Novum, Καινόν.
Novissimus, Ἔσχατος.
Nox, Νύξ.
Noxa, Αἰτία.
Noxia, Ἁμαρτία.
Noxius, Ὑπεύθυνος.
Nubo, Γαμῶ.
Nubilis, Ἐπίγαμος.
Nuces, Κάρυα.
Nudus, Γυμνός.
Numen, Θεῖον.
Numerus, Ἀριθμός.
Numero, Ἀριθμῶ.
Nummularius, sive Nummolarius, Κολλυβιστής, Τραπεζίτης.
Nunc vero, Νῦν ἀληθῶς.
Nuptiæ, Γάμος.
Nurus, Νύμφη.
Nutrix, Τροφός.

O

Oblicare, Ὑποκυρτοῦν.
Obligatio, Ἐποχή.
Obœdio, Πειθαρχῶ.
Obœdiens, Ὑπήκοος.
Obœdientia, Ὑπακοή.
Obra, Πειθαρχία.
Objectus, Προβολὴ, Ἀντίθεσις.
Obses, Ὅμηρος.
Obsidium, Πολιορκία.
Obsonium, Κρέας.
Obstipuo, Σιωπῶ.
Obtineo, Διακατέχω.
Occo, Βωλοκοπῶ.
Ociter, Ταχέως.
Oculus, Ὀφθαλμός.
Odium, Μῖσος.
Odio, Μισῶ.
Officinatores, Ἐργαστηριάρχαι.
Officium, Τάξις.
Officia, Τάξεις.
Omnino, Ὅλως.
Onorarius, Τίμιος.
Opera, Ἔργον.
Operarius, Ἐργάτης.
Operatio, Ἐργασία.
Operire, Καλύπτειν.
Operire, Ἐκδέξαι.
Opilio, Αἰπόλος.
Opprobrium, Ὄνειδος.
Optimus, Κάλλιστος.
Optio, Αἵρεσις.
Opulentia, Πλοῦτος.
Opulentia, Εὐπορία.
Opus, Ἔργον.
Oratio, Προσευχή.
Oratores, Ῥήτορες.
Orbicus, Πηρός.
Orbis, Οἰκουμένη.
Orbus, Ἄτεκνος.
Orbitas, Στέρησις.
Orciolus, Ξέστης.
Ordo, Τάξις.
Ordinatio, Διαταγή.
Ordinatus, Εὔτακτος.
Organarius, Ὑδραύλης.
Orientalis, Ἀνατολικός.
Ortus, Ἀνατολή.
Ortus, Γεγενημένος.
Osculum, Φίλημα.
Ostentum, Φάντασμα.
Ostiarius, Θυρωρός.
Otium, Σχολή.
Otiosus, Ἄπρακτος.
Ova, Ὠά.

P

Pabulum, Νομή.
Paciscor, Συμφωνῶ.
Paco, Εἰρηνεύω.
Pactio, Συμφωνία.
Pacto, Συμφώνω.
Paginæ, Σελίδες.
Pagus, Ὀροθεσία.
Palea, Ἄχυρον.
Pallium, Πάλλιον.
Palor, Ῥέμβομαι.
Palus, Πάσσαλος.
Panarius, Ἀρτοπώλης.
Panis, Ἄρτος.
Pane, Ψωμίῳ.
Pannosus, Ῥακώδης.
Papaver, Μήκων, Μηκωνίς.
Paratus, Ἕτοιμος.
Paravi, Ἡτοίμασα.
Parceo, Κωλύω.
Parcit, Φείδεται.
Parens, Γονεύς.
Paret, Φαίνει.
Paria, Ζύγη.
Parricida, Πατρολώας.
Pars, Μέρος.
Particeps, Κοινωνός,

Participatio,	Κοινωνία.
Participium,	Μετοχή.
Partim,	Ἐκ μέρους.
Partior,	Μερίζω.
Partivit,	Ἐμέρισεν.
Partiosus,	Φαῦλος.
Parturit,	Ὠδίνει.
Partus,	Τοκετός.
Parum,	Ἧττον.
Pascit,	Τρέφει.
Pascua,	Νομή.
Passio,	Πάθος.
Patellæ,	Λοπάδες.
Pater,	Πατήρ.
Paternus,	Πατρικὸς, Πατρῶος.
Patientia,	Ὑπομονή.
Patricius,	Αὐτόχθων.
Patrimonium,	Οὐσία.
Patronus,	Προστάτης.
Patruelis,	Ἐξάδελφος.
Pavio,	Ἐδαφίζω.
Pauper,	Πτωχὸς, Πένης.
Pauperculus,	Πτωχότατος.
Pauperia,	Πενία.
Paupertas,	Πενία.
Pauso,	Ἀναπαύω.
Pax,	Εἰρήνη.
Peccavi,	Ἥμαρτον.
Peccatum,	Ἁμαρτία.
Pectines,	Κτένες.
Peculiare,	Οἰκεῖον.
Pecunia,	Ἀργύριον.
Pecus,	Κτῆνος.
Pecora,	Θρέμματα.
Pedem struo,	Φεύγω.
Pedes,	Πεζός.
Pediculo,	Φθειρίζω.
Peduclat,	Φθειρίζει.
Pellis,	Δέρμα.
Penes,	Ἔνδον.
Penitentia,	Μετάνοια.
Per me,	Δι' ἐμέ.
Percito,	Συγκαλῶ.
Peregrinus,	Ἀπόδημος.
Peregrinat,	Ξενιτεύει.
Perfectus,	Ἐντελὴς, Τέλειος.
Perivit,	Ἀπώλετο.
Perjurus,	Ἐπίορκος.
Perjuro,	Ἐπιορκῶ.
Permitto,	Ἐπιτρέπω.
Permisit,	Ἐπέπεμψεν.
Pernicies,	Ἀπώλεια.
Perpendo,	Σταθμίζω.
Perperus,	Προπετής.
Perpetuum,	Διηνεκές.
Perpetuo,	Αἰώνιον.

Perpetuitas	Διηνεκότης.
Persona,	Πρόσωπον.
Pertundo,	Τρυπῶ.
Pervideo,	Λίαν ὁρῶ.
Petitor,	Μνηστήρ.
Petulantia,	Αναγωγία, Προπέτεια.
Pictor,	Ζωγράφος.
Pictura,	Ζωγραφία.
Pietas,	Εὐσέβεια.
Pignus,	Ἐνέχειρον.
Pignero,	Ἐνεχειριάζω.
Pignoro,	Ἐνεχυριάζω.
Pilus,	Θρίξ.
Pingo,	Ζωγραφῶ.
Pinctor,	Ζωγράφος.
Pinguis,	Λιπαρός.
Pino,	Πτερῶ.
Piscis,	Ἰχθύς.
Pistor,	Ἀρτοκόπος. (ος.
Pius,	Εὐσεβὴς, Ὅσι-
Pix,	Πίσσα.
Placitum,	Σύμφωνον.
Plagiarius,	Ἀνδραποδιστής.
Planctus,	Κοπετός.
Planum,	Ὁμαλόν.
Plebeius,	Δημότης.
Plenum est,	Γέμει.
Plorat,	Κλαίει.
Pluenta,	Ῥεύματα.
Plumbum,	Μόλιβον.
Pluvia,	Βροχετός.
Pœna,	Πρόστιμον.
Pœnas,	Κολάσεις.
Pollinctor,	Ἐνταφιαστής.
Pollinis, hic,	Ἄλευρον.
Pollulo,	Ἐξανθῶ.
Poma,	Ὀπώρα.
Pono,	Τιθῶ.
Pone,	Θές.
Pontifex,	Ἱερομνήμων, Ἀρχιερεύς.
Populus, Plebs,	Πλῆθος, Δῆμος
Populus,	Λαός.
Popularis,	Δημαγωγός.
Populatio,	Δημεασις.
Popellus,	Δῆμος.
Porceo,	Βιάζομαι.
Porcina,	Χοίρεια.
Porta,	Πύλη.
Portus,	Λιμήν.
Poscit,	Αἰτεῖται.
Possessio,	Κτῆμα.
Possessor,	Κτήτωρ.
Possum,	Δύναμαι.
Possibilis,	Δυνατός.
Post tempus,	Διὰ χρόνου.
Postes,	Παραστάς.

Postremus,	Ἔσχατος.
Postulatum,	Ἀξίωσις.
Potentia,	Δύναμις.
Potestas,	Ἀρχοντικὴ ἐξουσία.
Præceptor,	Καθηγητής.
Præcingo,	Ζωννύω.
Præclarus,	Ἔκλαμπρος.
Præcono,	Κηρύσσω.
Præda, & Rapina,	Ἁρπαγή.
Prædîco,	Προλέγω.
Prædicat,	Κηρύσσει.
Præduco,	Παραγράφω.
Præficio,	Προτάττω.
Præfectus,	Ἔπαρχος, Γαζοφύλαξ.
Præfor,	Προλαλῶ.
Prægustat,	Προγεύεται.
Præjudico,	Προκρίνω.
Præpositio,	Πρόθεσις.
Præpositus,	Προβληθείς.
Præsatum est,	Ἵπωται.
Præsectio,	Ἀποκοπή.
Præsidium,	Βοήθεια.
Præsidior,	Φρερῶ.
Præteritus,	Ὁ ἀμνήμων.
Prætor,	Στρατηγός.
Prætorium,	Στρατηγία.
Prandeo,	Ἀριστῶ.
Precatio,	Ἱκεσία.
Prensurium,	Ἶπος.
Primarium,	Πρωτεῖον.
Princeps,	Ἄρχων, Ἀρχὸς, Πρόεδρος, Πρωτοστάτης, Αὐτοκράτωρ.
Principatus,	Προεδρία.
Principium,	Ἀρχή.
Pristinus,	Ἀρχαῖος.
Privatus,	Ἰδιώτης.
Privignus,	Πρόγονος.
Privilegium,	Προνόμιον.
Proavia,	Προμάμμη.
Probo,	Δοκιμάζω.
Probatio,	Ἀπόδειξις.
Processit,	Προῆλθεν.
Processio,	Πρόδρομος.
Proconsul,	Ἀνθύπατος.
Procul,	Μακράν.
Procurator,	Ἐπίτροπος.
Procus,	Μνηστήρ.
Prodest,	Ὠφελεῖ.
Prodo,	Προδίδωμι.
Proditio,	Προδοσία.
Prœmium,	Θέμα.
Professio,	Ἐπιτήδευμα.
Professor,	Διδάσκαλος.

Profitetur,	Ἀπογράφει.
Profitetur,	Ἀπογράφεται.
Profugus,	Φυγάς.
Proicio,	Ῥίπτω.
Prolixè,	Προελκομένως.
Promiscuus,	Ἐπίκοινος.
Promisi per literas,	Ἐπηγγειλάμην κατὰ γράμματα.
Promissum,	Ἐπαγγελία.
Pronuba,	Παράνυμφος.
Prope,	Ἐγγύς. (νως
Properanter,	Ἐσπουδασμέ-
Propinquitas,	Συγγένεια.
Propitius,	Ἵλαος.
Proprium,	Ἴδιον.
Prosa oratio,	Πεζὸς λόγος.
Proscribo,	Προγράφω.
Prosecor,	Προπέμπω.
Protectio,	Σκέπη.
Providentia,	Πρόνοια.
Provincia,	Ἐπαρχία.
Proximus,	Ἔγγιστος.
Prurio,	Καπρῶ.
Pubes,	Ἔφηβος.
Publicani,	Δημόσιοι.
Publico,	Δημεύω.
Puduit,	Διετράπη.
Puer,	Παῖς.
Pugillaris,	Πινακίδιον, Δέλτον.
Pugnat,	Πολεμεῖ.
Pugnator,	Πύκτης.
Pulchritudo,	Κάλλος.
Pulex,	Ψύλλος.
Pulico,	Ψυλλίζω.
Pulli,	Ὀρνίθια.
Pumicem,	Κίσηριν.
Pumilio,	Νάνος.
Pungo,	Νύσσω.
Punctu,	Στιγμῇ.
Pupillus,	Ὀρφανός.
Pupilla,	Ὀρφανή.
Pupulus,(tum,	Ὄχλος.
Purgamen-	Κάθαρμα.
Purus,	Καθαρὸς, Λιτός.
Purus,	Ἁγνός.
Putator,	Κλαδευτής.
Puto,	Νομίζω.

Q

Quadra,	Βρόμος.
Quadrupedaria,	Ὑπὸ ζώων τετραπόδων ἀγωγή.
Quæro,	Ζητῶ.
Quæstio,	Ζήτημα.
Qualus,	Κόφινος.
Quamdiu,	Ἕως τοῦ.
Quamobrem,	Δι' ὃ πρᾶγμα.
Quantitas,	Ποσότης.
Quare?	Διὰ τί.
Quasi,	Ὡς ἂν εἰ.
Quasillarius,	Κοφινοποιός.
Queritur,	Αἰτιᾶται.
Querela,	Μέμψις.
Quies,	Ἡσυχία.
Quietus,	Ἥσυχος.
Quirinus,	Ἐνυάλιος.
Quomodo possum,	Ὡς δύναμαι.
Quoniam,	Ἐπειδή.
Quotiens,	Ποσάκις.

R

Rado,	Ξύω.
Ramus,	Κλάδος.
Ranæ,	Βάτραχοι.
Rapa,	Γογγυλίς.
Rapui,	Ἥρπασα.
Raptim,	Ἁρπαγίμως.
Rasorius,	Ξυστήρ.
Rationabiliter,	Εὐλόγως.
Rationalis,	Λογικός.
Reatus,	Ἔγκλημα.
Receptor,	Ὑποδοχεύς.
Reconde,	Ἀπόθες.
Rectores,	Ἀνάδοχοι.
Rectus,	Ὀρθός.
Rectè,	Ὀρθῶς.
Reda,	Ὄχημα.
Reddam,	Ἀποδώσω.
Redemere,	Ἐξαγοράζειν.
Refugium,	Καταφυγή.
Regaliter,	Βασιλικῶς.
Regina,	Βασίλισσα.
Regnabat Trojanorum,	Ἐβασίλευεν Τρώων.
Regnator,	Βασιλεύς.
Regulæ,	Κανόνες.
Religio,	Θρησκέα.
Reliquit,	Κατέλιπεν.
Remedium,	Ἴαμα.
Repetitio,	Ἐπανάληψις.
Repleo,	Ἀναπληρῶ.
Requirit,	Ἐπιζητεῖ.
Responsio,	Ἀπόκρισις.
Resultatio,	Ἠχώ.
Rete,	Δίκτυον.
Retinaculum,	Κατοχεύς.
Reverentia,	Ἐντροπή.
Revertitur,	Ὑποστρέφεται.
Reus,	Ἔνοχος.
Rex,	Βασιλεύς.
Ricinus,	Κρότων.
Rideo,	Γελῶ.
Ridiculum,	Γελοῖον.
Risus,	Γέλως.
Ritus,	Ἔθος.
Rivus,	Ὀχετός.
Rogo,	Παρακαλῶ.
Rogatio,	Κύρωσις.
Roma,	Ῥώμη.
Romanus,	Ῥωμαῖος.
Rosa,	Ῥόδον.
Rosarius,	Ῥοδοπώλης.
Rosatum,	Ῥοδωτόν.
Rotella,	Τροχειον.
Rotundum,	Στρογγύλον.
Robrica,	Μίλτος.
Rubrica,	Μίλτος.
Rudus, hoc,	Σορὸς γῆς.
Rugæ,	Ῥυτίδες.
Rugitus,	Ὄγκημα.
Rumpo,	Ῥήσσω.
Runcina,	Ῥυκάνη.
Rusticus,	Ἄγροικος.
Rusticatio,	Γεωργία.
Rustrum,	Ῥύγχος.

S

Sabana,	Σαβάνια.
Sacer,	Ἱερός.
Sacerdos,	Ἱερεύς.
Sacerdotium,	Ἱερωσύνη.
Sacramentum,	Ὅρκος.
Sacrificium,	Θυσία.
Sacrilegium,	Ἱεροσυλία.
Sacrimonium,	Ἱερωσύνη.
Sacrum,	Ἱερόν.
Sæculum,	Γενεά.
Sæpius,	Πλειστάκις.
Sagitta,	Βέλος.
Sagittarius,	Τοξότης.
Salsum,	Τάριχος.
Saltator,	Ὀρχηστής.
Salus,	Σωτηρία.
Saluta,	Ἄσπασαι.
Sanguis,	Αἷμα.
Sanus,	Ὑγής.
Sapiens,	Φρόνιμος.
Sapientia,	Σύνεσις, Σοφία
Sapio,	Φρονῶ.
Sapula,	Λαμβα.

Satago,	Ἀγωνια.
Satullus sum,	Κεκόρεσμαι.
Satureia,	Θύμβρα.
Saturitas,	Πλησμονή.
Saturitas,	Χορτασία.
Saturnus,	Κρόνος.
Scabies,	Ψώρα.
Scandalum,	Σκάνδαλος.
Scarabæus,	Κάνθαρος.
Scelus, Facinus,	Ἀνομία, Δυσσέβεια.
Scena,	Θυμέλη.
Scire,	Ειδεν.
Scopa,	Σάρον.
Scriba,	Γραμματεύς.
Scripta,	Γεγραμμένα.
Scriptor,	Γραφεύς.
Scripulum,	Γράμμα.
Scrofa,	Γρόμφαινα.
Sculpo,	Γλύφω.
Scuta,	Χαλκίον.
Scutarius,	Ὁπλίτης.
Sedes,	Καθέδρα.
Sedilia,	Θρόνοι.
Seductor,	Ἐνεδρευτής.
Semicinctum,	Ἡμιζώνιον.
Semuntiæ,	Κανθήλια.
Senatus,	Σύγκλητος.
Senex,	Γέρων.
Senior,	Πρεσβύτης.
Senescit,	Παλαιοῦται.
Senecta,	Γῆρας.
Sensatus,	Νουνεχής.
Separatio,	Χωρισμός.
Sepulchrum,	Τάφος.
Sepultura,	Ταφή.
Sequor,	Ἀκολουθῶ.
Serpens,	Ἑρπετόν.
Serra,	Μοχλός.
Servat,	Τηρεῖ.
Servio,	Δουλεύω.
Servitium,	Δουλεία.
Servitus,	Δουλεία.
Servus,	Δοῦλος.
Serva,	Δούλη.
Sessio,	Κάθισμα.
Sexus,	Γένος, Φύσις.
Sibila,	Σύρισον.
Sica,	Ξηρά.
Sicarius,	Φονεύς.
Siccitas,	Ξήρασις, Ξηρότης.
Sicco,	Ψύχω.
Sicut,	Καθώς.
Sigillum, Signaculum,	Σφραγίς.
Signum,	Σημεῖον.
Silentium,	Σιγὴ, Σιωπὴ, Ἡσυχία.

Siliqua,	Κεράτιον.
Silva,	Ὕλη.
Similis,	Ὅμοιος.
Simulacrum,	Ἱέρωμα.
Sine liberis,	Ἄπαις.
Singularis,	Μοναχός.
Sint,	Ἔστωσαν.
Sintex,	Βάτος.
Sinus,	Κόλπος.
Sitio,	Διψάω.
Sivila,	Σύρισον.
Sobrinus,	Ἀνεψιός.
Sobrius,	Νήφων.
Socerus,	Πενθερός.
Socius,	Κοινωνός.
Socrus,	Πενθερά.
Sol,	Ἥλιος.
Soliclatur,	Ἡλιάζεται.
Solidatur,	Ἡλιάζεται.
Solidum,	Στεῤῥόν.
Solitudo,	Μόνωσις.
Solum caligarium.	Κάσσυμα.
Solvo,	Λύω.
Solus,	Μόνος.
Solutio,	Λύσις.
Somnior,	Μεριμνῶ.
Somnus,	Ὄνειρος, Ὕπνος.
Sonus,	Ἦχος.
Sorbeo,	Ῥοφέω.
Sorbo,	Ῥυφῶ.
Sordidus,	Ῥυπαρός.
Sors,	Κλῆρος.
Sors infima,	Τύχη ὑστέρα.
Sortitio,	Λαχισμός.
Spado,	Εὐνοῦχος.
Spargo,	Ῥαίνω.
Specialiter,	Εἰδικῶς.
Species,	Εἶδος.
Speciosus,	Εὔμορφος.
Specto, (lum,	Θεωρῶ.
Spectacu-	Θεωρία.
Spectatio,	Θεωρία.
Spectator,	Θεατής.
Speculator,	Κατάσκοπος.
Spelunca,	Μάνδρα.
Spes,	Ἐλπίς.
Splendor,	Λαμπρότης.
Sponsio,	Συνθήκη.
Sponsus,	Νυμφίος.
Sponsa,	Νύμφη.
Sportulia,	Διανομή.
Spurius,	Νόθος.
Spurius,	Ἀκάθαρτος.
Stabilitas,	Ἀσφάλεια.
Stalis,	Ἀρχός.
Statera,	Ζύγιον.
Statim,	Αὐτίκα, Εὐθέως.

Statura,	Σώματος στάσις.
Status,	Ἀκμή.
Stellionatus,	Ἐπίθεσις, Κακουργία.
Stercus,	Κοπρία.
Sterne,	Στρῶσον.
Sterto,	Ῥέγχω.
Stips,	Ἔρανος.
Stipula,	Καλάμη.
Strigilis,	Ξύστρα.
Stringe,	Σφίγξον.
Studium,	Φιλόπονον.
Stuprum,	Μίασμα, Φθο-
Suasit,	Ἔπιθεν. (ρά
Suavissimus,	Ἥδιστος.
Subditas,	Ἐνεχειριασ͂ις.
Subside,	Ὑποκάθισον.
Subsigno,	Σφραγίζω.
Substantia,	Περιουσία, Ὑπόστασις.
Subtus,	Ὑποκάτω.
Succedo,	Διαδέχομαι.
Successor,	Διάδοχος.
Sucus,	Χυλός.
Sudo,	Ἱδρόω.
Sudor,	Ἱδρώς.
Suffero,	Ὑποφέρω.
Sufflo,	Φυσῶ.
Suffragium,	Ψῆφος.
Suffrago,	Βοηθῶ.
Summittit,	Ὑποβάλλει.
Summus,	Μέγιστος.
Summus sacerdos,	Ἀρχιερεύς.
Superbia,	Ὑπερηφανία.
Supplex,	Ἱκέτης.
Supponit,	Ὑποτάττει.
Supposititius,	Ὑποβολιμαῖος.
Supra fas,	Ὑπὲρ τὸ δέον.
Supra spon-	Ἐπὶ τοῦ ἐνηλά-
Surge, (dam,	Ἐγείρου. (του
Surgit,	Ἀνίσταται.
Susceptor,	Ὑποδοχεύς.
Suscribit,	Ὑπογράφει.
Sustinet,	Ἀνέχεται.
Susu,	Ἄνω.
Suum,	Ἴδιον.

T

Tabanus,	Οἶστρος.
Taberna,	Ἐργαστήριον.
Tabernarius	Κάπηλος.
Tabula,	Σανὶς, Δέλτος.
Tabularium,	Γραμματοφυλάκιον.
Taceo,	Σιωπῶ, Σιγῶ.

Tacite,	Σιωπηρῶς.
Tamen,	Ὅμως.
Tango,	Θιγγάνω, Ἅπτομαι.
Tardat,	Χρονίζει.
Tardat,	Βραδύνει.
Tardus,	Βραδύς.
Tarde,	Βραδέως.
Tarditas,	Βραδυτής.
Tartarus,	Βάραθρον.
Tego,	Σκέπω.
Tegulæ,	Κεραμίδες.
Temerator,	Παραβάτης.
Tempus,	Χρόνος, Καιρός
Temptat,	Πειράζει.
Tenebrosus,	Σκοτεινός.
Tepidum,	Χλιαρόν.
Terrigena,	Γηγενής.
Tergiversatur	Φυγοδικεῖ.
Testamentum,	Διαθήκη.
Testatio,	Διαμαρτυρία.
Testis,	Μάρτυρ.
Texo,	Ὑφαίνω.
Timet,	Φοβεῖται.
Timor,	Φόβος.
Timpus,	Κρόταφος.
Tinctor,	Βάπτης.
Tintinnaculum,	Κώδων.
Titulus,	Στήλη, Ἔλεγχος, Ἀναγραφή.
Toga,	Τήβεννα.
Tonat,	Βροντᾷ.
Tonitruum,	Βροντή.
Tondet,	Κουρεύει.
Torale,	Περίκλιτρον.
Tormenta,	Βάσανοι.
Torrens,	Χειμάῤῥους.
Tractatio,	Λογισμός.
Trade,	Παράδος.
Traditio,	Παράδοσις.
Trahe,	Σῦρον.
Tranquillum,	Γαληνόν.
Tremor,	Τρόμος.
Tribunal,	Βῆμα.
Tribunatus,	Δημαρχία.
Tribus,	Φυλή.
Tributum,	Συντέλεια, Φόρος, Τέλος.
Triumphus,	Θρίαμβος.
Triumphat,	Θριαμβεύει.
Tubæ,	Σάλπιγγες.
Tudicla,	Τορύνη.
Tules,	Παρίσθμια.
Tuli,	Ἦρα.
Tumultus,	Θόρυβος.
Tumultuatur,	Θορυβάζεται.
Tunc,	Τότε.
Turbidus,	Θολερός.
Turbinus,	Στρόμβος.
Turbo,	Ταράσσω.
Turbatus,	Θορυβασθείς.
Turmentum,	Βάσανος.
Tursus,	Καυλός.
Tussillæ,	Παρίσθμια.
Tussit,	Βήσσει.
Tutela,	Ἐπιτροπή.
Tutor,	Φροντιστής.

V

Vado,	Ὑπάγω.
Valde,	Λίαν.
Valet,	Ὑγιαίνει.
Valet,	Εὖ ἔχει.
Vanus,	Πέρπερος.
Vapulator,	Δαρητης.
Venabulum,	Ζιβύνη.
Venale,	Πράσιμον.
Venator,	Κυνηγός.
Vendo,	Πωλῶ.
Venio,	Ἔρχομαι.
Veni,	Ἦλθον.
Venia,	Συγγνώμη.
Venor,	Θηρεύω.
Venter,	Κοιλία.
Venum,	Πράσις.
Verbum,	Ῥῆμα, Λόγος.
Verbi gratia,	Λόγου χάριν.
Verminat,	Σκωληκιᾷ.
Versat,	Συνστρέφει.
Verus,	Ἀληθής.
Veritas,	Ἀλήθεια.
Vespera,	Ἑσπέρα.
Vestigator,	Ἰχνευτής.
Vestimenta,	Ἱμάτια.
Vestitus,	Ἔνδυμα.
Veto,	Κωλύω.
Vetus,	Παλαιόν.
Vetulus,	Γέρων.
Via,	Ὁδός.
Viator,	Ὁδοιπόρος.
Viator,	Ὁδηγός.
Vicinus,	Γείτων.
Victurus,	Ζώσιμος.
Victus,	Τροφή.
Viculus,	Κώμη.
Video,	Ὁρῶ.
Videre,	Εἰδεῖν.
Videtur,	Δοκεῖ.
Videns,	Δίκελλα.
Vigilo,	Γρηγορῶ.
Vinco,	Νικῶ.
Vinculum,	Δεσμὸς, Δέσμα.
Violenter,	Βιαίως.
Virga,	Ῥάβδος.
Virgo,	Παρθένη.
Virtus,	Δύναμις.
Viscus,	Ἰξός.
Viscum,	Ἰξός.
Vivo,	Ζῶ.
Vita,	Ζωή.
Vitalis,	Ζωτικός.
Vix,	Μόλις.
Ultimus,	Ἔσχατος.
Umbra,	Σκιά.
Unctor,	Ἀλείπτης.
Uncx,	Ὄνυξ.
Undæ,	Κλύδωνες.
Unicus,	Μονογενής.
Unioculus,	Μονόφθαλμος.
Uniuscujusque.	Ἑνὸς ἑκάστου.
Unxi,	Ἤλιψα.
Voco,	Καλῶ.
Volo,	Θέλω.
Voluntas,	Θέλησις.
Voluptas,	Ἡδονή.
Vomer,	Ὕνις.
Votum,	Εὐχή.
Vox,	Φωνή.
Urciolum,	Στάμνος.
Urinator,	Κολυμβητής.
Ursus,	Ἄρκος.
Uruca,	Κάμπη.
Usque hic,	Ἕως ὧδε.
Usualis,	Εὔχρηστος.
Usura,	Τόκος.
Usurula,	Τοκαρίδιον.
Usus,	Χρῆσις.
Usufructus,	Χρῆσις, Ἐπικαρπία.
Ut suum,	Ὡς ἴδιον.
Utilis,	Εὔχρηστος.
Utile,	Χρήσιμον.
Utilia,	Λυσιτελῆ.
Utitur,	Χρᾶται.
Utquid,	Ἱνατί.
Utricium,	Ἀσκίον.
Utrubi,	Ἑκατέρωθι.
Vulcanus,	Ἥφαιστος.
Vulgaris,	Κοινός.
Uxor,	Γαμετή.
Vulnus,	Τραῦμα.

Z

Zelat,	Ζηλοῖ.
Zelotypus,	Ζηλωτής

VOCABULORUM ALIQUOT INTERPRETATIONES SUPERIORIBUS ADDENDÆ.

A

Acer, Δριμύς.
Acervus, Σωρός.
Acrum, Δριμύ.
Actor, Πράκτης.
Actus, Πρᾶξις.
Acua, Ὕδωρ.
Acuæ, Ὕδατα.
Acucla, Ῥαφίς.
Acus, Βελόνη.
Adjudico, Φημί.
Admiratio, Θάμβος.
Æger, Νωθρός.
Æqualis, Ἴσος.
Agilis, Γοργός.
Agilitas, Γοργία.
Ait, Φησίν.
Alga, Φῦκος.
Alumnus, Θρεπτός.
Alvus, Νηδύς.
Annas, Νῆσσα.
Annus, Ἔτος.
Anser, Χήν.
Antiqua, Ἴτυς.
Antiquus, Ἀρχαῖος.
Antus, Ἄντυξ.
Aratrum, Ἄροτρον.
Arca, Σιστερνον.
Arcus cæli, Ἶρις.
Arbor, Δένδρον.
Arena, Ἄμμος.
Aries, Κριός.
Armentarius, Βουκόλος.
Asia, Ῥάμμα.
Asper, Τραχύς.
Asta, Ἔγχος.
Audacia, Θάρσος.
Avia, Μάμμη.
Avidus, Ἄπληστος.
Avis tarda, Ὦτος.
Auriga, Ἡνίοχος.
Aurora, Ἠώς.
Aurum, Χρυσός.
Avus, Πάππος.
Auxiliarius, Ἀρηγός.

B

Balbus, Ψελλός.
Balneaticum, Βαλανικόν.
Bellus, Καλός.
Beta, Σεῦτλον.
Bilinguis, Δίγλωσσος.
Buccilla, Ψωμός.

C

Caballarius, Ἱπποκόμος.
Calculum, Ψῆφος.
Caldam aquam Εὔκας.
Caligo, Ἀχλύς.
Callus, Τύλος.
Canalis, Χαράδρα.
Canale, Ῥεῖθρον.
Candela, Φανός.
Candelabrum, Λυχνία.
Canticum, Ὠιδή.
Cantor, Αἰστής.
Carmen, Ἔπος.
Carminat, Ξαίνει.
Cartilago, Λοναξ.
Caseum, Τυρόν.
Castus, Σεμνός.
Cauda, Οὐρά.
Cavea, Ζωγρον.
Causa, Δίκη.
Cena, Δεῖπνον.
Cera, Κηρός.
Certus, Βέβαιος.
Cicatrix, Οὐλή.
Cilicia, Ζύθος.
Cinctus, Ζώνη.
Cingulum, Ζωστήρ.
Circus, Ἱππόδρομος.
Clare, Τρανῶς.
Classis, Στόλος.
Clavus, Ἧλος.
Clavarius, Ἡλοκόπος.
Clunis, Γλουτός.
Coctum, Ἑφθόν.
Cogitator, Βουλευτικός.
Colober, Ὄφις.
Color, Χρῶμα, Χρώς.
Columna, Στύλος.
Contusio, Θλάσμα.
Corium, Βύρσα.
Corpus, Δέμας.
Corruptor, Φθορεύς.
Cortix, Φελλός.
Corvus, Κόραξ.
Coturnix, Ὄρτυξ.
Coxigat, Χωλαίνει.
Coxus, Λολος.
Creta, Γηρατις.
Crispus, Οὖλος.
Crudelis, Ὠμός.
Cubile, Εὐνή, Λέχος.
Culcita, Τύλη.
Cupido, Ἔρως.
Cura, Φροντίς.
Cursor, Δρομεύς.
Cursus, Δρόμος.
Cursus aquæ, Ῥεῦμα.
Cutis corporis, Δέρη.

D

Debitum, Χρέος.
Delectatio, Ἧδος.
Descendamus, Καταβῶμεν.
Dilectio, Ἀγάπη.
Diu, Δηθά.
Divinus, Μάντις.
Divinum, Θεῖον.
Dolor, Πόνος, Ὠδίν.
Donum, Δῶρον.
Dorsum, Νῶτον.

E

Emptiones, Ὠναί.
Emulatio, Ζῆλος.
Eques, Ἱππεύς.
Equo vincens, Ἱππόνικος.
Ernea, Κήλη.
Esca, Βρῶμα.
Existimavi, Ὠιήθην.
Extra, Ἐκτός.

F

Fabonialis, Ζεφύριος.
Facula, Λαμπάς.
Falsum, Πλαστόν.
Fama, Φήμη.
Faretra, Βελοθήκη.
Farrago, Χλόη.
Farsa, Νακτή.
Fascis, Δέσμη.
Fatuus, Μωρός.
Fel, Χολή.
Femus, Μηρός.
Fenestra, Θυρίς.
Fenum, Χόρτος.
Fenogrecum, Τῆλις.
Fenus, Δάνος.
Feræ, Ἄγρια.
Fermentum, Ζύμη.
Fervens, Ζεστόν.
Ferula, Νάρθηξ.
Fex, Τρύξ.
Fibula, Πόρπη.
Fides, Πίστις.
Fidelis, Πιστός.

Finis, Τέλος.
Fistula, Σύριγξ.
Flamma, Φλόξ.
Flavus, Πυῤῥός.
Fletus, Γόος.
Flos, Ἄνθος.
Fons, Πηγή.
Foras, Ἔξω.
Forfex, Ψαλίς.
Formica, Μύρμηξ.
Fortitudo, Ἰσχὺς, Ῥώμη.
Frica me, Τρίψον με.
Frigius, Φρύξ.
Frigus, Ῥίγος.
Frigidum, Ψυχρόν.
Frondis, Θαλλός.
Fructum, Καρπός.
Frumentum, Σίτος.
Frutex, Θάμνος.
Fullo, Γναφεύς.
Fumus, Καπνός.
Furnus, Ἰπνός.
Furor, Θυμός.
Fusile, Χυτόν.

G

Gallus gallinarius, Ἀλέκτωρ.
Gaudium, Χαρά.
Genus, Γένος.
Germanus, Κασίγνητος.
Gladium, Ξίφος.
Gleba, Βῶλος.
Gliris, Μυωξός.
Glires, Μυωξοί.
Gloria, Δόξα.
Gluttus, Βροκτος.
Gradus, Βαθμός.
Græcus, Ἕλλην.
Græcia, Ἑλλάς.
Grandis, Μέγας.
Granum, Κόκκος.
Gressus, Βάσις, Βῆμα.
Grex, Ἀγέλη.
Gula, Λαιμός.
Gustum, Γεῦμα.
Gutta, Ψακάς.

H

Herbarius, Βοτανικός.
Hirsutus, Δασύς.
Hirtus, Δασύς.
Homicida, Φονεύς.
Homicidium, Φόνος.
Honor, Τιμή.
Hordeum, Κριθή.
Hospes, Ξένος.
Hortus, Κῆπος.
Humor, Ἰχώρ.

I

Jecur, Ἧπαρ.
Jejunus, Νῆστις.
Ilium, Λαγών.
Imago, Εἰκών.
Imber, Ὄμβρος.
Imitatio, Μίμος.
Impetus, Ὁρμή.
Impleo, Γεμίζω.
Inaccessibilis, Ἄβατος.
Incogitatus, Ἄσκεπτος.
Incorruptus, Ἄφθαρτος.
Indecorus, Ἀπρεπής.
Indesinens, Ἄληκτον.
Indoctus, Ἀμαθής.
Indos, Ἴνδος.
Inextinguibilis, Ἄσβεστος.
Infelix, Ἀτυχής.
Inferna, Αΐδης.
Infructuosus, Ἄκαρπος.
Ingratus, Ἄχαρις.
Inhonestus, Ἀσχήμων.
Inpetigo, Λειχήν.
Inpudens, Ἀναιδής.
Inrationabilis Ἄλογος.
Intolerabilis, Ἄστεκτος.
Intonsus, Ἄκουρος.
Intro, Ἔνδον.
Intus, Εσον.
Invidia, Φθόνος.
Inutilis, Ἄχρηστος.
Ira, Ὀργή.
Juba, Χαίτα.
Junctum, Ζυγόν.
Junctura, Ζεῦξις.
Juno, Ἥρα.
Juratio, Ὅρκος.
Jus, Ζωμός.
Juscellarius, Ζωμοποιός.

L

Labium, Χεῖλος.
Labor, Κόπος.
Lacte, Γάλα.
Lactatus, Γαλαθηνόν.
Lacus, Ληνός.
Lamna, Λεπίς.
Lanugo, Χνοῦς.
Lasar, Ὀπός.
Latro, Ληστής.
Latus, Πλατύς.
Lavacrum, Λουτρόν.
Leges, Νόμοι.
Legulæ, Γλωσσίδες.
Lenticla, Φακῆ.
Lentus, Νωθής.
Lepus, Λαγός.
Lex, Νόμος.
Libidinosus, Ἀσελγής.
Libra, Λίτρα.
Licium, Μίτος.
Ligatura, Δῆμα
Limen, Οὐδός.
Liquamen, Γάρος.
Liquaminarius, Γαροπώλης.
Lixiva, Στακτή.
Locus, Τόπος.
Longus, Μακρός.
Longe, Μακράν.
Longitudo, Μῆκος.
Lorica, Θώραξ.
Lorum, Ἱμάς.
Lucerna, Λύχνος.
Lucifer, Φωσφόρος.
Lucium, Οὖρος.
Luctus, Πένθος.
Lucusta, Ἀκρίς.
Lumbus, Ὀσφύς.
Lupus, Λύκος.
Lupus marinus, Λάβραξ.
Lux, Φῶς.
Luxuriosus, Ἄσωτος.

M

Macusta, Βαυκη.
Malum, Σαπρόν.
Malum, Μῆλον.
Mala granata, Ῥόαι.
Mamma, Μαστός.
Mannua, Δραγμή.
Mars, Ἄρης.
Masculus, Ἄρσην.
Matta, Ψίαθος.
Medicamen, Φάρμακον
Mendax, Ψεύστης.
Meta, Καμπτήρ.
Micæ, Ψίχες.
Minus, Ἧττον.
Mirum, Θαῦμα.
Misericors, Ἐλεήμων.
Mitis, Πρᾶος.
Modicum, Ὀλίγον.
Mola, Μύλος.
Mollis, Ἁπαλός.
Momentum, Ῥοπή.
Monstrum, Μῦσος.
Morsus, Δάγμα.
Mortuus, Νεκρός.

Mortalis,	Θνητὸς, Βροτός.
Mos,	Ἔθος, Τρόπος.
Mula,	Ὁλκάς.
Mundare,	Καθαρίζειν.
Mustelus,	Γαλεός.
Mustela,	Γαλῆ.
Mustum,	Γλεῦκος.
Mutatus,	Ἠλλαγμένος.

N

Nares,	Ῥῖνες.
Nasus,	Ῥώθων.
Nauta,	Ναύτης.
Negligens,	Ἀμελής.
Nitum,	Νῆμα.
Notus,	Γνωστός.
Novacula,	Ξυρόν.
Nudus,	Γυμνός.
Nuditas,	Γυμνότης.
Nuptiæ,	Γάμοι.
Nuptiles,	Γαμιλῆς.

O

Oblivio,	Λήθη.
Obsonium,	Κρέας.
Occidens,	Δύσις.
Occulte,	Λάθρα.
Ociosus,	Ἀργός.
Odor,	Ὀσμή.
Olim,	Πάλαι.
Onus,	Γόμος.
Operculum,	Πῶμα.
Opilio,	Νομεύς.
Opus,	Ἔργον, Χρεία.
Oratio,	Εὐχή.
Orator,	Ῥήτωρ.
Os,	Ὀστοῦν.
Ostensio,	Δεῖγμα.
Ostium,	Θύρα.
Ovum,	Ὠόν.

P

Pallium,	Φᾶρος.
Palumbus,	Φάσσα.
Palus,	Ἧλος.
Pannus,	Ῥάκος.
Pannosus,	Ῥακας.
Par,	Ζεῦγος.
Passacriarium,	Ὑδρία.
Passer,	Στρουθός.
Pastor,	Ποιμήν.
Patella,	Λοπάς.
Pectus,	Στῆθος.
Pecus,	Θρέμμα.
Pellis,	Δέρμα.
Pellis lanata,	Νάκη.
Pessime,	Δεινῶς.
Pictoria,	Ζωγραφική.
Pistor,	Ἀρτοκόπος.
Plebs,	Δῆμος.
Plenum,	Μεστόν.
Plicate vestimenta,	Διπλώσατε τὰ ἱμάτια.
Pluvia,	Βροχή.
Polenta,	Ἄλφιτα.
Poline,	Ἄλφιτα.
Pollix,	Ψελλός.
Pollutus,	Χρανείς.
Polnus,	Τρῶμα.
Pondus,	Βάρος.
Porta,	Πύλη.
Positio,	Θέσις.
Possessio,	Κτῆμα.
Possessor,	Κτήτωρ.
Postremus,	Ἔσχατος.
Potio,	Πόμα.
Præsidium,	Φρουρά.
Pratum,	Λειμών.
Pravus,	Φαῦλος.
Premium,	Θῆμα.
Prensurium,	Ἶπος.
Princeps,	Ἀρχός.
Proferte,	Προενέγκατε.
Profugus,	Φυγάς.
Prudens,	Σοφός.
Psalmista,	Ψάλτης.
Psalmus,	Ψαλμός.
Publicus,	Δημόσιος.
Pudor,	Αἶδος.
Pugillaris,	Δέλτον.
Pugnus,	Γρόνθος.
Pulchrigeneris,	Καλλίγονος.
Pulchritudo,	Κάλλος.
Pulchritudine vincens,	Καλλίνικος.
Pullus,	Πῶλος.
Pulvis,	Χοῦς.
Purum,	Ψιλόν.
Pusillus,	Μικρός.
Pustella,	Φλυκτίς.
Pustellæ,	Φλυκτίδες.

Q

Quadra	Βρωμος.
Quies,	Ἡσυχία.
Quietus,	Ἡσύχιος.

R

Radius,	Κερκίς.
Ramus,	Κλάδος.
Rancidum,	Ταγγόν.
Ratio,	Λόγος.
Recentem,	Νεαρόν.
Rectus,	Ὀρθός.
Regnum,	Κράτος.
Regulus,	Βασιλίσκος.
Remus,	Κώπη.
Resultatio,	Ἠχώ.
Rex,	Ἄναξ.
Ricinus,	Κρότων.
Rima,	Ῥαγάς.
Risus,	Γέλως.
Rixa,	Μάχη.
Robrica,	Μίλτος.
Ros,	Δρόσος.
Rosa,	Ῥόδον.
Rota,	Τροχός.
Rubeum,	Ξανθόν.
Rubita,	Φρύνος.
Ruga,	Ῥυτίς.
Rusticus,	Ἄγροικος.
Rusticius,	Ἄγροικος.
Rustrum,	Ῥύγχος.

S

Sacrificium,	Θῦμα.
Sævus,	Χαλεπός.
Sagitta,	Βέλος.
Salvator,	Σωτήρ.
Salutaris,	Ὑγεινός.
Sanctus,	Ἅγιος.
Sanguisuga,	Βδέλλα.
Saponem,	Σάπονα.
Sapula,	Λαμψα.
Sarsor,	Ῥάπτης.
Saturia,	Θύμβρα.
Scabia,	Ψώρα.
Scabiosus,	Ψωρός.
Scalptor,	Γλύπτης.
Scriptor,	Γραφεύς.
Scripulum,	Γράμμα.
Scutra,	Λέβης.
Scutum,	Ὅπλον.
Sebes,	Λερος.
Sedis,	Θρόνος.
Semel,	Ἅπαξ.
Semen,	Σπέρμα.
Senex,	Γέρων.
Senectus,	Γῆρας.
Sententia,	Γνώμη.
Serra,	Πρίων.
Serra,	Μοχλός.
Siccum,	Ξηρόν.
Signum,	Σημεῖον.
Silices,	Χάλικες.
Silva,	Ὕλη.
Silvester,	Ὑλαῖος.
Simplex,	Ἁπλοῦς.
Simpliciter,	Ἁπλῶς.
Simplicitas,	Ἁπλότης.
Simulachrum,	Ξόανον.

Sine sensu,	Ἄνους.
Sine vitio,	Ἀσινής.
Sintex,	Βάτος.
Solus,	Μόνος.
Somnus,	Ὕπνος.
Sonus,	Ἦχος.
Sordes,	Ῥύπος.
Species,	Εἶδος.
Speculum,	Εἴσοπτρον.
Spes,	Ἐλπίς.
Spissum,	Πυκνόν.
Splendidus,	Λαμπρός.
Sporca,	Νιπιφη.
Spuma,	Ἀφρός.
Statim,	Εὐθύς.
Stella,	Ἀστήρ.
Strepitus,	Ψόφος.
Strigile,	Ξύστρα.
Strigile,	Ψήκτρα.
Stuprum,	Φθορά.
Sturnus,	Ψάρ.
Sturni,	Ψᾶρες.
Suavissimus,	Ἡδύτατος.
Subgingivæ,	Ὑπουλη.
Subter,	Ὑπό.
Sudavi,	Ἵδρωσα.
Sumen,	Οὖθαρ.
Sus,	Ὗς.

T

Tabanus,	Οἶστρος.
Tabola,	Σανίς.
Tactus,	Θίξις.
Tapetum,	Τάπης.
Tardus,	Βραδύς.
Taurus,	Ταῦρος.
Tela,	Ἱστός.
Tempestas,	Ζάλη.
Templum,	Ναός.
Tempus,	Χρόνος, Καιρός.
Tempus horæ,	Ὥρα.
Tenebra,	Ζόφος.
Tenuis,	Λεπτός.
Terræ hiatus,	Χάσμα.
Terræ motus,	Σασμός.
Theca,	Θήκη.
Tibia,	Αὐλός.
Timidus,	Δειλός.
Timor,	Φόβος.
Tinctor,	Βαφεύς.
Tinctum,	Βαπτόν.
Tinnitus,	Βόμβος.
Tintinacolum,	Κώδων.
Titio,	Δαλός.
Titulus,	Στήλη.
Torpor,	Νάρκα.
Trabes,	Δοκός.
Tremor,	Τρόμος.
Tribunal,	Βῆμα.
Tribunicius,	Δημαρχικός.
Tristitia,	Ἄχος.
Tuba,	Σάλπιγξ.
Tubera,	Ὕδνα.
Tumor,	Ὄγκος.
Turba lætantium,	Χορός.
Turbinus,	Στρόμβος.
Turdus,	Κίχλα.
Turpis,	Αἰσχρός.
Turris,	Πύργος.
Tursus,	Καυλός.
Tutila,	Ἕρκος.

V

Vænæ,	Φλέβες.
Vellus,	Πόκος.
Velox,	Ὠκύς.
Velociter,	Ὦκα, Ὠκέως.
Velum nauticum,	Ἄρμενον.
Venatio,	Θήρα.
Venenum,	Ἰός.
Verax,	Ἀληθής.
Veride,	Χλωρόν.
Vertigo,	Συστροφος.
Vespa,	Ἀνθηδων.
Vestigium,	Ἴχνος.
Via,	Ὁδός.
Vicinus,	Γείτων.
Vicinia,	Γειτονία.
Vidua,	Χήρα.
Victor,	Νικῶν.
Victoria,	Νίκη.
Vigilius,	Γρηγόριος.
Vimen,	Λύγος.
Vinea,	Ἄμπελος.
Vir fortis,	Ἥρως.
Viret,	Χλωραίνει.
Virtus,	Ἀρετή.
Viscera,	Σπλάγχνα.
Viscus,	Ἰξός.
Vita,	Λωμα.
Vita,	Βίος.
Vitulus,	Μόσχος.
Vituperatio,	Ψόγος.
Umerus,	Ὦμος.
Umor,	Χυμός.
Volumen,	Ιλις.
Vox,	Φωνή.
Urciolum,	Στάμνος.
Ursus,	Ἄρκος.
Usura,	Τόκος.
Usus,	Τριβή.
Uter,	Ἀσκός.
Uterus,	Γαστήρ.
Utilis,	Χρήσιμος.
Utilitas,	Χρηστότης.
Vulnus,	Ἕλκος.
Vulturnus,	Εὖρος.

LEXICON GRÆCOLATINUM VETUS,

in calce quorundam Cyrilli scriptorum inventum.

A

Ἄαπτος,	Intactus.
Ἄβαξ,	Abacus.
Ἀβαρὴς,	Non gravis.
Ἀβάσκαντος,	Infascinabilis.
ἀβασκάντως,	Sine fascino, Infascinate.
Ἄβατος,	Inaccessus. Invia, Devia.
Ἄβαφος,	Intinctus.
Ἀβέβαιος,	Infirmus, Instabilis, Incertus.
ἀβεβαιότης,	Infirmitas.
Ἀβέλτερος,	Insalus, Absurdus.
Ἀβίαστον,	Inviolatum.
Ἀβιὲς,	Sine vita.
Ἀβλαβὴς,	Inlesus, Innoxius, Innocuus, Innocens.
ἀβλάβεια,	Innoxia, Innocencia.
Ἀβλεψία,	Cecitudo.
Ἄβουλος,	Incogitans, Incónsultus.
ἀβουλία,	Inconsulium.
ἀβούλως,	Inconsulte.
Ἀβρὸς,	Glaver, Delicatus.
Ἀβροχία,	Siccitas.
Ἄβρωτον,	Inrosum, Inesum. (sus.
Ἄβυσσος,	hoc Profundum, Abys-
Ἀγαθὴ,	Bona, Benigna.
Ἀγαθὶς,	Globus, Glomus.
ἀγαθίδιον,	Globulus.
Ἀγαθὸς,	Bonus, Benignus.
ἀγαθότης,	Benivolencia, vel Bonitas.
ἀγαθοσύνη,	Bonitas, Benignitas.
ἀγαθοσύμβουλος,	Benesuasor, Consultus.
ἀγαθοποιὸς,	Benificus.
ἀγαθοθελὴς,	Benivolus.
Ἀγαλλίασις,	Leticia.
ἀγάλλομαι,	Exulto.
ἄγαλμα,	Simulacrum, Lernum.
ἀγαλματοποιὸς,	Fictor simulacri.
Ἄγαμος ἀνὴρ,	Celebs.
ἄγαμος γυνὴ,	Innupta.
ἀγαμία,	Celebatus.
Ἄγαν,	Nimium, Nimis.
Ἀγανάκτησις,	Indignacio.
ἀγανακτῶ,	Excandesco, Ringor, Indignor, Rinctus sum.
Ἀγάπη,	Dilectio.
ἀγαπῶ,	Amo, Diligo.
ἀγαπητὸς,	Amantissimus, Dilectissimus, Carissimus, Dilectus. Amans.
Ἀγγαρεύω,	Angario.
Ἀγγεῖον,	Vas.
Ἀγγελία,	Nunciacio.
ἄγγελος,	Nuncius, Nunciator, Renunciator.
ἀγγέλλῶ,	Indico, Nuncio.
Ἀγγρίζω,	Irrito.
ἀγγρισμὸς,	Irritacio.
ἀγγριστὴς,	Irritator.
Ἄγε,	Age, Duc, Educ.
ἄγε,	Heya.
ἄγε δὴ,	Agedum.
Ἀγέλαστος,	Inricus, Inrisibilis.
Ἀγέλη,	Grex.
ἀγελαῖος,	Gregarius, Gregalis.
ἀγελάρχης,	Armentarius, Gregarius, Dux gregis.
ἀγεληδὸν,	Gregatim.
Ἀγένειος,	Inbarbis.
Ἀγενὴς,	Degener.
ἀγένεια,	Ignobilitas.
Ἀγέρωχος,	Protervus, Insolens.
ἀγερωχία,	Adrogancia.
Ἄγευστος,	Inpastus.
Ἀγεώργητος,	Incultus, Inculta.
Ἁγιάζω,	Sanctifico.
ἁγίασμα,	Sanctificacio.
ἁγιασμὸς,	Sanctificacio, Lustrum, Sanctimonium.
Ἅγιος,	Sanctus.
ἁγιότης,	Sanctimonium, Sanctimonia, Sanctitas.
ἁγιωσύνη,	Sanctificacio, Sanctitas.
ἁγιώτατος,	Sanctissimus.
Ἀγκάλη,	Gremius, seu Gremium.
Ἄγκιστρον,	Hamus.
ἀγκιστρεύω,	Uncino.
Ἀγκύλη ποδὸς,	hic Poples.
ἀγκυλοκτόμπω,	Suffragino.
Ἄγκυρα,	Anchora.
Ἀγκὼν,	hoc Cubitum.
ἀγκωνόδεσμος,	hoc Cubital.
Ἄγλυφος,	Insculptus, Incelatus.
Ἄγλωσσος,	Elinguis.
Ἀγνεία,	Castitas, Castimonium.
ἀγνευτήριον,	Sacrarium.
ἀγνεύω,	Castitor.
ἀγνίζω,	Piago, Purifico.
ἀγνισμὸς, ἄγνισμα,	Lustracio, Purificacio.
ἀγνιστὴς,	Purificus.
Ἄγνοια,	Ignorancia, Inscicia.
Ἀγνὸς, ὁ καθαρὸς,	Castus.
ἀγνὸς, ὅθεν οἱ λυγοὶ,	Vimen.
Ἀγνοῶ,	Ignoro, Nescio. (cio.
Ἀγνωμοσύνη,	Perfidia, Fraus, Frauda-
ἀγνωμονῶ,	Tergiversor, Fidem solvo, Fidem rumpo.

ἀγνώμων, Perfidus, Fraudolentus, Inficiator.
Ἀγνῶς, Sincere.
Ἀγνωσία, Ignorancia, Inpericia.
ἄγνωστος, Ignotus, Incognitus.
Ἄγξις, Strangulacio, Suffocacio.
Ἀγονία, Sterilitas, Infertilitas.
ἄγονος, Sterilis, Infertilis, Infecundus.
Ἀγορὰ ἡ τῶν ὠνίων, Nundina.
ἀγορὰ, ὁ φόρος, hic Forus.
ἀγοράζω, Emo, Mercor, Comparo, Redimo.
ἀγοραῖος, Nundinator. Forensis.
ἀγορανόμος, Edilicius, Edilis.
ἀγορανομία, Edilitas.
ἀγορασία, Empcio, Mercacio, Comparacio.
ἀγοραστὴς, Emptor, Mercator, Redemptor.
ἀγοραστὸς, Empticius.
Ἄγρα, Venacio, Capcio.
Ἀγράμματος, Inlitteratus, Expers litterarum.
Ἄγραφος, Inscriptus.
ἄγραφον, Sine scriptura.
ἄγραφος διαθήκη, Nuncupacio.
Ἀγρία, Ferox.
ἀγριαίνω, Ferum facio.
ἀγριάμπελος, Labrusca.
ἀγρίδιον, Villula. hic Agellus.
ἀγριέλαιος, Oleaster.
ἀγριελάϊνα, Oleagina.
Ἀγρίμαιον, Ferina.
Ἄγριος, Ferox, Ferus, Efferus, Immanis.
ἄγριος τῇ ἀφῇ, Asper tactu.
ἀγριότης, Efferacio, Asperitas, Atrocitas, Feritas, Ferocitas, Immanitas.
ἀγριοκυνάρα, Carduus.
ἀγριομαλάχη, Hibiscus.
ἀγριόροδον, Saliuncula.
Ἀγρὸς, Ager, Villa, Rus.
ἀγροδίαιτος, Agricola.
ἀγροῖκος, Agricola, Rusticus.
ἀγροικία, Rusticitas.
ἀγροικικὸς, Ruricola, Rurester.
ἀγροῖκος μῦς, Bufo, Sorex silvestris.
ἀγρόνομος, Villicus.
ἀγροφύλαξ, Saltuarius.
Ἀγρυπνία, Lucubracio, Excubitum, Pervigilancia, Vigilium, Insomnia, Vigilia.
ἀγρυπνῶ, Lucubro.
ἄγρυπνος, Vigilicius.
ἀγρυπνητὴς, Vigil, Excubitor.
Ἀγρώστη, Gramen, Felox.
Ἀγυιὰ, Regio.
Ἀγύμναστος, Inexercitatus.
Ἀγύναιος, Sine uxore.
Ἀγύρτης, Circulator.
ἀγυρτία, Circulatorium.
Ἀγχίαλος, Juxta mare, Prope maro
Ἀγχιβαθὲς, Præaltum.
ἀγχιβαθὴς, Præaltus.
Ἀγχίνοια, Sagacitas, Experiencia, Prudencia.
ἀγχίνους, Sagax, Solers.
Ἀγχιστεία, Propinquitas, Adfinitas.
ἀγχιστὴς, Propinquus, Adfinis.
Ἄγχομαι, Angor.
ἀγχόνη, Laqueum, Suspensum.
ἀγχονιστὴς, Necator.
ἄγχω, Neco, Adfligo, Ango.
Ἄγω, Duco.
ἀγωγεὺς, Ductor. hoc Ductarium.
ἀγωγὴ, Judicium, Actio.
Ἀγὼν, Disciplina. Certamen.
ἀγωνία, Solicitudo.
ἀγωνίζομαι, Certo, Contendo.
ἀγωνιστὴς, Certator.
ἀγωνιῶ, Trepido. Satago.
ἀγωνοθέτης, Munerarius.
Ἀδάκρυτος, Inlacrimabilis. Infletus, Infleta.
Ἀδάμαστος, Indomitus.
Ἀδάπανος, Sine inpensa partus.
Ἄδαρτος, Incesus.
Ἄδεια, Facultas, Licentia.
Ἄδειπνος, Incenatus.
Ἀδέκαστος, ἀδωροδόκητος, Edecumatus.
Ἀδελφὸς, Frater.
ἀδελφὸς ὁμοπάτριος, Germanus, Consanguinius.
ἀδελφὴ, Soror.
ἀδελφὴ ὁμοπατρία, Germana.
ἀδελφιδοῦς, Fratruelis, Fratris filius.
ἀδελφικὸς, Fraternus.
ἀδελφόπαις, Fratris filius.
ἀδελφότης, Fraternitas, Germanitas
ἀδελφόθεν, Germanitus.
ἀδελφοκτόνος, Fratricida.
Ἀδεῶς, Licenter.
Ἄδηκτος, Inmorsus.
Ἄδηλος, Incertus.
Ἅδης, Infernus.
Ἀδηφάγος, Edax.
ἀδηφαγία, Edacitas.
Ἀδιάθετος, Intestatus, Intestabilis.
Ἀδιαίρετος, Indivisus.
Ἀδιάκριτος, Indiscretus.
Ἀδιαλάπτως, Sine intermissione.
Ἀδιαστίκτως, Indistincte.

Ἀδιάφθορος,	Incorruptus.
Ἀδιάφορος,	Promiscuus.
ἀδιαφόρως,	Indifferenter, Licencius.
Ἀδιαχώριστος,	Inseparabilis.
Ἀδίδακτος,	Indocilis, Indoctus.
Ἀδιήγητος,	Inenarrabilis.
Ἀδίκημα,	hæc Læsio.
ἀδικία,	Iniquitas, Injuria, Injusticia.
ἄδικος,	Injustus, Injurius, Iniquus.
ἀδικοῦμαι,	Ledor, Injuriam pacior.
ἀδικῶ,	Ledo, Noceo.
ἀδίκως,	Injuste.
ἀδικώτατος,	Periniquus, Iniquissimus.
Ἀδιόρθωτος,	Inemendabilis.
Ἀδιστάκτως,	Sine dubio.
Ἀδόκιμον,	Absurdum.
ἀδόκιμος,	Reprobus, Absurdus.
Ἀδολέσχης,	Fabulosus, Garrulus.
ἀδολεσχία,	Garrulitas, Argucia.
ἀδολεσχῶ,	Arguto, Garrio.
Ἄδοξος,	Ingloriosus, Ignobilis, Sine gloria.
ἀδοξία.	Dedecus. Ignobilitas, Ingloria.
ἀδοξίᾳ ἐμβάλλω	Dedecoro.
Ἄδουλος,	Sine servo.
Ἀδρανὴς,	Segnis, Inefficax, Socors, Ignavus, Inars.
ἀδράνεια,	Inercia, Ignavia, Socordia.
Ἀδρὸς,	Grandis.
Ἀδύνατος,	Inpotens, Non potens, Inpossibilis, Invalidus.
ἀδυναστία,	Inpotencia.
Ἀδυσώπητος,	Inexorabilis.
Ἄδυτον,	Adytum.
Ἄδω,	Canto, Cano.
Ἀδωροδόκητος,	Inmunis.
Ἀεὶ,	Semper.
ἀείδιος,	Perennis Eternus, Perpetuus, Sempiternus.
ἀειδιότης,	Eternitas, Perpetuitas, Perennitas.
ἀείμνηστος,	Memorabilis.
ἀέναον ὕδωρ,	Jugis aqua.
Ἀετὸς,	Aquila.
ἀετοφόρος,	Aquilifer.
ἀέτωμα,	Fastigium.
Ἀζήμιος,	Indemnus, Indemnatus
ἀζήμιον,	Indemnacio, Indemnitas.
Ἀζήτητος,	Inquestus.
Ἄζυγος,	Inpar, Dispar.
Ἄζυμος,	Sine fermento.
Ἄζωστος,	Discinctus.
Ἀηδία,	Tædium.
ἀηδίζομαι,	Tædeo.
ἀηδὴς,	Tædiosus, Parosus, Odiosus.
ἀηδῶς,	Tediose.
Ἀηδὼν,	Luscina.
Ἀήθης,	Insuetus, Insolens.
ἀήθεια,	Insolencia.
Ἀὴρ,	hic Aer.
Ἀήττητος,	Invictus, Insuperabilis.
Ἀθάνατος,	Inmortalis.
ἀθανασία,	Inmortalitas.
Ἀθέατος,	Invisibilis.
Ἀθέμιτος,	Infandus, Inlicitus, Profanus, Nefandus, Nefarius, Nefastus.
ἀθέμιτον,	Infandum, Nefas, Inlicitum.
ἀθεμιτοποιὸς,	Infanda faciens, Infanda gerens.
Ἀθεράπευτος,	Incurabilis, Insanabilis.
Ἀθέριστος,	Insecta.
Ἄθεσμος,	Inlicitus.
ἀθέσμως,	Inlicite.
Ἀθετῶ,	Reprobo.
Ἀθηνᾶ,	Minerva.
ἀθηναῖος,	Atheniensis.
Ἀθὴρ,	Arista.
Ἄθικτος,	Intactus, Inlibatus.
Ἀθλητὴς,	Athleta.
ἄθλιος,	Miser.
ἀθλιότης,	Miseria.
ἆθλον,	Missum.
Ἄθραυστος,	Inquassatus, Infractus.
ἀθροίζω,	Aduno, Glomero, Congrego.
ἄθροισμα,	Globus.
ἄθροισις,	Adunacio, Majoracio, Auctuacio.
ἀθροιστικῶς,	Catervatim.
ἀθρόως,	Summatim, Repentim.
Ἀθυμία,	Anxietas, Exanimacio, Animi depressio.
Ἀθῶος,	Ignocens.
ἀθώως,	Innocenter.
Αἴας,	Ajax.
Αἰγάγριον,	hæc Capriola.
αἴγαγρος,	Caper.
αἴγειον,	Caprina.
Αἰγιαλὸς,	hoc Littus.
αἰγιαλώδης,	Litturalis.
Αἰγίλωψ,	hæc Habena.
Αἰγίπαν,	Semicaper.
Αἴγειρος,	Alnus, Populus.
Αἰγόκερως,	Capricornus.
αἰγονόμος,	Caprarius.
αἰγὼν, ἡ μάνδρα,	Caprile.
Αἰδέσιμος,	Honestus. Prædicabilis,
αἰδεσιμώτατος,	Honestissimus.
Αἰδημόνως,	Pudice.
Αἰδήμων,	Modestus, Pudorosus, Verecundus, Podens.

αἰδοῖον, Pudimentum Pudendum, Penes.
αἰδὼς, Pudor, Pudicicia.
Αἰθάλη, Fuligo, Favilla.
Αἴθε, Utinam.
Αἰθὴρ, Æther.
αἰθρία, Serenitas.
αἴθριος, Apricus, Serenus.
αἰθριοποιῶ, Sereno.
Αἴθυια, hic Mergus, Fulica.
Αἴθω, Cremo.
Αἰκίζομαί σε, Verbero, Adfligo te, Mulcto te.
αἰκίζομαι ὑπὸ σοῦ, Affligor de te, Mulctor de te.
Αἴλουρος, Felax, hæc Catta.
Αἷμα, hic Sanguis.
αἷμα, λύθρος, Cruor.
Αἱμάσσω, Cruento, Sanguino.
αἱμάττω, Cruento, Sanguino, Sanguinor.
αἱματώδης, Sanguinolentus, Sanguineus.
αἱματῶδες, Sanguinolentum, Cruentum.
αἱμοπότης, Sanguinarius.
αἱμοῤῥαγῶ, Sanguinem fluo.
Αἴνιγμα, Quæstio, Prodigium.
αἰνιγματώδης, Monstruosus.
Αἶνος, ὁ ἔπαινος, Conlaudacio, Laus.
Αἶξ, Capra, Caprella.
αἰπόλος, Caprarius, Opilio.
Αἶρα, ἡ ἔσα ἐν τῷ (σίτῳ, Loleum.
Αἵρεσις, Potissimum.
Αἱρετώτερον, Condicio, Electio, Optio.
αἱροῦμαι, Opto, Eligo.
Αἴρω, Tollo, Extollo.
Αἰσθάνομαι, Sentio.
αἴσθησις, Sensus, Intellectus.
αἰσθητικῶς, Sensim.
Αἴσιος, Prosper seu Prosperus, Secundus.
αἰσίως, Prospere.
αἰσιοποιῶ, Obsecundo, Secundo.
αἰσιοποιηθήσεται, Prosperabitur.
Αἴσχιστος, Pessimus.
αἶσχος, Obprobrium, Dedecus.
αἰσχροκερδὴς, Turpilucris.
αἰσχρολογία, Turpiloquium.
αἰσχρὸς, Fœdus, Obcenus, Tur(pis.
αἰσχροποιῶ, Turpifacio.
αἰσχροποιὸς, Turpifactor, Turpator.
αἰσχρότατος, Fœdissimus.
αἰσχρότης, Turpitudo, Fœditas.
αἰσχύνη, Pudor, Pudencia.
αἰσχύνομαι, Pudet me.
αἰσχυντηρὸς, Pudens, Pudicus, Verecundus.
αἰσχύνω, Turpo, Fœdo.

Αἴτησις, Petitorium, Peticio, Postulacio.
αἰτητὴς, Petitor.
Αἰτία, Causa, Materia seu Materies, Titulus. Querimonia, Querella. Culpa, Noxa.
αἰτίασις, Accusacio, Conquestio, Incusatio.
αἰτιατικὴ, Accusativus.
Αἵτινες ἂν, Quæque.
αἵτινες δήποτε, Quæque, Quæcunque.
Αἴτιος, Nocens, Sons, Noxius, Reus.
αἰτιολογικὸς, Causativus.
αἰτιολογικοὶ, Causales.
αἰτιῶμαι, Criminor, Accuso, Culpo, Incuso, Causo.
Αἰτῶ, Posco, Postulo, Peto.
Αἰφνίδιον, Subito.
αἰφνίδιος, Repentinus, Subitanius.
αἰφνιδίως, Repente, Repentine, Subito.
Αἰχμάλωτος, Captivus.
αἰχμαλωσία, Captivitas.
αἰχμαλωτίζομαι, Captivor.
αἰχμαλωτίζω, Capto, Captivum duco.
αἰχμαλωτιστὴς, Captivator.
αἰχμὴ, Acies, Acumen.
Αἰὼν, Evum, Seculum.
αἰώνιος, Sempiternus, Eternus, Perpetuus, Perennis.
αἰώνιον, Sempiternum. Diuturnum.
αἰωνιότης, Eternitas, Perpetuitas. Diuturnitas.
Αἰῶρα, Gestacio.
αἰωρίζεται, Gestatur.
Ἀκαθαρσία, Inmunditas, Inmundicia, Inpuricia, Spurcicia, Inluvies.
ἀκάθαρτος, Pollutus, Inpurus, Inmundus, Obscenus.
Ἀκαθήκων, Inofficiosus.
Ἀκαθοσίωτος, Indevotus.
ἀκαθοσίωτον, Indevotum.
Ἀκαινοτόμητος, Inlibatus, Inlibata.
Ἀκαίρεος, Sincerus, Incolumis, Integer.
ἀκαίρεον, Integrum, Solidum.
ἀκαιρεότης, Integritas.
ἀκαιρέως, Sincere.
Ἀκαιρία, Importunitas.
ἄκαιρος, Inoportunus, Inportunus, Intempestivus.
ἀκαίρως, Intempestive.
Ἄκακος, Innocens.
Ἀκαλήφη, ἡ καὶ κνίς, Urtica.
Ἀκάλυπτος, Intectus, Inopertus.

Ἀκάματος,	Inlaboriosus. Indefessus
ἀκαμάτως,	Infatigabiliter.
Ἄκαμπτος,	Inflexus.
Ἄκανθαι,	hi Sentes.
ἄκανθα ἀνθρώπου καὶ ἰχθύος,	Spina.
ἀκανθυλλὶς,	Cardelis.
ἀκανθὼν, ὁ τόπος,	Dumetum, hæc Sencia.
ἀκανθώδης,	Sentosus, Spinosus.
Ἀκάρδιος,	Sine corde, Excors.
Ἀκαρπία,	Sterilitas, Infructuositas
ἄκαρπος,	Sterilis, Infructuosus.
Ἀκαταδίκαστος,	Indemnatus.
Ἀκατάληπτος,	Incomprehensibilis.
Ἀκατάλληλος,	Præposterus, Mutabilis.
Ἀκαταμάχητος,	Inexpugnabilis, Ineluctabilis.
Ἀκατανόητος,	Inconsideratus.
Ἀκατάπαυστος,	Insedabilis, Indesinens.
Ἀκαταπάλαιστος,	Inluctabilis.
Ἀκαταπόνητος,	Infatigabilis.
Ἀκαταπράϋντος,	Inplacabilis.
Ἀκατασκεύαστος,	Inconditus. Incompositus
Ἀκαταστασία,	Inconstancia.
Ἀκατάσχετος,	Incontentus.
Ἀκατέργαστον,	Infectum, Inoperatum.
Ἀκατηγόρητος,	Inaccusabilis.
Ἀκάτιον,	Cumba.
Ἄκαυστος,	Inustus.
Ἀκέλευστος,	Injussus.
Ἀκέραιος,	*vide* Ἀκαίρεος.
Ἀκέστρια, ἡ καμωπίστρια,	Sarcinatrix.
Ἀκιϐδήλως,	Sedulo.
Ἀκίνδυνος,	Sine periculo.
Ἀκινησία,	Inmobilitas.
ἀκίνητος,	Inmotus, Inmobilis.
Ἄκλαυστος,	Indeflebilis.
Ἀκλεὴς,	Inglorius.
Ἄκληρος,	Exsors.
Ἄκλητος,	Invitatus, Invocatus.
Ἀκμάζω,	Vigeo, Adolesco, Pubesco, Viresco.
Ἀκμαῖος,	Vegetus, Adultus, Maturus.
ἀκμὴ,	Maturitas, Vigor.
ἀκμὴ σιδήρου,	Acies.
ἀκμὴν, ἐπίρρημα·	Adhuc.
Ἄκμων,	Incus: hæc Cudis.
Ἄκναφος,	Rudis, Infollonicatus, Inpolitus.
Ἀκοὴ,	Auditus. Auris.
ἀκοΐδιον,	Auricula.
Ἀκοίμητος,	Insomnis, Indormis.
Ἀκοινώνητος,	Insociabilis, Sine societate.
Ἀκόλαστος, ὁ ἐξώλης,	Ganearius, Lascivus, Libidinosus.
Ἀκόλαστος, ὁ μὴ τιμωρηθεὶς,	Impunitus.

ἀκολάστως,	Impune.
Ἀκόλλητος,	Inglutinatus.
Ἀκολουθία,	Sequela, Consequencia.
ἀκόλουθος,	Secutor, Pedissequus: Consequens.
Ἀκόλουθος, ἐπὶ λόγου ἢ πράξεως,	Consentaneus.
ἀκόλουθον,	Congruum, Consequens, Consentaneum.
ἀκολουθῶ,	Sequor.
ἀκολούθως,	Convenienter, Consequenter.
Ἀκόνη,	Cos.
ἀκόνιον,	Coticula.
ἀκονητὴς,	Samiarius, Cociarius, Acuciator.
Ἀκοντίας, ὁ ὄφις,	Jaculis.
Ἀκονῶ,	Acuo.
Ἀκόντιον,	Jaculum, Tellum, Pilum.
ἀκόντισις,	Jaculacio, Jactus.
ἀκοντιστὴς,	Jaculator.
ἀκοντίζω,	Jactum jacio, Jaculor.
ἀκοντίου εἶδος,	Gesa, Spicula, Sparus.
ἀκόντιον Μακεδονικὸν,	Sarisa.
Ἀκοπίαστος,	Infatigabilis, Indefessus.
Ἀκόρεστος,	Insatiabilis, Insaturabilis
ἀκόρεστον,	Insaturabile, Inexsaturabile, Insaciabile.
Ἀκοσμία,	Dedecus.
ἄκοσμος,	Incomptus. Inhonestus.
Ἀκούρευτος,	Intonsus.
Ἀκούσιος,	Invitus.
ἀκουσίως,	Invite.
Ἄκουσμα,	Audicio.
Ἀκούω,	Audio, Ausculto.
Ἄκρα,	Summa.
ἀκρασία,	Intemperancia.
ἀκρασία, ἡ αἰσχρότης,	Incontinencia.
Ἄκρατον,	Merum, Purum.
ἀκρατάριον,	Mericulum.
ἄκρατος,	Intemperata.
ἀκρατὴς,	Incontinens, Intemperans.
ἀκρατίζω,	Janto.
ἀκρατισμὸς,	Jantaculum.
ἀκρατοπώλιον,	Meritorium.
Ἀκράχολος,	Vasanus.
ἀκραχολία,	Vasania.
Ἀκριϐὴς,	Certus. Cautus, Scrupulosus, Suptilis.
ἀκρίϐεια,	Cautela.
ἀκριϐέστατος,	Verissimus.
ἀκριϐολογία,	Veriloquium.
ἀκριϐῶς οἶδα,	Certe scio.
ἀκριϐὲς ἔχω,	Certum habeo.
Ἀκρὶς,	Lucusta.
ἄκριτον,	Injudicatum.
Ἀκρόασις,	Audiencia, Auscultacio, Auditus.

ἀκροατὴς,	Auditor.
ἀκροατήριον,	Auditorium.
Ἀκροβυστία,	Præpucium.
Ἀκροδάκτυλον,	Pollex.
Ἀκρόδρυον,	Cacumen rami.
Ἀκροθιγῶς,	Summatim, Carptim.
Ἀκροθίνια,	Ruticilia.
Ἀκρομάσθιον,	Gruma, Papilla.
Ἄκρον,	Apex, Summum, Cacumen, Fastigium, Culmen.
ἄκρον μαχαίρας,	Mucro.
Ἀκρόπαστον,	Parce salsum.
Ἀκρόπολις,	Arx.
Ἀκροστόλιον,	Rori.
Ἄκρος,	Summus.
Ἄκρουστος,	Inpercussus.
Ἀκροχορδάνη, ἡ μυρμηκιὰ,	Verruca.
Ἀκροῶμαι,	Audior.
Ἄκρυπτον,	Incelatum, Inabscondibile.
Ἀκρώρεια ὄρους,	Collis jugum.
Ἄκρως,	Summe, Eximie, Excellenter.
Ἀκρωτήριον,	Arx, Promontorium, Cacumen.
ἀκρωτηριάζω,	Trunco, Mutilo.
ἀκρωτηρίασις,	Truncacio, Mutilacio.
ἀκρωτηριασμὸς,	Mutilacio.
Ἀκταία, τὸ δένδρον,	Sambicus, Sambucus.
Ἀκτένιστος,	Inpexus.
Ἀκτὴ, ἡ τῆς θαλάσσης,	Actula, Ora.
ακτὴ, τὸ φυτὸν,	Sabucus.
Ἀκτὶς ἡλίου,	Radius.
ἀκτινοβολῶ,	Radio.
Ἄκτιστον,	Inconditum.
Ἄκυρος,	Irritus.
ἀκύρως,	Improprie.
ἀκυρωσία,	Arrogacio, Evacuacio, Irritum.
ἀκυρῶ,	Infirmo, Irritum facio, Arrogo.
Ἀκωκὴ,	Mucro.
Ἀκωλύτως,	Inprohibito, Licenter.
Ἄκων,	Invitus.
Ἀλαζονία,	Jactancia, Insolencia, Adrogancia.
ἀλαζονεύομαι,	Insolesco, Glorior, Jacto, Adrogo.
ἀλαζὼν,	Jactator, Gloriator, Adrogans.
Ἅλαι,	Salinæ.
Ἀλαλαγμὸς,	Jubilacio, Ejulacio.
ἀλαλάζω,	Ululo.
Ἄλαλος,	Elinguis, Mutus.
Ἀλγηδὼν,	Dolor.
ἀλγῶ,	Doleo, Rigeo.
Ἀλέπτης,	Unctor.
ἀλέφω,	Unguo.
Ἄλεκτος,	Infandus, Indicendus, Indictus.
Ἀλεκτρυὼν,	Gallus.
ἀλεκτρυοφωνία,	Gallicinium, Galli cantus.
Ἀλεξίκακος,	Depulsor.
Ἅλες,	Sales.
Ἄλεσμα,	Molacio.
ἀλεστὴς,	Molendinarius, Molator.
Ἀλετρίβανος,	hoc Pestillum.
Ἀλεύκαντος,	Incandidus.
Ἄλευρον,	Farina.
Ἀληθὲς,	Verum, Certum.
ἀληθέστερον,	Certius, Verius.
ἀληθέστατα,	Verissime.
ἀλήθεια,	Veritas.
ἀληθὴς,	Verus, Verax, Certus.
ἀληθινὸς,	Manifestus, Verax.
ἀληθινὸς,	Veriloquax, Veridicus.
ἀληθεύω,	Verum dico.
ἀληθῶς,	Vero, Certe.
ἀληθῶς γὰρ,	Enim vero.
Ἀλήθω,	Molo.
Ἀλήτης,	Erraticus, Erroneus, Vagus.
Ἀλθαία,	Hibiscum.
Ἁλιεὺς,	Piscator.
ἁλιεύω,	Piscor.
Ἁλίζω,	Insalio.
Ἄλιμμα,	Unguentum.
Ἀλίμενος,	Inportuosus.
Ἄλιξ,	hic Alix. singulariter tantum declinabitur.
Ἀνδράχνη,	Portacia.
Ἄνδρες Ῥωμαῖοι,	Quirites.
ἀνδρεῖος,	Fortis, Virilis.
ἀνδρεία,	Virtus, Fortitudo, Vigor
ἀνδρειότης,	Fortitas, Virilitas.
ἀνδριὰς,	Statua.
ἀνδριαντοποιὸς,	Statuarius.
ἀνδρικὸς,	Virilis.
ἀνδρίζομαι,	Navo.
ἀνδρίζου,	Viriliter age.
ἀνδρόγυνος,	Semivir.
ἀνδροληψία,	Concepcio.
ἀνδρὸς ἀδελφὴ,	Glos.
ἀνδρὸς ἀδελφὸς,	Levir.
Ἀνδροφόνος,	Homicida.
Ἀνεγείρω,	Resuscito, Excito.
ἀνεγείρομαι,	Resurgo.
Ἀνέγκλητος,	Inaccusabilis.
Ἀνεζωσμένος,	Alticinctus.
Ἀνέκαστος,	Inestimabilis.
ἀνέκαστον,	Infinitum, Inestimabile.
Ἀνεῖλον, ἀνέθρεψα	Sustuli.
Ἀνειλῶ,	Revolvo.
Ἀνειμένος,	Laxus, Solutus, Remissus.
Ἀνεκδιήγητος,	Inenarrabilis.

Ἀνέκαθεν,	Ab origine.
Ἀνεκδίκητος,	Inultus, Indefensus.
Ἀνεκλάλητος,	Ineffabilis.
Ἀνεκπλήρωτος,	Inexplebilis.
Ἀνεκτὸς,	Tollerabilis.
ἀνεκτότης,	Tollerabilitas.
Ἀνελεήμων,	Inmisericors, Inmitis.
Ἀνελεύθερος,	Inliberalis.
Ἀνέλκω,	Reduco.
Ἀνέλπιστος,	Desperatus, Insperatus.
Ἀνέμητος,	Indivisus.
Ἀνεμίζω,	Ventilo.
ἄνεμος,	Ventus.
ἀνεμώδης,	Ventosus.
ἀνεμώνη,	Vaccinium, Saliuncula.
ἀνεμώνιον,	Vaccinium.
Ἀνένδυτος,	Investis.
Ἀνενέργητος,	Inefficax.
Ἀνεξάλειπτος,	Indelebilis, Indeletus.
Ἀνεξευμένιστος,	Inexorabilis.
Ἀνεξερεύνητος,	Inextricabilis.
Ἀνεξέταστος,	Inconsultus.
Ἀνεξίκακος,	Paciens.
ἀνεξικακία,	Clemencia, Paciencia.
ἀνεξικακώτατος,	Clementissimus, Pacientissimus.
Ἀνεξιλέωτος,	Inexorabilis, Inplacabilis.
Ἀνεξιχνίαστος,	Investigabilis.
Ἀνεπαφρόδιτος,	Invenustus.
Ἀνέπαφος,	Intactus.
Ἀνεπίληπτος,	Inreprehensibilis.
Ἀνεπιλόγιστος,	Inrecogitatus.
Ἀνεπιμέλητος,	Incuratus.
Ἀνεπιεικὴς,	Inmodestus.
Ἀνεπιτήδειος,	Incongruus, Inabilis.
Ἀνεπίφθονος,	Sine invidia.
Ἀνέργαστος,	Infectus.
Ἀνερεύνησις,	Perscrutacio, Indagacio.
ἀνερευνῶ,	Rimo, Scrutor.
Ἀνερώτητος,	Inconsultus.
Ἀνέρχομαι,	Subeo, Scando, Ascendo.
Ἄνεσις,	Requies, Remissio, Ocium, Laxacio.
Ἀνεσταλμένος,	Alticinctus.
Ἀνέτοιμος,	Inparatus.
Ἄνετος,	Ociosus, Remissus.
ἀνετῶς,	Ociose, Remisse.
ἀνετώτερον,	Remissius.
Ἄνευ,	Sine, Absque, Præter, Citra.
ἄνευ χρήσεως,	Inusitate.
ἄνευ τινὸς,	Sine ullo, Sine aliquo.
ἄνευ διαπορίας,	Sine cunctacione.
ἄνευ δισταγμοῦ,	Sine dubitacione.
ἄνευ ἀντιῤῥήσεως,	Sine controversia.
ἄνευ ἀντιλογίας,	Sine controversia, Sine contradiccione.
ἄνευ ἀμφιβολίας,	Sine dubitacione.
ἄνευ ἀμφισβητήσεως,	Sine controversia, Sine dubitacione.
ἄνευ ἀναβολῆς	Sine dilacione, Sine procrastinacione.
ἄνευ διαλείμματος.	Sine intermissione.
ἄνευ μελλησμοῦ	Sine procrastinacione.
ἄνευ μέμψεως,	Sine querella.
ἄνευ παρολκῆς	Sine dilacione.
ἄνευ πραγματείας.	Sine nundinacione.
ἄνευ ὑπερθέσεως.	Sine dilacione.
Ἀνεύθυνος,	Insons, Innocens.
Ἀνεφάνη,	Exorta est, Apparuit.
Ἀνέφικτος,	Intactus, Incomprehensibilis.
Ἀνεφύη,	Orta est.
Ἀνέχομαι,	Pacior, Sustineo.
Ἀνέψητος,	Incoctus.
Ἀνεψιὸς,	Adfinis, Consobrinus, Sobrinus.
Ἀνεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν ἀῤῥένων,	Patruelles.
Ἀνεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν,	Amitini.
ἀνεψιά,	Consobrina.
ἀνεψιότης,	Consobrinitas, Sobrinitas.
Ἀνεωγὸς,	Apertum, Patefactum.
ἀνεωγὼς,	Apertus, Patulus, Propatulus.
ἀνεωγότως,	Patule.
Ἄνηβος,	Inpubis, Inpubes.
Ἀνήδονος,	Injocundus, Insuabis.
Ἄνηθον,	Anethum.
Ἀνήκεστος,	Intollerabilis, Intollerandus.
Ἀνήκειν,	Pertinere.
ἀνήκει,	Attinet.
Ἀνηλεὴς,	Inmitis, Inmisericors.
Ἀνήλωσεν,	Consumpsit, Absumpsit.
Ἀνήμερος,	Inmitis, Inmansuetus.
ἀνημερότης,	Inclemencia.
Ἀνὴρ,	Vir.
ἀνὴρ γυναικὸς,	Maritus.
ἀνὴρ Ῥωμαῖος,	Quiritis.
Ἀνηρέθη,	Sublata est.
ἀνῃρημένος,	Peremptus.
Ἀνήσυχος,	Inquietus.
Ἀνθέλκω,	Retraho.
Ἄνθεμις,	Ligustrum.
Ἀνθερεὼν,	Mentum, Submentum.

Ἀνθεὼν,	Viridarium.
ἀνθηδὼν, εἶδος σφηκὸς,	Vespa.
ἀνθήλη,	Cannas arciva ulva.
ἀνθηρὸς,	Florus, Viridis, Floridus.
ἀνθίας, ὁ ἰχθὺς,	Alupia.
ἄνθιμος,	Floralis.
ἄνθινον χρῶμα,	Floralis color.
Ἀνθίσταμαι,	Obsto, Obsisto, Resisto.
Ἀνθολογῶ,	Flores lego.
Ἀνθομολογία,	Repromissio.
Ἀνθορισμὸς,	Restipulacio.
Ἄνθος,	Flos.
ἀνθοφόρος,	Florifer.
Ἀνθρακιὰ,	Ramalis prunarum.
ἀνθρακοθήκη,	Cella carbonaria.
ἀνθρακοπώλης,	Carbonarius.
ἄνθραξ,	Carbo.
Ἀνθρώπιον,	Homullus.
ἀνθρωπάριον,	Homullus, Homoncio.
ἀνθρώπινος,	Humanus.
ἀνθρωπίνως,	Humaniter.
ἀνθρωπότης,	Humanitas.
ἀνθρώπειον δέρμα,	Cutis.
ἀνθρωπόθεν,	Humanitus.
ἀνθρωποκτόνος,	Homicida.
ἀνθρώπου κόμη,	Cesaries.
Ἀνθύπατος,	Procunsul.
ἀνθυπατεία,	Procunsulatus.
ἀνθυπατικὸς,	Procunsularis.
Ἀνθῶ,	Virido, Floreo, Floresco Vireo, Polleo, Vigeo.
ἀνθῶν,	Frondens, Pollens.
ἀνθὼν, ὁ τόπος,	Viridarium.
Ἀνία,	Meror.
ἀνιαρὸς,	Mæstus.
Ἀνίατος,	Insanabilis, Inmedicabilis.
Ἀνίερος,	Profanus.
Ἀνίημι,	Relaxo. Reficio.
Ἀνίκητος,	Invictus.
Ἀνίπταμαι,	Evolo.
Ἄνιπτος,	Inlotus.
Ἄνισος,	Dispar, Inpar, Inequalis.
ἀνισότης,	Inequalitas.
Ἀνίσταμαι,	Resurgo, Exurgo.
Ἀνίσχυρος,	Infirmus, Invalidus.
ἀνισχυρότης,	Infirmitas.
Ἀνιχνεύω,	Investigo.
Ἀνιῶ,	Conrusco, Offendo.
ἀνιῶμαι,	Mereor.
Ἀννῶνα,	Salarium.
Ἀνόδευτος,	Invius, Invia, Avius.
ἀνόδια,	Avia.
Ἄνοδος,	Ascensus, Ascensio.
Ἄνοζος, ὁ μὴ ἔχων ὄζους,	Enodis.
Ἀνόητος,	Ineptus, Mente captus.
ἀνόητος πάνυ,	Stultus, Stolidus.
ἄνοια,	Demencia, Stulticia, Socordia, Vecordia, Insipiencia.
Ἀνοίγομαι,	Patefacio, Oppando, Reclaudo, Resero.
ἀνοίγω,	Aperio, Resero, Pando, Expando.
Ἀνοικοδομῶ,	Exædifico.
Ἀνοικτὸς,	Apertilis, Apertus.
ἀνοῖξαι,	Pandere, Aperire, Reclaudere.
ἄνοιξις,	Apertura, Adapercio.
Ἄνομος,	Inlex, Injustus, Iniquus, Scelestus.
ἀνομία,	Scelus, Sceleritas, Iniquitas.
Ἀνόμοιος,	Absimilis, Dissimilis.
ἀνομοιῶ,	Dissimilo.
ἀνομοιότης,	Dissimilitudo.
Ἀνόνητος,	Infructuosus.
Ἄνοπλος,	Inermis.
Ἀνορεξία,	Fastidium.
Ἀνορθῶ,	Arrigo, Erigo.
Ἀνορύσσω,	Subverto.
Ἄνοσμον,	Inodoratum.
Ἀνοσιώτατος,	Sceleratissimus, Scelestissimus.
Ἄνοστος,	Insulsus.
Ἄνους,	Amens, Demens.
Ἀνοχὴ,	Laxamentum.
ἀνοχὴ, ἡ ἐν πολέμῳ ὑπέρθεσις,	Induciæ.
Ἀνταγωνιστὴς,	Emulus.
Ἀνταίρω,	Rebellor.
Ἀνταλλάσσω,	Summuto, Cambio.
ἀνταλλαγὴ,	Permutacio.
ἀντάλλαγμα,	Summutacio, Commutacio.
Ἀνταμείβω,	Summuto.
ἀνταμείβομαι,	Remunero.
ἀντάμειψις,	Permutacio, Submutacio.
Ἀνταποδίδωμι,	Retribuo.
ἀνταπόδοσις,	Retribucio.
Ἀνταποτιννύω,	Reluo.
Ἀνταρσία,	Rebellacio.
ἀντάρτης,	Rebellio, Perduellio.
Ἀντασπάζομαι,	Resaluto.
Ἀνταύγεια,	Reluminacio.
Ἀντέλλογος,	Compensacio.
Ἀντεπόπτευσις,	Reputacio.
Ἀντενεχυριάζω,	Repignero.
ἀντενέχυρον,	Obses.
Ἀντεξετάζω,	Confero.
Ἀντεπάγω,	Refero.
Ἀντέπαρχος,	Subpræfectus.
Ἀντεπενεχθεὶς,	Relatus.

Ἀντεπερείδομαι, Obnitor, Renitor.

Ἀντεπερωτῶ, Restipulo.

ἀντεπερώτησις, Restipulacio.

Ἀντεπιχειρῶ, Reconor.

Ἀντεπιφέρω, Refero.

ἀντεπιφορὰ, Relacio.

Ἀντέπραξεν, Offuit.

Ἀντεραστὴς, Rivalis.

Ἀντερείδω, Obicio.

Ἀντηχῶ, Resono.

Ἀντὶ, Pro.

Ἀντιβαίνω, Obsto.

Ἀντιβάλλω, Recognosco.

ἀντίβαλε, Confer.

Ἀντιβιάζομαι, Renitor.

Ἀντιβλέπω, Respicio.

Ἀντιβολῶ, Oro, Quæso, Precor.

ἀντιβόλησις, Oracio, Quæscio, Postulacio.

Ἀντιγράφω, Rescribo.

ἀντιγραφεὺς, Dictator, Rescriptor.

ἀντιγραφὴ, Dictatura, Rescriptum.

ἀντίγραφον, Rescriptum. Exemplum, Exemplar.

Ἀντιδιαστολὴ, Restincio.

Ἀντιδίδωμι, Restituo.

Ἀντέχω, Detineo, Inhibeo, Prohibeo.

Ἀντίδικος, Adversarius, Obtractator, Contrarius.

ἀντιδικία, Adversacio, Obtractacio.

ἀντιδικῶ, Adversor, Reluctor.

ἀντιδίκησις, Refragacio.

ἀντιδικασία, Adversacio.

Ἀντιδιώκω, Obtracto.

Ἀντιδιατάσσομαι, Superordino.

Ἀντίδοτος, Aptidotum.

Ἀντίδωρον, Remuneracio.

Ἀντίζηλος, Emulus.

Ἀντίθεσις, Opposicio, Objectus, Obtentus, Oppositus.

Ἀντικαταλλαγὴ, Cambitas, Permutacio.

Ἀντικαθιστᾷν, ἐπὶ δένδρων, Subserere.

Ἀντικαθίσταμαι, Suffero. Sufficio.

ἀντικαθιστάμενος Altercator.

ἀντικατάστασις, Restitucio, Refectio, Redibicio.

Ἀντικαταλλάσσω, Permuto.

Ἀντίκειμαι, Obsto, Refragor, Officio.

ἀντικείμενος, Adversarius, Obtrectator.

ἀντικείσεται, Oberit.

Ἀντίκλειθρον, Adulterina clabis.

Ἀντικρούω, Offendo.

Ἀντικνήμιον, Tibia.

Ἀντικοτῶ, Obstigilo, Obtrecto, Officio.

ἀντικότησις, Offensio.

Ἀντικρὺ, Adversus, Contra.

Ἀντιλαμβάνομαι, Suscipio, Affecto.

Ἀντιλάμπω, Refulgeo.

Ἀντιλέγω, Contradico, Reclamo.

Ἀντιλήπτωρ, Susceptor, Adjutor.

Ἀντιλογία, Contradiccio, Refragacio, Reclamacio.

Ἀντιλοιδορῶ, Remaledico.

Ἀντιμάχομαι, Repugno, Reluctor.

ἀντιμάχησις, Repugnacio, Refragacio.

Ἀντιμισθία, Mercedis retribucio.

Ἀντινομία, Lex contraria.

Ἀντίον, ἔνθα ὑφαίνουσιν αἱ γυναῖκες, Insublum.

Ἀντιπαθὴς, Contrarius, Pervicax.

Ἀντίπαις, Juvenis, Pueraster.

Ἀντίπαλος, Emulus, Emulator, Pugnator.

Ἀντιπαραβάλλω, Repulso. Confero.

Ἀντιπαραγραφὴ, Replicacio, Proscripcio.

Ἀντιπαλαίω, Obluctor, Reluctor.

Ἀντίπαις, Pueraster.

Ἀντιπατάσσω, Repercucio.

Ἀντιπαίω, Repercucio.

Ἀντιπαραδίδωμι, Remancipo.

Ἀντιπαραχωρῶ, Reconcedo.

Ἀντιπέμπω, Remitto.

Ἀντίπεραν τοῦ ποταμοῦ, Trans fluvium.

Ἀντίπεραν τῆς θαλάσσης, Trans mare.

Ἀντιπλέκω, Retorqueo.

Ἀντιπλήσσω, Repercucio.

Ἀντιπολεμῶ, Rebello, Repugno.

ἀντιπολέμησις, Rebellacio.

Ἀντίποδες, Inferiores pedes, Adversi pedes.

Ἀντιποιοῦμαι, Adfecto.

Ἀντιπράττω, Officio.

Ἀντιπρεσβευτὴς, Prolegatus.

Ἀντιπροσαγορεύω, Resaluto. Rehisco.

Ἀντίρρησις, Altercacio, Refragacio, Controversia.

Ἀντίρροπος, Equelibris.

Ἀντισκοτῶ, Obsto.

ἀντισκοτήση, Officeret.

ἀντισκότησις, Obstaculum.

Ἀντίστασις, Obstaculum.

Ἀντιστρατεύομαι, Adversus milito.

Ἀντιστρατηγὸς, Proprætor.

Ἀντισταθμίζω, Repenso, Rependo.

ἀντίσταθμον, Repensum.

Ἀντιστηρίζω, Firmo.

Ἀντιστρέφω, Obverso, Retorqueo, Converto.

Ἀντισῶ,	Redæquo.
Ἀντιταμίας,	Proquæstor.
Ἀντίταξις,	Refragacio.
ἀντιτάσσομαι,	Refragor, Reluctor.
Ἀντιτίθημι,	Obdo, Obtendo, Obicio, Oppono.
Ἀντιτυπία,	Repercussio.
ἀντίτυπον,	Exemplum, Exemplar, Instar.
ἀντιτύπτω,	Repercucio, Refreno.
Ἀντιφάρμακον,	Remedium.
Ἀντιφθέγγομαι,	Respondeo, Reclamo.
Ἀντιφωνῶ,	Constituo.
ἀντιφώνησις,	Pecunia constituta.
Ἀντιχαίρω,	Rehisco.
Ἀντίχειρ,	Pollex.
Ἀντιψηλαφῶ,	Obtracto.
Ἀντιψηφίζομαι,	Refragor.
Ἀντλῶ,	Haurio.
ἄντλησις,	Haustus.
ἀντλητήριον,	Hauritorium.
ἀντλία,	Sentina.
Ἄντρον,	Añtrum.
Ἄντυξ,	Pertica temo virg
Ἀντωνυμία,	Pronomen.
Ἄνυδρος,	Inaquosus, Siccus.
Ἀνυπέρβλητος,	Iñexsuperabilis.
Ἀνυπερθέτως,	Inmoranter, Incunctanter: Proculdubio.
Ἀνυπόγραφον,	Sine scriptore.
Ἀνύποιστος,	Intollerandus, Intollerabilis.
ἀνυποιστότης,	Intollerabilitas.
Ἀνυπόκριτος,	Infictus, Non fictus.
Ἀνυπομένητος,	Intollerandus.
Ἀνυπόστατον, τὸ μὴ ὑφεστὸς,	Sine substancia.
Ἀνυπόστροφος,	Inremeabilis, Inreparabilis.
Ἀνυπότακτος,	Indomitus.
Ἄνυσις,	Efficacitas, Effectus.
ἀνυστικὸς,	Efficax.
ἀνύτης,	Gerulus, Efficax.
Ἀνυφαίνω,	Retexo.
ἀνύφαντος,	Intextus.
Ἀνύω,	Efficio, Conficio, Exequor.
Ἄνω,	Suso, Supra, Super.
ἄνω κάτω,	Susum deorsum.
ἀνώγιον,	Superficium.
ἄνωθεν,	Desuper. Supernis.
Ἀνώμαλος ἄνθρωπος,	Inequalis.
ἀνώμαλος τόπος,	Inequalis, Sine planicie.
ἀνωμαλία,	Inconstancia.
Ἀνώνυμος,	Sine nomine, Famosus, Abhominandus.
Ἀνώτατος,	Summus.
ἀνώτερος,	Superior.
Ἀνωφελὴς,	Incommodus, Inutilis, Infructuosus.
ἀνωφελία,	Incommoditas.
ἀνωφελῶς,	Inutiliter.
Ἀξία,	Meritum, Dignitas.
Ἀξιάγαστος,	Memorabilis.
ἀξιάγαστον,	Operæ pretium, Memorabile.
Ἀξίνη,	Dolabra: hoc Dolabrum.
Ἀξιόλογος,	Honestus.
ἀξιόλογον,	Operæprecium.
ἀξιολογώτατος,	Dignissimus.
ἀξιολογότης,	Honestitas.
Ἄξιον λόγου,	Operæ precium.
Ἀξιομνημόνευτος,	Commemorabilis, Memorabilis.
Ἀξιόπιστος,	Honestus, Idoneus.
ἀξιοπιστία,	Honestitas.
Ἄξιος,	Dignus.
ἄξιος ἐπαίνου,	Laudabilis.
ἀξιοσπούδαστον, ἄξιον σπουδῆς,	Operæ precium, Favorabile.
ἀξιοῦμαι,	Mereo.
ἀξιωθῇ, ἢ γένηται ἄξιος,	Meruerit.
ἀξιόχρεως,	Idoneus.
ἀξίωμα,	Dignacio, Dignitas, Honos, Meritum, Stipendium.
ἀξιωματικὸς,	Honorarius.
ἀξίωμα στρατιωτικὸν,	Scutarium.
ἀξίωμα στρατιωτικὸν φέρων,	Stipendiarius, Scutarius.
ἀξίωσις,	Peticio, Oratio, Postulacio, Desiderium. Prærogativa.
ἀξίως,	Merito, Digne.
ἀξιῶ,	Desidero, Oro, Postulo, Posco. Mereor.
Ἄξυστον δόρυ,	Sarisa.
ἄξυστος ὕλη,	Rudis materia.
Ἄξων,	Axis.
Ἄοδος,	Invius.
Ἄοζος, ὁ μὴ ἔχων ὄζον,	Enodus.
Ἀοίδιμος,	Memorabilis.
Ἀοίκητος,	Inhabitabilis.
Ἄοκνος,	Inpiger, Infessus.
ἀόκνως,	Inpigre.
Ἀόρατος,	Invisibilis, Inauspicabilis.
Ἀόριστος,	Infinitus.
ἀόριστον,	Inperfectum, Infinitum
ἀορίστως,	Sine fine.
Ἄορνον,	Avernum.
Ἀπαγγελία,	Nunciacio, Renunciacio.
ἀπαγγέλλω,	Denuncio, Adnuncio, Enuncio.

Ἀπαγόρευσις, Renunciacio, Interdictum.
ἀπαγορεύω, Abdico, Interdico, Renuncio.
Ἀπαγοράζω, Redemo.
Ἀπάγχομαι, Suspendo me.
Ἀπάγω, Abduco, Verro, Deduco, Perduco, Seduco.
ἀπαγωγὴ, Abductio, Deductio.
Ἀπᾴδει, Abhorret, Discrepat.
ἀπᾴδων, Abhorrens.
Ἀπαθὴς, Inpaciens.
Ἀπαίδευτος, Indoctus, Ineruditus, Rudis.
ἀπαιδευσία, Inerudicio.
Ἀπαίτησις, Exactio, Profligacio.
ἀπαιτητὴς, Exactor.
ἀπαιτῶ, Adposco, Reposco, Postulo, Exigo.
ἀπαιτῶ βιαίως, Flagito, Efflagito, Profligo.
Ἀπαλλαγὴ, hic Abitus.
ἀπαλλάττομαι, Discedo. Careo.
Ἀπαλείφω γράμματα, Oblittero.
ἀπαλείφω, Aboleo, Deleo, Elido, Abolesco.
ἀπαλοιφὴ, Abolicio, Littura.
Ἀπαλόπους, Mollipes.
Ἀπαλλοτριῶ, Abalieno.
Ἀπαλὸς, Tenerus, Tener, Mollis
ἀπαλύνω, Mollifico, Mollio.
ἀπαλύνομαι, Mollesco.
Ἅπαν, Universum.
Ἀπαναισχυντῶ, Depudo.
Ἀπαναλίσκω, Derogo. Absumo.
Ἀπάνθρωπος, Inhumanus.
Ἀπαντὴ, Obvia.
ἀπαντητήριον, Aparteterium, Devorsorium.
ἀπαντητὴς, Devorsoriarius.
ἀπάντησις, Occursus.
ἀπαντητικὸς, Obvius.
ἀπαντητικῶς, Obviam.
ἀπαντῶ, Obvio, Occurro.
Ἅπαξ, Semel.
Ἀπαξιῶ, Dedignor.
Ἀπαραίτητος, Inexcusabilis, Inexcusatus. Inrecusatus.
ἀπαραιτήτως, Sine recusacione.
Ἀπαράκλητος, Inexorabilis.
Ἀπαράλλακτος, Indiscretus.
Ἀπαράσκευος, Inparatus.
Ἀπαραχώρητον, Inconcessum.
Ἀπαργυρισμὸς, Aderacio.
Ἀπαρέμφατος, Infinitivus.
Ἀπαρέσκω, Displiceo.
Ἀπαριθμῶ, Abnumero, Denumero.
ἀπαριθμοῦμαι, Enumero.
Ἀπαρκτίας, Septentrio.
Ἀπαρνοῦμαι, Abnuo, Denego, Recuso, Abnego.
ἀπάρνησις, Abnegacio, Recusacio.
ἀπαρνητὴς, Abnegator, Denegator.
Ἀπάροχος, Inpræstans.
Ἀπαρτίζω, Perficio, Consumo.
ἀπαρτίζω λόγον, Peroro.
ἀπαρτισμὸς, Consumacio.
Ἀπαρχαὶ, hæ Primitiæ. Delibacio, Incepcio, Inchoacio.
Ἀπαρχὴ, hoc Livamen, Primitia, Delibatus.
Ἀπ' ἀρχῆς, A primo.
Ἀπάρχομαι, Delibo, Inicio.
ἀπάρχομαι πράγματος, Inchoo.
Ἀπασχολῶ, Avoco.
ἀπασχολοῦμαι, Occupo.
Ἀπατεὼν, Fallax, Pellax.
ἀπάτη, Fraus, Seductio, Fallacitas. Delectacio.
ἀπατῶ, Seduco, Fallo, Decipio. Obrepo, Delecto.
Ἀπάτωρ, Sine patre.
Ἀπαυλίζω, Liqueo.
Ἀπέβη, Evasit.
Ἀπέγγονος, Abnepos.
Ἀπεθίζω, Desuesco, Insolesco.
Ἀπείθανος, Incredibilis.
Ἀπειθὴς, ὁ αὐθάδης, Contumax, Inobtemperans, Inobediens.
ἀπειθὴς, ὁ μὴ πιστεύων, Incredulus, Diffidens.
ἀπειθία, Incredulitas, Insolencia.
ἀπειθία τοῦ μὴ λειτουργεῖν τῇ πατρίδι, Detrectacio.
ἀπειθῶ, Detracto, Recuso, Inobœdio.
Ἀπεικάζω, Adsimilo.
Ἀπεικόνισμα, Specimen, Instar, Effigies.
Ἀπειλὴ, Minacio, Comminacio, Interminacio.
ἀπειλαὶ, hæ Minæ. singularia non habet.
ἀπειλητικὸς, Minax, Trux.
ἀπειλῶ, Minor, Minitor, Interminor.
Ἄπειμι, ἀπέρχομαι, Abeo.
ἄπειμι, ἀπὼν εἰμὶ. Absum, Afuero.
Ἄπειρος, Rudis, Inperitus, Ignarus, Inscius, Inexpertus. Expers. Inprudens.
Ἀπειραγαθία, Infirmitas.

ἀπειράγαθος,	Infirmatus.
Ἀπείραστος,	Intemptatilis.
Ἀπειρημένος,	Desperator.
Ἀπειρία,	Inpericia, Inprudencia. Rudimentum.
ἀπειροκαλία,	Insolencia, Infirmitas.
ἀπειρόκαλος,	Infirmatus, Insolens.
Ἀπείρηται,	Interdictum est.
Ἀπέκδυσις,	Despoliacio.
Ἀπεκύησεν,	Enixa est.
Ἀπελάτης,	Abigeus.
ἀπελαύνω,	Abago, Abigo.
Ἀπελέγχω,	Confuto, Coarguo, Refuto, Redarguo.
Ἀπελεύθερος,	Libertus.
ἀπελευθέρα,	Liberta.
ἀπελευθέριος,	Libertinus.
Ἀπέλθωμεν,	Abeamus.
ἀπέλευσις,	Abicio.
Ἀπέπανος,	Inmaturus.
Ἄπεπτος,	Crudus, Indigestus.
ἀπεπτῶ,	Crudito, Non digero.
Ἀπέραντος,	Infinitus, Profundus.
ἀπέραντον,	Infinitum, Profundum.
Ἀπεργάζομαι,	Efficio, Conficio, Perficio, Facio, Factito.
ἀπεργασία,	Confectio.
Ἅπερ δήποτε,	Quæcunque.
Ἀπερίβλεπτος,	Inprospicuus.
Ἀπερείδομαι,	Retrudo.
Ἀπερίληπτος,	Incomplexus.
Ἀπερισκέπτως,	Incaute.
Ἀπερριμμένος,	Abjectus, Despectus, Spretus.
Ἀπερρωγὸς,	Abruptum.
Ἀπερυθριῶ,	Depudesco, Derubesco.
Ἀπεστραμμένος,	Aversus.
Ἀπευθύνω,	Derigo.
Ἀπευκτὸν,	Abominandum.
ἀπευκταῖος,	Abominandus. Inexorabilis.
Ἀπευλυτῶ,	Expedio, Explico, Exploro.
Ἄπευστος,	Inconsultus.
Ἀπευχὴ,	Abhominacio.
ἀπεύχομαι,	Abhominor, Detestor.
Ἀπεχθάνομαι,	Infesto, Offendo.
ἀπέχθεια,	Offensio, Infestacio.
ἀπεχθὴς,	Infestus, Obfensus.
Ἀπέχομαι,	Tempero, Abstineo.
Ἀπηνὴς,	Inmanis, Inmitis, Durus.
ἀπηνέστατος,	Durissimus.
Ἀπηχὴς,	Absonus.
ἀπηχῶ,	Discrepo, Dissono, Absono.
Ἀπιθύνω,	Dirigo.
Ἄπιος,	Pirum, Pirus.
Ἀπίσσωτον,	Sine pice.
Ἄπιστος,	Infidelis, Incredulus, Infidus, Perfidus, Sine fide. Incredibilis.
Ἀπιστία,	Infidia, Diffidencia. Incredibilitas.
ἀπιστῶ,	Diffido, Non credo.
Ἄπλαστος,	Infictus.
Ἁπλῆ,	Simplex.
Ἄπληγος,	Sine verbere, Sine ictu.
ἄπληκτος,	Inpercussus, Non percussus.
Ἀπλήρωτος,	Incomplebilis, Insaciabilis.
Ἄπληστος,	Avarus, Avidus.
ἀπληστία,	Avaricia.
ἀπληστεύομαι,	Avideo.
ἀπλήστως,	Avare.
Ἁπλόθριξ,	Recto capillo.
ἁπλότης,	Simplicitas.
ἁπλοῦμαι,	Pandor.
ἁπλοῦν,	Simplum, Simplex.
Ἄπλους, ὁ μὴ πλέων,	Innavigabilis.
Ἄπλυτος,	Inlotus.
ἄπλυτον ἔριον,	Sucina lana.
Ἁπλῶ,	Simplico, Pando.
ἅπλωμα,	Tractus.
ἁπλῶς,	Simpliciter.
ἅπλωσον,	Expande.
Ἄπλωτος,	Innavigabilis.
Ἄπνους,	Exanimis.
Ἀπὸ,	A, Ab, Abs, Dis.
ἀπὸ ἄλλων τινῶν,	Ab aliquibus.
Ἀπόβασις,	Eventus.
ἀποβαίνω,	Evenio.
ἀποβαίνων,	Digrediens.
Ἀποβάλλομαι,	Expellor, Depellor.
ἀποβάλλω,	Abicio, Eicio, Depello, Repudio, Respuo, Reicio, Proicio, Discucio, Refuto, Abrogo. Amitto.
Ἀποβάπτω,	Distingo.
Ἀποβαστάζω,	Abeo.
Ἀποβιώσας,	Defunctus.
Ἀπόβλητος,	Rejectus, Abjectus.
Ἀποβλέπω,	Aspicio.
Ἀποβλύζω,	Singulto.
Ἀποβολὴ,	Jactura, Repulsa, Amissio, Projectio.
ἀποβολιμαῖος,	Rejectitius.
Ἀπογαλακτίζω,	Lacte depello.
Ἀπόγειος ἄνεμος,	Terrestris.
ἀπόγειον σχοινίον,	Retinaculum.
Ἀπογεύομαι,	Degusto.
Ἀπογομῶ,	Exonero.
Ἀπογονὴ,	Soboles, Proles, Propago, Progenies, Posteritas.

ἀπόγονος,	Pronepos, Posterus.
Ἀπογραφὴ,	Census, Professus, Professio.
ἀπογραφεὺς,	Censor, Censorius.
ἀπογράφομαι,	Censeor, Profiteor.
ἀπογράφομαι τὰ ἴδια.	Profiteor.
Ἀπογυμνῶ,	Denudo.
Ἀποδάκνω,	Demordeo.
Ἀποδαψιλεύομαι,	Delargior.
Ἀποδεδειγμένον,	Probatum.
ἀποδεικνύω,	Declaro, Demonstro, Designo.
ἀποδεδειγμένος,	Designatus.
Ἀποδεκτέος,	Acceptus.
Ἀποδεκατῶ,	Edecumo.
ἀποδεκάτευσις,	Edecumacio.
Ἀποδέκτης,	Designator.
Ἀποδειλιῶ,	Retimesco.
Ἀπόδειξις,	Demonstracio, Designacio, Probacio, Adprobacio.
Ἀποδειπνῆσαι,	Percenare.
Ἀποδέρω,	Discorio, Degluvo.
Ἀποδεσμῶ,	Devincio.
ἀπόδεσμος,	Alligamen.
Ἀποδέχομαι,	Probo, Acceptum habeo, Comprobo.
Ἀπόδημος,	Peregrinus, Exterrenus.
ἀποδημῶ,	Proficiscor.
ἀποδημία, ἐπὶ ξένης,	Peregrinacio, Profectus.
ἀποδημία, ἐπὶ στρατείας,	Expedicio.
ἀποδημητικὴ προῖξ, ἡ παρὰ τοῦ πατρὸς διδομένη,	Profecticia dos.
Ἀποδιδάσκω,	Dedoceo.
Ἀποδιδράσκω,	Effugio.
Ἀποδίδωμι,	Reddo, Redibeo, Sarcio. Absolvo.
Ἀποδικάζω,	Abjudico.
Ἀποδοκιμάζω,	Reprobo, Improbo.
Ἀποδοκιμασία,	Repulsio.
ἀποδοκιμασταῖος,	Reprobaticius.
Ἀπόδοσις,	Reddicio.
Ἀποδύρομαι,	Adfleo, Defleo, Deploro
ἀποδυρμὸς,	Deploracio.
Ἀποδυτήριον,	Spoliarium.
ἀποδύομαι,	Exuo.
ἀποδύω,	Spolio, Despolio, Expolio.
Ἀπὸ ἑτέρων τινῶν,	Ab aliquibus.
ἀπὸ ἕτινος,	Ab aliquo.
Ἀπόζευξις,	Segregacio.
ἀποζευγνύω,	Sejungo.
Ἀπόζω,	Redoleo.
Ἀποζωννύω,	Decingo, Discingo.
ἀπόζωσις,	Discinctus, Discinctio.
Ἀποθερίζω,	Demeto.
Ἀποθετὸν,	Deponens. Conditum.
ἀποθετὸς,	Conditus, Repositus.
Ἀποθεῶ,	Divino, Deum facio.
ἀποθεοῦμαι,	Divinor, Deus fio.
ἀποθέωσις,	Consecracio.
Ἀποθηκάριος,	Horrearius.
ἀποθήκη,	Horreum.
Ἀποθηριῶ,	Effero.
Ἀπόθητος,	Inamabilis.
Ἀποθλίβω,	Elido.
Ἀποθνήσκω,	Emorior, Morior.
Ἀποίητος,	Inhabilis.
Ἄποικος,	Colonus.
ἀποικία,	Colonia.
Ἀποιστέον,	Perferendum.
Ἀποιωνίζομαι,	Abominor.
Ἀποκαλοῦμαι,	Devoco.
Ἀποκάλυψις,	Retectio, Revelacio.
ἀποκαλύπτω,	Revelo, Detego.
Ἀποκαθιστῶ,	Remancipo, Resarcio.
ἀποκατάστασις,	Restitucio, Redhibicio.
Ἀποκαθαίρω,	Expurgo.
Ἀποκαθίστημι,	Redintegro, Restituo.
Ἀποκαμοῦσα,	Lassa, Defessa, Defracta.
Ἀποκαθέζομαι,	Resideo.
ἀποκάθισμα,	Residuacio.
ἀποκαθήμενος,	Sessilis, Reses.
Ἀπόκαυμα,	Ustilacio, Torres.
Ἀποκείμενον,	Reconditum, Conditum.
Ἀποκεφαλίζω,	Decollo.
Ἀποκένωσις,	Exinanicio, Vacuitas.
Ἀποκέχρημαι,	Abutor.
Ἀποκεχωρισμένος	Secretus.
Ἀποκείρω,	Detondeo.
Ἀποκείμενος,	Conditus, Repositus.
Ἀποκεκρυμμένον,	Abditum, Abstrusum, Absconsum.
Ἀποκηρύσσω,	Abdico, Abrogo.
ἀποκήρυξις,	Abdicacio.
Ἀποκίνησις,	Remocio.
ἀποκινῶ,	Dimoveo, Removeo, Summoveo, Semoto.
Ἀποκληρονόμος,	Exheres.
ἀποκληρονόμον ποιῶ,	Exheredem facio.
Ἀπόκληρος,	Exsors.
ἀποκλήρωσις,	Delegacio.
Ἀποκλείω,	Recludo, Præcludo.
Ἀποκλύζω,	Deleo, Abluo.
Ἀποκλῶ,	Refrango, Defrango.
Ἀπόκοιτος,	Discretus lectus.
ἀποκοιτῶ,	Amaneo.
Ἀποκολακεύω,	Eblandior.
Ἀποκομίζω,	Aufero, Absporto.
Ἀπόκοπος,	Castratus.
Ἀποκόπτω,	Recido, Præcido, Subcido.
ἀποκοπὴ,	Recisus, Abscissio, Desectio.
ἀποκοπὴ ξύλου,	Detruncacio.
ἀποκοπὴ χρέους,	Decisio, Decoctio.

ἀπόκοπος, ὁ εὐνοῦχος,	Eviriatus.
Ἀποκοσμῶ,	Deorno. (do.
Ἀποκόπτω,	Decido, Subcido, Reci-
ἀποκόψιμον,	Subcidaneum.
Ἀποκρέμαμαι,	Dependeo.
Ἀπόκρημνος,	Abruptus, Præruptus.
Ἀποκρίνομαι,	Respondeo.
ἀπόκρισις,	Responsum.
ἀποκρίνω,	Abjudico.
Ἀπόκροτος,	Rigidus.
Ἀποκρέομαι,	Propulso.
Ἀποκρύπτω,	Obculto, Abdo, Abscondo, Recondo.
ἀποκρύπτομαι,	Deliteo, Delitesco.
ἀπόκρυφον,	Abditum, Absconditum, Absconsum, Secretum.
ἀπόκρυφος,	Absconsus, Absconditus, Abditus.
ἀπόκρυψις,	Latitacio.
Ἀποκτιννύω,	Peremo, Occido.
ἀποκτιννύω πληγαῖς,	Elido.
Ἀποκτείνω,	Peremo, Occido.
Ἀποκυήσασα,	Enixa.
ἀποκύησις,	Puerperium.
Ἀποκυρῶ,	Abrogo.
ἀποκύρωσις,	Abrogacio.
Ἀποκύω,	Enitor, Connixo, Enixo.
Ἀποκωφῶ,	Exsurdo.
Ἀπολαμβάνω,	Recupero.
Ἀπολαύειν,	Potiri, Frui, Perfrui.
ἀπόλαυσις,	Fruicio.
Ἀπολείπω,	Deficio, Destituo.
Ἀπολελυμένος,	Absolutus.
Ἀπολεπίζω,	Decortico.
Ἀπόλεμος,	Inbellis.
Ἀπόληψις,	Recuperacio.
Ἀπολιμπάνομαι,	Afuero.
Ἀπόλειψις,	Destitucio, Repudium.
Ἀπολειτουργῶ,	Refungor.
ἀπολειτουργήσας	Defunctus.
Ἀπολιτικὸν, ȣ̓ νόμιμον,	Incivile.
Ἀπολυθεὶς στρατείας,	Emeritus.
Ἀπολλύω,	Deperdo, Perdo, Amitto.
ἀπόλλυμαι,	Depereo, Pereo, Intereo
Ἀπολογία,	Excusacio, Purgacio, Satisfaccio.
ἀπολογοῦμαι,	Excuso me, Racionem reddo, Defendo.
Ἀπολοιπογραφία,	Acceptilacio.
Ἀπολούω,	Abluo.
Ἀπολύω,	Absolvo, Dimitto.
ἀπόλυσις,	Absolucio, Missio.
ἀπόλυσις γαμετῆς ἢ μνηστῆς,	Repudium.
ἀπόλυσις χειρὸς,	Emancipacio.
ἀπολύτρωσις,	Eliberacio, Expiacio.
ἀπολυτὸς,	Absolutus.
ἀπολυτικὸν,	Absolutum.
ἀπολυτροῦμαι,	Redimo.
ἀπολυθεὶς στρατέ-	Missionem emeritus.
ἀπολυτικὴ, (ας,	Dimissoria.
Ἀπόμαγμα,	Cermentorium.
ἀπομάσσω,	Extergeo, Tergeo, Abstergeo.
Ἀπομαρτύρομαι,	Detestor.
Ἀπομανθάνω,	Dedisco.
Ἀπομένω,	Emaneo.
Ἀπομετρῶ,	Demecior.
Ἀπὸ μηδενὸς,	A nequo.
ἀπὸ μηδένων,	A nequibus.
ἀπὸ μή τινων,	A nequibus.
Ἀπομισθῶ,	Eloquo.
Ἀπομειῶ,	Deminuo, Derogo, Extenuo.
ἀπομειȣ̃σθαι,	Discrescere.
Ἀπόμνυμι,	Dejuro.
Ἀπομονὴ,	Emansio.
Ἀπομολιβδῶ,	Replumbo.
Ἀπομύσσω,	Emungo, Exmungo.
Ἀπονεμηθεὶς,	Deputatus.
ἀπονέμω,	Adsigno, Delego, Tri-
(τῷ,	buo, Dispercio.
ἀπονέμω ἐμαυ-	Adrogo mihi.
ἀπονέμησις,	Attributus, Adsignacio.
ἀπονεμητὴς,	Distributor.
ἀπονενεμημένος,	Deputatus.
Ἀπονενοημένος,	Temerarius.
Ἀπονεύω,	Abnuo.
Ἀπονικῶ,	Pervinco.
Ἀπονίπτω,	Ablavo, Abluo.
Ἀπονοῶ,	Amento.
Ἀπόνοια,	Contumacia.
Ἀποξηραίνω,	Exsicco, Extorreo.
ἀποξηραίνομαι,	Exaresco.
Ἀπόξυσμα,	Strigmentum, Rasura.
ἀποξύω,	Destringo.
Ἀπὸ ὁποίȣ,	A quali.
ἀπὸ ὁποίων δήποτε,	A qualibuscunque.
Ἀπορύσσω,	Refodio.
Ἀπόπαππος,	Atavus.
Ἀπόπατος,	Culina, Recessus.
Ἀποπείθω,	Desuadeo.
Ἀπόπειρα,	Temptacio, Temptamentum, Temptatus, Experimentum.
ἀποπειρῶμαι,	Experior.
Ἀποπελεκῶ,	Deforuo, Dedolo.
Ἀποπέμπομαι,	Ablego, Repudio.
ἀποπέμπω,	Amitto, Remitto.
Ἀποπηγνύω,	Diriguo.
Ἀποπηδῶ,	Exilio, Resulto.
Ἀποπήσσομαι,	Derigeor.
Ἀποπίπτω,	Decido.
Ἀποπλανῶμαι,	Aberro.

ἀποπλανῶ,	Avoco.
Ἀποπλέω,	Enavigo.
Ἀπόπληκτος,	Enecatus, Enectus.
Ἀπληρῶ,	Expleo, Consummo, Sarcio.
ἀποπλήρωσις,	Explecio.
Ἀπὸ πέντε,	Quinis.
ἀπὸ πεντήκοντα,	Quinquagenis.
ἀπὸ πεντακοσίων,	Quingentenis.
Ἀπόπλυμα,	Delavacio.
ἀποπλύνω,	Abluo.
Ἀποπνέω,	Aboleo, Redoleo.
Ἀποπνίγω,	Offoco, Suffoco.
ἀπὸ ποίȣ γὰρ,	A quonam.
Ἀποποιȣ̃μαι,	Ablego, Relego.
Ἀποπομπὴ,	Ablegacio.
Ἀπὸ ποταποῦ,	A quali.
Ἀποπράττω,	Abago.
Ἀποπρίζω,	Deseco.
ἀπόπρισμα, ῥίνισμα,	Scobis.
Ἀποπροσαιτῶ,	Emendico.
Ἀποπρωῒ,	Sub mane.
Ἀποπτύρω,	Absterreo, Deterreo.
Ἀποπτύω,	Respuo.
Ἀπόρθωσις,	Planacio.
Ἀπορηγνύω,	Prorumpo.
ἀπορήσσω,	Erumpo.
Ἀπορία,	Inopia, Penuria.
Ἀπορίπτω,	Abicio, Proicio, Eicio.
Ἄπορος,	Egens, Egenus, Inops.
ἄπορον,	Incertum, Inops.
Ἀποῤῥέω,	Emano, Effluo, Defluo, Refluo.
Ἀπόῤῥηξις,	Proruptus.
Ἀπόῤῥητος,	Arcanus.
ἀπόῤῥητον,	Penetrale, Secretum, Secretarium, Arcanum, Inauditum
Ἀπόῤῥιμμα,	Retrimentum.
Ἀπόῤῥοια,	Defluxio, Affluencia.
Ἀπορυγισμὸς.	Propagacio.
Ἀπορῶ, διστάζω,	Incertus sum.
Ἀποσαλεύω,	Amoveo.
Ἀποσαρκῶ,	Depulpo.
Ἀποσβεννύω,	Restingo, Extingo.
ἀπόσβεσις,	Extinctio, Extinctus.
Ἀποσιωπῶ,	Reticeo.
Ἀποσείομαι,	Refuto, Reicio.
Ἀποσκεπάζω,	Detego, Retego.
Ἀποσκληρύνω,	Præduro.
ἀποσκληρύνομαι,	Induresco.
ἀπόσκληρος,	Rigens.
Ἀποσκοτῶ,	Obsto.
Ἀπόσμηγμα,	Retrimentum.
Ἀποσοβῶ,	Abigo.
Ἀποσπασθὲν,	Abstractum, Avolsum.
ἀπόσπασμα πλήθους,	Lacinia.
ἀπόσπασις,	Avulsus.
Ἀπὸ σπουδῆς,	Ex industria.
Ἀποσπῶ,	Avello, Decerpo, Evello, Vello, Divello, Compilo. Evagino.
ἀποσπῶ βίᾳ,	Extorqueo.
Ἀπόσταλμα,	Destinacio. Missile.
Ἀπόστασις,	Rebellio, Segregacio. Abitus.
ἀποστασία,	Refuga.
ἀποστάτης,	Rebellis.
Ἀποστέλλω,	Destino, Demitto, Dirigo, Emitto.
Ἀποστερῶ,	Privo, Defraudo. Abnego.
ἀποστέρησις,	Fraus. Abnegacio, Denegacio.
ἀποστερητὴς,	Fraudator, Fraudolentus.
ἀπόστημα,	Vomica, Papula.
Ἀποστολὴ,	Apostolatus.
Ἀποστρατεύομαι,	Emereor.
Ἀποστρέφω,	Everso, Averto.
ἀποστρέφομαι,	Devertor, Avertor, Aborresco.
ἀποστροφὴ,	Aversacio, Aversus.
ἀπόστροφος,	Aversus.
Ἀποσυλῶ,	Expilo.
Ἀποσυνιστῶ,	Adsisto.
Ἀποσύρω,	Abstraho, Substraho, Subduco.
Ἀποσφίγγω,	Restringo, Destringo.
Ἀποσφραγίζω,	Absigno, Designo, Resigno.
ἀποσφραγιστὴς,	Resignator.
Ἀπόσχεσις,	Abstinencia.
Ἀποσχίζω,	Abscindo.
Ἀποτάσσομαι,	Renuncio.
Ἀποτέλεσμα,	Effectus, Eventus.
ἀποτελῶ,	Efficio.
Ἀποτέμνω,	Deseco, Recido.
ἀποτέμνω κεφαλὴν,	Decollo.
ἀποτετμημένη,	Trunca.
Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἡλικίας,	Ab ineunte ætate.
Ἀποτίθημι,	Depono, Repono.
Ἀποτίλλω,	Decerpo, Devello.
Ἀποτίμησις, ἀπογραφὴ χωρίων,	Census.
ἀποτίμησις, διατίμησις,	Estimacio.
ἀποτιμητὴς,	Censor.
ἀποτιμῶμαι,	Censeor.
Ἀποτινάσσω,	Decutio.
Ἀποτιννύω,	Persolvo, Luo.
Ἀπό τινος,	Ab aliquo, A quo, A quodam, A quoquam.
ἀπὸ τινός ποτε,	A quoquam, A quopiam.
ἀπό τινος γὰρ,	A quonam.
Ἀποτίνω,	Pendo, Resarcio.
ἀπότισις,	Restitucio, Redhibicio.
Ἀπότμησις,	Prosecatio, Truncatus.
ἀποτομὴ,	Abscissio, Prosectio.

ἀπότομος,	Inmanis, Acervus, Crudelis.
ἀπότομος τῷ ἤθει	Asper.
ἀπότομον,	Rigidum.
ἀποτόμως,	Temere, Præcise.
ἀποτομώτατος,	Durissimus.
ἀποτομία,	Acervitas, Acrimonium.
Ἀπὸ τοιέτου,	A tali.
ἀπὸ τȣ͂ τυχόντος,	A copiam.
Ἀποτραχηλίζω,	Decollo, Detrunco.
Ἀποτρέπομαι,	Abhortor.
ἀποτρέπω,	Aberrunco, Aberto, Dehortor, Dissuadeo, Refello.
Ἀποτρέχω,	Decurro.
Ἀπὸ τρίτης ἡμέρας	Ex nudiustertiana.
Ἀπότριψον,	Defrica.
Ἀποτροπιάζω,	Propiaculo expio.
ἀποτροπιάζομαι,	Exsacro.
ἀποτροπιασμὸς,	Abominacio, Detestacio, Expiacio.
ἀποτροπὴ,	Dissuasio.
ἀποτρόπαιος,	Detestabilis, Inexpiabilis.
ἀποτρόπαιον,	Abbominandum.
ἀποτροπαστήριον,	Piaculum.
Ἀποτύπωμα,	Effigium.
ἀποτυπῶ,	Effingo.
Ἀποτυγχάνω,	Repulsam fero.
Ἀποτύφλωσις,	Abcecacio, Eluscacio.
Ἀπὸ τύχης,	Fortuito.
Ἀποτυχία,	Repulsa.
Ἀποφαντικὸν,	Pronunciatum.
ἀπόφασις,	Sentencia, Pronunciacio, Promulgacio. Interlocucio.
ἀπόφασις μεσί(του,	Arbitracio.
ἀποφαίνομαι,	Pronuncio, Decerno, Sententiam dico.
Ἀποφεύγω,	Effugio.
Ἀποφθέγγομαι,	Exprômo.
Ἀποφιμῶ,	Obmutuo.
Ἀποφορὰ, τὸ ἐνοίκιον,	Pensio.
Ἀποφορτῶ,	Exonero.
Ἀποφράσσω,	Obstruo.
Ἀποφρίσσω,	Aborreo.
Ἀποφρύγω,	Extorreo.
Ἀποφυγὴ,	Effugacio, Effugium, Refuga.
Ἀποφυλλίζω,	Defolio.
Ἀποχαλινῶ,	Refreno.
Ἀποχειροτονῶ,	Recreo.
Ἀποχὴ,	Apocha.
Ἀπὸ χθὲς,	Ex hesterna.
Ἀπόχρησις,	Abusus, Abusio.
Ἀποχρίω,	Relino, Relinio.
Ἀποχρῶμαι,	Abutor.
Ἀποχρώντως,	Abunde.
Ἀποχωρίζω,	Abgrego, Segrego, Secerno, Semoto, Sevoco.
ἀποχωρισμὸς,	Destinacio.
ἀποχωριστὴς,	Sevocator.
Ἀποχωρῶ,	Abscedo.
Ἄποψις,	Aspectus, Conspectus, Prospectus, Suspectus. ut Virg. l. 6, Quantus ad ætherium cæli suspectus olumpum.
Ἀποψηφίζομαι,	Abrogo.
Ἀποψύχω,	Derigeo.
Ἀπραγμοσύνη,	Ocium. Incuriositas, Incuria.
ἀπράγμων,	Incuriosus, Ociosus.
ἄπρακτος,	Intractabilis. Inefficax, Ignavus, Ociosus.
ἄπρακτον,	Ociosum.
ἀπραξία,	Ignavia, Desidia.
Ἄπρατος,	Invenalis.
Ἀπρεπὴς,	Indecorus, Dedecor, Indecens.
ἀπρέπεια,	Dedecus, Fœditas.
ἀπρεπῶ,	Dedeceo.
ἀπρεπῶς,	Dedecore.
Ἄπροικος,	Indotata.
Ἀπρόκοπος,	Inefficax.
Ἀπρονόητος,	Inconsultus, Inconsideratus, Inprovidus.
ἀπρονοήτως,	Inconsulto.
Ἀπρόοπτος,	Inprovisus.
Ἀπροόρατος,	Inprovisus.
ἀπροοράτως,	De inproviso.
Ἀπροσδόκητος,	Inopinatus, Inexspectatus, Inprovisus, Insperatus.
Ἀπρόσιτος,	Intractabilis, Inaccessibilis.
Ἀπρόσφορος,	Incongruus.
Ἀπροσφώνητον,	Invocatum, Inpronunciatum.
Ἀπρόσωπος,	Inpersonalis.
Ἄπταιστος,	Inpeccatus, Inreprehensibilis.
Ἄπτερος,	Inplumis.
Ἀπτόητος,	Inpavidus.
Ἅπτομαι,	Tango.
ἅπτω,	Accendo.
Ἄπτωτος, ὁ ἀκλι(τος	Indeclinabilis.
ἄπτωτος, ὁ σταθε(ρὸς,	Sine casu.
Ἄπυγος,	Inpuges.
Ἄπωθεν,	Eminus, Longisecus, Longe, Longius.
Ἀπωθητὴς,	Pellator.
ἀπωθȣ͂μαι,	Expellor, Abstrudo, Pello, Depello, Depulso, Repudio, Retrudo, Detrudo.
Ἀπωθῶ,	Detrudo, Repello, Repudio, Depello, Trudo
Ἀπώλεια,	Perdicio, Pernicies, Interitus, Obitus, Occasus. Barathrum.
Ἀπώρυξ ἀμπέλȣ,	Propagacio.
Ἀπωτέρω,	Ulterius.
Ἀρὰ, ἡ κατάρα, ἀραὶ,	Exsecracio, Malediccio. hæ Diræ. singulare non habet.

Ἄρα γέ τις,	Quisquam ne.
Ἀραιὸς,	Rarus.
ἀραιότης,	Laxitas, Raritas, Infrequentia.
ἀραιῶ,	Laxo.
ἀραιῶς,	Raro.
ἀραίωσις,	Laxacio, Laxamentum.
Ἄραξ, τὸ ὄσπριον,	Arax.
Ἀράσσω,	Pulso.
Ἀράχνη,	Aranea.
Ἀρβῆλον,	Ficilis.
Ἀργία,	Ocium, Cessacio. Socordia, Oscitancia, Pigritas.
ἀργίαι, αἱ σχολαὶ,	Feriæ. singulare non habet.
ἀργεύω,	Cesso, Ferio. Pigreo, Pigresco.
ἀργὴ γῆ,	Inculta.
ἀργὸς,	Piger, Cessator, Socors.
Ἀργύριον,	hæc Pecunia.
ἀργυροῦν σκεῦος,	Argentum factum.
ἄργυρος,	Argentum. pluraliter non declinatur.
ἀργυροκόπος,	Argentarius, Faber argentarius.
ἀργυροταμιεῖον,	Erarium.
ἀργυροῦν νόμισμα	Argentum signatum.
ἀργυρυποδέκτης,	Argenti susceptor.
ἀργυροφύλαξ,	Argentarius.
Ἀργῶ,	Feriatus sum, Vaco, Cesso.
Ἀρδεύω,	Rigo, Inrigo.
ἄρδευσις,	Inrigacio.
Ἄρδην, ὅ ἐστιν ἀπὸ θεμελίων,	Funditus.
Ἀρεικὸς,	Mavortius.
Ἀρέσκει,	Libet, Placet.
ἀρέσκεια,	hic Placor.
ἀρέσαν,	Placitum.
ἀρεστὸς,	Placivus.
ἀρετὴ,	Industria, Navicies, Virtus.
Ἀρεοπαγίτης,	Areopagita.
Ἀρήϊος,	Quirinalis.
ἄρης,	Mars, Quirinus, Mavors, Gradivus.
Ἀρθριτικὸς,	Articularius.
ἀρθριτικῶς,	Articulate.
ἄρθρον,	Artus, Articulum, Articulus.
Ἀριθμὸς,	Numerus.
ἀριθμῶ,	Numero.
ἀριθμητὴς,	Numerarius.
Ἄριστα,	Optime.
ἄριστοι,	Optimates. singulare non habet.
Ἄριστον,	Prandium.
ἄριστον δειλινὸν,	Merenda.
Ἄριστος,	Egregius, Optimus.
Ἀριστῶ,	Prandeo.
Ἀριστερὸς,	Sinister.
Ἀριστερόχειρ,	Mancussetus.

Ἀριστεύω,	Fortiter facio.
Ἀριστολοχία βοτάνη,	Terræ malum.
Ἀρκεῖ,	Sufficit, Satis est.
ἀρκεῖσθε,	Contenti estote.
Ἄρκευθος,	Junipirum.
Ἀρκοῦμαι,	Tempero, Contento.
ἀρκούντως,	Sufficienter.
Ἄρκτος, τὸ ζῶον,	hic Ursus.
ἄρκτος, ἐν τῷ οὐρανῷ,	hic Septentrio.
Ἀρκτικὸς,	Inchoativus.
Ἀρκῶ,	Sufficio.
ἅρμα δρεπανηφόρον,	Currus falcifer.
ἁρμάμαξα,	Carpentum.
ἁρματηλάτης,	Quadrigarius.
ἁρμάτιον,	Curriculus.
ἁρματοτροχιὰ, ἡ χάραξις τοῦ τροχοῦ,	Orbita.
Ἄρμενον,	Velum.
ἀρμενίζω,	Velificor, Velifico.
ἀρμενοποτες,	Velivolum.
Ἁρμογὴ,	Junctura, Compages, Commissura, Compaginacio, Aptacio.
Ἁρμόδιον,	Aptum, Congruum.
ἁρμοδίως,	Competenter.
ἁρμόζομαι,	Spondeo.
ἁρμόζω,	Congruo, Competo, Arto.
ἁρμόζων,	Competens, Conveniens.
ἁρμολογησις,	Compaginacio, Compagitus.
ἁρμονία μελῶν ἀνθρώπου,	Compago
ἁρμονία ἡ τῆς κιθάρας,	Series.
ἅρμοσις,	Aptacio, Compaginacio.
ἁρμοστὸς,	Aptus.
ἁρμοστὴς,	Aptator.
ἁρμοστὴς γάμου,	Sponsus.
ἁρμοστὴ,	Sponsa.
ἁρμοστικὸς,	Sponsalis.
ἅρμοστρα,	Sponsalia. singulare non habet.
Ἀρνακὶς, τὸ προβάτειον δέρμα,	Pellis lanata.
ἄρνειον κρέας,	Agnina.
ἀρνειὸς,	Agnus.
Ἄρνησις γλώσσης,	Inficiacio.
ἀρνησίχωλος,	Claudaster.
ἀρνητὴς,	Inficiator, Negator.
ἀρνόγλωσσον, βοτάνη,	Plantago.
Ἀρνοῦμαι,	Nego, Inficior.
Ἀρνὼν, ὁ τόπος,	Agnile.
Ἀρξάμενος,	Orsus, Exorsus.
Ἀροτὴρ,	Arator.
ἄροτρον,	Aratrum.
ἀροτρίασις,	Aracio, Aratura.
ἀροτριῶ,	Aro.

ἄρουρα τεθερισμένη Defrensa.
ἀρουραῖος, Arvalis.
ἀρουραῖος·μῦς, Sorex, Bufo.
Ἀρπαγὴ, Rapacitas, Praeda, Rapina.
ἁρπάζω, Rapio, Rapto.
ἁρπακτικὸς, Rapidus.
ἅρπαξ, Raptor, Rapax.
ἀρπεδὼν, Pendiclum.
ἀρπεδώνιον, Pendiculus, Peniculum.
Ἄῤῥηκτος, Inrumpibilis.
Ἄῤῥητος, Inauditus, Nefastus, Nefandus.
Ἄῤῥην, Masculus.
Ἀῤῥωστία, Egrimonium, Morbus, Languitudo, Languitas, Infirmitas, Egritudo.
ἀῤῥωστῶ, Egroto, Languesco, Imvecillor.
Ἀρσενικὸν, Masculinum.
ἀρσενοκοίτης, Masculorum concubitor.
Ἄρσην, Masculus.
Ἀρτέμων πλοίου, Artemo.
Ἀρτηρία, Vena vitalis.
Ἄρτι, Modo.
Ἄρτιος, ὁ τέλειος ἀριθμὸς, Perfectus, Integer.
Ἀρτίως, Modo.
Ἀρτοκόπος, Pistor.
ἀρτοκοπεῖον, Pistrinum, Pistrina.
ἀρτοκοπικὸς, Pistrinicus.
ἀρτοκοπικὸν ἐργαλεῖον, Ceralium. Virg. in 1 lib. Æneid. --cerealiaque arma.
ἀρτοποιὸς, Pistor, Panificus.
ἀρτοποιεῖον, Panificium.
ἀρτοπώλης, Panarius.
ἄρτου ἐντυπὴ, Exagios.
ἀρτοφόρον, Panarium.
Ἀρτυτὸν, Conditum.
ἄρτυμα, Condimentum.
ἄρτυσις, Conditura.
ἀρτύω, Condio, Condito.
Ἀρυθμία, Abnormitas, Enormitas.
ἄρυθμος, Abnormis, Enormis.
Ἀρχαΐζω, Antico.
ἀρχαῖος, Anticus, Pristinus, Vetustus.
ἀρχαιογονία, Origo originalis.
ἀρχαιότης, Antiquitas, Vetustas.
ἀρχαιόθεν, Antiquitus.
ἀρχαιογέρων, Magnevus.
Ἄρχει, Præest.
Ἀρχαιρέσια, Comitia.
Ἄρχεται, Infit.
ἀρχὴ, ἡ, Imperium, Magistratus, Magisterium, Præsidatus. Principium.
ἀρχὴ, τὸ προοίμιον, Exordium.
ἀρχὴ ἔργου, Inchoacio, Incepcio, Inicium, Exordium.
ἀρχὴ γένους, Primordium.
ἀρχηγὸς, Auctor.
ἀρχηγὸς ὄχλου, Manipularius.
ἀρχὴ ξίφους, Mucro.
ἀρχὴ βιβλίου ἢ ἄλλου του, Exordium, Incepcio.
ἀρχιατρὸς, Archiater.
ἀρχιαιρέσια, Comicia.
ἀρχιγένειος, Lanuginosus.
ἀρχιερεὺς, Pontifex.
ἀρχιερωσύνη, Pontificatus.
ἀρχικὸς, Principalis.
ἀρχικὴ ῥάβδος, Fascis.
ἀρχεῖον, Comomonentum.
ἀρχιραβδοῦχος, Lictor primus, Summus lictor.
ἀρχιτέκτων, Architectus.
Ἄρχομαι, Cœpto, Inicio, Inchoo, Cœpi, Incipio.
Ἄρχω, Impero, Præsum.
ἄρχων, Præpositus, Moderator, Rector, Magistratus, Præses.
Ἄρωμα, Odoramentum, Suavitas odorum.
ἀρωματεῖον, Murina.
Ἀρῶμαι, Inprecor, Execror.
Ἀσάλευτος, Inmotus, Inquassatus, Inconcussus.
Ἀσαφὴς, Obscurus.
ἀσάφεια, Obscuritas.
Ἄσβεστον πῦρ, Inextinguibilis ignis.
ἄσβεστος κονία, hic Calx.
ἀσβεστώδης, Tofus.
Ἀσβόλη, Fuligo.
ἀσβολῶ, Favillo.
Ἀσεβὴς, Impius.
ἀσέβεια, Impietas.
ἀσεβῶ, Impior, Impie facio.
Ἀσελγὴς, Ganearius, Lividinosus, Luxuriosus.
ἀσελγὴς, Inpudica.
ἀσέλγεια, Luxus, Inpudicicia.
Ἄσεμνος, Incastus.
Ἄσημος, Famosus, Ignobilis.
ἀσημότης, Ignobilitas.
Ἀσθένεια, Egritudo, Egrimonium, Inbecillitas, Languitudo, Languitas, Languor.
ἀσθενὴς, Eger, Infirmus, Egrotus, Invecillis, Infirmus, Invalidus.
ἀσθένεια φύσεως ἐς γυναῖκας, Fragilitas.
ἀσθενῶ, Egroto, Langueo, Morveo, Languesco, Invecillor, Infirmor.

ἀσθενῶ τῷ λόγῳ,	Infirmo.
ἀσθενῶς,	Egre.
Ἆσθμα,	Anhelitus, Halitus.
ἀσθμαίνω,	Halo, Anhelo.
ἄσθμησις,	Anhelacio.
Ἀσινὴς,	Sine vicio.
Ἄσειστος,	Inquassatus.
Ἀσιτία,	Inedia.
Ἀσκαλαβώτης,	Stellio.
Ἄσκαλος,	Circulus.
Ἄσκεπτος,	Incogitatus, Inconsultus
ἀσκέπτως,	Inconsulto.
Ἄσκησις,	Institucio, Industria, Cultus.
Ἄσκιος τόπος,	Sine umbra.
ἄσκιον,	Inopacum.
Ἀσκίον,	Utricium.
ἀσκίδιον,	Utriciscum.
Ἀσκληπιὸς,	Esculapius.
Ἀσκὸς,	Uter, utris, Follis.
ἀσκὸς ταύρειος,	Culleum.
ἀσκοποιὸς,	Coriarius.
ἀσκοπυτίνη,	Ascura.
ἀσκοῦ στόμα,	hic Arvianus.
Ἄσκυλτος,	Infatigabilis.
Ἀσκῶ,	Colo, Percolo, Exerceo, Meditor.
Ἆσμα,	Cancio, Cantus, Canticum, Canor.
ἀσμάτιον,	Cantilena.
Ἄσμενος,	Ultronius.
ἀσμένως,	Jocunde.
Ἀσπάζομαι,	Saluto, Amplector.
ἀσπασμὸς,	Salutacio, Amplexus, Rogatura.
ἀσπαστικὸς,	Salutatorius.
Ἀσπιδισκάριον,	Parma.
Ἀσπιδίσκιον,	Clipeolum.
ἀσπιδοποιὸς,	Scutarius.
Ἀσπὶς, ὁ ὄφις,	Aspis.
Ἀσπὶς, τὸ ὅπλον,	Clipeum, Clipeus, Scutum.
ἀσπὶς λῃστρικὴ,	Cicra.
ἀσπὶς ἱππικὴ,	Parma.
Ἄσπιλος,	Inmaculatus, Sine macula.
Ἄσπλαγχνος,	Inmisericors.
Ἀσπούδαστος,	Insedulus, Inproperatus. Infavorabilis.
Ἀσπρότης,	Aspritudo, Candor.
Ἀσσάριον,	hic As.
ἀσσαρίου ἥμισυ,	Sesquas.
Ἀστασία,	Inconstancia.
ἄστατος,	Inconstans, Instabilis.
Ἄσταχυς,	Arista, Spica, Culmus.
Ἀστεῖος,	Festibus, Lepidus, Luculentus, Scitus, Bellus, Comis.
ἀστειότης,	Festivitas, Eloquencia.
ἀστειότητες,	Facetiæ.
ἀστείως,	Festive.
Ἀστερωτὸς,	Stellatus.
ἀστὴρ,	Stella,
Ἀστὴς,	Cantator.
ἀστικὸς, ὁ ᾄδων,	Canorus.
ἀστικὸς, ὁ πολιτικὸς	Urbanus.
Ἅς τινας ἂν,	Quasquas.
ἅς τινας δήποτε,	Quasquas, Quascunque.
Ἄστοργος,	Inamabilis.
Ἀστὸς,	Civis.
Ἀστράγαλος,	Talus.
Ἀστραγγαλῖνος, ὁ στρουθός.	
Ἀστραπὴ,	hoc Fulgur.
ἀστραποειδὴς,	Coruscus.
ἀστράπτω,	Fulgero, Fulgeo.
ἀστράπτει,	Micat.
Ἄστρον,	Sidus.
ἀστρολόγος,	Astrologus.
Ἄστατος,	Instabilis.
Ἀστυγείτων,	Confinis, Proximus urbis.
Ἀσύγκριτος,	Inconparabilis.
Ἀσυγκέραστος,	Intemperatus.
Ἀσυγκρότητος,	Sine sustentacione.
Ἀσυκοφάντητος,	Sine calumnia.
Ἄσυλος,	Intemeratus.
ἄσυλον,	Asylum.
Ἀσύμβουλος,	Inconsultus.
Ἀσύμμετρος,	Inmoderatus.
Ἀσυμπαθὴς,	Inclemens.
ἀσυμπάθεια,	Inclemencia.
Ἀσύμφορος,	Incommodus, Inutilis.
ἀσυμφόρως,	Inutiliter.
Ἀσύμφωνος,	Aborrens, Inconveniens, Incongruens.
ἀσύμφωνον,	Incongruum, Inconsonans, Inconveniens.
ἀσυμφωνία,	Inconsensus.
Ἀσύνετος,	Insensibilis, Inprudens.
Ἀσυνείδητος,	Inconsciens.
ἀσυνειδησία,	Inconsciencia.
Ἀσυνήθεια,	Desuetudo.
ἀσυνήθης,	Insuetus, Insolens.
Ἀσύνθετος,	Inconpositus.
Ἀσυνίστωρ,	Inconscius.
Ἀσύντακτος,	Indispositus.
Ἀσύντριπτος,	Inquassatus.
Ἀσύφηλος, ὁ ἀδόκιμος,	Absurdus.
Ἀσφαλὴς,	Gautus, Tutus, Tuta.
ἀσφάλεια,	Caucio, Municio, Tucio Præsidium, Tutela.
ἀσφαλῶς,	Tuto, Tute.
ἀσφάλισμα,	Cautela.
ἀσφάλισμα πλοίου,	Sabura.
ἀσφαλίζομαι,	Caveo, Communio, Munio, Tutor.
Ἀσφάλαξ,	Talpa, Mus cecus.
Ἄσφαλτος,	hoc Vitumen.
Ἀσφόδελος, βοτάνη,	Asfodelus.

Ἀσχήμων,	Ignominiosus, Inhonestus.
ἀσχημοσύνη,	Inhonestitas.
Ἀσχολία,	Occupacio.
ἀσχολοῦμαι,	Occupatus sum.
Ἀσχολῶ,	Avoco.
Ἄσωτος,	Ganearius, Lascivus, Luxuriosus, Prodigus, Profusus, Sumptuosus, Helluo, Exoletus, Balatro. (uın.
ἀσωτεία,	Luxus, Luxuria, Gane-
ἀσωτεύομαι,	Luxo, Luxurior, Prodigo, Helluor.
Ἄτακτος,	Inquietus, Inordinatus, Petulans.
ἀτακτῶ,	Tumultuor.
ἀτάκτως,	Inordinate.
ἀταξία,	Enormitas, Tumultua-
Ἀτὰρ,	At. (cio.
Ἀτάραχος,	Intrepidus.
Ἄταφος,	Inhumatus, Insepultus.
Ἄτεγκτος,	Absurdus.
Ἅτε δὴ,	Ut pute.
Ἀτεκνία,	Orbitudo, Orbitas.
ἄτεκνος,	Orbus, Sine liberis, Sterilis.
Ἀτελὴς, ὁ μὴ ὑποκείμενος τέλει,	Inmunis.
ἀτέλεια,	Inmunitas.
ἀτελὲς,	Inperfectum, Infectum, Infinitum.
ἀτελὴς, ὁ ἀπλήρωτος,	Inperfectus.
Ἀτενίζω,	Contemplor, Tuo, Contucor, Intueor.
ἀτενισμὸς,	Obtutus, Obtuicio, Intuitus.
Ἄτερ,	Præter.
Ἀτεχνὴς,	Iners, Sine arte.
ἀτεχνία,	Inercia.
Ἄτη,	Erumna.
Ἀτημέλητος,	Incultus, Incuriosus.
Ἀτηρὸς,	Erumnosus, Durus.
Ἀτιμάζω,	Contumelior, Dehonesto.
ἄτιμος,	Famosus, Ignominiosus Infamis.
ἀτιμοποιὸς,	Famosus, Famosa.
ἀτιμία,	Ignominia, Infamia, Contumelia, Famositas, Ignobilitas, Dehonestamentum, Dehonestacio.
ἀτιμῶ,	Dehonesto.
Ἀτιμώρητος,	Inultus, Inpunitus.
ἀτιμωρησία,	Inpunitas.
ἀτιμωρητὶ,	Inpune.
Ἀτίνακτος,	Inquassatus.

Ἄτμητος,	Insectabilis.
Ἀτμίζω,	Vaporo.
ἀτμὸς,	Vapor.
Ἄτολμος,	Inausus.
Ἀτονία,	Defectus.
ἀτονῶ,	Lasso, Deficio.
Ἀτόπημα,	Flagitium, Facinus.
ἀτοπηματοποιὸς,	Facinerosus.
ἄτοπος,	Facinerosus, Flagiciosus· Absurdus, Inconsequens.
Ἀτόρνευτος,	Incelatus.
Ἄτρακτος,	Fusum.
Ἀτραπὸς,	Semita, Callis, Trames.
Ἀτράφαξις, τὸ χρυσολάχανον,	Atriplex.
Ἄτρητος,	Inextricatus.
Ἀτρύπητος,	Infossus.
Ἀτροφία,	Inedia.
Ἀτταγὴν, ὄρνεον,	Attagena.
Ἀττάλαλος,	Gulis.
Ἀτύπτητος,	Incesus.
Ἀτύχημα,	Infortunium.
ἀτυχὴς,	Infelix.
ἀτυχία,	Infortunium.
Αὐγὴ ἡλίου,	Jubare.
αὐγὴ,	Lux.
αὐγινὸν,	Lucidum.
Αὐθάδης,	Contumax.
αὐθάδεια,	Præsumpcio, Contumacia, Temeritas.
αὐθαδίζομαι,	Præsumo.
Αὐθαίρετος,	Promptuarius, Ultronius, Voluntarius. Arbitrium liberum.
Αὐθέντης,	Auctor.
αὐθεντία,	Auctoritas.
αὐθέντημα,	Auctoramentum.
αὐθεντικὸν,	Auctoraticium, Authenticum.
αὐθεντῶ,	Auctoro.
Αὐθαιρέτως,	Sua sponte, Ultro.
Αὐθιγενὴς,	Indigena, Terrigena, In-
Αὖθις,	Rursus, Iterum. (digetum
Αὐλακίζω,	Sulco, Hiulco.
αὖλαξ,	Sulcus, Hecura.
Αὐλητὴς,	Flator, Tibicinator, Tibicen.
αὐλητρὶς,	Tibicina.
Αὐλὴ,	Atrium.
αὐλὴ τῶν προβάτων,	Stabulum.
αὐλὴ βασιλικὴ,	Aula.
αὐλίζομαι, ἐπὶ ἀνθρώπου,	Demoror, Commoror, Conversor.
Αὐλοποιὸς,	Tibiarius.
αὐλὸς,	hæc Tibia.
αυλὸς ἀπὸ καλάμου,	Cicuta.

αὐλὸς ἀγροικικὸς,	Habena. *Avena.*
αὐλῶ, ῥῆμα,	Canto, Tibicino.
Αὐλὼν, ὁ στενὸς τόπος καὶ ἐπιμήκης,	Averca.
Αὐξάνομαι,	Olesco, Glisco, Cresco.
αὐξάνεται,	Augescit, Gliscit, Crescit.
αὐξάνω,	Augeo.
αὔξησις,	Auctio, Augmentum, Auctus, Incrementum.
αὔξημα,	Augmentum.
αὐξητικὸς,	Augmentarius.
αὔξομαι,	Cresco, Olesco. Virg. lib. sexto,--modis inolescere miris.
αὔξω,	Augeo. Cresco, Glisco.
Ἄυπνος,	Insomnis.
Αὐρινὸς,	Crastinus.
αὔριον,	Cras.
Αὐρίχαλκον,	Aurichalcum. plurale non habet.
Αὐστηρὸς,	Austerus, Severus.
αὐστηρία,	Severitas, Tetricitas.
Αὐτάρκης,	Contentus.
αὐτάρκεια,	Sufficiencia.
αὐτάρκως,	Satis, Abunde.
Αὐτεξούσιος,	Licenciosus, Suæ potestatis, Emancipatus, Sui juris.
αὐτεξούσιον ποιῶ,	Emancipo, Emancipatum facio.
Αὐτεπάγγελτος,	Ultronius.
Αὐτίκα,	Mox, Protinus, Hilico, Continuo, Extemplo.
Αὐτὸ,	Ipsud, Ipsum.
Αὐτοετὴς,	Anniculus.
αὐτοετὲς,	Anniculum.
Αὐτόθεν,	Inde, Indidem.
αὐτόθι,	Ibi.
αὐτοὶ,	Ipsi, Isti.
Αὐτοκράτωρ,	Imperator.
αὐτοκρατορία,	hic Principatus.
αὐτοκρατορικὸς	Imperialis.
αὐτοκρατορικὴ,	Imperatoria.
Αὐτόματος,	Per se, Injussus, Sponte.
Αὐτόμολος,	Transfuga.
αὐτομολῶ,	Transfugio.
Αὐτὸν,	Im.
Αὐτονομία,	Privilegium.
Αὐτοπροαίρετος,	Ultronius, Voluntarius.
Αὐτὸς,	Ipse, Iste.
Αὐτουργὸς,	Auctor rei.
Αὐτοὺς τούτους,	Eos ipsos.
Αὐτοφυὴς,	Spontanea, Naturalis.
Αὐτόχθων,	Aborigo, Indigina, Patricinus.
Αὐτοψία,	In conspectu.
Αὐχενίας,	Cervicosus.

αὐχὴν ἀνθρώπου,	Cervix, Vertex.
αὐχὴν πλοίου,	Gubernaculum.
Αὐχμηρὸς,	Squalidus.
αὐχμὸς, ὁ ῥύπος,	Squalor, Inlubies.
αὐχμὸς, ἡ ἐν τῇ γῇ ξηρότης,	hæc Siccitas.
αὐχμῶ,	Squaleo.
Αὐχῶ,	Glorio.
Ἀφαίρεσις,	Ablacio, Exempcio.
ἀφαιρεθὲν,	Ademtum, Exemptum.
ἀφαιρετικὴ,	Ablatîbus.
ἀφαιρῶ,	Abstulo, Adimo, Eximo, Amputo.
ἀφαιροῦμαι,	Adimo, Demo, Deripio, Detraho, Decido, Auffero, Eximo.
Ἀφάλλομαι,	Exilio, Desilio.
Ἀφάνερον,	Nec manifestum.
Ἀφανὴς,	Ignotus. Obscurus.
ἀφανίζω,	Extermino, Disperdo, Deformo, Depravo.
ἀφανισμὸς,	Interitus.
ἀφανιστὴς,	Exterminator.
ἀφανῶς,	Pedítemptim, Obscure.
Ἀφαρπαγὴ,	Abrepcio.
ἀφαρπάζω,	Abripio, Eripio, Arripio,
Ἄφατος, ὁ μὴ λεκτὸς,	Nefandus.
ἀφάτως,	Adfatim.
Ἀφεγγὲς,	Inluminatum.
Ἀφεδράζω,	Eloco.
Ἀφεδρὼν,	Culina.
Ἀφειδὴς, ὁ ὀργίλος,	Rigidus, Asper.
ἀφειδὴς, ἐπὶ δαψιλέιας,	Largus.
ἀφειδῶς,	Sine parsimonia.
Ἀφέλετο,	Abstulit, Dempsit.
Ἀφ᾽ ἑκάστου,	A quoque.
Ἄφελε,	Aufer.
Ἀφελὴς,	Simplex.
Ἀφελπισμὸς,	Desperatus, Desperacio.
Ἀφέξομαι,	Abstinebo.
Ἄφες,	Sine, Omitte, Dimitte, Remitte.
ἄφεσις,	Emancipacio, Dimissio Remissio.
Ἀφεκτικὸς,	Distans.
Ἀφετηρία,	hi Carceres. pluraliter tantum declinatur.
Ἀφέψω,	Decoco.
Ἁφὴ,	hic Tractatus.
ἀφὴ νοσοῦντος προβάτου,	Contagium.
ἀφὴ παλαιστῶν,	Regula.
Ἀφήγησις,	Enarracio.
Ἀφέλκω,	Abstraho, Substraho, Detraho.
Ἀφηγοῦμαι,	Pernarro.

Ἀφῆλιξ,	Adultæ ætatis.
Ἀφηλιώτης,	Subsolanus.
Ἀφηλῶ,	Refringo.
Ἀφηλπισμένος,	Desperatus.
Ἀφήλωσις,	Refractio.
Ἀφ' ἧς ἂν,	A quaqua, A quacunque
ἀφ' ἧς δήποτε,	A quacunque.
Ἄφθαρτος,	Incorruptus.
Ἀφθονία,	Copia.
ἄφθονος, ὁ πολὺς,	Opimus.
ἄφθονος, ὁ μὴ φθονῶν,	Nulli invidens, Sine invidia.
ἄφθονον, τὸ πολὺ,	Abunde, Ubere.
Ἄφθορος,	Inpubes, Inpestis.
Ἀφιδρύω,	Erigo.
ἀφίδρυμα,	Delubrum, Simulacrum.
Ἀφιερῶ,	Consecro, Devoveo, Dedico.
Ἀφίημι,	Remitto, Dimitto, Omitto, Sino, Prætereo.
Ἀφικνοῦμαι,	Advenio, Proficiscor.
Ἀφιλάνθρωπος,	Inhumanus, Inclemens.
ἀφιλανθρωπία,	Inhumanitas, Inclemencia.
ἀφιλανθρώπως,	Inclementer.
Ἀφίλητος,	Inamabilis.
Ἀφιλοκάλητος,	Incomptus.
Ἀφιλόπονος,	Instudiosus.
Ἄφιξις,	Adventus, Profectio.
Ἀφίπταμαι,	Avolo.
Ἀφίσταμαι,	Absto, Absisto, Desero. Abscedo, Discedo, Recedo, Desisto.
Ἄφνω,	Repente, Repentim, Repentine.
Ἄφοβος,	Interritus.
Ἀφοδεύω,	Caco.
Ἀφόμνυμι,	Ejuro.
Ἀφομοίωμα,	Instar, Effigies.
Ἀφόρητος,	Intollerabilis, Intollerandus.
ἀφορητότης,	Intollerabilitas.
Ἀφορία,	Sterilitas, Infertilitas.
Ἀφορίζω,	Delego, Destino, Determino.
ἀφόρισις,	Destinacio.
ἀφορισμὸς,	Adtributus, Detributus, Determinatus.
Ἀφορμὴ,	Occasio sponea.
Ἄφορος,	Infecundus.
Ἀφορῶ,	Conspicio, Respicio.
Ἀφοσιῶ,	Scelero, Devoveo, Devoto.
Ἀφ' οὗ ἂν,	A quoquo, A quocunque.
ἀφ' οὗ δήποτε,	A quocunque.
ἀφ' οὗπερ ἂν,	A quoquo.
Ἀφουρῶ,	Demeio.
Ἀφουσία χαλκοῦ,	Intertrimentum.
ἀφουσία,	Detrimentum, Defraudacio, Deminucio.
Ἀφρίζω,	Spumo.
Ἀφροδίτη,	Venus.
ἀφροδίσιος,	Venerius.
ἀφροδισιαστὴς,	Venerosus.
Ἀφρόνιτρον,	Afronitrum.
Ἀφρόντιστος,	Incuratus, Incuriosus.
ἀφροντισία,	Incuria.
Ἀφρὸς,	Afer. hæc Spuma.
Ἀφροσύνη,	Amencia, Insapiencia.
Ἀφρώδης,	Spumeus.
Ἄφρων,	Demens, Vanus, Inprudens.
Ἀφυὴς,	Bardus, Sine genio.
Ἀφύη,	Mel marinum, Apua.
Ἀφύλακτος,	Incautus.
Ἀφυπνῶ,	Abdormio.
Ἀφύρατον, τὸ μὴ ἐζυμωμένον,	Infermentum.
Ἄφωνα τὰ στοιχεῖα	Muta.
Ἀφ' ὧν ἂν,	A quibuscunque.
Ἀφωνία,	Mutitas.
ἄφωνος,	Mutus.
Ἀφ' ὧντινων ἂν ποτε,	A quibusquibus.
Ἀχαλίνωτος,	Effrenatus, Effrenata, Infrenus.
Ἀχανὴς,	Obmutus.
Ἀχαρὴς, ὁ μὴ χαίρων,	Inletabilis.
Ἄχαρις,	Insulsus.
Ἀχάριστος,	Ingratus.
Ἄχθεται,	Angitur, Moleste fert.
ἄχθος,	Sarcina, Onus. hæc Anxietudo.
ἄχθομαι,	Doleo, Dolesco.
ἀχθοφόρος,	Gerulus, Onera ferens, Sarcinarius, Bajolator.
ἀχθοφορῶ,	Bajolo.
ἀχθοφόρον κτῆνος,	Jumentum.
Ἀχλὺς,	Caligo.
Ἀχόρταστος,	Insaciabilis.
Ἄχραντος,	Intemeratus, Inviolabilis.
ἄχραντον,	Inviolatum.
Ἀχρὰς,	Junipirum.
Ἀχρεῖος,	Nequus, Spurcus, Nuga Nugator, Nequam, Nugax.
Ἀχρειότατος,	Nequissimus.
ἀχρειότης, ἀχρειοσύνη,	Nequicia, Nugacitas.
ἀχρήσιμος,	Inutilis, Incommodus, Futilis.
ἀχρησιμότης,	Incommoditas.
ἄχρηστον,	Incommodum.

ἀχρηστῶ,	Nebulor.
ἀχρηστοποιῶ,	Debilito.
Ἄχρι,	Tenus, Donec, Dum.
ἄχρις,	Versum, Usque.
ἄχρις ὧδε,	Protenus.
ἄχρι τοῦ δεῦρο,	Hucusque.
ἄχρι τοσούτου,	Tantisper.
ἄχρι τούτου,	Eatenus.
Ἀχρῶος,	Incolor, Decolor.
Ἄχρωμος,	Inpudica, Inpudicus.
ἀχρωμία,	Inpudicicia.
Ἄχυρον,	hoc Palearium.
Ἀχώνευτος γῆ, ἡ χρυσώδης,	Baluca.
Ἀχώρητος,	Incapabilis.
Ἀχώριστος,	Inseparabilis, Individuus.
Ἀψευδὴς,	Verax.
Ἀψηλάφητος,	Intractabilis.
Ἀψιμαχῶ,	Jurgo.
Ἀψὶς,	Forfex, Arcus, Fornix.
Ἄψον,	Accende.
Ἄψυχος,	Exanimatus, Inanimis.
Ἀωρὶ,	Inmature.
ἄωρος,	Inmaturus.

B

Βαβάλιον,	Cunabulum.
βαβαλιστήρια,	hæ Cunæ. singularia non habet.
Βαβαὶ,	Babæ.
Βαβυλωνικοῦ δέρματος εἶδος,	Beneventanum.
Βάδην,	Gradatim.
βαδίζω,	Progradior.
βαδίζει,	Ambulat.
βάδισμα,	hic Gressus.
Βαθμηδὸν,	Gradatim.
βαθμὸς,	Gradus, Ordo.
Βάθος,	Altum, Profundum.
Βάθρον,	Sedilium, Scampnum, Subsellium. hæc Sessio.
Βαθὺ,	Altum, Profundum.
βάθυνσις,	Exaltacio.
βαθύνω,	Alto, Exalto.
Βαίνω,	Ingredior.
Βακλίον,	Bacillum.
Βακτηρία,	hoc Baculum.
βακτηρίδιον,	Bacillum.
βάκτρον,	Baculus, Baculum.
Βακχεῖα,	Bacchanalia.
βακχεύω,	Bacchor.
Βαλανεῖον,	Balneum.
βαλανεὺς,	Balneator.
Βαλανηφόρος,	Clandifer.
Βαλανοκλέπτης,	Fur balnearius.
Βάλανος,	Clans, clandis.
Βαλλάντιον,	Sacculum, Sacculus.
βαλλαντίδιον,	Sacculum.
Βαλλομένων,	Ductis sortibus.
Βαλλίζω,	Ballo.
Βαλλίστρα,	Tormentum murale.
Βάλλω,	Jacto, Jacio, Mitto, Jaculor.
Βαμβαίνω,	Hæsito, Vacillo, Tituvo.
Βάμμα,	Infectus, Infectio, Tinctura.
Βάναυσος,	Adrogans.
βαναυσότης,	Adrogancia.
Βαπτίζω,	Mergo.
βαπτὸς,	Tinctus.
βάπτω,	Inficio, Tinguo, Fuco, Inbuo.
Βαρβαρισμὸς,	Græcolatino
Βαρέα,	Gravida.
βαρεῖα,	Grabis, Grabida. Grandis.
βάρησις,	Pressus.
βάρος,	Sarcina, Pondus, Gravamen.
βαρύηχος,	Raucus.
βαρύπνοον,	Grave olens.
βαρὺς,	Gravis.
βαρὺς πάνυ,	Prægrandis, Valde grandis.
βαρὺ,	Grande, Grave.
βαρύτης,	Gravitas.
βαρῶ,	Gravo, Premo. Gravesco.
Βασανίζω,	Crucio, Torqueo. Coherceo.
βασανιστήριον,	Eculeus. genus tormenti.
βασανιστὴς,	Tortor.
βάσανος,	Tortus. hoc Tormentum.
βασάνου γένος,	hic Cruciatus, Fiducula.
βασάνων ὑπηρέτης,	Quæstionarius.
Βασιλεὺς,	Augustus, Regnator, Rex, Princeps.
βασιλεία,	Imperium, Regnum.
βασιλεύω,	Impero, Regno, Rego.
βασιλὶς πόλις,	Regina urbs.
βασιλικὸς,	Reguliosus, Regius, Regalis, Imperialis, Principalis. Regillus, Regulus.
βασιλικὸς οἶκος,	Aula.
βασιλικὸς, ὁ ὄφις,	Regulus.
βασιλικὴ,	Basilica.
βασιλικὴ ῥάβδος,	Sceptrum.
βασιλικοῦ σώματος φύλαξ,	Satelles.

βασιλικῶς,	Regie.
βασιλίσκος,	Regula.
Βάσις,	Basis.
Βασκαίνω,	Fascino, Invideo, Liveo.
βασκανία,	Fascinum, Obtrectacio.
βάσκανος,	Fascinum. Invidiosus.
Βασταγμὸς,	hæc Bajulacio.
βαστάζομαι,	Bajulor.
βαστάζω,	Bajulo, Porto, Veho, Vecto, Gesto.
βαστακτὴς,	Bajolator.
Βάτος,	hic Rubus, Ruscus.
Βάτραχος,	hæc Rana.
Βαυκὶς,	hoc Viniferum.
Βαφεῖον,	Infectorium.
βαφεὺς,	Infector, Tinctor.
βαφὴ,	Tinctura, Infectus, Infectio.
Βδέλλα,	Suga.
βδέλλα χερσαία,	Hirudo.
βδέλλα ὕδατος,	Sanguisuga.
Βδελυκτὸς,	Abominabilis.
βδελυρὸς,	Facinerosus, Scelestus.
βδελύσσομαι,	Abominor.
Βδέσμα,	Vissium.
βδέω,	Visso.
Βέβαιος,	Certus, Ratus, Firmus, Stabilis.
βεβαιότης,	Certitas, Firmitas.
βεβαίωσις,	Confirmacio, Fidejussio.
βεβαιωτὴς,	Secundus auctor.
βεβαιωτὴς, ἐγγυητὴς,	Fidejussor, Sponsor.
βεβαίωμα,	Firmamentum, Statumen.
βεβαιῶ,	Confirmo, Offirmo, Stabilio.
βεβαίως,	Firmiter.
Βεβαμμένον,	Infectum, Tinctum.
Βέβηλος,	Profanus, Pollutus.
βεβηλῶ,	Profano, Contamino.
Βέβλημαι,	Jaceo.
Βεβρεγμένη γῆ,	Inundata terra, Inrigata terra.
βεβρεγμένος,	Madidus.
Βέλη,	Spicula.
βέλος,	hæc Sagitta.
βελοθήκη,	hoc Faretrum, Faretra.
Βελόνη,	Acula, Acus.
βελονοθήκη,	Aciarium.
Βέλτιον,	Melius, Potius.
βέλτιστος,	Optimus.
βελτίων,	Melior, Potior.
Βεξιλλατίων,	Vexillacio.
βεξιλλοφόρος,	Vexillifer.
Βεροῦτα, εἶδος ἀκοντίου,	Canumentum.
Βερέκοκκα,	Pruna.
Βέρεδος,	Veredus.
Βῆμα,	Passus.
βῆμα, ἐπὶ ἄρχοντος,	Tribunal
Βὴξ,	hæc Tussis.
Βήσαλον,	Later coctus.
βήσαλα,	Latercula.
Βήσσω,	Tussio.
Βία,	Violencia.
βιάζομαι ἄλλον,	Violo, Vim facio.
βιάζομαι ὑφ' ἑτέρου,	Vim pacior.
βιάζομαι παρθένον,	Vicio.
βίαιος,	Violentus, Violans.
βιαίως,	Violenter.
βιαστὸν,	Violatum.
Βιβάζω,	Exalto.
Βιβαρευτὴς,	Cetarius.
Βιβαστὴς,	Admissarius.
βίβασις, ἡ ὀχεία,	Admissura.
Βιβλιοθήκη,	Bibliotheca.
βιβλίον,	Libellus, Liber, Codex.
βιβλιογράφος,	Librarius, Libellio.
βιβλιοπώλης,	Libellio.
Βίκια, χόρτος,	Vicia.
Βίκος,	Vicus.
Βιοκρίτης,	Censor.
Βίος,	Vita.
βίος ὁ τῶν ἀνθρώπων,	hæc Res humana.
Βίῤῥος,	Birrus.
Βιῶ,	Vivo.
Βιώνης, ὁ ἀπόδημος, ἢ ὁ ἀγοράζων ἐσίαν,	Sector.
Βιωτικὸς,	Secularis.
Βλαβερὸς,	Lesus. Detrimentabilis, Nocibilis, Sons, Nocens, Sonticus.
Βλάβη,	Nocencia, Damnum. Detrimentum, Fraus, Lesio, Offensio.
Βλακία,	Jactacio.
βλὰξ,	Jactans.
Βλάπτω,	Incommodo, Nocео, Ledo, Maleficio, Officio.
βλάπτω τὴν γυναῖκα,	Obsum uxori.
Βλαρὸς,	Insulsus.
βλαρὸν,	Inconditum.
βλαροῦμαι,	Insulsor.
Βλαστάνω,	Germino, Pullulo.
βλάστησις,	Germinacio.
βλάστημα,	Germen, Virgultum.
βλαστὸς,	Pullulus, Germen.
βλαστὸς ἀμπέλου,	Pampinus.
βλαστολογῶ,	Pampino.
βλαστολογία,	Pampinacio.

Βλαύτιον, ὑπόδημα,	Solea.
Βλασφημία,	Infamia.
βλάσφημος,	Maledicus.
βλασφημῶ,	Jurgo, Maledico.
Βλέμμα,	Aspectus.
βλεπτὸς,	Visibilis.
βλέπω,	Specio, Viso, Video, Cerno, Aspicio, Despicio, Despecto.
Βλεσόπους,	Scaurus.
Βλέφαρα,	Palpebræ.
Βλήσιμος,	Missilis.
βλήτης,	Jaculus.
βλητὸν,	Missile.
Βληχὴ,	Balatus.
βληχηθμὸς,	Ballatum, Ballatus.
βληχῶμαι,	Balo.
Βλίτον, λάχανον.	
Βλοσυρὸς,	Acerbus, Torvus, Trux.
Βλύζω,	Mano.
Βόας σιτεύω,	Sagino.
Βοὴ,	Clamor, Clamacio, Vociferacio.
βοηθὸς,	Auxiliarius, Patronus, Adjutor, Auxiliator, Adjutrix.
βοήθεια,	Adminiculum, Auxilium.
βοήθειαι,	Suppetiæ. singulare non habet.
βοήθημα,	Adjutorium, Adminiculum.
βοηθῶ,	Adjubo, Suffrago, Subvenio, Opitulor.
Βοηλάτης,	Bubulcus.
Βόθρος,	Borago, Scrobis, Scrobes, Fossa, Fovea, Lacuna.
βόθυνος,	Fovea.
Βοΐδιον,	Buculus.
βοΐον,	Bucula.
Βολβὸς, ὀφθαλμοῦ	Bolbus.
βολβὸς, ὁ ἐν τῇ γῇ φυόμενος,	Bolbus.
Βολὴ,	Jactus, Ictus, Jaculacio, Ictio, Missio.
βολὴ ὀφθαλμοῦ,	Acies.
Βόλια,	Tessera.
Βολὶς,	Jaculum.
Βόλιτον, ἤγουν βόλβιτον, κόπρος,	Fimus.
Βόμβος,	Strepitus.
Βόμβυξ,	Bombix, Sandix.
Βομβῶ,	Bombio.
Βοοστάσιον,	Bovilium.
Βόρβορος,	hoc Cenum, Cylleus. pluralia non habent.
Βορὸς,	Edax.
Βορρᾶς,	Aquilo.

Βοσκὴ,	Pastio, Pabula, Pascua.
βόσκημα,	Pecus.
βόσκησις,	Pabulum.
βοσκὸς,	Pastor.
βόσκω,	Pabulo, Pasco.
Βόστρυχος,	Cicinnus.
Βοτάνη,	Herba, Gramen, Medicamentum.
βοτάνης γένος,	Calta.
βοτάνη ἡ τοῖς τοίχοις καὶ φλοιοῖς συνημμένη,	Muscus. singulariter tantum declinatur.
βοτάνης εἶδος φαρμακευτικῆς,	Aconita.
βοτανίζω,	Runco.
βοτανικὸς,	Herbaticus.
Βότρυς,	Racemus.
Βούβαλος,	Urus. bos silve
Βουβὼν,	hoc Inguen.
Βούγλωσσος,	hæc Solia.
βουθυτῶ,	Victimo.
Βουκανιστὴς,	Buccinator.
βουκανιστήριον,	Buccina, Buccinum.
Βουκεντὴς, μύωψ,	Tabanus.
βούκεντρον,	Stimulus.
Βουκκισμὸς,	Jantaculum.
Βουκόλος,	Armentarius.
βουκόλειον,	Armentum.
Βούλει,	Mavis.
Βουλευτὴς,	Decurio, Curialis.
βουλευτήριον,	Curia, Ordo.
βουλεύομαι,	Cogito.
βουλευτικὸς,	Cogitator, Sensatus. Curialis, Decurionalis.
βουλὴ, ἐπὶ κοινοῦ σκέμματος,	Concilium.
βουλὴ, ἐπὶ συστήματος,	Curia, Ordo.
βουλὴ, ἐπὶ τοῦ ἐνθυμουμένου,	Cogitacio, Consultacio, Deliveracio.
βουληθῇ,	Maluerit.
βούλησις,	Arbitrium, Voluntas.
Βούλιμος, ὁ μέγας λοιμὸς,	Furcilla.
Βούλομαι,	Volo. secunda persona (vis.
βούλομαι, ἐπιτατικῶς,	Malo, mavis.
Βουνιὰς,	Napus.
βουνὸς,	Tumulus, Collis.
Βούπαις,	Carulester.
Βοῦς,	Bos.
βουστάσιον,	Bovile, Bovilium.
βούτομον,	Spina alba, Carex.
Βούττιον,	Cupella.
βούττις,	Cupa.
Βούτυπος, ἤγουν κυνόμυια,	Tabanus.
βούφθαλμον, ἄνθους εἶδος,	Caltum.

Βούφορβος,	Armentarius.
Βοῶ,	Vocifero, Vociferor.
βοῶ, ἐπὶ ἀγροίκων,	Hejulor.
Βοὼν, ὁ τόπος,	Bubile.
βοῶν σιτευτὴς,	Saginator.
βοώτης,	Bubulcarius.
Βραβεῖον,	Brabium, Palma.
βραβευτὴς,	Intercessor.
βραβεύω,	Intercedo.
Βραγχιῶ,	Raucor, Raucus sum.
βραγχιῶν,	Raucus.
βράγχος,	Raucus.
Βραδεῖα,	Sera, Remoratrix.
βραδέως,	Sero.
βραδύνω,	Tardo, Moror, Cesso, Immoror, Remoror.
βραδὺς,	Serus, Tardus.
βραδύτης	Mora, Remora, Seritas, Tarditas.
Βράζω,	Scaturio.
Βράσσω, τὸ λικνίζω,	Vomo. Vanno.
βραστὴρ, ἤγουν λίκνον,	Vannus.
Βραχὺς, ὁ μικρὸς,	Brevis.
Βραχίων ὁ τῆς χειρὸς,	Brachium, Lacertus.
βραχίονος μῦς,	Lacertus.
Βραχιάλιον,	Veriola.
Βράχος,	Breve.
βράχη θαλάσσης,	hæc Vada. singulare non habet.
βραχὺς,	Paulus, Parus, Brevis.
βραχὺ,	Paulum.
βραχύλογος,	Breviloquis.
βραχύνω,	Brevio.
βραχύτης,	Brevitas, Parvitas.
βραχυτάτως,	Brevissime.
βραχώδης,	Vadosus.
Βρεβίον,	Oratrix.
Βρέφος,	hic Infans.
Βρέχει,	Pluit.
βρέχομαι,	Madeo.
βρέχω,	Udo, Mado, Pluo.
Βρίζα,	Sica.
Βριμῶμαι,	Frendo.
Βρόγχος,	Guttor.
Βρόμος, ὁ καρπὸς,	Habena. *Avena.*
Βρομῶ,	Feror.
Βρονταῖος,	Toniptabilis.
βροντὴ,	Tonitru. pluraliter tantum declinatur.
βροντῶ,	Tono.
Βροχετώδης,	Pluvialis.
βροχὴ,	Mador, Pluvia.
Βροχίζω,	Laqueo, Pedico.
βρόχος,	Laqueum, Laqueus, Pedica.
βρόχος ἐν ἀφετηρίαις τεταβένος,	Transenna.
Βροῦχος,	Bruchus.
Βρυγμὸς,	Stridor.
Βρύον,	Alga, Lana marina.
Βρυχηθμὸς,	Fremitus.
βρυχῶμαι,	Fremo.
Βρύω,	Scaturio.
Βρῶμα,	Esca.
βρῶσις, ἡ τροφὴ,	Esca, Cibus.
βρῶσις, ἡ σῆψις,	Tiniara, Robico.
βρώσιμον,	Edulium.
βρώτης,	Edax.
Βυθίζω,	Utrino, Commergo, Mergo.
βύθισις,	Mersus, Mersio.
βυθὸς,	hoc Altum, Profundum, Gurges.
Βυκανίζω,	Bucino.
Βύννω,	Boticio.
Βύρσα,	Corium, Tergum, Tergus.
βυρσεὺς,	Coriarius.
βυρσοδέψης,	Coriarius.
Βῶκες, ἰχθύες,	Voce.
Βωλάριον,	Glebula.
βωλοκόπος,	Occiliator.
βωλοκοπῶ,	Occo.
βῶλος γῆς,	Gleba.
βῶλος ἀργύρου ἢ ἄλλης ὕλης,	Massa.
βωλοστρόφιον,	Pastinum.
βωλοστροφία,	Pastinacio, Repastinacio.
βωλοστροφητέα γῆ,	Pastilenda.
βωλοστροφῶ,	Occo, Occilio, Pastinor, Pastino.
Βωμισκάριον,	Altarium.
Βωμὸς,	Ara.
βωμίσκος,	Arula.
βωμολόχος,	Fanaticus.

Γ

Γαγγαλισμὸς,	Titillacio, Vellacio.
Γάγγαλον ἔχων,	Titillosus.
γαγγαλίζω,	Titillo, Vello.
Γάγγραινα,	Cancer.
Γαζοφυλάκιον,	Erarium.
Γάλα,	Lac.
γαλαθηνὸς,	Lactancia, Lactans.
γαλακτοπώλης,	Lactarius.
γαλακτώδης,	Lactosus.
Γαλβάνη, ἢ Χαλβάνη,	Galba
Γαλεάγρα,	Cavea, Viverrarium, Muscellarium.

Γαλεὸς, ἰχθὺς,	Catella.
Γαλῆ,	Mustela.
γαλῆ ἀγρία,	Viverra.
Γαλήνη,	Tranquillitas.
γαληνὸς,	Tranquillus.
γαληνότης,	Serenitas, Tranquillitas.
Γαλινάριος,	Gallinarius.
Γαλουχούμενος,	Lactans.
Γαμβρὸς,	Gener.
Γαμετὴ,	Uxor nupta, Uxor marita.
γαμετὴ ἀδελφῦ	Glos.
γαμήλιον,	Conjugale.
γαμήλιος,	Genialis.
γαμήσιμος,	Nubilis.
γαμικὴ,	Jugalis, Matrimonialis.
γαμικὸς,	Conjugalis, Nuptialis.
γάμος,	Connubium, Matrimonium.
γάμος,	Nupciæ. singularia non habet.
γαμοστόλος,	Pronuba.
γαμοῦμαι,	Nubo.
γαμῶ,	Uxorem duco.
Γανῶ,	Stagno.
γανωτὴς,	Stagnator.
Γὰρ,	Nam, Enim.
Γαργαλίζω,	Titillo, Vello.
γαργαλισμὸς,	Titillacio, Vellacio.
Γαρέλαιον,	Liquamen oleo.
γάρον,	Liquamen.
Γαστρίζω,	Sagino.
γαστὴρ,	Uter.
γαστροκνημία,	Sura. Ventriculus.
Γαυλὸς, ποιμενικὸν ἀγγεῖον,	hoc Signum.
Γαῦρα, ἱλαρὰ,	Læta.
γαυρίαμα,	Exultacio.
γαυριῶ,	Exulto, Gestio.
γαύρως,	Lete, Alacriter.
γαυρότης,	Alacritas,
γαῦρος,	Letus, Alacer.
γαύρως,	Letanter.
Γὲ,	Verum.
Γεγαμημένη,	Maritata.
Γεγεμισμένος,	Cumulatus.
Γεγηθὼς,	Hilarus.
Γεγλυμμένος,	Sculptus.
Γεγραμματισμένος,	Litteratus.
Γεηπόνος,	Cultor.
Γειτνίασις,	Vicinia.
γειτοσύνη,	Vicinia.
γείτων,	Vicina, Vicinus.
Γελοῖον,	Ridiculum, Jocus.
γελοῖος,	Joculax.
γελοιώδης,	Jocosus, Ridiculosus.
γέλως,	Risus.
Γεμίζω,	Impleo, Compleo.
γέμον,	Cumulatum, Impletum.
Γενεὰ,	Seculum, Generacio, Nacio, Nativitas, Propagacio, Progenies.
γενεαλογία,	Genealogia, Nativitas.
γενεᾶς μεγάλης,	Generosus.
γενέθλιος,	Genealis, Natalis.
γενεθλιακὸς,	Natalicius.
γενέθλιον,	Natale.
Γενειάζω,	Barbesco.
γενειήτης,	Barbatus.
γένειον,	Barbamentum.
Γένεσις,	Genesis, Procreacio.
γενεσιολόγος,	
γενικὸς,	Generalis.
γενικὴ,	Genitivus.
γενναῖος,	Navus, Fortis, Validus.
γενναιότης,	Fortitas, Strenuitas.
γενναίως,	Fortiter.
γέννημα,	Nativitas.
γέννησις,	Procreacio, Nativitas.
γεννητικὸς,	Genialis.
γεννήτειρα, γεννήτρια	Creatrix, Procreatrix.
γεννήτης, γεννήτωρ,	Procreator, Genitor, Creator.
γεννῶ,	Genero, Genito, Gigno, Nasco, Pepero.
γεννῶ, ἐπὶ πατρὸς	Procreo.
γεννηθεὶς,	Natus, Genitus, Progenitus, Ortus.
Γενόμενος,	Factus.
γενομένης,	Habita.
Γεννῶμαι,	Nascor.
Γένος,	Genus.
γένος, τὸ ἔθνος,	Gens.
Γενοῦ,	Esto.
Γένους ἐπίδοσις,	Propagacio.
Γεομέτρης,	Geometra, Agrimensor.
γεοπονία,	Excultus.
γεοπονῶ,	Exculto.
Γέρανος,	Grues.
Γεραῖος,	Grandævus, Longævus.
γεραίτερος,	Senior.
Γέρας,	Premium.
Γερδία,	Textrix.
γέρδιος, ὑφαντὴς,	Textor.
Γεροντικὸς,	Senialis.
γεροντάριον,	Senecio.
γερουσία,	hoc Senaculum.
γέρων.	Evi maturus, Senex.
Γέῤῥον, εἶδος ἀσπίδος Περσικῆς,	Crates.
Γεῦμα,	Gustus.
γεύομαι,	Gusto.
γεῦσις,	Gustacio, Gustus, Sapor.
γευστήριον,	Gustatorium.
Γέφυρα,	Pons.
Γεώδης,	Terrenus.
γεωμέτρης,	Agrimensor.
γεώλοφος,	Collis.
γεωργὸς,	Agricola, Colonus, Cultor.
γεωργία,	Cultura, Cultus, Excultus.
γεωργήτρια,	Cultrix.

γεωργῶ,	Colo, Culto Excolo, Percolo.
Γῆ,	Terra, Humus, Tellus,
γηγενὴς,	Terrigena. (Arva.
γήδιον χρυσοῦ ἀκαθάριστον,	Balluca.
γήϊνος σκορπίος,	Nepa.
γῆ ἔχουσα χάλι-	Scurpus.
Γηραλέος, (κα,	Grandævus, Longævus.
γῆρας,	Senecta, Senectus, Senectas, Senium.
γηρῶ,	Seneo.
γηράσκω,	Senesco.
Γῆ σπορίμη,	Arvum.
γῆς σωρὸς,	hoc Rudus. singulariter tantum declinatur.
Γινώσκω,	Compertum habeo, Noro, Nosco, Scio, Comperio, Dinosco.
γινώσκω, τὸ ἀκριβῶς οἶδα,	Cercior fio.
Γίνομαι,	Fio, Efficior.
Γλαυκὸς, ἰχθὺς,	Glaucus.
γλαυκὸς, ἄνθρωπος,	Cesius.
Γλαῦξ, ἡ ὄρνις,	Noctua.
Γλαφυρὸς,	Festivus.
γλαφυρότης,	Festivitas.
Γλεῦκος,	Mustum, Mustus. pluralia non habet.
Γλήχων,	Puleium.
Γλίσχρον,	Lapsile. (mentum.
Γλοιὸς,	Strigmentum, Destrig-
Γλουτὸς,	Natis, Coxa, Clunes.
Γλυκεοπράτης,	Dulciarius.
γλυκυπικρὸν,	Dulcatium.
γλυκυπράτιον,	Dulciarium.
γλυκὺς,	Dulcis.
γλυκύτης,	Dulcedo, Dulcitudo.
Γλύπτης,	Sculpator.
γλυπτὸν,	Scalptum.
γλυφὴ,	hoc Scalptum.
γλύφω,	Scalpo, Cudo.
γλύψον,	Sculpa.
Γλῶσσα,	Lingua.
γλώσσῃ βαμβαίνω,	Titubo.
γλωσσὶς ὑποδήματος,	Lingula.
Γλωσσόκομοι,	Luculli. *Loculi.*
γλωσσόκομον,	Lucullum.
γλωσσοκομεῖον,	Lucellum.
γλωσσοτομία,	Linguacio.
γλωσσοτομῶ,	Linguo.
Γνάθος,	Buca, Maxilla.
Γνάπτω,	Polio.
γνάφαλον,	Tomentum.
γναφεῖον,	Fullonium.
γναφεὺς,	Fullo.
Γνησία θυγάτηρ,	Gnata.
γνήσιος ἀδελφὸς,	Germanus.
γνήσιος,	Sincerus.
γνησίως,	Sincere.
Γνόφος,	Nimbus.
Γνῶθι,	Scito.
γνώμη,	Sentencia.
γνωμοδότης,	Consiliarius, Consiliator, Suasor.
γνώμων,	Gruma.
γνωρίζομαι,	Notor.
γνωρίζω,	Cognosco.
γνώριμος,	Notus.
γνωρίσματα τὰ ἐπὶ τάφων,	Crepondia, Monimenta.
γνῶσις,	Noticia, Nocio, Scientia,
γνώστης,	Cognitor. (Nota.
γνωστὸν,	Compertum, Notum.
γνωστὸς,	Cognitus, Notus.
γνωστὸς γίνομαι,	Innotesco.
Γόγγρος, ἰχθὺς,	Congrus.
Γογγύζω,	Murmuror, Musso.
Γογγύλη,	Rapa.
Γογγυσμὸς,	Murmuracio, Murmur.
γογγυστὴς,	Murmurator.
Γοερὸς,	Flebilis.
Γόης,	Veneficus.
γόης, ὁ κόλαξ,	Blandor, Ambiciosus.
γοητεία, ἐπὶ κολακείας,	Blandicio.
γοητεύω, κολακεύω	Blandior.
Γόμος,	Onus.
γομοφόρος,	Sarcinarius.
Γόμφιος,	Molaris.
γόμφος, ἐπίουρος,	Compages, Sudis.
γόμφος, ἰχθὺς,	
Γομῶ,	Onero.
Γονεὺς,	Parens.
γονὴ,	Fetus, Progenies, Proles, Suboles.
γονὴ ἀνθρώπου,	Virus. singulariter tantum declinatur.
γόνιμος,	Fecundus, Fetus, Genitalis, Ferax.
γονιμότης,	Fertilitas, Fecunditas.
γονοποιῶ,	Fecundo.
γόνος,	Genitus.
Γόνυ,	Genu.
γονυπετῶ,	Geniculo, Geniculor, Genua advolvo.
Γοργὸς,	Agilis, Pernix.
γοργότης,	Agilitas.
Γοῦν,	Saltem.
Γραΐδιον,	Anicula.
γραϊκὸς,	Anilis.
γράμματα,	hæ Litturæ. singulare non habet.
γραμματεῖον,	Chirographum, Caucio, Instrumentum.

γράμμα, ὁ σταθμὸς	Scripulum.
γραμματεὺς,	Scriba, Tesserarius.
γραμματικὸς,	Grammaticus.
γραμματοδιδάσκαλος,	Ludinfagister.
γραμματοφύλαξ,	Tabularius.
γραμμὴ,	Linia.
Γραότης,	Anitas.
Γράσος,	Hircus.
γράσων,	Hircosus.
Γράστις,	Farrago.
Γραὺς,	Anus, Anicula.
Γραφεῖον,	hic Stilus.
γραφεὺς,	Scriptor.
γραφὴ,	Scriptura.
γραφὴ, ἡ ζωγραφία,	Pictura.
γραφιοθήκη,	Grafiarium.
γράφω,	Scribo.
Γραώδης,	Anilis.
Γρηγόρησις,	Vigilancia.
γρηγορῶ,	Vigilo.
Γρυπὸς,	Serro.
Γρόνθος,	Pugnus.
Γρόμφαινα, ὗς ἡ θηλειῶν,	Scrofa.
Γρύζω,	Muttio.
Γρυνίζω,	Grunnio.
Γρυπὴ,	Nasuta.
γρυπὸς,	Nasutus, Adunco naso.
Γρυτεύω,	Scruto.
γρύτη,	Scruta.
γρυτοπώλης,	Scrutarius.
γρυτοπωλεῖον;	Scrutarium.
Γύας, ὁ τȣ̃ ἀρότρȣ,	Dens aratri, Dentale.
Γυμνάζομαι,	Gestor, Vector.
γυμνασία,	Gestacio.
γυμνάζω μετὰ ὅπλων,	Exercito, Exerceo.
γυμνασία ἡ μετὰ ὅπλων,	Exercitacio.
γυμνασίαι τῶν μονομάχων,	hæc Victualia. singulare non habet.
γυμνάσαι,	Exercere, Ventilare.
γυμναστὴς,	Exercitator.
γυμνὸς,	Nudus.
γυμνότης,	Nuditas.
γύμνωσις,	Denudacio, Nudacio.
γυμνῶ,	Denudo, Spolio, Nudo.
γυμνωτὴς,	Denudator.
Γυναικάριον,	Muliercula.
γυναικεῖον,	Muliebrum.
γυναικώδης,	Effeminatus, Muliebris.
γυναικῶν κοσμητὴς,	Cimnifo.
γυναιμανὴς,	Uxorius.
γυνὴ,	Mulier.
Γυρεύω,	Guro.
Γῦρις,	Pollis, Polline.
γυρίτης ἄρτος,	Pollinaceus.
γυριστήριον κόσκινον,	Pollinare cribrum.
Γῦρος ἀμπέλȣ,	Strobo.
Γὺψ,	Vultur.
Γυψοπλασία,	Pluteum.
γυψῶ,	Esco.
Γωνία,	Angulus.
γωνιαῖος,	Angularius.

Δαδίον,	Teda.
Δάηρος, ὁ ἀνδράδελφος,	Levir.
Δαιμόνιον, (νιοι,	Larva.
δαίμονες καταχθό-	Manes.
δαίμονες, οἱ κατοικίδιοι θεοὶ,	Lares.
δαιμονισμὸς,	Larvatus.
Δάκνω,	Mordeo.
Δάκρυα,	Lacrimæ.
δακρύω,	Lacrimo.
Δακτυλήθρα,	Digitale.
δακτύλιος, ὃν φοροῦμεν,	Anulus, Anellus.
δακτύλιος, ὁ τῆς ἕδρας,	Anus.
δακτυλίδιον,	Anellum.
δακτυλιαῖος,	Anularius.
δακτυλιαῖον,	Anularium.
δακτυλιοποιὸς,	Anularius.
δακτυλιοθήκη,	Anularius.
δακτυλίου ἐκτύπωμα,	Expressio.
δακτυλοδεικτῶ,	Digito.
δάκτυλος,	Digitus.
Δαλὸς,	Ticio, Torris.
Δαμάζω,	Domito, Domo.
Δάμαλις,	Bucula, Juvenca, Vacca.
δαμάλιον,	Vaccinia.
Δαμασκηνὸν,	Prunus.
Δάμασις,	Domitus, Domicio.
δαμαστὴς,	Domitor.
Δανειακὴ,	Feneraticia.
δάνειον,	Chirografum, Feneracio. Mutuum, Alienum.
δάνειον ἔκτοκον,	Fenus.
δανείζω,	Fenero, Mutuo.
δανείζομαι,	Mutuor.
δανειστὴς,	Creditor, Fenerator.
δανειστικὸς,	Feneraticius, Fenebris.
δανείστρια,	Creditrix.
Δὰξ,	Mordicus.
Δαπάνη,	Expensa, Sumptus, Inpendium, Inpensio.
δαπανηρὸς,	Sumptuosus.

δαπανηρότερον,	Pensius, Sumptuosius.
δαπανῶ,	Absumo, Impendo.
Δὰς, δαδὸξ,.	Teda.
Δασεῖα,	Adspiracio.
δασεῖα, ἐπὶ ὕλης	Densitas.
Δασμὸς,	Simultas.
Δασὺ,	Spissum.
δασὺς,	Hirsutus, Pilosus.
δασύπρωκτος,	Hirsiculus.
δασύτης,	Adspiratio.
Δάφνη,	Laurus.
δάφνης καρπὸς,	Baca.
δάφνης κλάδος	Berbena.
δαφνὼν,	hoc Laurentum.
Δαψίλεια,	Largitas, Largitudo.
δαψιλέστερος,	Largior.
δαψιλέστερον,	Inpensius, Largius, Pinguius.
δαψιλεύομαι,	Largo, Indulgeo.
δαψιλὴς,	Largus, Largitor.
δαψιλῶς,	Inpense, Large, Largiter, Prolixe, Adfatim, Abunde.
Δὲ,	Ast, At, Autem, Ceterum, Verum,
Δεδαρμένος,	Cesus.
Δεδεμένος,	Vinctus, Nexus, Ligatus
Δεδιδαγμένος,	Doctus.
Δεδικαιωμένος,	Justificatus.
Δεδοκιμασμένος	Probatus.
δεδοκιμασμένως,	Opinate.
Δέδοικα,	Trepido, Paveo, Timeo.
Δεδροσισμένος,	Rosidus.
Δέησις,	Precatum, Deprecacio, Obsecracio, Peticio, Supplicacio, Oracio.
δεήσεις,	hæ Preces. singulare non habet.
δεησίδιον,	Petitiuncula, Precaciuncula.
Δεῖ,	Convenit, Oportet.
Δεῖγμα,	Exemplum, Specimen.
δεικνύω,	Monstro, Ostendo.
δείκτης,	Ostensor.
δεικτικὸν,	Demonstrativum.
Δείλης,	Meridie. (lum
δείλη πρὸς ἑσπέ-	Crepuscula, Crepuscu-
Δειλία, (ραν,	Formidacio, Trepidacio, Timiditas.
Δειλινὴ,	Merenda.
δειλινὸν,	Meridie.
Δειλιῶ,	Trepido, Formido.
δειλὸς,	Formidolosus, Timi-
δειλοποιῶ,	Pavefacio. (dus.
Δεινὴ,	Dira.
δεινὸς,	Maliciosus, Iniquus, Sevus, Trux, Acervus, Acer, Atrox.

δεινότης,	Malicia, Iniquitas, Sevicia.
δεινοπαθῶ,	Dolenter fero.
δεινοποιῶ,	Acervo, Inacervo.
Δεῖξις,	Ostentacio.
δεῖξον,	Ostende.
Δειπνάριον,	Cenula.
δειπνητήριον,	Cenaculum, Cenatorium.
δειπνητὴς,	Cenator.
δειπνίζω,	Ceno.
δεῖπνον,	Cena.
δειπνῶ,	Ceno.
Δεισιδαιμονία,	Supersticia, Supersticium, Superstic io, Religio.
Δέκα,	Decem, Dena.
δεκάρχης,	Decurio.
δεκαρχία,	Decurionatus.
δεκαρχικὴ,	Decemvirilis.
δεκαρχικὸς,	Decurionalis.
δεκαδύο,	Duodena, Duodecim.
δεκαετὴς,	Decennalis.
δεκὰς, ἡ δεκανία,	Decuria.
δεκαέγγιον,	Dextans.
δεκαπλοῦν,	Decemplum.
δεκάπρωτος,	Decemprimus.
δέκαρχος,	Decanus.
δεκασμὸς,	Decumacio, Ambicio.
δεκαδεύω,	Decurio, Decemo.
δεκατῶ,	Decurio.
Δεκτικὸς,	Capax.
Δέλεαρ,	Inlecebra, Esca.
δελεάσματα,	Lecebra.
δελεασμοὶ,	hæ Inlecebræ. singularia non habet.
δελεάζω,	Inlecebro, Pellicio, Allicio, Inlicio.
δελεάσαι,	Inescare, Inlicere.
Δελματικὴ,	Delmatica.
Δέλτοϊ,	Pugillares. singularia non habet.
δελτοποιὸς,	Tabellarius.
Δέλφαξ,	Porcellus, Maialis.
δέλφαξ ἐκζεστὸς,	Elixum.
Δελφὶς,	Delfinus.
Δελφὺς, ἡ μήτρα,	Vulva.
Δέμα,	Alligamentum.
Δεμάτιον,	Manipulum.
Δένδρον,	Arbor, Arbos.
δενδρώδης,	Arboreus.
δενδροκολάπτης, ὄρνεον,	Picus.
δενδροτόμος,	Arborum sector.
δένδρου φλοιὸς,	Cortex.
δένδρου καρδία,	Arborata.
δενδρύφιον,	Virgultum.
δενδρὼν, ὁ τόπος,	Arboretum.
Δεξαμενὴ,	Cisterna, Lacus.

Δεξιὰ,	Dextra.
δεξιὸς,	Dexter.
δεξιώτερον,	Dextrorsum.
Δέομαι, παρακαλῶ,	Obsecro, Rogo, Supplico, Oro.
δέομαι, χρήζω,	Egeo, Indigeo.
Δέον,	Oportunum.
δεόντως,	Commode.
Δέος,	Timiditas, Metus, Perterritus, Territus, Formido, Trepidacio.
Δέρμα,	Tergum, hæc Pellis.
δέρμα ἀνθρώπου,	hæc Cutis.
δέρμα τὸ ὑπὲρ τὴν ὀφρὺν,	Supercilium.
δέρμα τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον τῶν βοῶν,	Palearium.
δέρματος εἶδος Βαβυλωνικοῦ,	Beneventanum.
δερματοπώλης,	Pellio.
δέρματα ῥάπτω,	Suto.
δερματοράφος,	Pellio, Sutor.
Δέρω, τύπτω,	Vapulo, Castigo.
δέρω, ἐκδέρω,	Cedo.
Δεσμὰ,	Compedes. singulare non habet.
δέσμη,	Marina, Fascis.
δέσμη λαχάνων	Fascis oleraris.
δέσμη ξύλων ἢ ῥάβδων,	Fasciculum.
δέσμη χόρτου,	Manipulus, Manipulum.
δέσμιος,	Vinctus.
δεσμὸς,	Alligamentum, Vinculum, Nodum, Nodus, Nexus,
δεσμῶ,	Coarto, Ligo, Alligo, Nodo, Vincio, Devincio, Necto.
δεσμωτήριον,	Carcer.
δεσμώτης,	Catenatus.
δέσις,	Copulacio, Alligacio.
Δεσπότης,	Dominus, Erus.
δέσποινα,	Domina, Era.
δεσποτεία,	Dominatus, Dominacio, Eritudo. Proprietas.
δεσποτικὸς,	Erilis.
δεσπόσυνος,	Erilis.
δεσποτεύω,	Dominor.
δεσπόζω,	Dominor.
Δέτης,	Alligator.
Δεῦρο,	Huc. Age, Heia.
δεῦρο ὧδε,	Eudum.
Δεῦτε,	Eus.
Δευτερεῖον,	Secundarium.
δεύτερον,	Iterum, Secundum.
δευτερῶ,	Gemino, Itero, Secundo.

δευτέρωσις,	Iteracio.
Δέχομαι.	Accipio, Capio, Capesco Sumo, Percipio.
Δῆγμα,	Morsum, Morsus, Morsio.
δήκτης,	Mordax.
δηκτικὸς,	Mordosus.
Δηλαδὴ,	Certe, Profecto, Nimirum, Nempe, Quippe, Scilicet, Videlicet, Utique.
δηλαυγῶς,	Dilucide.
δῆλον,	Apertum, Manifestum.
δηλονότι,	Profecto, Quippe.
δῆλον ποιῶ,	Denoto.
δῆλος,	Certus.
δηλῶ,	Enuncio, Manifesto, Significo, Notum facio, Declaro, Designo.
δήλωσις,	Significacio, Significatum Enunciacio.
δηλωτικὸς,	Declarativus.
δηλωτικοὶ,	Demonstrandi.
Δημαγωγὸς,	Rubicula, Popularis.
δήμαρχος,	Tribunus.
δημαρχία,	Tribunatus.
δημαρχικὴ ἐξουσία,	Tribunicia potestas.
δήμευσις,	Proscripcio.
δημεύω,	Proscribo, Populor.
δημηγορῶ,	Concionor, Adlocor.
δημηγόρος,	Concionator.
δημηγορία,	Concio.
δημηγέρτης,	Sedicionarius.
Δήμητρα,	Ceres.
δημήτρεια, ἑορτὴ Δήμητρος,	Ceralia.
δημητριόληπτος,	Cererosus.
δημητριακὸς,	Cerealis.
Δήμιος,	Carnifex.
δημιουργὸς,	Opifex.
δημοκήδης,	Publicula.
δημοκόπος,	Ambiciosus, Facciosus.
δημοκρατία,	Populi imperium, vel principatus, vel dominacio.
δῆμος,	Populus, Vulgus.
δῆμος Ῥωμαίων,	Populus Romanus.
δῆμος μικρὸς,	hæc Plebis.
δῆμον σεβόμενος,	Populicula.
δημοσίᾳ,	Puplice.
δημοσιεύω,	Devulgo, Puplico.
δημοσίευσις,	Populacio, Publicacio.
δημόσιος,	Publicus.
δημοσιώνης,	Publicanus.
δημόσιον τελώνιον,	Publicarium.
δημοσίων χρημάτων κλέπτης,	Depeculator.
δημότης,	Vulgaris, Plebeius.

δημόται,	Populares.
δημοτικὸς,	Popularis.
δημοτικῶς,	Populariter.
δημοχαρὴς,	Plebicola.
δήμου δόγμα,	Populi scitum.
Δηνάριον,	Sestertium, Denarius.
δηνάριον λευκὸν,	Asprum.
Δήποτε,	Cumque.
Δῆτα,	Demum.
Δηὼν, Δήμητρα,	Ceres.
Διὰ,	Di, Dis: Ob, Propter, Pro.
Διαβιβάζω,	Peragro, Perambulo.
Διαβαίνω,	Transgredior, Transitum facio.
Διαβάλλομαι,	Defero, Insimulor.
διαβάλλω, ἐπὶ διαβολῆς,	Insimulo, Criminor, Obtrecto, Detraho, Defero.
διαβάλλω, διαπερῶ,	Tramitto, Transmitto.
Διάβασις,	Transitus, Transgressus, Transgressio.
Διαβαστάζω,	Substento.
διαβασταγμὸς,	Cunctacio.
Διαβεβαιωτικοὶ,	Adfirmandi.
διαβεβαιοῦμαι,	Adsevero, Adsencio.
Διαβεβρωμένος,	Peresus.
Διαβήτης,	Norma.
Διαβιβάζω,	Transporto.
Διὰ βίου,	Perpetuo, Sempiterne.
Διάβολος,	Criminator.
διαβολὴ,	Obtrectacio, Criminacio, Crimen.
Διὰ βραχέων πάνυ,	Breviter, Brevissime, Pauco.
διὰ βραχέων διηγούμενος,	Breviarius.
Διαβρέχω,	Umido.
διάβροχος,	Umidus, Madidus.
Διαγγελία,	Enunciacio.
διαγγέλλω,	Enuncio.
Διαγεύομαι,	Degusto.
Διαγινώσκω,	Discepto, Pernosco, Dinosco.
διάγνωσις,	Cognitus, Cognicio, Disceptacio.
διαγνώμων,	Cognitor, Disceptator, Arbiter.
διαγνώστης,	Cognitor, Disceptator.
Διαγορεύει,	Sancit.
Διαγράφω,	Scribo.
διαγραφὴ,	Perscripcio.
Διάγω, διέρχομαι	Diduco, Perduco, Transigo.
διαγωγὴ,	Diductio.
διάγω, διατρίβω,	Dego, Moro.
διαγωγὴ, ἡ ἀναστροφὴ,	Remoracio, Stacio.
Διαγωνίζομαι,	Luctor.
διαγωνισμὸς,	Dimicacio.
Διαδέχομαι,	Succedo.
Διάδημα,	Diadema.
Διαδίδωμι,	Divido, Distribuo.
Διαδικῶ,	Obtrecto.
διαδικασία,	Jurgium. Disceptacio.
διαδικάζομαι,	Jurgo.
διαδικαζόμενος,	Litigator.
Διαδοχὴ,	Successus, Successio.
διάδοχος,	Successor.
Διαδρομὴ,	Discursio, Decursus.
Διάζεται,	Orditur.
Διαζευγνύω,	Abgrego, Disjungo, Repudio.
διαζευκτικὸς,	Disjunctivus.
διαζευκτικὸν,	Separativum.
διάζευξις γάμου,	Divortium, Repudium, Discidium, Disjunctio.
Διάζωσμα,	Præcinctum.
Διάθεσις, στοργὴ,	Affectio, Affectus.
διάθεσις, διατύπωσις,	Disposicio.
Διαθεωρῶ,	Dispicio.
Διαθήκη,	Testamentum, Testacio.
διαθήκη ἄγραφος,	Nuncupatio.
διαθηκογράφος,	Testamentarius.
Διαθορυβῶ,	Disturbo.
Διαθραύω,	Perfringo.
Διαθρυλλῶ,	Rumigero, Divulgo.
Διαίρεσις,	Divisio, Divisus, Dicisio
διαίρεσις ὑπαρχόντων,	Hercicitus.
διαιρέσιμον,	Dividuum.
διαιρετέας οὐσίας,	Herciscundæ familiæ.
διαιρέτης,	Divisor, Expunctor.
διαιρῶ,	Divido, Dirimo.
Δίαισις,	Divortium, Discidium, Repudium.
δίαισιν γάμου ποιοῦμαι,	Repudio.
Δίαιτα,	Dieta.
δίαιτα, τὸ ὑπερῷον,	Cenaculum.
διαιτάρχης,	Atriensis.
διαιτητὴς,	Disceptator, Arbiter, Interventor.
διαιτητὸν, ἡ ἀπόφασις,	Arbitratum.
διαιτῶ,	Intervenio, Discepto.
Διακατέχω,	Obtineo, Possideo, Retineo, Detento.
διακατοχὴ,	Possessio.
διακάτοχος,	Possessor, Detentator, Retentator.

Διακαθαίρω δένδρον,	Conluco.
Διακάμπτω,	Deflecto.
Διακείμενος,	Dispositus.
Διακενῆς, μάτην,	Supervacue.
Διακέντησις,	Interpunctio.
Διακεχωρισμένος,	Segregatus.
διακεχωρισμένως,	Separatim.
Διακεχυμένος,	Perfusus, Diffusus.
διακεχυμένως,	Perfusius.
Διακεκαυμένος,	Deustus.
Διακήρυξις,	Licitatio.
διακηρυκτικὸς,	Licitator.
Διακινῶ,	Permoveo. Inambulo, Obambulo, Spacior.
Διακλύζω,	Interluo.
Διακολυμβῶ,	Transnato.
Διακομίζω,	Transporto, Perfero.
Διάκονος,	Minister.
διακονία,	Ministerium.
διακονικὸς,	Ministeriarius.
διακονῶ,	Administro, Ministro.
Διακοπὴ,	Decisio, Interruptio.
διακόπτω,	Lanio, Interficio, Intercido, Decido, Concido, Incido.
Διακόρευσις,	Stuprum.
διακορεύω,	Stupro.
Διακοσμῶ,	Exorno.
Διακράτησις,	Sustentacio.
διακρατῶ,	Sustento, Possideo, Retineo.
Διακρίνω,	Dijudico, Examino, Discerno, Discrimino, Secerno, Decerno.
διάκρισις,	Discriminacio, Examinacio.
Διακρούομαι,	Refuto.
Διαλαλιὰ,	Interlocucio.
διαλαλῶ,	Interlocor.
Διαλαμβάνω,	Discepto.
Διαλανθάνω,	Perlateo, Delitesco.
Διάλεκτος,	Elocucio, Sermocinacio, Disputacio.
διάλεκτος συνεστραμμένη,	Tortiloquium.
διαλέγεσθαι,	Fari.
διαλέγομαι,	Disputo, Oro, Sermocinor, Dissero.
Διαλελυμένος,	Dissolutus.
Διάλεξις,	Disputacio.
διαλεχθῆναι,	Fandi.
Διαλείπω,	Intermitto.
διάλειμμα,	Intermissio.
διάλειψις,	Remissio.
Διαλεπίζω δένδρον,	Delibro.

Διαληρῶ,	Deliro.
Διαλλαγὴ,	Reconciliatio, Concilitas.
διαλλαγὴ φιλίας,	Reconcilitas.
διαλλάσσω,	Reconcilio.
Διάλογος,	hoc Digestum. Disputacio.
διαλογίζομαι,	Cogito.
διαλογισμὸς,	Cogitatio.
Διὰ λόγων εὐνοῶ,	Faveo.
Διάλυσις,	Dissolutus, Dissolucio, Persolucio, Transactio, Decisio.
διάλυσις γάμȣ	Divortium, Discidium, Repudium.
διαλύω,	Renodo, Dissolvo, Desolvo.
διαλύω κοινωνίαν,	Dissolvo.
διαλύομαι,	Transigo.
Διαμαρτυρία,	Contestacio, Testificacio, Testacio.
διαμαρτύρομαι,	Contestor, Obtestor, Protestor, Testificor.
Διαμαστίζω,	Transverbero, Diverbero.
Διαμάχομαι,	Dimico.
διαμάχεται,	Dimicacionem facit.
Διαμασσῶμαι,	Mando.
Διαμαρτάνω,	Careo.
Διαμέλλω,	Procrastino.
Διαμεμερισμένος,	Dividuus.
διαμεμερισμένως,	Dividue.
Διαμένω,	Adsevero, Persevero, Permaneo, Perduro.
Διαμερίζω,	Dispartio, Partio, Dirimo, Discrepo.
διαμερισμὸς,	Distribucio, Divisio.
διαμεριστὴς,	Divisor.
Διαμέτρησις,	Dimensio.
διαμετρῶ,	Dimenso, Dimecior.
Διὰ μίλτȣ ἐπιγραφὴ,	Rubrica.
Διαμονὴ,	Perennitas.
Διαναψύχω,	Perfrigesco.
Διανέμησις,	Divisus, Distribucio, Divisio.
διανεμητὴς,	Distributor, Expunctor.
διανέμω,	Distribuo, Divido.
Διανεύω,	Innuo.
Διανήχομαι,	Trano, Enato.
Διανομὴ,	Divisio, Distribucio.
διανομὴ χρυσίȣ,	Sportula.
διανομὴ ἀργύρȣ	Sportula.
διανομὴ κρέως,	Visceracio.
Διάνοια,	Animus, Sensus, Mens.

Διανοίγω,	Interaperio, Discludo.
Διανοῦμαι,	Cogito.
Διανυκτέρευσις,	Pervigilacio, Pernoctacio.
διανυκτερεύω,	Pernocto, Pervigilo.
Διὰ νυκτὸς,	Per noctem.
Διανύω,	Perago, Exigo, Conficio
Διαξύω,	Rado, Erado.
Διαπαιγμὸς,	Perlusio.
διαπαίζω,	Deludo, Eludo, Luditor.
Διὰ παντὸς,	Sempiternum, Per evum.
Διαπαρθενευτὴς,	Devirginator.
διαπαρθενεύω,	Devirgino.
Διάπαρμα,	Trajectus, Trajectio.
Διάπειρα,	Experiencia.
Διαπεπαρμένος,	Trajectus, Transfossus, Transfixus.
Διαπερῶ,	Traïcio, Trano.
Διαπείρω,	Transverbero, Transfigo, Transadigo.
Διαπειρῶμαι,	Experior.
Διαπέμπω,	Tramitto, Transmitto.
Διαπεφημισμένη	Pervagata, Dimulgata.
Διαπηδῶ,	Dissulto, Resulto.
Διαπιπράσκω,	Distraho.
Διαπίπτει,	Intercidit.
Διὰ πλατέων,	Dilate.
Διαπλέω,	Transnavigo.
Διαπληκτίζομαι,	
Διαπνέω,	Perspiro.
Διὰ ποῖον πρᾶγμα,	Quamobrem.
Διαπολεμῶ,	Perbello.
Διαπόντιος,	Transmarina, Transmarinus.
Διαπονῶ,	Elaboro.
Διαπορεύομαι,	Perambulo.
Διαπορία,	Cunctácio, Hesitacio.
διαπορήτης,	Cunctator.
διαπορῶ,	Hesito.
Διαπορθμεύω,	Transporto.
διαπορθμήτης,	Portitor.
Διάπρασις,	Distractio.
διαπράτης,	Distractor.
Διαπράττομαι,	Perago.
Διαπτύω,	Nussito.
Διαπύλιον,	Portorium.
Διάπυρος,	Ardens.
Διαπωλῶ,	Distraho.
Διαραίνω,	Dispargo.
Διαρέω,	Distillo, Permano, Perfluo.
Διαρέμβομαι,	Pervagor.
Διαρήσσω,	Dirrumpo, Perrumpo, Corrumpo.
διαρήγνυμαι,	Dissilio.
Διαρινήτης,	Delimator.
Διαρίπτω,	Dissipo, Disicio.
Διαρπαγὴ,	Direptio.
Διάρροια,	Distillacio.
Διασαλεύω,	Concucio.
Διασαπὲν,	Putrefactum.
Διασάφησις,	Declaracio.
διασαφῶ,	Declaro, Explano, Deplano, Dissero, Edissero.
Διὰ σὲ,	Propter te.
Διασεισμὸς,	Concussio.
διασείω,	Concucio, Discucio.
Διασημαίνω,	Denoto.
Διασημότατος,	Perfectissimus.
διασημότατον,	Perfectissimum.
Διασήπω,	Putrefacio.
Διασκεδάζω,	Dissipo, Dispargo.
Διασκέπτομαι,	Delibero.
Διασκορπίζω,	Disicio, Dispargo, Dissipo.
διασκορπισμὸς,	Disparsus.
Δίασμα,	Orsum.
Διὰ σοῦ,	Per te.
Διασπαράσσω,	Dilanio, Lanio, Dilacero, Discrepo.
Διάσπασις,	Vulsus.
διασπασμὸς,	Dissipacio.
Διασπείρω,	Dissemino, Dispargo.
διασπορὰ,	Disparsio.
Διασπῶ,	Divello, Distraho, Disicio.
Διαστάζω,	Distillo.
Διασταθμίζω,	Depondo.
Διάστασις,	Distancia, Divortium.
Διαστέλλω,	Distingo, Dispungo, Discerno.
Διαστήκω,	Disto, Persto.
Διάστημα,	Ambulacrum, Spacium, Intervallum, Intercapcio.
διάστημα χρόνου,	Laxamentum.
Διαστίζω,	Dispungo, Distinguo.
διαστίκτης,	Distinctor.
διάστιξις,	Distinctio.
Διαστολεὺς,	Distinctor.
διαστολὴ,	Distinctio.
Διαστρέφω,	Perverto, Diverto.
διαστροφὴ,	Divortium, Distortus, Perversio.
διάστροφος,	Perversus.
Διασυρμὸς,	Cabillacio, Detractio, Obtractio.
διασύρτης,	Cabillator, Obtractor.
διασύρω,	Obtrecto, Detracto.
Διασφαγὴ,	hic Amfractus.
Διασχίζω,	Diffindo, Discindo.
διασχίζω ἱμάτιον,	Disseco.
Διάταγμα,	Edictum.
διαταγὴ, ἡ διατύπωσις,	Disposicio.
διάταξις,	Constitucio.

διατακτὴς,	Dispositor.
διαταγματικὸς,	Edictalis.
διατακτικῶς,	Ordinate.
διατακτῶ,	Constituo.
Διὰ ταῦτα,	Propterea.
Διαταράσσω,	Disturbo, Perturbo.
Διατάσσω,	Ordino.
Διατάχους,	Quamcelerrime.
Διατεθρυλλημένος,	Divulgatus.
Διατεταμένος,	Distentus.
Διατελῶ,	Perago.
Διατέμνω,	Intercido.
Διατείνω,	Distendo, Pertendo.
Διάτηξις,	Tabes.
διατήκομαι,	Liquesco.
Διατίμησις,	Existimacio, Taxacio.
Διατιμητὴς,	Estimator.
Διατιθέμενος,	Testator.
Διὰ τί,	Cur, Quare.
Διατίθημι, διατυπῶ,	Dispono.
διατίθημι, διαθήκην ποιῶ,	Testamentum facio.
Διατινάσσω,	Percusso.
Διὰ τί οὕτως,	Quid ita.
Διατιτρῶ,	Perforo, Perfosso.
Διατιμῶμαι,	Taxo.
Διάτονος,	Intentiva.
Διὰ τοῦτο,	Ideo, Idcirco, Igitur.
Διατρέχω,	Discurro, Percurro.
Διατριβὴ,	Remoracio, Stacio.
διατρίβω,	Moror, Emoror, Immoror, Commoror.
Διατρυπῶ,	Perforo, Perfosso, Pertundo.
Διατυπῶ,	Constituo, Dispono, Statuo.
διατύπωσις,	Disposicio.
Διαυγάζει,	Perlucet, Lucescit.
διαυγὲς,	Perspicuum, Perlucidum, Limpidum, Liquidum.
διαυγὴς,	Limpidus, Lucidus.
διαυγῶς,	Liquido.
Διαφανὴς,	Limpidus, Lucidus, Specularis.
διαφαίνω,	Luceo, Perluceo, Lucesco, Interlucesco.
διαφανῆ,	Specularia.
διαφαίνει,	Lucescit, Dilucet, Dilucessit, Perlucet, Albescit.
Διαφέρει,	Interest, Refert, Difert.
διαφέρω,	Præsto, Difero.
διαφέρομαι,	Dissideo, Dissencio, Discordo.
Διαφεύγω,	Difugio.
Διαφημίζω,	Difamo, Devulgo, Pervulgo.
Διαφθείρω,	Depravo, Corrumpo, Pravesco.
διαφθορὰ,	Corrupcio, Interitus. Interrupcio.
διαφθορὰ, ἐπὶ ἀμβλώσεως,	Abortus.
διαφθορὰ, παιδὸς ἢ παρθένου,	Stuprum.
διαφθορεὺς,	Interruptor.
Διαφίημι,	Dimitto, Remitto.
Διαφιλονεικῶ,	Certamino, Contendo.
Διαφορὰ,	Controversia, Differencia, Diversitas, Discrimen, Discriminacio.
διάφορος,	Diversus. Præstancior.
διαφόρως,	Differenter.
Διάφραγμα,	Interseptum.
Διαφυγὴ,	Diffugium.
Διαφυλάττω,	Conservo, Observo.
Διαφυσῶ,	Circumflo, Perflo.
Διαφωνῶ,	Discrepo, Abhorreo, Abhorresco, Dissencio, Dissono.
Διαχαίνω,	Dehisco.
Διαχάραξις,	Descripcio.
διαχαράσσω,	Describo.
Διαχέω,	Diffundo, Perfundo.
Διαχειρίζω,	Digero.
Διάχρυσος,	Inauratus.
Διάχυσις,	Diffusio.
Διαχωρισμὸς,	Separacio, Discrecio. Discidium.
διαχωριστὴς,	Separator.
διαχωριστικὸν,	Separativum.
διαχωρίζω,	Discrimino, Discerno, Secerno, Dissocio, Separo, Dirimo, Segrego, Discrepo.
Δίβαθμον,	Bigradum.
Δίγλωσσος,	Bilinguis.
Διδαχὴ,	Doctrina, Doccio.
διδασκαλία,	Doctrina, Magisterium.
διδασκαλία πράγματος,	Allegacio, Instruccio.
διδασκαλεῖον,	Doctrinum.
διδάσκαλος,	Doctor, Præceptor, Magister.
διδακτικὸς,	Docibilis.
διδάσκω,	Doceo.
Δίδραχμον,	Didrachmum.
Δίδυμος,	Geminus, Gemellus.
διδυμῶ,	Gemino.
Δι' ἑαυτοῦ,	Per semedipsum.
Διεγείρω,	Excito, Surrecto, Suscito
διεγείρομαι,	Coorior.
Διελέγχω,	Redarguo, Refello.
Διελέχθη,	Adlocutus est.
Δίελθε,	Pertransi.
Διέλκω,	Diduco.

Διεξέρχομαι,	Digredior.
Διέξοδος,	Decursus.
Διέπω,	Modero, Rogo.
διέπων,	Moderator, Rector.
Διερευνῶ,	Perscrutor, Rimor, Percuncto.
Διερρωγὼς,	Rimosus.
διερρηγμένος,	Rimosus.
Διέρχομαι,	Penetro, Pertranseo, Transeo.
διέρχομαι, ἀναγινώσκω καὶ ἀπαγγέλλω,	Pronuncio.
Διεσπαρμένος,	Disseminatus.
Διεστραμμένος,	Versutus, Perversus.
Διέστηκα,	Disto.
διεστὼς,	Distans.
Διετία,	Biennium.
διετὴς,	Bimus, Bima.
Διευλύτωσις,	Dissolucio.
Διεφθαρμένος,	Corruptus.
διεφθαρμένη,	Devirginata.
Δίεφθον,	Decoctum.
Διεψοφηκὸς,	Rimosum.
Διήγημα,	Narracio.
διήγησις,	Narracio, Enarracio.
διηγηματικὸς,	Enarrabilis.
διηγοῦμαι,	Narro, Enarro.
Διημερεύω,	Omnem diem exigo.
διήμερον,	Biduum.
Δι' ἡμέρας,	Interdiu.
Δι' ἣν αἰτίαν,	Quam ob causam, Quam ob rem, Idcirco, Propterea.
Διηνεκὴς,	Perennis, Perpetuus, Sempiternus, Diuturnus, Peremptorius.
διηνέκεια,	Perennitas. (per.
διηνεκῶς,	Adsidue, Perpetuo, Sem-
Διηρημένος,	Divisus, Rimosus.
διηρημένος κατὰ χώραν τόπος,	Pagus.
διήρηται,	Bipertita est.
Διηχῶ,	Persono.
Διηθῶ,	Sacco, Percolo.
διηθημένον,	Percolatum.
Διϊπετὲς ὅπλον, ἀσπιδισκάριον,	Ancile.
Δίϊππον,	Biga.
Διΐπταμαι,	Pervolo.
Διϊστῶ,	Disto, Spacio, Dirimo.
Διϊσχυρίζομαι,	Confirmo, Autumo.
Δικάζω,	Judico, Litigo.
δικαζόμενος,	Litigator.
δικαιοδοσία,	Jurisdictio.
δικαιοδότης,	Juridicus.
δικαιολογία,	Persecucio, Allegacio, Dissercio.
δικαιολογούμενος,	Persecutor.

δικαιοσύνη,	Justicia, Equitas.
δίκαιον,	Jus, Justum, Fas.
δίκαιος,	Justus. Æquus, Æqualis, Æquabilis.
δικαιῶ,	Justifico, Æquum censeo.
δικαίωσις,	Justificacio.
δικαίως,	Æque, Æqualiter, Jure Merito.
δικαστήριον,	Judicium, Examen.
δικαστικὸν,	Judicatorium.
δικαστικὸς,	Judicarius, Judicialis.
δικαστὴς,	Judex. Recuperator.
Δίκελλα,	Raster, Rastrum, Videns.
Δικέρατος,	Bicornis.
Δικέφαλος,	Biceps.
Δίκη,	Contraversia, Examinacio, Judicacio, Lis, Litigium, Causa.
δικολόγος,	Causidicus, Patronus, Advocatus. (cio.
δικολογία,	Causidicatus, Causidica-
δικολογῶ,	Causidicor.
δικορράφος,	Sutellosus.
Δίκρανος, δικέφα-	Biceps.
δίκρανος, (λος,	Furca.
δικρανοφόρος,	Furcifer.
Δίκροτον,	
Δίκταμνος,	Dictamnus.
Δίκτυα,	Casses. pluraliter tantum declinatur.
δίκτυον,	Retium.
δίκτυον κυνηγετικὸν,	Plagula, Retium.
δικτυοπλόκος,	Retiarius.
δικτυοφόρος,	Retiarius.
Δίκωπος,	Biremis.
Δίλιτρος,	Bilibris, Dupondius.
διλιτριαῖος,	Bilibralis.
Διμερὴς,	Bipertitus, Bipertita.
διμερῶς,	Bipertito.
Διμέτωπος,	Bifrons.
Διμηνιαῖος,	Bimenstruus.
διμηνιαῖον,	Bimenstruum.
Δίμιτος,	Bilex.
Δίμοιρον,	Bessim.
Δίμορφος,	Biformis.
Δίξεστον,	Bisextum.
Διὸ,	Propter quod, Proin, Quocirca.
Διογένης,	Indigena.
Διογκοῦμαι,	Turgeo, Turgesco, Tumesco.
Διοδεύω,	Commeo.
Διὸ δὴ,	Ideo quod, Propter quod, Quamobrem, Quapropter.
Διοδία,	Bibium.
Διόδους,	Bidens.

Διοίκησις,	Ministerium, Administracio, Moderacio, Actus
διοικητικὸς,	Gerulus, Administrator, Moderator, Rector, Ministrator
διοικῶ,	Administro, Ministro, Modero, Ordino.
Διολισθαίνω,	Perlabor.
Δι' ὀλίγων,	Paucis.
Διόμνυμι,	Dejuro.
Διόνυσος,	Liber, Iacchus.
διονύσια,	Liberalia, Bacchanalia. singularia non habet.
διονύσου μυστήρια,	Orgia.
Διόπερ,	Ideo, Idcirco, Proin, Proinde, Propter quod, Quare, Quocirca, Quoniam, Quod, Igitur.
Δι' ὃ πρᾶγμα,	Quamobrem, Quare.
Διόπτρα, ἡ τῶν μέτρων,	Gruma.
Διορθωτὴς,	Corrector, Emendator.
διόρθωσις,	Correctio, Emendacio.
διορθοῦμαι,	Emendo, Corrigo.
Διορισμὸς,	Diffinicio.
διορίζω,	Distermino, Diffinio.
Διορυγὴ,	Perfossura, Perfossio.
διορυγμὸς,	Perfossio.
διορύκτης,	Perfossor.
διορύσσω,	Perforo, Perfosso.
Διότι,	Quare.
Διούγκιον,	Sextans.
Διπλασιασμὸς,	Iteracio.
διπλασιάζω,	Duplico, Itero, Gemino
διπλοῦς,	Biplex, Duplex, Duplus.
διπλοῦς χρύσινος, ἤγουν ὀβολὸς,	Dipundium.
διπλῶ,	Duplico, Duplo.
δίπλωμα,	Diploma.
διπλῶς,	Bifariam.
Διποῦς,	Bipes.
Δίπωλα,	hæ Bigæ. singulare non habet.
Δισέντακτον,	Bisextum.
Δὶς ἑπτὰ,	Bis septem, Bis septena.
Δισκεύω,	Roto.
δίσκος,	Discus, Lanx.
Δισσὰ,	Bina.
δισσὸς,	Bilinguis.
δισσῶς,	Bifariam.
Δισταγμὸς,	Hesitacio, Varicacio.
διστάζω,	Dubito, Hesito.
Δίσταθμος,	Dipundius.
Διστακτικῶς,	Dubitanter, Dubie.
Διστεγὲς οἴκημα,	Superficium.
Δίστομος,	Anticeps.
δίστομος πέλεκυς,	Bipennis.
Δισχίστως,	Bipertito.
Δίσωμος,	Bimembris.
Διττὸς,	Geminus.
Δίϋγρος,	Liquidus, Madidus, Roscidus, Humidus.

Διϋλίζω,	Defeco, Feco, Sacco, Percolo.
Διϋπνίζω,	Expergefacio, Suscito.
διϋπνίζομαι,	Exomnio, Expergiscor.
Διφασίως,	Bifariam.
Διφθέρα, τὸ βιβλίον,	Membranum, Codex.
διφθέρα πλοίου,	Segestrum.
Δίφορος,	Bifer.
Δίφραξ,	Solar.
δίφρος,	Sella.
διφροφόρος,	Sellarius.
Διφυὴς,	Geminus, Biceps.
Δίχα,	Præter, Absque.
Διχόνοια,	Discordia, Dissensio.
διχονοῶ,	Discordor.
διχόνους,	Discors.
Διχοστασία,	Dissessio, Dissensio, Discordia.
διχοστατῶ,	Dissideo.
Δίχρους, Δίχρωμος,	Discolor.
Διχῶς,	Bifariam, Bipertito.
Δίψα,	Sitis.
διψῶ,	Sicio.
διψώδης,	Torridus.
Διώβολον,	Dipundius.
Διωγμὸς, Δίωξις,	Persecucio.
διώκτης,	Persecutor.
διώκω,	Sector, Secor.
Διωρία,	Intercapedo, Spacium.
Δόγμα,	Consultum, Scitum, Consultacio. Secta.
δογματίζω,	Consulto, Censeo, Decerno.
δογματικὸς,	Consultus.
Δοθίνη,	Aurunculus, Forunculus.
Δοιὰς,	Duitas.
Δόκησις,	Estimacio, Visio.
Δοκιμασία,	Adprobacio, Examinacio, Probacio, Taxacio, Estimacio.
δοκιμασθείσης,	Trutinata.
δοκιμάζω,	Adprobo, Estimo, Examino, Probo, Perpendo
δοκιμαστὴς,	Probator.
δόκιμον,	Idoneum, Probabile.
δόκιμος,	Probus, Probabilis.
Δοκὸς,	Tignus, Tignum, Trabes.
δοκοποιὸς,	Tignarius.
δοκοτέκτων,	Tignarius.
δοκῶ,	Tigno.
δοκῶ, τὸ νομίζω,	Credo, Videor.
δοκώδης,	Trabalis.
δόκωσις,	Tignacio.
Δόλιος,	Dolosus, Astutus, Tergiversator, Pellax.
δόλος,	Dolus, Fraus.
δολοφόνος,	Interemptor.
δολῶ,	Maculor.
Δόναξ,	Harundo.
Δόξα,	Gloria.

δόξα ἡ ἀπὸ τῦ πολέμου, Adoria.
δοξάζω, νομίζω, Existimo.
δοξάζω, Glorifico, Honorifico, Magnifico, Nobilito, Glorior.
Δορὰ, Tergus, Tergum, Pellis.
Δοριάλωτος, Manu captus.
Δορίκτητος, Hasta captus.
Δορκὰς, Dama, Capriola.
Δόρυ, Hasta, Pilum, Telum.
δορυφόρος, Stipator, Satelles, Satellis
δορυφορῶ, Stipo.
Δὸς, Da, Cedo. ut Terent. in Phorm. Tu mihi argentum cedo.
δόσις, Datum, Dacio.
δότης, Dator.
δοτικὴ, Dativus.
Δουλαγωγῶ, In servitutem redigo.
δουλάριον, Servulus.
δουλεία, Servitus, Servitium, Servitudo, Famulatus, Famulacio.
δουλεύω, Famulor, Servio.
δούλη, Serva, Ancilla.
δουλικὸς, Servilis.
δοῦλος, Servus.
δοῦλος οἰκέτου, Vicarius.
δοῦλος ὑπηρέτης στρατιώτου, Calo.
Δοχὴ, Exceptio.
δοχεῖον, Capacitas, Receptaculum.
Δρᾶγμα, Manipulum, Manua, Dragma.
Δρακοντίλος βοτάνη, Fel terræ.
δράκων, Draco.
δράκων, ἰχθὺς, Draco.
δρακοντοφόρος, Draconarius.
Δρᾶμα, ἐπὶ ἀτοπήματος, Facinus.
δραματουργὸς, Facinerosus.
δρᾶμα, ἐπὶ ποιήματος, hæc Fabula.
Δράμε, Curre.
Δρὰξ, ἡ τῆς χειρὸς, Pugnus.
Δραξάμενος, Nanctus.
Δραπετεύω, Fugio.
δραπέτης, Fugitivus.
δραπετικὸς, Fugitivarius.
δρασμὸς, Fuga.
Δράσσομαι, Prendo, Adprehendo, Comprehendo, Nanciscor.
δράκτης, Efficax.
δραστικὸς, Agens.
Δραυκίον, Monile.
Δραχμὴ, οἱ ἓξ ὀβολοὶ, Drachmum.

Δρέπανον, Falx.
δρεπανηφόρος, Falcifer.
δρέπομαι, Carpo, Decerpo.
δρεπτικῶς, Carptim.
Δρίλλος, Varus.
Δριμὺς, Acerbus, Acer, Acris.
δριμύτης, Acrimonium, Acervitas.
Δρόμαξ, Currax.
δρομεὺς, Cursor.
δρομεὺς ἵππος, Currulus equus.
δρόμος, Cursus.
δρόμοι, Curricula.
Δροσερὸς, Roscidus.
δροσίζω, Roro.
δρόσος, Ros.
δροσώδης, Roscus.
Δρύϊνος, Quercinus.
δρυμὸς, Nemus, Saltus, Condensum.
δρυμὼν, ὁ τόπος, Quercetum, Roboretum.
δρυοκολάπτης, Picus.
δρῦς, Quercus.
δρυοτόμος,
Δρῶ, Actito, Ago.
Δρωπακίζω, Pilo.
δρωπακιστὴς, Dropacista, Colipilarius, Depilator.
Δυανδρικὸς, Duumviralis.
δυὰς, Duitas.
δυϊκὸς, Dualis.
δυϊκῶς, Dualiter.
Δύναμις, Tenor, Vigor, Vis, Virilitas, Virtus, Potencia, Valencia, Potentatus.
δυναμικὸς, Viriosus.
δύναμαι, Possum, Queo.
δυναστεία, Potencia, Potentatus.
δυνάστης, Potens.
δυνατὸς, Validus, Potens, Potis, Possibilis.
Δύνω εἰς ὕδωρ, Mergo.
δύνει ὁ ἥλιος, Occidit.
Δύο ἀδελφῶν γυναῖκες, inanitrices.
Δυσανασχετῶν, Inpaciens.
Δυσαερία, Nuvilum.
Δυσάρεστος, Morosus.
δυσαρεστία, Morositas.
Δύσβατος, Inaccessus.
Δυσέκπλοκος, Inextricabilis.
Δυσεντερικὸς, Torminosus.
Δύσερις, Pertinax.
Δυσέφικτος, Arduus.
Δυσκαταγώνιστος, Ineluctabilis.
Δυσκαταπάλαιστος, Ineluctabilis.
Δύσις, Occasus.
Δύσκολος, Morosus, Difficilis, Trucolentus.

δυσκολία,	Difficultas, Morositas.
δύσκολον,	Difficile.
δυσκολαίνω,	Difficulto.
δυσκόλως;	Difficulter.
Δύσλυτος,	Nodosus.
Δυσμένεια,	Infestacio, Infensio.
δυσμενὴς,	Inimicus, Infestus.
δυσμενῶς,	Inclementer.
Δύσμορφος,	Deformis.
δυσμορφία,	Deformitas.
Δύσνους,	Obtusus, Hebes, Hebetus.
Δυσόδευτος,	Divius.
Δυσοιώνιστος,	Infaustus.
Δυσόναρ,	Infaustus.
Δυσόρατος,	Inperspicuus.
Δύσοσμον,	Fœtidum.
Δυσουρία,	Substillum.
Δυσπερίληπτον,	Inconprehensibile, Inconplexivum.
Δύσπιστος,	Incredibilis.
Δύσπνοια,	Suspirium.
δυσπνοϊκὸς,	Suspiriosus.
Δύσριγος.	Algidus.
Δύσις ἐν ὕδατι,	Mersio.
Δυσσεβῶ,	Violo.
Δύστηνος,	Inportabilis.
Δύστροπος,	Male moratus.
Δυστυχὴς,	Calamitosus, Infelix.
δυστυχία,	Calamitas, Erumna.
δυστυχῶς,	Infeliciter.
Δυσφημία,	Infamia, Inpietas.
δυσφημεῖ,	Inpie loquitur, Infauste loquitur.
Δυσφορῶ,	Hesito.
Δυσχέρεια,	Offensio, Difficultas.
δυσχερὴς,	Difficilis.
δυσχερῶς,	Difficile, Difficulter.
Δυσχείμερος,	Algidus.
Δυσχρηστία,	Incommodum.
δύσχρηστος,	Incommodus.
δυσχρηστῶ,	Incommodo.
Δυσώδης,	Olidus, Teter, Putidus.
δυσωδία,	Putor, Fetor.
Δυσώπησις,	Ambicio.
δυσωπῶ,	Exoro.
Δύτης,	Urinator.
δύτης ὄρνις,	Mergus.
δυτικὸς,	Occasibus.
Δώδεκα, δυόδεκα	Duodecim.
Δῶμα,	Tectum.
Δωράσινον,	Duracinum.
Δωρεὰ,	Donacio, Liberalitas.
δωρεὰ θεία,	Indulgencia.
δωρεὰ Καίσαρος, μέτρον οἴνου ἐξάξεστον,	Congiarium.
δωρεὰν λαβὼν,	Adeptus.
δωρεὰν,	Gratis.
δωρητικὸς,	Donator.
δωριμαῖον.	Gratuitum.
δωροδόκος,	Ambiciosus.
δωροδοκῶ,	Munero, Demunero.
δῶρον,	Donum, Munus, Munusculum.
δῶρον στρατιώταις,	Donatum.
δωροῦμαι,	Dono, Munero.

E

Ἔα, ἐπίρρημα,	Heia.
Ἔα, ἔα,	Heem.
Ἑάλω,	Captus est.
Ἔαρ,	Ver.
ἐαρινὴ τροπὴ,	Verna.
ἐαρινὸς,	Vernus.
Ἔασον,	Demitte, Mitte.
Ἑαυτὸν παραδοὺς ἐν πολέμῳ,	Dediticius.
Ἑαυτῷ,	Sibimet, Sibimetipsi.
Ἐγγαμίζω,	Marito.
Ἐγγελῶ,	Inrideo.
Ἔγγεον,	Terrestre.
Ἔγγιστος,	Proximus, Propinquus
ἔγγιστα,	Proxime, Prope, Juxta.
Ἐγγίζω,	Adpropinquo, Propinquo.
Ἐγγλυκαίνω,	Indulceo.
Ἐγγλύφω,	Insculpo.
Ἔγγονος,	Nepos.
ἐγγόνου γαμετὴ,	Pronurus.
ἐγγόνη,	Neptis.
ἐγγόνης ἀνὴρ,	Progener.
Ἐγγραφὴ,	Inscriptio.
ἐγγραφεὺς,	Descriptor.
ἔγγραφος,	Inscriptus.
ἐγγράφω,	Inscribo.
Ἐγγρήγορος,	Solers.
Ἐγγύη,	Vadimonium, Fidejussio.
ἐγγυητὴς,	Fidejussor, Sponsor.
ἐγγυηταὶ,	Vades.
Ἐγγὺς,	Juxta, Propter, Prope.
ἐγγύτερος,	Propior.
Ἐγγυῶ,	Spondeo.
Ἐγείρομαι,	Surgo.
ἔγερσις,	Surrectio.
Ἐγκάθετος στρατιώτης,	Sedulus.
Ἐγκαινίζω,	Innovo.
Ἐγκαίω,	Inuro.
Ἐγκαλύπτομαι,	Velor, Operior.
Ἐγκαλῶ,	Culpo, Incuso.
Ἔγκατα,	Intestina, Interanea, Exta.
Ἐγκαταλείπω,	Relinquo.
ἐγκατάλειψις,	Reliquacio.
ἐγκαταλιμπάνω,	Derelinquo.
ἐγκατάλιμμα,	Residuum.
Ἐγκαυστὸν,	Recremandum.
Ἐγκείμενος,	Insitus.
Ἐγκεκαυμένος,	Infectus, Inustus.
Ἐγκεκαλυμμένος,	Velatus, Tectus.

Ἐγκεκλεισμένος,	Inclusus.
Ἐγκεκεντρισμένος,	Insiticius.
ἐγκέντρισις,	Insitus, Insercio.
ἐγκεντρίσιμος,	Inserticius.
ἐγκεντρισμὸς, ἐπὶ τῦ παροξύνοντος,	Incitacio, Instigacio.
ἐγκεντρίζω, παροξύνω,	Instimulo, Instigo.
ἐγκεντριστὴς,	Instimulator, Instigator
ἐγκεντρίζω δένδρον,	Insero.
ἐγκεντρῶ,	Inpungo.
Ἐγκέφαλος,	Cerebrum.
Ἔγκλημα,	Crimen, Objectamen.
ἐγκληματικὸς,	Criminalis.
ἔγκλησις,	Criminacio, Incusacio.
Ἐγκλείω,	Includo.
Ἔγκλισις,	Inclinacio, Modus.
Ἐγκοίμηθρον,	Dormitorium.
Ἐγκολπίζω,	Insinuo.
Ἐγκόπτω,	Incido, Inpedio.
Ἔγκοτος,	Infestus.
Ἐγκρατὴς,	Continens, Tenax, Compos.
ἐγκράτεια,	Continencia, Tenacitas.
Ἔγκυος,	Gravis, Pregnans.
ἐγκύμων,	Gravida, Gravis, Pregnans.
Ἐγκώμιον,	Laudacio, Conlaudacio.
ἐγκωμιάζω,	Comissor. Laudo.
ἐγκωμιαστὴς,	Laudator.
ἐγκώμια νεκρῶν,	Neniæ. singulare non habet.
Ἔγνων,	Comperi, Cognovi, Scivi.
ἐγνωσμένος,	Notus.
Ἐγχαράσσω,	Insigno, Inciso.
Ἐγχείρημα,	Inceptum, Conamen.
ἐγχείρησις,	Conatrs.
ἐγχειρίδιον,	Manualium.
ἐγχειρίζω,	Mando, Injungo Committo.
ἐγχείρισις,	Mandatum.
ἐγχειριστὴς	Mandator.
ἐγχειρῶ,	Conor.
Ἔγχελυς,	Anguilla.
Ἐγχέω,	Infundo.
Ἔγχρισις,	Inunctio.
Ἐγχρονίζω,	Inmoro.
Ἐγχυματίζω,	Infundo.
Ἐγχώριος,	Gentilis.
Ἐγὼ αὐτὸς,	Egomet, Egometipse.
Ἐγὼ μὲν, Ἐγὼ μὲν οὖν,	Equidem.
Ἔδαφος,	Humus, Humum, Solum, Pavimentum.
Ἔδεσμα,	Esca, Cibus, Pulmentarium.
Ἔδνα,	hæc Sponsalia. singulare non habet.
Ἔδος,	Pulvinarium, Sacrarium.
Ἔδρα, ἡ καθέδρα,	Sedilis, Sedes.
ἕδρα, ὁ δακτύλιος	Anus.
Ἑδράζω,	Conloco, Sedo, Stabilio.
ἑδραῖος,	Firmus, Stabilis.
ἑδραιῶ,	Stabilito.
ἕδρασμα,	Pulvinarium.
Ἐζητήθη,	Ventilata est.
Ἐζωσμένος,	Cinctus.
Ἐθελοντὴς,	Ultronius, Voluntarius.
Ἐθίζομαι,	Adsuefio, Adsuesco.
ἐθίζω,	Adsuesco, Insuesco, Consuefacio.
ἔθιμον,	Consuetum, Solenne.
ἔθιμα,	Solennia, hæc Sueta. singularia non habet.
ἐθίμως,	Rite, Ritu.
Ἐθνικὸς,	Gentilis.
ἔθνος,	Gens, Nacio.
ἐθνοφύλαξ,	Gentilicius.
Ἔθος,	Consuetudo, Mos, Ritus.
ἔθος ἔχω,	Soleo.
Εἰ, ἀντὶ τῦ ἐὰν,	An, Sin, Si.
εἶ, ἀντὶ τῦ ὑπάρχεις,	Es.
Εἶα,	Heia.
Εἰ δὲ,	Si autem, Sin autem.
Εἰδέα,	Genus, Species.
Εἰ δὲ μὴ,	Si minus, Alioquin.
Εἰδέναι,	Nosse, Scire.
Εἰδημόνως,	Scienter.
εἰδήμων,	Gnarus, Scitus, Sciens.
εἴδησις,	Pericia, Sciencia.
Εἶδος,	Species, Vultus.
εἶδος, ἡ ποιότης,	Qualitas.
εἶδος ἀκάνθης ἱματίῳ κολλώμενον,	Lappa.
εἶδος ἀκοντίυ,	Gesa, Sparus, Sarisa.
εἶδος δέρματος Βαβυλωνικῦ,	Beneventanum.
εἶδος νέμμυ,	Sestertium.
Εἰδωλοθυσία,	Inmolacio.
εἰδωλολάτρης,	Simulacra colens.
εἴδωλον,	Simulacrum, Larva.
Εἰδὼς,	Conscius, Sciens.
Εἶεν,	Sit.
Εἴθε,	Utinam.
Εἰθισμένος,	Consuetus.
Εἰθύνω,	Rego, Dirigo.
Εἰκάζω,	Estimo, Conicio.
Εἰ καὶ,	Licet, Tamen sit, Sin etiam.
Εἰκαῖος,	Nugax, Futilis, Vanus.
εἰκαιότης,	Inanitas, Vanitas.
Εἰ καὶ τα μάλιστα,	Licet, Maxime, Quamquam, Quanvis, Tamen etsi.
Εἰκασία,	Estimacio.
εἰκάσιμος,	Estimabilis.
εἰκαστὴς,	Estimator.
Εἰκῆ,	Frustra, Inaniter, Sine causa, Supervacue.

Εἰκονίζω,	Imaginor.
εἰκονογραφία,	Imaginacio.
Εἰκὸς,	Credibile, Verisimile.
Εἴκοσι,	Viginti.
εἰκοστὴ,	Vicesima.
εἰκοστωτὴς, ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν,	Vicesimarius.
Εἰκότα,	Credibilia.
εἰκότως,	Quippe, Sane, Merito.
Εἴκω,	Cedo.
Εἰκὼν,	Imago, Effigies.
Εἵλετο,	Elegit, Optavit.
Εἴλη,	Glovus, Acies, Ala, Cohors.
εἰληδὸν,	Turmatim.
Εἰλήθια,	Lucina.
Εἴλημα,	Volumen.
Εἰλιγγιῶ,	Vortigo.
εἰλιγγώδης,	Vorticulosus.
εἴλιξ,	Vortex, Vertigo, Vortigo.
Εἰλικρινὴς,	Sincerus, Integer, Sinceris.
εἰλικρινῶς,	Sincere.
Εἰλόμην,	Elegi.
Εἰλοῦμαι,	Voluto.
Εἰλὺς,	Limus.
Εἰλῶ,	Plico, Volvo.
Εἱμαρμένη,	Fatum.
εἱμαρμένον,	Fatale.
Εἱμὰς,	Lorus, Lorum.
Εἰ μὴ,	Ni, Nisi, Si non, Quod si non.
εἰ μὴ θαυμαστὸν,	Ni mirum.
εἰ μὴ κατὰ τύχην,	Ni forte, Nisi forte.
εἰ μὴ σφάλλομαι	Ni fallor.
εἰ μή τι,	Nisi si.
Εἱμίρομαι,	Gestio, Desidero.
Εἵνεκα,	Causa.
Εἶναι,	Esse, Fore.
Εἰπὲ,	Dic, Memora, Cedo.
Εἴποτε,	Si quando.
Εἴπου,	Sicubi, Si usquam.
Εἴπω,	Dico, Memoro.
Εἴπως,	Si quomodo, Si usquam.
Εἴπωσις, ἡ σφίγξις,	Pressus.
Εἰργασμένος,	Factus.
Εἴργω,	Veto, Prohibeo.
Εἰρεσία,	Remigium.
Εἰρηνάρχης,	Pacator, Irenarcha.
εἰρηνεύω,	Paco.
εἰρήνη,	Pax. pluraliter non declinatur.
εἰρήνην ἄγω,	Pacifero.
εἰρηνικὸς,	Pacatus.
εἰρηνοποιὸς,	Pacificus.
εἰρηνοποιῶ,	Pacifico, Paco.
Εἰρκτὴ,	Septum.
Εἰρκτικὸς, κωλυτικὸς,	Arcivus.
Εἱρμὸς,	Connexio, Series.
Εἰρωνεύομαι,	Pellico, Cavillor.
εἰρωνία,	Pellicacio, Cavillacio.
εἰρωνίαι,	Blandiciæ. singulare non habet.
Εἷς, ὄνομα,	Unus.
Εἰς, πρόθεσις,	Erga, In.
Εἰσαγγελεὺς,	Delator.
Εἰσάγω,	Induco, Introduco.
εἰσαγωγεὺς,	Lator, Institutor.
εἰσαγωγὴ,	Inductio, Introductio, Institucio, Institutum.
Εἰς ἀκαίρεον,	In integrum.
Εἰσάκουσον,	Exaudi.
εἰσακούω,	Exaudio.
Εἰσακτὴς,	Inductor.
Εἰς ἀρχαῖον ἀποκαθιστῶ,	Antico.
Εἰσαῦθις,	In posterum.
Εἰς αὔριον,	In crastinum.
εἰς αὔριον ἀναβάλλομαι,	Recrastino.
Εἰσβάλλω,	Inmitto.
Εἰσδέχομαι,	Admitto.
Εἰσδύνω,	Penetro.
Εἰς ἔγκλημα δοθεὶς,	Noxæ deditus.
Εἰσελαύνω,	Ineo, Intro.
Εἰσενεχθὲν,	Collatum. Rogatum.
Εἰσέρχομαι,	Ineo, Introeo, Ingredior, Introgredior.
Εἰς ἔτος,	Ad annum.
Εἰσήγησις,	Exposicio.
εἰσηγητὴς,	Lator.
εἰσηγοῦμαι,	Expono.
Εἰσηλύσιον,	Introitum.
Εἰσηνέχθη,	Latum est, Lata est.
Εἰσιτήριον,	Per introitum.
Εἰσκεκλημένος,	Invitatus.
Εἰς κόλασιν δοθεὶς	Noxæ deditus.
Εἰσκομιδὴ,	Inlacio.
εἰσκομίζω,	Infero, Inporto.
εἰσκομισθὲν,	Collatum.
Εἰς κόρακας,	In malam rem.
Εἰς μάτην,	Gratis, In vacuum.
Εἰσοδιάζω,	Redigo.
εἰσοδιασμὸς,	Radicacio.
εἴσοδος, ἐπὶ οἰκίας,	Aditus, Introitus, Ingressus.
εἴσοδος, ἡ λῆψις,	Acceptus, Obvencio.
Εἰς οὐδὲν δέον,	Ne quiquam.
Εἰσπέμπω,	Inmitto.
Εἰσπέμπτην,	Die quinta.
Εἰσπηδῶ,	Insilio, Invado, Inrumpo.
Εἰσποίησις,	Adoptio.
εἰσποιητὸς,	Adoptivus.
εἰσποιοῦμαι,	Adopto.
Εἰς ποῖον μέρος,	Corsum.
Εἰσπορεύομαι,	Introeo, Ingredior.
Εἴσπραξις,	Exactio.

εἰσπράττω,	Exigo.
Εἰσῤέω,	Influo.
Εἰς τὰ ἀριστερὰ,	Sinistrorsum.
εἰς τὰ δεξιὰ,	Dextrorsum.
εἰς τέλος,	Usque finem.
εἰς τετάρτην,	Die quarta.
εἰς τὴν αὔριον,	In crastinum.
εἰς τὴν πρὸ ταύτης ἡμέραν,	In ante diem.
εἰς τὸ αὐτὸ,	In unum.
εἰς τὸ ἐνδότερον,	Introrsum.
εἰς τὸ ἑξῆς,	Deinceps.
εἰς τὸ ἐξώτερον,	Extrorsum.
εἰς τὸ ἐπιὸν,	In posterum.
εἰς τὸ κατ' ἰδίαν,	Seorsum.
εἰς τὸ μέλλον,	In posterum.
εἰς τὸ παρὸν,	In præsens, In præsenti.
εἰς τοὐπίσω,	Retro, Retrorsum, Retroversum.
εἰς τρίτην,	Perendie.
εἰς ὑπαντὴν,	Obviam, Adversum.
εἰς ὕστερον,	In posterum.
Εἰσφέρω,	Infero.
Εἰς φιλίαν διαλλάσσω,	Reconcilio.
Εἰσφορὰ,	Pensum, Tributum, Inlatum.
εἰσφορὰ νόμου,	Rogacio legis.
Εἰς φυγὴν δίδωμι,	Terga do.
Εἴσω,	Intra, Intro.
Εἰς ὥρας,	Ad annum.
Εἶτα,	Deinde, Dehinc.
Εἶτε,	Seu.
Εἴτι,	Siquid.
Εἴτι ἂν, Εἴτι δήποτε,	Quidquid.
Εἴ τινι τρόπῳ,	Siquo modo.
εἰ τυχὸν,	Ut puta.
Εἰχὼρ,	Sanies.
Εἴωθα,	Soleo.
εἰώθασιν,	Adsolent, Consueverunt.
εἰωθὼς,	Solennis, Solens.
Ἐκ,	De, Ex.
Ἕκαστος,	Singulus, Quisquis, Unusquisque.
ἑκάστοτε,	Adsidue.
Ἑκάτερος,	Uterque.
ἑκατέρωθεν,	Utrinque.
ἑκατέρωσε,	Utroque, Ultro citroque.
Ἑκατὸν,	Centum.
ἑκατοντάκις,	Centiens.
ἑκατόνταρχος,	Centenarius, Centurio.
ἑκατοντάφυλλον,	Centifolia.
ἑκατονταέτης,	Centenarius.
ἑκατοστὴ,	Centesima.
Ἐκ βάθρων,	Funditus.
Ἐκβαίνω,	Egredior.
Ἐκβακχεύω,	Debacchor.
Ἐκβάλλω,	Eicio, Expello, Deicio, Proicio.

Ἐκβαστάζω,	Eveho, Exporto.
Ἔκβασις,	Egressus, Exitus, Eventus, Excessus.
Ἐκβεβλημένος,	Explosus.
Ἐκβεβρωμένη,	Exesa.
Ἐκβιάζομαι,	Extorqueo, Enitor.
Ἐκβιβαστὴς,	Executor, Viator.
ἐκβιβασμὸς,	Effectus, Execucio.
ἐκβιβάζω,	Exequor, Efficio.
Ἐκβολὴ,	Jactus.
Ἐκβοῶ,	Exclamo.
Ἐκβρασθεὶς, ἐκριφεὶς,	Expulsus.
ἐκβράσματα,	Papulæ.
ἐκβράσσει τὸ σῶμα ἡ θάλασσα,	Respuit corpus.
ἐκβράσσω,	Evomo.
Ἐκβυρσῶ,	Decorio.
Ἐκγλύφω,	Excudo.
Ἔκγονος,	Nepos.
ἐκγόνη,	Neptis.
Ἐκγυμνάζω,	Exerceo.
Ἐκδεδομένος,	Dediticius.
Ἐκδέρω,	Decorio, Deglubo.
Ἐκ δευτέρου,	Iterum, Secundo.
Ἐκδέχομαι,	Expecto, Præstolor, Operior.
Ἔκδηλος,	Clarus.
ἐκδήλως,	Manifeste.
Ἐκδημία,	Peregrinacio, Profectio.
Ἔκδημος,	Profector.
Ἐκ διαστήματος,	Eminus.
Ἐκδιδάσκω,	Edoceo.
Ἐκδίδωμι,	Edo, Dedo.
ἐκδίδωμι, εἰς κόλασιν,	Dedo.
ἐκδίδωμι, ἐπὶ μισθῷ,	Conloco, Loco.
ἐκδίδωμι, πρὸς γάμον,	Conloco.
Ἐκδίκησις,	Defensio, Vendicium, Ulcio, Vindicia, Vindicacio.
ἐκδικία,	Defensio, Vindicta.
ἔκδικος,	Defensor, Vindictor.
ἔκδικος ἐλευθερίας	Adsertor.
ἔκδικος, τιμωρὸς	Ultor, Ultus. Terentius Phorm.—& senis essem ultus iracundiam.
ἐκδικῶ,	Vindico, Defendo, Ulciscor.
Ἔκδιψος,	Siticulosus.
Ἐκδόσιμον,	Locaticium.
ἔκδοσις,	Edicio, Locacio.
ἔκδοσις, κολάσεως ἢ πολέμου,	Dedicio.
ἔκδοτος εἰς κόλασιν,	Diditicius.
ἔκδοτος,	Editus.
Ἐκδοχεῖον,	Exceptorium.

Ἐκδρομὴ,	Cursio, Excursio.
Ἐκδύματα,	Exubiæ: singulare non habet.
ἐκδύομαι,	Exuo.
ἔκδυσις,	Spoliacio.
ἐκδύτης,	Despoliator.
ἐκδυτήριον,	Apodyterium, Spoliatorium.
ἐκδύω,	Despolio, Exspolio, Spolio.
Ἐκεῖ,	Ibi, Illic.
ἐκεῖθεν,	Dein, Exinde, Inde, Illinc.
Ἐκείνη, ὄνομα,	Illæc, Ea.
ἐκείνη, ἐπίῤῥημα,	Illac.
ἐκεῖνα,	Illæc.
ἐκεῖσε,	Ibi, Illic, Ollic: Illuc, Illac.
Ἐκεχειρία,	Induciæ.
Ἐκζεννύω,	Elixo.
ἐκζεστὸς,	Elixus.
ἐκζέω,	Ebullio, Excaturio, Efferveo.
Ἐκζήτησις,	Exquisicio.
ἐκζητητὴς,	Exquisitor, Flagitator, Quæstionarius.
ἐκζητῶ,	Perquiro, Inquiro, Indago, Exquiro, Eruo.
Ἐκθαμβοῦμαι,	Obstupesco, Stupesco.
Ἐκθερμαίνω,	Decalefacio.
ἐκθερμαίνομαι,	Decalesco.
Ἔκθεσις,	Exposicio.
ἐκθέσιμον,	Expositicium.
ἐκθέτης, ὁ ἐξώστης	Projectus, Aggrunda.
Ἐκθηλύνω,	Effemino.
Ἐκθηριῶ,	Effero.
Ἐκθλίβω,	Exprimo, Confligo, Elido.
Ἐκθριαμβεύω,	Detriumpho.
Ἐκκαθαίρω,	Expurgo.
Ἐκκαίω,	Accendo, Aduro, Exuro, Exardo.
ἐκκαίομαι,	Exardeo, Exuro.
Ἐκκακῶ,	Deficio.
Ἐκκαλοῦμαι,	Evoco, Appello.
ἐκκαλῶ,	Evoco, Excieo.
Ἔκκαυσις,	Accensus, Adustio.
Ἐκκείμενος,	Expositus.
Ἐκκενῶ,	Evacuo, Exinanio
ἐκκενοῦμαι,	Evanesco.
ἐκκένωσις,	Exinanitio.
Ἐκκεντῶ,	Expungo.
Ἐκκεχόλωμαι,	Exacervatus sum.
Ἐκκεχυμένος,	Effusus.
Ἔκκληρος,	Exors.
Ἐκκλησία,	Concilium, Concio
ἐκκλησιάζω,	Concionor.
ἐκκλησιαστὴς,	Concionator.
ἔκκλητος,	Appellacio, Provocacio.

ἐκκλητὴς, ὁ ἐκκαλούμενος,	Appellator.
Ἐκκλίνω,	Declino, Devito, Evito, Deflecto, Evado.
ἐκκλίνων,	Vitabundus.
Ἐκκλίω,	Excludo.
Ἐκκλύζω,	Eluo.
Ἐκκοίτησις,	Excubitum.
ἐκκοιτῶ,	Emaneo.
Ἐκκολάπτω,	Excudo.
Ἐκκολυμβῶ,	Enato.
Ἐκκομιδὴ πράγματος,	Evectio, Exportacio.
ἐκκομιδὴ νεκρȣ̃,	Funus, Exequiæ...
Ἐκκομίζω,	Exporto, Effero.
Ἐκκοπὴ,	Excisio, Excidium.
ἐκκόπτης,	Excisor.
ἐκκόπτω,	Excido, Excudo.
Ἐκκοσμῶ,	Exorno.
Ἐκκρέμαμαι,	Inpendeo.
Ἐκκρίνω, ἐπὶ συνȣσίας,	Expatro.
Ἐκκυλίω,	Evolvo.
Ἐκκωφῶ,	Exsurdo.
Ἐκλάλησις,	Eloquium.
Ἐκλαλῶ,	Eloquor, Effor.
Ἐκλαμβάνω,	Excipio.
Ἔκλαμπρος,	Præclarus.
Ἐκλάμπω,	Emico, Eniteo.
ἔκλαμψις,	Fulgor.
Ἐκλέγω,	Eloquor.
ἐκλέγομαι,	Deligo.
Ἐκλείπω,	Defuero, Deficio.
Ἐκλελυμένος,	Solutus.
Ἐκλεκτὸς,	Electus.
Ἐκλεπίζω,	Decortico.
Ἐκλεπτύνω,	Extenuo.
Ἔκλευκον,	Asprum.
ἐκλευκαίνω,	Dealbo.
Ἐκλήπτωρ,	Conductor, Exceptor.
ἔκλημψις, μίσθωσις,	Conductio.
ἔκληψις, ὑπαγορεύοντός τινος,	Excepcio.
Ἐκλικνίζω,	Evanno.
Ἔκλειψις,	Defectus.
ἔκλειψις ἡλίȣ ἢ σελήνης,	Deliquium, Deminutus, Defectus, Defectio.
Ἐκλογὴ,	Electio.
ἐκλογιστὴς,	Dispunctor.
Ἔκλυτος,	Dissolutus.
ἐκλύω,	Resolvo, Renodo.
Ἐκμαγεῖον,	Tergorium.
ἐκμαγεὶς,	Tersus.
Ἐκ μακροῦ,	Ex longinco.
Ἐκμαλάσσω,	Emollio.
Ἐκμανθάνω,	Edisco.
Ἐκμάσσω,	Extergo.
Ἐκ μέρους,	Partim, Ex parte
Ἐκμετρῶ,	Mensuro.

Ἐκμισθῶ,	Loco, Conloco.
ἐκμίσθωσις,	Locacio.
Ἐκμυκτηρίζω,	Subsanno, Asperno.
Ἐκνευρίζω,	Enervo.
Ἔκνευσις ὁδοῦ,	Deverticulum.
ἐκνεύω,	Deverto, Evito.
Ἐκνήχομαι,	Enato.
Ἐκνίκησις,	Evictio.
ἐκνικῶ,	Convinco, Supero, Evin-(co.
Ἐκνύσσω,	Expungo.
Ἐκξύω,	Erado.
Ἑκοντὶ,	Sponte, Ultro.
ἑκουσίᾳ γνώμῃ,	Sponte.
ἑκούσιος,	Ultronius, Voluntarius, Promptuarius.
ἑκουσίως,	Sponte, Voluntarie, Ultro.
Ἐκπαλαίω,	Eluctor.
Ἐκ παντὸς τρόπου,	Omnino.
Ἐκπειράζω,	Pertempto, Experior.
Ἐκπέμπω,	Emitto.
Ἐκ περισσοῦ,	Ex abundancia.
ἐκ περιττοῦ,	Insuper, Amplius.
Ἐκπηδῶ,	Exilio, Emico.
Ἐκπιέζω,	Exprimo, Elido.
Ἐκπίνω,	Ebibo.
Ἐκπίπτω,	Excido, Decido.
Ἐκ πλαγίου,	Ex transverso.
Ἐκπλέω,	Enavigo.
Ἔκπληξις,	Stupor, Stupefactus, Obstupefactus.
Ἐκπληρῶ,	Expleo, Oppleo.
Ἐκπλήσσω,	Stupefacio.
ἐκπλήττομαι,	Stupeo, Expavesco, Obstupefio.
Ἐκπλοκὴ,	Explicacio.
Ἐκπλύνω,	Eluo.
Ἐκπνέω,	Exanimo, Exspiro.
Ἐκποίησις,	Alienacio.
ἐκποιῶ,	Abalieno, Alieno.
Ἐκπολεμῶ,	Debello, Expugno.
Ἐκπολιόρκησις,	Expugnacio, Devastacio.
ἐκπολιορκῶ,	Obsideo.
Ἐκ πολλοῦ,	Jam tum, Jam pridem, Jam diu.
Ἐκπορεύομαι,	Exeo, Procedo, Egredior.
Ἐκπόρθησις,	Devastacio, Expugnacio.
ἐκπορθῶ,	Depopulo, Devasto, Divasto, Evasto, Pervasto.
Ἐκ προγόνων εὐγένεια,	Prosapia.
Ἐκπτύω,	Expuo.
Ἔκπωμα,	Poculum.
ἐκπωμάτιον,	Pocillum.
Ἐκρέω,	Effluo, Defluo.
Ἐκρήσσω,	Erumpo.
Ἐκριζῶ,	Eradico, Extirpo.
Ἐκρίπτω,	Proicio.
ἐκριφεὶς,	Expulsus, Dejectus, Explosus.
ἔκριψις,	Jactus.
Ἐκσαρῶ,	Everro.
Ἔκστασις τοῦ λογισμοῦ,	Pavor, Excessus.
ἔκστασις ὑπαρχόντων,	Bonorum cessio.
Ἐκσπλαγχνίζω,	Eviscero.
Ἐκστροφὴ,	Eversio.
Ἐκταγὴ,	Delegacio.
Ἐκταράσσω,	Exturbo.
Ἔκτασις,	Extensio, Productus, Prorogacio.
ἔκτασις στόματος,	hic Rictus.
Ἐκτάσσω,	Delego.
Ἐκτείνεται,	Producitur.
ἐκτείνω,	Detendo, Extendo.
Ἐκτελῶ,	Efficio, Perficio.
Ἐκτέμνω,	Amputo, Excastro, Excindo.
ἐκτέμνω ἱστὸν,	Detexo.
Ἐκτενέστερον,	Enixius.
ἐκτενῶς,	Enixe.
Ἐκτενισμένος,	Pexus.
Ἐκτεταμένος,	Elatus, Porrectus, Productus, Protentus.
Ἐκτετμημένος,	Excisus, Execatus.
Ἐκτιθέμενον βρέ-(φος,	Expositum.
ἐκτίθημι,	Expono.
ἐκτίθημι, τὸ λέγω	Dissero, Edissero.
Ἐκτίλλω,	Vellico, Evello.
Ἐκτιναγμὸς,	Excussio.
ἐκτινάσσω,	Excucio.
Ἐκτιννύω,	Pendo, Solvo, Expendo.
ἔκτισις,	Pensio, Luicio.
Ἐκτίνω,	Porrigo, Extendo, Produco.
Ἐκτιτρώσκω,	Abortum facio.
Ἔκτμησις,	Excisio.
ἐκτομὴ,	Excastracio, Excisio.
Ἕκτον,	Sextans.
ἕκτον οὐγκίας,	Sexuncia.
Ἐκτοπίζω,	Deloco, Ejicio, Desolo, Amando de loco.
ἐκτόπισις,	Desolacio, Delocacio.
ἐκτόπως,	Nimium.
Ἕκτος.	Sextus.
Ἐκτὸς,	Extra, Exterius, Extrinsecus, Citra.
ἐκτὸς τῆς τάξεως,	Extra ordinem.
Ἔκτοτε.	Exinde.
Ἐκ τοῦ αὐτοῦ,	Indidem.
ἐκ τοῦ πρὸς ὀλίγον	Paulatim.
Ἐκτραχύνω,	Exaspero.
Ἐκτρέφω,	Enutrio.
Ἐκτρέχω,	Excurro.
Ἐκτρίβω,	Detero.

Ἐκ τρίτου,	Ex tercio, Tercio.
Ἐκτροπὴ,	Deverticulum.
Ἐκτρώγω,	Erodo, Exedo.
Ἔκτρωμα,	Abortivi, Abortus.
ἐκτρωματιαῖος,	Aborticiosus.
ἔκτρωσις,	Abortum.
Ἐκτύπωσις,	Effigies.
Ἐκτυφλῶ,	Exceco, Obceco, Elusco
ἐκτύφλωσις,	Excecacio.
Ἐκ τύχης,	Fortuito casu.
Ἑκυρὸς,	Socer.
Ἐκφαυλίζω,	Depravo.
Ἐκφαίνω,	Prodo. Eluceo.
Ἐκφέρω,	Effero.
Ἐκφεύγω,	Evado, Effugio.
Ἐκφθέγγομαι,	Effor, Exprimo.
Ἐκφοβοῦμαι,	Extimeo, Pertimesco.
ἐκφοβῶ,	Deterreo, Perterreo.
Ἐκφορὰ, τὸ πένθος	Funus.
Ἐκφορῶ,	Amoveo, Exporto.
Ἐκφράζω,	Exprimo.
ἔκφρασις,	Exprimacio.
Ἐκφράσσω,	
Ἔκφρων,	Amens, Demens, Insipiens
Ἐκφυσῶ,	Efflo, Proflo.
Ἐκφωνῶ,	Exclamo, Expresso, Exprimo.
Ἐκφωτίζω,	Inlustro.
Ἐκχαλκεύω,	Fabrico.
Ἐκ χειρὸς ἀπολύω,	Emancipo.
Ἐκχέω,	Effundo, Profundo, Effuso, Fundo.
Ἐκχολοῦμαι,	Exacervor, Exacervo.
Ἔκχυσις,	Effusorium, Effusio.
ἐκχυτήριον,	Effusorium.
ἐκχύτης,	hoc Effusorium.
Ἐκχωρητικὸς,	Cessorius.
ἐκχωρῶ,	Excedo, Ecedo.
Ἑκὼν,	Sponte, Sponte sua.
Ἐλάα, ὁ καρπὸς,	Oliva.
ἐλαία, τὸ φυτὸν,	Olea.
ἐλάϊνον,	Oleaginum.
ἐλαιοκόνιον,	Malta.
ἔλαιον,	Oleum. pluralia non habet.
ἐλαιόγαρον,	Oleum & liquamen.
ἐλαιοποιΐα,	Olivacio.
ἐλαιοπωλεῖον,	Olearium.
ἐλαιοτρίβιον,	Trapetum.
ἐλαίου τρυγία,	Amurga, Fraces, Feces.
ἐλαιοφόρον,	Olearium.
ἐλαιοφόρος,	Olibifer.
ἐλαίῳ βρέχω,	Delibuo.
Ἔλασις,	Actus.
ἔλασμα χρυσίου ἢ ἄλλης ὕλης,	Lamna.
Ἐλάτη, δένδρον,	Abies.
Ἐλάτης ἵππων,	Agitator.
ἐλάτης, χρυσοῦ ἢ ἄλλης ὕλης,	Cusor.

Ἐλατὸν,	Ductile, Productum.
Ἔλαττον,	Minus, Parum.
ἐλάττονες,	Pauciores.
ἐλαττῶ,	Minuo, Derogo.
ἐλάττωμα,	Vicium.
ἐλαττωμάτιον,	Viciolum.
ἐλάττων,	Deterior, Minor.
ἐλάττωσις,	Deminutus, Deminucio.
Ἐλαύνω,	Agito. Adigo.
ἐλαύνω. ἐπὶ σιδήρου ἢ ἄλλης ὕλης,	Extendo, Cudo.
Ἔλαφος,	Cervus, Cerva.
ἐλάφειον,	Cervina.
ἔλαφος κράζει,	Bardit, Rugit,
Ἐλαφρὸς,	Levis.
ἐλαφρότης,	Levitas.
Ἐλάχιστος,	Exiguus, Minimus.
ἐλάχιστον,	Minimum, Minutum, Exiguum, Argutum. Virg. Georg. lib. 3, Argutumque caput.
ἐλαχιστότης,	Exiguitas.
ἐλαχιστότατος,	Pauxillus.
ἐλαχιστοτάτη,	Mentilla.
Ἐλαὼν,	Olibaria. hoc Olibetum.
Ἐλέγχιον,	Titulus.
ἔλεγχος,	Indicium, Index, Probacio.
ἐλέγχω,	Refuto, Arguo, Redarguo, Convinco, Insimulo. ut Cic. in Catelinaria, Nihil ex iis quæ Galli insimulabant negavit.
Ἐλεεινὸς,	Miser, Miserabilis.
ἐλεεινῶς,	Miserabiliter.
ἐλεήμων,	Misericors.
ἐλεημοσύνη,	Misericordia.
ἐλέησόν με,	Miserere mei.
ἔλεος,	Misericordia, Miseria.
Ἐλεύθερος,	Liber.
ἐλευθέριος,	Liberalis.
ἐλευθερία,	Libertas, Liberacio.
ἐλευθερία ἐπὶ ἄρχοντος δοθεῖσα,	Vindicta.
ἐλευθερίας ἐκδικίαι,	hæ Vindiciæ. singulare non habet.
ἐλευθέρια, ἑορτὴ Διονύσου,	Liberalia.
ἐλεύθερος τῆς ὑπεξουσιότητος,	Emancipatus.
ἐλευθεριότης,	Liberalitas.
ἐλευθερίως,	Libere, Liberaliter.
ἐλευθερῶ,	Libero, Manu mitto.
ἐλευθερωτὴς,	Manumissor.
Ἔλευσις,	Aditus.
ἐλεύσομαι,	Veniam.
Ἐλέφας,	Elefantus, Vocluca, Barrus.

ἐλέφας, τὸ ὀστῦν	hoc Ebur.
ἐλεφάντινον,	Eboreum, Eburnum.
ἐλεφαντοῦργὸς,	Eburarius.
ἐλεφαντιῶν,	Vitiliginosus.
ἐλεφαντίασις,	Vitiligo.
Ἐλεῶ,	Miserasco, Miseror.
Ἕλιξ ἀμπέλου,	Pampinus, Clavicula, Corimbi.
Ἐλίουρος,	Catta.
Ἕλκος,	Ulcus.
ἑλκοποιῶ,	Adulcero, Ulcero.
Ἕλκυσμα,	Ductio, Tractum.
ἕλκυσις,	Tractus, Tractio.
ἑλκυστὸς,	Tractilis.
ἕλκω,	Duco, Traho.
Ἑλκῶ,	Ulcero.
Ἑλλὰς,	Grecia.
Ἐλλέβορος,	hoc Veratrum.
Ἐλλείπω,	Defuero, Delinquo, Deficio, Derogo.
ἐλλείπει,	Deest, Deerit, Derogat, Defit.
Ἕλλην, (αν,	Grecus.
ἕλλην τὴν θρησκί-	Paganus.
ἑλληνισμὸς,	hæc Grecacio.
ἑλληνίζω,	Grecisco.
Ἔλλιμμα,	Reliqua, Reliquarium.
ἐλλιπὲς,	Inperfectum.
ἐλλίπω,	Defuero, Prætermitto.
Ἐλλόγιμος,	Disertus, Facundus, Eloquens.
Ἐλλύχνιον,	Funalium.
Ἕλμιγξ,	Lumbricus.
Ἐλογίσατο,	Accepto tulit.
Ἕλος,	Palus.
Ἐλπίζω,	Spero.
ἐλπὶς,	Spes.
Ἔλυμος,	Panicum. pluralia non habet.
Ἐλώδης,	Paluster.
Ἐμαυτὸν,	Memetipsum, Meipsum.
Ἐμβάλλω,	Inmitto, Inicio, Conicio.
Ἐμβάπτω,	Inficio.
ἐμβαπτίζω,	Intinguo.
Ἔμβασις,	hoc Solium.
ἐμβατεύω,	Ingredior.
Ἐμβιβάζω,	Inbuo.
ἐμβιβασμὸς,	Ingressus, Ingressio.
Ἐμβολὴ,	Captura.
ἐμβόλιμος,	Intercalaris.
Ἐμβριθὴς,	Truculentus.
Ἔμβολον, ἐπὶ νεὼς	hæc Rostra. singularia non habet.
ἔμβολον, τὸ εἰς τὴν ἄξονα ἐμβαλλόμενον ξύλον,	Axedo.
Ἐμβούλουκλον,	Inburuclum.
Ἐμβρέχω,	Umecto.
Ἐμβρόντητος,	Attonitus.

Ἐμβροχὴ,	Umectacio.
Ἔμβρυον,	Embrium.
ἐμβρυοτομῶ,	Eseco.
Ἔμετος,	Vomitus.
Ἐμμανὴς,	Furibundus.
Ἐμμένω,	Permaneo, Persevero.
Ἐμμέριμνος,	Solicitus.
Ἔμμετρος,	Modulatus.
Ἔμμηνος γυνὴ,	Menstrua.
Ἐμπαθὴς,	Passibilis.
Ἐμπαιγμὸς,	Inlusio.
ἐμπαίζω,	Inludo, Ludificor.
Ἐμπαράσκευος,	Præparatus, Instructus.
Ἐμπαρυσιασμὸς,	Repræsentacio.
Ἐμπαῖξαι,	Insultare.
Ἐμπειρία,	Pericia, Sciencia, Experiencia.
ἔμπειρος,	Expertus, Peritus, Solers
Ἐμπεπηγὼς,	Infixus.
Ἐμπηδῶ,	Insilio.
Ἐμπήσσω,	Infigo.
Ἐμπίλιον,	Udo.
Ἐμπιπλῶ,	Sacio.
Ἐμπιπρῶ,	Incendo, Inflammo, Incendium facio.
Ἐμπίπτω,	Incido.
Ἐμπὶς,	Musca vinaria.
Ἐμπιστεύω,	Committo.
Ἔμπλαστρος,	Emplastrum.
Ἐμπλέκτρια,	Implicatrix, Ornatrix.
ἐμπλέκω,	Implico, Innexo.
Ἔμπληκτος,	Attonitus.
Ἐμπνέω,	Inspiro.
ἔμπνους,	Paulum spirans.
ἐμπνευμάτωσις,	Inspiracio.
Ἐμπόδιον,	Intercessio, Inpedimentum, Præpedicio, Obstaculum.
ἐμποδίζω,	Inpedio, Præpedio.
Ἐμπολὴ,	Captura.
Ἐμπόριον,	Emporium.
ἐμπορία,	Mercatus, Nundinæ.
ἔμπορος,	Mercator.
Ἔμπρακτος,	Agens.
Ἐμπρήζω,	Inflammo, Incendo, Incendium facio.
ἐμπρησμὸς,	Incendium.
ἐμπρηστὴς,	Incendiarius.
Ἐμπρόθεσμος ἡμέρα,	Fatalis dies, Finita dies.
Ἔμπροσθεν,	Ante, Antisecus.
ἐμπρόσθια ἵππυ,	Antelina.
Ἔμπυον,	hoc Pus. indeclinabile.
Ἐμπυρίζω,	Inflammo, Incendo, Incendium facio.
ἔμπυρος,	Igneus.
Ἐμφανὴς,	Apertus.
ἐμφανὴ ποιῶ,	Liquefacio.
ἐμφανίζω,	Allego, Intimo.

ἐμφάνεια,	Intimacio.
Ἐμφέρεται,	Intervenit.
ἐμφοροῦμαι,	Sacio.
Ἐμφράσσω,	Obstruo.
Ἐμφύλιος πόλεμος,	Civilis.
ἐμφύλιος.	Intestinus, Internus.
Ἐμφυσητὴς,	Inflator.
Ἔμφυτον,	Insitum, Ingenitum.
ἔμφυτος,	Insitus, Ingenita, Innata.
Ἔμψυχος,	Animosa, Animalis.
ἔμψυχα,	Animalia.
Ἐμῶ, τὸ ἐξερῶ,	Vomo.
Ἓν,	Unum.
Ἐν,	In.
Ἐναγὴς,	Inquinatus, Sceleratus.
ἐναγίζω,	Inmolo.
Ἔναγχος,	Nuper.
Ἐνάγω,	Pulso, Exprimo.
ἐνάγομαι,	Pulsor.
Ἐνακοντίζω,	Intorqueo.
Ἐνακόσια,	Nongenta.
Ἐνάκρατον,	
Ἐναλείφω,	Inungo.
Ἐναλλαγὴ,	Mutacio.
ἐναλλὰξ,	Mutuo.
ἐναλλάσσω,	Muto, Inmuto, Commuto, Cambio, campsi.
ἐν ἀλλήλοις,	Inter se.
Ἐναμείβω,	Inmuto.
Ἐνγρήγορος,	Solers.
Ἐναντίον,	Adversum, Contrarium.
ἐναντίον, ἀντικρὺ	Ante conspectum.
ἐναντίος,	Adversarius, Contrarius.
ἐναντιότης,	Contrarietas, Refragacio.
ἐναντιοῦμαι,	Adversor, Resisto, Obsisto, Reluctor, Obvio, Occurso.
ἐναντιοῦται,	Reclamat, Refragatur.
Ἐναύγκιον,	Dodrans.
Ἐναπόγραφος,	Adscripticius.
Ἐναργέστερον,	Præsentius.
ἐναργὴς,	Liquidus, Evidens.
ἐναργῶς,	Evidenter.
Ἐναρδεύω,	Inrigo.
Ἐνάρετος,	Eximius, Supereminens.
Ἔναρθρος,	Articulatus, Articulata.
Ἐναρκτικὸν,	Inchoativum.
Ἐν ἀρχῇ,	Inicio, Principio.
Ἐνατενίζω,	Intueor.
Ἔνατος,	Nonus.
ἔνατον,	Novies.
Ἐναχθεὶς,	Pulsus.
Ἐνγλύφω,	Insculpo, Celo.
Ἐνδαψιλεύομαι,	Indulgeo, Largo.
Ἐνδεὴς,	Egestuosus, Egens, Indigens, Indigus.
ἔνδεια,	Inopia, Penuria, Egestas
ἐνδεῖ,	Deest.

Ἐνδεδεμένος,	Innodatus, Innexus, Inligatus.
Ἐνδεικνύω,	Ostendo, Demonstro.
ἐνδείκτης,	Ostentator.
ἔνδειξις,	Ostentacio.
Ἑνδεκαούγκιον,	Deunx.
Ἐνδελεχῶς,	Frequenter.
Ἔνδεμα,	Alligamentum.
Ἐνδέομαι,	Egeo.
Ἔνδεσμος,	Volumen, Nodus, Ligatura.
ἐνδεσμῶ,	Innexo, Innodo.
ἐνδεσμῶ ἐν παλαίστρα,	Inplico, Nexo.
Ἐνδέχεται,	Licet.
Ἐνδιαιτῶμαι, ἐνδιατρίβω,	Inmoror.
Ἔνδοθεν,	Intrinsecus, Intus.
Ἐνδοιάζω,	Dubito.
Ἐνδομενίαι,	hæc Laucia. singulare non habet.
Ἐνδομενία,	hæc Supellex. pluralia non habet.
Ἐνδόμυχον,	Penetralium, Penetrale, Latebrosum.
ἔνδον,	Intus, Penitus, Intro.
Ἔνδοξος,	Gloriosus, Inclitus.
Ἐνδότατος,	Intimus.
ἐνδότερος,	Interior.
ἐνδότερον, Ἐνδοτέρω,	Interius.
Ἐνδρανὴς,	Sollers.
ἐνδράνεια,	Efficacitas, Efficacia.
Ἔνδυμα,	Vestimentum, Vestitus.
ἔνδυμα συγκλητικὸν,	Prætexta.
Ἐνδυναμοῦμαι,	Prævaleo.
Ἐνδύω,	Induo.
Ἔνεδρα,	Insidiæ, Obsessio.
ἐνεδρευτικὸς,	Insidiosus.
ἐνεδρευτὴς,	Deceptor, Insidiator, Seductor.
ἐνεδρεύω,	Inlecebro, Insidior, Obsideo.
Ἐνείλημα,	Involumen.
ἐνειλῶ,	Inplico, Involvo.
Ἔνειμι,	Insum.
Ἐνείρω,	Insuo.
Ἕνεκα,	Propter, Causa.
Ἐνενήκοντα,	Nonaginta.
Ἐνεὸς,	Mutus.
Ἐν ἐπιτομῇ,	Carptim.
Ἐνέργεια,	Efficacia, Efficacitas, Actus.
ἐνεργητικὸς,	Efficax, Activus.
ἐνεργήτρια,	Effectrix.
Ἐνεστὼς,	Instans, Præsens.
Ἐν ἑτοίμῳ,	In promptu.
Ἐνεχθεῖσα,	Inlata, Lata. Lata fuit sentencia.
Ἐνεχόμενος,	Obligatus.

Ἐνέχυρον,	Pignus.
ἐνεχυρασία,	Pigneracio.
ἐνεχυρίασις,	Subditas, Pigneracio.
ἐνεχυριασμὸς,	Clarigacio, Subditacio, Pigneracio.
ἐνεχυριαστὴς,	Pignerator.
ἐνεχυριάζω,	Clarigo, Subdito, Pignero.
Ἐν ᾗ ἂν,	In quacunque.
Ἐνήλατα,	Spondæ.
Ἐν ἡμέρᾳ,	Interdiu.
Ἓν ἥμισυ μέρος,	Sescuplum.
Ἐνήρξατο,	Inchoavit.
Ἐνηχῶ,	Increpo.
Ἔνθα,	Ubi.
ἔνθα ἂν,	Ubiubi.
ἐνθάδε,	Hic, Isthic, Huc.
ἔνθα καὶ ἔνθα,	Hic adque hic.
Ἐνθεάζομαι,	Limphor.
Ἔνθεν, Ἐνθένδε,	Hinc, Isthinc.
ἔνθεν καὶ ἔνθεν,	Hinc adque hinc.
Ἔνθεος,	Divinus.
Ἔνθεσις,	Interposicio.
ἔνθεσις ἀμπέλου,	Insercio.
Ἐνθλιβεῖσα,	Inflixa, Inlisa.
Ἐνθουσιαζόμενος,	Mente captus, Limphaticus.
ἐνθουσιασμὸς,	Furia.
ἐνθουσιῶ,	Limphor, Insanio.
Ἐνθρίτης, ἤγουν ἐνθρύπτης,	Intricio.
ἐνθρύπτω,	Intero.
Ἐνθύμησις,	Cogitacio.
ἐνθυμοῦμαι,	Cogito, Excogito, Animadverto, Voluto.
Ἔνια,	Quædam.
Ἐνιαυτὸς,	Annus.
ἐνιαύσιος,	Annuus, Anniversarius, Anniculus.
ἐνιαυσιαῖον,	Annale.
ἐνιαυσιαῖος,	Annotinus.
Ἔνικμον,	Umidum, Madidum.
Ἑνικὸς,	Singularis.
Ἔνιοι,	Nonnulli.
ἐνίοτε,	Interdum, Nonnunquam
Ἐνίσταμαι,	Insisto, Insto.
Ἐν καιρῷ,	In tempore, Tempestive
ἐν κεφαλαίῳ,	Capitulatim, Summatim, In summa.
Ἐνλάμπω,	Insplendesco.
Ἔνλευκος,	Albatus.
Ἐν λιμένι τέλος,	Portorium.
Ἐν μέρει,	In parte, Partim.
Ἔννοια,	Cogitacio.
ἐννοοῦμαι,	Comminiscor, Cogito.
Ἐνόδιον,	Viaticum.
Ἐνοίκιον,	Pensio, Obvencio.
ἔνοικος,	Inquilinus, Habitator, Incola.
ἐνοικολόγος,	Insularius.
ἐνοικῶ,	Incolo, Inhabito.
Ἔνοπλος,	Armatus.
Ἐνορία,	hoc Territorium.
Ἐνορῶ,	Intueor, Tueor, Inspicio
Ἐνόρχης,	
Ἑνότης,	Unitas.
ἑνοῦμαι,	Unior.
Ἐνοχὴ,	Obligatus, Obligacio.
Ἐνοχλῶ,	Molesto, Convicior.
Ἐνοχοποιὸν,	Obligatorium.
Ἔνοχος,	Obnoxius, Reus, Obligatus.
Ἐνπεπηγὼς, ἐνπεπαρμένος,	Infixus.
Ἐν προχείρῳ,	Ad manum, Pro captu.
Ἐν πρώτοις,	Adprime, In primis, Principio.
Ἐνράπτω,	Insuo.
Ἐνράσσω,	Inlido.
Ἔνρηξις,	Inlisio.
ἐνρήσσω,	Inrumpo.
Ἐνσείω,	Incutio.
Ἔνσπονδος,	Fœderatus.
Ἔνστασις,	Instancia.
Ἐν στρατείᾳ,	Miliciæ.
Ἐνσχίζω,	Infindo.
Ἐν τάξει,	Vice.
ἐντάξιμος,	Insertus, Inserticius.
Ἐνταῦθα,	Huc, Istuc, Hic.
Ἐνταφιαστὴς,	Pollictor.
ἐντάφιον,	Libitina.
ἐνταφιοπώλης,	Libitinarius.
ἐνταφιάζω,	Funero.
Ἐν τάχει,	In continente, Quam cito, Quam maturius.
Ἐντελὲς,	Perfectum.
ἐντελέστερον,	Plenius.
Ἐντέλλομαι,	Mando.
ἐντελλόμενος,	Mandator.
Ἐντέμνω,	Incido.
Ἔντερα,	Intestina.
ἐντεροκήλη,	Ramis, Ramix.
ἐντεροκηλήτης,	Ramicosus.
Ἐντετυπωμένος,	Informatus.
Ἐντεῦθεν,	Hinc, Exin.
ἐντεῦθεν ἤδη,	Jam inde, Jam nunc.
ἐντεῦθεν ἤδη λοιπὸν,	Jamjamque.
Ἐντευκτὴς,	Interpellator.
ἔντευξις,	Interpellacio, Adicio.
Ἐντεχνὴς,	Adfaber.
Ἐντίθημι,	Interpono, Insero.
Ἔντιμος,	Honorificus, Honestus, Præclarus.
Ἐντινάσσω,	Incutio.
Ἔντοκον, δάνειον,	Fenus.
Ἐντολὴ,	Commissum, Mandatum
ἐντολεὺς,	Procurator.
Ἔντομα,	Inferiæ.
Ἐντόπιος,	

Ἐντὸς,	Cis, Intra, Intro.
Ἐν τοσούτῳ,	In tanto, Tantisper.
Ἐντρέπομαι,	Verecundor, Revereor.
Ἐντρεχὴς,	Strenuus, Vegetus, Sollers, Navus.
ἐντρέχεια,	Instancia, Sollercia, Strenuitas.
Ἐντροπὴ,	Reverencia, Verecundia.
Ἐντρυφῶ,	Insulto, Luxorio.
Ἔντυβον,	Intiba.
Ἐντυγχάνω,	Interpello.
ἐντυχία,	Interpellacio.
Ἐν τῷ αὐτῷ,	Eodem, Inibi, Obiter.
ἐν τῳ μεταξὺ,	Interim.
Ἐν τῷ τυχόντι,	In quolibet.
Ἐνυάλιος,	Quirinus.
Ἔνυδρος,	Aquatilis.
Ἐν ὑπαίθρῳ,	Sub divo.
ἐν ὑπεξουσιότητι,	In sacris.
Ἐνύπνιον,	Insomnium, Somnium, Visio, Visus.
ἐνυπνιάζομαι,	Somnio.
Ἐνυφαίνω,	Contexo.
Ἐνύω,	Bellona.
Ἐνχρίω,	Inungo.
Ἐνώπιον,	Coram, In conspectu.
Ἐνωρότερον,	Temporius.
Ἕνωσις,	Unitas, Coadunacio.
Ἐνώτιον,	Inauris.
Ἐξάγαγε,	Educ.
Ἐξαγγέλλω,	Enuncio, Pronuncio.
Ἐξαγιάζω,	Examino, Perpendo.
ἐξάγιον,	Pensacio.
Ἐξαγοράζω,	Redimo.
ἐξαγορασία, λύτρωσις,	Redempcio.
Ἐξαγορεύω,	Enuncio.
Ἐξαγριῶ,	Effero, Exaspero.
Ἐξάγω,	Educo, Traduco, Evagino.
ἐξαγωγὴ,	Traductio.
Ἑξαδάκτυλος,	Sexdigitus.
Ἐξάδελφος, ἀπὸ δύο ἀδελφῶν ἀῤῥένων,	Frater patruelis.
ἐξάδελφος, ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν,	Consobrinus. quasi consororinus.
ἐξάδελφος,	Sobrinus.
Ἑξαετία,	Sexennium.
Ἔξαιμος,	Exanguis.
Ἑξάϊππον,	Sejuga.
Ἐξαίρεσις,	Exempcio.
Ἐξαίρετος,	Egregius, Eximius, Præcipuus.
ἐξαιρέτως,	Præcipue, Egregie, Præsertim, Adprime.
ἐξαιροῦμαι,	Eximo.
Ἐξαίρω, ὑψῶ,	Exalto.
Ἐξαίσιος,	Vastus, Inmanis.
ἐξαισίως,	Vaste.

Ἐξαιτῶ,	Postulo, Expostulo.
Ἐξαίφνης,	Subito, Repente.
Ἑξακισχιλίων ἀνδρῶν τάγμα,	Legio.
Ἐξακονῶ,	Exacuo.
Ἑξακόσια,	Sescenta.
Ἐξαλαπίζω,	Exclamo.
Ἐξαλείφω,	Oblittero, Deleo.
Ἐξάλλομαι,	Exsilio.
Ἑξαμηναῖος,	Semenster.
ἑξαμηνίδιον,	Semenstruum.
Ἐξανθίζω,	Enucleo.
ἐξανθῶ,	Pullulo.
Ἐξανίσταμαι,	Surgo, Exsurgo.
Ἐξανοίγω,	Patefacio, Expando.
Ἐξάντλησις,	Exhaustus.
ἐξαντλῶ,	Exhaurio.
Ἐξανύω,	Efficio.
Ἑξάξεστον,	Congiarium.
Ἑξαούγκιον,	Semis.
Ἐξαπατῶ,	Fallo, Decipio.
Ἐξαπίνης,	Repente, Repentim, Subito.
Ἑξαπλοῦς,	Sextuplex.
ἑξαπλοῦν,	Sextuplum.
Ἐξαποστέλλω,	Emitto, Destino.
Ἐξ ἀποφάσεως,	Ex sentencia.
Ἐξ ἀπροσδοκήτου,	De inproviso, Ex inproviso, Ex inopinato.
Ἐξάπτω,	Accendo.
Ἐξαργυρίζω,	Adero.
ἐξαργυρισμὸς,	Aderacio.
Ἐξαρίθμησις,	Denumeracio.
ἐξαριθμῶ,	Denumero, Enumero.
Ἐξαρκῶ,	Sufficio.
ἐξαρκούντως,	Sufficienter.
Ἔξαρνος,	Inficians, Inficiator.
Ἐξαροτριῶ,	Exaro.
Ἐξαρπάζω,	Proripio.
Ἐξ ἀῤῥενογονίας ἀγχιστὴς,	Agnatus.
Ἐξάρτια παντὸς πράγματος,	hoc Instrumentum.
ἐξαρτίζω,	Instruo.
Ἐξαρτύω,	Condo.
Ἐξ ἀρχαίου,	Antiquitus.
ἐξ ἀρχῆς,	A principio.
Ἔξαρχοι,	Proceres, Principes.
Ἐξασθενῶ,	Elanguesco.
Ἐξασθμαίνω,	Exalo.
Ἐξατονῶ,	Deficio, Debilito.
Ἐξαυλῶ,	Ecanto.
Ἐξ αὐτῆς,	Actutum, E vestigio.
Ἐξαφίημι,	Demitto.
Ἐξέβη,	Evasit.
Ἐξεβλήθη,	Repulsus est.
Ἐξεγείρομαι,	Desurgo, Exsurgo.
ἐξεγείρω,	Excito, Suscito.
ἐξέγερσις,	Resurrectio.
Ἐξεγκατίζω,	Eviscero.

Ἐξεγκεφαλίζω,	Excerebro.
Ἔξεδρα,	Triclinus.
Ἐξ ἔθους,	Ex more.
Ἐξειλεγμένος,	Elegans.
ἐξειλεγμένως,	Eleganter.
Ἐξεῖλεν,	Exemit.
Ἐξεῖναι,	Licere.
Ἐξειπεῖν,	Expromere, Enunciare.
ἐξεῖπον,	Effatus sum.
ἐξειπῶ, ἐκλαλήσως	Eloquar.
Ἐξειπῶ, ἐκθλίβω,	Exprimo, Elido, Confli-
Ἐξ ἐκείνȣ,	Exinde. (go.
Ἐξελάλησα,	Effatus sum.
Ἐξέλασις,	Abjectio, Abactio.
ἐξελαύνω,	Exago.
Ἐξελέγχω,	Coarguo.
Ἔξελθε,	Exi, Egredere.
Ἐξέλκω,	Evagino.
Ἐξελκῶ,	Exulcero.
ἐξέλκωσις,	Exulceracio.
Ἐξεμῶ,	Evomo.
Ἐξ ἐναντίας,	Contra, Obviam.
Ἐξενεχθεῖσα,	Lata. lata sentencia.
Ἐξεντερίζω,	Eviscero.
Ἐξεπαίρω,	Etollo.
Ἐξ ἐπιπέδου,	De plano.
ἐξ ἐπιταγῆς,	Ex inperato.
ἐξ ἐπιπολῆς,	De plano.
ἐξεπίτηδες,	Ex industria, De indu-
Ἐξεπλάγη,	Obstupuit. (stria.
Ἐξεργασία,	Efficacia, Efficacitas.
Ἐξεργάζομαι,	Exoperor, Efficio, Perficio.
Ἐξερεύγομαι,	Eructo.
Ἐξερευνῶ,	Perscruto.
Ἐξέρπω,	Erepo.
Ἐξέρχομαι,	Exeo, Egredior, Excedo.
Ἔξεστιν,	Licet.
Ἐξετάζω,	Exquiro, Interrogo.
ἐξέτασις,	Discussio, Examinacio.
Ἐξετεμένισεν,	Detexit.
Ἐξευμενισμὸς,	Expiacio.
ἐξευμένισις,	Placabilitas.
ἐξευμενίζομαι,	Exoro, Expio, Placo.
ἐξευμενιστήριον,	Piaculum.
ἐξευμενιστὸς,	Orabilis.
Ἐξευτελίζω,	Exvilesco, Extenuo.
Ἐξέφηνα,	Effatus sum.
Ἐξεφορτίσατο,	Exoneravit.
Ἐξέχω,	Excello, Emineo, Antecello.
ἐξέχων,	Extans.
Ἐξήγησις,	Enarracio, Exposicio.
ἐξηγοῦμαι,	Enarro, Narro.
Ἐξηλῶ,	Refigo.
Ἐξῆν,	Licuit.
Ἐξηνέχθη,	Lata fuit.
Ἐξηνθισμένος,	Carptus, Enucleatus.
Ἐξήρτημαι,	Pendeo.

Ἐξηρτισμένος,	Exstructus, Instructus.
Ἑξῆς, ἐφεξῆς, εἰς τὸ μέλλον,	Deinceps.
Ἐξησκημένος,	Politus.
Ἐξιδρῶ,	Exsudo.
Ἐξιλασμὸς,	Exoracio, Placacio.
ἐξιλάσκομαι,	Expropicio, Pio, Expio.
ἐξιλεȣ̃μαι,	Exoro, Expio, Placo.
ἐξιλέωσις,	Placabilitas.
ἐξιλεωτὸς,	Orabilis, Placabilis.
Ἐξίπταμαι,	Evolo.
Ἕξις,	Habitudo, Habitus.
Ἐξισοῦμαι,	Equipero.
Ἐξίσταμαι,	Bonorum cedo, Absisto, Desisto.
ἐξίσταμαι,	Pavesco.
Ἐξισῶ,	Adæquo, Æquipero, Coæquo, Exæquo.
ἐξίσωσις,	Exequacio.
Ἐξιχνεύω,	Exvestigo, Indago, Investigo.
Ἐξοδιάζω,	Erogo, Expendo.
ἐξοδιασμὸς,	Erogacio.
ἐξόδιον,	Equies. (tus
ἔξοδος,	Exitus, Egressio, Even-
ἔξοδος εἰς πόλεμον,	Expedicio.
ἔξοδος, ἀνάλωμα,	Erogacio, Expensus.
Ἐξ οἴκου,	Domo.
Ἐξοιμώζω,	Exululo.
Ἐξολισθαίνω,	Elabor.
Ἐξ ὁλοκλήρου,	Ex integro.
ἐξ ὁλοκλήρου ἀναγινώσκω,	Relego, Ex integro lego.
Ἐξολολύζω,	Exululo.
Ἐξολοθρεύω,	Extermino, Deperdo, Disperdo.
Ἐξομαλίζω,	Deplano, Exequo.
Ἐξόμνυμι,	Ejuro.
Ἐξομολογοῦμαι,	Confiteor.
Ἐξὸν,	Licitum.
Ἐξονομάζω,	Denomino.
ἐξονομαστὸς,	Nomen.
Ἐξοξύνω,	Exacuo.
Ἐξόπισθεν,	A tergo.
Ἐξοπλίζω,	Excastro.
ἐξοπλισία,	Armatura.
Ἐξορία,	hoc Exilium.
ἐξορισμὸς, Ἐξορία ἐν νήσῳ,	Deportacio.
ἐξόριστος,	Extorris, Exul, Relega-
Ἐξορκίζω,	Adjuro. (tus.
Ἐξορμῶ,	Proficiscor.
Ἐξόρυξις,	Effossio.
ἐξορύττω,	Effodio.
Ἐξοστεΐζω,	Exosso.
Ἐξουδενῶ,	Adnichilo, Spreno, Sperno, Respuo.

ἐξουδένωσις, Contemptus, Adnichilacio, Abjectio, Contemptus.
ἐξουθενισμὸς, Spretus, Adnichilacio.
ἐξουθενῶ, Sperno, Respuo, Adnichilo, Spreno, Asperno
ἐξουδενημένος, Contemptibilis.
ἐξουδενητὴς, Adnichilator.
Ἐξουρῶ, Demeio, Demingo.
Ἐξουσία, Majestas, Dicio, Potestas.
ἐξουσιαστικώτερον Licencius.
Ἐξοχὴ, ἡ ὑπεροχὴ, Excellentia, Eximietas, Eminencia.
ἐξοχὴ ὄρους, hoc Cacumen.
Ἔξοχος, Amplus, Celsus, Egregius, Eximius, Excelsus, Summus, Eminens, Præstans.
ἐξοχώτατον, Amplissimum.
ἐξόχως, Excellenter.
Ἐξυπηρετοῦμαι, Administro.
Ἐξυπνίζω, Expergefacio, Suscito.
ἐξυπνίζομαι, Exsomnio, Expergisco, Expergefio.
ἐξυπνισθεὶς, Expergefactus.
Ἐξυψῶ, Exalto.
Ἔξω, Extra, Foris, Foras.
ἔξωθεν, Foris, Extrinsecus.
Ἐξωθῶ, Repello, Expello, Extrudo.
Ἐξώκοιτος, Emansor.
Ἐξώλεια, Luxoria.
ἐξώλης, Spurcus, Perditus, Extorris.
Ἐξωμοσία, Ejuracio.
Ἐξώστης, Menianum, Projectio, Projectus.
Ἐξώτερος, Exterior.
ἐξωτικὸς, Exter, Extraneus, Externus.
ἔξω τοῦ πράγματος, Ab re, Extra rem.
ἐξωχείριος, Emancupatus.
ἐξωχειριωτὴς, Emancupator.
ἐξωχείριον ποιῶ, Emancupo.
Ἔοικα, Similis sum.
ἐοικὼς, Similis, Adsimilis.
Ἑορτασμὸς, Festivitas, Celebracio.
ἑορτὴ, Celebritas, Festus dies.
ἑορτάζω, Celebro festum.
Ἐπαγγελία, Promissum, Pollicitacio, Promissio, Repromissio.
ἐπαγγέλλομαι, Promitto, Polliceor, Spondeo.
ἐπαγγελτὴς, Promissor.
Ἐπάγρυπνος, Pervigilans.
Ἐπάγω, Infero, Superduco, Arrogo.
Ἐπᾴδω, Incanto, Præcanto.
Ἔπαθλον, Premium.
Ἐπαινέτης, Laudator.
Ἐπαινετὸς, Laudatus.
ἐπαίνου ἄξιος, Laudidignus.
ἔπαινος, Laus.
ἐπαινῶ, Laudo.
Ἐπαίρω, Tollo, Levo, Extollo, Sustollo.
Ἐπαίτης, Mendicus.
ἐπαιτοσύνη, Mendicitas.
ἐπαιτῶ, Mendico.
Ἐπακμάζω, Adolesco.
ἔπακμος, Pubis, Adultus.
ἔπακμος κόρη, Viri potens, Virago, Adulta.
ἐπ' ἄκμονι ἐλαύνω, Cudo.
Ἐπακολουθῶ, Insequor, Subsequor, Adsector, Sector, Prosequor, Persequor, Consequor.
ἐπακολούθησις, Adsectacio, Sectio.
Ἐπακούω, Abaudio, Exaudio.
Ἐπακροῶμαι, Ausculto, Auscultor.
ἐπακροατὴς, Auscultator.
Ἔπακτος, Adhibitus.
Ἐπαλλήλως, Identidem, Iterum adque iterum.
Ἔπαλξις, Pinna, Propugnaculum.
Ἐπαμύνω, Adminiculo.
Ἐπαμφότερον, Inter utrunque.
Ἐπαναγινώσκω, Perlego.
Ἐπάναγκες, Necesse.
ἐπαναγκαστὴς, Inpulsor.
Ἐπαναλαμβάνω, Repeto, Relego, Recupero.
ἐπαναληπτικὸν, Iterativum.
Ἐπανάγω, Reduco.
Ἐπαναβαίνω, Ascendo.
Ἐπαναπαύομαι, Adquiesco.
Ἐπαναλωτὴς, Sumptuarius.
Ἐπανάληψις, Repeticio.
Ἐπανάστασις, Insurrectio, Superventus.
Ἐπαναστρέφω, Reverto.
ἐπαναστραφεὶς, Regressus.
Ἐπανέρχομαι, Remeo, Redeo.
Ἐπανίσταμαι, Insurgo, Exsurgo.
Ἐπάνοδος, Adventus, Reditus.
ἐπάνοδος ἀπὸ πολέμου, Postliminium.
Ἐπανοίγω, Recludo, Adaperio.
Ἐπανόρθωσις, Correctio, Emendacio.
ἐπανορθωτὴς, Corrector, Emendator.
ἐπανορθῶ, Corrigo, Emendo.
Ἐπάνω, Insuper, Super, Supra.
ἐπάνωθεν, Desuper.
Ἐπαπειλῶ, Comminor.
Ἐπάρατος, Execrabilis.
Ἐπαρθεὶς, Elatus.
Ἐπαριστερὸς, Perversus, Levus.
Ἐπαρκῶ, Sufficio.

Ἔπαρσις,	Levacio.
Ἐπαρχία,	Provincia.
ἐπαρχιώτης,	Provincialis.
ἔπαρχος,	Præfectus.
ἐπαρχότης,	Præfectura.
Ἐπαρῶμαι,	Insecro.
Ἔπαυλις,	Stabula, Ovile.
ἐπαύλιον,	Villula.
Ἐπαύξησις,	Incrementum.
ἐπαύξησις χρώματος,	Exaggeracio.
ἐπαύξω,	Incresco, Adaugeo.
Ἐπαυτοφώρῳ,	Manifesto.
Ἐπαυχένιον,	Cervicale.
Ἐπαφίημι,	Inmitto.
Ἐπαφρόδιτος,	Venustus.
ἐπαφροδίτως,	Venuste.
Ἐπαχθὴς,	Molestus, Gravis.
Ἐπεγείρομαι,	Adsurgo.
Ἐπεγγελῶ,	Increpito, Increpo.
Ἐπειδὴ, Ἐπειδὰν,	Cum, Quando, Ubi.
ἐπείπερ,	Quando, Quoniam, Quia.
Ἐπεισέρχομαι,	Penetro.
ἐπεισέλευσις,	Inrupcio.
Ἔπειτα,	Alioqui, Deinceps, Dehinc, Porro, Dein, Denique, Demum, Exin, Proinde, Post, Tum.
Ἐπέκτασις,	Porrectio, Propagacio, Prolixitas.
ἐπεκτείνω,	Porrigo, Protendo, Propago, Prorogo.
Ἐπεμβόλιμος,	Intercalaris.
Ἐπενδύτης,	Instata, Superaria.
Ἐπενεχθεὶς,	Inlatus, Delatus.
ἐπενεχθεῖσα,	Inflicta.
Ἐπεξέλευσις,	Sectio, Persecucio.
ἐπεξέρχομαι,	Prosequor, Persequor, Exequor.
Ἐπεξιὼν,	Exequens.
Ἐπερείδομαι,	Nitor, Subnixo.
ἐπερείδεται,	Subnixus est, Innititur.
Ἐπερώτησις,	Interrogacio, Stipulacio.
ἐπερωτητὴς,	Interrogator.
ἐπερωτῶ,	Consulto, Interrogo, Stipulo.
ἐπερωτῶμαι,	Promitto, Spondeo, Stipulor.
Ἐπεσύχνασεν,	Inrepsit.
Ἐπέχω,	Conpesco, Cohibeo, Reprehendo, Reprimo, Coerceo, Inhibeo, Presso.
Ἐπήκοος,	Exaudiens, Dicta audiens.
Ἔπηλυς,	Advena, Adventicius.
Ἐπηρεάζω,	Calumnior, Tempto.
ἐπήρεια,	Temptacio, Calumnia.
Ἐπηρμένος,	Elatus.
Ἐπηρτημένος,	Inpendens.

Ἐπησυχάζω,	Conquiesco, Prosileo.
Ἐπηχῶ,	Insono, Increpo.
Ἐπὶ,	Ad, In, Super.
Ἐπιβάλλω,	Inicio, Inmitto.
Ἐπίβασις,	Incessus, Ingressus, Gressus, Inceptum.
ἐπιβάτης,	Vector.
Ἐπιβαίνω,	Ingredior, Incedo.
Ἐπιβαρῶ,	Adgravo, Ingravo, Ingravesco.
Ἐπιβεβαίωσις,	Perseverancia, Confirmacio.
Ἐπιβελτίωσις,	Melioracio.
Ἐπιβλαβὴς,	Noxius.
Ἐπιβλέπω,	Visito, Reviso, Respicio.
Ἐπιβοηθῶ,	Adminiculo, Adjuvo.
Ἐπιβόλαιον,	Amictorium, Opertorium.
ἐπιβολὴ,	Inceptum, Incepcio, Superventum.
ἐπιβολὴ, προσθήκη,	Adjectio.
Ἐπιβουλαὶ,	hæ Insidiæ. singulare non habet.
ἐπίβουλος,	Insidiator, Insidiosus.
ἐπιβουλεύω,	Insidior.
Ἐπιβοῶ,	Inclamo.
Ἐπιβριμῶμαι,	Infrendo.
Ἐπιβροντῶ,	Intono.
Ἐπιγαμβρία,	Adfinitas.
Ἐπιγαμία,	Connubium.
ἐπίγαμος,	Nubilis, Viri potens.
Ἐπιγαυριῶ,	Insulto.
ἐπιγαυριάσαι,	Insultare.
Ἐπιγελῶ,	Inrideo.
Ἐπιγέννησις,	Adgnacio.
Ἐπίγειον,	Terreum.
ἐπίγειοι,	Terrestres.
Ἐπιγινόμενος,	Superveniens, Futurus.
Ἐπιγινώσκω,	Adnosco, Pernosco, Cognosco, Recognosco, Rescisco.
ἐπίγνωσις,	Cognicio, Adgnicio.
ἐπιγνώμων,	Intercessor, Interventor.
Ἐπίγομαι,	Festino.
Ἐπιγονὴ,	Suboles.
Ἐπιγονατὶς,	
Ἐπιγραφὴ,	Inscripcio, Titulus.
ἐπιγράφω,	Inscribo, Superscribo.
Ἐπίγω,	Urgueo, Compello, Impello.
Ἐπιδέξιος,	Dexter.
Ἐπίδειγμα,	Specimen.
ἐπιδεικνύω,	Demonstro, Ostendo.
ἐπίδειξις,	Ostentacio.
Ἐπιδερματὶς,	Cutis.
Ἐπίδεσμος,	hæc Deligacio.
ἐπιδεσμῶ,	Deligo.
Ἐπιδέομαι,	Indigeo, Egeo.
Ἐπιδέχομαι,	Admitto, Recipio.
Ἐπιδημία,	Adventus.

Ἐπιδίδωμι,	Porrigo.
Ἐπίδικον,	Litigiosum.
Ἐπιδιπλασιάζω,	Ingemino.
Ἐπιδιώκω,	Persequor, Insequor.
ἐπιδιώκτης,	Persecutor.
Ἐπιδορατὶς,	Cuspis, Mucro.
Ἐπίδος,	Porrige.
ἐπίδοσις,	Porrectio.
ἐπίδοσις γένους,	Propago.
Ἐπιδρομὴ,	Incursio.
Ἐπιεικὴς,	Mitis, Modestus.
ἐπιείκεια,	Mansuetudo, Clemencia, Modestia.
ἐπιεικέστατος,	Mitissimus.
ἐπιεικῶς,	Clementer.
Ἐπιζευγνύω,	Injungo.
Ἐπιζήμιος,	Damnosus, Dispendiosus.
Ἐπιζήσω,	Supervivam.
Ἐπιζητῶ,	Inquiro, Exquiro, Desidero, Considero.
ἐπιζητῶ, ὀρέγομαι,	Adpeto.
ἐπιζήτησις,	Inquisicio, Requisicio, Consideracio.
Ἐπιθαλάμιος,	Nuptialis.
Ἐπίθεσις, ἡ χλεύη,	Inpostura, Stellionatus.
ἐπίθεσις, ἡ ἐπάνω θέσις,	Inposicio.
ἐπιθέτης,	Inpostor, Stellionator.
Ἐπιθεώρησις,	Inspectio.
Ἐπιθυμία,	Concupiscencia, Cupiditas, Cupido, Desiderium.
ἐπιθυμητὴς,	Ambiciosus, Concupiscens.
ἐπιθυμητὴς ἀσελγείας,	Tentigo.
ἐπιθυμητικὸς,	Voluptarius.
ἐπιθυμητὸς,	Desiderabilis.
ἐπιθυμῶ,	Concupisco, Cupio, Gestio, Desidero.
ἐπιθυμῶ ὑπερβολικῶς,	Desidero.
Ἐπιθύω,	Inmolo.
Ἐπικάθισμα,	hic Insessus.
ἐπικάθημαι,	Supersedeo.
Ἐπικαλοῦμαι,	Inploro, Invoco.
Ἐπικαλύπτω,	Cooperio, Tecto.
Ἐπικαμπὴς,	Circumflexus, Inflexus, Incurvus, Obuncus, Obunca.
ἐπικαμπὲς,	Circumflexum, Obuncum.
ἐπικάμπτω,	Adunco, Inflecto, Incurvo, Vergo
Ἐπικαρπία,	Usufructus.
Ἐπικατάρατος,	Maledictus.
Ἐπίκειμαι,	Incumbo, Insto, Inminco, Insisto.
Ἐπὶ κεφαλῆς,	Præceps.
Ἐπικερτομῶ,	Increpito.
Ἐπικήδιον,	hæc Nenia.
Ἐπικίνδυνος,	Periculosus.
Ἐπικλάσαι,	Indicere.

ἐπικλασθεῖσα,	Indicta, Inflicta.
ἐπίκλασμα,	Infractio.
Ἐπίκλησις ὀνόματος,	Nuncupacio.
ἐπίκλησις θεοῦ,	Invocacio.
Ἐπικλίνω,	Inclino, Vergo.
ἐπικλίνομαι,	Recubo.
ἐπίκλισις,	Inclinatus.
Ἐπικλύζω,	Inundo.
ἐπίκλυσις,	Inundacio.
Ἐπικλῶ,	Infrango, Infligo, Irrogo.
ἐπικλῶ, ἐπινέμω,	Indico.
Ἐπικομίζω,	Inveho.
Ἐπικοιμῶμαι,	Indormio.
Ἐπίκοινον,	Promiscuum, Epicœnum.
Ἐπικοσμῶ,	Adorno.
Ἐπικουρία,	Adminiculum, Auxilium.
ἐπίκουρος,	Auxiliarius, Auxiliator.
ἐπικουρῶ,	Opitulor, Suppetias venio.
Ἐπικουφίζω,	Relevo.
Ἐπικρατῶ,	Obtineo, Retineo.
Ἐπικρίνω,	Decerno.
Ἐπικρότησις,	Increpacio.
ἐπικροτῶ,	Increpo.
Ἐπικρύπτω,	Subcelo.
Ἐπικτηνίτης,	Jumentarius, Agaso.
Ἐπίκτης,	Compulsor.
Ἐπικτυπῶ,	Increpo, Increpito.
Ἐπικυρῶ,	Sancio, Confirmo, Derogo.
ἐπικύρωσις,	Confirmacio.
Ἐπικωμασία,	Comisacio.
ἐπικωμαστὴς,	Comisator.
ἐπικωμαστικῶς,	Comiter.
Ἐπιλαθόμενος,	Oblitus.
Ἐπιλαμβάνομαι,	Arripio, Deprehendo, Reprehendo, Adprehendo.
Ἐπιλάμπω,	Inluceo.
Ἐπιλανθάνομαι,	Oblitero, Obliviscor.
Ἐπιλέγομαι,	Opto, Deligo, Eligo.
ἐπίλεκτος,	Electus, Lectus.
Ἐπιληπτικὸς,	Caducus.
ἐπιληψία, ἡ νόσος,	Accensiuncula, Morbus comicialis.
ἐπιλήψιμος,	Comprehensibilis, Reprehensibilis, Reprehendendus.
Ἐπίληψις, ἁμαρτάνοντος ἐν λόγοις	Reprehensio.
ἐπίληψις, ἐπίβασις,	Adgressio.
Ἐπιλογὴ,	Dilectio, Electio, Opcio
ἐπιλογίζομαι,	Recogito.
ἐπίλογος,	Epilogus, Peroracio, Elogium.
Ἐπιμαρτύρομαι,	Adtestor, Obtestor, Detestor.
ἐπιμαρτυρητὴς,	Adtestator.
Ἐπιμέλεια,	Cura, Diligencia. Cultus.
ἐπιμελὴς,	Diligens.
ἐπιμελητὴς,	Curator, Studiosus.

ἐπιμελητὴς κηδείας, Funerarius.
ἐπιμελέστερον, Studiosius. (rate.
ἐπιμελῶς, Sedulo, Studiose, Adcu-
ἐπιμελȣμαι, Adcuro, Curo.
Ἐπιμένω, Inmaneo, Perduro, Persevero,
ἐπίμενον, Perge.
Ἐπιμερίζω, Partior, Inpertio.
ἐπιμέρισις, Inparticio.
ἐπιμεριστὴς, Partitor.
Ἐπιμήκης, Longinquus, Prolixus.
Ἐπιμιξία, Commercium.
Ἐπιμονὴ, Perseverancia, Sedulitas, Remansio.
ἐπίμονος, Sedulus.
ἐπιμόνως, Obstinate.
Ἐπιμύω, Conhibeo.
Ἐπινέμησις, Indictio.
ἐπινέμω, ἐπιμερίζω, Inpertio.
ἐπινέμω, ἐπὶ βοσκῆς, Depasco.
ἐπινέμομαι, Depasco.
ἐπινέμω, ἐπικλῶ, Indico.
Ἐπινεύω, Adnuo, Innuo.
Ἐπινέφελον, Nubilum.
Ἐπινήχομαι, Innato.
Ἐπινίκια ἄγω, Triumpho.
Ἐπινίκιος, Victorialis.
Ἐπίνηον,
Ἐπινοητὴς, Excogitator.
ἐπίνοια, Excogitacio, Commen-
ἐπινοῶ, Excogito. (tum.
Ἐπὶ ξένης, Peregre.
Ἐπιξενοῦμαι, Hospitor.
Ἔπιξις, Instancia, Conpulsio.
Ἐπιορκία, hoc Perjurium.
ἐπίορκος, Perjurus.
ἐπιορκῶ, Abjuro, Perjuro.
Ἐπίȣρος, Compages, Sudis.
Ἐπιȣσα, Postera.
Ἐπιπάσσω, Dispargo.
Ἐπίπεδον, Planum.
Ἐπιπέμπω, Inmitto.
Ἐπιπήσσω, Infigo.
Ἐπιπηδῶ, Prosilio.
Ἐπιπίπτω, Incumbo, Incubo.
Ἐπὶ πλέον, Super, Amplius, Diutius
Ἐπιπλέω, Supernavigo.
Ἐπιπλήκτης, Castigator.
ἐπίπληξις, Adflictio, Objurgacio.
ἐπιπλήττω, Castigo, Increpo, Obstrepo, Objurgo.
Ἔπιπλον, hoc Omentum.
Ἐπὶ πόδα, Recessim.
Ἐπιποθῶ, Desidero.
Ἐπιπολάζει, Increvit.
ἐπιπολαίως, Summatim.

Ἐπὶ πολὺ, Diu, Aliquandiu.
Ἐπίπονος, Laboriosus.
Ἐπὶ πόσον, In quantum, Quandiu.
Ἐπὶ προσχήματι, Sub specie.
Ἐπιραίνω, Inroro, Inspargo.
Ἐπιρρεπὴς, Proclibus, Propensus, Pronus.
ἐπιρρεπέστερος, Pronior.
Ἐπίρρημα, Adverbium.
ἐπιρρηματικῶς, Adverbialiter.
Ἐπίρινος, Nasutus.
Ἐπιρίπτω, Superventum facio.
ἐπίριψον, Jacta.
Ἐπίσαθρος, Fragilis.
Ἐπείσακτος, Inducticius, Advena, Adventicius.
Ἐπὶ σαυτῷ, Commodo tuo.
Ἐπισείω, Incucio.
Ἐπισέλλιον, Subsellium, Dagus.
Ἐπισημασία, Nociuncula, Significa-
Ἐπισημασία ἐν πυρετῷ, Accessio. (tio.
ἐπίσημος, Insignis, Nobilis.
ἐπίσημον, Conspicuum, Notabile.
ἐπισημότης, Nobilitas.
ἐπισήμως, Insigniter.
Ἐπισιτισμὸς, Frumentacio.
Ἐπισκεπάζω, Adoperio, Cooperio.
Ἐπισκέπτομαι, Reviso, Viso, Inspicio.
Ἐπισκευάζω, Reficio.
ἐπισκευὴ, Fabrica, Substructio.
Ἐπίσκεψαι, Visita.
Ἐπισκιάζω, Adumbro, Inumbro, Obumbro.
ἐπισκιασμὸς, Obumbracio.
Ἐπισκόπησις, Circumspectio.
ἐπίσκοπος, Antistes.
ἐπισκοπῶ, Inspicio. (cio.
Ἐπισκότησις, Obscuracio, Obumbra-
ἐπισκοτῶ, Obscuro, Obsto.
Ἐπισκύνιον, Supercilium.
Ἐπίσταθμος, ὁ ἡγȣμενος τῆς μονῆς, Stacionarius, Manceps.
ἐπίσταθμος, ὁ τȣ σταθμȣ ἡγȣμενος, Manceps.
Ἐπίσταμαι, Noro, Scio.
Ἐπιστάσιος, Stator. in ædem Jovis statoris.
Ἐπιστάτης, Magister.
Ἐπιστέλλω,
Ἐπιστενάζω, Ingemo, Ingemisco.
ἐπιστεναγμὸς, Ingemitus.
Ἐπισκώπτω, Increpo.
Ἐπιστεφάνωμα, Coronarium.
Ἐπιστήμη, Disciplina, Pericia.
ἐπιστήμων, Gnarus, Peritus.
Ἐπιστηρίζω, Confirmo.
Ἐπιστολὴ, Epistola.

ἐπιστόλιον,	Epistolium.
Ἐπὶ στόμα,	Pronus.
Ἐπιστρέφω, τιμωροῦμαι,	Converto, Adverto.
ἐπιστροφὴ,	Animadversio.
Ἐπιστύλιον,	Columella.
Ἐπισυναγωγὴ,	Congregacio.
Ἐπισυνάπτω,	Injungo.
Ἐπισυχνάζω,	Increbro.
Ἐπισφίγγω,	Adstringo, Obstringo.
Ἐπισφραγίζω,	Adsigno.
Ἐπίσχες,	Compesse, Comprime.
ἐπίσχεσις,	Pressura.
ἐπισχεῖν,	Inhibere.
Ἐπισώρευσις,	Exaggeracio.
ἐπισωρεύω,	Coaggero, Congero, Cumulo, Ingero.
Ἐπίταγμα,	Tributum.
Ἐπίτασις,	Intencio.
ἐπιτατικὸς,	Attentus.
Ἐπιτάττω,	Impero.
Ἐπιτάφιος,	Epitaphium, Nenia, Laudacio.
Ἐπιταχύνω,	Adcelero, Maturo.
Ἐπιτεθεὶς,	Inpositus.
Ἐπιτείνω,	Intendo, Intento.
Ἐπιτειχίζω,	Conmunio.
ἐπιτειχισμὸς,	Municio.
Ἐπὶ τέλει,	Ad supremum.
Ἐπιτελῶ,	Celebro, Perago, Perficio, Agito.
ἐπιτελεῖσθαι,	Celebracio.
Ἐπιτερπὴς,	Amoenus.
Ἐπιτεταμένος,	Intentus, Attentus.
Ἐπίτευξις,	Impetracio.
Ἐπιτηδεία ἡμέρα,	Fastus dies.
ἐπιτήδεια, τὰ ἀναγκαῖα,	hæ Copiæ. singularia non habet.
Ἐπιτήδειος,	Oportunus, Commodus, Aptus, Accommodus.
ἐπιτηδειότης,	Oportunitas.
Ἐπίτηδες,	Consulto, Data opera, Dedita opera, Ex industria.
ἐπιτήδευμα,	Institutum, Inceptum, Studium, Professio.
ἐπιτηδεύω,	Adfecto.
ἐπιτήδευσις,	Adfectacio.
Ἐπιτήρησις,	Præstolacio, Observacio.
ἐπιτηρῶ,	Observo.
Ἐπιτίθημι,	Inpono.
Ἐπιτιμητὴς,	Obtrectator, Increpator
ἐπιτίμησις,	Increpacio, Interminacio.
ἐπιτίμιον,	Pena, Multa.
ἐπιτιμία,	Honorificentia.
ἐπίτιμος,	Honestus.
ἐπιτιμῶ,	Castigo, Objurgo, Interminor, Increpo.

ἐπὶ τὸ αὐτὸ,	Ibidem, In idipsum, In unum, In semetipsum.
Ἐπίτοκος,	Gravis, Prope partum.
Ἐπὶ τὸ κρεῖττον,	In melius.
Ἐπιτομὴ,	hoc Breviarium.
ἐπίτομος,	Breviarius.
Ἐπὶ τοσουτον,	Adeo, Aliquatenus, Tandiu, Tantisper.
ἐπὶ τοῦ παρόντος,	In præsens, In præsentia, Ex præsenti.
ἐπὶ τούτοις,	Adhæc, Insuper, Super hæc.
Ἐπιτρέπω,	Permitto, Suadeo.
Ἐπιτρέχω,	Incurro.
Ἐπιτρίβω,	Detero.
Ἐπιτροπεύω,	Procuro.
ἐπιτροπὴ, ἡ ἐντολὴ,	Commissum.
ἐπιτροπὴ πραγμάτων φροντὶς,	Procuracio.
ἐπιτροπὴ ὀρφανοῦ,	Tutela.
ἐπίτροπος,	Procurator, Tutor.
Ἐπιτυχὼν,	Adeptus, Inpetratus.
ἐπιτυχία,	Inpetracio.
ἐπιτυγχάνω,	Inpetro, Indipisco, Adipisco.
Ἐπὶ τῷ ἐμαυτοῦ λυσιτελεῖ,	Commodo meo.
Ἐπιφανὴς,	Illustris, Nobilis.
ἐπιφανέστατος,	Nobilissimus.
ἐπιφάνεια δόξης,	Illustracio, Nobilitas.
ἐπιφάνεια, τὸ φαινόμενον,	Revelacio.
ἐπιφανῆ ποιῶ,	Inlustro.
ἐπίφανον,	Inlustra.
ἐπιφανῶς,	Clare, Evidenter.
Ἐπιφέρω,	Infero, Inporto.
Ἐπιφημίζω,	Diffamo.
Ἐπίφθεγμα εἰς Διόνυσον,	Euœ.
Ἐπίφθονος,	Invidus, Invidiosus.
Ἐπίφοβος,	Formidavilis.
Ἐπιφοίτησις,	Apparicio.
Ἐπιφορὰ,	Inlacio.
Ἐπιφορτισμὸς,	Honeracio.
Ἐπιφυλλὶς,	Racemus.
Ἐπιφύομαι,	Adorior.
Ἐπιφώνημα,	Epifonema.
ἐπιφώνησις,	Exclamacio.
Ἐπιφώσκω,	Inlucesco.
ἐπιφωτίζω,	Inlumino.
Ἐπιχαίνω,	Inhisco.
Ἐπίχαρσις,	Insultacio.
ἐπιχαίρειν.	Insultare.
Ἐπιχείρημα,	Incepcio.
ἐπιχείρησις,	Conatus, Adfectacio.
ἐπιχειρῶ.	Conor, Affecto.
Ἐπιχέω,	Suffundo, Superfundo.
Ἐπιχλευάζω,	Increpo, Increpito.

Ἐπιχορηγία,	Subministracio.
ἐπιχορηγῶ,	Subministro, Subpedito
Ἐπιχρίω,	Inlino.
Ἐπίχροος,	Coloratus.
Ἐπιχρυσῶ,	Inauro.
Ἐπίχυσις,	Infusio.
Ἐπιχώριος,	Gentilis.
Ἐπίχωσις,	Exaggeracio.
Ἐπιψαύω,	Adtingo.
Ἐπιψηφίζομαι,	Decerno.
Ἐπιψιθυρίζω,	Insusurro.
Ἐπιψόφησις,	Increpacio.
ἐπιψοφῶ,	Increpo.
Ἐπιὼν, ὁ μέλλων χρόνος,	Posterus.
Ἐπλημμέλησεν,	Admisit.
Ἐποίκιον,	Villula.
Ἐποικοδόμημα,	Superficium.
ἐποικοδομῶ,	Superedifico.
Ἐπ᾽ ὀλίγον,	Quantisper, Aliquantisper.
Ἐπόμνυμι,	Adjuro.
Ἐπονείδιστος,	Probrosus.
Ἐπονομάζω,	Cognomino.
Ἕπονται,	Accidunt.
Ἐποπτεύω,	Prospicio.
ἐπόπτης,	Inspector.
Ἐπορεύθη,	Abiit.
Ἔπος,	Carmen.
Ἐπόχησις,	Invectio.
ἐποχῶ,	Inveho.
ἐποχοῦμαι,	Inveho, Invecto, Evecto
Ἐποψία,	Inspectio.
ἔποψις, ὄρνεον,	Epupa, Picus.
Ἑπτακόσια,	Septingenta.
ἑπτάλοφος,	Septimons.
ἑπταπλάσιον,	Septuplum.
ἑπταόριον,	Septimontium.
ἑπταούγκιον,	Septunx.
Ἐπτοημένος,	Pavidus.
Ἐπῳδὴ,	Præcantacio.
Ἐπωνυμία,	hoc Cognomen.
ἐπώνυμον,	Cognomen.
Ἐπωφελὴς,	Commodus.
ἐπωφελῶς,	Utiliter, Commode.
Ἔρανος,	hæc Stipes sodalium.
Ἐράσμιος,	Adamabilis.
Ἐραστὴς,	Amator.
Ἐργάζομαι,	Fabrico, Fabricor, Operor.
ἐργαλεῖον,	Ferramentum.
ἐργασία,	Operacio.
ἐργάσιμος,	Fabricabilis.
ἐργαστήριον,	Taberna, Officina.
ἐργαστηριάρχης,	Tabernarius, Institor.
ἐργαστικὸς,	Operosus.
ἐργάτης,	Operarius.
ἐργάτου φορὰ,	Laticia.
ἐργοδιώκτης,	Institor, Opifex.
ἐργοδότης,	Adventor.
ἐργολάβος,	Redemptor.
ἐργόμωκος,	Adulator, Ambiciosus.
ἐργομωκία,	Adulacio.
ἐργομωκεύω,	Ancillor, Adsecto, Adulor.
ἔργον,	Factum, Opus.
ἐργοποιΐα,	hoc Opificium.
ἐργίδιον,	Opusculum.
Ἐρέβινθος,	hoc Cicer. pluralia non habet.
Ἐρεγμὸς,	Fava frensa.
ἐρεγμοῦ λέπος,	Lumentum.
Ἐρέθιον,	Iritamentum.
ἐρεθισμὸς,	Instigacio, Instinctio.
ἐρεθιστὴς,	
	Distractor lanæ, Lanæ venditor.
ἐρεοφόρος,	Lanigerus.
Ἐρέτης,	Remix.
Ἐρεύγομαι,	Eructo, Ructo, Rumino.
Ἔρευνα,	Scrutinacio, Indagacio.
ἐρευνῶ,	Scruto, Rimor.
Ἐρημία,	Solitudo, Vastitas.
ἐρημοδίκιον,	Eremodicium.
ἔρημος,	Deserta.
ἐρημοῦται,	Destituitur.
ἐρήμωσις,	Desertus, Desercio.
ἐρημῶ,	Desero, Desolo.
Ἐρίζω,	Certo, Altercor.
Ἐρινεὸς,	Caprificus.
Ἐριννὺς,	Furia.
Ἔριον,	Lana.
ἔριον οἰσυπηρὸν, ἄπλυτον,	Lana sucida.
ἐριοπλύτης,	Lanitor.
ἐριουργὸς,	Lanarius.
ἐριουργὸς γυνὴ,	Lanifica.
ἐριουργία,	Lanificium.
ἐριούργιον,	Lanificium.
ἐριουργῶ,	Lanifico.
ἐριοφόρος,	Laniger.
Ἐρίπιον,	Semirutum, Semirutus.
Ἔρις,	Contencio, Certamen, Altercacio.
Ἔρισμα,	Suppustorium.
ἔρισμα πλοίου,	Sabura.
Ἐριστικὸς,	Pervicax, Contenciosus.
Ἔριφος,	Edus.
ἐρίφειον,	Edina.
Ἑρμηνεία,	Interpretacio.
ἑρμηνεὺς,	Interpres.
ἑρμηνεύω,	Interpretor.
Ἑρμῆς,	Mercurius.
Ἔρνος,	Robor.
Ἑρπετὸν,	hic Serpens.
ἕρπυλλος,	Serpyllum.
ἑρπύσιμος, ἑρπύζοντι ὅμοιος,	Reptabundus.
ἕρπω,	Repto, Serpo.
ἕρπω, ἐπὶ βρέφους,	Repo.
Ἔρριμμαι,	Projectus sum.

Ἔῤῥωμαι,	Valeo.
ἐῤῥωμένος,	Validus, Incolumis.
ἐῤῥωμενέστερον,	Validius.
Ἐρυγὴ,	Eructacio.
Ἐρυθαίνομαι,	Rubeo.
ἐρύθημα,	Rubor.
ἐρύθρινος, ἰχθὺς,	Rubrus.
ἐρυθριῶ,	Erubesco.
ἐρυθρὸς,	Rutilus.
ἐρυθρὸν,	Rubrum.
ἐρυθρὶς, ἰχθὺς,	Rubra.
ἐρυσίβη,	Rubigo.
ἐρυσίπελας,	Ignis sacer.
Ἔρχομαι,	Venio.
Ἐρῶ, λέγω,	Dico.
ἐρῶ, φιλῶ,	Amo.
ἐρώμενος,	Amabilis.
ἔρως,	Amor, Cupido.
ἐρωτικὸς,	Amatorius.
Ἐρῴδιος,	Erodius, Fulica.
Ἔρως, ὁ θεὸς,	Cupido.
ἔρως, ἡ φιλία,	Amor. (sulto.
Ἐρωτῶ,	Interrogo, Rogito, Con-
ἐρωτηθεὶς,	Consultus.
ἐρωτηματικὸν,	Interrogativum.
ἐρώτησις,	Interrogacio, Consulta-
Ἐρωτικὸς,	Adamator. (cio.
Ἔσεσθαι,	Fore.
Ἐσθὴς,	Vestis.
Ἐσθίειν,	Esse.
ἐσθίω,	Edo, Manduco.
Ἔσθ' ὅτε,	Aliquando, Interdum, Nonnunquam.
Ἐσμὸς,	Examen.
Ἔσο,	Esto.
ἐσόμενον,	Futurum, Venturum.
Ἔσοπτρον,	Speculum.
Ἐσπάσατο ξίφος,	Strixit ensem.
Ἑσπέρα,	Sera, Vespera, Crepusculum.
ἑσπερινὸς,	Vespertinus.
ἕσπερος,	Vesper.
ἑσπερὶς,	Citrium.
Ἐσπιλωμένος,	Maculosus.
Ἐς τὰ μάλιστα,	Multum, Maxime.
Ἐστεμμένος,	Redimitus.
Ἐστερημένος,	Carens.
Ἑστία,	Focus.
ἑστιοῦχος,	Vestalis.
ἑστιῶ,	Alo, Pasco.
Ἐστολισμένη,	Stolata.
Ἐσφιγμένος,	Strictus.
ἐσφιγμένως,	Strictim.
Ἐσχάρα,	Graticula.
ἐσχάραι,	hi Foci. pluraliter tantum declinatur.
Ἐσχάτη,	Extrema, Postrema, Suprema.
Ἐσχηματισμένως,	Figuraliter.

Ἔσω,	Intro, Intus.
ἔσωθεν,	Intus, Intrinsecus.
ἐσώτατος,	Intimus.
ἐσώτερος,	Interior.
ἐσώτερον,	Interius.
ἐσωτέρω,	Interius.
Ἑταῖρος,	Collega, Socius, Sodalis.
ἑταιρία,	Sodalicium, Societas, Sodalitas.
ἑταίρα,	Prostituta, Meretrix.
Ἑτέρα, ἄλλη,	Altera.
ἑτερογνώμων,	Disensor.
ἕτερος, ἄλλος,	Alter, Alius.
ἕτερός τις,	Aliquis.
ἑτερόχρωμος,	Versicolor.
ἑτέρωθεν,	Altrinsecus.
Ἐτήσιος,	Annuus, Anniversarius.
Ἔτι,	Adhuc.
ἔτι γεμὴν,	Necnon.
ἔτι καὶ ἔτι,	Etiam adque etiam.
ἔτι μᾶλλον,	Etiam adque etiam.
ἔτι νῦν,	Etiam nunc.
ἔτι πλέον,	Etiam adque etiam.
ἔτι τότε,	Etiam tum.
Ἑτοιμασία,	Apparacio, Præparacio, Metacio.
ἑτοιμάζω,	Præparo, Paro, Comparo, Meto.
ἑτοιμαστὴς,	Metator.
ἕτοιμος,	Paratus, Præparatus.
ἑτοίμως,	Prompte.
Εὐάλωτος,	Expugnabilis.
Εὐαγγελίζομαι,	Bonum nuncio.
Εὐανάγνωστον,	Legibile.
Εὐαπόδεικτον,	Probabile.
Εὐαπολόγητος,	Excusabilis.
Εὐάρεστος,	Placidus.
εὐαρέστως,	Complacuo.
Εὐάρμοστος,	Abilis, Aptus.
εὐαρμόστως,	Abile.
Εὐαρχισμὸς,	hæc Strena.
Εὐαφὴς,	Tractabilis.
Εὖγε,	Evax, Euge.
Εὐγένεια,	Generositas, Prosapia. singulariter tantum declinatur.
ευγενης,	Generosus, Ingenuus.
Εὐγλωττία,	Facunditas.
εὐγλωττίαι,	Faceciæ. singulare non habet.
εὔγλωττος,	Facundus, Facetus.
Εὐγνώμων,	Fidelis.
Εὐδαίμων,	Beatus, Fortunatus.
Εὔδηλος,	Manifestus.
εὐδήλως,	Manifeste.
Εὐδία,	Serenitas, Serenum, hoc Sudum.
Εὐδιάβολος,	Facile-criminosus.
Εὐδιάγνωστον,	Facile discernendum.

Εὐδιάθετος,	Adfectuosus.
Εὐδιαίρετος,	Dividuus.
Εὐδιανέμητος,	Dividuus.
Εὐδίδακτος,	Docilis.
Εὐδιοίκητος,	Tractabilis.
Εὔδιος,	Serenus.
εὐδιοποιῶ,	Sereno.
Εὐδιόρθωτος,	Emendatus.
Εὐδοκία,	Bona voluntas.
εὐδόκιμος,	Probus.
εὐδόκιμος πάνυ,	Probatus.
εὐδοκιμία,	Probitas.
εὐδοξία,	Bona gloria.
Εὐειδὴς,	Pulcher, Scitus. Terent. in Andria, Scitus puer natus est.
Εὐεκτὸς, ὁ καλῶς ἠγμένος	
εὐεκτὸς, ὁ λιπαρὸς,	Nitidus.
εὐεξία σώματος	Incolumitas, Sanitas.
Εὐεπίληπτος,	Reprehensibilis.
Εὐεργὴς,	Facilis.
Εὐεργεσία,	Beneficium, Meritum.
εὐεργέτης,	Benemeritus, Benificus.
εὐεργετικὸς,	Beneficus.
Εὐετηρία, (νον,	Ubertas.
Εὔζωμον, λάχα-	Eruca.
εὔζωνος,	Expeditus.
Εὐήθης, ὁ καλοήθης,	Habilis.
εὐήθης, ὁ μωρὸς,	Blax, Simplex.
εὐήθεια, μωρία,	Stulticia.
Εὐήλιος,	Apricus.
Εὐήνεμος,	Amœnus.
Εὐημερία,	Bona dies.
Εὐθαλὴς,	Optimus, Opulentus, Uber, Virectus.
εὐθαλέστερος,	Uberior.
Εὐθαρσὺς,	Alacer, Confidens.
Εὐθεῖα, ὁδὸς,	Itiner.
εὐθεῖα,	Recta.
Εὔθετος,	Habilis, Oportunus, Comptus, Aptus.
Εὐθέως,	Confestim, Continuo, Extemplo, Illico, Mox, Protinus, Statim.
Εὐθηνία,	Copia, Ubertas, Annona, Abundancia, Mer-
Εὔθικτον,	Tractabile. (ges.
Εὔθραυστον,	Fragile.
Εὐθυμία,	Æquanimitas.
εὔθυμος,	Æquanimus.
Εὐθύνω, ἀπαιτῶ,	Exigo.
εὐθὺς,	Statim.
εὐθύτης,	Directio.
Εὐιλασία,	Propiciacio.
Εὐκαιρία,	Oportunitas.
εὔκαιρος,	Oportunus, Tempestivus.

εὐκαίρως,	Tempore, Oportune, Tempestive.
εὐκαιρῶ,	Vaco.
εὔκαιρος, ἡ σχολάζουσα,	Vacua.
Εὔκαμπτος,	Flexibilis.
Εὐκάρδιος,	Cordatus.
Εὐκαρπία,	Fecunditas, Fertilitas.
εὔκαρπος,	Fructuosa.
Εὐκατάγνωστος,	Reprehensibilis.
Εὐκαταμάχητος,	Expugnabilis.
Εὐκαταπράϋντος,	Placabilis.
Εὐκατάστατος,	Placidus.
Εὐκατάφθορος,	Corruptibilis.
Εὐκαταφρόνητος,	Contemptibilis.
Εὐκατόρθωτος,	Emendatus.
Εὐκίνητος,	Agilis, Movilis.
εὐκινησία,	Agilitas, Movilitas.
Εὔκλαστος,	Fragilis.
Εὐκλεὴς,	Nobilis.
εὔκλεια,	Nobilitas.
Εὔκολος,	Facilis.
εὐκόλως,	Facile.
εὐκολώτερος,	Facilior.
εὐκολώτατος,	Facilissimus.
εὐκολώτατα,	Facilime.
Εὐκρασία,	Temperancia.
εὔκρατος,	Temperatus.
Εὐκταῖος,	Optatus, Votivus.
εὐκταῖον,	Optabile.
εὐκταιότατος,	Exoptatus, Valde opta-
εὐκτήριον,	Oratorium. (tus.
εὐκτικὸς,	Optativus.
Εὐκύλιστον,	Volubile.
Εὐλάβεια,	Reverencia, Verecundia, Religio.
εὐλαβὴς,	Verecundus.
εὐλαβέστατος,	Reverendissimus.
εὐλαβὴς, ὁ δειλὸς	Pavidus. (mido.
εὐλαβοῦμαι,	Revereor, Vereor, For-
Εὔλαλος,	Effabilis, Eloquens, Loquax, Loculentus.
Εὖ λέγω,	Benedico.
εὐλογία,	Benedictio.
εὐλογῶ,	Benedico.
εὔλογος,	Racionabilis.
εὐλόγως,	Merito, Racionabiliter.
Εὔλυτος,	Expeditus.
εὐλυτῶ,	Expedio, Explico, Eno-
εὐλύτωσις,	Explicacio. (do.
Εὐμαθὴς,	Docilis.
Εὐμάρεια,	Facilitas.
εὐμαρὴς,	Facilis.
εὐμαρῶς,	Faciliter.
Εὐμελὴς,	Canorus.
Εὐμένεια,	Propicia.
εὐμενὴς,	Propicius.
Εὐμετάβλητος,	Mutabilis.
Εὐμετάθετος,	Mutabilis.

Εὐμετάλλακτος,	Mutabilis.
Εὐμεταχείριστος,	Tractabilis.
Εὐμήκης,	Procerus.
Εὐμίμητον,	Imitabile.
Εὐμνημόνευτος,	Commemorabilis.
Εὔμοιρος,	Bonifatus.
Εὔμορφος,	Formosus.
εὐμορφία,	Pulchritudo.
Εὔνοια,	Favor, Benivolencia.
Εὐνοῦχος ἀπὸ φύσεως,	Spado.
εὐνοῦχος, ὁ ἐκτομίας,	Castratus.
εὐνουχίζω,	Castro.
εὐνουχιστής,	Castrator.
Εὔξυστον,	Rasile.
Εὐοιώνιστος,	Auspicatus.
Εὐορκῶ,	Liquide juro.
Εὔοσμος,	Odoriferus, Odoratus.
Εὐόφθαλμος,	Oculatus.
Εὔοφρυς,	Ciliatus.
Εὐόμιλος,	Bene loquax, Effabilis.
Εὔοσμον,	Beneolens.
Εὐπαθής,	Passibilis.
Εὐπαίδευτος,	Doctissimus.
Εὐπαράκλητος,	Placabilis.
Εὐπάροχος,	Præstans.
Εὖ πάσχω,	Benepacior.
Εὐπατρίδης,	Patricius.
Εὐπειθής,	Credulus.
Εὔπεμπτον,	Missile.
Εὔπεπτος,	Digestus.
Εὐπερίβλεπτον,	Conspicuum, Perspicuum.
Εὐπερίστροφος,	Versutus.
Εὔπιστος,	Credulus.
εὐπιστία,	Credulitas.
Εὔπλοια,	Bona navigacio.
Εὐπλόκαμος,	Crinitus, Crinita.
Εὔπνους,	Beneolens.
Εὐποιΐα,	Meritum, Beneficium.
εὐποιῶ,	Benefacio.
Εὐπορία,	Copia, Opulencia.
εὔπορος,	Copiosus, Opulentus.
εὐπορῶ,	Abundo, Opulesco, Opio.
εὐπορωτέρως,	Opulencius.
Εὐπραγία,	Bona actio, Bonus actus
Εὐπρέπεια,	Pulcritudo, Decencia, Decor, Decus.
εὐπρεπής,	Pulcer, Decens, Decorosus.
εὐπρεπεστέρως,	Decencius.
Εὐπρόσδεκτος,	Acceptabilis, Acceptus.
εὐπρόσδεκτον ἡγοῦμαι,	Acceptum habeo.
Εὐπροσήγορος,	Adfabilis.
Εὐπρόσιτος,	Accessibilis.
Εὐπρόσωπος,	Bonifacies.
Εὔραπτος,	Sutilis.
Εὕρεμα,	Inventum.

εὕρεσις,	Inventus.
εὑρετής,	Inventor, Repertor.
εὑρίσκω,	Invenio, Comperio, Reperio.
Εὔριπος,	Columbus.
Εὖρος, ἄνεμος,	Eurus.
Εὔρυθμος,	Normis.
Εὐρυχωρία,	Latum spacium.
εὐρύχωρος,	Spaciosus, Capax.
Εὔρωστος,	Benevalens.
Εὐρωτιῶν, ὁ ῥυπαρός,	Cariosus.
Εὐσεβής,	Pius.
εὐσέβεια,	Pietas.
εὐσεβέστερος,	Magis pius.
εὐσεβέστατος,	Piissimus.
Εὐσθενής,	Robustus.
εὐσθένεια,	Firmitas.
Εὔσκιος,	Amenus, Umbrosus.
εὔσκιον,	Amenum, Umbratum, Opacum.
Εὔσκοπος,	Consideratus.
Εὔσκυλτος,	Agilis, Mobilis.
Εὐσταθής,	Firmus, Constans.
εὐστάθεια,	Constancia.
Εὔσταθμον,	Pensans.
Εὔστολος,	Habilis.
Εὔστομος,	Dicax.
εὐστομία,	Dicacitas.
Εὔστοχος,	Contemplator.
Εὔστροφος,	Obtortus.
Εὐσχημοσύνη,	Modestia.
εὐσχήμων,	Honestus.
Εὔσχιστος,	Fissilis.
Εὐσχολία,	Vacacio.
εὐσχολῶ,	Vaco.
Εὔσωμος,	Corpulentus, Corporosus.
Εὔτακτος,	Dispositus.
εὐταξία,	Temperancia.
Εὐτελής,	Vilis.
εὐτέλεια,	Vilitas.
εὐτελέστερος,	Vilior.
εὐτελεστέρως,	Vilissime.
εὐτελίζω,	Adnichilo, Vilo.
Εὐτερπής,	Amenus.
Εὔτολμος,	Audens.
Εὔτονος,	Sufficiens, Lentus.
εὐτονία,	Suffectio.
εὐτονῶ,	Sufficio.
Εὐτράπελος,	Scurra, Scurrus.
εὐτραπελία,	Scurrilitas.
Εὐτρεπής,	Paratus, Præparatus.
εὐτρεπίζω,	Apparo, Paro, Comparo.
εὐτρεπίζων,	Parabundus.
Εὔτροπος,	Bene moratus.
Εὔτροφος,	Pastus.
Εὐτυχής,	Fortunatus, Felix.
εὐτυχῶς,	Feliciter.
εὐτυχία,	Felicitas.

Εὐφημία,	Favor.
εὐφημῶ,	Favo, Faveo.
Εὔφορος,	Ferax, Fecundus, Fertilis.
εὐφορία,	Fertilitas, Abundancia, Ubertas.
Εὐφραίνω,	Letifico, Epulor
εὐφραίνομαι,	Letor.
εὐφρασία,	Epulacio.
Εὐφροσύνη,	Leticia.
Εὐφυὴς,	Ingeniosus.
εὐφυΐα,	Ingenium, Indoles.
εὐφυῶς,	Facete, Ingeniose.
Εὔφωνος,	Vocalis.
Εὔχαρις,	Graciosus.
εὐχαριστία,	Gratificacio, Gratulacio, Graciarum actio.
εὐχάριστος,	Gratificus, Gratus.
εὐχαριστότατος,	Gratissimus.
εὐχαριστῶ,	Gracias ago, Gratulor.
εὐχαριστοῦμαι,	Ineo gratiam.
Εὐχερὴς,	Facilis.
εὐχέρεια,	Facilitas.
εὐχερότερον,	Facilius.
εὐχερέστατα,	Facilime.
εὐχερῶς,	Facile, Faciliter.
εὐχερὲς,	Facile.
Εὐχὴ,	Votum, Oracio.
εὔχομαι,	Opto, Voveo.
Εὔχρηστος,	Commodus.
Εὔχρους,	Boni coloris.
εὔχρωμος,	Pudendus.
εὐχρώμων,	Colorarius.
Εὐψηλάφητος,	Tractabilis.
Εὔψυχος,	Equanimus, Animosus.
εὐψυχία,	Animæquitas.
εὐψύχως,	Equo animo.
Εὐωδία,	Odor.
εὐώδης,	Suavis, Beneolens.
Εὐωνία,	Vilitas.
εὔωνος,	Vilis.
εὐώνως,	Vile.
Εὐώνυμος,	Leva, Sinistra.
Εὐωχία,	Epulum, Epulacio.
εὐωχίαι,	hæ Dapes. singularia non habet, nisi hæc daps.
εὐωχοῦμαι,	Epulor.
Ἐφάλλομαι,	Insilio.
Ἐφάμιλλος,	Emulus, Emulator.
Ἐφάπτομαι,	Attingo.
Ἔφεδρος,	Terciarius.
Ἐφέλκομαι,	Reduco.
Ἐφεξῆς,	Deinceps.
Ἔφεσις,	Appellacio, Provocacio.
Ἐφέστιον,	Domicilium.
Ἐφέτειος,	Annuus, Annotinus.
Ἐφ' ἔτος,	Hoc anno.
Ἔφηβος,	Pubertus, Puberta, Pubis Pubescens.
ἐφήβαιον,	Puberale.
ἐφηβότης,	Pubertas.

Ἐφημερὶς,	Diuturum.
ἐφημερινὸν,	Hodiernum.
Ἐφθαρμένος,	Corruptus.
Ἐφθὸς,	Coctus.
Ἐφιάλτης,	Incubo.
Ἐφίεμαι,	Adpeto.
Ἐφιορκῶ,	Perjuro.
Ἐφίππιον,	Scordiscale.
ἔφιππος,	Eques.
Ἐφίσταμαι,	Inmineo, Insisto.
ἐφίστημι,	Insisto, Inmineo.
Ἐφόδιον,	Viaticum.
ἔφοδος,	Invasio, Inpetus.
ἐφοδιαστὴς,	Invasor.
ἐφοδιάζω,	Inpetum facio, Inruo.
Ἐφόπτης,	Inspector.
ἐφοπτεύω,	Inspicio.
Ἐφόρμησις,	Invasio.
ἐφορμῶ,	Inruo, Invado.
Ἔφορος, δαίμων ὁ ἐφορῶν,	Genius.
ἐφορῶ,	Inspecio, Reviso.
Ἐφ' ὅσον,	Quamdiu, Dum.
Ἐφοψία,	Inspectio.
Ἐχάρην,	Gavisus sum.
Ἐχέτλη,	Stiba.
Ἐχεφροσύνη,	Sagacitas.
ἐχέφρων,	Sagax, Sollers.
Ἐχθὲς,	Hesterno die.
ἐχθεσινὸν,	Hesternum.
Ἔχθιστος,	Infestus, Infensus.
ἔχθραι,	Inimicitiæ. singulare non habet.
ἐχθραίνω,	Inimico.
ἐχθρὸς,	Inimicus, Infestus, Infensus.
ἐχθρὸν ποιῶ,	Inimico.
Ἔχιδνα,	Vipera.
ἐχιδνοειδὴς,	Vipereus.
Ἐχῖνος,	Erinaceus, Echinus.
Ἐχρῆν,	Oportuerit.
Ἔχω,	Habeo.
Ἔψημα,	
ἕψησις,	Coctura.
ἑψητὴς,	Coctuarius.
ἕψω,	Coquo.
Ἐῶ,	Sino, Omitto.
Ἕωθεν,	Matutino, Ante lucem.
ἑωθινὸς,	Matutinus, Procrastinus.
ἑωθινὸς ἀστὴρ,	Lucifer.
Ἑῶρα,	Gestacio.
ἑωρίζομαι,	Gestor.
ἑωρισθῆναι,	Gestandi.
ἕως,	Donec, Dum, Usque.
ἕως πότε,	Usquequo, Quousque.
ἕως τίνος,	Quamdiu.
ἕως ὅτου,	Dum, Aduc.
ἕως οὗ,	Quoadusque, Quatenus.
ἕως τοσούτου,	Tamdiu.
Ἑωσφόρος ἀστὴρ,	Lucifer.

Z

Ζάλη,	Estus.
Ζεστὸς,	Fervidus, Fervens.
ζεστὸν,	Calidum.
Ζευγηλάτης,	Bubulcus.
ζευγίζω,	Conbino.
ζευγίζω κατὰ τέσσαρα,	Conquaterno.
ζεύγλη,	Subjuga.
ζευγνύω,	Copulo, Jungo.
ζεῦγος,	Par. singulariter tantum declinatur.
ζευκτὴς,	Junctor.
ζεῦξις,	Junctura.
ζεῦξις κατὰ δύο,	Conbinacio.
ζεῦξις κατὰ τέσσαρα,	Conquaternacio.
Ζεὺς,	Jupiter.
Ζέφυρος,	Favonius.
Ζέω,	Ferveo, Fervesco.
ζέει, ἐπὶ θερμοῦ,	Bullit, Scaturit.
ζέω, ἐπὶ ὀργῆς,	Excandesco.
Ζηλεύω,	Pellico, Emulor.
ζήλη,	Pelix.
ζῆλος,	Pelicatus, Pelicacio, Emulacio, Zelus.
ζηλότυπος,	Pelicator, Pelix.
ζηλοτυπία,	Pelicatus, Pelicacio.
ζηλοτυπῶ,	Pelico, Emulo.
ζήλωσις,	Emulacio.
ζηλωτὴς,	Emulus, Emulator.
Ζημία,	Jactura, Multa, Dispendium, Fraus, Detrimentum, Dampnum.
ζημιȣ̃μαι,	Damnum pacior, Detrimentum pacior.
ζημιῶ,	Damno, Multo.
Ζήτημα,	Questio.
ζητημάτιον,	Questioncula.
ζήτησις,	Controversia, Scrutinium, Questio.
ζητητὴς,	Questor.
ζητητικὸς,	Sagax.
ζητῶ,	Querito, Quero.
Ζιὰ,	Mola, Far, Ador. pluralia non habet.
Ζιβύνη,	Venabulum.
Ζιζάνιον,	Veriora, Lolium.
Ζμύρνα,	Murra.
Ζοφερὸν,	Nigrum.
ζόφος,	Caligo.
Ζύγη,	Junctio, Par.
ζυγιατὴς,	Jumentarius.
ζυγὸν, ὁ ζυγὸς τῶν βοῶν,	Jugum.
ζυγὸς, ὁ στατὴρ,	Libra, Examen, Statera, Trutina.
ζυγοστάσιον,	Librarium.
ζυγοστάτης,	Libripens
ζυγοστατῶ,	Libro.
Ζύθιον,	Fermentum.
Ζύγωμα πλοίȣ,	Jugum strantum.
Ζύμη,	Fermentum.
ζυμῶ,	Fermento.
Ζῶ,	Vivo.
ζωγραφία,	Pictura.
ζωγράφος,	Pictor.
ζωγραφῶ,	Pingo.
ζωγρεῖον,	Caviola.
ζωγρεῖον ἰχθύων,	Vivarium.
ζώδιον,	Sigillum, Signum.
ζωδιακὸν,	Sigillatum.
ζωδιοφόρος,	Signifer.
ζωδιοποιὸς,	Signarius.
ζωὴ,	Vita.
Ζῶμα,	Cinctum.
ζωμάρυστρος,	Trulla.
Ζωμὸς,	Jus. pluraliter non declinatur.
Ζῶν,	Vivus.
Ζώνη,	Baltheum, Cingulum.
ζώνη ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ,	Plaga.
ζωννύω,	Cingo.
Ζῶον,	Animalis.
ζωοποιῶ,	Vivifico.
ζῶσα,	Vivula.
Ζῶσις,	Cinctus.
ζωστὴρ,	Cingula, Baltheum, Cingulum.
ζωστήριον,	Cingulum.
ζώστης,	Cinctor.
Ζωτικὸς,	Vitalis.

H

Ἢ,	Aut, Vel, An.
ἢ ἄρα,	An ne.
Ἡ αὐτὴ,	Eadem.
Ἥβη,	Pubes.
ἡβήσῃ,	Adoluerit.
ἡβῶν,	Puber.
Ἡγεμονικὸς,	Præsidialis.
ἡγεμὼν,	Dux, Præses, Princeps.
ἡγοῦμαι,	Opinor, Reor.
Ἠγριωμένος,	Efferatus.
Ἡδέως,	Libenter, Jucunde.
Ἤδη,	Jam.
ἤδη ἐκ πολλοῦ,	Jam diu.
ἤδη πάλαι,	Jam dudum, Pridem jam.
ἤδη πρότερον,	Jam pridem.

ἤδη πρῶτον,	Jam primum.
Ἥδιστα,	Libentissime.
ἡδίστη,	Jucunda.
ἥδομαι,	Libenter habeo, Delector.
ἡδόμενος,	Gaudens, Libens.
ἡδονὴ,	Libido, Voluptas, Suavitas.
ἡδὺ,	Jucundum.
ἡδύ ἐστιν,	Libet.
Ἡδύοσμον,	Menta.
Ἡδυπαθὴς,	Libidinosus.
ἡδυπάθεια,	Libido.
ἡδὺς,	Suavis, Jucundus.
ἡδύτερον,	Libentius.
ἡδύτατα,	Libentissime.
ἡδύτης,	Suavitas, Lepos. Salustius, Multusque lepos inerat.
Ἡ εἰς ὁλόκληρον	In integrum restitucio, Reintegracio.
ἡ εἰς πόλεμον ἔξοδος,	Expedicio.
ἡ ἐκ προγόνων εὐγένεια,	Prosapia.
ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ ἅμαξα,	Septentrio.
Ἠθικὸς,	Moralis.
Ἠθισμένος,	Adsuetus, Consuetus, Consuefactus.
Ἦθος,	Mos, Habitus animi.
Ἠΐθεος,	Puber.
Ἡ κατ᾽ ἐπιγαμίαν συγγένεια,	Adfinitas.
Ἥκιστα,	Minime.
Ἠκόντισεν,	Torserat.
Ἠκρωτηριασμένος,	Mutilus.
Ἥκω,	Veni.
Ἠλακάτη,	Colum, Colus.
Ἦλθον,	Veni.
Ἡλιάζω,	Aprico.
ἡλιάζομαι,	Insolor, Apricor.
ἡλιαζόμενος,	Apricus.
ἡλιαστήριον,	Solarium.
Ἠλίθιος,	Stolidus, Brutus.
Ἡλικία, τὸ μῆκος,	Statura.
ἡλικία ἡ ἀπὸ τοῦ χρόνου,	Evum, Etas.
ἡλικιώτης,	Coevus.
ἡλίκος,	Quantus.
Ἥλιος,	Sol. plurale non habet.
ἡλιοστάσιον,	Solsticium.
ἡλίου ἀνατολὴ,	Jubar.
ἡλίου ἔκλειψις,	Deliquium, Defectio.
Ἡλκωμένος,	Ulceratus, Exulceratus.
Ἧλος,	Clavus. plurale non habet.
ἡλοκόπος,	Clavarius.

ἡλοκοπῶ,	Clavo.
Ἡμαγμένος,	Cruentus.
ἡμᾶς αὐτοὺς,	Nosmet, Nosmetipsos.
Ἤμβλω,	Ejecit.
Ἡμέρα,	Dies.
ἡμέρας καὶ νυκτὸς,	Die noctuque.
ἡμερήσιον,	Diurnum.
ἡμερίδιον,	Dieculum.
ἡμερινὴ,	Diurna.
ἡμερολόγιον,	Diurnium.
Ἥμερος,	Mansuetus, Clemens.
ἡμεροποιὸς,	Mansuetarius.
ἡμερότης,	Mansuetudo.
ἡμεροῦμαι,	Mansueto, Mansuefio.
ἡμερότατος,	Mansuetissimus.
ἡμερῶ,	Mansuefacio.
Ἡμέτερος,	Noster.
Ἤμην,	Essem.
Ἡμιαμφόριον,	Urna.
Ἡμιάνθρωπος,	Semihomo.
Ἡμίβρωτος,	Semesa.
Ἡμίεφθος,	Semicrudus, Semicoctus.
Ἡμιθαλὴς,	Semiviridis.
Ἡμιθανὴς,	Seminex.
Ἡμίθεος,	Semideus, Indiges.
Ἡμίκαυστος,	Semustus.
Ἡμικέφαλον,	Sinciput.
Ἡμικλάδευτον,	Semiputatum.
Ἡμίκρανον,	Sinciput.
Ἡμικύκλιον,	Semiorbis.
Ἡμίλιτρον,	Semilibra.
Ἡμιμόδιον,	Semodium.
Ἡμίξεστον,	Hemina.
Ἡμίξηρος,	Siderata, Sideratus.
Ἡμιόλιον,	Secuplum.
Ἡμίονος ἐξ ἵππου θηλείας καὶ ὄνου,	Mulus, Vurdo.
ἡμίονος ἐξ ἵππου καὶ ὄνου θηλείας,	Hinnus, Hinnulus.
ἡμιόνατος,	Mulio.
Ἡμίοπλος,	Semiermis.
Ἡμιούγκιον,	Semiuncia.
Ἡμίπλινθοι,	Semilateres.
Ἡμίπνικτος,	Seminecis.
Ἡμίπνους,	Semianimis.
Ἡμίπους,	Semipes.
Ἡμιραγὴς,	Interruptus.
ἡμιραγῆ ποιῶ,	Interrumpo.
Ἥμισυ,	Dimidium, Semis.
Ἡμισφαγὴς,	Seminecis.
Ἡμιτελὴς,	Interruptus.
Ἡμίτομον χοίρου,	Tegus.
Ἡμίυπνος,	Semisomnis.
Ἡμίφωνος,	Semivocalis.
ἡμίφωνον γράμμα,	Semivocale.

Ἡμίχοιρον,	Tegus.
Ἡμίχλωρος,	Semiviridis.
Ἡμίχωστος,	Semirutus.
Ἡμίψυχος,	Semianimis.
Ἦν,	Foret, Esset.
Ἢν βέλει,	Quam vis.
Ἤνεγκα,	Tuli.
Ἠνέσχετο,	Passa est, Passus est.
Ἠνεωγμένος,	Patulus.
Ἡνία,	Lorum, Habena, Retinaculum.
Ἡνίκα,	Cum, Postea.
Ἡνίοχος,	Auriga, Agitator.
Ἥντινα δήποτε,	Quancunque.
Ἥνωμαι,	Hereo.
ἡνωμένος,	Continuatus, Herens.
Ἥξω,	Veniam.
Ἧπαρ,	Jecor.
ἡπατικὸς,	Jecoralis.
ἡπατοσκόπος,	Aruspex.
Ἠπειρωτικὴ,	Chaonia.
Ἤπιος,	Tranquillus, Mansuetus.
ἤπιον,	Serenum.
ἠπιότης,	Serenitas.
ἠπιώτατος,	Clementissimus, Tranquillissimus.
Ἡπλωμένος,	Patulus.
Ἡ πρὸ ἡλίε ὥρα,	Diluculum.
Ἥρα,	Juno.
Ἡρακλῆς,	Hercules, Alcides.
Ἠρέμα,	Lente, Peditemptim, Ocio.
ἠρεμία,	Ocium, Quietudo, Quies.
ἤρεμος,	Ociosus, Quietus, Lentus.
Ἠρξάμην,	Orsus sum, Cœpi, Inchoavi.
ἤρξατο,	Est orsus, Cœpit.
Ἦρξεν ἀρχὴν,	Gessit magistratum.
Ἡρπαγμένως,	Raptim.
Ἤρτημαι,	Dependo, Pendo.
Ἥρωες,	Lares. dicitur & hic lar.
Ἦσαν,	Forent, Essent.
Ἧς ἂν,	Quacunque.
ἧς δήποτε,	Quacunque.
ἧστινος,	Cujus.
ἧστινος ἂν,	Cujuscujus.
Ἡσυχάζω,	Quiesco, Quieto.
ἡσυχία,	Ocium, Quietudo, Silencium.
ἡσυχοποιὸς,	Silenciarius.
ἥσυχος,	Ociosus, Quietus.
ἡσύχως,	Ocio.
Ἤτι,	Quidne.
Ἧτινι δήποτε,	Cuicui.
ἥτις δήποτε,	Quæcunque.
Ἤτοι,	Vel, Ve, Sive, Seu.
Ἧττον,	Vicium. Minus.
ἡττῶμαι,	Superor.
ἥττων,	Minor.
Ἥφαιστος,	Volcanus.
ἡφαιστία,	Volcania. singulare non habet.
Ἠχητικὸς,	Sonorus.
ἠχὼ,	Sonus.
ἦχος, ἐπὶ χαλκε̃ καὶ σιδήρε,	Tinnulus, Tinnitus.
ἠχῶ,	Crepito, Sono, Strepo.
ἠχῶ, ἐπὶ χαλκε̃	Tinnio, Tinnito.
ἠχώδης,	Argutus, Fragosus.
Ἥψατο,	Tetigit, Attigit.
Ἠὼς,	Aurora.

Θάλαμος,	Thalamus.
Θάλασσα,	Mare. plurale non habet. Virgilius maria dixit.
θαλάσσιος,	Marinus.
θαλασσοκράμβη	Holus marinum.
Θαλλὸς,	Verbena.
θάλλω,	Germino, Vigeo, Viridesco, Vireo.
θάλλων,	Florens, Virens.
Θαλπτήριον,	Fomentum, Fomes.
θάλπω,	Foveo.
Θαλύσια,	Cerealia.
Θάλψις,	Fomentum, Fomes.
Θάμβος,	Stupor.
θαμβε̃μαι,	Obstupeo, Stupeo, Pavesco.
Θάμνοι,	Vepres. singulare non habet.
θάμνος,	Dumus, Carrecta.
Θανάσιμον,	Letiferum, Mortiferum.
θάνατος,	Mors, Letum. pluralia non habent.
θανατηφόρος,	Letifer, Mortifer.
θανατῶ,	Mortifico.
Θαπτήριον,	Sepultorium.
θάπτω,	Humo, Sepelio, Tumulo.
Θαῤῥῶ,	Audeo, Confido, Fido.
θαῤῥῶν,	Fretus, Confidens.
θαῤῥούντως,	Constanter.
θαρσαλέος,	Confidens.
θαρσαλέως,	Confidenter.
θάρσος,	Confidencia, Fretus.
Θάτερος,	Alteruter.
Θᾶττον,	Ocius, Cicius, Maturius, Velocius.
Θαῦμα,	Admiracio, Miracio.
θαυμάζω,	Miro.
θαυμάζομαι,	Miror.

ϑαυμάσιος,	Admirandus, Mirandus, Mirabilis.
ϑαυμασίως,	Admirabiliter, Mirabiliter.
ϑαυμαστὸς,	Admirandus, Mirandus.
ϑαυμαστῶς,	Admirabiliter, Mirabili-
ϑαυματοποιὸς,	Mirificus. (ter.
Θεὰ,	Dea.
Θέα,	Visum.
ϑέαμα,	Spectaculum, Visum.
ϑεατὴς,	Spectator.
ϑεατὸς,	Visibilis.
ϑεατρικὰ χρήματα,	Lucaria. singulariter Lucar.
ϑέατρον,	Theatrum.
Θεάφιον,	Sulphurium.
ϑέαφος,	Sulphur.
Θεῖα,	Sacra.
ϑεῖα δωρεὰ,	Indulgencia.
ϑειάζω,	Limphor.
Θεῖα πρὸς πατρὸς,	Amita.
ϑεῖα πρὸς μητρὸς	Consobrina.
Θεῖος, ὁ ἐκ ϑεȣ̃,	Divus.
ϑεῖος μάντις,	Divinus.
ϑεῖος τόπος,	Sacrus, Sacer.
ϑεῖον,	Sacrum, Numen.
ϑειότης,	Divinitas, Majestas.
ϑειόθεν,	Divinitus, Divine.
ϑειότατος,	Sacratissimus.
ϑειογενὴς,	Divigena.
ϑεῖος πρὸς πατρὸς,	Patruus.
ϑεῖος πρὸς μητρὸς,	Avunculus.
Θεῖον ἄπυρον,	Sulphur. plurale non habet.
Θέλγω,	Mulceo.
ϑελκτήρια,	Oblectatoria.
Θέλω,	Volo.
Θέμα,	Posicio, Casus.
ϑέμα τὸ τȣ̃ ἀνθρώπȣ,	Constellacio.
Θεμελιόθεν,	Funditus.
ϑεμέλιος,	Fundamentum.
ϑεμελιῶ,	Fundo.
ϑεμελιώτης,	Fundator.
Θέμις,	Fas.
ϑεμιτὸς,	Licitus.
ϑεμιτὸν,	Licitum, Fas, Fandum.
Θέναρ χειρὸς,	Vola, Ir. indeclinabile est.
Θεογενὴς,	Divigena.
ϑεόληπτος,	Correpticius, Numine captus.
ϑεολογία,	Dei proverbia.
ϑεοὶ κατοικίδιοι,	hi Lares. hic Lar.
ϑεοὶ ȣ̓ράνιοι,	Superi.
ϑεοὶ καταχθόνιοι,	Manes.
ϑεὸς,	Deus.
ϑεὸς κατοικίδιος,	Lar.
ϑεὸς ἀποτρόπαιος	Auruncus.
ϑεοσέβεια,	Religio.
ϑεοφιλὴς,	Religiosus.
ϑεοστυγὴς,	Deo perosus.
ϑεοχόλωτος,	Deiratus.
Θεράπαινα,	Famula.
ϑεραπαινίδιον,	Ancilla.
ϑεραπεία,	Cura, Medella, Remedium, Medicina.
ϑεραπεία τῶν νοσούντων,	Medicamentum.
ϑεραπεύομαι,	Medicor.
ϑεραπεύω,	Remedior, Medico, Medeor.
ϑεράπων,	Famulus.
ϑεράπων ὑπηρέτης στρατιώτȣ,	Calo.
Θερίζω,	Messo, Meto.
ϑεριστὴς,	Messor.
ϑερισμὸς,	Messis.
ϑερινὸς,	Estibus.
ϑερινὴ τροπὴ,	Solsticium.
ϑερμαίνομαι,	Calesco.
ϑερμαίνω,	Calefacio.
ϑερμασία,	Calefactio.
ϑέρμη,	Calor, Fervor, Estus.
ϑερμὸν,	Calda, Calidum.
ϑερμὸς,	Calidus.
Θέρμοι,	Lupini.
Θερμοσποδιὰ,	Calda cinis.
Θερμοφόρος,	Caldaria.
Θέρος,	Estas.
Θὲς,	Pone.
ϑέσις,	Situs, Posicio.
Θεσμοθέτης,	Legislator.
ϑεσμοφορία, ἑορτὴ Δήμητρος,	Ceralia.
ϑεσμοφόρος,	Legifer.
Θεσπίζω,	Promulgo, Statuo, Sancio, Censeo.
ϑέσπισμα,	Oraculum, Scitum.
ϑεσπίσματα,	Scita.
Θετὸς,	Adoptivus.
Θετικὸς,	Positivus.
Θεῶμαι,	Aspicio.
ϑεώριον,	Spectaculum.
ϑεωρία,	Spectacula, Ludi. pluraliter tantum declinatur, hi Ludi.
ϑεωρικὸν,	Lucar.
ϑεωρῶ,	Aspecto, Cerno, Respicio, Aspicio, Conspicio, Conspicor, Dispicio.
Θηβαία,	Aonia, Dircæa.
Θήκη,	Theca.
Θηλάζω,	Eacto, Sugo.
Θήλεια ἀλώπηξ,	Volpicula.
ϑηλὴ,	Mamma, Papilla, Ruma, Mamilla.

Θῆλυ,	Femilla.
θηλυκὸν,	Femininum.
Θημὼν, ὁ σωρὸς,	Acervus.
Θῆρα,	Captacio.
θηρατικὸς,	Captator.
θηρευτὴς,	Captator, Venator.
θηρεύω,	Capto.
θηρίον,	Bestia, Fera.
θηράφιον,	Fericula.
θηριομάχος,	Bestiarius.
θηριότης.	Bestiarius.
θηρίου μασθὸς,	Uber.
θηριώδης,	Beluus, Efferus.
θηρῶ,	Capto.
θηρῶμαι,	Capio.
Θησαυρὸς.	Thesaurus.
θησαυροφύλαξ,	Thesaurarius, Thesauri custos.
θησαυροφυλάκιον,	Ærarium.
Θήσω,	Ponam.
Θ γγάνω,	Tango.
θίγω,	Adtingo.
θίξις,	Tactus.
Θλάσμα,	hic Famex.
Θλίβομαι,	Conflictor, Adflictor.
θλίβω,	Tribulo, Presso, Premo.
θλίψις, ἡ σφίξις	Pressura.
θλίψις, ἡ φροντὶς,	Tribulacio.
Θλῶ,	Tundo.
Θνῆσις,	Mortalitas.
θνήσκω,	Morior, Oppeto.
θνητὸς,	Mortalis.
Θοῖναι,	Dapes. singulare non habet, nisi hæc daps, o daps.
θοίνη,	Epulum, Epulacio.
Θόλος,	Testudo.
θολῶδες,	Turbulentum, Turbatum, Limosum.
Θόρυβος,	Tumultus, Turba.
θορυβῶ,	Turbo, Tumultuo.
θορυβώδης,	Turbidus, Tumultuosus, Turbulentus.
Θράσος,	Audacia.
θρασὺς,	Temerarius, Ferox.
θρασύτης,	Ferocia, Ferocitas.
Θραῦσις,	Confractio.
θραύω,	Frango.
Θρέμμα,	Pecus.
θρεμμάτων μάνδραι,	Caulæ.
θρεπτὸς,	Alumnus, Nutricius.
θρέπτειρα,	Altrix.
Θρηνήσιμος,	Flebilis.
θρηνητὴς,	Lugubris, Lamentator.
θρηνοποιὸς,	Luctificus.
θρῆνος,	Lamentum, Luctus, Lamentacio.
θρηνῶ,	Lugeo, Plango, Lamento.
Θρησκέα,	Superstitium, Religio, Ritus.
θρησκεῖαι,	Cerimoniæ. singulare non habet.
θρησκευομένη,	Habita.
θρησκευτὴς,	Religiosus.
θρησκεύω,	Colo.
Θριαμβεύω,	Triumpho.
θρίαμβος,	Triumphus.
Θρίδαξ,	Lactuca.
Θρὶξ κεφαλῆς,	Capillus capitis.
θρὶξ οὔλη,	Cicinnus capilli.
θρὶξ σώματος,	hic Pilus.
θρὶξ συὸς,	Seta.
Θρόνος,	Sedis.
θρόνος βασιλικὸς,	Solium.
θρόνος ἡγεμονικὸς,	Curulus.
Θροῦς,	Rumor.
θροοῦμαι,	Expavesco.
Θρυαλλὶς,	Flumus.
Θρυλήτης,	Rumigerulus.
θρύλος,	Rumor.
θρυλῶ,	Rumigero, Vulgo.
Θρύον, ἡ βοτάνη,	Ulva.
Θρίναξ, δι' οὗ τὸ ἄχυρον χωρίζουσιν ἀπὸ τῶν καρπῶν,	Vannus, Vannulus.
Θρύπτομαι,	
Θυγάτηρ,	Filia, Nata.
θυγάτηρ γνησία,	Gnata, Nata.
θυγατρίδης,	Neptis, Filiaster.
Θύελλα,	Turbo, Procella.
Θυΐα,	Murtarium.
Θύινον,	
Θύλακος,	Follis.
θυλάκιον,	Culliculum.
θυλάκιον ὀσπρίου, ἤγουν λοβὸς,	Silica.
Θύμα,	Hostia, Victima.
θυμάτιον,	Hostiola.
Θύμβρα, βοτάνη,	
Θυμέλη,	Scena.
θυμελικὸς,	Scenicus, Histrio.
Θυμηρὲς,	Libitum.
Θυμίαμα,	Incensum.
θυμιατήριον,	Turribulum, Acerra. Virgil. lib. 5,—farre pio & plena supplex veneratur acerra.
θυμιαίνω,	Suffio, Adolo.
Θυμικὸς,	Animosus, Furibundus.
θυμὸς, ὀργὴ,	Ira, Indignacio.
Θύμον, βοτάνη,	Thumum.
Θυμοῦμαι,	Animesco, Irasco.

Θύνος, ἰχθὺς,	Sarda.
Θυοσκόπος,	Aruspex.
Θύρα,	Ostium.
θύραι ἱεροῦ,	Fores. singuláre non ha-
θύρας μοχλὸς,	Sera. (bet.
Θυρεὸς,	Parma, Clipeum, Scu-
Θυρεπανοίκτης,	Effractor. (tum.
θυρίδιον,	Ostiolum.
θυρὶς,	Fenestra.
θυρωρὸς,	Ostiarius.
Θυσία,	Hostia, Victima, Sacrificium, Inmolacio.
θυσιαστήριον,	Altarium, Sacrarium.
θυσιάζω,	Sacrifico.
θύσιμος,	Inmolaticius.
θύτης,	Inmolator, Popa.
θύω,	Sacrifico, Inmolo, Macto. (tum.
Θωπεία,	Blandicies, Blandimen-
θωπεύω,	Ambio, Adsecto, Blan-
Θώραξ, τὸ στῆθος,	Pectus. (dio.
θώραξ,	Lorica.
θωρακίζω,	Lorico.
θωρακοποιὸς,	Loricarius.
θωρακοφόρος,	Loricifer.
Θὼψ,	Ambiciosus, Blandus.

I

Ἴαμα,	Remedium, Sanitas.
ἴασαι,	Sana
ἰάσιμος,	Sanabilis.
ἰατρικὴ,	Medicina.
ἰατρικὸν,	Medicinaculum.
ἰατρὸς,	Medicus.
Ἰβηρία,	Hispania.
Ἰγδὶς,	Mortarium.
Ἰγνὺς, τὸ ὑπὸ τὸ γόνυ μέρος,	Suffrages.
Ἰδεχθὴς,	Fœdus.
Ἰδιάζω,	Solito.
Ἰδικὸς,	Peculiaris, Specialis.
ἰδικῶς,	Specialiter.
Ἴδιος,	Proprius, Suus.
ἰδιόκτητος,	Peculiaris, Privatus.
ἰδιοποιοῦμαι,	Usurpo.
ἰδιογνώμων,	Morigerator.
ἰδιοπράγμων,	Sui negocii, Suas res a-
ἰδιότροπος,	Morigerator. (gens.
ἰδιόχροον,	Nativum.
ἰδίως,	Proprie. (beius.
ἰδιώτης. ὁ κοινὸς,	Privatus, Paganus, Ple-
ἰδιώτης, ὁ μὴ νοή-	Rusticus, Rudis.
Ἰδοὶ, (μων,	hæ Idus. singulare non habet.
Ἰδιωτία,	Rusticitas.
Ἰδοὺ,	En, Viden, Ecce.

ἰδοὺ ἐκεῖνον,	Ellum.
Ἵδρυσμα,	Delubrum.
ἵδρυσις,	Locacio.
ἱδρύω,	Loco, Conloco.
Ἱδρῶ,	Sudo.
ἱδρὼς,	Sudor.
ἱδρωτήριον,	Sudatorium.
Ἱερὰ,	Sacra.
ἱερὰ ἡμέρα,	Festus dies.
ἱερὰ νόσος,	Sacer morbus, Morbus sonticus, Morbus comicialis.
Ἱέραξ,	Accipiter.
Ἱερατία,	Sacerdocium.
ἱερεὺς,	Sacerdos.
ἱερεὺς καίσαρος,	Flaminicus, Salius, Fla-
ἱερεὺς ἐπὶ σπονδῶν εἰρήνης,	Fecialis. (men.
ἱερέως εἶδος,	Dialis, Salius.
ἱερία,	Sacerdos.
ἱερίον,	Victima, Sacrum.
ἱερόδουλος,	Hierodolus.
ἱερόληπτος,	Fanaticus.
ἱερομηνία,	Sacrimensis.
ἱερὸν,	Sacrum, Templum.
ἱερὸν Πανὸς,	Lupercal.
ἱερὸν τὸ ἐν ἄλσει,	Fanum.
ἱερὸν ὀστοῦν,	Coxendix, maspina.
ἱερὸς,	Sanctus, Sacer.
ἱερὸς τόπος περικεκλεισμένος,	Puteale.
ἱεροσυλία,	Sacrilegium.
ἱερόσυλος,	Sacrilegus.
ἱεροσυλῶ,	Sacrilego.
ἱερουργὸς,	Inmolator.
ἱερουργῶ,	Sacrifico.
ἱεροῦ φραγμὸς,	Puteale.
ἱεροφύλαξ,	Edituus.
ἱερῶ,	Consecro.
ἱερωσύνη,	Sacerdocium.
ἱερώτατος,	Sacratissimus.
Ἰθαγένης,	Originalis, Indigena.
Ἰθμὸς,	Colum.
Ἰθυντὴς,	Rector.
ἰθυντήριον,	Regimen.
ἰθύνω,	Dirigo.
Ἱκανὸς,	Sufficiens, Idoneus.
ἱκανὸν,	Sat.
ἱκανόν ἐστι,	Satis est.
ἱκανοδοσία,	Satisdacio.
ἱκανοδότης,	Satisdator.
ἱκανῶς,	Abunde, Satis.
ἱκανώτερον,	Sacius.
Ἱκεσία,	Deprecacio, Oracio, Precacio, Prex.
ἱκεσίαν προσφέ-	Allego.
ἱκέτης, (ρω,	Precator, Supplex.
ἱκετηρία,	Oracio. Precacio, Supplicium.

ἱκετεύω, Supplico, Precor.
ἱκετεύω μετὰ δακρύων, Inploro.
ἱκετευτικὸς, Precarius.
Ἰκμὰς, Umor.
ἰκμασία, Uligo, Umor.
Ἴκρίον, Tabulum.
ἰκρία, Pergula.
Ἰκτερικὸς, Auriginosus.
ἴκτερος, Aurugo.
Ἴκτινος, Milvus.
Ἱλαρὰ, Leta.
ἱλαρία, Leticia.
ἱλαρὸς, Letus.
ἱλαροποιῶ, Letifico.
Ἱλάσκομαι, Propicior, Placor.
ἱλασμὸς, Placacio, Exoracio.
ἵλεως, Propicius.
Ἰλὺς, hic Limus. plurale non
ἰλυώδης, Limosus. (habet.
Ἱμαντόπους, Loripes.
ἱμὰς, Habena, Lorus, Corrigia, hoc Lorum.
ἱμάντωμα, Loramentum.
Ἱμάτιον, Vestimentum.
ἱματοποιΐα, Vestificium.
ἱματοφύλαξ, Vestiarius.
ἱματοφυλάκιον, Vestiarium.
ἱματισμὸς, Vestis.
ἱματίου σίπα, Pernicula.
Ἵνα, Ut.
ἵνα γὰρ, Ut enim.
ἵνα μὴ, Ne.
ἵνα μόνον, Dummodo.
ἵνα οὕτως, Ita ut.
ἵνα τί, Ut quid.
ἵνα ὥσπερ, Ita uti.
Ἰνίον, Occipicium.
Ἰξευτὴς, Aucupator, Auceps, Viscarius.
ἰξευτήριον, Aucupium.
ἴξευμα, Aucupium.
ἰξεύω, Visco, Aucupor.
ἰξὸς, Viscum. singulariter tantum declinatur: & dicitur hic Viscus.
Ἰξὺς, Clunis.
Ἰοβόλος, Venenosus.
Ἴον λευκὸν, Ligustrum.
ἴον μέλαν, Vaccinium.
ἴον ξανθὸν, Luteolum.
ἴον, ἄνθος, Viola, Vaccinium.
Ἰὸς σιδήρου, Ferrugo.
ἰὸς χαλκοῦ, Erugo.
ἰὸς ἐχίδνης, Virus. plurale non habet.
Ἰοὺ ἰοὺ, Heu heu.
Ἰουδαῖος, Judeus.
Ἴουλος, ὁ χνοῦς τῶν γενάων, Lanugo.

Ἰπνὸς, Furnus.
ἰπνοκαύστης, Furnarius.
Ἱππάζω, Equito.
ἱππασία, Equitacio.
ἱππεὺς, Eques, Equester.
ἱππεύω, Equito.
ἱππικὸς τόπος, Circus circensis.
ἱππικὸς ἄνθρωπος, Equinus, Equester.
ἱππικὴ τάξις, Turma, Ala.
ἱππικὴ ἀσπὶς, Parma.
ἱππικὸν στράτευ- Equitatus.
ἵππος, (μα, Equus.
ἵππος ἄγριος, Equifer.
ἱππόδρομος, Circus circensis.
ἵππος θήλεια, Equa.
ἱπποϊατρὸς, Mulomedicus.
ἱπποβοσκὸς, Mango.
ἱπποκόμος, Agaso, Equilio.
ἱπποκοσμία, Faleræ. singulare non habet.
ἱππονομεὺς, Equarius, Equipastor.
ἵππος δρομεὺς, Equus currulus.
ἱπποστάσιον, Stabulum, Equile.
ἵππουρος, ἰχθὺς, Cliris.
ἱπποφορβὸς, Equarius, Equipastor.
ἱππὼν, Equile.
Ἵπταμαι, (νῶ, Volito, Volo.
Ἶρις, ἡ ἐν τῷ οὐρα- Arcus.
ἶρις, βοτάνη,
Ἰσάζω, Equo.
ἰσημερία, Equa dies.
ἰσημερία ἐαρινὴ, Equinoctium vernale.
ἰσημερία φθινοπωρινὴ, Equinoctium autumnale.
ἰσημερινὸς, Equidialis.
ἰσομοιρία, Exequacio.
ἰσονύκτιον, Equinoctium.
ἴσον ποιῶ, Coequo.
ἰσοπεδὲς, Planum.
ἰσόρροπος, Equilibris.
ἴσος, Equus, Equalis, Par.
ἰσότης, Equalitas, Equitas, Equamentum.
ἰσότιμος, Condignus.
ἰσόχρονος, Equevus.
ἰσόψυχος, Unanimus.
Ἵσταμαι, Sisto.
Ἱστεὼν, Textrinum.
Ἵστημι, Sto.
ἵστημι, σταθμί- Expendo.
Ἱστίον, (ζω, Velum.
ἱστιοπετὴς, Velivolus.
ἱστιοπετὲς, Velivolum.
Ἱστόποδες, Pedes telæ.
Ἱστορία, Istoria.
ἱστορίαι, Monimenta. singulare non habet.
Ἱστὸς γυναικεῖος, Tela.

ἱστὸς πλοίου,	Malum.
ἰσχὰς,	Carica.
Ἰσχίον,	Dossum, Lumba.
Ἰσχνὸς,	Macer, Gracilis.
ἰσχνότης,	Macies. (stus.
Ἰσχυρὸς,	Validus, Fortis, Robu-
ἰσχυροποίησις,	Confirmacio, Conroboracio.
ἰσχυροποιῶ,	Confirmo, Obfirmo, Roboro, Conroboro.
ἰσχυροποιοῦμαι,	Confirmor.
ἰσχυρῶς,	Naviter.
ἰσχὺς,	Valencia, Virtus, Fortitudo, Strenuitas, Ro-
ἴσχυσα,	Prævalui. (bor.
ἰσχύω,	Valeo, Prævaleo.
Ἰσῶ,	Equo.
ἴσῳ ζυγῷ,	Equa lance.
ἴσως, ἐξ ἴσου,	Pariter, Eque, Equaliter.
ἴσως, τάχα,	Fortasse, Forsitan.
ἴσωσις,	Equacio.
Ἰταλὸς,	Italus.
Ἰταλικὸς,	Italicus.
Ἰταμὸς,	Pervicax, Procax.
Ἰτέα,	Salix.
ἰτεὼν,	Salictum.
Ἰτρίον,	Iterum, Iteratum.
Ἰτρὺς,	Virus.
Ἴυγξ,	Frutilla.
Ἰχθὺς,	Piscis.
ἰχθυοπώλιον,	Piscatorium.
ἰχθύος φόλυξ,	Squama.
ἰχθυοτροφεῖον,	Piscina.
ἰχθυώδης,	Piscosus, Piscosa.
ἰχθύων ζώγριον,	Vivarium.
Ἰχνεύμων,	Ichneumo.
ἴχνευσις,	Vestigacio.
ἰχνευτὴς,	Vestigator, Sagax.
ἰχνεύω,	Vestigo.
ἰχνηλατῶ,	Indago.
ἴχνος,	Vestigium.
Ἰχὼρ,	Tabes, Sanies. plurale non habent.
Ἰώδης,	Venenosus.
Ἰὼ ἰὼ,	Heus.
Ἰὼν ἰὼν,	Eho.
Ἰὼν ἰὼν,	Eho, heus.
Ἰῶμαι,	Sano, Medico, Medeor.

K

Καβιδάριος,	Cabidarius.
Κάβος,	Congiarium.
Κάγκελος,	Cancellus.
Κάδος,	Situla, Situlus.
κάδιον,	Sitella, Sitellum.
Καθὰ,	Sicuti, Velut.
Καθαίρεσις οἰκοδομήσεως,	Destructio, Demolicio.
καθαιρῶ, καταστρέφω,	Destruo.
καθαίρω,	Purgo.
Καθάλλομαι,	Desilio, Insilio.
Καθάπαξ,	Omnino, Prorsus.
Καθάπερ,	Sicuti, Veluti, Ut, Ceu, Quasi, Tanquam.
Καθαρὰ,	Pura, Mera.
Καθάριος,	Subtilis.
καθαριότης,	Subtilitas, Mundicia, Puritas.
καθαρτικὸς,	Lustralis.
καθαρίζω,	Mundo.
καθαρισμὸς,	Purgacio, Purificacio.
κάθαρμα, ἐπὶ ὕβρεως,	Purgamentum.
καθαρμὸς,	Purgacio, Lustrum, Lustracio, Purificacio.
καθαροποιῶ,	Purifico.
καθαρὸς,	Sincerus, Mundus, Purus, Merus.
καθαρότης,	Puritas.
κάθαρσις,	Repurgacio, Purgacio.
καθαρτὴς,	Purificus.
καθαρῶς,	Sincere, Sinceriter.
Καθ' ἑαυτὸν,	In se, Secum.
Καθέδρα,	Sella, Sessio, Cathedra, Subsellium.
καθέδριον,	Sedile, Subsellium.
καθέζομαι,	Sedeo.
Καθ' ἕκαστον,	Singulatim.
καθ' ἕκαστον ἐνιαυ-	Quotannis.
Καθέτης, (τὸν,	Perpendiculum.
Καθεστὼς,	Sanus.
Καθεύδω,	Dormio, Ineo somnum.
Καθηγητὴς,	Præceptor.
Καθῆκον,	Officium.
καθήκων,	Officiosus.
Καθηλῶ,	Configo.
καθήλωσις,	Fixio.
καθηλωτὴς,	Fictor.
Κάθημαι,	Sedeo.
Καθημερινὸς,	Cotidianus, Diurnus.
καθ' ἡμέραν,	Cottidie.
Καθήμενος,	Sessilis.
καθήμενον,	Sessile
Καθιδρύω,	Conloco.
καθίδρυμα,	Delubrum.
Καθιερῶ,	Sacro, Dedico, Voveo, Consecro.
καθιερωμένος,	Sacrosanctus.
καθιέρωσις,	Sacracio.
Καθίημι,	Deicio, Demitto.
καθειμένος, ὁ στυγνὸς,	Dejectus, Summissus, Sedatus.
καθειμένος, ἐπὶ γενείου,	Promissus. promissáque barba, Virg. in Bucol.

Καθίπταμαι, Devolo, Convolo.
Κάθισμα, Sedile.
Καθίστημι Dispono, Ordino, Constituo.
Καθοδηγὸς, Deductor.
κάθοδος, Descensus, Descensio.
Καθολικὸς, Racionalis.
καθόλε, Hautquaquam, Prorsus, Omnino, Penitus.
Καθ' ὁμάδα, Per universitatem.
Καθορῶ, Perspicio, Aspicio, Despicio
Καθοσιῶ, Dedico, Devoveo, Voveo.
καθοσίωσις, Devocio, Dicacio, Maje-
Κάθυγρος, Humidus. (stas.
Καθ' ὑπερβολὴν, Supra modum, Super modum.
καθ' ὑπερβολὴν ἐπιθυμῶ, Gestio.
Καθυφαίνω, Detexo.
Καθύφεσις, Prævaricacio.
καθυφέτης, Prævaricator.
καθυφίημι, Prævarico.
Καθὼς, Prout, Velut, Sicut.
Καθωσιωμένος, Devotus. (Que.
Καὶ, Ac, Atque, Etiam, Et,
καὶ ἄρα, Etiam num.
καὶ γὰρ, Etenim.
καὶ δὴ, Atque etiam.
καὶ δὴ ἄρα, Etiamnum.
καὶ διὰ τᾶτο, Ideoque.
καὶ εἰ, Etiamsi, Etsi.
καὶ ἔτι δ' ἂν, Et quidquid.
καὶ ἐπὶ τέτοις, Insuper etiam.
καὶ ἔτι, Atque.
καὶ ἤδη, Jamque.
καὶ μέντοι, Atque ideo.
καὶ μὴν, Atqui, Imo vero.
Καινίζω, Novo.
καινισμὸς, Innovacio, Novacio.
καινιστὴς, Innovator.
Καινὸς, Novus.
καινοποιὸς, Novator.
καινοποιῶ, Novo.
καινοτομῶ, Innovo.
καινοτομία, Novacio, Innovacio.
καινότης, Novitas.
καινοφωνία, Vocum novitas.
Καὶ ὁμοίως, Itemque.
Καίομαι, Ardeo, Conflagro, Recremo.
Καὶ οὐδέπω ἔτι, Neque adhuc.
Καὶ πρὸς, Adque.
Καίριον, Tempestivum.
καιρὸς, Tempus.
Καίσαρ, (ἔτι, Cæsar.
Καὶ τότε, Καὶ τότε Etiam tum.
καὶ τηνικαῦτα, Etiam tum.

Καίω, Cremo, Flagro, Uro.
Κακεντρεχὴς, Maluginosus.
Κακήγορος, Vituperator, Maledicus, Maleloquax.
κακηγορία, Vituperacio.
κακηγορῶ, Vitupero.
Κακία, Malignitas, Malicia.
κάκιστος, Pessimus.
Κακόβελος, Malignus, Malivolosus.
κακοβελία, Mala cogitacio.
Κακοδαίμων, Calamitosus.
κακοδαιμονία, Calamitas.
Κακοεργὸς, Maleficus.
Κακοήθης, Malignus, Maliciosus.
κακοήθεια, Malivolencia, Maligni-
κακοηθεύομαι, Malignor. (tas.
Κακοθελὴς, Malivolus, Malignus.
κακοθελία, Malivolencia.
Κακολόγος, Vituperator, Maleloquax, Maledicus.
κακολογία, Maledictio, Vituperacio, Obtrectacio.
κακολογῶ, Obtrecto.
Κακόμορφος, Deformis.
κακομορφία, Deformitas.
Κακόνοια, Mala consciencia.
κακόνους, Malivolus.
Κακοπάθεια, Vexacio, Labor.
κακοπαθῶ, Vexor.
Κακοποιὸς, Malificus.
κακοποιΐα, Malificencia, Malificium.
Κακοπράγμων, Litigiosus, Calumniator
κακοπραγμοσύ- Calumnia.
Κακὸς, (νη, Malus.
Κακοσμία, Elubies.
κάκοσμος, Spurcus, Elluatus.
Κακοσύμβελος, Malesuada.
Κακοτεχνία, Mala ars.
κακότεχνος, Mala arte. (bet.
Κακότης, Malicies. plurale non ha-
Κακότροπος, Male moratus, Mali
Κακοῦμαι, Adfecto. (moris.
Κακοῦργος, Maleficus, Stellionatus.
κακουργῶ, Malefacio.
Κακόφημος, Famosus.
κακοφημία, Famositas.
Καγχάζω,
Κακῶς, Male.
κακῶς διακείμενος, Male sanus.
Κάκωσις, Adfectacio, Adflictacio.
Κάλαθος, Fiscella, Qualus.
καλάθωσις, Laquear, Lacunar.
Καλαμάριον, Atramentarium. (mus.
καλάμη, Stipulum, Stipula, Cul-
καλάμινθος, Nepeta.
κάλαμος, Harundo.
κάλαμος, δι' οὗ γράφομεν, Canna.

Καταδιώκω,	Insequor, Persequor.
Κατὰ δύναμιν,	Pro viribus.
Καταδρομὴ,	Decursus, Excursacio.
Κατὰ δύο ζευγνύω,	Conbino.
Κατάδυσις ἐπὶ ὕδατος,	Inmersio.
κατάδυσις μελισσῶν,	Pumex.
Κατᾴδω,	Occano.
Κατάθες,	Depone.
κατάθεσις,	Professio, Deposicio.
Καταθλίβω,	Oppremo.
κατάθλιψις,	Oppressus.
Καταθλῶ,	Contundo.
Καταθορυβῶ,	Deturbo, Exturbo.
Καταθύμιον,	Libitum, Cordi est.
καταθύμιος,	Grata, Morigera.
Καταιγὶς,	Procella.
καταιγιζόμενος,	Procellosus.
Καταίρω,	Adveho.
Καταισχύνομαι,	Confundor.
καταισχύνω,	Dedecoro, Dehonesto, Deturpo.
καταισχυνθήτωσαν,	Confundantur.
Κατακαίω,	Concremo, Oburo, Conflagro, Conburo, Exuro, Inflammo.
κατακαίομαι,	Conflagro.
Κατακάμπτω,	Incurvo.
Κατάκαρπος,	Fructiferus, Fructifera.
Κατακαλύπτω,	Obvelo.
Κατάκαυσις,	Conbustus, Obustus.
Κατακέραμα,	Strata, Tecta.
Κατακέχρημαι,	Abuto.
Κατακλαίω,	Obploro, Deploro.
κατάκλαυσις,	Deploracio.
Κατακλεὶς,	Jugulum, Jugulus.
Κατακλινὴς,	Clivosus.
κατακλίνω,	Declino, Invergo.
Κατακλίω,	Concludo.
Κατακλύζω,	Diluo, Proluo, Inundo.
κατακλυσμὸς,	Dilubies, Dilubium, Inundacio.
Κατακλῶ,	Frango, Confringo, Infringo.
Κατακνίζω,	Lanio.
Κατακολουθῶ,	Consequor.
Κατακομίζω,	Deveho, Deporto, Deduco.
Κατακόπωσις,	Delassacio.
Κατακοπὴ,	Decisio.
κατακόπτω,	Concido, Decido.
Κατακόρως,	Saturatim, Adfatim.
Κατακοσμῶ,	Deorno.
Κατακουστὴς,	Auscultator.
Κατακράζω,	Conclamo.
Κατακρημνιστὴς,	Præceps.
κατακρημνίζω,	Præcipito.
κατάκρημνος,	Præceps.
κατάκρημνοι,	Pessundati.
Κατάκρισις,	Condemnacio, Damnacio.
κατάκριτος,	Condamnatus, Judicatus.
κατάκριτον,	Damnaticium, Judicatum.
κατακρίνω,	Condemno.
Κατακροῶμαι,	Ausculto.
Κατακρύπτω,	Occulto.
Καταλακτίζω,	Inculco.
Καταλαλῶ,	Obganno, Obloquor.
Καταλαμβάνω,	Consequor, Conprehendo, Occupo, Adprehendo, Deprehendo, Persequor.
καταλαμβάνομαι,	Adprehendo.
Καταλάμπω,	Præfulgeo.
Καταλέγω,	Lego.
Καταλείβεται,	Liquitur.
Καταλελιμμένος,	Destitutus.
Κατὰ λεπτὸν,	Minuatim, Minutim.
καταλεπτύνω,	Deminuo.
Καταλήγω,	Desino.
Κατάληψις,	Conprehensio, Deprehensio, Occupacio.
Καταλιθάζω,	Delapido.
Καταλιμπάνω,	Linquo, Relinquo, Desero.
κατάλιψις,	Desertus, Desercio, Delinquacio.
Καταλλαγὴ φιλίας,	Reconciliacio.
καταλλάσσω, ἀμείβω,	Permuto.
καταλλάσσω, διαλλάσσω,	Concilio.
Καταλογάδην,	Prosa.
Κατάλογος,	Distribucio, Catalogus.
Καταλογίζομαι,	Inputo.
καταλογισμὸς,	Acceptilacio, Inputacio.
Κατάλυμα,	Devorsorium.
κατάλυμα οἰκοδομῆς,	Destructio.
καταλύω, ἐπὶ οἰκοδομῆς,	Diruo.
καταλύω, κατάγομαι,	Devertor.
Καταλύμανσις,	Depopulacio.
καταλυμαίνομαι,	Depopulor.
Καταμαγεὶς,	Tersus.
Καταμάθησις,	Consideracio.
Καταμάκτης,	Tersor.
Καταμανθάνω,	Considero, Condisco.
Καταμάσσω,	Tergo.
Καταμαστίζω,	Reverbero.
Καταμασῶμαι,	Conmanduco.
Καταμάχησις,	Oppugnacio.
καταμάχομαι,	Inpugno, Oppugno.

Καταμματίζω, Innodo.
Κατὰ μέλος, Membratim.
Καταμέμφομαι, Conqueror.
Καταμένω. Commoror.
Καταμερίζω, Deparcio.
Κατὰ μέρος, Particulatim, Partim.
Καταμετρῶ, Metior.
Καταμηνύω, Indico.
Καταμιγνύω, Permisceo.
Κατὰ μικρὸν, Paulatim, Paulisper, Minutatim.
Καταμονὴ, Stacio.
Καταμοσχεύω, Propagino.
καταμόσχευσις, Propagacio.
Καταναγκάζω, Conpello, Inpello.
Καταναλίσκω, Consumo.
Κατ᾽ ἄνδρα, Viritim.
Καταναρκῶ, Obtorpeo.
Κατανενεμημένος, Depastus.
Κατανόησις, Contemplacio.
κατανοητικὸς, Perspicax.
κατανοῶ, Considero, Animadverto, Contemplo.
Κάταντες, Declivum.
κατάντης, Declivis.
καταντῶ, Devenio
Κατάνυξις, Conpunctio, Stimulacio.
κατανύσσω, Conpungo.
Κατὰ νῶτον, De tergo.
Καταξιοῦται, Dignus judicatur.
Καταξύλωσις, Lignacio.
Καταξύω, Derado.
Κατάπαις, Pueralis, Pueralius.
Καταπαίζω, Deludo.
Καταπαλαίω, Eluctor.
Κατὰ παράκλησιν Precario.
Καταπατῶ, Inculco, Proculco, Conculco.
Καταπαύω, Requio, Conpesco.
Καταπέλτης, Balistra.
Καταπέμπω, Demitto.
Καταπεπαίνω, Conmitigo.
Καταπεπηγὸς, Præfixum.
Καταπεπονημένος, Lassatus, Confectus, Profligatus, Defatigatus, Defectus.
Καταπεπαρμένος, Confixus.
Καταπηδῶ, Insilio, Desilio.
Καταπήσσω, Defigo.
Καταπίνω, Devoro, Voro.
καταπίνω ὕδωρ, Inbibo.
Καταπίπτω, Occubo, Occumbo, Procubo, Concido, Decido.
Καταπιέζω, Deprimo.
Καταπιστεύω, Confido, Conmitto.
Καταπλεῖ, Devehitur.
Καταπληκτικὸς, Torvus.
καταπλήσσω, Obstupeo, Stupefacio.
καταπλήσσομαι, Obstupesco, Stupeo, Stupesco.
Καταπλύνω, Deluo, Proluo.
Καταπολεμῶ, Oppugno, Debello.
Καταπόνησις, Delassacio, Defatigacio, Lassitudo.
καταπονῶ, Profligo, Fatigo, Adflicto, Confligo, Conficio.
καταπονοῦμαι, Adflicto.
Καταποντίζω, Demergo, Perundo, Pesundo.
Κατάποσις, Vorago.
καταπότης, Vorax, Devorator, Elluo.
Καταπορνεύω, Fornico.
Καταπραΰνω, Mitigo, Mansuefacio, Mulceo, Lenio, Permulceo, Mollio.
καταπράϋνσις, Mitigacio.
Κατὰ προκοπὴν, Provectio.
κατὰ πρόσβασιν, Peditemptim.
κατὰ προχώρησιν, Peditemptim.
Καταπτοῶ, Proterreo, Perterreo, Deterreo.
Κατάπτυστος, Contemptibilis.
Κατάρα, Execracio.
κατάραι, Diræ. singulare non habet.
Καταράκτης, Cataracta, Obex.
Καταράπτω, Consuo.
Κατάρατος, Execrabilis.
Καταρτῶ, Intrico.
Κατάρδευτος, Inriguus.
Καταρητορεύω, Peroro.
Καταρέω, Defluo, Destillo.
Καταριθμῶ, Denumero.
Καταρπαγή, Derepcio.
Κατάρρους, Catarrus, Destillacio.
κατάρυτος, Inriguus.
Καταρτίζω, Struo, Instruo, Construo, Perficio.
Κατάρτυσις, Confectio.
Καταρχὰς, Inicio.
Καταρχὴ, Incepcio.
κατάρχομαι, Inchoo.
Καταρῶμαι, Execror, Insecror.
Κατὰ σαυτὸν, Tecum.
Κατασβεννύω, Extinguo.
Κατασκάπτω, Confodio.
κατασκαφὴ, Eversio.
Κατασκευάζω, Condo, Conloco, Struo Construo, Fabrico.
κατασκευάζω, ἐπιβουλεύω, Concinno.
κατασκευάσαι, Conflare.
κατασκευὴ, Confectio.
κατασκευὴ οἰκοδομῆς, Constructio.
κατασκευαστὴς, Instructor.
κατασκευαστὴς, ὁ κακοπράγμων, Concinnator, Calumniator.

Κατάσκιος,	Amenus, Umbrosus, Opacus.
Κατασκοπὴ,	Speculacio.
κατάσκοπος,	Speculator, Explorator.
κατασκόπησις,	Exploracio.
κατασκοπῶ,	Exploro, Specúlor, Contemplo.
Κατασπορὰ,	Seminacio.
Κατασπῶ,	Deduco, Detraho.
Καταςταγμὸς,	Destillacio.
καταστάζει,	Liquitur.
καταστάζω,	Destillo.
Κατάστασις,	hic Status.
Καταστέλλω,	Sedo.
Καταστέρησις,	Constellacio.
Κατάστημα,	hic Status.
Καταστίζω,	Depungo.
καταστίζω, ἐπὶ ὕβρεως,	Denoto.
Κατάστικτος,	Destinctus.
Καταστολὴ,	
Κατὰ στοιχεῖον,	Per literas. (lior.
Καταστρέφω,	Diruo, Everto, Demo-
καταστροφὴ,	Subversio, Excidium.
καταστροφεὺς,	Tergiversator.
Καταστρωννύω,	Sterno.
κατάστρωμα,	Forus.
κατάστρωσις,	Stratura.
Κατασύρω,	Detraho.
Κατασφαγὴ,	Interempcio.
κατασφαγεὶς,	Interemptus.
κατασφάζω,	Peremo, Interficio.
Κατασφραγίζω,	Obsigno, Designo, Con-
Κατασχεθεὶς,	Tentus. (signo.
κατάσχεσις,	Deprehensio.
Κατασχίζω,	Conscindo, Descindo.
Κατὰ σχολὴν,	Per ocium.
Κατὰ τάξιν,	Ex ordine.
Κατατάττω,	Ordino.
κατατακτικῶς,	Ordinate.
Κατὰ τάχος,	Citatim.
Κατὰ τέσσαρα ζεῦξις,	Conquaternacio.
κατὰ τέσσαρα ζευγνύω,	Conquaterno.
Κατατήκω,	Adficio, Liquefacio.
κατατήκομαι,	Tabesco.
Κατὰ τὴν συνήθει-	Per consuetudinem.
Κατατίθημι, (αν,	Profiteor, Depono.
Κατὰ τὸ ἔθος,	Ex more, Rite.
Κατατομὴ,	Concisio, Decisio.
Κατατρέχω,	Decurro.
Κατατρίβω,	Infrico, Detero.
Κατὰ τρόπον,	Per modum.
Κατατρυπῶ,	Penetro, Terebro.
Κατατρύχω,	Adfligo.
Κατὰ τύχην,	Fortuito, Forte.
κατὰ τύχην τινὰ,	Casu aliquo.
Κατατρώγω,	Comedo.
Καταφαγὰς,	Nepos, Comisator, Vorax, Comesor.
καταφάγεται,	Devoravit.
Καταφανὴς,	Perspicuus.
καταφανὲς,	Conspicuum.
Καταφέρομαι,	Defero.
καταφέρω,	Deicio, Deduco.
Καταφεύγω,	Confugio.
Κατάφημος,	Famosus.
Καταφιλῶ,	Basio, Osculor.
Καταφιμῶ,	Conticisco.
Καταφλέγω,	Oburo, Exuro, Inflammo, Aduro, Conflagro.
κατάφλεξις,	Combustio, Incensio.
Καταφλυαρῶ,	Obgannio.
Καταφορὰ,	Invectiva.
καταφορικὸς,	Invectivus.
Κατάφρακτος,	Catafracta.
καταφρονηθεὶς,	Spretus.
Καταφρόνησις,	Despectio, Contempcio Contemptus.
καταφρονητὴς,	Contemptor, Spernulis, Contumax.
καταφρονῶ,	Contemno, Sperno, Asperno.
Καταφύγιον,	Perfugium, Confugium, Refugium.
Καταφύτευσις,	Complantacio.
καταφυτεύω,	Complanto.
Καταχαράσσω,	Cancello.
Καταχέω,	Profundo. (bet.
Καταχθόνιοι,	Inferi. singulare non ha-
Κατάχρησις,	Abusio, Usurpacio.
Καταχρίω,	Oblito.
Καταχρῶμαι,	Abutor, Usurpo.
Κατάχυμα,	Profusio.
Καταχωννύω,	Obruo.
Καταψεύδομαι,	Commencior.
Καταψηφίζομαι,	Decerno.
Καταψήχω,	Mulceo, Permulceo, Demulceo, Frico.
Κατάψυξις,	Perfrictio.
καταψύχω,	Perfrigeo.
Κατέαγμα,	Fragmentum.
κατέαξις,	Confractio.
κατεάσσω,	Frango, Infringo.
Κατεγγυημένη,	Desponsa, Sponsa.
κατεγγυῶ,	Spondeo.
κατεγγυῶ πρὸς γάμον,	Despondeo.
κατεγγυητικὰ,	Sponsalia.
κατεγγυῶμαι ἐν πράγματι,	Vador.
Κατεικονίζω,	Imaginor.
Κάτελθε,	Descende.
Κατ' ἐμοῦ,	Contra me, Adversus me
Κατ' ἐναντίον,	Adversus, Contra.
Κατενέγκω,	Defero.
κατενεχθεῖσα,	Delata.

κατενεχθὲν, πεσὸν,	Dejectum.
Κατ' ἐξȣσίαν,	Licencius.
Κατεπαγγελία,	Promissio.
Κατεπείγω,	Urgeo, Compello.
Κατ' ἐπιθυμίαν,	Per desiderium.
κατεπιθύμιος,	Desiderabilis.
Κατερυπωμένον,	Semirutum.
Κατέρχομαι,	Descendo.
Κατεσθίω,	Comedo, Exedo, Abligurio, Devoro.
Κατεστρωμένος,	Prostratus.
Κατεσχέθη,	Tentus est.
Κατ' ἔτος,	Quotannis.
κατ' εὐθὺ,	Directe.
κατευθύνω,	Dirigo.
Κατευόδωσις,	Prosperacio.
Κατευτελίζω,	Adnichilo.
Κατεύχομαι,	Inprecor.
κατευχὴ,	Inprecacio.
Κατ' εὐχὴν,	Ex voto.
κατ' εὐχὴν ἐπαγγέλλομαι,	Voveo.
Κατεχόμενος,	Tentus.
κατέχω,	Teneo, Detineo, Contineo, Obtineo.
Κατηγορία,	Accusacio.
κατήγορος,	Accusator.
κατηγορῶ,	Accuso, Crimino, Defero nomen.
Κατημαξευμένη,	Pervolgata.
Κατήνα,	Catella.
Κατήνεγκεν,	Deprompsit.
Κατ' ἰδίαν,	Seorsum, Privatim, Secretim.
Κατηρτισμένος,	Constructus, Instructus.
Κατηφὴς,	Obstitus, Mestus.
Κατιθύνω,	Derigo.
Κατισχύω,	Convalesco.
Κατ' ἴχνος,	Evestigio.
Κατοδύρομαι,	Defleo.
Κατοίκησις,	Habitacio, Habitatus, Domicilium.
κατοικητήριον,	Habitaculum.
Κατοικίδιος θεὸς,	Lar.
Κάτοικος,	Habitator.
κατοικῶ,	Habito, Incolo.
Κατοιχόμενος,	Decessor.
Κατ' ὀλίγον,	Paulatim, Paulisper, Parumper.
Κατολισθὼν,	Conlapsus.
Κατομβρία,	Dilubium.
Κατ' ὄναρ,	Per visionem.
Κατόπισθεν,	Postsecus.
Κατοπτεύω,	Despicio, Speculor, Pervideo, Perspicio.
κατόπτευσις,	Inspectio.
Κάτοπτον, τὸ πολυέψητον,	Tostatum.

Κάτοπτρον,	Speculum.
Κατορθῶ,	Corrigo.
κατόρθωσις,	Correctio, Inpetracio.
κατορθώματα,	Fortia facta, Res gestæ.
Κατόρυξις,	Defossio.
κατορύσσω,	Confodio, Defosso.
Κατοχὴ, ἡ ἀπὸ νόμων,	Possessio.
κατοχὴ, ἡ διὰ χειρὸς,	Detencio, Retencio.
κάτοχος,	Mandalus.
Κατȣρῶ,	Comniaio, Urinam facio.
Κάττα,	Catta.
Κατυλάσσω,	Oblatro.
Κατυφίημι,	Prævaricor.
Κάτω,	Infra, Imo, Deorsum.
Κατώρυξ,	Propago.
Κατώτερος,	Inferior.
κατωτέρω,	Inferius.
κατώτατος,	Imus, Imfimus.
κατωτάτω,	Imo.
Κατωφερὴς τόπος	Proclivus, Descensus, Clivosus.
κατωφερὲς,	Declivum, Proclivum, Depressum.
κατωφερὴς, ὁ ἄσωτος,	Salax, Libidinosus.
Καῦκα,	Patera.
Καυλὸς,	Caulus.
Καῦμα,	Estus.
καυματηρὸς,	Estivus.
καυματȣμαι,	Estuo.
καυματώδης,	Estuosus.
καῦσις,	Ardor.
καύσιμος,	Arsibilis, Cremabilis.
καῦσις νεκρῶν,	Bustuarium, Usterna.
καυστὴς νεκρῶν,	Bustuarius.
καυσώδης,	Torrida.
καύσων,	Ardor.
καυτὴρ,	
καυτηριάζω,	Ex
Καύχημα,	Exultacio, Gloriacio.
καυχῶμαι,	Glorior.
Καχλάζω,	Scaturio.
καχλάζων,	Scatens.
καχλασμὸς,	Scaturigo..
Κέγχρος,	Milium.
κεγχρὶς, εἶδος ἱέρακος μικρȣ,	Titiunculus.
Κέδρος,	Cedrus.
Κείρω,	Tondeo.
Κεῖμαι,	Jaceo.
κειμήλιον,	Cimelium.
Κεκακωμένος,	Adflictus.
Κεκαρωμένος,	Sopitus.
Κεκμηκὼς,	Fessus, Lassus, Fatigatus.
Κεκοσμημένος,	Ornatus, Comptus, Decoratus.
Κεκραμένος,	Temperatus.
Κεκρυμμένον,	Obductum, Occultum, Celatum.

κεκρύφαλον,	Reticulum.
Κέλευσις,	Jussio, Jussus.
κελευστὴς,	Jussor.
κελεύω,	Jubeo.
Κελλάριος,	Penuarius.
κελλάριον,	Penum.
κελλαρικὸν,	Penarium.
Κενόδοξος,	Vanæ gloriæ.
κενοδοξία,	Vana gloria.
κενολόγος,	Vaniloquus.
κενολογία,	Vaniloquium.
κενὸς,	Vanus, Inanis, Cassus.
κενὸν,	Vanum, Vacuum, Inane.
κενότης,	Inanitas.
Κένταυρος,	Centaurus.
κέντημα,	hic Punctus.
κέντησις,	Punctio.
κεντρίζω,	Stimulo, Pungo.
κεντρισμὸς,	Stimulacio.
κέντρον,	Stimulum, Stimulus.
κέντρον,	Acumen.
κέντρον κηφῆνος,	Aculeus.
κέντρον ἐν πτέρνῃ ἱππέως,	Calcar.
κεντῶ,	Pungo.
Κενῶ,	Vacuo, Evacuo, Evanesco.
κενῶς,	Vane.
κένωσις,	Inanitus.
Κέπφος, ὄρνεον,	
Κεραία,	hic Apex.
Κεραμεὺς,	Figulus, Tegularius.
κεραμὶς,	Tegula.
κεραμεῖον,	Figulina.
κεράμιον,	Orcium, Amphora.
κέραμος φωταγωγὸς,	Transenna.
κεραμοποιὸς,	Figulus, Tegularius.
Κέρας ζώȣ,	Cornu. pluraliter tantum declinatur.
κέρας πλοίȣ,	Antemna.
κέρας τȣ̃ πολέμȣ,	Cuneus.
Κεράσιον, ὀπώρα,	
Κέρασον,	Misce.
Κεραστὴς,	Cornutus.
κεραταύλης,	Cornicen.
κερατίζω,	Cornu peto.
κεράτιον,	Siliqua.
κερατίνη,	Cornua.
κερατοποιὸς,	Cornificus.
κερατόπους,	Cornipes.
Κεραυνὸς,	hoc Fulmen.
κεραυνοβόλιον,	Bidentale.
κεραυνοβόλιον ἡμερινὸν,	Fulgurium.
κεραυνοβόλιον ἀπὸ πρωῒ νυκτερινὸν,	Fulgur submanum.
κεραυνόβλητος,	Attonitus.
κεραυνῶ,	Fulmino.

κεραυνωθεὶς,	Tactus. Virg. lib. Bucolicω̃n, De celo tactas quercus.
Κερδαίνω,	Lucrifacio, Lucror.
κερδητικὸς,	Lucrosus.
κέρδος,	Lucrum, Compendium.
κερδύφιον,	Lucillum. diminutive.
Κερκὶς θεάτρȣ,	hic Cuneus.
κερκὶς ποδὸς,	hic Radius.
κερκὶς σίτȣ,	hic Radius.
κερκίδιον,	hic Radiolus.
Κερκοπίθηκος,	Cluria, Simia.
κέρκωψ, ζῶον,	Hasder.
Κέρμα,	Es.
Κεστὸς,	Vertonica.
Κεφαλὴ,	hoc Caput.
κεφαλικὴ τιμωρία,	Capitale.
κεφάλαιον,	Capitulum, Summa.
κεφάλαιον, ἐπὶ δανείȣ,	Sors, Summa.
κεφάλαιον, γραφεῖον,	Capitulare.
κεφαλαλγία,	Capitis dolor.
κεφαλῆς ἀποτομὴ,	Decapitacio, Decollacio
κεφαλικὸς,	Capitalis.
κεφαλικὸν,	Capitale.
κεφαλόδεσμος,	Frontale, Capitale.
κέφαλος, ἰχθὺς,	Capito.
Κεχαρακωμένος,	Vallatus.
Κεχαρισμένον,	Gratum, Gratuitum.
κεχαρισμένως,	Gratuitu.
Κεχαριτωμένος,	Facetus.
Κεχειριδωμένος,	Manicatus.
Κεχολωμένος,	Iratus, Infestus.
Κεχορηγημένος,	Prebitus.
Κεχορτασμένος,	Saturatus.
Κέχρημαι,	Commodo.
Κεχρισμένος,	Oblitus.
Κεχρωσμένος,	Coloratus.
Κεχυμένος,	Fusus.
Κεχωρισμένος,	Segregatus, Divisus, Secretus, Separatus.
κεχωρισμένως,	Seorsum, Segregatim, Secrete, Separatim.
Κηδέα,	hoc Funus.
κηδεῖαι,	Exequiæ.
Κηδεμὼν,	Curator.
κηδεμονία,	Curacio.
κηδεστὴς,	Socer.
κηδέστρια,	Socrus.
κηδευτὴς νεκρȣ̃,	Funerator.
κηδεύω,	Funero.
Κηκὶς,	Galla. plurale non habet.
Κήλη,	Hirnia.
κηλήτης,	Hirniosus.
Κηλὶς, ὁ σπῖλος,	Macula
κηλιδωτὸς,	Maculosus.
Κηλὼν, ὁ ἐπιβαίνων ἵππος,	Admissarius.

Κηλώνιον,	Ciconia, Tolleno.
Κῆπος,	Hortus.
κηπωρὸς,	Ortulanus.
Κῆρα. ἰχθὺς,	
Κῆρες, αἱ μοῖραι,	Parcæ.
Κηριάπτης,	Ceriforus.
κήρινος,	Cereus.
κηριολάριον,	Cerilarium.
κηρίον, τὸ κηρόμε-	Favus.
κηρὸς, (λι,	hæc Cera.
κηροπώλης,	Cerarius.
Κήρυγμα,	hæc Prædicacio.
κηρύκιον, ὃ βαστάζουσιν οἱ πρέσβεις,	hic Caduceus,
κηρυκιοφόρος,	Caducifer.
κήρυξ ὁ ὑπὲρ εἰρήνης ἀποστελλόμενος, καὶ τὸ κηρύκιον φέρων,	Caductor.
κήρυξ,	Preco.
κήρυξ θαλάσσιος	Murex, Bucinus.
κήρυξις,	Preconium.
κηρύσσω,	Precono, Prædico.
Κηρῶ,	Cero.
κήρωμα,	Ceroma.
Κητὶς,	Pistrix. de belua.
Κηφὴν,	Fucus.
Κιβωτὸς,	Cista, Arca.
κιβώτιον,	Arcula.
Κιθάρα,	Cithara.
κιθαρὶς,	Fidicen.
κιθαρίζω,	
Κιμωλία,	Creta, Sarda.
Κινάρα,	hic Carduus, Carix. -& carice pastus acuta.
Κίνδυνος,	hoc Periculum.
κινδυνεύω,	Periclitor.
Κίνησις,	Motus, Mocio.
κίνησις δικαστικὴ,	Conmocio.
κίνησις γῆς,	Terræ motus.
κινητὸν,	Movile.
κινηθεῖσα, ῥιφθεῖσα	Incita. Virgil. (habet.
Κινάβαρις,	hoc Minium. plurale non
Κινάμωμον,	Cinamomum.
Κινούμενον,	Movile.
κινῶ,	Cio, Moveo.
κινῶ, ἐνάγω.	Expacior.
Κιονὶς, ἐπιστήλιον,	Columella.
κιονὶς, ἡ τοῦ ἀνθρώπου,	Uva, Columella.
Κίρκος,	Falco.
Κιρνῶ,	Misceo, Misco.
Κιῤῥὸς,	Rubeus.
Κίρω,	Tondeo.
Κίσσα, ὄρνεον,	Pica.
Κισήριον, Κίσηρις,	Pumex.
κισηρίζω,	Pumico.
Κισσὸς,	Hedera.
Κισσῶ, ἐπιθυμῶ,	Gestio.

Κίστη,	Arca, Cista.
Κίτριον,	Citrium.
Κίχλα,	hic Turdus.
Κιχρῶ,	Commodo.
κιχρῶμαι,	Commodor.
Κίων,	Columna.
Κλαγγὴ σάλπιγ-	Clangor.
Κλάδευσις, (γος,	Amputacio.
κλαδευτὴς,	Putator.
κλαδεύω,	Puto.
κλαδίον,	Ramulus.
κλάδος δάφνης,	Verbena.
κλάδος ἐλαίας,	Verbena.
κλάδος μυῤῥίνης,	Verbena.
κλάδος δένδρων περικεχυμένος,	Appendix.
κλαδοειδὴς,	Ramosus.
κλαδευτὴς,	Frondator, Putator.
κλαδεύω ἀμπέλους,	Sarpo.
Κλαίω,	Ploro.
Κλάνιον, βραχιόλιον γυναικὸς,	hæc Viriola.
Κλάσμα,	Fragmen.
κλάσμα παγετοῦ	Crusta.
κλάστης,	Fractor.
Κλαυθμὸς, (ου,	Comploracio, Fletus.
κλαυθμὸς παιδί-	Vagitus infantis.
κλαυθμηρισμὸς,	Vagitus.
κλαύσιμος,	Flebilis.
Κλειδίον,	Clavis.
κλειδοποιὸς,	Clostrarius.
κλεῖθρον,	Claustrum, Clostrum.
κλεὶς,	Clavis.
κλείω,	Cludo, Obsero.
Κλεπτάριον,	Furunculus.
κλέπτης,	For, Involator.
κλέπτης χρημάτων δημοσίων,	Depeculator.
κλέπτρια,	Foronia.
κλέπτω,	Furo, Involo.
Κληδονίζομαι,	Ominor.
κλήδων,	hoc Omen, Opinio.
Κλῆθρον, δένδρον,	Ornus, Alnus.
Κλῆμα ἀμπέλου,	hæc Vitis.
κλῆμα ξηρὸν,	Sarmentum.
κλῆμα τὸ βότρυς ἔχον,	Palmes.
Κληρονόμος,	Heres.
κληρονομία,	Hereditas.
κληρονομαῖος,	Hereditarius.
κληρονομῶ,	Heres fio.
κλῆρος,	hæc Sors.
κληροῦμαι,	Sorcior.
κληρουχία,	Sortitus.
κλήρωσις,	Sortitus.
κληρῶ,	Sorcio.
Κλῆσις,	Citacio, Invitatus, Vocatus, Vocacio.

κλητὸς,	Vocatus.
κλητικὴ,	Vocativus.
κλητικὸν,	Vocatorium.
κλήτωρ,	Invitator.
Κλίβανος,	Clibanus.
Κλίμα,	Regio, Pagus, Tractus.
Κλίμαξ,	Scala.
κλιμακεὼν,	hoc Scalarium.
Κλινάριον,	Lectulus.
κλίνεται,	Inflectitur, Declinatur.
κλίνη,	hic Lectus.
κλινικὸς,	Clinicus.
κλινοποιὸς,	Lectarius.
κλίνω,	Declino, Inclino.
κλίσις,	Declinacio.
Κλοιὸς,	Boia, Eculeum.
κλοιὸν περιτίθημι	In boia
Κλοπὴ,	hoc Furtum.
κλοπὴ πολιτικῶν χρημάτων,	Peculatus.
κλοπιμαῖος,	Furtivus.
κλοπιμαῖον,	Furtivum.
κλοπιμαίως,	Furtim.
Κλύδων,	Estus, Gurges, Unda.
κλύζω,	Luo.
κλυστὴρ,	Clustrum.
Κλυτὴ,	Alma.
κλυτὸς,	Inclitus.
Κλῶ,	Frango.
Κλωβὸς,	Cavea.
Κλώθω,	Torqueo.
Κλῶνες, τὰ ἄκρα τῶν δένδρων,	Verbenæ.
κλωνίον,	Ramulus.
κλῶνος,	Ramus.
Κλωστὸν,	Tortum.
κλωστὴρ,	
Κλὼψ,	Fur.
Κνάπτω,	Polio.
κνάφαλον,	Tomentum.
κναφεὺς,	Fullo.
κναφεῖον,	Follonium.
Κνέφας,	Crepusculum.
Κνήθω,	Scalpo.
Κνήμη,	Sura, Tibia.
κνημὶς,	Ocrea.
Κνησμὸς,	Prurigo.
Κνὶς, κνιδὸς,	Urtica.
Κνίσα,	hic Nidor.
Κνίστριον,	Acucla, Scaplum.
Κόγχη,	Conscapula.
κογχυλευτὴς,	Murilegulus.
κογχύλιον,	Murex.
Κόδρα,	Codra, Quadra.
Κοιλαίνω,	Curvo, Cavo.
κοιλὰς,	Caverna, Convallis.
κοίλη,	Curva, Cava.
Κοιλήπατα ὄρνιθος	Gequaria.
Κοιλία,	Venter.

κοιλία ἡ ἔσω,	Alvus.
κοιλία χοίρου,	Aqualicum.
κοιλίδιον ἐκζεστὸν,	Aqualiculum.
κοιλιόδεσμος,	Ventralis.
Κοῖλος,	Cavus.
Κοιμῶμαι,	Dormio.
Κοινῇ, ἐπίρρημα,	Communiter.
κοινὴ, ὄνομα,	Communis.
κοινόβιος,	Consors.
κοινοβιότης,	Consorcium.
κοινολογοῦμαι,	Communico.
κοινὸς,	Communis.
κοινωνία,	Communicacio, Societas.
κοινωνίαν διαλύω,	Dissocio.
κοινωνὸς,	Socius.
κοινωνοποιῶ,	Socio.
κοινωνοποιεῖν,	Communicare.
κοινωνῶ,	Communico.
κοινωφελὴς,	
Κοίτη,	hoc Cubile.
κοιτὼν,	hoc Cubiculum.
κοιτωνίτης,	Cubicularius.
Κόκκινον,	Ruseum.
κόκκος,	Bacca, hoc Granum.
κόκκος σίτου,	Granum.
κόκκος, βάμμα,	Vermicula, hoc Coccum.
Κοκκύζει,	Cantat.
κοκκύμηλον,	Prunum.
κόκκυξ, ὄρνεον,	Cuculus.
κόκκυξ, ἰχθὺς,	
Κολάζομαι,	Plector. (ceo.
κολάζω,	Crucio, Punio, Coher-
Κολακεύω,	Blandio, Adulo, Adsector
κολάκευμα,	Blandicium.
κολακία,	Ambitus, Blandimentum, Adulacio, Delinimentum, Decepcio.
κολακίαι,	Blandicia.
Κολάπτω,	Cudo.
Κόλασις,	Cruciatus, Supplicium, Animadversio.
κολαστὴς,	Punitor.
Κόλαξ,	Adulator, Blandus.
Κόλαφος,	Colafus.
κολαφίζομαι,	Colaficor.
Κολλάριον,	Collarium.
Κόλλα,	Glutum, Glutis.
κόλλημα,	Glutinamentum.
κόλλησις,	Concinnatura.
κολλητήριον,	Glutinatorium.
κολλητὴς,	Glutinator.
κολλητὸς,	Concinnus.
Κολλυβιστὴς,	Nummularius, Collybista.
Κολλύριον ἰατροῦ,	Collurium.
Κολλῶ,	Glutino.
κολλῶμαι,	Hereo.

Κολόβιον,	Colobium, Subicula.
Κολοβὸς. ὁ κονδὸς,	Curtus.
κολοβὸς. ὁ μέρος τȣ̃ σώματος ἀφῃρημένος.	Mutilus, Truncus.
κολοβῶ,	Verebio.
Κολοιὸς,	Graculus.
Κολοκασία,	Colocasia.
Κολόκυνθα,	Cucurvita.
Κολοφωνία,	Resina.
Κόλπος,	Sinus.
Κολυμβὰς ἐλαία,	Colymbas, Granea.
κολυμβήθρα,	Piscina, Natatura.
κολυμβητὴς,	Natator.
κολυμβητὴς, δύτης,	Urinator.
κολυμβῶ,	Nato.
Κόμαι τῶν κεροτάφων,	Anciæ. singulare non habet.
Κόμαρος,	Arbutus.
Κόμβος,	Nodus.
κομβῶ,	Nodo, Necto.
Κόμη,	Coma, Cæsaries.
κόμη ἵππου,	Juba.
Κομιδῆ, πάνυ,	Perquam, Valde, Admodum.
κομίζω,	Porto, Veho, Fero.
Κομίτης ἀστὴρ,	Capillatus.
Κόμπος,	Strepitus.
κομπῶ,	Strepo, Strepito.
Κομψὸς,	Scitus, Bellus, Facetus. mulier commoda & faceta est.
κομψότερος,	Magis bellus.
κομψότατος,	Bellissimus.
Κομῶ,	Como.
Κόνδυλος,	Colafus.
κόνδυλος ποδὸς ἢ χειρὸς,	hoc Talatrum.
Κονδὸς,	Curtus.
Κονία ἄσβεστος,	Calx.
κονία, ἡ τέφρα,	Pulvis.
κονίασις,	hoc Tectorium.
κονιατὴς,	Dealbator, Albinus, Tector.
Κόνιδες,	hi Lendes.
Κονιορτὸς,	Pulver, Pulvis. plurale non habet.
κονιορτώδης,	Pulverulentus.
Κόνις,	Ciner, Cinis.
κονιῶ,	Decalco, Albo.
Κοντὸς,	Pertica, Sudis, Camax.
Κοπανιστήριον,	Battuarium.
κόπανον,	Bactulum.
κόπεον,	Frustum.
Κοπετὸς,	Plangor, Planctus. --ad sidera tollunt Planctus.
Κοπίδερμος,	Copidermus.
κοπὶς, ἡ μάχαιρα	Cultrum.
Κοπιῶ,	Laboro.

κόπος,	Lassitudo, Fatigatus.
Κοπρία,	Stercus.
κοπρίζω,	Stercoro.
κόπρινος,	Stercoreus.
κοπρισμὸς,	hoc Stercidium.
κόπρος,	Fimus, Stercus.
κοπροθέσιον,	Sterculinium.
Κόπτομαι,	Plango.
κόπτω, τέμνω,	Cedo, Præcido, Succido, Incido.
κόπτω, λύω,	Tundo.
Κοπῶ,	Lasso.
κόπωσις,	Lassitudo.
Κόραι ὀφθαλμοῦ,	Pupi.
Κοράλλιον,	Margella.
Κόραξ,	Corvus.
κόραξ σιδηροῦς θύρας,	Uncinus, Repagulum.
Κορδύλη,	Tuber.
Κορεννύω,	Saturo.
Κόρη,	Puella.
κόρη ὀφθαλμοῦ,	Pupulla, Pupus.
Κορίαννον,	Coriandrum.
Κορίζω,	Cimico.
κόρις,	Cimex.
Κορμὸς ξύλου,	Codex, Caudex.
κορμὸς ἀνθρώπου,	Truncus.
Κόρος,	Satura, Sacietas, Sacies.
Κορυδαλὸς,	Sculpicia, Bardalia.
Κόρυζα,	Ravis.
Κορύπτει,	Arietat, Cornu petit.
Κορυστὸς μόδιος,	Cumulatus.
Κορυφαῖος,	Auctor, Princeps.
κορυφὴ ἀνθρώπου,	Apex, vertex.
κορυφὴ ὄρους,	Cacumen.
Κορώνη,	Cornix, Cornicula.
Κόσκινον,	Cribrum.
κοσκινοποιὸς,	Cribrarius.
Κόσμησις,	Ornatus, Ornamentum.
κοσμητήριον,	Scoba.
κοσμήτης,	Ornamentarius, Ornator.
κοσμητικὸς,	Ornamentarius.
κοσμήτρια,	Ornatrix.
κόσμια γυναικὸς,	Ornamenta.
κοσμικὸς,	Secularis.
κόσμιος,	Decorus, Ornatus.
κόσμιον,	Ornatum, Ornamentum.
κοσμιότης,	Decus.
κόσμος,	Decus, Ornatus.
κόσμος γυναικὸς	Ornamentum.
κόσμος ὁ τȣ̃ παντὸς,	Mundus, Orbis.
κοσμοκράτωρ,	Mundi rector.
κοσμῶ,	Condecoro, Orno, Decoro.
Κόσσυφος,	Merulus.
Κοττίζω,	Aleam ludo.
κοττιστὴς,	Aleator, Aleo.

κοττισμὸς,	Alor.
Κοτύλη ἀνθρώπου,	Coxa.
κοτύλη, μέτρον,	Cotula, Cyathus.
Κουϐιὸς, ἰχθὺς,	Cubius.
Κουϐούκλιον,	Cubicula, Conclave.
Κούκκουμος,	hæc Cucuma.
Κούννιον, τὸ σύστημα,	Cuneum. --densi cuneis se quisque coactis Agglomerant.
Κουρὰ,	Tonsura, hoc Tonsum.
κουρεὺς,	Tonsor.
Κουρῆτες, οἱ περὶ τὸν παιάνα,	Indigites, Corybantes.
Κούριον,	Tonstrina, Tonstrinum, Tonsorium.
Κουφίζω,	Levo, Relevo.
κουφισθῆναι ποιῶ,	Levifacio.
κούφισμα,	Levamen.
κοῦφον, τὸ ἐλαφρὸν,	Leve.
κοῦφον, τὸ μηδὲν ἔχον,	Vanum.
κουφότης,	Levitas, Vanitas.
Κόφινος,	Corbes, Corbula, Qualus, Corbis.
Κοχλάζει,	Scaturit.
Κόχλαξ, ὁ λίθος,	Glarea.
Κοχλιάριον,	Cochliarium, Ligula.
Κοχλίας,	Cochilia, Coclea.
κόχλος,	Concha.
Κραδαίνω,	Libro, Corusco, Crispo, Vibro.
Κράζω,	Clamo.
κρακτικὸς,	Clamosus.
Κρᾶμα,	Temperatum, Mixtum.
Κράμϐη,	Brassica.
Κρανέα, δένδρον,	Colurnum, Cornus.
Κράνειον,	hæc Calbaria.
Κρᾶσις,	Mixtum.
Κράσπεδον,	Fimbria, Lacinia.
Κρατὴρ,	Cratera.
κρατῆρος εἶδος,	Cantharus.
Κρατητικὸς,	Tenax.
Κράτιστοι,	Optimates. singulare non habet. dicitur & Opti-
κράτος,	hoc Imperium. (mas.
κρατῶ,	Teneo.
Κραυγάζω,	Vocifero, Clamo.
κραύγασος,	Clamosus.
κραυγὴ,	Clamor.
κραυγὴ ἀγροίκων	Ejulatus, Jubilatus.
Κρεάγρα,	Exemplum, Arpago.
κρεάδιον,	Carnicula.
κρέας,	Caro.
Κρεῖσσον,	Melius, Pocius.
κρείσσων,	Melior, Pocior, Præstancior.
κρείττων εἰμὶ,	Præsto.
Κρέμαμαι,	Pendeo.

κρεμάμενος,	Suspensus.
κρεμαστὸς,	Pensibilis.
κρεμασία,	Suspendium.
κρεμάστρα,	hoc Carnalium.
κρεμαστὴρ κρεῶν,	Carnarius.
κρεμαστὴρ οἰκοδό-	Perpendiculum.
κρεμαστὸν, (μυ,	Pensibile.
κρεμνῶ,	Suspendo.
Κρεοκοπῶ,	Lanio.
κρεοπώλης,	Lanio.
κρεοπωλεῖον,	Laniatorium, Macellus.
Κρεπάλη,	Crapula.
Κρεὼν, ὁ τόπος,	Carnarium.
Κρήδεμνον,	Mitra.
Κρημνὸς,	Præceps rupes.
κρημνώδης,	Præceps.
Κρήνη, ἡ πηγὴ,	Laccus.
Κρηπὶς,	Crepido, Margo. Soccus
Κριθὴ,	Hordeum.
Κρίκελλος,	Circulus.
Κρίμα,	Judicium.
Κρίνον, τὸ ἄνθος,	Lilium.
Κρίνον, δίκασον,	Judica.
κρίνω,	Censeo.
κρίνω, δικάζω,	Judico.
Κριομαχῶ,	Arieto.
κριὸς,	Aries.
Κρίσις,	Judicacio, Judicium, Examen.
Κρίσσος,	Varex, Varica.
κρισσώδης,	Varicosus.
Κριτὴς,	Judex.
κριτήριον,	Judicium, Examen.
Κρόκη,	Trama, Subtegmen.
Κρόκος,	hoc Crocum. plurale non habet, & est neutrum.
κροκοειδὴς,	Lutea.
κροκοειδὲς,	Croceum, Luteolum.
Κροκὶς,	hic Floccus.
Κρόμυον,	hæc Cepa.
Κρόνια,	Saturnalia. singulare non habent.
κρόνος,	Saturnus.
Κροταλισμὸς,	Plausus.
κρόταλον,	Plaustrum.
Κροταφιστὴς,	Percussor.
κρόταφοι,	hæc Tempora. singulare non habent.
Κρότος,	Plausum, Plausus.
κροτῶ,	Crepito, Plaudo.
Κρότων, φθεὶρ,	Ricinus.
Κρουνὸς,	Fluor, Tubus.
Κρούω,	Ferio, Percucio, Pulso.
Κρύος,	Frigus.
Κρυπτὴ,	Occulta, Crypta.
κρυπτήριον,	Latibulum.
κρύπτομαι,	Occultor.
κρυπτὸς,	Occultus.
κρύπτω,	Celo, Occulto, Condo.

Κρύσταλλος,	Crystallum, Glacies.
Κρύφα,	Occulte.
κρυφιμαῖος,	Latebrosus, Occultus.
κρυφαίως,	Occulte.
Κτεὶς,	Pectina.
κτεὶς κναφικὸς,	Remaceus.
κτενίζω,	Pectino.
κτένιον,	Pectina, Pectis, Pecten.
κτενιστὴς,	Pectinator.
Κτῆμα,	Predium, Fundus, Pos-
κτηματοφύλαξ,	Saltuarius. (sessio.
Κτῆνος,	Jumentum.
κτηνοστάσιον,	Jumentarium.
κτηνοτρόφος,	Jumentarius.
Κτησάμενος,	Adeptus, Indeptus.
κτῆσις,	Possessio.
κτητικὸν,	Possessivum.
κτήτωρ,	Possessor, Bonorum pos-
Κτίζω,	Creo, Condo. (sessor.
κτίσις,	Creatura.
κτίστης,	Conditor, Creator.
Κτύπος,	Fragor, Strepitus.
κτυπῶ,	Strepo, Strepito.
Κτῶμαι,	Adipiscor, Possideo.
Κύαθος,	Cyathus, Cotula.
Κύαμος,	Faba solida.
Κυανοῦν,	Cerulum, Ferrugineum, Claucum.
Κυβέρνησις,	Gubernacio.
κυβερνήτης,	Gubernator, Magister navis.
κυβερνῶ,	Guberno.
Κυβευτὴς,	Aleator.
κυβεύω,	Aleo, Aleam ludo.
κυβεία,	Alea.
Κυδώνιον μῆλον,	Cydonium malum.
Κύημα ἰχθύος,	Ovum piscis.
Κυκλάμινος,	
κυκλὰς, ἡ περὶ τὴν χλανίαν πορφύρα κύκλῳ,	Limbus.
κυκλεύω,	Circumeo, Lustro, Circuo, Ambio.
κύκλοθεν,	Circuitu.
κύκλος,	Circuitus, Orbis.
κυκλῶ,	Circundo.
κύκλῳ, ἐπίρρη-	Circum.
Κύκνος, (μα,	Olor.
Κύλινδρος,	Volutarium.
Κύλιξ, ποτήριον,	hic Calix.
Κυλίω,	Roto, Volvo, Voluto.
κυλίομαι,	Roto. Virg. -- qua saxa rotancia late Intulerat torrens.
Κυλλὸς,	Mancus.
κυλλοποδίων,	Mulciber.
Κῦμα,	Fluctus.
κυμαίνομαι,	Fluctuo, Estuo.
κυματηρὸς,	Fluctuosus.

κυματοῦμαι,	Fluctuor.
Κύμβαλον,	Cymbalum
Κύμινον,	Cyminum.
Κυνάγχη,	Angina.
κυνόμυια,	Musca canina.
κυνάνθρωπος,	Versipillo.
κυνηγεσία,	Venatus.
κυνηγέσιον,	hæc Venacio.
κυνηγέτης,	Venator.
κυνηγετικὸν δίκτυον,	Plagula, Retium.
κυνηγετῶ,	Venor.
κυνόδους,	Caninus.
κυνίσκος θαλάσσιος,	Canicula.
κυνόροδον,	Ligustrum.
κυνὸς οὐρὰ,	Canis cauda.
κυνὸς ἀνατολὴ,	Sirius.
κυνὸς ἀπειλὴ ὅτε ὑλακτεῖ,	Hirric
Κυπάρισσος,	Cupressus.
κυπαρισσὼν,	Cupressetum.
Κύπειρον, βοτάνη,	Siler.
Κύπτω,	Vergo, Cevo, Inclino.
Κύριον,	Proprium.
κυριολεξία,	Proprietas.
κύριον, βέβαιον,	Ratum.
κυριότης,	Dominatus.
κυρίως,	Proprie.
Κυρτὸς,	Gibberosus.
Κυρῶ,	Decerno, Sancio.
κύρωσις,	
Κύσσος,	Cunus.
Κύστις, ἡ φύσσα,	Vesica.
Κύτις,	Cista.
κῦτος τῆς νεὼς,	Alveum.
Κυφὸς,	Cebulus.
Κυψέλη μελισσῶν	Favus alvearium.
Κύων,	Canis.
κύων θαλάσσιος,	Canis marinus.
κύων ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ,	Sirius.
Κωβιὸς, ἰχθὺς,	Cobius.
Κώδιον,	Pellis.
Κώδων,	Tintinabulum.
Κῶλον ἀνθρώπου,	Artus, Internodium.
κῶλον ἀλόγου,	
Κώλυμα,	Prohibitum, Interdi-
κωλυτικοὶ,	Prohibendi. (ctum.
κωλυτικὸς,	Arcivus.
κωλυτικὸν,	Prohibitorium.
κωλύω,	Veto, Prohibeo, Arceo.
Κωμάζει,	Comisatur.
Κώμη,	Villa, Castellum, Vicus.
κωμηδὸν,	Vicatim.
κωμήτης,	Vicanus.
κωμικὴ χάρις,	Facetia.
κωμόπολις,	Opidum, Conciliabulum.
Κῶμος,	Comisatum, Comisacio.
Κωμύδριον,	Villula.

Καμῳδὸς;	Comœdus.
Κώνειον,	Cicuta.
Κῶνος,	Nucleus.
κωνοφόρος,	Cunifer.
Κώνωψ,	Culix.
κωνώπιον,	Culiculus.
Κώπη,	Remus, Tonsa.
κωπηλάτης,	Remigis, Remix.
κωπηλασία,	Remigium.
κωπηλατῶ,	Remigo.
Κωτιλία,	Ambitus, Adulacio.
κωτιλίαι,	Blandiciæ. singulare non habet.
Κωφὸς,	Surdus.

Λ

Λάϐε,	Accipe.
λαϐὴ,	hoc Manubrium.
λαϐὴ ξίφους,	hoc Capulum.
Λάϐραξ, ἰχθὺς,	Lupus.
Λαγαρὸς,	Laxus.
Λαγῷον κρέας,	Leporina.
Λαγνεία,	Luxoria.
Λάγνος,	Ganeo.
Λάγυνος,	Lacuna.
Λαγχάνω,	Mico.
Λαγὼν,	Ile, Ileum.
Λαγωὸς,	Lepor.
λαγωτροφεῖον,	Leporarium.
Λάθρα,	Clam, Clanculo, Clandestino, Furto.
Λαθραῖον,	Furtivum, Clandestinum.
Λάθυρος,	Cicercula.
Λαιὰ,	Scæva.
Λαίλαψ,	Procella,
Λαίμαργος,	Glutto.
λαιμὸς,	Gula, Guttur.
Λαιὸς,	Scævus.
Λακκάριος,	Laccarius.
Λάκκος,	Laccuna, Laccus, Cisterna.
λακκοποιὸς,	Lacunarius.
Λακτίζω,	Calcito.
λακτιστὴς,	Calcator, Calcitrosus.
Λακῶ,	Crepo.
Λάκων, ὁ θηρευτὴς	Umber.
Λαλιὰ,	Loquela, Elocucio.
λάλος,	Loquax, Argutus, Verbosus.
λαλῶ,	For, Loquor.
Λαμϐάνω,	Accipio, Sumo, Capio, Consequor, Tollo.
Λάμια,	Lamia.
Λάμνα,	Lamella.
Λαμπάδιον,	hæc Facula.
λαμπὰς,	Candelebra, Fax.
λαμπηδὼν,	Fulgor, Splendor, Ardor.
λαμπρὸς,	Clarus, Splendidus.
λαμπρότατος,	Clarissimus, Splendidissimus.
λαμπρότης,	Claritas, Claritudo, Splendor, Candor.
λαμπρύνω,	Clarifico.
λαμπρύνομαι,	Claresco, Candifico.
λαμπρῶς,	Splendide.
λαμπτὴρ,	hæc Candela.
λάμπω,	Niteo, Splendeo, Rutilo
λάμπων,	Fulgens.
Λανθάνω,	Lateo, Deliteo.
λανθανόντως,	Latenter.
Λὰξ,	Calcia, Calx.
Λαξευτὴς,	Lapicidinarius.
Λαὸς,	Populus.
Λάπαθον, λάχανον,	Rumex, Lapathium.
Λαπάρα,	hoc Abdumen.
λαπάρα ἀνθρώπου,	Ilia.
Λάπτω, ἐπὶ κυνὸς,	Lambo.
Λάρδος,	Laridus.
Λάρναξ,	Arca, Riscus.
Λάρος,	Larus, Fulica, Gavia.
Λάρυγξ,	Gula, Guttur, Gurgulio.
Λατομίον,	Lapidicina.
λατομίαι,	hæc Latomia. singulare non habet.
λατόμος,	Lapidicesor.
Λατρεύω,	Servio.
Λάφυρα,	Exubiæ, Spolia, Preda. Exubiæ pluraliter tantum declinantur.
λαφυραγωγὸς,	Predator.
Λάχανον,	Holus.
λαχανάριον,	Holerarium.
λαχανοπώλης,	Holerator.
λαχανοπωλεῖον	Holitorium.
λαχάνων κάμπη	Uruca.
Λαχμὸς,	Micacio.
Λέαινα,	Leæna.
Λεαίνω,	Deleo.
Λέϐης,	Cacabus, Pollumbrum.
Λέγε,	Dicito, Dic.
λέγω,	Dico, For, Memoro, Aio, Sero.
Λεηλασία,	Predacio.
Λεικνίζω,	Vanno, Vannuo.
λεικνάριον,	Vannulus.
λεῖκνον,	Vannus.
Λειμὼν,	Prata.
Λείπει,	Deest.
λείπομαι,	Vincor.
λειποτακτῶ,	Desero.
λειποψυχῶ,	Deficio.
Λεκάνη,	Pelvis.
Λέκτης,	Dicentarius.
λεκτικὸς,	Dicax.

Λεληθότως,	Clam, Furtim.
Λελογισμένος,	Racionabilis.
Λελυμένος,	Solutus.
λελυμένη τοὺς πλοκάμους,	Passa crines.
Λέμβος,	Alveum, Alveus.
Λέξις,	Glossula.
Λεπίζω,	Squameo.
Λεπὶς, ὄφεως ἢ ἰχθύος,	Squama.
λεπὶς, ἀργύρου ἢ χαλκοῦ,	Lamna.
λέπος ὀσπρίου,	Siliqua.
λέπος δένδρου,	Cortex.
Λέπρα,	Lepra, Depetigo.
λεπρὸς,	Leprosus, Depetigiosus.
Λεπτὰ ἔντερα,	hæ Lactes. singulare non habet.
λεπτερέβινθος,	Cicer.
λεπτὴ,	Tenuis, Subtilis.
λεπτὴ δοκὸς,	Asser.
λεπτοκάρυον,	Avellanum, Corilum.
λεπτοκαρύϊνον, ἢ κράνινον,	Colurnum.
λεπτομερὴς,	Minutus.
λεπτομέριμνος,	Scrupulosus.
λεπτὸς,	Exilis, Gracilis, Macer, Tenuis.
λεπτότης, ἐπὶ σώματος,	Tenuitas, Macies.
λεπτότης, ἐπὶ πράγματος,	Subtilitas.
λεπτοῦ δήμου ψήφισμα,	Plebiscitum.
λεπτουργὸς,	Faber tignarius.
λεπτύνω,	Tenuo, Macero, Minuo Extenuo.
Λευκανθίζω,	Albesco, Albeo.
λευκαίνω,	Albo, Albesco, Albeo.
λευκαίνομαι,	Candeo.
λευκαντὴς,	Dealbator.
Λεύκη, τὸ δένδρον,	Populus.
λευκίτης ἱπποδρομίας,	Creta.
λευκόγειος,	Creta, Cretifodina.
λευκοθέα,	Albunea mater, Matuta.
λευκομέτωπος,	Cenedus.
λευκόϊον,	Calta, Viola.
λευκόροδον,	Ligustrum.
λευκὸς,	Albus, Candidus.
λευκότης,	Albor, Candor.
λευκόχρους,	Albianus.
λεύκωμα,	Album.
λευχείμων,	Candidatus.
Λεχὼ,	Puerpera.
Λέων,	Leo.
Λεωφόρος,	Strata, Itiner.
Ληγατεύω,	Lego.
Λήγω,	Decresco, Desino.
Λήθαργος,	Obliviosus.

λήθη,	Oblivium, Obliteratio.
λήθη δίδωμι,	Oblitero.
Λήϊον,	Seges.
Λήκυθος, τὸ βήσιον	Ampulla.
ληκυθοποιὸς,	Ampullarius.
Λῆμα, τὸ φρόνημα,	
Λήμη,	Glama.
Λῆμμα,	Acceptum.
ληπτὴς,	Acceptor.
λῆμψις,	Accepcio, Persecucio.
λημψόμενος,	Laturus.
Ληνοβάτης,	Calcator, Torculator.
ληνὸς,	Torcularium, Torcular.
Λῆξις,	Terminacio.
Λῆρος,	Delirus.
Λήσταρχος,	
ληστεύω,	Latrocinor, Predor.
ληστὴς,	Latro.
ληστήριον,	Latrocinium, Latrunculus.
ληστία,	Latrocinium, Grassatura.
ληστοδιώκτης,	Latroniculator.
Λήστρων,	Latrina.
Λητὼ,	Latona.
Λία, τὰ λάφυρα,	Preda.
Λία, τῇ ἁφῇ,	Levis.
λιαίνω,	Deleo.
Λίαν,	Per, Admodum, Perquam, Valde.
Λίβανος,	hoc Tus.
λιβάνινος,	Turinus.
λιβανωτὸς,	Tureus.
λιβανωτὶς,	Acerra, Turibulum.
Λιβὰς,	Liquor, Uligo.
Λίβυς,	Africanus.
Λίβυρνον, εἶδος πλοίου,	Liburnum.
Λιθάζω,	Lapido.
λιθάργυρος,	Spuma argentea.
λιθαρίδιον,	Lapillus, Gemma.
λιθαστὴς,	Lapidarius.
λιθίασις,	Calculositas.
λίθινος,	Lapideus.
λιθιῶν,	Calculosus.
λιθοβόλος,	Lapidator.
λιθοβολῶ,	Lapido.
λιθογλύφος,	Sculptor marmorarius.
λίθοι οἱ τῶν ὅρων,	Grumi.
λιθοξόος,	Lapidicinarius.
λιθοξοεῖον,	Lapidicina.
λιθοξόου κανὼν,	Amussis.
λιθοπριστὴς,	Serrarius Lapidarius.
λίθος,	Lapis.
λίθος μυλίτης,	Lapis molarius.
λίθος πυρώδης	Silex.
λιθοτομεῖον,	Lapidicina.
λιθουργὸς,	Lapidarius.
λιθώδης,	Lapidosa, Glarea, Scrupeus.
Λικμητήριον,	Ventilamentum, Ventilabrum.
λικμῶ,	Ventilo.

λικνάριον,	Vannulus.
λικνίζω,	Vanno, Vannio.
λίκνον,	Vannus.
λίκνον, βαβαλιστήριον,	Cunabulum.
Λίκτης,	Linctor.
Λίμβος,	Ligurius.
Λιμενάρχης,	Portitor.
λιμὴν,	Portus.
Λιμητὸν,	Luvies.
Λιμνη,	Stagnum, Lacus, Palus, Lacunarium.
λιμνώδης,	Palustris.
Λιμόξηρος,	Famelicus. (bet.
λιμὸς,	Fames. plurale non ha-
Λιμὼν, (νη,	Prata, Pratum.
Λινοζώστης, βοτά-	
λινὸν κυνηγετικὸν,	Retium.
λινοπλόκος,	Linarius.
λινοποιὸς,	Linarius.
λινόσπερμον,	Linisemen.
λινοῦν,	Linteum.
λινουργὸς,	Linio.
λινῦφος,	Linteator, Linitextor.
λινῦχος,	Retiarius.
Λίος,	Levis.
λιότης,	Levitas.
λίον ποιῶ,	Polio.
Λιπαρὸς,	Pinguis.
Λιπογάλακτος,	Lacticularius, Lacticulosus.
Λίπος,	Sevum, Pinguamen, A-
Λιποτάκτης,	Desertor. (deps.
λιποτακτῶ,	Desero.
λιποψυχῶ,	Deficio.
Λιτανεύω,	Lito, Depreco.
λιτὴ, ἡ λιτανία,	Litacio, Precacio.
λιτουργία,	Munificencia, Munium, Functio, Munus.
λιτουργὸς,	Munifex.
Λίτρα,	Libra.
λιτριαῖος,	Libralis.
Λιχὴν,	Impetigo.
λιχηνωτὸς,	Impetigosus.
Λιχμῶμαι,	Lamvo.
λιχνεύομαι,	Ligurio.
λίχνος,	Gulosus, Ligurius, Catil-
Λίχω,	Lingo. (lo.
Λὶψ,	Africus.
Λίψανα,	Reliquiæ. singularia non
Λόβια,	Fasiolia. (habet.
λοβὸς ὀσπρίου,	Siliqua.
λοβὸς ὠτὸς,	Lamna.
λοβὸς ἥπατος,	Fibra, Fiber.
λοβοὶ τῶν σπλάγχνων,	hæ Lactes. singulare non habet.
Λογάδες,	Electi.
λογάδιον,	Ratiuncula.
λογίζεσθαι,	Accepto ferri.

λογίζομαι, ἐνθυμοῦμαι,	Cogito, Ineo consilium, Animadverto, Reor.
λογίζομαι, ὑπολαμβάνω,	Opinor, Arbitror.
λογίζομαι, ἐπὶ λογοθεσίου,	Imputo.
λόγιον,	Eloquium.
λόγιον, ὁ χρησμὸς	Oraculum.
λόγιον, τὸ τοῦ θε-	Pulpitum.
λόγιος, (άτρου,	Disertus, Facundus.
λογιότης, (ας,	Eloquencia. singulariter tantum declinatur.
λογισμὸς διανοί-	Cogitacio, Racio.
λογισμὸν ἔχων,	Racionabilis.
λογισμὸς λογοθεσίου,	Raciocinium.
λογιστὴς,	Curator.
λογίως,	Diserte, Eloquenter, Eleganter.
λογογράφος,	Tabularius.
λογοθέσιον,	Raciocinium.
λογοθέτης,	Raciocinator, Discussor Disputator.
λογοθετῶ,	Raciocinor.
λογοποιὸς,	Tabularius.
λογοποιῶ,	Dictito.
λόγος, ἡ ὁμιλία,	Dictum, Sermo, Racio, Verbum, Oracio.
λόγος ῥητορικὸς,	Oracio.
λόγος τοῦ ἀναλώματος,	Racio.
λόγου ἄξιον,	Operæprecium.
Λόγχη,	Lancia.
λογχοφόρος,	Lanciarius.
Λοιγὸς,	Vimen.
Λοιδορία,	Maledictio.
λοίδορος,	Maledicus.
Λοιμὸς,	Pestilencia, Pestis, Lues.
λοιμοφάγος,	Pestilifer.
λοιμώδης,	Pestilens.
Λοιπαδάριον,	Reliquarium.
λοιπάζω,	Reliquo.
λοιπὰ,	Reliqua, Reliquarum.
λοιπὴ,	Reliqua, Cetera.
λοιπογραφία,	Reliquacio.
λοιπογραφῶ,	Reliquo.
λοιπὸν, ὄνομα,	Ceterum, Reliquum.
λοιπὸν, ἐπίρρημα,	Postsecus, Jam.
λοιπὸς,	Ceterus, Reliquus.
Λοξίας,	Obliloquis.
λοξὸς,	Limus, Obliquus, Transversus.
λοξῶς,	Lime.
Λοπὰς,	Patella, Patena.
Λόπιμα,	Castana.
Λουδοτρόφος,	Lanista.
Λουθρὸς,	Eluvies.
λούομαι,	Elavor.
λουσάμενος,	Lutus.

λȣ̃σις,	Lavacio.
λȣτὴρ,	Labrum.
λȣτηρίσκος,	Labellum.
λȣτρὸν,	Lavacrum, Lavacio.
λȣ́ω,	Lavo.
Λȣ̃φος,	hæc ima, hæc Crista.
Λόφος, ὑψηλὸς τόπος,	Tumulus, Collis.
λόφος, περικεφαλαία,	Crista.
Λοχαγὸς,	
Λοχία,	Puerperium.
Λόχος, παράταξις,	Turma.
λόχος, ἔνεδρα,	Insidia.
Λύδιος,	Laticus.
Λυγὸς,	Vimen.
λυγοπλόκος,	
Λὺξ, θηρίον,	Lingus.
Λυγμὸς,	Singultus.
λὺγξ, ὁ λυγμὸς,	Singultus.
Λυδία,	Mæonia.
Λύζω,	Singulto.
Λύθρος,	Cruor, Sanies. Cruor plurale non habet.
Λύκος,	Lupus.
Λυκοφῶς,	Crepusculum, Diluculum.
Λυμαίνομαι,	Devasto.
λυμαιὼν,	Violator.
λύματα, καθάρσια,	Inluvies.
λύμη,	Lues.
Λύπη,	Tristicia, Meror, Mesticia.
λυπηρὸς,	Mestus, Anxius.
λυπȣ̃μαι,	Mero.
λυπῶ,	Contristo, Offendo.
Λυρίζω,	Fidicino.
λυριστὴς,	Fidicinarius.
Λυσίζωνος,	Discinctus.
λυσίκομος,	Passis crinibus.
λύσις,	Solucio.
λύσις γάμȣ ἢ μνηστέιας,	Repudium.
λυσιτελὴς,	Commodus, Expediens, Utilis.
λυσιτέλεια,	Commoditas, Utilitas.
λυσιτελεῖ,	Expedit.
Λύσσα,	Rabia, Rabies. plurale non habet.
λυσσῶ,	Ravio, Furio.
λυσσώδης,	Raviosus, Rabidus.
Λυτὸς,	Solubilis, Solutus.
λύτρα,	Redimiæ. singulare non habet.
λυτρȣ̃μαι,	Redimo.
λυτρωτὴς,	Redemptor.
Λυχνία,	Candelabrum.
λυχναψία,	Lucernarum accensio.
λύχνος,	Lucerna.
λυχνὶς, βοτάνη,	Rosa Græca.
Λύω,	Solvo.
λύω κηρὸν ἢ ἄλλην ὕλην,	Liquefacto.
Λῶμα,	Filum.
Λωποδυσία,	Grassacio, Grassatura.
λωποδύτης,	Grassator.
Λῶρος,	Havena.
Λωτὸς,	Lotus.
λωτὸς, ὁ χόρτος,	Trifolium.
Λωφῆσαι,	Requiescere.

M

Μάγγανον,	Manganum.
Μαγειρεύω,	Lanio.
μάγειρος,	Cocus.
μαγειρεῖον,	Cucina, Carnificina.
Μαγεύω,	Circulo.
μάγος,	Magus.
Μαδίζω,	Pilo.
Μάζα,	Offa.
μάζα, ἡ βῶλος,	Massa.
Μάζος ὁ τȣ̃ ἄρρενος,	Uber.
Μάθημα,	Mathema, Documentum, Studium.
μαθηματικὸς,	Mathematicus.
μάθησις,	Doctrina.
μαθητὴς,	Discipulus.
Μαῖα,	Obstetrix.
Μαίνομαι,	Insanio, Furo.
μαινόμενος,	Furens, Lymphatus, Insanus.
Μακάριος,	Beatus.
μακαρίζω,	Beo.
μακαρισμὸς,	Beatitudo.
Μάκελλος,	Macellus.
μακελλάριος,	Laniator, Lanio.
μακελλεῖον,	Laniatorium.
Μακρὰ,	Longa.
μακρὰν,	Longe, Porro, Procul.
μακρὰν ὢν,	Longinquus.
μακρόβιος,	Longevus.
μακροβιότης,	Vivacitas.
μακρόθεν,	Longe.
μακροθυμία,	Longanimitas.
μακρόθυμος,	Longanimus.
μακροθυμῶ,	Duro.
μακροκέφαλος,	Cilo.
μακρολογία,	Ambago.
μακρὸς,	Longus.
μακρὸς πλȣ̃ς,	Longa navigacio.
μακρότατα,	Longissime.
μακρότης,	Longitudo, Longinquitas.
μακροτέρω,	Longius.

μακροχρόνιος,	Longevus.
μακροχρονιότης,	Longevitas.
μακρύνω,	Elongo.
Μάκτρα,	Magis.
Μαλακία,	Mollicia.
μαλακὸς, ὁ ἁπαλὸς,	Mollis.
μαλάσσω,	Subigo, Mollio.
μαλάχη,	Malva.
μαλάχη ἀγρία,	Hibiscum.
Μάλη ἀνθρώπου,	Subraco, Subala.
Μαλθακὸς, ὁ βραδὺς,	Lentus.
Μάλιστα,	Maxime, Potissimum, Præsertim.
μᾶλλον,	Magis, Potius.
μᾶλλον βούλομαι	Mallo.
μᾶλλον δὲ,	Imo magis, Imo vero.
Μαλλὸς,	Cirra, Villus.
μαλλὸς παιδίου καὶ ἀθλητοῦ,	Cirrus.
μαλλωτὸς,	Villosus.
Μάμη,	Avia.
Μάνδαλος,	Pessulus.
Μάνδρα,	hic Septus.
μάνδραι θρεμμάτων,	Caulæ. singulare non habet.
μάνδρα αἰγῶν,	Caprile.
Μανθάνω,	Disco, Sciscito.
Μανία,	Furia, Insania, Furor.
Μανίαξ,	Tortile, Circulus, Tortus.
Μανιώδης,	Vesanus, Furiosus, Insanus.
Μαντεύομαι,	Divino, Divinor, Vaticinor, Hariolor.
μαντεία,	Divinacio, Vaticinacio.
μάντις,	Vates Vatis, Ariolus.
μάντις ὀρνεοσκόπος,	Hariolus.
Μάραθρον,	Feniculum.
Μαραίνω,	Macero.
μαραίνομαι,	Maceror, Marcesco, Flacesco.
Μαργαρίτης,	Margarita.
μαργαρῖται μεγάλοι,	Margaritæ, Elenchi.
Μάρμαρον,	Marmor.
μαρμάριος,	Marmorarius.
μαρμάρωσις,	Incrustacio.
Μαρτυρία,	Testatus, Testacio, Testamentum.
μαρτυροποίημα,	Contestacio, Testificacio.
μαρτυρῶ,	Testimonium perhibeo
μαρτύρομαι,	Testor.
μάρτυς,	Testis.
Μαρυκᾶται,	Ruminat.
Μασθὸς,	Mamma.
μασθὸς ἀλόγου ζώου,	Ubera.
Μάστιγες,	Flagra, Verbera. singulare non habet.
μαστιγίας,	Verberosus, Flagellaticius.
μαστιγῶ,	Flagello, Verbero.
μαστίγωσις,	Verberacio.
μαστίζομαι,	Plector.
μάστιξ,	Flagellum.
Μαστίχη,	Mastix.
Μαστροπὸς,	Leno.
Μασχάλη,	Ala.
Μάσσω ἄλευρα ἢ πηλὸν,	Subigo.
Μασῶμαι,	Mando.
Μάταιος,	Inanis, Cassus, Vanus, Nebulo. Terent. Eunucho, Sane quod tibi nunc vir videatur esse, hic nebulo magnus est.
ματαιότης,	Frustracio, Vanitas.
ματαιολογία,	Frustracio, Vaniloquium.
ματαιολόγος,	Vaniloquus.
μάταιον,	Supervacuum, Inane.
ματαιοβαστά-(κτης,	Nugigerulus.
ματαίως,	Nequicquam, Vane.
ματαιοῦμαι,	Evanesco, Vanor.
ματαιῶ,	Frustror, Cassor.
μάτην,	Frustra, Nequicquam, Cassum.
Μάχαιρα, τὸ παραμηρίον,	Sica.
μαχαίριον,	Cultellum.
μαχαίρια κουρέως,	Cultra.
μαχαίρας λαβὴ,	Capulum.
μαχαιροποιὸς,	Cultellarius.
μαχαιροφόρος,	Sicarius.
Μάχη ἡ διὰ χειρῶν,	Rixa.
μάχη, ἡ διὰ λόγων,	Litigacio, Jurgium.
μάχη, ἡ ἐν πολέμῳ,	Prelium, Pugna.
μαχητὴς,	Pugnator.
μάχομαι,	Jurgo.
Μέγα,	Magnum, Grande.
μεγαλαυχῶ,	Magnifico, Glorior.
μεγάλη,	Magna, Grandis.
μεγαλειότης,	Majestas, Magnitudo.
μεγαλόδωρος,	Munificus.
μεγαλοεργὴς,	Magnificus.
μεγαλοεργία,	Magnificium.
μεγαλοεργῶς,	Magno opere.
μεγαλόλαλος,	Magniloquax.

μεγαλόνȣς,	Magnanimus.
μεγαλόνοια,	Magnanimitas.
μεγαλοποιῶ,	Magnifico, Amplifico.
μεγαλοπρέπεια,	Magnificencia.
μεγαλοπρεπὴς,	Magnificus.
μεγαλοπρεπῶς,	Magno opere.
μεγαλορημοσύνη,	Magniloquencia.
μεγαλορήμων,	Magniloquax.
μεγαλοφροσύνη,	Magnanimitas.
μεγαλόφρων,	Magnanimus.
μεγαλοφυὴς,	Magnificus.
μεγαλοφυῶς,	Laute.
μεγαλοψυχία,	Magnanimitas.
μεγαλόψυχος,	Magnanimus.
μεγαλύνω,	Amplio, Amplifico, Magnifico.
μεγάλως,	Magimaste.
μέγας,	Magnus, Amplus, Grandis.
μέγεθος,	Magnitudo, Moles, Amplitudo, Culmen.
μέγιστος,	Maximus, Amplissimus, Summus.
Μεθ' ἑαυτȣ̃,	Secum.
Μέθη,	Trementura, Ebrietas.
Μεθὸ,	Postquam.
Μεθοδάα,	Convencio.
μεθοδεύω,	Convenio.
μέθοδος,	Methodus.
Μεθορία,	Interfines.
μεθορίζω,	Determino.
Μέθυσος,	Temulentus, Ebrius.
μεθύσκομαι,	Ebrio.
μεθύω,	Ebrio.
μεθυστὴς,	Ebriosus, Temulentus.
Μεθ' ὑμῶν,	Vobiscum.
Μεδίαμα,	Risus.
Μάζων,	Major.
Μεράκιον,	Pubes, Adulescentulus.
Μελαγχολία,	Felles.
μελαγχολικὸς,	Felleus.
μελάγχρους,	Fuscus, Cerulus.
μελανῶ,	Infusco, Nigro.
μέλαν,	Nigrum, Atrum, Tetrum.
μελανδοχεῖον,	Atramentarium.
μέλαν ἐν ᾧ γράφομεν,	Atramentum.
μελανὴ,	Atra, Nigra.
μελάνθριξ,	
μελανία,	Atritudo, Nigredo.
μελάνη πορφυρὰ,	Ferrugo.
μελάνδρυς,	Robur.
μελάνθιον,	hoc Git. indeclinabile est.
μελανίμων,	Atratus.
μελανȣρὸς, ἰχθὺς	
μέλας,	Ater, Niger.
Μελέτη,	Meditacio.
μελέτη ῥήτορος,	Declamacio.
μελετικὸς,	Meditativus.
μελετῶ,	Meditor.
Μέλη τȣ̃ ἀνθρώπȣ,	Membra.
μέλη τῶν ᾀσμάτων,	Modula.
μεληδὸν,	Membratim, Minutatim.
Μέλι,	Mel. plurale non habet, sed Virgilius mella dixit.
μελίττια,	Mella.
Μελία,	Fraxinus.
Μελίζω,	Modulor.
Μελικηρὶς,	Favus.
μελίκρατον,	Mulsum.
Μέλισσαι,	Apes.
μελισσόφυλλον,	
Μελιστὴς,	Modulator.
Μελιτηρὸς,	Liba.
μέλιττα,	Apis.
μελίχρȣς,	Fuscus.
Μέλλαξ,	Adultus, Adulescens.
Μέλλησις,	Procrastinacio, Recrastinacio, Cunctacio.
Μέλλȣσα,	Postera.
μέλλον,	Venturum, Futurum.
μέλλω,	Postero.
μέλλων χρόνος,	Posteritas, Futurum.
Μελοποιὸς,	Modulator.
μέλος, τὸ ᾆσμα,	Modulus.
μέλος, τὸ σῶμα,	Membrum, Artus.
μελῳδία,	Modulacio.
μελῳδὸς,	Modulator.
Μεμαρασμένος,	Marcidus.
Μεμεστωμένος,	Fartus, Confertus.
Μεμετρημένος,	Moderatus.
Μεμηνὼς,	Furiosus, Vesanus.
Μεμιασμένος,	Maculosus, Pollutus.
Μεμιγμένος,	Promiscuus, Mixtus.
Μεμισημένος,	Exosus, Odiosus, Invisus.
Μέμνημαι,	Memini, Memor sum.
μεμνημένος,	Memor.
Μεμολυσμένος,	Pollutus, Maculosus.
Μεμονωμένος,	Solitarius, Destitutus.
Μεμυημένος,	Inbutus.
μεμύηται,	Iniciata est.
Μεμυρισμένος,	Unguentatus.
Μέμφομαι,	Queror, Incuso.
μέμψις,	Querimonia, Querella, Questus, Incusacio, Questio.
μεμψίμοιρος,	Querulus.
Μὲν,	Quidem.
Μενὶς, ἰχθύδιον,	
Μενȣ̃ν,	Imo quidem.
μενȣ̃νγε,	Imo quidem, Imo quoniam.

μέντοιγε,	Quoque.
Μένω,	Mansito, Maneo.
Μερίδιον,	Particula.
μερίζω,	Partior.
μερικὸς,	Particularis.
μερικῶς,	Partim.
Μέριμνα,	Sollicitudo, Cura, Scrupulum.
μεριμνητικὸς,	Sollicitus.
μεριμνοποιῶ,	Sollicito.
μεριμνῶ,	Cogito, Sollicito, Satago.
Μερὶς,	Portio.
μερισμὸς,	Particio.
μεριστὴς,	Partitor.
μέρος,	Pars, Portio.
μέρους μετοχὴ,	Participacio.
Μέσαυλον,	Atrium, Conpluvium.
Μεσέγγυος,	Sequester.
μεσεγγυῶ,	Sequestro.
μεσεγγύη,	Sequestracio.
Μεσῆλιξ,	Mediæ ætatis.
Μεσημβρία,	Meridies, Media dies.
μεσημβρίζω,	Meridio.
μεσημβρία, τὸ κλίμα,	
μεσημβρινὸν,	Meridianum.
Μεσιτεύω,	Sequestro, Intervenio.
μεσίτης,	Sequester, Arbitrator, Mediator.
μεσιτεία,	Arbitrium, Sequestracio, Arbitratus.
Μεσόγειος,	Meditullius, Mediterraneus.
μεσόγειον,	Meditullium, Mediterraneum.
μεσομηρίον,	Interfemus.
μέσον ἡμέρας,	Interdia.
μεσονύκτιον,	Media nox, Intempesta nox.
μεσοπόλιος,	
μεσόρινον,	
μέσος,	Medius.
μεσοσέληνον,	Interlunium.
μεσόστηλον,	Intercolumnium.
μεσότης,	Medietas.
μεσότοιχος,	Medius paries.
μεσοφαράγγιον,	Convallis.
μεσόφρυον,	Intercilium.
μεσόχωρος,	Mediterraneus.
Μεστὸν,	Comulatum.
μεστὸς,	Onustus.
μεστότης,	Plenitas.
μεστῶ,	Impleo.
Μετὰ,	Post.
Μετάβασις,	Translacio.
μεταβάτης,	Dissultor.
μεταβαίνω,	Migro, Demigro.
Μεταβάλλω,	Transfero, Transmitto.
μεταβάλλω χώραν,	Pastino, Verto.
Μετὰ βίας ἀφαιρῶ,	Extorqueo.
Μεταβολὴ,	Translacio.
μεταβολὴ γῆς,	Repastinacio, Pastinacio.
μετάβολος, μεταπράτης ἀνδραπόδων,	Mango, Venaliciarius.
μετάβολος,	Dardanarius, Cociator, Arillator.
Μετὰ βραχὺ,	Paulo post.
Μεταγενέστερος,	Posterior.
μεταγενέστεροι,	Minores. singulare non habet.
Μεταγράφω,	Transcribo.
Μετάγω,	Redigo.
μεταγωγὴ,	Evectio, Transvectio.
μεταγωγὴ ἐπὶ ξένης,	Transductio.
Μετὰ δακρύων ἱκετεύω,	Imploro.
Μεταδιώκω,	Peto, Persequo, Appeto.
μεταδίωξις,	Peticio, Persecucio.
Μεταδίδωμι,	Impertio, Protendo, Tribuo.
μεταδίδωμι μέρους,	Participo.
Μετάθεσις,	Translacio.
Μετακενῶ,	Defundo, Transfundo.
Μετακαλοῦμαι,	Accerso, Accito, Arcesso
μετάκλησις,	Accitus, Accersio.
μετακλητέος,	Acciendus.
Μετακινῶ,	Demoveo.
Μετακομίζω,	Transveho.
μετακομιδὴ,	Evectio, Transvectio.
Μεταλαμβάνω,	Percipio.
μετάληψις,	Percepcio.
Μεταλλάσσω,	Transmuto.
μεταλλαγὴ,	Transmutacio.
Μέταλλον,	Metallum.
Μεταμέλεια,	Penitudo, Penitencia.
Μεταμελεῖ,	Penitet.
μεταμέλομαι,	Penitet me.
Μετὰ μικρὸν,	Paulo post, Paulopostquam.
Μεταμορφῶ,	Deformo, Reformo, Transformo.
μεταμόρφωσις,	Transfiguracio, Reformacio.
Μεταμόσχησις,	Propago.
Μεταναστεύω,	Demigro.
μετανάστης,	Transfuga, Migrator.
μετανίσταμαι,	Transfugio.
Μετάνοια,	Penitencia, Penitudo.
μετανοῶ,	Penitet me.
Μεταξὺ,	Inter.
Μεταπείθω,	Induco, Traduco.
Μεταπέμπομαι,	Accerso, Accito, Accio.
μεταπομπὴ,	Accitus, Accersicio.
Μεταπηδῶ,	Transilio.

Μεταπίπτω,	Recido.
Μεταπλάττω,	Defingo.
Μεταπράτης,	Cocio.
μεταπράτης ἀνδραπόδων,	Mango, Venaliciarius.
μετάπρασις,	Cocinatura.
Μεταπωλῶ,	Revendo.
Μετὰ τὸ ἄριστον,	Post prandium.
Μετάρσιος,	Celsus.
Μετὰ σὲ,	Post te.
μετὰ σȣ̃,	Tecum.
Μεταστρέφω,	Retorqueo, Converto.
μεταστροφὴ,	Conversio.
μεταστρέφομαι,	Transvertor.
μεταστρέφω χώραν,	Pastino, Repastino.
Μετασχηματίζω,	Transfiguro.
Μετὰ ταῦτα,	Posthac, Postea, Denuo
Μετατίθημι,	Transpono.
Μετὰ τὸ,	Postquam.
Μετατυπῶ,	Deformo, Reformo.
Μεταφέρω,	Transfero, Redigo.
μεταφορὰ, μετακομιδὴ,	Translacio.
μεταφορὰ λέξεως,	Derivacio.
Μετάφρενον,	Interscapulum.
Μεταφυτεύω δένδρον,	Transplanto.
μεταφυτεύω χώραν,	Pastino, Repastino.
Μεταχέω,	Transfundo.
Μεταχειρίζομαι,	Tracto.
Μετ' ἐμȣ̃,	Mecum.
Μεταψύχωσις,	Transanimacio.
Μετενεχθεὶς,	Translatus.
μετενηνοχέναι,	Transtulisse.
Μετ' ἔπειτα,	Postmodum.
Μετέρχομαι, ἐπὶ τόπȣ,	Transferor, Migro.
μετέρχομαι, μεταδιώκω,	Insequor, Peto.
Μετέχειν,	Participare.
Μετεωρίζω,	Suspendo.
μετεωρισμὸς,	Dissimilacio.
μετέωρος, ὁ μὴ σταθερὸς τὸν νȣ̃ν,	Jactans, Vacuus.
μετέωρος, ὁ κρεμώμενος,	Suspensus.
μετέωρος, ὑψηλὸς	Sublimis, Excelsus.
Μετήνεγκα,	Transtuli.
Μετοίκησις,	Migracio.
μέτοικος,	Advena.
μετοικῶ,	Migro, Conmigro, Transmigro.
Μετ' ὀλίγον,	Paulo post, Paulo postquam.
Μετονομάζω,	Transnomino.
Μετοχὴ,	hoc Participium.

μέτοχος,	Particeps.
Μετοχετεύω,	Derivo.
Μετριάζω,	Mediocris sum.
μέτριος,	Mediocris, Modicus.
μετριότης,	Moderacio, Mediocritas.
μετρίως,	Mediocriter, Modice.
μετριοπαθῶ,	Moderor.
Μέτρον οἴνȣ ἐξάξεστον,	Congiarium, Congius.
μετρῶ,	Metior.
Μέτωπον;	Frons.
Μέχρι,	Adhuc, Tenus, Usque, Donec, Dum.
μέχρι νῦν,	Usque aduc.
μέχρι παντὸς,	
μέχρι πολλȣ̃,	Jam diu.
μέχρι πότε,	Quousque.
μέχρι σήμερον,	Usque hodie.
μέχρις ȣ̃,	Quoadusque, Donec, Usquequo, Quatenus.
μέχρι τίνος,	Usque adeo, Usquequo.
μέχρι τοσȣ́τȣ,	Eatenus, Usqueadeo.
μέχρι τȣ̃ παρόντος,	Hactenus.
μέχρι τȣ́τȣ,	Usque eo.
Μὴ,	Non, Ne.
μὴ ἄρα,	Ne forte.
μηδὲ,	Nec.
Μηδέα,	Anguicia.
Μηδὲν,	Nichil.
μηδεὶς,	Nemo.
μηδεμία,	Nulla.
Μηδικὴ χόρτος,	Medica.
Μηδ' ὅλως,	Omnino.
Μηκᾶται, ἐπὶ αἰγὸς,	Mugit, Valat.
Μὴ κατὰ τύχην,	Ne forte.
μηκέτι,	Nunquam.
Μῆκος τȣ̃ ἀνθρώπȣ,	Statura, Longitudo.
μῆκος, τόπȣ διάστημα,	Spacium.
μῆκος χρόνȣ,	Prolixitas.
μηκύνω,	Longo.
Μήκων,	Papaver.
Μηλέα,	Malus.
μῆλον,	Malum.
Μηλωτρὶς,	Auriscalpia.
Μηλωτὴ,	Pellis.
Μὴν,	Mensis.
μηνιαῖος,	Menstruus.
Μῆνις,	Iracundia.
μηνίω,	Succenseo.
Μήνυθρον,	Indicium.
μήνυσις,	Indicacio Notaria, Indicium.
μηνυτικὸς,	Indicativus.
μηνυτὴς,	Index.

μηνύω,	Indico.
Μὴ ȣ̓χὶ,	Nempe, Ne non.
μήποτε,	Nequando, Ne forte, Ne unquam.
μήποτε ȣ̓ν,	Nonquid ergo.
μήπως,	Ne.
Μήρινθος,	Filum.
Μηρὸς,	Femus.
Μήρυμα,	Tractum.
Μήτε,	Neu, Neve, Neque.
Μήτηρ,	Mater.
Μήτι,	Nequid, Non.
μήτι ἄρα,	Numnam, Nonquidnam.
μήτις,	Nequis, Nequa.
Μήτρα,	Volva.
μητροκτόνος,	Matricida.
μητρόπολις,	Metropolis.
μητρὸς ἀδελφὴ,	Matertera.
μητρυιὰ,	Noverca.
μητρῷος,	Maternus.
Μηχανικὸς,	Meçhanicus.
μηχανὴ,	Machina.
μηχάνημα,	Molicio.
μηχανῶμαι,	Machinor, Molior.
Μία,	Una.
μία ἥμισυ ȣ̓γκία	Sescuncia.
Μιαιφόνος,	Homicida.
μιαίνω,	Attamino, Contamino, Inquino, Polluo, Incesto.
μιαντὸς,	Inquinatus.
μιαρὸς,	Dirus.
μίασμα,	Contagium, Inquinamentum.
Μιγνύω,	Misceo.
Μικρὸς,	Modicus, Minor, Pusillus, Parvus, Minusculus.
μικρολογία,	Parsimonia.
μικρολόγος,	Sordidus.
μικρότατον,	Paululum.
μικρότης,	Parvitas, Pusillitas.
μικρȣ̃, ἐπίῤῥημα,	Paulo, Pauco, Prope.
μικρȣ̃ δεῖν,	Paulo minus.
μικροφυὴς,	Pusillus.
μικροψυχία,	Pusillanimitas, Pusillitas
μικρῷ ἀνωτέρω,	Paulo superius.
μικρῷ πρότερον,	Paulo ante.
Μικτὸς,	Mixtus.
Μίλη, ἡ τȣ̃ ἰατρȣ̃,	Specillum.
Μιλιάριον,	Miliarium.
Μίλτος,	Rubrica.
Μίμησις,	Imitacio.
μίμος,	Mimus.
μιμȣ̃μαι,	Imitor.
Μινυρισμὸς,	Murmuracio, Susurracio.
Μίξις χρωμάτων ἢ ἄλλης ὕλης,	Mixtura.

μίξις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς,	Coitus, Coicio.
μίξις ἀλόγων ζώων,	Concubitus.
μιξοπόλιος,	Canaster.
μίσγω,	Misceo.
Μισητὸς,	Invisus, Odiosus.
Μισθαποδοσία,	Mercis retribucio.
μίσθιος,	Mercenarius.
μισθὸς,	Merces.
μισθὸς θεατρικὸς	Lucar.
μισθὸς εἰς δȣ̃λον,	Auctoramentum.
μισθὸς εἰς στρατιώτην,	Stipendium.
μισθὸς χειρῶν,	Manuprecium.
μισθοφόρος,	Mernarius.
μισθοφορῶ πρὸς σίδηρον,	Auctoro.
μισθῶ,	Loco, Conduco.
μίσθωσις,	Conductio.
μισθωσιμαῖος,	Conducticius, Locatorius
μισθωτὴς,	Conductor.
μισθωτὸς,	Mernarius.
Μισοπόνηρος,	Severus.
μισοκακῶ,	Mala odio.
μίσος,	Odium, Tedium.
μισῶ,	Odio.
Μίτος,	Licia, Licium, Filum.
Μίωσις,	Deminucio.
Μνᾶ,	Mina.
Μνῆμα,	Sepulcrum.
μνήμη,	Memoria, Mencio.
μνημεῖον,	Monumentum.
μνημονεύω,	Memoro.
μνημονικὸς,	Memorosus, Memorabilis.
μνημόσυνον,	Memorabile.
μνημόσυνα,	Monumenta. singulare non habet.
μνήμων,	Memor.
μνήσθητι,	Memor esto, Recordare, Memorare.
μνησίκακος,	Succensus.
μνησικακῶ,	Succenseo.
Μνηστεύομαι,	Spondeo.
μνηστὴ,	Sponsa.
μνηστὴρ,	Procus, Sponsus.
μνῆστρα,	Sponsalia. singulare non habet.
Μνȣ̃διον,	Pluma.
Μογιλαῖος,	Vitulus.
Μόγις,	Vix.
Μόδιος,	Modius.
Μοῖρα,	Fatum.
μοῖραι,	Parcæ.
μοιρίδιος,	Fatalis.
μοιριδίως,	Fataliter.
μοιρολόγος,	Fatidicus.

Μοιχὰς,	Adultera.
μοιχεία,	Adulterium.
μοιχὸς,	Adulter.
Μόλιβδος,	Plumbum.
μολίβδινος,	Plumbeus.
μολύβδωσις,	Plumbatura.
μολιβδουργὸς,	Plumbarius.
Μόλις,	Tandem, Vix.
μόλις δὴ,	Vix dum.
μόλις ποτὲ,	Tandem aliquando, Vix tandem.
Μολύνω,	Attamino, Contamino, Inquino, Polluo, Incesto.
μολυσμὸς,	Contagium, Inquinamen-
Μοναρχία,	Dictatura. (tum.
μόναρχος,	Dictator.
μοναρχικὸν,	Dictatorium.
μοναχὸς,	Solitarius, Singularis, Monachus.
μονὰς,	Singularis. Unio.
Μονὴ, ἡ καταμονὴ,	Mansio.
Μόνη,	Sola.
μονήρης,	Solitarius.
μονογενὴς,	Unicus, Singularis. ut Cicero.
μονόκερως,	Unicornus.
μονόπους,	Unipes.
μονόρχις,	Unitestis, Unicoleus.
Μονόμιτον,	
μονόκοκκα,	Uniones.
μονομάχος,	Gladiator, Percussor.
μονομαχῶ,	Depugno.
μόνον,	Solum, Tantum, Tantummodo, Duntaxat.
μονόξυλον,	Lintris.
μόνος,	Solus.
μονότομον,	
μονότονος,	Pervicax, Pertinax, Destinus.
μονοτονία,	Pervicacitas, Pertinacia.
μονότροπος,	Unius sensus.
μονόφθαλμος,	Luscus.
μονόφθαλμον ποιῶ	Elusco.
μονοχερία,	Mamillares.
μονόχειρ,	Unimanus.
μονόχωρος ἐν τά-	Adunatus.
μόνωσις, (βλῃ,	Solitudo.
Μόρα,	Mora.
Μόρια τὰ αἰδοῖα,	Genitalia.
Μορμυρίζω,	Murmuro.
Μορφὴ,	Forma.
Μόσχευμα,	Propago.
Μόσχειον,	Vitulina.
μόσχος,	Vitulus, Juvencus.
μοσχὰς,	Bucula, Vitula, Juvenca, Vacca.
Μοῦ,	Mei.
Μουλάριον,	Muscella.

Μοῦσα,	Camena.
μουσικὸς,	Musicus.
Μοῦσχος,	Muschus.
Μοχθηρὸς,	Erumnosus, Laborosus.
μόχθος,	Lassitudo.
Μοχλὸς θύρας,	Sera.
μοχλὸς βάδης,	Prelum.
μοχλὸς λιθουργοῦ	Vectis.
μοχλοῦ ὄγκινος,	Repagulum.
Μυάγρα,	Muscipulum.
Μύδρος, κύκλος παχὺς ἄξυστος,	
Μυάκιον,	Ligula.
Μυελὸς,	Medulla.
μυελόθεν,	Medullitus.
Μυζῶ,	Sugo.
Μύησις, ἐπὶ μυστηρίων,	Initiacio.
Μῦθος,	Fabula.
μυθολόγος,	Fabulator, Gerro.
μυθολογῶ,	Fabulor.
Μυῖα, (κῶς,	Musca.
Μυῖα ὑποκοριστι-	Muscula.
μυιοσόβιον	Muscarium.
Μυκηθμὸς,	Mugitus.
Μύκης,	Fungus. -& putres concrescere fungos.
Μυκτῆρες,	hæ Nares. singulare non habet.
μυκτηριαστὴς,	Sannator. (cio.
μυκτηριασμὸς,	Desannacio, Subsanna-
μυκτηρίζω,	Sannor, Desanno.
Μυκῶμαι,	Mugio.
Μυλίτης λίθος,	Silex.
μύλος,	Mola.
μύλος ἐλαιῶν,	Trapetum.
μυλοκόπος,	Moliarius.
μυλουργὸς,	Silicarius.
μυλώνιον,	Molarium.
Μύξα,	Mucca.
μύξων,	Muccosus.
Μυοθήρας,	Muscipulum.
μύοξος, ὁ εἰς τὰ δένδρα μὺς,	Glis, gliris.
μύοξος, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τυφλὸς,	Talpa.
Μύραινα, ἰχθὺς,	Murena.
Μυρεψὸς,	Unguentarius.
Μύρια,	Decem milia.
Μυρίκη,	Viburna, Myrica, Genista.
Μυρμηκιὰ,	Verruca, Verrucula.
μύρμηξ,	Formica.
μύρμηξ πυκτῶν,	Cestus.
Μύρον,	Unguentum, Murra.
μυροπώλης,	Pigmentarius, Unguentarius.
Μυρρίνη,	Myrta, Myrtus.
μυρσίνη,	Myrtus.

μυρτεὼν,	Murtetum.
Μὺς,	Mus.
μῦς, ὁ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου,	Musculus.
μῦς ἀγροικικὸς,	Bufo.
μῦς ἀρουραῖος,	Sorex.
Μυσαρὸς,	Scelestus, Sceleratus.
Μῦς βραχίονος ἤτοι χειρὸς,	Lacertus, Torus.
Μῦσος,	Scelus.
Μυσταγωγὸς,	Iniciator.
Μύσταξ,	Rictus.
Μυστήριον,	Arcanum, Iniciamentum.
μυστηριάζω,	Inicio.
μυστηριασμὸς,	Iniciacio.
μυστήρια Διονύσου	Orgia. singulare non habet.
μύστης,	Pater sacratus.
μυστικὴ,	Arcana.
μυστρίον;	Ligula.
Μυχὸς, ὁ ἐσώτερος	Penetralis.
μυχοὶ, (τόπος,	Latebræ. singulare non habet.
μυχώδης,	Latebrosus.
Μυῶ,	Inicio, Inbuo.
μύω,	Conhibeo.
Μύωψ,	Tabanus, Vespa, Asilio.
Μῶκος,	hæc Sanna.
Μῶλος,	Moles.
Μῶλυ,	Secta.
Μῶμος,	Momus.
Μωραίνω,	Fatuor.
μωρία,	Stulticia, Fatuitas, Vecordia.
μωρίαι,	Ineptiæ. singulare non habet.
μωρολογία,	Stultiloquium.
μωρολογῶ,	Scurror.
μωρὸς,	Fatuus, Stultus, Ineptus.
μωρῶς,	Inepte.

N

Ναὶ,	Eciam.
Ναϊσκάριον,	Edicula, Sacellum.
Νακτὸν, τὸ πεπιλωμένον,	Densum, Pressum.
Νᾶμα,	Latex.
Νανὸς,	Humilio.
Ναὸς,	Templum, Ædis.
ναοφύλαξ,	Edicus.
Νάπη,	Saltus, Convallis.
Νάρθηξ,	Ferula.
Νάρκα, ἰχθὺς,	Torpedo.
νάρκη, ἀσθένειά τις,	Torpor.
Νάρκισος, ἄνθος,	Narcissus.
Ναρκῶ,	Torpesco, Torpeo.
Νάσσω,	Farcio.
Ναύαγος,	Naufragus.
ναυάγιον,	Naufragium.
ναύαρχος,	Navicularius.
ναύκληρος,	Navicularius.
ναῦλον,	Navis vectura, Naulum.
ναυμαχία,	Navale bellum.
ναυπηγὸς,	Faber navalis.
ναῦς,	Navis.
ναυσιῶ,	Nausio.
ναύσταθμον,	Navaculum.
ναύτης,	Navita.
ναυτίλλομαι,	Navigo.
ναυτικὸς,	Navalis.
Νεάζω,	Juvenesco.
νεανίας,	Juvenis, Adolescens.
νεανίσκος,	Juvenis, Adulescens.
νεαρὸς,	Recens.
νεαροφόρος,	Recentaria.
νέασις,	Novalis, Novalis terra.
νεάσιμον,	Novale.
νέατος,	Novalis.
Νεβρὸς,	Dama, Innuleus.
Νέηλυς,	Novicius.
Νεκροθάπτης,	Vispillo, Libitinarius.
νεκροκαύστης,	Rogarius, Bustuarius.
νεκρὸς,	Mortuus.
νεκροῦμαι,	Mortiferor.
νέκρωσις,	Mortificacio.
νεκυομαντεία,	Inferorum consultacio.
Νέμεσις,	Ultrix.
Νέμομαι,	Possideo.
νέμω, βόσκω,	Pasco.
νέμω προστασίαν,	Tribuo.
Νενησμένος,	Netus.
Νεόγαμος,	Nova nupta.
νεολαία,	Juventas.
νεόλεκτος,	Tiro.
Νεολκῶ πλοῖον,	Navem subduco.
Νεομηνία,	Nova luna.
νέος ἄνθρωπος,	Juvenis.
νέος οἶκος ἢ ἕτερόν τι,	Novus, Novellus.
νεοσσιὰ,	Nidus.
νεοσσὸς,	Nidus, Pullus.
νεότης,	Adulescencia, Juventas, Juventus.
νεοτόκος,	Puerpera.
νεόφυτον,	Novellum.
νεοφυτεῖον,	Novelletum.
νεόφυτος,	Novellus, Novella.
νεοφυτεία,	Pastina.
νεοχάρακτος,	Rudis.
Νεῦμα,	Nutus.
Νευροκοπῶ,	Subnervo.
νεῦρον,	Nervus.
νεῦρα, αἱ δυνάμεις,	Vires. singulare non habet.
νεῦρα, τὰ τῆς κιθάρας,	Fides.
νευρόσπαστος,	Nervosus.
Νεύω,	Nuto, Nuo.

Νεφέλη, Nubes, Nebula.
νεφέλιον, Nubicula.
Νεφριτικὸς, Renosus.
νεφρὸς Ren, renis.
Νεωγνὸν, Recens partu.
Νεωκόρος, Edituus.
Νέων ἑορτὴ, Juvenalia.
Νεώνητος, Novicius.
Νεῶν ῥάμφοι, ἤγουν ἔμβολοι, Rostra. singulare non habet.
Νεώριον, Navalium.
Νεωστὶ, Novissime, Nuper, Recens.
νεώτερος, Junior.
νεωτερικὸς, Juvenalis.
νεωτερίζω, Juvenor.
Νεωφύλαξ, Edituus.
Νηδὺς ποταμοῦ, Alvus.
Νήθω, Neo.
νῆμα, Netum.
Νήνεμος, Serenus.
νήπιος, Parvulus, Infans.
νηπιώτατος, Parvulus.
νηπιότης, Infancia.
Νηρηΐδες, Nereides.
Νησιώτης, Insulanus.
νῆσος, Insula.
Νῆσσα, Anas.
Νηστεύω, Jejuno.
νηστεία, Jejunium.
Νὴ τὸν, ἐπὶ ὅρκου, Per.
Νηφάλεος, Sobrius.
νηφαλεότης, Sobrietas.
νηφάλαιος, ὁ ἀπέχων οἴνου, Abstenis, Sobrius.
νήφω, Sobrio.
νήχομαι, Nato.
Νίκη, Victoria.
νικητὴς, Victor.
νικηφόρος, Victoriosus.
νικῶμαι, Superor.
νικῶ, Vinco, Supero.
Νίπτω, Lavo.
Νίτρον, Nitrum.
Νιφετὸς, Nimbus.
νίφει, Ninguit.
Νοερὸς, Intelligens.
νοήμων, Intelligens.
νόημα, Intellectus, Intellectio.
νόησις, Intellectio.
Νοθεύω, Sollicito.
νόθος, Spurius.
Νομεὺς, Pastor.
νομὴ θρεμμάτων, Pabulum.
νομὴ, ἡ βοσκὴ, Pastus, Pastio, Pascua.
νομὴ. κατοχὴ, Possessio.
νομὴ χρονία, Usurpacio.
νομία θεὰ, Pales.
Νομίζω, Puto, Opinor.
Νομικὸς, ὁ νόμους εἰδὼς, Jurisperitus, Legisperitus.
νόμιμα, Justa.
νόμιμος, Legitimus.
νόμιμον πολιτικὸν, Jus civile.
νομίμως, Legitime.
νόμισμα, Solidus.
νομοδιδάσκαλος, Legisdoctor.
νομοθέτης, Legislator, Promulgator.
νομοθεσία, Jurisdictio, Legislacio, Promulgacio, Sanctio.
νομοθετῶ, Promulgo, Sancio legem, Constituo.
νόμος, Lex.
νόμος πολλὰ περιέχων, Lex per saturam.
νόμου χάριν, Legis causa.
νόμων ἔμπειρος, Jurisperitus, Legisperitus.
Νοσερὸς, Morbosus, Languidus.
νοσηλευόμενος, Eger.
νόσος, Morbus, Languor, Adversa valetudo, Egritudo.
Νοσσιὰ, Nidus.
Νόστος, γεῦσις, Sapor.
Νοσφίζομαι, Peculor, Usurpo.
νοσφισμὸς, Usurpacio.
νοσφισμὸς δημοσίων χρημάτων, Depeculacio.
νοσῶ, Langueo, Egroto.
Νοτία, Uligo, Umor.
νοτινὸς, Australis.
νότος, Auster.
Νουθεσία, Admonicio, Documentacio.
νουθεσία μετὰ ἐπιπλήξεως, Castigacio.
νουθετῶ, Moneo.
νουθετῶ ἐπιπληκτικῶς, Castigo.
Νουμηνία, Nova luna, Initium mensis.
Νουνεχὴς, Cordatus, Sensatus, Intelligens.
νοῦς, Mens, Sensus.
νοῶ, Intelligo.
Νυγμὴ, Punctum, Punctio.
νυγμὸς, Punctio.
Νυκτερὶς, Vespertilio.
νυκτερινὸς, Nocturnus.
νυκτικόραξ, Alicus, Bubo.
νυκτοδρόμος, Noctuago.
νυκτομαχία,
νυκτὸς, Noctu, Nocte.
νυκτοφύλαξ, Noctianus, Nocte custos, Vigilis.
νυκτοφυλακίαι, Excubiæ. singulare non habet.
Νυμφαγωγὸς, Pronuba.
νύμφη, Nurus.

νυμφίος,	Nurus, Sponsus.
Νῦν,	Nunc.
Νὺξ,	Nox.
Νυὸς,	Nurus.
Νύσσω,	Pungo.
Νυστάζω,	Dormito.
Νωθρὰ,	Malesana.
νωθρὸς,	Egrotus, Infirmus.
νωθρότερος,	Languidior.
νωθρεύομαι,	Languo.
Νῶτον, ὀυδετέρως,	Tergum.
νῶτος,	Tergus, Dorsum.
νωτόστροφῶ,	Tergiversor.
Νωχελὴς,	Segnis. (ditas.
νωχελία,	Segnicia, Secordia, Tar-

Ξ

Ξαίνω, ἐπὶ ἐρίȣ,	Carmino.
Ξανθὸς,	Flavus, Rubrus, Rube-
Ξάνσις,	Carptus. (us.
ξάντρια,	Pucatrix.
Ξενία,	
ξένιον, τὸ δῶρον τὸ πεμπόμενον ξέ-	Hospitale.
ξένιος, (νῳ,	Hospitalis.
ξενίζομαι,	Diversor, Hospitor.
ξενιτεύω,	Peregrino, Peregrinor.
ξενοδοχεῖον,	Hospitalium.
ξενοδόχος,	Hospita.
ξενοκτόνος,	Hospiticida.
ξένος,	Peregrinus, Hospes, Ali-
Ξέστης, τὸ μέτρον,	Sextarius. (enus.
ξέστης,	Horciolus.
Ξηρασία,	Siccitas.
ξηραίνω,	Sicco, Torreo, Arefacio.
ξηραίνομαι,	Areo, Aresco, Arefio.
ξηροπόταμος,	Torrens.
ξηρὸς,	Aridus, Siccus, Torridus
ξηροφθαλμία,	
Ξιφηφόρος,	Sicarius, Ensifer.
ξιφήρης,	Gladiator.
ξιφίας. ἰχθὺς,	
ξιφίδιον,	Gladiolum.
ξιφοθήκη,	Vagina.
ξιφοποιὸς,	Gladiarius.
ξίφος,	Gladium, Ensis.
Ξόανον, (νᾶς	Delubrum.
ξόανον τῆς Ἀθη-	Palladium.
Ξύλα ἐργάσιμα,	Ligna fabricaria.
ξυλικὴ ὕλη,	Silva.
ξυλία,	Lignacio.
ξυλικὸν,	Lignarium.
ξυλόβολον, ἤγȣν ξυλοθήκη,	Cella lignaria, Lignarium
ξυλοκανθήλια,	hæ Clitellæ. singulare non habet.
ξυλοκόπος, ὁ τύπτων ξύλῳ,	Fustiarius.
ξυλοκόπος, ὁ κόπτων ξύλα,	Lignarius.
ξυλοκοπῶ, τὸ τύπτω ξύλῳ,	Defusto, Fustigo.
ξυλοπώλης,	Lignarius.
ξύλον,	Lignum, hic Fustis.
ξύλον, ὁ στέλεχος,	Robur.
ξύλον, ἐν ᾧ τύπτομεν,	Fustis.
ξύλων δέσμη,	Fascicula.
Ξυράφιον,	Novaculum.
ξυρὸν,	Novacula.
ξυρὸν κουρέως,	Traver.
Ξύσμα,	Rasura.
ξυστὴρ,	Ralla, Rallum, Rallus, Rasorium.
ξυστὸς,	Rasus.
ξύστρα,	Strigila, Strigilis.
ξυστροποιὸς,	Strigilarius.
ξύω,	Rado, Stricto.

O

Ὁ αὐτὸς,	Idem.
Ὀβελίσκος,	Veru. singulare non ha-
ὀβελὸς ἐν ᾧ ὀπτῶ-	Subula, Veru. (bet.
Ὀβολὸς, (μεν,	Nummum, Nummus, Assis, hoc Duopon-
Ὀγδόη ἡμέρα,	Nudius octavus. (dium.
Ὀγκηθμὸς,	hoc Ruditum.
Ὄγκηνος,	Uncinus, Reticulus.
Ὀγκοποιῶ,	Tumefacio.
ὄγκος,	Tumor.
ὀγκȣμαι,	Turgeo.
ὀγκώλης,	Tumidus.
Ὀγκῶμαι,	Rudo.
Ὀδὰξ, ἐπίρρημα,	Mordicus.
Ὁ δὲ,	At ille.
Ὁ δεῖνα,	Ille.
Ὁδευτὴς,	Ambulator.
ὁδεύω,	Ambulo.
ὁδηγὸς,	Ductor, Dux itineris.
ὁδηγῶ,	Duco, Dirigo, Deduco.
Ὁ διατιθέμενος,	Testator.
Ὁδοιπόρος,	Viator.
ὁδοιπορία,	Itiner.
ὁδοιπορικὸν,	Viaticum.
ὁδοιπορῶ,	Iter facio, Meo.
ὁδοποιῶ,	Iter facio.
Ὀδόντος οὖλον,	Gingiva.
ὀδοντιῶ,	Dentio.
ὀδοντάγρα,	Forfex dentaria.
ὀδοντωμένον,	Dentale.
ὀδοντότριμμα,	Dentifricium.
Ὁδὸς,	Iter, Via.

ὁδὸς εὐθεῖα,	Itiner.
ὁδὸς στενὴ,	Trames, Semita, Calles.
Ὀδοὺς,	Dens.
Ὀδύνη,	Anxietas, Anxietudo, Dolos.
ὀδυνῶ,	Ango.
Ὀδυρμὸς,	Fletus, Lamentum, Questus.
ὀδύρομαι,	Fleo.
Ὁ ἑαυτοῦ,	Suus.
ὁ ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τείχους κῆπος,	Pomerium.
ὁ ἐπὶ πόδας γεννηθεὶς,	Arippa.
ὁ ἐπὶ τῆς δημοσίας τραπέζης,	Arcarius.
ὁ ἐπὶ τοῦ τετραστόου,	Atriensis.
ὁ ἐσώτερος φίλος	Intimus.
Ὄζει,	Olet.
ὀζόμενος,	Putidus.
Ὄζος,	Nodus.
Ὀζόστομος,	Oriputidus.
ὀζόχρωτος,	Hircosus.
ὄζω,	Olido.
ὄζω καλὸν,	Oleo.
ὄζω σαπρὸν,	Feteo, Puteo.
Ὅθεν δήποτε,	Undecunque.
Ὀθόνη,	Linteamen.
ὀθόνη πλοίου,	Carbasus.
ὀθονιακὸς,	Lentiarius.
ὀθόνιον,	Lintiamen.
ὀθονιοπώλης,	Lentiarius.
Οἴαξ,	Clavus, Gubernaculum. singulariter tantum declinatur.
Οἱοσδήποτε,	Quicunque, Quilibet.
Οἶδα,	Scio, Noro, Nosco.
Οἰδαλέος,	Tumidus, Turgidus.
οἴδημα,	Tumor, Turgor.
οἰδοποιῶ,	Tumefacio.
οἰδαίνω,	Tumesco, Turgesco, Tumido.
Οἴησις,	Putacio, Opinacio, Opinio.
Ὁ ἴδιος,	Suus.
Οἰκεῖον,	Peculiare.
οἰκεῖος,	Domesticus, Familiaris.
οἰκεῖος, ὁ συγγενὴς	Necessarius.
οἰκειότης,	Familiaritas, Familia.
οἰκέως,	Familiariter.
οἰκέτης,	Servus.
οἰκέτης ὑπηρέτης στρατιώτου,	Gravius.
οἰκετία,	Familia.
οἴκημα,	Cella.
οἰκημάτιον,	Cellula.
οἴκησις,	Habitacio, Habitatus, Habitaculum.
οἰκητήριον,	Domicilium.
οἰκία,	Domus, Insula.
οἰκία βασιλέως,	Palacium.

οἰκία βασιλικὴ,	Aula regalis.
οἰκίαι,	Lares, Edes. singulare non habent.
οἰκίδιον,	hæc Domuncula.
οἰκιστὴς,	Habitator.
οἰκογενὴς,	Verna, Vernus, Vernaculus, Dominatus.
οἰκογενὴς ὑποκοριστικῶς,	Vernula.
οἰκοδεσπότης,	Paterfamilias.
οἰκοδέσποινα,	Materfamilias, Matrona.
οἰκοδομὴ,	Edificium, Edificacio.
οἰκοδομὴν καθαιρῶ,	Destruo.
οἰκοδομῶ,	Edifico, Struo.
οἰκοδόμος,	Edificator.
οἴκοθεν,	Domo.
οἴκοι,	Domi.
οἰκονομία,	Dispensacio, Administracio.
οἰκονόμος,	Dispensator, Oeconomus.
οἰκονόμος ὁ ἐπὶ τῆς κώμης,	Vilicus.
οἰκονομῶ,	Vilico.
οἶκος,	Domus.
οἶκος βασιλικὸς,	Aula.
οἰκοσκευὴ,	Supellex.
οἶκος ὑπὸ μίαν κλεῖδα,	Conclavis.
οἰκοτραφὴς,	Verna, Vernus.
οἰκουμένη,	Orbis, Orbis terrarum.
οἰκοφθόρος,	Domicorruptor.
Οἰκτιρμὸς,	Misericordia, Miseracio
οἰκτίρω,	Miseror.
οἰκτρὸς,	Miserabilis, Miser.
οἰκτρῶς,	Miserabiliter.
Οἰκῶ,	Habito.
Οἴμοι,	Ei mihi.
Οἰμωγὴ,	Ululatus.
οἰμώζω,	Ululo.
Οἰνάνθη, τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου,	
οἰνάνθιον,	Pampineum.
οἰνεὼν,	Cella vinaria.
οἰνοβαρὴς,	Temulentus, Vinulentus.
οἰνόμελι,	Mulsum.
οἰνοπότης,	Vinarius.
οἰνοπώλης,	Vinarius.
οἶνος,	hoc Vinum. plurale non habet. sed Virgilius Vina dixit.
οἶνος παλαιὸς,	hoc Temetum.
οἰνοφορεῖον,	Vinarium.
οἰνοφόρος γῆ,	Vinifera terra.
οἰνοχόος,	Pocillator.
οἰνώδης,	Temulentus.
οἰνωμένος,	Temulentus, Vinulentus.
οἰνὼν, ὁ τόπος,	Vinaria.

Οἴομαι,	Opinor, Puto, Arbiror, Reor, Autumo.
Οἶον,	Utpote, Utputa.
οἷόντε,	Possibile.
Οἱ πρὸ τῶν παρεμ-βολῶν τόποι,	hæc Procastria singulare non habet.
Οἰστέος,	Ferendus.
Οἵστισιν ἂν,	Quibuscunque, Quibusquibus.
Οἰστὸν,	Ferendum.
Οἶστρος, ὁ παρο-ξυσμὸς,	Instinctus.
οἶστρος, ὁ μύωψ,	Tabanus, Asilio.
Οἴσω,	Feram, Fero, Perfero.
Οἵτινες ἂν,	Quiqui.
οἵτινες δήποτε,	Quicunque.
Οἶτνον,	Tuber.
Οἰωνὸς,	hoc Omen.
οἰωνοσκοπία,	Augurium, Auspicium.
οἰωνοσκοπικὸς,	Auguralis, Auspicalis.
οἰωνοσκόπος,	Auspex, Augur.
οἰωνοσκοπῶ,	Auguror.
οἰωνίζω,	Omino.
οἰωνίζομαι,	Ominor, Auspicor.
Ὁ καταγγέλλων,	Delator.
Ὀκλάζω,	Deficio, Lasso.
Ὀκνηρὸς,	Iners, Piger.
ὀκνηρία,	Pigricia.
ὄκνος,	Pigricia.
ὀκνῶ,	Piget me, Pigro, Pigror.
Ὀκταπλοῦν,	Octoplum.
ὀκτακόσια,	Octingenta.
ὀκτάπους,	Multipes.
ὀκταούγκιον,	Bessem.
Ὄλβιος,	Dives, Locuples.
Ὄλεθρος,	Exicium, Pernicies, Interitus.
ὀλέθριος,	Perniciosus, Exicialis, Exiciavilis.
Ὀλιγανδρία,	Paucitas.
ὀλιγαρχία,	Paucorum principatus, Paucorum dominacio, Paucorum imperium.
ὀλίγος,	Paulus, Paucus.
ὀλίγον,	Paulum, Parum, Modicum.
ὀλίγιστος,	Paululus.
ὀλίγιστον,	Paululum.
ὀλίγιστον, ἐπίρ-ρημα,	Paulo, Pauco, Parvo.
ὀλίγου δεῖν,	Pæne.
ὀλιγοφάγος,	Inedax.
ὀλιγοψυχία,	Pusillanimitas.
ὀλίγῳ ἧττον,	Paulo minus.
ὀλίγῳ πρόσθεν,	Paulo antequam.
ὀλίγῳ πλέον,	Paulo plus.
ὀλίγῳ ὕστερον,	Paulo quam.
ὀλιγοχρόνιος,	Temporalis.
ὀλίγῳ χρόνῳ,	Brevi tempore.

ὀλιγόψυχος,	Pusillanimis.
ὀλιγωρία,	Pusillanimitas, Segnicia.
ὀλίγωρος,	Pusillanimis.
ὀλιγωρῶ,	Deficio.
ὀλιγωρῶ, ῥαθυ-μῶ,	Supersedeo.
Ὄλισθος,	Lapsus, Labes. plurale non habet, & est femininum.
ὀλισθηρὰ,	Lubrica.
ὀλισθηρὸς,	Lapsivosus, Lubricus.
ὀλισθαίνω,	Labefio, Labor.
ὀλισθοποιῶ,	Labefacio.
Ὁλκὰς,	Navis oneraria.
ὁλκὴ,	hoc Pondus.
ὁλκὸς,	Aquæ ductus.
Ὅλμος,	Pila, Pilum.
Ὁλόκαυστον,	Adolitum.
ὁλοκαύτωσις,	Flagrancia, Holocaustoma.
ὁλόκληρον,	Integrum, Solidum.
ὁλόκληρον ποιῶ,	Integro.
Ὀλολυγὴ,	Ulula.
ὀλολυγμὸς,	Ululatus, Hejulatus.
ὀλολυγὼν,	Ulula.
ὀλολύζω,	Ululo.
ὀλολυγμὸς ἀγροί-κων,	Jubilatus.
ὀλολύζω, ἐπὶ ἀ-γροίκων,	Hejulo.
Ὅλος,	Totus.
ὁλόσφυρος,	Solidus.
Ὀλοφυρμὸς,	Comploracio.
ὀλοφύρομαι,	Comploro.
Ὄλυνθος,	Bolunda, hoc Grusum.
Ὄλυρα,	Far, Ador.
Ὅλως,	Toto, Omnino.
ὅλως τι,	Quidquam, Quidpiam, Quodquam.
Ὅμαιμος,	Consanguineus.
ὁμαιμότης,	Consanguinitas.
Ὁ μακρὰν ὢν,	Longinquus.
Ὁμαλὸς,	Planus.
ὁμαλότης,	Equalitas, Planicies.
ὁμαλίζω,	Plano.
Ὁμὰς,	Summa, Universitas.
Ὄμβρος,	Imber.
Ὁμιλία,	Loquella, Sermo, Locucio.
ὁμιλητικὸς,	Tractator.
ὁμιλῶ,	Sermocinor, Favello.
Ὁ μέλλων χρόνος,	Posteritas.
Ὁ μετὰ πατρὸς θάνατον ἢ διαθή-κην γεννώμενος	Postumus.
Ὁμῆλιξ,	Equalis, Coequalis, Coetaneus, Coevus.
Ὅμηρος, τὸ ἀντί-χυρον,	Obses.

Ὁ μὴ ὁμονοῶν,	Discrepans.
Ὁ μὴ πεποιθὼς,	Diffidens.
Ὁμίχλη,	Nebula, Caligo.
ὁμιχλώδης,	Caliginosus.
Ὄμματα,	Lumina.
Ὄμνυμι,	Juro.
Ὁμόβιος,	Convivax.
Ὁμογάλακτος,	Collactaneus.
Ὁμογενὴς,	Gentilis, Consanguineus.
Ὁμοδίαιτος,	Conversator, Contubernalis.
Ὁμόεθνος,	Congentilis.
Ὁμόζυγος,	Conjux, Jugalis.
Ὁμοήθης,	Similis, Consuetus, Solitus.
Ὁμοθυμαδὸν,	Universi, Una, Pariter, Gregatim, Simul.
Ὁμοιότης, ἡ ἰσότης,	Parilitas, Equalitas.
ὁμοιότης ὄψεως,	Similitudo.
ὅμοιος,	Similis.
ὁμοίωμα,	Instar.
ὁμοίως,	Pariter, Item, Itidem, Similiter, Æque, Quoque.
ὁμοίωσις,	Similitudo.
Ὁμολογία,	Confessio, Professio.
ὁμολογία ἡ ἀπὸ ἐρωτήσεως,	Sponsio, Stipulacio.
ὁμολογίαν ποιῶ,	Caveo.
ὁμολογουμένως,	Sane, Vero, Confesso.
ὁμολογῶ,	Fateor, Confiteor, Profiteor.
Ὁμομήτριος,	Uterinus.
Ὁμόνοια,	Concordia, Consensus, Conspiracio.
ὁμόνους,	Concors, Concordis.
ὁμονοῶ,	Concordo.
Ὅμορος,	Finitimus, Confinis, Confinalis, Adfinis, Amiterminus.
ὁμορῶ,	Confinio.
Ὄμοσον,	Jura.
Ὁμόσπονδος,	Federatus.
Ὁμότεχνος,	Ejusdem artis.
Ὀμοτὴς,	Jurator, Juratus.
Ὁμότιμος,	Collega.
Ὁμοῦ,	Pariter, Simul, Una.
Ὁμοφροσύνη,	Consensio, Unanimitas
ὁμοφρονῶ,	Consencio.
ὁμόφρων,	Consensus, Unanimus.
Ὁμόφυλος,	Tribulis, Congrex, Gentilis.
Ὁμόχροος,	Concolor.
Ὁμοψυχία,	Unanimitas.
ὁμόψυχος,	Unanimus, Unanimis.
Ὀμφαλὸς ἀνθρώπου,	Ummilicus.
ὀμφαλὸς ἀσπίδος,	Ummo.
Ὄμφαξ βότρυς,	Acerva uva, Uva immatura.
Ὁμώνυμος,	Cognominatus.
Ὅμως,	Tamen.
Ὄναγρος,	Onager.
Ὄναρ,	Visio.
Ὀνάριον,	Asellum.
Ὀνειδίζω,	Exprobro, Obprobro, Probro.
ὀνειδισμὸς,	Proborium, Exprobracio, Properium.
ὄνειδος,	Probrum, Obprobrium.
Ὄνειον κρέας,	Asinina caro.
Ὀνειροκρίτης,	Conjector, Somnisolutor, Somniorum interpres.
ὀνειροπόλος,	Somniortator.
ὄνειρος,	hoc Visum, Somnium.
ὀνειρώττω,	Somnio.
Ὀνηλάτης,	Asinarius.
Ὄνησις,	Juvamen, Emolumentum.
Ὄνθος, ἡ κόπρος,	Fimus.
Ὀνίσκος, ἰχθὺς,	Asellus.
Ὄνος θήλεια,	Asina.
ὀνοκρόταλον,	Trica.
Ὄνομα,	Nomen, Vocabulum.
ὀνομάζω,	Nuncupo, Nomino.
ὄνομα θεᾶς,	Juturna.
ὀνομασία,	Nominacio, Nuncupacio.
ὀνομαστικὴ,	Nominativus.
ὀνομαστὸς,	Nominatus.
ὀνοματοθεσία,	Nominalium, Nuncupacio.
ὀνοματοκλήτωρ,	Nomenculator.
Ὄνος,	Asinus.
Ὅντινα,	Quem.
ὅντινα ἂν,	Quenquam.
ὅντινα δήποτε,	Quenquam, Quencunque.
ὃν τρόπον,	Quemadmodum.
Ὄντως,	Sane, Plane, Profecto, Certo.
Ὄνυξ,	Unx, Unguis.
ὄνυχες χοίρειοι,	Ungulæ.
ὄνυχες οἱ εἰς τὰ βασανιστήρια,	Fidiculæ.
ὀνυχίζομαι,	Ungues demo.
ὀνυχίζω,	Ungues facio.
ὀνύχιον τὸ ἐσθιόμενον,	Ungula, Unguella.
ὀνυχιστήριον,	Unguicularium.
Ὀξέα, δένδρον,	Ornus.
ὀξέως,	Cito, Raptim, Velociter
ὀξίζω,	Aceto.
ὀξίζει,	Acescit, Acetat.
ὄξος,	Acetum.
ὀξύβαφον,	Acetabulum.
ὀξύγγιον,	Arbina, Unguen, Unguina.
ὀξύγαρον,	Acetarium.
ὀξύγλυκυ,	Dulcacidum.
ὀξυδορκία,	Acies oculorum.
ὀξυδορκῶ,	Acutum cerno.
ὀξύθυμος,	Iracundus.
ὀξύκρατον,	Posca.

ὀξύνω,	Acuo, Cudo, Produco.
ὀξύπικρος,	Acidus.
ὀξυποδία,	Acupedium, Addensacio.
ὀξυποδῶ,	Addenso, Denso.
ὀξὺς,	Acutus.
ὀξὺς, ὁ νουνεχὴς,	Catus.
ὀξὺς, ὁ ταχὺς,	Pernix, Velox.
ὀξύσχοινος,	Hibiscum, Juncus.
ὀξύτατος,	Ocissimus.
ὀξύτατα,	Quam ocissime.
ὀξύτερον,	Ocius.
ὀξύτης,	Acumen.
ὀξύτης σιδήρου,	Acies ferri.
ὀξύτης φρενῶν,	Acies animi.
ὀξύχολος,	Viliosus.
ὀξῶδες,	Acinaticium.
Ὅπερ,	Quod.
ὅπερ ἂν,	Quodquod.
ὅπερ δήποτε,	Quodcunque.
Ὁπηνίκα,	Ubi, Cum, Postquam.
Ὀπήτιον,	Subula, Subucula.
Ὄπιθεν, ὀπίσω,	Tergo, Pone.
ὄπιθεν, μετὰ ταῦτα	Postsecus.
ὀπισθάγκωνα,	Post tergum.
ὀπίσθια,	Postellena.
ὀπίσθιον,	Postergum.
ὀπισθοκέφαλον,	Occiput.
ὀπισθότονος,	Retrorsus.
ὀπίσω,	Retro, Retrorsum, Pone.
Ὅπλα,	Arma.
Ὁπλὴ,	Ungula, Cippus.
Ὁπλίζω,	Armo.
ὁπλισμὸς,	Armamentum, Armentarium.
ὁπλιστὴς,	Armator.
ὁπλοδιδάσκαλος,	Armiductor.
ὁπλοθήκη,	Armamentarium.
ὅπλον,	Telum, Scutum.
ὁπλοπάροχος,	Insignarius, Armiger.
ὁπλοφόρος.	Armiger.
ὁπλοφύλαξ,	Armicustos.
ὅπλων κάθαρσις,	Armilustrum.
Ὁποῖος.	Qualis.
ὁποῖος ἂν,	Qualisqualis.
ὁποῖος δήποτε,	Qualiscunque.
ὁποίως,	Qualiter.
Ὀποπάλσαμον,	Asamo opopalsamum.
ὀπὸς,	Laser.
Ὁπόταν,	Cum, Quando.
ὁπότε,	Cum.
ὁπότε μάλιστα,	Cum præsertim.
ὁπότε μὲν οὖν,	Quando quidem.
Ὁποτέρωθι,	Utrubi.
ὁποτέρως,	Utro.
ὁπότερος,	Uter, Alteruter.
Ὅπου,	Ubi, Quo.
ὅπου ἂν,	Ubiubi, Ubicunque.
ὅπου δήποτε,	Ubiubi, Ubicunque, Quocunque.
Ὁ πρὸς σίδηρον πραθεὶς, ὅ ἐστιν ὁ μονομάχος,	Auctoratus.
ὁ πρὸ τῆς παρεμβολῆς τόπος,	Procastrium.
ὁ πρὸ τῶν πυλῶν πόλεμος,	Autarium bellum.
Ὀπτανάριος,	Assator, Coctarius.
Ὀπτασία,	Visio.
Ὄπτησις,	Tostacio.
ὄπτησον,	Assa.
ὀπτὸν,	Tostum, Assum.
Ὀπώρα,	Pomum.
ὀπωροπώλης,	Pomarius.
ὀπωροφόρος,	Pomifer.
ὀπωροφύλαξ,	Pomorum custos.
Ὅπως,	Ut, Qualiter, Quatenus, Quam.
Ὅραμα,	Visus, Visio.
ὅρασις,	Visus.
ὁρατὸς,	Aspicialis, Visibilis.
Ὀργανάριος,	Organarius, Fistularius.
ὄργανον,	Fistula, Organum.
ὄργανον μουσικὸν,	Sambuca.
ὄργανον βασανι- (στήριον,	Fidicula.
Ὀργὴ,	Ira, Iracundia.
ὀργίζομαι,	Irascor, Infestus sum, Censeo.
ὀργίλος,	Infestus, Iracundus.
ὀργιλώτερος,	Iracior.
Ὀργυιὰ,	Ulna.
Ὀργῶ,	Subo.
Ὀρέγομαι,	Adpeto.
ὀρέγω,	Porrigo.
Ὄρη,	Montes.
ὄρη Γαλλίων,	Alpes. singulare non habent.
Ὀρθοπλὴξ,	Senax.
ὀρθὸς,	Rectus.
ὀρθοστάτης,	Stavarius.
ὀρθότατος,	Rectissimus.
ὀρθοτομῶ,	Rectifacio, Recte tracto
ὀρθοτριχιῶ,	Horripilo
Ὀρθρινὸς,	Matutinus, Crespulus.
ὀρθρινὸν,	Matutinum.
ὀρθρίζω,	Luce vigilo.
ὄρθρισον,	Matutina.
ὄρθρος,	Matutinus, Ante lucem, Diluculus.
Ὀρθῶ,	Arrigo, Erigo.
ὀρθῶς,	Recte, Rite.
ὀρθώσιος,	Stator.
Ὀρίγανον.	
Ὁριαῖος λίθος,	Terminalis lapis.
ὁρίζω, ἐν πράγματι,	Constituo, Statuo, Instituo, Censeo.
ὁρίζω, ἐν τόπῳ,	Finio, Termino, Limito
Ὀρινὴ,	Montana, Montuosa.
Ὁρισθεῖσα ἡμέρα,	Statuta dies.
ὁρισμὸς,	Sponsio, Definicio.

ὁριστικὸς,	Finitivus, Indicativus.
Ὅρκος,	Jusjurandum, Juramentum, Sacramentum, Religio.
ὅρκος στρατιωτικὸς,	Sacramentum.
ὁρκῶ,	Adjuro.
ὁρκωμοσία,	Juracio.
Ὁρμὴ,	Impetus.
Ὁρμιὰ ἡ τοῦ ἀγκίστρου,	Linum, Hamus.
Ὅρμος, λιμὴν,	Navalia.
ὅρμος, τὸ περιδέραιον,	Monile.
ὁρμῶ, ἐπέρχομαι,	Impetum facio, Ruo, Peto.
ὁρμῶ, ἐπὶ λιμένος,	Stacionem habeo.
Ὀρνεοσκοπία,	hoc Augurium.
ὀρνεοπώλης,	Aviarius.
ὀρνεοσκόπος,	Auguralis, Auspicalis, Aruspex, Augur.
ὀρνεοσκοπῶ,	Auspicor, Auguror.
ὄρνις,	Avis, Ales.
ὄρνις ἡ κατὰ οἶκον,	Gallina.
Ὀροβος,	Hervum, Hervus.
Ὀροθέσιον,	Terminus, Limes, Terminacio.
ὁροθέτης,	Terminator.
ὅρος,	Modus.
ὅρος, ἐπὶ χώρας,	Terminus, Finis, Limitum, hoc Terminatum.
ὅρος ἐν δίκῃ πράγματος,	Diffinicio, Sponsio, Terminacio, Lex.
ὄρος,	Mons.
ὀρὸς γάλακτος,	Serum. indeclinabile est.
Ὀροφὴ,	Lacunar, Laquearium, Fastigium, Culmen.
ὀρόφωσις,	Lacunarium, Laquearium.
Ὀρεῖον,	Horreum.
Ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι,	Horresco.
Ὄρτυξ,	Coturnix.
Ὄρυζα,	Oryza. plurale non habet
Ὀρύκτης,	Fossor.
Ὀρυγμαδὸς,	Conglovacio.
Ὄρυξ,	Sarculum, Ligo, Dolabra.
ὀρύσσω,	Fodio.
Ὀρυῶμαι,	Rugio, Fremo, Gannio.
Ὀρφανία,	Orbitas.
ὀρφανὸς,	Orbus, Pupillus.
Ὄρχατοι, στίχοι ἀμπέλων,	Antes. singulare non habet.
Ὀρχηθμὸς,	Saltacio.
ὄρχησις,	Saltacio.
ὀρχηστὴς,	Pantomimus, Saltator.
ὀρχήστρια,	Saltatrix.
Ὄρχις,	Testis, Testiculus, Coleus.
Ὄρχοι, οἱ στίχοι ἀμπέλων,	Antes. singulare non habet.
Ὀρχοῦμαι,	Salto.
Ὁρῶ,	Aspicio, Cerno, Viso, Aspecto, Video.
Ὅρων διάκρισις,	Terminalia. singulare non habet.
ὅρων λίθοι,	Grumi. singulare non habet.
Ὅς,	Qui.
Ὁσάκις,	Quotiens.
ὁσάκις ἂν,	Quotienscunque
Ὃς ἂν,	Quisquis.
Ὅσα πάλαι,	Quamdudum.
Ὁ σέβων τὸν οὐρανὸν,	Celicola.
Ὁσημέραι,	Cottidie.
Ὅσιος,	Sanctus, Justus.
ὁσιότης,	Sanctitas, Sanctimonia, Justicia.
Ὀσμὴ καλὴ,	Odor, Fragrancia.
ὀσμὴ σαπρὰ,	Putor, Fetor, Pedor.
Ὅσοι,	Quot.
ὅσοι ἂν,	Quotquot, Quotcunque.
ὅσον δήποτε,	Quantuncunque, Quantulumcunque.
Ὄσπριον,	Legumen.
ὀσπριοπώλης,	Leguminarius.
Ὅστις,	Qui.
ὅστις ἂν,	Quisquis.
ὅστις δήποτε,	Quisquis, Quicunque, Quilibet.
Ὀστοκλάστης,	Ossifragor.
ὀστολόγιον,	Ossilegium.
ὀστοῦν,	Ossum.
Ὀστράκινος,	Fictilis.
ὄστρακον,	Testu. dicitur & hæc Testa.
ὀστρακοποιὸς,	Fictiliarius.
ὄστρεον,	Ostreum.
Ὀστρύγγιον, ἡ ἐπιφυλλὶς,	Racemus.
Ὀσφραίνομαι,	Odoro, Olfacio, Olfio.
ὄσφρησις,	Odoratus, Odoracio, Olfactio.
Ὀσφὺς,	Lumbus, Coxa.
Ὁ τάγματος ἡγούμενος,	Factionarius.
Ὅταν,	Cum.
ὅταν οἱ στρατιῶται μεθ' ὅπλων γυμνάζωνται,	hæc Palaria. singulare non habet.
ὅταν κύων ἀπειλῇ ὑλακτῶν,	Hirrit.
ὅτε,	Cum, Quando.
ὅτε ἂν,	Quandocunque.
ὅτε δήποτε,	Quandocunque.
Ὁ τῆς στρατιωτικῆς ἀννώνης ἀπαιτητής,	Opinator.
Ὅτι,	Quod, Quia.

ὅ,τι ἄν,	Quodquod.
Ὁ τυχὼν,	Quilibet.
Οὐ βούλομαι,	Nolo.
Οὐγκία,	Uncia.
οὐγκίας ἥμισυ,	Semuncia.
οὐγκίας τέταρτον	Sicilium.
Οὐδαμινὸς,	Nichilo, Nugatorius, Gerra. Nichilo indeclinabile est.
οὐδαμοῦ,	Nusquam, Nequaquam.
οὐδαμῶς,	Nequaquam, Nullatenus.
οὐδὲ,	Nec.
οὐδὲ εἷς,	Nullus.
οὐδεὶς,	Nemo.
οὐδὲν,	Nil, Nichil.
οὐδὲν ἄλλο,	Nichil aliud.
οὐδὲν ἕτερον,	Nichil aliud.
οὐδὲν ἧττον,	Nichilo minus.
οὐδὲν μᾶλλον,	Nichil magis.
οὐδὲν πλέον,	Nichilo plus, Nichil amplius.
οὐδενὶ τρόπῳ,	Nequaquam, Nullatenus.
οὐδὲ ὅλως,	Nequaquam.
οὐδ' ὁπότερον,	Neutrum.
οὐδ' ὁποτέρῳ,	Neutrubi.
οὐδέποτε,	Nunquam.
οὐδέπω,	Necdum, Nondum, Nondum etiam.
οὐδεπώποτε,	Necdum etiam, Nequaquam.
οὐδετέρως,	Neutre.
οὐ διαλείπει,	Non cessat, Non deest.
οὐ διὰ τοῦτο ἧττον,	Non eo minus, Non idcirco.
οὐδ' ὁποτέρωθι,	Neuterubi.
Οὐδὸς,	Limes, hoc Limen.
Οὐ δύναμαι,	Nequeo.
Οὖθαρ,	Uber.
Οὐθὲν,	Nil, Nichil.
οὐθ' ἕτερον,	Neutrum.
Οὐκ ἄλλως,	Haut secus, Non secus, Non aliter.
οὐκ εἰς μακρὰν,	Propediem.
οὐκ ἐλλείπει,	Non deest.
οὐκ ἐπίσταμαι,	Nescio.
οὐκ οἶδα,	Nescio.
οὐκ ὀλίγοι,	Nonnulli.
οὐκοῦν,	Ergo.
Οὖλα τῶν ὀδόντων	Gingulæ, Gingivæ. singularia non habent.
Οὐλὴ,	Cicatricula, Cicatrix.
οὐλὴ φυσικὴ,	Nævus.
Οὖλος,	Crispus.
Οὐ μᾶλλον,	Non magis.
οὐμὴν ἀλλὰ,	Necnon.
οὐ μόνον,	Non modo, Non solum.
Οὖν,	Ergo.
Οὐ πάλαι,	Non pridem.
οὐ πείθομαι,	Inobedio, Non credo.
οὐ προσδοκῶ,	Non opinor.
οὔπω,	Nondum.

οὐ πώποτε,	Non unquam.
Οὐρὰ,	Cauda.
Οὐρανὸς,	Celum.
οὐράνιος,	Celestis.
οὐρανίσκος,	Palatum.
οὐρανόθεν,	Celitus.
οὐρανοκάτοικος,	Celicola.
οὐρανοφόρος,	Celifer.
Οὐρήθρας ὀπὴ,	Fistula.
οὔρησις,	hoc Mictur
οὐρητιῶ,	Micturio.
Οὐρία, ἐπὶ πλοῦ,	Prosperitas venti.
Οὖρον ἀνθρώπου,	Lotium.
οὖρον κτήνους,	Urina.
Οὖρος, ὁ αἴσιος ἄνεμος,	Prosper ventus.
Οὐρῶ,	Meio, Mingo.
Οὖς, τὸ ὠτίον,	Auris.
Οὐσία,	Patrimonium, Substancia, Res familiaris.
οὐσία ὑπεξουσίου,	Peculium.
οὐσίας διαιρετέας	Familiæ hirciscundæ.
Οὕστινας,	Quos.
οὕστινας ἄν,	Quosque.
οὕστινας δήποτε,	Quoscunque, Quosque.
Οὔτε,	Nec, Neque.
Οὗτοι,	Hi, Isti, Ei.
οὕτως,	Ita, Sic, Tam, Taliter, Perinde, Proinde.
οὕτως ἄρα,	Itane, Sicine.
οὕτω μέντοι,	Ita tamen.
Οὗ χάριν,	Cujus gracia.
Οὐχ αἱροῦμαι,	Nolo.
οὐχ ἑτέρως,	Haut secus, Non secus, Non aliter.
οὐχὶ,	Haut, Non.
οὐχὶ ἄρα,	Nonne, Nempe.
οὐχ ὑγιὴς,	Malesanus.
Ὀφειλὴ,	Debitum.
ὀφείλω,	Debito.
Ὀφέλλιον,	Ofella.
Ὄφελον,	Utinam.
Ὄφεως γῆρας,	Superficies.
Ὀφθαλμοὶ,	Lumina. pluraliter declinabitur. sed Virgilius singulariter dixit Luminis.
ὀφθαλμὸς,	Oculus.
ὀφθαλμικὸς,	Ocularius.
ὀφθαλμὸς ἀμπέλου,	Gemma.
ὀφθαλμοῦ κόρη,	Pupula.
ὀφθαλμοῦ κανθὸς	Angulus.
ὀφθαλμία,	Lippitudo.
ὀφθαλμιῶ,	Lippeo, Oculos doleo.
Ὀφιοδιώκτης,	Marsio.
Ὀφθεὶς,	Visus.
Ὄφις,	Anguis.
ὄφις χέρσυδρος,	Coluber, Choliorius.

Ὄφλημα,	Debitum.
ὀφλητὴς,	Debitor.
Ὀφρὺς,	Supercilium.
Ὀχεία,	Admissura, Admissum.
Ὀχετὸς,	Rivus Canalium, Clabata.
Ὀχευτὴς,	Admissarius.
Ὄχημα,	Vehiculum, Currus.
ὀχημάτιον,	Reda.
ὄχησις,	Vectus.
Ὄχθη,	Ripa Limitum.
Ὀχλαγώγιον,	Comicium.
ὀχλαγωγὸς,	Circulator.
ὀχλαγωγῶ,	Comicium facio, Circulor.
ὀχληρὸς,	Molestus.
ὄχλησις,	Molestia, Inquietudo, Interpellacio.
ὀχλῶ,	Inquieto, Molesto.
Ὀχοῦμαι,	Veho.
Ὀχυρῶ,	Munio, Fulcio.
ὀχύρωμα,	Munimentum.
ὀχυρωμένος,	Fultus, Stipatus, Munitus.
ὀχύρωσις,	Municio.
ὀχυρώτατος,	Munitissimus.
Ὀψάριον,	ciculum.
ὀψάριον τεταριχευμένον,	Allec, Allex.
Ὀψὲ,	Sero, Vesperi.
ὀψιγονία,	Posteritas.
ὀψίζω,	Vesperasco.
ὀψιμαθὴς,	Cunctator.
ὀψίμως,	Sero.
ὀψινὸς,	Serotinus.
ὀψινὴ ὥρα ἡ μετὰ ἡλίου δυσμὰς,	Crepusculum.
Ὄψις, ἡ θέα,	Visum, Visus.
ὄψις ἀνθρώπου,	Facies.
ὄψις, ἡ πρόσοψις	Aspectus, Species.
ὄψις πόλεως,	Conciliabulum.
Ὄψον,	Pulpamentum.
ὀψοπωλεῖον,	Popina.
ὀψοφάγος,	Gulosus.
ὀψωνάτωρ,	Stipendiarius.
ὀψώνιον,	Opsonium, Diarium.

Π

Παγετὸς,	Congelacio, Glacies,
(τα,	Pruina, Gelu.
παγετοῦ κλάσμα-	Crusta.
Παγιδεύω,	Laqueo.
παγὶς, ἤτοι βρόχος	Laqueum.
παγὶς, ἐπὶ ἀγρίων ζώων,	Indago.
παγὶς, ἐπὶ ζώου,	Pedicla.
παγὶς, ἐπὶ μυῶν	Muscipulum.
Παγκρατιαστὴς,	Pugil, Pugilator.

Παθητικὸν,	Passivum.
πάθος, ἐπὶ νόσου,	Passio, Vicium.
πάθος,	Paciencia.
πάθω,	Pacior, Passo.
παθὼν,	Perpessus.
Παιανίζω,	Ovo, Canto.
Παίγνια,	Ludibria.
παίγνιον,	Lusorium, Ludibrium, Ludimentum, hic Ludus, hic Lusus.
παιγνιῶδες,	Ludibrium.
παιγνιώδης,	Lusorius.
Παιδαγωγὸς,	Pædagogus, Pedisequus
παιδάριον,	hic Puellus, hic Pupus.
παιδαρίδιον,	Puerculus.
παιδαριώδης,	Puerilis.
παιδεία,	Disciplina, Eruditus, Erudicio.
παιδεραστὴς,	Pullarius.
παίδερως, ἄνθος,	Flos alium.
παίδευσις,	Doctus, Eruditus, Erudicio.
παιδευτὴς,	Doctor, Eruditor.
παιδεύω,	Erudio.
παιδιὰ, τὸ παίγνιον	Lusus, Ludimentum.
παιδικῶς,	Pueriliter.
παιδιόθεν,	A puericia.
παιδίον,	Puellus.
παιδιότης,	Puericia.
παιδισκάριον,	Puellula, Pupus.
παιδίσκη,	Puera.
παιδίσκη, ἡ θεράπαινα,	Ancilla.
παιδικὸς,	Puerosus.
παιδίον νήπιον,	Infans.
παιδογονία,	
παιδοκτόνος,	
Παίζω,	Ludo.
παίκτης,	Lusor.
Παῖς,	Puer, Puerus.
παῖς, ὁ υἱὸς,	Filius.
Παίω,	Percucio, Ferio.
Πάλαι,	Dudum, Olim, Jamdiu.
Παλαίμων,	Portunus.
Παλαιὸς,	Vetus, Vetustus, Priscus.
παλαιὸς ὑποκοριστικῶς,	Vetulus.
παλαιοράφιον,	Sutriballum.
παλαιοράφος,	Veteramentarius, Veterivallus.
παλαιὸς στρατιώτης,	Veteranus.
παλαιομώλωψ,	Veterator.
παλαιότης,	Vetustas.
πάλαί ποτε,	Olim, Jamdudum.
Παλαιστὴς χειρὸς,	Palmus, Palma.
παλαιστὴς, ὁ παλαίων,	Luctator.
παλαιστῶν ἁφὴ,	Argula.

παλαίω,	Luctor.
Παλαιῶ,	Vetro, Invetro, Invetresco.
Παλάμη,	Palma.
Παλάτιον,	Palacium.
Πάλη,	Luctacio.
Παλιγγενεσία,	Regeneracio, Recreacio, Renacio.
παλιγκάπηλος,	Dardanarius.
παλίγκτιστος,	Redivivus.
παλίμψηκτρον,	Deleticia.
πάλιν,	Rursus, Iterum, Porro.
πάλιν αὔξω,	Recresco.
πάλιν καὶ πάλιν,	Etiam atque etiam.
παλίνδρομος,	Reciprocus.
παλινδρομῶ,	Recurro.
παλίνζωος,	Redivivus.
παλινκάπηλος,	Dardanarius.
πάλιν ὁρατὸς,	Iterum visus.
πάλιν παῖς γίνομαι,	Repueresco.
Παλίουρος, ἡ ἄκανθα,	Rubus.
Παλλακὴ,	Concubina, Succuba, (Pellex.
παλλάκιον,	Concubinatus.
Πάλληξ,	Pupa, Pupula, Catulester.
Παλλίον,	Pallium.
Πάλλω,	Palpito.
πάλλω, κραδαίνω,	Vibro.
παλμὸς,	Salcio.
Πάλος,	Palus.
Παμμεγέθης,	Immanis, Vastus.
παμπληθεῖς,	Complures.
Πᾶν,	Omne.
Πὰν, ὁ δαίμων,	Incubus, Silvanus.
Πανδοχεῖον,	Cauponium, Devorsorium.
πανδοχεὺς,	Divorsoriarius, Stabularius, Caupo.
πανήγυρις,	Mercatum, Mercatus.
πανηγύρεις,	Nundinæ. singulare non habet.
πανηγυριστὴς,	Nundinator.
πανηγυρίζω,	Nundino.
πάνθεον,	Omnium deum.
πανθήριον,	Lynx.
Πανίον,	Lupercal.
Παννυχὶς,	hoc Excubitum, Pervigilium.
παννυχίδες,	Excubiæ.
παννυχίζω,	Lucubro, Pernocto, Pervigilo.
παννυχισμὸς,	Pervigilium, Pernoctacio.
παννυχιστὴς,	Excubitor.
πανοπλία,	Armatura.
πανόπτης,	Panopta.

Πανοῦκλα,	Panicula.
Πανουργία,	Astucia, Calliditas.
πανοῦργος,	Callidus, Astutus, Versutus.
πανσέληνος,	Luna plena.
παντάπασιν,	Penitus, Omnino, Prorsus.
πανταχόθεν,	Undique.
πανταχοῦ,	Ubique, Usquequaque, Passim.
παντελῶς,	Penitus, Omnino, Prorsus.
πάντη,	Ubique.
παντὶ λόγῳ,	Omni racione.
παντὶ τρόπῳ,	Omni modo.
παντοδαπὴς,	Varius.
παντοδυνάστης,	Omnipotens.
παντοῖος,	Omnigeneris.
παντοκράτωρ,	Omnipotens.
παντοπώλης,	Seplasiarius, Salgamarius.
παντοπωλεῖον,	Seplasium.
παντοτρόφος,	Omniparens.
πάντοτε,	Semper, Perpetue.
πάντως,	Utique.
πάνυ,	Admodum, Valde.
πάνυ ἀνόητος,	Præstultus.
πάνυ βάσκανος,	Præfascinius.
πάνυ βαρῶ,	Prægravo.
πάνυ διὰ βραχέων,	Brevissime.
πάνυ σπεύδων,	Præfestinus.
πάνυ ταχέως,	Præmature.
Παπαὶ,	Papæ, Attat.
Πάππος,	Avus.
παππῷος,	Avitus.
Πάπυρον,	Papirum, Scirpus.
Παρὰ,	Aput, Penes, Ab, Absque.
Παράβασις,	Prævaricacio.
παραβάτης,	Prævaricator.
παραβαίνω,	Prævarico.
Παραβλέπω,	Aliter video.
Παραβοηθῶ,	Adminiculo.
Παραβολὴ,	Similitudo, Parabola.
Παρὰ βραχὺ,	Paulum minus, Paulo brevius.
Παράβροχος,	
Παραγγελία,	Denunciacio, Condictio, Interdictum. Condicere est Denunciare, prisce. nunc vero Condictionem omnem in personam actionem dicimus.
παραγγέλλω,	Denuncio, Edico, Præcipio.
παραγγελεὺς,	Denunciator.
παράγγελμα,	Præceptum.
Παραγένωμαι,	Supervenero.

Παραγήραμα,	Delerus, Silicernium, Cadaver.
Παραγίνομαι,	Advenio, Pervenio, Advento.
παραγινομένη, ἤτοι ἡ διδομένη παρὰ ἐξωτικοῦ προῖξ,	Adventicia dos.
Παραγκιστρῶ,	
Παραγραφὴ,	Excepcio, Perscripcio.
παραγράφω,	Præscribo.
Παράγω,	Diduco, Transgredi facio
παραγωγὴ,	Diductio, Traductio.
παραγωγὸν,	Denominatum, Derivatum.
Παραδειγματίζω,	Triumpho.
Παραδέχομαι,	Recipio.
παραδέχομαι ἐπὶ δαπάνης,	Acceptum facio.
Παράδεισος,	Pometum, Pomarium.
Παραδίδωμι,	Trado.
Παράδοξος,	Mirus, Excellens.
παράδοξον,	Mirabile.
παραδόξως,	Mirabiliter.
Παράδοσις,	Mancipacio, Tradicio.
Παραζώνιος μάχαιρα,	hæc Sicca.
Παραζῶ,	Animo.
Παραθαλασσία,	Maritima.
Παράθεμα,	Depositorium, Repositorium.
παράθεσις,	Adposicio.
παραθέτης,	Structor, Infertor.
παραθήκη,	hoc Depositum.
Παραθύρα,	hoc Posticum.
Παραίνεσις,	Monitus, Monicio.
παραινέτης,	Admonitor.
παραινῶ,	Admoneo, Moneo.
Παραίτησις,	Excusacio.
παραίτιος,	Obnoxius.
παραιτοῦμαι,	Excuso, Recuso, Evito.
Παρακάθημαι,	Præsidco, Adsideo.
Παρακαίρως,	Intempestive.
Παρακάλυμμα,	Prætextum.
παρακαλύπτω,	Prætexto.
Παρακαλῶ,	Oro, Obsecro, Rogo, Queso.
Παρακαταθήκη,	Commendacio.
παρακατατίθημι,	Demando, Commando.
Παράκειμαι,	Subjaceo.
παρακείμενος,	Perfectum.
Παρακελεύομαι,	Impero.
παρακελευστὴς,	Hortator.
Παρακεντητὴς,	Percussor.
παρακεντῶ,	Perpungo.
Παρακέχρημαι,	Abuto.
Παρακινῶ,	Demoveo, Removeo.
Παράκλησις,	Obsecracio, Prex, Exortacio; Questio, Postulacio.

Παράκλητος,	Advocatus.
Παρακλίνω,	Declino.
Παρακμάζω,	Exoleo.
Παρακοίμησις,	Excubitum.
παρακοιμητὴς,	Excubitor.
παρακοιμῶμαι,	Excubo.
Παρακολουθῶ,	Subsequor.
παρακολούθημα,	Appendix.
Παρακομιδὴ,	Transvectio.
Παρακύπτω,	Despicio.
Παραλαμβάνω,	Suscipio.
παραλαμβάνομαι,	Adhibeo.
παραλαμβάνω, προσλαμβάνω	Adsumo, Adhiveo.
Παραλέγομαι,	Delego.
Παραλελυμένος,	Debilis.
Παραλήρημα,	Delerus, Silicernium.
παραληρῶ,	Deliro.
Παραλιμπάνω,	Prætermitto, Omitto.
παραλίπω,	Prætereo, Prætermitto, Omitto.
παραλιφθεὶς,	Præteritus.
Παράλληλον,	Alternum.
Παραλογίζομαι,	Circunscribo, Obrepo, Subrepo.
Παραλυτικὸς,	Paralyticus, Victus, Debilis.
παραλύω,	Dissuo, Dissolvo, Debilito.
Παραμένω,	Permaneo, Persevero.
Παραμυθία,	Solacium, Consolacio, Solamen.
παραμυθοῦμαι,	Consolor, Solor.
Παραναγινώσκω,	Adlego.
παρανάγνωσις,	Adlectio.
Παράνοια,	Amencia, Demencia.
Παρανοίγω,	Adaperio.
Παράνομος,	Contrajuris, Contralegis.
Παράνυμφος,	Pronuba.
Παραξύω,	Derado, Destringo.
Παραπαίω,	
Παραπάσσω,	
Παραπείθω,	Sollicito.
Παραπέμπω,	Omitto, Prætermitto, Transmitto: Prosequor.
Παραπέτασμα,	Velum.
Παραπικραίνω,	Exacerbo, Ad iram provoco.
Παραπλέω,	Prætervelio, Præternavigo.
Παραπλέκω,	
Παραπλὴξ,	
παραπληξία,	
Παραπληρωματικὸς,	Suppletivus.
Παραπλήσιος,	Similis, Adsimilis.
παραπλησίως,	Perinde, Similiter.

Παραποίησις,	hoc Falsum.
παραποιῶ,	Permuto.
Παραπόλλυται,	Deperit.
Παραπομπὴ,	Prosecucio.
παράπομπος,	Prosecutor.
Παραπροσποίησις,	Disimilacio, Similacio.
παραπροσποιȣ̃μαι,	Dissimilo. Conhibeo.
Παράπτωμα,	Delictum.
Παραπύλιον,	Portella.
Παραρέω,	Destillo.
Παραρίπτω,	Abicio.
Παρασαλεύω,	Demoveo.
Παρασημειȣ̃μαι,	Adsigno.
παρασημείωσις,	Adnotacio.
Παράσιτος,	Adsecula, Parasitus.
Παρασιωπῶ,	Conticeo.
Παρασκευὴ,	Paracio, Præparacio, Apparatus, Apparacio, Instructio, Instrumentum.
παρασκευάζω,	Præparo, Instruo, Apparo, Comparo.
Παρασταθμίζω,	Perpendo. Interado.
Παράστασις,	Præsentacio, Exhibicio.
παραστὰς θύρας,	Postis.
Παραστροφὴ,	Redimentum.
παραστρέφω,	Rebio.
Παρασύρω,	Protraho.
Παρασφάζω,	Præcedo.
Παρασφραγίζω,	Præsigno.
Παρασχεθήσεται,	Accommodabitur.
παρασχεῖν,	Impertire, Præstare.
Παράταξις, παρασκευὴ,	Obstinatus.
παράταξις ἐν πολέμῳ,	Falanx, Acies, Legio.
Παρὰ τὰς ἀρχὰς	In primis.
Παρατατικὸς,	Inperfectum.
Παρατάττομαι,	Obsto, Obsisto.
Παρατείνω,	Protendo, Prætendo.
Παρατελευταῖος,	Penultima.
Παρατέμνω,	Præcido.
Παρατήρησις,	Observacio. (stolor.
παρατηρῶ,	Observo, Præstolo, Præ-
Παρατίθημι,	Adpono; Depono.
παρατίθημι τὸ φυλαχθησόμε-	Commendo, Mando, Adsigno, Depono.
Παρατίλλω, (νον,	Depilo.
παρατίλτρια,	Tricula.
Παρατρίβω,	tero.
Παρατυγχάνω,	Intervenio, Intersum.
Παραυτίκα,	Continuo, Confestim.
Παραφαίνω,	uceo.
Παραφίημι,	Omitto.
Παραφρονῶ,	Desipio.
Παραφυὰς,	Pullulus, Propago.
Παραφυλακὴ,	Observacio, Observan-
παραφύλαξ,	Custos. (cia.

παραφυλάττω,	Observo, Custodio.
Παραφυλλὶς,	Virgultum.
Παραχάραγμα,	Adulteracio.
παραχαρακτὴς,	Adulter.
Παραχειμάζω,	Hiberno.
παραχειμασία,	Hiemacio, Hibernium.
Παραχέω,	Præfundo.
Παραχρῆμα,	Extemplo, Continuo, Ilico, Confestim, Statim.
Παράχρησις,	hic Usus.
παραχρῶ,	Deb
παραχρῶμαι,	
Παραχύτης,	Mestrinus, Præfusor.
Παραχωρῶ,	Desino, Concedo, Cedo, Remitto, Omitto.
Παραψηφίζω,	
Πάρδαλις,	Panthera.
Παρεγγύη,	Allegacio, Insinuacio.
παρεγγυῶ,	Intimo.
Παρεδέξατο,	Accepto tulit.
Παρεδρεύω,	Præstolor.
πάρεδρος,	Adsessor. (bet.
Παρειαὶ,	Genæ. singulare non ha-
Πάρειμι,	Præsto sum, Adsum.
παρεῖναι,	Adesse, Præsto fuisse, Interesse.
Παρεισάγω,	Introduco.
παρείσακτος,	Obinductus.
Πάρεξ,	Subinde, Identidem.
Παρέκβασις,	Excessus, Transcursus.
Παρεκκλίνω,	Evito.
Παρέκτοπος,	Devius.
Παρεκτὸς,	Præter, Præterea, Præterquam.
Παρεληλυθὼς,	Præteritus.
Παρελκύτης,	Remorator.
παρελκύστρα,	Remoratrix.
παρέλκω,	Moro, Remoro, Protraho, Detrecto.
Παρεμβάλλω,	Immitto.
παρεμβολὴ,	Falanx, Castrum.
παρεμβολικὸς,	Castriensis.
Παρ' ἐμοὶ,	Penes me.
Παρένθεσις,	Interventus, Intercessio, Interposicio.
παρένθεσις ἐπὶ φυτȣ̃,	Insertus.
Παρενοχλῶ,	
Παρέντευξις,	
Παρεντίθημι,	Insero, Interpono, Inter-
Παρεντυχία,	Interventum. (cedo.
Παρέπομαι,	Subsequo.
παρέπεται,	Accidit.
Πάρεργον,	
Παρέρχομαι,	Prætereo, Transeo,
Παρέστηκα,	Adstiti. (Transgredio.
Πάρεστι,	Adest.
παρέσομαι,	Interero.
Παρετοιμασία,	Parat

Παρέχω,	Adhibeo, Tribuo, Exhibeo, Præsto.
Παρηγμένον,	Traductum.
Παρηγορία,	Delectacio, Oblectamentum, Solacium, Oblectacio.
παρηγορῶ,	Delecto, Consolor.
παρήγορος,	
Παρῆλθεν,	Excessit, Transiit.
Παρῆν.	Adfuit.
Παρθενεύω,	Vigrino.
παρθενεὼν,	Vigrinem
παρθενία,	Vigrinitas, Vigrinium.
παρθενικὸς,	Vigrineus, Vigrinalis.
παρθενισκάριον,	Vigrinula.
παρθένος,	Pusa.
Παρειαὶ,	Genæ. singulare non habet.
Παρίημι,	Omitto, Prætermitto.
Πάρειμι,	Adsum.
Παρειμένος,	Debilitatus.
Παρίσθμια,	Tonsillæ.
Πάρισος,	Equalis.
Παρίσταμαι,	Adsisto, Adsto.
Παρίστημι,	Adprobo.
παριστῶ,	Præsento, Exhibeo.
Παροδεύω,	Transito.
παροδικὸς,	Transitorius.
παροδίτης,	Profector.
πάροδος,	Transitus, Transgressus, Transicio, Transgressio.
Παροικία,	Inhabitacio.
πάροικος,	Accola, Incola, Colonus.
παροικῶ σοι,	Juxta te habito.
Παροιμία,	Proverbium, Adagio.
Παροινία,	Ebrietas.
πάροινος,	Vinulentus.
Παρ' ὀλίγον,	Pene.
Παρολκὴ,	Mora, Remora, Dilacio
Παρόμοιος,	Adsimilis.
Παρονυχία,	Redubia.
Παροξυντὴς,	Concitator, Stimulator, Inritator.
παροξυντικὸς,	Incitabilis.
παροξύνω,	Acerbo, Inrito, Incito, Stimulo, Concito, Exacuo, Advoco.
παροξυσμὸς,	Inritacio, Stimulacio, Concitacio, Incitamentum.
Παροπλίζω,	.
Παροργίζω,	In iram perduco.
Παρόρμησις,	Incitacio, Incitamentum.
παρορμῶ,	Incito.
Παρορῶ,	Omitto, Vito, Negligo.
Παροτρύνω,	Acerbo, Concito, Incito, Stimulo.
Παρουσία,	Adstancia, Præsencia, hic Adventus.
Παροχὴ,	Præbicio, Præstacio.
Παρρησία,	Licencia, Fiducia, Confidencia.
παρρησιάζομαι,	Fiducialiter ago.
παρρησιαστικὸς,	Licenciosus.
παρρησιαστικῶς,	Licenter.
Παρυφὴ,	Præclava, Prætexta, hoc Præclavium.
Παρ' ᾧ,	Penes quem.
Παρὸν,	Præsens, Instans.
Παρώνυμον,	Adnomen, Prænomen.
Παρωτὶς,	Gingla.
Παρῳχηκὸς,	Præteritum.
Πᾶς,	Omnis, Universus.
Πάσσαλος,	Palus.
Πάσσω,	Contingo, Spargo.
παστὸν,	Salsum.
παστὸς, ἐπὶ νύμφης,	Obtentus, Coronacio, Thalamus.
Πάσχω,	Pacior.
Πάσωλος,	Pisa.
Πατάσσω,	Percucio, Percusso.
Πατέλλα,	Patina.
Πατητήριον,	Torcular.
πατητὴς,	Calcator.
πάτος,	Pavimentum.
Πατράδελφος,	Patruus.
πατραλοίας,	Parricida.
πατρικὸς,	Paternus.
πατρικότης,	Paternitas.
πατρὶς,	Patria.
πατροκτονία,	Parricidium.
πατροκτόνος,	Parricida.
πατρὸς ἀδελφὸς,	Patruus.
πατρὸς ἀδελφὴ,	Amita.
πατρώζω,	Patrisso.
πάτρων,	Patronus.
πατρωνεύω,	Patrocinor.
πατρώνισσα,	Patrona.
πατρῷοι θεοὶ,	Penates. singulare non habet.
πατρῷος,	Paternus.
πατρωὸς,	Vitricus.
Πάτταλος,	Palus.
Πατῶ,	Calco.
Παύομαι,	Desino, Cesso.
Παχεία,	Grassa.
Πάχνη,	Pruina, Gelu, Glacies, Stiria.
παχνώδης,	Glacialis.
Πάχος,	Grassitudo.
παχυκάρδιος,	Brutus, Stolidus.
παχύνους,	Grassibus.
παχύνω,	Grasso.
παχὺς,	Bassus, Grossus, Crassus
παχὺς ὑποκοριστικῶς,	Bassulus.

παχύτατος, Pinguissimus.
παχύτης, Bassilitas.
Πεδανὸς, Campestris.
Πέδη, ὁ δεσμὸς, Compes.
πεδίζω, Compedo.
Πεδίον, hic Campus.
Πέζα, ἡ κυκλὰς, Limbus.
πεζεύω, (κὸν, Pedito.
πεζίδιον βασιλι- Diadema.
πεζίδιον γυναι- - (stris.
πεζὸς, (κὸς, Pedes, Pedester, Pede-
πεζὸς λόγος, Pedestris oracio, Prosa oracio.
Πειθανολογία, Subtilitas verborum, Verborum suavitas.
πειθανὸς, Lepidus, Verisimilis.
πειθαρχία, Obtemperancia, Obediencia.
πειθαρχῶ, Obtempero, Pareo, Obedio, Obsequor.
πειθήνιος, Obtemperans, Obsequens, Morigerus.
πείθομαι, Pareo, Obaudio.
πείθω, ῥῆμα, Persuadeo.
πειθὼ, ὄνομα, Suadella, Obtemperan-
Πεινῶ, Esurio. (cia.
Πεῖρα, Experimentum.
πειράζω, Tempto, Manculor.
πεῖραν μανθάνω, Compertum habeo.
πειρασμὸς, Temptacio, Temptamen-
πειρατεύω, Predo. (tum.
πειρατὴς, Predo.
πειρῶμαι, Conor.
Πεκούλιον, οὐσία ὑπεξούσιε ἢ δούλε, Peculium.
Πέλαγος, Equor, Pelagus. singulariter tantum Pelagus declinabitur.
Πελαργὸς, Ciconia.
Πελεκάνος, θαλάσσιον ὄρνεον, Fulica.
Πελέκημα, Fomis, Fomes.
πελεκητὴς, Dolator.
πελέκιον, Securicula.
πέλεκυς, Secura, hoc Securum.
πέλεκυς δίστομος, Bipennis.
πελεκῶ, Dolo, Fomeo.
Πελιδνὸν, Libidum, Libens.
Πέλμα, Calcanium, Solum.
Πελταστὴς, Manipulus.
Πέμπτης ἡμέρας, Nudiusquintus.
Πέμπω, Mitto.
Πένης, Pauper.
Πενθερὸς, Socrus, Socer.
πενθερὰ, Socrus.
Πένθιμον, Lugubre, Flebile.
πένθος, Luctus, Funus.
πενθῶ, Lugeo, Funesco.
Πενία, Pauperia, Pauperies.

Πενόλης, Penula.
Πένομαι, Indigito. (strum.
Πενταετηρὶς, Quinquennium, Lu-
πενταετηρικὸς, Lustralis, Quinquennalis
πενταετὴς, Quinquennalis.
πένταθλος, Quinquertius.
πεντάκις, Quinquiens.
πεντακόσια, Quingenta.
πενταύγκιον, Quincunx.
πεντάπυς, τὸ ὄρυγμα, Carrecta.
πενταπλοῦς, Quinqueplex.
πενταπλῆ, Quinqueplex.
πεντὰς, Quinio.
πέντε, Quinque, Quina.
πεντεκαιδεκαετηρὶς, Quindecennium.
πεντήκοντα, Quinquaginta.
πεντήρης, πεντάκωπος, Quinqueremis.
Πεπαιδευμένος, Solers, Doctus, Eruditus.
Πεπανὸς, Maturus, Mitis, Passus.
πεπανὴ, Matura, Mitis.
Πεπεδημένος, Compeditus, Præpedi-
Πεπειραμένος, Expertus. (tus.
Πέπειρος, Maturus, Mitis.
πέπειρος πανουργίας, Inveteratus.
Πέπερι, (τος, Peper.
Πεπηγὸς, ἐπὶ ὕδα- Gelidum.
πεπηγὸς, ἐπὶ ξύλε καὶ ἄλλης ὕλης, Fixum.
Πεπηρωμένος, Cæcatus.
Πεπισσωμένος, Picatus.
Πεπλασμένος, Fictus, Falsus.
Πεπλημμέληται, Admissum est.
Πεπληρωμένος, Plenus, Confertus.
πεπληρωμένως, Plene, Abunde.
Πέπλος, Indumentum.
Πεπλυμένον, Lutum.
Πεποθημένος, Exoptatus.
Πεποίθησις, Confidencia, Fiducia, Fretus. (do.
πέποιθα, Confido, Fretus sum, Fi-
πεποιθὼς, Confisus, Fretus, Fidens.
Πεπολιορκημένος, Obsessus.
Πεπολιωμένος, Canus.
Πεπορθημένος, Populatus.
Πεπρωμένη, Parca.
πεπρωμένον, Parcatum.
Πέπτω, Digero, Verto.
Πεπυργωμένος, Turritus.
Πέπων, Pepo.
Πεπωρωμένος, Profligatus.
Περαίνω πρᾶγμα, Perago.
περαιτέρω, Amplius, Ultra, Ulterius.
περαιῶ, Termino.
πέραμα, Transicio.

πέραν,	Trans, Ultra.
πέρας,	Terminus, Finis, Effectum, Solumen.
περάσιμος,	Penetralis.
Πέρδιξ,	Perdix, Gallina rustica.
Πέρδομαι,	Pedo, Pepedo.
Περὶ,	Circum, Circa, Circiter, Am, De, Erga, Per.
Περιαιρῶ,	Amputo.
Περιάγω,	Circumago, Circumduco
Περιάπτω,	Obdo.
Περιβάλλω ἱματίῳ,	Amicio, Cooperio.
περιβάλλομαι ἱμάτιον,	Amicior.
περιβάλλω πράγματι ἢ τιμωρίᾳ,.	Adficio.
περιβεβλημένος,	Opertus, Obsitus, Circumamictus, Circumsessus.
Περιβεβρωμένος,	Ambesus, Exesus.
Περιβλέπομαι,	Circumvideo, Circumspicio.
περίβλεπτος,	Spectabilis, Lustrabilis.
περιβλεπτότης,	Spectabilitas.
Περίβλημα,	Palla.
Περιβοθρῶ,	Circumfosso.
Περιβόλαιον,	Amictorium, Amictus, Opertorium.
περιβολὴ,	Amictus.
περίβολος,	Territorium.
περίβολοι,	Menia. singulare non habet.
Περιβόητος,	Pervulgatus.
Περιγραφὴ,	Circumscripcio, Fraus, Circumvencio.
περιγραφὴ, οἰκοδομῆς, ἤ τινος ἔργου ἢ εἴδους,	Liniamentum.
περιγράφω,	Circumscribo.
Περιδεδεμένος,	Circumligatus.
Περιδεὴς,	Timidus.
Περιδέξιος,	Equemanus.
Περιδέραιον,	Monile.
Περιδίδωμι,	Circundo.
Περιδρομεὺς,	Ambiciosus.
περιδρομὴ,	Ambitus.
Περίειμι,	Supersum.
Περιελαύνω,	Circumago.
Περιέλευσις,	Circumvencio.
Περιέλκω,	Circumduco.
Περιέπω,	
Περιεργάζομαι,	Sciscitor, Ociose ago.
περίεργος,	Curiosus.
Περιέρχομαι,	Circumeo, Circumvenio, Lustro, Ambio, Obeo, Obambulo, Peragro.
Περιέστηκα,	Circumsisto.
Περικυκλῶ,	Contineo, Circundo.
Περίζωμα,	Cinctum, Lombare, Ventrale.
περίζωσις χιτῶνος	Præcinctus.
περιζωννύω,	Accingo, Circumcingo, Præcingo.
Περιηχοῦμαι,	Trepido.
περιηχῶ,	Obstrepo, Circumsono
Περίθεσις,	Circumposicio.
Περιθρυλλῶ,	Devulgo.
Περιϊππάζω,	Obequito.
Περιΐσταμαι,	Circunsisto.
Περικάθαρμα,	Purgamentum, Lustramentum.
Περικάθημαι,	Circumsedeo, Circumsesso, Obsideo.
περικάθισις, ἡ πολιορκία,	Obsidio.
Περικαίω,	Amburo.
Περικαλύπτω,	Cooperio.
Περικατεάσσω,	Fringo, Infringo.
Περικάμπτης,	Tergiversator.
περικάμπτω,	Circumflecto, Deflecto, Tergiversor.
Περικεκαυμένος,	Adustus, Ambustus.
Περικεφαλαία,	Galea.
περικεφαλαίας λόφος,	Crista.
Περικεχρυσωμένος.	Inauratus.
Περικλείω,	Circumcludo.
Περικλῶ,	Fringo, Infringo.
Περικοπὴ,	Amputacio.
περικόπτω,	Amputo, Circumcido.
Περικρατῶ,	Detineo.
Περικυκλεύω,	Circumeo, Circumdo.
Περιλαμβάνω,	tercipio.
περιλαμβάνω, ἐπὶ ἀνθρώπου,	Amplector, Complector.
Περιλάμπω,	Conluceo.
Περιλείπεται,	Restat, Superest, Residet.
Περίληψις,	Amplexus.
Περιλιμπάνεται,	Residet.
περιλιμπάνομαι,	Supersum.
περιλιμπανόμενος,	Superstes.
Περιμένω,	Præstolor, Opperior, Exspecto.
Περιμήρια,	Feminalia.
Περινοστῶ,	Circito, Peragro, Lustro
Πέριξ,	Circum.
Περιξύω,	Rado, Derado, Stringo, Destringo.
Περιοδία,	Circuitus, Circitura.
περιοδεύσιμος τόπος,	Amfragosus, Amfractus, Ambago.
περιοδεύω,	Obambulo, Circumeo.

περίοδος,	Amfractus, Circuitus, Ambago.
περιοδευτὴς,	Circitor, Lustrator.
Περίοικοι,	Circumhabitatores.
Περὶ ὅλȣ,	De toto.
Περιβόητος,	Perspicuus, Inſustris, Liquidus.
Περιορίζω,	Limito.
περιορισμὸς,	Terminacio, Diffinicio.
Περιορῶ,	Despicio.
Περιȣσία,	Copia, Abundancia.
περιȣσιώτερος,	Abundancior.
Περιοχὴ βιβλίȣ,	Argumentum.
περιοχὴ πόλεως ἢ τόπȣ,	Periocha, Circuitus.
Περίπατος,	Ambulacio.
περιπατητὴς,	Ambulator.
Περιπεφραγμένος	Circunseptus.
Περιπείρω,	Adfigo, Adfixo.
Περιπήσσω,	Circumfigo.
Περιπίπτω,	Incido, Inruo.
Περιπλέκω,	Amplexo, Complexo, Circumplecto.
περιπλέκομαι,	Amplector, Complector.
περιπλοκὴ,	Complexus.
Περιπλύνω,	Circumlavo.
Περιπνέω,	Perflo.
Περιπόθητος,	bilis.
Περιποίησις,	Insicio, Adjectio.
περιποιῶ,	Adicio.
Περιπόρφυρος συγκλητικὴ,	Prætexta toga.
Περιπτύσσομαι,	Plector, Complector.
Περίπυστος,	Ligatus.
Περιραίνω,	Conspargo.
περιραντὴρ,	Spargine
Περιράπτω,	Suo, Çusio.
Περιρέω,	duo
περίρρυτος,	duens.
Περισκάπτω,	Fodio.
Περισκέπω,	Detego, Deoperio.
Περισκοπῶ,	Circumspicio, Exploro.
Περισμήχω,	Detergo.
Περισπασμὸς,	Distractio.
Περισπȣ́δαςτον,	Operæprecium, Studio-
Περισπῶ, (νος,	Circumflecto. (sum.
περισπῶ ἀπό τι-	Destringo, Avello.
Περίσσευσις,	Abundancia.
περισσεύω,	Abundo, Superfluo, Supersum.
περισσῶς,	Abunde, Abundanter.
περισσὸς,	Superfluus, Supervacu-
περισσότερος,	Abundancior. (us.
Περίστασις,	Circumvencio.
Περιστερὰ,	Columva.
περιστερεὼν,	Columvarium.
Περιστίζω,	Circumpungo.
Περιστίλβω,	Radio.
Περιστοιχίζω,	Circumeo, Circumvenio.

Περιστόμιον, (τος,	Rictus.
περιστόμιον φρέα-	teale.
Περιστρέφω,	Intorqueo.
Περίστρωμα,	
Περίστυλον,	Mancio.
περιτετμημένος,	Circumcisus.
Περιτέμνω,	mputo, Circumcido.
Περιτίθημι,	Circumpono.
Περιτομὴ,	Circumcisio.
Περὶ τὸ τεῖχος,	Pomerium.
Περιτραχήλιον,	Monile, hic Falarus, Collare.
Περιτρέπομαι,	Titubo.
Περιτρέχω,	scurro, Circumcurro.
Περιτρώγω,	Circumedo, Ambedo.
Περίττευμα,	Abundancia.
περιττεύω,	Superfluo, Supersum, Abundo.
περιττὸς,	Superfluus, Supervacuus, Supervacaneus.
περιττὴ,	Superflua, Supervacua, Supersticiosa.
Περιφανὴς,	Inlustris, Nobilis.
Περιφερὴς,	Convexus, Devexus, Teres.
περιφέρεια,	Circulus, Convexitas.
περιφερὴς σάλπιγξ,	Classica.
περιφέρω,	Circumfero.
Περιφεύγω,	Defugio.
Περιφλέγω,	Uro, Amburo.
Περίφοβος,	Trepidus.
Περιφοράριος,	Regula.
Περίφραγμα,	nseptum.
περιφράγματα,	Sepes.
περίφρακτος,	Confractus. (ptus.
περίφραξις,	Objectus, Objex, Conse-
περιφράσσω,	Circumsepio, Intersepio
Περίφρασις,	Circumlocucio.
Περιχαρακῶ,	Vallo, Circumvallo.
Περιχάραξις,	Circumductio, Urbacio
Περιχαρὴς,	bundus.
Περιχέριον, τὸ ψέ-	
Περιχρίω, (λιον,	
Περίχρυσον,	
Περιχύτης,	Perfusor.
Περίχωρος,	ritorium.
Περιψύχω,	
Περιψίλωσις,	
Περιψοφῶ,	repo, Circunsono.
Περίψυξις,	Refrixio.
Περιὼν,	Superstes.
Περκάζω,	arior.
περκάζει,	riat.
Πέρκα, ἰχθὺς,	rca.
Περόνη,	Fibula.
Περπερεύομαι,	Perperam ago.
Περσεφόνη,	Proserpina.
Περσικὸν,	Persicum.

Πέρυσι,	Anno præterito.
περυσινὸν,	Annotinum.
Περῶ,	Traicio, Trano.
Πέταλον,	Blatteum, Lamina.
πεταλȣργὸς,	Blattearius.
Πέτασος,	Fastigium.
Πετεινὸς,	Volucris, Volucer.
Πέτρα,	Saxum, Cautes, Silex.
πέτρος,	Lustrum, Olestrum.
πετρώδης,	Saxosus.
Πέττω,	ito.
Πεύκη,	Larix, Pinus, Teda.
Πεῦσις,	Interrogamentum, Rogamentum, Interrogacio.
Πεφροντισμένος,	Accuratus.
Πεφρυγμένος,	Torridus.
πεφρυγμένη κρι- (θὴ,	Mola.
Πεφυκὼς,	Natus.
Πεφυλαγμένως,	Caute.
Πεφυσημένος,	Tumidus.
Πεφυτευμένος,	Plantatus.
Πήγανον,	Ruta.
Πηγὴ,	Fons.
πηγημαῖον,	Fontanum.
Πῆγμα,	Confixum.
πήγνυμαι,	Hereo, Figor.
πήγνυμι,	Figo, Gelo.
Πηδάλιον,	Gubernaculum, Clavum, Serraculum.
Πήδημα,	Saltus.
πηδητὴς,	Pedicio, Saltuosus.
πηδῶ,	Salio.
Πηκτὸς,	Fixus, Gelatus.
Πηλαμὺς, ἰχθὺς,	Pelamys, Sarda.
Πηλίκος,	Quantus.
πηλίκος δήποτε,	Quantuscunque.
Πήλινος,	Luteus.
Πήλιον,	Pilleum.
Πηλὸς,	Argilla, Lutum.
πηλώδης,	Lutosus, Lutulentus.
Πηνίον,	Penus, hæc Penucula.
πηνιστήριον,	Panuculum.
Πήρωσις σώμα- (τος,	Mutilacio.
Πῆξις,	Fixus, Fixio.
Πῆρα,	Mantica, Follis.
Πηρὸς,	Cæcus, Orbus.
πηρῶ,	Cæco.
πήρωσις, ἡ στέρησις,	Orbacio, Orbitudo.
Πήσσω,	Figo, Gelo.
Πῆχυς,	Ulna, Cubitum.
πῆχυς εἷς ἥμισυ,	Secubitum.
Πιγκέρνης,	Pocillator.
Πιέζω,	Prendo, Presso.
πίεσις,	Pressus.
πιέσιμον,	Pressivum.
πιεστὴρ,	Prelum.
πιεστήριον,	Pressorium.
Πιθάκνη,	soria.

πιθεὼν,	Torcular, Cella vinaria
Πίθηκος,	Simia, Simius.
Πίθος,	Dolium.
Πικρία,	Amaricia, Amaritudo, Acrimonium.
πικρὸν,	Acerbum.
πικρὸς,	Amarus, Acer.
Πίλησις, ἡ σφίξις,	Pressio.
πίλος,	Pilleum.
πιλωτὸν,	Coactile.
πιλωτοποιὸς,	Coactiliarius.
Πιμελὴ,	Adeps.
Πίμπλαμαι,	Plenus sum.
Πινακὶς,	Tabella.
πινακίδες,	Pugillares. singulare non habet.
πινάκιον,	Catina.
πινακὶς βασιλικὴ,	Codicillus.
Πίναλμος,	Famelicus.
Πίναξ,	Catinus.
Πινερὸν ἔριον, ἄπλυτον,	Lana sucida.
Πίνινον,	Marinum.
Πίνω,	Poto, Bibo.
Πιπράσκομαι,	Veneo: Vendo.
πιπράσκω,	Vendo, Vendito, Venun- (do.
πιπράσκω καθ' ὑπερθεματισμὸν,	Aucturo.
πιπράσκω εἰς μονομαχεῖον,	Auctur
Πίπτω,	Cado, Ruo.
Πισσὸς,	Pisus.
Πίσσα,	Pix.
πισσῶ,	Pico.
πισσώδης,	Piceus.
Πιστάκιον,	
Πίστει κελευτὴς,	Fidejussor.
Πιστεύω,	Credo, Fido.
πίστεως ἄξιος,	Credibilis, Fidelis.
πιστότερος,	Magis fidus.
πιστότατος,	Fidissimus.
πιστῶς,	Fideliter.
Πιττάκιον,	Pittacium, Brevis.
Πίτυρα,	Furfures. singularia non habet.
πίτυρον, ἡ ἐν τῇ κεφαλῇ ῥυπαρία,	Porrigium.
Πίτυς,	Pinus.
Πλαγία,	Transversa.
πλαγιάζω,	Obliquo, Subigo.
Πλαγιάριος,	Plagiarius, Fragana.
Πλάγιος,	Obliquus, Limus, Cernulus, Transversus.
πλαγιότης,	Obliquitas.
Πλάζομαι,	Erro.
Πλακοῦς,	Placenta.
πλακȣντάριος,	Placentarius, Dulciarius.
πλακῶ,	Incrusto.

πλάκωσις, Crustacio.
πλακωθεῖσα οἰκία, Incrustata domus.
Πλάνη, Error, Vagacio.
πλανῆται, Erratici.
πλανήτης, Errans, Vagus.
πλάνος, Erroneus, Erraticus, Seductor.
πλανῶ, Erro.
πλανῶμαι, Error.
Πλὰξ, Crusta.
Πλάσις, Fictio.
πλάσμα, Figmentum.
πλάσσω, Fingo.
Πλάστιγξ, Lanx, Planx, Lancula.
Πλάστης, Fictor.
πλαστογράφος, Falsarius.
πλαστολάλος, Fandi fictor.
πλαστολόγος, Falsidicus.
πλαστὸς, Falsus, Fictus.
πλαστοκατήγο- Prævaricator.
πλαστῶς, (ρος Fallaciter.
Πλάτανος, Platanus.
πλατανὼν, Platanetum.
Πλατεῖα, Platea.
πλατέως, Late.
πλάτη, ἐν ᾗ διαπλέομεν, Palmula, Ratis.
πλάτος, Latitudo.
Πλάττομαι, Fingo, Dissimilo, Simi-
πλάττω, Fingo. (lo.
Πλατύκερως, Gammus.
πλατυλόγος, Latiloquens.
πλατύνω, Dilato, Latifico, Prolato
πλατὺς, Latus.
πλατύσημον, Laticlavium.
πλατύτης, Latitudo.
Πλέγματα ἐκ ῥάβδων, hæ Crates. singulare non habet.
Πλέθρα, Jugera.
Πλειάδες, Vergiliæ.
Πλείονα, Pluriora, Plurima.
πλείονες, Plures, Complures, Ple-
πλεῖστα, Plurima. (rique.
πλεῖστοι, Plerique, Plures, Complures.
πλεῖστον, Plurimum.
πλεῖστον ὅσον, Sæpe aliquantum.
πλειστολόγως, Plurifariam.
πλείων, Plus, Plurimus.
Πλεκτὰ, τὰ προσφερόμενα μηχανήματα τοῖς τείχεσι, hæc erre. singulare non habet.
πλεκτὴ, Sira.
πλέκω, Plico, Necto, Nexo.
Πλέον, Plus, Amplius.
πλεονάζω, Exundo, Abundo, Exubero.

πλεονάκις, Sæpius, Sæpenumero.
πλεονασμὸς, Cumulacio, Abundacio, Amplitudo.
πλεονεξία, Avaricia.
πλέον ἰσχύει, Prævalet.
Πλευρὸν, Laterum, Latus.
Πλευστικὸς, Nabalis.
πλέω, Navigo.
Πληγαὶ, Verbera. singulare non habet, nec ablativum.
πληγὴ, Plaga.
πληγὴ ἀπὸ σιδή- hic Ictus.
Πλῆθος, (ρου, Globus, Vulgus, Multitudo. Volgus singulariter tantum declinatur.
πληθυντικὸς, Pluralis.
πληθύνω, Multiplico, Amplifico.
Πλήκτης, Percussor.
πληκτικῶς, Cesim.
πλῆκτρον, Pecten, Pectenis.
Πλημμελεῖται, Committitur.
πλημμεληθὲν, Admissum, Commissum.
πλημμέλημα, Peccatum, Delictum, Reatum, Commissum.
πλημμελῶ, Delinquo, Pecco, Ad-
Πλημμύρα, Inundacio. (mitto.
πλημμυρεῖ, Inundat, Torret, Exuberat.
Πλήμνη, Modiolus, Radia.
Πλὴν, Verum, Præterquam,
Πληρεστάτη, Plenissima. (Præter.
πλήρης, Plenus.
πληροσέληνον, Luna plena.
πληροφόρημα, Plenitudo, Satisfactio.
πληροφορῶ, Morigero, Satisfacio.
πληρῶ, Impleo, Compleo.
πληρωθῇ, Sarciatur.
πλήρωμα, Plenitudo.
πληρωτικὸς, Explebilis. (mans.
Πλησιάζων, Adpropinquans, Proxi-
πλησιάζω, Adpropinquo, Propinquo.
πλησιάζει, In proximo est, Propinquat.
πλησίον, Proximum, Instar, Propius.
πλησιόχωρος, Confinis, Finitimus.
Πλησμονὴ, Abundancia, Saturas, Sacietas, Saturitas.
Πλήσσω, Multo, Percucio.
Πληστηριασμὸς, ὁ ὑπερθεματισμὸς Licitacio.
Πλήττω, Percucio, Ferio.
Πλινθίον, Lateratum.
πλίνθον, Laterem. nominativum non habet.
πλινθουργὸς, Laterarius.
Πλοῖον, Navis.
Πλόκαμος, Crinis.

πλοκὴ,	Nexus.
Πλουμάκιον,	Plumacium.
πλουμίον,	
Πλοῦς,	Navigacio, Navigium.
Πλούσιος,	Dives, Locuples, Opulentus.
πλουσίως,	Opulente.
πλουσιώτερος,	Opulencior, Dicior.
πλουσιώτατος,	Ditissimus, Opulentissimus.
πλοῦτος,	hæ Diviciæ. singulare non habet.
πλουτῶ,	Ditesco, Locupleto.
Πλούτων,	Ditis.
Πλύνω,	Luo, Luto, Labo.
πλύσιμον,	Labatorium.
πλύσις,	Lotus, Lotura.
πλυτὴρ,	Lutus.
πλύτης,	Lutor, Lavator.
Πλωτὸς,	Navigabilis.
Πνεῦμα ἀνθρώπου	Spiritum, Spiritus.
πνεῦμα ἀνέμου,	Flatus, Spiritus.
πνευματικὸς,	Spiritalis.
πνεύμων,	Pulmo.
πνευστιῶ,	Anhelo.
πνέω, ζῶ,	Spiro, Anhelo.
πνέω, ἐπὶ ὀσμῆς καλῆς,	Odo, Oleo.
Πνίγω,	Suffoco, Ango, Neco.
πνίξις,	Nix.
Πνοὴ,	ra
πνοὴ ἀνέμου,	tus
Πόα,	Pabulum.
Ποδάγρα,	Pedica.
ποδεκμάγιον,	Pedale.
πόδες χοίριοι,	Ungulæ.
ποδήρης χιτὼν,	Talaris tunica.
ποδίζω,	Pavicio, Paviclo.
ποδισμὸς,	Pedatura.
ποδόκοιλον,	Aqualegelle.
ποδονίπτης,	Pelluvium.
ποδόψελον,	Pediculum.
ποδοψόφιον,	Crepitaculum.
ποδοψόφοι,	Podari.
πόδωμα,	Pulpitum.
Ποθεινὸς,	Desideratus, Amabilis.
ποθεινότατος,	Desideratissimus.
Πόθεν,	Unde, Alicunde.
Πόθος,	Desiderium, Cupido.
ποθῶ,	Amo, Desidero.
Ποῖ,	Quorsum.
Ποῖα,	Quæ, Qua, Quænam.
ποίᾳ συνθήκῃ,	Quo pactu, Quo federe
Ποίημα, τὸ κατασκεύασμα,	Figmentum, Factum, Instructum.
ποίημα,	Poema, Commentum.
ποίησις,	Poesis.
ποίησις, ἡ κατασκευὴ,	Factura, Instruccio.
ποίησον,	Fac, Effice.
ποιητὴς,	Poeta.
ποιητὴς, ὁ κατασκευαστὴς,	Factor.
ποιητὸς,	Facticius.
Ποικιλία,	Varietas.
ποικίλον,	Dædalum, Varium.
ποικίλλω,	Vario.
ποικιλτὴς,	Variator.
ποικιλόχρωμος,	Discolor.
Ποιμενικὸς,	Pastor.
ποιμενικὴ θεὰ,	Pales.
ποιμαίνω,	Pecora pasco.
ποιμαίνω, ἐπὶ ἀνθρώπων,	Rego.
ποιμὴν τῶν ζώων,	Opilio, Pastor.
ποίμνη,	Ovilium.
Ποῖον,	Quem, Quod.
ποῖον γὰρ,	Quemnam, Quodnam.
ποιότης,	Qualitas.
Ποιῶ,	Facuo, Facio.
ποίῳ προσώπῳ,	Qua persona, Qua fronte.
ποίῳ λόγῳ,	Qua racione.
ποίῳ συμφώνῳ,	Quo pacto.
ποίῳ τρόπῳ,	Quomodo, Quo pacto.
Πόκος,	Vellus, Vellera.
Πολεμάρχης,	Belligerator.
πολεμικὸς,	Bellicosus, Belliger.
πολεμικὴ,	Pugnatrix, Bellatrix.
πολεμικὴ τάξις	Cuneum, Cuneus.
πολέμιος,	Hostis, Hostilis.
πολεμιστὴς,	Bellator.
πόλεμος,	Bellum, Prælium, Rebellum.
πόλεμος ἐμφύλιος,	Bellum intestivum.
πόλεμος ἐξωτικὸς,	Bellum extraneum.
πόλεμος πολιτικὸς,	Bellum internum.
πόλεμος θαλάσσιος,	Navale bellum.
πολεμῶ,	Bello, Pugno, Expugno Ineo bellum.
Πολιὰ,	Cana. hic Canus.
Πολιορκία,	Obsessio, Obsidio, Obsessus, hoc Obsidium, Obpugnacio. Vastitas.
πολιορκῶ,	Obsideo.
Πολιὸς,	Canus, Canutus.
πολιότης,	Canicies.
πολιοῦμαι,	Caneo.
Πόλις,	Civitas, Urbis.
πολῖται Ῥωμαίων,	Quirites. singulare non habet.
πολιτεία,	Civile imperium, Respublica, Civilitas.
πολιτεύομαι,	Urbanor.
πολίτης,	Civis.
πολίτης ὁ ἀπὸ πολίχνιου,	Municeps.
πολιτικὸς,	Civilis, Urbanus.
πολιτικὸς στέφανος,	Civica corona.

πολιτικὸς ὁ ἀπὸ πολιχνίου,	Municipalis.
πολιτικῶς,	Civiliter.
πολίχνη,	Opidum.
πολίχνιον,	Municipium, Opidum.
Πολλὰ,	Multa.
πολλάκις,	Sepe, Aliquotiens, Sepius, Sepissime.
πολλαπλάσιον,	Multiplex.
πολλαχῶς,	Multifariam.
πολλῷ πλέον,	Multo plus.
πολλῷ λόγῳ,	Plurifariam.
Πολτὸς,	Farres, Pultes.
Πολὺ, ὄνομα,	Multum.
πολὺ, ἐπίῤῥημα,	Diu.
Πολυάνδριον,	Strages.
πολυάριθμος,	Multiplex.
πολυάσχολος,	Occupatus.
πολύγονος,	Fecundus.
πολυγονία,	Fecunditas.
πολυγώνιος,	Angulosus.
πολυδάπανος,	Sumptuosus.
Πολυδεύκης,	Pollux.
Πολύδριον,	Municipium, Opidum.
Πολυετὴς,	Longevus, Annosus.
πολύζωος,	Vivax.
πολύκαρπος,	Fructuosus.
πολύλαλος,	Multiloquax, Verbosus
πολυλογία,	Multiloquium, Verbositas.
πολυμαθία,	Sollercia, Multa sciencia.
πολυμαθὴς,	Peritus, Doctus, Sagax.
πολὺ μᾶλλον,	Multum magis.
πολυμερὴς,	Multiplex.
πολυμερῶς,	Plurifariam.
πολυμήχανος,	Dædalus, Facticiosus.
πολύμορφος,	Multiformis.
πολυοχλία,	Celebritas, Populositas.
πολυοχλοῦσα,	Celeberrima, Populosa
πολυπειρία,	Sagacitas, Solercia.
πολύπειρος,	Sagax.
πολυπλασιασμὸς	Multiplicacio.
πολυπληθία,	Multitudo, Caterva, Manusio.
πολύπλοκος,	Multiplex.
πολυπλόκως,	Multipliciter.
πολύπους, ὁ ὀκτάπους,	Pulypus, Multipes.
	(rent.
πολυπραγμονῶ,	Sciscito, Percontor, Te-
πολυπράγμων,	Scrutator, Sciscitator.
πολυῤῥήμων,	Verbosus.
πολὺς,	Multus.
πολυσχιδῶς,	Multifariam.
πολυτελὴς,	Lauta, Lautus, Preciosus
πολυτέλεια,	Lautitas.
πολυτελῶς,	Laute, Abunde.
πολυτίμητος,	Preciosus.
πολύτιμος,	Preciosus.
πολύτοκος,	Fæcunda, Fertilis.

πολύτροπος,	Versutus.
πολυτρόπως,	Plurifariam, Omnifari-
πολύϋλος,	Materiosus. (am.
πολυφάγος,	Edax.
πολύφορος,	Fertilis.
πολύχαλκος,	Erosus, Ereus.
πολυχρήματος,	Pecuniosus.
πολυχρόνιον,	Diuturnum.
πολυχρόνιος,	Vivax, Multannus, Longevus.
πολύχρυσος,	Opimus, Aurosus.
Πόμα,	Potus, Pocio.
πόμα ἀπὸ ζύμης	Fermentum.
Πομπεύω,	Triumpho.
πομπὴ,	Pompa.
Πομφόλυξ,	Bulla, Scatebra.
Πονηρία,	Malignitas, Pravitas, Malicia.
πονηροκάρδιος,	Malicordis.
πονηρὸς,	Malus, Malignus, Maliciosus, Dirus.
πονηρόψυχος,	Malicordis.
Πόνος,	Dolor.
πονοψυχία,	Animi dolor.
πονῶ,	Doleo.
Ποντίλιον,	Pontem.
Πόντος,	Pontus. (bet.
Πόπανα,	Liba. singulare non ha-
Ποππύζει,	
Πορδὴ,	Peditus, Peditum.
Πορεία,	Itus, Meatus.
πορεύομαι,	Vado, Eo, Meo.
πορεύου,	Vade.
Πόρθησις,	Excidium, Vastitas, Vastacio.
πορθητὴς,	Vastator.
πορθητικὴ μηχανὴ	Sambuca.
Πορθμεὺς,	Portitor.
πορθμὸς,	hoc Fretum.
Πορθῶ,	Populo, Vasto.
Πορία,	Itus, Meatus.
Πορίζω,	Adquiro.
πορισμὸς,	Adquisicio.
ποριστικὴ,	Quæstuaria.
ποριστικὸς,	Questuosus.
Πορνεύω,	Fornicor, Scortor.
πόρνη,	Lupanaria, Scorta, Meretrix, Fornix.
πορνεία,	Fornicacio.
πορνίδιον,	Meretricula. (narium.
πορνεῖον,	Fornix, Ganeum, Lupa-
πορνοβοσκὸς,	Leno, Lenocinator.
πορνοβοσκεῖον,	Lenocinium.
πορνογενὴς,	Spurius.
πορνοδύτης,	Ganeo.
πορνοκόπος,	Lenocinator, Fornica-
πόρνος,	Scortus. (rius.
Πόρος,	Questus.
Πόρπη,	Fibula.

πόρπη, υποκορι-	Fibulatorium.
Πόῤῥω, (στικῶς,	Procul.
πόῤῥωθεν,	Longincus, Eminus, Procul.
ποῤῥώτερος,	Ulterior.
Πορφύρα,	Purpura.
πορφύρα μέλαινα,	Ferrugo.
πορφύρα ὑφασμένη,	Clavus. plurale non habet.
πορφυρίων,	Purpurio.
πορφυροβάφος,	Purpurarius.
πορφυροῦς,	Purpureus.
πορφυροπώλης,	Purpurarius.
Πόσα,	Quanta.
ποσάκις,	Quotiens.
Ποσειδῶν,	Neptunus.
ποσειδώνια,	hæc Neptunalia. singulare non habet.
Πόσις,	Posca, Potus, Pocio.
Ποσὸν,	Quantum, Quotum.
ποσότης,	Quantitas, Summa.
ποστὴ,	Quanta, Aliquanta.
ποστημόριον,	hæc Portiuncula.
ποστὸν δήποτε,	Quantuncunque.
ποστὸς,	Quotus, Aliquantus.
πόσως,	Aliquantisper, Aliquanto, Aliquatenus.
Ποτάμιος,	Flumineus, Fluvialis.
ποταμὸς,	Fluvius, Flumen, Amnis.
ποταμȣ̃ νηδὺς,	Alveum, Alveus.
Ποταπὸς,	Qualis.
ποταπῶς,	Qualiter.
Πότε,	Quando.
ποτὲ,	Aliquando, Olim.
Πότερος,	Uter.
Ποτήριον,	Puculum, Calix.
ποτήριον φιαλοειδὲς,	hæc Vatiola.
ποτηρίδιον,	Pocillum.
ποτηροθήκη,	hoc Caliclarium.
ποτηροπλύτης,	Gratera.
πότης,	Bibax, Potax.
ποτίζω,	Poto.
ποτίζω κτῆνος,	Adaquo.
ποτίζω, ἀρδεύω,	Inrigo.
πότιμον,	Bibibile.
ποτιστήριον,	Popina.
ποτὸς,	Pocio.
Ποῦ,	Ubi.
ποῦ ἄρα,	Ubinam, Corsum.
Πούλπιτον,	Pulpitum, Pavimentum.
Πούποτε,	Alicubi, Usquam, Uspiam.
Πρᾶγμα,	hæc Res.
πραγματεία,	Negociacio, Nundinacio.
πραγματευτὴς,	Negociator.
πραγματεύομαι,	Negocior.
πραγματικὸς,	Negociosus, Forensis, Rerum peritus.

πραγματογράφος,	Sutellosus.
Πραιτώριον,	Prætorium.
πραιτώρων δικαιενέχυρον,	Honorarium jus vel Pignum.
Πρακτὴρ,	Actor, Exactor.
πράκτης,	Actor, Coactor, Exactor.
πρακτικὴ,	Questoria.
πρακτικὸς,	Actuarius, Efficax, Agilis.
πρᾶξις,	Actum, Actus, Actio.
Πρᾶος,	Lenis, Mitis, Mansuetus
πραότης,	Lenitas, Mansuetudo, Lenimentum.
Πρᾶσις,	Venundacio.
πρᾶσις κατὰ ὑπερθεματισμὸν,	Auctio, Asta.
πράσιμος,	Venalicius, Venalis.
Πράσον,	Porrus, Porrum.
Πράτης,	Venditor, Auctor.
Πράττω,	Ago, Actito, Gero.
Πραΰνω,	Levo, Lenio, Mitigo.
πραΰνομαι,	Mitesco.
Πρέμνον,	Codex.
Πρέπει,	Decet.
πρέπον,	Decus, Decens.
πρεπωδέστερον,	Magis decorum.
Πρεσβεία,	Legacio.
πρεσβεῖον,	Legatum.
πρεσβευτὴς,	Legatus.
πρεσβεύω,	Legacione fungor.
Πρεσβύτης,	Senex, Senior, Longevus Grandevus.
Πρηνὴς,	Pronus.
Πρηστὴρ,	Fulgor.
Πρίζω,	Serro.
Πρὶν ἂν, Πρινὴ,	Antequam, Priusquam, Ante.
Πρῖνος,	Ilex.
πρινόκοκκα,	Aubanciæ mora.
πρινὼν,	hoc Iletum.
Πρίσις,	Serr
Πρίσμα,	Secn
πρίστης,	Sector.
πρίων,	hæc Serra.
Πρὸ,	Ante, Præ.
Πρόαγε,	Præi.
Προάγγελος,	Prænunciator.
προαγγέλλω,	Prænuncio.
Προαγόρευσις,	Præfacio.
προαγορεύω,	Prædico, Præfor.
Προαγοραστὴς,	Præemptor.
Προάγω, προφέρω	Produco.
προάγω, προλαμβάνω,	Præcedo, Antecello, Antecedo, Antefero.
προαγωγὴ,	Productio.
προαγωγὸς,	Productor.
προαγωγὸς, πορνοβοσκὸς,	Lenocinator.
Προᾴδω,	Præcino.
Προαίρεσις,	Voluntas, Propositum.

Προαισθάνομαι,	Præcognosco.
Προακμάζω,	
Προαμαρτάνω,	Antepecco.
Προαναλίσκω,	Præsumo.
Προαποθνήσκω,	Præmorior.
Προαποστέλλω,	Prædestino.
Προάρξας,	Antecessor, Prædecessor
Προαρπάζω,	Præripio.
Προασπιστὴς,	Protector.
Προάστιον,	Suburbanum, Processio.
Προασφαλίζομαι,	Protuto.
Προβάλλω,	Promitto.
Προαχθεὶς,	Promotus, Productus.
Προβαίνω,	Incedo, Progredior.
προβαίνω, αὔξω	Glisco.
Προβάτειον κρέας,	hæc Verbecina.
πρόβατον, ἀρνίον,	Verbella, Ovis, Verbix.
προβάτων βληχηθμὸς,	Balatum.
	hic Ovifer.
Προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν,	
Προβιβάζω,	Promoveo, Proveho.
προβίβασις,	Promotus.
προβιβασμὸς,	Promocio.
Προβλέπω,	Provideo, Prospicio.
Πρόβλημα,	Questio, Proposicio.
προβλημάτιον,	Questiuncula.
προβολὴ,	Objectus, Obtentus.
Προβούλευμα,	Consultum.
Πρὸ βραχέος,	Nuper.
Προγάστωρ,	Ventrosus.
Προγενέστερος,	Anterior.
Προγεννηθεὶς,	Prægnatus.
προγεννῶ,	Progigno.
Προγευτὴς,	Prægustator.
Προγινώσκω,	Antecognosco, Præscio, Præsago.
Πρόγλωσσος,	Volubilis linguæ.
Πρόγνωσις,	Præsensio.
προγνωστικὸς,	Præscius.
Πρόγονη,	Privigna.
πρόγονος,	Privignus.
πρόγονος, ὁ προπάτωρ,	Atavus.
πρόγονοι,	Majores. singulare non habet.
Πρόγραμμα,	Proscriptum.
προγραφὴ,	Proscripcio.
Προδανείζομαι,	Promutuor.
Προδαπανῶ,	Proimpendo.
Προδεσμῶ,	Præligo.
Πρόδηλος,	Manifestus, Perspicuus.
προδήλως,	Evidenter.
Προδιαλέγομαι,	Præfor.
προδιάλεξις,	Præfacio.
Πρὸ διαφαύματος,	Ante lucem.
Προδίδωμι,	Prodo, Prævarico.

προδίδωμι δίκην,	Prævarico.
Προδιέρχομαι,	Proeo.
Προδικαστὴς,	Præjudex.
Προδοσία,	Prodicio, Prævaricacio.
προδότης,	Proditor, Prævaricator.
Πρόδρομος,	Antecursor, Præcursor.
Προέγγονος,	Pronepos.
προεγγόνη,	Proneptis.
Προεδρία,	Principatus.
πρόεδροι,	Primores. pluraliter tantum declinatur.
πρόεδρος,	Præses.
Προειδὼς,	Præscius.
Προείληφεν,	Præsumpsit.
Πρόειμι,	Prodeo, Procedo, Incedo.
Προεῖπον,	Edixi, Antedixi.
Προελθεῖν,	Prodire.
προέλευσις,	Antecessus, Progressus.
προέλθωμεν,	Procedamus.
Προέμβολοι νεῶν,	Rostra. singulare non habet.
Προενεχθεὶς,	Prolatus, Antelatus.
Προενοήθη,	Consultum est.
Προεξέρχεται,	Progreditur, Antegreditur.
Προέρχομαι,	Procedo, Prodeo.
Προέστηκα,	Prosto.
προέστηκεν ἀρχῆς ἤτοι ἀξίας,	Præductus est.
προεστηκυῖα,	Prostituta.
προεστὼς,	Præpositus, Præditus.
Προετιμήθησαν,	Prælati sunt.
Προετοιμάζω,	Præparo.
Προευτρεπίζω,	Præparo.
Προέχω,	Promineo.
προέχων,	Excellens.
Προζωννύω,	Procingo.
Προηγησάμενος,	Antecessor, Decessor, Præcessor.
Προήγορος,	Prædicator.
Προηγοῦμαι,	Antecedo, Præeo.
προηγουμένως,	Principio.
Προηκάμην,	
Προημερινὸς,	Pridianus.
Πρόθες,	Propone.
πρόθεσις, προαίρεσις,	Propositum, Voluntas.
πρόθεσις, τὸ μέρος τοῦ λόγου,	Præposicio.
προθεσμία,	Spacium, Dies finitus.
Προθεσπίζω,	Præsago.
Προθεωρία,	Prospexio.
Προθήκη,	Præposicio.
Προθυμία,	Alacritas.
πρόθυμος,	Alacer, Alacris, Sedulus.
προθύμως,	Sedulo, Alacriter.
Πρόθυρον,	Vestibulum.

Προΐημι, Omitto, Prætereo, Prætermitto.
Προικίζω, Doto.
προικιμαῖος, Dotalis.
προικοφόρος, Dotata.
Προΐξ, Dos.
Προΐπταμαι, (θῶ, Antevolo.
Προΐσταμαι, βοη- Suffrago, Patrocinor.
προΐσταμαι, ἐπὶ πόρνης, Prosto.
προΐσταμαι ἀρχῆς, Præero.
προϊστάμενος, Præpositus.
Προκαίρως, Præmature.
Προκαλῶ, Provoco.
προκαλεῖται, Elicit.
προκαλοῦμαι, Lacesso, Provoco.
Προκάλυμμα, Protectio, Prætextum, Præstigium, Velamentum.
Προκαταγγέλλω,
Antecapio, Præoccupo, Occupo.
Προκάταρξις, ἐπὶ δίκης, Contestacio.
προκατάρχομαι, Contestor.
Προκαταστρέφω, verto
Προκατέχω, Antecapio.
Προκειμένη, Prodita, Proposita.
Προκέφαλος, Capito.
Προκήρυξις, Prædicacio.
προκηρύσσω, Prædico.
Προκιχρῶ, Præcommodo.
Πρόκλησις, Provocacio.
Προκοίλιος, Ventrosus.
Προκόλπιον, Præsinum.
Προκομιδὴ, Prolacio.
Προκομίζω, Expromo, Promo, Antefero, Profero.
Προκοπὴ, Promotus, Processus, Prærogativa, Processio, Proventus.
προκόπτω, Promoveo, Proficio, Procedo.
Πρόκριμα, Præjudicium, Prærogativa.
προκριματίζω, Prærogo.
προκρίνομαι, Præfero.
προκρίνω, Præjudico, Prælato, Præpono, Præfero, Antefero, Antepono.
προκριτέος, Præferendus.
Προκυλινδέμενος Provolutus.
Προκύπτω, Proemineo.
Προλαλῶ, Proloquo.
Προλαμβάνω, Præcapio, Antecapio, Præsumo, Præcedo, Antecedo.
προλαμβάνει, Prævenit.
Προλάμπει, Præfulget.
Προλέγω, Prædico, Edico, Præfor, Antedico.
προλέγων, Prædicens.
Πρόληψις, Anticipacio, Occupacio, Præsumpcio, Prædicacio.
πρόληψις καλῦ ἢ κακῦ βίυ, Prærogativa.
προλήψομαι, Occupabo.
πρόλογος, Præfacio, Prologus.
Προμαλάσσω, Præmollio.
Προμάμμη, Proavia.
Προμανθάνω, Prædisco.
Πρόμαντις, Præsaga.
προμαντεύομαι, Præsago.
Προμαρτύρομαι, Antestor.
Προμαχεὼν, Propugnaculum.
πρόμαχοι, Propugnaculi.
Προμετωπίδιον, Frontale.
Προμηθεὺς,
Προμηνύω, Præmonstro, Præsago.
Πρὸ μιᾶς, Pridie.
Πρὸ μικρῦ, Paulo ante, Nuper, Ante paulo.
Προμνήστρια, Pronuba.
Πρόμοιρος, Emoritus.
Προμοσχεύω ἄμπελον, Propago.
Προμυκτήριον, Promunctorium.
Πρόναον, Ante templum.
Προναύκληρος, Magister navis.
Προνόησον, Provide.
προνοητὴς, Providus.
προνοητικὸς, Providus.
προνοητικώτατος, Providentissimus.
πρόνοια, Providencia, Consultum, Provisio, Consultacio.
Προνόμιον, Privilegium, Prærogativa.
Προνοῶ, Consulto, Consulo, Provideo, Prospicio.
Προξένησις, Conciliacio.
προξενητὴς, Conciliator, Proxeneta
πρόξενος,
Προόδια, Prævia.
πρόοδος, Processus, Processio.
Προοίμιον, Proverbium. Exordium, Præfacio, Primordium.
Προοίσων, Prolaturus.
Πρὸ ὀλίγυ, Paulo ante, Paulo antequam.
Προορίζω, Prædestino, Præfinio.
Προορᾶμαι, Præcaveo.
προορῶ, Prospicio, Provideo.
Πρὸ πάντων, Ante omnia.
Πρόπαππος, Proavus.

Προπαραγγέλλω,	Prædico.
Προπαραινῶ,	Præmoneo.
Προπαρασκευάζω	Præparo.
Προπαρατέλευτος	Antepenultima.
Προπειράζω,	Protempto.
Προπέμπω,	Promitto, Prosequor.
Προπέρυσιν,	Anno tercio.
Προπέτεια,	Protervia, Procacitas, Protervitas, Petulancia, Temeritas.
προπετὴς,	Perperus, Protervus, Temerarius, Procax, Petulans.
προπετῶς,	Perperam, Proterve.
Προπηδῶ,	Prosilio.
Προπηλακίζω,	Inpulso.
προπηλακισμὸς	Injuria.
Προπίνω,	Propino, Probibo.
Προπολεμῶ,	Antebello.
Προπομπὴ,	Prosecutus.
Προπορεύομαι,	Præeo, Anteeo.
Πρόποσις,	Propotacio.
Προπάτωρ,	Secundus auctor.
Προπύλαιον,	Vestibulum.
Προραγὲν,	Præruptum.
Προρέει,	Profluit.
Πρόρησις,	Prædicacio.
Πρὸς,	Ad, Aput, Pro.
Προσαγγελία,	Delacio.
προσαγγέλλω,	Interpello.
προσαγγελτὴς,	Interpellator.
Προσαγελάζω,	Adgrego.
Προσαγορεύω,	Appello, Saluto.
Προσάγω,	Adhibeo, Adduco, Adtulero, Adpello.
προσαγωγὴ,	Accessus, Oblacio, Obvencio.
Προσάδω,	Adcanto.
Προσαθροίζω,	Adgrego, Adaggero.
Προσαίτης,	Mendicus.
Προσανακλίνομαι,	Accubo.
Προσαναπαύομαι,	Adquiesco.
Προσάντης,	Adclivis, Arduus.
Προσάπτομαι,	Adtingo.
προσάπτω,	Adjungo, Applico, Adnecto.
Προσαρμόζω,	Accommodo.
Προσαύξω,	Adaugeo.
Προσβάλλω γυναικὶ,	Subigito.
προσβάλλω, προστίθημι,	Adicio.
Προσβάρησις,	Adpressus.
Πρόσβασις,	Adgressio.
Προσβοῶ,	Adclamo.
Πρὸς γὰρ τῆς ἀληθείας,	Enimvero.
Προσγελῶ,	Adrideo.
Προσεγένετο,	Advenit, Pervenit.
Προσγράφω,	Adscribo.
Πρόσδεσις,	Alligacio.
προσδεσμῶ,	Alligo.
Προσδέχομαι,	Admitto.
Προσδιαλέγομαι,	Adloquor, Adfor.
Προσδίδωμι,	Addo.
Προσδοκία,	Exspectacio.
προσδόκιμος,	Opinatus, Exspectatus.
προσδοκῶ,	Spero, Exspecto.
προσδοκίμως,	Opinato.
Προσδουλεύω,	Adservio.
Προσεγγίζω,	Adpropinquo.
Προσεδρεύω,	Præstolo.
προσεδρία,	Sedulitas.
Προσεθίζω,	Adsuesco, Adsuefacio.
προσεθισμὸς,	Adsuetus.
Πρόσειμι,	Adeo.
Προσεῖναι,	Adesse.
Προσειπῶ, θλίβω,	Adpremo.
Προσείπω,	Adloquor, Adpello, Compello.
προσειπὼν,	Adfatus.
Προσέλευσις,	Accessus, Aditus.
πρόσελθε,	Accede.
Πρὸς ἐμαυτὸν,	Penes me.
Προσεπαγγέλλομαι	Adpromitto.
Προσεπαίρω,	Adtollo.
Προσεπέχω,	Adpremo.
Προσεπιδέομαι,	Indigito.
Προσεπιδεσμῶ,	Adalligo.
Προσεπιζευγνύω,	Adjungo.
Προσεπισυνάπτω,	Adjungo.
Προσεπισωρεύω,	Adaggero.
Πρὸς ἐπὶ τούτοις,	Insuper, Præterea, Ultra Adeo.
Προσεπόμνυμι,	Adjuro.
Προσέρχομαι,	Interpello, Adgredior, Accedo, Adeo.
Προσετέθη,	Additum est, Addita est.
Προσέτι,	Insuper.
Προσευχὴ,	Obsecracio, Oracio.
Προσεύχομαι,	Obsecro, Adoro.
Προσεχέστερον,	Attentius.
προσεχὴς,	Attentus.
προσέχω,	Attendo, Intendo, Animadverto, Adverto.
Προσζευγνύω,	Adjungo.
Προσζωννύω,	Procingo.
Πρόσηβος,	Proximus pubertati.
Προσηγορία, ὁ ἀσπασμὸς,	Appellacio, Salutacio.
προσηγορία, ἡ ὀνομασία,	hoc Vocabulum, Appellacio.
προσηγορικὸν,	Appellativum.
προσηγορικῶς,	Appellative, Vocabulariter.
Προσηκάμην,	Admisi.
Προσήκει,	Convenit.
προσήκοντες,	Pertinentes.
προσηκόντως,	Congruenter.
προσήκω,	Pertineo, Attineo.
Προσηλῶ,	Adfigo.
προσήλωσις,	Adfigacio.

Προςηνέςερον, Gratius.
Προςηνέχθη, Oblata est, Allatum fuerit.
Προςηνὴς, Gratus, Lenis.
Προςηνωμένος, Adnexus.
Πρόσθεν, Ante.
Πρόςθεσις, Additamentum.
προςθετὸς, Accessivus.
προςθήκη, Incrementum, Crementum, Auctus, Auctio, Accessio, Adjectio, Augmentum, Additamentum.
προςθήκη ποταμοῦ, Allubio.
Προςθλίβω, Adpremo.
πρόςθλιψις, Adpressio.
Προςίεμαι, Admitto.
Προςκαίω, Aduro.
Προςκαλοῦμαι, Accieo, Adcito, Advoco
προςκαλῶ, Accito.
Προςκεφάλαιον, Pulvinus.
Προςκιχρῶ, Accommodo.
Προςκληθεὶς, Adcitus.
πρόςκλησις, Advocacio.
Προςκλίνω, Acclino.
Προςκλίω, Adcludo.
Προςκλύζω, Adluo.
πρόςκλυσις ποταμοῦ, Allubio.
Προςκόλλησις, Adglutinacio.
προςκολλῶ, Adglutino, Applico.
προςκολλῶμαι, Adhereo.
Προςκομιδὴ, Oblacio.
Προςκομίζω, Offero.
Πρόςκομμα, Offendiculum.
προςκόπτω, Offendo.
Προςκρίνω, Adjudico.
Πρόςκρουσις, Offensa, Offensio.
προςκρούω, Offendo, Adplodo.
Προςκτῶμαι, Adipiscor.
Προςκύνησις, Adoracio, Adveneracio
προςκύνημα, Veneracio.
προςκυνητὸς, Venerandus.
προςκυνῶ, Adoro, Venero.
Προςκυρῶ, Addico, Adfingo.
προςκύρωσις, Addictio, Accuna.
Προςλαμβάνω, Adsumo, Adhibeo, Adpeto.
προςλαμβάνομαι, Adhibeo.
Προςλεπτύνω, Extenuo.
Προςμανθάνω, Addisco.
Προςνέμω, Adtribuo.
Προςνεύω, Adnuo.
Προςνήχομαι, Adnato.
Προςοδεύομαι, Redito.
πρόςοδος, Reditus.
πρόςοδος, ἡ προςέλευσις, Interpellacio, Aditus.
Προςόζω, Computeo.

Προςοικειοῦμαι, Adsocio.
Πρόςοικος, Accola.
προςοικῶ, Adhabito, Accolo.
Προςοίσω, Adferam.
Πρὸς ὀλίγον, Paulum, Parumper.
Προςομιλία, Adlocucio.
προςομιλῶ, Adloquor, Adfor.
Πρὸς ὄρθρον, Ante lucem.
Προςορίζω, Præfinio.
Προςορμῶ εἰς λιμένα, Applico, Appulo.
Προςοχὴ, Attencio, Intentus.
Πρόςοψις, Aspectus, Conspectus, Species.
Προςπαλαίω, Adlucto.
Προςπαρακείμενος, Adjacens.
Προςπειράζω, Adtempto.
Προςπέλασις, Applicacio.
προςπελάζω, Applico, Appello, Adverto, Accedo, Appulo.
Προςπέμπω, Admitto.
Προςπεποιημένως, Dissimulanter.
Προςπεριβάλλω, Adoperio.
Προςπήσσω, Adfigo.
Προςπιέζω, Adpremo.
Προςπίπτω, Interpello, Umilor.
Προςπλέκω, Applico.
Πρόςπνευσις, Adspiracio.
προςπνέω, Adspiro.
Προςποίησις, Dissimilacio.
προςποιοῦμαι, Dissimilo, Similo, Insimilo, Adsimilo.
Προςπορίζω, Adquiro.
Προςρέω, Adfluo.
Πρόςρηξις, Inlisio.
Πρόςρησις, Appellacio.
Προςρήσσω, Inlido, Adplodo, Adlido, Adfligo.
Προςσημειοῦμαι, Adnoto.
Πρὸς σίδηρον πιπράσκω, Aucturo.
Προςσωρεύω, Adcumulo, Adaggero.
Πρὸς τὰ ἄνω, Susum versum.
Πρόςταγμα, Præceptum, Præcepcio, Imperium. Terent.
Πρὸς τὰ κάτω, Ad infra.
Προςτακτικὸς, Imperiosus, Imperativus.
πρόςταξις, Præceptum, Præcepcio.
Προστᾶσα ἐπὶ πορνείᾳ, Prostituta.
Προςτάττω, Præcipio, Impero.
Προςτασία, Patrocinium.
προςτάτης, Patronus, Præpositus.
Πρόςτης τῶν θεῶν, Pro deum.
Προςτίθημι, Addo, Adicio, Auctionor, Adaugeo, Applico.
Πρόςτιμον, Multa, Pena.
Πρὸς τὸ ἄκρον, Ad summum.

πρὸς τοῖς ἄλλοις,	Super aliis.
πρὸς τοῖς λοιποῖς,	Super ceteris.
πρὸς τούτοις,	Præterea.
Προστρέχω,	Accurro, Occurro.
Προσυποβάλλω,	Adsubicio.
Προσυπομιμνήσκω	Admoneo.
Προσυψῶ,	Adtollo.
Προσφάγιον,	Pulmentum.
Πρόσφατος,	Recens.
προσφάτως,	Nuper.
Προσφέρομαι,	Adpulsus sum.
προσφέρω,	Offero, Adfero.
Προσφθέγγομαι,	Appello, Compello, Adloquor.
πρόσφθεγμα,	Appellacio.
προσφθεγξάμενος,	Adfatus.
Προσφιλὴς,	Gratus, Amans, Amabilis
προσφιλέστατος,	Amantissimus, Gratissimus.
Προσφορὰ,	Oblacio.
Προσφυγὴ,	Cliencia.
πρόσφυξ,	Cliens.
Προσφυσῶ,	Adflo.
Προσφώνησις,	Appellacio.
προσφώνησις βαρβαρικὴ,	Bargina.
προσφωνῶ,	Advoco, Appello, Compello, Adloquor.
Προσχαρίζομαι,	Gratificor, Adrogo.
Προσχαίρω,	
Πρόσχες,	Adverte, Intende.
πρόσχεσις,	hic Obtentus.
πρόσχημα, τὸ προκάλυμμα,	Prætextus, Obtentus.
πρόσχημα, τὸ σχῆμα,	Specimen, Obtentus.
Προσχίζω,	Proscindo.
Προσχύτης,	Perfusor.
Πρόσχωρος,	Adjacens.
προσχωρῶ,	Accedo.
Πρόσχωσις,	Exaggeracio.
Προσψαύω,	Attingo.
Προσῳδία,	Accentus, Sonus.
Προσωνυμία,	Cognomentum.
Προσωπεῖον,	Oscilla.
προσωποποιΐα,	Materiola
πρόσωπον,	Persona, Os, Vultus.
Προτακτικὸν,	Præpositivum.
προτακτικὸς,	Primitivus.
προτάσσω,	Antelato, Præficio.
Προτείνω,	Porrigo, Prætendo.
Προτειχίζω,	Præmunio.
Προτέρημα,	Privilegium.
πρότερον,	Ante, Antea, Prius.
πρότερος,	Prior, Superior.
Προτίθημι,	Antelato, Propono, Antepono.
Προτίκτω,	Progigno.
Προτιμᾶσθαι,	Anteferri, Præferri.
προτίμησις,	Prærogativa.
προτιμητέος,	Præferendus.
προτιμῶ,	Præfero, Præpono.
προτιμῶμαι,	Præferor.
Προτομὴ, εἰκὼν βασιλέως,	Effigies.
Πρότονος,	Capriolus.
πρότονοι, τὰ ἀπόγεια σχοινία,	Rudentes.
Πρὸ τοῦ,	Ante, Antequam.
πρὸ τούτου,	Antehac.
Προτρέπομαι,	Hortor, Adhortor, Exhortor, Invito.
προτρεπτικὸς,	Hortatorius.
προτρέπω,	Invito, Cohorto.
Προτρέχω,	Antecurro, Præcurro.
Προτροπὴ,	Hortatus, Hortacio.
Προμιμνήσκω,	Præmoneo.
Προῦπτος,	Promptus.
Προύχω,	Antecello.
Προφανὴς,	Propatulus, Prospicuus.
προφανῶς,	Patule.
Προφασίζομαι,	Causor.
πρόφασις,	Occasio, Materia, Causa
Προφερέστερος,	Præstancior.
προφέρω,	Depromo, Expromo, Promo, Profero.
Προφήτης,	Profeta.
Προφθάνω,	Præoccupo, Anticipo, Antecedo, Prævenio, Antecello, Prævertor.
πρόφθασον,	Præveni.
Προφορικὸς,	Eloquens, Facundus.
Προφυλάσσομαι,	Præcaveo.
Πρὸ φωτὸς,	Ante lucem.
Πρόχειλος,	Labrosus.
Προχειρίζω,	Depromo, Expromo.
πρόχειρος,	Promptus.
Προχέω,	Profundo.
Προχρῆσαι,	Procommodare.
Προχυτήριον,	Fusorium.
Προχώρησις,	Processio.
προχωρῶ,	Procedo.
Πρόψαλμα,	
Πρόωρος,	Præcox.
Πρύμνα,	Puppis.
πρυμνήσια,	Retinacula.
Πρυτανεῖον,	
Πρώην,	Nuper, Olim.
Πρωθύστερον,	Præposterum.
Πρωῒ,	Mane, Matutinum.
Πρωκτὸς,	Culus.
Πρώρα,	Prora.
πρωρεὺς,	Proreta.
Πρωτεύω,	
πρωτεύων,	Principalis.
πρωτεῖον,	Primitium, Primatus.
πρώτιστον,	Primarium.
πρωτόγονος,	Primitivus.
πρῶτοι,	Primores, Primates.
πρῶτον, ὄνομα,	Primum.

πρῶτον, ἐπίῤῥημα	Primo.
πρωτοπολῖται,	Proceres. singulare non habet.
πρῶτον δόρυ,	Primipilum.
πρωτόπειρος,	
πρωτόπλοια,	Primum navigium.
πρωτοραβδοῦχος	Primivirgius.
πρῶτος, (τι,	Primus.
πρῶτος ἐν δόρα-	Primipilarius.
πρωτόκτιστος,	Primitivus.
πρῶτος καρπὸς,	Primitia.
πρωτοστάτης,	Princeps.
πρωτοστασία,	Principatus.
πρωτότοκος,	Primigenus, Primitivus
πρωτοτόκος,	Primigena.
πρωτότυπος,	Primitivus, Principalis.
πρωτοτύπως,	Principio.
πρωτόχρονος,	Primevus.
πρώτως,	Primo.
Πταῖσμα,	Culpa, Noxa.
πταίω,	Pecco.
Πταρμὸς,	Sternomentum, Sternumen, Sternotum.
Πτελέα,	Ulmus.
πτελεὼν, ὁ τόπος,	Ulmetum.
Πτερὶς, βοτάνη,	Filix.
Πτέρνα,	Calx, Planta.
πτερνίζω,	Supplanto.
Πτέρομαι,	Sternuto.
Πτερὸν,	Pinna, Pluma, Ala.
πτερόπους,	Alipes.
πτεροφόρος,	Aliger.
πτέρυξ,	Ala.
πτερύσσεται,	Frontinet.
πτερῶ,	Alipimo.
πτερωτὸς,	Alatus.
πτηνὸν,	Ales, hæc Volucris.
πτηνὸς,	Volucer.
πτηνῶν εἶδος,	Meropes.
πτῆσις,	Volatus.
Πτίλος,	Lippus.
Πτισάνη,	Ptisana.
Πτόησις,	Territus, Trepidacio, Pavor.
πτοῦμαι,	Trepido, Paveo, Pavesco, Expavesco.
πτοῶ,	Terro, Territo.
Πτὺξ,	Tabella.
Πτύον,	Ventilabrum, Dolabrum.
Πτύρομαι,	Trepido, Terrefio.
πτύρω,	Terro, Terreo.
Πτύσμα,	Sputum.
Πτύσσω,	Plico.
Πτύω,	Spuo.
Πτῶμα, ἐπὶ πάλης,	
πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ,	Cadaver.
πτώσιμον,	Caducum.
πτῶσις, ἐπὶ οἰκοδομῆς,	Ruina, Rues.
πτῶσις,	hic Casus.
πτῶσις σώματος	Strues.
πτῶσις σωμάτων,	Strages.
Πτωχεία,	Inopia, Pauperia, Egestas, Mendicitas.
πτωχὸς,	Mendicus, Pauper, Egenus.
πτωχότατος,	Pauperculus.
Πυγὴ,	Natica.
Πυγμὴ,	Dimicacio, Pugna.
Πύελος,	Alveus.
Πυθμὴν,	Fundus.
Πυκνάζω,	Frequento.
πυκνὴ,	Densa, Spissa, Adsidua.
πυκνὸν,	Densum, Frequentatum, Spissum.
πυκνὸς,	Densus, Grever, Spissus.
πυκνῶς,	Crebro, Adsidue.
Πυκτεύω,	Pugilo.
πυκτεύω, μάχομαι,	Pugno.
πύκτης,	Pugil.
Πύλη,	Porta.
πυλουρὸς,	Janitor.
πυλὼν,	Janua.
Πυνθάνεσθαι,	Percuntari.
πυνθάνομαι,	Consulto, Rogito.
Πυξεὼν,	Buxetum.
πύξος,	Buxus, Buxetum.
Πύον,	Pus.
Πῦρ,	Ignis.
πυρὰ,	Pyra, Rogus.
πυράγρα,	Forceps.
Πυραμὴ,	Vacillum.
πυραμὶς,	
Πυργισκάριον,	Turricula, Armarium.
πυργίσκος,	Turricula, Armarium.
πυργίτης, ὁ στρουθὸς	Passer muralis.
πύργος,	Turris, Bugus.
πυργοφόρος,	Turrifer.
Πυρέκβολον,	Fomes.
πυρέσσω,	Febrio.
πυρετὸς,	Febris.
πυρετίον,	Febricula.
Πυρὴν,	Bacca, Nucleus olivæ.
Πυρίασις,	Fomentum.
πυριάζω,	Foveo.
πυρίβολα,	Malleolos.
πυρίεφθον,	Colustra.
πυρίκαυτος,	Rogo consumptus.
πυρκαϊὰ,	Rogum, Rogus.
Πυρὸς, ὁ σίτος,	Triticum.
πυρὸς, ὁ σίτος,	Frumentum. pluralia non habet: sed Vergil. Frumenta dixit.
Πυροῦμαι,	Calesco.

πυροφόρος,
πυρόβιος, :
πυρολαβὶς, Forfex. (fus.
πυῤῥὸς, Ruseus, Rubricus, Ru-
πυρσοδυνάστης, Ignipotens.
πυρσὸς, Ignis.
πυρφόρος, Flammiger.
πυρώδης, Igneus.
. πυρώδης λίθος, Silex.
πυρῶ, Caleo, Uro.
Πυτία, Coagulum.
Πώγων, Barba. plurale non ha-
πωγωνιαῖος, Barbatus. (bet.
πωγωνοκουρεῖα, Barbatoria.
Πῶλος, Equuleus, Pullus.
πωλοτρόφος,
Πωλοῦμαι, Veneo.
πωλῶ, Vendo, Veno, Vendito.
Πῶμα, Operimentum, Coopercu-lum.
πωμάτιον, Operculum, Coopercu-
Πώποτε, Unquam. (lum.
Πώρωσις, Perduracio.
πῶρος, ὁ λίθος, Tofus, Tofum.
Πῶς, Quatenus, Quomodo, Quam.
πῶς ἂν, Quemadmodum.

P

Ῥαβδίον, Virgultum.
ῥάβδος, Virga, Vimen.
ῥάβδος ἐν ᾗ τύπτομεν, Fustis.
ῥάβδος στρατιωτικὴ, (κὴ, Fasces. singulare non habet.
ῥάβδος βασιλι- Sceptrum.
ῥάβδος σφενδαμνίνη, Adionica.
ῥαβδοῦχος, Lictor, Virgarius.
ῥαβδωτὸς, Virgeus.
ῥάβδων δέσμη, Fascicula.
Ῥαγὰς, Rima.
ῥαγώδης, Rimosus.
Ῥάδιον, Facilius.
ῥαδιουργία, Falsum.
ῥαδιουργὸς, Falsarius.
Ῥαθυμία, Segnicia, Segnicies, Desidia.
ῥάθυμος, Desidiosus, Deses.
ῥαθυμῶ, Desideo, Dissimilo, Supersedeo.
Ῥαίδιον, Reda.
Ῥαίνω, Spargo.
Ῥάκος, Pannum.
Ῥάμμα, Acia.
Ῥάμνος, Spina alba. (bet.
Ῥάμφη νεῶν, Rostra. singulare non ha-

ῥάμφος ὀρνέυ, Rostrum.
Ῥανὶς, Gutta.
ῥάνον, Sparge.
Ῥᾶον, Facilius.
Ῥαπίζω, Expalmo, Alapo.
Ῥάπτης, Sarcinator.
ῥαπτὸς, Sutilis.
ῥάπτω, Sarcio, Insuo, Obsuo, Sutello.
ῥάπτω δέρματα, Suto.
Ῥαφανὶς, Radix.
Ῥαφιδοθήκη, Aciarium.
ῥαφὶς, Acus.
Ῥάχις, Spina.
Ῥάων, ὁ ὑγιάνας, Sanus.
Ῥέα, Ops.
Ῥέγχω, Sterto.
Ῥέμβος, Vagus, Vag
ῥέμβομαι, Vagor, Erro.
Ῥερυπωμένος, Cariosus.
Ῥεῦμα, Aquæ cursus.
ῥεῦμα ποταμοῦ, Flumentum, Fluor.
ῥεῦμα, ἐπὶ ποδάγρας, Libor.
ῥευματικὸς,
ῥεῦσις, Fluor.
Ῥέφανος, Radix.
Ῥέω, Mano, Stillo, Fluo.
Ῥῆγμα, Volsura.
Ῥῆμα, Verbum.
ῥῆσις, Dictio.
Ῥήσσω, Rumpo.
Ῥητὴ, Certa.
Ῥητίνα, Retina.
ῥητινολόγος,
Ῥητὸν, Dictum, Fandum.
ῥητορεύω, Oro.
ῥητὸς, Certus.
ῥήτωρ, Orator.
ῥητῶς, Aperte.
Ῥίγος, Frigus, Algor.
ῥιγῶ, Algeo.
Ῥίζα, Radix, Stirps.
ῥιζόθεν, Radicitus, Stirpitus.
ῥιζοτόμος,
ῥίζωσις, Radicatus.
Ῥίθρον, Rivum, Rivus, Alveum, Flumen.
ῥιθρώδης, Rivosus.
Ῥὶν, Nar, Nasus.
Ῥίνημα, Scobis.
ῥινητήριον, Lima.
ῥινητὴς, Limator.
ῥινίον, Lima.
Ῥιπίζω, Flabello.
ῥιπιστήριον, Flabellum.
Ῥιπτάζομαι, Jactor.
ῥιπτασμὸς, Jactio.
Ῥίπτω, ἀποῤῥίπτω, Deicio.

ῥίπτω, ἐπὶ ἀκοντίου,	Jacio, Jaculor, Proicio.
Ῥὶς,	Nar, Nasus.
Ῥίψις,	Jactus, Jaculacio.
ῥιψοκίνδυνος,	Periculosus.
ῥίψον,	Jacta.
Ῥογχάζω,	Runcino.
Ῥοδάκανθα,	Rosetum.
Ῥοδάνη,	Trama, Subtemen, Tramen.
ῥοδανίζω,	Torqueo.
Ῥοδεὼν,	Rosetum.
ῥόδινον,	Roseum.
ῥοδισμὸς,	Ros alia.
ῥοδοδάφνη,	Taxus, Lauria, Andrum, Viburna.
ῥοδοειδὴς,	Rosea.
ῥόδον,	Rosum.
ῥοδόχρους,	Roseo colore.
Ῥοιὰ,	Malagranatum.
Ῥοιακώδης,	Rivosus.
Ῥοῖζος,	Impetus.
Ῥόμβος,	Tornus.
Ῥομφαία,	Framia, Gladium.
Ῥόπαλον,	Clava.
Ῥοπὴ, ἐπὶ ὥρας,	Momentum.
ῥοπὴ, ἐπὶ ζυγοῦ,	Incrementum.
Ῥούσιον φάρσος,	Vexillum.
Ῥόφημα,	Sorbicina, Sorbicio.
ῥοφητὸν,	Sorbile.
ῥοφῶ,	Sorvillo, Voro, Sorveo.
Ῥύαξ,	Rivus.
Ῥύγχαινα,	Nasuta.
ῥύγχος,	Rostrum.
ῥυθμίζω,	Modulo, Formo.
ῥυθμὸς,	Modulus.
Ῥυκάνη,	Tribula, Roncina.
ῥυκανίζω,	Runcio.
Ῥύμη,	Vicus.
Ῥυμὸς ἁμάξης,	Temo, Plerum, Armamentum.
Ῥύομαι,	Eruo, Libero, Elibero, Eripio.
Ῥυπαίνω,	Sordido.
ῥυπαίνομαι,	Obsolesco.
ῥυπαρία,	Sordidicia, Pedor, Squalor.
ῥυπαρὸς,	Sordidus, Pedidus.
ῥύπος,	Squalor.
ῥύπος,	Sordes. singulare non habet.
ῥυποῦμαι,	Obsoleo.
ῥυπῶ,	Squaleo.
Ῥῦσαι,	Erue, Elibera, Eripe.
Ῥύσις,	Licor, Fluor.
Ῥύστης,	Liberator.
Ῥυτὶς,	Ruga, Rogus.
Ῥωγίον,	
Ῥώθων,	Nasus, Nar.
Ῥωμαΐζω,	Latino.
Ῥωμαῖος,	Latinus.
Ῥωμαλέος,	Robustus, Validus.
Ῥώμη, ἡ πόλις,	Roma.
ῥώμη, ἡ δύναμις,	Valencia, Virtus.
Ῥωμύλος,	Quirinus.
Ῥώννυμαι,	Valesco.
Ῥὼξ,	Acinus, Acina.
Ῥῶπος, ὁ παντοῖος φόρτος,	
ῥωποπωλεῖον,	Rementarium.
Ῥῶσις,	Incolumitas, Sanitas.

Σ

Σάββατον,	Sabata.
Σάβανον,	Sabanum, Lencium.
Σαβίνη,	Sabella.
Σαγήνη,	Verriculum.
σαγηνεύω,	Irretio.
Σάγιον,	Lodix.
Σάγμα,	Sagina.
σαγματοποιὸς,	Saginarius.
Σάγος,	Sagus.
Σαθρὸς,	Quassatus, Fragilis.
σαθροῦμαι,	Casso.
σαθρότης,	Fragilitas.
σαθρῶ,	Quasso.
Σαίνω,	Adulor, Blandio.
Σάκκος,	Saccia, Saccus.
σακκοπλόκος,	Saccarius.
Σαλάχιον, ἰχθὺς,	
Σαλεύω,	Moveo, Commoveo, Agito.
Σαλιβάριον,	Lupa.
Σαλπίζω,	Tubo, Tubicino, Lituo.
σάλπιγξ,	Tuba, Litua, Bucinium.
σάλπιγξ περιφερὴς,	Classica.
σαλπικτὴς,	Tubicinator, Tubicen, Liticen.
Σάμψυχον,	Casia, Sambuchum.
Σανδάλιον,	Gallicula.
Σανὶς,	Tabula.
σανιδωτὸν,	Tabulatum.
Σαπρὸς,	Nugatorius, Nugax, Fœdus.
Σαπὼν,	Sapo.
Σάπαξ,	Tinea.
Σάραπις,	Sarapice.
Σαργὸς, ἰχθὺς,	Sargulus.
Σάρδιον, τὸ ψηφίον,	Murra.
σαρδόνυξ,	
Σάρκες,	Pulpæ.
σαρκικῶς,	Carnine.
σάρκινος,	Carnalis.
σαρκοφάγος,	
σαρκοφαγῶ,	Excarnifico.

σάρκωμα,	Pulpamentum.
σὰρξ,	Pulpa, Caro.
Σαρὸν,	Scopæ. singulare non habet.
σαρῶ,	Verro.
Σὰ,	Tua.
Σατράπης,	Satrapa.
Σάτυρος,	Satyrus.
σατυριστὴς, ὁ σκηνικὸς,	Ludio.
Σαῦρος, ἑρπετὸν,	Lacertus.
σαῦρος, ἰχθὺς,	
Σαυρωτὴρ,	Cuspis.
Σαυτὸν,	Teipsum.
Σαφὲς,	Planum.
σαφέστερον,	Certius.
σαφήνεια,	Manifestio.
σαφηνίζω,	Explano, Plano, Exprimo.
σαφὴς,	Manifestus, Planus.
σαφῶς,	Evidenter, Plane, Aperte, Palam, Certo.
Σβεννύω,	Stingo.
σβέσις,	Extinctus, Extinctio.
Σὲ,	Te.
σεαυτὸν,	Temet, Temetipsum.
Σέβας,	
σεβάσμιος,	Colendus, Venerabilis.
σεβασμιότης,	Sanctimonia.
σεβασμίως,	Venerabiliter.
σεβασμιώτατος,	Præcolendus.
σεβαστὸς,	Augustus.
σέβομαι,	Color.
σέβω,	Colo.
Σεισμὸς,	Terræmotus, Terræmotum.
σείω,	Moveo, Libro, Vivro.
Σέλας,	Fulgor.
σέλας ἡλίου,	Jubar. plurale non habet.
σελήνη,	Luna.
σεληνιακὸς,	Lunaticus.
Σέλινον,	Apium.
Σέλλα,	Sella.
σελλάστρωσις,	Sellisternium.
Σέλμα, τὸ ἐν τῷ πλοίῳ ζυγὸν,	Transtrum, Jugum.
Σεμέλη,	Libera.
Σεμίδαλις,	Similago.
Σεμνὴ,	Pudica, Casta.
σεμνὸς,	Veneravilis, Castus.
σεμνότης,	Pudicicia.
σεμνύνομαι,	Glorior.
σεμνῶς,	Pudice.
Σεσαγμένος,	Saginatus.
Σεσαθρωμένος,	Quassatus.
Σεσηπὼς,	Putidus.
Σεσηρὼς,	
Σεσινωμένος,	Viciatus.
Σεῦτλον,	Veta.
Σὴ,	Tua.

Σηκοὶ πλοίων,	Fori. singulare non habet
σηκὸς, τὸ ἱερὸν,	Templum.
σηκὸς τετραπόδων,	Septus.
Σημαίνω,	Nuncio, Enuncio, Significo.
σημαντὴρ,	Monator.
σημασία,	Significatum, Significacio, Significatus.
σημεῖον,	Nota.
σημεῖον, ὁ σκοπὸς,	Signum.
σημεῖον, τὸ τέρας	Monstrum.
σημειογράφος,	Notarius.
σημεῖον τάγματος στρατιωτικοῦ,	Vexillum.
σημειοῦμαι,	Noto, Signo.
σημειοφόρος,	Signifer.
σημείωσις,	Notacio, Sigillum.
Σημερινὸς,	Hodiernus.
σήμερον,	Hodie.
Σηπεδὼν,	Tabo.
Σηπία,	Sepia.
Σήπω,	Tavo, Putro.
Σὴς, ἡ σῆψις,	hæc Tinea, Robigo.
Σήσαμος,	Sesamus.
Σητόκοπον,	Tiniatum.
Σῆψις,	Tavus.
Σθεναρὸς,	Validus.
σθένος,	Valencia, Robor, Virtus. Robor singulariter tantum declinabitur.
Σιαγὼν,	Maxilla, Mala.
Σιαίνομαι,	Tedo.
Σίαλος,	Saliba.
Σιαντία,	Fastidia.
σιαντὸς,	Teter.
Σιβύνη,	Venabulum.
Σιγὴ,	Silencium, Reticencia, Taciturnitas.
σιγηρὸς,	Tacitus.
Σιγνοφόρος,	Manipularius.
Σιγῶ,	Sileo, Taceo, Conticeo, Obticeo.
Σιδηρᾶ ἐργαλεῖα,	Ferramenta.
σίδηρος,	Ferrum. plurale non habet.
σιδηροῦς,	Ferreus.
σιδήρου ἕνωσις ἐκτὸς μολίβδου,	Ferruminacio. quod Plumbatura dicitur.
σιδηρουργὸς,	Ferrarius.
Σίελος,	Saliva.
Σικύα,	Cucurbita.
σικυάζω,	Cucurbito.
σικύδιον,	Cucumis.
Σικχασία,	Tedium, Teditudo, Fastidia.

σικχαίνομαι,	Tedeo, Tedesco.
σικχαίνω,	Fastidio:
σικχαντὸς,	Tediosus, Teter.
Σιληνὸς,	Silenus.
Σιλίγνιον,	Siligo.
Σίλφη,	Blatta.
σίλφιον,	Blatta.
Σίμβλον,	Alvearium.
Σιμίδαλις,	Simidala.
Σιμὸς,	Simus, Cilico.
Σινδὼν,	Tunica lintea.
Σίνηπι,	Sinape. plurale non habet.
Σινίασμα, ἡ ῥυπαρία τȣ̃ σίτου,	Detrimentum.
σῖνος,	Vicium.
Σινωπὶς,	Miltum.
Σιρὰ,	Civisa.
σιρὰ γένους,	Linea.
σιρὰ ἱματίου,	Prenicula.
Σιρικὰ,	Zizypha.
Σίριος ἀστὴρ,	Sirius.
Σιρῶ, ἐπὶ ἱματίου,	Orno.
σιρωτὴς οἴνου ἢ ἄλλου τινὸς ὑγροῦ,	Simissator.
σιρώτρια,	Ornatrix.
Σεισμὸς,	Terræmotus.
σισοπυγὶς,	Moticella, Motacella.
Σίσυμβρον, εἶδος λαχάνȣ,	Cunila.
Σιτευτὴς,	Fartor.
σιτευτὴς βοῶν,	Saginator.
σιτεύω,	Farcio, Sagino, Farsi.
σιτηγὸς,	Frumentarius.
σιτηγῶ,	Frumentor.
σιτηρέσιον,	Frumentacio, Frumentum.
σιτέα, ἡ σίτευσις,	Sagina, Coccio.
σιτικὴ,	Frumentaria.
σιτίον,	Cibus.
σιτιστὴς,	Fartor.
σιτοβόλιον,	Granarium.
σιτοκάπηλος,	Dardanarius.
σιτόμετρον,	Cibarium, Diarium.
σιτοπώλης,	Frumentarius.
σίτος,	hoc Triticum, hoc Frumentum. pluralia non habet, sed Virgil. Frumenta dixit.
σιτοφόρος γῆ,	
σιτῶ,	Cibo.
Σιφὼν, ἡ καλάμη τȣ̃ ἀγρίου καλάμου,	Avena, Cicuta.
σιφὼν μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσι,	
Σείω,	Moveo, Libro, Vibro.

Σιωπὴ,	Silencium, Silencia.
σιωπηρὸς,	Tacitus.
σιωπῶ,	Taceo, Obticeo, Sileo, Conticeo.
Σκάζω,	Titubo, Bacillo.
Σκαιὸς,	Scævus, Oportunus.
Σκαλιδεύω,	Scalpo.
σκαλὶς,	Sarcula, Sarculum.
Σκαλμὸς, ἔνθα ἡ κώπη δεσμεῖται,	Scalmus, Strurus.
Σκαλοβάτης,	Funambulus.
Σκαμβὸς,	Scaurus, Valgus.
σκαμβὸς,	Curvus.
Σκάμμα,	Fossum.
Σκάνδαλον,	Scandalum.
Σκαπάνη,	Rastrum.
σκάπτω,	Fodio, Fodico.
Σκαρδαμύττω,	Nicto, Conhibeo.
σκαρδαμύττομαι	Nictor.
Σκαρίζω,	Palpito.
σκαρὸς, ἰχθὺς,	Scarus.
Σκαφετὸς,	hæc Fossura, Occacio, Bidentacio.
σκάφευς,	Fossor.
σκάφη, τὸ πλοιάριον,	Alveum, Alveus, Cumba.
σκάφη,	Scafa, Lintreum, Alveum.
σκαφηφόρος,	Alvearius.
σκάφη, τὸ ὄρυγμα,	Fossura.
σκαφίδιον,	Faselus.
σκάφιον, ἤτοι ὄρυξ κηπουρικὴ,	Acisculum.
σκαφιστήριον,	Scafisterium.
σκάφος, τὸ πλοιάριον,	Lembus.
Σκεδαννύω,	Dissipo.
Σκελετὸς,	Larva, Sceletus.
σκελιαγὲς ἤγουν σκελοκοπία,	Crurifrangium.
σκελίζω,	Varico.
σκελόδεσμος,	Crurarium.
σκελοκοπία,	hoc Crurifragium.
Σκελλὸς,	Pandus.
Σκέλος,	Crus, cruris.
σκέλος χοίριον,	Perna.
Σκέμμα,	Consilium.
Σκεπάζω,	Tego, Protego, Operio.
Σκέπαρνον,	Ascia.
Σκέπασμα, τὸ περιβόλαιον,	Amictorium, Coopertorium, Velamentum.
σκέπασμα στέγης	Tegmentum, Intectamentum.
σκεπαστὴς,	Tector.
σκέπη,	Tegmen, Protectio.
Σκεπτικὸς,	Consultus, Meditativus
σκέπτομαι,	Alterno, Cogito, Consulto.
Σκέπω,	Velo, Tego, Operio.

Σκευάρια εὐτελῆ πάνυ,	Frivola.
σκευάριον,	Vascelium.
σκεύη,	Vasa.
σκεύη στρατιωτικὰ,	Sarcinæ. singulare non habet.
σκευοθήκη,	Vasarium.
σκευοπώλης,	Vascularius.
σκεῦος,	Vasus, Vasum, Vasa.
σκευοφόρος,	Vasifer, Sarcinator.
Σκέψις,	Consultum, Consultacio, Consilium.
Σκηνὴ,	Tentorium, Tabernaculum.
σκηνὴ ἀγροίκων,	Casa, Tugorium.
σκηνὴ μίμων,	Scena.
σκηνικὸς,	Scenicus.
σκηνοπήγια στρατιωτικὰ,	Tentoria.
σκήνωμα,	Tabernaculum.
Σκῆπτρον,	Sceptrum.
Σκῆψις,	Similacio.
Σκιὰ,	Umbra.
σκιάδιον,	Umbraculum.
σκιάζω,	Umbro.
Σκίλλα,	Scilla.
Σκίμβρον, λάχανον,	
Σκινδάλαμος,	Scrupulum, Scrupulus. singulariter tantum declinabitur.
Σκιὸς, ἰχθὺς,	
σκιοφόρον,	Umbriferum.
Σκιρτῶ,	Exulto.
Σκληρία,	Duricia.
Σκληρόπους,	Duripes.
σκληρὸς,	Durus, Rigidus.
σκληρόστομος,	Ortdorius.
σκληρότης,	Duricia, Rigor, Duritas
σκληρύνομαι,	Rigesco.
σκληρύνω,	Duro, Præduro.
Σκνὶψ, ἡ μύρμηξ, ἀκρὶς ἢ κώνωψ,	Curculo.
Σκολιὸν,	Difficile.
Σκολιὸς,	Perplexus.
σκολιῶς,	Perplexe.
Σκολόπενδρα,	Contifes, Centipes.
Σκόλοψ,	Sudis.
Σκοπὸς ἔνθα βάλλεσι,	Scopulus.
σκοπὸς, ἡ προαίρεσις,	Voluntas.
σκοπῶ,	Considero.
Σκόροδον,	Alium, Neccar.
Σκορπίζω,	Dissipo, Dispergo, Spargo.
Σκορπίος,	Scorpius, Nepa.
Σκοτία,	Tenebra.
σκοτίζω,	Obscuro.
σκοτεινὸς,	Tenebrosus, Obscurus.
σκοτεινότης,	Obscuritas.
σκοτοδινία,	Cecia.
σκότος,	Erebum, Tenebræ.
σκοτοῦμαι,	Verticinor.
Σκουτάριον,	Citra.
Σκοῦτλα,	
σκὐτελλον,	Scutella.
Σκύβαλον,	Stercus, Retrimentum.
Σκυζᾷ,	Canit.
Σκυθρωπὸς,	Mestus, Tristis, Contristis.
σκυθρωπότης,	Mesticia, Tristicia.
Σκύλα,	Spolia, Manubiæ. singulare non habet.
Σκυλάκειον,	Catulinum.
σκύλαξ,	Catulus.
Σκυλευθὲς,	Jactus, Vexatus.
σκυλευτὴς,	Spoliator.
σκυλεύω,	Spolio, Predo.
Σκύλλομαι,	Jactor.
σκύλλω,	Fatigo, Vexo.
σκυλμὸς,	Vexacio, Fatigacio.
Σκύμνος,	Canulus.
Σκυτάλη,	Scutula.
Σκυτεῖον,	Sutrina.
σκύτινον,	Sutrinum.
σκύτινος,	Scorteus.
σκυτεὺς,	Sutor.
Σκυφάριον,	Pistella.
σκύφος,	Scifus.
Σκωληκίασις,	Verminatum.
σκωλήκιον,	Vermiculum.
σκωληκιῶ,	Vermico.
σκωληκόβρωτον,	Vermiculatum.
σκώληξ,	Vermis, Vermex, Lumbrix.
Σκῶμμα,	Cavillacio.
σκώπτω,	Cavillor.
Σμάραγδος,	Smaragdus.
Σμηνίον μελίσσιον,	Examen.
Σμῆγμα,	Lomentum.
σμηγματοπώλης	Lomentarius.
σμήκτης,	Pumicator.
Σμῆνος,	Alvus.
Σμήχω,	Lomento.
Σμικρότης,	Pusillitas.
Σμίλα,	Scalprum.
σμιλίον,	Scalpellum.
Σμύρνα,	Murra.
σμυρνίον λάχανον,	Oleastrum.
Σοβαρὸς,	Severus, Tetricus.
σοβὴ,	Cauda.
σοβῶ,	Abigo.
Σόλια,	Soli.
Σομφὸς, ὁ χαῦνος καὶ παχὺς,	Fungidus, Fungosus.
Σὸν,	Tuum.

Σορὸς,	Arca funebris.
Σουβλίον,	Subula.
Σουβρίκιον,	Subricula.
Σοφία,	Sapiencia, Prudencia.
σοφίζομαι,	Cavillor, Comminisco, Commentor.
σοφίζω,	Sapienciam præsto.
σόφισμα,	Commentum.
σοφιστὴς,	Disertor, Sophista.
σοφὸς,	Prudens.
Σπάδων,	Spado.
Σπάθη, τὸ ξίφος,	Spathula.
σπάθη ἡ τοῦ ἀνθρώπου,	Costa.
σπαθοποιὸς,	Gladiarius.
Σπαίρω, σκαρίζω	Palpito.
σπαίρω, ἐμπνέω	Spiro.
Σπάνη,	Hibera.
Σπανία,	Hispania.
Σπάνιος,	Rarus.
σπάνις,	Penuria.
σπανίως,	Raro.
σπανοπώγων,	Malibarbis.
Σπάραξις,	Carptus.
σπαράσσω,	Lacero, Lanio.
Σπάργανα,	Cunabulum. singulare non habet.
Σπαρεὶς,	Satus.
Σπάρος, ἰχθὺς,	Cammarus, Sparus.
Σπάρτος,	Restis, Resticula.
Σπαρτοπόλιος,	Incanus.
Σπάρτος,	Linia.
Σπάσμα,	Ruptum.
σπάσασθαι ξίφος,	Evaginare.
σπᾶται ξίφος,	Evaginat, Stringit.
Σπατάλη,	Lascivia, Deliciæ. singulare non habet.
σπάταλος,	Delicatus.
σπαταλῶ,	Delicias ago.
Σπεῖρα, τάξις στρατιωτικὴ,	Cohors.
Σπείρω,	Semino, Satio, Sero.
Σπέκλον,	Speculum.
σπεκλοποιὸς,	Specularius.
Σπένδω,	Delivo, Livo.
Σπέρμα,	Seminarium, Semen.
σπέρμα ῥόδου,	Calta.
Σπεύδω,	Festino, Propero.
Σπήλαιον,	Spelunca, Antrum.
Σπιθαμὴ,	Palma.
Σπιλὰς,	Procella.
Σπίλος,	Macula, Vitiligo, Nota.
σπιλωτὸς,	Maculatus.
Σπινθὴρ,	Scintilla.
Σπῖνος, ὁ στρουθὸς,	Frincillus, Fringillus.
Σπλάγχνα,	Viscera, Exta. singulare non habet.
σπλαγχνοσκόπος,	Ariolus.
Σπλὴν,	Lien.

σπληνικὸς,	Lienosus.
Σπόγγος,	Spongia.
Σποδὸς,	Cinis.
Σπονδὴ,	Libamentum, Delibatus, Libamina, Fœdus.
σπονδὴ ἡ πρὸς πολεμίους,	Fœdus.
σπονδοφόροι,	Fetiales.
Σπονδύλον,	Verticulum.
Σποράδην,	Passim.
σπορεὺς,	Sator.
σπόριμον,	Sementium.
σπορίμη γῆ,	Arvum, Sativa terra.
σπόρος,	Sementa, Sacio, Seminacio, Semen.
Σπουδάζω,	Festino, Propero, Studeo, Operam do.
σπουδάζω λόγοις,	Faveo.
σπουδαῖον,	Serium, Industrium.
σπουδαῖος,	Sedulus, Studiosus, Efficax, Favorabilis.
σπουδαιότερον,	Festinancius, Properancius.
σπουδαιότατα,	Accuratissime.
σπουδαίως,	Sedulo, Propere, Tanto opere, Enixe, Magno opere.
σπουδαστέον,	Favendum.
σπουδαστὴς,	Fautor.
σπουδὴ,	Efficacia, Opera, Studium, Festinacio.
Σπυρὶς,	Sporta, Fiscella, Fiscina.
σπυρίδιον,	Sportella.
Σπῶμαι,	Rumpo.
σπῶμαι ξίφος,	Evagino.
Στάγμα,	(dium.
σταγὼν,	Stilla, Gutta, Stillici-
Στάδιον,	Stadium, Curriculum.
Στάζω,	Stillo, Liquor.
Σταθερὸς,	Stabilis, Constans.
σταθερότης,	Constancia, Stabilitas.
Σταθμὰ τὰ διδόμενα ταῖς γυναιξὶ,	Pensum, Pensa.
στάθμη τεκτονικὴ,	Linea tectoria.
σταθμίζω,	Perpendo, Libro, Pensito, Trutino, Pondero, Pendo, Appendo.
σταθμιστὴς,	Ponderator.
σταθμὸς,	Ponderatura, Pondus, Pensacio, Pensum.
σταθμὸς, ἔνθα οἱ βόες ἵστανται,	Stabulum.
σταθμοῦχος, ὁ τὰ ἐνοίκια τῆς οἰκίας συνάγων	Cenacularius.
σταθμοῦχος γυνὴ ἡ τὸν σταθμὸν παρέχουσα ταῖς ἄλλαις,	Lanipendens.

Σταὶς,	Adeps.
Στακτὴ,	Gutta. (pa.
σταλαγμὸς,	Stilla, Stillicidium, Stal-
Στάλικες, τῶν δι-	Plagæ, singulare non
κτύων αἱ στάσεις,	habet.
Σταμνίον,	Matella.
σταμνίσκος,	Orciolus.
στάμνος,	Matella, Urceus, Urna.
Στασιάζω,	Sedicionor.
στασιαστὴς,	Sediciosus, Facciosus.
στάσιμος,	Stativus.
στάσις, ὁ θόρυβος,	Sedicio.
στάσις, ἡ κατα-	Stacio.
στατίων, (μονὴ,	Stacio.
Σταυρὸς,	Patibulum, Crux.
σταυροφόρος,	Crucifer.
σταυρῶ,	Crucificio.
σταυρώσιμος,	Furcifer, Crucifer.
Σταφὶς,	Passa.
σταφιδίτης οἶνος,	Sapa.
σταφυλὴ, (πȣ,	Uva.
σταφυλὴ ἀνθρώ-	Columella, Uva.
σταφυλῖνος,	Pastinax.
σταφυλίνȣ εἶδος,	Siser.
Στάχυς,	Spica, Arista, Culmus.
Στέαρ,	Spassum, Adeps, Pingue
Στεγασις,	Tignacio.
στέγη,	hoc Tectum.
Στεῖρα,	Sterilis.
Στέλεχος,	Stirps, Codex, Robor.
Στέλιον,	Manubrium.
Στέμμα,	Infula, Offula, Mitra.
στέμματα,	Serta. singulare non habet.
Στέμφυλον,	Vinacium, Vinacia, Bri-
στεμφυλίτης,	Vinacium. (sa.
Στεναγμὸς,	Gemitus.
στενάζω,	Gemo, Gemesco.
Στενὴ ὁδὸς,	Semita, Stivus, Tramis, Trames.
στενὸν,	Strictum.
στενὸς,	Angustus, Strictus.
στενόσημον,	Angusticlavum.
στενότης,	Angustia.
στενοχωρία,	Artacio.
στενοχωρίαι,	Angustiæ. singulare non habet.
στενοχωρῶ,	Angusto.
Στενῶ,	Angusto.
Στένω, στενάζω,	Gemo, Gemesco.
Στενωπὸς,	Angustiportum, Angiportus, Angulus.
Στέργω,	Diligo.
Στερεοποιῶ,	Consolido, Convalido.
στερεὸς,	Validus, Solidus, Firmus.
Στέρεσθαι,	Privari.
Στερέωμα,	Statumen, Firmamentum
Στερηθεὶς,	Privatus.
στέρησις,	Orbitudo, Orbitas.

στερητικὸς,	Fraudulentus.
στερίσκω,	Deprivo, Privo, Fraudo
Στέρνιον,	Sterile.
Στέρομαι,	Careo, Caresco, Privor.
Στεροποιῶ,	Corroboro, Confirmo.
στερὸς,	Robustus, Gravis, Stabilis. (mus.
στερώτατος,	Gravissimus, Stabilissi-
στερότης,	Gravitas, Stabilitas.
Στερῶ,	Casso, Privo.
Στέφανος,	Corona, Serta, Sertum.
στεφανῶ,	Corono.
στεφάνωμα,	Stema.
στεφανοπλόκος,	Coronarius.
στεφανηφόρος,	Coronatus.
στέφομαι,	Redimior.
στέφω,	Corono.
Στῆθι,	Siste.
Στηθιαῖος,	Pectorosus.
στηθιστὴρ,	Antellina.
στηθόδεσμον,	Pectorale.
στῆθος,	Pectus.
Στήλη,	Cippus, Titulus.
στηλογραφία,	Titulus, Scripcio.
Στήμων,	Stamen.
Στήριγμα,	Firmamentum.
στηρίζω,	Firmo, Confirmo, Obstineo, Fulcio, Stabilio.
στῆσον,	Siste.
Στιβαρὸν,	Grave, Grande.
Στιβὰς,	Stramentum.
στιβευτὴς,	Vestigator.
στιβεύω,	Vestigo, Indago.
Στίγμα,	Nota.
στιγμὴ,	Punctum.
στίζω,	Stingo, Pungo.
Στιλβὸς,	Splendidus.
στίλβω,	Niteo, Splendeo, Rutilo.
στίρα,	Sterilis.
Στίφος,	Caterva.
Στιχάριον,	Tunica.
στιχίδιον,	Versiculum.
στίχοι ἀμπέλων,	Antes.
στιχοποιῶ,	Versifico.
στίχος,	Versus.
Στοὰ,	Porticus.
Στοιβάζω,	Stivo.
στοιβάσιμος,	Stipabilis.
στοιβαστὴς,	Stipator.
στοιβὴ,	Stipacio, Stramentum.
Στοιχεῖον,	Elementum.
στοιχειῶ,	Littero.
Στολὴ,	Stola.
στόλος,	Classis.
Στόμα,	Os.
στόματος ἔκτα-	Rictus.
στομαργὸς, (σις,	Rabula.
στόμιον,	Orificium, Hostium.
στομοκοπῶ,	Maxillo.

στομῶ,	Ferrumino.
στόμωμα,	Ferramen.
στομωτὴς,	Indurator.
Στοργὴ,	Adfectio.
Στοχάζομαὶ,	Conjector, Contemplor, Conicio.
στοχασμὸς,	Conjectura, Contemplacio.
στοχαστικὸς,	Contemplatorius; Conjecturalis.
Στραβὸς,	Strabus, Luscus.
Στραγγαλίζω,	Strangulo.
στραγγαλισμὸς,	Strangulatus.
στραγγουρία,	Culbicio, Substillacio.
στραγγουρῶ,	Culbo, Substillo.
στρὰγξ,	Stillicidium.
Στρατεία,	Milicia, Sacramentum.
στρατείας χρόνος,	Stipendium.
στράτευμα,	Exercitum.
στρατεύομαι,	Milito, Emereor.
στρατηγία,	Magistratus, Duumviratus.
στρατηγία Ῥώμης,	Prætura.
στρατηγὸς Ῥώμης,	Prætor.
στρατηγὸς,	Magistratus, Duumvir.
στρατηλάτης,	Magister militum.
στρατιώτης,	Miles.
στρατιωτικὸς,	Militaris.
στρατιωτικὸς μισθὸς,	Stipendium.
στρατιωτικὸς ὅρκος,	Sacramentum.
στρατολογία,	Allectus, Dilectus.
στρατόπεδον,	Exercitum.
στρατὸς,	Exercitus.
Στρεβλὸν, ἐπὶ ξύλου,	Curvum, Uncum.
στρεβλὸς, ὁ μὴ ὀρθὸς ἄνθρωπος,	Versutus, Perversus.
στρεβλῶ,	Pravo.
στρέμμα,	Luxum, Luxacio.
στρεπτὸς,	Torquis, Torques, Tortus.
στρέφω,	Torqueo, Versor, Verto
Στρηνιῶ,	Gerrio, Gestio.
Στρικτὸς,	Strigosus.
στριφνὸς,	Strigosus.
Στροβίλινον,	Pineum.
στροβιλεὼν,	Pinetum.
στρόβιλος, δένδρον,	Pinus.
στρόβιλος, ὁ καρ-	Nucleus.
Στρογγύλος, (πὸς	Globosus, Rotundus, Teres.
στρογγυλίζω,	Conrotundo, Rotundo
στρογγυλότης,	Rotunditas.
Στρόμβος,	Turbo.
Στρουθίον,	Struthio.
στρουθὸς,	Passer.
Στρόφιγξ,	Cardo.
στρόφος,	Tortus, Tortum, Tormentum, Vertigo, Torsio.
στροφοποιὸς,	ressor.
στροφοῦμαι,	Verticinor.
Στρῶμα,	Stragulum, Stramentum.
στρωματεὺς,	Pulvinar.
στρωμνὴ,	Torus, Sternum, Toral, Stratus.
στρωννύω,	Sterno.
στρῶσις,	Stramen, Stratura.
στρῶσις νεκρῶν ἐν πολέμῳ,	Strages.
στρωτὴ,	Strata.
στρωτὴρ, ἡ λεπτὴ δοκὸς,	Asserculus.
στρωτῆρες,	Asseres.
στρωτὴς,	Strator.
Στυγερὸς,	Invisus, Odiosus.
στυγνοποιῶ,	Contristo.
Στύλος,	Columna.
Στύπος,	Stips.
στυπίον,	Stuppa.
στυπτηρία,	Alumen, Aluta.
στυπτηριακὸν δέρμα,	Aluta.
στύμμα,	
στυφὴ,	
στυφὸς οἶνος,	Inscidus.
Στύραξ,	
Στωμυλίαι,	Arguciæ. singulare non habet.
στωμύλος,	Facundus, Lepidus, Dicax.
Συάγριον,	Aprinum.
σύαγρος,	Aper.
Σὺ αὐτὸς,	Tuipse, Tumetipse.
Συβώτης,	Subulcus.
Συγγάλακτος,	Conlactaneus.
Σύγγαμβρος,	Congener.
Συγγεγομφωμένος,	Condentalis.
Συγγελῶ,	Conrideo.
Συγγενὴς,	Propinquus, Propinqua.
συγγενὴς ὁ ἐξ ἀρρενογονίας ἀνὴρ,	Adgnatus.
συγγενὴς γυνὴ ἐξ ἀρρενογονίας,	Adgnata.
συγγενὴς ἀνὴρ ἐκ θηλεογονίας,	Cognatus.
συγγένεια ἐξ ἀρρενογονίας,	Adgnacio.
συγγένεια ἐκ θηλεογονίας,	Cognacio.
συγγένεια, καθολικῶς,	Propinquitas.
συγγέννημα,	Nepus.
Συγγιγνώσκω, σύνοιδα,	Conscio.
συγγιγνώσκω, συγγνωμονῶ,	Ignosco.

Σύγγονος,	Nepus.
Συγγραφεὺς,	Conscriptor.
συγγραφὴ,	Conscripcio, Syngrafum.
Συγκάθεδρος,	Adsessor.
συγκαθέζομαι,	Adsideo, Consideo.
Συγκαίω,	Conflagro.
Συγκαλῶ,	Convoco, Concieo.
Συγκαλύπτω,	Obnubo.
Συγκάμπτω,	Concurvo.
Συγκατάθεσις,	Adsensio, Consensio, Consensus.
Συγκαττύω,	Concinno.
Συγκειμένη,	Concepta.
συγκείμενος,	Comptus, Compositus, Compos.
συγκείμενος τὴν διάνοιαν, ὁ μὴ μεμηνὼς,	Compos mentem, Compos mentis. mentis eum compotem fuisse.
συγκειμένως,	Contexte.
Συγκεκόλλημαι,	Cohereo. (perate.
Συγκεκραμένως,	Temperatissime, Adtem-
συγκέρασον,	Tempera.
συγκεραστὸν,	Caldacia, Calda aqua.
Συγκέχρημαι,	Coutor.
Συγκεχυμένος,	Confusus.
Συγκινῶ,	Concieo, Commoveo, Concito.
Συγκιρνῶ,	Tempero, Commisceo.
Συγκληρονόμος,	Coheres.
σύγκληρος,	Consors.
συγκλήρωσις,	Consorcium.
Συγκλητικὸς,	Senatorius, Senator.
συγκλητικὸς ἀνὴρ ὁ ἔχων πορφύραν,	Penulatus.
συγκλητικὸν φόρημα ὁλοπόρφυρον,	Prætexta.
συγκλητικὸν φόρημα,	Toga.
σύγκλητος,	Senatus.
Συγκλείω,	Concludo.
Σύγκλειδες,	
Συγκλῶ,	Confrango.
Συγκόλλησις,	Conglutinacio.
συγκολλῶ,	Conglutino.
Σύγκοιτος,	Concuvina.
Συγκομιδὴ,	Collectus.
Συγκοπὴ,	Collisio.
συγκόπτω,	Decido, Contundo, Tundo, Concido.
Σύγκρασις,	Temperamentum, Temperancia.
Συγκρίνω,	Comparo, Confero.
σύγκρισις,	Comparacio, Collacio.
συγκριτικὸν,	Comparativum.
Συγκροτῶ,	Contineo, Sustento.
συγκρότησις,	Sustentacio.
Σύγκρουσις,	Confligacio.

συγκρούω,	Confligo, Concito.
Σύγκτησις,	Saltus.
συγκτήτωρ,	Compossessor.
Σύγγνωθι,	Ignosce.
συγγνώμη,	Venia.
Συγχαίρω,	Congaudeo, Gratulor.
Συγχέω,	Confundo.
Συγχρονίζω,	Commoror.
σύγχρονος,	Coevus.
Συγχρῶμαι,	Coutor.
Σύγχυσις,	Confusio.
Συγχωνεύω,	Conflo.
Συγχώρησις,	Concedencia, Concessio, Indulgencia, Remissio, Inducia.
συγχωρῶ,	Concedo, Sino, Indulgeo, Remitto.
Συκαλλὶς,	Ficecula, Ficedula.
συκάμινος,	Morus.
συκάμινα,	Mora.
συκῆ,	Ficus.
σύκινον ξύλον,	Ficulnum.
συκινόφυλλον,	Folium ficulneum.
σῦκον,	Ficus.
συκοφάντης,	Calumniator, Sycofanta.
συκοφαντία,	Calumnia.
συκοφορεῖον,	Ficarium, Fiscella.
συκὼν, ὁ τόπος,	Ficetum.
συκωτὸν,	Ficatum.
Σύλησις,	Compilacio.
συλητὴς,	Compilator.
Συλλαβαὶ,	Apices.
συλλαβὴ,	Syllaba.
Συλλαλία,	Conloquium.
συλλαλῶ,	Conloquor.
Συλλαμβάνω, ἐπὶ γυναικὸς,	Concipio.
συλλαμβάνω, βοηθῶ,	Suffrago.
συλλαμβάνομαι,	Conprendo.
συνέχω,	(go.
Συλλέγω,	Collecto, Confero, Colli-
συλλεκτὸς,	Collecticius.
Συλλήβδην,	Summatim.
σύλληψις, (σις,	Concepcio.
σύλληψις, σύνσχε-	Conprehensio, Deprehensio.
σύλληψις, βοήθεια	Opitulacio.
Συλλογὴ,	Collectio.
συλλογισμὸς,	Computacio, Pensacio.
συλλογιστικὸς,	Racionalis.
σύλλογος,	Conlocucio, Conloquium.
Συλῶ,	Compilo, Dispilo, Expilo. (git.
Συμβαίνει,	Evenit, Accidit, Contin-
συμβαίνω,	Accido, Contingo.
Συμβάλλεται,	Expedit.
συμβάλλομαι,	Expedio, Proficio.
συμβαλλομάχος,	Commissor pugnæ.

συμβάλλω,	Convenio, Congero, Committo, Congredior, Confligo.
συμβάλλω ἐν πολέμῳ,	Confligo, Consero.
Σύμβασις,	Accidencia.
Συμβαστάζω,	Conveho.
Συμβεβηκέναι,	Obtigisse.
συμβῇ,	Eveniat, Contingat.
σύμβιος,	Conjunx.
συμβιῶ,	Convivo.
συμβίωσις,	Conjugium, Convivium, Convictus.
συμβιωτὴς,	Conviva.
Συμβιβάζω,	Coago, Confero.
Συμβόλαιον,	Instrumentum.
συμβολὴ,	Commissura, Commissum, Commissio.
συμβολὴ συναρμογῆς,	Junctura.
συμβολὴ, ἐπὶ μάχης,	Prœlium, Congressio, Confligacio.
σύμβολον,	Symbolum, Indicium.
Συμβουλευτικὴ,	Suasoria.
συμβουλευτικὸς,	Consultus.
συμβουλεύω,	Consilio, Suadeo, Autor sum.
συμβουλὴ,	Consultum, Suasorium Consultacio, Suasio.
συμβούλιον,	Consilium.
σύμβουλος,	Consiliarius, Consultor Consiliator, Suasor.
Συμμαθητὴς,	Condiscipulus.
συμμανθάνω,	Condisco.
Συμμαχία,	Auxilium.
σύμμαχος,	Auxiliarius.
Συμμεμιγμένον,	Commixtum.
Συμμερίζομαι,	Compercior.
Συμμετρία,	Moderacio, Moderamen
σύμμετρος,	Modicus.
συμμετρῶ,	Modico.
συμμέτρως,	Moderate.
Συμμιαίνω,	Coinquino.
Συμμιγνύω,	Commisceo, Permisceo.
σύμμικτος,	Commixtus.
Συμμολύνω,	Coinquino.
Συμμορία,	Contubernium, Factio, Collegium.
Συμμύστης,	Consacraneus.
Συμπάθεια,	Adfectio, Animi dolor, Miseracio.
συμπαθὴς,	Adfectuosus.
συμπαθῶ,	Misero.
Συμπαίγνια,	Conlusio, Conludio.
συμπαίζω,	Conludo.
Συμπαλαίω,	Conluctor.
Σύμπαν,	Universitas, Universum
Συμπαρακαλῶ,	Conrogo.
Σύμπας,	Cunctus, Universus.
Συμπάσχω,	Compacior.
Συμπατῶ,	Concalco.
Συμπείθεται,	Obsequitur.
συμπείθω,	Persuadeo.
Συμπεπηγὼς,	Confixum.
Συμπεπτωκὼς,	Lapsum, Dilapsum, Conlapsum.
Συμπέρασμα,	Terminacio.
Συμπεριέρχομαι,	Conlustro.
Συμπερινοστῶ,	Conlustro.
Συμπεφωνημένον	Pactum, Conventum.
Συμπηγνύω,	Configo.
Συμπήσσω,	Conlego, Configo.
συμπήσσω πυτίαν,	Coagulo.
Συμπιέζω,	Conpremo.
Συμπίνω,	Combibo.
Συμπίπτω,	Concado, Conruo, Concido.
Σύμπλασις,	Confictio.
Συμπλεκτικὸς,	Conjunctivus, Copulativus.
συμπλέκω,	Complecto, Connecto.
Συμπληρῶ,	Compleo, Conficio, Consummo.
συμπλήρωμα,	Complementum, Confectio, Consummacio.
συμπλήρωσις,	Perfectio, Consummacio.
Συμπλοκὴ,	Amplexus, Complexus
Σύμπνευσις,	Conspiracio.
συμπνέω,	Conspiro.
σύμπνοια,	Conspiracio.
Συμποδίζω,	Cupplanto.
Συμπολίτης,	Compatriota, Concivis
Συμπονῶ,	Condoleo.
Συμπόσιον,	Convivium, Comissatum.
συμπότης,	Conviva, Conpotor.
συμπότρια,	Conpotrix.
Συμπράττω,	
Σύμπτωσις, ἐπὶ σωμάτων,	Strages.
σύμπτωσις, ἐπὶ οἰκοδομῆς,	Ruina.
Συμφέρει,	Expedit.
συμφέρον,	Commodum.
συμφερόντως,	Utiliter.
Συμφοίτησις,	Condiscipulatus.
Συμφορὰ,	Casus, Calamitas, Clades.
Συμφύγιον,	Confugium.
Σύμφυτον, τὸ πολύφυτον,	Amenum, Opacum.
σύμφυτον, βοτάνη τις,	
Συμφυσῶ,	Conflo.
Συμφωνία,	Adsensus, Consonancia, Consensus, Conveniencia, Concentus.
σύμφωνον, συνθήκη,	Pactum, Compactum, Conventum, Conventiculum, Pactio.

σύμφωνον, ἐπὶ γραμμάτων,	Consonans.
σύμφωνος,	Concinnus, Compactus.
συμφώνως,	Convenienter.
συμφωνῶ,	Consono, Pacto, Pepigero, Pacisco, Convenio.
Συμψηφίζω,	Computo.
συμψηφιστὴς,	Computator.
σύμψηφος,	Computator.
Σὺν,	Con
Συνάγαγε,	Confer, Coge.
Συναγελασμὸς,	Congregacio, Adgregacio.
Συναγοράζω,	Coemo.
Συνάγχη,	Angina.
Συνάγω,	Coago, Congero, Recolligo, Confero, Congrego, Colligo, Adgrego, Redigo.
συναγωγὴ,	Collegium, Collectus, Conventus, Concilium.
Συναγωνίζομαι,	Opitulor, Concerto.
Συνάδω,	Concino.
Συναθροίζω,	Glomero, Congero, Conglomero, Conglobo, Colligo, Adgrego, Congrego.
συνάθροισις,	Conglomeracio, Cœtus, Congregacio, Adgregacio, Agmen.
Σύναιμος,	Consanguineus.
Συναίνεσις,	Consensio, Adsensus, Consensus.
συναινῶ,	Adsentio, Consentio.
Συνακμάζω,	Inolesco.
Συνακολουθῶ,	Consequor.
Συναλήθω,	Commolo.
Σύναλος,	Consalineus.
Συναλγῶ,	Condoleo.
Συναλλαγὴ,	Contractus.
συνάλλαγμα,	Commercium.
συναλλάσσω,	Contraho, Cambio.
Συναναβαίνω,	Conscendo.
Συναναγκάζω,	Concogo.
Συνανακλίνομαι,	Concubo.
Συναναπίπτω,	Concubo.
Συναναστρέφομαι,	Conversor.
συναναστρέφω,	Converto.
συναναστροφὴ,	Conversio.
Συναντῶ,	Obvio.
Σύναξις,	Collectum.
Συναπελεύθερος,	Conlibertus.
Συναποθνήσκω,	Commorior.
Συναπτικὸς,	Copulativus, Conjugalis
συναπτὸς,	Continuus, Connexus.
συνάπτω,	Adnecto, Copulo, Jungo, Conjungo, Coaduno, Coeo.
Συναριθμῶ,	Adnumero, Connumero.
Συναρμόζω,	Compagino.
συναρμολογῶ,	Compagino.
συνάρμοσις,	Compaginatus.
Συναρπαγὴ,	Obrepcio.
συναρπάζω,	Conripio, Obripio, Obrepo.
Συναρχία,	Collegium.
συνάρχων,	Collega.
Συναύξησις,	Coauctio.
συναύξομαι,	Inolesco.
συναύξω,	Coaugeo.
Συναφὴ,	Series, Conjunctio, Conjugium, Copulatus.
συναφθὲν,	Unitum.
συναφία,	Contextus, Conjunctio, Continuacio, Consorcium, Copulacio.
Συναχθὲν,	Adunatum.
Συνάχθομαι,	Condolesco.
Συμβαστάζω,	Conveho.
Συμβίωσις,	Convictus.
Συνδακρύω,	Conlacrymo.
Σύνδειπνος,	Conviva, Concena.
Σύνδενδρος,	Arbusculosus, Ramosus Virgil. in Bucolicis.
Συνδέσμιος,	Convinctus.
σύνδεσμος,	Conjunctum, Colligacio.
σύνδεσμος, τὸ μέρος τοῦ λόγου,	Conjunctio.
συνδεσμῶ,	Colligo, Adnecto.
Συνδιαιτῶμαι,	Commoror, Conversor.
Συνδιαλέγομαι,	Conloquor.
Συνδιατρίβω,	Commoror, Conversor.
Σύνδικος,	Defensor.
συνδικῶ,	Defendo.
Συνδοιασμὸς,	Conlusio.
Συνδοκεῖ,	Consentit.
Σύνδουλος,	Conservus.
Συνδρομὴ,	Concursus.
Συνέβη,	Contigit, Accidit.
Συνεγγίζω,	Adpropinquo.
σύνεγγυς,	Comminus, Continuum.
Συνεγείρομαι,	Consurgo.
Συνεγκωμιάζω,	Conlaudo.
Συνέδριον,	Consessus, Concilium.
συνεδρεύω,	Concilio.
σύνεδρος,	Conciliarius, Adsessor.
Συνεζευγμένος,	Adnexus.
Συνεθέμην,	Pepigi.
Συνεθίζω,	Consuesco, Adsuesco.
συνειθισμένος,	Consuetus.
Συνείδησις,	Consciencia.
συνειδυῖα,	Conscia.
συνειδὼς,	Conscius.
Σύνειμι,	Converso.
Συνειπῶ,	Compremo.
Συνείρω,	Consero.
Συνεισφέρω,	Collacionem facio, Confero.

συνεισφορὰ,	Collacio.
Συνέκδημος,	Comis.
συνεκδημία,	Comitatus.
συνεκδημῶ,	Comitor.
Συνέλαβεν, ἐπὶ γυναικὸς,	Concepit.
Συνέλασις,	Compulsio.
συνελαύνω,	Compulso, Adigo.
Συνελέγχω,	Coarguo, Confuto.
Συνέλευσις,	Convencio.
Συνέλκω,	Contraho.
Συνέμπορος,	Commercator.
Συνεορτάζω,	Concelebro.
Συνεπαινῶ,	Conlaudo.
Συνεπαίρω,	Contollo.
Συνεπερείδομαι,	Connitor.
Συνεπισχύω,	Adjuvo.
Συνεργάζομαι,	Cooperor.
συνεργεῖον,	Officina.
συνεργὸς,	Confector.
συνεργῶ,	Subpedito.
Συνέρπω,	Conrepo.
Συνέστηκα,	Consisto, Adsisto.
συνεστηκὼς,	Constans.
Συνεστίασις,	Convivium.
συνέστιος,	Conviva.
συνεστιῶμαι,	Convivor.
Συνεστραμμένη ὁμιλία,	Tortiloquium.
Συνεστὼς,	Compos, Compos men- (tis.
Συνεσφιγμένος,	Constrictus, Obstrictus
Συνεταξάμην,	Constitui.
Συνετὸς,	Prudens.
συνετῶς,	Prudenter, Sapienter.
Σύνευνος,	Conjunx.
Συνεύχομαι,	Coopto.
Συνεφώνησα,	Pepegi.
Συνεχὲς,	Frequentatum.
συνεχέστερον,	Sepius, Continencius.
συνεχέστατα,	Sepissime.
συνεχὴς,	Continuus, Frequentatus, Adsiduus, Frequens.
συνεχὴς ὑπέρθεσις,	Adloncinacio, Continuacio.
συνέχεια,	Frequencia, Continuacio
συνεχείας δηλωτικὸν,	Frequentativum.
συνέχομαι,	Oppremor.
συνέχω,	Tento, Conhibeo, Presso, Conprendo, Coarto, Opprimo, Comprimo.
συνέχων,	Continens.
συνεχῶς,	Adsidue, Continuatim, Frequenter.
Συνέψω,	Concoco.
Συνζευγνύω,	Conjungo.
συνζευκτικὸς,	Conjunctivus, Subjunctivus, Copulativus.

Συζήτησις,	Conquestio.
συζητητὴς,	Conquisitor.
συζητῶ,	Conquisito.
Συζυγία,	Conjunctio.
σύζυγος,	Conjunx.
Συζῶ,	Convivo.
Συνήγορος,	Advocatus, Rogatus, Patronus.
συνηγορία,	Advocacio.
συνηγορῶ,	Patrocinor.
Συνήδομαι,	Gratulor.
Συνήθεια,	Consuetudo.
σύνηθες,	Consuetum, Solenne.
συνήθης,	Consuetus, Adsuetus.
Συνηθροισμένος,	Concretus, Conglomeratus, Congregatus.
Συνήθως,	Sollenniter.
Συνῆκα, ἐνόησα,	Intellexi.
Συνηλῶ,	Conclavo.
συνήλωσις,	Conclavacio.
Συνημμένον,	Connexum.
Συνηνωμένος,	Coherens, Continuatus
Συνηρεφὴς,	Amenus.
Συνηρμοσμένος,	Conpactus.
Συνηυξημένος,	Concretus.
Συνηχῶ,	Consono, Concrepo.
Σύνθεμα,	Sigillum, Evectio.
σύνθεσις,	Conposicio, Confixio.
σύνθετος,	Conpositus.
Συνθεωρῶ,	Concerno.
Συνθήκη,	Conpactio, Pactio, Conceptum, Sponsio, Pactum, Fedus.
συνθηκοφύλαξ,	Sculva.
Σύνθημα,	Insigne.
Συνθλίβω,	Comprendo, Comprimo.
Συνθλῶ,	Contundo.
Συνθραύω,	Confrango.
Σύνθρονος,	Adsessor.
Συνειδὼς,	Conscius.
Συνιέναι,	Convenire, Coire.
Συνίημι,	Intelligo.
Συνιππία, ἀγέλη ἵππων,	Equicium.
Συνίσταμαι,	Consto, Adsisto.
συνίστημι,	Consisto.
συνιστῶ,	Adsisto.
συνιστῶ, παρατίθημι,	Commendo.
Συνίστωρ,	Conscius.
Συγκληρονόμος,	Coheres.
Συνλαλῶ,	Conloquor.
συνλαμβάνομαι, βοηθῶ,	Opitulor, Suffrago.
συνλαμβάνομαι, συνέχω,	Opprimo, Conprehendo.
συνλαμβάνω,	Concipio, Conprehen- (do.
Σύνλογος,	Conlocucio, Conloqui-
Συννέμω,	Compasco. (um.

Συννεφὲς,	Nubilum.
Συννομεὺς,	Compastor.
Σύννȣς,	Cogitabundus.
Σύννυμφος,	Consponsus, Janitrix.
Συνξύω,	Conrado.
Συνοδεύω,	Comitor.
συνοδία,	Comitatus.
συνοδοιπόρος,	Comes.
σύνοδος, ὁ συνοδεύων,	Comes.
σύνοδος, ἀνθρώπων συνέλευσις,	Conventus, Cœtus.
σύνοδος ἀνδρῶν ϗ γυναικῶν,	Concubitum.
Συνόδȣς, ὁ ἰχθὺς,	Dentis, Dentex.
Σύνοιδα,	Conscio.
Συνοικέσιον πολλῶν	Contubernium.
συνοικέσιον ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς,	Conjugium, Matrimonium.
συνοικία,	Conclavum, Conclavia, Insula.
σύνοικος, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς,	Conjunx.
σύνοικος, ὁ ἅμα οἰκῶν,	Cohabitator.
συνοικῶ,	Conmanco, Conhabito.
Συνοίσειν,	Conferre, Expedire.
Συνομιλῶ,	Conloquor.
Συνόμνυμι,	Conjuro.
Συνομολογῶ,	Confiteor.
Συνορία,	Confinium.
Συνορῶ,	Conspicio.
Συνȣλῶ,	Cicatricem facio.
Συνȣσία,	Coicio, Convencio.
συνȣσία κοίτης,	Concubitus, Cœtus.
συνȣσιάζω,	Coeo, Cubito.
Συνοχεὺς, ὁ συνέχων,	
συνοχὴ,	Pressus, Compressus.
Συνοχȣμαι,	Conveho.
Σύνοψις,	Taxacio.
Συμπολίτης,	Concivis.
Συνράπτω,	Suto, Consuo.
συνρεραμμένον,	Sutum, Consutum, Consertum.
Συνρήσσω,	Confligo.
Σύνροια,	Conplubium.
σύνρȣς,	Conplubium.
Σύνσιτος,	Concibus.
Συνσείω,	Concucio.
Συνσκέπω,	Cooperio.
Συνσκευάζομαι,	Concinno.
συνσκευαστὴς,	Facionarius.
συνσκευὴ,	Concinnacio.
Συνσκηνία,	Contubernium.
σύνσκηνος,	Collega, Contubernalis.
Συνσκιάζω,	Opaco, Obumbro.
συνσκίασις,	Obumbracio.
σύνσκιον,	Amenum, Opacum.
Συνσπείρω,	Consero.
Σύνσχες,	Comprime.
Συνστάδην,	Comminus.
συστατικὴ,	Commendaticia.
σύνστασις,	Commendacio.
συνστάτης,	Capriolus.
Συνστέλλω,	Conripio.
Σύστηθι,	Consiste.
σύστημα,	Globus, Contubernium, Caterva, Factio, Collegium.
Συνστρατεύομαι,	Conmilito.
συνστρατιώτης,	Conmiles.
Συνστοιβάζω,	Constipo.
Συνστρέφω,	Conglomero, Converto, Colligo.
συνστροφὴ,	Globus, Caterva.
συνστροφὴ ἀνέμου,	Procella.
Συνσφίγγω,	Coarto, Constringo, Depresso.
Συνσφραγίζω,	Consigno.
Συνσχηματίζω,	Conformo.
Συνσχίζω,	Conscindo.
Συνσωρεύω,	Confosso, Coacervo.
Συνταγὴ,	Constitucio.
συνταγὴ μετὰ παραγγελίας,	Condictio.
σύνταγμα, ἐπὶ βιβλίȣ,	Constitutum.
σύνταξις, ἐπὶ βιβλίȣ,	Series, Constitutum.
σύνταξις, σύνθεσις δύο τινῶν,	Compactio.
Συνταράσσω,	Conturbo, Concito.
Συντάττομαι,	Constituo.
Συντεθειμένον,	Compactum, Commissum.
Συντεθλιμμένος ἤγȣν συνεπτυγμένος ἄργυρος,	Conlisum argentum.
Συντείνω,	Contendo.
Συντελεσθὲν,	Confectum.
συντελεστὴς,	Tributarius.
συντέλεια, τὸ ἐπίταγμα,	Tributum.
συντέλεια, τὸ συμπλήρωμα,	Consummacio.
συντελῶ τέλος τι,	Adtribuo.
συντελῶ, τὸ πληρῶ,	Conficio, Consummo.
Συντέμνω,	Concido, Compendio.
Συντεταγμένος,	Præparatus.
Συντετιμημένος,	Estimatus.
Συντετριμμένος,	Confectus, Attritus, Tribulatus.
Συντεχνίτης,	Ejusdem artis confector.

Συντηρῶ,	Conservo.
Συντίθημι, συναινῶ,	Pacto, Paciscor, Pago, Compago, Consencio.
συντίθημι, ἐπὶ συνθέσεως,	Compono.
Συντιμῶμαι,	Estimo.
Συντινάσσω,	Concucio.
Συντομία,	Compendium.
συντομία,	hæc Tessera. singulariter non dicitur.
σύντομος,	Compendiosus.
σύντομος ὁδὸς,	Compendiaria.
συντόμως,	Brèviter.
Συντρέχω,	Concurro, Succurro.
Συντριβὴ,	Contricio.
συντρίβω,	Conflicto, Concucio, Contribulo, Obtrito, Adtero, Contero, Contundo.
Σύντροφος, (ξις,	Concibus, Conlactaneus.
Συντυχία, ἡ ἔντευ-	Conventus.
συντυχία, ἡ κατὰ τύχην ἔκβασις	Casus.
Συνυμνῶ,	Concano.
Συνυφαίνω,	Contexo.
συνύφασμα,	Contextus.
Σύμψαλμα,	Concentus.
Συμψηφιστὴς,	Computator.
σύμψηφος,	Computator.
Συνῳδία,	Concentus.
Συνώθησις,	Compulsio.
συνωθῶ,	Contrudo, Compulso.
Συνωμία,	Scapula.
Συνωμοσία,	Conjuracio. (cium.
Συνωνὴ,	Comparacio, Commer-
συνωνήτης,	Comparator, Commerciarius.
συνωνοῦμαι,	Coemo.
Συνωρίδες,	Bigæ. singulare non habet.
Συοβοσκὸς,	Subulcus.
συοφορβὸς,	Subulcus, Porcinus.
Συρίγγιον, τὸ ἕλκος,	
συριγμὸς,	Sibilus.
συρίζω,	Sibilo.
σύριγξ, ὁ αὐλὸς,	Fistula.
σύριγξ οὐρήθρας,	Fistula.
συριστὴς,	Fistulator.
Σύρσις,	Tractus, Tractio.
Συρφετὸς,	Turba.
Σύρω,	Traho.
Σῦς,	Sus.
συφεὸς,	Suile, Hara. singulariter tantum declinabitur, & est femininum, hæc Hara.
Συχνὸς,	Spissus.
συχνῶς,	Crebro, Assidue.
Σφαγεὺς,	Occisor.

σφαγὴ,	Occisio, Cedes, Jugulus, hoc Jugulum.
σφαγιάζω,	Macto.
σφαγὶς,	Cultrum.
σφάζω,	Jugulo, Interimo, Cedo, Occido, Neco.
Σφαῖρα,	Pila, Globus.
σφαιριστὴς,	Pilarius.
σφαιροειδὴς,	Globosus, Pilarius.
σφαιροπαίκτης,	
σφαίρωμα,	Lumbus.
Σφαλερὸς,	Titubans.
σφάλλομαι,	Titubo.
σφάλλω,	Decipio.
σφάλμα,	Vicium.
Σφᾶς αὐτοὺς,	Semetipsos.
Σφενδάμνινος,	Acernus.
σφένδαμνος,	Acer.
Σφενδόνη,	Funda.
σφενδονήτης,	Fundator.
Σφετερίζομαι,	Peculor.
σφετερισμὸς,	Usurpacio.
σφετερισμὸς δημοσίων χρημάτων,	Peculatus.
Σφήκωμα,	Nodus.
Σφὴν,	Cuneum, Cuneus.
Σφὴξ,	Grabro, Crabro, Vespa.
Σφίγγω,	Stringo, Presso.
σφιγκτὴρ,	Strictorium.
σφιγκτὸς,	Strictosus.
σφίξις,	Strictura.
Σφίσιν αὐτοῖς,	Sibimet.
Σφόδρα,	Vehementer, Valide.
σφοδρὸς,	Acer, Vehemens, Retorrens, Acerbus, Alacris
σφοδρότης,	Acervitas, Vehemencia, Acrimonium, Alacritas, Acervacio.
σφοδρῶς,	Vehementer.
Σφόνδυλος,	Verticillum.
Σφραγὶς διὰ γλυφίδος,	Sigillum. (gno.
σφραγίζω,	Signo, Obsigno, Consi-
σφραγὶς,	Signum, Obsignacio, Sigillum. (rium.
σφραγιστήριον,	Signaculum, Signato-
Σφυγμὸς,	Turges.
σφύζει,	Palpitat.
Σφῦρα,	Malleum, Malleus.
σφύραινα, ἰχθὺς,	Sudis.
σφυρίον,	Malleus.
σφυροκόπος,	Malleator.
Σφυρὸν ποδὸς,	Planta.
Σχεδία,	Ratis.
σχεδιάζω, χειρονομῶ,	
σχεδιάζω, παραχρῆμα λέγω,	Ex tempore dico.

σχέδιον,	Ex tempore dictum.
σχεδὸν,	Fere, Ferme, Pene, Propemodum.
Σχέσις,	Habitus, Habitudo.
Σχετλιάζω,	
σχετλιασμὸς,	Interjectio.
σχέτλιος,	Inportunus, Repoſtunus.
σχετλίως,	Egre.
Σχῆμα,	Figura, Cultus, Habitus.
σχηματίζω,	Figuro.
Σχίζα,	
σχίζω γῆν,	Hiulco, Scindo.
σχίζω ἱμάτιον,	Scindo.
σχίζω ξύλον,	Findo.
Σχῖνος,	Lentiscum, Lentiscus.
Σχίσμα,	Scissura, Scissus.
Σχοινᾶς,	Resor, Resticularis.
σχοινίον,	Funis, Restis, Rudesco-
σχοινοϐάτης,	Funambulus. (lum
σχοινοπλόκος,	Resticularis, Restio.
σχοινοπώλης,	Spartarius.
σχοῖνος,	Funis.
Σχολάζȣσα,	Vacua.
σχολάζω,	Vaco.
σχολάζων,	Vacuus.
σχολάζων τόπος,	Area.
σχολαῖος,	Ociosus, Vacuus.
σχολαίως,	Ociose.
σχολὴ,	Vacancia, Ocium.
Σώζω,	Salvo.
Σωλὴν,	Fistula, Tubus, Imbrix.
Σῶμα,	Corpus.
σῶμα γεροντικὸν	Vietum.
σωμασκία,	Corporatura.
σωματέμπορος,	Venaliciarius, Mango.
σωμάτιον,	Membrana.
σωματικὴ νομὴ, ἡ παράδοσις,	Incorporacio.
σωματικὸς,	Corporalis.
σωματοφθόρος,	
σωματοφύλαξ,	Satellis, Stipator.
Σῶος,	Incolumis, Sospes, Sal-
Σώρευσις,	Cumulacio. (vus.
σωρεύω,	Acervo, Aggero, Congero.
σωρηδὸν,	Acervatim, Concervatim
σωρίτης,	Cavillacio.
σωρὸς,	Cumulus.
σωρὸς γῆς,	Rudus, Agger.
Σῶσόν με,	Salvum me fac.
σωτὴρ,	Salvator, Conservator.
σωτηρία,	Salvificacio, Incolumitas, Salus.
σωτήριος,	Salutaris, Salubris.
σωτηριώδης,	Saluberrimus.
σωτηριωδῶς,	Salubriter, Salutariter.
Σωφρονίζω,	Conpesco.
σωφρονισμὸς,	Conpescacio.
σωφρονισμὸς, ἐπὶ τιμωρίας,	Coercicio.
σωφρόνως,	Sobrie, Caste.
σωφροσύνη,	Modestia, Pudicicia.
σώφρων ἀνὴρ,	Pudicus, Castus.
σώφρων γυνὴ,	Pudica, Casta.

Τ

Τὰ αὐτὰ,	Eadem.
Τάϐλα,	Tabula.
ταϐλίζω,	
ταϐλιστὴς,	
ταϐλοπάροχος,	
ταϐȣλλάριος,	Tabularius.
Ταγγὸν,	Rancum.
Ταγηνίζω,	Frigo.
τάγηνον,	Sartago. (Factio.
Τάγμα,	Legio, Agmen, Globus,
ταγματικὸς,	Legionarius.
τάγματος στρατιωτικȣ͂ ἡγȣ́μενος	Legionarius.
τάγμα, τὸ στρατιωτικὸν σημεῖον,	Vexillum.
Τὰ δημόσια,	Respublica.
τὰ ἑαυτȣ͂,	Sua.
τὰ ἴδια,	Sua, Suametipsa.
τὰ κοινὰ,	Res communes.
Τακτικὸς,	Ordinarius, Dispositus.
τακτικῶς,	Ordinate.
Ταλαιπωρία,	Miseria, Erumna.
ταλαίπωρος,	Miser.
Τάλαντον,	Talantum.
Τάλαρος,	Calathus, Fiscella.
Τάλας,	Miser.
Ταμιακὸς,	Fiscalis.
ταμίας, (σιον,	Questor.
ταμιεῖον τὸ δημό-	Fiscus, Erarium.
ταμεῖον τὸ ἰδιωτικὸν,	Cellarium, Cella Proma, Penuarium, Penum, Promptuarium.
ταμίευσις,	Fiscacio, Proscripcio.
ταμιεύω,	Fisco, Proscribo.
ταμιȣ͂χος,	Penarius, Confiscator, Cellarius.
Ταξίαρχος,	Ordinarius, Manipula-
τάξις, δύναμις,	Vicem. (rius
τάξις ἄρχοντος,	Officium, Apparacio.
τάξις,	Ordo.
τάξις πράγματος ἢ λόγȣ,	Series.
ταξιώτης,	Apparitor, Officialis.
τάξις στρατιωτικὴ,	Collegium, Legio, Chorus.
τάξις πολεμικὴ,	Cuneum, Tagma, Cuneus Exercitus.
Ταὼς,	Pavo.
Ταπεινὸς,	Humilis.

ταπεινότης,	Humilitas.
ταπεινοφρονῶ,	Humiliter sapio.
ταπεινοφροσύνη,	Humilitas, Humiliacio.
ταπεινόφρων,	Humiliter sapiens.
ταπεινῶ,	Humilio.
ταπείνωσις,	Humilitudo, Humiliacio.
Τάπης,	Tapetum.
Ταρακτικὸς,	Turbidus.
ταράσσω,	Turbo.
ταραχὴ,	Turba, Turbacio, Tumultus.
ταραχώδης,	Asper, Turbatus.
Ταριχεύω,	Salso.
ταριχεύω νεκρὸν	Polingo.
ταρίχευσις,	Salsacio.
ταριχηρὸν,	Persalsum.
ταρίχιον,	Salsamen.
τάριχος,	Salsamentum, Salsus.
ταριχοπώλης,	Salsamentarius.
Ταρσὸς τοῦ ποδὸς,	Planta.
Τάσις,	Tencio.
Τὰ σφέτερα,	Suamet, Suametipsa.
Τὰ τελευταῖα,	Posteriora.
Ταύριος ἀσκὸς,	hoc Culleum.
ταῦρος,	Taurus.
Ταῦτα,	Ea, Hæc.
ταύτῃ,	Hac, Ista.
ταύτῃ κἀκεῖσε,	Hac illac.
ταυτολογία,	Stummia.
Ταφὴ,	Sepultura, Humacio.
τάφος,	Sepulchrum, Sepultus, Tumulus, Bustum, Fovens humus.
Ταφροβολῶ,	Fossam duco.
τάφρος,	Fossa, Sepes, Fossatum.
τάφρωσις,	Vallatus.
Τάχα,	Fortasse.
ταχέως,	Cito, Mature, Velociter, Celeriter.
ταχέως πάνυ,	Præmature.
τάχιον,	Citius.
ταχυδρόμος,	Cursor.
ταχύνω,	Celero, Maturo.
ταχύπους,	Alipes.
ταχὺς,	Celer, Citus, Velox.
ταχύτερον,	Ocius, Cicius, Celerius, Velocius, Maturius.
ταχύτατα,	Celerissime, Celerrime.
ταχύτατος,	Velocissimus.
ταχύτης,	Celeritas, Velocitas.
Τε,	Que, Atque.
Τεθαμμένος,	Sepultus.
Τεθλιμμένος,	Pressus.
Τεθνηξόμενος,	Moribundus.
Τέθριππον,	Quadriga.
Τεθρυλλημένος,	Volgatus.
Τείνω,	Tendo, Tento.
Τείχη,	hæc Menia. singulare non habet.

τειχίζω,	Communio, Munio.
τεῖχος,	Murus. non declinabitur.
Τέκῃ,	Sustulerit.
Τεκμαίρομαι,	Argumentor, Conicio.
τεκμήριον,	Conjectura, Argumentum, Exemplum.
Τέκνα,	Liberi. pluraliter tantum declinatur.
τεκνογονία,	Creacio filiorum.
τέκνον,	Gnatum, Gnatus :. Natum, Natus.
τεκνοκτονία,	Gnaticidium.
τεκνῶ,	Gnato, Creo.
Τεκτονεύω,	Fabrico.
τεκτονεῖον,	Fabrica.
τέκτων,	Faber, Faber tignarius, Faber lignarius.
Τέλειον,	Perfectum, Finitum.
τέλειος,	Perfectus, Integer.
τελειότερον,	Perfectius.
τελειῶ,	Perficio, Finio, Conficio, Consummo.
τελείωσις,	Perfectio.
τελειοῦμαι,	Perficior.
τελεσιουργία,	Perfectio.
τέλεσμα μικρὸν,	Collibum.
τελεσφόρος,	
τελετὴ,	Consecracio.
τελευταῖα βούλησις,	Elogium.
τελευταῖος,	Extremus, Novissimus, Postremus, Supremus.
τελευτὴ,	Decessus, Obitus, Defunctio.
τελευτήσας,	Defunctus, Rebus humanis exemptus.
τελευτῶ,	Decedo, Defungor, Obeo.
τέλος,	Pensio, Pensum. Terminus.
τέλος δημόσιον,	Vectigal, Tributum.
τέλος ἐν λιμένι,	Portorium.
τέλος πύλης,	Portarium.
τέλος, πέρας,	Terminus, Finis, Limes.
τελώνης,	Publicanus, Vectigalium conductor.
τελώνιον,	Vectigalium, Telonatum, Mancipatum.
Τέμαχος,	Copadium, Frustum.
τέμε,	Incide.
τέμενος,	Tempulum, Fanum.
τέμνω,	Seco, Incido, Præcido, Dicido, Reseco.
Τέναγος,	Vadum.
τεναγώδης,	Vadosus.
Τενία, φασκία,	Fascia.
Τένων,	Cervix.
Τέρας,	Monstrum, Portentum, Prodigium, Frumen, Ostentum.

τερατολόγος,	Prodigiosus, Portentuosus.
τερατολογῶ,	Portendo.
τερατοσκόπος,	Hariola.
τερατώδης,	Monstruosus, Portentuosus, Prodigiosus.
Τέρετρον,	Foraculum, Perforaculum.
τερηδὼν, εἶδος φλυκταίνης,	
Τερπνὸς,	Jocundus, Amandus, Delectator, Delectabilis.
τερπνότατος,	Jocundissimus.
τερπνῶς,	Jocunde.
τέρπομαι,	Delector.
τέρπω,	Delecto.
τέρψις,	Delectacio, Oblectacio.
Τέσσαρες,	Quatuor.
Τεταγμένος,	Ordinatus.
τεταγμένως,	Ex ordine.
τέταγμαι,	Ordinatus sum.
Τεταμένος,	Tentus.
Τεταπεινωμένος,	Summissus.
Τεταραγμένος,	Turbatus, Turbulentus.
Τεταριχευμένος,	Salsatus.
Τεταρταῖος,	Quartana.
τεταρτημόριον,	Qūadrans.
τετάρτης ἡμέρας,	Nudiusquartus.
τέταρτον, ἐπὶ ἀριθμȢ,	Quartum.
τέταρτον, ἐπὶ σταθμȢ,	Quadrans.
τέταρτον Ȣγκίας,	Sicilicium.
Τετηγμένος,	Liquefactus.
τετηκὼς,	Vietus, Marcidus, Marcens.
Τετιμημένος,	Honorem adeptus, Honoratus.
Τετμημένος,	Sectus.
Τετορνευμένος,	Celatus.
Τετράγωνος,	Quadrus, Quadra, Quadratus, Quadrata.
τετράγωνον,	Quadrum, Quadratum.
τετραγώνως,	Quadratim.
τετραγωνίζω,	Quadro.
τετράδιον,	Quaternio.
τετράδραχμον,	Tetradrachmum.
τετραετία,	Quadriennium.
τετραετὴς,	Quadrinus.
τετραήμερον,	Quadriduum.
τετραμερῶς,	Quadripertito, Quadrifariam.
τετράκις,	Quater.
τετρακόσια,	Quadringenta.
τετράκλινον,	
τετραμηνιαῖος,	Quadrimenstruus.
τετράμορφος,	Quadriformis.
τιτραοδία,	Quadrivium.

τετράοδον,	Quadrivium.
τετραȢγκιον,	Triens.
τετραπλῆ,	Quadruplex.
τετραπλȢν,	Quadruplum.
τετραπλῶς,	Quadrifariam.
τετράποδον,	Quadrupes.
τετραποδίζω,	Quadrupedo.
τετράπυλον,	Quadrivium.
τετραπωλία,	Quadrigæ. singulare non habet.
τετράρυμον,	Completus.
τετρὰς,	Quaternio.
τετράστοον,	Atrium.
τετράσχιστος,	Quadrifidus.
Τετραυματισμένος,	Vulneratus, Exulceratus.
Τετραχῶς,	Quadrifariam, Quadripertito.
Τετρημένος,	Perfossus.
Τετριμμένος,	Tritus.
Τετριχωμένος,	Setosus.
Τετρυγημένος,	Vindemiatus.
Τετρυπημένος,	Perfossus.
Τετρωμένος,	Saucius, Cruentus.
Τερέβινθος,	Terebinthus.
Τέττιξ,	Cicada.
Τετυλωμένος,	Callosus.
τετύλωμαι,	Calleo.
Τετυπωμένος,	Formatus.
Τευθὶς,	Lolligina.
Τεῦχος,	Volumen.
Τέφρα,	Cinus, Cinis.
Τεχθεὶς,	Natus, Creatus, Genitus, Progenitus, Editus.
Τεχνάζομαι,	Commentor.
τέχνασμα,	Commentum.
τέχνη,	Ars, Artificium.
τεχνικὸς,	Artificialis.
τεχνικῶς,	Artificialiter, Fabre.
τέχνιον,	Artificium.
τεχνίτης,	Artifex, Faber.
Τέως,	Duntaxat, Interim.
Τῇ ἄνω,	Susum versum.
Τήβενος,	Toga, Trabea.
τηβενοφόρος,	Togatus.
Τηγανίζω,	Frigo.
τηγανιστὸν,	Frictum.
τήγανον,	Sartago.
Τῇδε κἀκεῖσε,	Huc & huc.
Τῇ ἐν ὀφθαλμοῖς πίστει,	Oculata fide.
τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ,	Postero die.
τῇ ἰδίᾳ προαιρέσει,	Ultro, Sponte.
τῇ ἰδίᾳ δυνάμει,	Sua arte.
Τηκεδὼν,	Tabes. plurale non habet.
τήκομαι,	Marceo, Marcesco, Liquor, Tabesco.

τήκω,	Tabo, Marceo.
τήκω, ἐπὶ κηρȣ̃,	Liquefacio.
Τηλαυγὴς,	Lucidus, Præfulgens.
Τηλικȣ̃τος,	Tantus.
Τῆλις,	Fœnugræcum.
Τημελῶ,	Colo.
Τηνικαῦτα,	Tum, Tunc.
Τὴν ταχίστην,	Actutum, Quamprimum Quamocius, Quam celerissime, Propediem
Τῆξις,	Tabida.
Τῇ παρελθȣ́σῃ ἡμέρᾳ,	Præterito die.
τῇ πίστει ἐγχειρίζω,	Fidei committo.
Τηρητὴς,	Servator.
τηρῶ,	Servo.
Τῇ σήμερον ἡμέρᾳ	Hodierno die.
τῇ τυχȣ́σῃ,	Cuipiam.
τῇ ὑστέρᾳ ἡμέρᾳ,	Postero die.
τῇ χθὲς ἡμέρᾳ,	Hesterno die.
Τί,	Quid, Aliquid: Quod, Quoddam.
Τίγρις,	Tigris.
Τιθασὸς,	Cicur.
τιθασεύω,	
Τίθημι,	Loco, Pono.
Τίκτεται,	Editur.
τίκτομαι,	Enascor.
τίκτονται,	Progenerantur.
τίκτω,	Pario, Gigno, Creo, Procreo.
τίκτω, ἐπὶ ἄρρενος,	Suscipio.
Τίλλω,	Vello, Opilo.
τίλμα,	Volsura.
τιλμὸς ὀσπρίων,	Enulestinium, Enulestio
Τιμὴ, ἐπὶ ἀξίας,	Honor, Honestas, Honos.
τιμὴ ἀγορᾶς,	Precium.
τιμὴ, τὸ ἐπὶ συνηγορίᾳ διδόμενον,	Honorarium.
τίμημα,	Census.
τιμητὴς παρὰ Ῥωμαίοις ἀρχὴ φροντίσματος	Censor.
τιμητικὸς,	Honorificus, Honorarius.
τίμιον,	Carum, Preciosum, Honorificum.
τιμιότης,	Caritas, Honorificencia.
τίμιος ἄνθρωπος,	Carus, Honestus.
τίμιος λίθος,	Preciosus lapis, Preciosa gemma.
τιμιώτατος,	Carissimus, Honestissimus, Honorificentissimus.
τιμωρηθεῖσα,	Multata, Punita.

τιμωρία,	Supplicium, Pena, Tormentum, Ultus, Ulcio, Coercicio.
τιμωρὸς,	Penus, Ultor, Ultrix:
τιμωρȣ̃μαι,	Punio, Ulciscor, Coherceo.
τιμῶ,	Honoro, Honorifico.
Τινὰ,	Quem, Quendam.
τινὰ δήποτε,	Quemquem.
Τιναγμὸς,	Excussio.
Τινὰ δήποτε,	Quemquam, Quemcunque, Quempiam.
Τινάσσω,	Concucio, Quasso, Percusso, Excucio.
Τινὲς,	Qui, Aliqui, Quipiam, Quidam, Nonnulli.
τινές ποτε,	Quiquam.
τίς ποτε,	Aliquis, Quisquam, Quispiam.
Τισάνη,	Tisana.
Τιτθίζω,	Sugo, Subrumo.
τιτθὸς,	
Τίτλος,	Titulus.
Τιτρώσκω,	Saucio, Vulnero.
Τὸ αὐτὸ,	Idem.
τὸ ἑαυτȣ̃,	Suum.
τὸ ἐμὸν,	Meum.
τὸ ἡμέτερον,	Nostrum.
Τοίνυν,	Igitur.
Τοιȣ̃τος,	Talis.
τοιȣτότροπα,	Ujusmodi.
τοιȣτοτρόπως,	Ujusmodis.
Τοῖχος,	Paries.
τοιχωρύχος,	Perfossor.
Τοκαρύδιον,	Usurula.
τοκὰς,	Parturia.
τοκετὸς,	Partus.
τοκίζω,	Fenero.
τόκος,	Usura.
Τόλμα,	Audacia, Præsumpcio, Audentia. Cicero in Pisonem.
τολμηρὸς,	Audax.
τολμηρῶς,	Temere, Audaciter.
τολμῶ,	Audeo.
Τομὴ πράγματος,	Decisio.
τομὴ σώματος,	Sectio, Adsectio.
τομίας χοῖρος,	Maialis.
Τονίζω,	Accento.
τόνος,	Tonus, Accentus.
Τοξεύω,	Sagitto.
τόξον,	Arcum, Arcus.
τοξότης,	Sagittarius.
τοξοφόρος,	Arcifer.
Τὸ ὂν,	Quod est.
Τοπαρχία,	Pagus.
τοπικὸς,	Localis, Situs.
τοποθεσία,	Loci posicio.
τόπος,	Locus.

τόπος, τὸ χαραγεῖον,	Moneta.
τόπος ἐν ᾧ οἱ δεσμῶται ἐργάζονται,	Ergastulum.
τόπος ἐν ᾧ ὀλίγον ὕδωρ συνίσταται,	Lacus, Stagnum.
τόπος ἱερὸς περικεκλεισμένος,	Puteale, Pulvinar.
τόπος κατωφερὴς	Clivosus.
τόπος ἐκκλησιαστικὸς,	Rostra.
τοποτηρητὴς,	Vicarius.
Τόρευμα,	Toreuma.
τορευτὴς,	Celator.
τορεύω,	Celo, Torno.
Τορύνη,	Tudicula.
τορυνῶ,	Tudiculo, Insculpo.
Τοσοῦτοι,	Tanti, Tot.
τοσοῦτον,	Totidem, Tantundem.
τοσούτῳ πλέον,	Tanto plus, Tanto magis.
Τότε,	Tunc, Tum, Deinde.
Τὸ τελευταῖον,	Denique, Postremum, Tunc demum, Ad summum.
τοῦ ἑαυτοῦ,	Suimet.
τοῦ ἰδίου,	Sui, Suimet.
τοῦ λοιποῦ,	Porro.
τὸ ὑποκάτω τοῦ τραχήλου τοῦ βοὸς κρεμάμενον δέρμα,	Palearium.
τοῦ σφετέρου,	Suimet ipsius.
Τοῦτο,	Id, Hoc, Istud.
τοῦτο αὐτὸ,	Id ipsum.
τοῦτο ἆρα,	Idne.
τοῦτον ἆρα,	Huncne.
τούτου τοῦ τρόπου,	Hujusmodi, Hujuscemodi.
τούτων οὕτως ἐχόντων,	Hæc cum ita sint.
Τὸ ὑπὲρ τὴν ὀφρὺν δέρμα,	Supercilium.
Τραγανὸν,	Callosum.
Τραγήματα,	Bellaria.
Τράγειον κρέας,	Hircina.
τράγος,	Hircus.
τράγος εὐνοῦχος,	Vervex.
Τραγώνισα περιστερὰ,	Pipio.
Τρανῶς,	Expresse.
Τράπεζα,	Mensa.
τραπέζιον,	Mensula.
τραπεζίτης,	Nummularius.
τραπεζόφερον,	Caliclare.
Τραυλὴ,	Balva, Rauca.
τραυλίζω,	Balvucio, Rauco.
τραυλὸς,	Valvus, Raucus, Blessus.
Τραῦμα,	Vulnus.

τραυματίας,	Saucius, Vulneratus.
τραυματίζω,	Vulnero, Saucio, Exulcero.
τραυματοποιὸς,	Vulniferus.
Τραχεῖα,	Aspera.
Τράχηλος,	Collum.
τραχηλοκοπῶ,	Decollo.
τραχηλοκοπία,	Decollacio.
Τραχὺ,	Asperum.
τραχὺς,	Asper, Acer, Acerbus.
τραχὺς, ὁ ἄγριος,	Scruposus, Ferox.
τραχύνω,	Aspero.
τραχύτατον,	Asperrimum.
τραχύτης,	Asperitas.
τράχωμα, τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ ἄγριον,	Aspretudo.
τραχὼν, ὁ πετρώδης τόπος,	Sentes, Cautes.
Τρέμω,	Tremulo.
Τρέπω,	
Τρέφομαι,	Civo, Alo, Vescor.
τρέφω,	Nutrio, Alo, Vesco.
Τρέχω,	Curro.
Τριάκοντα,	Triginta.
τριακόσια,	Tricenta.
τριὰς,	Trinitas.
τρίαινα,	Triens, Fuscina.
Τρίβακος,	Pannosus.
τριβὰς,	Tritorium, Murarium.
τριβὴ,	Usus.
τριβεὺς,	Pistillum.
Τρίβολος,	Tribula, Triber.
τρίβολος, ἄκανθα,	Tribulus, Sentes, Spina.
Τρίβομαι,	Tritor.
τρίβος, ἡ ὁδὸς,	Semita, Trames.
Τριβοῦνος,	Tribunus.
Τρίβραχυς,	
Τρίβω.	Trito, Frico, Attero, Tero.
τριβώνιον,	Velum.
Τρίγλη,	Mulus.
Τριγχὸς,	Maceria.
τρίγχωσις,	Maceriacio.
Τρίγωνος,	Triangulus, Trigonus.
τρίδυμος,	Tergeminus, Trigeminus.
τριετία,	Triennium, Trinna.
τριετὴς,	Trinnus.
τριετηρικὸς,	Triennalis.
Τρίζω,	Strido, Strideo.
Τριήμερος,	Triduus.
τριήμερος ὑπέρθεσις,	Comperendinacio.
τριήραρχος,	Ductor navis.
τριήρης,	Triremis.
Τριθημερινὸς,	Nudiustertianus.
τρίθυρον,	
τρίϊππον,	Triga.
τρικάνη,	Tribula.

τρικέφαλος,	Tricapitinus, Triceps.
τρίκλινος,	Triclinum, Cenacio.
τρίλινον, κόσμος γυναικὸς,	Trifilum gemmarium.
τριμερὴς,	Triceps, Tripartita.
τριμερῶς,	Tripertito, Trifariam.
τριμηνιαῖος,	Trimenstruus.
τρίμιτος,	Trilex.
Τρίμμα, τρίμμα προσφαγίου,	uttum, Infusura.
Τρίμορφος,	Trimorma, Trimormus Triformis.
τρίμορφος, ἡ Ἑκάτη,	Trivia.
τρίνυκτον,	Trinoctium.
Τρίξελλας,	Grillus.
Τρίξεστον,	Semicongium.
τριόδια,	Trivia.
τρίοδος,	Trivia.
τριόδους,	Fuscina, Tridens.
τριούγκιον,	Quatrans.
τρίπαππος,	Tritavus.
τρίπλοκος,	Triplex.
τριπλοῦς,	Triplex.
τριπλοῦν,	Triplum.
τριπλῶς,	Trifariam.
τριποδίζω,	Tripedo.
τριπόδιον,	Tripodium.
τρίπους,	Cortina.
Τριπτηρία,	Tribula.
τριπτὸν,	Tritum.
Τρίπωλα,	Trigæ.
Τρισμὸς,	Stridor.
Τρισσὸς,	Triplex.
τρίσχιστον,	Trisulcum.
τρίσωμος,	Tricorpus.
Τριταῖος,	Tercianus.
τριτημόριον,	Triens.
τρίτης ἡμέρας,	Tertio die, Nudiustercius.
τριττὸν,	Triens.
τριυιωνὸς,	Trinepos.
τριφυὴς,	Triceps, Tricapitinus.
Τρίχες,	Capili.
τρίχες αἱ μεταξὺ τῶν κεράτων τῶν βοῶν,	Anciæ.
τριχολαβὶς,	Forficula, Tonsilla, Vulsella.
τριχοφόρος,	Setigerus, Setosus.
τριχοφυῶ,	Opilasco.
τριχώδης,	Villosus, Pilosus.
τρίχωμα,	Capillamentum.
τρίχωσις,	Pilositas.
Τριχῶς,	Trifariam.
Τρίψον,	Frica.
Τροιὰ, ἡ κρόκη,	Subtemen.
Τρομητὸν,	Tremibundum.
τρομικὸς,	Tremibundus.
τρομοποιῶ,	Tremefacio.

τρόμος,	Tremor, Timor.
Τρόπαιον,	Tropæum.
τροπὴ,	Consternacio.
τροπὴ χειμερινὴ,	Bruma, Brumalis.
τροπὴ θερινὴ,	Solsticialis, Solsticium.
Τρόπις,	Carina.
Τρόπος,	Secta, Mos.
τρόποι,	Mores.
Τροῦλλα,	Trulla.
Τροφεὺς,	Nutritor, Educator, Altor, Nutricius.
τροφὴ,	Alimonium, Esca, Victum, Cibus, Aletudo.
τρόφιμος, ὁ τραφὴς,	Alumnus, Nutricius.
τροφεῖον,	Alimonium, Alimentum, Nutrimentum.
τροφὸς,	Nutrix, Nutricula.
Τροχαλὸς,	Velox, Loquax.
τροχαλῶς, ἐπὶ δρόμου,	Cursim.
τροχὰς,	Gallicula.
τροχηλατῶ,	Roto.
τροχηλάτης ἵππος,	Curilis equus.
τροχιάζω,	Roto, Rotor.
τροχιλία,	Torquilla.
τροχὸς,	Rota.
Τρυβλίον,	Paropsida.
τρυγὴ,	Vintemiæ.
τρυγητὴς,	Vintemiator.
τρυγητικὸς,	Vintemialis.
τρυγητὸς,	Vintemia.
τρυγητήριον,	Torcular, Torculare.
Τρυγία οἴνου,	Fex.
τρυγία γάρου,	Frax.
τρυγία ἐλαίου,	Amurga.
Τρυγῶ,	Vintemio.
Τρυγώδης,	Feculentus.
Τρυγὼν, ὄρνεον, τρυγὼν, ἰχθὺς,	Turtur.
Τρυμαλιὰ,	Foramen.
Τρύπανον,	Terebra, Perforaculum.
τρύπημα,	Foramen.
τρύπησον,	Terebra.
τρυπητὴς,	Terebrator.
τρυπῶ,	Perforo, Pertundo.
Τρυτάνη,	Trutina.
τρυτανεύω, σταθμίζω,	Expendo.
Τρικάνη, ἡ τὸν σῖτον ἀλοῶσα,	Tribula.
Τρυφερὸς,	Tener, Mollis, Delicatus.
τρυφερὸς γίνομαι	Emollesco.
τρυφὴ,	Deliciæ.
τρυφῶ,	Luxorior, Abnudo.
Τρύχω,	Adflicto.
Τρωγαλιὰ,	Cicer frictum.
τρώγλη,	Foramen, Cavernum.
τρώγω,	Manduco.
Τρωθεὶς,	Sauciatus.
Τρώξαλλις,	Grellus.

Τρώξιμα, λάχανον,	
Τυγχάνω,	Consequor.
Τύλη,	Culcita.
Τύλος	Callum.
Τυλοπροσκεφάλαιον	Capitale, Pilentum.
Τύμβος,	Bustus, Tumulus, Sepulchrum.
Τυμβωρύχος,	Sepulchri violator, Vispiliator.
Τύμπανον,	Tumix.
Τύπος,	Formula, Forma, Norma.
τύπτομαι,	Vapulo.
τύπτω,	Cedo, Percutio, Ferio.
τυπῶ,	Formo.
Τυραννὶς,	Duellium.
τύραννος,	Tyrannus, Rebellis.
Τυρὸς,	Caseus.
Τυρχὴ,	Furca.
Τυφλογενὴς,	Cecigena.
τυφλὸς,	Cecus.
τυφλῶ,	Ceco.
Τύφομαι,	
τύφων, δαίμων,	Typho.
Τύχεον,	Genium, Genitalium. caret plurali.
τυχεῖν,	Consequi.
τύχη,	Genium.
τύχη ἑκάστȣ ἀνθρώπȣ,	Genius.
τυχηρῶς,	Fortasse, Casu, Forte, Fortuito.
τυχὸν,	Fors, Fortasse, Forsitan, Forsan.
Τῷ λέγεσθαι,	Dictu.
τῷ λόγῳ,	Dicto.
τῷ ὄντι,	Sane.
τῷ τυχόντι,	Cuipiam.

Y

Ὕαινα, ζῶον,	Bellua.
Ὑάδες,	Plubiæ.
Ὑάκινθος,	Yacinthus.
ὑάκινθος, ἄνθος,	Vaccinium.
Ὕαλος,	Vitrum, Vitreus.
ὑάλινον,	Vitreum.
ὑάλινον χρῶμα,	Ferrugineum.
ὑαλȣργεῖον,	Vitrarium.
ὑαλȣργὸς,	Vitrarius.
Ὑὰς ἡ τȣ͂ ὀφθαλμȣ͂	Felles oculi.
ὑὰς ἡ τȣ͂ ὀμφαλȣ͂	Felles umbilici.
ὑὰς ἡ ἐν τῷ ȣ̓ρανῷ,	Hyas, Plubia.
Ὑβρίζω,	Injurio, Injuriam facio.
ὕβρις,	Injuria, Contumelia.
ὑβριστὴς,	Injuriosus, Contumeliosus.

Ὑγεία,	Salus, Incolumitas, Sanitas.
ὑγιάζω,	Sano.
ὑγιαίνω,	Valeo.
ὑγιαστήριον,	Valetudinarium.
ὑγιεινὸς,	Saluber, Salubris.
ὑγιεινότατος,	Saluberrimus.
ὑγιεινῶς,	Sane, Salubriter.
ὑγιὴς,	Sanus, Valens, Incolumis, Sospes.
Ὑγρὰ,	Umida, Madida.
ὑγραίνομαι,	Liquesco.
ὑγραίνω,	Liquefacio, Mado, Umesco.
ὑγρασία,	Umectacio, Mador, Liquor, Udor, Umor.
ὑγρὸς,	Umidus, Liquidus, Madidus.
ὑγρότης,	Uligo.
Ὑδαρὲς,	Aquatum.
ὑδαρὴς,	Aquatus, Vappa.
ὑδατὶς,	Vesicula.
ὑδατώδης,	Aquosus, Pluvialis.
Ὕδνα,	Tribe.
Ὕδρα,	Excetra.
ὑδραγωγεῖον,	Aquiductium, Aquarium, Aquagium.
ὑδραγωγὸς,	Aqueductor.
ὑδραλέτης,	Aquemolus.
ὑδράλμη,	Aqua salsa.
ὑδραύλης,	Organarius.
ὑδραυλὶς,	Organum.
ὑδρεύομαι,	Haurio, Aquor, Aqueo.
ὑδρευτὴς,	Aquator.
ὑδροχόος,	Aquarius, Canalis.
ὑδρία,	Cadus, Urna, Aquacio.
ὑδρίον,	Lacum, Silanum.
ὑδρόμελι,	Aqua mulsa.
ὑδρομύλη,	Apuamulina.
ὑδροπότης,	Aquæ potor, Abstenus.
ὕδρος, ὄφις,	Aquatilis.
ὑδροστάσιον,	Stagnum, Lacum.
ὑδρόφοβος,	Lymphata.
ὑδροφόρος,	Aquarius, Aquæ portator.
ὑδρωπικὸς,	Veternosus, Uvidus.
ὕδρωψ,	Intercus, Aqualis, Veternum.
ὕδωρ,	Aqua.
ὕδωρ τὸ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς σπενδόμενον,	Adferial.
Ὕει,	Pluit.
ὑετὸς,	Pluvia.
ὑετώδης,	Pluvialis.
Ὑιάφιον, ὑποκοριστικῶς,	Filiolus.
υἱοθεσία,	Adopcio.
υἱοποιητὸς,	Adoptivus.
υἱοποιȣ͂μαι,	Adopto.
υἱὸς,	Filius, Gnatus, Natus.

υἱὸς βασιλέως,	Regullus.
υἱȣ͂ γαμετὴ,	Nurus.
υἱωνὸς, ὁ ἀπὸ τȣ͂ υἱȣ͂ ἔγγονος,	Nepos.
Ὑλαγμὸς,	Latracio, Latratus.
Ὑλαία,	Silvestris.
ὑλαῖος,	Silvester.
ὑλαῖος θεὸς,	Silvanus.
Ὑλακτῶ,	Latro, Hirrio.
Ὕλη ξύλων ἢ ἑτέρων,	Materia.
ὕλη ἐν τοῖς ὄρεσι,	Silva, Nemus.
ὕλη λόγων,	Materies.
ὑλίζω,	Liquo.
ὑλίσκος,	Silvester.
ὑλιστὴρ,	Saccus.
ὑλογενὴς,	Silva natus.
ὑλοκάτοικος,	Silvicola.
ὑλώδης,	Silvester.
ὑλώδης τόπος,	Saltus.
Ὑμᾶς αὐτοὺς,	Vosmet ipsos.
ὑμέτερος,	Vester.
Ὑμὴν,	Membranum, Membranium.
ὑμὴν ῥοιᾶς,	Hecta, Hicta.
Ὑμνητὴς,	Cantator.
ὕμνοι ἐπὶ τῶν νεκρῶν,	Veniæ.
ὕμνος,	Canor.
ὑμνῶ,	Laudifico, Cano.
Ὕνις,	Vomer.
Ὑοσκύαμος,	Hurcularis turba.
ὑοβοσκὸς,	Subulcus.
Υἱοθεσία,	Adrogacio, Adopcio.
υἱοποιητὸς,	Adoptivus.
Ὑοφορβεῖον,	Porcinarium.
Ὑπαγκώνιον,	Cervical.
Ὑπαγόρευσις,	Dictatura, Dictatum, Dictatus, Dictacio.
ὑπαγορεύω,	Dicto.
ὑπαγορεύων,	Dictator.
Ὑπάγω, ὑποτάττω	Redigo.
ὑπάγω, πορεύομαι,	Vado.
ὑπάγω,	Subduco.
Ὕπαιθρον,	Area.
ὕπαιθρος,	Subdivus.
Ὑπαίτιος,	Causarius.
Ὑπακοὴ,	Obaudicio, Obtemperancia, Obsequium.
ὑπακȣ́ω,	Obaudio, Obtempero.
Ὑπαλλαγὴ,	Submutacio.
Ὑπαλείφω,	Subungo.
Ὑπαναγινώσκω,	Subrecito, Sublego.
Ὑπανακλίνομαι,	Subcumbo.
ὑπανακλίνω,	Subcumbo.
Ὑπαναχωρῶ,	Recedo.
Ὕπανδρος,	Maritata.
Ὑπαντὴ,	Obvia.
ὑπάντησις,	Obviacio, Occursus.
ὑπαντῶ,	Occurro, Obvio.

Ὑπαργυρεύω,	Obero.
ὑπαργυρεύομαι,	Oberor.
ὑπαργύρευσις,	Oberatus, Oberacio.
Ὕπαρξις,	Substancia, Opes.
ὑπάρχοντα,	Bona, Fortunæ.
ὑπαρχόντων διακατοχὴ,	Bonorum possessio.
ὑπαρχόντων ἀγοραστὴς,	Bonorum emptor.
ὕπαρχος,	Præfectus.
Ὑπασπιστὴς,	Protector, Armiger.
Ὑπατεία,	Consulatus.
ὑπατεύω,	Consulatum gero.
ὑπατικὴ,	Consularis.
ὑπατικὴ ῥάβδος,	Fasces.
ὑπατικὸς,	Consularis.
ὕπατος,	Consul.
Ὑπαυχένιον,	Cervical.
Ὑπαχθεὶς,	Inductus.
Ὑπεζωσμένος,	Præcinctus, Subcinctus.
Ὕπειμι,	Subsum.
Ὑπεισελθὼν,	Subiens.
ὑπεισέρχομαι,	Subeo, Ineo, Penetro, Obeo, Intereo, Intercedo.
ὑπεισέρχομαι βιαίως,	Invado.
Ὑπέκκαυμα,	Subustus.
Ὑπελαύνω,	Subago, Subagito.
Ὑπεναντίον,	Adversum, Contra.
Ὑπενεγκὼν,	Perpessus.
Ὑπεξέρχομαι,	Evado.
Ὑπεξȣ́σιος,	Filius familias.
Ὑπὲρ,	Præ, Pro, Super, Ultra, Supra.
Ὑπεραίρομαι,	Supervio.
Ὑπέρακμος,	Exoletus.
Ὑπεράλλομαι,	Transilio.
Ὑπεράνω,	Supra.
Ὑπεραπόλωλα,	Dispereo.
Ὑπερασπίζω,	Protego, Protelo.
ὑπερασπιστὴς,	Protector.
Ὑπεραυθεντῶ,	Exaucturo, Aucturo.
Ὑπεραύξω,	Supercresco.
Ὑπερβαίνω,	Transcendo, Supergredior, Transgredior, Evado.
Ὑπερβάλλω,	Excello, Præcello.
ὑπερβάλλων,	Nimius.
ὑπερβαλλόντως	Excellenter.
Ὑπερβατὸν,	Præposterum.
Ὑπερβολὴ,	Superlacio, Eminencia.
ὑπερβολικὸς,	Superlativus.
Ὑπεργεγηρακὼς,	
Ὑπὲρ δύναμιν,	Supra vires.
Ὑπερέκτισις,	Depensio, Dipensus, Dipensio.
Ὑπερεύχομαι,	Peto.
Ὑπερέχω,	Exto, Emineo, Excello, Præcello, Exupero.

ὑπερέχων,	Exstans, Excellens.
Ὑπερημερία,	
ὑπερήμερος,	
Ὑπερηφανία,	Superbia, Fastidia, Fastidium, Fastus, Adrogancia.
ὑπερήφανος,	Superbus, Fastidiosus, Adrogans.
ὑπερηφανῶ,	Fastidio, Superbio.
Ὑπερθαυμάζω,	Admiror.
Ὑπερθεματίζω,	Licitor, Liceor.
ὑπερθεματιστὴς,	Licitator.
ὑπερθεματισμὸς	Licitacio, Adjectio.
Ὕπερθεν,	Super, Desuper, Superne.
Ὑπέρθεσις,	Dilacio, Procrastinacio, Crastinacio, Frustracio, Mora, Immora, Cunctacio.
ὑπερθετικὸς,	Superlativus, Frustrator, Differens.
ὑπέρθου,	Profer.
Ὑπέρλαμπρος,	Præclarus, Inlustris.
Ὑπερμάχομαι,	Propugno.
Ὑπερμεγέθης,	Amplus.
Ὑπὲρ μέτρον,	Ultra modum.
Ὑπερνικῶ,	Exupero.
Ὑπέρογκος, ὑπερήφανος,	Superbus, Supervacundus.
ὑπέρογκος, ὁ παχὺς,	Inflatus.
Ὕπερον,	Pistaculum, Pilum.
Ὑπεροπτικὸς,	Superspeciosus, Superbus, Fastidiosus.
Ὑπερορῶ,	Præspicio, Despicio, Spreno.
Ὑπεροχὴ,	Eminencia, Excellencia, Exuperancia, Fastidia.
Ὑπεροψία,	Superbia.
Ὑπερπλεονάζω,	Exubero, Exabundo, Superabundo.
ὑπερπλεονάζων,	Abundans.
Ὑπερπερισσεύω,	Superabundo.
Ὑπερπηδῶ,	Transilio.
Ὑπερπίμπλαμαι,	Superimpleo.
Ὑπερπλημμυρεῖ,	Superinundat.
Ὑπερπληρῶ,	Superimpleo.
Ὑπερσυντελικὸς,	Plusquamperfectum.
Ὑπέρτερος,	Superior.
Ὑπερτίθημι,	Differo, Procrastino, Cunctor, Percunctor, Prolato, Distulero.
Ὑπερυψῶ,	Superalto, Exalto.
Ὑπερφυὴς,	Ingeniosus, Amplus.
Ὑπερφρονῶ,	Amplius sapio, Sperno.
Ὑπερχέω,	Superfluo, Perfundo.
ὑπερχέων,	Refundens.
Ὑπερῷον,	Imperficium, Superficies, Cenaculum.
Ὑπεστηριγμένος,	Suffultus.

Ὑπέταξας,	Domuisti.
Ὑπεύθυνος,	Obnoxius, Reus, Sons, Nocens.
ὑπεύθυνον ποιῶ,	Obligo.
Ὑπέχω, ὑπομένω,	Sustento, Sustineo.
Ὑπηγορία,	Dictatura, Dictatum, Dictatus, Dictacio.
Ὑπήκοος,	Subjectus, Obaudiens.
Ὑπηρεσία,	Ministerium, Officium Obsequium.
ὑπηρέτης,	Minister.
ὑπηρετικὸς,	Ministeriarius.
ὑπηρέτης μυστηρίων,	Arcanus.
ὑπηρέτης μύθων,	Arcanum.
ὑπηρετῶ,	Ministro, Obsequor.
Ὑπῆρξεν,	Provenit, Licuit.
Ὑπισχνοῦμαι,	Polliceor, Promitto.
Ὕπνος,	Somnus, Somnum.
Ὑπὸ,	Sub, Suptus, Supter.
Ὑποβάλλω,	Subicio, Suggero, Submitto, Subdo, Subjugo, Subrogo.
Ὑποβαστάζω,	Subvajulo, Subeo, Sustento.
Ὑποβεβαμμένος,	Subfectus.
Ὑποβεβλημένος,	Subjectus.
Ὑποβλέπομαι,	Suspicor, Subvideo, Suspicio.
Ὑπόβλητος μάρτυς	Subornatus testis.
ὑποβολεὺς,	Subjector, Submissor.
ὑποβολὴ, ἡ ἀναφορὰ πρὸς βασιλέα ἢ ἄρχοντα,	Suggestio.
ὑποβολὴ,	Submissio.
ὑποβολιμαῖος,	Suppositicius, Subditicius.
Ὑποβρύχιος,	Submersus.
Ὑποβυθίζω,	Submergo.
Ὑπογάστριον,	Sumen.
Ὑπογελῶ,	Subrideo.
Ὑπογλώσσιον,	Sublingua.
Ὑπογογγύζω,	Submisso.
ὑπογογγυστὴς,	Mussitator.
Ὑπογραφὴ,	Subscripcio.
ὑπογραμμὸς,	Perscriptum.
ὑπογράφω,	Subscribo, Subsigno.
Ὑπόγυον,	Nuper.
Ὑποδεὴς,	Subnixus.
Ὑπόδειγμα,	Exemplum, Exemplar.
ὑποδείκνυμι,	Demonstro.
ὑποδείκτης,	Monstrator.
Ὑποδεκτὴς,	Susceptor.
ὑποδεκτήριον	Receptaculum.
Ὑποδεσμῶ,	Calcio.
Ὑποδέχομαι,	Suscipio, Excipio.
Ὑπόδημα,	Caliga, Calciamentum, Calcius.
ὑποδήματα,	Talaria.
ὑποδηματάριος	Calciamentarius, Caligarius.

ὑποδηματοράφος,	Sutor.
ὑπόδησον,	Calcia.
Ὑποδιαίρεσις,	Subdivisio.
Ὑποδιαστολὴ,	Separacio.
Ὑπόδικος,	Reus.
Ὑποδιπλῶ,	Duplico.
Ὑποδοχὴ,	Suscepcio.
Ὑποδρομὴ,	Subcursio.
Ὑποδύομαι, ὑπεισέρχομαι,	Subeo.
ὑπόδυσις,	Submersio.
Ὑποζευγνύω,	Subjungo.
ὑποζύγιον,	Jumentum, Subjugium
Ὑπόζωμα,	Subcinctum.
ὑποζώνιον,	Præcinctorium.
ὑποζωννύω,	Subcingo.
Ὑπόθεμα,	Subpositorium.
ὑπόθεσις,	Argumentum, Causa.
ὑποθήκη,	Ypotheca. Obligatus, Obligacio, Fiducia.
ὑποθηκιμαῖος,	Fiduciarius.
Ὑποίσω,	Perfero.
Ὑποκάθημαι,	Subsideo.
Ὑποκαθίστημι,	Substituo.
Ὑποκαίω,	Succendo, Suburo.
Ὑποκαπνίζω,	Subfumo.
Ὑποκατάστασις,	Substitucio.
ὑποκατάστατος,	Substitutus, Subrogatus judex.
Ὑποκάτω,	Infra, Supter.
Ὑπόκαυσις,	Subustio, Calefactio.
ὑποκαῦστρα,	Fornax.
Ὑποκείμενος,	Subpositus.
Ὑποκεντῶ,	Pungo, Pusingo.
Ὑπόκλυσις,	Subluvies.
Ὑποκοίλιον,	Submen, Subventrile.
ὑποκοίλιον προβάτου,	Subvellamen.
Ὑποκορισμὸς,	Deminucio.
ὑποκοριστικῶς,	Deminutive.
Ὑποκουφίζω,	Sublevo.
ὑπόκουφος,	Sublevis.
Ὑποκρίνομαι,	Dissimulo.
ὑπόκρισις,	Dissimulacio.
ὑποκριτὴς,	Ypocrita, Dissimulator, Simulator.
Ὑπόκωφος,	Subsurdus.
Ὑπολαμβάνω,	Existimo, Reor, Arbitror, Opinor, Autumo.
Ὑπολείπομαι,	
Ὑπόλευκος,	Subalbus.
Ὑπολήνιον,	Vinarius, Torcularium.
Ὑπόληψις,	Opinio, Existimacio.
Ὑπολογίζομαι,	Reputo.
Ὑπόλοιπον,	Reliquum, Residuum.
Ὑπολύομαι,	Discalcior, Excalcior.
ὑπόλυσον,	Excalcia.
ὑπολύω,	Decalcio.
Ὑπομάσχαλον,	Lateralium.
Ὑπόμαυρος,	Obscurus, Subluculus.
Ὑπομειδιῶ,	Subrideo.
Ὑπομενητικὸς,	Perpessicius, Tollerans, Paciens.
ὑπομένω,	Tollero, Fero, Passo, Sustineo, Pacior, Perpesso, Perfero.
Ὑπομιμνήσκω,	Admoneo, Moneo, Comminisco, Reminisco.
ὑπόμνημα,	Commentarium, Actum, Commentum.
ὑπομνηματίζω,	Admonefacio, Commentor.
ὑπομνηματιστὴς,	Commentarius, Commentator.
ὑπομνηματογράφος,	Actuarius, Memoralius.
ὑπόμνησις,	Admonitus, Admonicio: Monitus, Monicio.
ὑπομνηστικὸν,	Commonitorium.
ὑπόμνησον,	Commemora, Memora.
Ὑπομονὴ,	Paciencia, Tolerancia.
Ὑπόμυξις, τὸ μέσον τῶν μυκτήρων,	Cartilago.
Ὑπονέφελον,	Nubilum.
Ὑπονοητὴς,	Suspiciosus.
Ὑπονόθευσις,	Solicitacio.
ὑπονοθευτὴς,	Seductor, Solicitator.
ὑπονοθεύω,	Solicito, Seduco, Inlicio.
Ὑπόνοια,	Suspicio, Opinio.
Ὑπόνομος,	Amara, Cloaca, Cubiculus.
Ὑπονόστησις,	Recessus.
Ὑπονοῶ,	Suspicor, Conicio.
Ὑπόξανθος,	Rubeus.
Ὑποξύω,	Subrado.
Ὑποπάτριος,	Filius familias.
Ὑποπίπτω,	Subcumbo.
Ὑποπόδιον,	Scabellum, Subsellium, Scamillum, Subpositorium.
Ὑποπτεύω,	Suspicor.
Ὑπόπτιλλος,	Sublippus.
Ὕποπτος,	Suspectus, Suspiciosus.
Ὑπόπυρρος,	Rufus.
Ὑποράπτω,	Subsarcio.
ὑποράπτω οἰκοδομὴν,	Substruo, Resarcio.
ὑποραφὴ,	Plicatura, Resarcinacio.
Ὑπορέον,	Destillans, Substillum.
Ὑπορθῶ,	Erigo, Subrigo, Fulcio.
ὑπόρθωμα,	Fulcimentum, Pedamentum.
Ὑπορρέω,	Subfluo.
Ὑπορύσσω,	Effodio, Subruo.
Ὑποσημειοῦμαι,	Adumbro, Designo.
ὑποσημείωσις,	Subnotacio.
Ὑπόσιμος,	Subsimus.
Ὑποσκελίζω,	Subplanto.
Ὑποσκευὴ,	Substructio.
Ὑποσκότεινος,	Obscurus, Subluculus.

Ὑπόσπονδος, Federatus.
Ὑποσπῶ, Subvello.
Ὑποστάζω, Substillo.
Ὑπόστασις, Substancia, Facultas.
ὑπόστασις ἐλαίȣ, Fraces, Feces.
Ὑπόστεγον, Grunda, Suggrunda.
Ὑποστέλλομαι, λανθάνω, Delitesco.
Ὑποστήριγμα, Fulctrum.
ὑποστηρίζω, Fulcio, Subfulcio.
Ὑποστιγμὴ, Substinctio.
Ὑπόστραβος, Lippus, Strabus.
Ὑποστρέφω, Redeo, Revertor.
ὑποστροφὴ, Reditus, Regressus.
Ὑπόστρωμα, Fulcimentum.
ὑποστρωννύω, Substerno, Prosterno.
Ὑποσύρω, Subtraho.
Ὑποσφίγγω, Substringo.
Ὑποσφραγίζω, Subsigno.
Ὑπόσχεσις, Promissio.
Ὑποταγὴ, Supposicio, Subjectio. Subditus.
ὑποτακτικὸν, Subjunctivum.
ὑποτάσσομαι, Subdor, Subjaceo.
ὑποτάσσω, Subicio, Subdo.
Ὑποτελὴς, Tributarius.
Ὑποτεταγμένος, Subjectus.
Ὑποτέμνω, Succido.
Ὑπὸ τὴν κλίνην, Subtus lectum.
ὑπὸ τὴν θάλασσαν, Supter mare.
Ὑποτίθημι, ἐπὶ ἐνεχύρȣ, Obligo.
ὑποτίθημι, Subpono.
Ὑποτρέφω, Subalo.
Ὑποτρέχω, Subcurro.
Ὑπότριμμα, Moretum.
Ὑποτύπωσις, Disposicio, Deformacio
Ὑπόϋγρον, Subhumidum.
Ὕπȣλος, Subdolus.
Ὑπȣργὸς, Minister.
ὑπȣ̃ργω, Ministro, Subservio, Suppeditor.
Ὑποφέρω, Perfero, Subfero.
Ὑποφθείρω, Corrumpo.
ὑποφθορεὺς Corruptor.
Ὑπόφορος, Tributarius.
Ὑποχάρτωσις, Tectoria.
Ὑποχείριος, Subjectus.
Ὑπόχλωρος Luteus.
Ὑποχόνδρια, hæc Præcordia. singularia non habet.
Ὑποχορηγῶ, Subministro.
Ὑπόχυσις, Subfusio.
Ὑποχώρησις, Secessus, Recessio.
ὑποχωρῶ, Recedo, Cedo.
Ὑποψηφιστὴς, Subputator.
ὑποψήφισις, Subputacio, Calculacio.
Ὑποψία, Suspicio, Opinio.
Ὑπτιάζω, Supino, Resupino.
ὕπτιος, Supinus, Resupinus.
Ὑπώπιον, Suggella.
ὑπωπιασμὸς, Suggellacio.
Ὗς, Sus.
Ὑσίον, Vimen.
ὑσιοπλόκος, Vietor.
Ὑσσὸς, τὸ ἀκόντιον, Pilum.
Ὕστατος, Novissimus, Postremus.
ὕστερος, Posterior.
ὑστερογονία, Posteritas.
ὑστερῶ, um.
Ὕτνον, Tuber.
Ὑφαίνω, Texo.
Ὑφαιρȣ̃μαι, Demo, Detraho, Aufero, Intercipio.
ὑφαίρεσις, Detractio, Dempcio.
Ὕφαλος πέτρα, Latens saxum.
Ὑφαντὴς, Contextus, Textor.
ὑφαντὸν, Textum.
ὑφάντρια, Textrix.
Ὑφάπτω, Subcendo.
Ὑφαρπάζω, Subripio, Usurpo.
Ὕφασμα, Textura.
ὑφάσματα ἀράχνης, Cases huates iares. pluraliter tantum declinabitur.
ὑφασμένον, Textum.
Ὑφ' ἑκάστȣ, A quoque, A singulo.
Ὕφελε, Deme.
Ὑφελκυσμὸς, Subtractio.
ὑφέλκω, Subtraho.
Ὑφὲν, Una, Adunitas.
Ὑφέξει δίκην, Luet penam.
Ὑφέρπω, Subrepo.
Ὑφὴ, Textura.
Ὑφίσταμαι, Subsisto.
Ὕφος, Textura.
Ὕφυγρος, Subumidus.
Ὑψηλὸς, Amplus, Celsus, Altus, Arduus, Summus.
ὑψηλότατον, Amplificum.
ὑψηλότατος, Præcelsus, Altissimus.
ὑψηλότης, Excelsitas.
ὑψηλοπετὴς, Præpes.
ὕψιστος, Excelsus, Amplus, Arduus, Celsus, Summus, Supremus, Altissimus.
ὕψος, Altitudo, Amplitudo.
ὑψῶ, Alto, Amplo, Exalto.
ὕψωσις, Exaltacio.
Ὕω, Pluo.

Φ

Φαγεῖν, Comedere, Esse, Manducare.
φάγος, Edax.
φάγρος, ἰχθὺς, Dentatus.

Φαιδρὸς,	Letus, Faustus, Festus.
φαιδρότης,	Festivitas.
Φαίνεσθαι,	Videri.
Φαινόλης, τὸ φελόνιον,	Penula.
Φαίνομαι,	Appareo.
φαίνω,	Luceo, Adluceo.
Φαιὸν,	Pulla.
φαιὸς,	Aquilus.
Φακὴ,	Lens, Lenticula.
φακὸς,	Lentis.
φάκοψις,	Lentiginosus, Sparso ore.
Φάλαγξ,	Legio, Acies.
Φαλάκρα,	Calvaria.
φαλακρὸς,	Calvus.
φαλακροῦμαι,	Decalvo.
Φαλὸς,	Habus.
Φανερὸς,	Apertus, Certus, Manifestus, Evidens.
φανεροποίησις,	Declaracio, Manifestacio.
φανεροποιῆσαι,	Cerciorare.
φανεροῦμαι,	Claresco, Manifestor, Patefio.
φανερῶ,	Manifesto, Inlustro, Declaro.
φανερῶς,	Aperte, Palam, Evidenter.
φανέρωσις,	Declaracio, Manifestacio, Ventilacio.
φανὸς,	Laterna.
φαντάζομαι,	Imaginor.
φαντασία,	Vana visio, Imago: Vanitas, Visio.
φάντασμα,	Larva, Visio vana, Ostentum.
Φάραγξ,	Vallis, Auçria, Convallis.
Φαρμακεία,	Veneficium.
φάρμακον θανάσιμον,	Venenum mortiferum.
φάρμακον, θεραπεία,	Medicamentum.
φαρμακὸς,	Maleficus, Veneficus.
φαρμακοπώλης,	Aconitarius.
φαρμάσσω,	Veneno.
Φαρσοφόρος,	Signifer, Vexillarius.
Φάρυγξ,	Faucis.
φάρυγγες,	Fauces.
Φάσιλος, ὄσπριον,	Fasilus.
Φάσις,	Nuncius, Responsio.
Φασκία, παρὰ τοῖς παλαιοῖς ταινία,	Fascia.
Φάσκω,	Aio.
Φάσμα,	Mostellum.
Φάσσα,	Palumbus, Palumbes.
Φάτνη,	Presepe, Presepium.
Φαῦλος,	Pravus.
Φειδωλία,	Parsio.

φειδωλὸς,	Parcus, Tenax, Abstinens.
φειδωλότατος,	Perparcus, Parcissimus, Tenacissimus.
φειδωλῶς,	Parce.
φεῖσαι,	Parce.
Φελλὸς,	Cortex, Suber.
Φενακίζω,	Fallo.
Φέρε,	Adfer.
Φέρνη,	Dos.
φέρομαι,	Feror.
φέρω, κομίζω,	Porto.
φέρω, ὑπομένω,	Fero, Perfero.
Φεῦ,	Eu, Va, Ha.
φεύγω,	Fugio.
φευκτὸς,	Fugitivosus.
Φηγὸς,	Fagus, Esculus.
Φήμη,	Fama, Opinio, Rumor.
φημὶ,	Aio, Inquo.
φημίζω,	Vulgo, Adrumo, Conrumo.
Φθάνω, καταλαμβάνω,	Prævenio, Occupo, Adtingo.
φθάνω, παραγίνομαι,	Pervenio.
Φθαρὲν,	Corruptum.
φθαρτὸς,	Corruptus.
Φθέγγομαι,	Loquor, Exprimo.
Φθεινόπωρον,	Autumnum, Agriponum. pluralia non habent.
φθεινοπωρινὴ,	Autumnalis.
φθείνω,	Tabeo, Tabesco.
Φθεὶρ,	Peduculus.
φθειράφιος,	Peduculosus.
φθειρίασις,	Peduculacio.
φθεὶρ σίτου,	Curculio.
φθεὶρ, ἤγουν κρότων,	Ricinus.
φθειράριος, ἐπὶ ἀλόγου ζώου,	Ricinosus.
φθειρίζω,	Pediculo.
Φθείρω,	Corrumpo.
φθείρω παρθένον,	Stupro, Vicio.
Φθεῖσις,	Tabes, Lues.
Φθόγγος,	Vocis sonus.
Φθόη,	Libor, Libus.
Φθονερὸς,	Invidiosus.
Φθόνος,	Invidia.
Φθονῶ,	Invideo, Fascino.
Φθορὰ,	Pestis, Lues, Corrupcio, Corruptela, Calamitas.
φθορὰ παρθένου καὶ ἄρρενος καὶ χήρας,	Stuprum.
φθορεὺς,	Corruptor.
φθορεὺς παρθένου	Viciator.
Φιάλη,	Patera, Fiala.
Φίβλα,	Fibula.
φιλάγαθος,	Benignus.
φιλάδελφος,	Carus fratri.

φιλαίτιος,	Querulus.
φιλάνθρωπος,	Humanus, Clemens.
φιλανθρωπία,	Humanitas, Clemencia, Indulgencia.
φιλάργυρος,	Avarus, Cupidus.
φιλαργυρία,	Avaricia, Aviditas.
φίλαρχος,	Ambiciosus.
φίλη,	Amica.
φιλήκοος,	
φίλημα,	Osculum, Basium.
φίλημα ἐρωτικὸν,	Basium.
φιλητὴς,	Basiator, Amator.
φιλητὸς,	Amabilis.
φιλία,	Amicicia.
φιλικὸς,	Amicabilis.
φιλόδουλος,	Amator servorum.
φίλοινος,	Vinosus.
φιλόκαλος,	Mundus, Politus.
φιλοκαλῶ,	Polio, Mundo, Verro.
φιλολόγος,	Amator verborum, Studiosus.
φιλόνικος,	Contenciosus, Altercator
φιλονικία,	Jurgium, Certamen, Contencio, Certacio.
φιλονικηδὸν,	Certatim.
φιλονίκως,	Certatim.
φιλονικῶ,	Certo, Certamino, Contendo, Altercor.
φιλόξενος,	Hospitalis.
φιλοξενία,	Hospitalitas.
φιλόπαις,	Puerarius.
φιλοπεύστης,	Sciscitator.
φιλοποιΐα,	Concilium.
φιλοποίησις,	Conciliacio, Reconciliacio.
φιλοποιȣμαι,	Concilio.
φιλοπονία,	Studium, Industria.
φιλόπονος,	Studiosus.
φιλοπονῶ,	Studeo.
φιλοπροσήγορος,	Salutator.
φίλος,	Amicus.
φιλοσοφία,	Filosofia, Secta.
φιλοσυνήθης,	Consuetudinarius.
φιλοτέχνης,	Artificiosus.
φιλότιμος,	Ambiciosus, Munerarius, Liberalis.
φιλοτιμία,	Munificencia, Liberalitas, Munus.
φιλοτιμοῦμαι,	Indulgeo, Largior.
φιλοφρονοῦμαι,	Concilio.
φίλτατος,	Amantissimus, Sodes.
φίλτρον,	Amatorium.
Φίλυρα,	Tilia.
Φιλῶ,	Amo, Adamo.
φιλῶ ἐρωτικως,	Suavio.
φιλῶ τῷ στόματι,	Basio.
Φιμοῦμαι,	Obmuteo, Commuteo, Commutesco. Conpesco.
φιμῶ,	Conpesco.
Φίσκος, ὁ συνήγορος,	Fiscia.
Φλεβοτομῶ,	Sanguino.
φλεβοτομοῦμαι,	Sanguinor.
Φλέγμα,	Pituita.
φλεγμαίνω,	Suppuro.
φλεγμονὴ,	Tumor, Suppuracio.
Φλέγομαι,	Ardeo.
φλεγόμενος,	Ardens.
φλέγω,	Flammo.
φλέξις,	Flammatus.
Φλὲψ,	Vena.
Φλόγινον,	Flammeum.
Φλοιὸς,	Cortex, Librum, Suber.
Φλοκτὶς,	Papulla, Pusilla, Pesulla.
φλοκτὶς ἄρτου,	Ecta.
φλὸξ,	Flamma.
Φλυαρία,	Garrulitas, Verbositas.
φλυαρίαι,	Arguciæ.
φλύαρος,	Argutus, Garrulus, Verbosus.
φλυαρῶ,	Arguto, Garrio, Blatto, Effuctio.
Φλύκταινα,	Papula.
Φοβερὸς,	Terrificus, Terribilis.
φοβερώτατος,	Metuendus.
φόβος,	Timor, Metus, Formido.
φοβοῦμαι,	Timeo, Formido, Paveo, Pertimesco, Metuo, Expavesco.
φοβούμενος,	Timens, Trepidus.
φοβῶ,	Terreo.
Φοινίκιον,	Palmularium.
φοινικόπτερος,	Fœnicopterus.
φοίνιξ,	Palma.
φοινικὼν,	Palmetum.
Φολὶς,	Scama.
Φονεὺς,	Homicida, Jugulator, Necator, Cesor, Sicarius.
φονεύω,	Neco.
φόνος,	Homicidium, Cedes.
Φορὰ ἐργάτου,	Latura.
Φορβὰς, ἡ θήλεια ἵππος,	Equa.
φορβεὰ,	Capistrum.
Φόρεθρον,	Vectura.
φόρημα,	Indumentum.
φορητὸς,	Tollerandus, Tollerabilis, Ferendus.
φορίον,	Lectica, Feretrum.
φοριοφόρος,	Lecticarius.
φορολόγος,	Saltuarius.
φόρος, τὸ ἐπίταγμα,	Tributum.
φορτικὸς,	Onerosus.
φορτίον,	Onus, Fascis, Merces, Merx, Sarcina.

Φραγμὸς, Sepes, Carrecta, Carrectum.
Φράζω, Disserto, Dissero.
φράσις, Loquella.
φράσον, Memora.
Φράσσω, Sepio, Obstruo.
Φρατρία, Contubernium.
Φρέαρ, Puteum, Puteus.
Φρενητικὸς, Freneticus.
φρενήρης, Sapiens.
φρενοβλαβὴς, Mente captus.
Φρίκη, Horror.
φρικτὸς, Horridus, Horrendus, Horribilis.
φρίττω, Horreo, Horresco.
Φρόνησις, Prudencia, Sapiencia.
φρόνιμος, Sapiens, Prudens.
Φροντίζω, Accuro, Curo.
φροντὶς, Sollicitudo, Cura.
φροντιστὴς, Curator, Procurator.
Φρονῶ, Sapio.
φρονῶν, Sapiens, Prudens.
Φρουρὰ, Custodia, Vigilia.
φρούριον, Castellus, Castellum.
φρουρὸς, Præsidiarius.
φρουρούμενος, Obsessus.
φρουρῶ, Custodio, Munio.
Φρυάσσω, Fremo.
Φρύγανον, Fomes.
φρυγάνων χαῖται Quelle.
φρυγίον, Frictorium.
φρύγω, Torreo, Frigo, Arefacio, Torrefacio.
φρυκτὸν, Tostum.
φρυκτὸς, Torridus.
Φρῦνος, Rubeta, Rana rubra.
Φυγαδεύω, Exulo, Fugio.
φυγάδευσις, Fugitacio.
φυγὰς, Fugitivus, Exulaticius, Fugitivosus.
φυγὴ, Fuga, Fugacitas.
φυγοδικία, Tergiversacio.
φυγοδικῶ, Tergiversor.
Φυκὶς, ἰχθὺς, Saxtila.
φῦκος, Alga, Fucus.
φυκῶ, Fuco.
Φυλακὴ, Custodia, Carcer, Tutela.
φυλακίτης, Carcerarius.
φυλακτήριον, Servatorium, Amolimentum, Amoletum, Prævia.
φυλακτικὸς, Cautus.
φύλαξ, Custos, Servator.
φύλαξον, Custodi.
φυλάττω, Servo, Tuto, Tueor, Custodio, Adstruo, Conservo.
Φυλέτης, Tribulis.
φυλὴ, Tribus.
Φῦλον, Gens.
Φυλλάζει, Frondescit.
φυλλὰς, Frondis.
φυλλολογῶ, Pampino.
φύλλον, Folium.
φυλλώδης, Frondeus.
Φῦμα, Vomica.
φύομαι, Orior, Adorior, Nascor.
Φύραμα, μαγμα, Massa.
Φῦσα, Vesica.
φῦσα χαλκέως, Follis.
φύσημα, Flatus, Flamen, Flabrum.
φύσησις, Inflacio.
φυσητὴς, Inflator.
Φυσικὸς, Naturalis.
φυσιολογῶ, De natura loquor.
φύσις, Sexus, Natura, Ingenium.
Φυσῶμαι, Turgo, Turgeo.
φυσῶ, Flo, Sufflo.
Φυτεία, Plantacio.
φυτευτὴς, Pastinator.
φυτεύω, Planto, Complanto, Novello.
φυτὸν, Planta, Germen, Virgultum.
Φώκη, Vitulus marinus.
Φωλεὸς, Lustrum, Latebra, Latibulum.
Φωνασκητὴς, Vociferarius.
φωνασκὸς, Vocalis.
φωνὴ, Vox, Vocula.
φωνῆεν, Vocalis, Vocale.
φωνῶ, Voco.
Φῶς, Lumen, Lux.
φωσφόρος ἀστὴρ, Lucifer.
φωσφόρος, ἡ Ἥρα Lucina.
φωταγωγὸς, Luminarium.
φωτεινὸς, Luculentus, Lucinosus, Lucidus, Lucinus.
φωτίζω, Lumino, Inlumino, Inlustro.
φωτισμὸς, Inluminacio, Eluminacio.

X

Χαίνω, Hisco, Hio.
Χαῖρε, Ave, Salve, Gaude.
χαίρειν λέγω, Salutem dico.
χαίρω, Gaudeo, Duo, Letor.
Χαίτη, Seta, Juba.
Χάλαζα, Grando.
χαλαζοκοπῶ,
χαλαζῶ, Grandino.
Χάλασον, Laxa.

Χαλβάνη,	Chalba.
Χαλεπαίνω,	Acerbo.
χαλεπὸς,	Sevus, Severus, Acerbus, Durus, Atrox.
χαλεπότης,	Atrocitas.
χαλεπῶς,	Seve.
χαλεπῶς, δυσχερῶς,	Difficile.
Χαλικώματα,	Cementa.
Χαλινὸς,	Frenum, Frena.
χαλινοὶ,	Frêni.
χαλινῶ,	Freno.
χαλιναγωγῶ,	Refreno.
Χάλιξ,	Silex, Cementum.
Χάλκανθος,	Æris flos.
χαλκεῖον,	Olla, Æneum, Miliarium.
χαλκεῖον, ὁ τόπος	Æris officina.
χαλκεὺς,	Faber ferrarius.
χαλκευτικὸς,	Fabrilis.
χαλκευτῆς,	Ærarius.
χαλκευτήριον,	Fabrile.
χαλκεύω,	Fabrico.
χαλκὶς, ὄρνεον,	Pica maritima.
χαλκοκόλλητος,	Ferruminatus.
χαλκολόγος,	Nummularius, Æsculator.
χαλκολογῶ,	Æsculor.
χαλκόπους,	Æripes.
χαλκὸς,	Æs.
χαλκοῦν,	Æneum.
χαλκουργὸς,	Ærarius.
χαλκοῦς,	Æreus.
χαλκοτύπος,	Ærarius, Faber ærarius Ærifex
χαλκῶ,	Æro.
χάλκωμα,	Æramentum.
Χαλῶ σχοῖνον,	Laxo, Demitto.
Χαμαὶ,	Humus.
χαμαιδάφνη, λάχανον,	Fraga.
χαμαιδικαστὴς,	Pedaneus judex, Arbiter
χαμαιδιδάσκαλος,	Ludimagister.
χαμαίζηλον	Viburnum, Genista.
χαμαιλέων, ζῶον	Vertipillo, Versipillo.
χαμαιλέων, βοτάνη,	Cardus.
χαμαιπίτυς,	Confica.
χαμοῦλκος,	Trahe
Χάος,	Tenebræ.
Χαρὰ,	Gaudium.
Χαραγμὴ,	Ductus.
χαράδρα,	Fossa, Vallis.
χαρακτὴρ,	Vultus, Titulus, Figura, Luminamentum.
χαρακτηρίζω,	Noto, Persono.
Χαρακῶ,	Vallo, Sepio, Redico.
χαράκωμα,	Septus, Vallatus, Vallacio.
χάραξ,	Sudis, Redica.
Χάραξις,	Orbita.
χάραξον,	Induce.
χαράσσω,	Induco, Cancello.
Χάριεν,	Gratum.
χαριέστατος,	Gratissimus.
χαριέστερον,	Gracius.
χαρίζομαι,	Munero, Dono, Indulgeo, Gratifico.
χαρίζομαι ἐμαυτῷ,	Adrogo michi.
χαριζόμενος,	Indulgens.
χαρίεις,	Graciosus, Letus, Lepidus.
χάρις,	Gracia.
χαρίσματα,	Munera.
χαριστικὸς,	Munificus, Munerarius.
χαριστήριον,	Donatum, Donum.
χάρις τις ἐν πράγματι,	Grates.
χάρις τις ἐν γραφῇ,	Graciæ.
χαριστήριον,	Amatorium.
χαροποιῶ,	Gaudifico, Gratifico.
Χάρτης,	Charta.
χαρτογράφος,	Chartularius.
χαρτόπηρον,	Chartarium, Literalium.
χαρτοπώλης,	Chartuarius.
χαρτοφύλαξ,	Chartularius.
χαρτοφυλάκιον,	Scrinium.
Χάρυβδις,	Vorago.
Χάρων,	Orcus.
Χαρωπὸς,	Cesius, Larvus.
Χάσκω,	Hisco.
χάσμα,	Hiatus, Vorago, Terræfragor.
χάσμησις,	Ostentudo.
χασμῶμαι,	Oscitor, Hieto.
Χαῦνος,	Laxus.
χαυνῶ,	Laxo, Relaxo.
χαύνωσις,	Laxacio.
Χέζω,	Caco.
Χειλάριον,	Labellum.
χεῖλος,	Labrum, Labrium.
Χείμαρρος ποταμὸς	Torrens.
χειμάζομαι,	Hiemo.
χειμάζω,	Hiemo.
χείμεθλον,	Pernium.
χειμερινὴ τροπὴ,	Bruma.
χειμερινὸς,	Hibernus, Hiemalis.
χειμὼν,	Hiemps.
χειμὼν γνοφώδης καὶ μέγας,	Tempestas.
Χεὶρ,	Manus.
χειρεκμαγεῖον,	Mantela, Mappa.
χειρίδιον,	Manicillium.
χειριδωτὸς,	Manicatus.
χειρίζω,	Gero, Tracto.
χειρὶς,	Manicium, Manuela.
χειριστὴς,	Gerulus, Gestor.
χειριάλυσις,	Copula.

χειροβαλίστρα,	Falarica.
χειρόδεσμος,	Manica, Copula.
χειροθεσία,	Gestus.
χειρόμακτρον,	Mantela.
χειρόμυλον,	Mola manualis.
Χεῖρον,	Pejus, Deterius.
Χειρονομῶ,	
χειροπληθὴς,	Corpuletus.
χειροπληθὲς,	Manupletium.
χειροποιητὸς,	Manufactus.
χειρὸς ἄφεσις, ἡ αὐτεξουσιότης,	Emancipacio.
χειροσκόπος,	Manuinspex.
χειροτέχνης,	Opifex.
χειροτονητὴς,	Creator.
χειροτονία,	Creacio, Procreacio, Creatura.
χειρουργὸς,	Opifex.
χειρουργῶ,	Opifico, Suspino.
Χείρων,	Deterior, Pejor.
Χειρῶν μισθὸς,	Manuprecium.
Χελιδὼν,	Herundo.
Χελώνη,	Testudo.
Χέρνιβον,	Trulleum.
Χερσόνησος,	Peninsula.
χερσαῖος,	Terrenus.
χέρσος τόπος,	Inculta terra.
χέρσυδρος,	Coluber.
Χεῦμα,	Unda.
χεύματα,	Fluenta.
χέω,	Fundo.
Χηλὴ,	Distula.
Χὴν,	Auca, Anser.
χήνιον,	Anserina.
Χῆρα,	Vidua, Orva.
χηρία γυναικὸς,	Viduitas.
χηρία ἀνδρὸς,	Celibatus.
χηρῶ,	Orbo.
χήρωσις,	Viduitas, Celibatus.
Χθαμαλὸς,	Humilis.
Χθὲς,	Heri.
χθεσινὸν,	Hesternum.
Χθόνιος,	Terrenus.
χθόνιοι θεοὶ,	Inferi di.
χθὼν,	Tellus.
Χία μαστίχη,	Mastix.
Χιὰ, ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις,	Latebra.
Χίλια,	Mile.
χιλιάκις,	Miliens.
χιλίαρχος,	Tribunus, Tribunicius.
Χίμαιρα, ἡ αἶξ,	Capra.
χίμαρος,	Caper.
χίμετλον,	Pernium, Pernio.
Χιονίζομαι,	Nivitor.
χιονώδης,	Nivea.
Χιτὼν,	Tunica.
Χιῶ, χαράσσω,	Induco, Cancello.
Χιὼν,	Nix.

Χλαμὺς,	Chlamys.
Χλανὶς,	Lena. (deo.
Χλευάζω,	Seduco, Increpo, Deri-
χλεύη,	Inlusorium, Ludibrium
Χλιαίνομαι,	Tepeo, Tepesco, Tepefio.
χλιαίνω,	Tepido, Tepefacio.
χλιαρὸν,	Tepidum.
χλιαροψύχιον,	Tepidarium.
Χλοάζω,	Virido.
χλοερὸν	Viride, Glaucum; Virens.
χλόη,	Viriditas, Gramen, Muscus, Erba.
χλοώδης,	Muscus, Gramineus.
χλωρὸς,	Viridis, Pallidus.
χλωρὸς στρουθὸς,	Chlorus.
χλωρότης,	Palliditas.
Χνοῦς,	Lanugo.
Χοαὶ, αἱ ἐπὶ τῶν νεκρῶν σπονδαὶ,	Inferiæ.
χοὰς ποιῶ, (χοῦ,	Parento.
Χοινικὶς ἡ τοῦ τρο-	Radia, Modiolus.
χοῖνιξ, μέτρον,	Semimodium.
Χοιρὰς,	Struma.
χοιρὰς ἵππου,	Grandula.
χοίριον,	Porcinum.
χοιροβοσκὸς,	Subulcus.
χοιρογρύλλιος, ἤ-γουν ἐχῖνος χερ-	Erinacius.
χοῖρος, (σαῖος,	Porcus.
χοῖρος θήλεια,	Porca.
χοιροσφαγεῖον,	Confectorium
Χολάδες, τὰ ἔντερα	Ubalbalia.
χολὴ,	Fel, Bilis.
χολικὸς,	Iracundus, Biliosus.
χολιὸς,	Iratus.
χόλος,	Iracundia.
χολῶ,	Irasco, Vilior.
χολῶδες φλέγμα	Pituita.
Χονδρίτης,	cinarius.
χόνδρος,	Alica.
Χορδαὶ λύρας,	Fides.
χορδὴ, τὸ ἔντερον,	Chorda.
χορδὴ, ἡ νευρὰ,	Fides, Chorda.
Χορεύω,	Tripudio.
χορηγία,	Prebicio, Prebitus.
χορηγῶ,	Prebeo, Expendo, Porri-
Χορίον γυναικὸς,	Folliculum. (go.
Χορεῖος, ὁ πούς τοῦ μέτρου,	Norma.
χορὸς,	Chorus.
Χορτάζω,	Saturo, Sacio.
χορτασία,	Saturatus, Sacietas, Satu-
Χορτόβολον,	Fenilium. (ritas.
χορτοκόπιον,	Fenile, Fenisecium.
χορτόπλινθον,	Cespes.
χόρτος,	Fenum.
Χοῦς, ἡ γῆ,	Rudis.
χοῦς, ὁ κονιορτὸς,	Pulver, Pulvis.
χοῦς, μέτρον,	Congium.

Χραίνω,	Vicio, Temero, Fedo.
χραντὸν,	Violatum.
Χρᾶαι ἐν αἷς ἀποπατοῦμεν,	Latrinæ.
Χρέα,	Opus.
χρειώδης,	Necessarius.
Χρεμετισμὸς,	Hinnitus.
χρεμετίζει,	Hinnitat, Adhinnit.
Χρέμπτομαι,	Excreo.
Χρεοκοπία,	Decisio.
χρεοκόπος,	Decoctor.
χρεοκοπῶ,	Decoco.
χρέος,	Debitum, Es alienum.
χρεώστης,	Debitor.
Χρὴ,	Oportet, Convenit.
Χρήζω,	Egeo, Indigeo.
Χρῆμα,	Peculium.
χρήματα,	Pecuniæ, Diviciæ.
χρηματιστὴς,	Pecuniarius.
χρηματίζω,	Adquiro, Pecuniam colligo.
χρηματικὴ,	Pecuniaria, Nummaria Civilis causa.
χρημάτων δημοσίων κλέπτης,	Depeculator.
χρήσιμον,	Commodum, Utile.
χρήσιμος,	Utilis, Accommoda, Frugalis.
χρησιμότης,	Commoditas.
χρησίμως,	Utiliter.
χρησιμώτερος,	Frugalior.
χρῆσις,	Usus.
Χρησμοδότης,	Sortilegus.
χρησμολόγος,	Sortilegus.
χρησμοὶ,	Sortes.
χρησμὸς,	Oraculum.
χρησμῳδὸς,	Sortilegus, Hariola.
Χρῆσον,	Commoda.
Χρηστήριον,	Oraculum.
Χρηστὸς,	Frugalis, Suavis, Utilis, Jocundus.
χρηστῶς,	Utiliter.
Χρίσις,	Liniatura, Oblitus.
χρίστης, ὁ κονιατὴς,	Tector.
χρίω,	Lino, Oblito.
Χρόα,	Color.
χροῖσις,	Coloratus.
χροισμὸς,	Coloratura.
Χρονίζω,	Moror, Tardo.
χρόνιος,	Diutinus, Diuturnus.
χρόνος,	Tempus.
χρόνος στρατείας,	Stipendium.
Χρυσαλλὶς,	Blatta.
χρύσαμμος,	Baluca.
χρυσάττικον,	Chrysatticum.
χρύσινος,	Solidus.
χρυσίον,	Aurum.
χρυσίου γήδιον ἀκαθάριστον,	Valuca.
χρυσόκομος,	Auricomus.
χρυσολάχανον,	Atriplex.
χρυσόπλευρος,	Salpa.
χρυσορύκτης,	Aurifodina, Aurilegulus.
χρυσὸς,	Aurum.
χρυσόσημον,	Auriclavum
χρυσοῦν νόμισμα	Aurum signatum.
χρυσοῦς,	Aureus.
χρύσοφρυς, ἰχθὺς,	Aurata.
χρυσοχοεῖον,	Aurificina.
χρυσοχόος,	Aurifex.
χρυσυποδέκτης,	Susceptor aurarius.
χρυσωτὴς,	Aurator.
Χρῶ,	Utere.
Χρῶμα,	Color.
Χρῶμαι,	Utor, Usito, Usurpo.
Χρωματίζω,	Coloro.
χρὼς,	Colos.
Χυδαῖος ἄρτος,	Ceparius.
χυδαῖος ἄνθρωπος,	Gregarius.
χύδην,	Passim.
χυθεὶς,	Fusus.
Χυλὸς,	Sucus.
Χύμα,	Confusio, Commixtio.
χύννω,	Fundo.
χύσις,	Fusio, Fusus
χυτὴρ,	Fusorium.
χύτης,	Fusor.
χυτὸν,	Fusile.
Χύτρα,	Fictile, Olla.
χύτρα τετρημένη	Olla animatoria.
Χωλεύω,	Claudico, Claudio.
χωλὸς,	Claudus, Cludus.
Χῶμα,	Agger, Rudus, Tumulus.
Χωνευτήριον,	Fornax, Conflatorium.
χωνευτὴς,	Conflator.
χωνεύω,	Conflo.
χώνη,	Infundibulum.
Χωννύω,	Obruo.
Χώρα,	Arvum, Regio.
Χώρημα,	Alveum.
χωρῆσαι,	Capere.
χώρησις,	Capacitas.
χωρητικὸς,	Capax.
Χωρίζω,	Segrego, Sejungo, Secerno, Separo.
Χωρικὸς,	Rusticus.
χωρίον,	Rus, Possessio, Villa, Fundus.
Χωρὶς,	Separatim, Extra, Absque, Sine, Seorsum.
χωρισθὲν,	Discretum.
χωρισμὸς,	Separacio, Discessus, Discidium.
χωριστὴς,	Separator.
Χωρομετρῶ,	Metor.
χωροφύλαξ,	Saltuarius.
Χωρῶ,	Capio, Capesco.
Χῶσις,	Obrutus.

Ψ

Ψαθυρὸν,	Fragile, Putre, Putrum.
Ψακὰς,	Gutta.
Ψαλίζω,	Forfico.
ψαλὶς, ἡ τȣ ῥάπτȣ,	Forfex, Forficula.
ψαλὶς, ἡ ἀψὶς,	Arcus.
Ψάλλω,	Nablizo, Psalmizo.
ψαλμὸς,	Psalmus.
ψαλτήριον,	Sambucum.
ψάλτης,	Nablio, Psalta.
ψάλτρια, ἡ κιθαρίστρια,	Fidicina.
Ψάμμος,	Harena.
ψαμμώδης,	Harenosus.
Ψὰρ, τὸ ὄρνεον,	Strunuus, Strunus.
Ψαύω,	Tango.
Ψαφαρὸς,	Putris.
Ψέγω,	Vitupero, Culpo.
Ψέλιον,	Viriola, Armilla.
ψέλιον ἀνδρὸς,	Brachionarium.
Ψελλίζω,	Valbio, Valbucio.
ψελλιστὴς,	Vambal.
ψελλὸς,	Valbus.
Ψευδάδελφος,	Falsus frater.
ψευδὴς,	Falsus, Mendax.
ψευδογράφος,	Falsarius.
ψευδολογία,	Mendaciloquium.
ψευδολόγος,	Falsidicus, Mendax.
ψευδομάρτυς,	Falsitestis.
ψεύδομαι,	Mencior.
ψεῦδος,	Mendacium.
ψευδῶς,	Falso.
ψεύστης,	Mendax, Medosus.
Ψηκτὸς μόδιος,	Rasus.
ψῆκτρα,	Strigilis.
Ψηλάφησις,	Tactus, Tractatus.
ψηλαφῶ,	Tracto, Contracto, Obtracto, Palpo.
Ψὴρ, τὸ ὄρνεον,	Strunus.
Ψῆσσα, ἰχθὺς,	Ordacia.
Ψηφίζομαι,	Decerno.
ψηφίζω,	Computo.
ψηφίον, τὸ λιθαρίδιον,	Gemma.
ψηφὶς,	Glarea.
ψήφισμα,	Consultum, Decretum, Scitum, Consultacio, Rogacio.
ψηφιστὴς,	Calculator.
ψηφιστὴς, ὁ ἀριθμῶν,	Computator, Nummarius, Racionator.
ψηφοθέτης,	Tessellarius, Tessellator.
ψηφολογία,	Tessellatus, Pavimentum.
ψηφολογῶ,	Tessello.
ψηφοπαίκτης,	Prestigiator.
ψηφοπαικτῶ,	Prestigior.
ψηφοπαιξία,	Prestigiæ.
ψῆφος,	Calculus, Suffragium, Computacio.
ψῆφος, ὁ ἀριθμὸς	Numerus.
ψῆφος, ὁ λίθος,	Gemma.
ψηφοφορία,	Suffragium.
ψηφοφόρος,	Suffragator.
ψηφωτὴ,	Glarea.
ψήφωσις,	Pavimentum.
Ψήχω,	Frico.
Ψίαθος,	Teges, Terratoria, Macta.
Ψιθυρίζω,	Susurro.
ψιθυρισμὸς,	Susurracio.
ψιθυριστὴς,	Susurriosus, Susurrator.
Ψιλὴ χώρα, ἡ σχολάζȣσα,	Vacua.
ψιλὴ,	Exilis.
ψιλὴ, ἐπὶ τῆς προσῳδίας,	Psila.
ψιλοκέραμον,	Suggrunda.
ψιλόκȣρος,	Adtonsus.
ψιλὸν,	Tenue Babylonicum.
ψιλὸς, ὁ λεῖος,	Glaber, Levis.
ψιλὸς τόπος,	Vacuus.
ψιλῶ,	Deglabro.
ψίλωθρον,	Miredila.
Ψιμύθιον,	Cimussa.
ψιμυθιστὴς,	Cimussator.
Ψὶξ,	Mica.
ψιχολογῶ,	Micas lego.
Ψιτακὸς,	Psittacus.
Ψόγος,	Vituperacio, Culpa.
Ψοφεῖ,	Sonat, Crepat.
ψοφοδεὴς,	Sonorosus.
ψόφος, ὁ ἦχος,	Crepitus, Strepitus, Fragor, Sonitus.
ψοφῶ, κτυπῶ,	Crepito, Strepo.
Ψυὰ,	Lumbus.
Ψυγεὺς,	Fricarium.
ψυγμὸς,	Perfrictio, Perfrigio.
ψύγω, ξηραίνω,	Sicco.
ψύγω, ψυχραίνω,	Frigeo.
Ψυδράκιον,	Papula.
Ψύλλα,	Pulex, Trinua.
ψυλλίζω,	Pulico.
Ψυχαγωγῶ,	Animo.
ψυχάριον,	Animolus.
ψυχὴ,	Anima.
ψυχίζομαι,	Algeo, Frigesco.
ψυχικὸς,	Animalis.
ψυχομαχία,	Jurgium.
ψυχορραγῶ,	Exanimo.
ψύχος,	Frigus, Algor.
ψυχραινόμενος,	Frigens.
ψυχρίζομαι,	Frigesco.
ψυχρὸς,	Algidus, Frigidus.
ψυχροφόρον,	Frigidarium.
ψύχω,	Frigeo.
ψυχῶ,	Animo.
Ψώκτης,	Quadratarius.

Ψωλή,	Mencla.
Ψωμίζω,	Focio, Adesco.
ψωμίον,	Bucellum.
ψωμὸς,	Frustum.
Ψώρα,	Scabia, Scabies.
ψωριῶ,	Scabio.
ψωρὸς, ψωράριος,	Scabiosus, Scaber.

Ω

Ὠδάριον,	Cantilena.
Ὧδε,	Huc, Hic.
ὧδε κἀκεῖσε,	Huc atque illuc.
Ὠδὴ,	Cantus, Canticum.
Ὠδίνω,	Parturio.
Ὠή,	Heu.
Ὠήθην,	Credidi.
Ὠθῶ,	Pulso, Pello, Trudo.
Ὤκιμον, τὸ λάχανον,	Ocimum.
Ὤκνησα,	Pigritatus sum.
Ὠκύπες,	Celeripes.
ὠκὺς,	Velox.
ὠκύτατος,	Velocissimus.
ὠκύτερον,	Velocius.
Ὠλένη,	
Ὠμοβύρσινος ἀσπὶς	
ὠμογέρων,	
Ὤμοι, σχετλιαστικὸν,	Ve michi.
Ὠμόλινον,	Crudarium.
ὠμὸς, ἐπὶ ἀνθρώπου,	Crudus, Acerbus, Crudelis.
ὠμὸς, ἐπὶ καρποῦ	Inmaturus.
Ὠμοπλάτη,	Armus, Scapula.
Ὦμος,	Umerum.
Ὠμὸς, ἀνηλεὴς,	Crudelis, Crudus.
ὠμότης,	Crudelitas.
Ὠνὴ,	Empcio, Mercacio.
ὠνητὸς,	Empticius.
ὠνοῦμαι,	Comparo, Emo.
Ὧντινων,	Quorum.
ὧντινων ἂν,	Quorumquorum.
ὧντινων δήποτε,	Quorumcumque.
Ὠὸν,	Ovum.
ὠοῦ λέπος,	Putamen.
Ὢ πόποι,	Attat.
Ὥρα,	Hora.
ὡραῖα,	Alma, Candida.
ὡραῖον,	Pulcrum.
ὡραῖος,	Decorus, Pulcer.
ὡραιότης,	Pulcritudo.
ὥριμον,	Maturum.
Ὡρισμένον,	Finitum, Certum.
Ὠρίων,	Orio.
Ὠρυγμένος,	Defossus.
Ὠρύομαι,	Rugio.
Ὡς,	Cum, Sicut, Tanquam, Ut
ὡς ἀληθῶς,	Vero.
ὡς ἂν,	Tanquam.
ὡσανεὶ,	Veluti, Acsi, Utpote, Prout.
ὡσαύτως,	Itidem.
ὡς δυνατὸν,	Quam potest.
ὡσεὶ,	Acsi.
ὡς εἰκὸς,	Quammaxime.
ὡς οἷόν τε,	Quampotest.
ὥσπερ,	Sicut, Ita, Quam, Veluti.
ὥσπερ γὰρ,	Ut enim.
ὡς ποῤῥωτάτω,	Quam longissime.
Ὦτα,	Aures.
ὠτακουστὴς,	Auricularius.
ὠταρὸς,	Auriculosus.
Ὠτειλὴ,	Cicatrix.
Ὠτίον,	Arricula, Auris.
ὠτίον σκεύους,	Ansa.
ὠτὶς, τὸ ὄρνεον,	Avis tarda.
ὠτογλυφὶς,	Auriscalpium.
ὠτοκοπῶ,	Obtundo.
Ὤφελον,	Debui.
Ὠφελεῖ,	Prodest, Juvat.
ὠφέλεια,	Commoditas, Juvamen, Utilitas, Emolumentum.
Ὤφελον, εὐκτικὸν	Velim.
Ὠφέλιμον,	Commodum, Profuturum.
ὠφελίμως,	Commode, Merenter, Utiliter.
ὠφελῶ,	Juvo, Commodo, Proficio, Prosum.
ὠφελῶ σε,	Præsidium tibi sum, Prosum tibi.
Ὤφθη,	Visa est.
Ὠχρίασις,	Pallor.
ὠχριῶ,	Palleo.
ὠχρὸς,	Pallidus.
ὠχρότης,	Palliditas.
Ὠχυρωμένος,	Vallatus.

DE ATTICÆ LIN-guæ ſeu dialecti idiomatis,

COMMENT. HENR. STEPHANI.

NOBILISSIMO ET VIRTUTE pariter ac doctrina præstantissimo viro, D. THOMÆ REDINGERO, HENR. STEPHANUS S. D.

ITTO ad te, vir præstantissime, unà cum Glossariis, & quidem in uno eodémque volumine, meum etiam de Attica lingua seu dialecto commentarium: quem, sicut & illa, non parum utilitatis ad Græcæ linguæ cognitionem allaturum esse: ac quantum illa, explicando veras quarundam vocum significationes, tantum ferè hunc, docendo verum quorundam loquendi generum usum, profuturum spero. Tam latè enim Atticæ dialecti fines extenduntur, ut siquis ea teneat quæ ad illam pertinent, is omnes propemodum libros à Græcis oratione soluta scriptos ita pervagari possit ut nusquam hærere cogatur. Quinetiam in poetis comicis & tragicis pauca quæ ipsum remorentur inveniet. Nec immeritò certè hanc linguam seu dialectum penè omnes delegerunt qui aliqua suæ doctrinæ monumenta sive in oratorio sive in historico sive in philosophico dicendi genere posteritati relinquere voluerunt: utpote quæ tantum inter cæteras dialectos Græcas excellat quantum Græcus sermo cæteris antecellit. Quod tamen siquis fateri mihi recuset, id saltem quod Fabius dicere ausus est, negare nolit, Atticis concessam venerem ne Græcos quidem in alio genere linguæ obtinuisse. Hîc enim linguam pro dialecto dicit: sicut & quum scribit, At Græcis non verborum modò, sed linguarum etiam inter se differentium copia est. Quòd si ne illud quidem concedere nobis velint, at certè hoc concedant necesse est, Atticum *μυκτῆρα* passim celebrari, Ionici, Dorici, vel Æolici nullam usquam mentionem fieri. Habet alioqui dialectus Ionica suam concinnitatem & elegantiam, ac nativam quandam dulcedinem & velut mollitiem. Quod nisi faterer, negarem quod ipsemet olim hoc epigrammate præfixo (unà cum aliis) meæ editioni Herodoti, testatus sum,

Ἔστι μὲν ἔστιν Ἰὰς λιγυρὴ διάλεκτος ἁπασῶν
Ἔξοχα, καὶ μαλακοὺς ἐξαφιεῖσα θρόους·
Ἀλλὰ γὰρ ὅσσον Ἰὰς πασῶν προφερεστάτη ἐστὶ,
Τόσσον ἰαζόντων Ἡρόδοτος προφέρει.

Sed nihil Attico *μυκτῆρι* simile in ea, multo etiam minus in reliquis duabus reperiemus. Equidem à Dorica fuisse valde alienum (idémque de Æolica ob magnam affinitatem cogitandum nobis est) vel hic locus abundè docet, quantum sit discriminis inter hanc & Atticam, ostendens: *πλατέα λαλοῦσι γὰρ πάντα οἱ Δωριεῖς. διόπερ οὐδὲ ἐκωμῴδουν δωρίζοντες, ἀλλὰ πικρῶς ἠττίκιζον. ἡ γὰρ Ἀττικὴ γλῶσσα συνεστραμμένον τι ἔχει καὶ δημοτικόν. καὶ ταῖς τοιαύταις εὐτραπελίαις*

πρέπον. Est autem hic locus ex eo περὶ ἑρμηνείας libro sumptus qui sub Demetrii Phalerei nomine editus est. ubi quod περὶ τῆς Δωρικῆς πλατύτητος dicitur, optimè cum illis Theocriti verbis convenit, adversus Syracusanas quasdam mulieres,

Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι, πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

vel potius πλατειάσδοισαι. Ad quæ respondent inter alia indignabundæ,

Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

Nec mirum est profectò si μυκτῆρα tribui Atticis potius quàm aliis Græcis videmus: quum itidem teretes & religiosas aures potius quàm cæteros habuisse, ex Cicerone etiam intelligamus. Atheniensium (inquit in suo Oratore) semper fuit prudens sincerúmque judicium, nihil ut possent nisi incorruptum audire & elegans. Eorum religioni quum serviret orator, nullum verbum insolens, nullum odiosum ponere audebat. Nec multo pòst Atticorum aures duobus illis quæ dixi epithetis ornat. Ex eodem magnum Athenarum præconium audimus, De oratore lib. 1, Atque, ut omittam Græciam, quæ semper eloquentiæ princeps esse voluit, atque illas omnium doctrinarum inventrices Athenas, in quibus summa dicendi vis & inventa est & perfecta. Et in Bruto, Qua in urbe primùm se orator extulit, primúmque etiam monumentis & literis oratio est cœpta mandari. Ibidem de laude dicendi loquens, Hoc autem studium non erat commune Græciæ, sed proprium Athenarum. Cæterùm quod ad illud attinet sincerum Atheniensium judicium, aurésque teretes & religiosas, hanc laudem aliquatenus cum ipso etiam vulgo communicari posse arbitror. Siquidem vel illa anicula quæ Theophrastum, hominem alioqui disertissimum, ex unius verbi affectatione hospitem esse deprehendit, eúmque nimium Atticè loqui dixit, argumento nobis esse potest quàm sagaci judicio hac in re ipsum quoque vulgus uteretur. Inde etiam hoc conjicere multo magis possumus, quòd ne in accentu quidem commissum errorem ferre ullo modo posset. Nimirum in tanta tam eloquentium hominum multitudine, ipsius etiam plebis (magna saltem ex parte) aures ita assueverant iis quæ Atticorum germana erant, ut statim adulterina internoscere possent. Atque ut istum de illa plebe sermonem paulo longius producam, peculiari quodam infimæ etiam sortis homines non Athenis tantùm sed in tota Attica fuisse ingenio præditos, & illi hominum vulgo aliquid non vulgare (ut ita dicam) à natura insitum fuisse, cùm aliunde colligere possumus, tum verò ex iis quæ Plutarchus de Attico servo scribit: eum, inter fodiendum, domino suo pacis conditiones narrare. Neque enim hoc de uno quopiam intelligendum est: sed, quanvis τὸν Ἀττικὸν οἰκέτην dicat, perinde est acsi τοὺς Ἀττικοὺς οἰκέτας dixisset. Jam verò & quod apud Lucam in Apost. actis legimus de Atheniensibus dicendi aut audiendi semper aliquid novi cupidis, de ipso quoque vulgo intelligi debere existimo: eodémque modo aliquot Demosthenis locos (qui cum illo Lucæ conveniunt) ubi conqueritur de iis qui subinde ad forum ventitantes interrogabant ecquid novi audiretur. Extat autem apud me Artemidori geographiæ fragmentum, ubi Atticos περιέργους ταῖς λαλιαῖς fuisse tradit: non

idem tamen de Atheniensibus scribens. Horum enim mores ab illorum moribus longo intervallo separat. Ejus verba sunt hæc, τῶν δ' ἐνοικούντων, οἱ μὲν, Ἀττικοὶ, οἱ δὲ, Ἀθηναῖοι. οἱ μὲν Ἀττικοὶ, περίεργοι ταῖς λαλιαῖς, ὕπουλοι, συκοφαντώδεις, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, μεγαλόψυχοι, ἁπλοῖ τοῖς τρόποις, φιλίας γνήσιοι φύλακες. Aliquanto pòst hos Lysippi versus affert,

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ·
Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος·
Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιον.

Atque hæc ἐν παρόδῳ de ipsis quoque moribus Atheniensium & Atticorum dicta sint. Non est autem silentio prætermittendum, Ciceronem pro Atheniensibus (vel potius Atticis) & Ionibus, duntaxat Athenienses dixisse: quippe qui tria tantùm Græcorum genera constituat, in hoc loco orationis pro L. Flacco, Quanquam quis ignorat, qui modò unquam mediocriter res istas scire curavit, quin tria Græcorum genera sint veré? quorum uni, sunt Athenienses (quæ gens, Ionum habebatur) Æoles, alteri: Dores, tertii nominabantur. Hoc quidem certè constat, Atticæ dialecto, præsertim veteri, majorem cum Ionica quàm cum cæteris affinitatem esse. Verùm hac de re tum dicendi locus erit quum de iis quæ ad Ionicam dialectum pertinent, sicut & de iis quæ sunt Doricæ, quæ item Æolicæ, tractabo. Interim verò nequis istarum etiam cognitionem aspernetur, ex earum, sicut & Atticæ, ignoratione multos errores oriri dico. Ut tamen primùm in hac exemplis quod dixi confirmem, scio me illum præpositionis εἰς cum genitivo usum, per ellipsin accusativi, aliquot locis mutatum invenisse. Loci autem quorum nunc recordor, sunt duo Basilii. apud eum enim genitivus Atticus διδασκάλου, in accusativum depravatus fuit: εἰς διδασκάλους φοιτῶσι, pro εἰς διδασκάλου. Apud eundem legimus, ἀλλ' ἀναμνησθέντας τοῦ παραινέσαντος ὅτι δέοι βίον μὲν ἄριστον αὐτῶν ἕκαστον προαιρεῖσθαι, ἡδὺν δὲ προσδοκᾷν τῇ συνηθείᾳ γενήσεσθαι. Nempe quum ille scripsisset Attico more αὐτὸν ἕκαστον, aliquis hujus atticismi ignarus ita suspectum hunc accusativum ante ἕκαστον habuit, ut mutare in αὐτῶν minimè dubitarit. In reliquis dialectis magis etiam periculosam esse earum inscitiam (utpote quæ magis quàm Attica, à communis linguæ usu recedant) experientia docuit. Ac profectò quod ad Ionicam attinet, vel ii soli errores in quos illa ignoratio Laurentium Vallam impulit apud Herodotum, satis supérque id testari possunt. Is enim quum nesciret aut certè non recordaretur, Iones appellare ἱστίη quod cæteri Græci ἑστία vocabant, pro genitivo ἱστιέων scribit Istiæorum. Et (quod magis mirum est) eodem errore autor brevium in Homerum scholiorum, ἐπίστιον, quod est ab eodem nomine Ionico ἱστίη, deducit ab ἱστίον. Idem Valla ἱρὸν, dictum itidem Ionicè pro ἱερὸν, id est sacrum, vult esse montem nomine Hirum. Ex ἀλέες quoque, quod Ionicè sonat Universi, vel Simul omnes, facit nomen gentis, & quidem populosissimæ. Doricæ itidem dialecti (cum qua multa communia habet Æolica) ignorationem, multorum errorum ansam præbuisse, vel unus Theocritus abundè testari potest: ut videre est in annotatiunculis meis ejus editioni adjectis. Sed nova quotidie menda nasci hinc videmus: & quidem in particulis quoque, ut in γα, κω, κως. Sic in quodam

Democriti loco apud Clementem Alex. οὐδεὶς κῶμε pro οὐδείς κω με. Atque adeò quæ alioqui inter illius dialecti idiomata, maximè vulgaria & veluti trivialia sunt, aut ignorata, aut non animadversa in maximos errores impellere possunt. ut quidam ex hoc Alcæi versu, Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω, (quem Horatius interpretatus est, Nullam Vare sacra vite prius severis arborem) annotavit, πρότερον dativum locum genitivi habere per ἀντίπτωσιν: non animadvertens ἀμπέλω Doricè dictum esse pro ἀμπέλȣ. Jam verò ut ex hujusmodi idiomatum ignoratione vel oblivione in plerisque locis homines alioqui doctos allucinari aut multùm se torquere videmus, ita vicissim qui in illis exercitatus est, multis ex locis facilè se expediet, ubi alius impeditus hærebit. Cujus rei exempla nobis suppeditant Plutarchi vitæ. In Lycurgo enim Demaratus à quodam improbo homine interrogatus quis esset Spartiatarum optimus, respondet, ὅτι ἀνομοιότατος, ut in editionibus mea prioribus legitur, quanvis nullo sensu: quum legendum sit, ὁ τὶν ἀνομοιότατος (ut nunc in mea scriptum est) sensu manifestissimo & convenientissimo: quum respondeat Demaratus, Qui tibi est dissimillimus. Aliud exemplum habemus in Pyrrho, & quidem in loco cujus depravatio magis etiam occulta erat, & qui ideo multo plus facessere negotii poterat. Quum enim in editionibus quæ meam præcesserunt, ita scriptum esset, αἰ μὲν ἐσσὶ τύ γε θεὸς, ȣ̓δὲν μὴ πάθωμεν· (ȣ̓ γὰρ ἀδικεῦμεν) αἰ δὲ ἄνθρωπος, ἔσεαι καὶ πευκαρπῶν ἄλλος, pro his verbis, quæ ita corrupta erant ut Œdipo indigerent, restitutum à me fuit, vestigia Doricarum vocum agnoscente, ἔσεται καί τευ κάῤῥων ἄλλος: ita ut jam & apertum & argutum responsum habeamus. Neque tamen meam illam conjecturam prius in contextum recepi quàm veterum codicum comprobari autoritate comperi. Recordor hîc & cujusdam loci Sapphûs, qui ob ignoratam præpositionem πέδα pro μετὰ, apud Plut. fœdatus fuit. quum enim illa scripsisset, ȣ̓ γὰρ πεδέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας, quidam non intelligentes πεδέχεις dictum esse pro μετέχεις (sicut πεδαμεῖψαι legitur apud Pindarum pro μεταμεῖψαι, & πεδέρχεσθαι pro μετέρχεσθαι apud Theocritum) depravarant in παῖδ' ἔχεις. Sic in quodam versu Theocriti, uno videlicet ex iis quindecim qui desunt idyllio cujus initium est, Οἶνος ὦ φίλε παῖ λέγεται καὶ ἀλαθέα, scriptum est παῖδα pro πέδα, diversum etiam usum habente, Νῦν μὲν δὴ κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν Βαίην καὶ φύλακον νεκύων παῖδα Κέρβερον. At in quodam Alcæi loco πεδ' Ἀχιλλέα detortum fuit in ποδ' Ἀχιλλέα. Sed de his latius in meo de mendorum origine opere, cujus specimen aliquod jampridem exhibui. Equidem vel ex his, quàm periculosa sit dialectorum ignoratio, nemo est qui perspicere non possit. Ac statueram certè, quod in Attica præstiti, in cæteris uno eodémque volumine præstare: sed quum vererer ne ob susceptam Aristotelis & aliorum quorundam librorum editionem intermittendum diutius id opus esset, & dialectum hanc, præcipuam ac præcipuè utilem esse considerarem, hunc de ea commentarium Glossariis adjiciendum, ac tibi, cui jam, ut scis, ea dicaram, istum quoqùe (tanquam secundum mei in te amoris testimonium) dicandum existimavi. Vale.

HENR. STEPHANUS LECTORI S. D.

DUM meum Thesaurum linguæ Græcæ excuderem, recordatus libellorum qui sub farraginis nomine calci vulgarium lexicorum adnecti solebant, eos in manus sumpsi, & attentius quàm unquam antea, priusquam prelo desponderem, legere cœpi. Sed qui mihi antea parum placuerant, minus etiam placere cœperunt. Primùm enim illud farraginis nomen, omen aliquod habuisse comperi: quum infinitam errorum farraginem in illis coacervassent ii à quibus excusi antea fuerant. Neque verò vulgarium duntaxat mendorum omni genere contaminatos, sed quosdam in ipsis etiam titulis mutilatos comperi. Ex eorum numero est hic, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν λέξεων. His enim ex verbis nihilo magis sensum aliquis quàm aquam è pumice elicere queat. Ut autem suæ integritati restitui, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, primo aspectu patet sensus. Deinde præter illos errores typographicos (nisi fortè aliqui libris scriptis imputandi erant) multos etiam multo periculosiores inveni, admissos nimirum ab ipsis autoribus in iis quæ tradebant: magnam quoque, in eo quòd pleraque omittebant, incuriam. Exemplum certè & incuriæ & inscitiæ habemus in eo etiam qui περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων scripsit: sive Ammonius (ut vulgò creditur) sive Philoponus, sive alius quispiam ejus autor sit. Quum enim titulus promittat tractatum de vocibus quæ quum significationem eandem habere videantur, diversam habent, ita ut in iis falli quispiam possit: multas contrà ibi affert quas nemo est qui inter se differre non noverit, atque adeò quibus aut nulla aut perexigua inter se est affinitas. Deinde cur (exempli gratia) discrimen esse inter φρονῶ & καταφρονῶ, non item φρονῶ à περιφρονῶ, vel παραφρονῶ, vel ὑπερφρονῶ differre admonet? At si de singulis à φρονῶ compositis admonere voluisset, nónne idem & in aliorum verborum compositis facere eum decebat? Nónne tradendum itidem fuisset quod est inter simplex γινώσκω & compositum καταγινώσκω discrimen? nónne idem & in cæteris inde compositis præstare eum oportuisset? Adde quòd multorum differentiæ ineptè ab eo explicantur. Verùm (quod omnium pessimum est) falsa sunt interdum quæ tradit: veluti quæ de ἀνοκοχὴ & ἀνωχὴ, de ἀῤῥωδεῖν & ὀῤῥωδεῖν scribit. Quòd siquis roget cur hunc quoque librum, quum ejusmodi sit, appendicem Thesauri esse voluerim: respondebo, primùm, quòd desit qui melius hoc argumentum tractaverit: deinde, quòd non ita sit malus quin aliquid boni ex eo percipi queat: præterquam quòd aliquos veterum locos affert qui vix alibi fortasse reperiri queant. Postremò, quòd typographi consuetudini (quæ consuetudo pessima est) aliquid tribuere coguntur. Ne eum quidem librum quem Cyrillo vulgus adscribit (illam videlicet συναγωγὴν cujus antea mentionem feci) prætermittendum censui, quanvis pleraque illum omisisse viderem. Posset autem & alia συναγωγὴ fieri τῶν ὁμοίως γραφομένων καὶ τονουμένων λέξεων, licet ἐν διαφόρῳ σημασίᾳ: & quidem eorum duntaxat quæ præ cæteris fallacia sunt, & impellere nos in errorem possunt. ut Epigr. lib. 3, titulo εἰς μεθύσους, anus vinolenta Minoi dicit apud inferos, —φέρε κάλπιν ἐλαφρήν· Οἴσω κυάνεον τοὐξ Ἀχέροντος ὕδωρ: & hanc rationem addit, Καὐτὴ παρθενίην γὰρ ἀπώλεσα, virum cui nupsit dum esset παρθένος, appellans παρθενίην, à nominativo Ionico παρθενίης, pro παρθενίας: (quod nomen in hac significatione eodem respicit quo κουριδίη, quum dicitur κουριδίη ἄλοχος) & quemadmodum scelus idem admisit quod Danaides (has enim omnes, suos παρθενίας prima nocte interfecisse, una excepta, Hypermnestra, satis notum est) ita sibi eandem pœnam irrogari postulans. Brodæus tamen & alii qui locum illum exposuerunt, dum non cogitant παρθενίην esse accusativum ancipitem, ut ita loquar, dántque ei interpretationem quæ primo aspectu se offert, ut videlicet pro virginitate accipiatur: faciunt ut anus illa rationem afferat quæ ratione carere dici meritò potest. Ejusmodi ergo liber qualem dixi, cautum adversus tales errores reddere lectorem posset: ideóque ejus autor tam bene de Græcæ linguæ studiosis mereretur fortasse quàm is qui illum scripsit, quicunque sit. Melius certè meritus de illis fuisset, si nihil addendum aut saltem valde pauca reliquisset. Ac de hoc quoque satis multa. Ut autem & de rejectis libellis aliquid dicam (de iis loquor qui illa farragine comprehendebantur) sic habeto: in aliis bona sic esse malis permixta, ut non sine aliquo damno illis te cariturum viderem: ideóque locum iis dedisse: at in libellis quos rejeci, adeò multa mala paucissimis bonis esse permixta, ut horum paucitas illorum multitudine velut obruatur. Unum ex iis in exemplum proferam, in quo significationes particulæ Ὡς commemorantur. Eas quicunque collegit (magnam enim Tryphoni faciunt injuriam qui talia illi adscribunt) quàm omni judicio caruerit, ex collatione cum iis quæ in Thesauro de illa particula scripsi, facilè cuivis patebit. Tribus certè potissimùm modis ab eo peccatum est, atque adeò unoquoque gravis-

simé. Primùm, quòd huic voculæ Ὡς significationes ab ea prorsus alienas tribuerit: deinde, quòd ab iis quæ alioqui certæ & indubitatæ sunt, abhorrentia omnino exempla protulerit: postremò, quòd ex uno significato plura fecerit: aut saltem inter se affinia & eodem pertinentia, tanquam planè diversa, separaverit. Quisquis tamen sit qui tam fœdè in his peccavit, eundem esse non puto qui hac particula aurem quoque declarari annotavit, atque adeò triginta significationibus hanc adjunxit: sed alium quempiam, asininarum Midæ auricularum hæredem, lepidi hujus de aure commenti autorem esse arbitror.

Verùm de cæteris quidem libellis latiùs alibi disserendum erit: ad eos autem quod attinet qui sub Ioannis Grammatici, seu Philoponi, & sub Corinthi seu Coryti nomine editi erant de Græcorum dialectis, ut cæteris utiliores censeri poterant, ita etiam depravatiores erant. Quòd si addidero, eorum autores fuisse etiam autoribus reliquorum negligentiores, minúsque in tractando argumento quod susceperant officio suo satisfecisse, nihil dicam quod innumeri hujus mei operis loci testaturi non sint. Sed quid dico negligentiores? Imò verò nemo est qui eos passim crassæ ignorantiæ crimine (si ignorantia crimen est) liberare possit. Ut enim taceam, eos non plenè quæ ad dialectos pertinent tradidisse, sed magnam eorum partem prætermisisse: ut item taceam, non eum quem decebat ordinem tenuisse: nonnulla esse sciendum est quæ vix idoneo testimonio probari posse existimem: aliqua etiam quæ quum vera esse negare nemo possit, exemplis suspecta redduntur potius quàm confirmantur. Ejusmodi enim exempla illa sunt ut in iis verum esse quod propositum est non comperiatur. Sed horum singula quæ in utroque desidero, latiùs explicare statui in iis quæ meis in Corinthum notis præfigam. Ideóque nunc de autoribus pauca præfatus, ab ipso titulo, tanquam ἀφ' Ἑστίας, meæ scriptionis initium sumam: si prius hoc tibi ingenuè fassus fuero, me, quum illas cœpi conscribere, nec tam longis animadversionibus nec tam longa appendice opus fore existimasse: ac præter expectationem ita excrevisse ut nomine commentarii de Attica lingua seu dialecto dignæ viderentur.

Nunc igitur ut aliquid de autoribus dicam, prioris quidem lucubratiunculæ fertur esse autor Ioannes Grammaticus, qui & Ioannes Philoponus dictus fuisse perhibetur. Ac fuit certè tempus quum vix mihi persuadere possem, tale scriptum ab hoc sive Grammatico sive Philopono prodiisse: ac vererer ne malè de eo mererentur qui talem tractatum ei adscriberent: sed posteaquam Corinthum testari vidi, Ioannem Philoponum (qui Philoponus Ioannes ibi vocatur) de dialectis scripsisse, incertior quàm antea fui. Ac ne nunc quidem aliud habeo quod dicam, quàm vel illa Corinthi verba falsæ inscriptioni ansam præbuisse: aut Philoponum, si ejus autor habendus sit, sibi in hac scriptione defuisse, nihílque minus quàm opus illo suo cognomine dignum edidisse. Posterioris lucubratiunculæ autor esse creditur quidam Corinthus: ac certè uni meorum exemplarium præfixus est hic titulus, literis oculos penè fugientibus scriptus, Τοῦ μακαριωτάτου ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῶν διαλέκτων. De quo quum disseruerim in iis quæ meis in ipsum animadversionibus præfixa sunt, unum hîc addere contentus ero, nimirum me Κορύτου alicubi scriptum invenisse, hoc modo, Τοῦ μακαριωτάτου Κορύτου περὶ διαλέκτων. Addo etiam, me in eodem exemplari, initio præfatiunculæ, non νέων μοι πάντων φιλολογώτατε, sed σεβαστῶν πάντων φιλολογώτατε legisse.

ANIMADVERSIONES HENR.

Stephani in lib. Ioannis Grammatici de dialectis.

De singulis quæ Atticæ dialecto propria sunt.

GRÆCUS titulus in superioribus editionibus est hic, Περὶ τῶν κατὰ μέρος Ἀτθίδων διαλέκτων. quæ non id sonant quod Latinus ille titulus habet, sed, De particularibus Atticis dialectis. (pro qua interpretatione editiones illæ istam habent, De Atticis dialectis per partes) Verùm scripturam illam tueri nos posse, nemo, ut opinor, dixerit: dum autem melior quæpiam reperiatur, hanc in ejus locum reponendam esse censuerim, Περὶ τῶν κατὰ μέρος Ἀτθίδος διαλέκτου. Equidem absimile vero mihi non videtur, imperitum quempiam, quum putaret articulum τῶν ad ultima duo verba pertinere, ex Ἀτθίδος διαλέκτου fecisse Ἀτθίδων διαλέκτων. Sed hoc addo, genitivo Ἀτθίδος existimare me, præfixum fuisse articulum τῆς: commodè saltem & cum aliqua etiam elegantia præfigi potuisse constat.

Attica dialectus mutat σ modò in τ, modò in ξ.

ARTICULO seu TMEMATIO I.

THucydides, quem primas inter Atticæ linguæ veteris scriptores tenere dixi, unum ex his observat, alterum minimé. nam θάλασσαν ubique scribit, non θάλατταν: itidémque τέσσαρες & τεσσαράκοντα, & φυλάσσειν, (ut alia hujusmodi omittam) non τέτταρες & τετταράκοντα, & φυλάττειν. at ξυμφορὰν, non συμφοράν. Sic pag. 159, meæ editionis, καὶ τῇ θαλάσσῃ χρωμένους. Paulo pòst, καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Ibidem habes Ξυνέθεντο, & Ξυμμάχους, & Ξυμμαχίαν & Ξυγχωροῦσι. Súntque hæc omnia verba (quod etiam autoritatem huic scripturæ addit) ex cujusdam fœderis formula petita. In ea autem pagina quæ illam proximè præcedit, habes etiam, Ξυγγνώμην, Ξυμβῆναι, Ξυναλλαγῆναι. Apud eundem sæpe obvium est Ξυνθήκη: (sicut paulo antè habuisti Ξυνέθεντο) quò pertinet quod apud Lucianum dicit litera Σ in accusatione literæ T. nimirum se alioqui esse ἀνεξίκακον γράμμα: quippe quod nunquam ἐνεκάλεσε τῷ Ξῦ, πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. (quam allusionem non videtur animadvertisse interpres: utpote qui eam, sicut alias, non annotaverit) Quinetiam præpositio ipsa Σὺν extra compositionem apud eundem cum ξ scripta extat Ξύν. Et ita quidem apud Thucydidem. Contrà verò apud Xenophontem et Demosthenem prior illa mutatio, non hæc posterior, passim invenitur. Illorum enim est θάλαττα potius quàm θάλασσα: at συμφορὰ, & σύμμαχοι, &c. non ξυμφορὰ, & ξύμμαχοι, &c. sic tamen ut aliquam esse fatear exemplarium quibusdam in locis inconstantiam, præsertim apud Xenophontem: quum ut non solùm συμφορὰν sed ξυμφορὰν quoque apud eum legamus: quinetiam θάλασσαν, bene memini. At de Platone, (nam de cæteris verba facere, nequaquam in præsentia vacat) quem, sicut & Thucydidem, veteri dialecto Attica usum esse Dionysius Halicarnasseus testatur, quídnam dicendum fuerit? Aut in infideliores librarios ejus opera incidisse, aut illam Thucydideam scripturam minimè sequutum fuisse.

Cæterùm de mutatione literæ σ in ξ, non tam generaliter loqui debuit: sed addere, id esse intelligendum de iis vocibus quæ ex præpositione σὺν per compositionem sunt factæ.
Quod verò attinet ad mutationem τοῦ σ in τ, multa de ea lepidè dicuntur à Luciano in oratiuncula cui titulus est δίκη φωνηέντων: (cujus & suprà mentionem feci) unde cùm alia discimus, tum verò, non æquè in quibuslibet vocabulis fuisse receptam. Ibi enim litera Σ literam T accusans, cùm alia multa vocabula, ex quibus sunt Τεσσαράκοντα, Κασσίτερος, Πίσσα, tum verò Κίσσαν & Νήσσας & Κοσσύφους, & quidem prohibente Aristarcho, sibi eam abstulisse queritur: quòd nimirum audax illa & injuriosa litera T, hæc in Τετταράκοντα & Καττίτερον & Πίτταν & Κίτταν & Νήττας & Κοττύφους velut refinxerit. His subjunguntur Θεσσαλία & Θάλασσα quæ eandem injuriam passa sint. Quinetiam vox illa Σεῦτλον quæ hîc in exemplum affertur, ibi habetur. dicit enim, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισάμενον σεύτλων. Quibus verbis proxima sunt ista, ὡς (τὸ δὴ λεγόμενον) μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ubi festivissimè proverbium istud sermoni suo accommodat, vel potius ipsum lepidissimè detorquet. Neque enim hîc per πάσσαλον rem quæ hac voce significatur intelligere debemus, ut in proverbio: sed hoc ipsum vocabulum πάσσαλον talem mutationem qualem & cætera passum esse, literarum σσ in ττ. Quædam porro fuisse quæ valdè dura auribus viderentur, apparet ex nomine Βασίλιττα pro Βασίλισσα. scribit enim, εἶτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν [ἐτόλμησε] Atque adeo pleraque ne ullo quidem modo hanc mutationem admittere potuisse, (præsertim simplicis σ in τ, initio vocabuli) conjicio ex eo quod statim sequitur, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα τὶς ὀνομάσῃ.

Atticum existimatur esse, id est Atticam illam mutationem passum, μεταίχμιον quoque. dici enim μεταίχμιον quasi μεσαίχμιον.

Semper in εις plurales nominativos à masculinis in ευς factos, per η profert.

ARTIC. seu TMEM. II.

ADdere debuit subscribi ἰῶτα huic η, in quod mutatur ει. Debuerat præterea mutationem istam latius extendere, ut docebunt ea quæ ex Eustathio proferam, quæ illum ex divite veterum grammaticorum penu, sicut alia plurima passim, deprompsisse credibile est. Mos est Atticis (inquit) sæpenumero diphthongum ει per η & ι efferre. nec solùm in ἱερῆς, & βασιλῆς, & ἱππῆς: verum etiam in verbis: veluti in ᾔκαζον, in ᾔειν. sicut enim ᾔκαζον ab εἰκάζω, sic ᾔειν ab εἴω deducitur. Eodem modo ᾔδειν, quod significat ἠπιστάμην, factum ex εἴδω quod est ἐπίσταμαι, nihilominus & ipsum in penultima, juxta veterem linguam Atticam, habere η cum ι, tradit. Apud Thucydidem extare hujus scripturæ exempla in nominibus, Πλαταιῆς, Θεσπιῆς, ἱππῆς, docebo in annotatione in articulum XLII Corinthi. Apud Aristophanem autem quum eam contextus aliquot in locis habeat, tamen titulus unius ex comœdiis est ἱππεῖς, non ἱππῆς: quum alioqui earundem una Ἀχαρνῆς inscripta sit, non Ἀχαρνεῖς.

In αος desinentia masculina, antepenultima vel ultima acuta, per εως profert.

ARTIC. seu TMEM. III.

Atticæ linguæ, & quidem veteris, esse hanc syllabæ αος simúlque declinationis mutationem, inter omnes constat: qua tamen non lubenter esse usum Homerum, ex quibusdam ejus locis probari potest: præsertímque ex istis, Odyss. λ, Καὶ Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέε παράκοιτιν, Ἥ ῥ᾽ ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε. Itidémque ex hoc versu, ejusdem operis libro τ, Ὡς δ᾽ ὅτε Πανδαρέε κέρη χλωρηῒς ἀηδών. Sed quidam codices hanc scripturam dubiam reddiderunt: qui verò in illo priore loco Τυνδάρεῳ habent, præcedente tamen genitivo Τυνδαρέε, duas dialectos commiscent. Πηνελέοιο certè, quod apud eundem poetam legitur, míniméque est ejusmodi quod corrumpi itidem potuerit, pro illa communis linguæ scriptura apertè facit. Invenitur tamen apud eundem poetam Πηνέλεως, initio Bœotiæ: sed ita ut nihil prohibeat quin Πηνέλεος legi etiam possit: quam fortasse lectionem nonnulla vetera exemplaria habent. Verùm & accus. Πηνέλεων in alio ejusdem poetæ loco legimus.

Dictionibus addit ἰῶτα.

ARTIC. seu TMEM. IIII.

Falsum esse suspicor quod de πρινὶ tradit. nam quòd apud Aristotelem & Galenum (fortasse & apud alium quempiam) legitur illud πρινὶ, librariorum errori adscribo, qui πρινὶ ex πρινὴ per incuriam fecerint. Alter certè qui de dialectis scribit, nullam hujus vocabuli mentionem facit: sed nec Eustathius, qui hanc literæ ι adjectionem, in οὑτοσὶ & νυνὶ, ἐπέκτασιν appellat, eámque itidem in νυνμενὶ & νυνγαρὶ fieri tradit. (Interjicit autem inter illa duo vocabula, & hæc, alia duo, in quibus quomodo ι possit itidem dici poni per ἐπέκτασιν, aliis quibus & istarum quæstionum tractatio magis placebit, & plus otii erit, judicandum relinquo. Ea sunt, ἐνταυθὶ & ὄψι, vel potius ὀψί: unde ὀψιμαθής.) Ibidem ἐπέκτασιν & per η fieri ostendit, in ἐπειὴ, τίη, vel potius τιὴ, paritérque ὁτιή. Sed hoc quidem in loco Attica esse ista non addit: in alio autem, postquam dixit veteres apud Homerum scripsisse ἐπειῆ circunflexè, & tamen τίη apud eundem: subjungit, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὀξυτόνως λέγουσι τιὴ καὶ ὁτιή. Admonet deinde, literam η in talibus esse ἐπέκτασίν τινα, (id est, poni per ἐπέκτασιν) sed diversam ab ea quæ sit in νυνὶ, & similibus. Verùm ut ad οὑτοσὶ redeam, sciat lector epectasin istam quæ fit per literam ι, in tota declinatione observari: nisi fortè pluralis nominativus & vocativus excipiantur.

Invenitur ι præfixum habens δ, per ἐπέκτασιν itidem positum, si Eustathio credimus: ut in ὁδὶ, & νυνδὶ, & ἐνθαδί. Sed hæc distinguere debuisse mihi videtur, & de νυνδὶ quidem (quod nihil aliud est quàm νῦν) dicere potuisse, syllabam δὶ esse ex epectasi: at de ὁδὶ & ἐνθαδὶ, non item. Quum enim extent ὅδε & ἐνθάδε, cur potius in ὁδὶ & ἐνθαδὶ syllabam istam δὶ esse adjectitiam, quàm mutatione factam dicemus? Sic equidem de ἐνταυθὶ & ὀψὶ paulò antè dubitare me dicebam: quibus autem hanc dubitationem solvendam reliqui, iisdem & illam relinquam.

Cæterùm quædam partim ad hanc partim ad proximè præcedentem annotationem pertinentia scribentur à me in articulum aut certè post articulum LXI Corinthi.

Ablationes literæ ἰῶτα, Atticorum sunt propriæ, & Dorum, & Ionum.

ARTIC. seu TMEM. VII.

Ablationes literæ ἰῶτα quaslibet esse Atticorum nequaquam cóncesserim: præsertímque in isto nomine ἑταῖρος, hujus elementi ablationem nihil cum Attica lingua commune habere dixerim: donec ex aliquo eorum scriptorum qui Attici habiti sunt, exemplum illius ἕταρος afferatur. quod fieri non posse, persuasum mihi est. Non ignoro aliòqui, alterum quoque qui de dialectis scripsit, hujus vocabuli nominatim mentionem facere, quum de Attica ablatione literæ ἰῶτα agit. Αἱ ἐξαιρέσεις τε ἰῶτα (inquit) τῶν Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. ἑτάρων γάρ φασιν ἀντὶ τε ἑταίρων. Sed addit, tanquam per parenthesin, se invenisse, eas Dorum quoque & Æolum esse. Sic autem loqui debuit & Io. Grammaticus (aut quicunque est alterius de dialectis tractatus autor) potius quàm ut loquutus est. hæc enim sunt ejus verba, Αἱ ἐξαιρέσεις τε ι, Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι, καὶ Δωριέων, καὶ Αἰολέων. quæ enim trium sunt, quomodo singulorum propria dici possunt? Leve tamen est hoc, miniméque periculosum, sicut quod de ἕταρος scribunt, Atticum esse videlicet. Hoc enim credens aliquis, loqui se Atticè putaret, dicentem ἕταρος. Ut autem ista hìc partim falsa sunt, partim confusè traduntur, ita vicissim ea ὑπὸ τῶν τεχνικῶν & verè & distinctè tradita extant apud Eustath. Comm. in Iliad. α. Scribunt enim hi τεχνικοὶ, (ut ille refert) dialectos quasdam abjicere ι ex αι diphthongo. Atticos, quum κλάει pro κλαίει, & κάει pro καίει, & ἀεὶ pro αἰεὶ, & ἀετὸς pro αἰετὸς, dicunt: Æoles, quum pro παλαιὸς & ἀχαιὸς & ἑταῖρος, dicunt πάλαος, & ἄχαος, & ἕταρος. Iones verò unà cum Atticis, pro χρύσειος & ἀργύρειος & χάλκειος, dicere χρύσεος & ἀργύρεος & χάλκεος. Hæc illi. Cæterùm quod attinet ad κλάω & κάω, si Attica esse censeamus. i. ι in iis abjectum esse Attico idiomate, minimè ipsum subscribere oportèbit τῷ α. Id .n. nihil aliud fuerit quàm literam consultò exemptam velle re-

ponere. Sciendum est autem, quamvis κλάειν apud Aristoph. passim legatur sine ι, inveniri tamen alicubi & κλαίειν apud eundem. ut in Vespis, Κλαίειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ.

Sumere nominativos pro vocativis, Atticorum est proprium.

ARTIC. seu TMEM. VIII.

FAlsum & hoc esse arbitror, Atticorum esse talem usum vocativorum pro nominativis. scilicet enim apud Thucydidem aut alium ex Atticis eum usum reperiemus. Quorum igitur hic σχηματισμὸς est? Æolum: quibus & Bœotos, si libeat, adjungere possis. Veteres enim grammatici (si Eustathio credimus) Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων esse dixerunt τὸν τοιοῦτον τύπον τοῦ σχηματισμοῦ. Ideóque, inquit, horum nonnulla προπαροξύνονται. ut μητίετα ex μητιέτης factum: & ἀκάκητα, ex ἀκακήτης. Sed quid hoc ad Æoles? Subjungit, προπαροξυντικοὶ enim sunt Æoles in plerisque vocabulis: ut ostendit inter alia infinita δύνατος, quod ab illis προπαροξύνεται. Dixerat autem antea idem scholiastes, novum quendam esse metaplasmum, qui contingit in nominativis desinentium in ης masculinorum nominum, quum pro ης accipiunt α: ut in τοξότα pro τοξότης: & ἱππότα pro ἱππότης: & αἰχμητὰ pro αἰχμητής. itidémque in κυανοχαῖτα pro κυανοχαίτης, & ἠπύτα pro ἠπύτης. quæ Homerum volventibus obvia fient.

Semper passivis verbis pro activis utitur.

ARTIC. seu TMEM. XI.

SI hoc verum esset, nullum vox activa apud Atticos usum haberet. Id tamen (nimirum Atticos semper passivis verbis pro activis uti) Græca ejus verba sonant: (ne fortè quis suspectam hîc interpretis fidem habeat) Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆται. Dicendum igitur fuit non semper, sed plerumque, sive plerisque passivis uti. Homerus certè in hoc passivorum usu Atticus fuit, vel potius plusquàm Atticus: id est, plus sibi permittens quàm ipsi Attici permittere sibi soleant. Apud eum enim cum alia, tum ἀκούετο pro ἤκουε, & ὁρᾶτο pro ἑώρα, & ἕλκετο pro εἷλκε, item ἐρίζεται pro ἐρίζει, legimus. At eos qui soluta oratione scribunt, nequaquam omnium passivorum usum sine discrimine sibi concedere videmus: verùm in plerisque verbis futuro passivo at non præsenti itidem utuntur, vel aliis temporibus. Exemplo erit futurum ἀκούσομαι. Id enim (sicut alia pleraque) Atticis scriptoribus usitatum esse constat, pro ἀκούσω: qui tamen non itidem ἀκούομαι pro ἀκούω, vel ἠκουόμην pro ἤκουον, vel aliud ex reliquis temporibus pro activo usurpasse comperiuntur: sicut Homerus ἀκούετο pro ἤκουε dicere non dubitavit. Utitúrque hic poeta hujusmodi futuris & ipse: ut quum μελήσεται pro μελήσει, & κατανεύσομαι pro κατανεύσω dicit. Quemadmodum autem quum ἀκούσομαι pro ἀκούσω in soluta oratione more Attico dicatur, non tamen ἀκούομαι itidem pro ἀκούω: sic certè apud Latinos quanvis Pransus sum, Cœnatus sum, concessa sint, non tamen Prandeor itidem & Cœnor concedi, nemo est qui ignoret.

Item Atticorum est ποιείσθων & νοείσθων dicere pro ποιείτωσαν & νοείτωσαν.

ARTIC. seu TMEM. XII.

SI legeretur ποιούντων & νοούντων, meritò diceremus exempla esse Attici usus participiorum pro imperativis. Qui certè usus minimè silentio prætereundus fuit: quum puris putísque Atticismis annumerari queat. Ne tamen reponendam hanc scripturam esse, verùm potius jungi hæc proximè præcedentibus debere putem, ut sub uno eodémque articulo contineantur: faciunt hæc quæ apud alterum qui de dialectis scripsit, leguntur: Τοῖς παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῶνται, ἀντὶ τοῦ γράφω, γράφομαι λέγοντες· καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ· καὶ ποιείσθων καὶ νοείσθων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν. Siquidem ne hîc itidem suspicemur scribendum esse ποιούντων & νοούντων, ut sint exempla Attici illius usus participiorum pro imperativis, obstant quæ ibi proximè sequuntur, ubi alia ejus exempla afferuntur. Cæterùm si verba ista proximè præcedentibus jungerentur, uti dixi, non autem articulum per se efficerent, (ut certe non posse efficere videntur) sequens articulus, qui alioqui est XIII, deberet esse duntaxat XII, eadémque numerorum series in sequentibus continuari.

In ως desinentia adverbia qualitatis in ον terminat.

ARTIC. seu TMEM. XIII.

VEreor ut hoc satis verum comperiatur, nimirum δέον & πρέπον esse qualitatis adverbia pro δεόντως & πρεπόντως. Et tamen alter, à quo idem argumentum hîc tractatum habemus, eadem iisdem ac totidem pene verbis dicit. Hujus enim (quem Grammaticum vocant) verba sunt hæc, Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος, εἰς ον περατοῖ. ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῆται. οἷον, πρέπον, δέον, ἀντὶ τοῦ δεόντως, πρεπόντως. Alterius autem verba sunt ista, Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος εἰς ον περατοῦσι, δέον λέγοντες, καὶ πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως. Sunt autem mihi duo hujus posterioris libelli exemplaria, in quorum uno eadem planè lectio habetur, in altero (quod est antiquius, vel potius minus

recens) habetur & tertium exemplum: nimirum προσῆκον pro προσηκόντως. Quinetiam exemplis subjuncta sunt hæc, (quæ & apud Grammaticum extant) ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιρρημάτων χρῶνται. Alter autem habet χρῆται, quòd præcedat περατοῖ, non περατοῦσι. Denique suspecta hîc nullo modo esse potest typographicarum editionum fides. Quid igitur in mentem illis venisse dicemus ut hæc scriberent? Equidem quid in errorem eos impulerit, (si errasse hîc existimandi sunt, donec idoneo exemplo confirmatum id fuerit) suspicari nequeo. Vix enim credere possim, unum ex illis alicubi δέον vel πρέπον, pro κατὰ τὸ δέον seu κατὰ τὸ πρέπον, legisse. credibilius esset, lapsum memoria, legere sibi visum esse. Nam quòd vulgò Atticus esse dicitur is participiorum istorum usus, (quæ nescio cur ab illis nomina vocentur) quem cum participiis ἐξὸν & ἐνὸν, atque aliis, communem habent: hoc tam longè abest ab eo quod hîc à nostris traditur, ut illinc sumptam esse erroris occasionem, mihi verisimile fieri nequaquam possit. Cæterùm ideo paulo antè dixi, unum ex illis, non autem illorùm utrumque, vel legisse vel legere sibi visum esse: quòd unum ex altero sumpsisse manifestum sit. Sic autem sumpsisse puto ut fidem penes eum esse voluerit.

Synalœphis immodicè utitur.

ARTIC. seu TMEM. XV.

VOx Græca quæ hîc reddita fuit Immodicè, est κατακόρως: quæ sonat Ad satietatem usque. Unde alicubi reddi etiam potest, Ad tædium usque. Verba ejus sunt hæc, Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῆται. Itidémque apud alterum (quem Corinthum posthac vocemus) legitur, ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῶνται. Sed fieri potest ut κατακόρως acceperint simpliciter pro Frequenter. Cæterùm invenitur etiam scriptum θοἱμάτιον, cum spiritu aspero, pro τὸ ἱμάτιον. Possunt verò & alia synalœphes exempla afferri: (cujusmodi habes paulo pòst, in articulo XVI: quum potius hîc collocari debuissent) ut τοὔπος pro τὸ ἔπος. ita enim potius scribendum, quàm τοῦπος, sine tenui. Idémque synalœphes genus, (sive synaliphes, ut Eustathio scribere placet) utpote in iisdem literis contingens, habent multa passim verba, aoristi præsertim temporis, modi indicativi: ut προὔγραψε, pro προέγραψε: προὔθηκε pro προέθηκε: προὔβαλε & προὐβάλετο pro προέβαλε & προεβάλετο. Quibus simile est apud Homerum Iliad. ν, προὔτυψαν pro προέτυψαν. v. 136, Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. Quinetiam in aliis & temporibus & modis invenitur. nam & προὔχοντο & προὔχειν legimus: necnon participium προὔχων, itidemque in plurali προὔχοντες. Apud Thucydidem frequens est, sed non perpetuus, hujus synalœphes usus. Ut enim apud eum legimus προὐθυμεῖτο, (sicut προὐσκέπτετο & προὔπεμπτο, atque alia) ita προεθυμεῖτο quoque illi non displicuisse, ostendit προεθυμήθησαν, pag. 267.

Verùm quod ad scripturam attinet, dubitet aliquis non immeritò fortassis an tenuis spiritus accentui præfigi debeat. nam τοὔπος quidem meritò scribas, quòd in τὸ ἔπος sit tenuis unà cum accentu: at quum in προέγραψε, in προέθηκε, aliísque similibus, non addas tenuem, cur in προὔγραψε, in προὔθηκε, aliísque hujusmodi eum addes? Atque adeò memini me in quædam vetera exemplaria aliquando incidisse quæ in hujusmodi verbis synalœphen passis eum minimè adderent. Quòd si quis nihilominus eam scripturam retinere velit, προὔγραψε, necesse erit προὐγράψατο scribat: & προὐθήκατο ut προὔθηκε: sic προὐβάλετο ut προὔβαλε.

Σ pro ρ utitur.

ARTIC. seu TMEM. XVI.

PLanè contrarium est quod ab aliis scribitur, & nominatim ab Eustathio, nimirum Atticos ρ pro σ usurpare, & quidem in illis ipsis vocibus. Ille enim scholiastes in hunc versum Homeri, Iliad. μ, Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰός, annotat, Homeri posteros nolle ἄρσενα scribere, sed ἄῤῥενα: dicentes σ subjunctum τῷ ρ, ab Atticis verti in ρ. ut ἄῤῥεν ex ἄρσεν, & θαῤῥεῖν ex θαρσεῖν. sic πόῤῥω ex πόρσω, necnon μυῤῥίνη ex μυρσίνη, & κόῤῥη ex κόρση: item ταῤῥὸς ex ταρσός. Equidem quod hîc scribitur à Philopono de ἄρσεν pro ἄῤῥεν, ex Aristophane facilè refelli potest: utpote cujus Nubes habeant passim ἄῤῥενα non ἄρσενα: itidémque μυῤῥίνη non μυρσίνη apud eum legitur. Quod autem ad nomen θάρσος & alia inde derivata attinet, sciendum est apud Thucydidem legi θάρσος non θάῤῥος, cum alibi tum libro 2, τοὺς δ' Ἀθηναίους ἰδόντας ταυτα γιγνόμενα, θάρσος τε ἔλαβε. Eidémq; frequens esse videmus θαρσεῖν, ut pag. 39, meæ edit. item p. 73, in fine: necnon p. 249, & 270. Itidémq; παραθαρσύναντες habemus apud eum, p. 287, non παραθαῤῥύναντες. Eodem modo θαρσαλέος, non θαῤῥαλέος, apud eum extat, lib. 2, & 3. Sic certè apud Eurip. θάρσος, & θαρσεῖν legitur. ut in Hecuba, Οὔτ' ἐλπίδος γὰρ οὔτε του δόξης ὁρῶ Θάρσος παρ' ἡμῖν. In eadem tragœdia non multo antè, Θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία. Scriptum verò est θάρσος & apud Xenophontem, ut Pæd. 4, ὥστε πᾶσι φρίκην μὲν πρὸς τὸ θεῖον ἐγγίγνεσθαι, θάρσος δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους. Ejusdem operis lib. 5, θάρσος δὲ ἐμφύεται. Sic & Hellenicῶν lib. 7, τοιγαροῦν ἐκ τούτων πάντων οὕτω πολὺ μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν. Legimus tamen apud eundem scriptorem plerisque locis θαῤῥεῖν, (sicut & θαῤῥύνειν) eandémque scripturam habet Plato, habet passim Demosthenes: habet denique & Aristophanes. Quid igitur hîc

nobis dicendum est? utra scriptura censeri Attica debet? Hoc nobis considerandum est, Atticæ dialecto adscribi nonnulla, quæ tamen vetustissimorum Atticorum autoritate confirmari non possunt. Horum in numero scriptura ista ponenda, meo quidem judicio, fuerit: ut θάρσος quidem ac θαρσεῖν antiquam scripturam esse, (quod vel ex Homero satis liquet, ea utente) at θάῤῥος itidémque θαῤῥεῖν, esse recentiorem dicamus, ab Atticis scriptoribus introductam: licet qui inter eos antiquissimi sunt, antiquam illam retinere maluerint: sicut unum ex eorum posteris, Xenophontem, in nomine eam retinuisse videmus, (nisi potius exemplarium fides in omnibus hujusmodi locis illius suspecta esse debeat) at in verbo mutavisse. Atque ita verum potiùs fuerit quod ab Eustathio scribitur, Atticos literam ρ pro litera σ usurpasse: quàm quod Philoponus noster hîc annotat, omnino illi contrarium, nimirum Atticos litera σ loco literæ ρ usos fuisse. Vide quàm parum hujusmodi grammaticulis nobis fidendum sit.

ΟΥ *pro οι usurpat.*

ARTIC. seu TMEM. XVII.

PErtinent hæc ad ea quæ de synalœphe (seu synaliphe, sequendo illam Eust. scripturam) paulo antè dicta fuerunt. sunt enim hæc verba, τοὔνδυμα, & τοὔγκλημα, & τοὔπος, pro τὸ ἔνδυμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔπος, synalœphes itidem exempla. Sic autem & alia pleraque ab hoc scriptore separantur (id est, separatim traduntur) quæ conjungi, utpote eòdem pertinentia, deberent. Cæterùm de aliis vocibus, quarum quædam simile, quædam diversum synalœphes aut etiam synæreseως seu craseως genus passæ sunt, apud Corinthum disseram: id est, ubi ad eum tractatus Corinthi articulum venero in quo is de Attica synalœphe itidem agit.

Nominativis pro vocativis sæpe utitur.

ARTIC. seu TMEM. XVIII.

QUum Atticos nominativo similem vocativum facere constet, videtur dicendum potius id fuisse, quàm in φίλος pro φίλε esse nominativi usum pro vocativo. Si enim verum est illud, (ut certè Corinthus quoque credidit) fuerit habenda vox φίλος pro vocativo, terminationem nominativi retinente, more Attico. Tale est autem apud Homerum ἠέλιος pro ἠέλιε, id est ὦ ἥλιε: Iliad. γ, Ζεῦ πάτερ, ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε, Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις. Cui simile est τράγος pro τράγε, seu ὦ τράγε, hoc in versu, Τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε.

Nam dualibus videmus uti & comicos poetas & Atticos scriptores.

ARTIC. seu TMEM. XXI.

MIrum mihi est, aliísque itidem mirum visum iri scio, cur hoc à nostro grammatico annotetur. Quorsum enim id dicit quod nemo nescit, & de quo nullus dubitat? Est novum scilicet, Atticos quoque scriptores dualibus uti. At hoc potius annotandum erat, Atticos in duali numero plerunquè articulos masculinos fœmininis nominibus jungere: dicentes τὼ χεῖρε, & τὼ γυναῖκε. Qua de re disseram infrà, quum de iis quæ ab utroque istorum prætermissa sunt, agam. Hoc quoque non mirum solùm sed absurdum etiam meritò videatur, quòd comicos ab Atticis scriptoribus distinguit: quum dicit & comicos poetas & Atticos scriptores, seu historicos, (scimus enim συγγραφέων appellatione interdum peculiariter historicos intelligi) dualibus uti. Imò verò nullum est poësis genus omnium sive Atticæ sive alius dialecti ἰδιωμάτων æquè capax ac comœdia: quum in ea idiotismi etiam, & quidem vel ex ipsa vulgi fæce petiti, locum habere possint. Cujus rei locupletissimus testis est Aristophanicus sermo.

Quæcunque in ος desinentia habent α in penultima, ea per ω & ε efferunt.

ARTIC. seu TMEM. XXII.

DEbuerunt jungi ista cum iis quæ articulo tertio continentur. Sed & istis addi multa possint, ex quibus, quàm latè hæc Attica mutatio pateat, melius cognoscamus. Iis tamen, vel potius eorum nonnullis, contentus ero, quæ ex Attica lingua in communem propemodum transierunt: non ita ut Attica esse desierint, sed ita ut iis qui lingua illa utuntur facta sint cum Atticis communia. Ex iis est πλέως, pro πλέος: cum suis compositis, ἔμπλεως, & ἔκπλεως, & ἀνάπλεως, & siqua sunt alia. Sic λαγὼς, pro λαγός: & ταὼς, pro ταὸς, quod aut nunquam aut rarò invenitur: adeo illius ταὼς usus invaluit. Verùm (nequis fallatur) animadvertendum est hæc exempla egredi, præscriptos à nostro Philopono fines: quippe qui utrobique hanc mutationem in iis fieri dicat quæ in αος desinunt, nullam aliorum mentionem faciens. Esse tamen Attica hæc quoque quæ protuli, aliáq; id genus, quanvis solam literæ ο in ω mutationem habentia, siquis mihi non credit, at Eustathio credat, vocanti ἔκτασιν Atticam. Nam de πλέος disserens, scribit, ὃ ἐκταθὲν ἀττικῶς, ποιεῖ τὸ ἔμπλεως καὶ ἀνάπλεως, καὶ τὰ τοιαῦτα. Sed quid hoc testimonio opus est, quum ipsam illorum in ως nominum declinationem Atticam esse constet?

Optativos sumunt pro subjunctivis.

ARTIC. seu TMEM. XXVI.

HUjus usus optativi exemplum ex idoneo quopiam autore desidero, adjecto etiam fide dignorum exemplarium consensu. Alioqui esse quendam modi optativi peculiarem Atticis usum, haud nego, quem indicabo antequam de dialecto Attica dicendi finem faciam.

Auferunt autem sæpius & ι.

ARTIC. seu TMEM. XXVII.

AUfertur itidem in nomine υἱὸς litera ι, ab Atticis, si Eustathio, vel potius τοῖς τεχνικοῖς, (quorum ille testimonio nititur) fidem adhibendam censeamus. Περὶ δὲ τοῦ υἱὸς (inquit) φασὶν οἱ τεχνικοὶ ὡς οἱ Ἀττικοὶ δίχα τοῦ ι ἐν μόνῳ τῷ υ γράφουσιν αὐτό. Addítque, communem dialectum fortassis illud ι voluisse simul proferre, ut statueret discrimen inter υἱὸς genitivum nominis ὗς. natura enim per solum υ debere scribi, sive à φύω, sive ab ὕω derivatum. Sed quum ita loquitur Eustath. non videtur hoc tribuere Atticæ consuetudini, qua & in aliis vocabulis utantur, auferendi videlicet ab illis ι. Ad ποῶ tamen quod attinet, scimus apud Aristophanem esse frequens: sed ita ut & altera scriptura apud eundem extet. Qua de re lege quæ dixi in meo Thesauro, Tomi 3, col. 432.

Proprium autem ipsorum est, & in α desinentes singulares accusativos mascul. per η proferre.

ARTIC. seu TMEM. XXIX.

NEquaquam hoc faterentur οἱ τεχνικοὶ, nimirum Τυδῆ ex Τυδέα per contractionem oriri, itidémque in cæteris. existimarunt enim ex Τυδῆα esse per apocopen. Utitur autem Hom. Il. δ, Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Ubi Eustath. τὸ δὲ Τυδῆ (inquit) οὐκ ἀπὸ τοῦ Τυδέα συνῄρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ Τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν Ὀδυσσῆα Ὀδυσσῆ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια. Atticam autem esse hanc apocopen, non addit.

Interdum verò activa ponunt pro passivis.

ARTIC. seu TMEM. XXXI.

ALiud potius exemplum videtur afferre debuisse quàm verbi γράφειν pro γράφεσθαι. Quum enim antea inter exempla passivorum pro activis numeratum fuerit γράφομαι pro γράφω, & meritó: quomodo nunc rationi consentaneum est ut eosdem non passiva voce γράφομαι, sed ejus loco activa uti dicamus? Alioqui certè paucis dicendum esset, eos in hoc verbo activæ & passivæ vocis usum permutare: quod nequaquam in hoc verbo ac vix etiam in ullo alio verum comperietur. Extant porro activorum verborum pro passivis usurpatorum exempla cum apud eos qui soluta oratione scripserunt, tum apud poetas. Nam Homerus βουλεύειν pro βουλεύεσθαι non uno in loco dicit, itidémque Thucydides. Sed ita tamen ut & à passiva voce βουλεύεσθαι interdum non abstineat, sicut nec ipse Homerus nonnunquam ea abstinet. (Quinetiàm ex horum posteris nonnulli ita interdum usi esse voce βουλεύειν comperiuntur: quum alioqui iis significet peculiariter Senatorem esse, Senatorii ordinis esse) itidémque τῷ συμβουλεύειν pro συμβουλεύεσθαι usi sunt veteres quidam oratores. Annotantur verò & hæc, tanquam antiquum activæ vocis pro passiva usum habentia, σέβειν, & μεταχειρίζειν, & θρέπειν. quorum posteriora duo apud Herodotum extant: illud σέβειν, apud Sophoclem, necnon Euripidem, cum alibi, tum in Hecuba.

Delectantur etiam plerunque syncopa.

ARTIC. seu TMEM. XXXIIII.

TRia hîc syncopes genera ponuntur, quorum duo posteriora Atticis in usu esse, notum est: at de primo non satis constat. Habet certè postremum aliquid commune cum iis quæ articulo decimoquarto de μείζους, & χείρους, & καλλίους, pro μείζονες, & χείρονες, & καλλίονες, dicta fuerunt. Illi autem exemplo secundi generis, (in quo syncopen manifestè cum apocope confundit) videlicet Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, (cui simile est apud Aristophanem plerisque locis Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα) addi possunt, ἱδρῶ pro ἱδρῶτα, & κυκεῶ pro κυκεῶνα. licet in appellativis minus quàm in propriis receptam, in prosa præsertim, apocopen illam existimem. At verò primum illud syncopes genus, sive itidem Atticum sit, sive potius ad aliam dialectum pertineat, ex ει non in ι, sed in η, cui ι subscriptum sit, fieri existimo: ideóque pro Νηρίδας reponendum Νηρῇδας censuerim. Sic certè Νηρῇδος apud Eust. legimus, cui simile esse docet κλῃδος.

Mutant præterea tonos & sonos & tempora.

ARTIC. seu TMEM. XXXV.

TRia hîc proponit, ex quibus primum aliis, id est alius generis exemplis, indigebat, ut suo loco docebo. Secundum quod Atticis adscribit, an illis tribui debeat, con-

troversum est: sed σαφίδα & ἀσαφίδα scribendum esse, controversia carere arbitror. Ad tertium quod attinet, memini certè me illud α productum apud Sophoclem legere: sed quæ adduntur, ἱμᾶντα & ἀνδριᾶντα, quid commune cum duobus illis præcedentibus accusativis habeant, perspicere non possum: nisi hoc referamus ad id quod Herodianus apud Eustath. scribit. nimirum ἱμᾶς & ἀνδριᾶς posteriorem syllabam productam habere, imitando participia ἱστᾶς, ἱστάντος, & βιβᾶς, βιβάντος. Eundem grammaticum ἀλλᾶντα apud Aristophanem scripsisse cum circumflexo annotat. Sed quam ille hujus scripturæ rationem sequutus est. eam quis in illis accusativis ἱμᾶντα & ἀνδριᾶντα, valere itidem dicet? Vult enim ἀλλᾶς fieri per crasin ex ἀλλάεις. eodémque modo fuerit genitivus ἀλλᾶντος ex ἀλλάεντος, dativus ἀλλᾶντι ex ἀλλάεντι, accusativus ἀλλᾶντα ex ἀλλάεντα.

Et ρ pro λ utuntur.

ARTIC. seu TMEM. XXXVII.

ALiud potius exemplum afferre debuit: quum sequendo etymologiam, ex κρίβανος factum esse κλίβανος, posito λ pro ρ, potius dicendum sit, quàm contrá. Afferuntur alioqui hujus mutationis literæ λ in ρ, alia exempla: nimirum ποδαργία pro ποδαλγία, & ἀργαλέον pro ἀλγαλέον: sed & hæc controversia non carent.

ANIMADVERSIONES HENR. STEphani in Corinthi librum de dialectis: & primùm in ea quæ de Attica dialecto scripsit.

TITULI Græci verba hæc sunt in quibusdam vulgatis editionibus, Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν. In aliis quæ post illas prodiere, habetur dativus Κορίνθῳ pro genitivo Κορίνθου, sequente participio illo παρεκβληθεισῶν. Sed & in iis quæ habent παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν, titulus singulis paginis superpositus habet dativum, verùm absque participio: hoc modo, περὶ τῶν παρὰ Κορίνθῳ διαλέκτων. Verùm non dubito, vel potius nemini dubium esse debet, quin germana lectio sit Κορίνθου. quum alioqui participio παρεκβληθεισῶν nulla conveniens huic loco significatio dari posse videatur. At legendo παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν quandam habebit hoc participium significationem: quam postremo Græcæ linguæ seculo (quo nimirum jam inclinabat) admodum placuisse arbitror. Hoc certè ex eo etiam colligo quòd Eustathium voce παρεκβολὴ itidem uti videam. Suos enim in Homerum commentarios παρεκβολὰς appellat: itidémque eos quos in Dionysii de situ orbis poëmation scripsit. Adeóque singulari παρεκβολὴ ipse usus est in illo opere, pag. 70, editionis patris mei, circa finem, ἡ δὲ παρεκβολὴ ἐρεῖ περὶ ἑκάστου τούτων ὅσα ἐνδέχεται. In præfatione autem quæ commentariis in Homerum præfixa est, legimus etiam τὸ παρεκβολικόν. Atque adeo ipsum verbum παρεκβάλλειν ibidem extat: ubi scribit, καὶ ἐκεῖ γὰρ ὁμοίως τὸ ἔργον μεθώδευται, παρεκβαλοῦσι τὰ εὔχρηστα ὡς ἐν ἐκλογῇ κατὰ ἀκολουθίαν εὐσύνθετον. In eadem epistola, non multo ante hunc locum, habemus passivum præteritum παρεκβέβληται: ubi scribit, οὐκ εὔγνωστον ἔσται τὸ χωρίον ὃ παρεκβέβληται. Quibus ex locis satis apparet παρεκβάλλειν esse excerpere. Itidem igitur διάλεκτοι παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεῖσαι erunt dialecti à Corintho excerptæ. Sed non dissimulabo, durè hoc dictum mihi videri, Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν: quum non ipsæ dialecti à Corintho excerptæ, sed hæc de dialectis ab eo excerpta fuerint: adeò ut potius dicendum fuerit, meo quidem judicio, Τὰ περὶ τῶν διαλέκτων παρὰ Κορίνθου παρεκβληθέντα, vel Περὶ διαλέκτων τὰ παρὰ Κορίνθου παρεκβληθέντα, Quæ de dialectis à Corintho sunt excerpta. Hoc saltem constat, non Κορίνθῳ legendum ibi esse, (ut posteriores editiones habent) sed Κορίνθου. quanvis in prioribus in quibus legitur Κορίνθου, titulus hic singulis paginis superpositus sit, Περὶ τῶν παρὰ Κορίνθῳ διαλέκτων, uti dixi. Qui titulus non dubium est quin posterioribus editionibus admittendi hunc errorem, (id est, mutandi Κορίνθου in Κορίνθῳ ante participium παρεκβληθεισῶν) occasionem præbuerit.

Sed dubitationem aliquam movet hic titulus qui in uno meorum exemplarium habetur, literis penè jam oculos fugientibus scriptus, Τοῦ μακαριωτάτου ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῶν διαλέκτων. Possit enim aliquis hinc suspicari, Corinthum non hujus scriptoris, sed illius celeberrimæ urbis nomen esse: & malè Corinthum, quem Corinthi episcopum vocare oportebat, appellari. Vicissim tamen objicere possit quispiam, parum verisimile fieri, nomen ipsius prætermissum fuisse potius quàm nomen urbis cujus episcopatum obtineret. Deinde quempiam Corinthum nominari, minimè novum esse: quum

etiam proverbio celebratus quidam Corinthus fuerit. Hoc enim inter alia extare scimus, ὁ Διὸς Κόρινθος. Verùm non tam quis sit hic scriptor, quàm quæ & qualia sint ejus scripta inquirendum est. Hæc igitur, qualiacunque sunt, magna saltem ex parte è variis in varios scriptores scholiis collecta esse non solùm credo, sed affirmare propemodum audeo: quòd aliquot in locis id factum esse, certò compererim, ex verborum hujus videlicet cum scholiastarum verbis collatione. Quos locos quum tibi in meis animadversionibus indicaverim, ad eas te remittam. Hoc constat, undecunque sumpta hæc sint, pleraque ejusmodi esse ut non solùm diligentia sed judicium etiam atque adeò fidelitas in iis desideretur. Atque ut quosdam errores ab illis unde hæc sumpsit, manasse non negaverim: ita quosdam inde ortos esse quòd mentem eorum non assequutus sit, crediderim. Ut autem ea præstem quæ tibi pollicitus sum in iis quæ libello Io. Grammatici præfatus sum, de singulis quæ in utroque desidero, una eadémque opera agam: & quidem propositum illic ordinem sequendo. Sed ex multis exemplis pauca duntaxat proferam. quibus siquis contentus non sit, multo plura per meas animadversiones sparsa esse sciat.

Primum eorum ob quæ scripta utriusque negabam mihi satisfacere, erat, quòd non minimam eorum partem quæ ad suum argumentum pertinent, prætermisissent. Id verum esse appendix quam ipsius Corinthi lucubrationi subjungam, abundè probabit.

Secundum de quo querebar, erat, quòd eum quem decebat ordinem minimè tenuissent. Cujus rei passim obvia exempla sunt. quum enim ea quæ dialectus Attica circa verborum conjugationes mutat, uno eodémque in loco omnia ponenda essent, in uno vicissim quæ circa nominum declinationes sibi peculiaria habet: itidémq; ea quæ circa singulas orationis partes innovat, sigillatim enumeranda, unóque & ipsa in loco ponenda forent, & cuncta denique in certas veluti classes redigenda: de singulis contrà sparsim tractari, & quæ eôdem pertinent, nonnulla etiam in quibus de una eadémque re agitur, longis intervallis separari videmus. ut quum Philoponus de synalœphe articulo seu tmematio sexto primùm, deinde & articulo decimoquinto disserit. Quinetiam quum ea quæ habet articulus decimusseptimus, pars sint eorum de quibus tractat ille decimusquintus, interrumpitur tamen illa tractatio articulo decimosexto qui nihil cum illis commune habet. Sic articulus tertius & vicesimussecundus idem tradunt, quanvis unus ab altero longè sit remotus. Idem vel potius eadem Corinthum quoq; peccasse videmus, veluti in iis quæ artic. LI, & LXXII, & LXXXIII, tradit. Ea enim omnia, utpote eôdem pertinentia, uno eodémq; comprehendi artic. debuerant. Et quod articulo LXXVI habetur, Atticos non μυῤῥίνας sed μυρσίνας dicere, iis exemplis quæ artic. LXXXIIII afferuntur, debuerat adjungi: videlicet θαρσαλέον pro θαῤῥαλέον, & ἄρσεν pro ἄῤῥεν. (Quibus tamen exemplis quàm parum fidei adhibendum sit, ex iis quæ in Philoponi articulum XVI annotavi, satis patet) Eum autem non in certas classes suum tractatum distribuisse, nec de verbis, de nominibus, de præpositionibus, (id est, de iis quæ Attici circa hæc innovarunt) de phrasibus, de vocabulis quæ sibi peculiaria habent, uno eodémque in loco agere, sed de unoquoque horum sparsim tractare, aperto libro conspici statim à quolibet potest. Præterquàm verò quòd exempla eorum de quibus admonui, continuò in oculos lectoris incurrent, is etiam ordo quem ipse in iis quæ de dialectis adjungam, observare institui, perturbationem illam patefacturus & velut ante oculos unicuique positurus est.

Venio ad tertium, quod multo præcedentibus pejus ac periculosius est, multóque magis reprehensionem meretur. Nonnulla esse dicebam quæ vix idoneo testimonio probari posse existimem: aliqua etiam quæ quum alioqui vera esse negare nemo possit, exemplis quæ illi afferunt, suspecta redduntur potius quàm confirmantur: quòd ejusmodi exempla illa sint, ut in iis verum esse quod propositum est, non comperiatur. Quod dixi nonnulla esse quæ vix idoneo testimonio probari posse arbitror, duabus rationibus nititur. In quibusdam enim locis ideò minimè idoneum censeri testimonium potest, quòd non ex aliquo scriptore afferantur quem in Atticorum numero ponere debeamus. In nonnullis autem, exemplum quod affertur, est quidem ex scriptore verè Attico sumptum, nimirum Thucydide: sed vel utente eo sermone qui non tam Atticæ linguæ in genere quàm veterum Atticorum linguæ peculiariter adscribendus sit: aut etiam qui ipsimet (Thucydidi dico) peculiaris censeri debeat. Hoc posterius probari fortasse potest iis quæ articulo XLI à Corintho traduntur: nimirum Atticos usos nomine fœminino, solere nomen neutrum ei accommodare. id est, uti nomine neutro quod tamen ad fœmininum illud referatur. Exemplum ex Thucydide affèrt (de Homerico taceo, quum Atticæ linguæ regulam ex Homero minimè petendam esse satis notum sit) in quo mutationem hujusmodi apertè conspici fateor: (quum enim dixisset, ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, subjunxit, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι: quum orationis ἀκολουθία postularet λεγομένη, non λεγόμενον: quod neutrum perinde subjunxit ac si præcessisset νόσημα, non νόσος) sed quum Thucydidem multa sibi in sermone peculiaria habere, ejúsque novitatem magna cum libertate vel potius licentia consectari & veteres grammatici rhetorésq; tradiderint, & ipsimet hujus rei oculati testes simus, quidni hoc illis annu-

merandum dicamus quæ sibi peculiaria Thucydides habet, & in quibus ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷ, utpote ad poeticam usque licentiam perrumpens? Equidem etiamsi & apud alium Atticum scriptorem talem orationis structuram invenirem, non ideo Atticam appellare auderem, sed potius ex imitatione Thucydidis eam manasse dicerem. At verò illud prius, nimirum quædam Attica esse tradi, & exemplo Thucydidis confirmari, quum alioqui non tam Atticæ linguæ generaliter quàm veterum Atticorum linguæ peculiariter adscribi debeant, probari à me possit fortassis articulo XVI: ubi tradit Corinthus Atticos πρέσβευσιν appellare quod alii πρεσβείαν, & καταβόησιν quod alii καταβοήν. Horum enim utrunque apud Thucydidem extat, (si ejus scholiastæ credimus) ac, si Dionysio Halicarnasseo fidem adhibere volumus, utrunque poeticum esse existimandum est. Apud eum enim in opusculo quod ad Ammæum περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων scripsit, pro καταβολὴ potius καταβόησις quàm καταβοὴ reponendum esse arbitror: si Thucydidem illo quoque usum esse verum sit. Siquidem καταβολὴ apertè mendosum est, quippe quod tale sit ut poeticum potius quàm oratorium vocari non queat. Et tamen apud ipsum etiam Corinthum editiones typographicæ priores scripturam illam retinuerunt. habent enim, τὴν πρεσβείαν, πρέσβευσιν· καὶ τὴν καταβολὴν, καταβόησιν. At posteriores errorem auxerunt quum pro una voce mendosa duas mendosas nobis dederunt, scribentes, καὶ τὴν καταβολὴν, καταβόλησιν. Quam lectionem valde suspectam mihi fuisse fateor: quum tamen & properandum esset, & loco Thucydidis non recordarer, eam & ipse in mea editione sequutus sum. Porro quum utrunque apud Thucydidem extare dicatur, nimirum & καταβόησις & καταβοὴ, ut tamen Plutarchum καταβόησις potius quàm καταβοὴ scripsisse existimem, eo impellor quòd καταβοὴ analogiam sequatur potius quàm καταβόησις. quippe quum à simplici βοῶ habeamus βοὴ, non βόησις, Plutarchum nihilominus in libello De defectu orac. καταβόησις quàm καταβοὴ maluisse dicere fateor. Sed quocumque modo se res habeat, quod ad lectionem illam attinet, sciendum est scholiastem ipsius Thucydidis mihi assentiri. quippe qui non linguæ Atticæ hæc vocabula adscribat, (ut à Corintho adscribuntur) πρέσβευσις, & καταβόησις, ac καταβοὴ, sed Thucydidi peculiaria esse dicat. ἡ πρέσβευσις, (inquit, pag. 24, meæ editionis) ἡ καταβόησις, καὶ τὸ καταβοὴ, παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως. Possit verò hoc ipsum quod à me propositum est de iis quæ Thucydidi potius peculiaria quàm illi cum reliquis scriptoribus Atticis communia esse censeri debent, aliis quoque exemplis confirmari, quæ tibi in meis animadversionibus quærenda relinquo.

Λῆρον ληρεῖς, *Attica loquutio & figura.*

ARTIC. seu TMEM. I.

HUjus loquutionis apud Homerum quoque exempla extant, sive Attica sit, sive ad aliam dialectum referenda sit. Sed Eustathius (non dubito quin veterum grammaticorum autoritate fretus) ex iis est qui Atticam esse pronuntiant. nam in hunc poetæ versum, Iliad. β, Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι, annotat, hoc ἀγορὰς ἀγόρευον esse Atticum: sicut βουλὴν βουλεύει, & λόγον λέγει: ac generaliter, τὸ παρατιθέναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα. vocarique παρονομασίαν hoc schema. Sed Eustathius (quod ejus pace dictum sit) aliter potius loqui debuit, ut satis generaliter loqueretur. Nam ut omittam ea nomina quæ dubium est priora verbis an posteriora sint, quis idem fieri negaverit in multis nominibus quæ priora verbis esse constat? Exempli gratia, siquis hæc loquendi genera, βουλὴν βουλεύειν, & νόσον νοσεῖν, illis Atticis annumerari posse dicat quorum mentionem facit Eustathius, quasi & βουλὴν & νόσον orta esse dicendum sit ex verbis quæ illis adjunguntur: (quum tamen planè contrarium sentiam) at in αἰχμὰς αἰχμάσσουσι, hærere cogetur, aut certè istam Atticismi regulam (si ita vocare oportet) reformare. Quis enim absurdum esse non fateatur, αἰχμὰς ex αἰχμάζω velle deducere? Leguntur autem apud eundem poetam illa verba, αἰχμὰς αἰχμάσσουσι, Il. δ, Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι. Idem dici potest & de δαίνυ δαῖτα, quod apud eundem poetam habemus.

Et rursus ipsis imperativis pro indicativis utuntur.

ARTIC. seu TMEM. II.

JAmpridem suspecta mihi esse cœperunt quæ hîc de usu imperativorum pro indicativis (id est pro indicativorum futuris) traduntur: nunc autem, postquam tandem locum illum Euripidis adire libuit, ex quo exemplum affertur, non solùm suspecta habeo, sed fidem illis propemodum derogo. Ille enim locus Euripidis (in Hecuba, quam hic Polydori tragœdiam, id est de Polydoro, appellat) non habet δράσον sed δράσεις. Neque verò typographicarum editionum duntaxat testimonio comprobatam lectionem istam habeo, sed & cujusdam mei veteris codicis ἀκριβέστατα scripti. Cur autem à lectione & diversorum exemplarium consensu confirmata, & loquendi genus usitatum habente discedentes, aliam quærendam nobis censebimus? Non ignoro interim, alteram illam lectionem ab enarratore agnosci: vel potius eadem omnino iisdémque verbis ab illo tradi: sive hic Corinthus ab illo, sive ille à Corintho (multa enim recèns commentariis illis inserta esse

constat) mutuatus fuerit. Quod verò ad posterius exemplum attinet, Menandro adscriptum, ex quodam Sophoclis loco eum mendi convincere posse mihi videor. Legimus enim apud hunc tragicum, Œdipo tyranno, pag. 175, meæ editionis, Οἶσθ' ὡς ποιήσων; Quam lectionem agnoscens scholiastes, annotat esse Atticismum, ποιήσων pro ποιήσεις. Quæ quum ita sint, quidni locum illum Menandri mendi convinci & pro ποίησον reponi debere ποιήσων dicemus.

Ταῦτ' ἄρα *Attica loquutio est.*

ARTIC. seu TMEM. VIII.

HUjus accusativi ταῦτα positi pro διὰ ταῦτα exemplum extat apud Theocritum, (aliud enim nunc memoria mihi non suggerit) in idyllio quod Κυνίσκας ἔρως seu Θυώνιχος inscriptum est. Tertio enim in versu dicenti Æschini, Πράσσομες οὐχ ὡς λῶστα Θυώνιχε, respondet Thyonichus, ταῦτ' ἄρα λεπτὸς, Χὼ μύσταξ πολὺς οὗτος, ἀρ' αὐαλέοι δὲ κικῖνοι. At in loco Homerico non est quòd subaudiamus seu dicamus relictam esse subaudiendam præpositionem κατὰ, potius quàm adverbium similitudinis ὡς: quod & alibi manifestè relinqui subaudiendum, in meo Thesauro docui. De hoc quidem certè loco mihi assentitur Eustathius, in quendam locum Iliad. τ. Alioqui plurimis in locis particulam κατὰ omitti constat, ex quibus aliquem potius addere illi Aristophanico noster hic scriptor debuit. Eam certè omissionem Latini, præsertímque poetæ, in quibusdam accusativis imitantur. veluti quum dicit Virgilius, Cætera Graius. (qualia nonnulla apud Livium quoque observare me memini) τὰ λοιπὰ Ἕλλην, pro κατὰ τὰ λοιπά. Tale est τὰ λοιπὰ ὅμοιος, cætera similis. &, πάντα ὅμοιος, pro κατὰ πάντα. sic & in aliis accusativis. At verò ad Thucydidis locum quod attinet, non video quomodo quisquam longè in eo falli Corinthum, negare possit. Extat is locus initio libri tertii, ubi scholiastes quoque idem tradit, nimirum deesse præpositionem διά. sed quum illorum verborum hunc esse sensum constet, Et militum levis armaturæ multitudinem, quæ plurima erat, prohibebant ne ante gravem armaturam excurrentes, vicina urbi loca vastarent: quum, inquam, hunc esse sensum, minimè controversum sit, quem hîc locum præpositio διὰ habere potest? Ea enim addita, hic esset sensus, Prohibebant propterea quòd non vastarent. Fieri tamen potest ut huic præpositioni in isto loco aliam significationem dare voluerint: id est, (nequid dissimulem) præpositione hac pro alia abusi sint: accipientes διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν, pro πρὸς τὸ μὴ κακουργεῖν. Sed quum verba ἀπαγορευτικὰ, itidémque ea quæ aliquam ἀπαγορεύσεως significationem inclusam habent, infinitivo itidem juncta, præcedente hac particula μὴ, inveniantur, multo simplicius erat dicere articulum τὸ vacare. sicut & in isto Aristidis loco, (in quo Thucydidem imitatus videri possit) οὔτε θάλαττα διείργει τὸ μὴ εἶναι πολίτην. Scimus autem & hanc ipsam voculam μὴ in hujusmodi locis vacare, quemadmodum post ἀπαγορεύω & ἀπαυδῶ & κωλύω seu διακωλύω. atque adeo apud eundem scriptorem idem verbum cum solo infinitivo habemus, neutra illarum particularum præfixa: lib. i, ὅπως εἴργωσι τοὺς ἐκεῖθεν ἐπιβοηθεῖν.

Ut καθ' ἑκάστην, *deest* ἡμέραν.] In uno ex meis codicibus, eo videlicet qui antiquior est, post ἡμέραν additur, ἢ ὥραν, ἤ τι τοιοῦτον. idque rectè. quanvis enim quum dicitur καθ' ἑκάστην subaudiri passim soleat accus. ἡμέραν, minimè tamen dubium est quin aliquis occurrere locus possit qui alterum illum accusativum, aut alium hujusmodi requirat: id videlicet ostendentibus iis quæ præcedunt, vel sequuntur: aut etiam utrisque. Legitur ergo ibi hic locus ita, ἁπλῶς δὲ καὶ αἱ ἐλλείψεις Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. οἷον, καθ' ἑκάστην. λείπει γὰρ ἡμέραν, ἢ ὥραν, ἤ τι τοιοῦτον. Ubi observa obiter & vocem ἴδιαι, quæ in vulg. edit. non habetur.

Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι] Hoc exemplum pertinet potius ad articulum xv, si quidem sit ἐλλείψεως σχῆμα. qua de re ambigi, docebo quum eò pervenero.

Et apud Aristophanem, Πόθεν βροτοῦ με, *&c.*] Aliud in præsentia non habeo quod dicam de iis quæ hîc traduntur quàm suspecta mihi esse, & de iis velle ἐπέχειν donec in illum Aristophanis locum inciderim.

Atticorum autem est & nominativum pro genitivo accipere.

ARTIC. seu TMEM. IX.

MIror quid in mentem huic venerit ut εἰρημένον in loco Aristophanico, & κυρωθὲν in Thucydideo, nominativos esse diceret: quum accusativos esse, vel ii qui mediocrem in literarum Græcarum cognitione progressum fecerunt, ignorare non debeant. Falsum est igitur quod hîc tradit, Atticorum esse nominativum pro genitivo accipere: dicendúmque fuit, accusativum pro genitivo. Verùm intellige de eo genitivo qui fungitur vice ablativi quem absolutum nuncupamus. nec quemlibet accusativum ita usurpari, sed participii accusativo peculiarem hunc usum esse, existima. Quum autem possint plurima hujus usus accusativi ex variis scriptòribus antiquis exempla proferri, paucis contentus ero, ex quibus simul nostri Corinthi error patefiet. Nam etiamsi in aliis locis dubitare fas esset, nominandi an accusandi sint casus, at in illis, quum sint non neutrius sed fœminini &

masculini generis participia, ne dubitare quidem quisquam possit. Unus illorum, Platonis est, De rep. lib. 6, circa finem, διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἕξιν, ἀλλ᾽ οὖν ὡς μεταξύ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὖσαν. nimirum pro ὡς οὔσης τῆς διανοίας. Fœmininum itidem participium accusativi casûs pro genitivo positi legimus in isto Æsch. in Timarchum loco, ἀπὸ σωφροσύνης πρῶτον ἤρξατο, ὡς ὅπου πλείστη εὐκοσμία ἐστὶ, ταύτην ἄριστα τὴν πόλιν οἰκησομένην. Ubi obiter observa & futuri temporis participium usum istum habere. Invenitur verò & aoristi temp. partic. accusat. casus ita usurpatum apud Aristotelem adjecta particula ἄν. ut Metaphys. lib. 4, ὡς οἱ ποιηταὶ τὸν Ἄτλαντα ποιοῦσι τὸν οὐρανὸν ἔχειν· ὡς συμπεσόντ᾽ ἂν ἐπὶ τὴν γῆν, ὡς φυσιολόγων τινὲς φασίν, Tanquam alioqui collapsuro cælo: nisi videlicet ab Atlante sustineretur.

Βλήχωνα *per* β, *non per* γ, *proferunt Attici.*

ARTIC. seu TMEM. X.

SCribendum potius, Non per γ, γλήχωνα, sequendo unius ex meis vet. cod. lectionem: licet alioqui, vel absque illius autoritate, id esse vel addendum vel subaudiendum animadvertere non difficile sit. Cæterùm quoniam quædam de herba ista ab autore adjecta, tanquam nihil ad id quod tractatur argumentum pertinentia, prætermissa fuerunt, nequis interim queri possit integrum Corinthi scriptum sibi non exhiberi, ea ex illo eodem exemplari non sine aliqua etiam accessione afferam. In eo igitur, verbis illis, Οὐ διὰ τοῦ γ, γλήχωνα, ἀλλὰ διὰ τοῦ β, βλήχωνα, προφέρουσιν Ἀττικοί: subjungitur, ἔχει δὲ δύναμιν αὕτη τοιαύτη. ἰᾶται τοὺς ἀπό τινος ὀπώρας βαρυνομένους. εἰ γὰρ εἰς ὕδωρ βλήχωνα βρέξαντες πίνοιεν, τοὺς πόνους τῶν καρδιῶν θεραπεύουσι. καὶ γὰρ τὸ πολὺ τῆς ὀπώρας τῷ στομάχῳ προσίσταται. ἵν᾽ οὖν ἡ δριμύτης τῆς ὀπώρας ἀποσυρθῇ, ὁπὸν ἐλάμβανον βλήχωνος.

Et puto hîc defici præpositiones nominum.

ARTIC. seu TMEM. XIIII.

MAlè reddita hæc fuerunt, Defici præpositiones nominum, sive deesse, ut alii interpretati sunt. nam ἐλλειπεῖς (ita enim, non ἐλλιπεῖς scriptum est) εἶναι τὰς προθέσεις τῶν ὀνομάτων, nihil aliud est quàm ἐλλείπειν τὰ ὀνόματα ταῖς προθέσεσι, id est, deesse nomina præpositionibus. sive, præpositiones defici nominibus quæ ipsis jungenda essent. Sed quæ sint illa ὀνόματα, in meo duntaxat antiquiore exemplari legitur: nimirum τῷ τόπῳ cum ᾅδου, & τὴν οἰκίαν cum διδασκάλου. Pro quo genitivo ibi legitur μυσταγωγοῦ.

Atticorum est non respondere antecedentibus.

ARTIC. seu TMEM. XV.

GRæca verba sunt, Ἀττικῶν ἐστι καὶ τὸ ἀνανταπόδοτον. ubi vox ἀνανταπόδοτον ejusmodi est quæ uno quidem verbo reddi itidem non possit, sed aliam tamen potius quàm hanc interpretationem postulet. Sonat enim ἀνανταπόδοτον quasi quis dicat irredditum, id est, Non redditum, Redditione carens. Est autem schema quo fit ut non reddantur fini prioris membri verba illi debita, & quæ ab auditore expectantur, sed iis velut fraudetur: ea videlicet illi subaudienda relinquendo. Bud. liberius vertit orationem uno membro defectam. Potest autem ãc debet etiam ἐλλείψεως exemplis hoc schema connumerari: atque adeò Eustath. schema ἐλλειπτικὸν appellat: qui constructionem in eo claudicare dicit, & manere ἐκκρεμῆ καὶ οὐκ ἀπηρτισμένην. Commodius igitur illis quæ περὶ ἐλλείψεως dicta fuerunt suprà, adjectum & hoc fuisset. utrobique enim est ἔλλειψις, sed major hîc, illic minor. Affert autem hæc ipsa ἀνανταποδότου exempla scholiastes Aristophanis: similem ejus usum esse docens in isto Aristophanici Pluti loco,—κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην Ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ Ὑμῖν, δι᾽ ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς εἰ δὲ μή, Ποιεῖτον ἤδη τοῦθ᾽ ὅ,τι γ᾽ ἂν ὑμῖν δοκῇ. dicendum enim fuisse, ut plena esset oratio, κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε. Eustath. quoque in illum Homeri versum, Ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι, &c. eum Aristoph. locum affert. Cui hunc Menandri subjungit, εἰ μὲν δή τινα πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μή, νενόηκ᾽ ἐγώ. Huic istum Platonis comici, εἰ μέν σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἑκών· εἰ δὲ μή, ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω. Quibus & istum Sophoclis adjicit, εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μή, λέγε. Illi porro Homeri loco similem alium esse dicit in fine ejusdem libri: de quo dicam in fine hujus περὶ ἐλλείψεως sermonis. Nunc libet exemplis istis quæ ex locis quos adire non possumus petita sunt, alia addere ex Thucydide pariter & Xenophonte, & librum & paginam indicando. Legimus ergo apud Thucydidem lib. 4, pag. 126, meæ editionis, initio, ἢν μὲν ἀντεκπλεῖν ἐθέλωσι σφίσιν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν· εἰ δὲ μή, ὡς αὐτοὶ ἐπεσπλευσούμενοι. Apud Xenoph. verò, Pæd. 8, pag. 140, meæ itidem editionis, in Cyri oratione quam morti proximus habuit, εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μή, καὶ παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε. (At paulo antè fuerat quædam periodus ab iisdem particulis incipiens, sed redditionem priori membro adjectam habens: sequente itidem εἰ δὲ μή, in posteriore) Legimus

apud eundem scriptorem, lib. ἀναβάσεως 7, pag. 246, ἐλθόντων δὲ ἔλεξε Χαρμῖνος, εἰ μέν τι σὺ ἔχεις ὦ Μηδόσαδες πρὸς ἡμᾶς λέγειν· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς πρός σε ἔχομεν. Faciunt autem tot loci ut magis etiam quàm antea suspectum habeam istum ejusdem autoris locum, Pæd. lib. 7, in principio pag. 116, νῦν μὲν οὖν, εἰ μὲν ἔστι πη ὅπως οἱ πλείστου ἄξιοι γεγενημένοι πλεῖστόν σου μέρος μεθέξομεν, εὖ ἔχει· εἰ δὲ μὴ, πάλιν αὖ ἐγὼ θέλω παρὰ σοῦ ἐξαγγέλλειν &c. Quod enim de hoc loco dixi olim in annotationibus quas calci editionis meæ subjunxi, idem nunc etiam dico, verba illa, quæ in quibusdam duntaxat exemplaribus leguntur, ex scholio irrepsisse mihi videri, quo quis ea quæ subaudienda relinqui putabat, addere voluerat. Quod porro ibidem dixi, hujusmodi ἔλλειψιν, esse σιώπησιν vel παρασιώπησιν, non ita est accipiendum quasi hæc ἔλλειψις eadem sit cum schemate cui peculiariter nomen illud tribuitur, sed ut in eo schemate quædam verba σιωπᾶται seu παρασιωπᾶται, sic in isto elliptico schemate, quod ἀνανταπόδοτον dicitur. Nec verò primus ita loquutus sum. legitur enim apud Eustathium, εἶδος δὲ πάντως σιωπῆς ἐστι καὶ ἡ ἔλλειψις. διὸ καὶ παρασιώπησις λέγεται.

Ex his facilius perspici poterit referri huc debeat nécne iste Homeri versus, à Corintho allatus suprà, ubi περὶ τῆς ἐλλείψεως agit: ex Iliad. α, Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε. Equidem si ἔλλειψιν in eo esse concedamus, ad hoc schema ἀνανταπόδοτον appellatum meritò referetur, aliam tamen quàm in præcedentibus locis formam habens. Sed ἔλλειψις versui illi subesse dicenda sit nécne, etiam ante Eustathium dubitasse quosdam videmus. Quidam (inquit) schema ἐλλείψεως hîc esse intelligunt: ut plena oratio sit, εἰ δὲ βούλει. alii, hoc quoque schema esse ἐκ παραλλήλου. ut εἰ sit adhortandi adverbium, pro εἶα. perinde acsi dixisset, εἶα δὴ ἄγε πείρησαι. scribitúrque pro hac significatione apud eum εἶ. Quancunque certè his verbis εἰ δ' ἄγε expositionem dare oporteat, ex aliis ipsius poetæ locis satis supérque constat nullam hunc versum ἔλλειψιν habere: licet & ipse brevium scholiorum autor eam illi tribuat, exponens, εἶ γε μὴν βούλει. Quínam autem sunt illi versus? in quibus poeta eadem illa verba εἰ δ' ἄγε usurpat, & ita quidem ut talem verbi illius aliúsve subauditionem minimè admittant. Ex iis locis est hic, Iliad. π, ubi Jupiter suam ad Apollinem orationem ita orditur, Εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα. Non ignoro alioqui Budæum quoque in ea opinione esse ut εἰ δ' ἄγε Atticè dicatur κατ' ἔλλειψιν. sed iis quos affert locis vel hic unus opponi potest, utpote cui nullam subesse ἔλλειψιν manifestissimum sit. Quinetiam in illo Theocriti versu in Pharmaceutria, Εἰ δ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος, idem perspicuum est. Sed libet, antequam huic sermoni finem imponam, illum ejusdem Homeri locum proferre de quo mihi cum Eustathio non convenire dixi, quod ad ἔλλειψιν attinet. Is extat Il. α, non procul à fine, ubi dicit Vulcanus, Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς, Ἐξ ἑδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν. Mihi enim magis placet ea quam rejicere videtur opinio, eorum qui στυφελίξαι optativum esse volunt: quàm eorum qui infinitivum, ut nimirum aliquid subaudiendum relinqui dicatur.

Est hoc quoque novum generaliter & Atticum. ut apud Demosthenem,
ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι.

ARTIC. seu TMEM. XVII.

AN hoc sit linguæ Atticæ proprium, dubitari possit. Utuntur certè & Latini eodem modo nominibus quæ grammatici collectiva vocant: cujusmodi sunt, Populus, Gens, Civitas, Turba. Quidam Græci grammatici in locis hujusmodi dicunt hoc esse τὸ ἀποδιδόναι πρὸς τὸ σημαινόμενον, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν: sive, μὴ ἀποδιδόναι τὴν φωνὴν πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Quod tamen & alio modo fieri potest, atque adeo fit: ut docebo annotatione in artic. seu tmemation XLI.

Novum & hoc dicatur tibi, dicere optativos pro indicativis.

ARTIC. seu TMEM. XIX.

VOx καινοπρεπὲς redditur hîc Novum: quum sonet potius καινοπρεπὲς quasi quis dicat Quod novitati convenit, Quod novitatis studiosos seu cupidos decet. Sic tamen ut & aliam interpretationem admittat, quam in meo Thesauro invenies. Idem vocabulum habes & paulo anté. Cæterùm in uno ex meis codicibus exemplo illi quod ex Thucydide sumptum est, additur istud ex metaphraste, (quicunque is sit) ἐπεὶ δὲ ταῦτα πύθοιτο Μαξιμῖνος, pro ἤκουσε. Ad hunc Atticum optativi usum refert Eustath. λωβήσαιο, quod legitur Il. α, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, pro ἐλωβήσω ἄν. Item ἀπόλοιτο, quod extat ejusdem operis lib. ε, Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πολέμοιο, Εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίβοια Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν. esse enim pro ἀπώλετο ἄν. Dicítque utrobique Atticorum esse optativis uti pro præteritis. ut ἐπεὶ ἔλθοι ὁ δεῖνα pro ἦλθε, & δράμοι pro ἔδραμε. Sic ὡς δὲ λαλήσοι pro ἐλάλησε.

Et uti τῷ Οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ.

ARTIC. seu TMEM. XX.

LOcus hic quem affert, habetur pag. 70, meæ editionis, circa finem. in quo si orationis structuram ita mutemus ut activum resolvamus in passivum, suam significationem servaturæ mihi videntur istæ particulæ οὐδὲν μᾶλλον. si videlicet censeamus αἱ ἐσβολαὶ οὐδὲν μᾶλλον ἀπανίσασαν τοὺς Ἀθηναίους, perinde esse acsi dictum esset, διὰ τὰς ἐσβολὰς οὐδὲν μᾶλλον ἀπανίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι. Neque tamen hanc Corinthi nostri expositionem rejiciendam omnino censuerim. Sed hoc addo, scholiastem ipsius Thucydidis in alio ejus loco οὐδὲν μᾶλλον exponere ὅλως, sive οὐδ' ὅλως. Is est lib. 3, initio pag. 109, ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον. Cæterùm videndum est ne hic usus istarum particularum sit potius Thucydidi peculiaris (ut multa eum habere sibi peculiaria constat) quàm ei cum cæteris Atticis communis. nisi fortè aliqui ex eo illum quoque mutuati fuerint.

Item δένδρος dicitur apud ipsos.

ARTIC. seu TMEM. XXI.

IMò verò dicitur δένδρεσι à Thucydide, non à nominativo singulari δένδρος, sed potius tanquam à nominativo illo δένδος. Ita enim potius loquendum fuerit, ne lector fallatur: aut certè dicendum, à nominativo inusitato δένδρος. Sed vereor ne ipsemet Corinthus falsus fuerit, id est, ne hunc nominativum usitatum esse putaverit: quum obliqui duntaxat casus genit. δένδρους, & dat. δένδρει: in plur. δένδρη, et dativus ille δένδρεσι, afferantur. In contrarium autem errorem incidit quum δενδρέῳ ex δένδρει factum esse contendit per metaplasmum, quasi inusitatus esset nominativus δένδρεον. Atqui legimus apud Homerum δένδρεον ὑψιπέτηλον. Pluralis quidem certè δένδρεα vel à δένδρεον vel à δένδρος deduci potest. ita enim dicetur δένδρεα & δένδρη, ut βέλεα & βέλη. Quanvis autem scripserim nominativum δένδρος esse ἄχρηστον, non ignoro quosdam ex Xenoph. annotasse: sed tanquam illi peculiarem ab illis annotatum fuisse sciendum est. ut omittam, de ea lectione exemplaria inter se minimè consentire. Cæterùm talem nominis istius inflexionem dubium est an alii quoque Atticæ dialecto adscribant: an potius Corinthus, quòd δένδρεσι apud Thucydidem legisset, ideo Atticam illam esse dixerit. Quasi verò quæcunque apud eum extant, Attica, id est Atticæ linguæ propria seu peculiaria, existimanda forent.

Et pro fœmininis, masculinorum nominum utuntur dictionibus.

ARTIC. seu TMEM. XXII.

PRo λέξεσι reponendum est in Græco contextu καταλήξεσι. ita enim scribendum, (sequendo unius ex meis codicibus autoritatem) καὶ ἀντὶ τῶν θηλυκῶν, ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται καταλήξεσι. In interpretatione itidem reponendus fuerit dativus Terminationibus pro Dictionibus. In eodem codice, illi Euripidis loco quem & hìc habemus, subjunguntur hi versus, (præfixis duabus istis voculis, καὶ τὸ)—τίς οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, Ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων Κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ; Cæterùm quod attinet ad ea quæ hìc à Corintho traduntur, sciendum est Atticos scriptores in sua oratione soluta non sine discrimine quodvis masculinum pro fœminino usurpare: nec tam latè patere hanc unius generis pro altero usurpationem quàm verba Corinthi ostendunt. Quum autem declarare lectori vellem quomodo hæc restringenda mihi viderentur, commodùm in mentem venit quidam Commentariorum Budæi locus, in quo quum hanc rem fusissimè pariter & doctissimè persequatur, eò illum remittam: id est ad pag. 1065 & 1066, editionis patris mei.

Verùm & hoc sciendum est, hos ipsos Atticos, ut in plerisque nominibus dant terminationem in ος fœminino etiam generi, ita vicissim dare quibusdam terminationem in η ubi alii dant in ος. Horum è numero est nomen μεθύση. quod ut Atticum esse existimandum sit, facit Aristophanes, qui eo non semel utitur. Legimus enim in Nubibus, Προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος εἵνεκα. Sic in Vespis, Θρασεῖα καί με μεθύση τὶς ὑλάκτει κύων. Apud Lucianum autem reprehenditur quidam qui hunc vocis istius usum ignorans, μεθύσης masculino genere usurpabat, tanquam nimirum habens genitivum μεθύσου. Nam quum quidam dixisset, ὁ δεῖνά ἐστι μεθύσης, Socrates ὁ ἀπὸ Μόψυ (ut ipse Lucianus in Solœcista refert) excepit, μητρός; ἢ πῶς λέγεις; ubi honesta reprehensione usus est: perinde acsi dixisset, Credo te subaudiendum relinquere substantivum μητρός. neque enim te linguæ Græcæ tam rudem existimo ut μεθύσης pro μέθυσος usurpare velis. Ex eorum numero sunt etiam ἐρήμη pro ἔρημος, & χρησίμη pro χρήσιμος. quo χρησίμη & Aristot. utitur. Apud Thucydidem & χρησίμη & χρήσιμος inveniuntur. Alia exempla (si contentus istis non es) in Atticorum libris, præsertim veterum, quærenda tibi relinquo, ac nominatim in Sophoclis et Euripidis tragœdiis.

Genitivorum in εος, qui à rectis in ευς fiunt, o producunt Attici.

ARTIC. seu TMEM. XXVI.

VOX illa Productum perperam posita est pro ἐκφερόμενον. quod sonat Quod effertur, seu Quod pronuntiatur. Sed in uno ex vet. cod. post ἐκφερόμενον adjectum est καὶ γραφόμενον: hoc modo, Διὰ τοῦ ο μικροῦ (quæ etiam verba in vulg. edit. non habentur) παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον καὶ γραφόμενον, τῆς κοινῆς ἐστι διαλέκτου.

Pro ἀνύειν ἀνύτειν dicunt.

ARTIC. seu TMEM. XXVIII.

HEraclides grammaticus multo generalius de hujus literæ insertione loquitur, quam Atticis communem cum Cypriis esse tradit. eos enim πτόλιν pro πόλιν, itidémque πτόλεμον pro πόλεμον dicere: idémque & in ἄνακτος ac νυκτὸς, idem in verbis ἀνύτω & ἀρύτω facere. esse enim pro ἀνύω & ἀρύω. Sed illa, πτόλιν & πτόλεμον, Atticorum non esse constat: in ἄνακτος autem & νυκτὸς, literæ τ insertionem iis qui lingua communi utuntur, cum illis esse communem. Cæterùm in uno ex meis vet. exempl. additur quidam articulus inter hunc et proximè sequentem: hic videlicet, ἔθος αὐτοῖς μὴ ἀποδιδόναι τὴν φωνὴν πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς, Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον, καίπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας. De quibus verbis dicam quum ad articulum XLI pervenero.

Verbum εἶναι abundare apud eos cognovimus.

ARTIC. seu TMEM. XXIX.

DEbuit hujus infinitivi εἶναι etiam cum participio ἑκὼν pleonasmum annotare. Constat enim ἑκὼν εἶναι pro ἑκὼν plane Atticum esse: itidémque in plurali ἑκόντες εἶναι pro ἑκόντες, ut in Thesauro meo videbis. Sed et cum quibusdam adverbiis vacat: ut cum σήμερον, sed præcedente τό. ut in hoc loco, χρηστὴν ἡμῖν τὸ σήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐσόρεστε νῦν. Eodémque modo præfixo articulo τὸ dicitur τὸ νῦν εἶναι, pro νῦν. Quinetiam in isto Aristot. loco vacare censetur, Pol. 8, νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν, ὅτι καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἔχομέν τινα μαρτυρίαν ἐκ τῶν καταβεβλημένων παιδευμάτων. Cæterùm quod ad locum illum Thuc. attinet, sciendum est, in uno ex meis vet. cod. non legi simpliciter, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, ἐν τῇ ὀγδόῃ: sed ita, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ πανταχοῦ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῇ ὀγδόῃ. οἷόν ἐστι κἀκεῖνο, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, &c.

Ablationes τοῦ ι Atticorum sunt propriæ.

ARTIC. seu TMEM. XXX.

HOrum verborum facta fuit à me mentio, quum tractarem septimum Grammatici de Attica dialecto articulum. Sed iis quæ ibi dicta sunt, addendum est, post hæc verba, εὗρον δ' ἐγὼ ὅτι καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων εἰσὶν, in altero meorum codicum non legi quæ hic habes, καὶ ἀντὶ τοῦ κλαίειν, &c. sed ista, ἀλλὰ καὶ τὸ χρᾶσθαι τῷ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ, κοινόν ἐστιν Ἀττικῶν καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων. Sed hæc ibi ita disjuncta sunt à proximè præcedentibus quasi diversum articulum efficiant: quum tamen paulò pòst de eodem particulæ δὲ usu, allatis etiam exemplis, agatur. In altero autem exemplari, post verba illa, εὗρον δ' ἐγὼ ὅτι δὲ Δωριέων καὶ Αἰολέων εἰσὶν, neque adjecta sunt illa verba de particula δὲ, neque item quæ de verbis κλαίειν et sequentibus hîc leguntur. Pertinet porro ad hanc τοῦ ι ablationem, seu potius exemptionem, (ut ἐξαίρεσις sit exemptio, sicut ἐξαιρεῖν eximere) quod mox de ἐς dicitur pro εἰς.

Ὡς etiam superabundare apud eos solitum est.

ARTIC. seu TMEM. XXXI.

HOc ex Thuc. pleonasmi particulæ ὡς exemplum (quod habes pag. 290, meæ editionis) non tam certum est quàm ea quæ in Thesauro meo annotavi. Existimatúrque Homerus hujus pleonasmi exemplum præbuisse, Iliad. β, Εἴκ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὥς νύ περ ὧδε. vacare enim & hîc illam particulam. Putat tamen Eustathius posse & pro λίαν accipi. Atque adeo Valla in illo itidem loco Thucydidis ὡς interpretatur Admodum. Forsitan autem suspicetur quispiam καὶ ὣς ab eo scriptum hîc, ut et alibi, fuisse.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt.

ARTIC. seu TMEM. XXXII.

QUum hæc ad ἐξαίρεσιν literæ ι pertineant, (ut modò dicebam) articulo trigesimo adjungi debuerant. Quæ autem sequuntur de ὡς, proximè præcedenti addere oportebat: quum de eadem particula utrobique agatur: licet alioqui in illo Thucydidis loco præpositio non sit, ut est quum præstat usum præpositionis πρός. Verùm in neutro meorum codicum leguntur ista de ὡς præpositione: in altero autem ne illa quidem quibus

ἐς pro εἰς ab Atticis usurpari traditur. Neque tamen vera esse utraque ignoro: sed hinc (sicut & ex iis quæ paulo antè annotavi) colligi posse dico, aliena quædam iis quæ ab autore scripta sunt, immixta esse.

Particula δὲ pro δὴ sæpius utuntur.

ARTIC. seu TMEM. XXXIII.

ITidem scholiastes Thucydidis particulam δὲ pro δὴ positam hîc esse censet: atque adeo non dubito quin & hoc ex eo sumptum fuerit. Præsertim quum unum ex meis exemplaribus id testetur: sicut paulo pòst docebo. Sed aliud potius exemplum afferendum censuissem. neque enim video quid obstet quominus particulam δὲ consuetam & hîc significationem habere censeatur. ut videlicet perinde sit acsi ita loquutus fuisset Thucydides, κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν καὶ ἄλλα μὲν τινα, μάλιστα δὲ, ὡς ἐξείη, &c. Cæterùm in uno quidem ex meis exemplaribus ita legitur iste locus ut hîc, præterquam quòd περιγενέσθαι ibi est. at in altero, quod vetustius est, inter κεφαλαιοῦντες & μάλιστα δὲ habetur ἐκ πολλῶν, sicut & apud ipsum Thucydidem: sed pro βασιλέα τε, habet βασιλέα γε. In eodem legitur illa particula δὲ post Πελοποννησίων, quæ apud Thucydidem non extat, in vulgatis quidem certè editionibus. Quo etiam in loco usurpatam esse pro δὴ existimat Corinthus: quum alioqui scholiastes Thucydidis eum usum huic particulæ in priore duntaxat loco tribuat. In illo tamen vetustiori codice utriusque loci expositio testimonio ejus comprobatur. Ita enim ibi scriptum est, ἐνταῦθα γὰρ τὸ μάλιστα δὲ, καὶ τὸ Πελοποννησίων δὲ, ἀντὶ τοῦ δὴ παρελήφθησαν, ὡς ἐν σχολίοις τοῖς εἰς Θουκυδίδην Μαρκέλλου εὑρήκαμεν. Ubi obiter & hoc observandum est, Marcellum illorum in Thucydidem scholiorum autorem censeri.

In eodem exemplari præcedunt verba quædam in quibus hic particulæ δὲ pro δὴ usus Atticis cum Doribus & Æolibus communis esse traditur. Ea protuli suprà, in articulum XXX.

Hi etiam & accusativo & recto utuntur pro obliqua constructione.

ARTIC. seu TMEM. XXXIIII.

FAlsò (mea quidem sententia) in illo Thucydidis libri tertii loco, nominativum pro genitivo usurpatum esse tradit, scholiastem ipsius Thucydidis autorem sequens. At verò in iis qui ex libro ejusdem octavo & ex Homero afferuntur locis, (nam de locis Philostrati seorsum disseram) quanvis tam nominativus quàm accusativus pro genitivo ponantur, longè tamen diversus est illorum usus. Nam apud Thucydidem libro octavo, accusativus pro eo genitivo ponitur qui vulgò absolutus appellatur: at verò apud Homerum, Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, quis nominativum, οἱ δὲ δύο σκόπελοι, pro eo genitivo positum esse putet qui absolutus vocatur? Eum dico qui ablativo Latinorum absoluto respondet, aut saltem eodem officio fungitur. Sed de his Homericis postea: nunc de illo Thucyd. libri tertii loco dicendum est. Ibi equidem alia est orationis forma, quum nominativus Ἀθηναῖοι suum verbum habeat. neque enim negare quisquam possit, illud ἑώρων cum Ἀθηναῖοι jungi. Atque adeo nihil in hac structura orationis innovari, fatebitur qui duntaxat particulæ ὡς sedem mutabit: hoc modo, καὶ ὡς οἱ Ἀθηναῖοι οὐ πολλῷ ὕστερον καταπλεύσαντες ἑώρων. Quidni verò, ista vocula suam sedem retinente, eadem orationis forma esse censebitur? Contrà autem genitivi usus quàm incommodus hîc esset consideremus: καὶ τῶν Ἀθηναίων οὐ πολλῷ ὕστερον καταπλευσάντων, ὡς ἑώρων, ἀπήγγειλαν μὲν οἱ στρατηγοὶ, &c. Certè si ita loquutus fuisset, post genitivum Ἀθηναίων, fuisset rursus idem nomen subaudiendum in nominandi casu: hoc pacto, καὶ τῶν Ἀθηναίων οὐ πολλῷ ὕστερον καταπλευσάντων, ὡς ἑώρων οἱ Ἀθηναῖοι, (nisi malis, ὡς ἑώρων αὐτοὶ) ἀπήγγειλαν μὲν οἱ στρατηγοὶ, &c. Neque verò dici potest verbum ἑώρων ad sequentem nominativum potius quàm ad præcedentem ferri. Præterquam enim quòd dicendum potius fuisset, ἀπήγγειλαν μὲν οἱ στρατηγοὶ τὰ ἐπεσταλμένα, ὡς ἑώρων, vel ἀπήγγειλαν μὲν τὰ ἐπεσταλμένα οἱ στρατηγοὶ, ὡς ἑώρων: vel ita potius, (ne verbum ἑώρων nimis remotum esset) ὡς ἑώρων οἱ στρατηγοὶ, ἀπήγγειλαν μὲν τὰ ἐπεσταλμένα: præterquam quòd tali verborum collocatione utendum potius fuisset, cúrnam, obsecro, de ducibus potius quàm generaliter de Atheniensibus illud ἑώρων diceretur? Qualem verò sedem particula ὡς habet hîc, eò referendo quò dixi, talem & paulo pòst habet: ubi scriptum est, οἱ δ' ἐκ τῶν Ἀθηνῶν πρέσβεις ὡς οὐδὲν ἦλθον πράξαντες, ἐς πόλεμον καθίσαντο οἱ Μιτυληναῖοι. non autem, ὡς δὲ οἱ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν πρέσβεις οὐδὲν ἦλθον πράξαντες.

Homeri autem locus, omnium consensu, nominativum pro genitivo habet: sed non eum genitivum qui (uti dixi) absolutus vocatur: imò eum quem distributivum appellare fortasse liceat, quòd distributioni adhibeatur.

Ad Philostrati locos venio: ac de priore prius verba faciens, orationem quidem ἀκολουθίαν suam non servare fateor: sed quominus nominativum vertere in genitivum possi-

mus (ut in illo Homeri loco) obstare dico genitivum αὐτῦ. quum enim ita scriptus sit locus, Ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικόν· πολλαὶ μὲν αὐτῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί: si hunc nominativum, vel potius hos nominativos in genitivos commutare velis, tollere pronomen relativum αὐτοῦ necesse erit. Alioqui enim ita loquendum esset, Τοῦ Πρωτέως τῦ Φαρίου, τοῦ θαύματος, τοῦ Ἑλληνικοῦ, πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. quam orationis formam cujus aures pati possent? At verò ille pronominis αὐτοῦ usus talis est ut quum oratio sit ἀνακόλουθος sive ἀκατάλληλος, hanc ejus structuram alioqui duram quodammodo molliat atque leniat illius adjectio: perinde videlicet acsi ita scripsisset, Ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ Ἑλληνικὸν θαῦμά ἐστι· πολλαὶ μὲν αὐτοῦ &c. In posteriore autem loco talem genitivum non habemus, qui illi nominativi in genitivum commutationi obstet. sed tamen ne hic quidem locus Homerico planè similis est, quum non sequatur itidem distributio. Hæc enim sunt illius loci verba apud ipsum Philostratum in εἰκόνων libro, ubi de Memnone agit, αἱ δὲ μετέωροι δαίμονες, Ἠὼς ἐπὶ τῷ παιδὶ πενθοῦσα, κατηφῆ ποιεῖ τὸν Ἥλιον, καὶ δεῖται τῆς Νυκτός. &c. Denique illa orationis forma nominativos pro genitivis habentis, videtur in hanc posse commutari ab eo qui Latinè reddere velit, Quod autem ad dæmones attinet. At Homeri loco talem interpretationem minimè convenire manifestum est.

Et pro participiis Attici verbis utuntur, & pro verbis vicissim participiis.

ARTIC. seu TMEM. XXXV.

MInimè verisimilis est ista expositio, ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος. Atque adeò si locus hic est is qui libro 8, legitur, (sed paulo aliter scriptus) apertè falsa est. Ibi enim habemus, p. 290, meæ editionis, οἱ δὲ [sub. εἰκάζουσιν] ἵνα τοὺς Φοίνικας προσαγαγὼν ἐς τὴν Ἄσπενδον, ἐγχρηματίσαιτο ἀφείς. Hîc enim nullo modo ἐγχρηματίσαιτο ἀφεὶς accipi posse pro ἀφῆκε ἐγχρηματισάμενος, quum præcedat particula ἵνα, evidentius est quàm ut dubium cuiquam esse queat. Neque tamen existimo alium locum quàm hunc afferre Corinthum voluisse: sed lapsum memoria, ita scripsisse. Nam etiamsi demus illi permutatum hîc esse participii & verbi usum, non tamen dici poterit ἀφεὶς esse pro ἀφῆκε, sed pro ἀφείη.

Et ἢ abundat apud Atticos.

ARTIC. seu TMEM. XXXVI.

HÎc quoque multos à se dissentientes habebit Corinthus de pleonasmo particulæ ἤ. licet scholiastes itidem annotet περιαιρετέον τὸν ἢ σύνδεσμον. Neque enim, ut opinor, eum nos è contextu eximere jubet, sed locum ita exponere acsi exempta esset. ideóque παρέλκειν dixit Corinthus. Sed in uno meorum exemplarium non simpliciter habetur παρέλκει, sed παρέλκει πολλάκις. Debuit certè, si hoc verum sit, voculam istam sæpe abundare apud Atticos, (legendum enim παρὰ Ἀττικοῖς sive παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς: non ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, ut habent vulgatæ editiones) ex multis locis unum saltem in quo evidens hic pleonasmus esset, proferre. Habebimus quidem infrà, nimirum articulo LXIX, aliud exemplum ex Aristophane, sed nihilo aptius eo quod ex Thucydide allatum est. At ego duo manifesta hujus pleonasmi exempla, sed post nomen comparativi gradus, ex illo ipso sumpta, lectori exhibebo. Unus est lib. 7, ubi scribit, ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν. Neque enim quis dixerit δεινότερα ἐκεῖνά ἐστιν ἢ τοιῶνδε, sed δεινότερα ἐκεῖνά ἐστι τοιῶνδε. vel δεινότερα ἐκεῖνά ἐστιν ἢ τοιάδε. Alter autem locus huic similis, id est pleonasmum similem habens, est iste, καὶ πολὺ μᾶλλον, ὡς εἰπεῖν, κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν αὐτοῦ οἱ ξύμμαχοι ὑπήκουον ἢ τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων. Hîc enim (loquendo more consueto) dicendum erat πολὺ μᾶλλον τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων, sine ἤ. aut certè, πολὺ μᾶλλον ἢ οἱ ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμόνιοι. Quod quidem non animadversum, in magnum errorem impellere lectorem possit: quippe qui existimaturus sit hunc esse sensum, (qui certè prima fronte se offert) πολὺ μᾶλλον ὑπήκουον αὐτοῦ ἢ ὑπήκουον τῶν ἐν τῇ πόλει Λακεδαιμονίων. Tanti est tales particularum usus à sermonis consuetudine recedentes, cognitos habere.

Ἀλλὰ *conjunctionem pro hortativa sæpe ponunt.*

ARTIC. seu TMEM. XXXVII.

IDem exemplum à scholiaste Thucydidis affertur: quinetiam vult eundem esse hujus particulæ ἀλλὰ usum & in quodam illius historici loco, l. 8, in fronte pag. 291, meæ edit. ubi tamen non video quomodo significatio illa ei convenire potius quàm vulgaris possit. Scribit autem apud Homerum, ἀλλ' ἄγε, non ἀλλά γε. ac sequendam & ego lectionem illam potius censeo, quum & in Homericis exemplaribus extet, Odyss. ν. Sed in aliis potius Homeri locis quàm in isto, & nonnullis isti similibus, vim hanc particulæ ἀλλὰ inesse, docui in meo Thesauro, tomi 1, col. seu semipagina 335.

Et accipere accusativos casus pro genitivis.

ARTIC. seu TMEM. XXXVIII.

IDem ejusdem rei exemplum habuisti suprà apud Ioannem Grammaticum: sed τούτου simpliciter, non ἀπὸ τούτου, ibi scriptum est. Ac mihi lectio illa magis quàm hæc placet: quum dicatur potius ἀφείλετό μου τοῦτο, quàm ἀφείλετο ἀπ' ἐμοῦ τοῦτο. Adde quòd non dicitur hîc, Atticos accipere accusativos casus pro genitivis, cum præpositione: sed simpliciter, pro genitivis.

Et proferre vocativos pro nominativis.

ARTIC. seu TMEM. XXXIX.

IN uno meorum exemplarium adduntur et alia tria exempla, videlicet, ἱππότα Νέστωρ pro ἱππότης: & εὐρύοπα Ζεὺς ac μητίετα, pro εὐρυόπης & μητίετης. Quæ omnia exempla, præter quartum, habuisti & suprà apud Ioannem Grammaticum, articulo seu tmematio VIII. ubi aliorum potius quàm Atticorum esse hunc vocativorum usum ostendi. Erroris autem occasionem præbuisse videtur quod passim à grammaticis, & ab hoc quoque, traditur, Atticos vocativum nominativo parem facere: quasi nimirum ex eo consequatur & hos vocativos qui vicissim nominativorum locum obtinent, Atticæ linguæ consuetudini esse adscribendos.

Sumere duas negationes pro affirmatione una, Atticorum est.

ARTIC. seu TMEM. XL.

GRæca Corinthi verba sunt hæc, Τὸ λαμβάνειν τὰς δύο ἀποφάσεις ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως, Ἀττικῶν ἐστι. quæ ad verbum sonant quod ille hujus articuli titulus habet: videlicet, *Sumere duas negationes pro affirmatione una, Atticorum est.* Quare miror unde profecta sit hæc interpretatio, *Repugnantium alterutrum, cum negatione contrarium, Atticè pro affirmatione ponitur.* Habetur autem hæc in ea opusculi hujus editione quæ novissimæ vulgarium lexicorum editioni subjuncta est. Sed præterquam quòd verbis ipsius autoris minimè insistat ea interpretatio, ejusmodi certè est ut Œdipo indigere videatur. Eo autem magis hunc interpretem, quicunque est, à verbis Corinthi discessisse miror, quòd ipsemet suam mentem statim explicans, nullam de illis dubitationem lectori relinquit. Ego tamen aliter potius de hujusmodi phrasi loquendum esse censuissem. Satius enim videtur referre hoc genus loquendi ad figuram quæ λιτότης appellatur: cujus aptissimum exemplum habetur in illis Homeri verbis, οὐκ ἀφαυρότατος. ubi Eustathius nos προσεπινοεῖν jubet, ἀλλ' ὁ ἀνδρειότατος, idémque & in aliis hujusmodi generibus loquendi faciendum ait: atque id vel ex ipso Homero perspici, qui ἐντελῶς loquens, dixerit, οὐ κάκιστος, ἀλλ' ἄριστος: Odyss. ρ,—οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν Εμμεναι, ἀλλ' ἄριστος. Est autem illi οὐκ ἀφαυρότατος pro ὁ ἀνδρειότατος, simile οὐκ ἀλαπαδνὸς, apud eundem poetam. ut Iliad. δ, Πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ Ἕστασαν. id est ἀνδρειόταται. Simile est apud Sophoclem οὐ τῆς πρώτης μοίρας pro τῆς ἐσχάτης: ubi dicit de Œdipo. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης. Simile apud Herodotum, ὁμιλήσαντα Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ, pro σοφωτάτῳ. oportet enim ταῖς τοιαύταις ἄρσεσι (ut Eustathius loquitur) συνυπακούειν καὶ θέσιν. Alibi verò dicit pro eodem, τῇ ἀποφάσει συνεισάγειν τὸ ἐναντίον. Sed non video cur Atticis potius quàm aliis hoc loquendi genus adscribatur: quod Latinæ etiam linguæ usitatissimum est. ut quum Non ultimus seu Non postremus dicitur pro Primus. Naso, Ille meos quondam non ultimus inter amicos. Maro, Nec tibi cura canum fuerit postrema. Apud eundem, Et gens illa quidem sumptis non tarda pharetris: pro strenua, vel valde strenua. Alibi, Non æquæ Palladis: pro iniquæ. Alibi, Non innoxia verba: pro Noxia, vel Valde noxia. Idémque fit & in verbis. ut apud eundem, Nec mihi displiceat: pro Placeat, vel Valde placeat. Sed crasso errore figura hæc liptote vocata fuit, (qui error & in quibusdam Servii locis extat) quum litotes vocari debeat, ex Græco λιτότης. Quidam vocarunt etiam μείωσιν: quod tamen aliud potius significat. Cæterùm illi Homeri loco adduntur in uno ex meis codicibus hæc verba, καὶ ὁ θεολόγος, Ἔστι δὲ οὐκ ἄδηλον τοῦτο, ὅπῃ τὸ πνεῦμα τετάξεται. Hîc enim οὐκ ἄδηλον censetur itidem sumi (ut certè sumitur) pro δῆλον.

Quod autem ad Thucydidis locum attinet, non satis aptè affertur: quum in eo particula negativa nomini substantivo non jungatur, sicut in exemplis quæ attuli jungitur adjectivis. Neque verò debuit dicere sumi pro ἐλευθερίᾳ, quum hæc vox ab ipsomet autore addatur. (Sed nostra exemplaria habent ἐλευθερώσει, quod longè commodius est: quum καταδούλωσις & ἐλευθέρωσις sint ejusdem omnino formæ verbalia) Locus extat libro tertio, pagina octuagesimasexta, meæ editionis, ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει

τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου τοῖς Ἕλλησι. Atqui extant apud Thucydidem valde apta exempla, quæ potius afferenda erant: exempla inquam ejusdem usus particulæ οὐ cum substantivis, quem in locis allatis habet cum adjectivis. Eustath. postquam ex Epicuro unum attulit exemplum, videlicet οὐ παραγένησις pro ἀποδημία, addit unicum Thucydidis, nimirum διὰ τὴν οὐ περιτείχισιν, pro διὰ τὸ ἀτείχιστον. Sed huic adjici aliqua possunt: ex quibus est οὐκ ἐξουσία, lib. 5, pag. 182, καὶ ἀνακηρυχθέντος Βοιωτῶν δημοσίου κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν ἀγωνίσεως. Nonnullos alioqui apud eundem scriptorem locos esse fateor quibus simplicior expositio sufficere videatur: veluti quum dicit τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσιν, item τὴν τῶν χωρίων οὐκ ἀπόδοσιν. Quibus locis & ille ab Eustathio allatus annumerari posse videtur.

Verùm & cum verbis locum habere hunc particulæ οὐ usum sciendum est: ubi non tam commodè perspici negatio potest, quàm in illis adjectivis quæ in exemplis allatis habentur: veluti in ἀφαυρὸς & ἀλαπαδνός. Tale est Iliad. α, Οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεὺς, Non gavisus est, seu Non lætatus est: pro Contristatus est, Mœrore affectus est: aut etiam Valde contristatus est, Magno mœrore affectus est. Sic Gallicè dicimus, *Il n'en a pas esté joyeux*, pro *Il en a esté bien fasché*. Tale est (in contraria alioqui sententia) οὐκ ἐχολώσατο Ζεὺς, apud eundem poetam, Non succensuit, pro Gavisus est, Gaudio affectus est. Sic certè & apud Thucydidem legimus lib. 5, pag. 184, τὰ δ' οὐ καλῶς εἶχε, pro ἐστασίαζε. Non deerunt verò & in sermone Latino exempla hujus usus particulæ negativæ, siquis ea quærere voluerit.

At verò de altero duarum negationum usu disseram quum ad artic. XLIII pervenero.

In fœminino genere aliquid dicere consuevere, inde inferre neutrum.

ARTIC. seu TMEM. XLI.

SUprà ex uno meorum exemplarium quædam attuli quæ huic loco melius convenissent. Leguntur enim inter articulum XXVII & XXVIII, ista verba, (quæ & ipsa articulum per se efficiunt) ἔθος αὐτοῖς μὴ ἀποδιδόναι τὴν φωνὴν πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Affertúrque hujus rei istud exemplum ex lib. 3 Thucydidis, (pag. 109, meæ editionis, non procul ab initio) Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον, καίπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας. In eo enim conveniunt isti loci, alioqui diversi, quòd in utroque non habetur ratio τῆς φωνῆς, id est vocis, sed τοῦ σημαινομένου, id est, ejus quod ea significatur. Talis certè nominis collectivi usus qualis in ea quam attuli oratione, non Græcis tantùm sed Latinis quoque non infrequens est. Convenítque prorsus illud exemplum cum iis quæ artic. seu tmematio 17 allata fuerunt: ex Homero, ὡς φάσαν ἡ πληθύς: ex Demosthene, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι.

Quod autem ad mutationem illam attinet quæ in loco Thucydidis extat, mutationem inquam generis ex fœminino in neutrum, (quum enim præcessisset, ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, subjunxit, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι: quum orationis contextus suam, ut ita dicam, ἀκολουθίαν servans posceret fœmininum participium λεγομένη, non neutrum λεγόμενον. quod perinde subjunxit acsi neutro νόσημα, non fœminino νόσος, usus fuisset) quod, inquam, ad mutationem illam attinet, quid de ea judicem, declaravi in iis quæ ante has in Corinthum animadversiones præfatus sum. Siquidem & nunc in ea opinione sum ut Thucydideam potius quàm Atticam appellandam censeam.

A rectis in ευς plurales in εις, per ης scribunt.

ARTIC. seu TMEM. XLII.

ADditur & tertium, Πλαταιῆς, in uno ex meis manuscriptis codicibus: quæ vox apud Thucydidem ita scripta legitur, cum alibi, tum pag. 50, & 100, & 103, meæ editionis. Cui similis est Θεσπιῆς apud eundem, pag. 152. Sic ἱππῆς, pag. 161, & pag. 152. Accusativum tamen ἱππέας, non ἱππῆς, apud eum legis in fine p. proximè præcedentis, quæ est 151: necnon p. 285, atque aliis plerisque locis. Jam verò & κληϊστὸν apud eundem extat, quod cum κλῇδα convenit. ut enim κλῇδα est pro κλεῖδα, ita κληϊστὸν pro κλειστόν. At in voce Ποσηΐδαον magis novum hoc scripturæ genus videri queat. Quinetiam de illo κληϊστὸν dubitare quis possit, quod habetur pag. 54, meæ editionis, ne fortè κληστὸν potius scribendum sit: ut pag. 123, κλῄσειν scriptum est, cum η habente ι subscriptum. Cæterùm omittenda hîc non est lectio quæ in uno ex meis exemplaribus habetur: ista videlicet, καὶ τρέπουσι δὲ ἐν πολλοῖς τὸ ι εἰς η. καὶ τὸ ι ἔστιν ὅτε προσγράφουσιν, ἔστι δ' ὅτε οὔ. οἷον, κλεῖδα, κλείδα, κληΐδα· ποσείδεον, ποσειδεῖον, ποσειδήϊον· φοινικοπάρηος, μιλτοπάρηος.

Et οὐ negationem supervacuam sæpe accipiunt.

ARTIC. seu TMEM. XLIII.

LOcus Thucydidis parum aptè in exemplum affertur, si eum ita legamus ut hîc habetur. Sciendum est enim in vulgatis editionibus secus legi, nimirum cum adverbio μᾶλλον

ante ἢ οὐ: hoc modo, (extat autem pag. 93, meæ editionis, in fine) καὶ τῇ ὑςεραίᾳ μετάνοιά τις εὐθὺς ἦν αὐτοῖς καὶ ἀναλογισμὸς, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίυς. Quæ lectio μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίυς etiam in quodam meo codice manuscripto extat. Fateor tamen unam ex his tribus particulis posse videri abundare, & legi debere ἢ οὐ τοὺς αἰτίυς, sine μᾶλλον (quam lectionem ambo mea exemplaria hujus opusculi Corinthi confirmant) vel μᾶλλον ἢ sine οὐ. Sed alius extat apud Thucydidem locus qui illam vulgatarum editionum lectionem comprobat, & credere quod dixi de particula μᾶλλον, vetat. Is est libro 2, pag. 67 οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον ἢ οὐ κήπιον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλύτου πρὸς ταύτην νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι. Eandem enim utriusque loci rationem esse & eandem expositionem poscere constat. Quod tamen non animadvertit scholiastes: quippe qui in illo quidem priore particulam ἢ esse pro ἤπερ, & vacare negationem tradit: at in hoc posteriore ἢ οὐ κήπιον exponit ἀλλὰ κήπιον. Utram verò expositionem sequemur? Mihi quidem certè quin priorem illam sequi debeamus minimè dubium est: quippe quæ adverbio μᾶλλον suum locum relinquat. Quod de posteriore dici non potest. eam enim sequendo, planè otiosum esset adverbium μᾶλλον. Adde quòd nimium audax est talis expositio, ἢ οὐ pro ἀλλά. At Corinthum miror, qui non animadverterit, legendo πόλιν ὅλην διαφθεῖραι ἢ οὐ τοὺς αἰτίυς, absque μᾶλλον, nihilo magis posse dici vacare οὐ, quàm ἢ. Imò verò si alterutrum tollendum esset, minore cum damno tolleretur ἢ quàm οὐ: tantum abest ut vacare dici possit, si ita legatur. Sumpsisse tamen Corinthum ista omnia ex illo Thucydidis scholiaste, collatio verborum unius cum verbis alterius statim docebit. Sed quum scholiastes exponat ἤπερ τοὺς αἰτίους, Corinthus exponit παρὰ τοὺς αἰτίους: si tamen eum ita scripsisse credendum sit, & consultò hìc ab illo enarratore discessisse, cujus alioqui, tanquam doctissimi præceptoris, vestigiis insistere diligenter solet. Est certè & hoc in illa præpositione παρὰ incommodum, quòd non cohæreat oratio, si dicas μᾶλλον παρὰ τοὺς αἰτίυς: ut cohæret quum dicitur μᾶλλον ἤπερ τοὺς αἰτίους.

Et Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον.

Dum Corinthus non contentus iis quæ à suo magistro tradita erant (sunt autem hæc, quæ ille scholiastes in illa Thucydidis verba ἢ οὐ τοὺς αἰτίυς, annotat, ἡ ἐ ἀπόφασις περιττή. ὁ γὰρ ἢ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἤπερ κεῖται. κἂν τῇ συνηθείᾳ δὲ πολλάκις παρελκούσαις ἀποφάσεσι χρώμεθα· Οὐ μὰ τὸν Δία, Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα. ὡς καὶ τὸ, Ἀπαγορεύω σοὶ μὴ ποιεῖν) de suo aliquid addere vult, suam imperitiam aut certè imprudentiam & incogitantiam prodit: quippe qui hunc versum Homeri Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, in exemplum afferat ejus quod dixerat, negationem οὐ sæpe vacare: quum nihil minus quàm istud hoc in loco verum comperiatur. Tollatur enim hinc particula οὐ, sensus erit omnino contrarius: nam significabitur Ne tibi prosit: quum significare velit, Ne tibi non prosit. Est enim hìc non illud μὴ quod eundem quem & οὐ locum obtinet, sed illud quod reddi solet particula Ne, sive Ut ne, aut Ne forté.

Sic & nos consuevimus sæpe negationibus uti.

Corinthi verba sunt, κἂν τῇ συνηθείᾳ πολλάκις ἀποφάσεσι χρώμεθα. Ubi συνήθειαν vocare videtur sermonem vulgò receptum, seu vulgarem. Talem enim hujus vocabuli usum apud plerosque ex recentioribus observasse mihi videor. Sonabunt igitur illa verba, *In vulgari etiam sermone sæpe negationibus utimur.* Sed quorsum hoc? quis ignorat negationes seu negativas particulas in vulgari quoque sermone locum habere? Addendum igitur ex illo scholiaste παρελκούσαις, id est supervacaneis, seu quæ vacant, aut abundant. Quod autem attinet ad exemplum quod subjungit, sciendum est in eo duas negationes haberi, quòd verbo ἀπαγορεύω una inclusa sit. Idémque de aliis plerisque verbis hujusmodi dicendum est, quibus itidem subjungitur illa negativa particula, quum tamen nihil ea opus sit. Ac ne illius quidem verbi ἀπαγορεύω ita usurpati exemplum ἐκ τῆς συνηθείας petere debuit, quum ex classicis scriptoribus afferri posset. Æschines, ἕτερος δὲ ἀπαγορεύει νόμος ἀρχὴν ὑπεύθυνον μὴ σεφανοῦν. Idem, τούτους ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος, τούτους ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν. Sunt etiam alia pleraque verba quæ in hoc numero censeri debent, quibus subjungitur negativa particula, ut κωλύω. Demosth. κωλύσαι τοὺς ὀνηλάτας μὴ ἐξάγειν τὴν ὕλην ἐκ τῆς ἐσχατιᾶς. Itidémque verbale κώλυμα invenitur hunc usum habens. ut κώλυμα τοῦ μὴ γίνεσθαι, apud Thucydidem, si bene memini. His autem duobus ἀπαγορεύω & κωλύω, addi potest ἀπιςῶ ex eodem scriptore: sed & ἀρνοῦμαι aliáque ex aliis adjungi possunt.

Geminationis autem ipsarum particularum quæ negant, exempla non attulit, quæ tamen non minus in promptu sunt. Hesiod. in Erg. οὐκ ἀργύρῳ οὐδὲν ὁμοῖον. Sic apud Demosth. καὶ οὐ περιόψομαι παθούσας οὐδὲν ἀνάξιον οὔθ' ἡμῶν, οὔτε τοῦ πατρός. ubi quemadmodum οὐδὲν ἀνάξιον ponitur pro ἀνάξιόν τι, præcedente particula οὐ, sic τοιοῦτον οὐδὲν pro τοιοῦτόν τι habes in isto ejusdem loco, præcedente particula οὐδέ: eadem illa in Midiam oratione, νῦν δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸν δῆμον ἐτίμησεν ἄν, οὐδ' ἐνεανιεύσατο τοιοῦτον οὐδέν. Ab eodem post οὐ μὰ Δία additur οὐ, sive οὐχί, quod idem valet: eadem oratione

in Midiam, ὡς εἴπερ ἀληθῶς ἐπεπόνθειν ταῦτα ἃ λέγω, δίκας ἰδίας μοὶ προσῆκεν αὐτῷ λαχεῖν, οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνειν αὐτόν. Sed istius usus particulæ negativæ, itidémque ejus qui in proximè præcedente exemplo habetur, passim obvia sunt exempla: at non item hujus, qui extat apud Aristophanem, in Pluto, Ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν δ' ἀσπίδα Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη; Quemadmodum verò hic usus geminationis particulæ οὐ minus aliis frequens, sic particulæ οὐδὲ apud Synesium quædam geminatio extat quæ rara est: διδοὺς μὲν οὐδὲν, (οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὅμοιος ἦν ἔχοντι) δείξας δέ. Idem in libro De insomniis, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἀπαθῶς διακείμεθα περὶ τὰ θεάματα. Sic autem hanc particulam iterans Synesius Homerum imitari videtur: apud quem legimus Iliados μ, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν. Ubi annotat Eustath. duplicis negationis eam vim esse ut indicet τὴν τελείαν ἀποτροπὴν τοῦ χρῆναι τὸν δημότην ἀντιλέγειν τῷ κρατοῦντι. Utitur verò & aliquot aliis locis hac particula οὐδὲ ita geminata: ex quibus est hic, Iliad. ε, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν. Ubi idem scholiastes affert alium ejusdem poetæ locum, nimirum istum, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, &c. additque, cum his in locis tum in aliis ejusmodi, supervacaneam esse unam ex istis negationibus: sed tamen unam esse τοῦ ῥηματικοῦ πράγματος, (id est, ut opinor, rei quæ exprimitur verbo quod adjunctum est) alteram, personæ. ut dicat, inquit, ὅτι οὐδὲ ὑπεξέφυγεν ἄν, οὐδὲ αὐτός. Additque, hanc illarum geminationem declarare τὴν παντελῆ ἄρνησιν τοῦ πράγματος.

Hoc quoque addendum est iis quæ dicta sunt, non duas negationes duntaxat, sed tres interdum pro una poni. Siquidem post verba illa, ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι, atque alia hujusmodi, quorum unumquodque inclusam negationem habere dixi, interdum duæ negativæ particulæ adduntur, μὴ οὐ, sive μὴ οὐχί. Luc. νῦν μὲν ὦ 'Αλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Hic enim ἔξαρνον γίνεσθαι locum verbi ἀρνεῖσθαι obtinet. Itidémque ἐξομόσασθαι, cui eodem modo hæ duæ particulæ negativæ subjunguntur, non est aliud quàm ἀρνεῖσθαι, sed addito etiam jurejurando: apud Demosthenem, καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο Εὐβουλίδης μὴ οὐκ εἰδέναι. Sic etiam post ἀντιλέγειν seu ἀντειπεῖν. ut apud eundem scriptorem, in Timocratem, καὶ οὐδεὶς πώποτε μὴ οὐ καλῶς ἔχειν ἀντεῖπεν αὐτούς. Et apud Xenophontem in Symposio, ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ,τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Neque enim dubium est quin his verbis negandi vis itidem includatur. Observandum est autem τὸ in illo Xenophontis loco ante μὴ, quod & alibi itidem illi præfixum reperitur. Cæterùm in hac negationum geminatione lingua Latina planè à Græca dissidet: contrà verò Gallicæ cum Græca in hac re, ut & in aliis plurimis, optimè convenit.

Neque verò hoc prætermittendum est, antequàm de particulis negativis dicendi finem faciam, etiam atque etiam videndum esse ne in harum usu fallamur. Interdum enim geminatæ non majorem negationem sed potius affirmationem efficiunt. Verùm quoniam iis in locis in quibus hoc contingit, non ad idem verbum ambæ sed ad diversa feruntur, (nisi fortè una ad verbum, altera ad participium feratur) aut geminatio non est, aut certè aliud geminationis genus quàm in præcedentibus exemplis esse dicendum est. Talis est hic locus apud Xenoph. Pæd. lib. 2, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἐπιθήσεται. Sic apud Aristoph. κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε μου τὰ χρήματα. Talis est & hic locus, καὶ τοῖς μὲν οὐκ ἔστιν ὅτου μὴ τῶν καλῶν μέτεστι. Inveniuntur autem & unicum verbum habentes hæ negationes: ut in isto Demosthenis loco, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον, ὡς οὐδὲν ὅ,τι οὐ ποιήσει, &c. sed hîc minimè dubium est quin subaudiri debeat atque adeo subaudiendum relinquatur verbum ἐστὶ cum οὐδέν.

Etiam πρὸς abundare his solet: ut Thucydides, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν 'Αθηναίων ἐγένετο.

ARTIC. seu TMEM. XLIIII.

NOn credo quod hîc dicit Corinthus, nec credendum esse puto, nimirum præpositionem πρὸς Atticis supervacaneam esse solere. Nam de loco quem affert, (qui nondum à me inventus fuit) judicare posse mihi videor ex alio ejusdem scriptoris loco, qui illi, ni fallor, planè est similis: id est, ubi πρὸς eundem quem & illic usum habet. Legitur autem lib. 8, pag. 274, meæ editionis, ἐδόκουν ὅμως τοῖς Πελοποννησίοις αἱ πρῶται ξυνθῆκαι, αἱ πρὸς Χαλκιδέα γενόμεναι, ἐνδεεῖς εἶναι, καὶ οὐ πρὸς σφῶν μᾶλλον. Quis in Græcorum scriptorum lectione non inexercitatus particulam πρὸς hîc abundare, ac non potius πρὸς σφῶν sonare In suum commodum, dicat? Subauditur autem εἶναι post πρὸς σφῶν: qui infinitivus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repeti debet. Possumus porro variis loquendi generibus interpretari istud, τοῦτο πρὸς ἐμοῦ ἐστι: variis, inquam, sed eundem sensum habentibus. Cujusmodi sunt ista, Hoc in meum commodum est, Hoc à me est, Hoc à me facit, vel pro me, Hoc à meis stat partibus, Hoc mihi favet. Quòd si quis illo exemplo contentus non sit, afferam & aliud, ex eodem autore sumptum, nimirum ex lib. 4, p. 151, πιστεύσαντας δὲ τῷ θεῷ, πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι. Interdum verò πρὸς cum genitivo alium usum habet. nam τοῦτο πρὸς ἐμοῦ ἐστι sonat, Hoc mihi convenit, Hoc me decet, Hoc me dignum est, Hoc officii mei est. cujus etiam usus exempla in meo Græcæ linguæ Thesauro afferre me memini. At

πρὸς vacantis cum genitivo, sequente verbo ἐςὶ, vel γίνεται, nullum usquam extare exemplum existimo.

Et Aphthonius, τοιαῦται γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτώμεναι, *pro* βίαν ἔχουσι.

Ita quidem legitur apud Aphthonium hic locus, ἐν τῇ κατασκευῇ ὅτι εἰκότα τὰ κατὰ Δάφνην. Sed ego præpositionem πρὸς Aphthonii esse nequaquam crediderim, nisi inter hanc & accusativum βίαν aliquid interjecisse dicatur. Eccui enim credibile esse queat illum πρὸς βίαν ἔχουσι pro βίαν ἔχουσι usurpare voluisse? Accipere autem πρὸς βίαν, pro Per vim, seu Invitè, (ut apud veteres interdum sumitur) locus minimè patitur.

Supervacua & καὶ conjunctio apud eos.

ARTIC. seu TMEM. XLV.

VAcare apud Atticos sæpenumero conjunctionem καὶ fateor, sed commodum hujus usus exemplum hîc à Corintho afferri nego. Extat id lib. 3, pag. 103, οἱ δὲ, πολλῷ θορύβῳ, καὶ πεφοβημένοι τά τ' ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν ἐπίπλουν, παρεσκευάζοντό τε ἅμα ἑξήκοντα ναῦς, καὶ τὰς ἀεὶ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους. Quis non videt tantum abesse ut particula καὶ vel prior vel posterior vacare dici queat, ut alterutra sublata orationis structura stare non possit? Additur autem in uno ex meis exemplaribus aliud ex ejusdem Thucydidis libro sexto sumptum exemplum: οἵτινες αὐτερέται κομισθέντες καὶ ὁπλιτεύουσιν εὐθύς. Sed quanvis paulo aptius hoc exemplum sit quàm proximè præcedens, illius usus particulæ καὶ, de quo nunc agit: non tamen tale est quod ad eum probandum satis esse queat, quum ibi illa particula accipi pro Etiam possit. Mirum est verò Corinthum nostrum tam pauperem exemplorum in tanta eorum copia fuisse. Quam copiam ne frustrà jactare videar, ex ejus penu hîc depromenda exempla censui. Incipiam autem ab eo ipso autore ex quo allata à Corintho exempla rejicienda censui, (sed illud præsertim cui priorem locum dedit) & in eorum locum alia non totidem sed multo plura substituam. Ex quibus tamen prima erunt illa quæ ipsius etiam scholiastæ testimonio nituntur. Legimus igitur lib. 8, pag. 267, meæ editionis, in principio, ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ διεκόμισαν εὐθὺς μίαν καὶ εἴκοσι ναῦς. Est hîc περιττὸς ὁ καὶ, inquit ille. Lib. 4, item, pag. 123, circa finem, ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς ταῦτα, καὶ διεβίβαζον ἐς τὴν νῆσον τοὺς ὁπλίτας, ἀποκληρώσαντες ἀπὸ πάντων τῶν λόχων. καὶ διέβησαν μὲν καὶ ἄλλοι πρότερον κατὰ διαδοχὴν, οἱ δὲ τελευταῖοι καὶ ἐγκαταλειφθέντες, εἴκοσι καὶ τετρακόσιοι ἦσαν, καὶ εἵλωτες οἱ περὶ αὐτούς. Hîc quoque scholiastes vult particulam καὶ præfixam participio ἐγκαταλειφθέντες esse otiosam. Sed non minus rectè, ac fortasse rectius id de illa pronuntiasset quæ præcedit verbum διεβίβαζον. Vacat hæc particula (si eidem scholiastæ fidem adhibendam censemus) & in isto loco lib. 7, pag. 259, μετὰ δὲ τοῦτο ἐπειδὴ ἐδόκει τῷ Νικίᾳ καὶ τῷ Δημοσθένει ἱκανῶς παρασκευάσασθαι, καὶ ἡ ἀνάςασις ἤδη τοῦ ςρατεύματος τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ναυμαχίας ἐγίγνετο. Facit autem pro me quod hîc ille dicit. talis enim est locus in exemplo proximè allato, quem dicebam habere καὶ supervacaneum, qualis hic in quo ipse vacare censet. Ut enim illic habetur, ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς ταῦτα, καὶ διεβίβαζον: ita hîc, ἐπειδὴ ἐδόκει, &c. καὶ ἡ ἀνάςασις ἤδη ἐγίγνετο. Sed & ille locus quem ex pag. 267, attuli, ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ διεκόμισαν, meam itidem sententiam confirmat: quum idem quod & in aliis duobus verbum præcedat. Libro tertio item, pag. 106, in fine, αἱ δὲ τεσσαράκοντα νῆες τῶν Πελοποννησίων, αἱ Λεσβίοις βοηθοὶ ἐλθοῦσαι, ὡς τότε φεύγουσαι διὰ τοῦ πελάγους, ἔκ τε τῶν Ἀθηνῶν ἐπιδιωχθεῖσαι καὶ πρὸς τῇ Κρήτῃ χειμασθεῖσαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν, καταλαμβάνουσιν ἐν τῇ Κυλήνῃ, &c. censet particulam καὶ subjunctam participio χειμασθεῖσαι esse supervacaneam. Quoniam verò nonnulli sunt loci in quibus ipse ab eo de hujus particulæ usu dissentio, eos superioribus adjungam, ut lectori perpendendos proponam. Legimus igitur & libro 4, pag. 127, οἷς δὲ πλεῖσται μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοι εἰσὶ καὶ ἀπιςότατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις. hîc quoque abundare particulam καὶ existimat: quod mihi non videtur. Quinetiam in hoc loco lib. 5, pag. 168, circa finem, οἱ δὲ αὐτοῦ συςραφέντες ὁπλῖται ἐπὶ τὸν λόφον, τόν τε Κλεαρίδαν ἠμύνοντο καὶ δὶς ἢ τρὶς προσβαλόντα, καὶ οὐ πρότερον ἐνέδοσαν πρὶν ἥ τε Μυρκινία καὶ ἡ Χαλκιδικὴ ἵππος καὶ οἱ πελτασαὶ περιςάντες καὶ ἐσακοντίζοντες αὐτοὺς ἔτρεψαν. hîc quoque, si scholiastæ credendum est, habemus particulam καὶ supervacaneam, nimirum eam quæ proximè sequitur participium προσβαλόντα. Sed ego fidem illi ab omnibus derogandam esse dico, quum particula καὶ quam hîc habemus, ea sit quæ fertur ad τε: hoc modo, τόν τε Κλεαρίδαν ἠμύνοντο, καὶ οὐ πρότερον ἐνέδοσαν. Idem scholiastes in quendam libri 4 locum, de hac conjunctione scribit, eam non esse περιττὴν, (id est supervacaneam) sed contrà ἀναγκαίως κεῖσθαι. Quod quum dicit, facit ut suspicer fuisse qui eam illic quoque otiosam esse existimarent. Non dubito certè quin sicut ipse, (ut vel ex iis quæ attuli exemplis patet) ita & alii plerique in multis locis eam vacare judicaverint ubi contrà omnino necessaria esset. Cæterùm locus in quem ille hoc annotat, extat pag. 128: quem ibi considerandum tibi relinquo.

Ad me quidem quod attinet, illi assentior de eo quod scribit particulam eam minimè esse supervacaneam : sed de usu quem illi tribuit, planè ab illo dissentio.

Verùm hujus pleonasmi particulæ καὶ aptiora etiam illis exempla, sed à scholiaste fortasse non animadversa, extare sciendum est. multos enim locos apud illum ipsum scriptorem observasse me recordor, in quibus πλεονάζει hæc copula, ubi tamen scholiastes πλεονασμοῦ non admonet : quum alioqui diligenter in iis quos attuli, id faciat. Sed quoniam multiplex est hic πλεονασμὸς, id est, multæ sunt ejus formæ, de unaquaque sigillatim agam, exempla non ex illo tantùm scriptore sed ex aliis quoque depromens: & ita quidem ut morem in Thesauro meo observatum retinens, ab Homero initium sumam. Legimus igitur apud eum Iliad. α, Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Hìc καὶ ante γῆρας supervacaneum esse censetur. Sic & in isto versu, Iliad. β, Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. (Sed non ita certus est tamen hic pleonasmus ut in præcedente loco. potest enim jungi καὶ cum ἔδωκεν, potest et cum τόξον. si dicas, ᾧ καὶ ἔδωκε τόξον, tunc meritò vacare copula judicabitur : sin dicas, ᾧ ἔδωκε καὶ τόξον, non item. Intelligetur enim, Arcum quoque, præter alia.) Est verò & quidam pleonasmus illi peculiaris, vel potius illi cum solis poetis communis: quum videlicet ad particulam ἠδὲ adjungit καί. ut Il. α, Χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. Libro autem qui proximè hunc sequitur non nomina sed verba copulantur his particulis, et quidem interjecto adverbio ἔτι : ubi canit, Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. Taceo de καὶ habente præfixam voculam τε, quæ itidem copulativa est : veluti quum dicitur, γυνὴ καλή τε καὶ σώφρων, pro γυνὴ καλὴ καὶ σώφρων. hujus enim usus exempla passim apud utrosque scriptores sunt obvia. Atque his ferè modis apud poetas hæc particula πλεονάζει.

At in soluta oratione plures quàm in carmine sunt hujus πλεονασμοῦ modi, ut exemplis docebo. (iis tantùm omissis, utpote nimis vulgaribus, in quibus ita geminatur hæc particula. ut in hoc Xenoph. loco, φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων. hìc enim abundare priorem particulam, satis notum est) Sed ex Thucydide quum jam allata fuerint aliquot, nullum quod ejusdem generis sit ex eodem afferam. Tantùm lectorem monebo ut caveat ne idem ipsi quod & illius scriptoris scholiastæ accidat, nimirum ne hanc particulam in iis etiam locis πλεονάζειν censeat ubi contrà omnino necessaria est, aut saltem usum aliquem habet. Sunt enim et aliqui ejus loci ubi quum vacare videri possit, ego potius καινοπρεπῶς trajectam esse censuerim. cujusmodi est hic, initio libri 8, ὡς ἦν τις καὶ μὴ παρακαλῇ σφᾶς, οὐκ ἀποστατέον ἔτι τοῦ πολέμου εἴη, ἀλλ' ἐθελοντὶ ἰτέον ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. Hic enim nequaquam vacare voculam καὶ, sed potius ex sua sede in alienam migrasse dixerim. esse enim ἦν τις καὶ μὴ παρακαλῇ, pro ἦν καί τις μὴ παρακαλῇ. Hoc est de quo lectorem monere operæpretium esse existimavi : præsertim quum doctissimum virum Budæum in simili Synesii loco id minimè animadvertisse cognoverim. Ita enim Synesius, καὶ γὰρ εἴ τι καὶ λέγοιεν ἀληθὲς, ἀλλὰ τοιοῦτοι ἦσαν οἷοι τὰ πλείω ψεύδεσθαι. Hìc enim abundare particulam illam existimavit ante λέγοιεν, quum potius ad particulam εἰ pertineat : pro καὶ γὰρ εἰ καί τι λέγοιεν ἀληθές. ut εἰ καὶ sit Etiamsi. Nunc ad aliorum exempla venio, id est ad eos illorum locos in quibus similis pleonasmus iis qui ex ipso Thucydide allati fuerunt, conspicitur. Plato Polit. lib. 1, καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι. διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν. Hìc καὶ ante ἑωράκειν esse supervacaneum, nemo, ut opinor, negare vel velit, vel possit. Huic autem exemplo ex Platone sumpto, subjungam aliud ex ejus condiscipulo Xenophonte depromptum : Pæd. lib. 7, ἔμοιγε μέντοι ἄξουσι τὰ χρήματα οἵπερ καὶ ἔχειν αὐτὰ ἄξιοι εἰσίν· ὥσθ' ἦν τι καὶ κλέψωσι, τὰ ἑαυτῶν κλέψονται. hìc itidem ante κλέψωσι vacare particulam καὶ, nemo, ut opinor, inficiabitur. Sic apud Isocratem in Panathenaico legimus, ἅπερ αὐτοῖς καὶ συνέβαινεν, abundante vocula καὶ, pro ἅπερ αὐτοῖς συνέβαινεν. Sed ut judicium de hoc quoque pleonasmo ferri possit, totum locum proferam, (præsertim quum ibi & particulæ δὲ pleonasmum, observatu non minus dignum, habeamus) νομίζοντες τοὺς ἐπὶ τοῦ βήματος βουλευομένους, καὶ δυναμένους τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν, τούτους δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενομένους, ἐν πᾶσι τοῖς τόποις καὶ περὶ ἁπάσας τὰς πράξεις τὴν αὐτὴν γνώμην ἕξειν. ἅπερ αὐτοῖς καὶ συνέβαινεν. Sed alia sunt pleonasmorum genera (pleonasmorum inquam particulæ καὶ) multo his usitatiora. Sæpe enim post vocem τις, sive τι, abundat hæc vocula. ut apud Thucyd. lib. 4, pag. 148, ἅμα δέ τι καὶ εἰρήκεσαν τοιοῦτον. Ibidem, καὶ γάρ τι καὶ Ἀῤῥιβαῖος ἐπεκηρυκεύετο. ubi particula καὶ præfixa nomini Ἀῤῥιβαῖος, potius tamen ad verbum ἐπεκηρυκεύετο fertur: sicut paulo pòst dicit καὶ εἰρήκεσαν. Sic post τινὰ, præcedentibus illis particulis καὶ γὰρ, habes otiosam illam copulam, lib. 6, pag. 232, καὶ γάρ τινα καὶ ὑποψίαν ὑπὸ τῶν παρόντων κακῶν ἐς ἀλλήλους εἶχον. Verùm & præcedente duntaxat eadem vocula, sine γὰρ, talis pleonasmi apud hunc scriptorem exempla extant non pauca. ut lib. 2, καί τις καὶ ἄνεμος αὐτοὺς λέγεται κωλῦσαι. Sic lib. 8, pag. 287, καί τις καὶ ναυμαχία βραχεῖα γίγνεται πρὸ τοῦ Βυζαντίου. Idem alibi, ἔτυχον δὲ δύο φυλαὶ ἐν ταῖς Μυλαῖς τῶν Μεσσηνίων φρουροῦσαι, καί τινα καὶ ἐνέδραν πεποιημέναι. Hoc autem pleonasmo alios quoque posteriores Thucydide scriptores delectatos fuisse videmus. Demosthenes, De malè obita legatione, κελεύσαν-

τος δ' ἐκείνου λέγειν, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον, ὡς, &c. In eadem oratione, non multo pòst, ὡς δὲ προήει τὸ πρᾶγμα καὶ διεθερμαίνοντο, κατακλίνεσθαι καί τι καὶ ᾄδειν ἐκέλευον. Paus. in Laconicis, καὶ οὐ παρίει σείων ὁ Θεός. καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες. Apud Athenæum autem post εἴ τινα diversæ aliquantum formæ pleonasmus habetur: hoc in loco, ex Phylarcho, Πτολεμαῖον φησὶ τὸν δεύτερον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα, πάντων σεμνότατον γενόμενον τῶν δυναστῶν, καὶ παιδείας, εἴ τινα καὶ ἄλλον, καὶ αὐτὸν ἐπιμεληθέντα, &c. Nec solùm post τὶς vel τὶ, sed etiam post ὅ,τι invenitur particulæ καὶ pleonasmus. Synesius, ἵν' εἰδῶμεν ὅ,τι καὶ λέγει. Greg. ἢ οὐκ οἶδ' ὅ,τι καὶ εἰπεῖν εὐπρεπὲς χρή. Idem, ὅς γ' ἂν πλεῖον ἐν ἑαυτῷ συναγάγῃ τὸ τῆς ἀληθείας ἴνδαλμα, ἢ ἀποσκίασμα, ἢ ὅ,τι καὶ ὀνομάζομεν. Jam verò & cum τίς vel τί interrogativo spectatur plerisque locis hic pleonasmus. Luc. τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις; Idem, τί γὰρ καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; Aristoph. τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν; Nec rarò sequente χρὴ cum infinitivo. ut apud Gregorium, περὶ δὲ τῶν ἄλλων τί χρὴ καὶ λέγειν; Idem, ὅτι μὲν φανερῶς οὗτος ὁ λόγος ἐκβάλλει τὸν υἱὸν της θεότητος, τί χρὴ καὶ λέγειν; Sic apud Xenoph. cum infinitivo καλέσαι, & verbo χρὴ in fine orationis posito: Hell. l. 2, ὅστις δὲ μηδετέροις ἀρέσκει, τίποτε καὶ καλέσαι χρή; Sed & cum ὁποῖος interrogativè itidem posito invenitur hic pleonasmus, apud Platonem in Minoe, ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον; Cæterùm quum de iis quoque pleonasmis disseruerim qui post τὶ vel ὅ,τι, aut etiam post τί interrogativum inveniuntur, proximum est ut de eo disseram qui fit geminatione hujus particulæ, quum videlicet ita geminatur ut posterior aut prior supervacanea sit, non tamen interjecta vocula τὶς, vel τὶ, ut in præcedentibus exemplis. Thucydides lib. 6, pag. 202, ἐπειδὴ ἄνευ Ἀθηναίων καὶ ξυνῆψαν πρὸς Σελινουντίους τὸν πρῶτον πόλεμον, μετὰ σφῶν αὐτῶν καὶ καταλύεσθαι.

Ultimum autem genus pleonasmi particulæ καὶ (ita vocare mihi liceat id cui ultimum locum destinavi) multum à cæteris differt, atque adeo tale est ut prima fronte non appareat. Neque verò quisquam adhuc (quod sciam) ei orationi cujus exemplum afferam, pleonasmum inesse tradidit, sed nec animadvertit fortasse. Thucyd. lib. 3, pag 109, καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν καὶ ἀεὶ ἐσόμενα, &c. Hîc quoque (si mihi creditur) vocula καὶ inter πολλὰ & χαλεπὰ πλεονάζειν dicenda est. Ratio autem qua nitor, hæc est, quòd sublata illa oratio & integra sit & eandem sententiam efficiat. Quid enim obstet quominus πολλὰ χαλεπὰ eodem sensu dicamus? Non sine exemplo quidem certè loquemur, sive πολλὰ χαλεπὰ, sive πολλὰ δυσχερῆ dicamus, absque illa particula. At scholiastes hunc pleonasmum non animadvertens, cum πολλὰ vel potius cum utroque adjectivo substantivum κακὰ subaudire nos jubet. Nam post πολλὰ addit κακὰ δηλονότι. Sed siquis hanc ejus expositionem tueri velit, is mihi pro eo respondeat, quum dicetur πολλὰ καὶ καλὰ πράττειν, quódnam substantivum subaudiendum erit. Respondebit fortassis, ἔργα. Quid? quum dicetur, πολλὰ καὶ καλὰ λέγειν, quid nos subaudire oportebit? an ῥήματα? Pulchra scilicet hæc subauditio fuerit; & veterum scriptorum exemplis cônfirmari poterit. Denique nihil video quod me de hac mea sententia deducere possit, in quam tamen ut alios pertraham, minimè laboro: sed suum cuique judicium liberum relinquo. Est porro & aliud loquendi genus, ubi an constituere pleonasmum oporteat, nondum mihi satis perspectum atque exploratum est. Dubito enim an quum passim dicunt Græci πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, sive πολλὰ κἀγαθὰ, copula καὶ abundare existimanda sit. Hinc nanque considero, usitatum etiam esse πολλὰ ἀγαθὰ sine illa copulativa particula: illinc verò scrupulum mihi movet adjectivi in substantivum mutatio. Quum enim dicitur πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, non dubium est quin ἀγαθὰ adjectivum sit, at in πολλὰ ἀγαθὰ, nemo contrà non dixerit (ut opinor) pro substantivo habendum esse ἀγαθά. Potius tamen, propter præcedentia exempla, eò mea inclinat sententia, ut pleonasmus & hîc constituatur: quoniam nihil prohiberet (opinor) quin ut πολλὰ χαλεπὰ & πολλὰ καλὰ interdum dicitur, usurpando duo adjectiva sine copula, ita etiam πολλὰ ἀγαθὰ diceretur, ut ambo adjectiva essent, si deesset substantivi ἀγαθὰ commoditas. Sed quoniam usitatissimum est hoc substantivum, quum πολλὰ cum ἀγαθὰ audimus, substantivum cum adjectivo, (secus ac in πολλὰ καλὰ & πολλὰ χαλεπὰ) quum πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, duo adjectiva audire nobis videmur. Quum autem aliud quod de hac quæstione dicam, non habeam, exempla utriusque loquendi generis addere contentus ero. Demosthenes in Midiam, ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅτι πολλοὶ πολλὰ κἀγαθὰ ὑμᾶς εἰσιν εἰργασμένοι. Alexis comicus apud Athenæum lib. 13, circa finem, Πόλλ' ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοὶ Δημητρίῳ, Καὶ τοῖς νομοθέταις, διότι &c.

Atticorum est & possessiva accipere pro primitivis: ut παρθενικὴ pro ἡ παρθένος.

ARTIC. seu THEM. XLVI.

QUorum obsecro Atticorum hoc est, παρθενικὴ pro παρθένος usurpare? Atticorum certè, qui non solùm Athenis sed in toto Attico agro exibilitati explosíque fuissent. Sed ita solet Corinthus, quodlibet sermonis genus à linguæ communis consuetudine remotum, quod apud Homerum observavit, etiamsi nullum ejus exemplum aliunde suppetat, linguæ Atticæ

adscribere. Nos autem, nisi plus sapere quàm veteres grammatici velimus, de hoc παρθενικῇ aliud dicere non possumus quàm esse nomen possessivum, id est possessivi formam habens, pro primitivo positum: (κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπου, ut illi loquuntur) ac solis poetis hunc usum esse concessum. Hesiodus in Erg. Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς. Hom. Odyss. λ, Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι. Invenitur etiam παρθενικὴ adjunctum habens nomen κόρη: ut in hoc versu, (qui sumptus est ex quodam Euripideo epigrammate, quod apud Athenæum extat, lib. 2) Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους. Eodem autem modo dicitur ὀρφανικὸς pro ὀρφανὸς, quo παρθενικὴ pro παρθένος. Hom. Il. ζ, Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα.

Et ipsa primitiva pro possessivis.

Quod in priore hujus articuli parte tradit Corinthus, planè falsum mihi videri declaravi: hoc autem ex parte duntaxat falsum esse dico. Si enim generalem hunc usum esse velimus, ita ut quævis primitiva pro quibusvis possessivis usurpari dicamus, falsum hoc comperietur: sin in nonnullis duntaxat nominibus hunc usum constituamus, verum. In eo certè ipso exemplo quod affert Corinthus, falsum id esse constat. Neque enim credibile est quenquam ex Atticis scriptoribus sibi fuisse permissurum quod & in carmine durum censetur: nimirum γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον. Adeo quidem durum, ut quidam secus Homerum intellexisse putaverint quàm γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον. Locus extat Iliad. ω, Ἕκτωρ μὲν, θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Ubi Eustath. (qui non θήσατο sed θήλατο legisse videtur: quanvis scriptura illa non hæc in utroque meorum exemplarium habeatur) sibi non persuadentes poetam γυναῖκα pro γυναικεῖον dixisse, duas alias expositiones attulisse. nimirum γυναῖκα μαζὸν pro γυναικὸς μαζὸν, vel γυναῖκα μαζὸν pro γυναῖκα κατὰ τὸν μαζόν. Quarum expositionum si eligenda mihi altera esset, posteriorem priori longè anteferrem. Sed quocunque modo se res habeat, hinc saltem valdè hunc primitivi γυναῖκα pro possessivo γυναικεῖον usum nonnullis displicuisse cognoscimus, ac valde durum in carmine etiam existimatum fuisse: tantùm abest ut in soluta oratione, & quidem Attica, admitti illum potuisse credendum sit. Quibus igitur primitivis vice possessivorum usi sunt Attici? Ex eorum numero sunt, Ἑλλὰς διάλεκτος seu γλῶττα, aut φωνὴ, pro Ἑλληνική: itidémque Ἕλλην στρατὸς pro Ἑλληνικός. & δοῦλον γένος pro δουλικόν. Quum autem hic πρωτοτύπων seu κυριωτέρων aut ἁπλῶν vocabulorum usus vice κτητικῶν, Doribus cum Atticis communis esse tradatur, dicendum (meo quidem judicio) fuerit, ea quæ duriora nostris auribus sunt, Dorum: at quæ molliora, Atticorum esse. Quæ tamen Eustath. confundens, hæc scribit, Ἀττικοὶ γὰρ καὶ Δωριεῖς τοῖς κυριωτέροις χρῶνται ἀντὶ κτητικῶν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί· οἷον Ἕλληνα στρατὸν, τὸν Ἑλληνικόν· ἄνθρωπον ἦθος, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπινον· Ἑλλάδα διάλεκτον· δοῦλον γένος· Σκύθην οἶμον. Quod postremum ex Æschylo sumptum est, initio Promethei vincti, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. At verò illud ἄνθρωπον ἦθος pro ἀνθρώπινον, ex quocunque allatum sit, haud minus durum quàm γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον, videri queat. Plerunque autem hic primitivi seu simplicis pro possessivo usus spectatur in nominibus quæ ἐθνικὰ vocantur: ut Γαλάτης ῥόος in Dionysii Alexandrini poematio, pro Γαλατικὸς, pag. 20, editionis patris mei: & Λοκρὸς ζέφυρος pro Λοκρικὸς, pag. 15. Cujus generis sunt & illa, Σκύθην οἶμον, Ἕλλην στρατὸς, Ἑλλὰς γλῶττα. Talia autem loco possessivorum usurpata, quoniam minus dura esse videntur quàm reliqua, eorum potius usum Attici, veteres præsertim, sibi permiserunt, ac nominatim illorum, Ἕλλην pro Ἑλληνικὸς, & Ἑλλὰς pro Ἑλληνική. Cæterùm quod ad poeticum horum primitivorum usum attinet, etiamsi illud quod dixi non admittatur, nimirum quæ duriora nostris auribus videri possunt, Dorum: quæ molliora, Atticorum esse: at fatendum hoc fuerit, poetas suam licentiam usurpantes, quod in certis quibusdam nominibus duntaxat alii scriptores sibi concesserint, in multo pluribus (ne dicam in omnibus) posse sibi permittere.

Accusativos etiam accipere pro genitivis. ut Hesiodus, ὅν τε διὰ, *pro* δι' οὗ.

ARTIC. seu TMEM. XLVII.

NOn debuit ita loqui Corinthus. non enim, si δι' ὃν dicunt Græci pro δι' οὗ, accusativum tribuentes huic præpositioni ubi alii genitivum tribuunt, ideo dicere debuit accusativos pro genitivis ab Atticis scriptoribus accipi, perinde acsi hic usus locum ubique sine ullo discrimine haberet. Equidem, si hoc credidit, (quod vereor, quum magnam ejus ignorantiam quæ in aliis locis cernitur, mecum reputo) multum falsus est: si verò non credidit, valde inconsideratè loquutus est.

In hoc præterea reprehendi meritò potest, quòd de Atticismo loquens, ex Hesiodo (ut alibi ex Homero) exemplum petit. Sed hîc præsertim sumptum ex carmine exemplum afferre non debuit, quòd poetæ multo frequentius hac præpositione διὰ cum illo ipso casu (nimirum accusativo) in alia quadam significatione utantur, quæ nullum in soluta oratione locum habet. Quoniam autem horum omnium exempla tibi abundè suppeditare Thesaurus meus potest, ad eum te remitto.

Consueverunt præterea augmentis & alia augmenta superinducere.

ARTIC. seu TMEM. XLVIII.

VErum quidem est quod de Atticis hîc tradit, nimirum eos non contentos incrementis verborum quæ lingua communis eis tribuit, alia eis addere: sed multa huc pertinentia omittit, et caput hoc quod alioqui unum ex præcipuis est, planè imperfectum relinquit. Præsertim verò istud prætermittere nequaquam debuit, Atticos literam ε pro incremento præfigere plerisque verbis quorum nonnulla thema habent à diphthongo οι, quædam ab ο, quædam ab ω, nonnulla ab α incipiens. à themate in ο, ut ἑώρων, & ἑώρακα: à themate in οι, ut ἀνέῳγα: à themate in ω, ut ἐώνημαι, & ἔωσα: à themate in α, ut ἑήνδανον. Est Atticum (inquit Eustath.) verbum ἐῳνοχόει, sicut ἑώρακε, & ἐωνημένος. Idem alibi tradit τοὺς ἀττικίζοντας qui Homero posteriores fuerunt, non simplici incremento sed reduplicato in multis præteritis uti consuevisse. affertque in exemplum, ἠνέωξε & ἠνώχλησε, item ὠνοματοπεποίηται, & ἐκδεδιῃτημένος. Plura autem hujusmodi in quodam alio affert loco, non tamen τοῖς ἀττικίζουσι sed simpliciter τοῖς μεθ' Ὅμηρον, id est scriptoribus Homero posterioribus, ea adscribens. ἐπίστατο (inquit) rectè ab Homero dicitur: at Homeri posteri innovantes dicunt ἠπίστατο, sicut ἠδύνατο & ἤμελλε, & διηκόνησε, ac similia. Quibus addit, eos aliis etiam modis augmenta innovare: interdum quidem exterius augentes, non interius, ut in δεδιοίκηται: interdum utrobique, ut in δεδιῴκηται, à διοικῶ, & ἐκδεδιῃτημένος, ab ἐκδιαιτῶ, item μεμεθωδευμένος, & πεπαρῳνηκώς, & μεμελοπεποιημένος, & ἠνώχλησε, & ἠνέῳγεν. Cæterùm his omnibus hoc addendum est, quædam esse ex his augmentis quæ lingua communis ab Attica mutuata sit: ut videre est in ἑώρων & ἑώρακα.

Et comparativa pro simplicibus accipiunt.

ARTIC. seu TMEM. XLIX.

THucydidis scholiastem sequitur in hujus loci expositione Corinthus. vult enim ille χείρους ibi accipi pro κακούς. Locus est lib. 3, pag. 85, unde repone hîc πολέμοις pro πολεμίοις, & ἀπολείποντας pro ἀπολιπόντας. Quod autem ad expositionem illam attinet, non video cur χείρους pro κακοὺς accipere necesse sit. nihil enim obstat (meo quidem judicio) quin comparativus ille vim suam hîc quoque obtineat. ut videlicet intelligamus, Pejores eos existimant, quàm existimabant: vel quàm existimaturi fuissent. seu Pejorem de iis opinionem concipiunt quàm concepturi fuissent. Fateor alioqui legisse me alicubi, οὐ χεῖρον δὲ, vel οὐδὲν δὲ χεῖρον, sequente infinitivo, pro οὐ κακόν ἐστι. ut si Gall. dicas, *Ce ne sera pas mal faict de faire telle chose.* vel, *Il n'y aura point de mal de, &c.*

Et Homerus, Ζεῦ πάτερ, οὔτοι σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.

Multo etiam minus hoc exemplo quàm proximè præcedente probare posse videtur quod proposuit, nimirum comparativum pro simplici (quem vulgo positivum vocant) usurpari. Unde enim genitivus σεῖο regeretur? Scilicet ὀλοὸς σεῖο pro ὀλοώτερος σεῖο dici posset. Sed tamen non jam cum solo Corintho verùm etiam cum Eustathio mihi de hoc loco disceptatio suscipienda est. Sciendum est (inquit ille) ὀλοώτερος θεῶν esse pro ὀλοὸς ἐν θεοῖς. hîc enim comparativus pro simplici intelligitur, sicut & alibi. Hæc ille. Itidémque in uno ex meis codicibus (in altero autem exemplum istud prætermissum est) Homerico versui subjungitur hæc expositio, ὀλοὸς ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν οὐκ ἔστι. Sed in eo pro οὔτοι scriptum est οὔτις, necnon ἄλλων pro ἄλλος: quum apud ipsum Homerum οὔτις quidem, sed ἄλλος legatur. Equidem sive οὔτοι sive οὔτις, sive ἄλλος sive ἄλλων, scribamus, eadem omnino loci Homerici sententiâ eadémque inter nos controversia manet. Ad illam autem postremam vocem quod attinet, qua nimirum versus clauditur, sive eam esse velimus ἄλλων, sive ἄλλος, supervacaneam esse fatendum est. Sed ἄλλος multo magis mihi placet: quòd itidem post οὔτις vacare animadverterim cum alibi, tum in hoc Bionis versu, in poematio quod Megara inscribitur, Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων. Sed possunt ex ipsomet Homero hujus pleonasmi alia etiam exempla afferri: ex quibus est hoc, Il. ο, Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι. Verùm quum eandem utraque lectio sententiam efficiat, uti dixi, non est quòd accuratius earum diversitatem examinemus. Illud quærendum est (sicut & paulo antè quærebam) unde genitivus σεῖο regetur, si comparativus ille ita accipiatur. Postquam enim dixeris, οὔτις ὀλοὸς θεῶν esse pro οὔτις ὀλοὸς ἐν θεοῖς, sive οὔτις ὀλοὸς ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν, quò genitivum illum σεῖο ferri dices? Solivagus certè reddetur: nisi fortè comitem ei alterum genitivum θεῶν dare velimus. Sed hoc tam absurdum mihi videtur, ut vix in mentem cuiquam venisse suspicari possim. Contrà verò quid habet altera sententia quod non sit rationi maximè consentaneum? Sententia, inquam, quæ elicitur ex comparativo ὀλοώτερος significationem suam retinente: ut iratus Menelaus in hæc verba erumpat, Jupiter pater, nullus ex diis nocentior est quàm tu, vel perniciosior, aut malignior. Ita enim malo ὀλοώτερος interpretari quàm Magis nefarius, sive Magis scelestus. Sed hæc quæstio agitata sit hactenus. Unum addo, Eustathium alicubi non ὀλοώτερος legere sed ὀλοώτατος. expo-

nens enim versum istum Il. α, Ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ διοτρεφέων βασιλήων, scribit ἔχθιστος hic non propriè esse superlativum, sed poni simpliciter pro ἐχθρός. Et quibusdam interjectis, subjungit, Multos autem superlativos, sicut et multos comparativos, pro simplicibus accipi, infinitis in locis patebit. ex quibus est θεῶν ὀλοώτατος pro ὀλοὸς ἐν θεοῖς: & σαώτερος ὥς κε νέηαι, pro σάος ὅπως ἀπέλθῃς. Sed vereor ne memoria lapsus Eust. superlativum ὀλοώτατος pro comparativo ὀλοώτερος scripserit: præsertim quum eo in loco Homeri ubi habetur hic versus, hanc lectionem non illam ipse quoque agnoscat. Possit alioqui hoc superlativum ex alio quopiam loco sumptum existimari.

Nunc verò quum exempla quæ Corinthus attulerat comparativi pro positivo usurpati, minimè idonea mihi videri ostenderim, (nam quod ex Gregorio addit, quem theologum appellat, non tanti est ut in eo examinando immorari velim) superest ut alia in eorum locum substituam. Incipiam autem ab illo σαώτερος cujus modò facta mentio fuit. Extat Iliad. α, Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὥς κε νέηαι, pro σάος: ut incolumis revertaris. Sic apud eundem ejusdem poematis lib. δ,—μελάντερον ἠΰτε πίσσα Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, censetur positum esse μελάντερον pro μέλαν. Sic apud Theocritum, idyllio quod βωκολιασταὶ inscribitur, βόες αὐότεραι pro αὖαι. in hoc pentametro. Χὼ τὰς βῶς βούκαν χ' αἱ βόες αὐότεραι: sicut præcesserat, Χὼ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι χ' αἱ βοτάναι. Itidem apud Hesiodum legimus κουρότερος pro κοῦρος, in hoc versu Ergωn, Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται. Hesiodum autem imitatus Apollonius dixit κουρότεροι pro κοῦροι, Argonauticῶn lib. 2, Αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέρουσι. Ubi annotat scholiastes esse κουρότεροι pro κοῦροι, videlicet συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ἀπολελυμένου. (ubi obiter observa nomen ἀπολελυμένον vocari quod aliàs ἁπλοῦν vel θετικὸν vocatur. responderéque omnino illud ἀπολελυμένον ei quod quidam grammatici absolutum dicunt: sicut θετικὸν ei quod à nonnullis eorum positivum dicitur, una eadémque significatione. Sed ἀπολελυμένον Fabius quoque absolutum vocavit. Est autem in his aliísque nonnullis manifestus comparativi pro positivo usus, quum ipsum positivum suppetat. Ideóque hæc in exemplum afferre malui quàm quæ vulgò afferuntur, ὁπλότερος, & ἀγρότερος, & δεξιτερὸς, quòd hæc comparativorum potius formam habeant quàm comparativa sint: quum aut nullum aut non regulare positivum habeant: aut certè regulariter à positivo non formentur, adeo ut formationem controversam esse necesse sit. Nam ad primum quod attinet, ὁπλότερος (quo significatur juvenis) comparativi quidem speciem præ se fert, sicut ὁπλότατος superlativi, (& ὁπλότατος quidem superlativi signif. semper, at ὁπλότερος interdum positivi, interdum comparativi significationem habet) sed positivum nullum esse constat: quum sint à substantivo ὅπλον. Secundum δεξιτερὸς, (quanvis & Apollonii schol. de κουρότεροι loquens posito pro κοῦροι, in exemplum talis usus comparativi pro positivo, illud afferat) si verum est quod ab Eustathio scribitur, factum esse ad imitationem τοῦ ἀριστερὸς, per pleonasmum literæ τ, nequaquam dici poterit esse pro δεξιώτερος. quod alioqui etiam parum verisimile mihi videtur. Nec certè minus vero absimile est, ἀγρότερος dictum esse pro ἀγριώτερος. ut omittam, ne veteres quidem huic syncopæ acquievisse: quippe qui aliam deductionem excogitaverint, ut nimirum ἀγρότερος quasi ἀγηρότερος dictum esset. Consultò igitur hæc tria nomina in exemplum non attuli, quæ positivis carere (quod de primo constat) & substantiva positivorum loco habere dicerem: ὁπλότερον, substantivum ὅπλον: δεξιτερὸς, substantivum δεξιά: ἀγρότερος, substantivum ἀγρός. Sic tamen ut siquis δεξιτερὸς ad δεξιὸς quàm ad δεξιὰ referre malit, non repugnaturus sim.

Sed de soluta oratione quid dicemus? si solis poetis hic comparativorum usus conceditur, quomodo Atticus censeri poterit? Equidem Atticum esse, affirmare non audeo, sed aliquod ejus exemplum ex autore quem nemo Atticum esse negaverit, afferre queo. Is est Demosthenes, apud quem legimus duobus in locis νεώτερον pro νέον, id est καινὸν, de re videlicet dictum. Scribit enim in oratione qua respondet ad Philippi epistolam, πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴτι λέγεται νεώτερον. Itidémque initio Philippicæ 4, καὶ τοσοῦτον χρόνον σπουδάζετε ὅσον ἂν κάθησθε ἀκούοντες ἤν προσαγγελθῇ τι νεωτερον. Alibi autem dicit καινὸν, de re eadem loquens, Philippica 1, ἢ βούλεσθε (εἰπέ μοι) περιιόντες αὐτῶν πυνθάνεσθαι κατὰ τὴν ἀγορὰν, λέγεταί τι καινόν; Sed pro hoc positivo καινὸν usurpatur itidem comparativum καινότερον nonnunquam. ut apud Plutarchum De Socratis dæmonio, κἀμοῦ, μή τι καινότερον ὦ Φυλλίδα προσπέπτωκεν, εἰπόντος, ἐμοὶ μὲν οὐδὲν, ἔφη, καινὸν, ὦ Καφεισία. Ubi observa etiam καινὸν in responsione ad interrogationem quæ habebat καινότερον. Eleganter verò & Lucas καινότερον usurpavit pro καινὸν, de illa ipsa Atheniensium curiositate loquens quam à Demosthene aliquot locis reprehendi videmus. (cujus meminit & quidam historicus Græcus, qui nondum in lucem editus est) Scribit enim ille, Act. cap. 17, Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον. Verùm ut ad vocem νεώτερον revertar, sciendum est adeo hunc ejus usum invaluisse ut νεώτερα πράγματα itidem dixerint Græci scriptores pro νέα: (sequendo Thucyd. apud quem non solùm legimus νεώτερα πράγματα, sed

etiam νεώτερόν τι, habente hoc comparativo talem significationem qualem cum illo substantivo habet: ut lib. 1, ἠξίωσαν νεώτερόν τι ποιεῖν εἰς αὐτόν. Ibidem, μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν) & ita quidem ut hoc positivo cum substantivo illo vel nunquam vel rarò usi sint. Unde etiam factum est ut inde composuerint nomen νεωτεροποιός, ex quo verbum νεωτεροποιεῖν: itidémque verbum νεωτερίζειν inde deduxerint. Sciendum est porro & de persona usurpatum hoc nomen, in comparativo gradu positivi significationem habere; & quidem apud Homerum quoque, ex quo cæteri hujus usus exemplum petiisse videri queant. ut Odyss. η,—αἰεὶ γάρ τι νεώτεροι ἀφραδέουσι. Æschines in Ctesiphontem, εὖ γὰρ ἴστε ὅτι οὐχ αἱ παλαίστραι οὐδὲ τὰ διδασκαλεῖα οὐδ' ἡ μουσικὴ μόνον παιδεύει τοὺς νεωτέρους, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τὰ δημόσια κηρύγματα. Hinc fit ut νεώτεροι & γέροντες inter se opponantur. ut videre est in his Xenarchi comici iambis apud Athenæum, Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. (Extat autem hic comparativus pro positivo in alio ejusdem versu qui initio illius loci affertur,—δεινὰ κ' οὐκ ἀνασχετὰ Ἐν τῇ πόλει πράττουσιν οἱ νεώτεροι) Alioqui sicut νεώτεροι pro νέοι, ita vicissim γεραίτεροι pro γέροντες sive πρεσβύτεροι pro πρεσβύται sæpe usurpatur. Euripides,—ἔργα μὲν νεωτέρων, Βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος. Sic Xenophon in Lacedæmoniorum politia, παιδεύεσθαι τὰ πολλὰ τοὺς νεωτέρους ὑπὸ τῆς τῶν γεραιτέρων ἐμπειρίας. At νεώτεροι & πρεσβύτεροι sibi opposita habes cum alibi, tum in hoc Athenæi loco, διακονεῖν τοὺς νεωτέρους τοῖς πρεσβυτέροις. Et in isto Plutarchi, in libro De fraterna charitate, οἵτε πρεσβύτεροι τῶν νεωτέρων ἄρχειν ἀξιοῦντες ἀεί, &c. Sed & ubi contrarium illud non additur, ita usurpari solere πρεσβύτερος in positivi significatione, infiniti propemodum loci testantur. Ac, ne longè abeamus, idem ille scriptor Plutarchus in cujusdam libelli sui inscriptione hunc comparativum ita usurpavit, positivo præferens: εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον.

Latini quoque (nam & à Latini sermonis amatoribus gratiam obiter inire volo) hunc comparativorum pro superlativis usum in quibusdam vocibus imitati sunt: sed in iis potissimùm quæ significationem Græcarum habent de quibus postremò disserui, nimirum νεώτερος, & πρεσβύτερος, seu γεραίτερος. Itidem enim Junior & Senior pro Juvenis & Senex dixerunt. Magis tamen hoc quàm illud usurparunt: plura saltem ejus exempla in iis qui ad nos pervenerunt libris extant. Virgil. Æneid. 2, de Priamo, Arma diu senior desueta trementibus ævo Circundat nequicquam humeris. Eodem libro, de Anchise, Vix ea fatus erat senior. Alibi, senioris Acestæ. Servius tamen in hunc ejusdem poetæ locum, Æneidos libro sexto, de Charonte, Jam senior: sed cruda deo viridísque senectus, annotat, Aut pro positivo posuit: aut, ut diximus, Senior, est virens senex: ut junior intra juvenem est. Quam rem à Varrone tractatam confirmat etiam Plinius. Hæc Servius: qui eadem paulo fusius tractat, in quendam locum libri quinti Æneidis, (quem intelligit, ut opinor, quum de hoc vocabulo se jam dixisse scribit) Secundum Varronem (inquit) Juvenior & Senior comparativi sunt per diminutionem. Hinc est, Jam senior: sed cruda deo viridísque senectus. Additum enim hoc est ad exprimendum quid sit senior. Item Ovidius, Inter juvenémque senémque. Et re vera non convenit hunc satis senem accipi, qui & vincere potest & uno ictu tantùm necare. Hæc idem. Sed vel ille Virgilii locus (ut alios omittam) quem primum attuli, de Priamo, talem hujus comparativi expositionem refutat. Quomodo enim senior poterit intelligi dici de virente sene, & qui intra juvenem senémque est, quum in eo ipso versu tremere ævo ejus humeri dicantur? Quinetiam Fabius, (si verum esset quod tradit Servius) errasse dicendus esset, qui de Isocrate scripsit, libro 3, capite 1, Eóque jam seniore, (octavum enim & nonagesimum implevit annum) pomeridianis scholis Aristoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Alia autem comparativa, quæ sine ulla controversia pro suis absolutis usurpantur, sunt, Superior, Posterior, & Plures, quum dicitur pro Multi. Intellige autem Superior, quum dicitur de præcedente, etiamsi proximè præcesserit: itidémque Posterior, pro sequente, etiamsi proximè sequatur. Durior quoque pro Durus apertè ponitur quum dicitur Durior oris equus pro Durus oris equus. Sed minus autoritatis huic usui comparativi inerit fortasse, tanquam peculiari Ovidio. Quinetiam adverbium Ocyus addere his possumus, quod sub comparativi terminatione, positivi Ocyter (sed inusitati) significationem habere constat. Quum tamen ita terminetur, mirum videri queat in eo non ι comparativi ὤκιον, sed υ positivi ὠκὺ esse servatum. Ipse certè olim miratus sum, & perperam invaluisse hanc scripturam sum suspicatus: ac ne nunc quidem suspecta mihi esse desiit.

Alioqui, sicut apud Latinos, ita etiam apud Græcos comparativa (quid enim vetat quin eadem opera quæ de rariore earum significatione dicenda supersunt, dicamus?) plerunque quandam minuendi vim habent. Theodorus Grammatices libro 4, ἀνάπαλιν δ' ἐνίοτε τοῖς συγκριτικοῖς ἀντὶ ἁπλῶν θετικῶν ἐστι χρήσασθαι· καί τι καὶ τοῦ θετικοῦ μετριώτερον βούλεσθαι ὁ λέγων δοκεῖ. Sed comparativo præfixa etiam præpositio ὑπὸ invenitur apud Herodotum, sic tamen ut illud hunc eundem usum habeat, nihílque aliud significet quàm per se & absque illa significaret. Comparativum illud est ὑπομαρ-

γότερος, in Thalia, pag. 136, meæ editionis, Μαιανδρίῳ δὲ τῷ τυράννῳ ἦν ἀδελφεὸς ὑπομαργότερος. Est certè observatu dignissimus iste comparativi cum illa præpositione usus, quum vel hæc abundare dici possit, vel comparativo suam vim tollere. Neque enim aliud significare potest ὑπομαργότερος quàm ὑπόμαργος: hoc autem non aliud declarare queat quàm declararet μαργότερος. Sed præpositio ista præfixa, veluti index imminutionis quæ illi voci includitur, censeri debet, aut etiam duplex imminutio illi includi. Ideóque minimè mihi dubium est quin planè rejicienda sit lectio quæ apud Suidam extat, ὑπερμαργότερος. planè enim contrariam vim habent præpositiones ὑπὸ & ὑπέρ. Quomodo autem rationi consentaneum esse posset ut unum idémque vocabulum & imminutionem & augmentum significationis haberet? Quod certè in hoc ὑπερμαργότερος usuveniret, præpositione ὑπὲρ significationem augente, at comparativo eam minuente. Omnino igitur vox illa repudianda est, quam alioqui ex illo ipso Herodoti loco depromptam esse meritò suspicemur. Neque verò librario potius quàm ipsimet autori Suidæ lectio hæc adscribenda est, tum quòd in ordine vocum ab ὑπὲρ incipientium ponatur, tum quòd veteris exemplaris autoritate confirmetur. Quod autem ad Latinam interpretationem attinet, possumus vel comparativo itidem uti, sed minimè præfixa præpositione: aut positivo præfixam præpositionem habente: vel nomine diminutivo. Possumus enim ὑπομαργότερος reddere Vecordior, vel Subvecors, vel Vecordiusculus. Ex quibus tamen malim Subvecors: quòd illud diminutivum Vecordiusculus aliquantum asperum esse videatur. Alioqui quum comparativum σκληρότερος illam imminutionis significationem obtinet, commodè reddi poterit Duriusculus, quòd valde receptum sit hoc diminutivum, & longo usu velut mollitum. Sed & θρασύτερος ita positum interpretari itidem possimus Audaculus. In quibusdam verò hujusmodi comparativis interpretandis, comparativis Latinis potius quàm nominibus diminutivis utendum esse, habita significationis ratione, censuerim. ut ἀσθενέστερος, Infirmior. Quanvis enim scribat Fabius, Utimur vulgò comparativis pro absolutis: ut quum se quis infirmiorem esse dixerit: non dubito tamen quin Infirmior ita usurpari possit, imminuendo significationem: non secus ac Tristior pro subtristis à Virgilio dictum est, sive Ex parte tristis, ut Priscianus exponit: scribens, Est quando pro positivo comparativus positus minus eo significat, & nulli comparatur. ut Virgilius Æneidos lib. 1, Tristior, atque oculos lacrymis suffusa nitentes. Tristior enim hìc ex parte tristis significat. Scio aliter sentire Vallam, qui illud Tristior planè pro tristis accipi existimat, non pro Ex parte tristis: itidémque Infirmior, planè esse pro Infirmus: illo Fabii loco nitens. Sed pro me facit Linacer, cujus acerrimum in hujusmodi rebus judicium agnoscunt & mirantur omnes. Omnino (inquit) diversum aliquid significare videtur qui se infirmiorem dicit quàm qui se infirmum. Alioqui cur potius illo quàm hoc utitur? Accedit quòd comparativa sic posita secundam transitionem, id est ablativum mensuræ, recipere possunt: quales sunt, Aliquanto, Multo, Paulo. ut Terentius, Siqua est habitior paulo, pugilem esse aiunt. Quod planè positivum non facit. quo minus ejusmodi comparativum pro ipso prorsus positivo accipi videtur, sed in sua ipsius vi mitigata per aliquam subauditionem subsistere. ut qui se infirmiorem dicit, quàm justa valetudo postulet, subaudiat: &, Si qua est habitior paulo, quàm mediocris status exigit, intelligit. Hæc ille. Sciendum est autem, quod hìc de comparativis nominibus dicitur, idem & in adverbiis locum habere. ut quum canit Naso, Durius incedit? fac ut ambulet. Et de his quidem hactenus. Libuit certè & de Latinis comparativis hæc disserere, tum ut quænam interpretatio Græcis illis conveniret cognosceremus, tum etiam ut linguæ unius cum altera collatio lectoribus & adjumento & oblectamento esset.

Sed quum ad proximè sequentem articulum transire vellem, recordatus sum cujusdam usus comparativorum à Corintho prætermissi: ejus nimirum quo superlativorum significationem obtinent. at non itidem à me silentio prætereundum esse duxi, præsertim quum non minus Atticus quàm is cujus facta fuit à Corintho mentio, censeatur. Exempla autem ex Budæo afferam. Synesius, μακρῷ πάντων βαρύτερος, pro βαρύτατος, Longè omnium gravissimus. Chion Platonicus Matridi scribens, ἥρμοσαι δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χαριεστάτοις Ἀθήνησιν. ἀλλ' οἱ μὲν, πλουτοῦσι, Σπεύσιππος δὲ, χαριέστερος ὢν, πένεται. pro χαριέστατος πάντων. Hæc sunt quæ ab illo afferuntur exempla: quibus tamen magis idonea (ut verum fatear) desiderarem, vel potius minus controversa: id est, in quibus ille comparativi pro superlativo usus minus controversus esse posset. At verò in Latino sermone hunc comparativi usum apud ullum ex classicis scriptoribus vix inveniri puto: & sicubi apud eorum quempiam inveniatur, non immeritò suspecta librarii fides fuerit. Sic quod affertur ex Curtio, (qui tamen eo in numero ponendus non est) Duo majora omnium navigia submersa sunt, mendi suspectum est. Cum Quique autem & Quæque duo hujus usus afferuntur exempla, non itidem fortasse suspecta, sed parvæ autoritatis, quum unum Vegetii, alterum Lactantii sit. Ita enim Lactantius, in libro De opificio Dei, Nam etsi ita esset, placidiora quæque animalia vel

nihil fellis omnino vel minus haberent quàm feræ. pro Placidissima quæque animalia. Sic Vegetius, Honestiores quique milites pro Honestissimi quique.

Utuntur & superlativo pro comparativo sæpe.

ARTIC. seu TMEM. L.

HOc quoque magis idoneo exemplo confirmandum fuit, si unico contentus esse volebat: neque autoris nomen prætermittere oportebat. Ego autem hîc labore & diligentia doctissimi Budæi uti non verebor, ex ejus commentariis exempla depromens: de quibus quid sentiam, postea dicam. Atticorum autem est (inquit) *τοῖς ὑπερθετικοῖς ἀντὶ τῶν συγκριτικῶν χρῆσθαι*. Aristot. De gener. lib. 4, *αἴτιον δ' ὅτι ἐν τοῖς ἀνθρώποις πολὺ διαφέρει τὸ ἄῤῥεν τοῦ θήλεος τῇ θερμότητι τῆς φύσεως. διὸ κινητικώτατά ἐστι κυούμενα τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλειῶν*, longè magis moventur in utero. Xenoph. in Symposio, *τί τοῦτο; ἔφη ὁ Σωκράτης. ὡς γὰρ καὶ ἐμοῦ καλλίων ὢν ταῦτα κομπάζεις. Νὴ Δί', ἔφη ὁ Κριτόβουλος. ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴην*, aut alioqui longè turpior essem. Demosth. *πρὸς τὰς Θηραμένους βλασφημίας, Οὐκοῦν ἀφ' ὧν ἐγὼ συνεβούλευσα, τῶν μὲν ἀντιστάντων ἄριστα πράττειν τῇ πόλει συμβέβηκε, τῶν δὲ συνηγωνισμένων ἐνδοξοτέραν εἶναι περίεστι.* Hîc *ἄριστα τῶν ἀντιστάντων* dixit pro *πολλῷ κρεῖττον τῶν ἀντιπάλων καὶ ἐναντίων*. Rursum Aristot. in Probl. sectione 10, *διὰ τί ἄνθρωπος γίνεται ἐκ γενετῆς χωλὸς μάλιστα τῶν ἄλλων ζώων*. id est, *πολλῷ μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων*. Idem alibi, Attici etiam superlativo interdum pro comparativo utuntur: cujus apud Latinos exemplum non invenitur. Aristot. De gener. anim. lib. 4, *ὅσα οὖν τῶν ζώων πλεῖστον προΐεται σπέρμα ἢ εἰς ἑνὸς ζώου ἀρχὴν, οὐκ ἐνδέχεται ἐκ ταύτης ἓν γίνεσθαι πάσης*. id est *πολλῷ πλεῖον*. Idem, *διὸ καὶ κινητικώτατά ἐστι κυούμενα τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλειῶν*. id est *κινητικώτερα*. Plato De rep. lib. 9, *οὐκοῦν αὖ ὁ τὰ δίκαια ποιεῖν λέγων λυσιτελεῖν, φαίη ἂν δεῖν ταῦτα πράττειν καὶ ταῦτα λέγειν ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος ἔσται ἐγκρατέστατος*. id est longè potentior: ut illud *κινητικώτατα*, longè mobiliora. Superest ut quid de his exemplis sentiam, quemadmodum pollicitus sum, dicam. Ex iis equidem nonnulla mendi suspecta habeo, ea præsertim in quibus facilis lapsus fuit. ut in illo Aristotelis loco *πλεῖστον προΐεται σπέρμα*, proclivem ex *πλεῖον* in *πλεῖστον* fuisse lapsum nemo non videt. In illo autem *κινητικώτατα*, unde nasci mendum potuerit, intelligent ii qui compendii veteribus librariis usitati recordabuntur. Solebant enim in hujusmodi comparativis literæ *ω* literam *τ* superponere, cui affixa esset *ρ* cum accentu: sed ita depicta ut nonnisi ab exercitatis cognosci posset. Hoc autem scripturæ compendio vel *τερος*, vel *τερον*, vel *τερα*, aut etiam *τεραι*, prout postulabat locus, significabatur. At in superlativis alio compendio utebantur, geminum *τ* illi *ω* superponentes. Hoc autem quum ita sit, quis non videt ex *κινητικώτερα* in *κινητικώτατα* non satis in his compendiis exercitato aut etiam nimis properanti librario facilem lapsum fuisse? Idem verò & de *ἐγκρατέστατος* pro *ἐγκρατέστερος* dici posse videtur. Hoc præterea sciendum est, quod ad illum Xenophontis locum (& siqui sunt ei similes) attinet, *ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς αἴσχιστος ἂν εἴην*, si quidem ea esset superlativi apud Græcos natura quæ apud Latinos, dicendum fuisse *αἰσχίων* non *αἴσχιστος*, (& ita esse superlativum pro comparativo) quoniam qui apud Latinos dicit, Silenorum omnium essem fœdissimus, ita loquitur quasi è Silenorum sit numero: sed in superlativo Græco hoc ita intelligere minimè necesse puto.

Quæri autem posset num in iis etiam locis ubi superlativus cum genitivo *ἑαυτοῦ* ponitur, pro comparativo superlativus ille poni existimandus sit: quòd alioqui genitivo illi junctus hic etiam comparativus gradus inveniatur. Sed statuendum esse inter hæc discrimen sciendum est: ut autem id cognosci possit, de utroque seorsum disseram. Theodorus Grammatices libro 4, postquam dixit *ὑπερθετικὸν* esse *τὸ κατ' ἐπίτασιν πρὸς πλείω ἀεὶ*, ut *Σωκράτης Ἑλλήνων σοφώτατος*, subjungit, *τὸ δ' ἄριστα ἑαυτοῦ διαλεχθῆναι τινὰ, λέγεται μὲν, οὐ πρὸς τὸ πρόσωπον δὲ οὗ ἡ γενικὴ, ἡ παράθεσις, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἄλλας αὐτοῦ διαλέξεις. ὅλως οὖν ἀλλ' ἄττα ἀεὶ τῶν περὶ τὸ πρόσωπον θεωρητέον. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις τὸ ὑπερθετικόν· ὡς ἂν εἰ λέγοι τις, ἄριστα τῶν ἄλλων ἑαυτοῦ διαλέξεων*. Hæc ille. Afferens autem hoc ipsum exemplum Budæus, sed absque autoris nomine & ipse, scribit, Illud autem Latini imitari eadem loquendi forma non possunt, *ἄριστα ἑαυτοῦ τότε διελέχθη*. Cujusmodi est illud Demosthenis pro Ctesiphonte, *οὐ γὰρ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν οὐδὲ πλίνθοις ἐγὼ, οὐδ' ἐπὶ τούτοις μέγιστον τῶν ἐμαυτοῦ φρονῶ*, Neque ex hoc maximè censeri me velim inter ea quæ ego in publicum contuli. Vel, Neque hoc nomine maximè censeri me de republica meritum volo, ut quidem sunt reliquæ meæ actiones: neque eo nomine imprimis mihi placeo. Basilius de solstitio loquens, *ὅτε καὶ φλογωδέστατός ἐστιν ἑαυτοῦ ὁ ἥλιος*. Plutarchus, *αὐτὸς αὑτοῦ κράτιστος ἐν τῷ μονομαχεῖν*, Seipsum vincens in singulari certamine. Id est, In eo genere maximè pollens, In ea pugna seipso longè melior. Hæc Budæus: qui postrema hac interpretatione occasionem alicui præbere possit suspicandi quod paulo antè dixi, nimirum superlativum pro comparativo in hoc loquendi genere usurpari: quippe qui vertat, Seipso longè melior: per-

inde acsi superlativum illud nomen κράτιστος pro comparativo κρείττων positum esset. Sed præcedentes ejus interpretationes, id est quas præcedentibus locis tribuit, apertè docent eum non eò respexisse, sed duntaxat aliquam à sermonis Latini consuetudine non nimium abhorrentem interpretationem quæsivisse. Hoc enim de isto loquendi genere fatendùm est, unum esse ex iis quorum Latina interpretatio plurimum negotii facessere potest. Sic certè & apud Philostratum, ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων redditur per comparativum, Melius quàm unquam aliâs disserens. Verùm si Latini sermonis in hujusmodi locis inopia superlativum Græcum exprimere per comparativum Latinum aliquos interpretes coegit, non ideò confundi ibi à Græcis istos gradus existimandum est. Alioqui comparativum πλουσιώτεροι pro superlativo πλουσιώτατοι poni dicendum esset, in isto Thucydidis loco, lib. 1, καί τινες καὶ τείχη περιεβάλλοντο, ὡς πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. Itidémque in isto Xenophontis in lib. De venatione, ὅταν μὲν γὰρ τις ὁρᾶται ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ἅπας ἑαυτοῦ ἐστι βελτίων, comparativum βελτίων pro superlativo βέλτιστος habendum esset. At ego pro Græco quidem comparativo, Latino itidem comparativo utendum in interpretatione censeo, cum aliqua adjectione: veluti in illo Thucydidis loco, πλουσιώτεροι ἑαυτῶν, Ditiores quàm antea, vel Ditiores solito. Ubi autem superlativum Græcus sermo habet, superlativo, si fieri possit, utendum existimo. ut certè usus est vir de utraque lingua optimè meritus Adrianus Turnebus, in interpretando isto Plutarchi loco, ὥστε κατὰ κράτος ἐξελέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν, εἰπόντα, βελτίστους ἑαυτῶν γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν. Ita enim reddit, Ut manifestò convictus Pythagoras teneatur, qui tum denique longe optimos homines fieri dicebat quum ad deos accederent. Denique ut in uno exemplo meam de istis loquendi generibus sententiam aperiam: quum dicitur αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτίων ἐγένετο, (quod sonat, Seipso melior extitit) minus significari puto quàm quum dicitur ἑαυτοῦ βέλτιστος ἐγένετο. hîc enim non solùm dicimus eum, de quo loquimur, seipso meliorem fuisse, id est, meliorem quàm antea: sed fuisse optimum, ita quidem ut nunquam melior esse possit. Ideóque si ἄριστα ἑαυτοῦ διελέχθη, vertamus, Ita disseruit ut quum optimè, minus significabimus quàm quod Græcis verbis includitur.

Superlativum pro simplici quoque seu positivo poni existimat Eustathius, (addere enim & hunc superlativi usum libet, etiamsi Atticus minimè censendus sit) in aliquot Homeri locis. sed ego de illis minimè ei assentior. Eorum ex numero est hic, Iliad. λ, in fine, Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων. Hoc (inquit ille) non dictum est ὑπερθετικῶς, id est superlativè, (intellige autem, superlativi significatione) perinde acsi reliqui Centauri simpliciter δίκαιοι essent, ipse autem Chiron, δικαιότατος: sed ἀπολύτως, οὕτως ὡς ἐν ἁπλῷ σχήματι: veluti, δίκαιος ἐν Κενταύροις. quemadmodum Jupiter dicitur θεῶν ὀλοώτατος, pro ὀλοὸς ἐν θεοῖς. Sed si Eustathium interrogem quid vetet quominus superlativo suam significationem relinquamus, quid illum habiturum quod respondeat, putandum est? Quid enim vetat, obsecro, quin inter justos aliquem justitia excellere dicamus? Ex eorundem locorum numero est hic, Iliad. α, Ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ διοτρεφέων βασιλήων. Nam hîc itidem vult ἔχθιστος accipi pro ἐχθρὸς, superlativum pro positivo. ne (inquit) cogatur aliquis intelligere, omnes illi fuisse invisos, sed Achillem potissimum. Sed quid absurdum in hac sententia esset? Affert autem hîc quoque in exemplum, θεῶν ὀλοώτατος pro ὀλοὸς ἐν θεοῖς: sed tamen apud Homerum legi ὀλοώτερος non ὀλοώτατος, docui suprà quum de usu comparativi pro positivo dissererem. Verùm sive ὀλοώτερος sive ὀλοώτατος (quod tamen vix admitti posse videtur) legerimus, non posse pro positivo accipi, manifestum fore puto ex iis quæ ibi à me dicta sunt. Nihilo autem magis mihi probatur hoc exemplum hujus usus superlativi pro positivo, Iliad β, Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴη. Nam hîc eodem modo κάλλιστον pro καλὸν dici ait: & quidem ex veterum autoritate. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ (inquit) τὸ κάλλιστον ἐνταῦθα νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καλόν. ἄλλως γάρ πας (sed repono ἄλλως γὰρ πῶς) κάλλιστος ὁ θολερὸς, ὡς δεδήλωσται. Sed quid si Homerus eum aliquando fluere θολερὸν, id est lutulentum, ignoravit? Quid si etiam insignire illum hoc epitheto voluit, quanvis eo indignum esse optimè nosset? Quid si denique aliæ eum rationes, quas ignorarint posteri, eum moverunt? Habeantur itaque hæ expositiones in earum numero quæ plus subtilitatis quàm veritatis habent: si tamen hæc quoque digna sunt quæ subtilia appellentur.

Rectos & vocativos eodem modo efferunt.

ARTIC. seu TMEM. LII.

IN uno ex meis codicibus scriptis præfixa sunt versui Sophoclis duo exempla: videlicet ὦ οὗτος & ὦ φίλος. Ita enim ibi legitur, Τὰς εὐθείας καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκφέρουσιν. οἷον, ὦ οὗτος, ὦ φίλος. ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε. ὡς καὶ Σοφοκλῆς, &c. Rectius autem hîc loquitur quàm alter, nimirum Joannes Grammaticus: quippe qui Atticos nominativis loco vocativorum uti dicat. Rectius (inquam) loquitur, si grammaticos sequamur, qui eundem Atticis nominativum & vocativum esse tradunt. Verùm si hoc perpetuum apud illos

est, unde esse eum vocativum dicemus quo & ipsi differente à nominativo utuntur? Unde Aristophanem (cujus exemplis in præsentia, & quidem nominum propriorum duntaxat, contenti esse possumus) vocativum Σώκρατες, vocativum Ἑρμῆ, vocativum Ξανθία, aliósque infinitos, habere censebimus? Deberent, meo quidem judicio, minus generaliter loqui grammatici: alioqui non tantùm pauperiores cæteris dicendi erunt Attici, sed valde etiam imprudentes: quippe qui vocativo se privarint quem deinde ab aliis mutuari cogantur.

Atticorum est, dicere, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, extrinsecus accepta ὑπὲρ præpositione.

ARTIC. seu TMEM. LIII.

IN altero meorum codicum manu scriptorum, pro his verbis, ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπὲρ προθέσεως, (quæ hîc reddita sunt, *Extrinsecus accepta ὑπὲρ præpositione*) legitur, εἴρηται γὰρ ὅτι παρ' αὐτοῖς αἱ προθέσεις ἔξωθεν λαμβάνονται. id est, *Dictum est enim præpositiones apud eos extrinsecus accipi.* Hoc autem generalius est quàm alterum: vel potius, hoc generale est & ad varia exempla accommodari potest: at illud iis peculiare quibus subauditio præpositionis ὑπὲρ convenire posset. Cæterùm non usus est illis ipsis verbis antea. non enim dixit, αἱ προθέσεις ἔξωθεν λαμβάνονται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, sed λείπουσιν αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Verùm hoc per illud explicari potest. ita enim deficiunt apud eos præpositiones in oratione, ut tamen subaudiri & extrinsecus assumi debeant. Cæterùm si verum sit Atticorum esse hunc genitivi usum, omissa præpositione, ejus exemplum Homerus illis præbuisse videri potest: quippe qui passim verbis κοτέειν, χολοῦσθαι, χώεσθαι, (quæ poetica sunt illi ὀργίζεσθαι synonyma) eo modo utitur. ut Il. δ, Τῆς δ' ἀπάτης κοτέων. Odyss. α, Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰὲν Κύκλωπος κεχόλωται. Itidémque Iliad. π,—κεχόλωτο δὲ κῆρ ἑτάροιο. Et sequente genitivo participii: ut Il. ν, Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη. Sic in eodem libro legitur ἐχολώθη cum genitivo participii, πεσόντος. Rursum cum κταμένοιο: Iliad. σ,—σέθεν κταμένοιο χολωθείς. Sic denique & libro φ, ejusdem poematis, κεχόλωτο δαΐ κταμένων αἰζηῶν (vel potius δαΐ κταμένων disjunctim, ut habet meum vetus exemplar. nam & de hoc lectorem obiter monendum censui) Tertii autem verbi χώεσθαι eandem constructionem habentis, (id est, genitivo itidem juncti, subaudita extrinsecus præpositione) exemplum habes cum alibi, tum Iliad. β, Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο. Et lib. α, Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικός. De hac autem præpositionis subauditione non cogitans quispiam, accusativum θυμὸν cum genitivo γυναικὸς jungere conaretur, (ut suprà κῆρ cum genitivo ἑτάροιο, & rursum θυμὸν cum ἀποκταμένοιο) sed frustrá. Eadem porro est constructio & in iis nominibus quæ ejusdem generis significationem habent. ut Iliad. π, Πατρόκλῳ δ' ἄρ ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο. Paulo pòst autem idem dicit de eodem his verbis, κεχόλωτο δὲ κῆρ ἑτάροιο. (vel κεχόλωσο, ut in aliis exemplaribus legitur; ut conveniat non cum sequentibus, sed cum præcedentibus) Cæterùm non solùm præpositio ὑπὲρ subaudiri in hujusmodi locis potest, sed etiam adverbium ἕνεκα seu ἕνεκεν: atque adeo hoc quàm illud subaudire malim. Sic & apud Thucydid. lib. 2, pag. 67, οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ οὐ κήπιον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι, non dubito quin ἕνεκα cum αὐτῶν subaudiri debeat.

Jam verò & cum aliis verbis interdum ita usurpari genitivum sciendum est, ut subaudienda relinquatur illa præpositio ὑπὲρ, vel potius adverbium ἕνεκα. Hujus generis sunt ἄγαμαι & θαυμάζω & ἐπαινῶ. dicitur enim ἄγαμαί σε τῆς ἀρετῆς, itidémque θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς, pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. Hujus autem constructionis exempla non afferam, quòd ea tibi exhibiturus sit meus Thesaurus linguæ Græcæ, (cui conjunctum & velut annexum est hoc opus) verbi ἄγαμαι, Tomi primi col. seu semipag. 8, lit. E. verbi θαυμάζω, ejusdem Tomi col. seu semipag. 1513, lit. F. verbi ἐπαινῶ, semipag. 168, lit. D. Talis est subauditio & cum ἀποδέχομαι, necnon ζηλῶ, εὐδαιμονίζω, μακαρίζω. Verùm & cum aliis verbis, id est, aliud significationis genus habentibus, subauditur ὑπὲρ sive ἕνεκα. ut & apud Homerum, quum dicit τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, subaudiri putatur. De qua tamen subauditione hîc dubitari possit.

Atticè proferuntur per ει diphthongum passivorum secundæ personæ.

ARTIC. seu TMEM. LIIII.

DEbuit præsentis quoque exemplum afferre, ut βούλει, τύπτει. Perpetuus autem apud Aristophanem est hujus scripturæ usus, quum aliæ nonnullæ quæ tamen Atticæ itidem censentur, non perpetuò (si quidem fide dignos hac in parte codices nostros censemus) ab eo usurpentur. Quoniam autem contingit in plerisque verbis ut eodem modo scribatur ab Atticis secunda persona passiva præsentis temporis quo tertia activa, (ut τύπτει pro τύπτῃ, à τύπτομαι, & τύπτει à τύπτω: sic φέρει pro φέρῃ, à φέρομαι, & φέρει à φέρω. quo-

rum utrumque apud comicum illum habes, circa Ranarum initium, Οὐκοῦν τὸ βάρος τοῦθ' ὃ σὺ φέρεις οὕνος φέρει; et interjecto unico versu, Πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;) fuerunt quos hæc scripturæ communio quibusdam locis in errorem impulerit: quod vulgarium lexicorum consarcinatoribus præsertim accidisse, in meo Thesauro docui.

Atticum est & λαβὲ pro λάβε.

Non satis commodè hæc articulo isti subjunguntur, utpote ad accentus differentiam pertinentia, quum ea quæ priora hic articulus habet, aliò pertineant. Cæterum huic exemplo verbi λαβὲ adjungi potest ac debet ἰδέ. voluerunt enim Attici eundem & his accentum tribuere quem habent cum alii imperativi (nam imperativo duntaxat modo illam duorum verborum scripturam dari, nemini non notum esse potest) tum verò isti, εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ.

Atticorum est & ᾔδειν pro ᾔδει, & ἐτετύφειν pro ἐτετύφει.

ARTIC. seu TMEM. LV.

DUo hîc tradenda erant, quorum unum Ionum, alterum Atticorum esse censetur: sed ipse unum horum prætermittit, alterum autem, quod alii Ionibus adscribunt, Atticis adscribit. Pro εἰρήκειν Iones dicentes εἰρήκη (inquit Eustathius) tanquam ab εἰρήκεα, itidémque εἱστήκειν pro εἱστήκη, tanquam ab εἱστήκεα, horum tamen tertias personas novè cum litera ν proferebant, εἰρήκεεν & εἱστήκεεν. quale est ᾔσκειν εἴρια καλά, ex illo ᾔσκεεν. Atque hinc factum est ut ᾔειν comicus pro ᾔδει dixerit. Est autem illud ᾔσκειν sumptum ex lib. γ, Iliadis, Εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ Ἤσκειν εἴρια καλά. ubi idem annotat, veteres ita scribere ᾔσκειν cum ν, etiam post contractionem ex ᾔσκεε. videri autem hanc scripturam esse Ionicam.

Alterum autem quod à Corintho esse prætermissum dico, (quum tamen Atticum potius esse censeatur quàm illud cujus meminit) est hoc: Atticos pro ᾔδειν in prima persona dicere ᾔδη, itidémque in tertia. De qua formatione hæc ab eodem scholiaste scribuntur, Non simpliciter ᾔδειν & ἐνενοήκειν & ἐπεποιήκειν dissolvunt in ᾔδεα & ἐνενοήκεα & ἐπεποιήκεα, sed etiam Attica quæ ex ipsis fiunt, habentia η. Tradit enim Heraclides, Atticos præterita hujusmodi plusquamperfecta solo η terminare, dicentes ᾔδη & ἐνενοήκη & ἐπεποιήκη: atque ita apud Platonem scripta hæc esse testatur Panætius. Quinetiam Thucydides hac Attica consuetudine usus est. Et factas ex his τμήσεις (id est διαλύσεις) convenienter suæ dialecto (ita enim interpretandum esse puto οἰκείως) proferunt Iones: dicentes ᾔδεα per resolutionem literæ η in ε & α, pro ᾔδη, quod est ἠπιστάμην. ut in hoc versu, Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ φρεσί. Sic Callimachus, ᾔδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε. Sic autem & ἐνενοήκη, ἐνενοήκεα, simili Ionica tmesi, id est dialysi: item ἐπεποιήκη, ἐπεποιήκεα. Sed multi (addit idem Heraclides) hanc Ionicam plusquamperfectorum scripturam quæ habet η, proferunt cum ν, dicentes ᾔδην & ἐνενοήκην & ἐπεποιήκην. Possíntque ex his quoque esse tmeses, ᾔδεα & ἐνενοήκεα & ἐπεποιήκεα: sicut Ἀστυάγην, Ἀστυάγεα, apud Herodotum: ut ἧται, ἕαται: & ἦν, ἕα. Quæ si sequamur, non ᾔδη ex ᾔδεα per crasin factum esse dicendum erit, sed ex ᾔδη prima persona factum esse ᾔδεα per analysin. Scribit denique alibi eadem de re idem scholiastes, Hæc quoque (quæ cum præcedentibus conferri poterunt) Ionica consuetudo invaluit ut activa plusquamperfecta per ε & α proferrent in ultima primæ personæ singularis. nam ἐπεποιήκην dicunt πεποιήκεα Iones, & τετύφεα pro ἐτετύφειν, & ἦια pro ᾔειν. ut ἦια πολλὰ γουνούμενος. sic & reliqua. Itidem verò ᾔδειν dissolventes dicunt ᾔδεα: ut εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδεα. Hoc autem crasin passo, fit ᾔδη in prima persona, quod significat ἠπιστάμην. ut ᾔδη ἐγώ, id est ἐγίνωσκον. Utuntúrque hoc cum alii tum Sophocles. At postquam prima persona ε & α in η commiscuit per crasin, existit & tertia eodem modo terminata: ideóque scripturam eandem habet. Observa autem rectius hîc scribi πεποιήκεα sine augmento, quàm paulo antè ἐπεποιήκεα. Atque ut hîc πεποιήκεα & τετύφεα habemus, sic etiam νενοήκεα suprà scribi debere, ut scriptura sit omnino Ionica.

Utuntur enim in plusquamperfecto primis personis pro tertiis.

Atqui ex iis quæ modò dixi, satis liquet non primas personas locum tertiarum subire, sed peculiarem quandam illarum primarum formationem esse: quum terminatio illa quam habent eandem cum terminatione primarum, ex crasi proveniat, post quam & ν assumitur. ut ᾔσκεε, ᾔσκει, deinde ᾔσκειν, assumpto ν.

Pro accusativo genitivum accipiunt. ut Aristoph. ἕως συνετρίβη τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλήν.

ARTIC. seu TMEM. LVI.

HIc Attici genitivi usus multo latius patet quàm ut hoc exemplo declarari possit. Ut igitur cognosci queat, aliud exemplorum genus afferam: si prius locum quendam Luciani illi Aristophanis omnino similem adjunxero. Is est in Timone, ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τῆς ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν. Inter alia autem (id est alius ge-

neris) exempla non postremum locum obtinere debent verba πιεῖν & φαγεῖν, & quæ verbo φαγεῖν synonyma sunt: ut leo βεβρωκὼς βοὸς apud Homerum. Apud eundem Odysseæ χ, in principio, Ὄφρα πίοι οἴνοιο. Ubi & Eustathius tradit πίοι οἴνοιο dictum esse Atticè, quum alioqui πίνειν accusativo jungatur. Ac fortasse (inquit) non totum vinum ebibiturus erat, sed ejus partem duntaxat, ut solent οἱ προπίνοντες facere. Talia autem cum genitivo construuntur, quum videlicet non totum absumitur, sed ejus pars tantummodo. ut λέων βοὸς βεβρωκὼς, & ὄφις μυρμήκων φαγὼν, & quæ sunt hujusmodi. Est autem (uti dixi) ipsius Homeri illud λέων βοὸς βεβρωκώς. Apud eundem legimus Odysseæ ι, τυρῶν αἰνυμένους: ubi itidem annotat Eustathius constructionem esse Atticam, pro ἐκ τῶν τυρῶν ἄραντας. neque enim (inquit) πάντας ἤθελον ἄρασθαι τοὺς τυρούς. Idem alibi loci hujus mentionem faciens, scribit, οὐ γὰρ πάντας ἐκεῖ τοὺς τυροὺς ἦν αἴνυσθαι, ἀλλὰ μέρος αὐτῶν. Et ita vel substantivum hoc μέρος, vel præpositionem ἐκ subaudire hîc possumus. Eodem certè modo in soluta oratione hæc constructio in usu est, & quidem frequentissimo. Plato Pol. 2, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου. Tale est ἀπορροφεῖν ὕδατος, apud Synesium. Atque ut φαγεῖν ἄρτου vel κρέατος dicitur, vel cum alio genitivo, sic ἐδηδοκότα ἀλλήλων legimus in hoc Aristotelis loco, De hist. anim. lib. 8, πάντων δὲ χαλεπώτερά ἐστι τὰ δήγματα τῶν ἰοβόλων, ἐὰν τύχῃ ἀλλήλων ἐδηδοκότα· οἷον σκορπίου ἔχις. Apud eundem lib. 9, ῥίπτουσι γὰρ τῶν ὀρνίθων. Xen. Pæd. 2, τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ. Plutarch. in Antonio, de Cleopatra loquens, καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναματτομένη. Quibus in locis subaudiri cum genitivo potest accusativus μέρος. ut in hoc quoque Thucydidis loco, lib. 3, pag. 113, καὶ τοῦ τε φρουρίου τῶν Ἀθηναίων παρεῖλε. nam & ipse scholiastes subaudiri μέρος scribit. (Apud eundem tamen lib. 4, pag. 124, ἄνδρες οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου, dicit genitivos τοῦδε τοῦ κινδύνου esse pro accusativis τόνδε τὸν κίνδυνον: tacens de illo substantivo μέρος) Verùm quosdam locos esse sciendum est in quibus non satis commodè hoc vocabulum μέρος subaudiri possit, atque adeo particula τι potius subaudienda videatur. ut apud Lysiam, μὴ ἔχειν τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων. pro μὴ ἔχειν τὶ, vel μὴ ἔχειν οὐδέν. Et apud Synesium, τί οὖν ποτνιᾷ καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν δακρύων ἐγχεῖς; Sed incommodius etiam in aliis quibusdam locis accusativum μέρος subaudire possimus quàm in his. Veluti quum dicit Dioscorides, ἐμφαῖνον μᾶλλον τῆς σμύρνης ἢ τῆς χαλβάνης. Idem, μαλακὸν τῇ ὀσμῇ, καὶ παρεμφαῖνον σμυρνης.

At genitivi materialis (ut ita loquar) exempla perperam cum exemplis distributivi genitivi (ut in exemplis quæ allata modò fuerunt) confunduntur. Materialem genitivum appello qualis est in isto Xenophontis loco, in lib. De venatione, χρὴ δὲ εἶναι ποδοστράβας σμίλακος πεπλεγμένας. Sic in isto Pausaniæ, ἐνταῦθα εἰκόνες Ἀδριανοῦ, δύο μὲν εἰσι λίθου λευκοῦ, δύο δὲ Αἰγυπτίου. Nihil autem aptius hîc subaudiri posse videtur quàm præpositio ἐκ, quam & Latinæ interpretationi adhibere solemus.

Et pro ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πεσεῖν, *dicunt Attici* κατακάρα, *non divisim, sed sub uno accentu.*

ARTIC. seu TMEM. LVII.

NOn κατακάρα sed κατωκάρα in uno meorum codicum legitur: at in altero non κατακάρα conjunctim, sed κατὰ κάρα divisim. quum tamen addat ipse Corinthus, οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ὑφ' ἕν. pro quo ὑφ' ἓν in illo altero scriptum est ἐφ' ἕν. Apud Hesychium legitur κατωκάρα conjunctim, ut in illo exemplari: exponitúrque, κάτω κεφαλὴν ἔχοντα. Atque ita apud Aristophanem in Acharnensibus scriptum est, εἴπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε. Sic apud eundem in Pace, Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται. Ubi scholiastes annotat quæ & hîc habentur, (adeo ut ex illo sumpsisse ea Corinthum persuasum habeam: sed accusativo utentem, quum ille genitivo utatur) ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πεσεῖν κατωκάρα λέγεται ἀττικῶς ὑφ' ἕν. At Eustathius utranque scripturam affert, nimirum & eam quæ voces illas separat, & eam quæ duas in unam conjungit: sed in hac aliam accentui sedem tribuit, scribens κατώκαρα, non κατωκάρα. Siquidem in hunc versum Hom. Od. ω, Ἤτοι ὁ μὲν κάτ' ἔχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε, annotat, τὸ δὲ κάτω ἔχων κεφαλὴν, οὐ ταυτόν ἐστι τῷ ὕστερον παρ' Ἀττικοῖς κάτω κάρα, ἢ συνθέτως κατώκαρα. ἐκεῖνο γὰρ ἐπὶ τῶν κατὰ κεφαλὴν κρεμαμένων ἢ βυθιζομένων λέγεται. In eo autem quod dicit ἐπὶ τῶν κατὰ κεφαλὴν κρεμαμένων, ad illum Aristophanis locum in Acharnens. respexisse videri potest. Cæterùm quod ad scripturam illam attinet κατώκαρα proparoxytonè, quanvis solus Eustathius ex iis quos consului eam habeat, (nam & Suidas scribit κατωκάρα paroxytonè) tamen rejiciendam non censeo: quoniam in plerisque compositis, sive quæ ὑφ' ἓν scribuntur, talem accentus ὑπερβιβασμὸν observavi.

Atticorum autem & pluralia singulariter pronuntiare, quemadmodum pro τοὺς Λακεδαιμονίους dicere τὸν Λακεδαιμόνιον.

ARTIC. seu TMEM. LVIII.

THucydidem tamen reprehendit Dionysius Halicarnasseus quòd singulari pro plurali utens, τὸν Συρακούσιον pro τοὺς Συρακουσίους dixerit. Hujus verba sunt, παρὰ δὲ τὰς τῶν ἑνικῶν τε καὶ πληθυντικῶν διαφορὰς, ὅταν ἐναλλάττῃ τὴν ἑκατέρου τούτων τάξιν, ἑνικὰ μὲν ἀντὶ πληθυντικῶν οὕτως ἐκφέρει, Καὶ εἶτῳ ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, αὐτὸν δὲ οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ. Vult enim Thucydides (inquit) significare Syracusanos & Athenienses: utroque tamen nomine in singulari numero utitur. Sciendum est autem legi hîc apud Dionysium τῶν Ἀθηναίων: sed τῷ Ἀθηναίῳ ex ipsomet reposui, id est, ex iis quæ subjungit: necnon ex ipso Thucydidis contextu: unde & pro οὕτως substitui εἴτῳ, necnon αὐτὸν pro αὐτόν. Ita enim apud Thucydidem scriptum est, lib. 6, pag. 222, καὶ εἴτῳ ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, ἑαυτὸν δ' οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ δεινὸν ἡγεῖται ὑπέρ γε τῆς ἐμῆς κινδυνεύειν &c. Illi autem Thucydidis exemplo istud quoque subjungit: in quo itidem nomen singulare pro plurali usurpatur, sed appellativum, non ἐθνικὸν ut in altero: καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἕξομεν, μὴ ῥαδίας αὐτῷ πάλιν οὔσης τῆς ἀναχωρήσεως. Nam (inquit) τοὺς πολεμίους ἐσχημάτικεν ἑνικῶς, οὐχὶ πληθυντικῶς. At ego (quod Dionysii pace dixerim) non video quid reprehensione dignum sit in hoc singularis usu pro plurali: præsertímque ubi nomen proprium, vel potius ἐθνικὸν, non appellativum, ita usurpatur. Nisi & ipsum Demosthenem reprehendere velimus, ex quo exemplum hîc habemus, τὸν Παίονα pro τοὺς Παίονας. sed in uno ex meis codicibus additur καὶ Ἰλλυριόν. Quinetiam post ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους, τὸν Λακεδαιμόνιον, habetur ibidem, καὶ τοὺς Ἀργείους, τὸν Ἀργεῖον.

Est autem observatus à me & alius nominis ἐθνικοῦ usus apud veteres Græcæ linguæ scriptores: de quo alibi dicam: simúlque de eo usu cujus hîc meminit Corinthus, (quem & apud Latinos scriptores, præsertímque poetas & historicos, non infrequentem esse sciunt quicunque in illorum lectione versati sunt) disseram.

Atticorum etiam, dicere βαδιστέα & ἀνυστέα pro βαδιστέον & ἀνυστέον.

ARTIC. seu TMEM. LIX.

LAtius extenditur talis usus pluralis pro singulari, ut ostendit vel adjectivum ἀδύνατα pro ἀδύνατον. Quod ἀδύνατα an Atticum itidem sit, dubitare nos non sinit Thucydides: cum alibi, tum lib. 1, pag. 20, meæ editionis, in principio, νομίσαντες δὲ οἱ στρατηγοὶ ἀδύνατα εἶναι πρὸς τὸν Περδίκκαν πολεμεῖν τῇ παρούσῃ δυνάμει. Sic & in alio ejusdem libri loco, qui est pag. 40, δεδογμένον δὲ αὐτοῖς, εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν ἀπαρασκεύοις οὖσιν. Sic certè apud Homerum Iliad. α, Eustath. φίλα positum censet pro φίλον, in hoc versu, Αἰεί τοι τὰ κακ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι. Exponit enim, ἀεί σοὶ φίλα ἐστὶ τὰ κακὰ μαντεύεσθαι. additque φίλα esse Atticè positum pro singulari φίλον. Ibidem affert ex Sophocle exemplum simile illi quod à Corintho affertur, Οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις, pro ἀμυντέον. Sed subjungit & nominis adjectivi exemplum, (ex eodem Sophocle ut opinor) σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τάδε πάσχειν, pro σχέτλιόν ἐστι. Ex Herodoto autem participium νομιζόμενα usurpatum itidem pro νομιζόμενον affert. Quibus omnibus adjicit ex comico, (id est Aristophane) συνεκποτέά ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, quod exemplum convenit cum illo Sophoclis in quo est ἀμυντέα. Proponit tamen & aliam nominis illius φίλα expositionem, secundum quam non pro φίλον poneretur, sed suam pluralis significationem retineret. Ea est hujusmodi, ἀεί σοι τὰ κακὰ φίλα ἐστὶν, οὐχ ὥστε καὶ ποιεῖν αὐτὰ (οὐδὲ γὰρ δύνασαι) ἀλλ' ὥστε μαντεύεσθαι. Sed longè petita videtur esse hæc expositio.

Apud eos præterea deficiunt imperativa.

ARTIC. seu TMEM. LX.

FAlsum est omnino & quod hîc à Corintho scribitur, nimirum Atticos imperativis carere. Nihilo certè magis carere imperativis dicendi sunt, quòd infinitivis loco illorum nonnunquam utantur, quàm carere vocativis quòd pro illis nominativos interdum usurpent. In eo præterea peccat, quòd exemplum affert ab eo quod probare vult alienum: utpote in quo infinitivus potius pro optativo quàm imperativo positus sit. Ego igitur alia utriusque usus exempla seorsum proferam. Sed hoc prius lectorem scire velim, usitatiorem esse illum infinitivi pro imperativo quàm pro optativo usum: esséque hunc apud vetustissimos poetas Homerum & Hesiodum frequentem, itidémque apud alios poetas, nominatímque Nicandrum. Verùm ab Atticis manasse illam usurpandi infinitivi pro imperativo aut optativo consuetudinem, non satis idoneo testimonio confirmari posse videtur: qua de re tamen dicam & infrá. Venio ad exempla. Hom. Od. κ. Ἀλλ' ὁπόταν δὴ νηῒ δι'

ὠκεανοῖο περήσῃς, (Ἔνθ' ἀκτήτε) &c. Νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ. hîc enim infinitivus κέλσαι est pro imperativo κέλσον. Sic autem & in versibus qui sequuntur sunt verba infinitivi modi qui imperativi vicem præstat: Αὐτὸς δ' εἰς ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα. Et versibus tribus interjectis, Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρως χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω, Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Deinde verò & alia infinitiva habentur. Idem poeta Iliad. α, Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρῃον. Ubi annotat Eustath. apud Homerum, sicut & Hesiodum, atque alios, ἀντὶ προστακτικῶν λαμβάνεσθαι ἀπαρέμφατα, id est pro imperativis sumi infinitiva. ut hîc, χειρὸς ἑλόντε ἀγέμεν Βρισηΐδα, id est ἄγετε. Videtur autem (inquit) hoc schema fieri per ellipsin, deficiente videlicet aliquo verbo quod sit προαιρετικόν. perinde acsi diceretur, θελήσατε ἀγέμεν, vel σπεύσατε, vel aliquo ejusmodi. Ejusdem poematis lib. κ, Αὖθι μένειν· μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν Ἐρχομένω. Hîc (inquit idem scholiastes) habemus infinitivum pro imperativo: ubi apertè declaratur, infinitiva verba quæ pro imperativis sumuntur, ita per ellipsin usurpari. Quum enim præcesserit verbum ἐπιτέλλεσθαι, necnon verbum κελεύειν: ubi dicitur, — πῶς γάρ μοι ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις Αὖθι μένω, &c. respondet qui interrogatus fuit, αὖθι μένειν. Quod licet pro μένε ponatur, sic tamen intelligitur, (explendo quod deest) ἐπιτέλλομαι καὶ κελεύω σοι αὖθι μένειν. Hanc autem ellipsin Hesiodus apertissimè ostendit. Hæc ille: qui quoniam non addit quónam modo Hesiodus ellipsin hanc ostendat, suspicandum relinquit (ut mihi quidem videtur) tale quid in quopiam Hesiodi loco præcedere infinitivum pro imperativo positum quale id est quod apud Homerum præcedit, & de quo nos ipse ibi admonuit. Esse quidem certè frequentem hujus infinitivi usum apud Hesiodum eo in poematio quo sua de agricultura præcepta tradit, scire possunt quicunque illud legerunt. Ex multis autem pauca proferre contentus ero. Ita igitur suum ἔργων librum secundum orditur, Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων. Ubi quis hujus usus infinitivi nescius falli possit, legens ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, tanquam pro ἄρχεσθε persona secunda plurali modi imperativi, non pro ἄρχεσθαι infinitivo. Sed vel ille magnus infinitivorum numerus, qui paulo pòst atque adeo per totum librum habetur, lectorem admonere posse videtur. Habetur enim paulo pòst, — γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι. Legitur autem aliquot versibus interjectis, ἀλλά σ' ἄνωγα Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. Qui locus ex eorum fortasse numero est in quibus vult Eustathius ab Hesiodo apertè ellipsin illam προαιρετικοῦ ῥήματος declarari. Neque enim dubito quin ἄνωγα, sicut θέλω, verbum προαιρετικὸν appellari possit: id est, quo προαίρεσιν nostram indicamus. præsertim quum illum verba etiam ἐπιτέλλομαι & κελεύω annumerare τοῖς προαιρετικοῖς manifestum sit. Quanvis autem talia verba subaudiri, nequaquam mihi displiceat, posse tamen & aliud verborum genus subaudiri dico: cujusmodi est μέμνησο. sicut & Latini poetæ in suis præceptis interdum imperativo Memento cum infinitivo usi esse comperiuntur. Naso, Sed quanto minus ire voles, magis ire memento. Idem, Denique securus famæ liber ire memento. Cæterùm mirari quis possit, Ioannem Tzetzem in quibusdam hujus poetæ locis tradere tales infinitivos esse pro imperativis, alicubi autem dubium relinquere existimandíne sint imperativorum officio fungi, an potius verbum θέλε cum illis subaudiri putandum sit. Nam in hunc ejusdem poematii locum, Μῆνα δὲ ληναιῶνα, κάκ' ἤματα, βούδορα πάντα, Τοῦτον ἀλεύασθαι, annotat, infinitivum ἀλεύασθαι esse pro imperativo, & significare ἔκφυγε. Itidémque in hunc, Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας, annotat χορτάζειν esse pro χόρταζε, infinitivum pro imperativo: (additque ἀττικῶς: quod observatu dignum est) at verò in explicatione illius versus quem primum ex eo opusculo protuli, ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, tradit, vel hoc ἄρχεσθαι aliósque omnes infinitivos pro imperativis ab hoc poeta usurpari, vel in omnibus subaudiri θέλε: ut dicamus, θέλε ἐργάζεσθαι, & θέλε σπείρειν, & θέλε βοωτεῖν. At ego Tzetzi minimè hîc assentior: sed quanvis hæc ellipsis admittatur, infinitivum pro imperativo poni dicendum existimo: infinitivum quidem certè ellipticon. Licebit enim fortassis ita vocare infinitivum, cui ἐλλείπει (id est deficit) verbum quod cum eo jungi deberet. Exempla autem ex Nicandro afferre quum minimè necesse sit, hoc unum de ejus scholiaste dicam: illum, ubi infinitivum pro imperativo positum esse annotat, non addere, Atticam esse hanc consuetudinem. At Eust. in hunc versum Iliad. α, Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν, annotans esse καθάπτεσθαι pro καθάπτου, infinitivum pro imperativo, ait esse schema ellipticon Ionicum, vel Atticum. Cæterùm quum nulla ex soluta oratione exempla mihi suppetant, Budæi saltem de quodam Platonis loco dubitationem proferam. in eo enim vel infinitivum pro imperativo positum esse, vel verbum imperativi modi è superioribus repetendum esse ait. Hic autem est Platonis locus, De leg. lib. 11, ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, (ἐπισκήπτεσθαι δὲ τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερον ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ ἢ μέρει, ἐὰν τὰ ψευδῆ τινὰ φῇ μεμαρτυρηκέναι, πρὶν τὴν δίκην διακεκρίσθαι) τὰς δ' ἐπισκήψεις τὰς ἀρχὰς φυλάττειν κατὰ σεσημασμένας ὑπ' ἀμφοῖν, καὶ παρέχειν τὴν τῶν ψευδομαρτυριῶν διάκρισιν. Quæ verba ita ille

interpretatur, Siquis testem insimulet falsi testimonii, (insimulare autem & actori & reo licet aut in totum testimonium, aut in partem, duntaxat ante sententiam) insimulationes ipsas magistratus oportet asservare ab utroque obsignatas, ac tum demum judices falsi mittere in consilium. Huic autem interpretationi hæc subjungit, In quibus verbis τὶς nomen supplendum est, nisi fallor, (ut sæpe apud Aristotelem) & verbum ἐξέστω è superioribus. Vel est ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ: quod usitatum est Græcis, præsertim Ionibus, quorum lingua Plato aliquando utitur, ut δίκαισι ἀντὶ τοῦ δίκαζε. Quanquam Atticorum est τὰ προστακτικὰ supplenda relinquere. Hæc ille: ubi quis diversa existimare hæc duo possit, infinitivum pro imperativo accipi, & imperativum supplendum relinquere. Sed de una eadémque re à Budæo dicta existimo: qui intellexerit, ubi verbum infinitivi modi pro verbo imperativi modi ponitur, ibi cum infinitivo supplendum imperativum relinqui, quòd infinitivus ille sit ἐλλειπτικὸς, ut eum paulo antè appellavi.

Verùm quum in omnibus quæ allata sunt exemplis & omnibus propemodum quæ afferri possint, infinitivus pro imperativi secunda persona usurpetur: sciendum est & pro tertia alicubi usurpari. ut in isto Homeri loco, Il. ζ, ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ, Οἴξασα κληῗδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο, Πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος Εἶναι ἐνὶ μεγάροις, καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ, Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο, Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ Ἤνις, ἠκέστας ἱερευσέμεν. Hîc enim infinitivi θεῖναι & ὑποσχέσθαι non sunt pro secunda imperativorum persona θὲς, & ὑπόσχου: sed pro tertia θέτω (vel potius θέσθω) & ὑποσχέσθω. Intelligendum enim, θέσθω ἡ Ἑκάβη πέπλον, καὶ οἱ ὑποσχέσθω θυσίαν. Est porro & quiddam aliud de usu infinitivi pro imperativo sciendum, quod in iis quæ allata sunt exemplis non spectatur: atque adeo rarissimum est: quo magis Eustathium nullam ejus mentionem fecisse miror. Quum enim infinitivus qui pro imperativo ponitur, vel præsentis temporis vel aoristi esse soleat, leguntur apud Homerum aliquot infinitivi futuri temporis, qui tamen eundem usum habent: & quidem illo ipso in loco unde quædam exempla & præsentis & aoristi infinitivi attuli: nimirum ex Odyss. κ. quum enim ibi præcesserit κέλσαι & ἴεναι & ὀρύξαι & παλύνειν, (ut reliqua omittam) pro κέλσον & ἴθι & ὄρυξον & παλύνε: sequuntur infinitivi futuri temporis: Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη, Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν. sic etiam ἱερευσέμεν in versu proximè sequenti. Equidem de his non aliud habeo quod dicam, quàm observatione dignissimum esse hunc usum futuri in infinitivo qui imperativi loco positus sit: & ne suspecta nobis exemplarium hîc sit fides, obstare futurum ἐμπλησέμεν. Nam pro ῥέξειν quidem & pro ἱερευσέμεν facile esset reponere ῥέζειν & ἱερευέμεν, at pro ἐμπλησέμεν quid reponi posset?

Venio ad alterum illum imperativi usum, quem Corinthus cum præcedente confundit. Affert enim locum in quo infinitivum pro imperativo positum esse censet, quum potius optativi fungatur officio. Is est in Aristoph. Acharnensibus, ubi itidem scholiastes imperativum illum subaudiendum esse tradit. Sed imperativi subauditio minimè prohibet quin optativum esse dicamus: sic tamen ut quum infinitivus pro optativo ponitur, aliud verborum genus subaudiendum sit quàm quum pro optativo usurpatur. Tale autem est δός. ut Il. η, Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱὸν, Ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης. hîc enim aptissimè subauditur δός. Itidémque in hoc voto Agamemnonis, Iliad. β, Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον, Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. Nam & hîc commodissimè subauditur verbum δός. Ideo autem hoc lubentius quàm aliud subaudio, quòd ipsemet Homerus, ubi ejus sermo est ἐντελὴς, illud adhibere orationi optativæ soleat. ut Iliad. κ, Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλείας ἀφικέσθαι, Ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὅ κεν Τρώεσσι μελήσει. Sic certè & Iliad. γ, legimus, Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι. Sic Callimachus initio hymni Dianæ, Δός μοι παρθενίην αἰώνιον ἄππα φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίην. Attuli verò & ex soluta oratione exempla hujus usus imperativi δὸς in meo Græcæ linguæ Thesauro. Sed hoc quoque obiter addo, Latinos, poetas præsertim, itidem verbo Da esse usos. ut Naso, simile Daphnes votum commemorans, (& ita quidem ut illum Callimachi versum interpretari velle videatur) ita cecinit, Da mihi perpetua genitor charissime, dixit, Virginitate frui. Quibus subjungitur,—dedit hoc pater antè Dianæ. Sic apud Maronem, Æn. 6, túque ô sanctissima vates, Præscia venturi, da (non indebita posco Regna meis fatis) Latio considere Teucros. Itidémque apud Flaccum Epist. l. 1,—pulchra Laverna, Da mihi fallere, da justum sanctúmque videri. Non dubium est autem quin libenter ita usi sint poetæ isto verbo, ut Græcum illud δὸς imitarentur, vel potius exprimerent. In hujusmodi ergo poetarum Græcorum locis verbum hoc potius quàm aliud ullum subaudiendum esse, vel potius nullum aliud quæri debère existimo. Non ignoro alioqui Eustathium in illo libri 2, loco, cum his verbis, Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, alia etiam verba quæ subaudiri queant, afferre. dicit enim λείπειν vel δὸς, vel ποίησον, vel εὔχομαι. Quod ποί-

ησον illud ipsum est quod à scholiaste Aristoph. subaudiri eo in loco dixi quem Corinthus affert, qui scholiasten illum (uti dixi) sequitur. Sed talem imperativi ποίησον usum cum infinitivo non memini me usquam observare. Cæterùm Eust. quum alibi illum infinitivum qui imperativi vice fungitur, vel Ionicum vel Atticum esse scribat, in dubio id relinquens: hunc tamen alterum, qui ponitur pro optativo, (quum enim εὐχῇ, id est voto, adhibeatur, quídni pro optativo poni dicemus?) Atticum esse tradit: non addens itidem vel Ionicum. τὸ δὲ σχῆμα τῆς εὐχῆς (inquit in illum libri β, Iliadis locum) Ἀττικὸν κατὰ ἔλλειψιν. Est tamen hoc schemate usus primarius linguæ Ionicæ scriptor Herodotus: si quidem scholiastæ illi credimus, ita scribenti, σημείωσαι δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τε ὅμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη. Δαρεῖος εὔξατο ἀνθρώπῳ εἰς οὐρανὸν ἀφεὶς ὀϊστὸν, καὶ τὸν ἀέρα βαλὼν, Ὦ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Extat autem hic locus pag. 207, meæ editionis. Sed alia lectio illic habetur, (sicut & in omnibus vulgatis editionibus, necnon in quibusdam vet. codicibus quibuscum illæ partim à me partim ab aliis collatæ fuerunt) quam sequendo, schema illud in eo loco non habebimus. Ibi enim est imperativi modi verbum, hoc modo, Ὦ Ζεῦ ἐκγενέσθω μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Dubitari tamen potest an memoria lapsus Eustathius hunc locum ita scripserit, an in eo quo usus est exemplari ita scriptum invenerit. Sed pro ἀνθρώπῳ non dubium est quin ἄνω apud eum reponendum sit. Hoc quoque iis quæ dicta sunt, addi debet: quosdam esse locos ubi oratio initium habens per infinitivum positum pro optativo, secus finitur, nimirum per optativum. ut Iliados β, Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι, Χαλκῷ ῥωγαλέον. Hîc enim istis infinitivis locum optativorum obtinentibus subjungitur λαζοίατο, quod imperativi est modi: πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.

Sciendum est præterea quosdam etiam esse locos habentes hunc imperativi pro optativo usum, in quibus aliud quàm in præcedentibus subaudire verbum necesse sit. ut Odyss. η Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον, Τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι, τά τε φρονέων ἅτ' ἐγώ περ, Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, Αὖθι μένων. Hîc enim neque δὸς, neque ποίησον, neque εὔχομαι subaudiri cum infinitivo potest, sed aut ἐθέλοις aut aliud hujusmodi verbum optativi modi subaudiendum est.

Βόλιτον *Attici dicunt sine* ϐ, *quod nos* Βόλϐιτον *dicimus, videlicet* κόπρον.

ARTIC. seu TMEM. LXI.

HÆC ex scholiaste Aristophanis sumit Corinthus. In hunc enim hujus comici locum in Equitibus, Κἀγωγ' ὅτε δὴ ἤγνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος, Διηκοσίοισι βουσὶν ὑπερηκόντισα, (reposui autem δὴ ἤγνων pro δ' ἤγνων in priore versu: de qua emendatione dicam ubi de synalœpha disseram) annotat, βολίτοις significare τοῖς σπελέθοις. esse enim βολίτους τοὺς σπελέθους τῶν βοῶν. Et paucis verbis interjectis, Attici autem (inquit) ita dicunt absque ϐ, quod nos βόλϐιτον dicimus. Affert etiam proverbium, βολίτου δίκην: quod jactatum ait πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας. quoniam Solonis lex puniebat καὶ τοὺς βόλιτον ὑφελομένους. Habetur verò nomen illud & in Acharnens. ejusdem comici, Καὶ ταῦτα μέντοι νὴ Δί' ὥσπερ μ' ἐτρέφέτην Ἐν πᾶσι βολίτοις. Ubi itidem scribit scholiastes, Atticos appellasse βόλιτον quod tunc temporis vocabant βόλϐιτον. Vult autem ibi ἐν πᾶσι βολίτοις dictum esse prò ἐν πάσῃ τροφῇ, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς: atque ita esse loquutum παρ' ὑπόνοιαν. Hesychius quoque βολίτοις exponit per βολϐίτοις, tanquam notius. Eustathius tamen habet βόλιτον & βόϐλιτον, non βόλϐιτον. Sed eum quoque βόλϐιτον scripsisse, & literis errore permutatis factum esse à librario βόϐλιτον, credibile est. quum ipse à βάλλω & nomine βολὴ (dixissem autem ego, à βολὴ verbali nomine τοῦ βάλλω) vocabulum βολεὼν deducat: quod Atticum itidem esse tradit: exponens κοπρὼν, ἤτοι κοπροϐολεῖον: item, οὗ κόπρος δηλαδὴ ζώων βάλλεται, ἤγουν ῥίπτεται. Quibus subjungit, τοῖς βολεῶσι esse ἀκόλουθον καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόϐλιτον, ἐπὶ κόπρου νοούμενον. Verisimile ex his esse puto vel potius constare quod dixi, eum videlicet non βόϐλιτον sed βόλϐιτον scripsisse, ut apud cæteros legi videmus. Nec verò dubito quin βόλιτον & ipse pro vocabulo Attico, at βόλϐιτον pro recentiori habuerit: quanvis id non addat: contentus dicere, βόλιτον esse ἀκόλουθον τοῖς βολεῶσι, pro Significationem illorum sequi, seu Significatione cum illis convenire. Hoc quoque obiter annotabo, illud κοπροϐολεῖον quo exponit vocem κοπρὼν, ad linguam tunc vulgarem referendum videri.

Καὶ τὸ λέγειν ταυταγὶ ἀντὶ τοῦ ταῦτα. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει, Ὄμνυμ' ἐπὶ τούτῳ πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς, Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν ἔσται ταυταγί. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, Ἄκουε λεὼ τοὺς ὁπλίτας νυνμενί.

Hæc in uno ex meis exemplaribus inter proximè præcedentem articulum LXI & sequentem LXII, interjecta sunt, tanquam ipsa per se articulum efficientia. Súntque scripta non alia manu, sed eadem qua cætera. Atque adeo illa ipsa sunt ad quæ lectorem remisi quum

articulum IIII, Io. Grammatici tractarem. Sed antequam ad voces illas quarum exempla hîc afferuntur, veniam, de οὑτοσὶ aliquid dicam, de quo tum quum illa scriberem, ambigebam. Annotavi enim illic, epectasin quæ fit in οὑτοσὶ, in tota declinatione (id est in omnibus casibus) servari: nisi fortè pluralis nominativus (qui & vocativus) exciperetur. At nunc minimè excipiendum hunc nominativum esse affirmo: quòd apud Aristophanem eum invenerim, cum alibi, tum in Acharnensibus, Οὑτοιΐ σοι χαμαί· καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος. Quod autem de nominativo dicitur, idem & de vocativo intelligi debet. Sciendum est porro, sicut οὑτοσὶ pro οὗτος, sic etiam ἐκεινοσὶ pro ἐκεῖνος dici: ejúsque apud Lucianum quoque exempla extare, atque adeo genitivi fœminini ἐκεινησί. Quod verò ad ὁτιὴ attinet, cujus inter alia mentio à me facta fuit in illo Io. Grammatici articulo, ejus usum habemus apud eundem illum comicum in Equitibus, Ὁτιὴ τριήρης ἐστὶ χὠ κύων ταχύ. Et paulo pòst, Ὁτιὴ βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις. Apud eundem habetur & ἐνθαδὶ in Acharn. Ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο. Et hæc quidem obiter· nunc ad illos Aristophanis locos venio in quibus ταυταγὶ & νυνμενὶ habemus. Extant certè loci illi in Avibus, eodem modo scripti, nisi quòd pro ἐπὶ τούτῳ ibi habetur ἐπὶ τούτοις. Sed et hoc animadvertendum est, verba illa, ἔσται ταυταγὶ, non ab eodem pronuntiari, sed ab alio. In altero autem loco qui statim sequitur, (interjecto duntaxat uno versu) non ἄκουε sed ἀκούετε scriptum est. Et (quod magis pertinet ad id de quo nunc agitur) non νυνμενὶ unico vocabulo sed νῦν μενὶ duobus scriptum ibi habemus. Sed nostri exemplaris scriptura autoritate Eustathii niti potest, utpote afferentis eodem modo νυνμενὶ una voce: necnon νυνγαμὶ, una itidem voce. quod etiam vocabulum ad confirmandam alterius scripturam adjumento nobis esse potest.

At cum est etiam θέλει pro δύναται. ut Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν.

ARTIC. seu TMEM. LXII.

HUjus usus verbi θέλω seu ἐθέλω pro δύναμαι, exempla apud Hom. præsertim extant: unde etiam unum deprompsi in meo Thesauro linguæ Græcæ, Tomi 1, col. seu semipag. 1094, lit. E. Dubitari autem posset an Atticus hic etiam verbi ἐθέλω esset usus, nisi apud Thucydidem quoque extaret, (cujus locum ibidem attuli) necnon apud Platonem, si quidem Corintho credimus. nam Eustathius illa ipsa verba afferens in exemplum, autoris nomen tacet. τὸ δὲ οὐκ ἔθελε προφέειν (inquit) δηλοῖ μὲν τὸ οὐκ ἠδύνατο· καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ γλυκύτητος, ὁμοίως τῷ, τὰ δὲ δένδρα οὐδέν με θέλει διδάσκειν. (Ubi etiam animadverte hunc usum existimari habere γλυκύτητα) Verùm ut demus hæc esse Platonis, sicut locum à me allatum in Thesauro constat esse Thucydidis, alia non immeritò forsan aliquis exempla desideret, antequam Atticum esse usum illum fateri velit: quoniam nonnulli Attici scriptores aliqua ex Homero vel aliunde sumpta, sibi peculiaria habere potuerunt. Cæterùm pro hac verbi ἐθέλειν significatione qua ponitur pro δύνασθαι, facere dicerem quod apud Gregorium legitur, nimirum τὸ ἀβούλητον esse numerandum inter species τοῦ ἀδυνάτου, nisi hoc restringendum esset. Jam verò quemadmodum οὐκ ἐθέλειν pro οὐ δύνασθαι usurpatur, ita vicissim οὐ δύνασθαι pro οὐκ ἐθέλειν poni sciendum est. Cujus tamen significationis exemplum ex solo Marco habere me fateor: cap. 5, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι. Hîc enim οὐκ ἠδύνατο est pro οὐκ ἤθελε, vel οὐκ ἐβούλετο: Non poterat pro Nolebat. Sed quod ita de Christo convenienter & rectè dicitur, non itidem de eo qui simpliciter homo sit, dici queat. Atque hæc pauca obiter.

Et pro recto accusativum assumere.

ARTIC. seu TMEM. LXIII.

ACcusativi pro nominativò positi (id est, accusativi à parte anteriore positi pro nominativo à parte posteriori) exempla magis frequentia & familiaria quàm hoc debuit afferre Corinthus: aut certè huic extremum locum dare: ut iis quæ præcessissent veluti strata lectori ad istud via esset. Multi enim in aliis exemplis atticismum vel prima fronte agnoscere possent, qui fortasse in illo Aristophanis loco quem affert Corinthus, vix eum agnoscerent. Sed unde factum sit ut Corinthus hoc exemplum potius quàm aliud attulerit, docebo ubi de hoc articulo dicendi finem faciam. Cæterùm quoniam hujus Attici schematis exempla in Budæi commentariis extant, afferam primùm quæcunque ille de eo tradit, (ne quid alienum vendicare mihi velle videar) deinde iis multa quæ præterea de eodem dicenda videntur, adjungam. Postquam igitur attulit ex Aristotelis φυσικῆς ἀκροάσεως libro 4, ὥστε τὸ λέγειν εἶναι τὰ γιγνόμενα τῶν πραγμάτων κύκλον, τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ χρόνου εἶναι τινὰ κύκλον: pro, λέγειν ἐστὶ τὸ εἶναι τινὰ τοῦ χρόνου κύκλον: subjungit, Interdum in hujusmodi sermonis structura non tam dici potest perplexa constructio quàm variata, quum nomen à suo verbo ad aliud transfertur. ut Demosthenes, ἑώρων γὰρ ἡμᾶς οἷα ἐσυκοφαντούμεθα ὑπὸ τούτων. id est, ἑώρων οἷα ἡμεῖς ἐσυκοφαντούμεθα, Et rursus, καὶ αἰ-

σθήσεσθε τούτους, ὅτι εἰσὶ βίαιοι καὶ ἀσελγεῖς ἄνθρωποι. Plato De rep. lib. 5, γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφὸς, λέγων πλέον εἶναί πως ἥμισυ παντός. id est, γνώσεται ὅτι Ἡσίοδος, &c. Idem Plato in Gorgia, ποίους τούτους λέγεις λόγους ὦ Γοργία; ἆρα οἳ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν; utrum eos dicis qui docent quánam victus ratione ægroti convalescere possint? Hunc etiam loquendi modum imitati sunt Latini. Cæsar, Non hostem vereri, sed rem frumentariam, ut commodè supportari posset, timere dicebant: οὐ τοὺς πολεμίους φοβεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ τῆς σιτοπομπείας, μὴ οὐ συγκομίζεσθαι δυνηθῇ, δεδιέναι ἔφασαν. Terentius in Eunucho, Virginem quam amabat, eam confeci ut potiretur sine molestia. Idem ibidem, Scin' me in quibus sim gaudiis? scis Pamphilam meam inventam civem? Utitur & Plautus sæpius: à quo non multum abest illud Ciceronis pro Milone, Plebem & infimam multitudinem, quæ Publio Clodio duce fortunis vestris imminebat, eam, quo tutior esset vestra vita, se fecisse commemorat ut non modò virtute flecteret, sed etiam tribus suis patrimoniis deliniret. Sed illud pro Planco omnino simile, Neque verò quò te liberent aliqua culpa, quam tu vereris ne à te suscepta videatur: sed ut te ad cursum istum tenendum quem à prima ætate suscepisti, cohortentur. Hæc sunt quæ ab illo scribuntur.

Ego autem hoc primùm dico, quanvis cum multis verbis hic atticismus locum habeat, potissimum tamen cum tribus frequentem esse: nimirum cum οἶδα & cum ὁρῶ & cum φοβοῦμαι, (intelligens itidem cum iis quæ synonyma sunt) ideóque ab his exemplis potius incipiendum esse censuissem. Et ad illud quidem primum quod attinet, quum sæpe apud Aristoph. occurrat, aliquod ejus exemplum à Corintho prætermittendum non fuit. Tale est certè apud Isocratem in principio Encomii Helenes, νῦν δὲ τίς οὕτως ὀψιμαθής ἐστιν ὅστις οὐκ οἶδε Πρωταγόραν καὶ τοὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον γενομένους σοφιστὰς, ὅτι καὶ τοιαῦτα καὶ πολὺ τούτων ἔτι πραγματωδέστερα συγγράμματα κατέλιπον ἡμῖν; Hîc enim manifestum est dictum esse τίς οὐκ οἶδε Πρωταγόραν καὶ τοὺς σοφιστὰς ὅτι κατέλιπον, pro τίς οὐκ οἶδεν ὅτι Πρωταγόρας καὶ οἱ σοφισταὶ κατέλιπον. Adeóque cum hoc verbo recepta est ista orationis structura, ut eam & in Testamenti novi scriptis habeamus. ut Marci cap. 1, itidémque Lucæ 4, οἶδά σε τίς εἶ, pro οἶδα τίς σὺ εἶ. Itidem Ioannis cap. 5, ἀλλ' ἔγνωκα ὑμᾶς ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς, pro ἔγνωκα ὅτι ὑμεῖς οὐκ ἔχετε. Eodémque modo & Paulus, ad Cor. Epist. 1, cap. ultimo, οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, pro οἴδατε ὅτι ἡ οἰκία Στεφανᾶ ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας. Secundum autem verbum quocum frequentem hanc orationis structuram esse dico, est ὁρῶ: cujus exemplum habuisti jam ex Demosthene. Ei autem addere potes istud ex Xenophonte, ἀναβ. lib. 4, pag. 199, meæ editionis, ὡς ὁρᾷ τὸν Καλλίμαχον ἃ ἐποίει. Tertium autem est φοβοῦμαι, seu δέδια, & quæ synonyma sunt. (sicut etiam Latini structuram hanc cum iis præsertim verbis quæ significationem illam habent imitantur) Hujus verò exempla vel unus Thucydides suppeditare multa potest: è quibus duo duntaxat proferam. Unum est lib. 2, pag. 70, meæ editionis, in principio, δείσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἀριστέα, μὴ αὖθις σφᾶς ἔτι πλέω κακουργῇ διαφυγών. Hîc enim jungitur accusativus Ἀριστέα participio δείσαντες: cujus accusativi loco, utendo sermone qui hoc Atticum schema non haberet, deberet esse nominativus præcedente particula μή: hoc modo, δείσαντες οἱ Ἀθηναῖοι μὴ ὁ Ἀριστεὺς σφᾶς ἔτι πλέω κακουργῇ διαφυγών. Alterum autem, ubi φοβούμενοι (quod illi δείσαντες est synonymum) in eadem sermonis forma usurpavit, extat circa finem l. octavi, φοβούμενοι οὖν αὐτὸν διὰ τοῦτο τὸ ἔργον μή ποτε καὶ περὶ σφᾶς τι παρανομήσῃ. Itidem enim hîc manifestum est dictum esse φοβούμενοι αὐτὸν, μή ποτε παρανομήσῃ, pro φοβούμενοι μή ποτε αὐτὸς παρανομήσῃ. Interpres tamen hunc locum ita vertit ut atticismum hunc non animadvertisse videri possit: quem tamen ab eo ignoratum non fuisse loci alterius interpretatio testatur.

Ad exempla autem Latinorum scriptorum quod attinet, (id est, exempla hujus atticismi à Latinis Græcos imitantibus usurpati) in iis quæ paulo antè allata fuerunt verum esse comperitur quod dixi: nimirum eos tali orationis structura cum iis præsertim verbis uti quæ significationem verbi φοβοῦμαι habent. Ita enim Cæsar, Non hostem vereri, sed rem frumentariam, ut commodè supportari posset, timere dicebant. Quum alioqui dicendum fuisset, Sed ne res frumentaria commodè supportari non posset, timere dicebant. (Estque interim observandus hic usus verbi Timere, qui alioqui verbo Vereri dari potius solet: quum videlicet dicitur, Vereor ut hoc fieri possit, pro Vereor ne hoc fieri possit. Eodem enim modo hîc Timere usurpatum est. Nam verbum Vereri quod præcedit, cum accusativo hostem jungitur) Idem & in illo Ciceronis loco spectandum nobis proponitur, Quam tu vereris ne à te suscepta videatur: pro, Quæ ne à te suscepta videatur, vereris. In quo tamen loquendi genere per relativum, minus hic atticismus quàm in illo Cæsaris loco aliísque ei similibus sentitur. At in quodam ejusdem Ciceronis loco multo evidentius conspicitur, ubi dicit, Nosse aliquem quis sit, pro Nosse quis sit aliquis: sicut Græcos frequentissimè uti verbo εἰδέναι, paulo antè docui. At locus hic Terentii à Bud. allatus, Virginem quam amabat, eam confeci ut potiretur sine molestia, non video quid cum illo atticismo commune habeat. Contrà autem apertè expressus est in isto ejusdem comici loco, in Andria,

Observes filium quid agat. (quod exemplum cum illo Xenophontis convenit, ὡς ὁρᾷ τὸν Καλλίμαχον ἃ ἐποίει) Nec dubito quin plura ex comicis Latinis & hujus atticismi & aliorum sive atticismorum, sive (ut generalius loquar) hellenismorum exempla quàm ex aliis scriptoribus colligere quis possit. Quinetiam eos esse existimo qui primi (utpote Græca Latinè reddentes) illa orationis schemata imitari ausi fuerint.

Ne autem interim loci illius Aristophanici quem Corinthus affert, oblitus esse videar, aliquid de eo quoque dicendum est. Ac primùm sciendum est abundare hîc duas primas voces, deesse autem articulum τοὺς ante βροτούς: si quidem vulgatarum Aristoph. editionum lectionem sequamur. (quum alioqui ille articulus τοὺς abesse posse videatur) ita enim ibi leguntur hi versus, Δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς Οἰχόμενον εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν. Sed quod ad voces illas attinet supervacaneas, ὡς τὸ, puto fuisse à Corintho positas non ut verbis ipsius Aristophanis præfigerentur, tanquam ex eorum numero essent: sed perinde acsi diceret, Quale est istud. Ita enim grammatici plerunque usurpant voces istas, ὡς τὸ, quum locum quempiam in exemplum ejus quod dixerunt, afferre volunt. Quum tamen præcesserit, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισιν, ne hoc quidem modo ullum usum habere voces illæ existimandæ sunt. Cæterùm à scholiaste eo in loco, hujus atticismi (quem ille ἀττικὸν σχῆμα vocat) admonemur. Ideo autem ibi potius quàm aliis plerisque locis admonet, quòd alioqui non ita facilè ut alibi deprehendi possit. At Corinthus locum in quem primum incidit habentem hoc schema à scholiaste annotatum, eum arripuit: ut non amplius mirari debeamus hunc potius quàm alios infinitos ab eo allatum fuisse.

Jam verò ut in tali structura orationis qualem præcedentes loci habent, accusativus ab anteriori parte ponitur pro nominativo qui à parte posteriori poni deberet, ita observavi quosdam in quibus vicissim pro accusativo qui præcedere deberet, nominativus sequitur. Xenophon ἀναβάσεως lib. 1, pag. 148 & 149, meæ editionis, ὥστε ὥρα λέγειν ὅ,τι τὶς γινώσκει ἄριστον εἶναι. Equidem quicunque diligenter locum illum consideraverit, (ut mihi diligenter expendendus erat dum illud Xenophontis opus prælegerem) fatebitur dictum esse ὥρα λέγειν ὅ,τι τὶς γινώσκει, pro ὥρα λέγειν τινὰ ὅ,τι γινώσκει: & quidem accipiendo τινὰ pro ἕκαστον, ut alibi. quod & ipsum observatione dignissimum est. Talis est orationis structura in hoc ejusdem loco in Symposio, ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ,τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Itidem enim hîc dictum est τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ,τι ἕκαστος ἡγεῖται, pro τὸ μὴ οὐ λέξειν ἕκαστον ὅ,τι ἡγεῖται.

Pro κράμβην, κοράμβην dicunt, atque hoc meritò: quia dicunt ab hac τὰς κόρας ἀμβλύνεσθαι.

ARTIC. seu TMEM. LXIIII.

VEreor ne Corinthus mentem ejus ex quo hæc sumpsit, (quicunque is sit) non assequutus fuerit. tantum enim abest ut κοράμβη, seu κεράμβλη, (de qua scriptura paulo pòst dicam) Atticum esse vocabulum credam, ut Græcum esse nihilo magis putem quàm alia permulta quæ passim apud eos qui etymologias tradunt, inveniuntur. Quemadmodum enim quum legimus, μεταίχμιον dictum esse quasi μεσαίχμιον, & μεσόδμη quasi μεσοδόμη, & ἄσταχυς quasi σίταχυς: quum legimus apud Platonem εὐφροσύνη dictum quasi εὐφεροσύνη, (ut alia pleraque omittam) neque μεσαίχμιον, neque μεσοδόμη, neque σίταχυς, neque εὐφεροσύνη in Græcorum vocabulorum numero ponimus. sed ad declarandam etymologiam ficta esse fatemur: ita illud κοράμβη, vel potius κοράμβλη, (nam hoc pro illo repono) minimè Atticum ac ne Græcum quidem ullo pacto esse arbitror: sed aliquem hujus etymum patefacere nobis volentem, scripsisse κράμβη dictum fuisse quasi κοράμβλη: quoniàm τὰς κόρας ἀμβλύνει.

Atticorum etiam, dicere τοῦ θράσους, & τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τοῦ θράσους, & ὦ τῆς ἀναιδείας.

ARTIC. seu TMEM. LXV.

EXemplum quod ex Aristophane affert, (in quo addendum est βασιλεῦ post Ζεῦ, ex ipso comico) nullo modo convenit cum eo quod tradit: quum in eo minimè relinquatur subaudiendum adverbium, sed præfigatur cum vocativo. Sic tamen ut diversum sit ab eo quod cum illis genitivis subaudiri ait. illic enim ὦ scribitur: at hîc, nimirum ante vocativum Ζεῦ, non ὦ sed ὦ: & quidem rectè utrobique. In iis tamen editionibus hujus opusculi quæ vulgaribus lexicis Græcolatinis adjunctæ sunt, differentia ista minimè observata fuit: sed utrobique ὦ scriptum est: nimirum ante genitivum τοῦ θράσους, sicut & ante vocativum Ζεῦ. At verò ante genitivum τῆς ἀναιδείας positum est φεῦ. Ita enim ibi scriptum est, Atticorum etiam dicere, τοῦ θράσους, & τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τοῦ θράσους, & φεῦ τῆς ἀναιδείας. Cæterùm hujus ἐλλείψεως exempla rara sunt: ideóque addere aliquod Corinthus debuit. Ego unum ex Xenophonte habeo: Pæd. lib. 2, ἐνταῦθα δὴ ἐκεῖνος πάνυ

ἀνιαθεὶς δῆλος ἐγένετο· καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν. Imitans autem Gregorius hoc schema ellipticon (quod an Atticum sit nondum mihi satis liquet) dixit in libro qui περὶ θεολογίας inscribitur, τῆς παχύτητος, pro ὦ τῆς παχύτητος, & τῆς ἀναιδείας pro ὦ τῆς ἀναιδείας.

At verò genitivi præfixum habentes adverbium ὦ, cum tali vocativo qualis est ille Ζεῦ, frequenter occurrunt, non apud illum comicum duntaxat, vel alium ejusmodi scriptorem, sed & apud eos qui soluta oratione usi sunt: præsertímque eos qui dialogos scripserunt. Sic Lucianus dixit, ὦ Ζεῦ τῆς ἐναντιότητος. Tale est apud Platonem De republica lib. 6, (omisso adverbio ὦ) Ἄπολλον, δαιμονίας ὑπερβολῆς. Jocosè autem Aristophanes in Acharnensibus hoc schemate usus est, dicens ὦ 'κβάτανα τοῦ σχήματος. Ita enim ibi legi debet, non ὦ 'Βάτανα.

Et uti participiis pro nominibus.

ARTIC. seu TMEM. LXVI.

IN eo ipso Aristophanis loco unde exemplum hoc deprompsit Corinthus, extat aliud non minus vel potius magis idoneum. Est enim ille versus quem affert, primus comœdiæ quæ ranarum nomine inscripta est, Εἴπω τὶ τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα. Secundus verò est hic, Ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι. Ideo autem hoc exemplum magis idoneum quàm illud esse dico: quoniam minus commodè uti nomine potuisset poeta loco participii εἰωθότων quàm loco participii θεώμενοι. Nam pro θεώμενοι quidem in promptu erat θεαταὶ, (si versus admisisset) quo alibi sæpe utitur: at pro εἰωθότων non facilè fortassis æquè commodum nomen usurpare potuisset. Neque certè minus receptum est (non dico apud Atticos scriptores duntaxat, sed & apud alios quoslibet) dicere εἰωθότα vel εἰθισμένα, (sicut & Latini dicunt Consueta vel Solita, participio utentes) quàm συνήθη. Nam illud nomen quod Corinthus affert, nimirum ἔθιμα pro εἰωθότα seu εἰθισμένα, planè est ἀσύνηθες. Ideóque scholiastes Aristophanis, unde hic illud excerpsit, non dicit εἰωθότων esse pro ἐθίμων, sed pro εἰθισμένων: quum tamen alioqui subjungat esse μετοχὴν ἀντὶ ὀνόματος: id est, participium vice nominis. Sed quum ipsemet participium participio exponeret, miror eum non in alia voce potius quàm hac istum participii usum annotasse. Sunt alioqui pleraque alia participia quæ hujus usus exemplum confirmare possint; è quibus est οἱ παιδεύοντες pro οἱ παιδευταί. Sed nonnulla etiam participia esse sciendum est quæ loco nominum usurpare cogimur, utpote quibus (ab eadem quidem origine derivatis) destituti sumus. Cujusmodi est ἐρώμενος, item ἐρωμένη. & apud poetas οὐλόμενος.

Et Homerus, Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.

Passivum hoc participium in eorum numero poni fortasse queat quæ nomina participialia quidam Latini grammatici appellarunt: quæ videlicet quum participiorum formam habeant, atque adeo participia sint, nominum, tamen officio potius quàm participiorum funguntur. Cujusmodi sunt in Latino sermone Circunspectus & Consideratus: ex quibus prius illud respondet omnino Græco περιεσκεμμένος. Ab hujusmodi autem participiis talem usum habentibus fiunt & adverbia: ut περιεσκεμμένως, Circunspectè. Sed & à nonnullis quæ alioqui non itidem illum usum præstant: ut πεφυλαγμένως pro Cautè, & ἐπισταμένως pro Scitè: quum alioqui vix πεφυλαγμένος pro Cautus & ἐπιστάμενος pro Scitus inveniri possint.

Atticorum etiam πλεῖν pro πλέον: & κᾆτα, & πώμαλα, ac ἦ δ' ὅς.

ARTIC. seu TMEM. LXVIII.

AD πλεῖν quod attinet, frequentem ejus apud Aristophanem usum esse constat. Legimus enim initio Avium, Ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια. ubi scholiastes crasin hanc vocis πλέον in πλεῖν Atticam esse tradit. Apud eundem comicum in Ranis, πλεῖν ἢ μύρια. Ibidem, Ὅταν τὶ τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω, Πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι. Sciendum est autem & in voce δεῖν hujusmodi crâsin inveniri, (si ita nominanda sit, ex illo scholiastæ loco) pro δέον. Cujus hoc ex Isocrate exemplum affertur, in Panathenaico, ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τυγχάνω φερόμενος, δεῖν προστιθέναι τὸν τῶν προειρημένων ἐχόμενον, παντάπασι πόρρω γεγονότα τῆς ὑποθέσεως. Sed quanvis idem craseως genus sit, huc tamen minimè pertinere putet quispiam: sed potius in eadem classe ponendum esse in qua & δοκεῖν, quod pro δοκοῦν itidem ponitur, quum tamen non itidem crasis illa in eo fiat.

Κᾆτα autem nihilo magis est Atticum quàm κᾄπειτα. Ut enim κᾆτα pro καὶ εἶτα, sic κᾄπειτα pro καὶ ἔπειτα dici manifestum est. Non fuit igitur potius illius vocabuli quàm hujus facienda mentio: sed nec horum amborum potius quàm aliorum quorundam, quæ scriptores Atticos versantibus occurrere solent.

Πώμαλα adverbium est negandi vim habens, pro οὐδαμῶς. sed apud comicos potius quàm alios scriptores usitatum esse arbitror. Apud Aristophanem quidem certè non paucis in locis legi constat: pro quo Latini comici dicebant Minimè gentium.

Ἦ δ' ὅς verò, particulæ sunt iis præsertim qui dialogos scribunt usitatæ: ut Platoni frequentes eas esse videmus.

Et ponere ἤ supervacuum.

ARTIC. seu TMEM. LXIX.

QUid Corintho in mentem venerit ut diceret Atticorum esse uti particula ἤ supervacanea, & quidem huic Aristophanis loco illum pleonasmum inesse putaret, ne suspicari quidem possum. Hoc certè ex ipso Aristophanis scholiaste non habet, sicut pleraque alia, in quibus hujus comici testimonio (id est, exemplo ex aliqua ejus comœdia petito) utitur. Quòd si in versibus quos affert vacare particúla ista dicenda foret, non minus certè de aliis qui ibi præcedunt & eandem habent, sentiendum esset. Præcedit enim, Ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὔκολός ἐστι πολίταις. Et versu uno interjecto, Ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται, Ἢ προδίδωσι φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τὰ 'πόῤῥητ' ἀποπέμπει Ἐξ Αἰγίνης: & duobus versibus interjectis sequuntur illi versus in quibus particulam ἤ abundare tradit. Loquutus autem & suprà fuerat de hujus particulæ pleonasmo, articulo XXXVI, sed in loco Thucydidis quem ibi affert, aliquam pleonasmi umbram vidisse dici fortasse poterat, at hìc ne umbram quidem vidisse dici potest.

Item ληρεῖς ἔχων & παίζεις ἔχων, Atticum.

ARTIC. seu TMEM. LXX.

IN uno ex meis vet. exemplaribus, multa hìc adjunguntur. Totus enim hic articulus ita ibi scriptus est, Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων καὶ τὸ παίζεις ἔχων, Ἀττικόν. Σοφοκλῆς, Καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων· ἢ τοῦ ἔχων παρέλκοντος, ἢ τοῦ ῥήματος ἀντὶ μετοχῆς καὶ τῆς μετοχῆς ἀντὶ ῥήματος λαμβανομένων· ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν. ἀντὶ τοῦ ἔχεις καὶ ὑπάρχεις ληρῶν. ὃ καὶ αὐτὸ Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ληρεῖς ἐστι. Dicit autem ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, id est, ut superius diximus: quum tamen nullum hac de re verbum in præcedentibus habeamus. Equidem quod hìc de duplici expositione istius atticismi dicit, planè novum mihi est. neque enim alii (quod sciam) de illo aliud tradunt, quàm habere participium ἔχων supervacaneum. Sed videamus tamen an linguæ Græcæ consuetudo ullo modo quod à Corintho dicitur admittere possit: ut nimirum in hoc loquendi genere possit etiam verbum pro participio, & vicissim participium pro verbo positum intelligi. Equidem si dicamus ληρεῖς ἔχων esse pro ἔχεις ληρῶν, & ἔχεις exponamus ὑπάρχεις, (ut ille exponendum censet, quum dicit, ἀντὶ τοῦ ἔχεις καὶ ὑπάρχεις ληρῶν) hujus usus verbi ἔχειν exemplum me desiderare dicam, neque huic expositioni prius quàm allatum aliquod fuerit, acquiescam. Satius verò fuerit interim (vix enim usquam inventum iri puto) cum aliis omnibus grammaticis participium illud supervacaneum esse fateri: ut certè in τὸ νῦν ἔχον vel ipse Corinthus hoc fateatur necesse est. quum altera illa expositio, etiamsi in locis illis præcedentibus locum haberet, aliísque ejusmodi quibus adhibetur ἔχων, at hìc minimè recipi posset. Cæterùm quanvis habeamus hìc duntaxat ληρεῖς ἔχων & παίζεις ἔχων, & κυρεῖς ἔχων, jungi tamen & aliis verbis hoc participium sciendum est. Dicitur enim itidem φλυαρεῖς ἔχων, quod illi ληρεῖς ἔχων simile est. Sed & κυπτάζεις ἔχων invenitur. Illud quidem ληρεῖς ἔχων in Aristophanis Ranis habetur: at φλυαρεῖς ἔχων (quo significant itidem Nugaris) dixerunt cum alii tum Plato. Sed alicubi cum accusativo jungitur hoc verbum, in isto etiam pleonasmo. ut apud illum in Gorgia, ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; ubi non displicet ista interpretatio, Quos (malum) calceos deblateras? Quum verò dicunt παίζεις ἔχων, significant, Irrides, Illudis: éstque hoc Atticismo in suo etiam Dorico sermone usus Theocritus, (quod observatione dignum est) sed παίσδεις Doricè dicens pro παίζεις: idyllio quod Κυνίσκας ἔρως inscribitur, Παίσδεις ὦ 'γαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα Ὑβρίσδει. vel ἐκμαίνει, ut scholiastes legisse videtur. Potest tamen hìc παίζεις ἔχων exponi etiam Jocaris. At in illa irridendi seu illudendi significatione apertè accipitur in isto Luciani loco, in Icaromenippo, Περὶ δὲ ἐμοῦ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; Τίνα, ἔφην, δέσποτα, εἰ μὴ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; Παίζεις ἔχων, ἔφη. hìc enim accipitur pro Irrides, Illudis. At κυπτάζεις ἔχων apud eundem illum comicum legitur in Nubibus, Χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Eodem autem modo quo ἔχων hìc vacat per pleonasmum Atticum, ita etiam nomen ἔνη vacare interdum apud Atticos, scribit Aristophanis scholiastes, in quendam Acharnensium locum: sed nihil tamen commune hic nominis pleonasmus cum illo participii pleonasmo habere videtur.

Pro πνεύμονα, πλεύμονα dicunt: & pro νίτρον, λίτρον: & pro σπογγίαν, σπογγιάν.

ARTIC. seu TMEM. LXXI.

QUod hìc de mutatione literæ ν in λ scribit Corinthus, alii quoque nobis testantur: at quod de accentu sedem suam mutante in nomine σπογγία ab eo scribitur, (quod certè illis

quæ ad mutationem literæ pertinent, minimè intermiscendum erat) nescio quónam alio teste confirmari poterit. De illa quidem certè mutatione literæ ν in λ, ita Eustathius: Si, inquit, pro μεταμώνια scribatur μεταμώλια, fuerit σχηματισμὸς Atticus. Attici enim pro ν interdum ponunt λ. ut quum pro νίτρον & πνεύμων dicunt λίτρον & πλεύμων. ut ostendit comicus quoque, ubi dicit ψευδολίτρȣ κονίας, item πλευμόνων ἀνθάψεται. His autem simile est νεογιλὸν nam & hîc λ pro ν positum est: quum νεογιλὸν vocetur τὸ νεωςὶ γινόμενον, & quod magis usitatè dicitur νεογνόν. Quinetiam γάλα (inquit) dicitur quasi γάνα, διὰ τὸ ἐξ αὐτȣ̃ γάνος.

Ad illam autem vocem σπογγία quod attinet, tantum abest ut aliquo testimonio id quod de accentu dicit, confirmare possim, nimirum Atticos scribere σπογγιὰν quum alii scribant σπογγίαν: ut contrà apud Aristophanem utranque scripturam, apud alios autem illam potius quàm Atticis tribuit inveniam.

Item defectivè jurare: ut μὰ τὸν, non addendo θεὸν, Atticum est.

ARTIC. seu TMEM. LXXIIII.

HOC, ut pleraque alia, ex Aristophanis scholiaste mutuatur: qui in hunc illius comici locum ex Ranis, Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ᾽ ἂν εἴτις Ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων, Ἐπειθόμην, annotat quæ sequuntur: ἐλλειπτικῶς ὀμνύει. addítque, hunc morem priscis fuisse ut interdum nomen dei per quem jurarent non adderent: ídque reverentiæ causa: atque hoc jurisjurandi genere uti solitos quum vellent ἐπευφημίζεσθαι. solitúmque esse Platonem ita jurare. Extat hæc jurandi forma in Anthologia Græcorum epigrammatum, aliquot locis. ut lib. 3, pag. 206, meæ editionis, Οὐ μὰ τὸν, οὐδὲ Λύκωνα παρήσομεν. quod epigramma illic ἄδηλον (id est incerti autoris) esse traditur, quum sit Diogenis Laertii.

Et accipere extrinsecus verbum ἐστί.

ARTIC. seu TMEM. LXXV.

AN sit Attica hæc verbi substantivi subauditio, dubitari potest: subaudiri quidem certè manifestum est. Sic autem & Odyss. δ legimus, Εἴπου ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, Ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Vix certè ex aliquo solutæ orationis scriptore Attico talis subauditionis exemplum afferri posse existimo.

Pro μυῤῥίνας, μυρσίνας dicunt: & pro συρίζειν, συρίττειν.

ARTIC. seu TMEM. LXXVI.

FAlsum videri quod de literæ ρ in σ mutatione traditur, ostendi jam suprà. Sed iis quæ dicta fuerunt, addi & hoc possit: ex quibusdam vocabulis quæ Attica esse constat, patere, tantum abesse ut Attici literam ρ ex quibusdam vocibus expulerint, ut potius ei locum in quibusdam primi dederint. E quibus est (ut omittam ea quórum mentio facta fuit suprà) nomen κόῤῥη. hoc enim nemo Atticum esse pro κόρση, vel nescit, vel negat. præsertim quum etiam peculiarem quandam significationem unà cum peculiari scriptura Attici ei tribuerint. καὶ τὸ κατὰ κόῤῥης δὲ τύψαι τινὰ, (inquit Eustath.) τὸ κατὰ κόρσης, ἤ τοι κροτάφου, ἐςί· παρ᾽ Ἀττικοῖς δὲ κόῤῥη ἡ γνάθος. Ex eodem numero est etiam ταῤῥὸς pro ταρσός: quod ταῤῥὸς apud comicum aliquot locis extat. οἱ δὲ παλαιοὶ (inquit idem scholiastes) τὸν τοιȣ̃τον ταρσὸν, καὶ ταῤῥὸν λέγουσιν, οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον δηλαδή. ἐν οἷς καὶ ὁ κωμικός. Respondeat igitur Corinthus vel aliquis pro eo, quínam illi Attici sint qui μυρσίνας quàm μυῤῥίνας dicere maluerint, quum alioqui ταῤῥὸς non ταρσὸς habeamus apud comicum omnium ἀττικώτατον, Aristophanem: κόῤῥη autem non solùm apud Aristophanem, sed apud Demosthenem quoque atque alios legamus. Denique tantum abest ut literam ρ vitasse dicantur Attici, ut in iis etiam locis ubi unicum erat, alterum asciverint. ut in ἔῤῥεξε & κατέῤῥεξε pro ἔρεξε & κατέρεξε, si eidem scholiastæ credimus. Sciendum est autem, in meo veteri codice, (id est, in uno ex meis vet. codicibus) multo plura exempla afferri Atticæ mutationis literæ σ in ρ. ita enim ibi scriptum est, Τῷ σ ἀντὶ τȣ̃ ρ χρῶνται, τὸ θαῤῥαλέον, θαρσαλέον λέγοντες· καὶ τὸ ἄῤῥεν, ἄρσεν· καὶ τὸ Τυῤῥηνὸς, Τυρσηνός· καὶ τὸ ταῤῥὸς, ταρσός· καὶ τὸ μυῤῥίνας, μυρσίνας. Atqui hoc vocabulum ταῤῥὸς, illud ipsum est quod Atticum esse modò probavi. De ἄῤῥεν autem & ἄρσεν, & θαῤῥαλέον ac θαρσαλέον, necnon de μυῤῥίνη & μυρσίνη, dictum fuit à me suprà, quum quendam Ioannis Grammatici articulum eadem de re scriptum examinarem. Sed iis quæ ibi scripsi, hoc adjicio: quum constet primam & antiquissimam vocum illarum scripturam esse per ρ & σ, (ut vel ex Homero patet, in iis quidem certè quarum usus apud eum extat) etiamsi cunctæ apud cunctos scriptores Atticos invenirentur literis illis ρ & σ scriptæ, non tamen dicendum esset eos scripturam pristinam mutasse ex ρρ in ρ & σ, sed potius illam retinuisse.

Et pro συρίζειν, συρίττειν.

Συρίττειν, non συρίζειν, legitur quidem apud Demosthenem & Æschinem, aliósque quos in Atticorum scriptorum numero ponendos esse constat: sed & apud alios qui lingua communi usi sunt, invenitur.

Et pro ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν.

In illo veteri codice scriptum est, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦσι λέγεσθαι. Fateor quidem, in quibusdam vocibus hujus mutationis literæ δ in τ, exemplum spectari: sed mutationem hanc esse Atticam, & his vocabulis illud esse annumerandum, non facilè mihi Corinthus persuaserit. Equidem, ut posset quis affirmare Atticos in illo vocabulo literam unam in aliam mutasse, primùm hoc certò sciendum esset quæ prima & vera sit ejus scriptura: quum verò hoc nisi ex ejus origine cognosci nequeat, de hac autem grammatici certent, & adhuc sub judice lis sit, quid nobis de illo statuendum vel quid affirmandum putamus?

Et κολόκυντα pro κολοκύνθη.

Exemplum ex Aristophane in eodem illo exemplari adjectum est, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. Est autem ex Nubibus hujus comici depromptum: cujus integer versus est hic, Νῦν γέτοι ἤδη καθορᾷς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.

Pro κναφεῖον, γναφεῖον dicunt.

ARTIC. seu TMEM. LXXVII.

DIcere nequimus γναφεῖον esse Atticorum, non κναφεῖον: quin dicamus itidem γναφεὺς Atticum esse, non κναφεύς. Hoc verò γναφεὺς Atticæ linguæ potius quam κναφεὺς adscribere non possumus, quin itidem γνάπτω potius quàm κνάπτω adscribendum illi esse dicamus. Quòd si altius ascendere libeat, ad κνάω perveniemus, ex quo κνάπτω factum videtur. Quum autem non jam γνάω quoque per γ, sed tantùm κνάω dicatur, primam & derivationi consentaneam scripturam esse dicendum est κνάπτω. An autem postea Attici potius quàm alii γνάπτω pro κνάπτω, & γναφεὺς pro κναφεὺς, itidémque γναφεῖον pro κναφεῖον dixerint, vix certò sciri potest, quum hæc per γ scriptura non minus apud eos qui lingua communi usi sunt, inveniatur. Quid verò quòd Aristoph. scholiastes planè contrarium sentit, nimirum literam κ hîc Atticæ, at γ communis linguæ esse?

Et pro κεφαλαλγίαν, κεφαλαργίαν.

Contrarium habent ambo mea vet. exemplaria: videlicet κεφαλαλγίαν pro κεφαλαργίαν. sed huic lectioni altera præferenda est: vel potius illam non hanc, omnino sequi necesse est. Quomodo enim Corinthus κεφαλαλγίαν Atticum esse diceret, non κεφαλαργίαν, quum contrà passim apud eos qui communi lingua utuntur, non κεφαλαργίαν sed κεφαλαλγίαν reperiamus? Hoc certè constat, si Attici κεφαλαλγίαν dicerent, nulla literæ mutatione hoc in vocabulo uterentur, sed eodem ipsum modo scriberent quo cæteri: ideóque minimè Atticis vocibus annumerari hæc debuisset. Verùm si κεφαλαργία pro κεφαλαλγία dicebant Attici, non dubium est quin itidem κεφαλαργὴς pro κεφαλαλγὴς, & κεφαλαργικὸς pro κεφαλαλγικὸς, & κεφαλαργῶ pro κεφαλαλγῶ dixerint. Apud Xenophontem tamen invenio κεφαλαλγὲς, non κεφαλαργές: lib. 2, ἀναβ. pag. 165, meæ editionis, circa finem, καὶ ἦν καὶ παρὰ πότον, ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δέ. Et paulo pòst iterum, ἦν δὲ σφόδρα καὶ τοῦτο κεφαλαλγές. (At in Flor. editione non sine fœdo & gravi errore legitur utrobique καὶ φάλαγγες pro κεφαλαλγὲς: quia φάλαγγος paulo antè facta fuerat mentio. cujus errorem editiones Germanicæ quæ meam præcesserunt, sequutæ sunt) Neque verò est quòd de hac scriptura dubitemus, quum Athen. lib. 14, locum illum afferens, eodem pacto scribat. Sed quoniam si κεφαλαργία dicendum est ei qui Atticè loqui velit, itidem ποδαργία & γλωσσαργία dicendum fuerit, de his quoque nominibus disseram. Dicuntur ergo ποδαργία quoque & γλωσσαργία Attica esse: sed nullum tamen hujus scripturæ satis idoneum testimonium reperi: hujus scripturæ inquam, tanquam quæ Attica sit. Fateor tamen γλωσσαργία pluribus in locis extare quàm ποδαργία. Legimus enim illud γλωσσαργία apud Athenæum, necnon apud scholiastem Sophoclis. Quin et Luciani Lexiphanes, qui curiosissimè Atticas scripturas seu pronuntiationes consectatur, γλωτταργίαν dicit. Habemúsque itidem γλώσσαργον ἦθος apud Etymologum & Suidam. At ποδαργία non memini me alibi legere quàm apud quempiam exemplum mutationis literæ λ in ρ, afferentem. Quòd si apud eos quos Attica dialecto usos esse constat, certa & constans scriptura illa esset nominis γλωσσαργία, eandem in altera illa voce ideo non servatam fuisse putarem, nequis ad adjectivum πόδαργος seu ποδάργης substantivum illud referret, (quum alioqui ποδαργία significare deberet pedum pernicitatem, sequendo illorum adjectivorum significationem: non autem pedum dolorem) Sed nihil minus quàm constans scriptura illa reperitur. Ecce enim, apud ipsum Euripidem (quem quis Atticum esse negabit?) non γλωσσαργίαν sed γλωσσαλγίαν legimus, cum alibi, tum in hoc Medeæ loco, Ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον Ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν Τὴν σὴν στόμαργον ὦ γύναι γλωσσαλγίαν. Unum est profectò quod hanc scripturam valde suspectam mihi reddit: neque immeritó. Quum enim rationi consentaneum esse videatur ut in illis vocibus mutationem literæ λ in literam ρ factam fuisse dicamus, non contrá: (quis enim has voces à nomine ἄλγος accipere literam il-

lam λ negaverit ?) & ita schol. Aristophanis de ἀργαλέος loquens, (de quo abundè in Thesauro meo disserui) velit dictum esse pro ἀλγαλέος: sicut ποδαργία pro ποδαλγία: Eustathius tamen contrà vult literam ρ in λ esse mutatam. (quod cum altera illa lectione convenit quam in utroque meorum exemplarium haberi testatus sum) Tradens enim κρίβανος esse dictum quasi κριθῆς βαῦνος, paucis interjectis addit, ὃν καὶ κλίβανον διὰ τοῦ λ φασὶν, ὁμοίως τῷ κεφαλαργία, κεφαλαλγία. (At Ioannes Grammaticus in illo quoque nomine literam λ in ρ, non ρ in λ, mutatam esse scribit, in ultimo sui opusculi articulo: de illa quidem certè derivatione minimè cogitans, vel illam fide dignam non existimans) Neque verò hîc tantùm sed & aliis aliquot locis hoc tradit Eustathius: in quorum uno affert & aliud quod literam ρ in literam λ commutaverit, videlicet ἀμέλγω. Sed quàm rationi consentaneum est ἀμέργω dictum prius fuisse quàm ἀμέλγω, tam rationi repugnat, κεφαλαργία & ποδαργία priora esse quàm κεφαλαλγία & ποδαλγία. (ut apparet ex iis quæ modò dixi. rationi enim repugnare dico quod etymologiæ suæ repugnat) ideóque minimè debuit, vel potius non potuit Eustathius mutationem quæ fit in illo verbo, mutatione horum nominum confirmare. Quid igitur hac de re tandem dicendum est? Equidem de mutatione ista nihil certi afferri posse, apertè ex iis quæ dicta sunt, ostendisse mihi videor: sed hoc multo etiam minus certum esse dico, Atticæ dialecto illam acceptam ferri debere. Atque adeo quum sciamus quosdam ubique eo linguæ vitio laborare ut has literas permutent, (potius tamen ρ in λ mutantes quàm contrà) cur talem mutationem Atticis peculiarem esse dicemus? Alioqui etiam quòd & φύτλη & φύτρη dictum sit, quòd unus idémque imperator ab aliis Μέσθλης, ab aliis Μέσρης appellatus fuerit, Atticæ illi mutationi adscribendum itidem foret. Atqui hoc dicere, quid aliud quàm nugari, quid aliud quàm ineptire esset?

Atticum etiam, pro obliquis, nominativis uti.

ARTIC. seu TMEM. LXXVIII.

DIxerim potius in hoc Aristophanis loco velut interruptum esse orationis cursum, ut interdum contingit nos vel properantes vel aliud cogitantes orationi nostræ finem principio consentaneum non dare. (Quæ autem in familiari sermone usuveniunt, ea & in comico itidem locum habere scimus) Credibile est enim hunc post πτερώσας aliquid voluisse addere: perinde acsi diceret, Siquis πτερώσας Cleocritum, hoc faciat: sed imperfectum id relinquentem, subjunxisse, Αἴροιεν αὖραι &c. Velim alioqui id mihi à Corintho aliis exemplis confirmari, nimirum Atticum esse nominativis pro obliquis ita uti. Neque tamen, si non admitteretur quod dixi, εἴτις πτερώσας dicendum esset accipi pro τινὸς πτερώσαντος, potius quàm pro εἴ τις πτερώσαι.

In ως adverbia qualitatis, in ου finiunt.

ARTIC. seu TMEM. LXXIX.

ADditur duobus illis quæ hîc habentur, & tertium, προσῆκον, in uno ex meis vet. exempl. quod itidem pro προσηκόντως poni ibi annotatur. Quinetiam illis exemplis additur aliquid generale, nimirum eos nominibus adverbiorum loco uti. Clauditur enim ille articulus his verbis, ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῶνται. Fidem autem à me derogari ei quod hîc traditur, docui quum articulum XIII Io. Grammatici examinarem.

Proprium ipsorum & in α purum desinentes accusativos masculinos, à rectis in ευς factos, per η proferre: ut pro Εὐρυσθέα, Εὐρυσθῆ: Τυδέα, Τυδῆ.

ARTIC. seu TMEM. LXXX.

LEgimus tamen accusativum Εὐρυσθέα apud eos etiam qui alioqui sermone Attico usi existimantur, itidémque Τυδέα. Dici autem Τυδῆ (quod & de Εὐρυσθῆ intelligendum est) non per contractionem ex Τυδέα, sed per apocópen ex Τυδῆα factam, docui ex autoritate τῶν τεχνικῶν, in articulo XXIX Io. Grammatici.

Atticorum & pro εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐβοέα, Πειραιέα, Εὐβοᾶ & Πειραιᾶ dicere.

ARTIC. seu TMEM. LXXXI.

ACcusativi hujus Εὐβοᾶ exemplum aliquod desidero, quod minimè suspectum esse possit. Nam Πειραιᾶ quidem dici fateor pro Πειραιέα, itidémque Πλαταιᾶ pro Πλαταιέα, (quinetiam accusativus pluralis affertur ab Eustathio & Πλαταιεῖς & Πλαταιᾶς) sed nescio quid durius sentire sibi videntur aures in accusativo illo Εὐβοᾶ quàm in his Πειραιᾶ & Πλαταιᾶ. Atque adeo minimè in exemplum ab aliis affertur accusativus ille, quod sciam. Hinc fit ut de eo velim ἐπέχειν tantisperdum idoneo testimonio confirmatum videro.

Contractionibus copiosè utuntur.

ARTIC. seu TMEM. LXXXIII.

GRæcus dativus synalœphis debuit retineri, aut certè alio quàm illo vocabulo reddi: quum tamen satis aptum vix inveniri posse fatear. Adverbium quoque quod redditum est adverbio copiosè, aliter potius interpretatus fuissem. sonat enim propriè, Ad satietatem usque: ut dictum est in articulo xv Ioannis Grammatici. Ut autem illic habetur adverbium ἀεὶ (quod est Semper) ante adverbium κατακόρως, ita etiam hîc legitur in uno meorum exemplarium. Cæterùm quoniam synalœphes usus, qui revera frequentissimè occurrit, (aut synaliphes, ut scribendum censet Eustathius) multiplex atque varius est: de quo tamen loquuti sunt sparsim Ioannes Grammaticus et Corinthus, ut multo plura dicenda reliquerint, illis quidem certè qui eum plenè persequi velint: hoc ego si non præstare omnino, at plurima saltem iis quæ ambo tradiderunt, adjicere, operæ pretium esse existimavi. Hujus enim varii usus synalœphes cognitio & iis qui Græcè scribere volent, magno adjumento futura est, & iis qui Græcos scriptores versabunt, valde profutura. Siquidem & quasdam voces, sub synalœphe alioqui velut absconditas, facilius indagabunt, et eas in quibus per synalœphen commiscendis librarius erraverit, emendabunt. Quoniam autem Ioannes Grammaticus & Corinthus non uno in loco de hoc schemate, sed sparsim (ut modò dixi) egerunt, utriusque verba in unum locum collecta, iis quæ dicturus sum, præfigenda esse censui. Quanvis enim non ubique ad synalœphen pertinere dicant eas seu crases seu synæreses quarum exempla afferunt, ad eam tamen omnes posse referri ne illi quidem negarent. Hæc sunt igitur eorum verba.

IOANN. GRAM. qui & PHILOPONUS.

ARTIC. VI. *Synalœphæ Atticorum sunt propriæ: ut τῷ 'μῷ, pro τῷ ἐμῷ: sic ἔρχομ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.*

ARTIC. XV. *Synalœphis ad satietatem usque utitur. nam pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον: & pro τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον dicit.*

ARTIC. XVII. *Ου pro οε usurpat, quum dicit τοὔνδυμα & τοὔγκλημα & τοὖπος, pro τὸ ἔνδυμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔπος.*

CORINTHUS.

ARTIC. LI. *Ου pro οε utuntur: velut quum dicunt τοὔνδυμα, & τοὔγκλημα, & τοὔμπαλιν, pro τὸ ἔνδυμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔμπαλιν.*

ARTIC. LXXII. *Atticum etiam est elidere, simúlque uti crasi. ut ȣ γάρ μοὐστὶν, pro ȣ γάρ μοι ἐστίν. Eliditur enim ι, & per crasin coalescunt ο & ε in ȣ diphthongum. ut quum pro ἐχρύσοες, ἐχρύσους, & pro ποῦ ἐστι, ποὖστι dicunt, elidentes ε.*

ARTIC. LXXXIII. *Synalœphis ad satietatem usque utuntur. nam pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον dicunt, & ὦναξ pro ὦ ἄναξ, & ὤνθρωπος pro ὦ ἄνθρωπος.*

Hæc sunt quæ illi de hoc schemate tradiderunt: nisi quòd apud Corinthum in ultimo articulo alterum meorum exemplarium tribus illis exemplis θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, & ὦναξ pro ὦ ἄναξ, & ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, hæc addit, ὤριςος pro ὁ ἄριςος, & τὠμῷ pro τῷ ἐμῷ, & ἡμὴ pro ἡ ἐμὴ, & ἔρχομ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων. Antequam autem ad ea veniam quæ his adjecturum me sum pollicitus, duo de hoc schemate præfari volo: unum, de vera ejus appellatione, alterum de variis ejus generibus. Vera ejus appellatio (si Eustathio credimus) est συναλιφὴ, pro συναλοιφή: adeo ut synaliphe nobis non synalœphe vocanda sit. Ejus verba sunt, in quendam locum libri ζ Iliadis, Τὸ δὲ ἀλείφω, παρὰ τὸ ἀλέω, καὶ τὴν ἐξ αὐτȣ̃ ἀλέαν, ὅ ἐςι θερμασίαν, ἐπενθέσει τȣ̃ ι. ὅπερ ἔςιν ὅτε μονάζει, ἐκδραμόντος ἐν ταῖς ἐκ τȣ̃ ἀλείφω παραγωγαῖς τȣ̃ φυσικοῦ ε. γίνεται δὲ αὐτὸ οὐ μόνον ἐν τῇ συναλιφῇ τῇ δηλούσῃ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων. Quibus subjungit, Ea enim quæ ex verbo ἀλείφω fiunt nomina, si quidem habeant π τ, retinent diphthongum: ut ἀλειπτὸν, ἀνήλειπτον, ἀναπάλειπτον: at si habeant φ, solo ι scribuntur: ut ἀνηλιφὴς ναῦς, non ἀλιφεῖσα πίσσῃ: & πισσαλιφὴς, ἡ πεπισσωμένη. Quoniam autem ἄλειφαρ, sive ἄλειφα, absque ρ, minimè compositum est ut hæc, & ut illud συναλιφὴ, ideo thematis diphthongum retinet. Fieri alioqui ἀλοιφὴ & ἀλοιμὸς ex verbo ἀλείφω, alibi declaratum fuit. Hæc illa sunt quæ de hujus schematis appellatione, seu de vera hujus vocabuli scriptura doctissimus ille scholiastes tradit: cujus tamen loci nonnulli συναλοιφὴ etiam habent, præsertímque in prima commentariorum parte: id est, in ea quæ in primos versus 4, libri 1, scripta est. ut pagina 19, ubi de istis Homeri verbis Iliadis disserit,—αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. Hoc, inquit, si ita legatur κατὰ συναλοιφὴν, (quibus verbis κατὰ συναλοιφὴν opponit ἀσυναλείπτως. quod grammaticum verbum obiter notandum est) productam habet primam nominis ἑλώρια syllabam. Legimus apud eundem pag. 302, in

principio, ἡ δὲ Μαντίνεια, Μαντινέη μὲν παρ' Ὁμήρῳ, ἰωνικῶς· εὕρηται δὲ (φασὶ) καὶ Μαντίνη κατὰ συναλοιφὴν, ὡς Ζέλεια Ζέλη. Fieri igitur potest ut ipsemet Eustathus nondum deprehenso vulgari in scribendo illo nomine errore, ita scripserit : quum alioqui Romana commentariorum ejus editio, ac præsertim eorum qui in quinque libros seorsum & ante reliquos editi fuerunt, satis fideliter exemplaris seu exemplarium scripturas exhibere nobis videatur. Quinetiam quòd video eandem scripturam habere ejus in Dionysium commentarios, (in quorum tamen editione exemplarium multorum collatione adjutus fuit pater meus) & eos prius scriptos fuisse constat quàm illos in Homerum, facit ut non facilè de sententia illa dimoveri possim. Afferam autem unum ex illis Dionysii commentariis exemplum, quod alium etiam usum præstare nobis poterit, ut postea docebo. Id extat initio pag. 144; illius edit. patris mei, Ὅτι ἐν τῷ, Ἀλλ' ὁπότ' Ἀρμενίων ὀρέων προπάροιθεν ἐλεύσῃς, νοοῦμεν ἐκ τῆς συναλοιφῆς, ἤγουν ἐκ τοῦ κουφισμοῦ, ψιλοῦσθαι τῆς Ἀρμενίας τὴν ἀρχουσαν. Verùm sive librariis accepta ferenda sit hæc vulgarem errorem sequens scriptura, sive (quod potius credo) ipsiusmet Eustathii esse putanda sit, illum nondum animadvertentis, hoc constat, non συναλιφὴν sed συναλοιφὴν apud alios omnes inveniri. Omnes autem intelligo qui in manus meas pervenerunt : sive lexicographi sint, sive scholiastæ, sive aliam grammaticæ partem tractaverint. Ideóque si proverbialis illa regula usquam locum habere posset, communem errorem jus facere, hìc certè haberet. Verùm hac de re dictum sit hactenus. Possunt autem qui ex Eustathio allati fuerunt loci non solùm ad ostendendam duplicem hujus vocabuli scripturam nobis prodesse, sed simul etiam duorum ejus generum exempla suppeditare, ut aliquanto pòst declarabo. Quinetiam quid hac voce significetur, ex iisdem locis cognoscere possumus. Est enim observandum in illo quem primum ex hoc scholiaste attuli loco, eum dicere voce hac συναλιφὴ crasin & synæresin indicari : in eo autem quem ex commentariis in Dionysium addidi, συναλιφὴν ab eo alio nomine κουφισμὸν appellari. Sed quoniam Tryphonem grammaticum de synaliphes (seu synalœphes, ut ille vocat) variis generibus fusius quàm alium quenquam eorum qui extant disseruisse existimo, ea etiam quæ ab illo traduntur, proferam, Συναλοιφὴ (inquit) ἐστὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος (sed repono μετὰ φωνήεντος) ἕνωσις, καταβολῇ τόνων. Id est, Synalœphe est duarum syllabarum cum consonante unio, seu coalescentia, dejectione tonorum. Fit autem (subjungit ille) septem modis, quorum tres quidem sunt simplices, per θλίψιν, per crasin, per synæresin : quatuor autem compositi, per thlipsin & crasin, per thlipsin & synæresin, per crasin & synæresin, per thlipsin & crasin & synæresin. Per thlipsin, ut ἐπ' ἐμὲ, pro ἐπὶ ἐμέ : Per crasin, ut τἀμὰ, pro τὰ ἐμά : Per synæresin, ut Νηρῆδες, pro Νηρηΐδες : Per thlipsin & crasin, ut κἀγὼ, pro καὶ ἐγώ : Per thlipsin & synæresin, ut ἐμοὐποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει : Per crasin & synæresin, ut ὡπόλος pro ὁ αἰπόλος : Per thlipsin & crasin & synæresin, ut ἐν τἀθιοπίᾳ, pro ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ. Ex his Tryphonis verbis quum synaliphen multis modis fieri appareat, in iis latius declarandis eundem quem ille ordinem sequar : & siqua exempla sint quæ ad nullum illorum generum referri posse videantur, extremum iis locum dabo.

PRIMUM genus synaliphes seu synalœphes ab eo allatum, quod per θλίψιν fieri tradit, omnium longè frequentissimum & apud quoslibet scriptores est usitatissimum. Est namque hæc θλίψις ea quæ fit per notulam quam grammatici ἀπόστροφον appellant, & quidam inter προσῳδίας numerant : sed haud scio quàm rectè. Propriè enim (non inutilis autem hæc disquisitio fuerit) tres duntaxat προσῳδίας habent Græci, (Latini accentus appellarunt) ὀξεῖαν, βαρεῖαν, περισπωμένην. Neque certè ullum ex veteribus grammaticis latius appellationem illam extendisse arbitror. At recentiores ea comprehendere voluerunt & quæ peculiaribus nominibus, πνεύματα, χρόνους, πάθη vocaverunt. ambos enim spiritus, tenuem & asperum, ambas lineas χρόνων indices (quas ideo χρόνους nuncuparunt) longam & brevem, quinetiam apostrophum, & τὸ ὑφ' ἓν (pro quo perperam scribunt ὑφὲν : non intelligentes ἐλλειπτικῶς dici ὑφ' ἓν, pro ὑφ' ἓν μέρος τοῦ λόγου) necnon hypodiastolem illa complexi fuerunt : quæ tria postrema quidam peculiari nomine πάθη appellarunt. Moschopulus autem in sua grammatica (non illa cujus editiones typographicæ extant, sed alia quæ olim ex bibliotheca regis in manus meas venit) sibi plus aliis videtur sapere quòd septem tantùm προσῳδίας enumeret tanquam quæ κυρίως sint προσῳδίαι, id est propriè. nam τὴν ἀπόστροφον & τὴν ὑφὲν (ita enim & ibi scriptum est, pro ὑφ' ἓν) necnon τὴν ὑποδιαστολὴν, non propriè sed per catachresin eo nomine vocari tradit. Deinde sibi valde in suis nugis placens, hanc rationem affert cur tres illæ προσῳδίαι hoc nomine appellari aliter non possint quàm καταχρηστικῶς. Quoniam (inquit) aliæ quidem προσῳδίαι ex literis fiunt. Siquidem litera Λ in duas partes secta, ποιεῖ ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν : litera θ in tres partes secta facit μακρὰν, βραχεῖαν, & περισπωμένην : litera H in duas partes secta, facit δασεῖαν καὶ ψιλήν. In ea autem grammatica quæ edita est, decem προσῳδίαι statuuntur. Verùm ut ad apostrophum redeam, frequentissima omnium & apud quoslibet scriptores usitatissima est illa synalœphe quæ θλίψιν habet per illam apostrophi notam. dicitur enim ἀπόστροφος esse signum seu nota ἐκθλίψεως φωνήεντος seu φωνηέντων, id est elisionis vocalis seu vocalium. Alii signum seu

notam rejectæ vocalis appellant. Est autem nota hæc, pars circuli dextera, quæ ad caput consonantis ponitur, non supra illam, sed e regione: ut quum scribo φέρ' αὐτὸν pro φέρε αὐτόν. Quum autem quæ vocales & quæ diphthongi per apostrophum elidi soleant, ex grammaticis discere unusquisque possit, ad eos lectorem remittam. Tantùm de hoc admonebo, (quoniam eorum nonnulli prætermiserunt) ubi sequens vocabulum à vocali aspirata initium habet, pro tenui scribi aspiratam, vel potius tenuem in aspiratam quæ ei respondet, mutari. ut ὑφ' ἡμῶν, pro ὑπὸ ἡμῶν. Idque fieri nonnunquam & ubi inter voces illas hypodiastole opus est: quòd apostrophus inter duas voculas ponatur, quarum una ad unum verbum, altera ad alterum fertur. ut ἴστε γὰρ δή που τοῦθ', ὅτι τῶν τριηραρχιῶν οὐδεὶς ἔστ' ἀτελής, Demosth. in orat. πρὸς Λεπτίνην. Sic aliquanto pòst, ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι πλείστῳ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἡμεῖς ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα. Et (quod magis mirandum est) fit elisio nonnunquam & ante vocem quæ per parenthesin ponitur: quum tamen sublata voce illa nullum elisio locum habere queat. Exemplum habes in isto Xenophontis loco, Pæd. lib. 1, pag. 5, in fine, γενόμενος δ', ἔφη, καὶ σὺ γνώσῃ ὅτι ἤδεα ταῦτά ἐστιν. Mirum enim non immeritò alicui fuerit, scribi δ' ἔφη cum elisione, non autem integrè δὲ ἔφη, quum verbum hoc ἔφη sit velut παρείσακτον, utpote per parenthesin (quam vocant grammatici) positum: ideóque non ejus sed potius particulæ καὶ quam præcedit, ratio habenda fuisse videatur. Sed contrà ita scribitur ut dempto verbo illo, mutanda simul scriptura sit: & non jam δ' elisione facta per synaliphen, sed ἀσυναλείπτως scribi δὲ necesse sit: hoc modo, γενόμενος δὲ καὶ σὺ γνώσῃ, &c. Hoc autem in causa est & hîc & plerisque in locis hujusmodi cur parentheseως notam meæ editiones non habeant: quam alioqui ad levandum labore lectorem diligenter aliis locis adscripsi. Apud comicos & tragicos interdum persona una sermonem suum voce elisionem passa finit, sequente sermone alterius. ut apud Aristoph. in Ranis, Ποῦ ποῦ 'στ'. Ξ. ὄπισθεν. Cæterùm aliquando duæ elisiones, contiguæ, id est in contiguis vocabulis, inveniuntur, non tantùm ubi tenues retinentur, sed etiam ubi (sicut modò dictum fuit) in aspiratas transeunt: ut διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν apud Aristophanem. Quum autem vocabulùm in quo contingit hanc tenuis mutationem in aspiratam fieri, duas tenues habet, utraque mutatur. ut νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην. Interdum verò & bina synalœphe seu synaliphe in uno eodémque fit vocabulo: ut in hoc versu, Epigramm. lib. 4, Ὦ 'νθρωφ' ἱλάσκευ πλατίον ἑζόμενος. sed de illo genere synaliphes quod in fronte hujus vocabuli fit, dicendum postea erit. Hoc addo, scripturam illam ex synaliphe profectam, in compositione etiam retineri. ut καθ' ἅπαξ, & in compositione καθάπαξ: sic καθ' ἅπερ, itidémque in compositione καθάπερ, cum θ. Quinetiam in verbis mutatio hæc servatur. ut καθορῶ composito ex κατὰ & ὁρῶ: sic καθοπλίζω, ex κατὰ et ὁπλίζω. eodémque modo in iis quæ cum ἀπὸ vel ὑπὸ vel ἐπὶ vel κατὰ vel μετὰ per compositionem juncta sunt.

Hoc præterea sciendum est, (quod omittere non debuerunt grammatici) retrahi accentum propter hanc vocalis elisionem, quæ fit per synalœphen, seu per apostrophum, ut alii loquuntur. (Quia enim huic elisioni apostrophus intervenit, ideò sunt & qui factam per apostrophum elisionem appellent: quum alioqui per synalœphen facta dicatur, generalius loquendo) Exempla autem hujus retractionis accentus in encliticis vocabulis frequentia sunt. ut in verbo ἐστί: hoc in loco Demosthenis, oratione quæ πρὸς Λεπτίνην inscribitur, ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι τῶν τριηραρχιῶν οὐδεὶς ἔστ' ἀτελής. Si enim verbum illud substantivum synalœphen seu synaliphen passum non foret, scribendum esset οὐδεὶς ἐστιν ἀτελής. Itidémque pro ἐμὲ interdum ἔμ' invenies, accentu eandem ob causam retracto. Sic γαλῆν' pro γαλήνα videbis in quodam Euripidis versu quem afferam pag. proximè sequente. At in præpositionibus disyllabis non retrahitur accentus nisi quum ponuntur per anastrophen: sed etiamsi integrè scribantur, non minus eam fieri sciendum est: (præsertim tamen in παρά) scimus enim dici ἐμοῦ πάρα, pro παρ' ἐμοῦ: necnon ἐμοῦ μέτα, pro μετ' ἐμοῦ. sic ἐμοῦ ὕπερ pro ὑπὲρ ἐμοῦ. Atque adeò utuntur hac accentus retractione tum potius quum præpositio est integra quàm quum elisionem passa est. veluti ἐμοῦ πάρ' ἐδέξατο. invenitur enim in quibusdam libris παρ' in hujusmodi locis absque accentu scriptum. quod & de aliis disyllabis præpositionibus intelligendum est. Verùm ex his una potissimùm excipitur, nimirum διά. ideo enim non retrahi accentus existimatur, quòd cum accusativo Δία coincideret. Fuerunt tamen qui et apud Hesiodum initio ἔργων scripserint, οὔτε δί', accentu ita retracto. Quam scripturam quanvis parum probem, (ut etiam paucorum exemplarium autoritate niti existimo) hoc tamen dico, si ob eam tantùm rationem rejiceretur quòd cum accusativo Δία posset coincidere, (utor enim lubenter hoc grammaticorum verbo, ut si Græcè dicatur συνεμπίπτειν) itidem πάρα pro παρὰ rejici possit & μέτα pro μετὰ, quòd etiam pro πάρεστι & μέτεστι duo illa πάρα & μέτα accipi constet. Idémque & de ἐπι pro ἔπεστι dicendum est.

Neque hoc prætereundum est, elisionem per apostrophum, præcedente vocali, esse in carmine potius quàm in soluta oratione receptam. ut ἔγχε' ἔχοντες, pro ἔγχεα ἔχοντες, in isto Homeri versu, Il. ε, Οἱ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες. Sic in isto, qui extat eodem libro, Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Ubi observa

etiam duas synaliphas in duobus contiguis vocabulis, quarum & antea memini. Sunt certè in carmine quàm in prosa frequentiores.

De hoc quoque monendus est mihi lector, de quo eum à grammaticis non admoneri scio: nimirum ex istis synalœphis quæ per apostrophum fiunt, quasdam raras esse, ac præsertim eas ubi diphthongi αι vel οι eliduntur. Ac ne simplices quidem vocales semper elidi putandum est: nam eas modò elidi, modò integras manere, in locis alioqui similibus, videmus. Exempla ex multis vel potius infinitis pauca proferam. Legimus apud Thucydidem, lib. 1, pag. 112, meæ editionis, οἰκοῦσι δ' ἐν μιᾷ τῶν νήσων οὐ μεγάλη· καλεῖται δὲ Λιπάρα. ubi habes synaliphen: at non item in his verbis proximè sequentibus, τὰς δὲ ἄλλας ἐκ ταύτης ὁρμώμενοι γεωργοῦσι. Sic statim pòst, νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι: & paucis verbis interjectis, κεῖνται δὲ αἱ νῆσοι αὗται. Quum alioqui statim pòst habeamus, ξύμμαχοι δ' ἦσαν Συρακουσίων. &, τεμόντες δ' οἱ Ἀθηναῖοι τὴν γῆν. In pagina autem quæ illam consequitur, habes itidem ἀσυναλείπτως, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι: & aliquanto pòst, ἑξήκοντα δὲ ἐς Μῆλον καὶ δισχιλίους ὁπλίτας. Quibus verbis hæc subjunguntur, ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Νικίας ὁ Νικηράτου. Et statim pòst, οὐδὲ ἐς τὸ αὐτῶν ξυμμαχικὸν ἰέναι. Afferam & ex aliis exempla aliquot: nequis Thucydidi peculiare id esse putet. Demosth. orat. quæ πρὸς Λεπτίνην inscribitur, μετὰ ταῦτα δὲ οὐδὲν ἔλαττον ἕκαστος αὐτῶν ἀναλώσει. τότε δ' ἂν μικρᾶς συντελείας, &c. Aliquanto pòst, πρὸς μὲν ταῦτα οὐδὲν, ἄλλα δὲ τοιαδί. In eadem oratione, ἐὰν οὖν εἴπῃ πρὸς ταῦτα ἐκεῖνος. Apud eundem & γένοιτ' ἂν & γένοιτο ἂν legimus. Xenophon Pæd. 1, pag. 5, meæ editionis, circa finem, τὸν δὲ Κῦρον πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι λέγεται. Aliquanto pòst, γνώσῃ ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐστιν. Et circa medium paginæ, ἀντασπαζόμενος δὲ αὐτὸν ὁ Ἀστυάγης, &c. Initio ejusdem, καὶ νῦν δὲ ἔτι ἐμμένει μαρτυρία. Apud Isocratem autem, (qui alioqui existimari posset pauciora relinquere ἀσυναλείπτως scripta quàm alii) initio Panegyrici, ἑνὸς δὲ ἀνδρὸς εὖ φρονήσαντος. In eadem oratione, τοῖς δὲ ἀσφαλεστάτην καταφυγήν. Statim pòst, τὰ δ' ὁπόθεν εἰσαγαγέσθαι. Aliquanto pòst, τὰ δὲ ἀμφοτέροις τούτοις διαφέροντα. Et paulo pòst, ἔτι δὲ ἀγῶνας ἰδεῖν. Non multo pòst, ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις. Ad præpositiones autem quod attinet, ἐπὶ potius quàm alia utranque scripturam recipit. Legimus enim apud Thucydidem in quodam fœdere ἐπὶ Ἀθηναίους, & ἐπὶ Ἀργείους. Apud eundem habemus ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ: scribentem, δίκῃ δὲ καὶ κατὰ τὰς συνθήκας ἑτοῖμοι εἶναι διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. Sic apud Demosthenem plerisque locis, ἐπὶ ἄρχοντος. At verò ἀπὸ & μετὰ & κατὰ & παρὰ rarò ἀσυναλείπτως scribuntur, præsertímque tres illæ priores. contrà verò περὶ semper ἀσυναλείπτως scribi, satis notum esse potest. Quòd autem similia aut etiam eadem cum synaliphe nonnunquam, interdum contrà ἀσυναλείπτως scribunt, in eo quenque aurium suarum judicio usum esse existimo. quum hiatum, qui alioqui vitari solet, certis quibusdam locis non indecorum esse sciamus. Huc autem pertinet quidam Fabii locus lib. 9, cap. 4, Nam & coeuntes literæ (quæ συναλοιφὴ dicitur) etiam leniorem faciunt orationem quàm si omnia verba suo fine claudantur: & nonnunquam hiulca etiam decent, faciúntque ampliora quædam: ut, Pulchra oratione acta omnino jactare.

Istud quoque iis quæ dicta sunt addendum est: ita invaluisse in quibusdam voculis hanc per apostrophum synalœphen, ut etiam hujus nota (apostrophi inquam) omittatur. veluti quum pro ὅτ' ἂν scribitur ὅταν, & pro ὁπότ' ἂν itidem ὁπόταν.

Ne hoc quidem silentio prætereundum est: ex synalœphes generibus, aut etiam ex vocabulis synalœphen passis, nonnulla quæ vulgò Atticæ linguæ adscribuntur, à quibusdam alii dialecto adscribi. Tale est μὴ 'στὶ, sive μὴστὶ, pro μὴ ἐστι. Illud enim quum Atticum esse multi censeant, Doricæ dialecto à Corintho adscribitur. Sic ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος aliáque hujusmodi inter Atticas synalœphas quidam recensent, quum alii Ionicam esse tradant.

Postremò & hoc de apostropho, seu elisione quæ fit per apostrophum, sciendum est, quod pauci fortassis cogitant: veteres ea esse pronuntiatione usos in qua elisionem aures omnium sentire possent: non autem (ut nunc fit) uno eodémque modo & vocem quæ elisionem illam passa foret, & eam quæ integra esset, easdem alioqui literas habens, pronuntiasse. Id autem nobis liquet ex eo quod ab Aristoph. & Eurip. scholiastis in istum hujus versum annotatur, in Oreste, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. Scribit enim irrisum à comicis fuisse hunc versum, propter Hegelochum histrionem; qui synalœphen pronuntiatione sua non declaraverit. unde factum sit ut auditores γαλῆν' ita intellexerint acsi γαλῆν dixisset. οὐ γὰρ φθάσαντα (inquit scholiastes Euripidis) διελεῖν τὴν συναλοιφὴν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροωμένοις τὴν γαλῆν δόξαι λέγειν τὸ ζῷον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαληνά. Aristophanes in Ranis, Ἔξεστι δ' ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.

Enimvero quum omnia quæ hactenus à me dicta fuerunt de synaliphe cui intervenit apostrophus, ad eam pertineant per quam eliditur vocalis in fine vocabuli, sed tamen in eorum etiam principio reperiatur (apud comicos præsertim & tragicos) vocalium elisio, eam quoque hîc attingam: si prius exempla ejus aliquot ex Aristophane attulero. Legimus ergo apud eum in Pluto,—μεγάλων γάρ μου 'στὶν ἀγαθῶν αἴτιος. Apud eundem in

Ranis,—ποῦ 'ςι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω. Et in versu qui hunc proximè sequitur, 'Αλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'ςιν, ἀλλ' ἤδη κύων. Quinetiam elisio duplex in hac voce habetur ibidem, nimirum & prioris & posterioris vocalis: in hoc versu, qui illos parvo intervallo præcedit, Ποῦ ποῦ 'ς'. ΞΑΝ. ὄπισθεν. ΔΙ. ἐξόπισθε νῦν ἴθι. In eadem autem pagina extant & aliæ voces quarum prima itidem vocalis elisa est. ut ἡ 'μπουσα, pro ἡ ἔμπουσα. necnon ὦ 'ναξ pro ὦ ἄναξ: item ὦ 'νθρωπε pro ὦ ἄνθρωπε. alibi cum mutatione tenuis in aspiratam: ut ὦ 'νθρωφ' ἱκετεύω. pro ὦ ἄνθρωπε ἱκετεύω. In aliis autem ejus locis legimus etiam οἱ 'πιχώριοι pro οἱ ἐπιχώριοι. Sic 'κάλεσας pro ἐκάλεσας, in Nubibus, Ὅτιή 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον. Paucis versibus interjectis, Τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἃ 'λαβεν. Unico versu interjecto, Τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ'; ΔΑ. ἃ 'δανείσατο. iterúmque pagina sequente, τὰ χρήμαθ' ἃ 'δανείσατο. Alicubi autem perperam nonnulla verba hujusmodi scripta absque notula ea inveniuntur: quod errore eorum contigisse crediderim qui incrementa verborum à comicis negligi putarent: necnon à tragicis: apud quos itidem talia extare norunt qui in eorum lectione versati sunt. (Quòd si quis tamen pertinacius tueri illam sententiam vellet, iis verbis in quibus ε non itidem ex incremento est, refelleretur, veluti quum 'πάκουσον apud Sophoclem legimus pro ἐπάκουσον) Hinc autem & errores quidam nati sunt: id est, ex hujusmodi forma synalœphes non bene animadversa. ut videmus apud Aristophanem scriptum esse δ' ἤγνων pro δὴ 'γνων, quod est δὴ ἔγνων: in Equitibus, Κἀγωγ' ὅτε δὴ 'γνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος. Nemo est certè qui in illa lectione δ' ἤγνων non hæsisset: ídque meritó. at nunc tot quæ protuli exempla emendationem illam ante oculos ponunt: quum δὴ 'γνων manifestum sit pro δὴ ἔγνων eodem modo esse dictum quo ἃ 'λαβεν pro ἃ ἔλαβεν. & ἃ 'δανείσατο pro ἃ ἐδανείσατο. Cæterùm de ista elisione quam hæ voces aliǽque variæ in principio patiuntur, hoc sciendum est, eam in plerisque vocabulis dici posse convenire cum illa quæ fit per apostrophum, in eo quòd itidem notula vocalis elisæ index apponatur, & vocabulum hanc elisionem passum seorsum scribatur: sed neque notulam hanc vocari itidem apostrophum, neque elisionem esse simplicem, (id est, quæ mutationem nullam afferat) & illa ipsa quæ à quibusdam separatim scribantur, præfixa illa notula, ab aliis cum præcedentibus jungi, docebo in iis quæ proximè sequuntur.

SECUNDUM synaliphes seu synalœphes genus esse censet Trypho quod fit per crasin, ut ταμὰ pro τὰ ἐμά. Quoniam autem quasdam synalœphas per crasin, quasdam per synæresin, nonnullas (ut de cæteris in præsentia taceam) per utranque fieri tradit: atque adeo synalœphes appellatione significari crasin & synæresin testatur Eustathius: antequam ulterius pergam, de crasi & synæresi agere decrevi. Est igitur κρᾶσις (ut quidam grammatici volunt) duarum vocalium in unam vocalem seu diphthongum commistio: ita ut vel unam illarum vocalium vel utranque mutari contingat. unam, ut Δημοσθένεος, Δημοσθένους: utranque, ut Δημοσθένεα, Δημοσθένη. At συναίρεσις (vulgò dicta contractio) esse existimatur propriè quædam cohærentia seu coalescentia duarum vocalium in diphthongum, absque ulla vocalium mutatione: ut Δημοσθένεϊ, Δημοσθένει: & Λητόϊ, Λητοῖ. Sed discrimina hæc minimè servari sciendum est, de quibus tamen magnam inter grammaticos controversiam esse constat. Obtinuit saltem usus ut una declinationum pars unáque item conjugationum à synæresi non à crasi nomen habeant. Quædam enim declinationes, sicut & conjugationes, συνῃρημέναι dicuntur, id est synæresin passæ: nisi & nos posito pudore synæresiatas appellare audeamus. Multi verò contractas appellant, quòd συναίρεσις reddi soleat contractio, ut antea docui. Vidimus autem antea Corinthum vocare crasin coalescentiam illam literarum ο & ε quæ fit in diphthongum ȣ, quum ἐχρύσȣς pro ἐχρύσοες, & πȣ̃ςι, aut πȣ̃ςι, (seu etiam πȣ̃ 'ςι, ut alii scribunt) pro πȣ̃ ἐςι dicimus. Equidem nihil obstare puto quominus in una eadémque voce & synæresin & crasin constituamus: crasin quidem, quatenus confunduntur commiscentúrque duæ syllabæ in unam: synæresin autem, quatenus vocabulum in quo id fit, amissa una syllaba, contrahitur, id est brevius redditur. Interim tamen nihil prohibet quin συναιρεῖν hîc intelligamus non simpliciter Contrahere, sed Contrahere per duorum alioqui separatorum coadunationem, (si & mihi verbo isto uti licet) seu complectendo simul duo quæ divisa erant. (sequendo significationem quam Fabius dat nomini Complexio, ut mox docebo) Eustathius tamen simplicius συναίρεσιν esse ait per quam vocabula ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπεπταμένων συνάγονται εἰς βραχύτερον. Idem συναλείφεσθαι & συναιρεῖσθαι eadem de re usurpavit, quum πλόον dixit συναιρεῖσθαι in πλοῦν, ut Σαπφόος in Σαπφοῦς, aliáque infinita itidem, ad vitandam παραλληλίαν vocalium: subjunxítque pro eodem, συναλείφεσθαι εἰς ȣ diphthongum. Atque ut hîc Eustathio συναιρεῖσθαι & συναλείφεσθαι idem significant, sic Quintiliano συναίρεσις & συναλοιφὴ eandem significationem habent, (quum alioqui propriè συναλοιφὴ tanquam genus, at συναίρεσις tanquam species consideretur) lib. 1, cap. 5, ubi etiam vocari Latinè complexionem scribit. Idem alioqui coeuntes literas vocat συναλοιφὴν, libro 9, cap. 4, Nam & coeuntes literæ (quæ συναλοιφὴ dicitur) etiam leniorem faciunt orationem, quàm si omnia verba suo fine claudantur. Verùm ad Eustathium revertens, aliqua συναιρέσεως exempla, aliqua item κράσεως ex eo afferam: ut quid συναίρεσιν, quid κρᾶσιν appellet, manifestius etiam perspici possit. Et jam quidem

dictum est, in πλοῦς ex πλόος, in Σαπφοῦς ex Σαπφόος, aliísque hujusmodi, synæresin ab eo statui. Idem alibi in κλῇδος & Νηρῇδος ex κληΐδος & Νηρῆΐδος synæresin esse censet. Sic alibi genitivos istos, Ἐρετριῶς, Στειριῶς, Πειραιῶς, χοῶς, factos ex Ἐρετριέως, Στειριέως, Πειραιέως, χοέως, passos esse synæresin tradit. Eandem passi sunt & isti accusativi, αἰγλῆντα & τιμῆντα, ut idem alibi testatur: facti nimirum ex αἰγλήεντα & τιμήεντα. Alicubi verò synæresin esse ait & in Δημάδης, facto ex Δημεάδης. Idem συναίρεσιν & συνίζησιν alicubi Herodianum de re eadem usurpasse videri scribit. At verò τῶν κραθέντων, id est crasin passorum, exempla sunt hæc apud illum, συκῆ, γαλῆ, μυγαλῆ, ἀμυγδαλῆ, & alia ejusmodi: itidémque adjectiva, ut χρυσῆ, χαλκῆ. facta enim sunt hæc ex συκέα, γαλέα, μυγαλέα, ἀμυγδαλέα, χρυσέα, χαλκέα. Eadem crasεως forma alibi statuitur ab eo in Ἑρμῆς facto ex Ἑρμέας: & in Σωσῆς ac Ποδῆς factis ex Σωσέας & Ποδέας. Sic alibi γῆ pro γέα per crasin dici ait. Alio autem in loco Θεουδής ex Θεοειδής fieri tradit per crasin vocalium ε & ο in ου, & abjectionem literæ ι. Alibi meminit cujusdam crasεως duplicis ι in ι longum: quæ fit in μήτι & Θέτι, ex μήτιϊ & Θέτιϊ. qualis crasis est etiam in δῖος, ex δίϊος. Alicubi idem schol. πρῶραι à verbo προορᾶν deducit, per crasin duorum οο in ω. Exempla crasεως vocalium ο & η in ω, affert idem alibi: ὀγδώκοντα ex ὀγδοήκοντα, & ἐπιβώσομαι ex ἐπιβοήσομαι, (cui simile est ἀνέβωσε apud Herodotum pro ἀνεβόησε, item βωθήσαντες pro βοηθήσαντες, necnon ἐννώσαντα pro ἐννοήσαντα, apud eundem) & τὤμισυ apud Hesiodum ex τὸ ἥμισυ. Testatur idem alio in loco, crasin quæ est in φοινικοῦς facto ex φοινίκεος, itidémque in σιδηροῦς ex σιδήρεος, ab Herodiano grammatico appellari συνίζησιν. Exemplum denique crasεως & συναιρέσεως in uno eodémque vocabulo extat apud eum: ubi ᾄδειν & ᾠδὴ ex ἀείδειν & ἀοιδὴ facta, crasin & synæresin passa esse scribit. Ex his, quomodo crasin, quomodo item synæresin fieri Eustathius putaverit, intelligi posse arbitror. An autem Trypho ubi synalœphæ vel crasin peculiariter vel synæresin tribuit, eundem utrique harum usum assignet quem ipse Eustathius, aliíve grammatici, lectori judicandum relinquam: de iis quæ ad hoc secundum synalœphes genus referri posse videntur, disserere contentus.

Dico igitur videndum esse an vocabulum quod à Tryphone affertur in exemplum hujus secundi generis synalœphes, illis annumerari possit quæ antea dicebam elisionem in principio pati, cum ea elisione quæ fit per apostrophum commune aliquid habentem: in eo videlicet quòd itidem notula vocalis elisæ testis apponatur, & vocabulum hanc elisionem passum seorsum scribatur, aut certè seorsum scribi queat. Talia autem erant ista, ὦ 'νθρωπε pro ὦ ἄνθρωπε, & ὦ 'ναξ pro ὦ ἄναξ, & οἱ 'πιχώριοι pro οἱ ἐπιχώριοι, & ὅτιη 'κάλεσας pro ὅτιη ἐκάλεσας, & ἃ 'λαβεν pro ἃ ἔλαβεν, & ἃ 'δανείσατο pro ἃ ἐδανείσατο: necnon δὴ 'γνων pro δὴ ἔγνων. Videndum inquam esse dico an itidem τὰ 'μὰ scribi possit pro τὰ ἐμά: sic τοῦ 'μοῦ pro τοῦ ἐμοῦ, & τῷ 'μῷ pro τῷ ἐμῷ. Multo certè rariorem illa hanc scripturam esse constat: si tamen in hac quoque crasis nobis repræsentaretur, minus fortassis hoc in vocabulo quàm in quibusdam reprehendenda esset. Et quod de hoc dico, idem & de aliis plerisque dictum intelligi volo: è quibus est αἱ 'γαθαὶ apud Euripidem in Ione, Κἂν ταῖς κακαῖσιν αἱ 'γαθαὶ μεμιγμέναι. Sic pro τῇ ἀγαθῇ apud Aristophanem in Nubibus, itidem τῇ 'γαθῇ posse scribi meritò quispiam dixerit. Talia sunt ἡ 'ρετὴ & ἡ 'λήθεια pro ἡ ἀρετὴ & ἡ ἀλήθεια. ut in isto hemistichio, ὀρθὸν ἡ 'λήθει' ἀεί. Sed hujus elisionis quæ fit post η, & præsertim post μὴ, exempla habes in iis quæ meis in Sophoclem & Euripidem annotationibus præfixi. Quibus adde ex Aristophane, initio Ranarum, ἐκεῖνο μόνον ὅπως μὴ 'ρεῖς, pro μὴ ἐρεῖς. Et in Equitibus ejusdem, ἢν μὴ 'κπίω, pro μὴ ἐκπίω. Sic verò & post particulam ἢ apud eundem poetam in eadem comœdia, ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον. est enim ἢ 'ς pro ἢ ἐς, & ἢ 'πὶ pro ἢ ἐπί. quod ἢ 'πὶ itidem apud Anacreontem (in odario cujus primus versus est Σὺ μὲν φίλη χελιδών) legimus, ἢ Νεῖλον, ἢ 'πὶ Μέμφιν. Exemplis autem quibus primum locum dedi, addi multa possunt. Illis enim duobus ὦ 'νθρωπε & ὦ 'ναξ pro ὦ ἄνθρωπε & ὦ ἄναξ simile est ὦ 'δελφὲ apud Aristophanem in Ranis pro ὦ ἀδελφέ: & in Nubibus ὦ 'φήμερε pro ὦ ἐφήμερε: necnon ὦ 'γάθ' pro ὦ ἀγαθέ. At illi 'κάλεσας pro ἐκάλεσας, & duobus quæ ipsum proximè sequuntur, simile est 'σκευασμένα pro ἐσκευασμένα, apud eundem comicum. Quibus adde ex eodem loco, 'δόκει pro ἐδόκει, ex isto hemistichio, καί μοι 'δόκει ἡ θεὸς αὐτή, &c. His adjici potest & 'γὼ pro ἐγώ: ut in isto Equitum versu,—πάντως δ' αὐτὸν θρέψω 'γὼ καὶ θεραπεύσω. Sic in Nubibus, Ἀκήκοας μυριάκις ἃ 'γὼ βούλομαι. Et cum articulo, τὰ 'ντερα pro τὰ ἔντερα: & τὰ 'ν pro τὰ ἐν, in hisce duobus Equitum versibus, qui contigui sunt: ΚΛ. Ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τὰ 'ντερα. ΑΛ. Ἀπονυχιῶ σου τὰ 'ν πρυτανείῳ σιτία. Verùm ut tandem meam de duplici in hujusmodi vocabulis scriptura sententiam declarem, rationem hîc quantitatis syllabicæ habendam esse dico. Nam ut detur, scripturam illam quæ ita voces separat, (cui tamen haud scio an astipulentur veteres codices, vel potius quinam inter illos fide potissimum sunt digni) posse recipi ubi sine ullo quantitatis syllabicæ incommodo id fieri potest: (ut certè passim ante syllabas longas hoc experimur) at ubi syllaba præcedens, brevis alioqui, productione opus habet, non video quomodo illa separatio quæ crasin non præ se fert, admitti queat. Sic certè in

ἅ λαβεν & in ἁ 'δανείσατο apud Aristoph. quum metrum postulet ut ἁ producatur, alia scripturæ quæ crasin repræsentet, quærenda videtur. Sed quæ scriptura satis huic rei apta inveniri poterit? in illo quidem priore loco rectius fortasse scribatur ἅλαβεν, accentu coalescentiam indicante: at in posteriore, ante δανείσατο idem fieri non potest. Eodémque modo hærebimus in ἁ quod cum particula ἂν jungitur, & quanvis sequente vocali producitur. Sic & in ἁ producto, sequente verbo ἔχω. Eustathius ἅχω apud Soph. scribit, quum ibi alia scriptura sit. Oritur autem hæc dubitatio & in aliis, ac præsertim iis quæ articulo τὰ per synalœphen juncta sunt. Sed hac de re quum antea disseruerim in iis quæ meis in Sophoclem & Euripidem annotationibus præfixi, eò te remittam. sed illam etiam notulam quæ elisionem in principio indicat, (ut in μή 'ςι pro μή ἐςι) nescio an, ut ibi, apostrophum vocare debeam. iis quidem certè locis ubi elisio longam syllabam præcedit, aut eam quæ productione opus non habet, (quam efficit crasis, ut modò docui) commodè apponi existimo.

TERTII generis quod fit per synæresin, exemplum affert Trypho Νηρῆδες pro Νηρηΐδες. Sic autem & Eustathius Νηρῆδος ex Νηρηΐδος per synæresin fieri censet: ut κλῆδος ex κληΐδος.

Ad QUARTUM quod fit per θλίψιν & κρᾶσιν, (alii autem ἔκθλιψιν potius appellant) pertinere ait κἀγὼ, pro καὶ ἐγώ. Cui similia sunt κᾆςι pro καὶ ἔςι, & κᾄτι pro καὶ ἔτι: item κᾆτα pro καὶ εἶτα. Sed quidam voci κἀγὼ non debere subscribi ι tradunt, ex Etymologo: quòd α & ε in α longum per crasin coaluerint, subtracta litera ι. qua interjecta fieri crasin non posse. Quòd si voci κἀγὼ subscribi non deberet ι, idem & de tribus illis aliísque ejusmodi dicendum esset.

QUINTUM per θλίψιν & συναίρεσιν fieri ait: ut in ἐμουποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει. sed in hisce literis rara est talis synalœphe, cui tamen similem apud Aristoph. vidisse mihi videor.

SEXTUM esse ait cui crasis & synæresis interveniunt, ut ᾡπόλος pro ὁ αἰπόλος. sed de hac synalœphe aliísque similibus partim in Dorica partim in Ionica dialecto disseram: id est, in meis in illas dialectos animadversionibus. Siquidem Dorum proprium esse existimatur dicere ᾡπόλος pro ὁ αἰπόλος: Ionum autem ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, itidémque ὤριςος pro ὁ ἄριςος. Potes verò de his aliísque talem synalœphen passis & de eorum scriptura illas quoque in Soph. & Eurip. meas annotat. vel potius quæ illis de orthographia quarundam vocum præfixi, consulere.

SEPTIMUM & ultimum synalœphes genus habere dicit thlipsin & crasin & synæresin: ut ἐν ταἰθιοπίᾳ pro ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ: cujus idoneum testimonium desidero. Mirum certè est hunc grammaticum quarundam synalœpharum quæ præ cæteris usitatæ Atticis scriptoribus fuisse videntur, exempla non attulisse: quænam autem illæ sint, docebo ubi de illa agam quæ Ionum esse existimatur.

Σ pro ρ utuntur: ut θαρσαλέον pro θαῤῥαλέον: & pro ἄῤῥεν, ἄρσεν.

ARTIC. seu TMEM. LXXXIIII.

CONveniunt hæc (ut dixi in iis quæ meis in hunc librum animadversionibus præfatus sum) cum eo quod antea dixit, articulo LXXVI, Atticos μυρσίνας dicere pro μυῤῥίνας. Quàm parum autem & hoc & illa verisimilia videantur, vel potius quàm longè à vero absint, docui tum in iis quæ in Ioannis Grammatici articulum XVI, (qui eadem tradit) tum in iis quæ in illum ipsum LXXVI hujus Corinthi articulum annotavi: ad quæ te remitto.

Passivis pro activis utuntur.

ARTIC. seu TMEM. LXXXV.

PRudentius hic & verius loquitur quàm Ioannes Grammaticus: qui non contentus dicere Atticos uti passivis pro activis, addit adverbium Semper. Cæterùm in uno meorum codicum exemplis iis quæ hîc proponuntur, adjectum est ex Sophocle, Θανόντος ἤδη τἀμ' ἀφαιρεῖσθων ὅπλα. Sed hoc verbum ἀφαιροῦμαι in activa significatione linguæ communi cum Attica commune esse puto. Quod autem attinet ad illa verba quæ in exemplum afferuntur, ποιοῦμαι, νοοῦμαι, γράφομαι, non æquè omnia in significatione passiva esse usitata putandum est. Nam ποιοῦμαι quidem, & præsertim ejus infinitivus, valde frequenter apud quosvis scriptores cum variis substantivis occurrit, & quidem simpliciter pro ποιῶ: at νοοῦμαι pro νοῶ vix idoneo testimonio confirmari posse existimo. Ad γράφομαι autem quod attinet, quum activam significationem habet, in soluta oratione utplurimum non pro Scribo sed pro Accuso ponitur. ut γράφομαί σε παρανόμων, vel προδοσίας. At γράφομαι pro γράφω significante Scribo, poetarum est potius, ac præsertim tragicorum: atque adeò exemplum istud quod ab Eustathio affertur, ex versu iambico,—γράφου δὲ φρενῶν ἔσω, ex aliquo illorum sumptum esse suspicor. Convenit quidem certè cum eo quod apud Æschylum legitur in Prometheo, pag. 48, meæ editionis, Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Ad quod loquendi genus pertinet & quod apud Pindarum habemus, Olymp. ode 10, in principio, Τὸν ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Ἀρχεςράτου παῖδα, πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται. Imitatíque sunt hanc metaphoram Latini, dicentes & ipsi, In animo scribere, ut in meo Thesauro docui.

Nec verò ex uno Demosthenis loco, habente γέγραμμαι activa significatione, (præterquam quòd mendi suspectus esse queat) receptum apud Atticos fuisse passivæ vocis hoc in verbo usum probari potest. Futurum autem γράψομαι sicubi reperiatur etiam pro γράψω, (nimirum in scribendi significatione. nam illam alteram habere non nego) nequaquam & γράψομαι ac γράψεσθαι pro γράψω & γράψειν itidem usurpari existimandum est. Siquidem, ut alibi dixi, multorum verborum futura passiva in activorum significatione usurpant Attici, quorum præsentia nullo modo usurparent. Exempli gratia: usurpat Aristoph. κλαύσομαι pro κλαύσω, (ut in Nubibus, is cui dicitur δεῦρ' ἐλθ' ἵνα κλάῃς, respondet, διὰ τί δὴ κλαύσομαι;) quis κλαίομαι itidem pro κλαίω usurpare illum potuisse existimat? Sic οἰμώξομαι dicit ille pro οἰμώξω, utitur & Xenophon, utuntur & alii: ecquis οἰμώζομαι itidem pro οἰμώζω licuisse iis usurpare credat? Sic βαδιοῦμαι dicunt pro βαδιῶ: at βαδίζομαι pro βαδίζω quis non videt ferri non potuisse? Sic quamvis ἐπαινέσομαι dicatur pro ἐπαινέσω, præsens tamen ἐπαινοῦμαι significationem suam retinere constat. Idem de πλεύσομαι, idem de aliis plerisque sentiendum est. Inter alia verò non est omittendum ἀκούσομαι, quod Atticis usitatissimum fuisse constat, pro ἀκούσω, quum idem de ἀκούομαι nullo modo credibile futurum sit. (Nam & quod apud Eust. lego de Homerico ἠκούετο, pro ἤκουε, Atticum pariter & Ionicum esse, miror potius quàm credo. nisi nescio quam linguam Atticam nobis fingamus, quæ multo ante tempora eorum qui primarii linguæ Atticæ scriptores habentur, obsolevisset) Neque verò Attici scriptores duntaxat, sed alii quoque qui alioqui linguæ communis sermone usi sunt, futura passiva multorum verborum pro activis usurpasse comperiuntur. Atque adeò ventum tandem eò est ut in plerisque verbis futurum passivum duntaxat receptum fuerit. ut μαθήσομαι, non μαθήσω, & ab Atticis & ab aliis quoque dici scimus: λήψομαι, non λήψω: sic φεύξομαι & τέξομαι potius quàm φεύξω & τέξω: (ut alia plurima omittam) at μανθάνομαι pro μανθάνω, & λαμβάνομαι pro λαμβάνω, & φεύγομαι pro φεύγω, & τίκτομαι pro τίκτω, talia sunt ut de iis ne cogitare quidem ausit qui in Græcis scriptoribus vel mediocriter versatus est. Vereor autem ne Ioannes Grammaticus pariter & Corinthus illud quod de Attico futurorum passivorum (quæ tamen media potius appellanda censent nonnulli grammatici) usu dixi, minimè considerantes, (ne dicam ignorantes, ut in aliis plerisque inscitiam suam produnt) adeò generaliter de Attico passivorum pro activis usu loquuti sint.

Neque verò interim negare velim nonnulla etiam esse verba quorum præsentia passiva in activa significatione Attici usurpaverint: sed poetas, & quidem nominatim Homerum, in multo pluribus sibi eum usum permisisse dico quàm Attici ejus posteri sibi permiserint. quum apud eum sit non solùm ὁρᾶσθαι pro ὁρᾶν, & ἀκούεσθαι pro ἀκούειν, sed etiam ἕλκεσθαι pro ἕλκειν, atque alia à quibus in soluta oratione nemo non abhorreret. Sed & tragicos poetas nonnullis quæ ibi valde dura viderentur, usos esse constat: præsertímque in participio. Eorum enim sunt σώζεσθαι pro σώζω: (nam Sophoclem ita usum esse scimus) eorum est ποθουμένη φρενὶ pro ποθούσῃ: & ποικίλως αὐδωμένου pro αὐδῶντος. Quinetiam illius verbi ὁρᾶσθαι participium ita usurpatum reperitur à quodam eorum, hoc in loco,—δέδοικα τάςδ' ὁρωμένη. Sed enim quum Eustathius illud ἠκούετο Atticum & Ionicum esse tradat, illam Atticæ linguæ libertatem Ionicæ libertate auctam esse suspicari quispiam possit. Hoc denique sciendum est, quod ad Atticum passivorum pro activis usum attinet, Atticos non ita passiva pro activis usurpare ut interim activa omnino refugiant. Exempli gratia, multa ex Πέμπω facta per compositionem voce passiva usurpant, significatione activa, Ἀποπέμπομαι, Διαπέμπομαι, Ἀναπέμπομαι, Προπέμπομαι: verùm & activorum Ἀποπέμπω, Διαπέμπω, Ἀναπέμπω, Προπέμπω, usum aliquem esse putandum est. Sic σκοποῦμαι sæpe activa signif. dicunt, sed & σκοπῶ interdum: sic λοιδοροῦμαι frequenter, sed & λοιδορῶ. idémque de aliis plurimis sentiendum est.

In uno meorum exemplarium cæteris articulis unus additur, quo πατρῷος pro πατρώϊος aliáque hujusmodi Attica esse dicuntur. Ita enim ibi scriptum est, Οὐ διαιρετοὺς τινὰς τῶν λέξεων προσφέρουσιν· οἷον πατρῷος ἀντὶ τοῦ πατρώϊος.

APPENDIX HENR. STEPHANI
ad ea quæ Ioannes Grammaticus & Corinthus de Attica dialecto scripserunt.

HACTENUS, lector, meas animadversiones in ea quæ Ioannes Grammaticus & Corinthus de Attica dialecto scripserunt, habuisti: nunc verò appendicem ad illa ipsa habebis: id est, eorum quæ prætermiserunt adjectionem. Separanda enim ab alienis mea potius quàm illis immiscenda censui. Neque verò laborem hunc suscepturus eram nisi eum propè necessarium esse perspexissem: quòd nimirum ambo pleraque silentio præterierint, multo quibusdam eorum quæ annotarunt, potiora atque utiliora: aut ejusmodi saltem de quibus gratiam te habiturum mihi spero. Sed & in illis meis animadversionibus non pauca huc pertinentia invenies. Habent enim meæ in nonnullos articulos animadversiones non parvam ad ea quæ illi tradiderunt accessionem. (quanvis alioqui hæc illius operis velut παρέμβλημα existimanda potius sit) Ad ea igitur quæ illic addidi, te remittam: ne eorundem repetitio mihi molesta scribenti, tibi legenti molestior sit. Ad ordinem verò quod attinet, de eo te mihi assensurum, consiliúmque meum probaturum esse confido. Quum enim ab illis prætermissa, addenda mihi forent, siqua eôdem pertinere videbantur quò & ea quæ illi annotarunt, primum iis locum dedi: cætera quo ordine ex memoria mea vel aliunde depromam, eodem tibi legenda proponam.

Atticos vacant : & primùm de iis quæ geminantur.

SIcut particula ἂν geminata in uno eodémque orationis membro reperitur, (perperam autem Corinthus non geminata dixit, sed sæpius assumpta) ita & pronomen με geminatum apud Aristophanem invenio, in Acharnensibus, Νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε Ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον. Agnoscitur autem & in posteriore loco pronomen istud à scholiaste : ubi exponit hæc verba, ἐνσκευάσασθαί με. Videor porro mihi & ἔφη geminatum legisse in periodo longiuscula, apud quempiam eorum qui dialogos scripserunt, aut certè ἔφη & εἶπε posita ἐκ τοῦ παραλλήλȣ : eodem modo quo infinitivos εἰπεῖν & φάναι à Xenophonte poni ἐκ τοῦ παραλλήλου videmus, in isto loco Pæd. lib. 1, pag. 6, meæ editionis, circa principium; καὶ τὸν Ἀςυάγην σκώψαντα εἰπεῖν, Οὐχ ὁρᾷς (φάναι) ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως. Invenitúrque idem pleonasmus aliis quoque libri ejusdem locis : ut pag. 6, circa principium, καὶ τὸν Κῦρον, ἐπεὶ ἑώρα πολλὰ τὰ κρέα, εἰπεῖν, ἦ καὶ δίδως (φάναι) μοι, ὦ πάππε, &c. In fine ejusdem pag. τὸν δὲ Κῦρον εἰπεῖν, Ὅτι νὴ Δία (φάναι) μισῶ αὐτόν. Verùm tantum abest ut hi loci fidem illi primo faciant, ut contrà suspectum reddant. Quoniam enim in ambobus istis quædam meorum exemplarium non habebant φάναι, in illo itidem quædam ipsum non habuisse suspicari possumus. Est & aliud pleonasmi genus in hac voce, in quo majorem exemplarium consensum habemus, & quem minus mirari debemus. Exemplum ejus extat pag. 6, καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Κῦρον ἐκγελάσαντα ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον, καὶ φιλοῦντα ἅμα εἰπεῖν, ὦ Σάκα ἀπόλωλας. ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς. τά τε γὰρ ἄλλα, φάναι, σοῦ κάλλιον οἰνοχοήσω, &c. Nam hîc apertè abundat infinitivus φάναι. tantum enim abest ut aliquem orationi usum præstet, ut potius eam interrumpat. Quoniam tamen non ita vicini & propè contigui sunt isti duo infinitivi, & ad duo orationis membra feruntur, non perinde mirum pleonasmum efficiunt. Sic certè alibi ἔφη invenitur, præcedente φάναι, in duobus orationis membris, quæ alioqui sub illo φάναι continuari possent. unde ἔφη potius quàm φάναι dicere debemus πλεονάζειν : ut paulo pòst docebo.

Non ignoro autem illum infinitivum φάναι aliis etiam in locis existimari à Budæo supervacaneum, in quibus tamen haud itidem ἐκ τοῦ παραλλήλου positus dici potest : quum solus ponatur, id est, absque alio qui eandem significationem habeat. Sed exempla quæ ille affert, ejusmodi sunt quæ nec mihi satisfaciant, nec alii propius locos illos intuenti satisfacere (ut opinor) possint. Unum est hoc ex Xenoph. Pæd. lib. 1, pag. 5, meæ editionis, in fine, καὶ τὸν Ἀςυάγην ἐπερέσθαι, Καὶ τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος, ὦ παῖ, λέγεις; Ὅτι σε, φάναι, ὁρῶ, ὅταν μὲν ἄρτȣ ἅψῃ, εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον. Hîc enim non video quomodo quis cum Budæo dicere possit vacare infinitivum φάναι. quum enim in priori orationis parte præcesserit ἐπερέσθαι, id est interrogasse : quis non in posteriori vel ἀποκρίνασθαι, vel φάναι, vel εἰπεῖν expectet ? Scribit tamen Budæus aut vacare ibi infinitivum φάναι, aut poni pro ἔφη : ut Latinè Dicere pro Dicere cœpit. Miror profectò hominem & diligentissimum & summo judicio præditum non animadvertisse hunc infinitivum referri ad verbum λέγεται, aut certè ἔφασαν, quo utitur Xenophon ubi jocum illum narrare incipit : τὸν δὲ Κῦρον ἔφασαν λέγειν, Ὦ πάππε, ὅσα πράγματα ἔχεις ἐν τῷ δείπνῳ &c. Et paucis verbis interjectis, Τί δέ; φάναι τὸν Ἀςυάγην, ȣ̓ γὰρ &c. Statim pòst, τὸν δὲ Κῦρον πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι λέγεται, Οὐχὶ ὦ πάππε, ἀλλὰ &c. Post quatuor autem vel quinque versus habentur illa verba quæ Budæus affert, καὶ τὸν Ἀςυάγην ἐπερέσθαι &c. Item Ὅτι σε (φάναι) ὁρῶ, ὅταν μὲν ἄρτου ἅψῃ, &c. Quis hæc cum præcedentibus illis conferens, mihi non assentiatur, & cum infinitivo φάναι, vel ἔφασαν vel potius λέγεται subaudiat ? Malo autem λέγεται, quoniam quum duo sunt verba quorum utrumlibet è superioribus repetere nobis licet, quod est vicinius repetendum potius est. Sed & hoc mirari quis possit, cur Budæus ibi φάναι pro ἔφη potius quàm ἐπερέσθαι pro ἐπήρετο positum esse censuerit : quum hæc velut correlativa sint, & φάναι ibi aliud non sit quàm ἀποκρίνασθαι : sicut paulo antè Xenoph. dixerat, τὸν δὲ Κῦρον πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι λέγεται. Moverit Budæum fortasse (quid enim aliud cogitare quis possit ?) verbum ἔφη, quod ab eodem scriptore infinitivis illis intermiscetur : Ἀλλ' ὦ παῖ (φάναι τὸν Ἀςυάγην) ἐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα· γευόμενος δ', ἔφη, καὶ σὺ γνώσῃ ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐςιν. Quibus subjungitur, Ἀλλὰ καί σε, (φάναι τὸν Κῦρον) ὦ πάππε, μυσαττόμενον ταῦτα τὰ βρώματα ὁρῶ. His autem proxima sunt ea in quibus illi infinitivi ἐπερέσθαι & φάναι habentur : καὶ τὸν Ἀςυάγην ἐπερέσθαι &c. Verùm ἔφη potius quàm φάναι (ut & paulo antè dixi, quum de pleonasmo hujus infinitivi agerem) supervacaneum hîc esse dicendum foret : quum Astyagis verba sub illo φάναι continuari possint : hoc modo, Ἀλλ' ὦ παῖ (φάναι τὸν Ἀςυάγην) ἐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα. γευόμενος δὲ καὶ σὺ γνώσῃ ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐςιν. Verùm etiamsi non negem alios inveniri ejusdem scriptoris locos ubi modò infinitivis φάναι vel εἰπεῖν, modò indicativis ἔφη vel εἶπε utitur : non ideo tamen infinitivos illos pro his indicativis accipi concedam : sed cum φάναι quidem vel εἰπεῖν, subaudiam verbum illud λέγεται, aut ἔφασαν : at cum ἔφη vel εἶπε, non illud simpliciter, sed cum particula ὡς subaudiendum esse dicam : hoc modo, ἔφη, ὡς λέγεται, vel ὡς ἔφασαν. Jam verò si, quod de infinitivo illo scribit Budæus, verum ibi foret, in

aliis certè quamplurimis ejusdem autoris locis verum itidem esset. Passim enim occurrit eundem illum usum in narratione habens infinitivus φάναι, vel εἰπεῖν ut pag. 6, κέλευσον δὴ, φάναι, ὦ πάππε &c. Et initio pag. septimæ. (ut alios illius paginæ sextæ locos omittam) καὶ τὸν Ἀστυάγην εἰπεῖν, Καὶ πῶς δὴ ἂν ἄρξαις αὐτοῦ; Καὶ τὸν Κῦρον φάναι, Στὰς ἂν, ὥσπερ οὗτος, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, &c. Ibidem, τὴν δὲ μητέρα εἰπεῖν, Τὴν δὲ δικαιοσύνην, ὦ παῖ, πῶς μαθήσῃ ἐνθάδε, ἐκεῖ ὄντων σοι τῶν διδασκάλων; Καὶ τὸν Κῦρον φάναι, Ἀλλ', ὦ μῆτερ, ἀκριβῶς ταύτηνγε οἶδα. Sic & in iis quæ proximè sequuntur, Πῶς σὺ οἶσθα; εἰπεῖν τὴν Μανδάνην, Ὅτι (φάναι) ὁ διδάσκαλος &c. Sed in hac ipsa pagina, aliquanto ante hos locos, legimus illud verbum λέγεται, (cujus & antea mentionem feci) unde pendere infinitivos istos dicendum est. Quinetiam pag. 12, circa finem illud habemus, εἰ δὲ δεῖ καὶ παιδικοῦ λόγου μνησθῆναι, λέγεται, ὅτε Κῦρος ἀπῄει, καὶ ἀπηλλάττοντο ἀπ' ἀλλήλων, τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι, ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ. Pagina autem sequente infinitivos illos εἰπεῖν & φάναι eodem modo inculcari videmus. Cæterùm verbum λέγεται ad quod infinitivos illos referendos esse aio, illud ipsum esse sciendum est quo ibidem utitur de Cyro Xenophon, ubi factorum dictorúmque ejus historiam orditur, φῦναι δὲ ὁ Κῦρος λέγεται καὶ ᾄδεται ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τῶν βαρβάρων εἶδος μὲν κάλλιστος, &c. Jam verò non hæc verba solùm εἰπεῖν & φάναι, quæ ad illud λέγεται referri dico, sed reliqua itidem quæ in eodem sermone habentur, in infinitivo posita esse videmus. Sic paulo post eum locum quem primum attuli, quum φάναι solitum usum retinere vellem ostendere, legimus, πρὸς ταῦτα δὴ τὸν Ἀστυάγην εἰπεῖν. Et paucis interjectis, ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν καὶ θήρεια καὶ τῶν ἡμέρων. Nec multo pòst, (interjectis infinitivis φάναι & εἰπεῖν) ἐνταῦθα δὴ τὸν Κῦρον λαβόντα τῶν κρεῶν, διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς &c. Sic in fine pag. 12, & principio 13, multos infinitivos habes, præcedente verbo λέγεται: nimirum ἀποπέμπεσθαι, & ἐκπεπλῆχθαι, & ὑπολειφθῆναι, & προσελθεῖν: tandémque εἰπεῖν & φάναι. Quòd si hîc εἰπεῖν & φάναι pro εἶπε & ἔφη poni dicenda essent, (nam alteram illam de eorum pleonasmo sententiam plus satis esse jam refutatam arbitror) hoc equidem eadem opera dicendum esset, illos infinitivos, ἀποπέμπεσθαι & ἐκπεπλῆχθαι, & ὑπολειφθῆναι, & προσελθεῖν, resolvendos itidem esse in ἀπεπέμψατο, in ἐξεπλήχθη, in ὑπελείφθη, in προσῆλθε. Quod autem de hoc loco à me dicitur, idem de illo altero intelligi debet. Esset enim ibi itidem παραφέρειν resolvendum in παρήνεγκε, παρέφερε. item λαβόντα διαδιδόναι, in λαβὼν διέδωκε: vel certè in παρέφερε & λαβὼν διεδίδου. Fateor interim miram quandam orationis structuram in tali quodam Xenophontis loco inveniri: utpote in quo infinitivus non suum accusativum sed nominativum habeat. Is extat pag. 6, meæ editionis, circa principium, καὶ τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι προπετῶς, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων, Διὰ τί, ὦ πάππε, τοῦτον οὕτω τιμᾷς; Καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν. Hoc enim nemo non videt, ita fuisse loquendum, (utendo ea orationis structura quæ & apud alios & apud illum ipsum alibi usitata est) καὶ τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι προπετῶς, ὡς ἂν παῖδα μηδέπω ὑποπτήσσοντα. Aut certè ita, καὶ ὁ Κῦρος ἐπήρετο προπετῶς, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων. Unde ergo novam illam & insolentem constructionem esse dicemus? Eum arbitror, ut infinitivis illis εἰπεῖν & φάναι inserit interdum indicativos ἔφη vel εἶπε, ita, quum dixisset, τὸν Κῦρον ἐπερέσθαι προπετῶς, subjunxisse, ὡς ἂν παῖς, perinde acsi indicativo, non infinitivo utens, dixisset, καὶ ὁ Κῦρος ἐπήρετο. Atque ita annumerandus fuerit hic locus iis in quibus talis est orationis structura ut in ea potius sententiæ quàm præcedentium verborum habitam fuisse rationem videamus.

Venio ad alterum hujus infinitivi φάναι usum, in quo Budæus illum supervacaneum itidem esse censet: sed ex iis quæ affert exemplis hoc minimè posse probari, nihilóque magis in iis quàm in præcedentibus infinitivum illum abundare, apertè me declaraturum spero. Primus igitur locus quem in exemplum affert, est hic Xenophontis in Œconomico, συνεπαινεῖ δὲ (ἔφη φάναι) καὶ ὁ νόμος αὐτὰ, συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Qui locus habetur partim in fine pag. 488, partim in principio pag. 489, meæ editionis. (sed ταῦτα ibi legitur, non αὐτά) Subjungit autem illi loco & istum, ex eodem lib. qui in eadem illa pag. 488, legitur, τῇ δὲ γυναικὶ ἧσσον τὸ σῶμα δυνατὸν πρὸς ταῦτα φύσας, τὰ ἔνδον ἔργα αὐτῇ (φάναι ἔφη) προστάξαι μοι δοκεῖ ὁ θεός. Quibus locis addam & tertium qui hos in eadem illa pagina præcedit, ἐμοὶ γάρ τοι (ἔφη φάναι) καὶ οἱ θεοὶ, ὦ γύναι, δοκοῦσι πολὺ διεσκεμμένως μάλιστα τὸ ζεῦγος τοῦτο συντεθεικέναι ὃ καλεῖται θῆλυ καὶ ἄρρεν. Duobus autem illis Xenophontis locis (quibus tertium adjeci) adjungit hunc Platonis in Symposio, ἀλλ' οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἴ σοι δοκεῖ· ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Ex eodem, οὐκοῦν κάλει αὐτὸν, καὶ μὴ ἀφῇς. Καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν, Μηδαμῶς· ἀλλ' ἐᾶτε αὐτόν. ἔθος γάρ τι τοῦτ' ἔχει. Hæc sunt exempla quæ ille affert hujus pleonasmi infinitivi φάναι post ἔφη: addens tamen, ἔφη εἰπεῖν perinde esse acsi quis Latinè ita loqueretur, Infit dicere. Ego verò planè aliter de hoc loquendi genere judico. ac minimè supervacaneum esse infinitivum φάναι, seu εἰπεῖν, ex illo ipso Platonis loco patere dico, in quo adjicitur accusativus, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. quis enim ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα pro ἔφη ὁ Ἀγάθων, positum esse sibi persuadeat? Quòd si etiam ita accipi possèt, tamen ita acci-

pi non debere, ex ipso Platone manifestum esset. Is enim qui ita loquitur, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα, est Apollodorus, qui sermones ab Agathone habitos, deinde sibi ab Aristodemo & quibusdam aliis relatos, amicis commemorat: adeò ut in his verbis nominativus verbi ἔφη sit Ἀριστόδημος. Est enim Apollodorus qui sermones eos commemorans, testem illum Aristodemum subinde nominat, & tanquam ex ejus ore loquitur. Hæc enim sunt ipsius Apollodori verba circa Platonici Symposii principium, μᾶλλον δ' ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν, ὡς ἐκεῖνος διηγεῖτο, καὶ ἐγὼ πειράσομαι διηγήσασθαι. ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον. Et paulo pòst, καὶ τὸν εἰπεῖν. Pagina autem secunda habemus, Οὐ σκέψῃ, ἔφη, παῖ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ εἰσάξεις Σωκράτη; (ubi etiam notanda est orationis structura implicita, pro ὦ σκέψῃ παῖ, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. qua de re dicam in alio articulo seorsum) At paulo pòst sine accusativo, καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν, Μηδαμῶς. id est, Ipse Aristodemus dicebat se dixisse, seu respondisse: (ut antea dictum fuerat, ταῦτ' ἀκούσας εἰπεῖν ἔφη. quum paulo antè prima persona utens eadem in re, dixisset, κἀγὼ, ἔφη, εἶπον) Nec multo pòst repetuntur verba illa, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. quæ & in aliis plerisque illius dialogi leguntur locis. Alicubi autem accusativus non sequitur, sed præcedit: ut hîc, τὸν οὖν Ἀγάθωνα, (τυγχάνειν γὰρ ἔσχατον κατακείμενον μόνον) Δεῦρ', ἔφη φάναι, Σώκρατες παρ' ἐμὲ κατάκεισο. Nec verò hic accusativus tantùm sed & alii plerique ita ibi ponuntur cum φάναι vel εἰπεῖν. ut, τὸν οὖν Ἀριστοφάνη εἰπεῖν. Et statim pòst, ἀκούσαντα οὖν αὐτῶν ἔφη Ἐρυξίμαχον τὸν Ἀκουμένου, ἦ καλῶς, φάναι, λέγετε. Et aliquanto pòst, Ἀλλὰ μὴν, ἔφη φάναι ὑπολαβόντα Φαῖδρον τὸν Μυῤῥινούσιον. Rursum, ἐπειδὴ τοίνυν, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, &c. quo in loco subauditur ἔφη quod jungatur cum illo infinitivo φάναι. Quod verbum aliis etiam plerisque locis subaudiendum relinquitur: ut paulo pòst, φάναι δὴ πάντας καὶ βούλεσθαι καὶ κελεύειν αὐτὸν εἰσηγεῖσθαι. Sic in verbis quæ proximè sequuntur, εἰπεῖν οὖν τὸν Ἐρυξίμαχον. Sed de hac re hactenus. jam enim luce clarius esse arbitror, nihilo magis infinitivum illum vacare dici posse, qui additur verbo ἔφη, vel verbo εἶπε, in hujusmodi locis, quàm dici posset (quod longè absurdissimum foret) alios infinitivos qui per totum eum librum illi junguntur, abundare. ut τοιαῦτ' ἄττα σφᾶς ἔφη διαλεχθέντας ἰέναι. & statim pòst, πορεύεσθαι, & κελεύειν, & καταλαμβάνειν, & παθεῖν, & ἄγειν. hi enim omnes infinitivi ita cum illo ἔφη juncti sunt ut alibi ei jungitur infinitivus φάναι vel εἰπεῖν. Neque verò movere quenquam debet quòd alicubi dicit, ἔφη ὁ Ἀγάθων. Quemadmodum enim antea docui, Xenophontem, quum utens infinitivo dicit, φάναι τὸν Κῦρον, vel εἰπεῖν, subaudire λέγεται, vel ἔφασαν, aut tale quid: at quum indicativo utitur, dicens, ἔφη ὁ Κῦρος, vel καὶ ὁ Κῦρος ἔφη, subaudire ὡς λέγεται, vel ὡς ἔφασαν: ita quum legimus apud Platonem, ἔφη, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, nominativus verbi ἔφη est Ἀριστόδημος: perinde acsi ita scriptum esset, Ἀριστόδημος ἔφη, vel διηγεῖτο Ἀγάθωνα φάναι: at quum dicitur ἔφη ὁ Ἀγάθων, intelligendum est, ὡς ἔφη vel ὡς διηγεῖτο ὁ Ἀριστόδημος.

De illis autem Xenophontis locis quid dicendum est, in quibus accusativus non additur? Idem sanè quod de duobus iis qui suprà ex Platone allati fuerunt, καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν, Μηδαμῶς. item, ταῦτ' ἀκούσας εἰπεῖν ἔφη, id est, Ipse Aristodemus dicebat se dixisse: (non autem Agathonem, aut alium quenquam eorum quorum alioqui sermones varios referebat) Ita enim apud Xenophontem, συνεπαινεῖ δὲ (ἔφη φάναι) καὶ ὁ νόμος ταῦτα. Hîc enim ἔφη φάναι, significat, Aiebat Ischomachus se dixisse uxori suæ. (ibi enim Socrates Critobulo sermonem eum narrat quem Ischomachus cum sua ipsius uxore habuisse se dixerat) idémque & de reliquis duobus locis sentiendum est. Cæterùm quæ de his dicta sunt, loci cujusdam (qui in eodem libro habetur, pag. 494, circa principium) emendationem velut ante oculos nobis ponunt. malè enim ibi inter εἰπεῖν & ἔφη (quæ illud ipsum loquendi genus efficiunt, cujus tria jam exempla allata fuerunt) interpunctio habetur in quibusdam exemplaribus quæ editio mea sequuta est.

ATTICIS frequentes sunt & alii plerique pleonasmi, de quibus eadem opera dicendum esse censeo: & quum antea de εἰπεῖν & φάναι positis ἐκ παραλλήλου disseruerim, (nam ibi duntaxat agnoscendum esse pleonasmum, non autem & in illis quos Budæus affert locis, apertè ostendisse mihi videor) primùm de aliis quibusdam vocibus quæ itidem ἐκ παραλλήλου positæ sunt, disserendum esse visum est. Sed ante omnia sciendum est, vocari σχῆμα ἐκ παραλλήλου, quum duæ voces simul ponuntur παράλληλοι, quæ non significatione sed προφορᾷ duntaxat differunt: ut scribit Eustathius, afferens in exemplum θάνατόν τε μόρον τε, necnon αὐτήν τε πτόλεμόν τε. Quibus unum exemplum interjicit, non duorum nominum ita positorum ἐκ παραλλήλου, sed duorum verborum, βάσκ' ἴθι, exponens πορεύθητι, ἄπελθε. Extant autem apud Homerum verba illa, Il. β, Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Aliqua tamen fuit apud antiquos hoc de loco controversia: ut ibi discimus etiam ex Eustathio, qui postquam dixit verbis hisce βάσκ' ἴθι inesse ταυτολογίαν, utendo schemate quod vocatur ἐκ παραλλήλου, (esse enim ἰσοδυνάμους voces ἴθι & βάσκε) subjungit, posse et aliter hæc verba intelligi: accipiendo nimirum βάσκε pro πορεύθητι, at ἴθι pro adverbio hortandi: ut usurpatur à Sophocle in isto

5 c

versu, Ἴθ' ἐκκάλυψον· ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. Ex eodem discimus fuisse qui scriberent conjunctim βάσκιθι: sed eos ἀνατρέπεσθαι ὑπὸ τῶν παλαιῶν tradit: id est, eorum sententiam everti, vel (loquendo magis propriè) refutari. Eodem autem modo quo hîc βάσκ' ἴθι, dicetur (inquit) in sequentibus, δεῦρ' ἴθι, sed ἐπὶ προκλήσεως. Verùm non video quomodo similia esse hæc possint δεῦρ' ἴθι & βάσκ' ἴθι: quum ἴθι illic adverbio, hîc verbo jungatur. Meminit autem horum verborum & Gell. lib. 13, cap. 24, dicens, βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε, & βάσκ' ἴθι ἶρι ταχεῖα, non esse ἐκ παραλλήλου, ut quidam putant: sed hortamentum esse acre imperatæque celeritatis. Hæc ille: qui tamen non addit an utrunque pro verbo habeat, an ἴθι adverbium esse censeat. Ego certè potius ambo illum pro verbis habuisse credo: quòd major celeritas imperari verborum geminatione videatur, quàm si verbo adverbium adjungatur. (ut si dicam, I, fuge: vel Loquere, dic) Verùm si ἴθι adverbium esse dicamus ex eorum numero quæ hortandi vim habent, aptissimè reddetur Latino imperativo age: qui imperativus in adverbii usum itidem transit, verbis imperativi modi subjunctum: ut Fare age, apud Maronem Æneid. 6, Fare age quid venias, jam istinc & comprime gressum. Sic & lib. 3, leguntur hæc verba, Fare age. ubi & Servius celeritatis significationem illis inesse existimat. perinde enim esse putat acsi dictum esset, Dic celeriter. Itidem Dic age apud Nasonem habemus. Apud eundem, --patrias age desere sedes. Item, Surge age: in hoc pentametro, Clamarunt satyri, Surge age, surge pater. Sed & cum verbo Vade (quod significatione convenit cum βάσκε) legitur apud Maronem aliquot locis. ut Æn. 3, Vade age, & ingentem factis fer ad æthera Trojam. Sic & lib. 5, Vade age, et Ascanio, &c. Alicubi autem imperativo sequenti non adhibita est copulativa: ut lib. 4, Vade age nate: voca Zephyros, & labere pennis. Ubi observanda est etiam particulæ copulativæ ellipsis, ante imperativum Voca: quòd & hæc celeritatem imperari ostendat. Apud Homerum quoque post βάσκ' ἴθι habentur imperativi non præcedente illa copula: sed longius ab illis duobus verbis remoti. Neque verò Eustathius illum ἀσύνδετον sermonem celeritatis itidem indicem esse censet, sed ἀρχοντικὸν, id est ἄρχοντι πρέποντα. Quod tamen tanquam ex aliorum potius quàm ex sua sententia tradit: scribens, καὶ ἔστι, φασὶν, ὁ λόγος ἀρχοντικός. Et de hoc quidem loco hactenus: quoniam autem is quoque Homero tribuitur honos ut illi omnia propemodum σχήματα accepta ferantur, & ex ejus libris tanquam ex fonte manasse existimentur: antequam ad Atticos pleonasmos veniam, id est qui Atticis scriptoribus sunt usitati, fusius de Homericis disserere libet. Et quoniam Gellius, cujus & antea memini, in eodem illo loco alia horum exempla affert, suúmque de iis judicium addit, verba ejus altius repetita primùm afferre libet. Sed ante omnes (inquit) apud Homerum ejusdem rei atque sententiæ luculenta exaggeratio est, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Item alio in versu, Ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε. Nam quum omnia ista utrobique multa & continua nomina nihil plus demonstrent quàm prælium, hujus tamen rei facies delectabiliter ac decorè multis variísque verbis depicta est. Neque non illa quoque, apud eundem poetam, una in duobus verbis sententia cum egregia ratione repetita est. Idæus enim quum inter Ajacem & Hectorem decertantes armis intercederet, his ad eos verbis usus est, Μηκέτι παῖδε φίλω πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον. In quo versu non oportet alterum videri verbum, idem quod superius significans, supplendi numeri causa extrinsecus additum & consarcinatum. est enim hoc inane admodum & futile. Sed quum in juvenibus gloriæ studio flagrantibus pervicaciam ferociámque & cupidinem pugnæ, leniter tamen ac placidè, objurgaret: atrocitatem rei & culpam perseverandi, bis idem dicendo, alio atque alio verbo auxit, inculcavítque: duplé xque eadem compellatio admonitionem facit instantiorem. Nec illa quidem ejusdem significationis repetitio ignava & frigida videri debet, Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ἥρτυον: quòd bis idem dixerit θάνατον καὶ μόρον. Indignitas enim moliendæ tam acerbæ támque injustæ necis miranda mortis iteratione defleta est. Cæterùm quis tam obtuso ingenio est, qui non intelligat, πολεμίζετε καὶ μάχεσθον, verba idem duo significantia non frustrà posita esse? ut illa quoque, Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε, καὶ Βάσκ' ἴθι ἶρι ταχεῖα. neque ἐκ παραλλήλου, ut quidam putant: sed hortamentum esse acre imperatæque celeritatis. Hæc ille: à quo nonnulla itidem ex scriptoribus Latinis afferuntur talis exaggerationis exempla. Quod autem de vocum idem significantium geminatione dicit, tanquam minimè ταυτολογίαν seu πλεονασμὸν habente, etiamsi in illis quos affert locis admitteretur, at non itidem in aliis omnibus ejusdem poetæ locis admitti posset. Neque est certè cur aut miremur aut excusare hunc pleonasmum conemur magis quàm alterum qui ei familiaris est, veluti quum dicit, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, & ἐκαλέσσατο φωνῇ. Quòd si & hunc excusare velimus, (ut quidam scholiastæ conati sunt) itidem certè apud Maronem ablativos istos, Voce, Ore, Auribus, excusare & oportebit & licebit. Neque enim minus vacare puto apud Homerum dativum φωνῇ, in hoc versu, Iliad. γ, Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ, quàm ablativum Voce, apud Maronem, Æneid. 1, Talia voce refert. Item -- sic ore loquuta est, eodem libro. Fateor

alioqui nonnullos esse dativos qui, pro loco cui adhibentur, non omnino vacare judicari possint. cujusmodi est ille ὀφθαλμοῖς. Alicubi enim emphasis ei inclusa videri queat: ut inclusam esse constat ablativo Oculis, apud Terentium, ubi dicit, His oculis egomet vidi. itidémque inclusam esse ablativo auribus apud Maronem, ubi dicit, —vocémque his auribus hausi. (licet Fabius affirmationem huic loquendi generi interdum subesse putet, & quidem hæc ipsa verba in exemplum afferens, ut aliquanto pòst docebo) Sed ut loci quidam inveniri poterunt in quibus emphaticè poni judicetur ille dativus ὀφθαλμοῖς, sic & aliis adhibitus invenietur, ut opinor, qui emphasin minimè poscere videntur, aut (si mavis) quibus emphasis minimè convenire videtur. Sed ut ad illa revertar quæ ἐκ παραλλήλȣ ab Homero dicta existimantur, aut certè existimari debent, alia eorum exempla proferam, meúmque de illis judicium addam. Ac primùm cum illis verbis πολεμίζειν & μάχεσθαι conveniunt πόλεμοι & μάχαι apud eundem poetam. id est, quemadmodum positi ἐκ παραλλήλȣ infinitivi illi censentur: ita hæc nomina, cum alibi, tum in isto loco, Iliad. α, Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. Ac quemadmodum hîc πόλεμοι & μάχαι copulantur, sic ὑσμῖναι & μάχαι in illo versu qui antè allatus fuit, Ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε. hîc enim sunt duo vocabulorum ἐκ παραλλήλȣ positorum velut paria: quum ὑσμῖναι & μάχαι, sicut φόνοι & ἀνδροκτασίαι, ex illius schematis consuetudine copulentur. Neque enim dubium est quin ut ὑσμῖναι & μάχαι, ita φόνοι & ἀνδροκτασίαι eandem omnino significationem habeant. Haud enim assentior Gellio dicenti omnia ista nomina (sicut & ea quæ habentur in istis duobus versibus, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ) nihil plus demonstrare quàm prælium. Contrà enim quum post ὑσμῖναι & μάχαι additur hîc φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε, crescere orationem dico. quum enim pugnæ incruentæ seu prælia incruenta esse possint, quis post pugnas audiens etiam cædes & homicidia, aliquid plus demonstrari seu significari non fateatur? Illis autem accusativis quos idem Gellius in exemplum attulit, θάνατόν τε μόρον τε, similes sunt apud eundem poetam θάνατον καὶ πότμον, id est similiter ἐκ παραλλήλȣ positi: cum alibi, tum in isto versu Il. β, Ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ. Quibus addere possumus etiam θάνατον καὶ κῆρα, seu κῆρας, ex eodem poeta. ut Iliad. ρ, θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν. & Odyss. τ, Οὐδέκε τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει. (At quum legimus apud eundem θάνατον καὶ μῶλον Ἄρηος, item θάνατον καὶ νήδυμον ὕπνον, hæc ita esse accipienda suspicor acsi dictum esset, τὸν ἐν τῷ Ἄρηος μώλῳ θάνατον, vel τὸν διὰ τοῦ μώλου Ἄρηος θάνατον: item, τὸν ἐν τῷ θανάτῳ νήδυμον ὕπνον, vel τὸν τοῦ θανάτου νήδυμον ὕπνον. ut hoc quidem in loco accusativum θάνατον in alium casum resolvamus, in illo autem ipsum intactum relinquamus, sed in adjuncto ei accusativo resolutione illa utamur. Quod tamen ad posteriorem locum attinet, is in Iliad. π, talem resolutionem fortasse non admitteret) Qualis autem pleonasmus est in illis θάνατος & μόρος, seu θάνατος & πότμος, talis est vicissim in ψυχὴ & αἰών. ut Iliad. π, Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Sic Odyss. ι, genitivi ψυχῆς & αἰῶνος copulantur: ubi canit, Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην Εὖνιν ποιήσας, πέμψαι δόμον ἄϊδος εἴσω. (Possit tamen fortassis hujus geminationis aliqua ratio reddi) Eodem modo adjectiva ὄψιμον & ὀψιτέλεστον hanc παραλληλίαν habere censentur, Iliados β, Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς, Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅȣ κλέος ὔποτ' ὀλεῖται. Quinetiam duo ista substantiva κοίρανος & βασιλεὺς poni itidem ἐκ παραλλήλȣ existimantur, in eodem libro, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. Jam verò & in verbis idem pleonasmi genus apud hunc poetam cernitur, ut Iliad. σ, circa principium, Ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε. Cui similis pleonasmus subesse putatur his verbis apud istum poetam frequenter obviis, —ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε. Legimus apud eundem copulata ἀλεγίζειν & ὄθεσθαι, item μετατρέπεσθαι & ἀλεγίζειν: ubi idem pleonasmi genus esse videri potest. Sed exemplis his contentus, meum de illis (ut sum pollicitus) judicium subjungam. Dico igitur in πόλεμοι & μάχαι mihi non placere quod ab Eustathio affertur, de differentia quæ sit inter πολέμȣς & μάχας. Scribit enim πολέμȣς & μάχας hoc loco vel idem significare ἐκ τȣ̃ παραλλήλȣ: aut differentiam aliquam hisce vocabulis subesse, quoniam aliquis λόγοις quoque μάχεται, id est, verbis pugnat: (unde esse vocem λογομαχία: atque adeo poetam ipsum postea dicere, μαχεσσαμένω ἐπέεσσι) at πολεμεῖν λόγοις, non dici. Verùm si eò Homerus respexisset, cur post nomen πόλεμοι significationem minimè ambiguam habens, id cujus significatio ambigua est (ut quidem vult ille schol.) subjunxisset? Contrà certè πόλεμοι, de quo ambigi non poterat, post μάχαι ponendum fuisset, de cujus significatione erat cur ambigeretur: ut videlicet illud πόλεμοι dubitationem quam illud afferre posset, tolleret. Paulo plus coloris habet altera ratio quam illi adjicit: scribens, καὶ ἄλλως δὲ, μάχη μὲν, αὐτὴ ἡ τῶν ἀνδρῶν συνεισβολὴ, παρὰ τὸ αἷμα χέειν· ὁ δὲ πόλεμος καὶ ἐπὶ παρατάξεων καὶ μαχίμȣ καιρȣ̃ λέγεται. Sed multo ut simplicius ita etiam satius est dicere poni hæc ἐκ παραλλήλȣ: sicut apud Lucretium legimus prælia & pugnas. Maro autem dixit etiam Prælia belli: itidémque Naso, Qúmque Gigantei memorantur

prælia belli. Verùm hæc ad aliud pleonasmi genus pertinent, de quo alibi dicendum erit. Sic etiam quod attinet ad illa φόνοι & ἀνδροκτασίαι, non dubito quin Latini ἐκ παραλλήλȣ dixerint itidem Cædes & homicidia. Quæ copulata cur magis miremur quàm apud Ciceronem cædem & occisionem? Imò verò justius apud Tibullum miraremur Cædes & vulnera, utpote oratione in his verbis non crescente, (ut crescere semper debet) sed potius decrescente. Qui enim postquam dixit cædes, addit vulnera, non dubium est quin minus dicat quàm dixerit. Extant autem ista duo apud illum poetam lib. 1, eleg. 3, Nunc Jove sub domino cædes & vulnera semper: Nunc mare, nunc lethi mille repentè viæ. Faciunt certè hæc ut geminationes Græcas illas vocabulorum idem significantium minus mirari debeamus, ideóque quam Eustath. affert geminationis vocum πόλεμοι & μάχαι rationem, rejicere debeamus. Contrà verò in loco illo ubi canit Homerus, —εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεὺς, possimus fortassis dicere non idem duobus vocabulis significari ἐκ παραλλήλȣ, ut ille scribit: sed κοίρανος quidem pro domino, at βασιλεὺς pro rege debere accipi, ut crescat oratio. De illo autem loquendi genere ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν quid sentirem, dixi jam antea. Nec me movet quòd Fabius in universum, & sine ullo discrimine, inter pleonasmos illud recenset. Est (inquit) & πλεονασμὸς vitium, quum supervacuis verbis oneratur oratio, Ego meis oculis vidi. Satis est enim, Vidi. Quibus hæc subjungit, Emendavit hoc non inurbanè in Hirtio Cicero, qui quum in Pansam declamans, filium à matre decem mensibus in utero latum esse dixisset, Quid? aliæ (inquit) in penula solent ferre? Nonnúnquam tamen illud genus cujus exemplum priore loco posui, affirmationis gratia adhibetur :—vocémque his auribus hausi. At vitium erit quoties otiosum fuerit & supererit, non quum adjicietur. Hæc Fabius: quem de hoc exemplo potius quàm de illo judicium istud tulisse miror. Nam sive ἐμφάσεως gratia, sive amplificationis, sive (ut ipse vult) affirmationis, ita loquutum poetam esse dicamus, quídni idem in altero illo agnoscamus, & ut aures ita etiam oculos affirmationis causa adjici in sermone dicamus? In nostrate lingua frequens est utraque adjectio, cui multum vehementiæ inesse, addíque ad vehementiorem affirmationem, (quam quis fortasse amplificationis appellatione comprehendi velit) negare nemo possit. Quæ tamen obiter à me dicuntur, judicium aliis relinquendo. Ac de Homericis horum pleonasmorum exemplis (à quibus cur sumendum initium putaverim, antea docui) dictum sit hactenus. Possent alioqui exempla quorundam aliorum, id est alîus generis, pleonasmorum afferri: sed ii quum in pluribus vocabulis sint, ad ταυτολογίαν vel potius περισσολογίαν referri debent. Quanvis enim in quovis pleonasmo ταυτολογία & περισσολογία insit, (sicut illa verba βάσκ' ἴθι Eustath. ταυτολογίαν habere tradit) usus tamen obtinuit ut de plurium verborum aut etiam integri membri orationis pleonasmo hæc dicerentur, ac præsertim illud posterius. Hujus certè apud nullum plura vel potius tam multa extare exempla quàm apud Hom. arbitror. Inveniuntur enim & apud Hesiod. sed multum abest quin totidem in totidem hujus versibus inveniri possint. Quoniam autem quum Herodotum lego, apud eum quoque περισσολογίαν variis in locis offendo, hoc quicquid est vitii non tam his scriptoribus quàm eorum seculo imputandum esse censeo. quod hodiéque in nostrate lingua de iis scriptoribus quos appellamus *vieulx Romans,* dici potest. Ut autem ad illud pleonasmorum genus revertar de quo disserere cœpi, & cujus exempla ex Homero attuli: aliis quoque poetis aliquem ejus usum esse sciendum est: nominatímque Hesiodo, apud quem scholiastes Tzetzes aliter etiam quàm σχῆμα ἐκ παραλλήλȣ appellari ipsum tradit. In hunc enim Hesiodi locum in Ergois, ubi duo adverbia νόσφιν & ἄτερ idem significantia legimus: Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο, annotat, hoc schema poeticè quidem ἐκ παραλλήλȣ, rhetoricè autem περιγραφὴν appellari. Sed alio teste id mihi probari velim. Interim lectorem monebo, Hesiodi editiones quæ meam præcesserunt, habuisse, νόσφιν ἄτερ κακῶν pro νόσφιν, ἄτερ τε κακῶν. Quum autem lectio illa apertè mendosa esse videatur pro νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, valde miror apud Eustathium quoque extare, ubi μάλα πάγχυ ab Homero ita dictum esse ait Atticè, ut ab Hesiodo νόσφιν ἄτερ κακῶν.

Orationi autem solutæ & quidem Atticæ usitati pleonasmi vocum ἐκ παραλλήλȣ positarum, in adverbiis potissimùm locum habent: (possítque & horum exemplum præbuisse videri Homerus, ut aliquanto pòst docebo) veluti λίαν πάνυ, & πάνυ σφόδρα, item μάλα σφόδρα: sic τυχὸν ἴσως, & τάχα ἴσως. Eodem in numero τάχα που, & ἴσως που, ponuntur. Quibus addi potest σχεδὸν ἀμφί. Sed & πάλιν αὖθις seu πάλιν αὖ necnon αὖθις αὖ illis annumerare debemus. Apud Aristoph. in Pluto dicit Carion servus Chremylo domino, Εὔνους γὰρ ὢν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα. Inveniuntur juncta duo hæc adverbia & apud Plat. in Apol. Πάντες ἄρα (ὡς ἔοικεν) Ἀθηναῖοι καλοὺς κἀγαθοὺς ποιοῦσι, πλὴν ἐμȣ̃. ἐγὼ δὲ μόνος διαφθείρω. ὅτω λέγεις; Πάνυ σφόδρα ταῦτα λέγω. Itidémque paulo pòst, Οὐ ταῦτα λέγεις ὅτι διδάσκων διαφθείρω; Πάνυ μὲν οὖν σφόδρα ταῦτα λέγω. Alium tamen usum his in locis habent ista adverbia quàm in illo Aristophanico. In his enim responsioni affirmativæ adhibentur: sicut utrunque illorum seorsum eum usum

sæpe præstare scimus : itidémque Latinis Admodum. At in illo Aristophanis versu positivo junguntur, vímque ejus augent. Verùm quum satis esse posset εὔνους πάνυ pro εὐνούστατος, additur ex abundanti σφόδρα. Possit tamen non omnino supervacanea videri hæc posterioris adverbii adjectio, sed perinde esse acsi quis Latinè diceret, Ego tibi sum plusquam amicissimus. Equidem apud schol. quoque leguntur quæ pro me faciant. Nam primò quidem hæc ab eo scribuntur, ὅτι σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα· δηλοῦται δὲ ἕν τι ἐξ ἀμφοτέρων. οὕτως ἔχει καὶ τὸ τυχὸν ἴσως. postea autem hæc de iisdem traduntur, (interjecto adverbio ἄλλως, quo scholiastæ uti solent quum diversam à præcedente sententiam afferunt) εἶπεν ἀμφότερα, καὶ τὸ πάνυ καὶ τὸ σφόδρα, δηλῶν τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας. At verò de τυχὸν ἴσως & reliquis nulla ejusmodi dubitatio oriri potest : sed absque controversia eorum alterum vacat. ideóque grammatici quum exemplum eorum quæ ἐκ παραλλήλου posita sunt, afferre volunt, hoc tanquam certissimum afferunt. Ex quibus est Eust. & ille ipse Aristophanis schol. in eo quem paulo antè protuli loco. Ideo autem τάχα που etiam & ἴσως που hoc in numero ponuntur, quòd που per se pro ἴσως seu τάχα interdum accipi existimetur. τάχα που & ἴσως που (inquit Bud.) ἐκ παραλλήλου dicta sunt : quia που per se Fortasse significat. Sed hoc ex quopiam Græco grammatico sumpsit, scribente, τάχα που καὶ ἴσως που, ἐκ παραλλήλου. που γὰρ ἀντὶ τοῦ ἴσως. Verùm hujus rei penes eum fidem esse velim. siquidem pro ἴσως, id est fortasse, legere me illud non memini, sed tantùm pro Fermè, seu Circiter, seu Feré. ut in hoc Strabonis loco, μυρίων ποῦ καὶ πεντακισχιλίων ταλάντων. Idem, κατὰ νέαν που Καρχηδόνα, fermè è regione ejus situm. Galenus ad Glauconem lib. 1, ἀλλ' ἢ μόνον ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἡμερῶν, ὥρᾳ που τρίτη, βραχεῖαι νοτίδες ἐγίγνοντο. Fieri autem potest ut significationis vicinitas eum à quo Bud. id accepit, deceperit. Sunt tamen ita vicinæ significationis ut non ideo unum adverbium alterius locum occupet. Fateor præterea & eum usum videri habere hanc particulam post εἰ, seu ἐὰν, vel ἢν, quam Latinè habet Fortè post Si. (ut apud Thucydidem lib. 1, καὶ Παυσανίᾳ μὴ ἐπιτρέπειν ἤν που βιάζηται) Verùm inde minimè probari queat licere nobis ita loqui, οὗτός που βιάσεται, pro ἴσως vel τάχα οὗτος βιάσεται. Hic fortasse vim adhibebit, seu vim inferet. Sed & illud considerandum fuit, particulam που, ut παραπληρωματικὴν, multis adverbiis passim jungi, (de quo usu dicendum postea erit ubi de particulis quæ vocantur παραπληρωματικαὶ, agetur) nihil autem obstare quominus itidem post τάχα talis esse censeatur. Utrocunque tamen modo se res habeat, sciendum est non τάχα που tantùm sed & καί που τάχα apud Luc. legi. Ille autem pleonasmus σχεδὸν ἀμφὶ apud Xen. extat Pæd. l. 2, λέγεις σὺ (ἔφη ὁ Κῦρος) ἱππέας μὲν ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ τρίτον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων ἱππικοῦ, πεζοὺς δὲ σχεδὸν ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις. Sed aliqui loci hujusmodi suspecti esse possunt, ne fortè ex scholio ad explicationem adscripto alterutrum vocabulum irrepserit. ut certè hîc σχεδὸν irrepsisse videri queat : atque adeò suspicionem meam unius exemplaris autoritas auget, vel potius confirmat, in quo σχεδὸν non habetur. Venio ad pleonasmum cui locum ultimum dedi : quum tamen primo non indignus videri queat : quippe qui apud Hom. extet : ex quo ejus posteri non ipsum duntaxat, sed aliorum fortassis exemplum sumpserunt. Sed apud Homer. Ionica scriptura αὖτις habetur potius quàm αὖθις : sic tamen ut hæc quoque in nonnullis ejus exemplaribus reperiatur. Il. β, Οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδίοις ἐπέεσσι. Sic apud eundem, Od. ξ, τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον. Aristoph. τὸν ἐσόμενον τυφλὸν πάλιν αὖθις. Invenitur etiam πάλιν αὖ. ut apud Demosth. Pro cor. σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. Item, εἰ μή τις τέχνη πάλιν αὖ γενήσεται. Interdum & inverso ordine αὖ πάλιν dicitur. Quinetiam αὖθις αὖ alicubi legitur. ut apud eundem oratorem περὶ τῆς παραπρεσβείας, pag. 3, καὶ τούτων ἕτερ' αὖθις αὖ πεπραχότων. Sic apud Eurip. Oreste, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. Addam autem illi exemplo Homerico pleonasmi adverbiorum, & aliud, ex eodem poeta Il. ρ, Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακός κακὸν ἠγηλάζει. hîc enim μάλα πάγχυ perinde est acsi diceretur Omnino prorsus. éstque observandum Eustathium ibi τὸ ἐκ παραλλήλου σχῆμα Atticis adscribere. Sed de his Græcis pleonasmis per schema quod vocatur ἐκ παραλλήλου, dicendi finem hîc faciam. Tantùm addam, Latinos quoque, præsertim comicos, tales pleonasmos interdum habere. Ille quidem certè cujus modò exempla protuli, in iisdem verbis, id est quæ idem cum illis Græcis significatum habent, apud Plautum extat. Nam ut Græci πάλιν αὖθις, ita ipse Rursus denuo dixit : in Pœnulo, Revertor rursus denuo Carthaginem. At quod affertur ex Terentio exemplum, in quodam Adelph. loco, ubi Prorsus & Omnino simul ponuntur, non satis idoneum mihi videtur : quoniam non ad idem sed ad duo pertinere videntur. Est enim hic ille ex fine Adelphorum locus, Nunc adeò si ob eam rem vobis vita mea invisa est Æschine, Quia non justa injusta prorsus omnia, omnino obsequor. Hîc enim nemo (ut opinor) negaverit posse Prorsus quidem cum nomine omnia, at Omnino cum verbo obsequor jungi. At Penitus & Prorsum ad unum idémque verbum pertinentia conjunguntur à Lucretio, in hoc versu, Nam penitus prorsum latet hæc natura

subéstque. Quæ duo adverbia melius cum illis Homericis μάλα πάγχυ conveniunt: nisi alius reperiatur locus ubi Omnino & Prorsus uni eidémque verbo itidem jungantur.

Inveniuntur autem alicubi geminata eadem adverbia: ut suprà ex Euripide & Demosthene habuisti αὖθις αὖ. apud Aristophanem πάνυ πάνυ, item πάλαι πάλαι. sed hujusmodi geminatio inter pleonasmos numerari vix queat: quum aptissimè ad figuram quæ anadiplosis vocatur, referri possit. Quinetiam extant quædam apud Græcos vocabula geminata, sed ita ut per compositionem in unicam vocem sint conflata: ex quibus est πάμπαν. perinde enim est acsi diceremus πᾶν πᾶν.

Habent Attici alios (id est aliarum vocum) pleonasmos, non ita positarum ἐκ παραλλήλου, ut λίαν πάνυ & πάνυ σφόδρα, neque ita geminatarum ut πάνυ πάνυ, (demus enim & hìc esse pleonasmum) sed vocibus quæ planè aliam significationem habent adjunctarum. Et quoniam in hoc numero est adverbium πάνυ, quod jam in exemplum præcedentium pleonasmorum attuli, nunc quoque exemplo mihi erit, & quidem primum. Aristophanes in Nubibus, οὐδὲ γὰρ εἶναι πάνυ φημὶ δίκην. Plato Polit. lib. 1, Ἆρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἄχρηστος; Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο. Interdum autem dicitur πάνυ τι. ut à Xenophonte Pæd. lib. 1, pag. 19, οὔτε ζημίαις πάνυ τι θέλουσιν εἴκειν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι. Sic verò & initio ejusdem libri multa exemplaria habent, καὶ ὅμως οὐδὲ ὀλίγοις τούτοις πάνυ τι δυναμένους χρῆσθαι πειθομένοις: quum alioqui vulgatæ editiones scribant πάντη. Pro πάνυ τι autem invenitur scriptum & πάνυ τοι: ut etiam in illo quem ex pag. 19 modò protuli loco: sed illa lectio huic præferenda mihi videtur. Apud eundem certè legitur & μηδέν τι πάνυ. in Hellen. lib. 5, ἔφυγον μηδέν τι πάνυ διωκόμενοι. sive οὐδέν τι, ut in aliis exempl. legitur. Cæterùm quod attinet ad hujus adverbii ita usurpati interpretationem, si id omnino vacare judicemus, non est quòd de eo interpretando soliciti simus: quoniam tamen apud Latinos itidem adverbia quædam hanc significationem habentia vacare videri possunt, eorum pariter mentio facienda est: v vocabulum Græcum supervacaneum Latino supervacaneo, si videatur, interpretari quis possit. Dico igitur, Admodum, Magnopere, & Prorsus talem usum nonnunquam habere. Cicero in Bruto, Curio literarum admodum nihil sciebat. Ibidem, Nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum desit, Demosthenem facilè dixeris. Ab eodem talis usus & adverbio Magnopere tribui videtur. út Verrina 6, Genus ipsum prius cognoscite, judices, deinde fortasse non magnopere quæretis quo nomine appellandum putetis. Idem pro Roscio Amerino, Tametsi ita res se habet ut mihi in communem causam sectorum dicendum nihil magnopere videatur. Idem Pro Roscio Comœdo, Et quorsum recidat responsum tuum, non magnopere laboro. (quemadmodum quum quis dicit Non multum de eo laboro, vel sum solicitus, aut Parum de eo laboro, significare volens se omnino non esse solicitum, seu nihil curare) Sed adverbium Prorsus magis etiam convenire cum hoc πάνυ videtur: præsertim cum eo hujus usu quem nonnullis in locis habet. ut enim in illo Aristoph. qui allatus antè fuit, legimus, οὐδὲ γὰρ εἶναι πάνυ φημὶ τὴν δίκην, Non dico prorsus, id est, Nullo modo dico, (pro Nego prorsus) sic apud Terent. Enimverò prorsus jam tacere non queo. Ejusdem sunt hæc quoque, Quid ita? nempe huic prorsus illam non dat. Quinetiam ut apud Aristoph. habemus in Nubibus, Ἔχεις τι; Μὰ Δί' οὐδὲν ἔγωγ'. Οὐδὲν πάνυ; sic apud eundem illum comicum, Nihílne? Hem. Nihil prorsus. Magis inquam hoc adverbium Prorsus interpretationi illius πάνυ convenire videtur quod talem usum habet. Fateor. n. alicubi non omnino supervacaneum censeri posse πάνυ, ideóque tunc adverbio Magnopere vel Admodum reddi debere dico. Quanvis enim plerunque qui dicit Non magnopere laboro, Non magnopere curo, vel Non admodum curo, significare vult Prorsus non curo, vel Nullo modo prorsus curo, (ut Cicero post Plautum hos duos ablatiyos adverbio isti præfixit) non secus acsi diceretur Parum curo vel Parum laboro, pro Ne parum quidem curo, vel Prorsus non curo: (sicut apud Homerum Il. ε, Ἦ ῥ' ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς, accipi censetur ὀλίγον pro οὐδ' ὀλίγον, vel οὐδὲν, seu οὐδόλως: sicut apud Sophoclem, βαιὸν ἐντρέπεσθαι, pro οὐδόλως: & sicut μείων λόγος invenitur dictum pro οὐδεὶς λόγος) quanvis, inquam, talem usum adverbia illa plerisque locis habeant, in nonnullis tamen id verum non comperietur, opinor, ut qui dicit se non magnopere vel non admodum laborare, aut curare, significet se nullo modo prorsus laborare, aut curare. Cæterùm qualis est adverbii πάνυ pleonasmus, talem & adverbii μάλα nonnullis in locis esse sciendum est. Ita enim dicitur interdum οὐ μάλα sicut οὐ πάνυ pro Non magnopere, vel Non admodum, Non valde, aut etiam Non prorsus, Nullo modo prorsus, sequendo ea quæ modò dicta fuerunt. Præsertim verò quum responsioni negativæ adhibetur, præcedente particula οὐ, πλεονάζειν dici potest.

Ut autem adverbiorum πλεοναζόντων exempla protuli, sic pleonasmorum qui in aliis partibus orationis spectantur, exempla proferenda sunt: exceptis tamen iis de quibus jam à Grammatico vel à Corinthio dictum fuit: aut de quibus ipse meis in illorum scripta animadversionibus disserui. Alicubi enim verum quidem est quod de quibusdam vocibus

tradunt, eas πλεονάζειν apud Atticos: sed nihil minus quàm idonea pleonasmi earum exempla addunt, ut aliquot locis apertè ostendisse mihi videor. Gravius tamen in eo peccarunt quòd in vocum πλεοναζόντων numero quasdam ponant quæ nullo modo πλεονάζειν dici possunt. Verùm de his omnibus quum ibi dictum à me fuerit, eò te remitto, & ad pleonasmos reliquos, vel potius quos reliquos mihi fecit memoria, pergo. Particula ὅτι (sive conjunctionibus sive adverbiis & ipsa annumerari debeat, in ea signif. qua ponitur pro Gallico *Que.* ut quum ita loquimur, *Je di que je feray cela*, quæ verba sonant, Dico quòd hoc faciam, pro Dico me hoc facturum) non rarò πλεονάζειν, & quidem apud antiquiores etiam & primarios Græcæ linguæ scriptores, comperitur. Thuc. lib. 5, p. 168, meæ edit. λέγει τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅτι οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι. Eodem lib. p. 175, εἰρῆσθαι δ' ὅτι ἦν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ. Sic apud eundem historicum, lib. 4, p. 134, γνοὺς δὲ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης ὅτι εἰ καὶ ὁποσονοῦν μᾶλλον ἐνδώσουσι, διαφθαρησομένους αὐτοὺς ὑπὸ τῆς σφετέρας στρατιᾶς. Sic & apud Xen. ac Plat. necnon Demosth. invenitur πλεονάζουσα hæc particula ὅτι: sed in ea potius orationis forma qualem primus ille Thuc. locus habet. Xen. Pæd. 7, τῶν οὖν ὑπηρετῶν τις ἀπεκρίνατο ὅτι ὦ δέσποτα οὐ ζῇ, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανεν. Plato in Apol. Socratis, ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι, ὅτι οὐ καλῶς λέγεις ὦ ἄνθρωπε, εἰ οἴει, &c. Demosth. in or. De perperam obita legatione, ἀκούειν δὲ καὶ τῶν Εὐβοέων ἔφη τεταραγμένων, καὶ λεγόντων, ὅτι οὐ λελήθατε ἡμᾶς ἄνδρες πρέσβεις, ἐφ' οἷς πεποίησθε τὴν εἰρήνην πρὸς Φίλιππον. Idem alibi, οὐδὲ γὰρ εἶχε καλῶς εἰπεῖν ὅτι, ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. Legimus apud eundem oratorem, ἔλεγε τοίνυν τότε πρὸς τοὺς δικαστὰς ὅτι ἀπολογήσεται δὲ Δημοσθένης ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ κατηγορήσει τῶν ἐμοὶ πεπραγμένων. Quòd si his exemplis quæ ex primariis (ut antea vocavi) linguæ Græcæ & quidem Atticæ scriptoribus deprompta sunt, addere aliqua ex recentioribus sumpta libeat, suppeditabit nobis Plutarchus: præsertímque in suis Apophthegmatis. ut inter Alexandri apophthegmata, & quidem in eo cui primum locum tribuit, τῶν δὲ παίδων λεγόντων ὅτι ταῦτά σοι κτᾶται· Τί δὲ ὄφελος (εἶπεν) ἐὰν ἔχω μὲν πολλὰ, πράξω δὲ οὐδέν; Sic in uno apophthegmatum Agathoclis, πολιορκοῦντος δὲ πόλιν αὐτοῦ, τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους τινὲς ἐλοιδοροῦντο, λέγοντες, ὅτι ὦ κεραμεῦ τὸν μισθὸν πόθεν ἀποδώσεις τοῖς στρατιώταις; Sed pleonasmus particulæ ὅτι talis est in his omnibus Xenophontis, Demosthenis, Plut. locis qualis in illo Thucydideo quem primum attuli: addam autem & exemplum alterius pleonasmi. i. talis qualem in tertio Thucydidis loco cernimus: (de secundo autem taceo, qui cum primo convenire potius videtur) si prius ex Testamenti novi scriptis hujus Attici pleonasmi aliquot exempla protulero. Ideo enim tot veterum scriptorum accumulare exempla libuit, ut tanto plus autoritatis in illis hoc loquendi genus haberet: id est, ut tanto magis testatum redderem, non ineptum & prorsus à linguæ Græcæ consuetudine alienum (ut multi putarunt) esse ibi hunc pleonasmum, sed contrà ex ipsius Atticæ linguæ velut penetralibus petitum. Sunt verò in iisdem illis Testamenti novi scriptis alia pleraque (de sermone loquor) de quibus vulgus perperam sentit ac judicat: ut alibi apertè probaturum me spero. Nunc ad illa exempla accedens, incipiam ab isto Marci loco, cap. 1, καὶ γονυπετῶν αὐτὸν, καὶ λέγων αὐτῷ, ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι. Apud eundem cap. 6, ἔλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρώδῃ ὅτι, οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου. Capite autem 10, relinquitur subaudiendum participium λέγων ante hanc particulam: ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα. pro λέγων, ὅτι ἰδοὺ, &c. Matthæi cap. 9, ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος αὐτοῖς, ἰδοὺ, ἄρχων ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ, λέγων ὅτι, ἡ θυγάτηρ μου ἄρτι ἐτελεύτησεν. Ejusdem cap. 20, λέγοντες ὅτι, οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν. Sic & apud Lucam, cap. 19, λέγων ὅτι, εἰ ἔγνως καὶ σὺ, &c. Actorum autem cap. 15, in principio, subauditur λέγοντες ante particulam ὅτι. Ita enim ibi scriptum est, ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφοὺς, ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε, &c. Possunt quidem multo plura his exempla pleonasmi istius afferri, sed ei qui his contentus non erit, plura sibi inde depromere facilè fuerit. Ex horum autem locorum cum illis veterum scriptorum locis collatione jam patebit omnibus quàm non solùm Græcum sit, sed etiam quàm elegans id loquendi genus, quod contrà non solùm inelegans atque illepidum esse, verumetiam à Græci sermonis consuetudine abhorrere (ut paulo antè dixi) existimabatur. Mirum est autem veterem interpretem in quibusdam suæ interpretationis locis hanc particulam retinuisse, in quibusdam contrà eam omisisse. Si enim supervacaneam esse illam cognoscebat, (ut certè id cognovisse illum ostendunt loci in quibus eam prætermisit) cur non ubique eam omittebat? Sed magis etiam miretur quispiam (non immerito) eum in locis vicinis à seipso ita dissensisse. ut Marci 6, καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, καὶ ἔλεγεν ὅτι Ἰωάννης ὁ βαπτίζων ἐκ νεκρῶν ἠγέρθη, καὶ διὰ τοῦτο, &c. vertit ille (particulam ὅτι retinens) Et audivit rex Herodes, & dicebat, Quia Ioannes Baptista resurrexit à mortuis, &c. At paucis interjectis eandem particulam omittit: quum ista, ἀκούσας δὲ ὁ Ἡρώδης εἶπεν ὅτι, ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην οὗτός ἐστιν, ita interpr. Quo audito Herodes ait, Quem ego decollavi Ioannem, hic à mortuis resurrexit. Parvi tamen in illo priore loco refert, aliísque

hujusmodi, particulam hanc non prætermisisse, quòd nullam ambiguitatem pariat: at nonnulli sunt loci de quibus idem nequaquam dici potest. ut Apocalypseως, cap. 3, ὅτι λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι. vertit enim, Quia dicis quòd dives sum. Atqui sensus est, Quia dicis te divitem esse: qui autem Græcæ linguæ est imperitus, aut certè istum pleonasmum non novit, existimabit idem valere illa verba acsi diceretur, Quia me divitem esse dicis. Hoc quoque sciendum est, nonnullos esse locos qui superioribus similes videri possint, ubi tamen quidam particulam hanc, minimè prætermittendam in interpretatione censuerint, verùm affirmativa quapiam particula reddendam. ut Marci 7, ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἡσαΐας περὶ ὑμῶν τῶν ὑποκριτῶν. Audivi enim quendam virum doctum qui hoc in loco ὅτι reddendum existimaret, Sanè, vel Equidem. At is qui novissimæ & eruditissimæ interpr. est autor, vertit Enimvero. Illum autem locum Lucæ cap. 19, λέγων ὅτι εἰ ἔγνως καὶ σύ, &c. vertit Nempe si vel tu nosses. Bud. verò putat posse reddi per Quód: hoc modo, Quòd si cognovisses & tu. At ego non secus isto in loco quàm in aliis hujus generis, particulam istam πλεονάζειν arbitror: multósque alios esse dico in quibus prætermittitur, ubi tamen nihilo magis omitti deberet, si in duobus istis prætermitti non debere constaret. Fateor alioqui particulam istam varios in Testamenti novi scriptis usus, & fortassis illis peculiares, vel potius cum iis quos habemus veterum scriptis non communes habere. ut Matth. 7, ὅτι στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωήν. ubi vet. interpr. reddit, Quàm angusta porta & arcta via est quæ ducit ad vitam! (Non ignoro interim esse & aliam lectionem, τί στενή, &c. sed non minus fortasse particulam τί admirativè positam, quàm ὅτι mirari debeamus) Est & ubi reddi debeat per Ut, conveniens cum Gallico *Que*. ut Matth. 8, οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες, Ποταπός ἐστιν οὗτος ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ; Qualis est iste ut ipsi etiam venti ac mare ei morigerentur? Itidem Lucæ cap. 8, τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐπιτάσσει καὶ τῷ ὕδατι, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ; Verùm ne hi quidem loci facere possunt ut in illis de quibus modò disserebam, novam signif. huic particulæ tribuendam esse censeam: quin potius quum similes sint illi aliis plurimis & propè infinitis in quibus vacat, (eodem modo quo in Thucydideis, Xenophonteis, Platonicis, Demosthenicis, quos protuli) itidem prætermittendam in Latina interpretatione censuerim. Sunt tamen aliqui loci ubi hac de re dubitari possit: nimirum vacétne illa particula, an significationem suam retineat: sed duo tantùm sunt (si bene memini) in quibus illud nosse referat.

Enimvero quod ad scripturam horum locorum attinet, de illa me & antea dubitasse & nunc quoque dubitare fateor, utrum videlicet ante ὅτι an post, interpunctionis notam collocare oporteat. utrinque enim rationes afferri posse videntur. Exemplum utriusque scripturæ afferam in duobus locis, uno Xenophontis, altero Demosth. Habuimus enim ex Xen. Pæd. 7, τῶν οὖν ὑπηρετῶν τις ἀπεκρίνατο ὅτι ὦ δέσποτα οὐ ζῇ. Et ex Demosth. καὶ λεγόντων ὅτι οὐ λελήθατε ἡμᾶς, &c. Quid enim hîc dicemus? an post ἀπεκρίνατο & λεγόντων, an post ὅτι interpunctionis notam poni debere? Si enim ita scribamus, ἀπεκρίνατο ὅτι, Ὦ δέσποτα οὐ ζῇ: itidémque, λεγόντων ὅτι, Οὐ λελήθατε ἡμᾶς, objiciet quispiam, quum supervacanea sit hîc particula ὅτι, verbo jungi non debere ut ei jungenda esset si supervacanea non foret. i. si alia forma orationis esset, veluti quum aliquid tanquam διηγηματικῶς dicitur: ut si ita loquar, ἀπεκρίνατο ὅτι οὐ ζώη. Sin verò hoc modo scribamus apud Xen. ἀπεκρίνατο, Ὅτι ὦ δέσποτα οὐ ζῇ: itidémque apud Demosth. λεγόντων, Ὅτι οὐ λελήθατε ἡμᾶς, meritò queretur quispiam locum huic particulæ ὅτι tribui qui nullo pacto convenire ei potest. Ego igitur (tanquam e duobus malis minus eligens) in eam sententiam magis inclino ut particulam istam verbo conjungamus, sicut ei, quum signif. suam retinet, conjungi solet: perinde acsi is qui ita loquitur, λεγόντων ὅτι οὐ λελήθατε, volens subjungere huic particulæ οὐ, λελήθοιεν, & ita signif. suam & verum usum ei relinquere, suæ orationis cursum ipsemet velut interrumperet, dicens, λεγόντων ὅτι οὐ λελήθατε. Idémque & de locis illis sentiendum est in quibus verbum à particula ὅτι aliquantum remotum est: ut in eo qui primus ex Thuc. allatus fuit, λέγει τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις ὅτι οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι. Itidem enim hîc post ὅτι (si quidem illa sententia aliis quoque magis placeat) interpungendum fuerit, hoc modo, λέγει τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις ὅτι, Οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι. Sciendum est porrò aliquos esse locos in quibus fortassis itidem supervacaneam esse particulam ὅτι quispiam judicaturus sit, subjunctam videlicet alicui eorum verborum quæ in præcedentibus exemplis habemus: quum ego contrà ibi pleonasmum minimè agnoscam, ac minimè agnosci debere existimem. Talis est hic Xen. in Hell. pag. 363, ἐκ δὲ τούτου ἐρωτώμενος ὑπὸ βασιλέως ὁ Πελοπίδας τί βούλοιτο ἑαυτῷ γραφῆναι, εἶπεν ὅτι Μεσσήνην τε αὐτόνομον εἶναι ἀπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ Ἀθηναίους ἀνέλκειν τὰς ναῦς. Hîc enim non dubito quin plerique particulam ὅτι vacare itidem existimaturi sint: at ego nihil minus quàm vacare dico, quòd cum βούλοιτο jungi possit ac debeat, ex proximè præcedentibus repetito. Neque tamen hac de re valde pertinaciter contendere velim.

Sed quum omnium exemplorum quæ ex Xenophonte, Demosthene, Plutarcho, & ex Testamenti novi scriptis attuli, nullum sit quod cum illo Thucydideo conveniat, cui tertia sedes à me data fuit: atque adeò aliam quàm in cæteris omnibus pleonasmi formam ibi habeat particula ὅτι, nequis eam Thucydidi peculiarem esse existimet, ejus quoque exemplum è Xenophonte proferam. Legimus enim apud eum, Pæd. lib. 5, ἐνόμισεν ὅτι εἴ τι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσυρίου πάντα τὰ Γαδάτα. Quemadmodum enim in illo Thucydidis loco, γνοὺς δὲ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης ὅτι εἰ καὶ ὁποσονοῦν μᾶλλον ἐνδώσουσι, διαφθαρησομένους αὐτοὺς ὑπὸ τῆς σφετέρας στρατιᾶς, vacat ὅτι ante διαφθαρησομένους, quum alioqui dicendum fuisset ὅτι διαφθαρήσονται αὐτοὶ &c. ita in hoc Xenophontis vacat ὅτι ante λαβεῖν: quum alioqui dicendum fuisset ὅτι λήψεται vel λήψοιτο. Fateor tamen in quibusdam exemplaribus illam particulam ὅτι non extare: sed sublatam ab aliquo qui istum ejus pleonasmum cognitum non haberet, non immeritò fortasse suspicabimur. Quinetiam aliis plerisque locis idem contigisse credibile est. Est verò & tertius quidam particulæ ὅτι pleonasmus post εὖ οἶδα. ut in hoc loco Demosthenis, initio Philippicæ 3, καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἄν, εἰ καὶ μὴ ποιοῦσι τοῦτο, καὶ λέγειν δεῖν καὶ πράττειν ἅπασι προσήκειν. Hîc enim satis fuisset εὖ οἶδα interjectum per parenthesin, (ut etiam εὖ οἶδ' ὅτι interjici existimandum est) ideóque πλεονάζειν hîc quoque particulam ὅτι meritò dixerimus. At Budæus non ὅτι duntaxat sed totum hoc loquendi genus vult esse τῶν παρελκόντων in isto ejusdem oratoris loco περὶ παραπρ. Πολλὰ δὲ καὶ δεινὰ κατηγορεῖν ἔχων ἔτι πρὸς τούτοις ἕτερα, βούλομαι πρὸ πάντων ὧν μέλλω λέγειν, μνημονεύοντας εὖ οἶδ' ὅτι τοὺς πολλοὺς ὑπομνῆσαι. Itidémque in isto qui apud eundem legitur, ἐκεῖνοι τοίνυν, ὡς ἅπαντες εὖ οἶδ' ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἀκηκόατε, Καλλίαν τὸν Ἱππονίκου μικροῦ δεῖν ἀπέκτειναν. Equidem quid sibi voluerit Budæus, dicens verba ista εὖ οἶδ' ὅτι esse supervacanea, cogitare non possum, vel potius satis mirari nequeo quid cogitans hoc scripserit: quum minimè supervacanea esse hæc εὖ οἶδα, sed tantùm particulam ὅτι quæ illis subjungitur vacare, vel vernaculus sermo docere quemlibet possit, utpote in quo istam significationem habentia verba itidem interjiciuntur. Atque adeò apud Latinos interdum verbum Scio ita interjectum reperitur: sicut & Memini apud Ovidium plerisque locis. Ne tamen hoc Budæum aliter scripsisse putemus, facit quod subjungit, Alibi videtur locum suum tenere, τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν δῶρα ἐξ ὧν ἡ πόλις βλάπτεται, πάντες εὖ οἶδ' ὅτι φήσαιτ' ἂν εἶναι δεινόν. Ubi etiam mirum est eum, tanquam affirmare non audentem, dixisse duntaxat, videri locum suum tenere. Imo verò dicendum erat, εὖ οἶδα quidem utrobique locum suum tenere, & illic ubi per parenthesin, & hîc ubi citra parenthesin ponitur: sed particulam ὅτι hîc quidem locum suum tenere, (est enim πάντες εὖ οἶδ' ὅτι φήσαιτ' ἄν, pro εὖ οἶδ' ὅτι πάντες φήσαιτ' ἄν) at illic non item. Habemus autem εὖ οἶδα sine ὅτι parentheticè itidem positum, id est per parenthesin, apud Xenophontem Pæd. 2, pag. 1, in fine, ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξειν οὐ μεῖον δισμυρίων, ἅρματα δ' εὖ οἶδ' οὐ πλείω διακοσίων, πεζοὺς δὲ οἶμαι παμπόλλους. Hîc, inquam, habemus εὖ οἶδα sine illa particula ὅτι: quæ duo verba esse hîc quoque per parenthesin interjecta non autem vacare dici possunt: nihilo magis quàm οἶμαι, quod in fine ejusdem sententiæ ponitur. Sed de οἶμαι tamen ut id in eo loco dici non possit, at in nonnullis posse dici videtur. Libet autem quendam Platonis in Apologia locum præcedentibus addere, in quo εὖ οἶδ' ὅτι non itidem per parenthesin positum est, sed aliter tamen quàm in eo Demosthenis loco qui postremò allatus fuit. In illo enim Platonico ita scriptum est, ἀντὶ τούτου ἕλωμαί τι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων; Sed ratio hujus structuræ orationis hæc esse videtur, quòd ante ὧν subaudiatur ἐκείνων: atque adeò ponatur articulus postpositivus, seu pronomen relativum, (loquendo more Latino) in genitivo, ut conveniat cum ἐκείνων subaudito. ut quum dico χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, ideo dativo οἷς utor quòd subaudiatur ἐκείνοις: perinde acsi diceretur χρῶμαι ἐκείνοις βιβλίοις, οἷς ἔχω. Cæterùm ut ὅτι vidimus πλεονάζειν cum apud alios tum apud Demosthenem, præcedentibus verbis, λέγειν, vel εἰπεῖν, vel ἀποκρίνασθαι, ita etiam ὡς cum λογοποιεῖν. (quod tamen non itidem præponitur, sed postponitur) idem pleonasmi genus efficere sciendum est: oratione in Midiam, ἐμοὶ μὲν νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἀθηνᾶν (εἰρήσεται γάρ, εἴτ' ἄμεινον, εἴτε μή) ὅτ' οὗτος ὡς ἀπήλλαγμαι, περιιὼν ἐλογοποίει, ἔνδηλοι τινὲς ἦσαν ἀχθόμενοι τῶν πάνυ τούτων λαλούντων ἡδέως. (vel potius τούτῳ, ut in vet. exempl. legitur). Est enim Midias qui inducitur hîc dicens ἀπήλλαγμαι: éstque ita accipiendus hic locus acsi talis verborum ordo esset, ὅτε οὗτος περιιὼν ἐλογοποίει ὡς ἀπήλλαγμαι: pro eo quod dicendum fuisset ἐλογοποίει ἑαυτὸν ἀπηλλάχθαι.

Attici, ut sunt φιλομέτοχοι, etiam μετοχὰς habent sæpenumero πλεονάζουσας. neque enim vacare duntaxat participium ἔχων existimandum est, (de quo pleonasmo apud Corinthum disserui, articulo LXX) sed alia pleraque. Inter illa autem locum non postremum obti-

net φέρων. Æschines in Ctesiphontem, καὶ ἐς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' εἰ μὲν μὴ πέμποι Φίλιππος πρέσβεις, καταφρονεῖν αὐτὸν ἔφη τῆς πόλεως. Synesius, ἐπέδωκέ μοι φέρων ἐπιστολὴν τὸ σὸν ἐπιγεγραμμένην ὄνομα. Interdum autem cum pronomine reciproco: ut apud Luc. σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας. Sic Greg. dixit, τῷ μέν γε κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν. Est interdum φέρων (inquit Bud.) pars orationis ornatus magis causa quàm significationis posita. Greg. τῷ μέν γε κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν, Nomina inter clericos dare cœperunt. Hinc si tollas verbum φέροντες, eadem erit sententia. Idem, καὶ τούτοις φέροντες τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν προσέθηκαν. Quibus addit & Luciani locum quem modò protuli, σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας: quem ita interpretatur, Teipsum cum ipsa philosophia venum dedisti. Hoc item modo, magis ad verbum, Teipsum addictum ivisti cum ipsa philosophia. Subjungit & illum Æschinis locum: cui ferè simile ait esse istud Salustianum, Bonorum præmia ereptum eunt, pro Eripiunt. Et rursus, Fuere tamen cives qui sese rémque publicam obstinatis animis perditum irent. Item apud Terentium in Heautont. Hoc vide, in mea vita tu tibi laudem is quæsitum scelus. His autem & alia id genus exempla ex Latinis autoribus adjicit, quæ tibi apud eum videnda relinquo, si quidem hoc loquendi genus cum Græco convenire videbitur. Mihi quidem certè parva inter hæc affinitas esse videtur: qui Linacrum contrà multo aptiora hujus pleonasmi attulisse ex Latinis exempla existimo: quæ tamen tanquam dubitabundus affert. Græci sunt (inquit) & illi pleonasmi: Virgilius, Œstron Graii vertêre vocantes. Idem Georg. lib. 3, Sæpe volutabris pulsos sylvestribus apros Latratu turbabis agens. Et in Æneide, —& divûm amplexæ simulacra tenebant. Et rursus, —clypeóque sinistram Insertabam aptans. In quibus vel redundant participia illa, Vocantes, Agens, Amplexæ, Aptans: vel subaudiendum est pronomen pro loco, Illum, Illos, vel Illa, ut sit ellipsis. Græcis nanque hæc ratio familiarissima. Aristoph. Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; Idem, Φέρε νῦν (νόμος γάρ ἐστι) τὰ καταχύσματα Ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα. Idem, οὐκοῦν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμόν τινα; Hæc ille: qui quum dicit Græcis hanc rationem esse familiarissimam, id de pleonasmo potius quàm de ellipsi intelligit. neque enim itidem pronomen commodè subaudiri posset. Debuit tamen pleonasmi Græci alia potius exempla quàm hæc (quæ ex Aristophanis Pluto sumpta sunt) afferre: aut certè unico, cui secundum locum dedit, contentus esse. In eo enim versu participium λαβοῦσα per pleonasmum adjici dicere possumus: at de λαχοῦσα & de ἀνύσασα nihil tale dici potest. Nam ad λαχοῦσα quidem quod attinet, ei subjungitur παρ' ὑπόνοιαν verbum ἔπινες pro ἐδίκαζες, quod expectabatur post illud participium, quo consuetudo judices sorte constituendi declaratur: tantum abest ut supervacaneum censeri queat. At vero ἀνύσασα participium est adverbii vim habens. Dicunt enim Græci, præsertímque Attici, ἀνύσας τοῦτο ποίει, Properè hoc facito. Cujus significationis exemplum ex illa ipsa hujus poetæ comœdia afferam. Legimus enim ibi, —λέγ' ἀνύσας ὅ,τι φῄς ποτε. Aliud in ejusdem Nubibus habes, non minus idoneum, Ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον, Aperi aperi properè: vel, sine ulla cunctatione. (nam ipsum μέλλειν, quod est cunctari, opponit huic ἀνύειν: in Pluto, ἀλλ' οὐ μέλλειν χρή σ', ἀλλ' ἀνύειν) Sic apud eundem legimus, πέραινε τοίνυν ἀνύσας. (Alicubi autem & particulam τὶ adjicit: ut in Vespis, circa principium, Λέγε νῦν, ἀνύσας τὶ, τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος. Sic alibi, ἀνύσας τὶ κατάθου) Qua igitur significatione hîc λέγ' ἀνύσας dicitur, eadem illic ἐρεῖς ἀνύσασα. Unde fit ut aliena ab eo quod probare voluit exempla protulerit, quod ad hæc duo attinet. Quale autem in tertio illo est λαβοῦσα, tale est λαβὼν in isto Bionis versu, Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε. Sedenim injuriam Homero facere mihi videor, quòd non more meo exemplis ex eo sumptis primum locum dederim. Eo quidem certè dignissimus esse censendus est, vel hoc nomine quòd (ut antea dixi) ex ejus fontibus omnis propemodum sermonis Græci lepos derivatus sit. Verùm hîc saltem exempla illa collocabo, antequam longius progrediar. In iis est participium φέρων, (à quo initium hujus sermonis sumpsi) necnon participium ἄγων, utrunque apertè πλεονάζον. Habes igitur φέρων (ut de illo prius agam) cum verbo διδόναι: ut Odyss. ρ, Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. Et lib. ι, ejusdem poematis, Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων. Cum verbo θεῖναι: ut Iliad. ψ, circa finem, Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος Κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων. Item ejusdem poematis libro υ, cum composito ἐκθεῖναι: ubi canit, —ἐκ δὲ βοείην Θῆκε θύραζε φέρων. Cum verbo στῆσαι, Odyss. α, Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν, Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐΰξόου. Cum hoc autem ipso verbo junctum habemus participium ἄγων, apud eundem poetam, in Bœotia, Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας, Στῆσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες. (ubi observa etiam præcedere ἄγεν in altero versu) Sic & Iliad. χ, Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἴκοσι νήριτ' ἄποινα Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες,

ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα. At cum verbo θεῖναι, Iliad. ψ, Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. Ex his (inquam) locis aliísque hujusmodi non dubium est quin Homeri posteri hujus pleonasmi exemplum sumpserint, quod tamen in participio φέρων potissimum imitati sunt.

Apud eundem poetam legisse mihi videor participium ἰὼν itidem πλεονάζον. In soluta autem oratione frequentissimus est participii ἀπιὼν usus cum οἴχεται, vel potius ᾤχετο. Xen. Hellen. 4, ᾤχοντο ἀπιόντες εἰς Σάρδεις πρὸς Ἀριαῖον. Demosth. Pro corona, καὶ γὰρ, εἰ μὲν ὡς ἐκράτησε Φίλιππος, ᾤχετ᾽ εὐθὺς ἀπιὼν, καὶ μετὰ ταῦτ᾽ ἦγεν ἡσυχίαν, &c. Plato in Phædone, τὸ δ᾽ ἀθάνατον, σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιόν. Cum hoc autem pleonasmo affinitatem habere existimatur iste Aristophanicus, in Ranis, καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδε.

Nonnulla præterea esse participia sciendum est quæ an inter πλεονάζοντα numerari debeant, dubium esse possit. Tale est καθίσας, (quoniam aliud exemplum mihi non suggerit nunc memoria) Lucæ 16, δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ καθίσας ταχέως γράψον πεντήκοντα. Sic & capite 14, καθίσας ψηφίζει, item καθίσας βουλεύεται.

Verba quoque nonnulla πλεονάζουσιν apud Atticos, vel potius πλεονάζειν videntur: quæ per parenthesin poni solent. Ex eorum numero est οἶμαι. quod tamen Bud. dicens παρέλκειν apud Demosthenem, hoc in loco, καὶ τὰ τοιαῦτα ζηλωτά ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρὰ, simul dicit accipi pro Utique vel Nimirum. Sic οἴει apud Platonem inveniri ἀργὸν ait. ut De republ. lib. 6, ἀνόνητα δὲ πονῶν, οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτόν τε μισεῖν καὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν; Nónne cogetur? Annon tandem cogetur? Et lib. 7, οὐκ ἄτοπον οἴει ἡγήσεται τὸν νομίζοντα γίνεσθαί τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν; Hæc ille: sed ego dixerim potius οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεται accipi pro οὐκ οἴει ὅτι ἀναγκασθήσεται. Nónne putas fore ut cogatur? Itidémque in altero loco pro οἴει ὅτι ἡγήσεται. Commodè autem parentheseως notis includetur hoc οἴει.

Nomina etiam nonnulla sunt illis πλεονάζοντα, seu παρέλκοντα. E quibus frequentissimum est τὶς, non solùm cum ποῖος, & similibus, sed & cum aliis adjectivis, id est, alîus generis signif. habentibus. Sed afferam primùm exempla ejus quod nomini ποῖος adnectitur. Quod nomen non solùm post se sed & ante se particulam πλεονάζουσαν habere potest. nam ut ποῖόν τινα dicunt Attici pro ποῖον, ita etiam τὸν ποῖον: vacante hîc articulo τὸν, ut illic nomine τινά. Et (quod magis mirari quis possit) interdum geminum pleonasmum nomen illud recipit: veluti quum dicitur τὰ ποῖα ἄττα. Sed hac de re postea: nunc ad exempla venio nominis ποῖος adjunctum habentis τις. quod ita vacat ut Nam apud Latinos quum pro Qualis dicunt Qualísnam. Isocr. ad Philip. ποίους τινὰς χρὴ προσδοκᾷν τοὺς ἐπαίνους ἔσεσθαι τοὺς περὶ σοῦ ῥηθησομένους; Item in interrogatione non directa, Dem. βουλευομένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ᾽ ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Aristot. Ethic. lib. 2, cap. 6, δεῖ δὲ μὴ μόνον οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἕξις, ἀλλὰ καὶ ποία τις. (Ubi tamen scriptum est ποιά τις, sicut in loco proximè præcedente ποιάν τινα: sed hæc scriptura controversia non caret) Legimus apud eundem, Polit. 7, περὶ μὲν οὖν τῶν πολιτευομένων, πόσους τε ὑπάρχειν δεῖ καὶ ποίους τινὰς τὴν φύσιν, ἔτι δὲ τὴν χώραν πόσην τέ τινα καὶ ποίαν τινὰ, ὥρισται σχεδόν. Et particula δὲ interjecta, apud Lucianum, ποῖος δέ τις ἐστί; Nonnunquam verò non δὲ, sed δὴ interjicitur: ut ποῖον δή τι, apud Platonem.

Itidem verò cum ὁποῖος jungitur, & cum οἷος: item cum ποιὸς, quod oxytonè scribitur: necnon cum τοιοῦτος, seu τοιόσδε. Exemplum τοῦ ὁποῖός τις habes apud Xenophontem Pæd. 3, ἐγὼ δὲ ὑμῖν παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, αἰσχυνοίμην ἄν. Item apud Demosth. χρὴ δὲ, ὅταν τιθῆσθε τοὺς νόμους, ὁποῖοί τινες εἰσὶ, σκοπεῖν. Sic in isto ejusdem lòco, οὐ γὰρ ὅστις ὁ πάσχων, ᾤετο δεῖν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὁποῖόν τι τὸ γινόμενον. At οἷός τις non ita receptum est ut ποῖός τις vel ὁποῖός τις. Exemplum illius ex Galeno habemus, ad Glauconem, lib. 1, ἐν οἷς μάλιστα μὲν, εἰ οἷόν τε, κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν διαγνωστέον οἷός τις ἐστὶν ὁ πυρετός. At ποιὸς oxytonè scriptum sequente τις, frequentissimè apud Aristotelem occurrit. ut Ethic. lib. 1, c. 9, αὕτη δὲ πλείστην ἐπιμέλειαν ποιεῖται τοῦ ποιούς τινας καὶ ἀγαθοὺς τοὺς πολίτας ποιῆσαι. Idem Polit. lib. 6, ὅτι μὲν οὖν αὕτη τῶν δημοκρατιῶν ἀρίστη, φανερὸν, καὶ διὰ τίν᾽ αἰτίαν· ὅτι διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον. Apud eundem De gener. anim. lib. 4, interjecta particula γὰρ inter ποιὰ & τις, (ut antea inter ποῖος & τις interjici vidisti δὲ & δὴ) ποιὰ γάρ τις γίνεται μάλιστα ἡ τροφὴ, καὶ ἡ τοῦ σώματος διάθεσις, διά τε τὴν κρᾶσιν τοῦ περιεστῶτος ἀέρος καὶ τῶν εἰσιόντων. Legimus itidem apud Theophrast. De causis pl. lib. 6, δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν. Dixi jungi τις & cum τοιοῦτος sive τοιόσδε. Cujus adjectionis exemplum habes apud Polybium, ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν θηρίων τοιαύτη τις. Apud eundem, εἰσὶ δὲ συνθῆκαι τοιαῖδέ τινες. (At verò apud Thucydidem ordine permutato & interjecta particula καὶ, legimus, lib. 8, ἦν δέ τι καὶ τοιοῦτον ἀπὸ τῶν κατηγορίαν ἐχόντων. Sic etiam libro 4, ἅμα δέ τι καὶ εἰρήκεσαν τοιοῦτον. Sed in hisce duobus Thucydidis locis, aliísque ejusmodi,

nequaquam vacare itidem hanc particulam dixerim : ac ne dici quidem ullo modo potest, quum τοιοῦτον ei hîc jungatur tanquam suo substantivo) Jungi autem τις & cum ὅς, notius est quàm ut à me doceri necesse sit. Passim enim occurrit ὅστις, ἥτις, & οἵτινες, αἵτινες, pro ὅς, ἥ, & οἵ, αἵ. Atque adeo ita hæc apud quoslibet scriptores trita sunt, ut non magis Atticæ linguæ quàm communi adscribenda videri queant.

Ut autem πλεονάζει particula τις cum nominibus qualitatem significantibus, ita etiam cum illis quibus quantitas declaratur. Cujusmodi sunt πόσος & ποσὸς, item πολὺς & ὀλίγος, necnon μακρὸς, μέγας, μικρός. Cum πόσος junctum habuisti in quodam Aristot. loco quem paulo antè protuli ex Polit. lib. 7, quum de ποῖός τις agerem. ut autem ibi habes τις cum πόση, sic τινὲς cum πόσαι vel πόσοι jungi sciendum est. Cum πολὺς autem, præsertímque cum plurali πολλοὶ, apud Thucydidem observavi nomen illud junctum frequentius quàm apud quenquam alium. Cum singulari : ut initio libri 6, καὶ ὅτι οὐ πολλῷ τινὶ ὑποδεέστερον πόλεμον ἀνῃροῦντο ἢ τὸν πρὸς Πελοποννησίους. At τινὲς cum plurali πολλοὶ, non itidem præcedente, sed sequente, lib. eodem, pag. 229, καὶ τῶν Συρακουσίων περιτυχόντες τισὶν οὐ πολλοῖς. Sic lib. 4, pag. 145, καὶ ἄλλους τινὰς οὐ πολλούς. (observáque obiter & οὐ πολλοὺς pro ὀλίγους, ut initio pag. 226 dicit vicissim μὴ ὀλίγους pro πολλούς) Idem verò & de cæteris sentiendum est : nisi quòd frequentius cum πολὺ & ὀλίγον sive πολλοὶ & ὀλίγοι quàm cum illis jungitur. Verùm & numeralibus nominibus adnectitur plerunque τινὲς apud Thucydidem. Ut lib. 7, pag. 263, καὶ ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντα τινὰς οὕτω διῃτήθησαν ἀθρόοι. Sic pag. 269, διακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτεινε. Est autem rationi consentaneum ut quemadmodum dicitur πολλοί τινες & ὀλίγοι τινὲς, ita etiam ἑβδομήκοντα τινὲς dicatur, itidémque præfixo alio numero : quoniam ut πολλοὶ & ὀλίγοι ad quantitatem, quam vulgò discretam vocant, pertinet, eodem modo & numeralia nomina ad eam pertinere dicenda sunt. Sed lectorem hîc celare nolim quod mihi aliquando in mentem venit illos Thucydidis locos legenti : nimirum non vacare fortassis τινὲς numeralibus illis nominibus præfixum, sed eum potius usum habere quem apud nos *quelques*, quod significat τινές. Quum enim dicimus, *Il a demouré là quelques vint jours*, ad verbum, Commoratus ibi est aliquos viginti dies, perinde est acsi diceremus Commoratus ibi est circiter viginti dies. Sed Latini quidem sermonis consuetudo non patitur ut adjectivum illud aliquos ea in signif. usurpemus : contrà verò suspicor nos Thucydidis exemplo posse Græco adjectivo τινὰς ita uti : & verbum verbo reddentes dicere, διέτριψεν ἐκεῖ εἴκοσι τινὰς ἡμέρας. Sic etiam, *Ils estoyent en tout quelques trente personnes*, τριάκοντα τινὲς ἦσαν οἱ πάντες.

Pleonasmus particulæ τις cum πᾶς etiam reperitur, & ἕκαστος, necnon αὐτός. Thucydides libro 7, pag. 262, ἐσπίπτουσιν οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι, ἀλλὰ πᾶς τέ τις διαβῆναι πρῶτος βουλόμενος. Idem lib. 2, καὶ τῶν λειπομένων πάντα τινὰ εἰκὸς ἐθέλειν ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν. Idem alibi, ᾧ τις ἕκαστος προσετάχθη. (ubi observa τις præcedere) Idem, ὡς ἑκάστῃ τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείττονος. Idem lib. 1, οἷς προείπομεν τοὺς σφετέρους ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν. Et libro 6, οἰόμεθα, τοῦ ἄπωθεν ξυνοίκου προαπολλυμένου, οὐκ ἐς αὐτόν τινα ἥξειν τὸ δεινόν. Significatur autem his tribus, πᾶς τις, ἕκαστός τις, αὐτός τις, unusquisque. Estque sciendum hunc scriptorem in uno eodémque orationis membro tria hæc usurpasse, sed addendo particulam τις uni tantùm illorum, nimirum πᾶς : quod primum ibi collocatur. Locus est lib. 7, pag. 357, πᾶς τέ τις, ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος ἠπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι.

Quinetiam cum adjectivis aliud significationis genus habentibus quàm præcedentia, non raro πλεονάζουσα hæc particula τις invenitur. Sic πένης τις καὶ ἀπράγμων, apud Demosthenem, in Midiam, ἄνθρωπος πένης μέν τις καὶ ἀπράγμων. Sic jungitur cum δυσμαθὴς, sed præcedens, non sequens : apud Platonem Polit. 2, ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής. Sic etiam παχύς τις & λυπηρός τις & περιττός τις dicuntur. Greg. ὡς λίαν ὄντως παχύς τις εἶ, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος, εἰ τοῦτο ἀπορεῖς. Apud eundem, τοῦ μὴ δοκεῖν εἶναι περιττοί τινες, μηδὲ φιλοτιμότεροι τοῦ δέοντος. Illud autem λυπηρός τις apud Basilium legitur, ἐγὼ μὲν ᾤμην, ἀγαπητοὶ, σφοδρότερον ἑκάστοτε τοῦ λόγου τὸ κέντρον προσάγων, λυπηρός τις εἶναι δόξειν ὑμῖν. Invenitur autem hic pleonasmus & præcedente ipsa particula τις apud Theocrit. (sicut in loco Platonis quem modò attuli) in Thalysiis, Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κἠμὲ λέγοντι Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής. Pro quibus habet hæc Virgilius, — & me fecere poetam Pierides : sunt & mihi carmina : me quoque dicunt Vatem pastores : sed non ego credulus illis. Quæ postrema verba planè respondent illis, ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής. In alio ejusdem Theocriti loco, — ἐγὼ δέ τις ἦν ἀνέραστος. Participio quoque adhærens extat apud Xenophontem Pæd. 8, φαινόμενος γάρ τις ἐστὶν, ὡς ἔοικεν. Ubi obiter observa etiam ὡς ἔοικεν, sic additum ut in illo Plat. loco. Quanvis autem hîc junctum sit adjectivis quæ in reprehensionem potius quàm in laudem dicuntur, interdum tamen his, non illis, jungi sciendum est : dicique καλός τις, & σοφός τις, itidémque aliis hujusmodi adjectivis adnecti. Sic apud Homerum Odysseæ σ,

Καί που τὶς δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός. Hoc tamen sciendum est: ut apud Latinos Nescio quis (nisi potius scribendum est conjunctim Nescioquis) contemptum quendam indicat, ita & hoc nomine nonnunquam indicari. adeò quidem ut etiam cum adjectivo quod alioqui per se contemptus significationem habet, junctum inveniatur. Tale est εὐτελεῖς δέ τινες apud Diogenem Laertium: quoniam aliunde exemplum in præsentia mihi non suppetit.

At verò τὶ adverbialiter positum, interdum cum adverbio, aliquando cum conjunctione, nonnunquam cum participio, aliquando cum verbo, interdum cum pronomine πλεονάζει. Cum adverbio vacantis particulæ τὶ exemplum habes apud Arrianum lib. 5, καὶ οὗτοι Ἰνδοὶ ποταμοὶ ὄντες τῶν μὲν ἄλλων Ἀσιανῶν ποταμῶν πολύ τι κατὰ μέγεθος ὑπερφέρουσι. In alio ejusdem libri loco, καὶ τὰ πολέμια πολύ τι γενναιοτάτους τῶν γε δὴ τότε ἐποίκων τῆς Ἀσίας. His enim in locis aliísque hujusmodi πολὺ pro adverbio habendum est, utpote locum ejus obtinens. Jungitur alioqui & aliis adverbiis, quæ non itidem ex nominibus in adverbia transierunt: veluti quum dicitur πάνυ τι, & σχεδόν τι, & ἐγγύς τι, & ὁμοῦ τι. Xenoph. Pæd. 1, ὅτε ζημίαις πάνυ τι θέλουσιν εἴκειν, ὅτε δώροις ἐπαίρεσθαι. Magis enim assentior exemplaribus (licet paucioribus) quæ πάνυ τι, quàm iis quæ πάνυ τοι habent: præsertim quum μηδέν τι πάνυ seu οὐδέν τι πάνυ apud eundem legatur, ut docui initio annotationum quas calci Xenophontis mei (id est à me editi) subjunxi. Invenitur tamen & σχεδόν τοι scriptum quibusdam in locis, non σχεδόν τι: verùm idem de hoc quoque cæterísque (quod ad particulæ illius scripturam attinet) dicendum esse videtur. licet alioqui & τοι particulam παραπληρωματικὴν quamplurimis in locis esse satis notum sit. Sophoclem quidem certè σχεδόν τι non σχεδόν τοι scripsisse, vel ipsa metri lex indicat, in Electra, pag. 109, meæ editionis, Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. Ubi quidam verba scholiastæ in alium sensum acceperunt quàm ab eo scripta sint. Nam post σχεδόν τι scribit ἴσως, & addit, καὶ ἀντὶ τοῦ πλησίου. Quæ illi ita intellexerunt, ut dicat σχεδόν τι hîc fortasse poni etiam ἀντὶ τοῦ πλησίου. quum ille dicere velit, hoc quidem in loco poni pro ἴσως, id est Fortasse: sed inveniri usurpatum etiam ἀντὶ τοῦ πλησίου. (nisi potius πλησίον scribendum est) Erroris autem occasionem illis præbuit interpunctionis omissio post ἴσως. Altera verò illa scriptura σχεδόν τοι perperam in σχεδὸν τοῦ mutata fuit in vulgaribus lexicis Græcolat. in hoc Platonis loco, initio epistolæ 7, ὅτε γὰρ κατ' ἀρχὰς εἰς Συρακούσας ἐγὼ ἀφικόμην, σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονώς, &c. Illa enim ibi scribunt σχεδὸν τοῦ ἔτη, locum illum, ut infinitos alios, apertè depravantia. Ac ne illi errori comes deesset, etiam proximè sequentem vocem ἔτη, in ἔτι non minus mendosè verterunt. Significat autem σχεδὸν hîc, vel σχεδόν τοι, aut potius σχεδόν τι, non Fortasse, sed Circiter. Illud autem ἐγγύς τι apud Platonem extat, De republica libro secundo, αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τοῦ σώματος. At ὁμοῦ τι usurpant & ii scriptores qui communi lingua utuntur: potissimúmque Plutarchus. Quinetiam cum particula δὴ invenitur juncta vocula τι, apud Lucianum πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην. Sed ego quum dixerim, πάνυ τι apud Xenophontem legendum potius mihi videri quàm πάνυ τοι, dico hîc contrà, δή τοι potius quàm δή τι meo judicio scribi debere. Conjunctioni autem adnexæ particulæ τι exemplum extat apud Hesiodum in Ergois, — οὐδέ τι δειλὸν Γῆρας ἐπῆν. At verò apud Homerum Odyss. ξ, Μήτέ τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτέ τι θέλγε, potius utrunque τι cum utroque verbo quàm cum μήτε jungi, miniméque supervacaneum esse videtur. Sciendum est denique ita jungi nonnullis adverbiis hanc particulam ut eis adhærescat. ut in νεωστὶ, μεγαλωστὶ videre est. Participio autem additæ particulæ τι, & quidem πλεοναζόντως, exemplum habemus in isto Thucyd. loco lib. 4, pag. 131, ὁρῶν αὐτοὺς καὶ ὡρμημένους τι τοπλέον τῇ γνώμῃ στρατεύειν. Sic cum ἀνύσας apud Aristoph. ἀνύσας τι κατάθου. Apud eundem, ἀκολουθήσεις ἐμοὶ ἀνύσας τι δευρὶ θᾶττον. Sed hoc participium est ejusmodi quod in adverbium resolvi possit. Denique verbo junctæ hujus particulæ exemplum peti posse existimo ex eo versu Homeri quem paulo antè protuli: Odyss. ξ, Μήτέ τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτέ τι θέλγε. Cui ex eodem addi & istud poterit, Iliad. β, — οὐδέ τι ἴδμεν Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν. Neque enim dubito quin & hîc & illic particula ista cum verbo potius quàm cum οὐδὲ vel μήτε juncta existimari debeat. Itidem apud Demosthenem in Midiam, ἀλλ' ἃ μὲν ἄν τις ἄφνω τὸν λογισμὸν φθάσας ἐξαχθῇ τι πρᾶξαι, κἂν ὑβριστικῶς τοῦτο ποιῇ, δι' ὀργήν γ' ἔνι φῆσαι πεποιηκέναι. Sic apud Lucianum in Hermotimo, circa initium, εἰ γάρ τι μέμνημαι, videri possit abundare τι. Talem autem locum obtinere aliquando videtur particula Quid apud Latinos: veluti quum ita loquor, Siquid eorum memini: sic tamen ut aliquid minus significari videatur quàm si dicam, Si eorum memini. At Budæus annotans τὶ interdum ex supervacuo addi apud Atticos, & in exemplum afferens cum alia, tum σχεδόν τι & πάνυ τι: subjungit, Terentium hoc Græcorum imitatione ita dixisse, Subtristis visus est esse aliquid.

Sed istud exemplum ex Prisciano sumpsit, lib. 18: ubi postquam dixit Atticos ex supervacuo adjicere τὶ, locum quendam Platonis affert (sed qui in vulgatis editionibus deest) cui illum Terentianum subjungit. Verùm istud Aliquid potius pro Aliquantum positum esse videtur: quod tamen & ipsum vacare necesse sit, quum non tristis sed subtristis dictum sit. Superest ut exemplum pleonasmi particulæ τι cum pronomine afferam. Id mihi suppeditabit (ut opinor) Hom. Odyss. ι, Τοῦτό τι μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι. Præterquam enim quòd trajectio esset Homero fortasse minimè usitata si ad superlativum κάλλιστον ferri illud vellemus, oratoriè etiam potius quàm poeticè (ut opinor) ita loqueretur.

De τὶ autem adjectivo neutrius generis nihil dixi, neque dicendum putavi, quòd eadem sit pleonasmi ejus quæ & pleonasmi τὶς ratio. Sed apud Theocritum inveniri hujus τὶ pleonasmum, sequente etiam articulo, sciendum est: initio primi idyllii, Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα.

Ἄττα quoque apud Atticos πλεονάζει, & quidem junctum nonnullis eorum nominum quibus junctam particulam τὶς πλεονάζειν dictum est. Sicut enim dicitur ποῖοι τινὲς & πόσοι τινὲς pro ποῖοι & πόσοι: ita ποῖα ἄττα & πόσα ἄττα (vel potius ποῖ' ἄττα & πόσ' ἄττα) pro ποῖα & πόσα dici sciendum est. Apud Aristophanem in Ranis interroganti, Ἄνθρωπε βούλει σκευάρι' εἰς ᾅδου φέρειν; respondetur, Πόσ' ἄττα; Apud Aristotelem cum ποῖα & cum πόσα junctum habemus, in hoc loco libri 3, De cælo, τούτου γὰρ δειχθέντος, φανερὸν ἔσαι καὶ πόσα ἄττα καὶ ποῖ' ἄττα ἐσίν. Legitur autem apud Xenophontem ποῖα habens utrinque particulam πλεονάζουσαν, à parte quidem anteriori articulum τὰ, à posteriori autem nomen istud ἄττα: Pæd. lib. 3, pag. 146, meæ editionis, πάντως δὴ ἀναμιμνησκώμεθα τὰ ποῖα ἄττα ἔργα τούτων τῶν ἀγαθῶν ἐσιν αἴτια. Eodémque modo cum τοιαῦτα jungunt. ut legimus apud Plat. Polit. 3, τὰ μὲν δὴ περὶ θεοὺς τοιαῦτ' ἄττα, ὡς ἔοικεν, ἀκουσέον εὐθὺς ἐκ παίδων. Sic apud Lucianum in Lexiphane, τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες ἀπήειμεν.

Quinetiam cum πολλὰ & ὀλίγα (sicut τινὲς cum πολλοὶ & ὀλίγοι) necnon cum ἄλλα sive ἕτερα jungitur. Aristoteles, τῷ δὲ πόλλ' ἄττα ὁμοειδῆ εἶναι. Thucyd. καὶ εἷλον Ἀταλάντην καὶ ἄλλ' ἄττα. Sic apud Platonem, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν. At ἕτερ' ἄττα, quod idem valet, apud Aristotelem extat, ὥς τ' εἰ μή ἐσι παρὰ τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ ἕτερ' ἄττα οἷα λέγουσι τὰ εἴδη τινὲς, οὐκ ἔσαι μία ἀριθμῷ καὶ εἴδει οὐσία. Invenitur etiam σμίκρ' ἄττα apud Platonem in Philebo, σμίκρ' ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησώμεθα. Est verò & aliud ἄττα quod πλεονάζει itidem apud Aristophanem. Aliud ἄττα voco quod aliam omnino significationem habet, atque adeò alia pars est orationis, adverbium videlicet, non nomen: & ponitur pro πότε. ut apud Aristoph. Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. Eustath. enim postquam ex veterum grammaticorum autoritate tradidit ἄττα significare τινὰ, & tunc tenuari: item ἅτινα, & tunc aspirari: (ab Ionibus autem dici ἅσσα) addit, καὶ τρίτον, τὸ πότε, τὸ ἰσοδυναμοῦν τούτῳ. affértque illa Aristophanis verba, Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. Sed ab illo dissentit ipsius Aristophanis scholiastes in loco planè simili, id est, itidem illa duo verba copulata habente: in Avibus, ΠΡ. Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. ΠΕΙ. Πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο; Ibi enim scholiastes Atticum esse negat, πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο: quinetiam addit, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβῶν. esse autem pro πότε δῆτα. vacare enim ἄττα, & positum esse ἀλόγως: quoniam neque τινὰ neque ἅτινα significat: quum neutrum horum adverbio πηνίκα quadret.

Inter nomina quæ πλεονάζουσιν apud Atticos, dandus esse & nominibus ὅσος & ἡλίκος locus videtur. Sed quum variis adjectivis addantur, non cum omnibus πλεονάζειν dici posse sciendum est, licet pleonasmi speciem præ se ferant. Primùm igitur de iis quibus adjuncta abundant, deinde de cæteris dicendum est. Legimus apud Lucianum, καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου ἡ ἰσχὺς ἀμέτρητον ὅσην ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὰ βρέφη. Idem dixit μυρία ὅσα: itidémque apud Synesium habemus, μυρίων ὅσων τῶν σῶν ἐρασῶν. Legimus etiam ὀλίγον ὅσον, & μικρὸν ὅσον. His in locis ὅσον & ὅσην & ὅσα vacare existimo, quoniam adjectiva quibus hæc junguntur, per se stare possunt, ut ita dicam: id est, significationem eandem, illis etiam sublatis, obtinere. Quidni enim ἀμέτρητον ἔχει τὴν ὑπεροχὴν, eodem sensu manente, & salva orationis structura, dicere possimus? Idémque & de sequentibus, meo quidem judicio, dicendum est (nisi quòd ὀλίγον ὅσον & μικρὸν ὅσον aliquid minus quàm ὅσον & μικρὸν, significare videri possunt. præsertim quum interdum μικρὸν ὅσον dicatur, tanquam imminutione una ad alteram accedente) At verò de θαυμασὸν ὅσον & θαυμασὸν ἡλίκον, seu θαυμάσιον ὅσον & θαυμάσιον ἡλίκον, (vel in plurali θαυμασὰ ὅσα, seu ἡλίκα, & θαυμάσια ὅσα, seu ἡλίκα) & de ὑπερφυὲς ὅσον, & ἀμήχανον ὅσον, aliísque hujusmodi, nequaquam dici idem queat, ut opinor: quoniam ex his adjectivis unum ab altero non itidem abesse potest. Exempli gratia, quum Demosth. in

oratione περὶ παραπρεσβείας dicit, ταῦτα δὲ θαυμάσια ἡλίκα καὶ συμφέροντ' ἐδόκει πεπρᾶχθαι τῇ πόλει: quum dicit in eadem oratione, ὡς θαυμάσια ἡλίκα πεισόμενοι διὰ τούτους ἀγαθά: si his ex locis vel θαυμάσια vel ἡλίκα tollas, aut aliud quàm quod significare autor voluit exhibebis, aut orationem imperfectam relinques. Si enim ἡλίκα tollas, non jam solo adjectivo θαυμάσια id significabitur quod duobus illis θαυμάσια ἡλίκα significabatur: sin θαυμάσια detrahas, imperfecta manebit oratio. Idem & de Mirum quantum (quo loquendi genere Latini Græcum illud repræsentare voluerunt) sentiendum est. Ubi enim dicit Livius, Mirum quantum illi viro hæc nuntianti fides fuerit, quomodo ex duabus illis primis vocibus alterutram tollere possis? Multo etiam minus profectò quàm in Græco sermone. At verò alterum illum horum nominum usum, quo junguntur iis vocabulis à quibus sine ullo orationis incommodo abesse possunt, non itidem imitati sunt Latini, quod sciam.

Articulus quoque πλεονάζει Atticis, (dicam enim hîc de articulo, quòd in proximè præcedentibus de ejus pleonasmo mentio inciderit) éstque sic usus eo & Homerus: ita ut hujus quoque pleonasmi posteris exemplum præbuisse existimari queat. Sed duo sunt hujus pleonasmi apud eum genera, quorum unum, quo frequenter utitur, illi usurparunt potius quàm alterum. Utriusque autem exemplum proferam. Priorem habet illud hemistichium in ejus poematis valde tritum, —ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; est enim pro ποῖον μῦθον. (ut aliis plerisque locis sine articulo dicit, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; item ποῖον ἔειπες) Sic autem apud Platonem Polit. 4, τὰ ποῖα ταῦτα; Et apud Aristophanem, τὰ ποῖα ταῦτα χρήματα; Itidémque citra interrogationem, vel potius in interrogatione non directa, apud Demosthenem Pro corona, ἡδέως ἂν ἐροίμην τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Eodem modo πλεονάζει articulus in quodam Xenophontis loco quem paulo antè protuli, quum de pleonasmo particulæ ἄττα dissererem: Pæd. 3, πάντως δὴ ἀναμιμνησκώμεθα τὰ ποῖα ἄττα ἔργα τέτων τῶν ἀγαθῶν ἐστιν αἴτια. Sed hîc animadvertere debemus (ut antea quoque admonui) utrinque πλεονάζουσαν vocem habere nomen ποῖα.

Alterum verò genus pleonasmi articuli habemus in hoc versu Od. ρ, —τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἔστο. Dictum est enim pro λυγρὰ δὲ περὶ χροῒ εἵματα ἔστο. Verùm hoc sciendum est, posse aliquando ita usurpari hîc articulum ut non abundet. veluti si de quopiam loquar qui duo vestimentorum genera habeat, unum pretiosorum, alterum vilium, aut etiam tritorum: & aliquando illa, aliquando hæc gestare soleat: tunc certè quum hæc gestabit, dici poterit, τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἔστο. neque abundare dicendus erit articulus, utpote discrimen indicans. Ac Gallicè tunc quidem diceres, *les meschans* vel *ses meschans habits*: at si vel nullus vel supervacaneus esset articulus, (ut in illo Homeri loco) dicendum tibi esset, *des meschans habits*.

Est & alius articuli pleonasmus qui à secundo illo separandus esse videtur: ubi nimirum subjunctivo articulo seu póstpositivo additur præpositivus. ut apud Sophoclem in Antigone, pag. 230, meæ editionis, Ταύτην γ' ἴδον θάπτεσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν Ἀπεῖπας. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; Ubi scholiastes annotat, hunc veterum fuisse morem ut utrunque articulum uni eidémque nomini apponerent. subjungítque ex Cratino exemplum, Ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν. Scribit autem & Eustathius vacare articulum videri in illo loco: (nam hæc quæ affert verba ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας, non dubium est quin ab eo sumpta inde fuerint) ego tamen (ut verum fatear) dubito sítne dicendus vacare an potius sua sede motus esse articulus præpositivus unà cum nomine cui adjungitur: ut dictum sit ταύτην γ' ἴδον θάπτεσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας, pro ταύτην γ' ἴδον θάπτεσαν τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπεῖπας. Itidémque in illo Cratini versu, ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν, pro τὸν λόγον ὅνπερ Φιλοκλέης διέφθορεν.

Quod autem Aristophanis enarrator initio suorum in Plutum scholiorum tradit, vacare τὰ in hoc tertio illius comœdiæ versu, Ἢν γὰρ τὰ βέλτιστ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ, itidémque abundare τῶν, in hoc quinto, Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν: quod, inquam, de horum articulorum pleonasmo tradit, nullo modo mihi probatur: qui potius, si his locis adhibiti non essent articuli, ἔλλειψιν eorum esse dicerem. Quinetiam miror cur ante κακῶν potius quàm ante θεράποντα vacare articulum censuerit. Ejus tamen verba (siquis ipsum audire vult) sunt hæc, εἰώθασι δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἄρθρα πλεονάζειν. ὥσπερ οὖν ἐν τῷ τὰ βέλτιστα, περισσὸν ἦν Ἀττικῶς τὸ ἄρθρον, οὕτω κἀνταῦθα τὸ τῶν. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ τό· ὡς ἐν τῷ, τὸ ποῖον. Obiter autem hîc observa & verbum πλεονάζειν activè usurpatum: εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἄρθρα πλεονάζειν, pro Uti solent articulorum pleonasmo, Adhibere solent articulos supervacaneos, Uti solent articulis supervacuis.

Pronomen quoque πλεονάζει nonnunquam apud Atticos. si scholiastæ Sophoclis credimus. Is enim exponens hos versus, (qui in Electra extant, pag. 95, meæ editionis) Ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν, Τὸν αὐτοφόντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς Ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, scri-

bit. ἡμῖν hîc παρέλκειν Ἀττικῶς. Sed fortasse illud ἡμῖν (pro quo ibi scriptum est ἡμὶν, quòd corripiatur posterior, ut alibi sæpe) cum πατρὸς jungi debet: ut perinde sit acsi dictum esset ἡμετέρȣ πατρός. Habet autem & alios usus varios pronomen, (de quibus disserui in quodam libello Gallico qui inscriptus est, *De la conformité du langage François avec le Grec*) quos siquis non animadvertat, vacare ipsum falsò credat.

Quum verò dicunt Attici σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, & ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν ἀὐτοῖς, pleonasmum hîc agnoscamus necesse est. nisi quis σχῆμα τὸ ἐκ παραλλήλȣ (cujus multa exempla in superioribus attuli) pleonasmo annumerare nolit. Qui tamen Atticos pronominibus compositis carere dixerunt, longè falsi sunt: & ita quidem ut eos refellere ex quolibet Attico scriptore promptum sit. De Homero quidem certè, eum pronomina composita ignorasse, aut certè eorum usum neglexisse, ex veterum grammaticorum autoritate dici possit. In illum enim versum Il. α, Καὶ μαχόμην κατ᾽ ἐμαυτὸν ἐγώ, Eustath. annotat, scripsisse Homerum, κατ᾽ ἔμ᾽ αὐτὸν, non κατ᾽ ἐμαυτόν: addens, ȣ̓ θέλȣσι γὰρ οἱ παλαιοὶ συνθέτως γράψαι κατ᾽ ἐμαυτόν. Dixerat autem antea non extare apud hunc poetam compositum pronomen, sed ejus loco duo ejusdem significationis pronomina ab eo usurpari. veluti quum pro ἑαυτὸν dicit ἓ δ᾽ αὐτὸν, aut αὐτόν μιν. Extant autem loci in quibus his utitur poeta, unus quidem, Odyss. δ, Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, &c. alter, Iliad. υ, ubi tamen non ἓ δ᾽ αὐτὸν, sed ἓε δ᾽ αὐτὸν scriptum est: & ita quidem ut versus alioqui stare non possit. Locus est hic in comparatione à leone sumpta, Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαςίεται, ἓε δ᾽ αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι. Agnoscítque hanc lectionem ibi & Eustathius: qni annotat poetam loqui ἀρχαϊκώτερον, dicentem ἓε αὐτὸν pro ἓ αὐτόν. esse enim ἓε per pleonasmum pro ἕ: sicut ἕεις apud Hesiod. pro εἷς. itidémque dici ἕης pro ἧς: ut ἕης ἔρασθε pro ἧς ἔρασθε. Ex illo autem ἓ αὐτὸν factum postea fuisse ἑαυτὸν per compositionem: sicut ἐμαυτὸν ex ἔμ᾽ αὐτόν. In altero autem loco qui ex Odyss. δ, sumptus est, pro αὐτὸν tenuato pleraque exemplaria habent αὑτὸν aspiratum. quæ sanè lectio Eustathio minimè placuisse videtur. nam ut hîc αὐτόν μιν habet, ita etiam ibi in suis commentariis: quanvis alioqui textus illis insertus αὑτὸν aspiratum habeat. Quòd si probata illi hæc scriptura fuisset, etiam mentionem ejus fecisset. Equidem ipse quoque parum mihi eam placere fateor. scimus enim αὑτὸν non minus esse compositum quàm ἑαυτὸν, atque adeò illud pro hoc (à quo aspiratio proficiscitur) usurpari. Quòd si αὑτὸν idem valeret quod ἑαυτὸν, quid opus fuisset μιν adjungere? Neque enim verisimile est tria composita simul positurum fuisse Homerum, ἓ videlicet, αὐτὸν, & μιν. Ad illam autem scripturam quod attinet, ἔμ᾽ αὐτὸν, aliquam certè mihi de illa dubitationem relinqui fateor: quòd in meo veteri exemplari non ἔμ᾽ αὐτὸν sed ἐμαυτὸν scriptum sit. Neque verò illius autoritate niti vellem, nisi multas scripturas quas Eustathius in iis duntaxat exemplaribus quæ ἀκριβέςερα sunt, extare tradit, in eo invenissem. Hoc tamen (ut alia pleraque quæ veteres scholiastæ & grammatici de quorundam vocabulorum scriptura tradunt) tale est ut ejus penes antiqua exemplaria fidem esse necesse sit. Nec verò hi accusativi disjuncti ἔμ᾽ αὐτὸν satis confirmari posse videntur dativis itidem disjunctis ἐμοὶ αὐτῷ, qui habentur Iliad. ν, Καὶ δ᾽ ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσι φίλοισι Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. Respondebit enim aliquis, ideo dictum esse ἐμοὶ αὐτῷ, quòd ἐμαυτῷ versum ingredi non posset.

Invenitur etiam pronominis relativi pleonasmus quidam, sed qui minimè in soluta oratione locum habeat. Poetis autem cum aliis tum Homero præsertim, non est infrequens: atque hunc imitans pleonasmum Maro, pronomine Ille aliquoties ita utitur ut supervacaneum esse negari non possit. Exempla igitur hujus apud utrunque poetam pleonasmi proferam ubi finem huic capiti imponam. Ibi enim de vocabulis quæ Latini quoque πλεονάζοντα habent, disseram.

Præpositionum quoque πλεοναζȣσῶν exempla suppetunt, sed in compositione. Quòd si Corintho fidem adhibere velimus, præpositionem πρὸς extra compositionem quoque πλεονάζειν in quodam Thucydidis loco dicemus, ubi legitur, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο. Sed hoc nec verum nec verisimile esse, docui in iis quæ in articulum XLIIII, ubi hac de re agitur, annotavi. Quinetiam apud poetas vix extra compositionem πλεοναζȣ́σας inveniri arbitror. Duas quidem ἐκ παραλλήλȣ positas in aliquot Homeri locis cernimus, ἀμφὶ & περί. ut Iliad. β, Ἡμεῖς δ᾽ ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερȣ̀ς κατὰ βωμȣ̀ς Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας. Itidémque in fine libri ρ Iliadis legimus, Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ᾽ ἀμφί τε τάφρον Φευγόντων Δαναῶν. Ubi tamen Eustathius aliquid afferre conatur quo poetam non frustrà duplici præpositione usum esse ostendat. Postquam enim dixit hæc verba περί τ᾽ ἀμφί τε τάφρον indicare affinitatem quæ est inter hasce duas præpositiones: subjungit, ἢ μᾶλλον, τὸ μὲν περὶ τάφρον, σημαίνοι ἂν τὸ κατ᾽ αὐτὴν τὴν τάφρον· τὸ δὲ ἀμφὶ τάφρον, εἴη ἀντὶ τȣ̃ ἀμφὶς πανταχȣ̃ τῆς τάφρȣ. Quinetiam in altero illo loco ἀμφὶ περὶ κρήνην, vult duabus

hisce præpositionibus declarari τὴν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον συναγωγὴν ὁμοῦ παντὸς τοῦ στρατοῦ. Apud Apollonium autem censet scholiastes geminationem præpositionis πρὸ esse ἐμφαντικήν. At verò in compositione plerunque apud eos reperiuntur apertè & sine ulla controversia supervacaneæ præpositiones: in compositione inquam, interdum cum nominibus, nonnunquam cum verbis vel eorum participiis, aliquando cum adverbiis. Ac de earum quidem cum verbis aut participiis compositarum pleonasmo mox dicam, ubi ex soluta quoque oratione ejus exempla proferam: hîc autem quem habeant cum nominibus & cum adverbiis pleonasmum ostendam. Extat igitur cum nominibus, ut in μετάγγελος, & ἐπίουρος, & ἐπιβουκόλος. sunt enim hæc pro ἄγγελος & οὖρος & βουκόλος. Quinetiam καταθνητῶν apud Homerum legitur pro θνητῶν, cum genitivo ἀνθρώπων. Adverbio autem præfixa præpositio ἀπὸ, interdum cum eo cohæret, interdum contrà seorsum scribitur. Nam adverbio ἄνευθεν ita præfigitur hæc præpositio ut ei adhæreat. scribi enim solet ἀπάνευθεν cum apud Hom. tum apud alios. at verò adverbio νόσφιν idem alioqui significanti quod ἄνευθεν, ita præfigitur ut seorsim scribatur ἀπὸ νόσφιν. Idémque in ἀπ' οὐρανόθεν videre est.

At præpositionum in compositione pleonasmus quum Atticus esse censeatur, de illo fusius disserendum mihi fuerit. Legimus apud Aristoph. in Avibus, ἐν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, Hoc unum illos rogemus. Ubi scholiastes supervacaneam præpositionem esse tradit: quum παραιτησώμεθα positum sit pro παρακαλέσωμεν. Quibus addit, Atticos πλεονάζειν & ἐλλείπειν præpositionibus. Magnum autem fuisse apud veteres (præsertim Herodotum & Thucydidem) hunc verbi παραιτεῖσθαι usum, vacante præpositione, disces ex meo Thesauro, tomi 1, columna seu semipagina 245. Sic apud Thucydidem libro 7, pag. 245, meæ editionis, compositum ἐνεῖδον scholiastes exponit simplici εἶδον. Itidémque apud Sophoclem in Philoctete, pag. 414, compositum ἐξιδοῦ ab enarratore pro simplici poni dicitur. Eodémque modo in Antigone, pag. 229, in ἀμφινοῶ supervacaneam esse præpositionem tradit. Sed in alterum illum Philoctetæ locum, duo affert pleonasmi præpositionum exempla quæ parum idonea esse videntur. nimirum ἀνεπίστασο pro ἐπίστασο (sed pro ἀνεπίστασο reponendum censeo ἐξεπίστασο) & ἐνδίδαξον pro δίδαξον. Parum autem idonea esse dico, non quòd in illis præpositiones abundare negem, sed quoniam magis usitata composita in exemplum suppetebant. ut Ἐξαπατῶ, Ἐξαμαρτάνω, Ἐξαναγκάζω, Ἐξαφανίζω, ut alia propè infinita omittam. Itidémque in exemplum eorum quæ aliam præpositionem πλεονάζουσαν habent, afferri ab eo alia poterant. Nam ut Ἐξαναγκάζω, verbi gratia, dicitur pro ἀναγκάζω, vacante præpositione ἐξ, ita Καταναγκάζω, vacante præpositione κατά: necnon Ἐπαναγκάζω, abundante itidem præpositione ἐπί. Sic & Εἰσαναγκάζω, vacante εἰς. Quinetiam (quod magis mirum est) præpositio πρὸς in hoc ipso verbo παρέλκουσα invenitur. Siquidem προσαναγκάζω pro ἀναγκάζω apud Plat. extat. Sed meus Thesaurus alia innumera suppeditare exempla poterit: utpote in quo de præpositionibus quæ verbis junctæ supervacaneæ essent, lectorem diligenter admonui. Vacare item plerunque & præpositionem alii præpositioni præfixam (in verbis quæ in Thesauro bicomposita vocavi) ex variis scriptorum locis cognosci potest. Poetis verò non minus quàm prosæ scriptoribus, frequentem esse præpositionum in compositione pleonasmum, sciendum est. ut vel hæc apud Hom. ostendunt, Ἐξαλαοῦν, Ἐξαπάφειν, Ἐξαλαπάζειν, (nisi fortè in hoc verbo malit quispiam præpositionem ἐξ esse ἐπιτατικήν, sicut in ἐξαπολέσθαι, aliísque nonnullis verbis, quæ diligenter animadvertenda sunt) item Διειπεῖν, Διαείδεται: ut cætera lectori observanda relinquam. Ut autem cum his verbis, ita cum eorum participiis vacare sciendum est. Sed apud Homerum participia κατατεθνειῶς & ἀποτεθνειῶς peculiarem sibi pleonasmum habent.

Itidem verò in nominibus compositis hunc præpositionum pleonasmum habemus: ut ostendunt κατάδηλος & διάδηλος & ἐπίδηλος, pro δῆλος. sic προσόμοιος & παρόμοιος pro ὅμοιος: item & προσεμφερὴς, παρεμφερὴς pro ἐμφερής. Scio tamen παρεμφερὴς & παρόμοιος alicubi diminutionem significare existimari, & illa composita ex δῆλος à præpositione præfixa aliquam significationis ἐπίτασιν alicubi accipere: sed hoc saltem fatendum fuerit, in multo pluribus locis pro simplicibus usurpari. Cæterùm tam in verbis quàm in nominibus ita vacare præpositiones sciendum est, ut interim ornatum aliquem addant, nonnunquam verò & orationis numeros adjuvent: id est, eam numerosiorem efficiant.

Pleonasmos etiam quosdam duplices esse sciendum est, id est, quædam esse loquendi genera in quibus duæ voces sint πλεονάζουσαι. veluti quum dicitur οὐ γὰρ ἀλλὰ pro καὶ γάρ. ut apud Aristophanem in Nubibus, —οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ Ἕλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος. Nam & scholiastes οὐ γὰρ ἀλλὰ ibi pro καὶ γὰρ Atticè dictum esse tradit. affértque ex Callimacho eundem illarum particularum usum, ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ

γὰρ ἀλλ' ἥκω. Apud eundem comicum in Ranis, Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δελφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. pro ἔχω γὰρ κακῶς, sive κακῶς γὰρ ἔχω. Sic etiam in isto Platonis loco abundare videntur illæ duæ particulæ in Euthydemo, ἐγὼ δὲ θαυμάσας τὸν λόγον, Πῶς, ἔφην, ὦ Διονυσόδωρε λέγεις; οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω. pro τοῦτον γὰρ τὸν λόγον &c. At verò quum dicitur οὐ μὴν ἀλλὰ, non itidem utranque particulam, sed alteram duntaxat, nimirum negativam, vacare putandum est: quum οὐ μὴν ἀλλὰ ponatur pro ἀλλὰ μήν. Unde etiam οὐ μὴν οὐδὲ eadem significatione qua ἀλλὰ μὴν οὐδὲ dici videmus. Facit autem hic particulæ οὐδὲ pleonasmus ut duo loquendi genera quæ alioquì contrariam significationem habere videntur, idem prorsus significent: nimirum οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, & οὐδ' ὀλίγου δεῖ. quoniam in οὐδὲ πολλοῦ δεῖ particula οὐδὲ abundat, at in οὐδ' ὀλίγου δεῖ, suam significationem retinet. Quum autem οὐδὲ πολλοῦ δεῖ nihil aliud sit quàm πολλοῦ δεῖ, (utpote abundante negativa particula, sicut dictum fuit) non mirum est si idem quod οὐδ' ὀλίγου δεῖ valere dicatur.

Sed nec particulæ quæ παραπληρωματικαὶ dicuntur, inter pleonasmos prætermittendæ sunt. sic tamen ut fatendum sit, pleonasmum quem illæ afferunt, talem esse ut vix sentiatur, atque adeò vix pro pleonasmo habeatur. unde etiam factum est ut παραπληρωματικαὶ potius quàm πλεονασικαὶ appellatæ sint. In earum autem numero sunt που & τοι & γε, necnon δή. An autem μὴν & αὖ illis annumerandæ sint, dubito. Interdum quidem & πως παραπληρωματικὸν seu πλεονασικὸν vocari potest. Quinetiam τι cum πάνυ aliísque vocabulis quorum antea mentionem feci, non minus fortasse dici queat παραπληρωματικὸν esse quàm πλεονάζειν. Cæterùm quod ad illam particulam πως attinet, non in soluta oratione tantùm, sed in carmine quoque, inter παραπληρωματικὰ μόρια plerisque locis censetur. Sed videndum etiam atque etiam est ne παραπληρωματικὴν esse existimemus ubi accipi pro Quodam modo aut Nescio quo modo vel Certo quodam modo, aut Aliquantum, aut aliam etiam quampiam significationem habere potest. Apud Demosthenem vacat post adverbium ἀκριβῶς: apud Xenophontem verò post adverbium ἀργότερον, in Œconomico, pagina 500, meæ editionis, circa principium, ταῦτά μοι δοκῶ μὲν (ἔφην ἐγὼ) ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ. Apud Homerum verò habemus hanc particulam vacantem itidem post adverbium μάλα, Iliad. ξ, Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ. Ubi Eustathius quoque παραπληρωματικὸν σύνδεσμον appellat: sed scriptura quam rejicit, in meo fide alioqui dignissimo exemplari extat. ibi enim πῶς circunflexum legitur. At ille, ἐν τῷ μάλα πώς με, inquit, οὐκ ἂν εὐλόγως περισπάσῃ τις τὸν πως παραπληρωματικὸν σύνδεσμον. (ubi obiter & hoc observa, particulam hanc inter συνδέσμους, id est conjunctiones, ab eo numerari) ἀλλ' ἐξ ὀξείας κοιμηθείσης εἰς βαρεῖαν ἐξεγερσις εἰς ὀξεῖαν αὖθις γενήσεται ἐγκλιτικῶς. Idémque ait in πώποτε quoque & in πώμαλα accidere. Cæterùm quanvis in hoc ejusdem poetæ loco, Iliad. μ, Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πως μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν Ἐσθλὰ φραζομένῳ, videatur non minus παραπληρωματικὸς esse hic σύνδεσμος, (si modò σύνδεσμον cum Eustathio appellare licet) existimatur tamen & aliter posse accipi, nimirum θαυμασικῶς: sed ita ut circunflecti debeat. Imò verò idem ille scholiastes nullam omnino hìc παραπληρώσεως, sicut illic, mentionem facit: sed annotat, si quidem πως ἐγκλίνεται, id est, si encliticè scribatur, dictum esse ἐπιεικῶς: sin verò circunflectatur, θαυμασικῶς ἔχειν, id est, admirationis formam habere, seu admirationis speciem præ se ferre: vel potius, admirandi vim seu significationem habere. Ideo autem in examinando hujus particulæ usu diutius immoror, ut hinc lector de iis quoque quæ παραπληρωματικαὶ vulgò censentur, non temere ferendum esse judicium discat.

Illud idem certè in vocula που usuvenire potest, nimirum ut alicubi eam παραπληρωματικὴν censeamus, ubi tamen minimè supervacanea sit. Quinetiam accidere alicubi videmus ut supervacanea sit nécne dubitare propemodum cogamur. ut in hoc Theophrasti loco, in libello De odoribus, εἶναι δέ φασι καὶ τόπον τινὰ παρ' αὐτοῖς οὐ λίαν μικρὸν, ἀλλ' ὡς ἂν εἴκοσί που σαδίων. Hìc enim si που pro Fermè seu Circiter accipiamus, vacare ὡς necesse fuerit: ideóque aut ἐκ παραλλήλου poni ὡς & που, vel ὡς illam significationem habere, at που vacare (sicut aliis plerisque locis) dici potest.

Cæterùm ut πως encliticum, esse παραπληρωματικὸν dicebam, ita πῶς περισπώμενον, vicissim vocabulum aliquod παραπληρωματικὸν interdum adjunctum habere sciendum est. veluti quum dicitur πῶς ποτε pro ποτέ: qui pleonasmus frequens est apud Plutarchum in Quæstionibus Platonicis. Adjungitur alioquì ποτὲ & aliis quibusdam vocabulis: ac præcipuè nomini τίς. ut τίσι ποτὲ apud Xenophontem initio suorum ἀπομνημονευμάτων legimus, Πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις Ἀθηναίους ἔπεισαν, &c. Talis autem est omnino hujus adverbii ποτὲ adjectio qualem in Latino sermone habemus adjectionem particulæ Nam, quum dicitur, Ubínam, Quísnam. Ita enim hìc diceretur,

Sæpenumero miratus sum quibúsnam rationibus persuaserint. Sed vereor, ne parum grammaticè loquar, adverbium ποτὲ appellans παραπληρωματικόν: quum μόρια quæ παραπληρωματικὰ vocant, sint ferè monosyllaba: (cujusmodi sunt apud poetas itidem, τε, νυ, ῥα, ἄρ) Vocetur ergo potius πλεοναστικὸν, & aliis adverbiis supervacaneis, quorum facta mentio est, addatur.

Venio ad aliud quoddam pleonasmi genus quod in verbis compositis cernitur. In illis autem cerni sciendum est quæ ex nomine & verbo composita sunt, cujusmodi est οἰκοδομεῖν, cujusmodi etiam est ξενοκτονεῖν. scimus enim οἰκοδομεῖν factum esse ex οἶκον & δομεῖν, itidémque ξενοκτονεῖν ex ξένον & κτείνειν: atque his compositis ut nomen & verbum, ita etiam utriusque significationem includi. Nihilominus tamen & οἰκοδομεῖν δόμον & ξενοκτονεῖν ξένον aliquando dicitur. Quibus addi potest & νομοθετήσας τὸν νόμον, ex Demosthene, atque aliis. Illi autem ξενοκτονεῖν ξένον simile fuerit τυραννοκτονεῖν τύραννον: sed talia minus usitata sunt quàm νομοθετεῖν νόμον. Ubi autem illis ξενοκτονεῖν & τυραννοκτονεῖν alii accusativi adduntur, nequaquam pleonasmum orationi inesse crediderim. Quum enim legimus in quadam epistola earum quæ sub Phalaridis nomine vulgatæ sunt, οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονηθήσεται Φάλαρις, nequaquam τυραννοκτονηθήσεται pro simplici κτενεῖται (pro quo dicitur potius ἀποκτενεῖται) positum esse dixerim: sed perinde esse accipiendum illud acsi dictum esset ἀποκτενεῖται Φάλαρις ὁ τύραννος. (aut certè, ἀποκτενεῖται Φάλαρις, ὡς τύραννος, sive etiam ὡς τύραννον εἰκὸς, subaudiendo ἀποκτείνεσθαι: non repetendo tamen illa verba, ἐκ γυναικείας χειρός) Sic verò apud Athenæum libro 12. Ὀμφάλης δὲ πάντας τοὺς συγκατακλιθέντας αὐτῇ ξενοκτονούσης, perinde esse aio acsi dictum esset πάντας τοὺς συγκατακλιθέντας αὐτῇ ξένους κτεινούσης.

Invenitur autem illud pleonasmi genus & in nominibus. ut apud Aristotelem Historiæ animalium libro 8, πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τοῦ γένους τοῦ οἰκείου, ὥσπερ οἱ ἰχθύες. Quum enim dicendum foret φάγοι, (nisi potius ad id significandum alio utendum nomine fuisset) usus est composito ἀλληλοφάγοι. perinde acsi nomini φάγοι duos genitivos dedisset, ἀλλήλων videlicet & γένους.

Jam verò & quod apud comicos legimus αὐτότατος pro αὐτὸς, ad pleonasmum pertinere quispiam fortasse censuerit. ut apud Aristophanem in Pluto, interroganti Chremylo, ἐκεῖνος αὐτός; respondet ipse Plutus, αὐτότατος. quod sonat Ipsissimus: cujus superlativi usum Latini comici sibi itidem permiserunt. Verùm utrum ad pleonasmum an aliò talis superlativus referri debeat, aliorum esto judicium. Hoc quidem certè constat, quod de illis loquendi generibus dicetur quorum suprà facta mentio fuit, His oculis vidi, & His auribus audivi, idem & de isto superlativo dici posse, si quidem aliud quàm pleonasmum in illis agnoscendum esse putemus. nimirum in hoc αὐτότατος itidem vel emphasis vel affirmationis vel amplificationis seu vehementiæ gratia ex positivo superlativum fieri. perinde acsi quis ita loqueretur, Non solùm est ipse, sed etiam ipsissimus. Verùm etiamsi talem quampiam vim in hoc superlativo αὐτότατος constituamus, non ex linguæ Atticæ consuetudine magis quàm ex jocosæ comœdiæ licentia profectam esse hanc ἐπίτασιν, id est superlationem, fatendum fuerit. Neque enim dubium est quin pronomen ex iis sit quæ quidam grammatici ἀνεπίτατα vocaverunt, id est ἐπίτασιν οὐ δεχόμενα, superlationem non admittentia, sive superlativum gradum. Eòdem referendum videtur & μονώτατος, quo idem comicus ibidem utitur. Dicit enim Chremylus ipsi Pluto, Τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διά σε πάντα πράττεται; Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος, Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι. Hîc enim μονώτατος est pro μόνος, ut si Solissimus dicas pro Solus. Tolerabilior tamen in nomine μονώτατος, (utpote quod adjectivi usum præstet, atque adeò adjectivum censeri possit) quàm in pronomine αὐτότατος superlatio. Unde etiam αὐτότατος in soluta oratione non reperiri existimatur: (nisi usurpatum à quopiam qui jocari itidem voluerit) at μονώτατος ex Lycurgi in Leocratem oratione affertur, τοιγαροῦν μονώτατοι ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσί.

At verò de comparativo præfixam habente vocem μᾶλλον, quid sentiendum erit? an itidem ad pleonasmum referri hunc comparativi pro positivo usum dicere oportebit, an potius in voce μᾶλλον non in comparativo pleonasmus constituendus erit? Ego exempla proferre contentus, suum unicuique judicium liberum relinquam. Dixit igitur Aristophanes, μᾶλλον ὀλβιώτερον: Demosthenes, μᾶλλον φοβερώτερον: Isocrates, κρεῖττον μᾶλλον: Andocides, ἐπιτηδειότερον μᾶλλον. itidémque alii cum aliis comparativis hoc modo sunt usi. Quinetiam præfixa voce πολὺ vel πολλῷ ipsi adverbio μᾶλλον, talis usus reperitur: ut πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, apud Isæum: & πολλῷ μᾶλλον ζηλωτότεροι, apud Isocratem. Præfixum autem hoc vocabulum adverbio μᾶλλον, haud scio an pro iis facere videri possit qui comparativum pro positivo esse positum quàm abundare μᾶλλον

dicere mallent. Quinetiam superlativus itidem præfixam habens vocem πλεῖϛα, illorum sententiam confirmare, non immeritò fortasse dicetur. ut apud Xenophontem Pædiæ libro octavo, pagina 125, meæ editionis, ἐγὼ δ' τοὺς πλεῖϛα ἔχοντας καὶ φυλάττοντας, πλεῖϛα εὐδαιμονεϛάτους ἡγοῦμαι. Sed vereor ne hic superlativi usus non tam Atticus quàm Xenophonteus habendus sit. Adde quòd non minus ante πλεῖϛα quàm post, interpunctio collocari potest. Si autem post πλεῖϛα interpungatur, tunc φυλάττοντας· πλεῖϛα, non πλεῖϛα εὐδαιμονεϛάτους dicemus. Budæus quidem certè πλεῖϛα cum εὐδαιμονεϛάτους jungi existimavit: ego verò in illa mea editione Xenophontis, ea cautione ibi qua & alibi sum usus, ut quum incertum esset utra in parte collocari interpunctio deberet, ipsi lectori interpungendus locus relinqueretur. Itidem verò apud Homerum Iliad. β, in hoc versu, de Thersite, Ἔχθιϛος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιϛ' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ, dubitari possit fortassis an μάλιϛα cum ἔχθιϛος jungi possit, an potius cum dativis jungi debeat, accipiendo pro Potissimum. Sed ne ἔχθιϛος cum superlativo μάλιϛα prorsus admitti posse negemus, facit quod apud Euripidem legitur μέγιϛον ἔχθιϛος.

Cæterùm quæ de illo comparativi usu, eadem & de nomine diminutivo præfixum habente nomen μικρὸν, dubitatio esse potest, in utro nimirum pleonasmus constitui debeat. ut apud Aristoph. Pluto, σμικρὸν ἀργυρίδιον. Cui simile est apud Isocratem, μικρὰ πολίχνια & νησύδρια: apud Athenæum, μικρὸν πινακίσκιον. Apud Xenoph. verò præcedente etiam adverbio μάλα, legimus, Pæd. 8, αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον. Talis autem pleonasmus & in Latino sermone frequenter occurrit: ut Parvum munusculum, & Parvum opusculum, apud Ciceronem: item Minutæ interrogatiunculæ, apud eundem.

Postremò pleonasmos etiam quosdam fuisse sciendum est qui ut vitio non carebant, ita etiam reprehensione non caruisse existimandi sunt. Talis est is qui in istis verbis cernitur, ἥκω καὶ κατέρχομαι, in isto Æschyli versu, Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. Qui pleonasmus ab Aristophane in theatro traductus fuit: quum perinde esse ait acsi quis à vicino peteret μάκτραν, & adderet, εἰ δὲ βέλει, κάρδοπον. Verùm si summo jure in examinandis talibus quarundam vocum ad eandem significationem pertinentium geminationibus cum primariis etiam scriptoribus ageretur, ne illi quidem fortasse vitiosis pleonasmis carere comperirentur: præsertim quum in ipso etiam Demosthene geminationem nominum ὅμοιος & παραπλήσιος (sicut etiam adverbia ὁμοίως & παραπλησίως apud eum conjunguntur, Olynth. 3) critici quidam ausi fuerint reprehendere. Sed quid igitur illi critici de Xenophonte dixissent participia λαβόντας & δεξαμένους conjungente? Legimus enim Pædiæ lib. 1, pag. 12, meæ editionis, circa finem, τοὺς μέντοι λαβόντας καὶ δεξαμένους τὰ δῶρα λέγεται Ἀϛυάγει ἀπενεγκεῖν. Quid, inquam, de hoc alioqui tam eleganti scriptore dixissent, ista duo copulante? an illum magis quàm Demosthenem posse excusari? Imò verò tolerabilior est, meo judicio, vocum ὅμοιος & παραπλήσιος quàm participiorum λαβόντας & δεξαμένους geminatio.

Hæc de pleonasmis Atticis nunc habui quæ ad illa quæ Ioannes Grammaticus & Corinthus de iis tradiderunt, adjicerem. Ut autem pauca esse judicabuntur fortasse præ illis quæ dici de iis possent, ita certè plusquam multa videri poterunt præ iis quæ ambo de illis scripserunt. Cur autem in eorum scriptis tricesima aut quadragesima pars eorum quæ dicenda erant, boni consuletur: mihi, si vicesimam tantùm aut tricesimam partem omisero, non ignoscetur? præsertim quum tumultuarius & infinitis typographicis occupationibus (sed aut eidem aut alii lectori itidem profuturis) intermixtus sit hujus scriptionis labor: & quum me (quod pejus est) quotidiano chartarum aliquot penso (ut typographicæ artis ratio postulat) addictum esse oporteat. Quod autem hîc de pleonasmis dico, idem de aliis quoque hujus appendicis capitibus, & præsertim περὶ τῶν ἐλλείψεων, dictum intelligi volo.

Antequam autem à pleonasmis ad ellipses transeam, hoc de illis dicam, eorum nonnullos in Latina quoque lingua reperiri: sed ita tamen ut multo plures (ni fallor) sibi peculiares habeat. Et jam quidem in superioribus, aliquorum, in quibus uni linguæ cum altera convenit, mentio facta fuit: iis autem addere possumus Nihil quicquam: quod tale omnino est quale οὐδέν τι, cum apud alios tum apud Xenophontem extans. Possumus item adjicere pronominum geminationem, Nos ipsi. hæc enim sonant ad verbum ἡμεῖς αὐτοί. (quòd si emphasin illic, etiam hîc esse dicendum erit) Adjungi poterit & adverbium Ubi, cum genitivo gentium. Convenit enim Ubi gentium cum eo quod Græci dicunt ποῦ γῆς. Fateor tamen, quanvis eadem forma dicantur ambo, pleonasmum illum in Latino sermone frequentiorem esse (addere potes fortassis & certiorem) quàm in Græco: præsertímque apud comicos, quòd illi quærere soleant ubi gentium sit ali-

quis, quem alioqui paucorum passuum intervallo à se abesse noverint. Omnium autem maximè observatione dignus est pronominis Ille pleonasmus apud Maronem cum Homerico pronominis ὅγε sive ὅδε pleonasmo conveniens. Afferam autem primùm ex Marone exempla. Legimus apud eum, Æneid. lib. 11, Qualis ubi abruptis fugit præsepia vinclis Tandem liber equus, campóque potitus aperto Aut ille in pastus armentáque tendit equarum, Aut assuetus aquæ perfundi flumine noto, Emicat: arrectísque fremit cervicibus altè, Luxurians: ludúntque jubæ per colla, per armos. Quæ comparatio ex Homero sumpta est, in qua ipse pronomine supervacaneo itidem usus est: Iliad. ζ, Ὡς δ' ὅτε τὶς στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, Κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται Ὤμοις ἀΐσσονται· ὅδ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. Sed alii ejusdem poetæ afferri possunt loci in quibus pleonasmus pronominis Virgiliano illi magis similis est: quòd hîc velut interrumpatur oratio, possítque non minus commodè ὁ δ' disjunctim scribi: quam lectionem mea editio habet. Alia igitur & quidem aptiora hujus pleonasmi ex isto poeta exempla proferam, si prius alios Maronis versus attulero in quibus eundem pronominis Latini pleonasmum usurpat. Legimus igitur apud illum, Æneid. 5, Præcipitémque Daren ardens agit æquore toto, Nunc dextra ingeminans ictus, nunc ille sinistra. Sic etiam illa πλεοναζόντως, Georg. lib. 3, Undáque jam tergo ferratos sustinet orbes, Puppibus illa prius, patulis nunc hospita plaustris. Necnon Illæ, ejusdem operis lib. 2, Quid majora sequar? salicês, humilésque genistæ Aut illæ pecori frondem aut pastoribus umbram Sufficiunt. At pronomen Ille quod initio Æneidos habetur, in hoc versu,—multum ille & terris jactatus & alto, ex hoc numero excipi posse videtur: quòd dici queat tanquam ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, Multum ille & terris jactatus & alto: subaudiendo verbum Est, seu Fuit. Sic igitur apud Homerum dico ὅγε non rarò πλεονάζειν, itidémque fœmininum ἥγε, necnon plurali numero ταίγε. ut Iliad. γ, Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε, Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην. Quis enim ὅγε abundare hîc neget? Comparationi etiam adhibitum, (ut pronomen Ille à Virgilio) nonnunquam itidem vacat. Sic ἥγε in comparatione, Iliad. ζ, —γέγηθε δέ τε φρένα Λητὼ, Πασάων δ' ὕπερ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα. Sic certè ταίγε in comparatione quæ habetur initio libri γ Iliadis, Αἵτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον, Κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, Ἀνδράσι πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. Hi sunt loci (cæteros tibi observandos relinquo) ubi pronominis Ille talem usum esse dico qualem in illis Maronis locis vidimus. Cave enim lector (nam de hoc mihi monendus es) ne cum hoc pronominis Ille usu eum confundas qui aliquot locis apud Maronem extat, ubi de leone vel alia fera loquitur. ut initio libri 12 Æneidos, —Pœnorum qualis in arvis Saucius ille gravi venantum vulnere pectus Tum demum movet armá leo. Sic lib. 11, Ac velut ille, prius quàm tela inimica sequantur, Continuò in montes sese avius abdidit altos Occiso pastore lupus. Denique & in comparatione ab apro sumpta, lib. 10, Ac velut ille canum morsu de montibus altis Actus aper, &c. Quem verò usum habere dicemus pronomen Ille his in locis? Existimavi olim sic usurpari ut quum aliquis ita loquitur, Ego (ut dicebat ille) mihi cano & Musis. Neque certè de hac sententia deduci potero donec aliquid melius ab alio excogitatum comperero. Nam quod Servius in primum illum locum annotat, pronomine Ille indicari ἐξοχὴν: perinde acsi diceretur, Leo princeps ferarum: aliis quæ addidi exemplis refellitur. Nisi fortè & Ille lupus, dictum esse velimus tanquam de ferarum principe. Sed quoniam ad hanc usque quæstionem sermo de pleonasmo pronominis institutus me deduxit, simul etiam, in gratiam eorum qui Calliopes Virgilianæ studiosi sunt, aliam pulcherrimam sanè & utilissimam proponam, de loco quem ultimum attuli: in quo comparationis initium est hoc, Ac velut ille canum morsu de montibus altis Actus aper, &c. Nam aliquot versibus interjectis, sequuntur hi, Sed jaculis tutísque procul clamoribus instant. Haud aliter, justæ quibus est Mezentius iræ, Non ulli est animus stricto concurrere ferro: Missilibus longè & vasto clamore lacessunt. Ille autem impavidus partes cunctatur in omnes, Dentibus infrendens, & tergo decutit hastas. Venerat antiquis, &c. Quæ illa est quæstio? Annon duo isti versus Ille autem impavidus partes cunctatur in omnes, Dentibus infrendens, &c. sede sua moti sint, & ante illam redditionem comparationis reponi debeant, Haud aliter justæ, &c. Quídni verò tam longum hunc de pleonasmis tractatum quæstio aliqua πλεονάζουσα claudat, quæ mihi lectoríque pariter tædium eorum levare possit?

DE VOCIBUS QUÆ IN ATTICO SERMONE ἐλλείπουσι, id est deficiunt, seu per ἔλλειψιν supprimuntur.

CAPUT II.

Quum de vocabulis quæ in Attico sermone abundant disseruerim, proximum esse arbitror ut vicissim de iis quæ deficiunt, disseram. Sicut autem illa, πλεονασμοῦ, ita hæc ἐλλείψεως appellatione comprehendi, aut (si mavis) quemadmodum ad πλεονασμὸν illa, ita hæc ad ἔλλειψιν referri sciendum est. atque adeò nonnulla esse vocabula quorum modò πλεονασμὸς, modò ἔλλειψις in Græco sermone inveniatur: ut exemplis sub capitis hujus finem declarabo. Sed quum multa pleonasmi exempla passim apud Atticos scriptores extent, multo etiam plura ἐλλείψεως extare arbitror. Ioannes Grammaticus tamen & Corinthus ut pauca pleonasmi, ita etiam ἐλλείψεως exempla non multa protulerunt. Imò verò Ioannes quidem Grammaticus (qui alio nomine Philoponus vocatur) non pauca, sed unicum attulit. At Corinthus non adeò quidem illorum parcus fuit, sed in iis quædam sunt ἐλλείψεις quas ipsi fortassis Attici pro suis minimè agnoscerent: ut suo loco declaraturus sum. Cæterùm quanto nobis brevitas sermonis redundantia gratior esse debet, tanto magis horum quàm illorum exemplorum studiosos esse oportet. Enimvero libet antequam ad ἐλλείψεως exempla veniam, lectorem monere ne cum Latinis grammaticis in hujus schematis appellatione fallatur: & quod ellipsis nominari debet, eclipsis illorum more nominet. Cur autem hoc, non illo, nomine utendum esse censeam, in extremo hoc capite docebo.

Præpositiones apud Atticos deficiunt (inquit Corinthus, articulo VIII) sicut & apud Homerum, Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, pro κατὰ πῦρ ἐμάχοντο. ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα. Equidem in magna exemplorum abundantia, eorum se pauperrimum fuisse ostendit Corinthus, qui unicum & quidem parum aptum attulerit. Cur enim, obsecro, cum δέμας præpositionem κατὰ potius quàm adverbium ὡς subaudiamus, aut subaudiendum esse dicamus? præsertim quum talem præpositioni κατὰ significationem hic poeta tribuere non soleat? Imò verò exemplum ἐλλείψεως alius præpositionis potius quàm hujus afferre debuit, (licet in Aristoph. loco quem subjungit, ejusdem præpositionis ἔλλειψις cernatur) aut certè ejusmodi exemplum de quo controversia oriri nulla posset. cujusmodi habemus Il. ν, Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος. Eodem modo Il. δ, Ἀλλά γ' (vel potius ἀλλ' ἄγ', ut in meo veteri codice) οἴστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο. Sic in illo lib. ν, paulo ante versum qui modò inde allatus fuit, —τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον Ἀλλήλων. His enim in locis apertè præpositio κατὰ ante illos genitivos deficit. Sed nonnullæ sunt præpositiones quarum defectus extant apud hunc ipsum poetam non minus frequentes. Et quoniam de pleonasmo agere incipiens, ab eo initium sumpsi, & sumendum esse docui, idem nunc ob eam ipsam rationem quam ibi reddidi, (præterquam quòd ipse Corinthus primum illud exemplum ex eo attulit) faciendum esse dico. Ut igitur in versu quem modò protuli, deficit, id est subaudienda relinquitur, præpositio κατὰ, sic deficit διὰ in isto Iliad. β, Ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ. Eadem cum eodem genitivo ἔλλειψις extat lib. γ, —μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. Eodem modo dictum est Iliad. ζ, θείει πεδίοιο κροαίνων, in comparatione ab equo sumpta. Atque ut his in locis deesse putatur & subaudienda relinqui præpositio διὰ, ita etiam Odyss. σ, Μή σε γέρων περ ἐὼν στῆθος καὶ χείλεα φύρσω Αἵματος, esse dictum αἵματος pro δι' αἵματος. Sed ego sicut illis in locis subauditionem præpositionis διὰ, ut optimè convenientem admitto, ita in hoc, ut alienam rejicio. Quis enim unquam φύρειν δι' αἵματος pro φύρειν αἵματι dixit? Potius certè genitivum pro dativo per antiptosin esse positum, vel φύρσω αἵματος accipiendum esse pro φύρων ἐμπλήσω dicerem. At de subauditione accusativi ante hanc ipsam præpositionem διὰ dicetur ubi ejusdem ἐλλείψεως exempla ex solutæ orationis scriptoribus afferam.

Περὶ præpositio ante genitivos itidem subaudienda interdum relinquitur. ut Odyss. λ, Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον, Ἢ παρ' ἐκείνοις ἐστὶν ἐμὸν γέρας &c. pro περὶ πατρὸς &c. (Cui loco similis hic Soph. pag. 281, meæ editionis, —κλύων σου δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς. ita enim hîc κλύων σοῦ pro περὶ σοῦ, ut illic εἰπὲ πατρὸς pro περὶ πατρός) Sic etiam Iliad. ν, ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι Νηῶν ὠκυπόρων, subauditur vel περὶ, vel ὑπέρ: magis tamen proprium præpositio ὑπὲρ locum hîc habet. Sed περὶ ante accusativum quoque subaudiri existimat Eustathius Iliad. ε, Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. Sed mihi nequaquam placet quicquam subaudiri, quum verbum κάμνειν itidem cum accusativo valde usitatum esse sciamus: sicut & alia pleraque verba ἐξ ἀμεταβάτων facta esse μεταβατικὰ videmus.

Ὑπὸ quoque præpositione nonnunquam destituitur oratio apud poetas. ut Iliad. β. Οὓς τέκεν Ἀςυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο, Παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα Ἄρηϊ κρατερῷ. Sequendo enim alios ejusdem poetæ locos dicendum est Ἄρηϊ esse pro ὑπ' Ἄρηϊ. ut alibi, ἐν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν Ἀφροδίτη. Sic de Polypœto, τὸν ὑπὸ Πειριθόῳ τέκεν Ἱπποδάμεια. quos locos affert Eustathius ut ἔλλειψιν illam probet. ac certè alios quamplurimos ejusmodi posse afferri fateor qui hanc præpositionem ὑπὸ habeant. Sed certè non cum τέκεν sed cum εἰσαναβᾶσα jungendus videri possit dativus Ἄρηϊ. Quòd si etiam dativus hic ad verbum τέκεν ferri dicatur, non videtur incommodè sequi dativus verbum τέκεν: ut dicitur mulier alicui liberos parere. Atque adeò non solus est hic locus ubi præpositio illa omittitur. Legimus enim in eadem Bœotia, Ὃν τέκεν Ἀςυόχεια βίη Ἡρακληείη. Ὑπὸ autem in ea significatione qua ponitur pro Præ, ἐλλείπειν dici potest in isto Theogoniæ Hesiodi loco, Τρέσσε δ' ἄδης, (nisi potius legendum est, Τρέσσ' ἀΐδης. quam lectionem reponendam censeo) ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων, Ἀσβέςυ κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. Hîc enim si præpositionem aliquam subaudire necesse sit, nulla commodius subaudiri posse videtur quàm ὑπὸ, in ea significatione qua ponitur pro Præ: ut dicitur aliquis tremere præ metu, seu præ frigore. Non ignoro interim ἕνεκα posse etiam subaudiri.

Ἐπὶ autem ἐλλείπει ante genitivum, Iliad. ε, —λελυμένος ὠκεανοῖο. Sic Il. ζ, Εἰωθὼς λύεσθαι εὐῤῥεῖος ποταμοῖο, dixerim subaudiri hanc præpositionem debere: potius quàm dativum ὕδατι, cum autore brevium scholiorum. Quòd si etiam ποταμὸν accipiamus ἀντὶ τῦ ὕδατος τῦ ποταμῦ, (ut ille addit) non video cur minus ἔλλειψις hîc esse dici poterit.

Ὑπὲρ etiam ex iis est quæ subaudiendæ interdum relinquuntur. ut Iliad. θ, Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο, pro ὑπὲρ ἡνιόχοιο. Sic statim pòst, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρυ, pro ὑπὲρ ἑταίρυ. Sed dubium est nonnullis in locis an hæc præpositio ὑπὲρ an περὶ subaudiri debeat. ut in isto Homerico, Iliad ν, —ἀμυνέμεν ὐκ ἐθέλυσι Νηῶν ὠκυπόρων, vel περὶ vel ὑπὲρ subaudiri posse existimatur. At in illis duobus locis quos ex Iliad. libro θ, protuli, aliísque ejusmodi, non minus fortasse subaudiri potest ἕνεκα seu ἕνεκεν, quàm ὑπέρ. Quum autem hujus subauditionis exempla meæ in Corinthum animadversiones habeant, inde, si videbitur, petere illa poteris.

Ἀντὶ etiam subauditur in isto Homeri versu, Odyss. λ, de Eriphyle, Ἣ χρυσὸν φίλυ ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα. pro ἀντὶ φίλυ ἀνδρός. Est autem valde à poetis celebrata historia (vel potius fabula, quandoquidem de poetis loquor) quam ibi attingit Homerus. Legimus enim apud Nasonem initio libri 3, De arte, Si scelere Œclides Talaoniæ Eriphyles Vivus & in vivis ad styga venit equis. Sic Propert. lib. 3, Tu quoque ut auratos gereres Eriphyla lacertos, Discerptis nusquam est Amphiaraus equis. Quoniam igitur monile quod accepit Eriphyle, amittendi viri causa illi fuit, dicit Homerus illam δέξασθαι χρυσὸν φίλυ ἀνδρὸς, accepisse aurum pro marito: id est loco mariti. Eustath. putat subaudiri etiam posse κατά: exponens, ἐδωροδοκήθη κατὰ τῦ ἀνδρός. Vidimus autem & antea ἔλλειψιν hujus præpositionis cum genitivis: altera tamen subauditio magis placet.

Πρὸ item subauditam alicubi observasse mihi videor. Non dubium est certè quin eo in versu quem modò protuli, de Eriphyle, Ἣ χρυσὸν φίλυ ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα, subaudiri possit πρὸ, non minus commodè quàm ἀντὶ, si quidem sententia loci spectetur: alioqui fateor δέχομαι ἐκεῖνο ἀντὶ τύτυ frequentius esse quàm δέχομαι ἐκεῖνο πρὸ τύτυ.

Σὺν ex iis est quæ frequenter omittuntur: potéstque ejus ἔλλειψις verè Attica censeri, ut docebo quum ex solutæ orationis scriptoribus exempla proferam. Homerus Iliad. θ, non procul ab initio, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσσῃ. pro σὺν αὐτῇ γαίῃ καὶ σὺν αὐτῇ θαλάσσῃ. Apud eundem poetam legimus, Od. φ, —ἀπὸ πασσάλυ αἴνυτο τόξον, Αὐτῷ γωρυτῷ, itidem pro σὺν αὐτῷ γωρυτῷ.

Nunc autem de ellipsi præpositionum quæ in soluta itidem oratione invenitur, dicendum est. Ut autem hîc quoque à præpositione κατὰ incipiam, Corinthum aliud ejus ἐλλείψεως exemplum potius afferre debuisse aio, (si quidem unicum afferre volebat) nimirum ejus quæ omnium est frequentissima, & ita quidem ut solutæ orationi cum carmine sit communis. Ea est qua dicitur aliquis esse καλὸς τὸ σῶμα vel αἰσχρὸς, esse μέγας τὸ σῶμα vel μικρὸς, esse ταχὺς πόδας vel βραδὺς: qua denique accusativo passim talem constructionem dari videmus. Homerus Il. ε, Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Apud eundem nemo nescit extare passim, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Legitur apud eundem Iliad. α, —ἐπεὶ ὐ ἕθεν ἐςὶ χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτέ τι ἔργα. Est enim μικρὸς δέμας pro κατὰ τὸ δέμας, & πόδας ὠκὺς pro κατὰ τὺς πόδας: itidémque in cæteris accusativis. Theocritus initio idyllii quod ἐραςὴς seu δυσέρως inscriptum est, Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβυ, Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον ὐκέθ' ὁμοίω. Sic in soluta oratione dicitur quispiam esse καλὸς τὸ σῶμα, & ἀγαθὸς τὴν ψυχὴν: ut apud

Xenophontem legimus, τὺς καλὺς τὰ σώματα & τὺς ἀγαθὺς τὰς ψυχάς. Isocrates, ὅπως τὰ τῶν τρόπων ἤθη σπυδαῖοι πεφυκέναι δόξωσι. Sic καλὸς τὴν ὄψιν, vel αἰσχρός: eodémque modo alia infinita adjectiva aliis infinitis substantivorum accusativis juncta reperiuntur. Estque hæc ἔλλειψις apud quoslibet solutæ orationis scriptores ita usitata, ut κτήσει μὲν, Atticæ linguæ, χρήσει δὲ, non minus linguæ communis censeri possit. Atque adeò hanc ἔλλειψιν, vel potius accusativum hunc ἐλλειπτικὸν, Latini quoque imitati sunt, quum Cætera dixerunt pro In cæteris: ut τὰ λοιπὰ pro κατὰ τὰ λοιπὰ, seu ἐν τοῖς λοιποῖς: sive τἄλλα pro κατὰ τἄλλα. Virg. Æneid. 3, —at cætera Graius. Itidémque apud Livium legimus, Dec. 1, lib. 1, Et quia proximum regnum, cætera egregium, ab una parte haud satis prosperum fuerat. Eodem libro, Ergo virum cætera egregium sequuta quam in petendo habuerat, etiam regnantem ambitio est. Usus est & Plinius, scribens, Tradunt in Mysia, feram quæ bonasus vocetur, equina juba, cætera tauro similem. Itidémque ut dicunt Græci πάντα ὅμοιος, ita dixit Maro, Omnia Mercurio similis. item, Os humerósque deo similis. Tale est & Nuda genu, apud eundem. Quinetiam accusativi nonnulli verbis juncti eôdem referuntur: ut in istis ejusdem poetæ locis, Expleri mentem nequit: &, Faciem mutatus & ora. Sed & in locis qui à superioribus diversi sunt, hujus præpositionis ἔλλειψις invenitur. ut quum τὴν αὐτὴν ὥραν pro κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν dicit Theophrastus, De caus. plant. lib. 5. Sed & ellipsin quam habemus in accus. illis γνώμην ἐμὴν, positis pro κατὰ γνώμην ἐμὴν, quanvis superioribus multo minus usitatam, Atticam esse nemo negare possit, quum Aristophanem ea usum esse constet. In Pace, ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ ἐξιέναι γνώμην ἐμὴν μέλλει. Neque enim dubium est quin dictum sit pro κατὰ γνώμην ἐμήν. Scio alioqui Platonem non γνώμην ἐμὴν, pro κατὰ γνώμην ἐμὴν, sed κατὰ τὴν ἐμὴν dixisse, relinquentem subaudiendum substantivum, non autem præpositionem. De quo ἐλλείψεως genere suo loco dicetur.

Cum verbis quoque subaudiri κατὰ sciendum est, veluti quum dicitur, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, vel δάκνομαι τὴν ψυχὴν, seu τὴν καρδίαν. Cui simile est apud Homerum χωόμενος κῆρ. Tale autem est illud suprà, Expleri mentem.

Διὰ quoque in soluta oratione, & quidem Attica, ἐλλείπει nonnunquam: sed exemplum quod Corinthus ex Thucydide affert hujus ἐλλείψεως, planè alienum est, uti docui in iis quæ in octavum ejus articulum annotavi. Contrà in ταῦτ' ἄρα non malè subaudiri existimandum est διὰ cum ταῦτα. Planè autem similis vel potius eadem ellipsis (utpote cum eodem pronomine) extat apud Sophoclem, τοῦτο videlicet pro διὰ τοῦτο. Verùm pluralis ταῦτα subauditam habens præpositionem multo est apud primarios scriptores usitatior. Xenoph. ἀναβάσ. lib. 4, p. 188, meæ editionis, ταῦτ' ἐγὼ ἔσπευδον, καὶ διὰ τοῦτό σε οὐχ ὑπέμενον, εἴπως δυναίμην φθάσαι πρὶν κατειλῆφθαι τὴν ὑπερβολήν. (Ubi etiam observa, post ταῦτα, quod præpositione διὰ destituitur, statim sequi διὰ τοῦτο) Sed frequenter post ταῦτα ita positum ἐλλειπτικῶς additur particula quæpiam, nimirum δὴ, vel τοι, aut δὲ, vel ἄρα. Plato in Symposio, ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω. At ταῦτά τοι apud Hermogenem legitur, necnon apud alios eo antiquiores scriptores legi putandum est. ταῦτα δὲ autem extat in isto Aristotelis loco, probl. sectione 20, ταῦτα δὲ καὶ οἱ πολὺν χρόνον καθεύδοντες ἀχρούστεροί εἰσι τῶν μέτριον χρόνον καθευδόντων. At verò ταῦτ' ἄρα magis Atticis in usu fuisse videtur: quum Aristophanes etiam locis aliquot eo utatur: ex quibus est hic, ταῦτ' ἄρα ἀκούσασα ἡ ψυχή μου τὸ φθέγμ' αὐτῶν, πεπότηται. Et hic in Nubibus, Ταῦτ' ἄρα καὶ τὼ 'νόματ' ἀλλήλων, βροντὴ καὶ πορδὴ, ὁμοίω. Sic autem & Theocritus hoc pronomine usus est, sequente particula ἄρα, initio idyllii quod Thyonichus inscribitur, —ταῦτ' ἄρα λεπτὸς, Χῶ μύσταξ πολὺς οὗτος ἀρ, αὐαλέοι δὲ κικῖνοι. Sic autem & alii recentiores ταῦτ' ἄρα tanquam magis Atticum usurparunt. Sciendum est autem ante alios Homerum ταῦτα pro διὰ ταῦτα dixisse, & quidem absque ullius particulæ adjectione. Iliad. lib. λ, Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Id est, διὰ τοῦτο ὑπερφρονοῦντες, ut ipse quoque Eustathius exponit. Non dubito autem quin ex isto poeta hujus quoque ἐλλείψεως exemplum Attici sumpserint.

Subauditur διὰ & cum aliis accusativis: veluti quum dicitur σὴν χάριν, pro διὰ τὴν σὴν χάριν. Et quoniam hoc loquendi genus ἐλλειπτικὸν frequentissimum est, Apollonii scholiastes Ζηνὸς χόλον apud illum exponens διὰ Ζηνὸς χόλον, (in isto loco Arg. l. 2, ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς Στέλλομαι ἀμπλήσων Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν) tale esse dicit istud loquendi genus. Exempla autem hujus phrasis σὴν χάριν, itidémqne ἐμὴν χάριν, ab Apollonio dictum, habes Thesauri mei tomo 4, col. seu semipagina 348.

Περὶ eodem planè modo ἐλλείπει apud Aristophanem quo apud Sophoclem, in eo quem ex ejus Œdipo Coloneo protuli versu, pag. 181, meæ editionis. Ut enim ibi κλύων σοῦ est pro κλύων περὶ σοῦ, ita legimus apud Aristophanem in Pluto, τῦ πράγματος ἀκήκοέν τι, pro περὶ

τȣ̃ πράγματος. (neque enim particulam τὶ cum genitivo πράγματος jungi putandum est) Eodémque pacto & apud Thucydidem legitur, pag. 123, ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλȣ κατειλημμένης, pro περὶ τῆς Πύλȣ κατειλημμένης. Esse enim ejusdem significationis, his in locis, ista κλύειν, ἀκούειν, πυνθάνεσθαι, satis notum est. Ex Homero autem exemplum ejusdem ἐλλείψεως cum verbo cujus significatio eôdem pertinet, habuisti antea ex Homero, εἰπὲ πατρὸς pro περὶ πατρός.

Παρὰ deficit apud Thucydidem, lib. 2, pag. 63, meæ editionis, ἆθλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς μέγιςα, τοῖσδε καὶ ἄνδρες ἄριςοι πολιτεύȣσι. Quum tamen deficere hîc præpositionem παρὰ dico, ex scholiastæ sententia loquor. Ad me enim quod attinet, utrunque dici posse existimo: & ita quidem ut si absit præpositio παρὰ, sermo minimè habendus sit ἐλλειπτικός. Nam οἷς κεῖται ἆθλα ita resolvi potest, οἳ ἔχȣσιν ἆθλα κείμενα: aut etiam sine participio, οἳ ἔχȣσιν ἆθλα. ut dicere possis, οἷς κεῖνται νόμοι ἄριςοι, pro οἳ ἔχȣσι νόμȣς ἀρίςȣς.

Ὑπὲρ in soluta etiam oratione deficere aliquando existimatur. Thucyd. lib. 1, pag. 32, in principio, πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον. Ubi scholiastes ait λείπειν præpositionem ὑπέρ. ut sit pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθον. Apud eundem historicum, lib. 2, pag. 79, ἔςησαν δὲ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον, ὡς νενικηκότες, τῆς τροπῆς ἃς πρὸς τῇ γῇ ναῦς διέφθειραν. Ubi idem scholiastes τῆς τροπῆς pro ὑπὲρ τῆς τροπῆς positum esse tradit: itidémque ante ἃς vult esse ellipsin præpositionis διὰ. ait enim esse dictum pro διὰ τὰς ναῦς. Ego autem ante genitivum τροπῆς subaudiendum quidem aliquid esse fateor: sed ἕνεκα non minus quàm ὑπὲρ subaudiri posse dico. Nec verò ante accusativum ἃς subaudiri διὰ necesse existimo, sed potius dictum esse τῆς τροπῆς ἃς πρὸς τῇ γῇ ναῦς διέφθειραν, pro τῆς τροπῆς τῶν νεῶν ἃς πρὸς τῇ γῇ διέφθειραν. Quod tamen structuræ orationis genus valde καινοπρεπὲς esse haud inficior: sed quo est καινοπρεπέςερον, eo magis Thucydideum videri fortasse debeat. Ad alterum autem locum quod attinet, si inter ἀμύνεσθαι & ὧν subaudiri debere dicamus præpositionem ὑπὲρ, dicendum idem fuerit passim ubi verbum istud ἀμύνεσθαι legetur: nimirum genitivum quem habet, non ex vi verbi sed ex vi præpositionis esse. Apud Sophoclem (habent autem & tragici non pauca schemata cum soluta oratione communia) putat scholiastes ante infinitivum μολεῖν subaudiri debere ὑπὲρ τȣ̃, in isto Electræ loco, pag. 120, meæ editionis, Ὑφ' ἡδονῆς τοι φιλτάτη διώκομαι, Τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν. Verùm (ut antea dixi de uno ex locis Thucydidis) non minus commodè subaudiri hîc potest ἕνεκα. Sed & ὥςε (quod sæpe ante infinitivos ἐλλείπει) hîc quoque locum habere posse videtur: aut etiam ἐφ' ᾧ. At ubi infinitivo præfixus est articulus τȣ̃, non item ὥςε vel ἐφ' ᾧ, sed ἕνεκα duntaxat aut ὑπὲρ subaudire licet. ut apud Xenophontem, τȣ̃ δὴ, εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Sed de hac ellipsi iterum in adverbiis ἕνεκα & ὥςε dicendum fuerit.

Ὑπὲρ in ea etiam significatione qua pro Super seu Supra ponitur, subaudiendum existimat Callimachi scholiastes, (hoc enim omisi quum de poetica hujus præpositionis ellipsi dissererem) hymno in Jovem, Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος, Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα. Dicit enim λείπειν præpositionem ὑπέρ: & hanc expositionem subjungit, πολλὰ δ' ὑπὲρ τȣ̃ Καρίωνος ἑρπετὰ τοὺς φωλεοὺς ἐποίησαν. Verùm ego (quod ejus pace dictum sit) minimè nobis subaudiendum esse ὑπὲρ, quum ἄνω locum ejus obtineat, existimo. Plus certè coloris habuisset subauditio ista præpositionis ὑπὲρ, si ἄνω pro ὑπεράνω positum esse dixisset: sed huic etiam expositioni parata objectio fuisset, quanvis ὑπεράνω dici soleat potius quàm ἄνω, tamen potius in ὑπεράνω præpositionem ὑπὲρ πλεονάζειν, quàm λείπειν in ἄνω.

Πρὸς ante accusativum deficit, in isto Thucydidis loco, lib. 2, pag. 64, meæ editionis, ἐπεὶ καὶ τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον. Esse enim dictum τὰς ὀλοφύρσεις pro πρὸς τὰς ὀλοφύρσεις, annotat enarrator: à quo si hîc discedere quis velit, quid accusativo illo faciendum esse dicet? Nam posse cum ἐξέκαμνον jungi, nemo, ut opinor, dicere audebit.

Sed aliud exemplum ἐλλείψεως præpositionis πρὸς invenisse mihi videor, de quo viros doctos assensuros mihi spero. Existimo enim, quum dicitur σὴν χάριν, commodius subaudiri πρὸς, quàm διὰ, ut vulgò creditur: licet & ipsum Apollonii scholiastem (in quo alioqui multa sunt quæ reconditiorem linguæ Græcæ cognitionem testantur) in ea sententia esse, antea ostenderim, quum de ellipsi præpositionis διὰ agerem. Neque verò mirum tibi, lector, videri debet quòd ibi nullam hujus subauditionis præpositionis πρὸς mentionem fecerim. magis enim, dum illa scriberem, urgebar, quàm ut aliorum sententiam diligenter examinare vacaret. Ut autem πρὸς malim quàm διὰ subaudire ante σὴν χάριν, moveor iis loquendi generibus quæ præfixam illam, non hanc, præpositionem habent, quum alioqui aut eidem aut simili accusativo jungatur. Quis enim πρὸς χάριν, quis πρὸς ἡδονὴν dici nescit? Siquis tamen exemplis opus sibi esse dicet, ea pro me meus

Thesaurus suppeditabit: & unum etiam in quo πρὸς ἡδονὴν & πρὸς χάριν copulantur. Quærendum autem ibi fuerit Χάρις in verbo Χαίρω, & Ἡδονὴ in Ἡδύς. Neque tamen hæc à me ita dicuntur quasi omnino aliena præpositionis διὰ sit subauditio: sed quòd præpositionis πρὸς subauditio ei loquendi generi quod est usitatissimum, sit consentanea. Fateor enim alioqui & διὰ χάριν non prorsus inusitatum esse: quum in illo etiam meo Thesauro ejus ex Aristotele exemplum afferatur: Ethic. lib. 10, μάλιστα δ' εἶναι ἀγαθὸν ὃ μὴ δι' ἑτέρȣ χάριν αἱρȣ́μεθα. Fateor præterea posse inter hæc duo loquendi genera interdum discrimen constitui. Nam τοῦτο πρὸς χάριν σοῦ αἱροῦμαι, alio etiam sensu (ni fallor) dici potest quàm τοῦτο διὰ χάριν σοῦ αἱροῦμαι. Nam tunc πρὸς χάριν σοῦ αἱροῦμαι quum electionem in tuo arbitrio pono, & prout tibi libuerit vel hoc vel illud eligo: at διὰ χάριν σοῦ αἱροῦμαι, quum in gratiam tuam, eóque animo ut tibi commódem, hoc potius quàm illud eligo, etiamsi alioqui in eligendo, utrum à me eligi malis nesciam, aut tuæ voluntatis minimè nescius, ei morem non geram. Sed hæc fortasse quàm par sit subtiliora: sic tamen ut illis qui eum Aristotelis librum non à se lectum tantùm sed planè intellectum dicere volunt, multa loquendi genera non minus subtiliter examinanda sint.

Πρὸς alio etiam modo ἐλλείπειν arbitror: nimirum verbis quibusdam præfixam. veluti si ita loquar, τί δὲ σὺ χρήσῃ βιβλίοις, οὐ δυνάμενος αὐτὰ ἀναγινώσκειν; id est, (interpretando verbum verbo) Quid verò tu utêre libris, quum eos legere non possis? Hîc certè ut Quid est pro Ad quid, id est Quam ad rem: ita etiam τί dici pro πρὸς τί existimo. ut in isto Aristophanis versu in Nubibus, circa principium, Τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην; Ὅτ' ἐπριάμην τὸν Κοππατίαν. Subauditur enim hîc dativus cum τί ἐχρησάμην, videlicet δώδεκα μναῖς. Id est, (reddendo verbum verbo) Quid illis decem minis usus sum? pro Ad quid usus sum? Ad quam rem usus sum? Quem in usum decem illas minas converti? Gallicè *Qu' ay-je faict de cest argent?* id est, ad verbum, Quid illo argento feci? seu illa pecunia. Atque ut hîc τί idem valet quod πρὸς τί, ita certè in isto ejusdem comici loco, Τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις, εἰπέ μοι. Mihi enim nullo modo subaudire hîc κατὰ placet, quum πρὸς τί χρήσεται multo aptius dicatur quàm κατὰ τί χρήσεται. Quòd siquis ad verbum reddere sibi permittat, Quid utetur, minimè absque exemplo ita loquetur. Hoc saltem constat, cum quibusdam verbis usurpari Quid itidem ἐλλειπτικῶς, sive eadem quæ & hîc, sive alia præpositio deficiat. Cæterùm ut in illo Aristophanis loco aliísque hujusmodi subaudiri præpositionem πρὸς aio, ita etiam ubi χρῆσθαι dativo personæ jungitur, cum τί vel ὅ,τι. veluti quum dicitur, τί χρησόμεθα τούτῳ ἀνθρώπῳ, vel ἀνδρί; ad verbum, Quid homine isto utemur? Demosth. τί δὲ χρησόμεθα τȣ́τῳ; Idem, ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ,τι βȣ́λεσθε. Thucyd. lib. 7, καὶ ἑαυτῷ μὲν χρῆσθαι ἐκέλευεν ἐκεῖνόν τε καὶ Λακεδαιμονίους ὅ,τι βούλονται. Idem lib. 2, ξυνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ τὰ ὅπλα, χρήσασθαι ὅ,τι ἂν βούλωνται. In Latino quidem sermone multo minus hujusmodi locis convenit verbum Uti quàm superioribus, ubi dativus rei non personæ erat. Nam illud prius, Quid usus sum, vel quid utar illa pecunia? item, Quid utetur calceis? non tam malè sonare videntur quàm hoc, Quid utar isto homine? Vel, Utere me quicquid voles. (In illo tamen Thucydidis loco ubi dativus rei dativo personæ adjunctus est, hæc ad verbum interpretatio tolerabilior esset. nam ubi dicit σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ τὰ ὅπλα, χρήσασθαι ὅ,τι ἂν βούλωνται, neminem ignorare puto intelligendum esse, χρήσασθαι σφίσι καὶ τοῖς ὅπλοις ὅ,τι ἂν βούλωνται. & propter adjunctum rei dativum, minus durum posse videri verbum Uti dico: hoc modo, Ut ipsis ipsorúmque armis ad quicquid liberet, uterentur) At in Gallico sermone his atque illis locis perinde verbum *faire* convenit, sicut in Græco verbum χρῆσθαι. Ut enim pro ἐχρησάμην τοῖς χρήμασι, dicemus *Qu'ay-je faict de cest argent?* vel, τί χρήσομαι τοῖς χρήμασι; *Que feray-je de cest argent?* eodem planè modo illa Demosthenis verba, ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ,τι βούλεσθε, reddemus, *Faites de moy à vostre plaisir.* Sic in illo Thucydidis loco, χρήσασθαι ὅ,τι ἂν βούλωνται, videlicet σφίσι καὶ τοῖς ὅπλοις, *Qu'ils fissent à leur plaisir d'eux & de leurs armes, Qu'ils en fissent tout ce que bon leur sembleroit.* At quomodo genus hoc loquendi reddi Latinè debeat, (id est Latini sermonis consuetudinem servando) in Thesauro meo declaravi. Sed ideo Gallicam interpretationem affero, ut quoniam in hoc sermone idem utrobique verbum usurpari, sicut in Græco, ostendo, nobis subauditio itidem utrobique eadem (nimirum præpositionis πρὸς) mira non videatur. Fortassis autem præpositionem εἰς non minus commodè subaudiri posse dicet quispiam: cui non magnopere refragabor, præsertim quum Thucydidem ita usurpasse illam præpositionem sciam. cujus usus exemplum quoque ex illo sumptum proferam ubi de præpositione εἰς agam. Uno enim eodémque in loco verbo χρῆσθαι, cum accusativo primùm, sine hac præpositione, deinde ea præfixa, utitur.

Εἰς quoque interdum deesse & subaudiendam relinqui sciendum est. ut apud Thuc. l. 2, p. 61,

ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν. ubi Marcellus, aut quicunque est Græcarum explicationum Thucydidi adjectarum autor, deesse dicit præpositionem εἰς. Sed utro in loco præpositionem deesse censuit? Non ante τὴν, ut opinor: sed ante ἃ. ut enim dicitur ἐπαινῶ αὐτὸν εἰς ταῦτα, ita non dubito quin ille dictum esse censuerit, ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα pro εἰς ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα.

Ellipseως præpositionis εἰς exemplum aliud apud eundem scriptorem habemus, & quidem multo etiam præcedente certius: quum ipsemet Thucydides, veluti nos illius admonens, eam verbo præfigat cui non præfixerat in loco qui proximè præcedit, sed subaudiendam reliquerat. Quum enim dixisset (lib. 2, pag. 54) καὶ τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν, τῶν τυράννων οὕτω κελευσάντων, ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι, φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, καλλιρόῃ ὠνομασμένῃ, ἐκείνῃ τε ἐγγὺς οὔσῃ, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο: subjungit, καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου πρό τε γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. His inquam posterioribus verbis ἐς ἄλλα τῷ ὕδατι χρῆσθαι, ipsemet Thucydides ellipseως lectorem admonere videri potest, qua usus erat quum diceret, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο. Quum enim ipsemet verbo χρῆσθαι ita utatur cum præpositione illa εἰς, non dubium est quin eam subaudiri, non aliam ullam, putandum sit. Alioqui cum χρῆσθαι subaudiri etiam posset præpositio πρὸς, sequendo ea quæ dicta paulo antè fuerunt.

Ellipsin autem præpositionis εἰς junctæ articulo τὸ, putat esse enarrator Euripidis ante infinitivum κεκτῆσθαι, in hoc ejus versu, in Oreste, Μυρίων κρείσσων ὁμαιμόνων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος. Ita enim exponit, μυρίων ἀδελφῶν κρείσσων ὁ φίλος ἐστὶν ἀνθρώπων, εἰς τὸ κεκτῆσθαι αὐτόν. (ubi supervacaneus esse videtur genitivus ἀνθρώπων: & potius ab illo scriptum fuisse ἄνθρωπος suspicor) Et addit, eodem modo esse dictum κρείσσων κεκτῆσθαι, quo dicitur ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν.

Habet porrò & apud Homerum aliósque poetas suam ellipsin præpositio εἰς: ex quo tamen exempla nulla protuli suprá: ideóque hîc ea proferenda censeo. Est autem ea ante accusativos potissimum: ut Iliad. α, Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, pro εἰς κλισίην. pro quo & κλισίηνδε alicubi dicit. Sic libro γ, ejusdem poematis, Μηδέτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας ὄλυμπον, pro εἰς ὄλυμπον. pro quo itidem ὄλυμπόνδε alicubi apud eum extat, vel potius οὔλυμπόνδε, metri causa. Quinetiam invenitur τόδ' ἱκάνεις, cum hac præpositionis εἰς ellipsi. ut Iliad. ξ, versu 298, Ἥρη, ποῖ μεμαυῖα κατ' οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις; Ubi etiam duplex ellipsis observanda est, & à parte anteriori & à posteriori. Dicitur enim τόδε pro εἰς τόδε τὸ χωρίον, vel δῶμα. Verùm magis rara & mira etiam est ellipsis hujus præpositionis in isto ejusdem poetæ loco, Iliad. δ, Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς Ἄρξωσι πρότεροι ὑπερόρκια δηλήσασθαι. hîc enim Eustathius vult Ἀχαιοὺς ἄρξωσι esse pro εἰς Ἀχαιούς. & esse hunc sensum, ἀρχὴν ποιήσωσιν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς τοῦ παραβαθῆναι τοὺς ὅρκους. Sed durior mihi subauditio ista videtur quàm ut Eustathio assentiri de ea possim. In meo autem veteri exemplari (in quo non ὑπερόρκια conjunctim, sed ὑπὲρ ὅρκια disjunctim, ut in mea editione, legitur) ita versus ille explicatur, προκατάρξωνται πρότεροι ὑπὲρ τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὅρκους βλάψαι καὶ παραβῆναι. Verùm & hoc durum mihi videri fateor ut illa præpositio ὑπὲρ ad præcedentem versum retrocedens, cum accusativo Ἀχαιοὺς jungatur: ut omittam ei non satis convenientem usum fortasse datum iri. At hæc incommoda vitabimus, nec à sensu poetæ aberrabimus, ut opinor, si lectionem illam ὑπὲρ ὅρκια sequentes, dicamus ἄρξωσι πρότεροι δηλήσασθαι Ἀχαιοὺς ὑπὲρ ὅρκια. Alioqui enim mirandum etiam videtur quem præpositionis usum Eustathius esse putaret, δηλήσασθαι ὅρκια exponens ἐπιορκῆσαι, nulla illius facta mentione. Hæc tamen tanquam obiter & ζητηματικῶς seu διαπορητικῶς isto de loco dicta, accipi velim.

Ἐν etiam (quæ eadem cum præcedente est præpositio apud Latinos) interdum ἐλλείπει: præsertímque iis in locis in quibus & apud Latinos prætermitti solet: quum videlicet testimonia afferuntur ex libris, quorum nomina adduntur. ut videmus passim apud Athenæum autores propemodum infinitos citantem, hanc præpositionem nominibus librorum, præsertímque comœdiarum & tragœdiarum, plerisque non præfigi. ut Εὔπολις Αἰξὶν, (alicubi etiam ἐν Αἰξὶν) & Κρατῖνος Μαλθακοῖς, & Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι. Itidem Αἰσχύλος Νεανίσκοις, & Εὐριπίδης Φαέθοντι, ibidem. Itidem certè apud veteres grammaticos Latinos, Plautus Amphitryone, Terentius Phormione, legimus. Verùm & apud poetas subaudiendam relinqui interdum hanc particulam sciendum est: veluti cum δόμῳ & δόμοις pro ἐν δόμῳ & ἐν δόμοις dicunt.

Ἐκ in earum est numero quæ aliquando omittuntur: sed potissimum cum genitivis qui materiæ alicujus significationem habent. ut in isto Pausaniæ loco, ἐνταῦθα εἰκόνες Ἀδριανοῦ, δύο μὲν εἰσι λίθου λευκοῦ, δύο δὲ Αἰγυπτίου. Apud eundem, ἄγαλμα λευκοῦ λίθου. Sic autem Latini nonnunquam Lapide ablativum materiæ pro E lapide seu Ex lapide, dixerunt: ut Lapide Pario, pro E lapide Pario.

Σὺν verò una est ex præpositionibus quarum frequentissima est ellipsis: vel potius, nulla est cujus frequentior magísque usitata (in certo quodam loquendi genere) sit ellipsis. Neque verò dubium esse potest quin hic illius usus, quo subaudienda relinquitur, (si tamen id vocari usus potest) merè sit Atticus: quum plurima ex plurimis, vel potius omnibus, Atticis scriptoribus testimonia suppetant. Usum autem hac ellipsi Homerum ante illos fuisse, docui antea: nunc ex solutæ orationis scriptoribus exempla proferre volens, à Thuc. initium sumam. Legimus lib. ejus 4, p. 147, πορευόμενος ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης. Eodem lib. p. 146, δέκα ναυσὶν ἐς τὸν Πόντον ἐσεπεπλεύκει. Apud eundem lib. 8, p. 273, ἐπὶ τὴν Χίον πλέοντες τῇ στρατιᾷ, pro σὺν τῇ στρατιᾷ. Sic lib. 4, ἀπεχώρησαν τῷ στρατῷ, pro σὺν τῷ στρατῷ. Eodem libro, ἐκαθέζετο τῷ στρατῷ. quod itidem expon. Sic & lib. 1, κατὰ τάχος τῷ πλέονι τοῦ στρατοῦ ἀνεχώρησε, pro σὺν τῷ πλέονι τοῦ στρατοῦ. Idem lib. 3, ὁ δὲ, τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθεὶς, καὶ μάλιστα νομίσας ἄνευ τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως τοῖς Ἠπειρώταις ξυμμάχοις μετὰ τῶν Αἰτωλῶν δύνασθαι ἂν κατὰ γῆν ἐλθεῖν, &c. Dicam autem aliquid de his locis postquam alios aliorum scriptorum attulero. Xenoph. ἀναβ. lib. 2, καὶ ᾧ Κῦρος ἀνέβη ξενικῷ, pro σὺν ᾧ. In exemplis autem quæ his adjiciam, animadverte præpositioni isti subjungi pronomen αὐτῷ vel αὐτοῖς. ut in isto Xenophontis, καὶ ἀναδησάμενοι τὰς ναῦς ἦγον αὐτοῖς ἀνδράσι. Adeóque in hoc loquendi genere usitata historicis fuerunt hæc duo verba αὐτοῖς ἀνδράσι, ut ellipsis hæc occasionem fingendi nominis compositi αὔτανδρος præbuerit. Nam αὐτάνδρους ναῦς λαβεῖν vel καταδῦσαι & λαβεῖν ναῦς seu καταδῦσαι αὐτοῖς ἀνδράσι, pro uno eodémque dicunt. Sic autem & cum aliis plerisque substantivis, præcedente isto pronomine, subaudienda hæc præpositio relinquitur. Legimus enim apud eundem scriptorem, Pæd. 3, ἥκειν εἰς τὰς τάξεις αὐτοῖς στεφάνοις: legimus apud Demosth. in orat. De malè obita legatione, πεντακοσίους δ' ἱππέας προδοθέντας ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν ὁ Φίλιππος. Ut autem ad illos Thucydidis locos revertar quos primos in exemplum attuli, sciendum est scholiastem in quibusdam non præpositionem σὺν subaudire simpliciter, sed in illo loco libri 4, ἀνεχώρησαν τῷ στρατῷ, subaudire παντὶ cum σύν. Nam in hunc dativum στρατῷ, annotat, σὺν παντὶ δηλονότι. Idem in illum locum lib. 3, καὶ μάλιστα νομίσας ἄνευ τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως, τοῖς Ἠπειρώταις ξυμμάχοις μετὰ τῶν Αἰτωλῶν, &c. cum σὺν subaudit etiam μόνοις. Scribit enim, σὺν μόνοις δηλονότι τοῖς Ἠπειρώταις συμμάχοις καὶ Αἰτωλοῖς. Sed eum minimè existimandum est ita hæc subaudire quasi cum ipsa præpositione subaudiri debeant: id est, quasi cum ellipsi præpositionis horum dativorum ellipsis conjuncta sit: quum ipsemet alibi solam præpositionem addat. ut in eadem illa pag. libri 4, in qua legitur ἀνεχώρησαν τῷ στρατῷ, quod exponit σὺν παντί: circa finem habemus, Λυκόφρων δὲ τοῖς ἄλλοις ξυνέβαλε: quod ille exponit simpliciter σὺν τοῖς ἄλλοις. Quinetiam adverbium δηλονότι quod ille addit, quum dicit, σὺν παντὶ δηλονότι, satis ostendit hoc ad explicationem addi, non tanquam sub ipsa ellipsi lateat.

Verùm & hoc sciendum est, quanvis hæc præpositionis σὺν ellipsis ita sit apud scriptores Atticos frequens ut nulla frequentior esse possit, adeò ut quin Attica sit, dubium nemini esse debeat: inveniri tamen apud Aristophanem (quem alioqui esse ἀττικώτατον fatendum est) illum ipsum pronominis dativum sine hac ellipsi, utpote cui præpositio σὺν præfixa sit: in Ranis, —οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν τάλαν, Ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι ταλάροις κατήσθιε. Sic ex Thucydide habuimus paulo antè in locis omnino vicinis χρῆσθαι & ἐλλειπτικῶς positum & cum sua præpositione. Sunt profectò hujusmodi loci observatione dignissimi, ex quibus cognoscimus Atticos non ita fuisse suis illis loquendi generibus addictos ut ab illis nunquam discedere auderent. Apud scholiastem tamen, ubi verba textus scholiis ejus inseruntur, habemus αὐτοῖς τοῖς ταλάροις sine præpositione. Sed etiamsi ipse scholiastes ita scripsisset, (quod non credo) eam scripturam lex metri refellit.

Habent porro & Latini suas quarundam præpositionum ellipses: ex quibus est Cum, quæ hujus σὺν significationem habet. Sed major est etiam apud eos quàm apud Græcos hujus ellipseως usus. Cum variis enim ablativis, id est varias significationes habentibus, & in loquendi generibus valde inter se diversis, hanc ellipsin cernimus. Virgilius Æneid. lib. 9, Tum demum præceps saltu sese omnibus armis In fluvium dedit. Apud eundem ejusdem poematis libro 3, At subitæ horrifico lapsu de montibus adsunt Harpyiæ, & magnis quatiunt clangoribus alas. Sunt verò & alii aliquot loci apud eundem poetam ubi ellipsis hujus præpositionis cernitur: sic tamen ut in quibusdam eorum de hac subauditione sit controversia. Quorum è numero est iste, libro 8, Discessu mugire boves, atque omne querelis Impleri nemus, & colles clamore relinqui. Quidam enim Clamore exposuerunt Cum clamore, alii aliter exponere maluerunt. Sic autem & in soluta oratione: ut passim legimus, Quod commodo tuo fiat, Quod commodo reipubl. fieri possit. Sic apud Cæsarem, Si reipublicæ

commodo facere posset. Manifestum est enim hîc Commodo tuo & Commodo reip. dici pro Cum tuo commodo, & Cum reip. commodo. Itidémque ablativus Bono cum hac ellipsi usurpatur nonnunquam. Sic etiam Bono publico dixit Livius, pro Cum bono publico. Apud Plinium autem, præcedente etiam ablativo Utilitate, ubi scribit, Magna mortalium utilitate, & publico bono. Neque verò cum ablativis duntaxat hoc significationis genus habentibus, sed & cum aliis. ut apud eundem legimus, Oculorum etiam periculo: pro Cum oculorum etiam periculo. Et apud Cic. Ne dici quidem potest quanta diminutione civium, pro Quanta cum diminutione. His autem addi debet ellipsis cum ablativo Copiis. (cui primus potius locus dari debuerat, quòd cum Thucydidis locis qui primi allati fuerunt, optimè conveniat) apud Liv. Omnibus copiis profectus est, pro Cum omnibus copiis.

Et quemadmodum τοῦτο pro διὰ τοῦτο (sicut ταῦτα pro διὰ ταῦτα) habuimus suprà, sic Id pro Propter id esse positum Donatus quoque censet, in isto Terentii loco in Andria, act. 1, scena 1, Quem ego credo manibus pedibúsque obnixè omnia facturum, Magis id adeò mihi ut incommodet Quàm ut obsequatur gnato. Id enim hîc ille exponit Propter id. Potest tamen (meo judicio) dici etiam abundare. (ut abundat quum dicitur Id quod, pro Quod) Sic & in isto ejusdem comici loco, Nunc id prodeo ut conveniam Parmenonem, ubi eandem præpositionem subaudit, πλεονάζειν fortasse dicere quis possit: quum absque hac particula oratio sit integra, Nunc prodeo ut conveniam Parmenonem.

Quinetiam ut habuisti ex Theophrasto suprà τὴν ὥραν dictum ἐλλειπτικῶς pro κατὰ τὴν ὥραν, sic Latini Id temporis dicunt, subaudiendam præpositionem quampiam relinquentes. Nullam autem aptius subaudiri posse arbitror quàm Per: ut sit Id temporis pro Per id temporis. i. Per id tempus. Nam & Id temporis & Per id tempus apud Ciceronem ac Cæsarem idem significant. At quum dicitur Id ætatis vel Istuc ætatis, haud scio an subauditio hæc ab omnibus admittetur. Sunt qui temporis accusativos esse velint: existimantes (ut opinor) quum dicit Terent. Ego istuc ætatis amori operam non dabam, perinde esse ac siquis diceret, Annum unum vel mensem unum amori operam dabam. Verùm & hîc dici potest subaudiri præpositio.

Ad per ellipsin subaudienda ab utrisque scriptoribus relinquitur ante accusativum quo urbs aliqua nominatur. ut Venit Athenas, Ivit Romam. Itidémque ante accusativum Domum: ut Venit Domum, Ivit domum. Videntur enim Latini, quum non possent ex nomine quo οἶκος significabatur, adverbium facere: ut Græci ex illo οἶκος fecerant οἴκαδε: hoc saltem juris illi accusativo Domum tribuisse, ut præpositione præfixa minimè opus haberet, sed ipse per se adverbii ad locum vicem præstaret. Adeò certè hic illius accusativi usus obtinuit, ut ipsi etiam poetæ in eum sibi vel nunquam vel raro quicquam permiserint: ibi quidem certè ubi solus accusativus ponitur. Iidem alioqui illis accusativis quibus nomina urbium declarantur, præpositionem præfigere nonnunquam sibi permiserunt. ut legimus apud Propertium, Magnum iter ad doctas proficisci cogor Athenas. Imò verò non poetæ duntaxat, sed & prosæ scriptores eam præpositionem aliquando præfigere illis nominibus non dubitarunt: éstque ex illis non Livius tantùm, sed Cicero quoque. veluti quum scribit, Ea die Verres ad Messanam venit. Sic tamen ut quidam Ad Messanam venit, aliud quàm Messanam venit, significare putaverint. Cæterùm quæ de ellipsi præpositionis ad ante illos accusativos, idem & de ellipsi præpositionis ab sive à ante eorundem nominum ablativos sentiendum est: ut in proximè sequente tmematio docebo.

Ab vel à præpositio sic ante ablativum quo urbs aliqua nominatur, necnon ante ablativum Domo, solet omitti, ut ante accusativos illorum nominum præpositionem ad prætermitti modò dicebam. Nam ut pro adverbio οἴκαδε dixerunt Latini Domum, eo accus. sine præpositione utentes, ita pro οἴκοθεν ablativo Domo usi sunt, tanquam adverbio è loco: non secus videlicet hujus nominis accusativo & ablativo, ac illorum accusativis ablativísque, utentes. Sed quemadmodum invenitur etiam Ad domum & Ad Messanam, (licet aliqui aliud significari putarint quum præfigitur his præpositio quàm quum omittitur) ita etiam E domo, E Messana, vel A Messana, non sine exemplo, dici potest. Nam Ab Lavinio dicit Livius, itidémque aliis plerisque urbium nominibus hanc præpositionem præfigit. Sic Ab Roma apud Salustium legitur. Ex Cicerone autem, De Brundusio & De Venutio, annotantur in epistolæ calce posita. quum alioqui Brundusio & Venutio, absque præpositione, sequendo magis receptam Latini sermonis consuetudinem, dicendum esset. Quum autem contrà receptum sit ut regionum nominibus præpositiones præfigantur, poetæ vicissim illic eas omittere ausi sunt. Sic Maro, Italiam fato profugus Laviniáque venit Littora, pro In Italiam.

Interdum verò apud poetas alia etiam ellipsis hujus præpositionis ad sive à, extat: & quidem propter metrum. Naso Fast. lib. 1, Juppiter arce sua totum quum spectet in

orbem, pro Ab arce sua. Sic apud Maronem, cum ejusdem significationis verbo, Æneid. lib. 1, —quum Juppiter æthere summo despiciens mare velivolum.

At ellipseως præpositionis è allatum à me exemplum antea fuit: Lapide Pario, pro E lapide Pario. Verùm & aliud genus ellipseως hanc præpositionem admittere sciendum est. veluti in Virg. loco, Projice tela manu. Quinetiam quum dicitur Natus Jove, vel Satus Jove, subaudienda hæc præpositio censetur. Sic apud Juvenalem, Satyra 6, —qui rupto robore nati (vel, duro, ut in quibusdam codicibus legitur) pro, nati è robore. Itidémque ubi dicit Virgilius, Quo sanguine cretus. Neque verò poetarum duntaxat, sed & prosæ scriptorum hanc cum participio Natus ellipsin esse putandum est. Eam enim cum apud alios, tum apud ipsum etiam Ciceronem habemus. Deesse autem cum ablativis qui huic participio Natus junguntur, præpositionem è vel ex, ii ostendunt loci in quibus præfixa invenitur. ut apud Ciceronem De finibus, lib. 5, Ut ipsi ex se nati esse videantur. Sic apud Terentium in Heautont. Ita mihi atque huic sis superstes ut ex me atque hoc natus es. Sic autem & Plautus ante illos loquutus erat, scribens, Natus Argus ex Argo patre. Item Quæ ex te nata sit. Quinetiam præpositio à præfixa huic participio invenitur: quod mirum videri queat. Neque tamen apud scriptorem cujus parva sit autoritas, sed apud Ciceronem talis usus exemplum extat, in oratione ad Quirites post reditum, A parentibus (id quod necesse erat) parvus sum procreatus, à vobis natus sum consularis. Equidem si hoc duntaxat in loco præpositio à istum usum haberet, liberius illa usus esse videri posset Cicero, ut utrique verbo unam eandémque præpositionem accommodaret: quòd hoc modo venustiorem reddi orationem judicaret: sed quin alibi quoque ita posita reperiatur non dubito. Utrocunque tamen modo se res habeat, hoc constat, ut præpositio à proprium locum habet cum illo participio Procreatus, sic & cum simplici Creatus habere. ideóque quum legimus apud Nasonem, —dubio genitore creatus, intelligendum esse Creatus genitore pro Creatus à genitore. At cum participio Genitus, id est, cum ablativo qui participio Genitus adjunctus est, utralibet præpositio subaudiri posse videtur. Licere enim præpositionem è sive ex subaudire, sicut in Natus, Satus, Cretus, vel inde colligi potest quòd cum iisdem ablativis jungitur. Ut enim Satus sanguine, vel cretus, vel natus, ita etiam Genitus sanguine invenitur. An verò itidem Creatus sanguine dixerint poetæ, aliis quærendum relinquo. Hoc tantùm addo, quum usurpatur Creatus adjecto ablativo materiali, id est materiæ significationem habente, (veluti quum dicitur Creatus terra) tunc nobis è, non à, subaudiendum omnino esse. Sunt autem hæ ellipses ex earum numero quæ vix animadvertuntur, aut (si ita loqui licet) sentiuntur, quòd nimirum in his loquendi generibus frequentius ἐλλιπῶς quàm ἐντελῶς loqui soleamus. Ac sunt hodie multi profectò qui hujusmodi observationes grammaticas non solùm pro re levi parvíque momenti, sed ferè pro nugis habeant: sed de his nugis (siquos hæc ita vocare non pudet) sciant posse dici quod de aliis nugis Horat. dixit, —hæ nugæ seria ducent In mala. Multi enim quotidie tali ignoratione quarundam nugarum grammaticarum seriò labuntur.

Sed nullam præpositionem esse puto cujus usitatior utrobique sit ellipsis quàm est præpositionis In. Quum autem utrobique dico, in carmine & in prosa intelligo. Naso Fast. lib. 1, Pars cadit arce Jovis, pro In arce. (ut suprà ex eodem habuisti eodem in libro, Arce sua, pro Ab arce sua) Maro Æneid. 12, Saxum antiquum ingens, campo quod fortè jacebat, Limes agro positus. Vel, —qui fortè jacebat, ut alii codices habent. Apud eundem lib. 6, Sedibus ut tandem placidis in morte quiescam. In soluta autem oratione, Regione, pro In regione: Urbe, pro In urbe: (veluti quum dicitur Tota urbe) & Domo, pro In domo. Item Bello, pro In bello. Eadem deesse censetur & in isto Plinii loco, Ut dubium sit togáne an bello præstantior fuerit. (sed eam ellipsin hîc constituere non necesse videtur) Sic autem & quum nominantur libri scriptorum ex quibus testimonia petuntur, omitti plerunque hanc præpositionem à veteribus grammaticis videmus, & dici, Plautus Amphitryone, vel Persa, sicut à Græcis Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, vel Πέρσαις, ut antea docui.

In ante accusativum quoque omissa reperitur apud poetas. ut apud Maronem legimus, Italiam fato profugus Lavináque venit Littora, pro In Italiam.

Antequam autem à Græcarum præpositionum ellipsi ad ellipsin adverbiorum transeam, de iis etiam præpositionibus quæ in verbis omittuntur, disserendum est. Nam ut antea pleonasmos præpositionum in quibusdam compositis verbis extare docui, ita vicissim ellipses in nonnullis simplicibus extare sciendum est. Sed eas apud poetas potius quàm apud solutæ orationis scriptores inveniri puto. Mihi quidem certè in præsentia earum exempla ex Hom. solo suppetunt. Legimus igitur apud eum Iliad. α, v. 32, Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὥς κε νέηαι. Ubi ἴθι, id est I, ponitur pro ἄπιθι, Abi. Sic verò apud eundem poetam, ejusdem poematis lib. χ, v. 221, Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στή-

θεος ἵει, positum censetur ἵει pro ἀφίει. Dicitur enim ἀφιέναι φωνὴν (cui synonymus est accusativus ὄπα) potius quàm ἱέναι. Sic idem poeta Iliad. α, Οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, pro ἀπήλασαν seu ἐξήλασαν usurpat. Itidémque Iliad. ε, ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους pro ἀπελάσῃ positum est.

ADVERBIORUM etiam quorundam ἔλλειψις apud Atticos scriptores in usu est. Extant autem ejus quoque exempla apud Hom. sed ex iis quædam illis cum Atticis esse communia puto, quædam non item. Nam quòd ὡς adverbium similitudinis omittit, id ei cum Atticis nequaquam commune esse existimo: quòd verò ὥστε aut quòd ἕνεκα seu ἕνεκεν prætermittit, hoc non magis ejus aliorúmve poetarum quàm Atticorum esse arbitror. Idémque de aliis nonnullis sentiendum esse dico.

Ab illo igitur adverbio ὡς initium dicendi de hoc ellipseως genere sumam. Hom. Il. λ, Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Incipio autem ab hoc loco, quòd is sit qui à grammaticis alibi in exemplum hujus ellipseως, tanquam & notissimum & minimè controversum, affertur. Nam Eustath. exponens hos versus Iliad. ε, Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος ὠκεανοῖο, annotat, ex iis quæ sequuntur apud Homerum, cognosci posse, nos hîc subaudire ὡς adverbium παραβολικόν. ut dicatur ἀκάματον πῦρ pro ὡς ἀκάματον πῦρ, eodem modo quo δέμας πυρός. Neque enim πῦρ ἐμάχοντο, sed ὡς πῦρ. (Verùm apud Eustathium mendosè legitur, λεχθησόμενον καὶ τὸ ἐμάχοντο δέμας πυρὸς, pro κατὰ τὸ, ἐμάχοντο &c.) At Corinthus articulo 8, non ὡς hîc subaudiendum esse ait, sed κατά: ut antea dictum est. Postquam enim scripsit præpositiones apud Atticos deficere, in exemplum affert illum versum: exponens, κατὰ πῦρ ἐμάχοντο. Ubi quis in Corintho non miretur tam magnam exemplorum penuriam, in tanta præsertim eorum abundantia? Quum enim exemplis ellipseως præpositionis κατὰ veterum autorum scripta referta sint, unicum, & quidem minimè aptum, protulit. Ut omittam, ex poeta esse sumptum, qui quanvis plurima cum Atticis communia habeat, in quibus videlicet Attici imitati illum videri possunt, (nisi dicamus ex vetustissimis Atticis illum ea sumpsisse, qui autem illum sequuti sunt Attici, ex eo vicissim mutuatos esse) non tamen is est ex quo Atticæ linguæ regula peti possit: adeò ut ex illo solo allatum exemplum parum aut etiam nihil autoritatis ad quidpiam dialecto Atticæ asserendum habere possit. Quod certè vel hanc ipsam adverbii ὡς ellipsin testari posse arbitror. Neque enim illam inter Atticas quisquam unquam agnovit, quod sciam: quum alioqui manifestum ejus ex Homero exemplum hîc habeamus. Quanvis autem illam ellipsin mihi minimè Atticam videri dicam, non ignoro tamen apud Thucydidem libro 1, τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται, hîc ἀλλοτριωτάτοις pro ὡς ἀλλοτριωτάτοις positum existimari. Sed ut dem ita exponi debere, non tamen ex Atticæ linguæ consuetudine petitam esse hanc ellipsin concedam. Neque enim (ut alibi monui) quicquid Thucydideum est, protinus Atticum etiam haberi debet. quum eum (ut fuit καινοπρεπείας in sermone affectator) multa sibi peculiaria habere constet. Quum autem dicitur οἶμαι pro ὡς οἶμαι, non est itidem παραβολικόν.

At ὥστε subauditum Homero cum Atticis commune esse meritò dicemus, quum multa ut ex illo ita etiam ex hoc exempla hujus suppetant. Homerus initio Iliadis, Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; dictum enim censetur hîc μάχεσθαι pro ὥστε μάχεσθαι. Itidémque libro β, hujus poematis, —τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι. pro ὥστε μάχεσθαι. In illo tamen priore loco Eustathius alias etiam expositiones affert. Existimat enim posse etiam dici articulum deesse, ut sit ἔριδι μάχεσθαι pro ἔριδι τῇ τοῦ μάχεσθαι. Nec tamen duos articulos, sed unum deesse intelligit, videlicet τοῦ. Sed & tertiam addens, ἢ καὶ ἑτέρας (inquit) καθ' ἑρμηνείαν, ἔριδι, ἤγουν αὐτόχρημα μάχῃ. ut poeta ostendere volens quomodo intelligendum sit hoc διαστῆναι dicat eos διαστῆναι κατὰ ἔριν μάχιμον. Sed hæc tertia expositio præterquam quòd nodum nullo modo solvit, nimium longè petita & Homericæ phrasi seu Homerico stylo parum consentanea est. Utrobique igitur ὥστε subaudiendum esse arbitror. Sic etiam Iliad. α, Τέ νεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; fortasse pro ὥστε μυθήσασθαι. Aliter tamen hunc infinitivum exponi, docebo paulo pòst.

Sæpe autem & in soluta oratione deficit hoc adverbium ὥστε. Æschines in Ctesiphontem, ὁ δὲ ἀναπηδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, διώμνυτο τὴν Ἀθηνᾶν (ἥν, ὡς ἔοικε, Φειδίας ἐνεργολαβεῖν εἰργάσατο καὶ ἐνεπιορκεῖν Δημοσθένει) ἢ μὴν εἴτις ἐρεῖ ὡς χρὴ πρὸς Φίλιππον εἰρήνην ποιήσασθαι, ἀπάξειν ἐς τὸ δεσμωτήριον ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν. Hîc ἐνεργολαβεῖν est pro ὥστε ἐργολαβεῖν ἐν αὐτῇ, ut inquit Budæus: qui locum illum ita vertit, Iste autem in concionem prosiliens, Minervam dejeravit (quam credo ipsam Phidias ideo fecit, ut in ipsa Demosthenes quæstuosas calumnias cum perjuriis factitaret) siquis extitisset qui pacem cum Philippo faciendam censeret, haud dubiè illum se capillo comprehensum in carcerem conjecturum. Vel (ut Latini loquebantur) Obtorto collo tracturum in carcerem. Ut autem de hoc loco Budæo assentior, (nisi quòd ἐπὶ τῷ vel πρὸς τὸ non minus quàm ὥστε subaudiri posse arbitror) ita de Xenophonteo, quem ibidem in exemplum affert

dissentio. Hæc enim verba hujus loci qui in illius Œconomico extat, ἐκοῦν ἡ γυνή σοι συνέθυε καὶ συνεύχετο, Καὶ μάλιςά γε, (ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος) πολλὰ ὑποσχομένη μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς γενέσθαι οἵαν δεῖ, ita interpretatur, Et quidem vota pro se faciens ut proba evaderet. Id est (inquit) ὥςε εἶναι οἵαν δεῖ. A Budæo inquam, hîc dissentiens, neque illam neque aliam particulam subaudiri debere existimo: sed ὑποσχομένη pro Pollicita accipio: πρὸς τοὺς θεὲς autem pro Apud deos, Coram diis, Testibus diis. Simúlque pro μὲν repono μοι. de qua emendatione in meis etiam Annotationibus (calci meæ editionis Xenophontis adjectis) lectorem admonui. Esse enim μὲν pro μοι positum, vel hoc ostendit quòd nec δὲ nec alia particula illi μὲν respondet, præterquam quòd in alio ejusdem scriptoris loco particula hæc locum illius pronominis occupare manifestò deprehenditur. Sensus igitur fuerit, Multum mihi coram diis se qualem deceret futuram esse pollicita. Atqui cum Bud. ita vertit, Et quidem vota pro se faciens ut proba evaderet, primùm nec voculam μὲν admittit, nec dativum pro illa reponit: deinde, accipit ὑποσχομένη πρὸς τοὺς θεοὺς, pro ὑποσχομένη τοῖς θεοῖς. Atqui præterquam quòd hæc constructio, ὑποσχομένη πρὸς τοὺς θεὲς pro ὑποσχομένη τοῖς θεοῖς, haud scio an idoneo confirmari exemplo possit, dativus μοι (neque enim dubium est quin pro μὲν reponi debeat) eam omnino excludit. At verò in ὑποσχομένη πρὸς τοὺς θεὲς pro Apud deos seu Coram diis, non ignoro præpositionem πρὸς eum cum accusativo habituram usum esse quem apud Homerum cum genitivo habet. Il. α,—τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔςων Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. Sed autorem brevium scholiorum hunc genitivum per accusativum exponere sciendum est. Atque adeò ipse Xen. quanvis ἀναϐ. lib. 2, itidem dicat πρὸς θεῶν ἀσεϐὴς, accusativum tamen alibi eadem in re aut simili, præpositioni isti tribuit. Atque adeò quum Homerus dicat ἐπιορκίσω πρὸς δαίμονος, ipse ἐπιορκίαν πρὸς τοὺς θεὲς dicit, ἀναϐ. l. 2, p. 170, meæ edit. Hæc sunt quæ me ut à doctissimi illius viri interpretatione discedam, impellunt. Sed quoniam illum locum aliter scriptum affert quàm in ipso Xenophontis opere legatur, de hoc quoque dicendum aliquid fuerit. Post συνεύχετο ibi legitur αὐτῷ ταῦτα. quæ duo verba ille omisit, ideo, ut opinor, quòd illud αὐτῷ mendosè legi existimaret. Qua in re profectò minimè fallebatur. quomodo enim dativus hic stare possit? Sed pro αὐτῷ reponendum censeo αὐτά: ut αὐτὰ ταῦτα eodem modo dicatur quo αὐτὸ τοῦτο sæpe dici videmus. Præterea pro μάλα scribit μάλιςα: quod discrimen parvi momenti est. At de μὲν quod ex ipso Xenoph. posui post ὑποσχομένη, licet ab ipso Bud. prætermissum, dixi jam antea. Libuit autem hunc locum accuratius examinare, ut hinc lector quanta sibi in legendis scriptoribus Græcis cautione opus esset, disceret: quòd hæ ellipses non solùm ubi animadvertendæ essent, non animadverterentur, sed vicissim etiam nonnunquam ubi minimè constitui deberent, constituerentur. Illi porrò Xenophontis loco hunc Aristotelis, tanquam similem, subjungit: ἡ μὲν οὖν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἐςιν ἐπιπολῆς ἰδεῖν. Cui hunc Platonis attexit, σχεδὸν γὰρ δέκα ἔτεσι πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφίκετο Δάτις Περσικὸν ἄγων ςόλον, πέμψαντος Δαρείε διαῤῥήδην ἐπί τε Ἀθηναίους καὶ Ἐρετριέας, ἐξανδραποδισάμενον ἀγαγεῖν. θάνατον αὐτῷ προειπὼν μὴ πράξαντι ταῦτα. Quæ ita vertit, Mittente ad hoc eum Dario, verbísque conceptis mandata dante, ut Eretrienses cum Atheniensibus in servitutem redactos ad se duceret: mortis illi necessitate indicta ni mandata perficeret. Plenus autem sermo erat, (inquit) ἐφ' ᾧ ἐξανδραποδισάμενος ἄξει. vel ἐφ' ᾧ ἀγαγεῖν. Hæc ille. Quod autem ad ὥςε attinet, sciendum est, sæpe subaudiri posse ante infinitivum εἰπεῖν: ut συλλαϐόντα εἰπεῖν, vel συνελόντα εἰπεῖν, item τὸ σύμπαν εἰπεῖν, & ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν. His enim alisque hujusmodi in locis subaudiri ὥςε dicere possumus, aut certè ὡς significationem τοῦ ὥςε habens: quippe quod plerunque præfixum inveniatur. Passim enim occurrit ὡς εἰπεῖν, ubi ὡς pro ὥςε accipi, nemo, ut opinor, negaverit. Sic apud Greg. ὅτι πᾶσαν ἐν ἑαυτῷ συλλαϐὼν εἶχε τὴν ἀρετήν· ἢ, τόγε ἀληθέςερον, ἔχει. Potest autem aliis exemplis addi & hoc ex Sophocle allatum suprà, p. 93, quum de ellipsi præpositionis ὑπὲρ agerem, Ὑφ' ἡδονῆς τοι φιλτάτη διώκομαι, Τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν. Interim verò lectorem admonitum volo multos occurrere locos in quibus quum subaudiendum videri queat ὥςε, aliud tamen vocabulum potius aut alia vocabula subaudiri debeant. Interdum verò vel ὥςε vel aliud etiam subaudiri potest. ut antea quoque in Demosthenis loco non minus ἐπὶ τῷ vel πρὸς τὸ quàm ὥςε posse subaudiri dixi: in Platonico autem vel ὥςε vel ἐφῷ. (pro quo potius scribendum ἐφ' ᾧ censeo) Itidem certè apud Aristotelem Probl. sectione 5, διὰ τί τὰ ἐπίπεδα κοπιαρώτερα ἐγκατακεῖσθαι τῶν κοίλων ἐςί: subaudiri quidem potest ὥςε ante infinitivum ἐγκατακεῖσθαι: sed ita ut non minus commodè subaudire possimus ἐφ' ᾧ. Quinetiam πρὸς τὸ cum illo infinit. jungere fortasse liceat. Thuc. lib. 8, p. 294, meæ editionis, ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ μόνῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο. Hic quoque prima fronte subaudiendum quis putet ὥςε: sed aptius forsitan πρὸς τὸ vel

εἰς τὸ ante προσπολεμῆσαι subaudiamus. Sic suprà ubi de ellipsi præpositionis εἰς loquebar, ostendi, apud Euripidem in hoc versu, Μυρίων κρείσσων ὁμαιμόνων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος, subaudiri à scholiaste εἰς τὸ ante infinitivum κεκτῆσθαι. Et addi, tale illud esse quale hoc, ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν. Unde colligimus, eum hîc itidem εἰς τὸ ante πιεῖν subaudiri existimasse. Interdum verò κατὰ extrinsecus assumi posse videtur. ut θαυμαστὸς ὁρᾷν vel θαυμαστὸς ἀκοῦσαι. Sic in Epigr. βαιὸς ἰδεῖν. Sed & cum passivo infinitivo: ut θαυμαστὸς ὁρᾶσθαι. Sic θαῦμα ἰδέσθαι apud Homerum & Hesiodum: quanvis & hîc ὥστε quidam subaudiant. Nonnunquàm verò articulum subaudiendum esse dixerim: ut in Iliados α, versu 259, Οἳ πέρι μὲν βουλῇ Δαναῶν, πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Hîc enim περίεστε μάχεσθαι nihil aliud esse puto quàm περίεστε τῷ μάχεσθαι. id est τῇ μάχῃ. (Alioqui & κατὰ τὸ ante illum infinitivum subaudiri posset, eodem sensu) Sed in hoc ejusdem libri versu 292, Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; durè subaudiri videtur genitivus τοῦ ante μυθήσασθαι: quod tamen subaudiendum putat Eustathius: exponens, αἱ ὕβρεις αὐτῷ τοῦ λέγειν προτρέχουσι; ut sensus sit, προτρέχουσι τοῦ ἁπλῶς λόγου οἱ κατὰ τὸ ὄνειδος. προτρέχουσιν αἱ ὕβρεις τοῦ εἰπεῖν, ἤτοι τοῦ λόγου. Sed præterquam quòd durum videtur (uti dixi) hunc articuli genitivum extrinsecus assumere, non valde commoda ex tali subauditione sententia effici videtur. Ideóque non dubitem, ut aliis plerisque locis, ὥστε subaudiens, dicere, προθέουσιν ὀνείδεα, ὥστε μυθήσασθαι αὐτά. Nisi quis malit πρὸς τὸ μυθήσασθαι. Libet autem in isto Homeri loco plusculum immorari, ut vel ex eo quilibet intelligat quàm malè de hoc poeta meriti sint interpretationum ad verbum autores. Προθέουσι, quod vel pueri norunt significare Præcurrunt, reddunt illi Permittunt. Totum enim istum Homeri locum (nam proximè præcedens versus afferendus est, ut de sententia facilius & certius judicari possit, Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;) ita interpretati sunt, Si autem ipsum bellicosum fecerunt dii semper existentes, propterea ipsi permittunt contumelias loqui? Itidémque interpretatio soluta oratione scripta, sed liberior, quæ Vallæ adscribitur, illam huic loco sententiam tribuit. Ita enim ibi versus illi redduntur, Nam si ei dii dederunt ut omnibus in bello præstaret, num ideò ut omnibus probra ingerere posset, dederunt? Non fuit equidem hujusmodi interpretibus in verbo μυθήσασθαι laborandum, sicut à nobis hoc tempore in eo laboratur. Homeri enim sententiam pervertendo, laborem illum effugerunt. Bellum sanè tales interpr. & suo ingenio dignum effugium commenti sunt: ex verbo neutro activum facere, verbo significanti Præcurrere significationem dare verbi Permittere, verbo habenti nominativum ὀνείδεα, quod proximè sequitur, ex præcedente versu nominativum accersere. Sic autem plerique in interpretandis aliorum quoque scriptorum locis difficilibus, & in quibus hærent, non aliud effugium habere se putant quàm ut pro autoris sententia quampiam ipsi quæ aliquid minimè absurdum complectatur, afferant. Adeò miserè præstantissimi scriptores à quibusdam interpretibus, hoc etiam seculo, quo Græcæ linguæ studia florent, tractantur. Sed nullius hac in re adeò iniquam atque Homeri conditionem esse puto, nullum esse cujus æquè vicem dolere debeamus, arbitror: quippe qui quum poetarum omnium quotquot fuerunt, & princeps & velut parens habitus sit, & nunc quoque ab illis qui eum sua lingua loquentem intelligere possunt, habeatur: contrà ex illis interpretationibus nihil minus quàm poetæ nomine dignus judicatur. Esse autem tam injuriosè tractatum ab interpretibus Homerum (quid enim hoc si non injuria est?) tum primùm cognovi quum illum unà cum aliis veteribus poetis eodem carminis genere usis edidi. Quum enim tunc temporis omnia quæ in manus meas venerant ad Homerum pertinentia excuterem, incidi fortè in quendam vulgatæ interpretationis locum quæ ἴδιον, quod Sudavi significat, vertit Propriè. Afferam autem & hîc eum locum, nequid illi interpreti sive illis interpretibus affingere videar. Legimus igitur Odyss. υ, v. 204, Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε Μνησαμένῳ Ὀδυσῆος. Quum enim hîc ἴδιον verbum sit, & significet, Sudavi, vel Sudare cœpi, Sudor me corripuit: (ut apud Maronem, Tum gelidus toto manabat corpore sudor (illic ἴδιον non pro verbo sed pro adverbio habetur, significante Propriè. Utri verò minus sensus esse dicemus? an loco qui ita redditur, an ei qui illum ita reddit? Maxima autem hoc quoque reprehensione dignum est, quòd ne post meam quidem de loco illo admonitionem, emendatus in illis quæ prodierunt editionibus fuerit. Sed hoc consultò factum fuisse suspicor: ut nimirum omnia sibi similia in illa interpretatione manerent. Verùm ut de his dicendi finem faciens, ad ellipsin revertar quæ est in illo Homerico versu ante infinitivum μυθήσασθαι, de ea Eustathio assentiri nequeo: sed (ut dicere cœperam) exponendo ὥστε μυθήσασθαι, vel πρὸς τὸ μυθήσασθαι, aptiorem ex hoc loco sententiam elici posse arbitror. ut προθέειν (quod miror à quodam viro docto redditum hîc esse Suppetere) dicantur ὀνείδεα quæ prima in buccam veniunt (ut dicunt Latini, Quicquid in buccam

venerit, loqui) mentem ipsam præcurrentia. Hoc enim aptissimè de iis dici potest qui temerè & inconsideratè convitia in quempiam jaciunt. Quòd si etiam eum sensum esse velimus quem affert Eustathius, προτρέχουσι τοῦ ἁπλῶς λόγου εἰ κατὰ τὸ ὄνειδος, non video quid obstet quominus ante infinitivum μυθήσασθαι vel quæ dixi vel aliquid illis simile subaudiamus, non autem dicamus προθέουσι μυθήσασθαι esse pro προθέουσι τοῦ μυθήσασθαι: perinde acsi quis dissolvendo verbum compositum ita loqueretur, θέουσι πρὸ τοῦ μυθήσασθαι. Poterit enim προθέουσι per se significare Præcurrunt in os, Prima in buccam veniunt. ut dicamus Agamemnonem conqueri quòd Achilles eum compellans à verbis contumeliosis sermonem suum ordiri soleat. Sed de his φιλόμηροι judicent.

Quoniàm autem de ellipsi quæ ante infinitivum reperitur, dictum modò fuit, & adverbium ἕνεκα cum aliis plerisque locis tum in illis quoque interdum ἐλλείπειν solet, de eo nunc verba faciam. Sed hoc prius sciendum est, ἕνεκα ab Eustathio non ἐπίῤῥημα, id est adverbium, sed σύνδεσμον, id est conjunctionem, appellari. Nam in quendam locum libri α Iliadis, annotat, in hoc sermone, ἐκ τῶνδε τάδε γενήσεται, præpositionem ἐκ æquipollere συνδέσμῳ τῷ ἕνεκεν. Alibi autem addit etiam αἰτιολογικόν. (Nec tantùm in hoc vocabulo sed in aliis quoque nonnullis grammaticos hac in re non sequitur. veluti quum πῶς enclyticè scriptum, esse παραπληρωματικὸν σύνδεσμον scribit: in hunc versum, Iliad. ξ, Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ) Verùm sive ἐπίῤῥημα vocari debeat ἕνεκα, sive σύνδεσμος, quod ad ejus ellipsin attinet, nihil interesse puto. De qua quum dicendum hîc sit, & cum alibi tum ante infinitivum reperiatur, (uti dixi) de hoc ejus loco primùm agendum est. quoniam in proximè præcedente thémate de aliarum particularum ellipsi quæ itidem ante infinitivum est, disserui. Dico igitur ἕνεκα commodè subaudiri ante illos infinitivos quibus articulus τοῦ præfixus est. ut apud Xenophontem, Pædiæ lib. 1, οἱ γὰρ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι, ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ, εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι, καταῤῥοφοῦσι· τοῦ δὴ, εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Hîc enim ante τοῦ μὴ λυσιτελεῖν adverbium ἕνεκα aptissimè subaudiri potest. Sic apud Greg. τοῦ μὴ δοκεῖν παντάπασι τῶν τοιούτων ἀπείρως ἔχειν. Itidémque, τοῦ μὴ δοκεῖν εἶναι περιττοί τινες. Apud Aristoph. cum τοῦ interrogativè posito pro τίνος, in principio Nubium, Τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; pro Τίνος ἕνεκα δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; subaudi ὀφείλω. (nam & hoc subaudiri debet, ex præcedente versu repetitum) Scholiastes tamen huic subauditioni refragatur. vetat enim ne cum τοῦ jungamus ἕνεκα, extrinsecus assumptum: sequendo quorundam sententiam. Ferri enim hunc genitivum ad μνᾶς. Sed quid sibi vellet, apertius declarare debuit. quicquid tamen sit, illum potius quàm eos qui ἕνεκα subaudiri dixerunt, falli existimo. Sciendum est porrò, in uno eodémque loco vel adverbii ἕνεκα vel præpositionis ὑπὲρ ellipsin posse constitui: ut etiam suprà docui, quum de præpositione ὑπὲρ agerem, pag. 93.

Ἕνεκα non solùm cum genitivo articuli quem infinitivus consequitur, sed & cum aliis quibuslibet sæpe subaudiendum relinquitur: sic tamen ut ibi quoque ὑπὲρ subaudiri possit: quemadmodum docui suprà, in iis quæ in Corinthi articulum LIII, annotavi, pag. 43. Ibidem multa etiam hujusmodi subauditionis exempla habes: id est, multos genitivos ante quos vel ἕνεκα vel ὑπὲρ subaudiri debet: & quidem ex Homero: ut τῆς δ' ἀπάτης κοτέων, & Κύκλωπος κεχόλωται. Item, κεχόλωτο δὲ κῆρ ἑτάροιο; &, Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικός. Cæteros Homeri locos, & hos ipsos quoque magis, integros, (id est, plenius ex eo descriptos) ibi videndos tibi relinquo. Adjectus autem illis est hic Thucydidis, lib. 2, pag. 67, οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον. ubi itidem ἕνεκα subaudiendum mihi videri dixi. Cui Thucydidis loco hic Lysiæ poterit adjici, νῦν δ' οὕτως ἡ πόλις διάκειται, ὥστε οὐκ ἔτι ὧν ἔτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε. Idem in oratione adversus Philonem, τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μάλιστα ὀργίζεσθαι τοῖς μάλιστα δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν. Itidem apud Isæum, ὀργισθεὶς δὲ τούτων Κλεώνυμος. Sic apud Isocratem cum verbo συνάχθεσθαι genitivum τῶν ἀπολωλότων legimus, ἵν' αὐτῷ μὴ τῶν ἀπολωλότων συνήχθεσθε. His simile est, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει. Cernitúrque eadem ellipsis & ante genitivos junctos aliis plerisque verbis: è quibus sunt τιμωρεῖσθαι & ἀμύνεσθαι. (sicut apud Homerum τίσασθαι: quod cum his significatione convenit) Dixit enim Lysias, τιμωρούμενος τῶν γεγενημένων ἀσεβημάτων. Et apud Thucydidem, ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον. Sic etiam post accusativum χάριν genitivi hanc ellipsin habentes inveniuntur. ut apud Demosth. in oratione quæ περὶ τῶν Μεγαλοπολιτῶν inscribitur, προσήκει δή που πλείω χάριν αὐτοὺς ἔχειν ὧν ἐσώθησαν ὑφ' ἡμῶν, εἰς τοὺς ἐσχάτους ἐλθόντες κινδύνους, ἢ ὧν ἀδικεῖν κωλύονται νῦν ὀργίζεσθαι. Neque enim minus cum ὧν ἐσώθησαν quàm cum ὧν κωλύονται, ellipsin esse censeo. sicut & quum dicitur χάριν ἔχω τούτου, ante τούτου ellipsin esse manifestum est: sed talem quæ vix animadvertatur. (Latinos quidem certè eidem generi loquendi genitivum itidem adhibere scimus: sed quin ante illum ellipsin itidem constituamus, nihil, ut opinor, vetat. ut nimirum quum dicitur, Hujus rei

gratiam habeo, subaudiamus ablativum Causa, qui adverbialiter ponitur. atque perinde sit acsi diceremus, Hujus rei causa gratiam habeo) Budæus tamen locum illum Demosthenis afferens, ellipsin ante posteriorem duntaxat genitivum constituit, & quidem præpositionis ἀντί. ait enim ὧν κωλύονται dictum esse pro ἀνθ' ὧν κωλύονται. Idem alioqui eundem genitivum accusativo illi χάριν subjunctum eandem ellipsin habere censet, in isto loco Thucydidis, καὶ ἡμῖν ἄνομα παθοῦσιν ἀνταπόδοτε χάριν δικαίαν ὧν πρόθυμοι γεγενήμεθα. Neque tamen video cur potius hic genitivus ellipsin habere, quàm ille qui apud Demosthenem post eundem accusativum legitur, dicendus sit.

Cæterùm ex locis qui hactenus allati fuerunt, nullum esse puto ubi ἕνεκα ante genitivum, non minus quàm ὑπὲρ aut ἀντὶ, subaudiri nequeat. At verò ubi dicitur à Xenophonte, μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς, multo aptiorem præpositionis ὑπὲρ quàm adverbii ἕνεκα subauditionem mihi videri fateor. Legitur autem illud apud Xenophontem in isto 3 Pædiæ loco, καὶ σὺ ὦ Ἀρμένιε ἀπάγε τήν τε γυναῖκα καὶ τὲς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθείς. Quinetiam Demosthenes eodem genitivo cum eodem verbo locis aliquot usus est: ut in oratione adversus Neæram, καταθεῖναι αὐτῆς. Item, κατατίθησιν αὐτῆς τὰς εἴκοσι μνᾶς τῷ τε Εὐκράτει καὶ τῷ Τιμανορίδῃ ἐπ' ἐλευθερίᾳ. Neque tamen ἕνεκα his quoque in locis subaudiri posse negaverim, sed tantùm aptiorem præpositionis ὑπὲρ subauditionem esse crediderim.

Invenitur ἕνεκα subauditum ante genitivum rei in ea etiam oratione quæ personæ quoque genitivum & cum utroque accusativum habet. ut apud Isocratem, πολλῶν γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν μηδισμȣ̃ θάνατον κατέγνωσαν. pro πολλῶν κατέγνωσαν θάνατον ἕνεκα μηδισμȣ̃.

Quinetiam omitti ante genitivos qui certis quibusdam verbis subjunguntur, antea dictum fuit. veluti quum dicitur, θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς, vel ἄγαμαι, vel ζηλῶ, vel ἐπαινῶ, vel ἀποδέχομαι. Quibus addendum est etiam μακαρίζω, & εὐδαιμονίζω, quod idem significat. Demosthenes, πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης, εἰκότως τοῦτο μάλιστα εὐδαιμονίσειεν ἁπάντων. In qua oratione non unam ellipsin sed duas animadvertere debemus. Nam ut ante τῆς τύχης adverbium ἕνεκα, sic ante πολλὰ & τοῦτο præpositionem κατὰ subaudire debemus. (de cujus præpositionis subauditione dictum antea fuit) Sic porrò apud Andocidem τύχης ἐλεηθείην, pro ἕνεκα τῆς τύχης, legitur.

Ante eundem casum, nimirum genitivum, adverbium φεῦ sive ὦ itidem omissum reperitur. ut apud Xenophontem Pæd. lib. 2, ἐνταῦθα δὴ ἐκεῖνος πάνυ ἀνιαθεὶς δῆλος ἐγένετο, καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν. Sunt autem hæc adverbia ex eorum numero quæ Latini interjectiones appellarunt.

Μᾶλλον quoque est è numero adverbiorum quæ interdum subaudienda à veteribus relinquuntur. Fortasse autem Homericus hic versus, Iliados α, (licet & in aliis eadem ellipsis reperiatur, ut mox docebo) Βȣ́λομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, exemplum istius ellipseως præbuerit. Quanvis enim variæ hujus versus expositiones afferantur, fide tamen dignior quàm cæteræ videtur esse quæ inter βούλομαι & ἢ adverbium μᾶλλον subaudit: quoniam apud eundem poetam ejusdem ellipseως, id est cum eodem verbo, exempla extant. Sicut enim ibi legimus βούλομαι λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, pro βούλομαι μᾶλλον ἢ, &c. (si quidem illam expositionem cui primum locum dedi, sequamur) ita Od. μ, Βȣ́λομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. Et Odyss. λ, Βουλοίμην κ' ἐπάρȣρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ, Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Apud eundem Iliados ρ, habemus, Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι Νίκην. Dicet igitur Agamemnon, (hos etiam locos sequendo, id est, eum verbi βούλομαι usum quem & in his locis habere videmus) Volo populum meum salvum esse [potius] quàm perire. id est, Salutem populi privatæ saluti antepono. Alii tamen ita intellexerunt, (non constituentes istam hujus adverbii ellipsin) Volo ego populum meum salvum esse, aut [ipsemet] perire. Quidam verò & sic, Volo populum salvum esse & perire [ipse,] accipiendo nimirum ἢ pro καί. ut dicat Agamemnon se interitu suo exercitus salutem paratum esse redimere. Voluerunt autem quidam ἢ σύνδεσμον (id est conjunctionem) in illa quidem significatione qua ponitur pro Aut, esse διαζευκτικόν: si autem pro καὶ accipiatur, vocari παραδιαζευκτικὸν, teste Eustathio. Cur tamen in illo priore loco διασαφητικὸν potius quàm διαζευκτικὸν appellandum censuerint, non video. Equidem quod illi de ἢ dicebant, Thucydidis scholiastes de μᾶλλον dicit, in hoc illius loco, lib. 7, p. 254, καὶ ταῦτα τοῖς ὁπλίταις οὐχ ἧσσον τῶν ναυτῶν παρακελεύομαι, ὅσῳ τῶν ἄνωθεν μᾶλλον τὸ ἔργον τοῦτο. hîc enim μᾶλλον ait esse non συγκριτικὸν, sed διασαφητικόν. Verùm ut potius de his expositionibus dicam semel quod sentio, si mihi à prima illa discedendum sit, secundam huic tertiæ longè prætulerim, utpote nimis violentæ: quum etiam ἢ pro καὶ accipere in ea

necesse sit. Sed cur ab illa prima discedere quisquam velit, quum alii ejusdem poetæ loci eum verbi βούλομαι usum cum particula ἢ confirment? Perinde autem est (meo judicio) acsi diceret Agamemnon, Quis enim dubitat quin populum salvum esse quàm perire malim? Alioqui certè hic rex frustrà hæc verba jactare videri posset: utpote id de quo non interrogabatur, & de quo nemo ambigebat, testari volens.

Talis adverbii μᾶλλον ellipsis in hoc vulgari & proverbiali senario extat, Θέλω τύχης ϛαλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον. In promptu mihi est & Aristotelis locus, in quo ellipsis hujus adverbii habetur post εὐκατάφοροι.* Sed quum ea post illud ipsum verbum θέλω apud Paulum apostolum extet, locum ejus prius proferendum censeo. Is est epist. 1, ad Corinth. c. 14, ver. 19, ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγȣς διὰ τοῦ νοός μȣ λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλȣς κατηχήσω, ἢ μυρίȣς λόγȣς ἐν γλώσσῃ. Aristotelis autem locus cujus modò mentionem feci, extat Ethicῶn lib. 2, cap. penultimo, αὐτοὶ δὲ μᾶλλον πεφύκαμεν πρὸς τὰς ἡδονάς. διὸ εὐκατάφοροι ἐσμὲν πρὸς ἀκολασίαν ἢ πρὸς κοσμιότητα. Hîc enim nemo non videt εὐκατάφοροι pro μᾶλλον εὐκατάφοροι esse positum. Et video quidem in proximè præcedente orationis membro legi hoc adverbium: sed ex iis non esse constat quæ ἀπὸ κοινȣ̃ repeti solent. ideóque nihilo magis ex præcedentibus quàm ex sequentibus (ubi etiam habetur) scriptorem reliquisse subaudiendum crediderim: sed ita loquuturum fuisse etiamsi neque præcedentia neque sequentia illud habuissent. Ut verò post positivum hîc omittitur μᾶλλον, sic in isto Matthæi loco, cap. 18, καλόν σοι ἐϛὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν ἢ κυλλὸν, ἢ δύο χεῖρας ἢ δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. Ut enim in illo Aristotelis loco vel cum εὐκατάφοροι subaudiamus μᾶλλον necesse est, aut pro comparativo εὐκαταφορώτεροι positum esse dicamus: ita hîc cum καλὸν subaudire nos μᾶλλον oportet: nisi καλὸν pro κάλλιον accipiendum dicere malimus. Invenitur autem & apud Lucam hæc ellipsis cum participio, cap. 18, ver. 14, λέγω ὑμῖν· κατέβη ȣ̃τος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτȣ̃ ἢ ἐκεῖνος. Itidem enim hîc δεδικαιωμένος pro δεδικαιωμένος μᾶλλον positum esse constat. Scio autem me in plerisque veterum scriptorum locis hanc ellipsin observasse, sed eos mihi in præsentia memoria non suggerit. Interim non parvi apud nos ponderis illa ex Testamenti novi scriptis petita quarundam etiam φράσεων testimonia esse debere, eósque longè falli qui incultum nescio quem & horridum eum sermonem esse arbitrantur, ex iis quæ antea dixi, patere existimo. Eustathius quidem certè adeò receptam hanc ellipsin esse censuit ut ipsemet ea uti non dubitarit. quum scribit pag. 445, ᾧ καὶ πιϛευτέον, (ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ) ἤπερ τοῖς ἐπιμερισμοῖς. Nam & hîc ἤπερ τοῖς ἐπιμερισμοῖς pro μᾶλλον ἤπερ τοῖς ἐπιμερισμοῖς dici manifestissimum est. Ideóque minimè mirandum est eum in illo Homeri versu Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, hujus ellipseως mentionem nullam facere. Notiorem videlicet esse putabat quàm ut de ea dicendum quicquam foret. Imò etiam (quod potius miremur) ita de μᾶλλον ibi loquitur quasi εἰς ἐπίτασιν assumatur, quum alioqui eo carere sermo possit.

Μᾶλλον subauditum cum πολὺ habuimus quidem antea in illo Homerico versu, ex Il. ρ, Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι Νίκην: sed dico, quanvis non itidem sequente particula ἢ, sic accipiendum mihi videri in isto loco Il. α, —ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν. ut nimirum dicamus esse pro πολὺ μᾶλλον βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν. Multo magis, inquam, eam domi habere velim, ἢ δέξασθαι ἄποινα ὑπὲρ αὐτῆς. quæ ex proximè præcedente versu repeto. At Eustath. πολὺ exponit καταπολύ: à quo planè dissentio. nec certè eum ita expositurum fuisse arbitror, si versus illius, ex Iliad. ρ, aut alius ei similis, recordatus fuisset. Sciendum est autem afferri etiam πολὺ pro πλέον ex Sophocle: quæ expositio utrique loco Homerico convenire potest. Quoniam autem de hac expositione dictum à me in Thesauro fuit, Tomi 3, col. seu semipag. 481, in fine, eò lectorem remittam.

Μόνον adverbium in eorum numero censeri debet quæ interdum ἐλλείπȣσι. Xenoph. ἀναβασ. lib. 3, pag. 178, meæ editionis, οὐδένα γὰρ ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνοῦμεν: pro ἀλλὰ τοὺς θεοὺς μόνον, vel ἀλλὰ μόνȣς τȣ̀ς θεȣ̀ς. Apud Thucydidem quoque commodè subaudietur in hoc loco libri 3, pag. 96, ἄκοντες μὲν γὰρ ȣ̓κ ἔβλαψαν εἰδότες δὲ ἐπεβȣλευσαν. ξύγγνωμον δ' ἐϛὶ τὸ ἀκȣ́σιον. pro μόνον τὸ ἀκȣ́σιον. Alioqui post ξύγγνωμον δ' ἐϛὶ τὸ ἀκȣ́σιον, subaudiendum esset, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἑκȣ́σιον. Sic apud Luc. τρεῖς οὖσαι pro τρεῖς οὖσαι μόνον, legimus, in fine dial. qui Ζεὺς ἐλεγχόμενος inscribitur, ἐδεόμην μὲν κἂν ἔτι τȣ̃το ἐρέσθαι, ποῦ αἱ μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνȣ̃νται τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον· καὶ ταῦτα, τρεῖς οὖσαι. id est, Præsertim quum tres sint pro Præsertim quum tres sint duntaxat. Apertissima equidem hoc in loco adverbii μόνον est ellipsis: quum alioqui possit τρεῖς οὖσαι & τρεῖς ὄντες ad contrarium sensum pertinere, adeò ut nihil minus quàm μόνον subaudiri queat. Veluti si ita loquar, Miror quomodo facere id non possint, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντες: id est, præsertim quum tres sint. Observavi autem apud hunc scriptorem hujus particulæ μόνον defectum in aliis omnino simi-

libus proximè præcedenti locis. ut in dialogo qui Χάρων seu ἐπισκοποῦντες inscribitur, καὶ δυνησόμεθα ὦ Ἑρμῆ δύ' ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; Nam hîc pariter δύ' ὄντες pro δύ' ὄντες μόνον, dictum esse manifestissimum est. Quinetiam in aliis locis qui ab his diversi sunt, eandem ellipsin idem scriptor habet. ut in dialogo cui titulus est, δὶς κατηγορούμενος, legimus, pag. 285 Aldina, circa principium, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῷ τιμήσαντες τῷ κρότῳ. Hîc enim μάρτυρα pro μάρτυρα μόνον intelligere oportet. Quòd si qui hîc quoque adverbii μόνον ellipsin esse negent, testem adversus eos ipsummet Lucianum producam, qui in alio planè simili loco, id est, post illum ipsum accusativum μάρτυρα, eam adjicit. Legimus enim in libello quo miseram τῶν ἐπὶ τῷ μισθῷ συνόντων conditionem describit ac deplorat, pag. 100, editionis Aldinæ, καὶ ἔτως εἰς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων· τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων. Usus autem est hujus adverbii ellipsi & Paulus apostolus, ad Rom. cap. 4, v. 9, ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος, ἐπὶ τὴν περιτομὴν, ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; Neque enim dubium est quin post περιτομὴν subaudire oporteat particulam μόνον: atque adeò eam extrinsecus assumptam vetus interpres suæ interpretationi inserere non dubitavit.

Quoniam autem quum πλεοναζόντων adverbiorum mentionem facerem, hujus adverbii μόνον pleonasmum prætermisi, ellipseως ejus exemplis pleonasmi exempla ex variis scriptoribus sumpta libet subjungere. Xenophon Pæd. lib. 8, pag. penultima, de Persis, ἐκείνοις γὰρ πρῶτον μὲν τὰς εὐνὰς ἒ μόνον ἀρκεῖ μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ ταπίδων τιθέασιν, ὅπως μὴ, &c. Aliquanto pòst, de iisdem hæc scribit, ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ χειμῶνι οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν. Nemo enim (ut opinor) utrobique adverbii μόνον post ἀρκεῖ pleonasmum non agnoscit. Quòd siquis de fide exemplarium hîc dubitat, (quanvis alioqui ne verisimile quidem sit librarios adverbium istud de suo, & quidem duobus in locis, addidisse) Athenæi testimonio locum utrunque afferentis lib. 12, lectionem illam comprobari sciat. Jam verò & qui cum simili verbo reperitur pleonasmus hujus adverbii, nimirum cum ἀπεχρῆσε, ne valde locos illos miremur, facit. Observavi enim apud Æschinem & Lucianum cum ἀπέχρησε itidem vocabulum illud adjectum esse: sic tamen ut apud Æschinem quidem sit adverbii, apud Lucianum autem sit nominis pleonasmus. Æschinis locus est in oratione adversus Ctesiphontem, pag. 66 Aldina, καὶ οὐκ ἀπέχρησεν αὐτοῖς τοῦτον μόνον τὸν ὅρκον ὀμόσαι, ἀλλὰ καὶ προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο. Ubi μόνον adverbium quàm nomen esse malo, non ideo tantùm quòd ἀπέχρησε μόνον pro ἀπέχρησε, sine adjectione, eodem dicatur modo quo ἀρκεῖ μόνον, sed etiam quia si μόνον esset nomen, ita ut cum accusativo ὅρκον jungeretur, alîus ὅρκου mentionem lector expectaret, ídque frustrá. At in eo Luciani loco qui mihi nunc in promptu est, legitur ablativus μόνα: in Prometheo, seu Caucaso, οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων. Talis est & hic (utpote post tale verbum) pleonasmus, apud eundem scriptorem, in Toxaride, circa principium, καὶ μὴ ἀγαπῆσαι εἰ διαφυλάξονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως. Talem esse hîc pleonasmum, utpote cum ἀγαπῆσαι, quòd id simile sit verbo præcedenti, dico. nam ἀπόχρη μοι τοῦτο, & ἀγαπῶ τοῦτο, affinem significationem habent. Itidem verò cum nomine ἱκανὰ, idem significante quod ἀποχρῶντα, legimus apud eundem hoc adverbium itidem πλεονάζον: in Pseudologiste, pag. 343, circa finem, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν.

At μόνον cum τοσοῦτον apud Thucydidem, éstne itidem abundare dicendum? an potius quum τοσοῦτον dicitur (ut sæpe dici constat) pro Hoc solùm, Hoc duntaxat, Non aliud quàm hoc: itidémque τοσαῦτα pro Hæc solùm, Non plura: ibi ellipsin adverbii μόνον esse putandum est? Sed duos Thucydidis locos in quibus adjectum illi nomini hoc adverbium reperio, proponam, deinde meam hac de re sententiam proferam. Unus est hic, lib. 3, pag. 101, circa principium, ἠρώτων δὲ αὐτοὺς ἐπικαλεσάμενοι, τοσοῦτον μόνον, εἴ τι Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐν τῷ πολέμῳ τῷ καθεστῶτι ἀγαθόν τι εἰργασμένοι εἰσίν. Alter locus extat lib. 4, pag. 157, circa principium itidem, ἐσκομίζουσι παρ' αὐτοὺς ἐγχειρίδια ἔχοντας ἄνδρας ψιλοὺς ἑπτά. τοσοῦτοι γὰρ μόνον ἀνδρῶν εἴκοσι τοπρῶτον ταχθέντων οὐ κατέδεισαν εἰσελθεῖν. Nunc ut ad illam quæstionem redeam, quamvis quum dicimus τοσοῦτον pro Hoc solùm, Hoc duntaxat, Non aliud quàm hoc: itidémque quum dicimus τοσαῦτα (q. d. Tot) pro Hæc solùm, Hæc duntaxat, Non plura: ita loquamur acsi adderemus μόνον: quoniam tamen usus obtinuit ut hoc vocabulum non addatur, ejus adjectio pro pleonasmo haberi posse videtur.

Ὅτι, sicut & μόνον proximè præcedens, ex iis est vocabulis quæ quum sæpenumero vacare comperiantur, interdum contrà desiderantur. Quanvis enim à me de adverbiorum pleonasmo institutus nunc sit sermo, de ὅτι simul dicam: sive inter adverbia, sive (ut plures

grammatici volunt) inter conjunctiones numerari debeat. Homer. Iliad. σ, Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ' ἔλπομ' ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ. Non sine ellipsi dicitur (inquit Eustathius) ἔλπομαι ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ. deest enim ὅτι. ut dicat, οἶμαι ὡς τοῖς πρώτοις ὁμιλεῖ. ἤγουν προμάχεται. Quibus addit, verbum ἔλπομαι interjectum esse ἀσυνδέτως, idque ἐκ περιττοῦ, χάριν ἀκριβείας. Ejus hæc verba sunt, καὶ ἄλλως δὲ ἐκ περιττοῦ χάριν ἀκριβείας ἀσυνδέτως ἐπεμβέβληται τὸ ἔλπομαι. ἵνα λέγῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος προμάχεται, οἶμαι, ἤγουν ὡς νομίζω. Ubi observa ὅτι pro conjunctione ab illo haberi: quippe qui dicat ἀσυνδέτως, significans absque conjunctione ὅτι. Quod autem ad hujus particulæ ellipsin attinet, sciendum est, si ἔλπομαι tanquam per parenthesin interjectum legamus, (subaudiendo ὡς, ut sit pro ὡς ἔλπομαι, ut sæpe οἶμαι dici videmus pro ὡς οἶμαι, itidémque οἴω poeticè pro ὡς οἴω) ellipsi illa locum esse cariturum.

Ὅτι apud Thucydidem deesse comperi, id est subaudiendum relinqui. sed in alia significatione quàm habeat in præcedenti loco: in ea nimirum qua ponitur pro Quoniam. Locus extat lib. 5, in fine pag. 185, καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρκουν, καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, βουλόμενοι ἄλλως τε προσγενέσθαι σφίσι, καὶ ὅμηροι ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ἦσαν αὐτόθι ὑπὸ Λακεδαιμονίων κείμενοι. Nemo enim qui attentè locum hunc consideraverit, ellipsin hujus particulæ ei ante verbum ἦσαν inesse negabit. Et aliis de causis (inquit) & ibi erant obsides: pro, Et quòd ibi erant obsides.

Ἄλλως quoque relinqui subaudiendum videtur alicubi, aut certè aliud quidpiam ejus loco. Aristot. ὡς οἱ ποιηταὶ τὸν Ἄτλαντα ποιοῦσι τὸν οὐρανὸν ἔχειν· ὡς συμπεσόντ' ἂν ἐπὶ τὴν γῆν, pro ὡς συμπεσόντ' ἂν ἄλλως, tanquam alioqui ruiturum. Vel post ὡς subaudiendum est, εἰ μὴ ἦν τοῦτο, ut inquit Bud. hoc modo, ὡς, εἰ μὴ ἦν τοῦτο, συμπεσόντ' ἄν. Idem Aristoteles. τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἃ συνέχει ἔχειν, ὡς διαχωρισθέντ' ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον. Ubi vel ἄλλως vel illa verba subaudire itidem debemus.

Ὀλίγον quoque præcedentibus adverbiis annumerandum videtur: quæ videlicet in oratione subaudienda nonnunquam relinquuntur. Satísque idoneum hujus ellipseως exemplum extare puto in isto Aristotelis loco, De historia animalium, lib. 7, cap. 4, αἱ δὲ πλησιάζουσαι πρὸ τῶν τόκων τοῖς ἀνδράσι, θᾶττον τίκτουσι. Hîc enim rationi consentaneum est ut subaudiamus ὀλίγον sive ὀλίγῳ ante πρὸ τῶν τόκων. Ideóque Gaza rectè vertit, Paulo ante partum. Subaudio autem vel ὀλίγον vel ὀλίγῳ ante præpositionem πρὸ, sicut ὀλίγον ὕστερον & ὀλίγῳ ὕστερον dicitur. Et quanvis adverbialiter poni utrunque censeatur, (ac præsertim ὀλίγον) subaudiri tamen cum illis nomen potest, ac fortassis etiam necesse est: nimirum χρόνον cum ὀλίγον, & χρόνῳ cum ὀλίγῳ.

Ὀλίγον autem sive adverbialiter positum, sive nominis usum retinens, subaudiendum existimo in isto Luciani loco, in dialogo qui δὶς κατηγορούμενος inscribitur, εἰσὶ δ' οἳ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι ὀλίγον τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάφθαι. Est alioqui hic genitivus ex eorum genere quorum mentio à me facta fuit antea: nimirum in iis quæ in Corinthi articulum LVI, annotavi. Súntque adeò nonnulli genitivi in locis ibi allatis, cum quibus non minus aptè, fortasse verò aptius, hoc vocabulum ὀλίγον, quàm μέρος, vel τὶ, vel μέρος τὶ (nam & conjungi hæc duo possunt) subaudiretur.

NOMINIS autem ellipsis varia est ac multiplex, támque latè patet quàm quæ in ulla ex cæteris partibus orationis spectatur. nisi fortè latius etiam patere dicenda sit. Ego si non omnia, præcipua saltem ejus genera declaraturus, à substantivis quæ ἐλλείπουσιν, initium sumam: & quidem prima ex Homero, more meo, exempla petens.

Frequens est igitur apud eum, ποῖον ἔειπες; vel οἷον ἔειπες; pro ποῖον μῦθον. Apud eundem κερτομίοις pro κερτομίοις ἔπεσι legimus. Atque ut μῦθον vel ἔπος his in locis ac similibus subaudire debemus: sic ἔργον, ubi dicit ποῖον ἔρεξας; Exempla autem sunt hæc. Iliad. ν, Αἶαν ἁμαρτοεπὲς βουγάϊε ποῖον ἔειπες; vel οἷον ἔειπες; ut in quibusdam exemplaribus legitur. Sic Odyss. β, Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες; vel οἷον ἔειπες; (sed Eustath. qui ibi οἷον habet in verbis textus quæ suis commentariis inserit, hìc contrà ποῖον) Non dubium est certè quin utrobique, itidémque in aliis hujusmodi locis, extrinsecus vel μῦθον vel ἔπος assumere oporteat. Atque utrumlibet assumpserimus, Homerum sequuti erimus: apud quem alibi ποῖον μῦθον & ποῖον ἔπος legimus. ut Iliad. α, Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Odyss. φ, & aliis plerisque locis, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Itidem verò apud hunc poetam κερτομίοις pro κερτομίοις ἔπεσι legimus Iliad. α. Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα. Sic Odyss. υ, Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι. Alibi autem ἐντελῶς loquens, non autem ἐλλειπτικῶς, (nam hæc duo adverbia opponuntur) dicit κερτομίοις ἐπέεσσι. ut Iliad. ε, Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον. Et Odyss. ω, Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι. Eodémque modo cum pronomine ἐμὸν, vel nomen ἔπος vel aliud hujusmodi subaudiendum existimatur apud eundem poetam, Iliad. α, —οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν,

Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Atque ut ἔπος vel μῦθον, sic etiam ἔργον nonnunquam omittit: ut illa cum ἔειπες, ita hoc cum ἔρεξας. ut Il. ψ, Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Sic verò & cum ἐτέλεσσας subaudiendum censet Eustathius, in hoc versu Iliad. α, Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας. Hîc (inquit) λείπει κατὰ ἐοικυῖαν ἔννοιαν τὸ ἔργον. ut dicat, οὔτε ἔπος εἶπας, οὔτε ἔργον ἐτέλεσσας. Sed brevium scholiorum autor utrunque verbum ad idem nomen referre videtur, non aliud extrinsecus assumendo.

Exemplum dativi ἀμφοτέρῃσι cum quo desideratur substantivum χερσί, ex eodem poeta sumptum est. Hæc enim verba quæ Ioannes Grammaticus articulo IX, & Corinthus articulo VIII, afferunt, κόπτων ἀμφοτέρῃσι, sunt Homeri Odyss. σ, —ἐν ἂν κακὰ μητισαίμην, Κόπτων ἀμφοτέρῃσι. Poterant autem & alia ejusdem ellipseωs ex eodem poeta exempla afferri. è quibus est hoc ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. Quinetiam in prosa idem substantivum cum eodem adjectivo subaudiendum nonnunquam relinquitur.

Apud eundem poetam cum adjectivo ἰθεῖα subaudiendum est substantivum δίκη. Il. ψ, Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω· καί μ' οὔτινα φημὶ Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν. ἰθεῖα γὰρ ἔσται. pro ἰθεῖα δίκη. Sed hæc ellipsis excusanda censetur, tanquam hoc substantivum ἀπὸ κοινοῦ ex verbo δικάσαι sumi possit. Neque enim ἀπὸ κοινοῦ sumi vocant veteres grammatici tum duntaxat quum idem verbum ex superioribus repetitur, sed etiam quum ex vi præcedentis verbi nomen ad eandem significationem pertinens subauditur. Quanvis enim ἐν τοῖς ῥηματικοῖς præsertim talis subauditio locum habeat, invenitur tamen & in iis nominibus quæ ῥηματικὰ non sunt, id est verbalia: sed ipsis potius verbis originem dederunt. Exemplum hujus rei manifestum extat Odyss. ξ, Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων· Τὴν μὲν ἴαν νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ Μαιάδος υἱῷ Θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἑκάστοις. Hîc enim ex vi præcedentis verbi διεμοιρᾶτο, subaudimus μοῖραν cum ἴαν, itidémque μοίρας cum ἄλλας. quum alioqui ex μοῖρα sit διαμοιρᾶσθαι, vel potius μοιρᾶσθαι, (ex quo per compositionem διαμοιρᾶσθαι factum est) non contrà μοιρᾶσθαι ex μοῖρα.

Τόδε in ejusdem poematis pro τόδε τὸ χωρίον vel δῶμα legimus. vel potius pro εἰς τόδε τὸ χωρίον, seu δῶμα. (est enim duplex ellipsis) veluti Iliad. ξ, Ἥρη ποῖ μεμαυῖα κατ' οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις; Sic ὑμέτερόνδε dicit Iliad. ψ, subaudiens οἶκον, vel δῶμα, aut δόμον. Sed hæc duo posteriora, utpote poetica, subaudire satius est. Locus est hic, Εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος Ἤγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς. Sed vult Eustath. ἀπὸ κοινοῦ etiam subaudiri substantivum δόμον, quòd in proximè præcedente versu esset δόμοισι. Verùm ad illam ἀπὸ κοινοῦ repetitionem confugere nihil necesse est, quum tot aliis in locis hanc ellipsin cernamus in quibus illa minimè locum habere potest. Idem addit τὴν κοινὴν γλῶσσαν dicere itidem τὰ ἡμέτερα pro τὰ ἡμέτερα δώματα, sive οἰκία.

Itidémque cum præpositione ἐν, vel εἰς. ut Iliad. ζ, Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. pro ἐν δώμασι πατρός. Apud eundem frequenter legimus εἰς ἀΐδαο vel εἰς ἄϊδος, pro εἰς ἀΐδαο δώματα, aut potius δόμους. Iliad. θ, Εὖτέ μιν εἰς ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Sic lib. φ, ejusdem poematis, ὅς μιν ἔμελλε Πέμψειν εἰς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. Itidémque Odyss. μ, Δύσομαι εἰς ἀΐδαο. Cum altero autem genitivo ἄϊδος, qui idem significat, habemus eandem ellipsin, cum alibi, tum Iliad. ν, Εἰς ἄϊδος περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο. Sic aliquot locis ἄϊδός δε. Ubi autem εἰν ἀΐδαο reperietur, itidem ablativus δώμασι vel δόμοις subaudiendus fuerit. Quanvis enim in hac ellipsi, sicut & in aliis quibusdam, non unum substantivum sed ex variis aliquod subaudire possimus, videndum tamen est quod potissimum subaudiri debeat: & annon quodpiam ex ipsomet scriptore accipere possimus. Exempli gratia, cum ἀΐδαο vel ἄϊδος nolim hîc (ut quidam voluerunt) subaudire χωρίον, vel τόπον: quòd ipse Homerus in aliis plerisque locis ubi ἐντελῶς loquitur, illis genitivis non χωρίον, vel τόπον, vel aliquid tale, sed δῶμα, sive δῶ, per apocopen, aut δόμον, vel in plurali δώματα sive δόμους adjungere soleat. ut Iliad. ο, —νέκυας καὶ δῶμ' ἀΐδαο. Ejusdem poematis libro ψ, Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. Præfixus autem habetur accusativus δόμον in isto hemistichio, quod plerisque locis repetitur, —δόμον ἄϊδος εἴσω. Denique pluralem accusativum δόμους apud eundem legimus, Odyss. κ, —καὶ ἱκέσθαι Εἰς ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης. Itidémque ablativus pluralis δόμοισι cum præpositione ἐν apud eundem junctus reperitur illi genitivo ἀΐδαο: ut Iliad. ψ, Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Sic Odyss. δ, Ἡ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Quum igitur Homerum videamus ex his locis non solùm ellipsin quæ in aliis est, sed etiam cujus vocabuli ea sit ellipsis, declarare, cur aliud quærendum nobis esse dicamus? Eustathius tamen in hunc versum Odyss. κ, Εἰς ἄϊδος δ' οὔπω τὶς ἀφίκετο νηῒ μελαίνῃ, annotat subaudiri posse δόμον, vel τόπον, vel tale quidpiam. ἔχει δὲ καὶ τὸ εἰς ἄϊδος (inquit) ἔλλειψιν

Ἀττικὴν τᾶ δόμον, ἢ τόπον, ἢ τοιούτε τινός. Neque tamen in hoc loco tanti refert quod substantivum subaudiamus, quàm in aliis quibusdam: qui etiam fecerunt ut lectorem hujus rei admonendum putaverim. Cæterùm quum his in locis cum εἰς ἀΐδαο subaudiamus δῶμα sive δόμον, aut δώματα sive δόμες, & cum εἰν ἀΐδαο itidem δώματι seu δόμῳ, vel δώμασι seu δόμοισι, (atque hoc postremum potius quàm aliud) dubitari non immeritò possit annon cum ἐξ ἀΐδαο quoque genitivum unius illorum nominum subaudire oporteat. ut Odyss. μ, — ἐδ' ἄρα Κίρκην Ἐξ ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν. est enim ἀΐδαο idem quod ἀΐδεω. Sic autem & ubi dicit idem poeta ἄϊδος εἴσω, quæri possit annon δόμον subaudire cum ἄϊδος debeamus: quoniam ipsemet poeta δόμον ἄϊδος εἴσω alicubi dicit. Sed ad illud quidem ἀΐδεω quod attinet, præpositioni ἐξ junctum, non video quam ob causam ellipsin ante illum constituere debeamus: at verò in ἄϊδος εἴσω, si quidem εἴσω genitivo jungi non possit, subaudire & hîc accusativum illum vel alium hujusmodi necesse fuerit: sin cum genitivo non minus quàm cum accusativo construi alibi comperiamus, ne hîc quidem ellipsis illa locum habebit. Sed εἴσω cum genitivo etiam jungi, ex soluta quoque oratione petita exempla ostendere possunt. Eustathius tamen εἴσω, quum genitivo jungitur, vult hanc constructionem habere, imitando Atticam præpositionis εἰς constructionem. Veteres (inquit) ω etiam cum alibi tum in εἴσω (veluti quum dicitur Ἴλιον εἴσω) tradunt esse epectasin: intelligentes εἴσω non aliud valere quàm ipsam præpositionem εἰς. Hoc autem novum videri non debet: etiamsi quis prò adverbio intelligat, cujus duplex sit constructio. Quemadmodum enim à præpositione ἐξ, quæ semper genitivo jungitur, fit adverbium ἔξω, quod itidem genitivo jungi perpetuò solet: ita minimè mirum est si εἴσω quod ex præpositione εἰς ortum est, (quæ & ipsa duplicem constructionem habet) dupliciter construitur: ac quoniam præpositio εἰς & accusativo jungitur κοινῶς, (id est, ex consuetudine linguæ communis) necnon genitivo ἀττικῶς: ideo εἴσω quoque jungetur interdum cum accusativo, (ut Ἴλιον εἴσω) interdum cum genitivo: ut εἴσω οἴκε. Idem scholiastes alioqui in hunc versum Iliad. ζ, Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' ἄϊδος εἴσω, annotat ἄϊδος εἴσω esse dictum ἐντελῶς, & non sicut hoc in loco, ἄϊδός δὲ κατῆλθε. ac cum genitivo esse junctum εἴσω, pro εἰς ᾅδε: quanvis ubi dicitur δόμον εἴσω, pro εἰς δόμον accipiatur. Quod autem dixi, pro loco rationem habendam esse ejus substantivi quod subauditur, ex hoc etiam Theocriti loco apparet, in idyllio quod Συρακούσιαι seu Ἀδωνιάζεσαι inscribitur, Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω, Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. Hîc enim schol. subaudit τὰ βασίλεια. Neque tamen erraret qui & hîc δόμον subaudiret: sed quoniam qui τὰ βασίλεια dicit, δόμον quidem dicit, verùm non quemlibet, sed τὸν βασίλειον, ideo hujus substantivi subauditio, quatenus huic loco peculiariter aliísque hujusmodi convenit, aptior altera censeri debet. Quod tamen subauditionis discrimen non magni momenti esse hîc fateor: at in quibusdam maximi fortasse momenti esse potest. Observà autem in hoc subauditionis genere, ut δόμος minus generale est quàm τόπος, ita δόμος βασίλειος minus generaliter dici quàm δόμος: vel potius, addito hoc substantivo, à genere ad speciem transiri.

Εἰς μίαν βελεύσομεν apud eundem Homerum pro εἰς μίαν βελὴν dictum censetur, Il. α, Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βελεύσομεν. Sed hic accusativus ex iis est qui ἀπὸ κοινᾶ accipi possunt, ex verbo βελεύσομεν nimirum: sequendo ea quæ antea dicta fuerunt de accusativo δίκην qui ex verbo δικάσαι, & accusativo μοῖραν qui ex verbo διαμοιρᾶσθαι itidem ἀπὸ κοινᾶ sumendus esse censetur.

Venio nunc ad exempla ellipseωn nominum substantivorum ex soluta oratione petita. Ac primùm quod attinet ad dativum illum Homericum ἀμφοτέραις pro ἀμφοτέραις χερσὶ, in prosa quoque locum habere dico: ut apparet ex quodam quem in Thesauro protuli loco. Sed & in proverbio ἀμφοτέραις ἀντλεῖν eandem ellipsin habemus. Interdum verò & ἀμφοῖν, itidem subaudiendo χεροῖν, usurpatur. ut in proverbio ἀμφοῖν δωρέμενος. Sic apud Platonem in Sophista, καὶ τὸ λεγόμενον, ἐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον· ἐκἐν ἀμφοῖν χρή. Ubi observa simul in ἑτέρᾳ eandem, id est ejusdem substantivi, ellipsin. nam ut χεροῖν cum ἀμφοῖν, & χερσὶ cum ἀμφοτέραις, sic χειρὶ cum ἑκατέρᾳ subaudiri constat. Ut autem ἀμφοτέραις pro ἀμφοτέραις χερσὶ, sic Ambabus pro Ambabus manibus positum invenitur. Quinetiam In utranque dormire pro In utranque aurem, quidam ex veteribus dixisse fertur. Scimus quidem certè ellipses in proverbiis plerisque locum habere.

Ἀμφοτέρων verò genitivum, cum quo genitivus ποδῶν subaudiendus est, apud Theocritum habemus in fine idyllii XIIII, quod Θυώνιχος sive Κυνίσκας ἔρως inscribitur, —ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν. Hîc enim ἐπ' ἀμφοτέρων pro ἐπ' ἀμφοτέρων ποδῶν ponitur. De qua tamen ellipsi tacuit scholiastes: ideo, ut opinor, quòd satis manifestam esse putaret.

Potissimùm verò ellipsis qualis est in εἰς ἀΐδαο, sive εἰς ἄϊδος, ab Atticis postea usurpata fuit.

Atque adeò illa est de qua grammatici quoque nonnulli potius quàm de alia meminerunt: in exemplum afferentes ἔρχομαι εἰς διδασκάλου, pro εἰς διδασκάλου οἶκον. Cujusmodi est apud Plut. in lib. De instit. puerorum, πέμποντας εἰς παιδοτρίβου τοὺς παῖδας. Sic dixeris πέμπειν ἐς παιδαγωγοῦ vel μυσταγωγοῦ, & cum alio genitivo, sed eo præsertim qui significationem hujus generis habeat. Aristoph. tamen dixit & εἰς ὀρχηστρίδος, eadem forma, in Nubib. μηδ᾽ εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι. Eustathius in librum Θ Iliad. Εἰς ἀΐδαο, inquit, sicut ἄϊδός δε, ἀττικῶς ἐσχημάτισται quale est ἐς μυσταγωγῶν, & ἐν κλωπιδῶν, & talia. Sunt autem hæc verba ἐν κλωπιδῶν ex Aristoph. Equitibus sumpta, Τὼ χεῖρ᾽ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ᾽ ἐν κλωπιδῶν. quem versum alicubi schol. idem exponit: admonens per παραγραμματισμὸν dictum esse κλωπιδῶν pro κρωπιδῶν, nimirum ἀπὸ γένους ἢ τόπου. Ut porrò εἰς διδασκάλου, vel παιδοτρίβου ἔρχεσθαι, vel πέμπειν, aut εἰς μυσταγωγοῦ, sive εἰς φιλοσόφου, ita εἰς Σωκράτους dicitur, respiciendo ad hoc quòd Socrates, aut alius qui nominatur, sit φιλόσοφος aut διδάσκαλος. Verùm & generalius interdum cum aliis quibuslibet nominibus (id est, eorum qui non eandem sed aliam quamlibet personam gerunt) usurpata hæc invenitur ἔλλειψις accusativi cum εἰς vel dativi cum ἐν. quod enim de una præpositione dicitur, idem & de altera dictum existimari debet. Sed quod attinet ad delectum accusativi seu dativi subaudiendi, meminisse oportet ejus de quo & paulo ante lectorem admonui, in illum Theocriti versum, Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω Θασσόμεναι τὸν Ἄδωνιν. quanvis enim plerisque in locis nomen aliquod subaudiri possit cujus latè pateat significatio, melius, id est commodius, subauditur quod minus generale sit, & magis peculiariter loco conveniat. Sic in isto Athenæi loco, (qui est è numero τῶν ἐσχηματισμένων Ἀττικῶς) ἡσθεὶς οὖν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας ταύτης εὑρέσει καὶ καινότητι, τὴν ἐν μεσῶν αὐτῷ σίτισιν ἔχειν ἐχαρίσατο) vult Eustathius dictum esse ἐν μεσῶν, quasi ἐν Πρυτανείῳ μεσῶν. Non dubium est autem quin hunc dativum potius quàm alium elegerit, atque adeò eligere debuerit, ut nobis illum Atheniensium morem (Socratis etiam dicto celebrem, τιμῶμαι ἐμαυτὸν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτίσεως) in memoriam revocaret, si fortè obliti ejus essemus.

Magnus fuit hujus ellipsews apud Atticos usus, & omnium fortasse maximus, ante genitivum qui esset alicujus dei nomen: eúmque Latini imitati fuerunt. Dixerunt enim Græci εἰς Ἀπόλλωνος, εἰς Ἀσκληπιοῦ, (itidémque in aliis nominibus) pro εἰς ναὸν vel ἱερὸν Ἀπόλλωνος: itidémque ἐν Ἀπόλλωνος, ἐν Ἀσκληπιοῦ, subaudiendo ναῷ. Exempla cùm alii suppeditare poterunt, tum verò Aristophanes. Eodem ellipsews genere utebantur & quum dicebant τὰ ἐν Ἄγραις, loquentes περὶ τῶν μικρῶν τῆς Δήμητρος μυστηρίων. Quantum autem ad Latina attinet, (nam Latinos in hac ellipsi Græcos imitari dixi) & in carmine & in soluta oratione extant. Horat. Sat. 9, lib. 1, Ventum erat ad Vestæ, quarta jam parte diei Præterita. pro Ad Vestæ ædem. Terentius, Ubi ad Dianæ veneris, ito ad dextram. Sic Ad Opis & Ad Juturnæ Cic. dixit pro Ad ædem seu templum Opis, Ad ædem Juturnæ.

Cæterùm quod dixi, eam potissimum ellipsin qualis est in his loquendi generibus εἰς ἀΐδαο vel εἰς ἄϊδος, Atticis postea frequenti in usu fuisse, accipi ita id nolim quasi non illam ipsam quoque usurpaverint, id est cum eodem vocabulo. Itidem enim εἰς ᾅδου soluta oratio dicere audet, accusativum subaudiendum relinquens: & sicut poetæ ἐν vel εἰν ἀΐδαο sive ἄϊδος, (quod enim de una præpos. illic à me dictum fuit, de altera quoque dictum intelligi oportet) ita hæc ἐν ᾅδου dativo suppresso. Exempla in meo Thesauro vide.

Substantivi χώρα vel γῇ vel πατρὶς, vel alius hujusmodi ellipsis præcedentibus non incommodè subjungi posse videtur. Talia sunt apud historicos ἐν φιλίᾳ & ἐν πολεμίᾳ, pro ἐν γῇ φιλίᾳ seu χώρᾳ, & ἐν γῇ πολεμίᾳ. Sed in illo φιλίᾳ non animadversa, hæc ellipsis in errorem impulit non solùm vulgarium lexicorum consarcinatores, sed & nonnullos interpretes, accipientes φιλίᾳ pro substantivo, non adjectivo. Habéntque hujus erroris exemplum aliquod meæ in Xenophontem annotationes, si bene memini. Apud eundem legimus Hellen. 1, ὡς ὄντων πολλῶν ἐν τῇ βασιλέως, subaudiendo itidem γῇ, vel χώρᾳ. Sic ἡ βάρβαρος pro ἡ βάρβαρος γῆ. Apud Thucydidem, ἡ ξυμμαχὶς, sub. γῆ vel χώρα. Quinetiam quum dicitur ἡ Ἀττικὴ, subaudiendum censetur γῆ. eadémque & in aliis hujusmodi nominibus ἐθνικοῖς ratio fuerit. Ut porrò in illo Xenophontis loco τῇ βασιλέως dicitur, subaudiendo γῇ vel χώρᾳ, sic εἰς τὴν ἐμαυτοῦ ἐπανῆλθον, vel εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐπανῆλθε, sive εἰς τὴν ἑαυτῶν ἐπανῆλθον dicitur, pro εἰς τὴν ἑαυτοῦ vel ἑαυτῶν γῆν vel χώραν. Verùm quum hujus ellipsews mentionem fecerit Budæus, ad eum te remittam. Sed (quod ille prætermisit) addendum est, quemadmodum χώρα, ita etiam χωρίον interdum subaudiendum relinqui. ut apud Lucianum, ἐν καλῷ τῆς πόλεως pro ἐν καλῷ χωρίῳ. itidémque ἐν ἐπικαίρῳ. Sed majoris etiam autoritatis exempla Thucydides ministrabit non pauca: quorum unum est τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, pro τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία.

Substantivo ὁδὸς non postremus dandus fuerit locus, quum & ipsum frequentissimè ellipticῶs omissum inveniatur. Xen. Pæd. 7, προϊὼν δὲ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος: subaudi ὁδόν. Præsertim verò cum verbo ἄγειν videmus ἐλλείπειν hunc accusativum: veluti quum dicitur

ἄγειν vel ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Neque tamen quum addimus ὁδὸν, vacuum illum locum (id est quem ἔλλειψις vacuum relinquit) omnino explemus: sed participium ἄγουσαν vel φέρουσαν addere necesse fuerit. (Obitérque notandum est, duo hæc participia interdum hujus ipsius substantivi subauditione vicissim opus habere: cujus rei exemplum in hac ipsa pagina habebis, in ἰέναι τὴν ἐπὶ θάνατον) At verò quum scribit Lucianus in Scytha, κἀγὼ ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, simpliciter ὁδὸν subaudire oportet. Sic quum τὴν ταχίστην dicunt, ejusdem substantivi subauditio satis esse potest, si modò id est quod in eo loquendi genere subaudiri debet. Ad me quidem certè quod attinet, minimè dubito quin illud subaudiri velint: perinde ac si dicerent τὴν συντομωτάτην. maximè enim compendiaria via, eadem & celerrimè conficitur. ideóque τὴν ταχίστην illis significat Celerrimè, Quamprimum, Primo quoque tempore. Alia autem hujus subauditionis exempla magis vulgaria, videnda tibi apud Budæum relinquo.

Huic subjungam ea substantiva quorum ellipseωs eodem in loco ille meminit, & quidem ordinem eundem ferè sequens: (alioqui quempiam alium potius sequuturus) & siqua eôdem pertinentia dispersa sunt, in unum colligens. Cum νέας igitur genitivo subaudiendum ait substantivum ἡλικίας, quum dicitur ἐκ νέας. ut apud Synesium, ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ. Interjecta autem una pagina, & amplius, cum τὴν πρώτην, sicut πόσιν apud Galenum, sic ἡλικίαν apud Aristot. subaudire videtur. vertit enim Prima ætate, ut illic Prima potione.

Cum ὀρθὴ seu εὐθεῖα, subaudiri tradit γραμμὴ, interdum verò γωνία.

Cum ἡμίσεια vel ἡμιολία apud Plat. extrinsecus assumi debet substantivum μοῖρα, ut idem annotat. Sed addere debuit, subaudiendum hoc substantivum & cum aliis adjectivis: veluti in hoc dicendi genere, quod frequenter apud veteres scriptores occurrit, ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. Hîc enim subaudiendum nobis est μοίρᾳ: ut & apud Homerum ἴσης pro ἴσης μοίρας aliquoties legimus: item ἴαν pro ἴαν μοῖραν. Fateor tamen apud Thucyd. pro loco, modò hoc, modò aliud substantivum extrinsecus assumendum videri cum ἴσῃ. Jam verò ut μοῖρα, sic etiam μέρος synonymum omittitur ἐλλειπτικῶς, & quidem magis variis modis, de quibus, antequam huic tmemati finem imponam, verba sum facturus.

Apud Synesium ἁπάσαις αἱρήσω pro ἁπάσαις ταῖς ψήφοις, omnibus te sententiis condemnabo. Ut apud Plat. ἐὰν δέ τισιν ἴσαι γίγνωνται, pro ἴσαι ψῆφοι. Poterat autem his & alia exempla adjicere: ex quibus sunt insignia ἡ ἀναιροῦσα & ἡ σώζουσα, quum ponuntur ἐλλειπτικῶς pro ἡ ἀναιροῦσα ψῆφος & ἡ σώζουσα ψῆφος.

Ibidem locum affert in quo δίκην subaudiri manifestum est: hunc videlicet Athenæi, κρινομένη δὲ τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε. Nam subjungit quidem hunc locum cuidam Galeni in quo ἰέναι τὴν ἐπὶ θανάτον esse dictum ait pro τὴν ἐπὶ θάνατον ἄγουσαν ὁδὸν, vel φέρουσαν: sed non posse itidem in illo Athenæi subauditionem hanc recipi manifestum est: contrà autem substantivum δίκην aptissimè subaudiri constat. Non esse autem novam hujus quoque subauditionem, alii plerique autorum loci declarant: præsertimque cum verbo φεύγειν, sequente genitivo. ut φεύγειν φόνου, & φεύγειν ὕβρεως, vel ἀσεβείας, pro φεύγειν δίκην φόνου. Quibus tamen in locis & ἔγκλημα interdum usurpatur. Sed & apud Homerum subaudiri hoc substantivum, docui in præcedentibus.

Genitivum τραπέζης extrinsecus assumendum esse docet in hoc Synesii loco, οὔτε ἐμβαλοῦμεν δεξιὰν, οὔτε ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτησόμεθα.

Accusativum κίνδυνον, vel δρόμον, subaudit ubi dicitur τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς seu ὑπὲρ ψυχῆς: aut θέειν. Cujus generis loquendi exempla meus etiam Thesaurus suppeditare poterit.

Accusativum ἀγωγὴν subaudiri putat apud Synesium, in epist. ad Pylæmenem, ὦ τὴν διὰ λόγων τραφέντι καὶ αὐξηθέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον. Fuerit autem hæc ellipsis affinis ei in qua ὁδὸν subaudiri dictum est.

Genitivum χρόνου extrinsecus addit, ubi dicitur ἐκ παλαιοῦ à Synesio, ἑταῖροι ἐκ παλαιοῦ γεγονότες. & à Pausan. in Corinth. ἐκ παλαιοτάτου. Sic in διὰ μακροῦ & διὰ πολλοῦ idem subaudiri censet: reddens, Longo intervallo: apud Arrianum, καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα: & apud Lucianum, δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν. Sed perperam his locis admiscet hunc Thucydidis, οἰκεῖ δὲ τὸ ἔθνος κατὰ κώμας ἀτειχίστους καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ: quum hîc διὰ πολλοῦ non de temporis itidem sed de loci intervallo dicatur: ideóque χρόνου subaudiri eodem modo non possit, sed διαστήματος, aut aliquid hujusmodi. Quinetiam inter illa exempla ἐκ παλαιοῦ & διὰ πολλοῦ, sive διὰ μακροῦ, interjicit διὰ πλειόνων & διὰ βραχέων: quod loquendi genus planè aliam subauditionem requirit. Integra enim oratio esset, διὰ πλειόνων λόγων seu ῥημάτων, itidémque διὰ βραχέων λόγων seu ῥημάτων. Verùm ad illam genitivi χρόνου ellipsin quod attinet, poterant & alia non infrequentia ejus exempla proferri: & quidem in quibus etiam imitantur Græcos Latini. Præcipuè verò ἐκ πολλοῦ commemorandum fuit, non minus quàm διὰ πολλοῦ. Quibus, quod ad ellipsin attinet, simile est ἐξ οὗ vel ἐξ ὅτου, pro ἐξ οὗ χρόνου: ut Latinè Ex quo pro Ex quo tempore (quod ἐξ οὗ dictum itidem el-

lipticè, legitur & apud Homerum initio Iliadis: quibusdam tamen αἰτίȣ subaudire malentibus, sed aliis plerisque locis huic subauditioni refragrantibus.) Dicitur & ἀφ' οὗ pro ἀφ' οὗ χρόνȣ, eadem significatione. Eodem modo dativus χρόνῳ subauditur apud Thucydidem cum ὅσῳ. dicit enim ἐν ὅσῳ pro ἐν ὅσῳ χρόνῳ. Itidémque cum ἐν τούτῳ frequenter hæc subauditio apud alios etiam occurrit: sicut nimirum nos in eodem loquendi genere subaudimus *Temps*, id est χρόνῳ, tempore: quum dicimus *Ce pendant* pro *Ce temps pendant*. Qua de re monuisse me arbitror in libello quem de affinitate nostræ linguæ cum Græca ante aliquot annos scripsi. His addi possunt ἄχρις ȣ̃ & μέχρις ȣ̃, item μέχρι τινὸς vel τίνος: necnon μέχρι παντὸς & διὰ παντός. Adjici possunt & μέχρι τȣ̃ νῦν, ἀπὸ τȣ̃ νῦν, ἐν τῷ νῦν, & alia quædam hujusmodi.

Accusativum ὥραν cum adjectivo ἑωθινὴν subaudiendum putat apud Polybium, duobus in locis, ubi dicit, ὑπὸ τὴν ἑωθινήν. Subaudiri autem & cum aliis quibusdam adjectivis hoc substantivum, non ignorandum est. Cæterùm ut cum ἑωθινὴ subaudit ὥρα, sic alibi (nimirum ubi de ellipsi nominis χώρα agit) cum ἑώα subaudiendum esse χώρα ostendit, interpretans orientis regionem. Sed locus Greg. quem affert, emendandus est, ut in eo inveniri exemplum possit. ita enim scriptus est in vulg. Comment. editionibus, κατατρέχει μὲν Αἴγυπτον, λῄζεται δὲ Συρίαν τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, ἐπιλαμβάνεται δὲ καὶ τῆς Συρίας ὅσον ἐδύνατο. At pro Συρίας reponi debet ἑώας.

Genitivum τρόπου cum ἐκ παντὸς subaudiri tradit, in isto Dionysii Halic. loco, de Isocrate, ὁ γὰρ ἀνὴρ ȣ̃τος ἐκ παντὸς διώκει τὴν εὐέπειαν. Item, καὶ τὸ διώκειν ἐκ παντὸς τὴν εὐρυθμίαν. Interpretatur autem non solùm Omni pacto, sed etiam Omni ope. Additque, interdum absque ellipsi dici, ἐκ παντὸς τρόπου, pro Omni ratione: ex Isocrate & Xenophonte id probans.

Cum adjectivo autem ἀξίαν vel τιμὴν vel τιμωρίαν vel ἀμοιβὴν pro loco subaudiri posse existimat. quarum ellipseων exempla ex eo petas malo, & quæ hac ipsa de re in Thesauro disserui, iis adjungas. In primis verò sciendum hoc est, in Luciani loco quem ille profert, non videri posse vel τιμὴν vel τιμωρίαν subaudiri, sed τιμωρίαν duntaxat ei convenire. Alioqui si cum ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν non minus τιμὴν quàm τιμωρίαν subaudiri posse dicamus, quanvis ibidem verbum κολάζεσθαι habeamus: certè & cum ὑπέχειν τὴν ἀξίαν (quæ phrasis apud eundem reperitur) locum habere utrunque illorum dicendum fuerit: quod tamen apertè absurdum erit.

Genitivi ἡμέρας ellipsin esse censet apud Gal. ubi διὰ τρίτης dicit. reddit enim Tertio die. & recté. Interjectis autem aliarum ellipseων exemplis, ex Æschine in Timarchum affert εἰς τὴν νῦν οὐ διέλιπον, interpretans itidem In hodiernum diem: eodem videlicet modo ἡμέραν subaudiendum esse censens. Sed hujus ellipseως & plura & insigniora proferri exempla possunt: ex quibus sunt ἡ σήμερον & ἡ αὔριον: pro ἡ σήμερον ἡμέρα & ἡ αὔριον ἡμέρα: itidémque in cæteris casibus: ut τῆς σήμερον, pro τῆς σήμερον ἡμέρας. Sic καθ' ἑκάστην pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν usitatissimum est. Quum autem hunc accusativum subaudiri certum sit, non video quomodo altera scriptura, καθεκάστην una voce, tolerari possit: quam tamen & vulgarium lexicorum consarcinatores admiserunt. Quod verò ad illa exempla attinet quæ ab eo producuntur, sciendum est, sicut διὰ τρίτης dicitur pro διὰ τρίτης ἡμέρας, sic διὰ τετάρτης & διὰ πέμπτης, itidémque deinceps dici. Neque verò cum hac præpositione tantùm, sed & cum aliis interdum hæc ellipsis spectatur. ut εἰς τὴν τρίτην vel τετάρτην, pro εἰς τὴν τρίτην ἡμέραν vel τετάρτην. Sic quoque non solùm εἰς τὴν νῦν (quod ei secundum est exemplum) sed etiam ἀπὸ τῆς νῦν & μέχρι τῆς νῦν vel ἕως τῆς νῦν, dici, necnon aliis vel præpositionibus vel adverbiis posse jungi, eandem ellipsin servando, sciendum lectoribus est.

Τὴν πρώτην apud Gal. vertit, Prima potione: secundum quam interpretationem fuerit subaudiendus accusativus πόσιν.

Accusativum δόξαν subaudiri annotat apud Platonem in Politico, ubi dicit κατά γε τὴν ἐμὴν, significans Mea opinione, Mea sententia: & in Philebo, κατά γε τὴν ἐμήν. Alibi enim dicere, κατ' ἐμὴν δόξαν. Posset alioqui non minus commodè subaudiri accusativus γνώμην. dicitur enim itidem κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην. Sciendum est autem duo ellipseως genera uni eidémque formulæ loquendi contingere. neque enim legitur duntaxat κατὰ τὴν ἐμὴν pro κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην vel δόξαν: sed etiam ἐμὴν γνώμην, cum ellipsi præpositionis κατά. de qua ellipsi dictum antea fuit.

Sequitur ellipsis substantivi μέρος vel πρᾶγμα, ubi dicitur τὸ ἐμόν: cujus exempla ex Platone & Synesio affert. Videtur autem, in eo quem illis subjungit ex Euripide loco, —ὅταν δὲ τἀμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, subaudire itidem voluisse πράγματα cum τἀμά, id est τὰ ἐμά. sicut & apud Synesium, ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. Addit & τὸ ἐμὸν ac τὸ σόν, pro τὸ συμφέρον ἐμοὶ & σοί. quæ cum aliis ibi vide. At de ellipsi nominis μέρος. fusius quàm ille, disseram aliquanto póst.

De ellipsi nominis χώρα, quæ præcedenti proxima est ibi, dictum & à me jam fuit: poterúntque illa cum iis quæ ab eo traduntur, conferri. Sed quanvis nominis χώρα

mentionem duntaxat faciat, non minus ei placuisse nominis γῆ subauditionem, vel ex ejus interpretatione apparet. Attulerat autem aliquanto antè ἐν τῇ ἑαυτοῦ pro In patria sua. quam interpretationem sequendo, (quæ certè recta est) subaudiri possit & πατρίδι.

Non paucis autem interjectis, ad ellipseως exempla revertens, πληγὰς subaudiri docet, in isto Plutarchi loco, in Apoph. Lacon. παῖς δὲ ὑπό τινος κολασθεὶς, εἰ τῷ πατρὶ ἐξήγγειλεν, αἰσχρὸν ἦν τῷ πατρὶ μὴ προσεντεῖναι ἀκούσαντα πάλιν ἑτέρας. Possit autem hæc subauditio insignioribus testimoniis confirmari: quale est hoc Aristophanis, ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς. Cui simile est omnino apud Lucam evangelistam, δαρήσεται πολλὰς & δαρήσεται ὀλίγας. Sed & singulare πληγὴ subaudiri alicubi sciendum est: veluti quum aliquem καιρίαν λαβεῖν vel καιρίαν πληγῆναι legimus. pro quo καιρίαν quidam comicus apud Athenæum καιρίμην dicit: si modò locus mendo caret. Est præterea observatione non indignum, adjectivum hoc esse ex iis cum quibus diversæ ellipses fiunt. nam ut cum καιρία interdum ἐλλείπει substantivum πληγὴ, sic cum καίριον videmus ἐλλείπειν substantivum μέρος apud Homerum, Iliad. δ, Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος. id est (inquit schol.) ἐν ἐπιτηδείῳ μέρει. ut ostendit qui scribit aliquem πληγῆναι τὰ ἐπιτήδεια. Ubi similiter observa cum ἐπιτήδεια subaudiri μέρη.

Sunt apud eundem & alia quædam aliarum ellipseων exempla, sed earum ferè de quibus ipse suprà disserui: si eas quæ sunt verborum, excipias, de quibus alibi agere decrevi. Unum tantùm ellipseως exemplum inter præcedentia omisi, sed consultò: hoc videlicet, ex Aristoph. in Pace, πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ', ὦναξ Ἡράκλεις. Quanvis enim merè Attica censeatur & hæc ellipsis, qua desiderari existimatur vel αἴσθησις, vel ὀσμὴ, tamen quòd majorem cæteris audaciam præ se ferat, & vix in soluta oratione recipiendam, (ut omittam, de eo quod subaudiendum est, non satis constare) cæteris admiscere nolui. Alioqui & Corinthum ejus meminisse non ignoro, subaudientem vel φωνὴ vel ὀσμή.

Venio nunc ad alia vocabula quæ per ellipsin omissa inveniuntur: quorum tamen nullam (quod sciam) mentionem ille facit, sicut nec multorum de quibus antea lectorem monui. Est igitur (ut ei voci quæ prima in mentem mihi venit, primum inter illas quas addिturus sum, locum tribuam) usitatissima ellipsis nominis δορὰ, quo pellis significatur. Manavítque jam inde ab Homero istud ellipseως genus. Legimus enim apud eum παρδαλέη pro παρδαλέη δορὰ, seu παρδάλεως δορά: Iliad. γ, de Alexandro, Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα. Legimus apud eundem & κυνέη: eíque magis etiam peculiarem significationem tribui videmus. Eadem verò forma dicitur λυκέη, & λεοντέη, & τραγέη, & in soluta oratione, λυκῆ, & λεοντῆ, & τραγῆ, significando λύκου δορὰ, & λέοντος & τράγου. Sic etiam ἀλωπεκῆ ex ἀλωπεκέη, vulpina pellis. ut in celebri illo proverbio, ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον vel potius πρόσραψον. id est, Si leonina pellis pertingere non possit, vulpinam assue. At Erasmus vertit, Si leonis exuvium non sufficit, adde vulpinum: legens πρόσαψον, & propriam verbi ἐξίκηται significationem non intelligens. Siquidem his verbis, ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, significatur, Si leonina pellis brevior sit quàm ut pertingere possit eò quò illam pertingere vis. (nisi quis verbo Pervenire uti malit) Esse autem sumpta metaphora videtur à vestimentis quæ ex pellibus conficiuntur. Et hæc quidem de vera proverbii hujus interpretatione dicta sint, quæ à me prætermissa fuisse in iis quas edidi animadversionibus in Erasmicas quorundam proverbiorum expositiones, nemo eorum mirabitur qui temporis in eas insumpti brevitatem noverit. Sed ut ad δορὰ redeam, cum aliis etiam quibuslibet adjectivis hujus generis subaudiendum relinquitur: adeò ut etiam ἀνθρωπείη ita dictum sit ab Herodoto de pelle hominis.

Illi autem ellipsi planè affinis ea est qua substantivum κρέας subaudiendum relinquitur. quum videlicet dicitur βόειον pro βόειον κρέας, bovilla caro. Sed Latini magis etiam quàm Græci ellipsi hîc utuntur, bovillam itidem dicentes vel vitulinam pro bovilla vel vitulina carne. Οἶνος etiam necnon ὕδωρ ex iis substantivis sunt quæ subaudienda nonnunquam relinquuntur. dicunt enim ἄκρατον sine adjectione, οἶνον ἄκρατον declarare volentes: & ψυχρὸν itidem, quum ὕδωρ ψυχρὸν intelligi volunt. Et quod ad ἄκρατον quidem attinet, in promptu exempla sunt: sed & cum cognomine quod unumquodque vini genus à nomine loci accipit, substantivum ipsum subaudiendum relinquere consueverunt. Exempla cùm alibi tum apud Athenæum inveniri possunt. Si autem ex carmine aliquod petere hîc fas est, (quum potius ellipses solutæ orationis mei sint argumenti) ex Theocrito locum proferam unde utrunque eorum quæ dixi exemplo confirmari poterit. Is est in idyllio quod Κυνίσκας ἔρως inscribitur, —δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώς, Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ. Hîc jam habes βύβλινον pro οἶνον βύβλινον. Uno autem interjecto versu, Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον Ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὥτινος εἰπεῖν. Hîc itidem ἄκρατον legis pro οἶνον ἄκρατον. Sic autem Latinos merum seu meracum pro mero vino dicere notissimum est: & quemadmodum in illo

proximè præcedente loco βύβλινον pro βύβλινον οἶνον dixerat, sic ex Latinæ linguæ consuetudine esse, dicere Falernum absolutè pro Falerno vino, Cæcubum, pro cæcubo vino, (ut alia cognomina omittam) ii duntaxat ignorare possunt quibus cum poetis Latinis nulla unquam familiaritas intercessit. Quod autem magis mirum videri possit, quanvis adjectiva sint hæc nomina, Falernum, Cæcubum, cum quibus substantivum subaudiri necesse est, iis tamen (ac præsertim illi priori) epitheta adjungere, tanquam substantivis, minimè dubitarunt. Tanti videlicet hæc vocabula, quòd vini & quidem generosissimi essent cognomina, facienda esse putarunt, ut iis prærogativam illam indulgere fas esse censuerint. Hinc igitur sunt illa, Falernum forte, Falernum indomitum, Falernum severum, Falernum acre, Falernum nectareum, atque alia. Sed quum hæc ita sint, quid de eo Tibulli loco judicabimus in quo fumosos Falernos, non fumosa Falerna dicit? lib. 2, eleg. 1,

Nunc mihi fumosos veteris proferte Falernos
Consulis, & Chio solvite vincla cado.

Quidam annotant, mirè hoc esse dictum, quasi Latinis vinum non neutrius sed masculini generis esset. Is autem qui poetam illum enarravit, ex hoc uno loco (tanta ejus fuit credulitas) sibi persuasit, vinum in singulari quidem numero neutrius esse generis, at pluralem masculini terminationem interdum accipere. Vide obsecro, lector, vide in quàm magnum errorem interdum parvæ rei ignoratio impellat. Parvam rem seu levem appello, figuram de qua nunc agimus: quòd ex humili (ut ita dicam) grammaticorum arte cognitio ejus, sicut & aliarum, petenda sit. Sed ea hîc non animadversa fecit ut locus alioqui facilis multum negotii facesseret. Ita igitur statuendum est, Tibullum cogente quidem versu, sed audacter tamen, Falernos fumosos dixisse, quum Latini sermonis consuetudo exigeret ut Falerna fumosa diceret. sed in hac tamen sermonis καινοπρεπείᾳ cautione usum fuisse: quòd nimirum figura ista quæ ellipsis appellatur, tueri illam posset. Quod igitur vocabulum per ellipsin subaudiendum esse dicemus? Libenter ex eo ipso loco illud peterem: ut nimirum quemadmodum Chio cado postea dicit, ita Falernos cados intelligamus: sed siquem hæc subauditio offendit propter verbum Proferte, (quòd non hîc videatur significare Proferte in medium, è vinariæ cellæ tenebris eductos, sed potius in mensam afferte) non defuerit aliud substantivum quod commodè locum vacuum expleat. Possumus enim, si non aliud, calices saltem subaudire. Quidni enim, ut calicem Falerni, seu calices Falerni, in genitivo, legimus, ita & calices Falernos dicere voluisse suspicemur? Adde quòd Græcorum exemplo & hæc ipsa ellipsis confirmari potest: dicentium μεγάλαις προπίνειν pro μεγάλαις κύλιξι, ut infrà docebo. Atque hæc obiter in eorum gratiam qui Tibulliana Musa delectantur, dicta sint. Ut autem ad Græcam substantivi οἶνος ellipsin revertar, sciendum est, nec ἄκρατον pro ἄκρατον οἶνον, nec βύβλινον pro βύβλινον οἶνον, adeò observatione digna esse ut πολὺν pro πολὺν οἶνον, apud eundem poetam: in hoc versu, Ἦρα πολύν τιν᾽ ἔπινες ὅτ᾽ εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ. Minimè enim dubium esse potest quin, cum πολὺν addi extrinsecus debeat accusativus οἶνον. Verùm enimvero ne ut Homerus laudibus vini à Flacco vinosus arguebatur, ita ego tam prolixa de ellipsi nominis vinum significantis dissertatione vinosus itidem arguar, ad aquam transeo: si prius lectorem monuero, tradidisse quosdam τὸν γλυκὺν à medicis itidem dici τὸν γλυκὺν οἶνον. Sed vereor ne qui hoc annotarunt, γλυκὺ cum γλυκὺς confuderint. Latius autem patere τοῦ γλυκέος οἴνου significationem quàm ejus quod γλυκὺ neutro genere appellant, meus Thesaurus docebit. Fateor alioqui Aristotelem uno eodémque loco γλυκὺν & ἄκρατον eadem ellipsi dixisse, in Problem. διὰ τί ὁ γλυκὺς καὶ ὁ ἄκρατος καὶ ὁ κυκεὼν μεταξὺ πινόμενοι ἐν τοῖς πότοις, νήφειν ποιοῦσι.

Commodè autem, quum à vino ad aquam transire vellem, id est ab ellipsi nominis οἶνος, ad ellipsin nominis ὕδωρ, in medicorum mentionem incidi: quòd hanc ab illis manasse verisimile sit. Sed ut hoc in dubio relinquamus, usitatissimam esse, & Latinos hanc quoque imitari constat. Exempla autem nominis ψυχρὸν positi pro ὕδωρ ψυχρὸν idem Thesaurus suppeditabit. Latinos porrò eodem modo frigidam pro aqua frigida dicere, notius esse puto quàm ut testimonio ullo confirmare necesse habeam. Sed caldam itidem ellipticè dici sciendum est: & hac ellipsi Martialem præsertim fuisse delectatum: apud quem legimus, lib. 1,

Jam defecisset portantes calda ministros,
Si non potares Sextiliane merum.

Invenitur autem utrunque adjectivum ellipticè usurpatum in uno eodémque versu,

Frigida non deerit, non deerit calda petenti.

Nequis autem ellipsin substantivi hujus novam esse putet, id est à recentioribus duntaxat scriptoribus consuetam, apud Plautum quoque extare sciat.

Ut autem ad vinum ex aqua revertar, (id est, ad ea quæ ad vinum pertinent) exemplum ellipseως nominis κύλικες, id est calices, quod me exhibiturum pollicitus sum, jam nunc repræsentabo. In illo igitur quem ex Aristot. Probl. attuli loco, post illa verba, διὰ τί ὁ γλυκὺς καὶ ὁ ἄκρατος καὶ ὁ κυκεὼν μεταξὺ πινόμενοι ἐν τοῖς ποτοῖς, νήφειν ποιοῦσι, sequitur, καὶ διὰ τί ἧττον μεθύσκονται οἱ ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι. Sic autem & μεγάλαις προπίνειν aut etiam πίνειν dicitur. Eodémque modo apud Cic. in Verrem, orat. 3, hoc ellipseως genus habemus, quædam sequendo exemplaria. nam in hoc loco, Discumbitur: fit sermo inter eos, & invitatio, ut Græco more biberetur: hospes hortatur: poscunt majoribus poculis: celebratur omnium sermone lætitiáque convivium: in hoc, inquam, loco nonnulli codices habent duntaxat Poscunt majoribus: absque substantivo illo poculis. Cæterùm ut in illis locis videmus ἐλλείπειν substantivum illud, ita & in alia sermonis forma ejus ellipsin habemus. veluti quum dicitur προπίνειν φιλοτησίας à Luciano pro προπίνειν φιλοτησίας κύλικα, vel τὸν φιλοτησίας κύλικα. Atque hactenus de ista quoque ellipsi dictum sit, quæ vino peculiaris esse videtur, id est κύλικι quæ vino plena est: quanvis alioqui aqua itidem infundi ei possit. Sed qualis φιλοτησίας κύλιξ esse possit aqua plena? Ideo hanc ellipsin ad vinum, non item ad aquam pertinere dixi.

Sed ut ad aliud ellipseων genus magis etiam frequentium veniam, de nominis ἱμάτιον, nominis ἔθος, nominis γλῶσσα subauditione disseram. Quum autem γλῶσσα dico, eum hujus vocabuli usum intelligo quo ponitur pro sermone. ideóque non minus φωνὴ (sicui videatur) subaudiri possit, ut infrà docebo. Sic pro ἱμάτιον aliud ejusdem significationis assumi extrinsecus queat. Exemplum habemus in isto Timonis Lucianici loco, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. Hìc enim subaudiri ἱμάτια longè manifestissimum est. Sed non minus ἐνδύματα subaudire liceat, præsertim quum hìc sit participium ἐνδύς. alioqui ἱμάτια usitatius esse quàm ἐνδύματα, nemo inficiari possit. Ita cum verbo φορεῖν adjectiva quædam eandem ellipsin habent. veluti quum dicitur λευκὰ vel μέλανα φορεῖν, aut ἀνθινὰ φορεῖν. ut Phylarchus apud Athenæum scribit, lege cautum fuisse apud Syracusios, mulieres μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν. Sic Martialis ianthina & coccina dixit, subaudiens indumenta, seu vestimenta, id est ἱμάτια: lib. 2, Coccina formosæ donas & ianthina mœchæ. Illud autem μέλανα φορεῖν adeò usitatum fuit pro μέλανα ἱμάτια φορεῖν, ut etiam nomen & verbum ex duabus illis orationis partibus composuerint, eadem ellipsi servata. Extat enim μελανοφορεῖν pro μέλαν ἱμάτιον φορεῖν, vel μέλανα ἱμάτια: extat item μελανοφόρος. Dicunt porrò eodem modo & πένθιμα pro ἱμάτια πένθιμα. Nec dubium est quin apud Plut. οἱ ἐν πενθίμοις ὄντες dicantur qui lugubria vestimenta gestant, sive qui veste lugubri sunt vestiti, ut loquitur Terentius. Nam in illo genere loquendi, præter ellipsin, observatione dignissimus est præpositionis ἐν usus: qui similis est vel potius idem est cum eo quem In apud Latinos habet, quum dicunt In tunica, de eo qui est tunicatus: In crepidis, de eo qui est crepidatus. Locos autem in quibus præpositio ἐν hoc significat, Thesaurus meus tibi exhibebit. quibus cùm alii addi possunt permulti, tum verò ex illo ipso scriptore, nimirum Plutarcho, ὁ ἐν περιπορφύρῳ: ut si Latinè dicas Qui est in purpura, de eo qui purpura est amictus. At vulg. lexicorum consarcinatores quum neque ellipsin illam, neque illum præpositionis ἐν usum intelligerent, verterunt verba illa οἱ ἐν πενθίμοις, Qui in luctuosis & lugubribus versantur. Jam verò & nomen ἐσθὴς quod synonymum est, eodem modo plerisque locis ἐλλείπει. veluti quum dicitur ἡ περιπόρφυρος sine adjectione: ut apud Plutarchum illud ὁ ἐν περιπορφύρῳ. sub. ἐσθῆτι, Purpura amictus, Purpuratus.

Illa autem nominis ἔθος subauditio locum habet, ubi dicitur τὸ Ἑλληνικὸν pro τὸ Ἑλληνικὸν ἔθος: & τὸ βαρβαρικὸν pro τὸ βαρβαρικὸν ἔθος. Sic κατὰ τὸ νησιωτικὸν apud eundem eadem subauditione. Eadémque forma dicitur τὸ ἀρχαῖον sine adjectione. Lucianus, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. Itidem apud Plautum & Terentium legimus, Antiquum obtinere, ellipticè dictum, subaudiendo vel morem vel ingenium, aut aliquid tale. Sed alicubi cum τὸ Ἑλληνικὸν & τὸ βαρβαρικὸν aliísque hujusmodi subaudiri ἔθνος existimandum est.

Præsertim verò nominis γλῶσσα vel φωνὴ valde familiaris est. Sic ἡ Ἑλληνικὴ vel ἡ Ῥωμαϊκὴ &c. pro ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα seu φωνὴ dicitur, & pro Ῥωμαϊκὴ γλῶσσα seu φωνή. Aut etiam ἡ τῶν Ἑλλήνων, & ἡ τῶν Ῥωμαίων. Lucianus in Jove tragœdo, Οὐχ' ἅπαντες ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν. Tale est autem ἡ Ἀτθὶς pro ἡ Ἀτθὶς γλῶσσα. quod nonnunquam & adjectivum adjunctum habet: ut quum grammatici τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα pro τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα γλῶσσαν dicunt. Ut porrò γλῶσσα seu φωνὴ in his aliísque hujusmodi subauditur locis, sic ubi idem ille scriptor Lucianus dicit, μικρὸν φθέγγονται καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες, tunc verbale quod ab illo ipso verbo φθέγγεσθαι deductum est, commodè subauditur: nimirum φθέγμα. Observandúmque est plerunque hoc usuvenire, ut verbale illius verbi quo utitur scriptor, subaudiri debeat.

Διάστημα quoque ex eorum est numero quæ per ellipsin supprimuntur. Cujus ellipseως Thucydidis præsertim scholiastes fidem facit, aliquot locis hoc substantivum apud eum subaudiens. ex quibus sunt hi: Pag. 114, meæ editionis, οἰκοῦν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, καὶ σκευῇ ψιλῇ χρώμενον. Pag. 201, τῶν δ' εἰ καὶ κρατήσαιμεν, διὰ πολλοῦ γε καὶ πολλῶν ὄντων, χαλεπῶς ἂν ἄρχειν δυναίμεθα. Eodem modo, ἐκ πολλοῦ pro ἐκ πολλοῦ διαστήματος, item ἐν πολλῷ pro ἐν πολλῷ διαστήματι, apud eundem scriptorem. ut pag. 78, μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ. Sic pag. 133, καὶ οἱ ἀπορώτατοι τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις καὶ σφενδόναις ἐκ πολλοῦ ἔχοντες ἀλκήν. Exemplum autem dativi πολλῷ pro πολλῷ διαστήματι, præcedente præpositione ἐν, habes cùm alibi, tum pag. 245, καὶ τὴν ἐν τῷ μεγάλῳ λιμένι ναυμαχίαν οὐκ ἐν πολλῷ πολλαῖς ναυσὶν οὖσαν. Denique & ἐπὶ πολὺ pro ἐπὶ πολὺ διάστημα apud eundem legitur. Siquis tamen aliud quodpiam substantivum afferret quod significationem talem haberet, ac non minus commodum esset, eum nequaquam ad illius substantivi διάστημα subauditionem adstringendum putarem. Verùm quod attinet ad genitivum πολλοῦ, præcedente præpositione ἐκ vel διὰ, sciendum est aliam potius subauditionem nonnunquam illi convenire, nimirum genitivi χρόνου. Atque adeò ut cum ἐκ πολλοῦ sæpe quidem χρόνου, nonnunquam verò & διαστήματος subaudiendum relinquitur: ita vicissim cum διὰ πολλοῦ sæpe quidem διαστήματος (ut apud Thucydidem) interdum verò & illud χρόνου subaudire oportet. Ideóque perperam Budæus cum his loquendi formulis ἐκ παλαιοῦ & διὰ μακροῦ, in quibus est ellipsis genitivi χρόνου, miscet locum illum Thucydidis, οἰκοῦν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ. Et quoniam duo ista διὰ πολλοῦ & ἐκ πολλοῦ interdum confundi possunt, sæpe verò distinguenda sunt, de hoc quoque aliquid lectori profuturum dicam. Loquor autem de διὰ πολλοῦ & ἐκ πολλοῦ, ubi ad temporis, non loci, spatium sive intervallum referuntur: & dico, alicubi quidem ἐκ πολλοῦ dici posse non minus quàm διὰ πολλοῦ, aut vice versa: alicubi verò διὰ πολλοῦ dici, ubi ἐκ πολλοῦ locum habere nullo modo possit. Ut autem eos qui allati fuerunt locos, in exemplum sumamus, siquis genitivo πολλοῦ, non μακροῦ, uti vellet, apud Arrianum posset non minus ἐκ πολλοῦ quàm διὰ πολλοῦ dicere, eodem sensu: at in Luciani loco pro δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν, itidem dici non posset δόξαν μοι ἐκ πολλοῦ προσειπεῖν. Cæterùm hoc quoque sciendum est, scholiastem Thucydidis illo vocabulo διάστημα uti alicubi etiam ubi de tempore agitur, sed addentem illi genitivum χρόνου. nam ἐπὶ πολὺ poni ait pro ἐπὶ πολὺ διάστημα χρόνου: in isto Thucydidis loco, pag. 145, meæ editionis, καὶ ἐγένετο ἱππομαχία ἐπὶ πολὺ, ἐν ᾗ ἀξιοῦσιν ἑκάτεροι οὐχ᾽ ἥσσους γενέσθαι. hìc enim post ἐπὶ πολὺ addit, διάστημα χρόνου δηλονότι. Verùm in iis quæ subaudiuntur, ratio habenda est & consuetudinis linguæ, & peculiariter etiam (si fieri potest) sermonis scriptori in quo versamur consueti. Ut porrò cum ἐν ὀλίγῳ subaudit alicubi διαστήματι, ita quodam in loco subaudiri ab eo videmus τόπῳ.

Μέτρον quoque subaudiendum censetur ab eodem scholiaste in hoc ejusdem historici loco, pagina 78, οἱ δ' ἐκ πολλῷ ὑποδεεστέρων, καὶ ἅμα οὐκ ἀναγκαζόμενοι, μέγα τι τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες ἀντιτολμῶσιν. Hìc enim πολλῷ pro πολλῷ τῷ μετρῷ dictum esse censet. Verùm hæc subauditio meritò censeri περίεργος possit, meo quidem judicio. Quod autem de hoc loco dicitur, idem & de isto dicendum videtur: pag. 63, οὐχ ὅμοιοι ἀλλ' ὀλίγῳ χεῖρους κριθείητε.

Ad μέρος autem quod attinet, de quo me verba facturum sum pollicitus, antequam dicendi de ellipsi substantivorum finem facerem: primùm quæ de illius vocabuli subauditione scribit Budæus, referre, deinde iis quæ addenda videbuntur, adjungere decrevi. Primùm igitur sciendum est eum cum τὸ ἐμὸν subaudire μέρος, in isto Platonis loco, in Timæo, καὶ τὸ μὲν ἐμὸν οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν δόξαν εἴληφα καὶ περὶ τῶν πάλαι γεγονότων καὶ τῶν νῦν ὄντων ποιητῶν. id est, τὸ ἐμὸν μέρος, inquit. Sic autem interpretatur, Et quidem, quod ad me pertinet, nihil mirum est, hoc me efficere non posse. . Affert & ex Synesio, κἀγὼ τό γ' ἐμὸν εἴασ' ἂν χαίρειν αὐτόν. Sed Platonem in Hippia majore, τὸ ἐμὸν πρᾶγμα pro eodem dixisse (id est, eadem significatione qua τὸ ἐμὸν μέρος) annotat: scribentem ita, Σωκρ. Ῥαδίως ἄρα μαθήσομαι· καὶ οὐδείς με ἐξελέγξει ἔτι. Ἱπ. Οὐδεὶς μέντοι. φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικόν. Exponit autem, Quippe ineptus essem, similisque idiotæ, si perdocere te non possem. Verùm (quod pace tanti viri dictum sit) aliquid inter hæc discriminis esse arbitror, nimirum inter τὸ ἐμὸν μέρος & τὸ ἐμὸν πρᾶγμα: & τὸ ἐμὸν μέρος esse omnino quod dicimus, *De ma part:* ubi verbum verbo respondet. At verò τὸ ἐμὸν πρᾶγμα potius exprimi posse per vocabulum *faict.* veluti quum dicimus, *Ce ne seroit pas le faict d' un homme de bien.* Et hoc quidem obiter dictum sit. In alio porrò suorum Comment. loco, de defectuosis sermonis modis loquens, affert ex Lysia, καὶ τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης: interpretans, Et quantum in eo fuit, servatus es. Id est (inquit) καὶ τό γε κατ' αὐτὸν, vel καὶ τό γε ἐς αὐτὸν ἧκον μέρος. Ut Synesius, τό γε ἐφ' ἡμῖν, quantum quidem in nobis fuit. Aristot. De gen. anim. lib. 1, διὸ καὶ Ἐμπεδοκλῆς

ἔοικε λέγειν ὁμολογούμενα τούτῳ τῷ λόγῳ, τόγε τοσοῦτον, Hac quidem certè in parte, Duntaxat in hoc loco. Sed quanvis vocabulum partem interpretationi loci hujus adhibeat, non posse tamen μέρος hîc itidem subaudiri, aut certè non posse illi eum quem in illis prioribus locis habet, usum tribui, longè manifestissimum est. Siquidem ibi uti possumus Latino genere loquendi in quo itidem vox ea qua μέρος significant, subauditur interdum quum videlicet dicunt, Pro mea virili, Pro tua virili. Nihil enim obstat quominus & in illo loco, καὶ τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης, resolvens orationem, dicas, Is te pro sua virili servavit: aut etiam, suam orationi formam relinquendo, Pro ejus virili servatus es. Atque adeò ipsemet Budæus alibi hoc interpretationis genus agnoscit, Τὸ σὸν μέρος quum dicunt, (inquit) significant, Quantum in te fuit, Pro parte virili. Et τὸ μέρος, ut Demosthenes περὶ παραπρεσβ. Οὕτω γὰρ διέθηκας αὐτοὺς (οἶμαι) τὸ μέρος σὺ, ὥστε μὴ τοῖς φίλοις βοηθεῖν, μήτε τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι δύνασθαι. Sic Isæus, τὸ κατὰ σαυτοῦ μέρος dixit: & κατ' ἐμαυτοῦ μέρος. quod & τὸ ἐπ' ἐμοὶ & τὸ κατ' ἐμὲ dicitur. Sic Dinarch. in Philoclem, καθ' αὑτοῦ μέρος, Quantum in se fuit. Hæc ille. Sed non dubium est quin scribendum sit in illo Isæi loco, κατὰ τὸ σαυτοῦ μέρος. Atque ut dicendi de hac ellipsi finem faciam, sciendum est τὸ ἐμὸν (sicut & τὸ ἐμὸν μέρος, integrè dictum) duo significare: interdum quidem Quantum in me fuit, Pro mea parte virili: interdum verò Quantum ad me attinet. Itidem certè & nostrate lingua illo genere loquendi, ad verbum respondente, *De ma part*, modò hoc, modò illud significamus. Quinetiam quod attinet ad illud genus loquendi, τὸ ἐμὸν μέρος, τὸ σὸν μέρος, &c. meritò & ipsum ellipticum esse pronuntiabimus? sed quum in promptu sit præpositionis κατὰ subauditio, ut τὸ ἐμὸν μέρος dici pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος dicamus: alia præterea mihi in mentem venit meum Græcæ linguæ Thesaurum scribenti: ut nimirum τὸ μέρος (siquidem & τὸ μέρος dici videmus pro τὸ ἐμὸν μέρος) primò dictum sit pro ὅσον δύναμαι συμβάλλεσθαι μέρος, (sicut legimus apud Platonem μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται) deinde addi cœperit ἐμὸν vel σὸν, vel aliud pro loco. Si tamen subauditionem illam priorem aliquis tutiorem esse dicat, ei minimè repugnabo: sed interim & alteram illam in medium attulisse nihil nocuerit.

Nunc ad μέρος venio in prima sua & propria significatione positum. Ejus subauditionem jam inde ab ipso Homero manasse videmus, apud quem non solùm singul. μέρος, sed & plur. μέρη subaudiendum relinquitur. Omnium verò frequentissima ellipsis est in ἥμισυ. neque enim dubium est quin ut ἡμίσεια pro ἡμίσεια μοῖρα, sic ἥμισυ pro ἥμισυ μέρος dicatur. Sic cum τὸ πλέον & τὸ πλεῖστον non raro subaudiri μέρος comperiemus. Plerunque verò cum genitivo locum hæc subauditio habet. Thucyd. pag. 53, ἔστι δὲ αὐτοῦ ὃ καὶ ἀφύλακτον ἦν. Sic apud eundem τὰ πολλὰ τῆς γῆς, pro τὰ πολλὰ μέρη. Lucianus in dialogo qui πλοῖον vel εὐχαὶ inscribitur, τὴν κόμην ἐπ' ἀμφότερα τοῦ μετώπου ἀπηγμένην, pro ἐπ' ἀμφότερα μέρη. Observatione autem dignissima est hujus pluralis ellipsis, & in Lapithis, ubi dicit, διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο. Alia non pauca adjungere exempla possem: sed istis contentus, ad μέρος quod partem corporis, id est membrum, significat, venire malo. Legimus itaque apud eundem illum historicum, Thucydidem, τὰ γυμνὰ pro τὰ γυμνὰ μέρη: lib. 3, pag. 90, καὶ ἐτόξευόν τε καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά. Sic certè & apud cæteros scriptores, præsertímque historicos, γυμνὰ cum hac ellipsi habemus. Itidem apud Xenophontem subaudiemus μέρη cum τυφλὰ & ἄοπλα, & ἄχειρα, in hoc pulcherrimo, id est pulcherrimam sententiam habente, loco: Pæd. lib. 3, μωρὸν γὰρ τὸ κρατεῖν βουλομένους, τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Ubi observare etiam debemus addi genitivum σώματος: qui certè & cum illo μέρη in locis præcedentibus aliísque ejusmodi, subaudiri à nobis debet: si quidem exactam, ut ita dicam, subauditionem esse velimus. Quum enim dicitur μέρος pro parte corporis, non dubium est quin subintelligamus σώματος: sed hæc ellipsis ex earum est numero quæ ita sunt familiares ut non sentiantur. Hic porrò genitivus σώματος, cujus latentem quodammodo ellipsin cum μέρη esse dico, (ut vicissim substantivi μέρη cum σώματος ellipsin in illo Xenophontis loco habemus) in memoriam mihi revocat Marci locum in quo γυμνοῦ genitivi ejusdem subauditionem poscit: capite 14, καὶ εἷς τις νεανίσκος ἠκολούθει αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ. Observa igitur hîc quidem σώματος subaudiri cum γυμνοῦ, non autem μέρους: at in loco Thucydidis quem paulo antè attuli, ἐλλείπειν μέρη vel potius μέρη τοῦ σώματος, loquendo exactius, uti dixi.

Nomina quoque γένος & ἔθνος per ellipsin supplenda relinquuntur. Ac de nominis quidem ἔθνος subauditione dictum à me paulo antè fuit: obiter tamen. Quod verò ad γένος attinet, sciendum est posse & ibi subaudiri, videlicet cum Ἑλληνικὸν & βαρβαρικόν: sed commodiorem esse nominis ἔθνους subauditionem: quod itidem cum Χαλκιδικὸν in alio loco λείπειν existimat scholiastes. Ubi autem scribit Pausanias, ἐλείπετο γὰρ τῆς Εὐρυσθένους οἰκίας τὸ πρὸς ἀνδρῶν Λεωνίδας & Κλεωνύμου, non aliud quàm γένος subaudiri posse

constat. idémque de aliis ejusmodi locis sentiendum est.

Sunt verò & quædam ellipses quæ plus negotii exhibere possunt: ubi videlicet aliquid subaudiri manifestum est, sed quidnam sit illud, non item. Veluti quum dicitur τρισχιλίων ὠνεῖσθαι, quis, prima fronte, non dubitet quid cum τρισχιλίων subaudire debeat? Verùm in ellipsibus hujusmodi patrium morem ex aliorum locorum collatione inquirere oportet. Verbi gratia, hîc cum τρισχιλίων subaudiri genitivum δραχμῶν potius quàm alium, dicendum videtur, ex iis quæ Budæus de computatione per drachmas se observasse testatur. At quum dicitur ὠνεῖσθαι πολλοῦ aut ὀλίγου, minimè dubium est quin ἀργυρίου subaudiri debeat.

Sunt denique & quædam latentes (ut ita dicam) ellipses, & quæ minimè sentiuntur: ut modò dicebam de genitivo σώματος, subaudiendum esse cum nomine μέρος quando de membro dicitur. Adeóque illud loquendi genus, ὠνεῖσθαι τρισχιλίων δραχμῶν, facit ut reminiscar ejus quod ab Eustathio scribitur, nimirum in ὠνεῖσθαι χρυσοῦ esse ellipsin. quis enim hîc quicquam ἐλλείπειν suspicetur? Sed & quum dicitur ἥμισυ, quis imperfectum sermonem esse cogitat? Idem dici potest & de πατρίς: idem & de δηρὸν, quod poeticum est. Nam cum πατρὶς subaudiendum relinquitur γῆ: cum δηρὸν autem accus. χρόνον, Eustathio etiam teste. Fortasse tamen adverbialiter poni, non minus rectè dici queat. Sed & hoc nosse oportet quod à Budæo annotatur, interdum nihil subaudiri, (ubi nimirum aliquid subaudiendum videri possit) sed esse sermonis mutationem, ornatus causa. ut apud Aristotelem, εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται, Natura etiam commodè ungues machinata est. Greg. τὰ δὲ τῶν ἐλπίδων φροῦδα, Jam spes evanuerat. Idem, αἰσχρὰ μὲν τὰ τῆς ἐκστρατείας. id est, ἡ ἐκστρατεία, ipsa expeditio turpis & ignominiosa. Hæc illius est sententia, sed cui fortasse non omnes assentiantur, in his quidem certè locis.

DE nominis substantivi ellipsi satis multa dixisse mihi videor: pro meo quidem certè instituto, (alioqui si singula ejus exempla persequi vellem vel unius artis grammaticæ libri magnum mihi numerum adjecissent) de adjectivo itaque sermo nunc erit & quidem brevis: quum pauca subauditionis ejus exempla reperiantur, vel potius paucissima præ iis quæ in substantivo habemus.

Quum dicitur διὰ χρόνȣ, tunc (ubi quidem de longo temporis spatio agitur) adjectivum πολλȣ͂ meritò nos subaudituros esse puto: quoniam alicubi ipsi scriptores addunt. Atque adeò convertitur (ut ita dicam) ellipsis in hoc loquendi genere. sicut enim nonnunquam διὰ πολλȣ͂, subaudiendo substantivum χρόνȣ, dicitur: ita vicissim διὰ χρόνȣ, subaudiendo adjectivum πολλȣ͂. Nonnunquam verò non alterum tantùm, sed utrunque ponitur. Quæ exemplis confirmabo. Lucian. δόξαν μοι διὰ πολλȣ͂ προσειπεῖν. Plato De rep. lib. 1, διὰ χρόνȣ γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν. Aristoph. Pluto, ἔοικε διὰ πολλȣ͂ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod autem excepi, ubi de longo temporis spatio agitur, ideo feci quòd διὰ χρόνου interdum dicatur etiam simpliciter de interjecto aliquo temporis intervallo, ut in meo thesauro docui. Quod qui noverit, melius illum jocum qui apud Xenophontem subest his verbis διὰ χρόνȣ, intelliget. Nam Pæd. lib. 1, pag. 13, meæ editionis, quum dixisset Cyrus Medo τοὺς συγγενεῖς apud Persas osculari se mutuò, ὅταν ἴδωσιν ἀλλήλους διὰ χρόνου: Medus quum à Cyro digressus esset, & jam se itineri dedisset, mox redit, & se διὰ χρόνου ἥκειν dicit. Ad quæ respondet Cyrus, νὴ Δία, δι' ὀλίγου γε. Qui jocus intellectus faciet ut non miretur lector hîc ὀλίγου cum διὰ χρόνȣ jungi, quum contrà πολλοῦ subaudiri cum illis verbis solere dictum sit. Et de hoc loquendi genere hactenus. Magis autem mira videri possit hujus adjectivi subauditio in plurali quam huic Thucydidis loco scholiastes assignat: pag. 57, καὶ ἐς Μεθώνην τῆς Λακωνικῆς ἀποβάντες, τῷ τείχει προσέβαλον ὄντι ἀσθενεῖ, καὶ ἀνθρώπων οὐκ ἐνόντων. Hîc enim enarrator λείπειν dicit πολλῶν. Sed controversa certè subauditio ista esse possit. siquidem etiamsi fateamur Thucydidem non intellexisse nullos omnino intus fuisse homines, sed fuisse paucos, non necessaria subauditio illa dicetur: quòd ea sit in aliis quoque linguis sermonis consuetudo, ut hyperbolicè loquentes, nullos esse dicamus ubi sint valde pauci.

Cum βίου videtur existimasse Bud. deesse adjectivum ὅλȣ, quum dicitur διὰ βίου pro Per totam vitam. Sed dicet quispiam fortassis, ex vi præpositionis potius hoc loquendi genus significationem istam accipere. Sic certè apud Athenæum διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης νυκτὸς ab Aristophane dici quidam testatur. Eodémque modo δι' ἡμέρας interdum significat δι' ὅλης ἡμέρας. Objicere tamen possit quispiam, διὰ νυκτὸς & δι' ἡμέρας interdum videri significare simpliciter Die & nocte, Interdiu & noctu: verùm si hoc detur, respondere fortasse licebit præpositionem διὰ posse cum uno eodémque vocabulo diversam vim pro loco habere. Hæc autem à me ita dicuntur, ut nihilominus illam subauditionem admitti posse fatear.

Cum ὀνύχων adjectivum ἁπαλῶν extrinsecus assumere necesse est, ubi dicitur ἐξ ὀνύχων pro eo quod Latini A teneris unguiculis dicunt. Sed tam frequens est ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, (quibus verbis Latini interpretationem illam dederunt) tam rarum contrà illud ἐξ ὀνύχων sine illo adjectivo, ut ejus omissio alicui suspecta esse queat.

Τὶς quoque iis adjectivis annumerandum fuerit quæ scriptores lectori subaudienda interdum relinquunt, si Budæo credimus. is enim τὶς in quodam Platonis loco supplendum sibi videri tradens, addit, sæpe & apud Aristotelem suppleri. Ego autem pleonasmi nominis hujus exempla mihi abundè suppetere dico (quorum etiam quædam suprà protuli) contrà verò ellipseως à me plura desiderari fateor. Siquidem & in illo Hesiodi versu, —τὴν μέν κεν ἐπαινήσσεις νοήσας (unde primum & præcipuum illius ellipseως exemplum aliquis sumendum putaverit) pro κεν legisse τὶς in quodam veteri codice, aut certè apud aliquem qui illa verba citaret, vocabulum hoc non illud invenisse mihi videor.

Tria nunc sunt quæ lectorem de his ellipsibus scire volo. Primum est, harum quasdam esse peculiariter Atticas, quasdam generaliter Græcas. Secundum, eas ab ipsis scriptoribus velut digito nobis monstrari, si locos inter se conferamus. cujus rei exemplum attuli suprà, pag. 95, quum de ellipsi præpositionis εἰς dissererem. Tertium est, eas etiam ellipses quæ Atticæ sunt, non ita esse Atticas ut qui eas non usurpabit, Attico sermone uti negetur. Alioqui enim ipsum Aristophanem omnium ἀττικώτατον nihil minus quàm ἀττικίζειν diceremus, ubi σὺν αὐτοῖσι ταλάροις dicit: quoniam ut ille ἀττικώτατος, ita hæc ellipsis censetur ἀττικωτάτη. Locus extat in Ranis, —οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν τάλαν, Ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι ταλάροις κατήσθιε. Sic ἐκ παντὸς dicitur interdum ellipticè, sed tamen & ἐκ παντὸς τρόπου, absque ellipsi. Quibus exemplis alia ipse admonitus addere poteris. Jam verò & aliud in mentem venit, cujus admonere non inutile fuerit: nimirum tot exempla ellipseων à me non temerè afferri, quamvis non omnes Atticas esse existimem: sed quòd earum quæ generaliter Ἑλληνικαὶ sunt, non minus quàm earum quæ peculiariter Ἀττικαὶ, cognitionem lectori necessariam esse censeam. Spero autem fore ut hæ ab illo animadversæ ad aliarum multarum cognitionem viam patefaciant: aliarum, inquam, sive quas scriptores quilibet inter se communes, sive etiam quas illi qui artem quampiam tradunt, sibi peculiares habent. Nam suas grammaticos, suas mathematicos, suas medicos habere ellipses videmus.

HIS quæ de nominum apud Græcos ellipsibus dicta sunt, libet aliqua similium apud Latinos ellipseων exempla subjungere, vel potius ea quæ sparsim jam attuli recolligere, & alia illis adjicere.

Quemadmodum igitur apud Græcos μῦθον seu ἔπος per ellipsin omitti dictum est, sic vocem verbum, quæ eandem cum illis significationem habet, aut ejus pluralem verba itidem ellipticè subaudiendum relinqui sciendum est. veluti in his loquendi generibus, Paucis complecti, Paucis proponere, Paucis docere, Responsum paucis reddere: quæ duo posteriora Virgiliana sunt. Sic, Quid multa? Et rursum per ablativum, Quid multis opus est? Quid multis moror? Omitto illa comica loquendi genera quæ hujus nominis ellipsi adjunctam aliam habent: ut apud Terentium in Andria, Paucis te volo. Neque enim duntaxat ablativus verbis, sed infinitivus quoque Alloqui, aut alius ejusmodi, subaudiendus est. Sic ubi idem comicus dicit, Licétne pauca? duplicem esse ellipsin videmus. Itidémque apud Plautum ablativus Paucis aliquoties legitur ita usurpatus ut unica subauditio sermonem explere non possit. Quod verò ad Terentianum illud attinet, Ausculta paucis, Donatus in Andria quidem, alterius lectionis admonet, Ausculta pauca: at in Adelphis, nullam ejus mentionem facit. Atque ut à comicis ad Virgilium, & à duplici ellipsi ad simplicem revertar, apud eum legimus itidem, Talibus accensi firmantur, pro Talibus verbis. Sic Talibus incusat, pro Talibus verbis: & Talibus orabat: item Talibus infit, necnon Talibus affata Æneam. Quinetiam cum duplici ellipsi, id est & nominis & verbi, dicitur ab eodem, —quærenti talibus ille Suspirans, imóque trahens à pectore vocem. Hîc enim Talibus dictum est pro Talibus verbis respondit.

Sicut ἀμφοτέραις vel ἀμφοτέρῃσι, subaudiendo χερσὶ, sic Ambabus pro Ambabus manibus dictum invenitur.

Atque ut est genitivus ἐλλειπτικὸς cùm alibi tùm ubi dicunt εἰς Ἀπόλλωνος, subaudientes ναὸν, sive ἱερὸν: sic Latinos Ad Vestæ, Ad Dianæ, aliáque itidem dicere, subaudientes Ædem, vel Templum, docui suprá.

Nec aliter quàm ἐν πολεμίᾳ dicunt Græci historici cum ellipsi, Latinos historicos In hostico ἐλλειπτικῶς dicere videmus, præsertímque Livium. Cui πολεμίᾳ ut illi φιλίαν, sic hi pacatum hostico opponunt.

Ὁδὸς Græci in plerisque loquendi generibus supprimunt: sic nomen Via aut Iter à Latinis supprimi, vel mediocriter in eorum sermone versatis notum esse potest. Hinc sunt illa, Recta venire, Recta pergere. Item, Qua ibo? Hac ibo. Ablativus autem

nominis iter supprimitur, quum dicitur, Bidui, aut Tridui, pro Bidui itinere aut tridui. ut in hoc Ciceronis loco, Nos in castra properabamus, quæ aberant bidui.

Tempus quoque in sermone Latino deficit nonnunquam, ut in Græco χρόνος. velut Ab antiquo, pro A tempore antiquo. sicut ἐκ παλαιῦ pro ἐκ παλαιῦ χρόνυ habuisti ex Synesio: itidémque ἐκ παλαιοτάτυ ex Pausania, pro ἐκ παλαιοτάτυ χρόνυ. Sic apud Virgilium Ante expectatum, pro Ante expectatum tempus, Georg. lib. 3. —& hosti Ante expectatum positis stat in agmine castris: vel in ordine, ut alii codices habent. Non ignoro tamen Servium velle Ante expectatum esse unam orationis partem, adverbium videlicet: quod significet Dicto citius, Antequam ejus expectetur adventus. Atque ita scribenda essent illa duo vocabula per ὑφὲν, sive ὑφ' ἕν. Sed simplicius est quod de subauditione dixi: præsertim quum multa ellipseωs nominis hujus exempla passim extent. Præcipuus autem ejus est usus ubi dicitur Ex quo, vel Ex eo, seu Ex illo. Nemo enim non videat subaudiri ablativum Tempore in hujusmodi locis. Itidémque apud Græcos cum ἐξ ὗ, ἐξ ἐκείνυ, ἐκ τῦτυ, frequentior est quàm alibi ellipsis genitivi χρόνυ.

Est & nomen Dies ex iis quæ per ellipsin tacentur, sicut à Græcis ἡμέρα. Eodémque modo quo hi τὴν αὔριον pro τὴν αὔριον ἡμέραν dicunt, ita illi Crastinum, quum Crastinum diem significare volunt. Itidem Meus natalis pro Meus natalis dies, apud Maronem. Sic Prima & novissima, pro Prima dies & novissima apud Nasonem: Bruma novi prima est veterísque novissima solis. Commodè autem ellipsin nominis Tempus consequitur ellipsis nominis Dies: quam excipere debet ellipsis nominis Hora. ut enim Tempus est generis appellatio, ita Dies & Hora sunt specierum appellationes: quamvis alioqui dies pro temporis etiam significatione alicubi ponatur. Sed quod ad nominis Hora ellipsin attinet, quum apud Græcos non solùm cum adjectivis numeralibus subaudiatur, sed & cum aliis quibusdam, apud Latinos ejus ellipsis cum adjectivis illis potius usurpatur. Hæc porrò nominis Hora cum numeralibus ellipsis aliam quandam mihi in memoriam revocat, quæ itidem cum numeralibus in utraque lingua usurpatur, sed quæ non ejusdem sunt generis. A Græcis enim ὁ τριταῖος, ὁ τεταρταῖος, &c. pro ὁ τριταῖος πυρετὸς, ὁ τεταρταῖος πυρετός: itidémque à Latinis Tertiana, Quartana, pro Tertiana febris, Quartana febris, dici solet. Has ellipses nominum Tempus, Dies, Hora, aptissimè consequetur ellipsis nominis Annus: sed singularis ellipsin nullo exemplo probare in præsentia possum, at ellipseωs pluralis anni exemplum suggerit illud usitatissimum loquendi genus A teneris. nam pro A teneris annis dici, pro confesso habetur.

Præterea ut Græci μέρος per ellipsin supprimunt, ita Latini nomen quod significationi illi μέρος respondet, supprimentes, dicunt Pro virili, quum tamen intelligant Pro virili parte: & quidem illud ipsum significantes quod Græci per τὸ ἐμὸν nonnunquam significant, subaudientes illud μέρος. Quinetiam hujus ipsius nominis pluralem numerum in alio genere loquendi longè usitatissimo subaudiri ab illis scimus: quum videlicet dicunt, Primas alicui deferre vel secundas, Primas obtinere vel secundas. Extátque & apud Ciceronem hæc ellipsis, dicentem Primas dare alicui, vel deferre: dicentem quoque, aliquem primas ferre. Sic apud Terentium, ellipticè, Non posteriores feram.

Quod verò ad nominis δορὰ ellipsin attinet, an huic quoque respondentem ellipsin sermo Latinus habeat, nondum mihi compertum est. Nam me vulpinam pro vulpina pelle legisse (sicut Græci ἀλωπεκῆν dicunt, ἀλωπεκῆν δορὰν significantes, itidémque λεοντῆν pro λεοντῆν δορὰν, &c.) affirmare non ausim: quum incertam hac de re meam memoriam esse sentiam. At verò pluralem numerum Pelles quidam subaudiendum censent apud Maronem, ubi dicit, —hìc sævus tendebat Achilles. Itidémque apud Cæsarem Tendere legimus in hac significatione, sine adjectione positum: necnon apud Livium. Verùm non minus nomen tentoria quàm illud pelles subaudire possumus. Fortasse verò & tertium aliquod inveniri queat, cujus item subauditio huic verbo non minus sit accommodata.

At eam ellipsin cui proximum à præcedente locum dedi, valde familiarem Latini habent. ut enim Græci κρέας cum τὸ βόειον, vel τὸ μόσχειον, vel τὸ ὕειον, & cum aliis hujus generis adjectivis subaudiendum relinquunt, sic Latinos Bubula, Vitulina, Suilla, pro bubula, vitulina, suilla carne dicere, ex variis scriptorum locis notum esse debet. Atque adeò (quantum meminisse possum) frequentius etiam utuntur ellipsi cum his adjectivis Latini quàm Græci cum illis. Eodem certè modo & ferinam pro carne ferina dicunt. nec dubitavit Maro huic vocabulo, tanquam substantivi locum obtinenti, adjectivum adjungere: Æneid. 1, Implentur veteris Bacchi, pinguisque ferinæ.

An autem & θήρειον Græci itidem pro θήρειον κρέας dicant, nondum mihi compertum esse fateor. Cæterum in illo Maronis loco meminisse oportet ejus quod annotatum à me antea fuit de adjectivo Falernum. siquidem cùm aliis vocabulis, quæ vini veluti sunt cognomina, tum verò huic vel maximè epitheta non secùs ac substantivo, tribui docui.

Vini appellationem ex iis esse quas Latini per ellipsin plerunque supprimant, idoneis exemplis demonstravi, ubi de Græca voce οἶνος verba feci: atque ut eadem ellipsi in voce ὕδωρ utuntur hi, sic eandem illos in voce Aqua usurpare, simul ostendi.

Ut substantivum ἱμάτιον vel ἱμάτια Græcus plerunque sermo prætermittit, adjectivo cui adjungi deberet contentus, sic in Latino Vestimenta vel Indumenta interdum omitti, docui. Sed exemplis quæ attuli, adjici hoc potest ex Nasone, Metamorph. lib. 11,

Surge age, da lacrymas, lugubriáque indue: nec me
Indeploratum sub inania Tartara mitte. Hîc enim Lugubria esse Vestimenta lugubria, ut πένθιμα sunt πένθιμα ἱμάτια, manifestissimum est. Itidem verò legimus apud Propertium elegia ultima,

Et bene habet: nunquam mater lugubria sumpsi:
Venit in exequias tota caterva meas. Sic denique & apud Senecam legimus Amicta conjux lugubribus.

Eodem modo quo Græcis nomen ἔθος nonnunquam ἐλλείπει, apud Latinos Morem interdum videri ἐλλείπειν (nisi quid aptius assumatur) planum in superioribus feci.

Non secus etiam ac φωνὴ omittitur à Græcis scriptoribus in quibusdam locis, vocabulum Sermonem Latinos in nonnullis prætermittere sciendum tibi est: veluti quum dicunt In Græcum vertere, vel in Latinum. Fab. lib. 10, cap. 5, Vertere Græca in Latinum, veteres nostri oratores optimum judicabant.

Quemadmodum Græci interdum generale vocabulum ἀργύριον, id est generalem significationem habens, subaudiendum relinquunt, interdum & genitivum δραχμῶν, cujus particularis est significatio: ita Latinos non solùm genitivum Pecuniarum subaudire, quum dicunt Repetundarum postulavit: itémque vocem Nummi: sed interdum etiam Sestertii subaudiendum relinquere, quidam grammatici annotarunt.

Denique ut τόπος apud Græcos nonnunquam ἐλλείπειν videmus, sic quoque apud Plinium sæpe legimus In petrosis, In glareosis, In arenosis, pro In petrosis locis, In glareosis locis, In arenosis locis.

Ne adjectivorum quidem apud Latinos quoque ἐλλειπόντων exempla desunt: sed ego ad alia festinans, unum duntaxat afferam, simúlque ejusdem generis ellipsin inter Græcas à me paulo antè prætermissam, ei adjungam. Dico igitur adjectivum Alius ex iis esse quæ Latini nonnunquam per ellipsin supprimunt. Affertur autem in exemplum hic Plinii locus, lib. 36, capite 9, Omnibus quæ unquam in mari visæ sunt, mirabiliorem. Hîc enim non dubium est quin Omnibus dictum sit pro Omnibus aliis. Itidémque hic Plinii junioris, Quod deforme arbitrabar, cui assurgere, cui loco cedere omnes oportet, hunc omnibus cedentibus stare. Exemplum autem ellipseως ejusdem generis in sermone Græco, quod me adjuncturum sum pollicitus, est hoc apud Thucydidem, lib. 4, pag. 144, meæ editionis, τάφρον τε καὶ τεῖχη διελομένη ἡ στρατιὰ, ἔκ τε τοῦ προαστείου λίθοις καὶ πλίνθοις χρώμενοι, καὶ κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην, ἀπεσταύρουν εἴ τι δέοιτό τι. Hîc enim ipse etiam scholiastes ἄλλην cum ὕλην subaudiendum esse judicat: post hæc verba, δένδρα καὶ ὕλην, scribens, ἄλλην δηλονότι. Observandum est autem, hoc vocabulum ex eorum numero esse quæ alicubi per ellipsin omittuntur, alicubi contrà per pleonasmum ex abundanti adduntur. nam pleonasmi hujus ipsius nominis aliquot exempla in præcedentibus attuli.

Unum jam superest quod te, lector, celare nolim, antequam dicendi de ellipsi finem faciam: nimirum, si magnam exemplorum ejus copiam comparare velis, ea tibi in Gallica lingua si ejus peritiam consequutus es, potius quàm in alia ulla quærenda esse. Ibi enim non tales tantùm ellipses invenies quales & Latinus habet sermo, cum Græcis convenientes: sed alias plerasque quas ille nullo pacto imitatus est. Magnum autem Gallico sermoni adjumentum ad phrases Græcas assequendas præbet articulus, quem cum Græco communem habet. Nec mirum est si Latini qui hoc adminiculo destituuntur, multa Græcorum loquendi genera non æquè feliciter ac Galli exprimere possint. Sed nonnullis cùm alibi, tum vel maximè ubi ellipticus sermo est, exprimendis, quanta sit articuli nostri commoditas, apparet. De iis loquor quæ articulum in Græco sermone habent. Exempli gratia sæpe dicimus, *C'est le plus court par ci, C'est le plus court par la*: eodem modo subaudientes vocem *chemin*, quo Græci ὁδὸς subaudiunt. At si tollas articulum *le*, ellipsin ineptam reddis: non aliter quàm si pro ἡ ἐπιτομωτέρα dicas simpliciter ἐπιτομωτέρα. Aliud exemplum proponam, ex quo magis etiam patere poterit quod dixi: *A l'antique, A la Françoise*: pro *A la façon antique*, vel *A la mode antique, A la façon Françoise*. At ablato articulo *la*, dic *A Françoise*, nulla jam est ellipsis, sed aliud omnino dicis. nam *A la Françoise* sonat more Francico: at verò *à Françoise* sine articulo significat Franciscæ, Mulieri quæ Francisca vocatur. Sic in Græco sermone subaudiendo ἔθος (quod respondet nostro illi vocabulo *mode* vel *façon*) non dixeris ἐς ἀρχαῖον si

declarare velis *à l'antique*, sed ἐς τὸ ἀρχαῖον: itidémque non ἐς Κελτικὸν sed ἐς τὸ Κελτικὸν, si significare velis *à la Françoise.* Et hæc quidem obiter à me dicta sint, quæ aliquem tibi velut gustum felicitatis nostri sermonis præbeant: de qua si mihi non vis credere, at meo crede libello quem de Gallici sermonis cum Græco affinitate seu cognatione scripsi. Posse tamen ei libello addi multa ellipseων quoque quas Galli cum Græcis communes habent, exempla, nescium te esse nolo. Sed qualiscunque est, (mihi enim inchoatum atque rudem excidisse testari quamplurimi possunt) non aliter quàm Horatianus grex avium, corniculam suarum plumarum furem est nactus: imò verò non ab una sed à duabus jam id passus est. Verùm caveant illæ corniculæ, ne à meipso tandem mea repetente, nudatæ furtivis coloribus, risum, ejusdem Horatianæ corniculæ exemplo, moveant.

Quanvis porrò & aliarum orationis partium ellipses in Græco sermone & eo quidem Attico reperiantur, hîc tamen finem de illis dicendi facere decrevi: quòd vel ea una pars quæ verbum vocatur, tot habeat támque multiplices ellipses, ut postquam multa de illis dixero, multo tamen plura dicenda superfutura sint: nisi ab exemplis quæ afferre necesse erit, paratior fuero: & ad hoc consequendum, eorum memoriam & longa & diligenti lectione mihi renovavero. Sed quum harum ellipseων paucissimas observatas esse à Budæo videam, multas quamplurimis incognitas esse sciam, & tamen cognitionem earum & jucundissimam & utilissimam fore intelligam, non diu illarum tractationem differre, sed in aliquem hujus ipsius operis locum conjicere statui. Cæterùm ubique ellipsin, (nam & de hoc admonendum te duxi) non eclipsin, usurpavi, quòd eos falli existimem qui eclipsin hac in significatione dicunt: quanvis & apud Fabium hanc scripturam extare sciam. Quare autem ista locum hîc non habeat, alibi docebo.

DE IIS QUÆ ATTICI IN CONSTRUCTIONE VERBORUM & præpositionum peculiaria habent. Cap. III.

VEnio ad constructionem verborum & præpositionum quæ Atticis peculiaris est, aut (si mavis) ad ea quæ Attici in constructione verborum & præpositionum sibi peculiaria habent: sed ita ut specimen hujus differentiæ (præsertímque ejus quæ est circa verba) aliquot exemplis propositurum me potius quàm singula recensurum profitear. Ad verborum igitur constructionem quod attinet, exemplum mutationis illius affert Corinthus, ἀρέσκει σε pro ἀρέσκει σοι, apud Thucydidem. Sed ille nimium generaliter loquens, Atticos pro dativo accusativum amare dicit: deinde hoc unum exemplum producit. Addere saltem debuerat, In quibusdam verbis. Quanvis autem grammatici uno omnes ore Atticam esse hanc constructionem dicant, statuitur tamen & differentia inter ἀρέσκω σε, & ἀρέσκω σοι à Budæo: dicente, ἀρέσκω σοι esse Placeo tibi: ἀρέσκω σε autem, ἀρεστὸς φαίνομαι, Probo me tibi. ut apud Synesium, ἀλλ' ἐπεὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, ἔξεστι βουλεύσασθαι τὸ λοιπὸν τῇ τε πόλει καὶ ταῖς ἐκκλησίαις, κἀμοί, id est, Quoniam vobis his non satisfacimus, Quoniam nosmet vobis non approbamus. Sed debuit potius dicere Budæus (meo quidem judicio) ἀρέσκω σε cum dativo rei hanc significationem habere. Siquidem locis quos subjungit in exemplum, nequaquam convenire itidem illa possit: ut certè nec constructio eadem est. Sequitur enim ex Platone de rep. lib. 8, ὅπου δέ γε ἡ ἐξουσία, δῆλον ὅτι ἰδίαν ἕκαστος ἂν κατασκευὴν τοῦ αὐτοῦ βίου κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι. Ex eodem, ὃς ἂν αὐτὸν ἀρέσκῃ τρόπος, τοῦτον ἐκλέξασθαι. Cui loco hunc quoque subjungit ex opere De legibus, ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρέσκει &c. Item, οὓς δ' ἂν μὴ ἀρέσκῃ τῶν διδασκάλων. His inquam locis talis interpretatio dari non potest qualis tribuitur illi qui ex Synesio allatus est: ideóque illud quod de differentia scribit, restringendum eo quo dixi modo fuerat. Quæ quum ita sint, firmum maneat illud potius, ἀρέσκω σε Atticum esse pro ἀρέσκω σοι. Quod autem ad illum Synesii locum attinet, in quo personæ dativus adjunctus est, videri possit voci activæ ἀρέσκομεν datus esse is usus quem olim habebat passiva ἀρεσκόμεθα: quæ quum accusativo & ipsa jungeretur, Atticos hanc cum accusativo constructionem inde retinuisse credibile est: præsertim quum alia eodem modo mutatæ constructionis exempla non afferantur.

Apud Sophoclem quidem certè vult ejus enarrator, ἐμὲ ἄραρε φρένας, tale esse quale illud ἀρέσκω σε: in isto Electræ loco, pag. 87, meæ editionis, ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας. Verùm id controversum esse possit. nam de loco illo fortasse dicere quis malit idem quod de multis Homericis: è quorum numero est hic, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; & hic, ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. item, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Si enim hîc velimus σὲ per antiptosin positum esse pro σοῦ, nihil obstabit quominus illud ἐμὲ à Sophocle positum itidem dicamus pro ἐμοῦ. Sed in his Homeri locis, pariterque in illo Sophoclis, præpositionem κατὰ subaudire malo: ut sit ἵκετό σε φρένας pro κατὰ φρένας, itidémque in cæteris locis. Neque tamen Eustathio assentior in eo quòd hanc præposi-

tionem κατὰ sic assumi extrinsecus ab Homero tradit, in hoc loco, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν. Aut enim valde fallor, aut fallitur Eustathius quum id dicit: ac potius κατὰ verbo λάβῃσιν jungi debet: ut sit κατὰ γυῖα λάβῃσιν pro καταλάβῃσι γυῖα. Quum autem infinita propè sint apud hunc poetam præpositionis ita sejunctæ à verbo exempla, in hoc verbo nominatim id fieri ab hoc poeta & alibi videmus: veluti quum ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα dicit pro τρόμος ὑπέλαβε γυῖα. Sed quanvis talis præpositionis κατὰ subauditio confirmari illo Homeri testimonio non possit, ut putavit Eustathius, eam tamen libenter admitto, uti dixi: præsertim si unica eligenda sit quæ omnibus hujusmodi locis accommodari possit. alioqui certè & præpositionem εἰς quadrare nonnullis manifestum est: ut illi quem primum attuli, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Nihil enim obstat quominus εἰς φρένας hìc dicamus, sicut & κατὰ φρένας: imò verò etiam commodior illa quàm hæc esse videtur. Et de his quidem hactenus. Superest ut videamus an ille Sophoclis locus per omnia cum istis Homericis conveniat. In eo certè non convenit, quòd in unoquoque eorum quos ex Homero attuli, aliorúmque iis similium, si præpositionem extrinsecus assumas, nullam in verbi constructione mutationem habes: id est, verbo sua constructio relinquitur: at in illo Sophoclis, ἐμὲ ἄραρε φρένας, postquam cum φρένας junxeris κατὰ, aut aliam præpositionem, relinquitur inusitata constructio verbi ἄραρε cum accusativo. Idque est quod enarratori illi patrocinari potest, dicenti ἐμὲ ἄραρε esse Atticè pro ἐμοὶ ἄραρε, ut ἐμὲ ἀρέσκει pro ἐμοὶ ἀρέσκει. Sed falsò reprehendit eum Triclinius quasi ἄραρε putarit significare ἀρέσκει. aliud enim est sensum loci, aliud propriam alicujus verbi significationem exponere. Reprehensionem certè potius meretur ipsemet, quum præpositionem εἰς non ante φρένας sed antè ἐμὲ subaudiendam esse tradit. nam ἄραρε φρένας εἰς ἐμὲ, quale erit? Sed hic Triclinius & in plerisque aliis expositionibus φρένας ἐκ ἀρα-ρυίας habere videtur: ideóque ab illo sibi cavere lector meminerit. Ut autem dicendi de hoc loco finem faciam, etiamsi admittamus tale hìc esse ἄραρε ἐμὲ quale ἀρέσκει με, non tamen eodem jure quo hoc, illud quoque atticismis annumerare poterimus: quum non perinde receptum esse illius usum constet, ac ne locum quidem in soluta oratione obtinere possit.

Ut porrò ἀρέσκει με pro ἀρέσκει μοι, sic vicissim ὠφελεῖ μοι pro ὠφελεῖ με legitur: sed quàm Attica est illa verbi ἀρέσκω constructio, tam longè hanc verbi ὠφελῶ constructionem ab Atticæ linguæ consuetudine remotam esse existimo.

Attici à quibusdam esse existimantur & hi genitivi, θαυμάζω σȣ, ἄγαμαί σȣ, pro θαυμάζω σε, ἄγαμαί σε: verùm quod ad θαυμάζω attinet, iis refragatur quod quidam annotant, alium cum his verbis esse genitivi quàm accusativi usum. jungi enim genitivo ἐπὶ κατηγορίας.

Contrà verò aliud constructionis verè Atticæ exemplum habemus in iis genitivis qui ibi ponuntur ubi linguæ communis consuetudo accusativum poscit: cujusmodi est quum dicitur πιεῖν οἴνȣ. Sed quum de hoc genitivi usu abundè antea disseruerim, in iis quæ in articulum LVI Corinthi annotavi, exemplísque multis eum confirmaverim, te commonefactum eò remittendum censeo.

Inter Atticas constructiones numeratur ea quam habent cùm alia verba tum verò ἀφαιρῶ, seu potius ἀφαιρȣ̃μαι, & ἀποστερῶ: cum duobus accusativis nimirum, uno personæ, altero rei. Dicere enim Atticos, ἀφαιρȣ̃μαί σε τȣ̃το, ἀποστερῶ σε τȣ̃το: at linguam communem, ἀφαιρȣ̃μαί σȣ τȣ̃το, & ἀποστερῶ σε τȣ́τȣ. Sed tamen apud Atticos quoque scriptores invenitur & ista constructio ἀφαιρȣ̃μαί σȣ τȣ̃το. Atque adeò & ἀφαιρȣ̃μαί σοι τȣ̃το apud Isocratem extat: ut meus Thesaurus te docebit. Itidem verò non solùm ἀποστερῶ σε τȣ̃το, sed etiam ἀποστερῶ σε τȣ́τȣ, ab iis etiam scriptoribus dici qui Atticè loqui censentur, illinc disces.

Atticismum censet esse idem Corinthus & in constructione hujus loci, Aristoph. in Acharn. Ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴσοι δοκεῖ, τόν τε Λακεδαιμόνιον αὐτόν. dictum enim esse Atticè εἰπὲ τόνδε pro περὶ τȣ̃δε.

Est Attica constructiò (sententia quorundam) & ea quam habent verba ποιῶ & λέγω: quum dicitur ποιῶ σε κακὰ vel κακῶς, & λέγω σε κακὰ vel κακῶς: sed aut Atticorum non est, aut certè sic est Atticorum ut linguæ communi cum Attica communis sit ejus usus.

AD Atticam præpositionum constructionem nunc venio: id est, ad ea quæ Attici in præpositionum quarundam constructione sibi peculiaria habent. quum autem in præpositionis ἐπὶ potissimùm constructione à sermonis aliorum consuetudine recedant Attici, ab ea auspicabor.

Ἐπὶ igitur pro accusativo genitivum passim apud Atticos habet, in significatione motus ad locum: veluti quum ἐπ' οἴκȣ pro ἐπ' οἶκον dicunt. Thucydides, lib. 2, ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκȣ, καὶ διελύθησαν κατ' ἔθνη. Sic lib. 1, cum eodem verbo eadem constructione usus est, necnon alibi. Eodémque modo cum ἀπῆλθον junxit ἐπ' οἴκȣ, in illo ipso libro. Tale est lib. 8, νῆες ἐπ' οἴκȣ ἀνακομιζόμεναι. Sic dicitur ἀπιέναι ἐπ' οἴκȣ, item διαλύεσθαι

ἐπ' οἴκȣ, ἀποπλέειν ἐπ' οἴκȣ, ἀποπέμπειν ἐπ' οἴκȣ, necnon cum aliis significationem huc pertinentem habentibus accusativis: obtinuítque hanc constructionem genitivus hîc potissimùm. Neque verò minus cum nominibus quæ locorum propria sunt, usurpatur hæc constructio. Legimus enim apud eundem historicum, ἐχώρȣν ἐπὶ τῆς Νεμέας, pag. 184. & paulo antè, τὴν ἐπὶ Νεμέας ὁδὸν καταβαίνειν: subaudiendo ἄγȣσαν vel φέρȣσαν, juxta ea quæ antè dicta in capite de ellipsi fuerunt. Sic pag. 20, ἀφικνȣ̃νται ἐπὶ Θρᾴκης. Eadémque pagina habes, τοὺς μὲν Μακεδόνας ἱππέας καὶ τῶν ξυμμάχων ὀλίγȣς ἐπὶ 'Ολύνθȣ ἀποπέμπȣσιν. Ibidem, ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσει χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς 'Ολύνθȣ, ἢ ἐς τὴν Ποτίδαιαν. Denique apud eundem legimus, pag. 273, ἔπλει ἐπὶ τῆς Μιλήτȣ: & pag. 268, φυγὴν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῆς Σάμου. Extant porrò & apud cæteros scriptores Atticos, præsertímque historicos, ejusdem constructionis exempla: nominatímque apud Xenophontem. Is enim non solùm illud ἐπ' οἴκȣ dicit cum ἰέναι, vel οἴχεσθαι, aut ἀποχωρεῖν sive ἀναχωρεῖν, aut ἀνακομίζεσθαι, aliísve hujusmodi verbis, pro ἐπ' οἶκον: sed & cum locorum nominibus hanc itidem constructionem præpositioni ἐπὶ tribuit. Legimus enim apud illum, Pæd. 6, ὅτι ὁ 'Ασσύριος οἴχοιτο ἐπὶ Λυδίας. Ibidem, βουλόμενός δέ τινα κατάσκοπον πέμψαι ἐπὶ Λυδίας. Sic Hellen. lib. 6, ἐπὶ τȣ̃ 'Ελλησπόντȣ φυγȣ̃σα ναῦς. Tale est apud Demosthenem παρελθὼν ἐπὶ Θρᾴκης. Quum porrò hæc ita sint, non immeritò quis miretur cur apud Homerum in ἐπὶ habente genitivum pro accusativo, non itidem Attica constructio sed antiptosis tantùm esse dicatur, ut Il. γ, in principio, Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. hîc enim Eustathius, ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων per antiptosin dictum esse tradit (utens adverbio ἀντιπτωτικῶς) pro ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάς. Quinetiam addit, historicos potissimùm hac sermonis forma uti: dicentes (exempli gratia) ἤλασεν ἐπὶ τῆς δεῖνα πόλεως, vel ἀπῆλθεν, aut aliquid tale. Ubi magis etiam mirum videtur eum nullam Atticæ consuetudinis mentionem facere. Nisi fortè ideo de hac tacuisse putandus sit quòd Attici non itidem cum quolibet nomine appellativo ea constructione utantur. Legimus autem apud illum poetam ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, dictum itidem pro ἐπ' ἤπειρον ἔρυσσαν. Eandémque cum eodem genitivo & verbo constructionem usurpavit Hesiodus, in Ergois, Νῆά τ' ἐπ' ἠπείρȣ ἐρύσαι. Sed quicquid hac de re statuendum sit, sciendum est Herodotum quoque præpositioni ἐπὶ alicubi genitivum pro accusativo tribuere, sed genitivum qui sit loci alicujus nomen, sicut in iis quæ ex Thucydide & Xenophonte attuli. Hoc tamen fateor, multò frequentius accusativo quàm genitivo uti Herodotum: quum illis contrà cæterísque scriptoribus Atticis, constructio hæc frequentior quàm illa sit. Siquis tamen & illius exempla desideret, inveniet apud ipsum quoque Thucydidem cùm alia, tum hæc: ἐχώρουν ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν, pag. 20, quum suprà attulerim ex ipsomet ἐχώρουν ἐπὶ τῆς Νεμέας. Sed & cum hujus ipsius nominis accusativo utitur hac præpositione, pagina una interjecta. Nam illa, ἐχώρουν ἐπὶ τῆς Νεμέας, pag. 184, leguntur: at pag. 186, ἐβȣλεύοντο οἱ ξύμμαχοι ἐφ' ὅ,τι χρὴ πρῶτον ἰέναι τῶν λοιπῶν. καὶ 'Ηλεῖοι μὲν ἐπὶ Λέπρεον ἐκέλευον, Μαντινῆς δὲ ἐπὶ Τέγεαν. Sic verò quum habeamus pag. 273, ἔπλει ἐπὶ τῆς Μιλήτου, legimus pag. 32, ἐπὶ Θάσον πλεύσαντες. Quinetiam uno eodémque loco & ἐπὶ cum genitivo & εἰς cum accusativo posuit, in una eadémque re. Is ex iis est quos attuli suprà è pagina 20, ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσει χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς 'Ολύνθου, ἢ ἐς τὴν Ποτίδαιαν. Verùm quemadmodum cum hujusmodi nominibus non solùm genitivum dant præpositioni ἐπὶ, sed interdum etiam accusativum; an itidem ἐπ' οἶκον dicant nonnunquam, non solùm ἐπ' οἴκου, meritò quæri possit. Ego, quàm frequens est hoc apud scriptores Atticos, tam infrequens esse illud, fortasse autem ne inveniri quidem usquam in exemplaribus fide dignis, respondeo. Cæterùm ἐπὶ cum accusativo pro κατὰ, videri itidem Atticum possit, quòd multus sit hujus constructionis apud Thucydidem usus: dicentem ἐφ' ἡμᾶς ὥρμηνται, pro καθ' ἡμῶν, pag. 12, item, ἐστράτευσαν ἐπὶ τὸ Ἄργος, pag. 70, pro κατὰ τȣ̃ Ἄργȣς. item, ἐβοήθησαν ἐπ' αὐτȣ̀ς, pag. 40: item, ἐπὶ μίαν πόλιν ταύτην ξυνῆλθε, pag. 252. Nec solùm cum hujusmodi verbis, quæ significationem motus ad locum inclusam habent, sed cum aliis quoque. Sic pag. 257, οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων τοῖς ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι καὶ λίθοις ἀφθόνως ἐπ' αὐτὴν ἐχρῶντο. Quinetiam τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς pro τῆς κατ' αὐτȣ̃ ὀργῆς apud eundem legimus pag. 68. Nec verò & ex aliis scriptoribus Atticis hujus constructionis exempla desunt: ut apud Demosthenem, ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεται: apud Isocratem, ἐπὶ τȣ̀ς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν. Eustathius autem ἐπὶ pro κατὰ poni tradens, affert ex Euripide, ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς: ex Æschylo, ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας: quæ verba, sunt unius tragœdiarum illius titulus: sed in eo alia etiam lectio habetur, nimirum Θήβαις.

Εἰς genitivo interdum Attico more jungitur, si Eustathio credimus: veluti qùum dicitur εἰς ᾅδȣ. Eadémque ratione & præpositionem ἐν genitivo jungi dicendum esset: quoniam non minus ἐν ᾅδου quàm εἰς ᾅδου in usu est. Ad me certè quod attinet, neutrum genitivo jungi dico: sed ἐν suum genitivum, itidémque εἰς suum accusativum habere, qui per ellipsin omissus, extrinsecus assumitur. de qua ellipsi quum abundè in præcedentibus disseruerim, eò te remitto. Hoc tantùm addo, non debuisse Eustathium dicere εἰς At-

ticè jungi genitivo, in εἰς ᾅδου, quum ipse quoque alibi ellipsin accusativi δόμον sive τόπον,' eámque Atticam, agnoscat. Ut porrò ἐπὶ cum accusativo pro κατὰ quidam Atticæ linguæ adscribendum censuerunt, videndum annon & εἰς aut potius ἐς eodem jure adscribi illi possit, ubi eandem cum eodem casu significationem habet. ut apud Thucydidem, ἐς τὴν Ἀττικὴν pro κατὰ τῆς Ἀττικῆς dicentem : & ἐς τὴν χώραν pro κατὰ τῆς χώρας : item ἐς πάντας pro κατὰ πάντων. Ideo autem addidi, Aut potius ἐς, quòd magis Atticum hoc ἐς quàm illud εἰς existimetur : atque adeò cùm aliorum tum verò Thucydidis autoritate id confirmari possit. Hoc autem & Corinthus observatione dignum censuit, quanvis levis sit momenti : alias interim quæ magni momenti sunt observationes aut oblivione aut ignorantia prætermittens. Sed quum hîc in Corinthi mentionem inciderim, silentio prætereundus non est ejus articulus XIIII, utpote in quo præpositionum ἐν & εἰς cum genitivo constructionem Atticis itidem adscribat : & tamen ellipsin accusativi & ipse agnoscat. quæ quomodo stare possunt ? Ne hoc quidem mihi est omittendum, ut ἐπὶ pro accusativo habet genitivum, perinde acsi non significaretur motus ad locum, ita ἐν dativum pro accusativo interdum habere. Thucydides lib. 7, pag. 263, in fine, ἀλλά τε ὅσα εἰκὸς ἐν τῷ τοιούτῳ χωρίῳ ἐμπεπτωκότας κακοπαθῆσαι. Æschines in Ctesiphontem, ἀναπηδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ut enim hîc ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ pro εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ita illic, ἐν τῷ τοιούτῳ χωρίῳ pro εἰς τὸ τοιοῦτον χωρίον dictum est. Quinetiam ἐλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι (quod magis etiam insolens videri potest) pro ἐς τὴν Ἑλλάδα, habet alicubi Xenophon : ubi alioqui exemplarium suspecta fides esset. Jam verò & apud Homerum οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον, pro εἰς ἀμφιφορεῖς, (ut etiam ipse enarrator annotat) legimus, Odyss. β. Ut autem ἐν hîc pro εἰς, ita εἰς pro ἐν poni alicubi sciendum est : cujus usus exempla Thesaurus meus tibi suppeditabit.

Διὰ autem accusativum pro genitivo habere more Attico, in Thesauro meo docui.

Ὑπὸ quoque ex iis præpositionibus est quæ ex Atticæ linguæ consuetudine pro suo casu alium accipiunt : si modò verum est quod in aliquot Homeri locos Eustathius annotat. ubi enim Homerus huic præpositioni ὑπὸ dativum pro genitivo tribuit, id Atticè fieri tradit : ut in hunc versum Iliad. ε, Ὣς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων· οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ ἐόντες, annotat, ὑπὸ Τυδεΐδῃ κλονέοντο, esse usitatam Homero constructionem Atticam : sed addit, ἀντιπτωτικῶς, pro ὑπὸ Τυδεΐδου. Sic verò in hunc ejusdem libri locum, Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ Οὔτε ποτε προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, annotat, Atticum esse ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι, per antiptosin, pro ὑπ' Ἄρεος καὶ Ἕκτορος. Eodémque modo fuisse dictum paulo ante, ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα, item ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντα. Sic autem lib. β, Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, dictum esse ait pro ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χειρῶν, idque λόγῳ ἀντιπτώσεως.

Extant & alii Homeri loci qui hunc præpositionis usum testantur. Quanvis autem Atticum esse hunc scribat, simul tamen antiptosin esse volens, (perinde ac si Atticam antiptosin esse diceret) ex Atticis scriptoribus exempla ejus desidero. At verò reliquæ duæ hujus præpositionis constructiones, quibus vel genitivum vel dativum pro dativo vel accusativo habet, illorum scriptorum exemplis facilè confirmari possunt. Sicut enim ὑπὸ πτέρυγος βάλε dicit Homerus pro ὑπὸ τὴν πτέρυγα, & ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖν pro ὑπ' ἀνθερεῶνα, & ὑπαὶ νεφέων pro ὑπὸ τὰ νέφη, (nam ὑπαὶ non aliud est quàm ὑπὸ) sic ὑπὸ μάλης & ὑπὸ κόλπου Atticè dici constat. Estque observatione dignum, quemadmodum præpositio ἐπὶ cum genitivo οἴκου potius quàm cum alio constructionem suam apud Atticos mutat, ita ὑπὸ cum istis genitivis potius quàm cum aliis suam apud eosdem mutare. Sed quanvis hos genitivos pro accusativis usurpari dixerim, non ignoro tamen & per dativos posse exponi. sicut apud Homerum legitur κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ. Verùm & hic locus ob alteram lectionem κόπρου, controversus esse potest : at ὑπὸ κόλπῳ legitur quidem sine controversia apud eundem, sed hæc quoque constructio Attica censetur. Sicut enim ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι (observa autem agi jam de tertia illa hujus præpositionis constructione) & ὑπὸ στρατηγῷ τάττεσθαι Atticè dicitur, sic ὑπὸ κόλπῳ Atticum esse tradit Eustathius. Idem in hunc locum Iliad. δ, Αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι Ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, annotat pro ὑπὸ ἡλίῳ ut plurimum dici ὑφ' ἥλιον ab Homeri posteris : itidémque ὑπ' οὐρανὸν pro ὑπ' οὐρανῷ. Additque, Atticam esse hanc phrasin Homericam : sicut quum dicitur ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι, & ὑφ' ἡγεμόνι τάττεσθαι, & ὑπὸ σκότῳ πράττεσθαι. Idem denique in hunc versum, Iliad. ε, —ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι, annotat hoc, ὑπ' Ἀγχίσῃ ἔτεκε, esse novum, construendo ὑπὸ cum dativo : & dictum esse ut ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα οἴσουσιν (quæ sunt Homeri verba eodem libro) Attica figura, ut alii dicunt ὑπὸ διδασκάλῳ τάττεσθαι. Hæc autem quum ita sint, ὑπὸ, ubi dativum pro genitivo habet, poeticum potius ejus usum esse : at ubi dativum non pro genitivo sed pro accusativo habet, carmini cum soluta oratione communem esse dicemus.

DE IIS QUÆ ATTICI IN STRUCTURA ORATIO-
nis sibi peculiaria habent.

CAP. IIII.

NON solùm constructionem aliam quàm cæteri nonnullis vocabulis tribuunt Attici, sed aliter quoque circa orationis structurám nonnulla innovant. Cujus rei illa primùm exempla quæ à Corintho afferuntur excerpta recensebo: non totos tamen articulos, sed quorundam initium duntaxat, brevitatis gratia, proferens.

Atticorum est (inquit artic. IX) nominativum pro genitivo accipere: ut εἰρημένον δ' αὐταῖς ἁπαντᾶν, pro εἰρημένου δέ. Et apud Thucyd. κυρωθὲν δὲ pro κυρωθέντος δέ. In quem articulum vide quæ annotavi pag. 22, & 23.

Atticorum est (inquit idem artic. XV) non respondere antecedentibus: ut Thucyd. hist. lib. 3, καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μή, &c. Eadem illa pag. 23, habes quæ & in hunc articulum annotavi.

Est hoc quoque novum generaliter & Atticum (inquit artic. XVII) ut apud Demosthenem, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι. Et Homerus, ὡς φάσαν ἡ πληθύς. De quibus quod annotavi, habes pag. 24.

Hi etiam & accusativo & recto utuntur, (ut tradit articulo XXXIIII) pro obliqua constructione. ut lib. 8 Thucydidis, ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τȣ̃ δήμου ὑπόπτως προσῄεσαν, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γεγενημένων. pro ὡς μετέχοντός τινος. De quo articulo pag. 27 disserui.

Et pro participiis Attici verbis utuntur, (ut scribit artic. XXXV) & pro verbis vicissim participiis. ut Thucyd. ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος. Sed quàm parum fidei articulo isti, ac præsertim exemplo quod ad ejus confirmationem affert, tribuere oporteat, declaravi pag. 28.

In fœminino genere aliquid dicere consuevere, (annotat idem artic. XLI) inde inferre neutrum: non ad vocem sed ad significatum respicientes. ut Homerus, —νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη· τὸ μὲν ȣ̓́ποτε λήγει. nam τὸ intulit ut ad νέφος relatum. Et Thucyd. ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γένεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον &c. De hoc autem artic. disserui pag. 30.

Et pro recto accusativum assumere, (addit articulo LXIII) ut Aristoph. in Avibus, ὡς δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν. pro δεινόν γε εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κήρυξ ὁ παρὰ βροτοὺς οἰχόμενος. De qua etiam observatione disserui, multáque ad eam pertinentia attuli pag. 50, & deinceps.

Atticum etiam pro obliquis uti nominativis (inquit artic. LXXVIII) ut Aristoph. in Ranis, Εἴτις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα. pro τινὸς πτερώσαντος. Annotavi denique & in hunc articulum aliquid, pag. 57.

Hæc sunt quæ apud Corinthum sparsa, tanquam eôdem (videlicet ad orationis structuram) pertinentia, colligenda censui: ut quæ illis adderem, facilius discernere posses. Non esse autem usquequaque vera pleraque eorum quæ istis articulis adduntur, quædam verò & planè falsa, (cujusmodi est quod articulo IX traditur, Atticorum esse & nominativum pro genitivo accipere: quum eos non nominativum sed accusativum substituere in genitivi locum constet: atque adeò in iis ipsis quos affert locis εἰρημένον & κυρωθὲν, non pro nominativis sed pro accusativis accipere necesse sit) ex iis quæ in singulos annotavi, cognosces. Antequam verò ad mea veniam, ex Budæo quoque aliqua huc pertinentia proferam quæ huc pertinent: id est, quæ alias, sed eôdem pertinentes, observationes complectuntur. Ea tamen lege id faciam, ut siqua in iis sint ubi ab illo dissentiam, minimè dissimulem: aut siqua illis addi posse videantur, ea tibi non invideam.

Est etiam (inquit) illa locutio Atticorum compendiosa, quum obliquis casibus antecedentibus, oratio recto casu clauditur. ut apud Greg. εἰς τὰ γενέθλια, Τέλος ἰσχυρότερου δεῖναι φαρμάκου ἐπὶ δεινοτέροις τοῖς ἀῤῥωστήμασιν, ἀλληλοφονίαις, μοιχείαις, ἐπιορκίαις, ἀνδρομανίαις· τὸ πάντων ἔσχατον τῶν κακῶν καὶ πρῶτον, εἰδωλολατρείαις, &, quod omnium malorum primum & extremum est, idololatria. pro καὶ ὅ,τι ἐστὶ τὸ ἔσχατον. Adjungit ex eodem & hoc exemplum, Ἰωάννης βαπτίζει, πρόσεισιν Ἰησοῦς, ἁγιάσων τυχὸν μὲν καὶ τὸν βαπτιστήν· τὸ δὲ πρόδηλον, πάντα τὸν παλαιὸν Ἀδὰμ ἵν' ἐνθάψῃ τῷ ὕδατι, Ioannes baptizat, accedit Jesus, fortasse ut etiam ipsum Ioannem sanctiorem reddat: certè quidem, id quod conspicuum est, omnem vetustum Adam ut aqua obruat. Alia autem exempla apud eum tibi videnda relinquo.

Idem alibi implicitè constructæ orationis exempla affert, talem structuram pro Attica habens. scribit enim, Demosthenes etiam orationem implicitè construere solet, ad venustatem sermoni conciliandam. ut orat. πρὸς Λεπτίνην legimus, καίτοι εἰ ἦν ἱερῶν ἀτέλειαν ἔχειν ταυτὸ καὶ λειτουργιῶν, τί τȣ̃το μαθὼν προσέγραψε; Hîc implicitum est μαθὼν cum duabus dictionibus quæ natura cohærent: hoc modo, τί μαθὼν τȣ̃το προσέγραψε; Adjungit & istud ex eodem exemplum, ἄν τις ἀμύνων τὶ πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς

δώσειν δωρεὰς ἅσπερ Ἁρμοδίῳ καὶ Ἀριστογείτονι, siquis tuendi popularis status causa mortem obierit. Et ex orat. in Midiam, ἐν γὰρ μηδέν ἐστιν ἐφ' ᾧ τῶν πεπραγμένων οὐ δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι φανήσεται, Nullum est enim eorum quæ ab eo perpetrata sunt, ob quod unum non dignus esse ipse morte videatur. Et rursus, τοὺς ἄλλους ἀξιοῖς ὅ,τι σὺ βούλει σκοπεῖν, οὐκ αὐτὸς σκοπεῖς ὅ,τι μὴ λυπήσεις τοὺς ἄλλους ποιῶν, pro ὅ,τι ποιῶν μὴ λυπήσεις τοὺς ἄλλους, Non etiam animadvertis ipse quid te vitare oporteat ne aliis molestus sis. Ad verbum, Quídnam faciens, molestus aliis non eris. Et iterum, οὐκ ἔσθ' ἐφ' ὅτῳ τῶν πεπραγμένων μόνος ἐγὼ ἠδίκημαι. id est, οὐκ ἔστι τῶν πεπραγμένων οὐδὲν ἐφ' ὅτῳ &c. Rursum ex oratione quæ πρὸς Λεπτίνην inscribitur, exemplum hoc habemus, εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς τοῦ τοιούτου παῖδας εἰ, μηδεμίαν ποιησάμενοι τούτων μηδενὸς μνείαν, ἀφαιρούμενοι φανούμεθα τὴν δωρεάν, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; Recta enim structura erat, οὐκ αἰσχυνόμεθα εἰ τοὺς παῖδας τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς ἀφαιρούμενοι φανούμεθα τὴν δωρεάν. Aristoteles Polit. lib. 3, de tyrannide loquens, διόπερ ἀκούσιός ἐστιν. οὐδεὶς γὰρ ἑκὼν ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχήν. At verò loci quos his subjungit, aliò pertinent, quanvis ipse non admoneat. Sed quum aliò pertinere dico, intelligo esse & ipsos mutatæ quidem structuræ orationis, sed aliter mutatæ exempla. In eo autem versatur mutatio quòd negativa particula, quæ uni verbo adhæret, alteri adhærere deberet. Aristoteles lib. 5, de tyrannis loquens, διὸ καὶ τοῖς ἐπιεικέσι πολεμοῦσιν ὡς βλαβεροῖς πρὸς τὴν ἀρχήν, οὐ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πιστοὺς καὶ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις εἶναι, id ideò quòd indignum censeant se dominico imperio parere. hoc est, διὰ τὸ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι μὴ δεσποτικῶς. Illi exemplo subjungit istud ex Paus. Corinthiacis, καὶ ἀνάγκης καὶ βίας ἐστὶν ἱερόν· εἰσιέναι δὲ ἐς αὐτὸ οὐ νομίζουσι, id est, νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι: quo ingredi non licet instituto patrio. Ejusdem locum affert ex Messeniacis, ubi οὐκ ἠξίου exponit Indignabatur. Addítque simile esse quum dicunt, οὐδὲν δέομαι pro Nolo: ut Isocr. in Areopag. Quibus verbis subjungit Demosthenis locum qui non ad hoc loquendi genus pertinet, sed cum illo Pausaniæ loco convenit, ubi εἰσιέναι οὐ νομίζουσι, pro νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι dici vult. Locus ille ex oratione κατὰ Διονυσοδώρου petitus est, in quo scribit, οὐκ οἴει δεῖν οὐδὲ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι. eodem enim hîc modo, οὐκ οἴει δεῖν ἀποδοῦναι dictum esse ait pro οἴει δεῖν οὐκ ἀποδοῦναι, id est Ne usuras quidem civiles censes te reddere oportere. At locus quem his omnibus subjungit ex Aristotele, non itidem negativæ particulæ sed articuli trajectionem habet, quanvis eum ut similem adjungat: id est, tanquam structuræ similiter mutatæ exemplum. Is est ex lib. φυσικῆς ἀκροάσεως 4, ὥστε τὸ λέγειν εἶναι τὰ γινόμενα τῶν πραγμάτων κύκλον, τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ χρόνου εἶναί τινα κύκλον. pro λέγειν ἐστὶ τὸ &c.

Antequam autem ab his ad alia exempla quæ ab eo afferuntur, progrediar, quædam sunt de quibus lectorem admonere, meam de locis jam allatis sententiam exponendo, operæpretium esse existimo. Dico igitur primùm eódem ab illo referri quæ ad diversa pertinent: id est, quæ non ejusdem rei exempla sint, ab eo tamen afferri tanquam omnino similia sint. Nam si demus orationem implicitè structam esse ubi Demosthenes dicit, τί τοῦτο μαθὼν προσέγραψε, pro τί μαθὼν τοῦτο προσέγραψε: itidémque implicitam esse orationem in aliquot locis qui sequuntur: at non implicitam similiter esse concedemus, ubi μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι pro ἀξιοῦν μὴ ἄρχεσθαι, itidémque εἰσιέναι οὐ νομίζουσιν pro νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι ponitur. Nam hi loci trajectionis particulæ exemplum duntaxat habent. Deinde controversa esse potest, meo quidem judicio, ejus expositio in qua negationem à sua sede in aliam transfert: quòd nimirum minimè necesse id esse videatur. Budæum itaque arbitror, quum hæc scripsit, respexisse ad illud genus loquendi, οὔ φημι, & οὐ φάσκω pro Nego: quod Atticum esse uno omnes ore testantur. Verùm in hoc loquendi genere alia quàm in illis ratio est: siquidem locos in quibus οὔ φημι dicitur, exigere videmus ut pro Nego accipiatur: quod fieri non potest nisi negantem particulam sua sede moveamus. Relinquendo enim illi suam sedem, perinde fuerit ac si ita loqueremur, Non dico me hoc fecisse, pro Dico me hoc non fecisse. Sed pro Dico non, elegantius est & magis etiam Ciceronianum, Nego. Quod porrò de illis locis dixi, μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι, & εἰσιέναι οὐ νομίζουσιν, idem fortassis et de μὴ προσποιεῖσθαι dici poterit. Scribit enim ille (postquam οὔ φημι & μὴ φάσκω pro Nego poni docuit: itidémque μὴ λέγειν pro Negare) similem esse usum negationis in hoc loquendi genere, μὴ προσποιοῦμαι: sonare enim Simulo non, quod sit pro Dissimulo: ut apud Æsch. in Ctesiph. ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετε ἀκούειν, Quòd si verba hæc vestra Demosthenes audire se dissimulet. Thucyd. δεῖ δὲ καὶ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι, Oportet autem, etsi injuria nos affecerunt, dissimulare. Ego verò quanvis hanc interpretationem probem, ut Latini sermonis consuetudini accommodatam, tamen quum ad nostri consuetudinem respicio, non video cur particulam μὴ ab eo cui adhæret, verbo sejungere debeamus. Nos enim pro Dissimulare dicimus *Ne faire semblant*, vel potius *Ne faire pas semblant*: quod Græcis

omnino respondet. Siquidem ut *Faire semblant* est *προσποιεῖσθαι*: sic *Ne faire pas semblant* est *μὴ προσποιεῖσθαι*. Itaque verba illa Æschinis, *ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκϐειν*, ita verteremus, *Que s'il ne fait pas semblant de vous ouir*. Sic in illo Thucydidis loco, *δεῖ μὴ προσποιεῖσθαι*, *Il n'en faut point faire semblant*. Subauditur autem infinitivus in illo Thucydidis loco, qui ex proximè præcedente *ἠδίκησαν* accipi potest. Denique aut nihil esse necesse particulam negativam sua sede hîc movere, aut in Gallico sermone non aliter quàm in Græco movendam esse fateamur. Subjungit *ὀυκ ἀξιῶ*, pro Indignum censeo: ex Thucydide, *ὑμᾶς, ὦ στρατιῶται, συνεκάλεσα, ὀυκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχειν*. Cui loco similis est, licet longiusculo intervallo separatus, quem ex Aristot. Polit. lib. 5, affert, (quem & antea cum aliis habuisti) *διὸ καὶ τοῖς ἐπιεικέσι πολεμοῦσιν, ὡς βλαβεροῖς πρὸς τὴν ἀρχὴν, ὀυ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πιστοὺς καὶ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις εἶναι*. In hoc certè loco aliísque hujusmodi etiamsi *μὴ ἀξιοῦν* non negem vertendum esse Indignum censere, non video cur negativam particulam à verbo cui juncta est, separare oporteat, eodem modo quo in *ὀυ φημι*. Præsertímque in illo Thucydidis loco, si ei aliam sedem tribuens, dicas, *ἀξιῶν ὀυκ ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχειν τὰ μὴ δεινὰ*, minus vehementiæ, mearum quidem aurium judicio, habebit oratio. Dixerim itaque potius *μὴ ἀξιοῦν* iis loquendi generibus annumerandum esse de quibus disserui in iis quæ in XL articulum Corinthi annotavi: præsertímque iis quæ negationem cum verbo habent: ut *ου γήθησεν*, Non lætatus est, pro Mœrore affectus est: & vicissim *ουκ ἐχολώσατο*, Non succensuit, pro Lætatus est, Gavisus est. Sed minor etiam illic mutatio est: perinde videlicet ac si *οὐκ ἄξιον* pro *ἀνάξιον* diceretur.

Verùm ut ad structuram orationis Attico more implicitam revertamur, cum exemplis quibus primus datus fuit locus, conveniunt ista: ex Demosthene, *ἐμὲ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις*. ex eodem in oratione quæ *πρὸς Λεπτίνην* inscripta est, *ταῦτα τοίνυν αὐτοί τε ποιεῖτε ἵνα εὐορκῆτε, καὶ τοὺς προγόνους ὀργίζεσθε ἐὰν μή τις φῇ ποιεῖν*. Significare enim voluit, *καὶ ὀργίζεσθε ἐὰν μή τις φῇ τοὺς προγόνους ποιεῖν*. Ad quem locum proximè accedit (quod ad structuræ *κακοπρέπειαν* attinet) iste ejusdem oratoris, *εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα, τοὺς τοῦ τοιούτου παῖδας εἰ, μηδεμίαν ποιησάμενοι τούτων μηδενὸς μνείαν, ἀφαιρούμενοι φανέμεθα τὴν δωρεάν*. Sententia enim hujus loci est (ut dictum fuit) *οὐκ αἰσχυνόμεθα εἰ τοὺς παῖδας τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς ἀφῃρημένοι φανούμεθα τὴν δωρεάν*.

Alia autem exempla structuræ perplexè compositæ quæ affert, & illis qui Græcè scribere in animum induxerint, ediscenda existimat, sunt ista. Ex Platone, *ἃ δ' ἂν προστάττωσιν οἱ ἄρχοντες, δίκαιον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις ποιεῖν, ταῦτ' οὐχ ὡμολόγηται*. Ex Demosthene, *ταῦτα μέν ἐστιν ἃ τοῦτο τοῦ νόμου διώκομεν ὡς οὐκ ἐπιτήδεια*. Ex eodem, *ἐρώτησον τουτουσὶ τὴν ὁποτέρου τύχην ἂν ἕλοιθ' ἕκαστος αὐτῶν*. pro *ὁποτέρου τὴν τύχην*. Ex Aristot. *φυσικῆς ἀκροάσεως* lib. 4, *ἔστι δ' ὥσπερ τὸ ἀγγεῖον τόπος μεταφορητὸς, οὕτως ὁ τόπος ἀγγεῖον ἀμετακίνητον*. dictum enim esse *ἔστι δ' ὥσπερ τὸ ἀγγεῖον*, pro *ὥσπερ δ' ἐστὶ τὸ ἀγγεῖον*. Subjungit ex Thucydide, *νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντειπεῖν δεῖ, τῶν δὲ ἔλεγχον ποιήσασθαι*. pro *πρὸς μὲν τά*. Ex Xenoph. (est autem in Hierone locus) *ἴθι δὴ, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸν ποτέρου δοκεῖς ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην*; ex Aristotele Problem. tmemate 5, *διὰ τί πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση τις, ἢ ὅταν εἰδότες*. Obiter autem nobis animadvertendum est, hunc Aristotelis locum, quod ad structuram attinet, convenire non tam cum iis qui proximè præcedunt, quàm cum iis tribus Demosthenis quorum modò mentionem feceram. At in Xenoph. loco quem hic Aristotelis consequitur, *τὸν ποτέρου ἔπαινον*, omnino tale est quale apud Demosthenem paulo antè, *τὴν ὁποτέρου τύχην*. Sed ad cæteros qui adjiciuntur superioribus, locos venio. Plutarchus in Demetrio, *εἶτα οὐκ ἂν, εἰπεῖν τὸν Σέλευκον, ἐπιδοίης Ἐρασίστρατε τῷ ἐμῷ παιδὶ φίλος ὢν τὸν γάμον; οὐδὲ γὰρ ἂν σὺ, φάναι, τοῦτο πατὴρ ὢν ἐποίησας, εἰ Στρατονίκης Ἀντίοχος ἐπεθύμησε*. pro, *εἰπεῖν δὲ τὸν Σέλευκον, ὦ Ἐρασίστρατε, τῷ ἐμῷ παιδὶ φίλος ὢν οὐκ ἂν ἐπιδοίης τὸν γάμον*; Plato De repub. lib. 6, *μὴ πρὸς Διὸς, ἦδ' ὃς ὦ Σώκρατες ὁ Γλαύκων, ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὢν ἀποστῇς*. Et in Phæd. *ἀληθῆ ἔφη, λέγεις ὁ Σώκρατης ὦ Κέβης*. Idem, *εἰ δὲ μὴ ταύτῃ γε, ἔφη, πείθῃ ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, σκέψαι καὶ τὰ λοιπά*. Adjicit & ex Xenophonte in Symposio, *Ἀλλὰ μὰ Δί' ἔφη, οὐκ ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῶ*. *Ἀλλ' ἐπὶ τῷ μὴν*; pro *Ἀλλὰ μὴν ἐπὶ τῷ*; Affert denique & ex Æschinis ad senatum Atheniensem epistola, *Ἀλλὰ τῆς στερεᾶς ἑλόμενός τι μικρὸν φρούριον ἄμμον, κἀνταῦθα πριάμενος χωρία τοσούτων ταλάντων δυοῖν, ὅσων εἰκὸς ἦν τὸν Φιλίππου μὲν πρότερον*, &c. pro *πριάμενος χωρία δυοῖν ταλάντοιν, ὅσων εἰκὸς ἦν*. Sic autem implicitæ orationis exempla ex Latino quoque sermone affert: & quidem ex Ciceronis scriptis. Cicero (inquit) hæc sæpe feliciterque æmulatus est. ut in tertio De oratore, Ex ingenti quodam oratorem immensóque campo in exiguum sanè gyrum compellitis. Idem ibidem, Paulum sitiens istarum artium de quibus loquor, gustavi, quæstor in Asia quum essem. Idem, O magnam, inquit, artem, Brutus: si quidem istis, quum summi essent oratores, alteri altera defuit. Alibi, Veni, inquit, Athenas, Democritus: neque me ibi quisquam agnovit. Et Pro Cælio, Habuit enim ille permulta maximarum non expressa signa sed ad-

umbrata virtutum. Et in Philipp. Tamen mihi videmini optima mente potestatem nobis de tota repub. fecisse dicendi. Idem alibi, eóque magis, si plus adipiscare re explicata, boni, quàm addubitata, mali. Et in Pisonem, Nihil scitote esse libidinosius, nihil nequius. Id est, Scitote nihil esse. Quæ autem insuper exempla profert, apud eum videnda tibi relinquo. Hoc tantùm addo, in nonnullis hórum locorum videri esse quam grammatici nonnulli appellarunt σύγχυσιν, Fabius mixturam verborum vocavit: non eam laudans ille quidem, sed potius, ut reliqua quæ obscuritatem sermoni afferunt, vitandam esse censens. Cæterùm in aliis quidem locis implicitam orationis structuram habentibus, priores suæ linguæ scriptores imitatus esse Cicero credi possit: at ubi ita loquitur, Noli, inquit mirari, Africanus: Item, O magnam, inquit, artem, Brutus. Item, Veni, inquit, Athenas, Democritus: in his inquam, aliísque hujusmodi locis minimè dubito quin Platonem imitari voluerit. Tale enim est apud hunc, ἀληθῆ ἔφη λέγεις ὁ Σωκράτης ὦ Κέβης. Item, εἰ δὲ μὴ ταύτῃ γε ἔφη πείθῃ ὦ Σιμμία ὁ Σωκράτης. Quibus similes alii sunt penè innumeri apud eundem loci: at Xenophonti non itidem hæc orationis implicita structura placuit.

Interdum non tam structura dici potest perplexa (inquit) quàm constructio variata: quum nomen à suo verbo ad aliud transfertur. ut Demosthenes, ἑώρων γὰρ ἡμᾶς οἷα ἐσυκοφαντούμεθα ὑπὸ τούτων. id est, ἑώρων οἷα ἡμεῖς &c. Verùm de hac sermonis forma abundè disserùi in iis quæ in artic. seu tmema LXIII, annotavi: quum videlicet accusativum à parte anteriori poni docui ubi nominativus à parte posteriori ponendus esset. Sed quum interim verbo non alia quàm sua, id est usitata, constructio tribuatur, nolim cum Budæo constructionem hîc variatam esse dicere: ideóque structuræ malim quàm constructionis variationem appellare.

Quod verò idem tradit, in hoc loquendi genere ἐπειδὴ τάχιστα, & ὡς τάχιστα, & ὅταν θᾶττον, & ἐπεὶ εὐθέως, pro Simulatque, esse elegantem verborum ἀναστροφὴν, an Attica sit hæc ἀναστροφὴ, aut saltem ab Atticis orta, in dubium revocari potest.

Nunc tandem his quæ ex illius commentariis collegi, meas (sicut pollicitus sum) de Attica orationis structura observationes adjuncturus, à Thucydide initium sumam. Quod ego non ita dico quasi hunc præcipuè structuræ illius testem producere velim, sed potius quòd ante omnia rationem reddendam putem cur id à me non fiat. Dico enim multa quidem & plura fortasse quàm aliorum quenquam habere structuræ vel implicitæ vel aliter à consuetudine remotæ exempla: verùm quoniam in toto suo sermone καινοπρεπείας affectatorem fuisse, atque in ea re mirè sibi placuisse constat, multa in eo reperiri quæ quum aliquis Atticis peculiaria existimaturus sit, Thucydidi potius peculiaria, id est, Thucydidis (ut Græci vocant) idiomata censenda sint. Cujus rei exempla etiam quædam meæ in Corinthum animadversiones habent. Atque, ut omittam quæ de ejus charactere tradit Dionysius Halicarnasseus, ipse etiam scholiastes alicubi καινῶν συντάξεων εὑρετὴν eum appellat: sed adjungens, καὶ τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐπιστήμονα. Quæ sic addere videtur quasi aliquam illarum καινῶν συντάξεων partem ex Attica lingua veteri hauserit. Sed pleraque sunt apud hunc scholiastem quæ autoritatem ejus elevant, & ne magni judicium ejus faciamus, vetant. Ac ne longè abeamus, quid in eo ipso loco dicat, expendamus. Verba sunt Thucyd. lib. 3, pag. 94, οὐ σκοποῦντες ὅτι τυραννίδα ἔχετε τὴν ἀρχὴν, καὶ προσεπιβουλεύοντας αὐτοὺς καὶ ἄκοντας ἀρχομένους· οἳ οὐκ ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε βλαπτόμενοι αὐτοὶ, ἀκροῶνται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἰσχύϊ μᾶλλον ἢ τῇ ἐκείνων εὐνοίᾳ περιγένησθε. Quid igitur in hæc verba βλαπτόμενοι αὐτοὶ & proximè sequentia annotat ille scholiastes? Obscurus est locus, inquit: quoniam ab accusativo ad nominativum transiit, contra recepti sermonis consuetudinem. Debuerat enim βλαπτομένους & ἀκροωμένους dicere: verùm hoc fecit ut καινῶν συντάξεων εὑρετὴς καὶ τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐπιστήμων. id est, ut novarum structurarum orationis inventor, & veteris linguæ Atticæ peritus. Quis hîc scholiastæ hujus judicium non miretur? vel potius, quis non judicium in eo desideret? Primùm esse obscurum locum dicit, quum longè facilior sit aliis sexcentis de quorum tamen obscuritate non itidem queritur. Deinde, βλαπτομένους & ἀκροωμένους ait debuisse dici (servando videlicet usitatam orationis structuram) pro βλαπτόμενοι & ἀκροῶνται. Atqui hoc non orationem bene struere, sed potius orationis structuram esset destruere. Age enim, βλαπτομένους pro βλαπτόμενοι, & ἀκροωμένους pro ἀκροῶνται repone, quomodo hujus sententiæ verba inter se cohærere poterunt? Verùm antequam plura de hoc loco dicam, ejus interpretationem ex Valla, deinde meam proferam. Ita igitur ille eum vertit, Non considerantes, imperium quod habetis, esse tyrannidem, & eos qui parent, ad insidiandum intentos, & invitos parere: neque ob id vobis dicto audientes esse quòd læsi, tamen eis veniam datis, sed quia viribus vestris potius quàm ipsorum benevolentia superatis. Ita ille hunc locum reddens, sic à vera ejus sententia deflectit ut tamen ab ea propius quàm scholiastes absit. Hujus autem quàm ridicula sit expositio, ubi meam interpretationem protulero (cujus posteriorem partem adscriptam margini habet editio Latina Thucydidis, quæ ex mea officina ante aliquot annos prodiit) declarare, non inutile, aut certè non injucundum tibi fuerit.

Ita igitur verti; Non considerantes dominatum vestrum tyrannidem esse, & quidem in eos qui vobis insidiantur & inviti parent: quos non sitis dicto audientes habituri per ea quæ illis magno vestro malo gratificati fueritis, sed per ea quæ potentia vestra potius quàm illorum benevolentia obtinueritis. Sed possit hujus sententiæ pars posterior hoc quoque modo reddi, Qui non sese, ob vestram in ipsos indulgentiam cum damno vestro conjunctam, morigeros se præbent, sed quòd per potentiam potius quàm illorum benevolentiam superiores evaseritis. Vel, Sed quòd potentia potius quàm illorum benevolentia consequuti sitis ut superiores essetis. Ideo autem vito ablativos Potentia & Benevolentia cum comparativo Superiores, quòd ambiguitas aliqua subesse possit, ita loquendo, Potentia potius quàm illorum benevolentia superiores: quoniam dicimus etiam esse quempiam aliqua re superiorem alio. Nunc quid scholiastes ille de loci hujus expositione sentiat, vel potius quid somniet, videndum est. Βλαπτόμενοι (inquit) si pro ἀφιςάμενοι, & μὴ κατορθοῦντες ἃ προέθεντο ποιῆσαι, accipiatur, ἔχοι ἂν τὴν προκειμένην διάνοιαν. εἰ δὲ κατὰ τὸ ὀρθὸν δεχθείη, ἔχοι ἂν οὕτως, ὅτι βλαπτόμενοι αὐτοὶ ἐν τῷ ὑπήκοοι εἶναι, ἐκ ἐξ ὧν ἄρτι χαρίσησθε αὐτοῖς, ἀκροάσονται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν τῇ ἰσχύϊ περιγένησθε αὐτῶν. οὐδὲ γὰρ εὐνοίᾳ βούλονται ὑποτάσσεσθαι. In qua expositione cùm alia peccare illum videmus, tum verò in eo quòd βλαπτόμενοι non ad τοὺς χαριζομένους sed ad illos qui ἀκροῶνται, refert. Verùm si quæcunque dicit, illi concedamus, ne ita quidem ulla hujus orationis structura nobis apparebit. quam sequendo, βλαπτόμενοι pro βλαπτομένους & ἀκροῶνται pro ἀκροωμένους positum dicere possimus. Obiter autem & de hoc admoneo, in contextu Græco pro προςεπιβουλεύοντας legendum videri, καὶ πρὸς ἐπιβουλεύοντας ut sit pro καὶ προσέτι.

Ac de hoc quidem loco satis. ad alios venio in quibus σύνταξιν (hoc enim vocabulum non tantùm pro ea quam vulgò constructionem appellamus, sed etiam pro structura orationis accipit) esse Thucydideam scribit, id est Thucydidi peculiarem. In quendam igitur libri secundi locum, quem habet initium paginæ 56, meæ editionis, ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον ἐκέτι προελθών, vult σύνταξιν esse Thucydideam. Nota σύνταξιν (inquit) quoniam Thucydidea est. Quam σύνταξιν hîc invenire quisquam possit à vulgaris sermonis consuetudine recedentem, sive constructionem sive structuram appellatione συντάξεως intelligat? Sed quoniam suspicor eum in fine periodi annotasse quod tamen aliò potius quàm ad ultimam ejus partem pertinet, totum locum proferre satius fuerit. Ita igitur scriptum est apud Thucydidem, incipiendo à fine paginæ 55, Ἀθηναῖοι δὲ μέχρι μὲν ἐ περὶ Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον πεδίον ὁ ςρατὸς ἦν, καί τινα ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, μεμνημένοι καὶ Πλειςοάνακτα τὸν Παυσανίου, Λακεδαιμονίων βασιλέα, ὅτε ἐςβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα, καὶ Θρίωζε ςρατῷ Πελοποννησίων, πρὸ τῦδε τῦ πολέμου τέσσαρσι καὶ δέκα ἔτεσιν, ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθών. Quum jam totum illum locum habeamus, ubi Thucydideam illam σύνταξιν esse dicemus? Nullam certè hîc Thucydidi peculiarem inveniri posse arbitror: sed quum ut alibi, ita hîc quoque Thucydideam illum appellasse credibile sit quæ quibuslibet Atticis scriptoribus cum Thucydide sit communis, aliquam saltem quæ talis sit quæramus. Imò verò jam invenisse illam mihi videor: in his videlicet verbis, μεμνημένοι καὶ Πλειςοάνακτα ὅτε ἐςβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα, ἀνεχώρησε πάλιν. Nam μεμνημένοι Πλειςοάνακτα ὅτε ἀνεχώρησε, nemo, ut opinor, mihi negaverit dictum esse pro μεμνημένοι ὅτε Πλειςοάναξ ἀνεχώρησε, posito nimirum accusativo ab anteriore parte loco nominativi à posteriore. Verùm tantum abest ut Thucydidea hæc orationis structura nominari possit, ut vix ulla omnibus Atticis scriptoribus sit frequentior. Neque enim quod in articulum LXIII Corinthi annotavi de illo accusativi usu, ad ὁρῶ, aut αἰσθάνομαι, aut γινώσκω, aut φοβοῦμαι, aliúdve hujusmodi verbum estringi putandum est: ideóque minimè dubitare debemus quin μεμνημένοι Πλειςοάνακτα ὅτε ἀνεχώρησε, Atticum potius quàm Thucydideum vocare oporteat: si quidem Atticum sit, ἑώρων ἡμᾶς οἷα ἐσυκοφαντέμεθα pro ἑώρων οἷα ἡμεῖς ἐσυκοφαντούμεθα: si Atticum sit, αἰσθήσεσθε τούτους ὅτι εἰσὶ βίαιοι: pro αἰσθήσεσθε ὅτι ἔτοι εἰσὶ βίαιοι: si Atticum sit, γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι ἦν σοφὸς pro γνώσεται ὅτι Ἡσίοδος ἦν σοφός: si Atticum sit, (quod aliquanto etiam audacius quàm cætera dictum videri potest) οἳ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν, pro οἳ δηλῦσιν ὡς ἂν διαιτώμενοι οἱ κάμνοντες ὑγιαίνοιεν: si denique Atticè dicta sunt alia multa quæ ibi profero. Hæc autem quum ita sint, falsò Thucydideam σύνταξιν ab illo appellari manifestissimum est. Sed quid si aliis potius verbis hanc σύνταξιν subesse censuerit? Equidem quænam illa esse possint, non video, atque adeò nullis eorum quæ hoc in loco habentur, quod scribit, melius convenire posse aio: (ut interim convenire dicam non quòd convenit, sed quod ille convenire existimavit) quoniam tamen hic scholiastes (quæ est ejus plerunque vel incogitantia vel imperitia) Thucydideam σύνταξιν aliis verbis subesse dixit, in quibus minus etiam quàm in iis quæ protuli, verisimile id sit, quædam

mihi de verbis istis, τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα, dubitatio suboritur: ne videlicet ea sint in quibus Thucydideam σύνταξιν constituit. Hanc autem dubitationem sive suspicionem auget quod alibi ab eodem scholiaste scribitur. Siquidem in hunc locum, qui extat lib. 1, pag. 35, in fine, ἐστράτευσαν τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ Φάρσαλον, annotat cum Θεσσαλίας subaudiendum esse μέρος. Fortassis enim & illic ad genitivum ἐλλειπτικῶς positum respiciens, & Thucydidem sæpe ita loqui considerans, Θουκυδίδειαν σύνταξιν esse dixerit. Quod tamen prius de aliis verbis dixi, eum de illis hoc intellexisse, mihi fit magis verisimile. Addam & aliud Thucydideæ συντάξεως exemplum, hoc quidem scholiaste judice. In hunc locum libri 4, pag. 149, ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἰόμενοί τε παρὰ ξυμμάχους, καὶ πρὶν ἔργῳ ἀφικέσθαι, τῇ γοῦν γνώμῃ ἥξειν, καὶ βουλομένοις ἔσεσθαι, κίνδυνόν τε τοσόνδε ἀνεῤῥίψαμεν, annotat, hæc verba βουλομένοις ἔσεσθαι Thucydideam syntaxin habere. Idémque & in alios plerosque hujus scriptoris locos annotare potuit, quippe qui non rarò hoc genere loquendi utatur: ac ne longè abeamus, in paginæ proximè hanc præcedentis principio legitur itidem βουλομένοις ἦν ἐκπέμψαι. Sed quanvis sæpe ita loqui hunc scriptorem fatendum sit, tantum abest ut Thucydidi peculiaris dicenda sit hæc sermonis formula, ut nullam magis inter se communem Atticos habere putem: etiamsi frequentiorem illi quàm aliis esse concedatur: adeò ut eam imitans Tacitus, non Thucydidem magis quàm alios Atticos imitari existimandus sit. Cæterùm de hoc quoque lectorem obiter monendum censeo, eundem verbi substantivi usum cum aliis quoque nonnullis participiis inveniri: talémque esse eum ut eandem periphrasin (si quidem periphrasticè dicitur ἦν μοι βουλομένῳ pro ἐβουλόμην) alio casu efferre non possint. Quapropter, quæcunque est in hoc sermone καινοπρέπεια, (sive Thucydidea sive generalius Attica vocari debeat) minimè circa σύνταξιν versatur: unde in eo quoque peccavit scholiastes quòd σύνταξιν dixerit.

Sed quid hoc sibi vult? (dicet fortasse quispiam) quum te de structuris orationis Thucydidi peculiaribus verba facturum pollicitus sis, eas contrà quas ejus enarrator falsò Thucydideas esse existimavit, profers. Imò verò multa quidem apud eum reperiri dixi quæ illi peculiaria potius quàm cum Atticis communia sint: sed hujus rei exempla quædam meas in Corinthum animadversiones habere, addidi: atque ita ad eas tacitè te remisi. Si tamen & hîc aliquod tibi repræsentari cupis, unum ex illo ipso enarratore afferam, de quo non itidem ab illo dissentio, sed potius illi ex parte assentior. In hunc igitur Thucydidis locum, pag. 33, οἱ δ' ἐν Ἰθώμῃ, δεκάτῳ ἔτει, ὡς οὐκέτι ἐδύναντο ἀντέχειν, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐφ' ᾧ τε ἐξιᾶσιν ἐκ Πελοποννήσου ὑπόσπονδοι, καὶ μηδέποτε ἐπιβήσονται αὐτῆς, annotat, ἐφ' ᾧ τε ἐξιᾶσιν esse pro ἐπὶ τῷ ἐξιέναι: atque hîc esse Thucydideum idioma. De hoc inquam loquendi genere per indicativum, ex parte illi assentior: quoniam quum cæteri infinitivo potius hîc utantur, ille contrà indicativo potius uti solet. itidem enim alibi ἐφ' ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν, οὔτε ἀποκτενοῦσιν: & alio loco, ἐφ' ᾧ κομιοῦνται, dixit. Interim tamen non ita Thucydideum hunc indicativi usum dicere ausim, ut apud alium quenquam extare negem. Esset enim ex reliquorum numero excipiendus saltem Aristoteles. Cæterùm quum extet Dionysii Halicarnassei libellus in quo generaliter orationis Thucydideæ ἰδιώματα describuntur, non ea tantum quæ ad structuram pertinent, inde quoque exempla petere poteris. Non dissimulabo tamen, esse nonnulla de quibus cum illo minimè mihi convenit. Quorum è numero id est (quanvis ad structuram peculiariter non pertineat, sed generaliter ad φράσεως ἐξάλλαξιν) quod de usu numeri singularis pro plurali tradit. vult enim Thucydidis ἰδίωμα esse inter alia, numerum singularem pro plurali usurpare: affértque in exemplum hunc locum, è libro 6, pag. 222, καὶ εἴπῃ ἄρα παρέσχηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, ἑαυτὸν δ' οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ. Quum enim (inquit) Συρακουσίους & Ἀθηναίους significare velit, in utroque nomine singulari numero usus est. At ego singularem hîc pluralis officio fungi fateor, sed hunc singularis usum peculiarem Thucydidi esse nego. siquidem & Demosthenem & Aristophanem (ut de aliis taceam) ità loquutos esse comperio: hunc in Acharn. τὸν Λακεδαιμόνιον pro τοὺς Λακεδαιμονίους: illum Olynth. 1, Παίονα & Ἰλλυριὸν pro Παίονας & Ἰλλυριοὺς, dicentem, ἀλλὰ μὴν τόν γε Παίονα καὶ τὸν Ἰλλυριὸν, καὶ ἁπλῶς τούτους ἅπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτονόμους. Nam hîc Παίονα & Ἰλλυριὸν esse pro Παίονας & Ἰλλυριοὺς, præterquam quod satis aliunde manifestum est, ipsemet orator indicat, quum pag. præced. hoc plurali utitur. Hunc autem singularis pro plurali usum imitati sunt Latini. ut legimus apud Virgilium, Æn. lib. 6, Tu regere imperio populos Romane memento. Quinetiam ut τὸν πολέμιον dixit Thucydides, significare volens Hostes, sic Latini quoque hostem pro hostibus dicunt: ídque & nostra lingua imitatur. Illis porrò Græcis vocabulis addi potest & ὁ βάρβαρος pro οἱ βάρβαροι. Sed quod ad illum nominum ἐθνικῶν usum attinet, (qualia sunt, ὁ Λακεδαιμόνιος, ὁ Παίων, ὁ Ἰλλυριός) lectorem, antequam huic sermoni finem imponam, admonitum volo ne apud Xenophontem eodem modo interpretetur

ὁ Ἀσσύριος, ὁ Ἀρμένιος, ὁ Πέρσης: hæc enim apud eum, Assyriorum, Armeniorum, Persarum regem significant: quemadmodum nostrate lingua dicentes *Le Turc* (id eſt Turcam) regem Turcarum seu imperatorem intelligimus. Cujus rei & in quadam mearum in ipsum Xenophontem annotationum meminisse me existimo.

Verùm ut de structura orationis dicere pergam (id est, de iis quæ Attici scriptores circa illam innovarunt) & meas observationes præcedentibus adjungam, dico eundem illum criticum non minus falsò inter Thucydidis idiomata transitum ab uno numero ad alterum recensere. Invenio enim cùm apud alios, tum apud Xenophontem, numeri mutationem magis etiam audacem quàm sit ea cujus ille exemplum affert ex Thucydide. Habent autem & meæ in Xenophontem annotationes aliquod ejus exemplum.

Hoc quoque non rectè inter Thucydidis idiomata recenset, quòd orationem ἀπὸ τοῦ σημαινομένου convertat πρὸς τὸ σημαῖνον, aut vicissim. veluti quum dicit, τῶν δὲ Συρακουσίων ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν. item, Λεοντῖνοι γὰρ ἀπελθόντων Ἀθηναίων ἐκ Σικελίας, μετὰ τὴν σύμβασιν, πολίτας τε ἐπεγράψαντο πολλοὺς, καὶ ὁ δῆμος ἐπενόει τὴν γῆν ἀναδάσασθαι. Sed de his locis dicam mox ubi de articulo XVII Corinthi disseram.

Quod verò attinet ad illa quæ Corinthus articulo IX annotat, Atticorum esse accusativum pro genitivo accipere, (fingamus enim illum non nominativum dixisse, ut dixit, sed accusativum, ut dicere debuit) sciendum est inveniri etiam locos qui utranque structuram habent: transeunte videlicet scriptore à genitivo qui est linguæ communis, ad accusativum qui est Atticæ. ut in hoc Aristotelis loco, De hist. anim. lib. 4, ὡς οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι.

Idem in articulo XVII, scribit esse novum generaliter & Atticum, ita loqui ut hìc Demosthenes loquutus est, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι: & Homerus, ὡς φάσαν ἡ πληθύς. Sciendum est autem hujus Atticismi (si quidem Atticorum hæc sunt) aliam item esse formam: quum videlicet nomen collectivum (cujusmodi sunt δῆμος & πληθὺς) in plurali quidem ponitur, sed nomen, aut articulus, aut participium diversi generis ei jungitur. ut apud Thucydidem, lib. 4, pag. 144, in fine, αἱ δὲ τῶν Μεγαρέων στάσεις φοβούμεναι, οἱ μὲν, μὴ τοὺς φεύγοντας σφίσιν ἐσαγαγὼν, αὐτοὺς ἐκβάλῃ· οἱ δὲ, μὴ αὐτὸ τοῦτο &c. Quod verò ad illud Demosthenis attinet, ὑμεῖς ὁ δῆμος κάθησθε, nullo modo novum videri debet, quum Atticis scriptoribus sit usitatissimum. Quo magis miror Dionys. Halicarnasseum Thucydidis ἰδιώμασιν hoc annumerasse, quòd dixerit τῶν Συρακουσίων ὁ δῆμος ἦσαν. Tale est certè apud Xenophontem, Hellen. lib. 2, εἰσιόντας δ' αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἥκοιεν. Quinetiam apud Latinos idem in iisdem vocabulis (id est, quæ eandem significationem habent, & collectiva itidem sunt) fieri videmus. Ea sunt Populus & Turba: necnon in aliis quæ collectiva itidem sunt, ut Exercitus, Equitatus, Peditatus. Exemplum autem quod subjungit, à priore diversum est. quum enim dicis ὁ δῆμος ἐν πολλῇ ἔριδι ἦσαν, tunc nomini singularis numeri das verbum plurale: at dicens, Λεοντῖνοι πολίτας τε ἐπεγράψαντο πολλοὺς, καὶ ὁ δῆμος ἐπενόει τὴν γῆν ἀναδάσασθαι, tunc non itidem datur nomini δῆμος verbum pluralis numeri, respiciendo ad τὸ σημαινόμενον: sed ut singularis est numeri, ita verbum in singulari ponitur.

Alio autem modo, vel potius aliis duobus modis dicuntur Attici scriptores ad τὸ σημαινόμενον non ad τὴν φωνὴν respicere, sive τοῦ σημαινομένου non τῆς φωνῆς rationem habere. In quo loquendi genere interdum τὸ νοητὸν dicitur à quibusdam, ubi alii τὸ σημαινόμενον dicunt. Atque (ut obiter grammaticorum & scholiastarum sermoni assuescas) interdum simpliciter dicitur πρὸς τὸ σημαινόμενον vel πρὸς τὸ νοητὸν ἀποδιδόναι: (& vocabulum quod subjungitur, dicunt ἀποδίδοσθαι πρὸς τὸ σημαινόμενον, vel καταλλήλως ἔχειν sive κατάλληλον εἶναι πρὸς τὸ σημαινόμενον, contrà verò ἀκαταλλήλως ἔχειν πρὸς τὴν φωνὴν, aut ἀκατάλληλον εἶναι) interdum etiam brevitatis majoris causa, non addito verbo dicunt, πρὸς τὸ σημαινόμενον, vel πρὸς τὸ νοητόν: ut exemplis confirmabo antequam huic sermoni finem imponam. Verùm ut ad duos illos quos dixi modos veniam, prior à Corintho exponitur, articulo XLI, Καὶ θηλυκῶς τι λέγειν εἰώθασιν, εἶτα ἐπάγειν οὐδέτερον, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποδιδόντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. ut Homerus, —νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτε λήγει. nam τὸ intulit ut ad νέφος relatum. Sic Thucydides, quum dixisset, ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, intulit, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον &c. respiciens ad νόσημα. Hæc Corinthus, cui suum hunc modum, id est quem Atticum esse dicit, ita relinquo, ut penes eum fidem ejus esse velim. Ad Homerum enim quod attinet, ex eo testimonia Atticismi peti nequaquam possunt, nisi & scriptorum solutæ orationis accedant, ut alibi dixi. Alioqui certè in exemplum afferri & alius ejusdem poetæ locus potuit, omnino similis: id est in quo itidem à fœminino genere ad neutrum transit. Is extat Iliad. ε, ubi quum dixisset εἰροπόκοις ὀΐεσσι genere fœminino, subjungit, duobus versibus interjectis — τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται. quum debuisset dicere αἱ δὲ ἐρῆμαι φοβοῦνται,

videlicet, ὄϊες. sed illud neutrum ἔρημα ad ποίμνια, vel πρόβατα, vel θρέμματα, retulit, quorum neutrorum unumquodque eandem cum illo fœminino significationem habet. Jam verò si demus Atticam esse mutationem istam quæ fit à neutro ad fœmininum, cur non Attico sermoni eam quoque adscribemus quæ vicissim à fœminino genere fit ad neutrum? Cujus exemplum apud eundem poetam extat, Iliad. β: ubi quum dixisset ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, subjunxit tertio pòst versu, ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, non ad vocem ἔθνεα, quæ præcessit, respiciens, sed ejus significationem intuens. id est, non quale sit hoc nomen & cujus generis, considerans, sed ejus rei duntaxat quæ illa significatur, rationem habens. id autem est ἀγέλαι. metaphoricè enim ἔθνεα vocantur αἱ ἀγέλαι. Locus integer est hic, circa finem libri Il. β, id est paulo ante illam partem quæ Bœotia, sive Catalogus navium appellatur: Τῶν δ' ὥς' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καΰςρίȣ ἀμφὶ ῥέεθρα, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων. Verùm quum levis sit ex ἀγαλλόμενα in ἀγαλλόμεναι mutatio, & versus non minus admittat illud ἀγαλλόμενα neutrum, quod cum ἔθνεα neutro καταλλήλως ἔχει, quàm fœmininum ἀγαλλόμεναι, quod contrà est ἀκατάλληλον: cur non Homerum illud potius quàm hoc scripsisse credamus? Ita certè de hac re statuendum est, (meo quidem judicio) poetas, præsertímque Græcos, sæpe quidem multa καινοπρεπῶς efferre, à sermonis consuetudine recedentes, ut metro serviant, & legi carminis obtemperent: sed iis quæ illa necessitate coacti & excogitarint & usurparint, interdum etiam ubi nulla necessitas cogit, solere uti. Quod certè hoc de loco dicendum fuerit. alioqui si lectionem istam ἀγαλλόμενα rejiciamus eo solo nomine quòd versus alteram illam recipere possit, multæ alibi itidem lectiones repudiandæ fuerint, quæ tamen omnium codicum consensu probantur. Atque adeò, ut exemplum ex alio ejusdem poetæ loco afferam in quo eadem est omnino sermonis καινοπρέπεια, si ἀγαλλόμενα illam ob causam reponere vellemus, cur non itidem ubi dicit poeta, φάλαγγες ἐλπόμενοι, pro hoc scribendum esse ἐλπόμεναι diceremus? Huc accedit cùm aliorum tum Eustathii autoritas, de hac structuræ innovatione disserentis, neque ullius exemplaris quod ἀγαλλόμενα habeat, mentionem facientis: sed tantùm addentis, quosdam veterum ὑπομνηματιςῶν testari Aristarchum ἀγαλλόμενα scripsisse, ἀκολȣ́θως τῷ ἔθνεα. Quibus ex verbis perspicere possumus, hos quoque ὑπομνηματιςὰς veteres non aliam lectionem quàm hanc ἀγαλλόμεναι in iis quæ viderint exemplaribus invenisse. alioqui enim non Aristarcho soli alteram lectionem adscripsissent, sed codicis alicujus testimonium adjecissent. Accedit & Plutarchi autoritas (si modò is est autor opusculi περὶ τȣ̃ βίȣ καὶ τῆς ποιήσεως τȣ̃ Ὁμήρȣ) hunc itidem locum in exemplum τῆς ἐναλλάξεως τῶν γενῶν afferentis. Sed & meum exemplar (siqua & ejus autoritas esse debet ob magnam vetustatem, & ob alios locos ex quibus ejus fides perspecta atque explorata est) ἀγαλλόμεναι habet. Sed cur ad hujus lectionis confirmationem tam multa? quoniam quanvis hæc ita sint, in quibusdam typographicis editionibus alteram pro hac repositam fuisse video: & quosdam meam editionem, quæ istam habet, ex illarum fide hoc in loco emendare voluisse scio. In ea autem potissimùm editione cujus margini brevia scholia sunt adjuncta, mira videri debet altera illa lectio: quippe quam ipse scholiorum autor refellat. quum enim ibi contextus habeat ἀγαλλόμενα, in illis scholiis contrà legitur ἀγαλλόμεναι, & exponitur χαίρȣσαι. Cæterùm quum & Plutarchus (cujus modò memini) de hac structuræ innovatione disserat, ac duos ipse quoque ejus modos constituat, (quum alii contrà hujus exempla permisceant) operæpretium fuerit ejus verba proferre. Sæpe etiam (inquit, de Homero loquens) metri causa genus unum pro alio ponit, (nisi velis ἐναλλάσσει τὰ γένη, magis ad verbum reddere, Permutat genera) ut hîc, Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τȣ̃το δίδωμι. Siquidem τέκνον nomen est neutrius generis: subjunxit autem masculinum φίλε, ad personam sermonem dirigens. Simile est quod Dione Veneri dicit, Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ. Ab eadem analogia pendet & illud, Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίȣ Τειρεσίαο, Σκῆπτρον ἔχων. Siquidem ἔχων non ad ψυχὴν, sed ad genus corporis (id est ad Tiresiam) accommodavit. Sæpe enim non verbis sed iis quæ illa significant, respondet. ut hoc in loco, Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφιν ἀμύμονα Πηλείωνα. Siquidem ἐλπόμενοι non ad phalanges refertur, sed ad viros è quibus phalanges constant. Verùm & alio modo genera immutat. ut quum dicit, —νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν ἔποτ' ἐρωεῖ. Quoniam enim synonyma sunt νεφέλη & νέφος, quum prius dixisset, νεφέλην, subjunxit neutrum νέφος. Similes autem illis sunt & isti versus, Τῶν δ' ὥς' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Χηνῶν ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Quum enim usus esset generali avium nomine, quod neutrius generis est, deinde in fœminino genere adjecisset specierum nomina, rursum neutro genere subjunxit, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, reddens illi avium nomini generali quod cum eo congruebat. Hæc sunt quæ ibi Plutarchus

de hoc structuræ genere disserit. Ubi quum dicit poetam participium ἔχων (in his verbis, ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων) non ad nomen ψυχὴ, sed ad genus corporis accommodasse, id est ad Tiresiam : genus corporis appellat genus illius cujus est corpus. Tiresias enim, cujus est corpus, masculini est generis.; adeo ut pro eo quod antè dixit πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποτείνας τὸν λόγον, dici non minus possit πρὸς τὸ γένος τȢ σώματος ἁρμόσας τὸν λόγον. Interim autem hæ loquendi formulæ observatione dignæ sunt : necnon quod sequitur, οὐ πρὸς τὸν λόγον ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον ποιεῖται τὴν ἀπάντησιν. quod perinde est acsi ita loquutus esset, χρῆται ὀνόματι οὐ πρὸς τὸν λόγον ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπαντῶντι, id est, Utitur vocabulo quod non orationi (intellige autem ipsi orationis structuræ) sed ei quod significatur respondet. Vel, Quod non convenit aut congruit cum oratione, &c. Est certè obiter animadvertendus & hic verbi ἀπαντᾶν usus, (si quidem ποιεῖσθαι τὴν ἀπάντησιν nihil aliud est quàm ἀπαντᾶν) qui & apud Porphyrium in eadem re extat, Quæst. 7. siquidem in illo ipso loco, —νεφέλη δέ μιν ἀμφιϐέϐηκε Κυανέη· τὸ μὲν ὄυποτ᾽ ἐρωεῖ, dicit Homerum ἀπηντηκέναι πρὸς τὸ σημαινόμενον. In sequentibus autem ἀπόδοσιν & ἀναφορὰν appellat illam ἀπάντησιν. Cui verbi ἀπαντᾶν significationi affinis est ea quam apud Synesium habet, (licet in re diversa) epistola 102, ὦ τὴν διὰ λόγων τραφέντι καὶ αὐξηθέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾶ κατὰ λόγον. Hactenus Plutarchi verborum sensum examinasse sit satis. Quòd autem dicit poetam metri causa (id est ut metro serviat) genera permutare, id ubique verum non comperiri, docui in præcedentibus. Sed & inter eos quos ipse affert locos illi duo sunt de quibus illud dici non posse ostendi : quum in uno non minus ἐλπόμεναι quàm ἐλπόμενοι, in altero non minus ἀγαλλόμενα quàm ἀγαλλόμεναι versus admittat. Jam verò quod ad exemplum illud attinet in quo νεφέλη præponitur, sequente articulo τὸ, tanquam præcedente νέφος : aptè huic exemplo addidisset Plutarchus ex eodem poeta illud quod antea protuli, ubi fœminino ὄϊες subjungitur itidem neutrum ἐρῆμα : adjicere etiam potuisset ex eodem poeta aliud, in quo vicissim præcedente neutro subjungitur fœmininum : Iliad. α, Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ ϛρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, Τῇ δεκάτῃ δ᾽ ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς. Hîc enim non dixit τῷ δεκάτῳ, referendo ad vocem ἦμαρ, sed τῇ δεκάτῃ, perinde ac si usus fuisset voce ἡμέρα. Observandum est etiam, hanc ἐνάλλαξιν ab illo non vocari Atticam, sed potius pro poetica eam illum habere videri. Est tamen Atticis scriptoribus familiaris una harum ἐναλλάξεων species, sive unus modus, (quoniam duos ejus modos antea constitui, sicut & Plutarchus τρόπους vocat) is videlicet quo τέκνον φίλε ab Homero dicitur, & ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων, & βίη Ἡρακληείη πέρσας ἄϛεα πολλὰ, Il. β : itidémque Iliad. α, Ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη. ubi diversorum generum vocabula non in diversis orationis membris ponuntur, sed in uno eodémque, atque ita ut conjuncta sint : nec quævis vocabula, sed quæ de persona dicuntur. Demosth. Pro cor. οὓς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις, τεθνεῶτας δ᾽ οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Ut autem hîc legimus κίναδος singul. numeri cum masculinis participiis κολακεύων & κατηγορῶν, (quæ oratio talis est qualis illa τέκνον φίλε) sic pluralem κινάδη cum masculino itidem habemus in isto Dinarchi loco, oratione in Demosthenem, ἐκεῖνοι ἦσαν, ἐκεῖνοι, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄξιοι σύμϐουλοι καὶ ἡγεμόνες ὑμῶν καὶ τȢ δήμου. μὰ Δί᾽ οὐ τὰ τοιαῦτα κινάδη, οἳ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν Ȣδὲ πράξȢσιν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως. His in locis neutrum cum masculino habemus. sicut & in illis Anacreontis versiculis, quibus nihil venustius fingi potest, Ἀνὰ δ᾽ εὐθὺ λύχνον ἅψας Ἀνέῳξα· καὶ βρέφος μὲν Ἐσορῶ, φέροντα τόξον, Πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην. Nisi propter μὲν putemus φέροντα in φέρον δὲ mutari debere. perinde ac si diceret, βρέφος μὲν, ἀλλὰ βρέφος ὃ ἔφερε τόξον. Sed ut ad pluralem numerum redeam, ut in illo Dinarchi loco legimus κινάδη οἳ, sic Synes. epist. ad fratrem, οἱ μὲν ἐντελεῖς μυραίνας τε καὶ καράϐους εὐμεγέθεις αἱρȢντες, τὰ δὲ μειράκια, κωϐίοις εὐτυχεῖς καὶ ἰέλοις.

Antequam autem à neutrius generis cum masculino copulatione discedam, commodùm mihi venit in mentem vocabuli cujusdam quod veluti prærogativàm quandam habet : aut saltem in cujus usu majorem sibi licentiam permittunt Græci quàm in aliis. Loquor de vocabulo παιδικά : quod non solùm generi diverso, sed diverso etiam numero jungitur. Sic apud Platonem legimus τὰ παιδικὰ εὐδαίμων ἐσόμενος. &. τὰ παιδικὰ ἐρασθέντα τυραννίδος. item τὰ παιδικὰ ἄγαμον, ἄπαιδα, ἄοικον. Xenophon autem in Hierone videtur duobus modis hoc nomine esse usus ubi ita scribit, παρὰ δὲ παιδικῶν βουλομένων ἥδιϛαι, οἶμαι, αἱ χάριτες εἰσίν. εὐθὺς γὰρ παρὰ τȢ ἀντιφιλοῦντος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιϐλέψεις, &c. si enim ἀντιφιλοῦντος ad παιδικὰ referatur, genitivum παιδικῶν priore quidem loco & suo numero & suo generi junxerit, posteriore autem, nec suo numero nec suo generi. Sed non minus rectè dicetur fortasse παρὰ τȢ ἀντιφιλοῦντος generaliter de quolibet dici ὃς ἀντιφιλεῖ : ut hæc verba εὐθὺς γὰρ παρὰ τȢ ἀντιφιλοῦντος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιϐλέψεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ ἐρωτήσεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ ἀποκρίσεις, ἥδιϛαι δὲ καὶ ἐπαφροδιτώταται αἱ μάχαι τε καὶ ἔριδες, per parenthesin interjecta sint : quoniam sequitur, τὸ δὲ ἀκόντων παιδικῶν ἀπολαύειν. quæ

respondent illis, παρὰ παιδικῶν βουλομένων ἥδισαι αἱ χάριτες εἰσίν. Quoniam autem dixi huic vocabulo παιδικὰ hanc esse veluti prærogativam, objiciet aliquis fortasse, inveniri itidem ὄχλος & δῆμος, aliáque hujusmodi nomini seu participio & diversi numeri & diversi generis copulata: ut videlicet habuimus ex Demosthene, ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι: cui simile est apud Xenophontem, ὄχλος φοβούμενοι: Hellen. 2, εἰσιόντας δ' αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἥκοιεν. Quinetiam legimus τὸ στρατιωτικὸν τιμηθησομένους, aliáque his similia. Sed respondeo, non eandem illius nominis παιδικὰ & horum esse rationem: quoniam hæc, quatenus nomina sunt συλληπτικὰ, (quæ Latini collectiva vocant) in pluralem numerum resolvi possunt, utpote pluralis significationem habentia. Quod etiam sentiendum de πλῆθος, χορὸς, στρατὸς, aliísque id genus. Ut autem ab his collectivis nominibus ad neutra redeam quæ nomini diversi generis junguntur, sciendum est inveniri quædam uno eodémque in loco duplicem, ut ita dicam, copulationem habentia: id est, quæ cum duobus vocabulis copulantur, quorum unum neutrius itidem, alterum vel masculini vel fœminini est generis. Exemplum afferam ex Luciano in Zeuxide, ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλισά γε τὰ γύναια, τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίσας αὐτὰς γράφειν. Ut enim uniformis esset oratio, dicendum fuisset παρακελευόμεναι quum sequatur καλλίσας αὐτάς. Sed neutrum genus missum tandem faciens, & ad fœmininum veniens, dico, ut ea quæ attuli similia sunt illi Homerico τέκνον φίλε, sic his ejusdem, ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων, & βίη Ἡρακληείη ἐλθὼν, simile esse μιαρὰ κεφαλὴ ἐξεληλυθὼς apud Demosthenem, καὶ ταῦτ' ἔλεγεν ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς κεφαλὴ, ἐξεληλυθὼς τῇ προτεραίᾳ παρὰ Ἀρισάρχου. Latini porro in neútro libertatem illam Atticorum sibi permiserunt, aut certè aliquam illius partem: in fœminino autem an sibi permiserint dubito. Neutrius quidem certè masculino juncti exemplum est in nomine Scelus apud Terentium, non semel. Legimus enim in Andria, Ubi illic scelus est qui me perdidit? ubi Donatus annotat, ad intellectum, non ad verba redegisse: & esse figuram σύλληψιν per genera. ut apud Virgilium, Pars in frusta secant. Addítque, Sed hîc figura est per numeros. nam quia Scelus, scelestus intelligitur, subjunxit, Qui, non Quod. Legimus apud eundem comicum in eadem comœdia, Scelus quémnam hic laudat? Ubi idem grammaticus, Non est hîc solœcismus. (inquit) ad sensum enim, non ad verba respexit. etenim propter sensus verba sunt, non propter verba sensus. Sed quod in illum præcedentem locum annotat, esse σύλληψιν, veluti quum dicit Virgilius, Pars in frusta secant, admitti non potest. Pars enim nomen est συλληπτικὸν, non item Scelus. Rectius itaque alibi αὔξησιν esse ait: ut in hunc Eunuchi versum, Quinetiam insuper scelus, postquam ludificatus est virginem, αὔξησις est, inquit. plus enim est scelus quàm scelestus. Hæc ille, in quibus ei potius assentior. ut videlicet ita vocetur aliquis scelus, ut Martialis Zoilum vocat vitium: in hoc pentametro, Non vitiosus homo es Zoile, sed vitium. Sic aliquem dicimus esse perniciem vel pestem, qui sit perniciosus vel pestifer. Sed vocabulum illud Scelus in memoriam mihi revocat Græcum κάθαρμα, quod itidem neutrum quum sit, de homine scelesto dicitur, itidémque alicubi masculino junctum invenitur.

Alio insuper modo genus unum pro alio ponitur in relativis: ut λόγοι μὲν εἰσιν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, apud Plat. in Philebo, pro λόγοι οὓς, &c. Quale illud apud Latinos grammaticos, Est locus in carcere quod Tullianum appellatur.

Jam verò ut hæc, sic & alia in Attica orationis structura sunt σολοικοφανῆ. Si enim σολοικοφανὲς est quum genus generi non redditur, itidem certè quum numerum numero, casum casui non reddunt. Sed antequam & horum exempla proferam, lectorem admonebo, quæ σολοικοφανῆ sunt, posse tamen esse ἀσολοίκισα. ut apud Homerum Iliad. β, βίη Ἡρακληείη πέρσας ἄστεα πολλὰ, est σχῆμα καινὸν (inquit Eustathius) βίη Ἡρακλέος πέρσας ἄστεα πολλὰ, καὶ ὡς εἰπεῖν σολοικοφανές. Estque illi simile (addit) ψυχὴ Τειρεσίου σκῆπτρον ἔχων. ut enim hîc ἔχων relatum fuit non ad τὸ λεγόμενον, videlicet ψυχὴ Τειρεσίου, sed ad τὸ νοούμενον, (quoniam νοεῖται Tiresias quum dicitur ψυχὴ Τειρεσίου, qui etiam ἀσολοικίσως dicetur ἔχων σκῆπτρον) ita hîc βίη Ἡρακλέος est Ἡρακλῆς: qui etiam dicitur πέρσας ἄστεα πολλά. Numerus igitur interdum non redditur σολοικοφανῶς itidem, sed tamen ἀσολοικίσως, cùm ab aliis, tum à Sophocle, ut in hoc Antigones loco, pag. 242, meæ editionis, Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, Ἢ γλῶσσαν ἣν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί. Sic in isto Ajacis loco, pag. 44, —κοὔτις ἔσθ' ὃς οὐ Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες. ubi scholiastes morem Atticum esse tradit, singularibus pluralia subjungere, & vicissim. Xenophon ἀπομν. libro 2, pagina 433, θαυμασὸν δὲ καὶ τοῦτο, εἴτις ἡγεῖται, itidémque κέκτηται, & ἔχει, & δύναται: deinde, ἐπὶ δὲ τῶν ἀδελφῶν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀγνοοῦσι. Quinetiam in uno eodémque orationis membro hic ab uno numero ad alterum transitus invenitur: interdúmque à singulari ad pluralem transit scriptor, & à plurali ad singularem redit: ut in hoc Pædiæ loco libro 1, pagina 21, πρὸς δ' αὖ τὸν λαγὼ, ὅτι μὲν ἐν σκότει

νέμεται, τὴν δ' ἡμέραν ἀποδιδράσκει, κύνας ἔτρεφες. & paucis interjectis, εἰ δὲ καὶ ταύτας ἀποφύγοιεν, τοὺς πόρους αὐτῶν ἐκμανθάνων, &c. tandémque ad singularem revertendo, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ.

Mutationis autem casus, id est transitus ab uno casu ad alium, exemplum habemus in isto Isocratis, politi alioqui scriptoris, loco, συνίσασι γὰρ τοῖς μὲν διὰ φιλοπραγμοσύνην ἐμπείροις τῶν ἀγώνων γεγενημένοις, τοὺς δὲ ἐκ φιλοσοφίας ἐκείνων τῶν λόγων ὧν ἀρτίως προεῖπον, τὴν δύναμιν εἰληφότας. Hîc enim à dativo ad accusativum transiri videmus. Theophrastus De caus. plant. libro 2, ἀλλ' ὅταν μὲν ὦσι νότιαι, διϋγραίνονταί τε καὶ ἀσθενέστεραι γίνονται· βορείων δ' οὐσῶν, ἰσχυραί τε καὶ ἐκπέττει μᾶλλον· ἅτε τῆς μὲν γῆς διακόρου οὔσης, αὐτά τε ξυνεστῶτα καὶ ἐναπειληφότα οἰκεῖον θερμόν. Itidem Aristot. à genitivo linguæ communis ad accusativum Atticum hîc transit, ὡς οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι. Sed magis mira videri possit hæc casuum mutatio apud Dinarchum oratione in Demosthenem, εἰ δὲ ῥήτωρ ἢ στρατηγὸς οἱ τὴν καθ' αὐτῶν προσδοκωμένην ἀπόφασιν ἄπιστον βουλόμενοι γενέσθαι, συνηγοροῦσιν, οὐ προσεκτέον ὑμῖν ἐστι τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας ὅτι ἐκ πάντων τούτων γίνεται συνέργεια, &c.

Verùm & alio modo casus unus pro alio ponitur, non quòd casuum fiat mutatio, sed potius quoniam non fit ea quæ fieri debebat, consuetam & regulæ grammaticæ consonam structuram orationis usurpando. Exemplum habes apud Demosthenem, ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἐκείνου μαθήσεσθε, ὧν εἰς Πελοπόννησον ἔπεμψε. pro ἐπιστολῶν ἃς ἔπεμψε. Talem genitivum habes in eo quem modò ex Isocrate attuli loco, ἐκείνων τῶν λόγων ὧν ἀρτίως προεῖπον. debebat enim genitivus in accusativum mutari, id est, à genitivo λόγων ad accusativum οὓς transitus fieri. Sic idem scriptor dixit, τοῖς γὰρ ἄλλοις οἷς ἔχομεν οὐδὲν τῶν ἄλλων ζώων διαφέρομεν. pro τοῖς ἄλλοις ἃ ἔχομεν. His enim in locis antecedens ad se, id est ad suum casum, trahit particulam relativam : ac velut subjectam suæ constructioni illam reddit. Sophoclis enarrator hoc appellat συνυπάγειν τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ : in loco tamen aliquantum dissimili. nam in hæc verba illius tragici, in Electra, Ὄλβιος ὃν ἁ κλεινὰ Γᾶ ποτε Μυκηναίων Δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν : annotat, συνυπάγει κἀνταῦθα τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ. quoniam quum dicere debuisset, ὄλβιος ὁ Ὀρέστης ὃν ἡ κλεινὴ γῆ δέξεται τῶν Μυκηναίων, dicit, ὄλβιος ὅντινα Ὀρέστην, &c. Neque verò in iis tantùm formulis loquendi quibus relativum intervenit, constructio verbi sequentis constructioni præcedentis paret, & ad eam se conformat, sed etiam in aliis. veluti quum dicitur προσήκει σοι ἀγαθῷ εἶναι. quod Latini imitati sunt : ut docebo, quum hæc latius tractare vacabit.

Nec minus inter σολοικοφανῆ numerandus videri queat verbi singularis pro plurali usus. Imò verò siquid σολοικοφανὲς habere censetur oratio cui numeri vel casus mutatio intervenit, (sicut in locis quos paulo antè protuli) multo justius σολοικοφανὲς illud esse existimabitur. loquor autem de verbi singularis usu cum nomine neutro. quale & apud Homerum est δοῦρα σέσηπε. Quòd si Attica est & hæc orationis structura, (ut certè censetur) unus idémque versus Homeri rem eandem & Atticæ & communis linguæ more expresserit : hic videlicet, Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται, Iliad. β.

Alia sunt quæ orationis structuram si non σολοικοφανῆ, saltem ἀνακόλουθον seu ἀκατάλληλον reddunt : quum videlicet oratio in uno eodémque membro, sub uno eodémque modo vel tempore non continuatur. Sic diversi modi conjunguntur à Synesio, σὺ δὲ ὑγιαίνοις, καὶ ἄσπασαι τοὺς μακαρίους ἑταίρους. Alicubi autem non tantùm modi vel temporis sed utriusque simul mutatio fit. ut in isto Æschinis loco, oratione in Timocratem, ἐπειδὴ δὲ τὴν δημηγορίαν διαβάλλει, καὶ τοὺς εἰρημένους λόγους ἐπὶ τὰ χείρω διεξέρχεται, οὔτ' ἂν ἀποδραίην, οὔτ' ἂν τῶν εἰρημένων οὐδὲν ἀρνησαίμην. οὔτ' αἰσχύνομαι ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον φιλοτιμοῦμαι.

Meritò etiam dixerimus in structura ἀκαταλληλίαν seu ἀνακολουθίαν spectari, ubi oratio ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἴδους seu τύπου ad μιμητικὸν transit. quod tamen à scriptoribus sæpenumero fieri videmus. Sed nunc eo quod mihi ad manum est Luciani exemplo contentus ero. Id habetur in calce opusculi quod Zeuxis sive Antiochus inscribitur, τούτους τοὺς ἐλέφαντας ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαντας : & quibusdam interjectis, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἁρματηλάταις καὶ συνωρισταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες, &c. Sed hîc ponitur ἔφη, (quod illam mutationem aliquantum mollit) sæpe alioqui omitti solitum. Sic Lucæ cap. 5, καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ἀλλὰ ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε. subaudiendo illud ἔφη, aut aliquid hujusmodi. Invenitur autem & apud Latinos historicos eodem modo mutata structura, oratione videlicet ἀπὸ τῆς διηγηματικῆς transeunte πρὸς μιμητικήν, sive ab obliqua ad rectam, ut alii loquuntur.

Sunt denique & alia Atticorum circa orationis structuram καινοτομήματα : sed ut contentus his sum in præsentia, ita lectorem contentum fore spero.

DE IIS QUÆ ATTICI IN MODORUM usu sibi peculiaria habent, CAP. V.

ATticos uti imperativis subjunctivorum necnon indicativorum loco, tradit Corinthus. Quod de usu imperativi pro subjunctivo dicit, leve & parvi momenti est: quod autem de imperativo locum indicativi obtinente tradit, vereor ne falsum comperiatur. Prius illud parvi momenti esse dico quoniam non minus fortasse particula μὴ cum imperativo quàm cum subjunctivo jungi potest. Verùm ut hoc detur, in μὴ ψεῦσον esse imperativum pro subjunctivo, & dici pro μὴ ψεύσῃς, non continuò hanc mutationem Atticis adscribere poterimus. Quæ autem de imperativi usu pro indicativo scribit, cur mihi suspecta sint, mea in illum articulum annotatio docet, hujus libri pag. 21, & 22: quò te remitto.

At verò optativi usus pro imperativo, (cujus usus mentionem nullam facit Corinthus, sicut nec aliorum quæ vel de his ipsis modis vel de aliis dicam) quin Atticus sit, minimè mihi dubium est. Præterquam enim quòd apud Atticos scriptores talem ejus usum invenio, etiam annotatum id pro atticismo comperio. Nam in hunc Lycophronis locum, Alexandræ initio, Τῶν ἄσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω Κλύοις ἂν ὦ ἄναξ, annotat scholiastes, κλύοις ἂν esse pro κλῦθι, posito Atticè optativo pro imperativo. Sic autem apud Euripidem in Hecuba, λέγοιμ' ἂν pro λέξω dictum esse manifestum est in Hecuba, ubi Polymestor Agamemnoni dicenti λέγε, respondet λέγοιμ' ἂν: suámque narrationem his verbis subjungit. Talem optativi usum (quoniam alia ex aliis scriptoribus Atticis exempla mihi memoria non suggerit) habemus & apud Nicandrum, Alexiph. initio, πυνθείης absque ἂν, pro πύθοι itidem, id est, σύνες, vel γνῶθι. ubi scholiastes eodem modo optativum imperativi officio fungi admonet. Verùm & initio Theriacῶn dicere idem debuit, meo quidem judicio. nam φωνήσαιμι pro φωνήσω itidem positum est, sed cum particula κε, quam idem cum ἂν significare scimus.

Idem modus, nimirum optativus, indicativi etiam locum obtinet nonnunquam apud Atticos: & quidem ipso etiam Corintho teste, qui articulo XVIII, ex Thucydide affert, τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον, ἀναδούμενοι τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν. Hîc enim καταδύσειαν pro κατέδυον positum esse tradit: & quidem scholiastem ipsius Thucydidis in eo sequens. At ego optativum quidem pro indicativo positum esse assentior, sed non video quid obstet quominus servantes idem tempus, καταδύσειαν pro κατέδυσαν usurpatum dicamus: præsertim quum illud κατέδυσαν non excludat κατέδυον. Qui enim dicit ἃς κατέδυσαν, non vetat ne intelligamus idem de illis quas postea κατέδυον, si quæ erant. Cæterùm idem schol. in alio ejusdem historici loco, γένοιτο pro ἐγένετο poni annotat itidem. Verùm ad Homerum venio: apud quem legimus Iliad. ε, Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πολέμοιο, Εἰ μὴ μητρυιὴ &c. Ubi Eustathius annotat, ἀπόλοιτό κεν pro ἀπώλετο ἂν dictum esse. Esse autem Atticum optativis loco præteritorum uti: ut ἔλθοι pro ἦλθε, & δράμοι pro ἔδραμε. Idem scholiastes in hunc versum libri α, ejusdem poematis, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, annotat, Atticos sæpenumero optativa (id est verba optativi modi) pro præteritis usurpare: ut ἐπεὶ ἔλθοι ὁ δεῖνα pro ἦλθε: item, ὡς δὲ καλήσοι pro ἐκάλησε. Eodémque modo ibi λωβήσαιο esse pro ἐλωβήσω ἄν. Quinetiam in hoc versu libri δ, Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, vult οὐκ ἂν ἴδοις dictum esse pro οὐκ ἂν εἶδες, ídque Atticé. Crediderim porro his addi posse cum alios plerosque ejusdem poetæ locos, tum verò istum Iliad. ε, Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, Ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς. Hîc enim itidem οὐκ ἂν γνοίης videtur esse pro οὐκ ἂν ἔγνως. Sed & μετείη ac ὁμιλέοι eodem pacto in indicativos μέτεσι & ὁμιλεῖ resolvenda fuerint. atque ita duplicem hîc atticismum habemus. alter enim, is est quo accusativus à parte anteriori pro nominativo à parte posteriori ponitur: cujus exempla non pauca fuerunt à me allata pag. 50 & 51. Verùm ut ad Eustathium revertar, non immeritò quis miretur cur in illis superioribus Homeri locis non dicat optativum modum pro indicativo usurpari, sed optativum pro præterito: quum tamen non in tempore sed in modo consistat sermonis innovatio. Fieri certè potest ut aliud dixerit, aliud intellexerit: nimirum Atticos optativis ita uti ubi de præterito tempore loquuntur. nam & quem ἀόριστον χρόνον grammatici appellant, appellatione παρῳχημένου comprehendit. Verùm quoniam ex iis scriptoribus qui in Atticorum numero censentur petita exempla majoris hîc autoritatis esse debent, ad ea veniam, vel potius redibo. Ut igitur Thucydidem optativum duobus in locis pro indicativo usurpasse docui, sic à Xenophonte usurpari videmus cum alibi, tum hîc, Pæd. lib. 2, οἱ δ' Ἰνδοὶ εἰσελθόντες ἔλεξαν ὅτι πέμψειε σφᾶς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς, καὶ κελεύσειεν ἐρωτᾶν ἐξ ὅτου πόλεμος εἴη Μήδοις τε καὶ Ἀσσυρίοις. Quem optativi pro indicativo usum observavit & Bud. qui hoc quoque ex eodem scriptore exemplum

subjungit, ἔναγχος οὖν ποτὲ σου μέμνημαι ἀκούσας ὡς ὁ Ἀρμένιος καταφρονοίη σου νῦν ὅτι ἀκούει τοὺς πολεμίους προσιόντας ἐφ' ἡμᾶς, καὶ οὔτε στράτευμα πέμποι, οὔτε δασμὸν ὃν ἔδει ἀπάγοι. Hîc enim itidem καταφρονοίη, πέμποι, ἀπάγοι, pro καταφρονεῖ & πέμπει & ἀπάγει habemus: aut etiam pro κατεφρόνησε & ἔπεμψε & ἀπήγαγε: si quidem illum sequamur. existimat enim illa optativi modi verba præsentis temporis, non solùm in præsentia indicativi modi, sed etiam in illa præterita (si quidem & aoristi temporis verba hoc generali nomine appellare licet, cum Eustathio) posse resolvi. atque ita duplex in hoc sermone innovatio fuerit, nimirum & circa modum & circa tempus. Sed quum illa præsentis optativi in præsens indicativi resolutio optimè loco congruat, quid ultra quærendum sit non video. Sic in isto Platonis loco in Protagora, ἔλεγες γὰρ ὅτι ὁ Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν αἰδῶ πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις, servato eodem tempore, πέμψειε resolvemus in ἔπεμψε. Cæterùm Xenophon in uno eodémque loco utrunque modum usurpavit, Pæd. 4, ἐννοηθέντες τε οἷά τε πάσχουσιν ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ὅτι νῦν τεθναίη μὲν ὁ ἄρχων αὐτῶν, ἡττημένοι δ' εἶεν, φόβος δὲ πολὺς εἴη ἐν τῷ στρατεύματι: pro ὅτι νῦν τέθνηκε, & ἡττημένοι δ' εἰσί, & φόβος δὲ πολύς ἐστιν. non de præterito enim sed de præsenti loquitur. Quinetiam futuro optativi utuntur, de præterito loquentes: ut inquit ille, afferens ex Synesio in epistola ad Euoptium, καὶ τὸ ξίφος σπασάμενος, ἠπείλησ' ἀνθρώπῳ τὴν κεφαλὴν ἀποκόψειν, εἰ μὴ ἀντιλήψοιτο τοῦ σκάφους. de præterito loquens (inquit) sed tanquam de præsenti & futuro. Verùm ego non video quomodo hîc tanquam de præsenti loqui dici possit Synesius: loquitur quidem certè tanquam de futuro, utens videlicet optativi futuro: sed indicativum usurpans, futuro ejus itidem uti necesse habuisset. ideóque non aliud quàm modum pro modo usurpatum dicerem hoc in loco, aliísque quos apud eum videre poteris: simúlque ea quæ de optativi usu alicubi in significatione futuri, alicubi etiam in significatione præteriti, ab eo scribuntur.

Quinetiam ab optativo ad indicativum transeunt nonnunquam, particulam copulativam interjicientes: ut idem docet, afferens ex Andocide in oratione De mysteriis, αὐτίκα ἐγώ, πολλῶν μοι ἀπαγγελλόντων ὅτι λέγοιεν οἱ ἐχθροὶ ὡς ἄρα ἐγὼ οὔτ' ἂν ὑπομείναιμι, οἰχήσομαί τε φεύγων, &c. Itidémque ex Luciano, καὶ μὴν τοῦτό μ' εἰς δέος οὐ μέτριον ἦγεν, μὴ οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθείη, κἀγὼ ὥσπερ ἀνδροφόνος κακὴν δώσω δίκην.

Optativum pro subjunctivo quoque poni Corinthus tradit: in exemplum afferens ἐὰν ἔλθοις, pro ἐὰν ἔλθῃς: itidémque ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ. sed hic optativi usus, cum ἐὰν præsertim mihi suspectus est: ut admonui in iis quæ in illum articulum annotavi.

Ut autem optativi pro indicativo, ita vicissim indicativi pro optativo positi afferuntur exempla. sed nescio quomodo indicativi pro optativo usus minus facilè percipitur: atque adeò alicubi non alienum sed suum obtinere locum videtur indicativus (ei quidem qui non propius intuetur) quanvis pro optativo sit positus. Demosthenes Pro cor. χρῆν δὲ σιτοπομπείαν ὅπως κομισθήσεται προϊέσθαι. Idem ibidem, οὐ γὰρ ἐζήτουν οἱ Ἀθηναῖοι οὔτε ῥήτορα οὔτε στρατηγὸν δι' ὅτου δουλεύσουσιν εὐτυχῶς, ἀλλ' οὔτε ζῆν ἠξίουν εἰ μὴ μετ' ἐλευθερίας αὐτοῖς ἐξέσται τοῦτο ποιεῖν. Hîc enim habemus δουλεύσουσιν pro δουλεύσοιεν, & ἐξέσται pro ἐξέσοιτο.

Sed alius est indicativi pro optativo usus multo magis à vulgaris sermonis consuetudine remotus: cujus usus exempla quæ alibi affert, aptissimè hîc subjuncturus mihi videor. Demosthenes in oratione quæ πρὸς Ἄφοβον inscribitur, ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξήτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας· ἵν' εἰ παρεδίδουν, μηδὲν δίκαιον λέγειν ἐδόκουν. pro ἵνα δοκοίην, vel δόξαιμι. Talis est apud Xenophontem indicativi usus cum eadem particula, Pæd. lib. 1, de lepore loquentem, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ. pro ἵνα ἐνδύοι, vel ἐνδύσαι, seu ἐνδύσαιτο. Eodémque modo Lucianus, ἵνα ἀνέσπων pro ἵνα ἀνασπῷεν dixit, scribens, εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Observandum est autem in his locis, ἵνα constructionem hanc cum indicativi præterito imperfecto habere (qui indicativus sedem optativi occupat) præcedente ejusdem & modi & temporis verbo. Nam in loco illo Demosthenico habes ἵνα ἐδόκουν, præcedente verbo παρεδίδουν: in illo Xenophonteo, ἵνα ἐνέδυ, præcedente verbo ἐνεπετάννυες: in illo denique Lucianico, ἵνα ἀνέσπων, præcedente verbo ἐχρῆν. Fortassis igitur dicere possumus Atticos libertate hîc uti simili ei qua dicunt χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, itidémque μεταδίδωμι πάντων ὧν ἔχω. Quanvis enim diversa in his loquendi generibus sit orationis forma, tamen in eo similis esse libertas videtur, quòd ut hîc relativum constructioni antecedentis subjacere (ut ita loquar) volunt, ita illic particulæ ἵνα constructionem à verbo præcedente pendere. Quod verò de iis loquendi formulis dixi quibus relativum intervenit, ut nimirum constructio verbi sequentis constructioni præcedentis pareat, id aliis quoque usuvenire, in alio hujus operis loco doceo. Sed & in

usu infinitivi pro indicativo, videri Atticos (qui & hîc libertate utuntur) præcedentis infinitivi seu præcedentium infinitivorum rationem habere. paulo pòst docebo.

Magis tamen novus & mirus est is optativi usus quem scholiastes Sophoclis apud eum habere censet: ubi nimirum ἀπέμολε pro ἀπομόλοι positum esse tradit. Locus est in Trach. pag. 361, meæ editionis.

Infinitivus quoque modus quendam Atticis peculiarem habet usum: nimirum pro indicativo. veluti quum dicitur, ἐπειδὴ δὲ ἀκοῦσαι, vel εἰπεῖν: pro ἐπειδὴ δὲ ἤκουσε, aut ἤκουσαν: & εἶπε, vel εἶπον. Interdum verò præcedente vocula ὡς eundem usum hic modus præstat. extántque apud optimos quosque Atticæ linguæ scriptores hujus ἐναλλάξεως exempla, in narrationibus. Demosthenes De perperam obita leg. αὐτὸς δὲ θαυμάσας ἐρέσθαι τινὰ τῶν ὁδοιπόρων τίς ὁ ἄνθρωπός ἐστιν. ἐπειδὴ δὲ ἀκοῦσαι ὅτι Ἀτρεστίδας δωρεὰν ταῦτα ἔχων παρὰ Φιλίππου ἀπέρχεται, δεινὸν αὐτῷ τι δόξαι. Sic etiam Plato usus est infinitivo ubi indicativum poscebat vulgaris sermonis consuetudo: ut lib. 10 De rep. ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι, κόπτεσθαί τε καὶ ὀδύρεσθαι τὴν αἵρεσιν. Itidem in Symposio, ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος, ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. Nec verò cum ἐπειδὴ tantùm, id est, non solùm præcedente ἐπειδὴ, sed etiam præcedente ὡς (uti dixi) infinitivum ita usurpant: habemúsque & apud illos ipsos exempla. Legimus enim apud Demosthenem in illa περὶ παραπρ. oratione, ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον κρότον γενέσθαι, &c. Legimus itidem apud Platonem in Symposio, εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ φάναι Ἀριστόδημε, &c. Nec verò apud hos tantùm aliósve ejusdem seculi scriptores, sed & apud antiquiores hunc infinitivi usum habemus, Herodotum videlicet & Thucydidem. Est porrò observandum quod dixi, ita usurpari infinitivum ubi aliquid narratur. Cui observationi & hæc addenda est, aoristum infinitivi potius quàm aliud tempus his locis adhiberi: ut ex præcedentibus exemplis patet. Quinetiam hoc animadvertendum est, infinitivum cui ita præfigitur ἐπειδὴ vel ὡς, non poni solum, sed alios circa se habere: atque adeò propter hos fieri ut indicativus infinitivo locum suum cedat: quò magis uniformis sit oratio. Potius tamen ad præcedentem infinitivum seu ad præcedentes infinitivos respici puto quàm ad sequentes: & libertate hîc uti Atticos ei simili quam sibi eos permittere & in quibusdam constructionibus, paulo ante docui. Sciendum est etiam inveniri alicubi infinitivum, qui quum prima fronte ita usurpatus videri possit, pro indicativo videlicet, potius tamen indicativi modi verbum cum eo subaudiri dicendum est. Xenophon, ἐθαύμαζε δὲ εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ἐστιν ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώποις εὑρεῖν. ἐπεὶ καὶ τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν, οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Hîc enim nequaquam dixerim cum Budæo, ἐπεὶ infinitivum pro indicativo habere, (sicut de isto Herodoti loco id illi concederem, ἐπεὶ δὲ σφέας παραλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας. est enim ἐπεὶ tale hîc quale ἐπειδὴ in locis paulo antè allatis) sed indicativo jungi qui extrinsecus sit assumendus, ut fit in iis quæ subaudiuntur. Eo autem magis miror Budæum de loco isto id censuisse, quòd ipsemet in isto Thucydidis loco, lib. 3, circa finem, λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίωνι τῷ Ἀμφιάρεω, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν, subaudiendum dicat συνέβη, vel quid simile. Magis commodè tamen subauditum iri puto λέγεται, ex proximo repetitum.

At verò infinitivi pro imperativo usum quum non minus Ionicum quàm Atticum esse quidam censuerint, nonnulli etiam Ionicum potius quàm Atticum, superioribus minimè adjungendum censeo: præsertim etiam quum non infinitivum pro imperativo poni, sed potius infinitivum esse cum quo subaudiendus relinquatur imperativus, dicere quis non immeritò possit. At Corinthus falsò Atticos imperativis carere dixit, ut docui pag. 46, & deinceps.

DE IIS QUÆ ATTICI IN TEMPORUM usu sibi peculiaria habent, CAP. VI.

TEmporum quoque ἐνάλλαξις apud Atticos est varia: si, quæcunque in illis fieri comperitur, Atticis tribuenda est. Atque ut à præsenti (sicut ratio poscit) exordiar, verbum εἶμι potissimum, cum suo compositorum comitatu, ex iis est in quibus præsentis pro futuro usus conspicitur: ut paulo pòst docebo. Itidémque participia præsentis temporis pro participiis futuri posita cum apud alios tum apud Thucydidem inveniuntur: si scholiastæ credimus βοηθοῦντας exponenti per futurum βοηθήσοντας, lib. 5, ut alios locos omittam. Est autem hic præsentis pro futuro usus apud Homerum frequentissimus: unde Atticos in eo illum imitatos fuisse credibile est. Ab uno autem ex compositis illius verbi εἶμι incipiens (nam in eo potissimum talem usum conspici dixi, itidémque in com-

positis) affero ex Iliad. α, Τὴν δ' ἐγὼ ȣ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν. ubi ἔπεισιν futuri significationem habere constat. Horum enim verborum sensus est, Hanc ego non dimittam priusquam senectus eam invaserit. Vel, per indicativum, Eam invadet. At indicativi præsens (reddendo ad verbum) locum hîc non haberet. neque enim dici posset, Priusquam senectus eam invadit. Sed præsenti modi conjunctivi utendum esset, Priusquam senectûs eam invadat. Hîc ἔπεισι (inquit Eustath.) est pro futuro ἐπελεύσεται. sæpe enim veteres tempora pro temporibus accipiunt. Et ita quidem poeta cum accus. construit verbum ἔπεισι, accipiens pro καταλήψεται: at ejus posteri &c. Quoniam autem hanc temporis unius pro altero usurpationem in verbo εἶμι & ejus compositis ostensurum me dixi, commodè hîc post ἔπεισι, quod ex eorum numero est, de illa facturum me verba existimo, antequam hanc ἐνάλλαξιν χρόνου exemplis aliorum verborum confirmem. Dico igitur, εἶμι non apud poetas tantûm (nominatímque Homerum) sed & apud orationis solutæ scriptores, præsertímque Atticos, futuri significationem habere. Hom. Iliad. ω, Εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. Idem ejusdem poematis lib. α, Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. Eodémque modo secunda persona εἶς pro Ibis posita reperitur. Hesiod. Ἔργοις, Τῇ δ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω. Sic εἶσθα pro εἶς, futuri itidem significatione apud Homerum non uno in loco invenitur. ut Il. κ, Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν, Ἦτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Et Odyss. τ. Ἢ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. Neque enim obscurum est, εἶσθα futuri significationem his in locis habere. unde miror Eustathium hîc exponere ἔρχῃ. Sic autem & εἶσι tertia persona significationem præsentis apud eundem poetam alicubi obtinet. ut Il. σ, Ἄψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας. Quòd si & in soluta oratione hujus usus exemplum quærimus, apud ipsum Thucydidem (ut alios omittam) habemus: lib. 2, ταῦτα δηλώσας πρῶτον, εἶμι καὶ ἐπὶ τῶνδε ἔπαινον. Idem lib. 1, ἄμεινον ἤδη, ἢν δοκῇ, πεφραγμένοι, ἴμεν ἐπ' αὐτούς. Sic quoque compositum ἄπειμι non minus pro Abibo quàm pro Abeo ponitur. Idémque de cæteris compositis sentiendum est, Ἄνειμι, Δίειμι, Ἔξειμι, Ἔπειμι, Κάτειμι, Μέτειμι, Πάρειμι, Πρόειμι, Πρόσειμι, Σύνειμι. Siquidem Σύνεισι pro συνελεύσεται, itidémque Σύνιμεν pro συνελευσόμεθα, & Μέτεισι pro μετελεύσεται, cum apud alios tum apud Demosth. legimus. Itidémque in secunda persona dicitur Μέτει pro μετελεύσῃ, Ἔξει pro ἐξελεύσῃ, Ἄπει pro ἀπελεύσῃ, &c. Sic in tertia plurali, Ἀπίασι pro ἀπελεύσονται, Ἐπίασι pro ἐπελεύσονται, Μετίασι pro μετελεύσονται. Nec in compositis tantùm, sed in iis etiam quæ bicomposita in Thesauro meo appellare consuevi, hunc præsentis pro futuro usum spectari sciendum est. cujusmodi sunt, Ἐπάνειμι, Διέξειμι, Ἐπέξειμι. Itidem enim διέξειμι pro διεξελεύσομαι, & διέξει pro διεξελεύσῃ, & διέξεισι pro διεξελεύσεται ponitur: eodémque modo in plurali. Quod porrò de hoc bicomposito, idem & de cæteris dici existimandum est. Meminisse etiam oportet, simili Atticos libertate & in participio uti, (minus tamen frequenter) ut nimirum præsenti locum futuri tribuant. Meminisse autem dico, quòd allatum jam ex Thucydide usus hujus exemplum fuerit. Cui addere possumus ex Demosthene εἰσιόντα pro εἰσελευσόμενον. Et ex Plutarcho (scriptore quidem non Attico, sed Atticos hîc imitante) μετιόντες pro μετελευσόμενοι.

Verùm ut ab illo substantivo verbo εἶμι, ejúsque comitatu, ad alia transeam, simúlque ad Homerum redeam: sciendum est, illis quæ ex eo protuli, simile esse τελεῖ pro τελέσει, vel potius ἐκτελεῖ pro ἐκτελέσει, quod apud eum legitur, Il. δ, Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισσαν Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν. Esse autem hîc ἐκτελεῖ pro ἐκτελέσει, Eustath. quoque annotat. Verùm ut cum eo de verbo isto sentio, ita de altero (lectorem enim hac de re obiter admonere libet) non possum quin ab eo dissentiam. De eo loquor quo versus clauditur, ἀπέτισσαν videlicet. quum enim ut ἐκτελεῖ à præsentis significatione, ita ἀπέτισσαν à præteriti ad futuri significationem migrare dicat, ego contrà hoc præteritum (ita enim aoristum appellabo, generaliori appellatione utens, illius more) nullo modo futuri significationem accipere existimo: sed eum usum habere quem tale præteritum apud utrosque scriptores frequenter habet: dicentes, ἐποίησε τȣτο, id est Hoc fecit, pro Facere hoc solet, Consuevit hoc facere. Aptissimum certè hujus usus exemplum apud Hesiodum habemus, in Ἔργοις, (aptissimum esse dico quoniam ultionis divinæ itidem fit mentio) Τῷ δήτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν. Hîc enim ἐπέθηκεν suam significationem non retinere manifestissimum est: sed potius esse pro ἐπιτίθησι: quod ἐπιτίθησι nihil aliud sonet quàm ἐπιτιθέναι εἴωθε. Quum porro apud utrosque scriptores hunc usum aoristi extare dixerim, (quod παρῳχημένον, id est præteritum, ab Eustathio vocari dixi) ex soluta quoque oratione exempla mihi afferenda hîc essent, nisi in illum locum ea reservare statuissem ubi de aoristi usu pro præsenti disseram. Potius igitur ad alium Homeri locum venio, in quo præsentia itidem pro futuris usurpat. Is extat Iliad. κ, Πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις; Αὖθι

μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς, Ἠὲ θέω μετά σ' αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω; Hîc enim μένω pro μενῶ, itidémque θέω esse pro θεύσω, Eustath. quoque tradit. Sed ego verba illa μένω & θέω, conjunctivi modi potius quàm indicativi præsentia esse dixerim: quòd illum modum potius quàm hunc iis quæ διαπορητικῶς sive διαπορηματικῶς efferuntur, convenire constet. Est verò & hoc animadvertendum (quod & ipsum ab illo prætermittitur) hæc verba μένω & θέω posse etiam videri ad verba præcedentia ἐπιτέλλεαι & κελεύεις tendere. Quoniam tamen dicitur potius κελεύεις με τῦτο πράττειν quàm κελεύεις τῦτο πράττω, per conjunctivum, præsentia pro futuris poni dicere malo.

Est porro statuendum discrimen inter ea verba quæ quum futurum habeant, tamen præsenti quoque significationem futuri tribuere alicubi comperiuntur, & ea quæ quum futuro destituantur, præsens in illius locum substituere necesse habent. Ex quo numero est εἶμι cum compositis (ut antea docui) necnon ἔδω, cum suis itidem compositis. nullum enim iis esse futurum constat. Quòd si activæ vocis ἔδω futuri significationem habentis exempla non afferuntur, at passivæ ἔδομαι aliquot extant. Legimus enim apud Aristoph. οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει. Apud Platonem, De rep. lib. 2, δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων, εἴτις αὐτὰ ἔδεται. Sed & secundam illam personam apud eundem habemus, sed in η desinentem: ἀμβροσίαν ἔδῃ καὶ νέκταρ πίῃ. Credibile est autem prosæ scriptores in hujus verbi usu Homerum imitari voluisse, utpote eum familiarem habente. Legimus enim Odyss. ι, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι. Et Il. χ, Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Sic ejusdem poematis libro ultimo, σὴν ἔδεαι κραδίην, futuri significatione. Jam verò & de πίομαι idem apud eundem poetam dici posse videtur. quanvis enim in soluta oratione inveniatur futurum πιῦμαι, tamen πιόμενος participium apud hunc poetam invenitur futuri significatione, & prima producta, nimirum λόγῳ ἐνεστῶτος. siquidem λόγῳ ἀορίστου δευτέρου μέσου corriperetur. Facit autem pro hoc præsenti & ἔπιον sive ἐπίενο præt. imperf. Il. χ, initio.

Jam verò quædam esse verba sciendum est, vel potius quandam verborum conjugationem, in qua non tam præsentia pro futuris poni, quàm futura formam præsentium accipere existimantur. Tale est ἐλῶ pro ἐλάσω, & ἐλᾷ pro ἐλάσει, & ἐλᾶν pro ἐλάσειν: itidémque compositum ἐξελᾶν pro ἐξελάσειν. Tale est & διαβιβῶ pro διαβιβάσω, tale ἀναβιβῶ pro ἀναβιβάσω. Præsertim verò illius verbi ἐλῶ magnus est in futuri significatione usus. Demosth. in Midiam, Ἀλλ' εἰ μὴ φυλὴν ὅλην καὶ βουλὴν καὶ ἔθνος προπηλακιεῖ, καὶ πολλοὺς ἀθρόους ὑμῶν ἅμα ἐλᾷ, ἀβίωτον ᾤετο ἔσεσθαι τὸν βίον αὐτῷ. Sic compositum ἐξελῶ pro ἐξελάσω apud Aristoph. in Nubibus, Ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. Eodémque modo ἐξελῶσι pro ἐξελάσουσι dixit in Apologia Plato: κἂν μὲν τούτους ἀπελαύνω, οὗτοί με αὐτοὶ ἐξελῶσι. Exemplum autem τῦ διαβιβῶ positi pro διαβιβάσω, itidémque τῦ ἀναβιβῶ pro ἀναβιβάσω, vel potius τῦ ἀναβιβᾶται pro ἀναβιβάσεται, habes apud Budæum: qui etiam scribit talia ex more Ionum tracta videri. tale enim esse ἀποδοκιμᾷ apud Herodotum lib. 1, τῷ δὲ πρώτῳ ἐμβαλόντι ἕπεται, οὐδὲ ἀποδοκιμᾷ οὐδένα. Tale esse apud eundem δικᾶν, eodem libro, γνοὺς δὲ ὁ Δηϊόκης ἐς ἑωυτὸν πᾶν ἀνακείμενον, οὔτε κατίζειν ἔτι ἤθελε ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε, οὔτ' ἔφη δικᾶν ἔτι. hîc enim δικᾶν pro δικάσειν esse existimat, reddens, Negavítque ultra judicaturum. Sed in illo altero loco, ἀποδοκιμᾷ non minus pro præsenti ἀποδοκιμάζει quàm pro futuro ἀποδοκιμάσει posse accipi, ipsemet fatetur: ego verò magis etiam consentaneum rationi esse dico ut pro præsenti accipiatur quàm ut pro futuro, quum præcedat præsens ἕπεται. Sic verò & apud Homerum (quod pro iis facere potest qui superiora quoque esse præsentia pro futuris dicere volent) Odyss. η, —ἧος τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ Λέξεαι· οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, Eustath. ἐλόωσι (dictum poeticè pro ἐλάουσι, ut βοόωσι pro βοάουσι) non dicit esse futurum, sed præsens pro futuro positum. Eodémque modo hunc scholiastem δαμάᾳ non existimasse futurum esse, sed præsens futuri usum habens, credibile est: hoc in loco, Iliad. χ, Οὔτοι ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. Idémque de κρεμόω dicendum fuerit Iliad. η, Τεύχεα συλήσας οἴσω ποτὶ Ἴλιον ἱρήν, Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο. De hoc quidem certè eum idem censuisse quod de ἐλόωσι, non credibile sed certum esse dico: quum ipsemet scribat esse ἀντὶ μέλλοντος τῦ κρεμάσω. Et hæc quidem (uti dixi) opponi possunt iis qui superiora illa verba, futura esse novam formam accipientia, tradiderunt. sed aliud est præterea quod dubitationem mihi auget: nimirum quòd ut apud Aristophanem δρῶ pro δράσω invenitur, circa initium Pluti, sic Ago pro Agam, in Terentiano Phormione,—Videtis quo in loco res hæc siet: Quid ago? dic Hegio. Terentium enim dicentem hîc Quid ago, pro Quid agam, ad præsens δρῶ positum pro futuro δράσω respexisse credibile est. Ideóque & in illo Aristophanis loco, Ἄγε δὴ σὺ πρότερον σαυτὸν ὅστις εἶ φράσον, Ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. Cæterùm utrumvis de verbis illis dixerimus, idem & de participio ἐλώντων dicendum fuerit apud Xenophontem, utpote quod fu-

turi ἐλασόντων significationem habeat: lib. ἀναβ. 1, pag. 156, meæ editionis, εἶχον δὲ τὰ δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα, καὶ ὑπὸ τοῖς δίφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐντύχοιεν. ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ διακοψόντων. Est enim ἐλώντων pro ἐλασόντων, ut conveniat cum διακοψόντων. Sed pro ἐλώντων perperam in editionibus quæ meam præcesserunt, scriptum est ἑλόντων, sicut διακοψάντων pro διακοψόντων. Confirmat autem lectionem illam ἐλώντων καὶ διακοψόντων & Demetrius Phalereus, vel potius quicunque est autor libelli περὶ ἑρμηνείας qui ei adscribitur. siquidem ostendere volens sæpenumero in orationis structura τὸ πλάγιον μεῖζον εἶναι τοῦ εὐθέος, in exemplum affert locum illum, ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ διακοψόντων. quanvis enim ibi quoque scriptum sit ἑλόντων, legisse tamen eum ἐλώντων, ex ea quam subjungit expositione liquet, διενοοῦντο ἐλάσαι καὶ διακόψαι. Sed & ἐμβαλούντων, quo alibi utitur in ejusdem rei descriptione, illud ἐλώντων comprobat. siquidem Pæd. lib. 6, pag. 90, legimus, προσέθηκε δὲ καὶ δρέπανα σιδήρεα ὡς διπήχεα πρὸς τοὺς ἄξονας ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν, καὶ ἄλλα κάτω ὑπὸ τῷ ἄξονι εἰς γῆν βλέποντα, ὡς ἐμβαλέντων εἰς τοὺς ἐναντίους τοῖς ἅρμασιν. Atque hinc & tertius præcedentium editionum error emendatur, habentium in illo libri 1 ἀναβασ. loco, ἀξίνων pro ἀξόνων. Quod autem ad ἐλώντων attinet, quum editio Florentina libelli illius περὶ ἑρμηνείας haberet ἐλοντων, litera ε spiritu tenui notata, Germanica errorem augens (ut fit) & veræ lectionis vestigia per imprudentiam occultans, ἑλόντων nobis dedit, sicut & in iis Xenophontis editionibus quibus mea successit, scriptum esse docui: quasi videlicet participium esset ab εἷλον. Cæterum ut ἐλώντων illo in loco (quis enim jam de lectione hac dubitare ausit?) dicit Xenophon pro ἐλασόντων, ita παρελῶντας alibi pro παρελάσοντας.

Præsens pro præterito imperfecto positum dici potest in isto Thucydidis loco, l. 2, pag. 53, meæ editionis, circa finem, ἔστι δὲ αὐτοῦ ὃ καὶ ἀφύλακτον ἦν. Quæ enim præcedunt & quæ sequuntur, per præteritum imperfectum narrantur. atque adeò ἦν, quod in hoc ipso loco habetur, id quod dixi ostendit. Sed ἔστιν ὃ non aliud valet quàm τι. éstque perinde acsi dictum esset μέρος τὶ αὐτοῦ ἀφύλακτον ἦν. Eodémque modo apud eundem lib. 4, pag. 144, habes præsens pro præterito imperfecto positum, circa principium, ἐδήλουν δὲ οὐδὲν ὅτι ἴσασι τὰ πρασσόμενα, ἀλλ' ὡς τὰ βέλτιστα βουλεύοντες ἰσχυρίζοντο. Est enim hîc ἴσασι (quod ἰσοδυναμεῖ præsenti, sicut Latinè Norunt idem valet quod Sciunt) pro ἴσαν, quod itidem præterito imperfecto est ἰσοδύναμον, ut Latinè Norant idem est quod Sciebant. Sic autem solent in narrationibus præsenti uti tempore, aut saltem verba præsentis temporis admiscere, tanquam de re quæ eo ipso tempore geratur loquentes.

Præsentis alius est præterea usus, si quidem scholiastæ Euripidis fidem adhibere volumus: in hunc versum (qui primus est in tragœdia cui nomen est Hecubæ) Ἥκων νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Λιπών, annotanti hoc ἥκω esse Atticum. Atticos enim ἥκω dicere pro ἧκον: & addenti, ῥέπειν τοῦτο πρὸς τὸ παρεληλυθός, sicut εἶμι πρὸς τὸ μέλλον. At Bud. ex alio (cujus nomen tacet) annotat, ἥκω poni Atticè pro ἀρτίως ἦλθον, sicut εἶμι pro ἀρτίως πορεύσομαι. Sed nullum hujus usus verbi ἥκω exemplum affert: in illo autem Euripidis loco nihil obstare videtur quominus ἥκω in sua præsentis significatione accipiatur. Adde quòd addenda in exemplum & alia verba essent, in quibus eadem temporis ἐναλλαξις conspiceretur.

Præteritum imperfectum tempus (grammaticis Græcis παρατατικὸς χρόνος) ut præsenti proximum est, ita locum ejus interdum obtinet. Quemadmodum autem quum de usu præsentis pro futuro agerem, in verbo εἶμι potissimum eum frequentem esse docui: ita nunc de imperfecto agens locum præsentis obtinente, de ἦν imperfecto verbi εἰμὶ idem affirmare possum. quod etiam faciet ut ab eo initium sumam. Aristoph. Ranis, Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα Ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι; Legimus apud eundem in Pluto, Πολλοὶ δ' ἔσονται χἄτεροι νῷν ξύμμαχοι, Ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα. Ubi tamen scholiastes tempus imperfectum pro præsenti positum esse non admonet: dicens οὐκ ἦν ἄλφιτα significare οὐκ ἦν χρήματα. Sed rectè Budæus (meo quidem judicio) hunc locum, sicut & alterum, in exemplum affert. Subjungítque locum ex Platonis Symposio, in quo itidem ἦν bis pro ἐστὶ positum videmus: τὸ δὲ ἄρα, ὡς ἔοικεν, οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὁτιοῦν, ἀλλὰ τὸ ὡς μέγιστα ἀνατιθέναι τῷ πράγματι, καὶ ὡς κάλλιστα, ἐάν τε ᾖ οὕτως ἔχοντα, ἐάν τε μή. εἰ δὲ ψεῦδος, οὐδὲν ἄρα ἦν πρᾶγμα. His autem exemplis subjungit aliquot petita ex Aristotele: ut in libro De mundo, ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι τοῦτ' ἦν πολιτικῆς ὁμονοίας τὸ θαυμασιώτατον. Et in primo De gener. & corruptione, εἴπερ οὖν ἀεί τι τῶν ὄντων ἀπέρχεται, διὰ τί ποτ' οὐκ ἀνάλωται πάλιν καὶ φροῦδον τὸ πᾶν, εἴ γε πεπερασμένον ἦν ἐξ οὗ γίνεται τῶν γινομένων ἕκαστον; His subjungit illud loquendi genus huic philosopho usitatissimum, τὸ τί ἦν εἶναι. Tandémque ad Hesiodi versum venit, qui circa initium Ergωn legitur, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δύω. Addít-

que, hæc ideo venisse in usum sibi videri quòd nullum tempus præsens esse dici potest, si ad verum exactè loqui volumus, nec quidpiam concretum esse dici potest: quod Plato in Timæo μηδέποτε ὂν vocat: γιγνόμενον μὲν καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. Esse autem propriè dici τὸ ἀεὶ καὶ ὡσαύτως ἔχον. Hæc Bud. qui ibidem affert & ejusdem significationis verbum poeticum, in imperfecto itidem usurpatum, præsentis locum obtinente. ut Il. χ, Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων: pro πέλῃ. Et libro μ, ejusdem poematis, νῦν δ' ἔπλετο ἔργον ἅπασι, Suum cujusque instat munus & adest, Nunc opus est cujusque manu. Affert verò & hunc locum ex libro ω, Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι· καὶ τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα. nam & hîc ἔκλυες imperfectum esse putat pro præsenti. Verùm quid hoc de loco sentiam, vel potius quomodo ab illo dissentiam, dicam ubi de aoristo agam. Quod autem ad illud ἔπλεο attinet, ex Iliados libro χ allatum, Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, Eustathius quoque tradit esse παρῳχημένον, qui præsentis locum obtineat. sed hoc Ionicè fieri tradit. τὸ δὲ ἔπλεο, (inquit) τουτέστιν ἐπέλεο καὶ ὑπῆρχες, παρῳχημένος ἐστὶν, εἰλημμένος ἀντὶ ἐνεστῶτος τοῦ πέλεις, ἰωνικῶς. Idem verò in istum locum Iliad. β, Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι, annotat, de Atreo quidem dici ἔλιπε per ι, utpote in aoristo secundo: at de Thyeste, λεῖπε, per diphthongum, ponendo tempus pro tempore: nimirum χρόνον παρατατικὸν ἀντὶ ἀορίστου. Idémque & in εἶδον fieri tradit. sæpe enim ἴδον scribi, τῷ λόγῳ τοῦ δευτέρου ἀορίστου (unde esse infinitivum ἰδεῖν, & participium ἰδών) sed interdum etiam cum diphthongo scribi εἶδον: & tunc esse verbum præteriti imperfecti temporis, significans ἔβλεπον, sed pro aoristo usurpari. Alibi autem tradit, verbi illius scripturam apud hunc poetam ἐπαμφοτερίζειν. In soluta quidem certè oratione εἶδον potius scribi videmus per diphthongum in aoristi significatione: quanvis ἰδεῖν & ἰδὼν simplici ι ibidem scribatur. Ut porrò in illo verbo εἶδον, ita etiam in προΐει, habita duntaxat scripturæ ratione, præteritum imperfectum pro præsenti poni existimatur ab eodem scholiaste: sed non video quid obstet quominus προϊεῖ scribi possit, à προϊῶ quod sit pro προΐημι: ut συνιῶ pro συνίημι usurpatum fuisse ipsemet alibi tradit. Idémque & de μεθίει dicendum fuerit. ut Il. κ, Πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι. Verùm ut redeam ad exempla παρατατικοῦ χρόνου positi ἀντὶ ἐνεστῶτος, ex soluta oratione sumpta: apud Lucianum, in dialogo qui Χάρων vel ἐπισκοποῦντες inscribitur, verba hæc Charontis ad Mercurium leguntur, περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα, ἑταῖρος καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάκτορος ὤν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι &c. ubi tamen dubitari queat an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat quatenus Mercurius hoc officium illi præstare jam recusavit: perinde acsi diceret, Non debebas id officii mihi denegare. par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc præteritum imperfectum præsentis significationem habere. Memini autem me & alios locos observare in quibus eadem dubitatio suboriebatur.

Ne hoc quidem indignum fuerit quod addatur, inveniri alicubi præteritum imperfectum & aoristum in uno eodémque orationis membro. Lucianus in dialogo cui πλοῖον seu εὐχαὶ est titulus, εἶτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ, μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν πατρῴαν τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην ἀφεὶς καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας καὶ ζεύγη καὶ ἵππους.

Ad alterum præteritum venio, quod perfectum vocatur: (à Græcis autem παρακείμενος χρόνος, necnon παρῳχημένος: sed magis propriè παρακείμενος, quòd παρῳχημένος latius extendatur, & de omni præterito dicatur) ac primùm pro præsenti usurpari dico, idque in plerisque verbis: ex quibus sunt, πεπίστευκα, & νενόμικα, necnon ὑπείληφα, item ἐσπούδακα, ex iis quorum exempla memoria in præsentia mihi suggerit. At Eustath. διανενόημαι pro διανοοῦμαι poni tradens, hoc Ionibus, non Atticis, adscribit: sicut ab eodem illam præteriti imperfecti pro præsenti usurpationem illis tribui antea docui. Equidem si Atticorum esse hunc præteriti pro præsenti usum negemus, & Ionibus adscribere malimus, idem fortassis & de aoristo dicendum fuerit, quem itidem præsentis locum aliquando obtinere docebo. Sed sive horum sive illorum sit hic præteriti usus loco præsentis, apud Atticos scriptores inveniri in illis quidem certè verbis aliisque nonnullis constat. Afferam autem Luciani locum in quo duo illorum quæ attuli, nimirum πεπίστευκα & νενόμικα, habentur. Legimus enim in Toxaride, & quidem in ipso limine, Τί φῄς ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; Aliquanto pòst autem habemus de eadem re dictum νενομίκατε: ubi scribit, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύετε τε αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε. Quòd si quis Luciani testimonio contentus esse nolit, (quem tamen scriptorem omne Attici sermonis κέρας vel λεπτότατον in suos dialogos summo cum judicio congessisse dico) Demosthenicum addam. de priore illo verbo. is enim &

participium πεπιϛευκότες itidem usurpavit pro πιϛεύοντες, Philipp. 2, οἱ θαῤῥοῦντες καὶ πεπιϛευκότες αὐτῷ. Ubi etiam præsens θαῤῥοῦντες illi adjunctum nullum dubitationis locum relinquit. Adjungam & Æschinis testimonium oratione in Ctesiphontem, ἐγὼ δὲ πεπιϛευκὼς ἥκω πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς, δεύτερον δὲ τοῖς νόμοις. Exemplum autem τȣ̃ ὑπείληφα in præsentis significatione usurpati Demosthenes nobis exhibebit aptissimum, in oratione Pro corona, καὶ γὰρ ȣ̔́τω πως ὑπείληφα. ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν εὖ παθόντα δεῖν μεμνῆσθαι τὸν πάντα χρόνον, τὸν δὲ ποιήσαντα, εὐθὺς ἐπιλελῆσθαι. Aptius certè afferri non potuit, quum νομίζω adjectum sit, quod ὑπείληφα pro præsenti ὑπολαμβάνω positum esse testatur. Quartum illud autoritate Luciani rursum confirmabo: in dialogo cui nomen dedit Χάρων ἢ ἐπισκοποῦντες, non procul à fine, ὦ μάταιοι, τί ἐσπȣδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες. ȣ̓ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε. Extat aliquanto pòst & aliud exemplum præteriti de quo ante alia egi, πεπιϛεύκασι δ᾽ οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν, δειπνεῖν μὲν &c. Atque ut illic est ἐσπουδάκατε pro σπουδάζετε, sic ἐσπουδακόσι pro σπουδάζουσι in isto Athenæi loco, lib. 13, τοῖς παραπλησίως σοι βιοῦσι, καὶ ἐσπȣδακόσι περὶ τὰς μεγαλομίσθȣς ἑταίρας. Ut autem νενόμικα pro νομίζω positum attuli paulo antè, sic ἥγημαι pro ἡγοῦμαι (quod synonymum est) afferre possem. quinetiam ἤλπικα pro ἐλπίζω itidem inveniri posse scio. Sed exempla mihi in præsentia minimè sunt in promptu. Quinetiam memini me & in aliis plerisque verbis eundem præteriti usum observare, quæ mihi in præsentia memoria non suggerit: simúlque errorum ab interpretibus commissorum quòd hoc non animadverterent, recordor. Cæterùm admonendum & de hoc lectorem censeo, ne illis præteritis addat δέδοικα, οἶδα & μέμνημαι, aliáque id genus tanquam à me non consultò sed oblivione prætermissa. Hæc enim aliáque hujusmodi (ut omittam, eorum usum non minus linguæ communis esse quàm Atticæ) quum præterita sint nomine tenus, utpote significatione semper præsentia, nequaquam in præcedentium numero ponenda fuerint. Atque ut illa præterita nihil aliud sunt quàm præsentia, sic illorum præterita plusquamperfecta non aliud quàm præterita imperfecta. Siquidem μέμνημαι est Recordor: ἐμεμνήμην, Recordabar. Itidémque οἶδα, Scio: ᾔδειν, Sciebam. Eundémque usum Latini suis verbis quæ Græcis illis significatione respondent, tribuerunt: Memini pro Recordor, & Novi pro Scio dicentes. Observavi porro & quædam passivæ vocis præterita præsentis temp. significationem habentia: ex quibus est πεφόβημαι. Aristoph. Nubibus, —οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι. Hîc enim πεφόβημαι pro præsenti φοβοῦμαι accipi, vel ex τετρεμαίνω ei adjuncto patet. Sic certè τετρεμαίνοντα & φοβȣ́μενον copulat Xenarchus apud Athenæum lib. 13, Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβȣ́μενον. Sic apud Æschinem πεφοβῆσθαι pro præsenti accipere possumus, ubi scribit, κατεπαγγέλλεται γὰρ παραϛήσειν τῷ μὲν φυγόντι, θαῤῥεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ, ἐκπεπλῆχθαι δὲ τῷ κατηγόρῳ καὶ πεφοβῆσθαι περὶ αὐτȣ̃. Hîc enim non dixerim cum Budæo, temporis mutationem esse, sed potius ab una parte poni θαῤῥεῖν, ab altera πεφοβῆσθαι & ἐκπεπλῆχθαι, tanquam præsentis itidem significationem habentia: ut videlicet ex Demosthene θαῤῥοῦντες cum πεπιϛευκότες junctum attuli suprà. (Fateor alioqui, quod ad ἐκπεπλῆχθαι attinet, non ita purè præsentis significationem habere ut πεφοβῆσθαι, sed potius præteriti simul & præsentis significationem in eo conjunctam videri. Idémque & de aliis nonnullis posse dici existimo: quorum è numero est πεπεῖσθαι. Nec mirum est si aliquam inter ἐκπεπλῆχθαι & πεφοβῆσθαι differentiam hac in re constituo: quum πεφοβῆσθαι voce tenus passivum sit, at ἐκπεπλῆχθαι voce pariter & significatione) Sic autem participium πεφοβημένος pro φοβȣ́μενος positum invenitur. At verò participium δεδακρυμένος habet quidem & ipsum in præterito significationem præsentis, sed ita tamen ut aliquid amplius sonat quàm δακρύων: quemadmodum videlicet Gallicè *Esploré* (quod itidem forma participii passivi præteriti dicitur) majus aliquid significat quàm *Plorant.* His autem quæ attuli præteritis duo addi possunt ex Budæo, διαιρεῖσθαι & παρεσκευάσθαι: quæ afferuntur ab illo ubi de verbo διαιρεῖσθαι agit. Inter alia enim hujus verbi exempla, hoc ex Platonis Phædro producit, οὐκοῦν τὸν μέλλοντα τὴν ῥητορικὴν τέχνην μετιέναι, πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι. Additque, διῃρῆσθαι pro διαιρεῖσθαι ita dixisse illum ut Aristot. παρεσκευάσθαι, Polit. lib. 7. Subjungítque ex Isocrate, ὡς δεῖ τὴν πόλιν ἐξανδραποδισθῆναι. Ego, quod ad illud παρεσκευάσθαι attinet, talem esse dixerim ejus usum qualis est apud Latinos participii Facto: quum dicitur Ita facto opus est, de re quam fieri volumus. Sic & apud Salustium, Priusquam incipias, consulto: & ubi consulueris, maturè facto opus est, Priscianus Consulto & Facto pro Consuli & Fieri accipit. Legitur autem & Transcurso opus est apud Terentium, eadem forma dictum.

Præt. imperfectum ponitur etiam pro plusquamperfecto: sed hic usus non mihi liquet an sit Atticus, quòd nulla ejus ex Atticis scriptoribus exempla in mentem veniant. Aoristus uterque (sed prior præsertim) præsentis locum frequenter obtinet: præsentis ta-

men non in vulgari significatione sumpti, verùm potius in ea quæ locis quibusdam peculiariter convenit. Ea autem est cujus jam antea mentionem aliquam feci, nimirum pag. 139. Loquens enim de præsenti significationem futuri habente, & in exemplum afferens istum Homeri locum, Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισσαν Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν, dixi me de τελεῖ quidem posito pro τελέσει, vel potius ἐκτελεῖ pro ἐκτελέσει, Eustathio assentiri: at de ἀπέτισσαν, ab illo dissentire. quum enim ἀπέτισσαν futuri itidem significationem habere existimet, ut sit idem quod ἀποτίσουσι: ego contrà existimo talem usum habere qualem ἐπέθηκεν in isto Hesiodi loco, Τῷ δήτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν. Hîc enim (ut ibi dixi) ἐπέθηκεν suam significationem non retinere manifestum est, sed potius locum præsentis ἐπιτίθησι obtinere: quod nihil aliud sonet quàm ἐπιτιθέναι εἴωθε. Quum autem multus sit hic aoristi usus, exemplorum parcus esse nolo. sed primùm illi Homerico alia ex eodem poeta sumpta addam. Legimus igitur hæc Achillis ad Minervam verba, Iliad. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασθαι, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. ὣς γὰρ ἄμεινον. Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Hîc enim non dubium est quin ἔκλυον sit pro κλύουσι: hoc autem κλύουσι, pro κλύειν εἰώθασι: hujus quum pulcherrimæ gnomes sensus sit, deos solere exaudire preces eorum qui ipsis dicto sunt audientes. Sic autem aoristum pro ejusmodi præsenti positum habes apud eundem poetam eodémque in verbo, Iliad. ω, Ἑρμεία (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα) Βάσκ' ἴθι, &c. Hîc enim ἔκλυες sonat ὑπήκουσας, (aliam siquidem quàm in præcedenti loco significationem habet) ὑπήκουσας verò est pro ὑπακούεις: & hoc, pro ὑπακούειν εἴωθας. Meritò igitur dixi suprà me à Budæo dissentire, existimante ἔκλυες præteritum imperfectum esse. ubi enim scribit præteritum imperfectum pro præsenti poni, hunc quoque locum in exemplum affert. Sed ut tandem ex soluta quoque oratione exempla proferam, (utpote in qua non minus frequens vel potius frequentior sit hic aoristi usus) legimus apud Platonem, in Phædone, ἐπειδὰν δ' ἀφίκωνται οἱ τετελευτηκότες εἰς τόπον ἣ ὁ δαίμων ἕκαστον κομίζει, πρῶτον μὲν διεδικάσαντο οἵ τε καλῶς καὶ ὁσίως βιώσαντες καὶ οἱ μή. minimè enim dubium est quin hîc itidem διεδικάσαντο sit pro διαδικάζεσθαι εἰώθασι. Huic exemplo subjungam aliud ex Demosthene petitum, Olynth. 2, Ὅταν μὲν γὰρ ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα συστῇ, καὶ πᾶσι ταυτὰ συμφέρῃ τοῖς μετέχουσι τοῦ πολέμου, καὶ συμπονεῖν καὶ φέρειν τὰς συμφορὰς καὶ μένειν ἐθέλουσιν οἱ ἄνθρωποι· ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις, ὥσπερ οὗτος, ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν. Siquidem & in hoc loco nulli dubium esse potest quin ἀνεχαίτισε & διέλυσεν sint pro ἀναχαιτίζει & διαλύει, id est ἀναχαιτίζειν εἴωθε, & διαλύειν εἴωθε. Sic porrò in eadem oratione non procul à loco illo comparationem habemus ab humano corpore sumptam, in qua eundem aoristo usum tribuit, præcedente itidem præsenti: ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν ἕως μὲν ἂν ἐρρωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐπὰν δὲ ἀρρώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται &c. eodem modo (inquit) τῶν πόλεων καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἂν ἔξω πολεμῶσιν, ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ, πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα. Esse enim hîc ἐποίησεν ἔκδηλα pro ποιεῖ ἔκδηλα, præterquam quòd aliunde cognosci potest, ipsemet ostendit, quum alibi eadem comparatione utens per præsens tempus effert quod hîc per aoristum. Verùm ut hic aoristi usus manifestior etiam fiat, afferam & alios locos in exemplum, ubi simul aoristus & præsens eadem in re ponuntur. Sophocl. in Electra, circa initium,

Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, κἂν ᾖ γέρων,
Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, αὐτός τ' ἐν πρώτοις ἕπῃ.

Quos versus olim ita verti,

Nanque generosus ut periculis equus
Non cedit ullis territus, senex licet,
Sed potius aures arrigit: sic tu quoque
Hortaris & nos, primus & carpis viam.

Hîc οὐκ ἀπώλεσε positum esse pro οὐκ ἀπόλλυσι, apertè ostendit præsens quod sequitur, ἵστησι. Afferam verò & ex soluta oratione locum in quo idem, id est eadem horum temporum copulatio, cernitur. Luc. in dialogo qui Χάρων sive ἐπισκοποῦντες inscribitur, ἐκείνων τοίνυν (τῶν φυσαλλίδων videlicet) αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι, καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων, αὗται ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται. Quum autem usus sit aoristo, deinde præsenti, tandem ad aoristum redit, in verbis quæ proximè sequuntur. scribit enim, εἶτα μέντοι κἀκεῖναι

πάντως ἐξεῤῥάγησάν ποτε. Sic verò & ubi hanc similitudinem proposito suo accommodat, utroque tempore indifferenter utitur, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυςῆναι ἐπαύσαντο. Cæterùm quanvis in iis omnibus quos attuli locis aoristus pro præsenti accipiatur, sed alium quàm vulgarem usum habente, inveniri tamen & aliquos sciendum est ubi pro hoc præsenti, non pro illo accipiendus sit. Exemplum habemus apud Sophoclem in Ajace, pag. 32, meæ editionis, Ἐπῄνεσ' ἔργον, καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου. hîc enim ἐπῄνεσα pro ἐπαινῶ poni constat, & quidem significante simpliciter Laudo, non autem Laudare soleo.

Aoristus pro futuro etiam ponitur, si enarratori Callimachi credimus in hunc locum hymni quem hic εἰς Δῆλον scripsit, Ἥρη τοῦτό με ῥέξον ὅ τοι φίλον. οὐ γὰρ ἀπειλὰς Ὑμετέρας ἐφύλαξα. πέρα πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ. hunc enim aoristum ἐφύλαξα pro φυλάξω positum esse tradit. Sic verò apud Euripidem in Phœnissis scholiastes κατενάσθην exponit καταναςθήσομαι: itidémque ἐγενόμαν, γενήσομαι. Idem in isto Hecubæ loco, Τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν λύμαν τ' οὐ μετακλαίομαι· Ἀλλὰ θανεῖν μοι ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν, (scribo autem hæc ut in meo codice vet. scripta sunt: quum alioqui typographicæ editiones verba ista in tres versus dividant) esse ἀντιχρονισμὸν ait in verbo ἐκύρησεν. Imò pro illo affert ἐκήρυξεν, cui tribuit ἀντιχρονισμόν. Ego in illo ἐκήρυξεν non intelligo quis ἀντιχρονισμὸς esse queat, quum ne sensus quidem ullus ex lectione illa elici posse videatur: at retinendo ἐκύρησεν, ἀντιχρονισμὸν statuere nihil opus est: quum θανεῖν sit pro θάνατος: dicatur autem θάνατος tam de morte quæ ventura est quàm de morte quæ jam venit. Quinetiam possumus τὸ θανεῖν exponere τὸ δεῖν θανεῖν: hoc modo, Quin potius in eo sortem meliorem nacta sum quàm tu, quòd mihi moriendum sit. Fateor alioqui aoristi pro futuro usum ad ἀντιχρονισμὸν non malè referri, (eóque potius quàm ad atticismum referendus forsitan fuerit) sed constituitur ἀντιχρονισμὸς in iis quæ unà cum aliis narrantur, quanvis non eodem tempore facta sint, seu contigerint. Ille tamen Euripidis scholiastes, ἀντιχρονισμοῦ appellatione ita utens quasi simpliciter de quavis temporis pro tempore usurpatione dicatur, ἀντιχρονισμὸν esse scribit & initio Hecubæ, in præterito ᾤκισαι: in secundo versu, —ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισαι θεῶν: si pro κατοικεῖται accipiatur.

Futurum tempus in infinitivo modo pro præsenti seu aoristo positum invenitur, apud Thucydidem præsertim. ut lib. 8, pag. 286, καὶ διανοοῦνται, ὁπόσοι τε ἐν Σάμῳ ςρατεύονται, μὴ ὄντες τῆς σφετέρας γνώμης, τούτων πάντων τοὺς προσήκοντας λαβόντες εἴρξειν. ubi ipse etiam scholiastes εἴρξειν pro εἶρξαι positum esse admonet. Idem verò debuit & in hunc locum annotare, qui eodem in libro extat, pag. 280, οἱ δὲ διενοοῦντο βοηθήσειν.

Futurum nonnullis etiam locis adhibitum invenitur ubi in præsens itidem aut in præteritum perfectum resolvi posse videtur. Cujus usus exemplum habemus apud Lucianum, scribentem hæc in Prometheo seu Caucaso, καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον, ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. videtur enim εἰ μὴ λήψεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, (vel λαμβάνοι, in præsenti opt.) aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε. non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat: & quod ipsemet modò dixerat, nimirum Jovem μικρὸν ὅσουν ἐν τῇ μερίδι εὑρηκέναι. Latinè λήψεται per præsens conjunctivi reddendum videtur: ita interpretando hunc locum, Atque hoc esse adolescentuli (id est, adolescentulo convenire) succensere & indignari si eam partem quæ major sit non accipiat. Vel, (si præterito utendum sit) Nisi acceperit. Ut autem minus hunc futuri usum miremur, in aliam sermonis formam locum illum mutantes, fingamus Prometheum ita loqui, Rem se indignam facit Jupiter, & quæ ab adolescentulo quopiam expectanda potius fuerit. succensebit enim adolescentulus quoties ex duabus portionibus majorem non accipiet.

DE ALIIS VARIIS QUÆ ATTICI CIRCA VERba innovarunt: sive, in quibus à linguæ communis consuetudine desciverunt. CAP. VII.

ALia sunt præterea, & quidem varia, quæ Attici innovarunt circa eam orationis partem quam Græci grammatici ῥῆμα, Latini verbum appellant: sive, in quibus Attici à linguæ communis consuetudine desciverunt. Quoniam autem hæc, ut superiora, (quæ majoris momenti sunt, utpote in quibus Attica σύνθεσις, sive ἑρμηνεία, sive φράσις excutitur) à grammaticis non item prætermissa fuerunt, ita mihi non item de horum tractatione laborandum esse existimavi: quum ea quæ silentio præterierim huc pertinentia, ex illorum libris petere, & exempla si non omnium, at certè majoris eorum partis facilè invenire possis.

Attici quibusdam verbis suam terminationem mutant, simul etiam syllabam unam addentes. veluti quum διωκάθω pro διώκω, quum ἀμυνάθω pro ἀμύνω dicunt. Aristoph. in Nubibus, Ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ. Apud eundem legitur alterum illud διωκά-

θειν, necnón apud Platonem. Terminationem mutant Attici & quum ἀνύτω pro ἀνύω, quum ἀρύτω pro ἀρύω dicunt. Siquidem ἀνύτω & ἀρύτω Atticæ linguæ ab Eustathio adscribuntur. Invenitur alioqui ἀνύττω duplici τ scriptum plerisque in locis, ut in meo Thesauro Græcæ linguæ annotavi. ubi etiam, confirmari hanc scripturam à scholiaste Thucydidis, docui: scribente, Atticos dicere ἀνύτειν quod alii ἀνύττειν. Sed librarii errore ἀνύττειν pro ἀνύειν positum hìc esse credibile est. atque adeò ἀρύτω & ἀρύτομαι, unico τ passim scripta, illam literæ τ geminationem refellunt. Alia porro est terminationis mutatio quum ἀμβλυώττω pro ἀμβλυωπῶ dicunt. siquidem Atticum illud esse, non hoc, quidam tradiderunt. Quod si verum est, dicendum fuerit, (ut opinor) Atticis placuisse huic verbo terminationem dare τῦ τυφλώττω, τῦ καρδιώττω, aliorúmque bujusmodi, non habita ratione nominum ἀμβλυωπὸς & ἀμβλυωπὴς, unde verbum ἀμβλυωπῶ literam π retinet. Alio insuper modo κατάληξιν, id est terminationem, immutant: quum μηνιᾶν pro μηνίειν dicunt. Hoc enim μηνίειν in μηνιᾶν quosdam ex Atticis vertisse testatur Eustathius.

Attici non contenti temporibus quæ lingua communis habebat, tempus quod Paulo pòst futurum appellatur, addiderunt: si quidem iis credimus qui hunc τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα χρόνον inventum illorum esse tradiderunt: ut Τετύψομαι, Λελέξομαι, Βεβοήσομαι.

Attici syncope usi sunt in verborum quorundam barytonorum thematibus: veluti quum ὄφλω pro ὀφείλω, ἔγρω pro ἐγείρω, itidémque ἄγρω pro ἀγείρω dixerunt. Ex illa autem verbi ἀγείρω syncope est participium ἀγρόμενος apud Homerum: sicut ἔγρετο ab ἐγείρω est syncopen itidem passo. Sed hunc morem τῦ συγκόπτειν τὰ ῥήματα quidam Æolicum non minus quàm Atticum esse tradiderunt. Ut porro syncope ibi cernitur, sic apocope in quibusdam imperativis: ut in ἀνάβα pro ἀνάβηθι, in κατάβα pro κατάβηθι: itidémque in ἀνάςα pro ἀνάςηθι. Nam pro ἀνάβηθι, κατάβηθι, ἀνάςηθι, Atticorum esse existimantur ἀνάβαθι, κατάβαθι, ἀνάςαθι, (ut φάθι & σύμφαθι apud eos legitur) ex quibus esse ἀνάβα, κατάβα, ἀνάςα, facta apocope. Aliis etiam imperativis (id est quæ sunt alius conjugationis) syllabam ademerunt, verùm interveniente aliqua mutatione. Talia sunt ista, ἔξει pro ἔξιθι, ἐπέξει pro ἐπέξιθι, μέτει pro μέτιθι, δίει pro δίϊθι, ἄπει pro ἄπιθι. Syllabam ademerunt itidem quum τίθει pro τίθητι, quum δίδυ pro δίδοθι, quum ἵςη pro ἵςαθι dixerunt. (Quod & de compositis intelligendum est: eodem videlicet modo dici ἐφίςη & καθίςη pro ἐφίςαθι & καθίςαθι: eadémque forma cætera) Tale est & ἐμπίπλη pro ἐμπίπλαθι. Quibus addi possunt cum alia, tum verò ἵςω pro ἵςασο: paritérque composita, ἀνίςω, ἐφίςω, &c. pro ἀνίςασο, καθίςασο, &c.

Quum autem illa verba, sicut & alia pleraque, ex trisyllabis disyllaba fecerint, aut ex quadrisyllabis trisyllaba, vel syncope utentes vel apocope, alicubi quidem simpliciter, (id est, non interveniente ulla scripturæ mutatione) alicubi non simpliciter: vicissim aliqua ex disyllabis trisyllaba, vel ex trisyllabis quadrisyllaba fecisse per epectasin comperiuntur: non solùm quum literam ι calci quorundam vocabulorum adjecerunt, dicentes ὑτοσὶ pro ὗτος, & νυνὶ pro νῦν, atque alia de quibus alibi disserui: sed etiam ἔφησθα pro ἔφης, ἦσθα, παρῆσθα, pro ἦς, παρῆς: & ἐπεξίησθα pro ἐπεξίης. Quinetiam in quibusdam syncope post illam ἐπέκτασιν usi sunt, veluti quum ex οἶδας fecerunt οἴδασθα, deinde οἶσθα per syncopen ex οἴδασθα. Ac quemadmodum calci vocum illarum & quarundam aliarum syllabam adjecerunt per epectasin, ita in nonnullis epenthesi vel prosthesi ubi sunt: epenthesi, veluti quum ἤγαγον pro ἦγον dixerunt: prosthesi (ut quidam appellarunt) quum fronti nonnullarum syllabam præfixerunt: præsertímque in verbis. veluti quum ἀγήγερκα pro ἤγερκα, itidémque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dixerunt. Alicubi autem cum mutatione aliqua: veluti quum pro ἤληκα & ἤλειφα dicitur ἀλήλεκα & ἀλήλιφα. ab ἀλήθω & ἀλείφω. sic ἀκήκοα pro ἤκυα. Interdum etiam pleonasmus unius literæ aut duarum intervenit. ut ἄγω, ἦχα, Atticè ἄγηχα, & cum pleonasmo τῦ ο, ἀγήοχα. At in ἐδήδοκα duarum literarum est pleonasmus. Quibusdam autem verbis ε duntaxat præfigunt: ut quum ἑώρακα dicunt pro ὥρακα, & ἐώνημαι pro ὤνημαι, & ἔωσα pro ὦσα, & ἔαγα pro ὦγα. quæ vocalis prosthesis & in communis linguæ consuetudinem in plerisque verbis transiit.

Duplici præterea augmento seu incremento Atticos uti, dicentes ἠβυλόμην pro ἐβυλόμην, & ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην, item πεπαρῴνηκα pro παρῴνηκα, & ex articulo XLVIII Corinthi discere potes, & ex iis quæ in illum annotavi, pag. 37, hujus libri. Quidam tamen grammatici in ἠβυλόμην & ἠδυνάμην & ἤμελλον pro ἐβυλόμην & ἐδυνάμην & ἔμελλον, non dicunt augmentum augmento adjungi, sed augmentum syllabicum in temporale verti. Qua de re certare illos sinam. Quoniam verò de literarum adjectione modò agebam, (quæ in certis quibusdam verbis incrementi itidem adjectionem afferre videri potest: ut in ἑώρακα) aliud adjectionis genus illi addendum fuerit: qualis nimirum est in πλευσῦμαι pro πλεύσομαι, & quæ huic similia sunt: ut θευσῦμαι pro θεύσομαι. At βαδιῦμαι

Atticum quidem est, sed pro βαδίσομαι. sequitúrque hoc βαδιοῦμαι inflexionem activæ vocis. nam pro βαδίσω dicitur βαδιῶ, (ut νομιῶ pro νομίσω) unde βαδιοῦμαι. Ut porro epenthesis posterior quæ est in πλευσοῦμαι pro πλεύσομαι, Attica censetur, sic prior, id est prioris υ, (quam epenthesin & lingua communis usurpat) Æolibus adscribitur: sicut & in activo futuro πλεύσω, à πλέω: itidémque in ῥεύσω, πνεύσω, à ῥέω, πνέω.

Cæterùm ut paulo antè dicebam Atticos duplici augmento alicubi uti, sic eosdem contrà in nonnullis verbis augmentum prorsus rejicere sciendum est. veluti quum ἀνάλωσα & ἀνάλωκα pro ἀνήλωσα & ἀνήλωκα usurpant: quum ab εὔχομαι dicunt εὐχόμην & εὐξάμην, non ηὐχόμην & ηὐξάμην: quum εὗρον non ηὗρον, & εὗδον non ηὗδον usurpant. Quum verò hoc dico, non ignoro me planè contrarium tradere ei quod grammaticorum vulgus, præsertímque recentium, tradit: nimirum ηὐξάμην, ηὗρον, ηὗδον, esse Attica: illa autem, εὐξάμην, εὗρον, εὗδον, esse linguæ communis. Sed autoritati cum aliorum tum verò Eustathii incumbo: scribentis, τὸ δὲ εὔξαντο, καὶ ὅσα τοιαῦτα, εἰσὶ μὲν Ἀττικῶς ἀναύξητα, κεκοίνωται δὲ πλέον ἤπερ τὰ μετὰ αὐξήσεως κοινά. Potius autem grammaticos illos quàm hunc falli, persuasum nobis esse debet. Verùm & aliam augmenti abjectionem observare me memini, quam itidem Atticam esse existimo. nimirum augmenti quod præteritum plusquamperfectum augmento præteriti perfecti adjectum habet. ut si τετύφειν dicamus pro ἐτετύφειν, & πεποιήκειν pro ἐπεποιήκειν. Neque tantùm apud eos scriptores qui in Atticorum numero habentur, sed & apud nonnullos eorum qui communi lingua utuntur, hanc incrementi abjectionem me videre memini.

Attici & verba circunflexa ex barytonis, & vicissim barytona ex circunflexis fecerunt. Circunflexa pro barytonis in futuro præsertim usurparunt: veluti quum τυπτήσω, γραφήσω, χαιρήσω dixerunt: tanquam à τυπτῶ, γραφῶ, χαιρῶ: quum tamen τύπτω, γράφω, χαίρω dici sciamus. Quanvis autem futurum duntaxat in exemplum afferam, eos in aliis quoque temporibus eandem libertatem usurpasse sciendum est: minus tamen fortasse quàm in illo tempore: nisi in certis quibusdam verbis. quorum è numero est illud cui tertium locum dedi. siquidem γεγράφηκα & γεγράφημαι valde usitata esse videmus. Apud Hesiodum δεδακῆσαι etiam legitur: quod fortasse in soluta oratione non reperiatur. Iidem vicissim (uti dixi) barytona ex circunflexis fecerunt. veluti quum στέρομαι pro στεροῦμαι dixerunt. Sic ἐπιμέλομαι & μεταμέλομαι libentius quàm ἐπιμελοῦμαι & μεταμελοῦμαι usurparunt. Quinetiam θέλω, μέλω, ὀφείλω, aliáque nonnulla ex circunflexis barytona fecisse perhibentur: & fùtura, θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, id testari existimantur.

Attici in futuris præsertim libentius passivam vocem usurpant quàm activam: ut docui in LXXXV articulum Corinthi. Quum autem dico, in futuris præsertim, in aliis quoque temporibus passiva voce interdum uti illos pro activa, non inficior. Quod tamen ab illis non in quolibet verbo sine discrimine fieri, ex iis quæ ibi disserui, intelliges.

Iidem aoristo priore vocis mediæ gaudent: atque illi passivam quoque significationem alicubi dedisse comperiuntur. Aoristo posteriore passivo libentius utuntur quàm priore, ubi ambo sunt in usu. ἐῤῥίφην enim potius quàm ἐῤῥίφθην dicunt: sic ἐῤῥάφην quàm ἐῤῥάφθην: sic ἐγράφην potius quàm ἐγράφθην: sic ἐβάφην quàm ἐβάφθην: sic ἐβλάβην quàm ἐβλάφθην: sic ἐτράφην quàm ἐτράφθην: sic ἐφάνην quàm ἐφάνθην. Sophoclis autem scholiastes generalius hac de re loquens, tradit priores aoristos passivos utplurimum inusitatos esse ubi posteriores in usu sunt: inusitatos inquam esse præterquam apud poetas. Hoc autem annotat in hunc Sophoclis versum, in Ajace, Ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος, οἰωνοῖς θ' ἕλωρ. Hoc quidem certè constat, linguam etiam communem in plerisque verbis posteriore potius quàm priore uti: atque adeo in nonnullis ne usurpare quidem hunc ullo modo. Qui autem scire volet quænam sint verba passiva quorum aoristus prior inusitatus sit, aures suas consulat. quæ enim præ cæteris κακοφωνίαν habent seu τραχυφωνίαν, ea potissimum in usum recepta non fuerunt. Verùm ei quod de ἐβλάφθην dixi repugnat quod apud Thomam Magistrum legitur, βλαφθέντες, δόκιμον· τὸ δὲ βλαβέντες, κοινόν. Sed exemplis hoc potius quàm illud confirmari posse dico. Idem scribit etiam καταλεχθεὶς esse κάλλιον quàm καταλεγείς.

Atque ut aoristum posteriorem libentius plerunque usurparunt quàm priorem, sic & futuro posteriore interdum pro futuro priore usi sunt. Talia sunt apud Thucydidem κωλύσονται & τιμήσονται pro κωλυθήσονται & τιμηθήσονται. Illud κωλύσονται, lib. 1 legitur, pag. 46 meæ editionis, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται. At hoc τιμήσονται habemus lib. 2, pag. 77, οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις τῆς ἀρετῆς.

Attici in ipso etiam conjugandi seu inflectendi modo quædam sibi peculiaria habent. veluti

quum pro ἐτετύφειν dicunt ἐτετύφη, & ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν. Cui ἐτετύφεσαν simile est apud Thucydidem εἰρήκεσαν, pag. 148, meæ editionis. Illi autem ἐτετύφη simile est ᾔδη pro ᾔδειν: de quo ᾔδη & similibus dictum à me fuit suprà: nimirum in iis quæ in articulum LV Corinthi annotavi. Peculiare etiam habent ut pro ποιοῖμι dicant ποιοίην, (cui simile est περιπατοίην pro περιπατοῖμι) eodémque dicant modo itidem γνοίην & δοίην pro γνοῖμι & δοῖμι. qui metaplasmus magis novus est in ἐκπεφυγοίην apud Sophoclem, pro ἐκπεφύγοιμι. Atque ut ποιοίην pro ποιοῖμι, sic ποιήσεια pro ποιήσαιμι dicunt. Verùm ut hoc ποιήσεια, sic etiam illud ποιοίην quidam Æolibus cum Atticis commune esse tradiderunt. donec tamen id certioribus testimoniis compertum fuerit, inter illa quæ Atticorum sunt, annumerari potest. Eorundem est in passiva voce τύπτει scribere pro τύπτῃ, & τύψει pro τύψῃ, itidémque in cæteris verbis. quod lingua communis in tribus duntaxat imitata est, nimirum in βούλει, οἴει, ὄψει: quoniam horum activa in usu non invenit: ut Aristoph. schol. annotat in Plutum. Sunt denique & alia quædam in conjugatione Attica peculiaria, quæ ex grammaticis petenda tibi relinquo.

DE IIS QUÆ ATTICI IN USU NOMINUM sibi peculiaria habent. CAP. VIII.

QUum talis sit hujus capitis qualis & præcedentis materia: id est, quum in hoc itidem ea tractentur (magna saltem ex parte) quæ quoniam ad prima linguæ Græcæ rudimenta pertinent, ea grammatici tradiderunt: quæ ibi præfatus sum, eadem & hic locum habere atque adeo eadem & hîc me præfari dico.

Quemadmodum Atticos in quibusdam verbis terminationem sibi peculiarem habere dixi, aucto etiam syllabarum numero, (veluti quum διωκάθειν & ἀμυνάθειν pro διώκω & ἀμύνω dicunt) ita & nomina quædam suo modo terminare, id est, ultimam eorum syllabam aliter quàm cæteros scribere, sciendum est: adeò quidem ut etiam declinationem sibi, id est suis illis nominibus, peculiarem apud grammaticos obtinuerint. De iis nominibus loquor quæ quum in lingua communi desinant in ος, apud Atticos desinunt in ως. ut νεὼς pro ναὸς, λεὼς pro λαὸς, & λαγὼς pro λαγός. Meminit autem hujus mutationis Corinthus. sed multa hîc animadvertenda sunt: ac primùm, quædam esse nomina quorum hæc Attica scriptura ad communem linguam transierit. è quibus esse ταὼς, quo pavo significatur. Passim enim ταὼς legimus, at ταὸς vix usquam. Apparétque ex Eustathio, de hujus usu dubitatum fuisse: quippe qui scribat, κατὰ δέ τινας ταός: quum tamen alibi pluralis ταοὶ exemplum afferat. Quinetiam κάλος pro κάλως parum usitatum esse constat. Atque adeo ut λαγὼς, Atticum, ita λαγὸς non linguæ communis, sed Ionicum esse à quibusdam censetur: adeo ut illa sua hîc appellatione destituatur, nisi λαγωὸς illi adscribatur. Verùm & de hoc ipso aliqua controversia est, an ex λαγὼς per pleonasmum τῦ ο, an ex λαγὸς pleonasmo τῦ ω factum sit. Ad λαγὸς autem quod attinet, Eustath. quidem uno in loco, διφορεῖται λαγὸς, inquit: καὶ ὁ μὲν διὰ τῦ ο παλαιὸς, καὶ κοινότερος· ὁ δὲ ἐκτεταμένος Ἀττικῶς παρεισῆλθε. Sed in alio ejusdem loco legimus, ἔστι δὲ, φασὶν, Ἰωνικὸν μὲν, ὁ λαγὸς, ὡς ναός· Ἀττικὸν δὲ, λαγὼς, διὰ τῦ ω μεγάλου, ὡς νεώς. Athenæus quoque (quem ille, ut opinor, hîc sequutus est) vel Tryphon grammaticus apud Athenæum, quanvis λαγὸν pro linguæ communis vocabulo agnoscat, (scribens, ἐπεὶ τὸ καθ᾽ ἡμᾶς ἐστὶ λαγὸς) tamen paulo pòst scribit, εἶτα ἐστὶ τὸ μὲν Ἰακὸν, λαγὸς, (Λαγὸν ταράξας πείθει τὸν θαλάσσιον) τὸ δὲ λαγὼς, Ἀττικόν. ubi verba quæ parenthesi includo, senarium efficiunt, quem in exemplum afferre videtur. Subjungit autem, Atticos quoque λαγὸν dicere, afferens hunc Sophoclis versum, Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί. Ad tertiam autem illam appellationem λαγωὸς, veniens, scribit, τὸ μέντοι, —ἢ πτῶκα λαγωὸν (efficiunt autem hæc tria ultima verba finem Homerici versus, Iliad. χ, Ἁρπάζων ἢ ἄρν᾽ ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωὸν) εἰ μέν ἐστιν Ἰωνικὸν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δ᾽ Ἀττικὸν, τὸ ο. ubi intelligendum est, si accusativum λαγωὸν velimus esse positum pro Ionico λαγὸν, abundare literam ω: sin pro Attico λαγὼν vacare ο. Equidem quod ad λαγὸς attinet, apud Herodotum, scriptorem (ut omnes norunt) Ionicum, scripturam illam extare scio. Legitur enim in Melpomene, pag. 167, meæ editionis, & nominativus λαγὸς & accusativus λαγόν. Quinetiam in Clione habemus itidem genitivum λαγοῦ, pag. 33, ἀπορράψας δὲ τῦ λαγοῦ τὴν γαστέρα. Quod verò ibidem accusativum λαγὼν habemus litera ω scriptum, multo magis rationi consentaneum est ut mendi suspectum habeamus quàm genitivum λαγοῦ. quum facilior ex λαγὸν in λαγὼν, quàm ex λαγῶ in λαγοῦ lapsus fuerit. Non ignoro interim apud eundem historicum λαγωὸς etiam inveniri, in Thalia, τῦτο μὲν, ὅτι ὁ λαγωὸς ὑπὸ παντὸς θηρεύεται θηρίου· sed præterquam quòd illi tres loci in quibus legitur λαγὸς, λαγοῦ, λαγὸν, hanc quoque scri-

pturam refellere queunt, fieri potest ut aliquis ex λαγὸς facere volens λαγὼς, literæ ο literam ω superposuerit, deinde librarius non illam in hanc mutarit, sed ambas pro una posuerit. Quoniam tamen & Homerum, qui multa Ionica habet, λαγωὸν dicere videmus, credere etiam possumus duplicem Ionibus fuisse hujus animalis appellationem. Atque ut semel hanc de scriptura hujus nominis disputationem finiam, & simul quæ de illa scribuntur conciliem, aut certè conciliare annitar, quippe quæ inter se pugnare videntur: dico λαγὸς posse linguæ communis esse, & tamen Ionicum: ut videlicet intelligamus, ab Ionibus quidem originem habere, sed linguam communem ab illis mutuatam esse. Atqui raram in lingua communi esse scripturam illam per ο, dictum antea fuit: objiciet fortasse aliquis. Quidni verò (respondebo ego) lingua communis postea Atticam scripturam Ionicæ prætulisse credetur? Pro eo autem quod dico facit & illud λαγοὶ, quod ex Sophocle Athenæus affert. si enim Sophocles scriptor Atticus, sua scriptura non contentus, alterius quoque usum sibi permisit, mirum videri non debet (meo quidem judicio) linguam communem vicissim illa scriptura non contentam quam ab Ionibus acceperat, Atticam postea mutuatam esse. Quicquid porro de λαγὸς hîc dixerimus, idem de κάλος aliísque nonnullis nominibus, quæ apud eundem illum scriptorem Herodotum extant, dicendum videtur: sive linguam communem ab Ionica, sive contrà hanc ab illa sumpsisse, sive potius communem uni cum altera esse illorum usum censeamus. Sed primum illud pro iis faciet qui λαγὸς Ionicum esse tradunt: reliqua duo illis potius refragabuntur. Et de hac quidem re satis.

Admonitus autem esto lector, mutationem hanc Atticam non ubique locum habere: miniméque vulgatis Athenæi editionibus fidendum esse meminerit, in eodem illo 9 libri loco, ita scribentibus, ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς· Ναὸς, Καλός· Νεὼς, Καλώς. Magno enim hîc errore Καλὸς scriptum est pro Κάλος, itidémque Καλὼς pro Κάλως. Neque enim loqui voluit Athenæus de nomine adjectivo quod pulchrum significat, sed de substantivo quod funem nauticum declarat. Alioqui si Attici suam illam mutationem usque ad adjectivum καλὸς extenderent, quod tertiæ declinationis nomen illi obnoxium non esset? Atqui tantum abest ut tam latè fines suos illa mutatio proferat, ut quanvis λαγὼς pro λαγὸς dicatur, non tamen omnia quæ eandem illam syllabæ γος terminationem habent, ita mutentur. Nemo enim ἀγὼς, nemo ταγὼς, pro ἀγὸς & ταγὸς reperiet, ut alia penè infinita omittam. Inter adjectiva autem nomina quæ mutationem hanc passa sunt, usitatissimum est πλέως, cum suis compositis. sed & hoc ab illis quoque qui in Atticorum albo non sunt, usurpari videmus. Primum igitur & præcipuum Atticæ hujus mutationis usum, magísque Atticis peculiarem, in propriis nominibus potius quàm in appellativis fuisse existimo.

Hoc quoque sciendum est, ex Xenophonte afferri accusativum λαγῶ sine ν, & litera ω circunflexum habente. Sed de hac quidem accentus mutatione dicam alibi, in eo nimirum capite ubi de Attica orthographia disseram: quod autem ad literæ ν omissionem attinet, eam me & in aliis quibusdam vocibus apud Atticos observasse dico: ideóque non temere hanc scripturam apud Xenophontem rejici debere existimo. Affert autem illam ex ipsius Cynegetico Athenæus, in eo loco cujus antea mentionem feci: vel potius Tryphon grammaticus: scribens, Τὸν λαγὼν ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει (λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν, Ἀπόλωλα. τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι) Ξενοφῶν δ' ἐν κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ, καὶ περισπωμένως. ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστι λαγός. In iis verò quæ ibi subjunguntur hæc scriptura quod ad accentum quidem attinet, improbatur atque refellitur: sed de literæ ν omissione nihil amplius dicitur.

Adjiciendum & hoc iis quæ dicta sunt, Atticos nomina quædam in quibus mutatione illa usi sunt, duobus modis scribere. Exemplum habemus in κάλως. quum enim ex κάλος fecissent κάλως, hujus genitivo κάλω non contenti, κάλωος etiam dixerunt. Quam περιττοσύλλαβον declinationem usurpans Apollonius dixit κάλωες in plurali, ut in meo Thesauro Græcæ linguæ docui. Jam verò & aliquid amplius sibi permiserunt Attici in iis quorum scripturam ita mutarunt. nam κάλωος quum dixerunt, ab uno eodémque nominativo & hunc genitivum, & alterum κάλω, deduxerunt: at ταῶνι dicentes, nominativo ταὼς contenti non fuerunt, sed alium, videlicet ταὼν, excogitarunt, unde hunc dativum aliósque obliquos casus traxerunt. Dativum autem affero potius quàm alium casum, quoniam hujus duntaxat mentionem Athenæus facit. At nominativum ταῶν cum circunflexo, ex Tryphone affert Eustathius.

Habent insuper Attici in quibusdam nominibus obliquos casus à recto qui est alius declinationis quàm in communi lingua, sed inusitato. Exempli gratia quum hæc dicat δένδρον, illi δένδρους, δένδρει, item δένδρη & δένδρεσι, tanquam à δένδρος, usurpant.

Expectabit autem à me lector fortassis ut deinceps de aliis Atticorum mutationibus dicam quæ circa nominum terminationes spectantur: qualis est quum ὄφεως pro ὄφιος, βασιλέως pro βασιλέος, quum νεὼς pro νηὸς dicunt: item quum εὐφυᾶ & ὑγιᾶ pro εὐφυῆ & ὑγιῆ: vel quum syncope utentes, Ἀπόλλω & Ποσειδῶ pro Ἀπόλλωνα & Ποσειδῶνα proferunt: vel per crasin simul & syncopen κρείττω & κρείττους, βελτίω & βελτίους, pro κρείττονα & κρείττονες seu κρείττονας, pro βελτίονα & βελτίονες seu βελτίονας usurpant: vel quum μῆνιν dicunt pro μήνιδα: (nam & hoc Atticum esse tradit Eustathius: idémque μήστωρες apud Homerum, non propter metrum sed Attico more litera ω scribi ait) quum denique alia multa contra linguæ communis consuetudinem scribunt. Sed hæc à me minimè expectanda sunt: tum quòd leviora sint quàm ut instituto meo conveniant, potiúsque apta Corintho materia sint, atque adeò illum eam amplecti videamus: tum etiam quòd talia, magna ex parte, ita sint Attica, ut tamen lingua communis non minus ea usurpet, aut saltem multi eorum qui lingua communi utuntur. Ad alia igitur, quæ majoris momenti sunt, & quæ ille silentio prætermisit, transeo.

In declinatione nominum vocativum nominativo similem faciunt. quod non intelligens Philoponus, (qui & Grammaticus appellatur) Atticos nominativum pro vocativo usurpare dixit. Sed hac de re satis esse tibi poterunt quæ pag. 17 & 42 hujus voluminis disserui. ubi etiam admonui, non esse putandum hoc apud illos esse perpetuum: quum ipsum etiam Aristophanem, alioqui ἀττικώτατον, vocativis uti videamus qui à nominativis eodem modo quo in lingua communi differunt: quum videlicet Σώκρατες, quum Ξανθία, quum Ἑρμῆ dicit. In eo autem quòd νεφεληγερέτα Ζεὺς, & ἱππότα Νέστωρ, (aliáque id genus, in quibus vocativus pro nominativo ponitur) Atticæ linguæ adscribunt, Philoponum pariter & Corinthum falli mihi videri, & dixi suprà & nunc iterum dico.

Atticorum est non solùm dicere βαδιστέα & ἀνυστέα pro βαδιστέον & ἀνυστέον, aliáque itidem quæ gerundiis Latinorum grammaticorum respondent, pluraliter efferre, (quanvis Corinthus ultrà non progrediatur) sed & aliis adjectivis in neutro genere positis pluralem pro singulari tribuere. Sicut enim πλευστέα pro πλευστέον dicit Thucydides, (quod simile est illis duobus quæ à Corintho afferuntur) ita etiam ἀδύνατα pro ἀδύνατον usurpat, ut docui pag. 46, hujus libri. Esse tamen quædam sciendum est in quibus potius quàm in aliis hic numeri pluralis usus conspiciatur, præterquam apud Atticos poetas, præsertímque tragicos. apud hos enim θἄτερα itidem pro θἄτερον, & συγγνωστὰ pro συγγνωστὸν, aliáque minus in soluta oratione usitata, inveniuntur. Neque hoc lectorem celare volo, ita hunc pluralis usum esse Atticum ut eum lingua quoque Ionica habeat. Leguntur enim apud Herodotum cum alia pluralia itidem pro singularibus posita, tum verò βιώσιμα pro βιώσιμον, in Thalia, ὡς δὲ καὶ αἱ ἔχιδναί τε καὶ οἱ ἐν Ἀραβίοισι ὑπόπτεροι ὄφιες, εἰ ἐγίνοντο ὡς ἡ φύσις αὐτοῖσι ὑπάρχει, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι.

Verùm & hoc addendum est, nonnullis adjectivis adverbialiter positis Atticos pluralis itidem terminationem pro singularis terminatione tribuere. Quorum è numero est, & quidem maximè usitatum, πρῶτα. hoc enim pro πρῶτον sæpenumero adverbialiter poni constat, & ab ipso etiam Homero ita usurpari. ut Il. α, Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο, Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Ut autem πρῶτα, sic πολλὰ adverbialiter dicitur, necnon πότερα, Atticè itidem. Eustathius in illum locum Iliad. α, quem modò protuli, τὸ δὲ πρῶτα (inquit) πεπλήθυνται κἀνταῦθα, κείμενον ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ πρῶτον. Et hoc quidem in loco istum pluralis usum Atticum esse non addit: sed alibi pro Attico eum agnoscit, φίλα ita positum censens pro φίλον, necnon ὑπέρμορα pro ὑπέρμορον. ista enim appellat πληθυντικὰ Ἀττικά. Verùm in eo illi non assentior, quòd alicubi de substantivis loquens quæ Homerus solet πληθύνειν, id est, quorum plurali uti solet, (intellige autem pro singulari) ut τόξα, ἅρματα, πρόσωπα: subjungit, Atticos amare hoc σχῆμα. Scimus enim Atticos adjectiva quidem nonnulla πληθυντικῶς in significatione τοῦ ἑνικοῦ usurpare: (ut πρῶτα, ἀδύνατα) sed quis unquam apud Atticum scriptorem in soluta oratione substantiva quoque ita usurpata invenit? Thucydides scilicet aut Demosthenes, aut alius ex scriptoribus hujus classis, πρόσωπα pro πρόσωπον, vel τόξα pro τόξον, aut ἅρματα pro ἅρμα dixisset. Imò hæc pluralis usurpatio poetis peculiaris est. quam & Latini poetæ imitati sunt, Corpora dicentes pro corpore, Pectora pro pectore, Ora pro ore, Vultus pro vultu. Neque verò illud, nimirum Atticos χαίρειν τῷ τοιούτῳ σχήματι, confirmari potest iis quæ subjungit, (& quidem ex veterum observatione) videlicet eos pluralem ἀφύαι frequentissimè, singularem ἀφύη rarissimè usurpare. Aliud enim est, pluralem nominis alicujus libentius usurpare quàm singularem, aliud, pluralem pro singulari usurpare. Quid enim prohibet quin utentes illo plurali, suam significationem illi relinquere voluisse dicamus? Sed (ut missum Eustathium faciam, & ad illum

Atticum pluralis usum redeam) sciendum est, non ubique locum habere: atque adeo ne in iis quidem quæ significationem ejusdem generis habent. Exempli gratia, πρῶτα pro πρῶτον ita est pervulgatum ut etiam iis qui alioqui Atticè scribere non censentur, in usu esse constet: at δεύτερα & τρίτα (quæ rem ejusdem generis significant, quum itidem sint numeralia) pro δεύτερον & τρίτον, tam inusitata esse puto quàm illud est usitatum. Jam verò & hoc observatione dignum est, quanvis πρῶτα pro πρῶτον sæpe ponatur adverbialiter, interdum tamen articulo præfixo dici τὰ πρῶτα: atque hunc usum apud ipsum etiam Homerum inveniri, cum alibi, tum initio Iliadis.

Sed dum initio præcedentis articuli afferrem βαδιστέα & ἀνυστέα pro βαδιστέον & ἀνυστέον posita, recordatus sum usus cujusdam talium nominum, qui & ipse Atticorum est: de quo hîc (ne fortè in alium locum reservando, è memoria interim elabatur) pauca dicam. Attici igitur, quanvis cum βαδιστέον aliísque hujusmodi subaudiatur ἐστὶ, vel potius in eorum significatione inclusum sit, interdum tamen ἐστὶ addunt. ut legimus apud Sophoclem in Ajace, pag. 64, meæ editionis, Ἔν σοι φράσω, τόνδ᾽ ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον. Hoc autem & ejus enarrator observatione dignum censuit. Verùm obiter & hoc observandum est, quum potuisset hîc Sophocles θαπτέα dicere, utendo illa terminatione Attica, terminatione linguæ communis uti maluisse. Hoc certè confirmat quod & alibi dixi, non ubique ab Atticis quæ Atticæ linguæ peculiaria sunt usurpari.

Atticos masculinorum nominum terminationes pro fœmininis usurpare annotat Corinthus: veluti quum γενναῖος pro γενναία dicunt: (cui nomini cum alia possunt addi aptiora in exemplum, tum verò ἀργός. hoc enim nomen pro fœminino etiam genere usitatissimum est apud Atticos, ἀργὴ contrà penè inusitatum. Illud autem γενναῖος fortasse in soluta oratione haud reperiatur: at Euripides in suo carmine usurpare non dubitavit, sicut alibi στερρὸς pro στερρά: & sicut Sophocles κοινὸς pro κοινὴ & τηλικοῦτος pro τηλικαύτη, necnon λαμπρὸς pro λαμπρὰ, item δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν pro δωρητὴν οὐκ αἰτητὴν usurpat. Alterum quidem certè nomen quod in exemplum affert, κλυτὸς videlicet, magis etiam poeticum usum habet, quum pro κλυτὴ ponitur) sed omittit quod multo majoris momenti est, eôdem tamen pertinens: nimirum Atticos nominibus fœminei generis articulum masculinum tribuere. Est σύνηθες Ἀττικοῖς (inquit Sophoclis enarrator) ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις χρῆσθαι. sed nimium generaliter loquitur: debuítque potius dicere, ἐπὶ τῶν θηλυκῶν δυϊκῶν. Hac enim libertate seu licentia in dualibus utuntur Attici: dicentes τὼ χεῖρε, itidémque τὼ γυναῖκε, necnon τὼ πόλεε. Sed cum χεῖρε præsertim usitatissimus est hic articuli masculini usus. Cæterùm locus Sophoclis in quem scholiastes id annotat, est hic, in Electra (pag. 123, meæ edit. in fine) Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι, Ὣ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην. ubi τώδε esse scribit pro τάσδε. nam in fœminino nomine usum esse articulo masculino: quod esse Atticis familiare, dicentibus τὼ χεῖρε. Sic autem & Homerum dixisse, Τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ᾽ ὁμοῖαι. Verùm illud τὼ κασιγνήτω non planè simile esse videtur illis, τὼ χεῖρε & τὼ γυναῖκε. quoniam quum dicitur τὼ κασιγνήτω, articulus masculinus nomini jungitur quod in propria significatione seu in proprio usu masculinum est. Estque illi τὼ κασιγνήτω simile apud eundem poetam, τὼ ἀδελφώ, de sororibus itidem dictum. Quibus addi potest τὼ θεὼ de deabus similiter usurpatum: nimirum περὶ τῆς Δημήτρας καὶ τῆς Κόρης. Quod autem ad illum Homeri versum attinet, in quo est τὼ δὲ ὁμοῖαι, magis etiam mirus videri posset hic articuli masculini cum plurali fœminino & quidem adjectivo usus, si eam lectionem reciperemus: sed mirum est vicissim, ab eo afferri scripturam illam, tanquam minimè controversam: (alioqui enim in exemplum allaturus versum illum non erat) quum tamen ubique aliam habeamus: videlicet αἱ δὲ, non τὼ δέ. Nam αἱ δὲ non solùm omnes typographicæ editiones habent quæ in manus meas venerunt, sed & scripta exemplaria, nominatímque meum illud vetustissimum, cujus alibi mentionem feci. Quinetiam Eustathius, quum alibi diligenter lectionum diversarum nos admoneat, nullam hîc diversitatis mentionem facit. Quæ certè omnia meritò nobis scholiastæ illius, vel potius exemplaris quo usus est, suspectam fidem reddent.

Cæterùm quanvis in hoc capitè de nomine non de articulo à me agatur, quoniam tamen quæ nomini junguntur, ad ipsum quodammodo pertinere videntur, de illo usu articuli masculini cum fœmineo nomine disserere, non alienum ab hujus capitis argumento existimavi: præsertim quum usus ille adjectivi terminationem masculinam pro fœminina habentis ad hunc me sermonem velut invitaret. Quod autem in articulo feci, idem & in participio faciendum mihi fuerit: quum eodem modo masculinum hujus genus loco fœminini junctum nomini apud Atticos nonnunquam reperiatur, & quidem in duali itidem numero. Legimus enim apud Euripidem, ταυτὰ ἔχοντε γράμματα, pro ἔχουσαι: videlicet, αἱ δύο αἰδοί. Sic etiam apud Homerum, Iliad. θ, de Junone & Mi-

nerva, Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ Ἄψ ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί. Tale & apud Hesiodum est, προλιπόντε ἀνθρώπους, dictum περὶ Αἰδοῦς καὶ Νεμέσεως. Legimus item & apud Sophoclem, δακρυρροοῦντοιν pro δακρυρροούσαιν positum: sed minus hæc generis mutatio ibi sentitur, quoniam junctum est cum φίλοιν, quod fœmininè quidem usurpatur, sed interim suam masculinam terminationem retinet. quemadmodum de τὼ κασιγνήτω & τὼ ἀδελφὼ dictum paulo antè fuit. Locus autem ille in Œdipo tyranno extat, pag. 209, Οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιν Δακρυρροούντοιν; Meminisse porro debet lector, quanvis ea tria mutationis generis exempla Atticis adscribantur, discrimen tamen esse adhibendum: & illius quidem primæ mutationis qualis est in τὼ χεῖρε & τὼ γυναῖκε, at reliquarum non item, (quod quidem sciam) prosæ scriptoribus permissum esse usum. Quod tamen ad tertium exemplum attinet, ubi illud τὼ θεὼ dictum de deabus, locum in prosa facilius quàm reliqua duo posse impetrare videtur: quoniam & in soluta oratione θεὸς pro dea usurpatur. Hoc quidem certè constat, quum dicitur τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε, in articulo mutationem generis consistere: at quum dicitur τὼ ἀδελφὼ de sororibus, mutationem esse in ipso nomine, ad quam accommodatur articulus. Ideóque dicere possumus, illa esse substantiva quæ sub terminatione masculina significationem fœmininam habent, eodem modo quo adjectiva de quibus primo loco dictum fuit, γενναῖος, ἀργὸς, &c. Cæterùm quanvis loci allati hunc participii masculini pro adjectivo usum in duali duntaxat habeant, eundem tamen & in singulari inveniri dico. Legimus enim apud Homerum Iliad. δ, Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε. Est enim ἀκέων pro ἀκέουσα, non ἀκέων adverbialiter pro ἡσύχως, (ut quidam Aristonicus voluit) sicut ubi dicit poeta, ἀκέων δαίνυσθε. Quinetiam Apollonius grammaticus ex constructione manifestè ostendit ἐπίρρημα μεσότητος esse non posse: ut annotat enarrator, qui etiam addit, tale videri quibusdam apud Sophoclem, κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ: posito videlicet itidem participio masculino ἀχέων pro fœminino ἀχέουσα. Extat autem is locus in Electra, pagina 88, meæ editionis, Οὔτοι σοὶ μούνᾳ τέκνον Ἄχος ἐφάνη βροτῶν, Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ, Οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος· Οἵα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα, Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ. Sed hîc nullam illius expositionis mentionem facit scholiastes: éstque ejusmodi (meo quidem judicio) ut minimè recipi debeat. Cur enim hîc masculinum pro fœminino poni censebimus, quum masculinum aptissimum locum habeat? ut nimirum de Oreste dicatur. quod vel ex proximè sequentibus Electræ verbis manifestissimum est. Hæc enim intelligens verba illa Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ de fratre suo Oreste dici, à choro cœptum de illo sermonem continuat: dicens, Ὄλβιος ὃν ἁ κλεινὰ Γᾶ ποτε Μυκηναίων δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν. Sophoclis tamen enarrator duplicem esse posse hujus loci expositionem putavit: ut videlicet ἀχέων vel pro participio acciperetur, vel aliter exponeretur. Verùm ex duabus quas attulerat explicationibus una intercidit. quod ex particula ἢ perspicitur. Ita enim apud eum scriptum est, ἢ μετοχή ἐστι τὸ ἀχέων, ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι, ἢ ὁ ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος. Nam vocula ἢ posteriore loco posita minimè respondet priori: sed dicit, Vel participium est ἀχέων: & tum exponi debet, aut hoc aut illo modo. Quod imperfectum relinqui perspicuum est. Fit autem mihi verisimile, alteram hujus sermonis partem fuisse, Vel est nomen. Scimus enim ἀχέων posse esse genitivum pluralem nominis ἄχος.

Placuit Atticis & quorundam nominum genera mutare: veluti quum pro τὸ σκότος dixerunt ὁ σκότος, & ὁ λιμὸς pro ἡ λιμὸς, & ὁ θὶς pro ἡ θίς. Quibus alia multa ex Ælio Dionysio adjici possunt. hic enim παρασημειούμενος τινὰ ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, affert primùm quidem in exemplum generis fœminini pro masculino, Κακκάβη, Ἁρπάγη, Βῶλος, Ὕαλος, Φάρυγξ, Στρύχνος, Χάραξ, quum significat τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, (at masculinè, quum est χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου) item Τύλη, Ὄμφαξ, Ἄσβολος, Ψύλλα, Μεῖραξ, Θόλος, Μήκων. Deinde in exemplum generis masculini vicissim pro fœminino, Χοῦς, Ὄροφος, Θὶς, Λιμὸς, Σκότος, Τάρας, Ἀκράγας. Postremò neutra hæc affert, Νῶτον, Ζυγὸν, Ἐπίδεσμα, Στρωματόδεσμον, Θύμον, Σίαλον, Κέδρον, Θεμέλια, Τέμαχος. Quibus subjungit hæc, quæ tam masculino quàm neutro genere proferuntur, Τάριχος & Τάριχον, Στάδια & Στάδιοι. De quibus loquens ipse Eustathius, δῆλον δὲ, inquit, ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα. ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς Διονύσιος ἐπεξέρχεται. ἄλλως γὰρ καὶ ἡ θὶς λέγεται, ἔτι καὶ ἡ λιμὸς, καὶ τὸ σκότος, καὶ ἡ τάρας, καὶ ἡ Ἀκράγας, καὶ ἕτερα τῶν τοῦ Διονυσίου ἑτέρως. Hæc autem Ælii Dionysii affert in hunc locum Homeri Odyss. α,—ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακράς. hîc enim κίονας ab Homero dici fœminino genere ait, dialecto Ionica: & esse hoc Atticorum quoque. Sunt autem (inquit) ejusmodi infinita apud poetas, dicentes τὰς βοῦς & τὰς ἵππους, & τὰς ἡμιόνους, & τὰς ἐλλοὺς, & τὰς κύνας, & τὰς ὄϊς. Itidem verò in istum versum libri primi poematis ejusdem, Οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν,

οὐ μὲν ἵππους, annotat, ab Ionibus θηλυκῶς dici τὰς βοῦς, necnon ab Atticis: sicut τὰς οἶς, & τὰς ἵππους, & τὰς ἡμιόνους, & τὰς κύνας. Quemadmodum autem in horum animalium nomine, Atticis, sicut & Ionibus, genus fœmininum magis placuisse quàm masculinum ab hoc observatum est: ita & Latinos poetas illo libentius quàm hoc alicubi usos esse observavi. Exemplum autem nominis κύων fœminino genere usurpati extat apud Aristophanem in Pluto, Ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς. Sic apud Sophoclem initio Ajacis, —εὖ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. Sic apud Athen. Alexis, κύνας Μελιττικὰς & Λακαίνας. Xenoph. quoque in suo Cyneg. Λακαίνας fœminino genere dicit, sicut Ἰνδικὰς, Κρητικὰς, Λοκρίδας. idémque passim in eo opusculo de venaticis canibus fœminino genere utitur. Sic & Aristoteles Ethicorum lib. 3, οὐ γὰρ ταῖς ὀσμαῖς τῶν λαγωῶν αἱ κύνες χαίρουσιν, ἀλλὰ τῇ βρώσει. Potuissem κύνα Λάκαιναν & ex Pindaro afferre, sed parum hîc valere potest ejus testimonium. Observavi autem & Virgilium rapidæ canes dicere maluisse quàm rapidi, de venaticis: Æneid. 7, Hunc procul errantem rapidæ venantis Iuli Commovêre canes.

Cæterùm animadvertendum est, Eustathium uno in loco mutationem generis (γένους ἐναλλαγὴν, ut ipse appellat) Atticis cum Doribus, in alio Atticis cum Ionibus communem facere: nihilominus tamen eum sibi constare. Neque enim de una eademque mutatione sed de duabus agit: & illam quidem qua fœmininum genus pro masculino ponitur, Ionibus pariter & Atticis adscribit: eam verò quæ contrà masculinum pro fœminino usurpat, Atticis cum Doribus communem esse tradit. Prior illa mutatio circa substantiva versatur, neque tam latè apud Iones quàm apud Atticos extenditur. quum enim Attici in quibusdam cum genere terminationem quoque mutent, veluti quum κακκάβη dicunt pro κάκκαβος, Iones contrà eadem terminatione manente fœmininum pro masculino usurpant: veluti quum pro columna dicunt ἡ κίων. Quum verò κύων vel ἵππος vel ὄνος sive ἡμίονος, aut βοῦς, aut οἶς aliúdve nomen hujusmodi fœmininè efferunt, (ita enim scribit ipse Eustath. τὰς βοῦς δὲ θηλυκῶς Ἴωνές φασιν· ἤδη δὲ καὶ Ἀττικοὶ, ὥσπερ τὰς οἶς, καὶ τὰς ἵππους, καὶ τὰς ἡμιόνους, καὶ τὰς κύνας) fortasse ne mutatio quidem ulla hîc constituenda fuerit: sed potius Iones ex duobus generibus (scimus enim illa nomina & alia ejusmodi communis esse generis) unum alteri prætulisse dicendum, fœmininum videlicet masculino, quum alioqui communis usus hoc illi præferret. Atque adeò idem grammaticus alibi Homericum illum fœminini generis usum non ad Ionicam dialectum sed ad σύλληψιν refert. in quendam enim locum Iliad. λ, scribit, ὡς τοῦ ποιητοῦ κατὰ θηλυκὸν γένος πολλαχοῦ συλληπτικῷ τρόπῳ ἑκάτερα τὰ γένη προάγοντος, veluti quum dicit αἱ ἵπποι, & αἱ βόες, & αἱ οἶς, ac similia. Talis igitur est prior illa generis mutatio. At posterior (de qua tamen suprà disserui priore loco) circa nomina adjectiva versatur. his enim Dores, sicut & Attici, vel potius Attici, sicut Dores, terminationem masculinam pro fœminina tribuunt: quum videlicet γενναῖος pro γενναία, & σεῤῥὸς pro σεῤῥὰ, & ἀργὸς pro ἀργὴ, aliáque multa hujusmodi fœminino genere, servata tamen masculina terminatione, usurpant. Quanvis autem adjectivorum duntaxat mentionem fecerim, ab Eustathio tamen aliqua etiam afferri substantiva sciendum est, quæ adjectivis intermiscet. Exempla enim mutati in adjectivis generis afferens, inter γενναῖος & φαῦλος interjicit πλάνος φρενῶν pro πλάνη. Cui nomini subjungit illud φαῦλος: at huic φαῦλος adjicit λεῖος: cui ex Sophocle addit θυραῖος & τηλικοῦτος: his verò adjungit δεινὴ θεὸς, & μάταιος σπουδή. Dixerat autem paulo antè illud Homericum κλυτὸς Ἱπποδάμεια duabus dialectis ὑποκεῖσθαι: (observa obiter hoc loquendi genus, δυσὶ διαλέκτοις ὑποκεῖσθαι, pro Ad duas dialectos referri, seu pertinere, vel Pendere à duabus dialectis) quoniam Δωρικὴ καὶ Ἀττικὴ ἐστιν ἡ τοιαύτη ἐναλλαγὴ τῶν γενῶν. & exempla subjungens, substantivo πύλῳ locum primum dederat, πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα (inquiens) τοιαῦτα, πολλαχοῦ δηλούμενα. ὧν καὶ τὸ ἐν πύλῳ Ἐν νεκύεσσι, pro ἐν τῇ κατὰ νεκροὺς πύλῃ. Quæ verba sumpta sunt ex hoc loco Iliad. ε, Εὖτέ μιν ωὐτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο, Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. quo in loco itidem πύλῳ pro πύλῃ positum esse tradit: nullam tamen nec Doricæ nec Atticæ dialecti mentionem faciens, sed tantùm dicens, sicut φθόγγος pro φθογγὴ, & χόλος pro χολὴ, & πόθος pro ποθὴ, & ὦνος pro ὠνὴ, & βόλος pro βολὴ, atque alia itidem dicuntur, (quinetiam τῖμος pro τιμὴ, quod ἐκ τῆς κωμῳδίας peculiariter se afferre testatur) ita ibi πύλος masculinè dici pro πύλη. Quanvis porro hîc nullam illarum dialectorum mentionem faciat, non dubito tamen quin idem de his quoque substantivis dicendum sit: id est, de generis enallage quam in his cernimus. Sed ad utranque dialectum, cum Eustathio, an ad unam duntaxat referemus? Hac de re quum nihil certi habeam, dicam saltem quod suspicor: nimirum mutationem generis unà cum terminatione, quæ fit in substantivis, esse potius Doricam: at eam quæ fit in adjectivis, Atticæ potius dialecto adscribendam esse: quanvis Eustathius nullum tale discrimen statuerit. Quum autem esse Doricam dico, à Doribus manasse intelligo: & Atticos eam à Doribus in

nonnullis substantivis, præsertímque in Θεὸς, mutuatos esse negare nolo. Jam verò quanvis Dores ex fœmininis masculina facere dicamus, simul etiam immutantes terminationem, contrà tamen Pindarum (quem Dorica dialecto uti omnes norunt) ex masculinis fœminina fecisse videmus, sed sub eadem terminatione: dicentem nimirum ἡ τάρταρος pro ὁ τάρταρος, & ἡ ἰσθμὸς pro ὁ ἰσθμός. unde apparet hæc ad vivum minimè esse resecanda. Quicunque porrò fuerunt qui masculinorum pro fœmininis usum invexerunt, hoc eos cum Caribus commune habuisse sciendum est. hi enim ex fœmininis itidem masculina faciebant: sed vicissim quoque fœminina ex masculinis. Verùm tantum abest ut hæc sermonis illorum consuetudo laudata fuerit, ut contrà aliis aliam epitheti quod Homerus eis tribuit rationem afferentibus (ejus nimirum quod in hoc versu legitur, Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων) quidam eò præcipuè respexisse poetam existimaverint.

Sciendum est porro inveniri & aliam generis mutationem terminatione pariter mutata: quam veteres nulli dialecto (quod sciam) adscripserint, nec ἐναλλαγὴν γένους sed μεταπλασμὸν γένους appellarint. Fit autem ea mutatio in plurali numero, quum videlicet singularia masculina in pluralia neutra transeunt. veluti quum ex ζυγὸς fit pluralis ζυγὰ, quum fit δίφρα ex δίφρος, itidem μηρὰ ex μηρὸς, necnon λύχνα ex λύχνος, & δεσμὰ ex δεσμός. eodémque modo τάρταρα ex τάρταρος: adeò ut hoc vocabulum nulli ex tribus generibus servire non cogatur. Nam quum natura sua masculinum sit τάρταρος, Pindarus fœminino genere τάρταρος dixit, ut paulo antè docui: Hesiodus neutro τάρταρα ἠερόεντα, eúmque alii deinde imitati fuerunt. Talem porro enallagen sive metaplasmum in singulari non itidem fieri videmus: neque ut τὰ λύχνα & τὰ δίφρα & τὰ δεσμὰ (ut cætera omittam) ita etiam τὸ λύχνον aut τὸ δίφρον aut τὸ δεσμὸν legimus. Unde miror Eustathium τὸ κέλευθον scripsisse, singulari quoque numero metaplasmum tribuentem, τὸ δὲ κέλευθα (inquit) μεταπλασμὸν γένους φασὶν οἱ παλαιοὶ, μεταπλασθέντος τοῦ ἡ κέλευθος εἰς τὸ κέλευθον. Nisi fortè hoc scripsisse Eustathium putemus non quòd usitatum esse hoc substantivum crederet: sed perinde esse acsi scripsisset, eos dixisse κέλευθα tanquam à nominativo singulari κέλευθον. Estque obiter observandum in hoc nomine κέλευθα, alium esse quàm in superioribus metaplasmum, quum non à masculino sed à fœminino genere in neutrum fiat enallage. Nec enim hîc quoque enallages appellatione malè utemur: quanvis veteres apud Eustathium μεταπλασμὸν γένους, non ἐναλλαγὴν, vocare dixerim. Ipsemet enim Eustathius iis quæ in exemplum illius metaplasmi allata sunt, addens ἦμαρ pro ἡμέρα, vocat γένους ἐναλλαγήν: ita scribens, ὅμοιόν τι καὶ τὸ ἦμαρ καὶ τὸ ἡμέρα. ἐναλλαγὴν γὰρ γένους ἔπαθε καὶ αὐτό. Rùrsum tamen idem alibi verbo μεταπλάττεσθαι, non ἐναλλάττεσθαι, ea de re utitur: scribens, τοῦ δὲ καμπύλα κύκλα προϋπάρχουσιν οἱ καμπύλοι κύκλοι, ἐξ ὧν αὐτὰ μετεπλάσθη· ὡς καὶ τοῦ τράχηλα καὶ λύχνα καὶ δόρπα καὶ ταρσὰ, οἱ τράχηλοι καὶ οἱ λύχνοι καὶ οἱ δόρποι καὶ οἱ ταρσοί. Hîc enim verbum μετεπλάσθη non aliud sonat quàm γέγονε κατὰ μεταπλασμὸν, (seu κατὰ μετάπλασιν. nam & hoc usurpatur) vel εἴρηται κατὰ μεταπλασμὸν, vel μεταπλασμὸν ἔπαθε. Verùm, ut semel dicam quod sentio, μεταπλασμὸν γένους minus rectè dici existimo quàm ἐναλλαγήν: quòd si vocem μεταπλασμὸν usurpare hac in re vellem, dicerem μεταπλασμὸν λήξεως seu καταλήξεως, id est terminationis, potius quàm μεταπλασμὸν γένους. Sic enim in ἀλκὶ posito pro ἀλκῇ, & in ὑσμίνι pro ὑσμίνῃ, itidémque in ὄσσε posito pro ὄσσω, sic in ἐρισάρματες pro ἐρισάρματοι, dicitur esse μεταπλασμός: eodémque modo in verbis, quum περιπατοίην pro περιπατοῖμι, & γνοίην pro γνοῖμι usurpant, id appellatur μεταπλασμός. Nam μεταπλασμὸς definitur, μετάθεσις καὶ μετασχηματισμὸς λήξεως λέξεως εἰς ἕτερον συγγενὲς τελικόν. dicitúrque μεταπλασμὸς fieri ἀπὸ τελικοῦ εἰς ὁμοιόπτωτον τελικόν. terminatio enim hîc μεταπλάττεται, id est velut refingitur & in aliam formam mutatur. Denique pluralia illa μεταπλασμὸν quidem passa esse dixerim, sicut & ἐναλλαγήν: sed μεταπλασμὸν, respectu terminationis: ἐναλλαγὴν autem, respectu generis. vel brevius, μεταπλασμὸν λήξεως, ἐναλλαγὴν γένους. Hinc autem discere possumus, veteres quoque grammaticos interdum quædam suæ artis vocabula licentius usurpasse, & ita quidem ut abusi esse dici possint. Sed hæc λεπτολογήματα tandem missa faciens, observanda esse dico in iis quæ ex illo grammatico attuli, illa quoque pluralia, κύκλα pro κύκλοι, & τράχηλα pro τράχηλοι, & δόρπα pro δόρποι, necnon ταρσὰ pro ταρσοί: & superioribus esse adjicienda. Quod tamen ad δόρπα attinet, ejus itidem singularis neutro genere usurpatus invenitur. Legitur enim δόρπον neutro genere, sicut & δόρπα: sed ita ut multo minor illius singularis quàm hujus pluralis sit usus. Jam verò quoniam hujusmodi pluralia ita μεταπλασθέντα ad dialectum Atticam pertinere non tradunt veteres illi grammatici, (nam nec illi nec alii ab his adscribi antea dixi) ab argumento meo videri aliena possint quæ de illis disserui. Sed addo, Atticos in quibusdam nominibus pluralia ita μεταπλασθέντα usurpare maluisse quàm τὰ ἀμετάπλαστα: & ex eorum numero esse δεσμά. Est κάλλιον δεσμὰ quàm δεσμοὶ, inquit Thomas Magister, ἐν Ἀττικῶν ὀνομάτων ἐκλογαῖς.

Cujus tamen testimonium quoniam parvi apud me ponderis est (ob eam quam alibi afferam rationem) testem Eustathium addo. postquam enim scripsit, λέχος & εὐνὴ & δέμνια, esse eadem κατὰ πολυωνυμίαν, sicut δεσμοὶ & δέσματα & δεσμὰ & ἐπίδεσμα eadem sunt: subjungit, περὶ ὧν οἱ Ἀττικοί φασι, δεσμὰ, οὐχὶ δεσμούς· καὶ ἐπίδεσμα, οὐχὶ ἐπιδέσμους. Sed ne hic quidem fortasse testis ἀξιόχρεως fuerit: quare ipsi potius scriptores consulendi sunt. Legimus certè apud Andocidem, δεσμά τε καὶ κακὰ ὅσα τε καὶ οἷα τῷ σώματι ἠνεσχόμην. Legimus apud Lucianum (cui quantum de Attici sermonis usu fidendum sit, antea docui) in Prometheo, ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμά. Affero autem in exemplum hanc unam vocem, non quòd afferri hæc sola possit, sed quòd non aliæ in præsentia occurrant quarum præsentes itidem testes habeam. Verùm ut de uno tanquam de omnibus loquamur, unde hunc μεταπλασμὸν apud Atticos esse dicemus? eósne autores ejus esse, an potius in eo aliam quampiam dialectum sequi existimabimus? Hoc equidem magis quàm illud mihi fit verisimile. Unde igitur mutuatos esse dicendum est? Hac de re nihil pronuntiare ausim: sed siquis conjectura mea contentus esse velit, ab Æolibus manasse metaplasmum illum dixerim. Ne quis tamen fallatur, levem esse illam ingenuè fateor: utpote iis duntaxat singularibus fœmininis nitentem quæ Æoles in neutrum itidem genus vertere traduntur. veluti quum ἧδος (spiritu tenui) pro ἡδονὴ, & μῆχος pro μηχανὴ dicunt. quæ neutra ἄκλιτα esse censentur, sicut & ὄφελος. Nec verò dubito quin ἦμαρ quoque ad illam classem referendum sit: quippe quod non solùm ex fœminino ἡμέρα factum itidem sit, sed & spiritum Æolicum itidem habeat loco illius quem ἡμέρα habet. Ideóque spiritum tenuem voco Æolicum, quòd eo delectentur Æoles: adeo ut ψιλωτικοὶ dicantur à quibusdam grammaticis, sicut βαρυντικοὶ & προπαροξυντικοί. Si autem ἦμαρ Æolicum est itidem, (cui & ἄλκαρ pro ἀλκὴ debere adjungi crediderim) meam de dualibus illis μεταπλασθεῖσι conjecturam ab Eustathio adjuvari dicam, quoniam aliquot illorum pluralium enumeratis hoc nomen ἦμαρ subjungit. Est tamen aliquid vicissim (hoc enim dissimulare nolo) quod diffidere me conjecturæ illi cogat: nimirum quòd nonnulla quæ penè similia videri possunt, ad diversas tamen dialectos reducuntur. Ecce enim ἧδος & μῆχος, pro ἡδονὴ & μηχανὴ, ad Æolicam dialectum relata, quum tamen πλάνος pro πλάνη, φθόγγος pro φθογγὴ, ὦνος pro ὠνὴ, χόλος pro χολὴ, aliáque ejusmodi ad Doricam potius referantur, ut ex iis quæ suprà attuli, colligere possumus.

Verùm ut tandem hunc de aliis generis mutationibus sermonem missum faciens, ad eas redeam quas pro Atticis agnoscere debemus, præsertim quum etiam autoritate Ælii Dionysii (quæ maxima est) confirmentur, alia insuper nomina dico afferri quorum Attici genus mutaverint. Afferuntur autem ab iis qui ἀττικῶν ὀνομάτων ἐκλογὰς scripserunt: inter quos (ut de iis loquar qui in manus nostras pervenerunt) primum tenere locum videtur ille Thomas Magister, cujus à me initio hujus paginæ mentio facta fuit, quum de plurali δεσμὰ dissererem. Fusius quidem certè hoc argumentum tractavit quàm Phrynichus, quo posterior & cujus etiam est alicubi reprehensor. Sed ipse vicissim reprehensione digna plurima habet, ut suo loco docebo. Atque adeò ut jam nunc vel ex iis quæ de nomine uno tradit, conjicere possis lector quàm præceps nonnunquam in ferenda de Attici sermonis usu sententia fuerit, aut certè quàm inconsideratus: audi quæ de nomine βλάβος scribit: Βλάβος (inquit) ἐπὶ οὐδετέρου δοκιμώτερον ἢ βλάβη. Id certè tam verum est quàm Aristophanem, Thucydidem, Demosthenem, Æschinem, Isocratem, Xenophontem, Atticos scriptores esse, falsum est. Nisi enim hoc falsum dicatur, verum illud dici non potest: ac vicissim si verum hoc est, nimirum scriptores illos esse Attico sermone usos, (id est, si lucente sole diem esse certum est) illud omnino falsò dici fatendum est, quoniam βλάβη potius quàm βλάβος ab his usurpari videmus. Atque ut ex singulis exempla eodem quo illos nominavi ordine proferam: legitur apud Aristophanem in Vespis, —προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων. Sic Thucydides lib. 5, pag. 183, meæ editionis, καὶ οἷς ἦν ἐν βλάβῃ τειχισθέν. Sic Demosthenes in Midiam, δίκας ἰδίας μοι προσῆκεν αὐτῷ λαχεῖν τῶν μὲν ἱματίων καὶ τῶν χρυσῶν στεφάνων τῆς διαφθορᾶς, καὶ τῆς περὶ τὸν χορὸν ἀπάσης ἐπηρείας, βλάβης· ὧν δ' εἰς τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί φημι, ὕβρεως. Idem in eadem oratione plurali numero dixit βλάβας: scribens, καὶ προσετιμήσατε τὰς βλάβας ἃς ἐπὶ τῇ καταχειροτονίᾳ μένων ἐλογίζετο αὐτῷ γεγενῆσθαι πρὸς ὑμᾶς. Æschines in Ctesiphont. τὴν τῶν ἐμῶν λόγων ἐμπειρίαν καὶ τὴν φύσιν μου γεγενῆσθαι ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἀκουόντων. Isocrates autem cum alibi utitur nomine fœminino βλάβη, tum verò in oratione De pace, ubi inter se opponit τοὺς ἐπὶ βλάβῃ λοιδοροῦντας & τοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ νουθετοῦντας. Apud Xenophontem denique legimus Pæd. lib. 2, (ut alios omittam locos) μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Nisi autem satis multis testibus convictum teneri illum existimarem, alios adjicerem: & quidem Platonem in primis.

Sed quid movisse grammaticum illum dicemus ut βλάβος potius quàm βλάβη esse δόκιμον pronuntiaret? Non dubito quin alterum illud nomen apud aliquem vel aliquos ex Atticis scriptoribus legisset, aut certè hanc observationem ex alio sumeret à quo lectum illud esset: sed si apud Atticum quempiam scriptorem aut aliquos etiam scriptores Atticos legimus βλάβος alicubi, non continuò δόκιμον hoc magis quàm illud esse dicendum fuerit. Fateor enim apud Aristophanem legi βλάβος: ut in Ranis, σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος. Verùm & βλάβη apud eundem legitur, ut vides in eo quem ex ejus Vespis attuli loco. Fateor & apud Platonem extare neutrum illud βλάβος, De leg. lib. 8, τὸ βλάβος ἀποτινέτω. Sed en tibi & βλάβη, apud eundem ejusdem operis lib. 11, ὁ τοῦ βλάψαντος δεσπότης ἢ τὴν βλάβην ἐξιάσθω μὴ ἐνδεῶς, ἢ τὸν βλάψαντ' αὐτὸν παραδότω. Paulo pòst, τήν τε βλάβην ἐξιάσθω: & mox, κατὰ ταυτὰ ἐκτίνειν τὴν βλάβην. Sic pluralis βλάβαι apud eundem extat ejusdem operis libro 8, βλάβαι πολλαὶ καὶ σμικραὶ γειτόνων γιγνόμεναι. Cæterùm hoc nomen βλάβη in memoriam mihi reducit aoristum passivum verbi unde ortum est: aut saltem passivæ vocis verbi illius. Est enim βλάβη à βλάπτω, nimirum ab aoristo ejus posteriore ἔβλαβον: qui aoristus in mentem mihi revocat quæ antea de passivo aoristo posteriore ἐβλάβην dicta fuerunt, quum & alii quidam recenserentur. Quum enim scribat scholiastes Sophoclis plerunque fieri ut aoristus prior pass. inusitatus sit ubi posterior in usu est, & in exemplum afferat ἐρρίφην pro ἐρρίφθην, (unde ῥιφθῶ apud ipsum poetam pro ῥιφῶ esse annotat) necnon ἐφάνην pro ἐφάνθην: ille contrà βλαφθέντες esse δόκιμον scribit, at βλαβέντες, κοινόν: sic etiam καταλεχθεὶς elegantius quàm καταλεγεὶς esse tradit, itidémque συλλεχθεὶς quàm συλλεγείς. At ego, ad βλαβέντες quidem quod attinet, minimè & hoc δόκιμον esse negavissem, quanvis apud ipsum etiam Thucydidem βλαφθῆναι legatur: καταλεγεὶς autem & συλλεγεὶς non esse καλλίονα quàm καταλεχθεὶς & συλλεχθεὶς, sed potius καλλίονα sibi videri, autor illi fuissem ut diceret. Hoc saltem fateantur omnes necesse est, aliud fuisse Lysiæ quàm Thomæ Magistri de participio καταλεγεὶς judicium. nisi enim κάλλιον esse judicasset quàm καταλεχθεὶς, aut certè non minus καλὸν, nequaquam aliquot in locis usurpasset. Sed duobus contentus ero: quorum unus est hic in oratione quæ κατὰ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου inscribitur, non procul à principio, ὅτι καταλεγεὶς ὁ πατὴρ οὐκ ἐπεξῆλθε μεθ' ἡμῶν στρατοπεδευομένων. (ubi pro ὁ πατὴρ videri legendum ὁπλίτης, obiter admoneo) Alter autem est hic in oratiuncula κατὰ Ἀλκιβιάδου ἀστρατείας inscripta, ἀποδέδεικται δὲ καταλεγεὶς εἰς τοὺς πολίτας. (Ubi pro πολίτας reponi debet ὁπλίτας. éstque hìc καταλεγεὶς εἰς τοὺς ὁπλίτας idem quod καταλεγεὶς ὁπλίτης in altero illo loco. nam ὁπλίτης pro ὁ πατὴρ ibi legendum videri dixi) Hæc de καταλεγείς: quæ non minus pro altero illo συλλεγεὶς faciunt. Quod autem de κατεκαύθη & κατεκάη idem grammaticus tradit, hoc esse Ἀττικὸν, illud Ἑλληνικὸν, in dubio à me relinquitur.

Verùm ut his omissis, de nominibus iis agam in quibus generis mutatione Attici usi esse traduntur, nec tamen ab Ælio Dionysio cæteris annumerata sunt, ab iis incipiam quorum ab illo Thoma Magistro fit mentio: primùm quidem ex iis quæ ibi ab Ælio Dionysio enumerantur, quædam grammatici hujus testimonio confirmari dico, (qualecunque sit hujus testimonii pondus) id est, itidem Atticis ab illo adscribi generis mutationem quæ in iis cernitur. Nam ἄσβολος dici ἀπὸ τῶν δοκιμωτάτων ait, non ἀσβόλη. Jubet etiam ut ὁ λιμὸς dicamus, non ἡ λιμός. (sed hunc usum nominis λιμὸς fœminino genere, esse ait λυρικόν: quod ab eo quónam sensu dictum sit, alii viderint) Jubet item ut τὸ νῶτον, non autem ὁ νῶτος, dicamus. Eodémque modo vult nos σίαλον dicere, non σίαλος: & θεμέλιον, non θεμέλιος. De his nominibus Thomæ Magistro cum Ælio Dionysio convenit. (quum alioqui non omnes voces quæ ab uno recensentur, alter quoque recenseat) Sed quum Dionysius inter nomina quæ masculino genere ab Atticis efferuntur, ab aliis fœminino, numeret σκότος, Thomas non masculini tantùm, sed neutrius etiam generis esse scribit: ac vicissim neutro duntaxat genere τάριχος dicendum esse monet, quum Dionysius & ὁ τάριχος & τὸ τάριχον dici scribat. Horum vocabulorum ab utroque pariter fit mentio: quibus adjici poterunt siqua præterea apud Thomam leguntur ex Dionysianorum numero. Ex iis autem quæ ille recenset, non item Dionysius, sunt ista, (quæ non in uno eodémque loco, sed sparsa per totum ejus librum inveniuntur, sicut & præcedentia: ideóque non dubito quin à me illum raptim percurrente aliqua omissa fuerint) αἴθαλος, δρεπάνη, ἠχὴ, & ἠχώ: item λαίλαψ, βάτος, κάλως, φθεὶρ, Μαραθὼν, ἐλλέβορος, παράλογος, ναύσαθμος. quin etiam adjectivum φαῦλος. Nam sicut ἄσβολος, non ἀσβόλη, ita etiam αἴθαλος, non αἰθάλη, ab Atticis dici testatur: dici δρεπάνη, non δρέπανον: dici ἠχὴ & ἠχὼ, non ἦχος: dici item ἡ λαίλαψ, non ὁ λαίλαψ. At masculino, non fœminino genere efferre βάτος, & κάλως, & φθείρ. Proprium verò illud nomen Μαραθὼν masculinè dici ab Atticis, quum Iones fœmininè dicant. At ὁ ἐλλέβορος, non τὸ ἐλλέβορον, & ὁ παράλογος, non τὸ παράλογον ab iisdem usurpari. Ultimum ex substantivis

enumeratis nomen ναύσαθμος Atticum esse ait masculino genere, sed Atticum esse item τὸ ναύσαθμον. Videor autem mihi & aliud nomen apud eum legisse cui itidem ambo illa genera, sicut & utranque terminationem, tribuat: aliud inquam nomen, quod & ipsum à Dionysio non recenseatur. Superest adjectivum φαῦλος. hoc sub ista terminatione elegantius usurpari ait in fœminino genere quàm φαύλη. Producítque testem Lucianum, ἐν εἰκόσι scribentem, οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Hæc ille. quæ ego examinans, dico primùm de primo illo nomine αἴθαλος me ab illo dissentire. non minus enim Atticum (ne dicam magis) αἰθάλη quàm αἴθαλος existimare. Eo certè utitur ille ipse quem modò de φαῦλος produci ab illo testem dicebam: nimirum Lucianus. Utitur eodem & is cujus elegantissimæ extant epistolæ sub Theophylacti nomine, ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρα πυρὸς ταμιεύοντες. Secundum illud nomen δρεπάνη, potius poeticum quàm Atticum esse crediderim. apud Homerum enim & Hesiodum illud reperio, apud Atticos non item, atque adeò ne apud alios quidem prosæ scriptores. Tertiò loco ponuntur ἠχὴ & ἠχώ, quæ ut apud Atticos legi fatear, (nam ἠχὴ & apud Platonem extat) non tamen eosdem nominis ἦχος usum refugere dixerim. Quartum λαίλαψ genere fœminino usurpatur ab Aristotele & Luciano: ut de iis tantùm loquar ex quibus afferri exempla possunt, & quidem repræsentari. Quintum βάτος Eustath. sub utroque genere usurpari ostendit, quum dicit ἡ βάτος, ἢ ὁ βάτος. ubi certè Atticum esse hoc, non illud, minimè tacuisset, si id vel ipse observasset, vel ex aliorum observatione habuisset. Sextum est κάλως, de quo illi assentior, ab Atticis usurpari genere masculino: (nam πάντα κάλων ἐξιέναι, apud Aristophanem in Equitibus: πάντα κάλων ἐφιέναι, apud Platonem in Sisypho, necnon πάντα κάλων ἐκτείνειν apud eundem in Protagora reperio: quæ omnia proverbialia sunt) sed talem usum linguæ communi cum Attica communem esse puto: quum πάντα κάλων cum diversis verbis dicant quilibet scriptores, (nam non solùm πάντα κάλων ἐφιέναι, vel ἐκτείνειν, sed etiam πάντα κάλων κινεῖν, & πάντα κάλων σείειν sive ἀνασείειν apud eos legitur) at nemo πᾶσαν κάλων, quod sciam. De septimo φθεὶρ idem quod de proximè præcedente dico, nimirum nihilo magis Atticæ quàm communis linguæ esse in genere masculino. Octavum Μαραθὼν Plutarchus quoque masculinè effert. Quod verò dicit Ionibus fœmininum esse, id ex Herodoto falsum arguitur: quippe qui in Eratone ὁ Μαραθὼν, & τῷ Μαραθῶνι & τὸν Μαραθῶνα dicat: ut videbis pag. 232, meæ editionis, necnon pag. 235. Octavum illud quum ipse etiam Dioscorides masculinè efferat, dicens ὁ ἐλλέβορος, non τὸ ἐλλέβορον, non video cur Atticis adscribendum fuerit. Nonum παράλογος, Thucydideum potius appellare debuit quàm Atticum. nam (ut de hujus scriptoris enarratore taceam) Pollux hunc sub masculino genere usum non alii quàm Thucydidi tribuit. quod minimè facturus erat si Atticus fuisset, id est, cæteris Atticis cum Thucydide communis. Decimum genere neutro potius quàm masculino usurpatum fuisse puto. Habetur quidem certè apud Thucyd. ναύσαθμον δὲ μᾶλλον ἦν αὐτοῖς ἡ Μαλέα. itidémque apud Plut. ναύσαθμα πειρατικὰ legimus. Nunc ad illud adjectivum φαῦλος veniens, primùm quidem apud Lucianum in iis quæ extant editionibus φαῦλον, non φαύλου, legi dico: οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον. ubi quum φαῦλον παράδειγμα dicatur aptissimè, non est quòd quisquam dubitet quin germana sit ista lectio, illa autem altera quæ habet φαύλου, adulterina. Fateor alioqui me illum genitivum alicubi invenisse genere fœminino usurpatum: sed plura illius usus exempla desidero. nam ut apud Thucyd. reperio itidem φαύλου genere fœminino pro φαύλης, p. 205, οὐ ναυτικῆς καὶ φαύλου στρατιᾶς μόνον δεῖ: sic apud Eurip. φαύλην, non φαῦλον, in Medea, Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω. Et hactenus quidem de iis quæ ex Thoma Magistro attuli.

Sciendum est autem esse & alia genus unà cum terminatione mutantia: quo in numero esse περιστερός. (ut ad substantiva revertar) Atticos enim dicere περιστερὸς masculinè testatur Athen. l. 9, afferens ex Alexide, Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης γάρ εἰμι περιστερός. sed Socrati τῷ ἀπὸ Μόψου minimè placuisse, ex iis apparet quæ Lucianus refert in dialogo qui ψευδολογιστὴς seu σολοικιστὴς inscribitur: nimirum quum quidam περιστερὸν dixisset tanquam Ἀττικὸν, illum Socratem excepisse, καὶ τὸν φάττον ἐροῦμεν. Quæ verba hominis sunt irridentis (ut opinor) vanum nimísque curiosum ac περίεργον Atticè loquendi studium. Hoc quidem certè ex aliis plerisque ejusdem dialogi locis discimus, fuisse nonnullos ineptè ἀττικίζοντας. Atque adeo ut ab hac generis mutatione non discedamus, habemus ibidem aliud ejus exemplum, in nomine φακός, sed quod eidem illi Socrati minimè placuerit. Illis enim quæ retuli subjungit, φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, φακόν τις φάγῃ; Est enim illud φακὸν accipiendum tanquam ab homine qui φακῆν dicere non auderet ne parum Atticus esset: at Socrates, Quî verò φακὸν aliquis edere possit? Hoc enim referendum est (ut opinor) ad id quod schol. Aristoph. & Suidas tradunt, φακῆν esse lentem coctam, at φακὸν appellari quæ est cruda. Interpres tamen ad varias nominis φακὸς significationes retulit. quoniam (ut inquit) & de alga, & de lentigine, & de vase unguentario, necnon de aliis rebus dicitur.

Circa nominum usum habent Attici & alia sibi peculiaria, non tamen omnia (ut opinor) quæ grammaticus ille Thomas Magister illis adscribit. Nequid tamen desiderare lector possit, afferam quæcunque apud eum huc pertinentia annotavi: ea verba quæ sparsim ab eo recensentur, ad certa quædam atticismorum genera reducens. Quanvis autem in iis quæ ab illo hac de re traduntur, multa sint de quibus adversus eum disceptare, & quibus censuram meam apponere possem, (sicut in iis feci quæ paulo antè allata fuerunt) id tamen à me lectorem in præsentia expectare nolim: quoniam oneri quod mihi jam imposui aliud addere non decrevi.

Atque ut à numerorum usu incipiam, quemadmodum annotarunt veteres quidam grammatici Atticos ἀφύαι libentius usurpasse plurali numero quàm ἀφύη singulari, ita & in aliis quibusdam vocabulis non hoc sed illo numero esse usos dicendum est: si vera sunt quæ grammaticus ille diversis locis de diversis pluralibus scribit. Uno enim in loco tradit, dicendum esse διαθήκας γράφειν, non διαθήκην. Alibi, Atticos dicere ait γάμους ποιεῖν, non γάμον. Alibi, βρώματα in usu esse illis tradit, non βρῶμα, nec βρῶσις. Sic ἐνέχυρα alibi illis adscribit, non ἐνέχυρον. At verò ἀντίγραφα elegantius duntaxat quàm ἀντίγραφον esse, dicit. Unum omiseram ex iis quæ huc pertinent à me apud illum observatis: quod equidem tale est ut sine risu à me scribi non possit: & de quo etiam aliquid dicam necesse est, ut risus mei causam ignaris (siqui fortè erunt) declarem, potius quàm ut censuram agam. Nam præterquam quòd censuræ onus me recusare dixi, vel ipse Cato ea in re risor magis quàm censor esse cogeretur. Nisi potius censorium fore nostrum risum dicendum est. Cujus expectatione ne te diutius pendere sinam, lector, ejus verba audi: πρὸς ἱερεῖς ἱκετεύω Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ πρὸς ἱερέα. Θουκυδίδης, πρὸς ἱερεῖς ἱκέτευσαν ἢ μαντείοις. Mirum certè loquendi genus Thucydidi affingit, & quod ipsemet, si reviviscat, magis etiam quàm alius quisquam miretur. hæc enim verba, ἱκετεύειν πρὸς ἱερεῖς, quid sibi volunt? vel potius quid hìc sibi volunt sacerdotes? quis unquam eorum in tali re mentionem audivit? At hic grammaticus, perinde ac si de re nota loqueretur, solerétque lingua communis dicere ἱκετεύειν πρὸς ἱερέα, annotat, Atticam plurali non singulari utentem, dicere ἱερέας, non ἱερέα. Sed ipsum tandem Thucydidem consulamus, & in locum falsæ lectionis veram reponamus, per quam repentè ille sacerdotalis atticismus evanescet. Sciendum est igitur legi apud Thucyd. l. 2, p. 63, meæ editionis, ὅσα τε πρὸς ἱεροῖς ἱκέτευσαν ἢ μαντείοις, καὶ τοῖς τοιούτοις ἐχρήσαντο, πάντα ἀνωφελῆ ἦν. Et jam quidem quis error in illa Thomæ Magistri observatione commissus sit, nemo non videat: sed quid in hunc errorem eum impulerit, aliis divinandum relinquo. Cæterùm ut plurali numero in nominibus illis Atticos esse usos tradit, non singulari, ita vicissim dixisse κατὰ χειρὸς ὕδωρ ἐδέξατο, singulari χειρὸς utentes, non plurali χειρῶν. quum enim ille præcipit ut ita dicamus, Atticos esse ita loquutos innuit.

Atticos diminutivo nomine alicubi potius quàm altero usos esse, & vicissim hoc illi prætulisse in quibusdam vocabulis, ostendit. λοπάδιον enim, non λοπάς, dixisse tradit: & alibi, ἀλλᾶς, non ἀλλάντιον pro Attica appellatione agnoscit. Aliquas autem voces utroque modo illos usurpasse, ex eodem discimus. siquidem προβάτιον, non tantùm πρόβατον, illos dixisse ait. Et quoniam in diminutivorum mentionem incidi, hoc addo ex eodem, duarum terminationum alteram tantùm usurpasse. nam eos in quibusdam diminutivis diminutiva forma κυνίδιον, non κυνάριον, itidémque λιθίδιον, non λιθάριον, dixisse tradit.

Verùm ut de aliis nominibus loquar in quibus itidem linguæ communis terminationem (& quidem eam quæ magis propriè dicitur terminatio) ab Attica distinguit, βραβεύς, non βραβευτής, item αὐλητρὶς, non αὐλήτρια, μαθητρὶς, non μαθήτρια, dici Atticè scribit. In verbalibus quoque nonnullis discrimen constituit: quum Atticam linguam διφρεία, communem διφρεύσις dicere tradit: itidémque alibi, διαγνώμη esse linguæ Atticæ, διάγνωσις, communis: alibi, δῆγμα esse Atticum, non δῆξις: sic δεῖγμα, non δεῖξις: quanvis ἀπόδειξις Attici sermonis sit. Huc pertinent quæ alibi scribit, αὔξη & ἄνθη Attica esse, non αὔξησις & ἄνθησις. Jam verò & in possessivis nominibus, quæ duplicem terminationem habent, unam Atticis potius quàm alteram fuisse in usu, ex eodem discimus. ἀνθρωπεία φύσις, (inquit) οὐκ ἀνθρωπίνη. alibi itidem, Πυθαγόρειος κάλλιον ἢ Πυθαγορικός. Non malè autem fortassis ad hunc de terminatione sermonem reducentur & illa quæ de comparativis quibusdam annotat: nimirum θᾶττον dicere Atticos, non τάχιον: eosdem βραδύτερον dicere, non βράδιον, eodémque modo ἐγγύτερον, non ἔγγιον: (at ἔγγιον usurpari ab illis pro positivo ἐγγὺς) quum tamen alibi tradat eos non αἰσχρότερον dicere, sed αἴσχιον. Quod item ad superlativum gradum attinet, in eo quoque nomina quædam Atticos uno potius modo efferre tradit quàm altero: ut ἔχθιστος potius quàm ἐχθρότατος. At verò de Attica terminatione, qualis est quum μεθύση dicunt pro μέθυσος, & ἐρήμη pro ἔρημος, dictum à me in superioribus fuit: in iis nimirum quæ in Corinthum annotavi. Hoc unum iis quæ initio hujus tmematii dicta sunt, addo, quandam inveniri terminationem quam Atticam esse credibile sit, quanvis id à nullo grammatico (quod sciam) annotetur: eam videlicet quam habet nomen σκωπτόλης, quod pro σκώπτης ponitur.

Sunt verò & aliæ Atticæ linguæ à communi circa terminationem differentiæ in nominibus: quarum nonnullæ ad declinationem referri possunt. Talia sunt hæc: Atticos κρέως dicere, non κρέατος: sic τέρα & τερῶν, non τέρατα, τεράτων. sicut κρέα, κρεῶν, inquit: significans κρέατα, κρεάτων, ab illis minimè usurpari. Dicere item ἥρω & ἥρως, non ἥρωα & ἥρωας: dicere Πειραιῶς, non Πειραιέως. Huc pertinent & quæ Attici absque synæresi efferunt, ut ἀνθέων, ὀρέων, pro ἀνθῶν & ὀρῶν: vel contrà per synæresin contrahunt, ut ὀστοῦν pro ὀστέον, & σῶς pro σῶος & σώους.

De illa autem differentia quæ in scriptura versatur, ut quum ἐλάα dicunt pro ἐλαία, & κρίβανος pro κλίβανος, aut μυῤῥίνη pro μυρσίνη, aut κολοκύντη, pro κολόκυνθα, aut ἀνάβασμος pro ἀναβαθμός: de illa item quæ in accentu consistit, in capite de Attica orthographia disseram.

At nomina (sicut & verba) quæ Attici partim sibi peculiaria habent, partim in peculiari significatione usurpant, peculiarem itidem tractationem in alia hujus libri parte habebunt.

Ad hunc sermonem qui institutus à me est de illis quæ Attici in usu nominum peculiaria sibi habent, aliquis pertinere dixerit fortassis & numeri pro numero, casus pro casu usurpationem, ubi nimirum ab uno casu ad alium, ubi a singulari ad pluralem transeunt, aut vicissim. Ac ne ego quidem ab hoc sermone aliena esse ista dixerim: sed quoniam de mutationibus illis casus & numeri alibi disserui, nimirum in eo capite quod tribui iis quæ Attici in orationis structura sibi peculiaria habent, non repetenda esse illa, sed potius lectorem eò remittendum esse existimavi.

DE IIS QUÆ ATTICI IN PARTICIPII usu innovarunt. CAP. IX.

VErbum & nomen ut duæ sunt orationis præcipuæ partes, sic fortasse præcipuæ Atticorum innovationes (liceat enim mihi illorum καινοτομήματα sic vocare: quo nomine quum utor, Eustathium sequor, καινοτομεῖν illos dicentem) circa illas spectantur. Prætermittenda tamen nec ea sunt quæ in aliis partibus innovarunt. Quum autem post nomen & verbum nulla sit pars in cujus usu plura καινοτομῆσαι videantur quàm in participio, caput hoc illi tribuam.

Primus igitur & præcipuus participii usus Atticis peculiaris, aut saltem ab Atticis profectus, est is quo δέον & πρέπον, necnon παρὸν, ἐξὸν, aliáque multa hujusmodi in accusativo usurpant, quum alioqui sequendo vulgarem orationis structuram (eam dico quæ in aliis participiis usitata est) obliquo casu, nimirum genitivo utendum esset. Soph. 98,—νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς Πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ Τῆς μητρός. ubi scholiastes (qui ἐξὸν exponit ἀδείας οὔσης) annotat, Atticos nunquam πλαγιάζειν (id est, obliquo casu efferre) hæc οὐδέτερα μετοχικὰ, ἐξὸν, παρὸν, ἐνὸν, aliáque hujusmodi, quum constructio πλαγιασμὸν poscit. Dicens autem eos non πλαγιάζειν hæc, intelligit non efferre per aliquem ex obliquis. id est (exempli gratia) dicere παρὸν, non παρόντος, aut παρόντι. Sed in eo fallitur scholiastes quòd in recto casu participia illa poni existimat, quum in accusativo ponantur. Scribens enim Atticos illa non πλαγιάζειν, apertè ostendit rectos sibi videri, non accusativos. Alioqui enim dicendum esset (quod inauditum esse puto) in neutris nominibus accusativum inter obliquos non censeri, utpote recto similem. Cur porrò accusativos esse, non nominativos, existimandum sit, docebo antequam isti de his aliisque id genus participiis sermoni finem imponam. Perinde igitur est ac si dictum ibi esset, ἐξόντος κεκλῆσθαι, &c. Sic apud Demosth. oratione in Androtionem, εἶτ' ἐπὶ τούτοις, ὡς ὁτιοῦν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν, Σινώπην προσενεχύραζε καὶ Φανοστράτην, ἀνθρώπους πόρνας, Perinde ac si quidvis facere liceret. Alicubi tamen ὡς ἐξὸν reddi potius debet, Perinde ac si liceat. Priscianus autem, postquam dixit Atticos ἐξὸν usurpare pro ἐξουσίας οὔσης, affert ex Lucano, Omnia majorum vertamus busta licebit. ubi Licebit accipi ait pro Si licentia erit. Sed malè Licebit exponit Si licentia erit, quum pro Licet (id est Quanvis) accipere necesse sit. Totus enim locus est hic, Omnia majorum vertamus busta licebit, Et stantes tumulos, & qui radice vetusta Effudere suas victis compagibus urnas: Plus cinerum Æmoniæ sulcis telluris aratur, Pluráque ruricolis feriuntur dentibus ossa. Sic autem verbo Licebit usi sunt cùm alii, tum Horatius, in Epodon carmine, Sis pecore & multa dives tellure licebit, Tibíque Pactolus fluat. Verùm equidem etiamsi concederem, Licebit accipi pro Si licentia erit, quid usus verbi hujus commune cum usu illius participii habere dici posset? Sequitur παρόν: quo significatur Quum facultas sit, vel esset: aut etiam, detur vel daretur, Quum potestas esset, vel daretur, aut fieret. Lysias, παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην. Andocides, καὶ παρόν μοι πέντε δραχμὰς τὴν τιμὴν αὐτῶν δέξασθαι, οὐκ ἠθέλησα. Itidémque apud Plutarchum post παρὸν sequitur οὐκ ἠθέλησε: in Fabio, τὸν λόφον ἐκ τοῦ ὁδίσου κρύφα κατασχεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλησεν ὁ Ἀννίβας, Noluit, quum facultas esset, Quum facultas daretur: vel, Noluit, quum tamen posset. Non est autem quòd miretur lector me Plutarchi quoque testimonium afferre. siquidem (ut alibi dixi) Atticus quidem scriptor non est, sed ex Atticis tamen multa est mutuatus.

atque adeò non hic solùm sed & cæteri hunc istorum participiorum usum cum Atticis communem habent. Sic certè & Herodotus eodem participio usus est, Ionico more παρεὸν scribens, lib. 1, παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι. His autem addendum est & μετὸν, ex Thucyd. lib. 1, ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου. Jam verò quod de his ex ὂν verbo substantivo factis dicitur, idem de eo quoque intelligendum est. Itidem enim (exempli gratia) ἄδηλον ὂν dicitur pro ἀδήλου ὄντος. apud Gregorium, μὴ καταστιγχθῆς ταῖς σειραῖς τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, ἄδηλον ὂν εἰ πάλιν ἐξαναστήσῃ τῶν τάφων. Sed ex loco Thucydidis, tanquam ex fonte, exemplum afferre satius fuerit. Legimus igitur apud eum, in præfatione quam historiæ suæ præfixit, ἄδηλον ὂν ὁπότε τὶς ἐπελθὼν, καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται. (Sed in hoc loco ἄδηλον ὂν sonat Quum incertum esset: in illo, Quum incertum sit) Sic paulo pòst, ὡς βέβαιον ὄν.

Eodem modo & δέον pro δέοντος, & πρέπον pro πρέποντος, aliáque itidem usurpantur, necnon προσῆκον pro προσήκοντος. ut, δέον φεύγειν, ἔμεινε, quum oporteret fugere, mansit. Itidem οὐδὲν δέον, Quum minimè oporteret, aut etiam Quum minimè expediret, aut Quum minimè opus esset. Sed apud Lucianum οὐδὲν δέον sonare videtur quod dicimus lingua nostrate, *De quoy on se fust bien passé*, vel *De quoy vous vous fussiez bien passé*. veluti quum ita loquimur, *Vous avez voulu vous entremettre de ces affaires-la : de quoy vous vous fussies bien passé*. Locus Luciani est in Prometheo, seu Caucaso, ubi Mercurius inter alia crimina Prometheo objicit quòd homines finxerit, οὐδὲν δέον. Ejus verba sunt, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον. Possumus Gallicè reddere & ita, *De quoy il n'estoit nul besoin*. Vel, *Sans qu'il en fust besoin*. sic tamen ut altera illa interpretatio magis mihi placeat. At in Latino sermone nihil mihi in præsentia occurrit quod assequi illud genus loquendi possit. Legitur autem paulo ante hunc locum ἐς οὐδὲν δέον: ubi idem Mercurius Prometheo dicit, ἔσωι ον μὲν ὦ Προμηθεῦ τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ, καὶ ἐς οὐδὲν δέον. ubi ob præfixam præpositionem ἐς, talis participii usus cessat. Apud eundem in dialogo qui ῥητόρων διδάσκαλος inscriptus est, habemus, τοσαῦτα καμὼν, οὐδὲν δέον. Sed possunt aliqui etiam occurrere loci in quibus paulo aliam expositionem postulet hoc loquendi genus, οὐδὲν δέον: ut in Thesauro meo docui. Quod verò attinet ad δέον, cui vocabulum οὐδὲν non est præfixum, sciendum est inveniri etiam δεῖν scriptum pro δέον, illum usum habente. atque ita duplex Atticismus in una voce est: nimirum & in eo quòd casus unus pro alio ponitur, & in eo quòd scriptura linguæ communi usitata in aliam mutatur. Lysias in oratione κατὰ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου, non procul à principio, δικαίας δὲ | δικαίως ἂν αὐτὸν ἀλῶναι | ὅτι δεῖν ἕκαστον μετὰ τῶν πολιτῶν κινδυνεύειν, ἱππεύειν εἵλετο. Sic apud Isocratem, in Panathenaico, δεῖν προστιθέναι τὸν τῶν προειρημένων ἐχόμενον. Hujus autem Atticæ scripturæ in hac vocula & aliis quibusdam facta mentio fuit in articulum LXVIII, Corinthi. Verùm ut ad reliqua pergam, προσῆκον itidem pro προσήκοντος cùm apud alios extat, tum apud Thucyd. lib. 3, εἰ γὰρ οὗτοι ὀρθῶς ἀπέστησαν, ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε· εἰ δὲ δὴ καὶ οὐ προσῆκον, ὅμως ἀξιοῦτε τοῦτο δρᾷν, παρὰ τὸ εἰκὸς τοίνυν καὶ τούσδε ξυμφόρως δεῖ κολάζεσθαι, Quanvis non deceat, vel Quanvis non æquum sit, aut Contrà quàm jus sinat. Plut. in Romulo, ὡς προσῆκον αὐτοῖς μέγα φρονεῖν. Tot denique exempla talis usus horum participiorum extant, ut vel mediocriter in studiis literarum Græcarum versato vix ignotus esse possit. At Corinthus tamen & Philoponus quum hunc esse istorum participiorum usum dicere deberent, aliud non παράδοξον solùm, sed quod planè falsum existimo, dixerunt: nimirum δέον pro δεόντως, πρέπον pro πρεπόντως, necnon προσῆκον pro προσηκόντως usurpari ab Atticis. Equidem si dixissent duntaxat δέον pro δεόντως, πρέπον pro πρεπόντως poni, librarii, non eorum errorem esse suspicari quis potuisset: sed quum διαῤῥήδην scribant, Atticos qualitatis adverbia terminare in ον, quæ alii in ως terminant, omnem nobis dubitationem tollunt. Viderant certè alicubi scriptum, (hoc enim credibile est) Atticos δέον & πρέπον & προσῆκον dicere pro δέοντος & πρέποντος & προσήκοντος: sed aut viderant tantùm per transennam, aut quale id esset, minimè intellexerant: ideóque ex illis genitivis adverbia fecerunt. Sciendum est porrò non in præsenti tantùm dici δέον pro δέοντος, sed in aoristo itidem δεῆσαν pro δεήσαντος, necnon in futuro δεῆσον pro δεήσοντος. Xenoph. καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν ὅτι ἤδη τοῦτο παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι ὡς αὐτίκα δεῆσον ἐπιδιώκειν. Ex ignoratione autem hujus usus factum est ut δεήσοι malè scriptum fuerit in quodam ejusdem scriptoris loco pro δεῆσον.

Eodem modo μέλλον usurpatur à Luciano in isto Toxaridis loco, ὥσπερ οὐ μέλλον σοι μέλειν εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶσσαν. Talem usum & τυχὸν apud eum habet in Lapithis, circa finem, παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα, καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος, πιμελεστέρα, οὕτως, οἶμαι, τυχόν. Quinetiam in aliis vocabulis usus iste participii spectatur. ita enim dicitur δόξαν pro δόξαντος, necnon δοκοῦν apud Thucydidem pro δοκοῦντος. Alia tamen quodammodo horum participiorum quàm superiorum natura est: quòd hæc potius quàm illa in genitivo etiam poni queant: (ac præsertim posteriora duo) ideóque eorum mentio non tam ad hunc locum pertinet, quàm ad eum ubi de accusativi usu pro genitivo absoluto disseritur: qui usus ad verba quælibet extenditur.

Venio nunc ad illud de quo me verba facturum sum pollicitus: nimirum participia ista, quum hunc usum habent, accusativi casus esse, non nominativi: quod tamen existimasse videtur vel potius existimavit Sophoclis scholiastes, ut ex ejus quæ antea protuli verbis liquet. Sic utique & Corinthus artic. IX, aliud quoddam participiorum genus falsò nominativi casus esse & credidit & tradidit, quum in accusativo casu ponantur. Atque ut in his participiis (cujusmodi est εἰρημένον δὲ pro εἰρημένου δὲ, & δόξαν δὲ pro δόξαντος δὲ, & κυρωθὲν δὲ pro κυρωθέντος δὲ) accusativus illius genitivi vice fungitur qui absolutus vocatur, ita etiam in illis, πρέπον, ἐξὸν, δέον, προσῆκον, & cæteris: adeò ut utraque esse casus accusativi itidem absoluti, dicere possimus. Eodem enim casu utraque usurpari, vel ex interpretatione liquidò apparet. Quòd siquis altera illa pro accusativis habenda negare vellet, Corinthi sententiam tuendo, ex iis quæ in illum articulum IX, annotavi, refelli posset.

Hunc de illo participiorum genere sermonem claudere volenti, hoc quoque addendum fuerit, (licet ad alium eorum usum pertinens) inveniri quædam ita posita in neutro genere ut subaudiendum sit ἐστί. Dicitur enim δέον pro δέον ἐστὶ, itidémque προσῆκον pro προσῆκόν ἐστι. éstque in hoc frequentior iste usus quàm in cæteris quæ sunt hujus generis.

Alia equidem multa de Attico participiorum usu dicenda mihi supersunt. ac primùm addo, Atticos non unum περιφράσεως genus habere per participium: sed præ cæteris ἀξιομνημόνευτον esse eam qua dicunt ἦν μοι βουλομένῳ, pro ἐβουλόμην, aliáque ejusmodi. Ad cæteras autem pertinent quæ à Budæo scribuntur. Is quum dixisset ὑπάρχω cum aliis verbis jungi, sicut τυγχάνω & εἰμί: & in exemplum attulisset hæc Demosth. verba, ἐγὼ δὲ οὐδεπώποτε ἡγησάμην χαλεπὸν διδάξαι τὰ βέλτιστα ὑμᾶς. ὡς γὰρ εἰπεῖν ἁπλῶς, ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε, subjungit, Græci enim, præsertim Attici, sunt φιλομέτοχοι: sed sæpius τῷ εἶναι & τῷ τυγχάνειν utuntur cum participio quàm τῷ ὑπάρχειν. Idem, τίνα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς εἴη. Et rursus, ὅτι εἴη Νικόδημον ἀπεκτονώς. Affert ex eodem, ἀνῃρηκότες ἔσεσθε, necnon πεφωνασκηκὼς ἔσαι. Item ex Xenophonte Hellen. 7, τοῦτο δὲ χρὴ εὖ εἰδέναι, ὅτι ἐὰν ταῦτα πράξῃς, τοῖς μὲν πολεμίοις ἐπιτετυχηκὼς ἔσῃ, φιλίαν δὲ πόλιν διασεσωκώς. Eundémque fuisse & passivorum participiorum usum, ex iisdem scriptoribus discemus. Legitur enim apud hunc ipsum historicum, ejusdem operis lib. 4, καὶ τοῦτο οὖν, ἔφη, σὺ μὲν Ἀθηναίοις κεχαρισμένος ἔσῃ, τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους τετιμωρημένος. Et lib. 7, εἰ δὲ καταλείψοι ἐρήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος, αὐτὸς παντάπασι λελυμασμένος τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ ἔσοιτο. Sic apud Demosthenem, ἔσεσθε ἐψηφισμένοι. Interpretatur autem hujusmodi participia, verbo substantivo juncta, per subjunctivum. ut in illo Demosthenis loco, qui in orat. περὶ παραπρ. legitur, τοὺς ὁτιοῦν ἂν ἐκείνῳ ποιήσαντας ἀνῃρηκότες ἐκ τῆς πόλεως ἔσεσθε, ἂν τούτους ἀνέλητε. hîc enim ἀνῃρηκότες ἔσεσθε vertit Sustuleritis. Sic apud eundem in eadem oratione, ἂν οὕτως φυλάττητε αὐτὸν, οὐχ ἕξει τὶ λέγειν, ἀλλὰ τηνάλλως ἐνταῦθα ἐπαρεῖ τὴν φωνὴν, καὶ πεφωνασκηκὼς ἔσαι, frustra sub phonasco vocem exercuerit. Itidémque apud eundem ἔσεσθε ἐψηφισμένοι, non vertit Censebitis, Sciscetis: sed Censueritis, Sciveritis. Atque adeò annotat, Ciceronem ita per subjunctivum solere dicere. ut ad Atticum, Nunc verò sentio (quod commodo tuo facere poteris) venias ad id tempus quod scribis. obieris Quinti fratris comitia: nos longo intervallo viseris. Et in oratione pro Cælio, Quare etiamsi quem horum minorum aliquid offendit, jam ætas omnia, jam dies mitigarit. Et in Philipp. 13, Neque istinc, si cupias, possis te explicare. Recesseris? omnes insequentur. manseris? hærebis. Hæc ille talium subjunctivorum exempla affert. verùm sciendum est non omnibus locis quibus participium verbo substantivo jungitur, istam per subjunctivum interpretationem convenire, sed iis demum in quibus futuro illius substantivi verbi est adjunctum. neque enim, ut in illo Demosth. loco ἀνῃρηκότες ἔσεσθε aptè redditur Sustuleritis, ita ἀνῃρηκώς ἐστι reddendum esset Sustulerit, sed Sustulit. Quinetiam hoc animadversione dignum est, pro ἀνῃρηκώς ἐστι non minus commodè dici posse ἀνῄρηκε: at verò ἀνῃρηκότες ἔσεσθε aliquo modo ab ἀναιρήσετε diversum esse. Quod ex interpretatione patet. si enim pro ἀνῃρηκότες ἔσεσθε diceretur ἀναιρήσετε, non redderetur Sustuleritis, sed Tolletis. Sic in Xenophontis loco qui proximè sequitur, si pro ἔσῃ διασεσωκὼς dixisset διασώσεις, non redderetur Conservaveris: sed potius Conservabis. Atque adeò, in illo Demosth. loco in quo dicit πεφωνασκηκὼς ἔσαι, quanvis præcedat futurum ἐπαρεῖ, illum tamen participii præteriti cum futuro verbi substantivi usum ab illius futuri ἐπαρεῖ usu aliquid diversum habere censeo. Ut verbo uno finiam, in omnibus illis locis, aliísque ejusmodi mixtas quodammodo futuri & præteriti significationes videri dico. Eodémque & apud Latinos pacto subjunctiva illa ambiguam & velut mixtam significationem habere dici fortasse queunt.

Quod verò attinet ad usum participii cum præsenti verbi substantivi, sive in indicativo modo, sive in alio, ejus exemplum habemus & in hoc Aristotelis loco, ὅταν ὦσι βεβληκότες τοὺς ὀδόντας. quod nihil aliud est quàm ὅταν βεβλήκωσι: sicut nimirum in locis præcedentibus, ἐνεωρακὼς εἴη & εἴη ἀπεκτονὼς nihil aliud valent quàm ἐνεωράκοι & ἀπε-

κτόνοι. Meminit porrò hujus usus & Priscianus in suo de constructione libro: sed peculiariter de unius verbi participio loquens, in quo Latinæ linguæ cum Græca convenit. Ita enim scribit. Illi (nimirum Attici) ἐξαρκεῖ αὐτοῖς δεδειπνηκόσιν εἶναι, καὶ δεδειπνηκέναι. Nos, Sufficit illis pransis esse & prandisse. Poterat autem & de Cœnatis esse, idem dicere. Sed ne in his quidem verbis linguæ uni cum altera omnino convenit. Neque enim Pransus sum & Cœnatus sum præterita sunt ejusdem vocis cujus sunt Prandisse & Cœnasse, activæ videlicet: quin potius ita dicuntur Pransus sum & Cœnatus sum, voce passiva, ut Loquutus sum, Assentatus sum, Fabricatus sum, Frustratus sum, atque alia: at illud δεδειπνηκὼς ejusdem vocis est cujus & δεδειπνηκέναι. Addit porrò verbis illis idem grammaticus, Huic consimile esse videtur, Fieri opus est, & Facto opus est: Dici opus est, & Dicto opus est: Pugnari opus est, & Pugnato opus est. Quomodo enim illa, sic etiam ista participia pro infinitis verbis ponuntur. Salustius in Catilina, Nam & priusquam incipias, consulto: & ubi consulueris, maturè facto opus est. Hæc autem eloquutio ad passivæ significationis pertinet participia, sive absoluta. Hæc ille: cui in eo minimè assentior, quòd hæc participia Græcis illis similia esse velit: quum potius talis sit in illis loquendi generibus Latini participii usus qualis est apud Græcos infinitivi passivi, quum dicunt παρεσκευάσθαι δεῖ, (ut legitur apud Aristot. Polit. 7, δεῖ δὲ τῶν ἀγωρανόμων τάξιν ἐν ἀγορᾷ παρεσκευάσθαι) & similia: de quibus suprà disserui, pag. 143. Idem autem alibi, postquam dixit, ὑπονοῶ τὰ ἱερὰ κεκλεισμένα, ἤγουν εἶναι, subjungit, Frequentissimè nostri quoque participia pro infinitis. ut Audio interfectum, mortuum, cæsum, & similia: in quibus omnibus subauditur esse. Juvenalis, —perituros audio multos.

Possunt autem & aliis de causis Attici appellari φιλομέτοχοι, nimirum ob alios plerosque participii usus quos familiares habent. Sed quos insuper in eodem illo Commentariorum opere annotatos reperio, primùm proferendos censeo: sic tamen ut distinguam exempla quæ ibi simul ponuntur, quippe quæ ad diversos usus pertineant. Demosth. οὗτος δὲ ἦν ὁ πάντα ταῦτα διοικῶν, hic est qui omnia administrabat. Xenoph. in Œconomico, οὐδὲν γὰρ ὄφελος πολλὰ ἀρουν, εἰ μὴ εἶεν οἱ ἀρήξοντες, nisi sint qui arata tueantur. Idem, δεῖ δ' αὖ, ἐπειδὰν ταῦτα εἰσενεχθῇ εἰς τὸ στεγνὸν, καὶ τοῦ σώσοντος ταῦτα, oportet esse qui hæc servet. Demosth. τίς ἂν τούτων αἴτιος; τίς ὁ ταῦτα φενακίσας; Quis est qui hanc fraudem commentus est? His exemplis subjungit alia, in quibus est εἰδῶσιν ἀξιοῦντες, & ἠγνόει παιδευομένους, &c. sed alium usum in his aliisque hujusmodi locis considerandum esse quàm in superioribus, admonendus erat lector. Dico igitur, quod ad illos superiores attinet, in quibusdam eorum talem esse orationis formam ut participia in verba sine alia quapiam mutatione resolvi non possint. Nam pro illis quidem, οὗτος ἦν ὁ διοικῶν dicere possis, οὗτος διῴκει: itidémque pro τίς ὁ φενακίσας, dicere, τίς ἐφενάκισε: sed apud Xenophontem, si pro εἰ μὴ εἶεν οἱ ἀρήξοντες dixeris simpliciter εἰ μὴ ἀρήξουσι, deerit nominativus: ideóque ut plena sit oratio, τινὲς adjiciendum fuerit. In altero autem ejusdem Xenophontis loco, ut participium resolvere in verbum possis, multo etiam magis mutanda orationis forma fuerit. siquidem pro δεῖ τοῦ σώσοντος dicendum erit δεῖ τινα σώζειν. ubi etiam verbo δεῖ alius usus, sicut & alia constructio, tribuitur. Minimè igitur hic locus exemplis ejus quæ per participium fit periphraseως (ita enim appellandam censeo) annumerandus fuerit.

At verò in iis qui sequuntur locis participium pro verbo simpliciter poni, dicere possumus. Demosth. Pro corona, σωφροσύνης πίστιν περὶ ἡμῶν ἔχοντες ἐδείξαν. Possis enim hìc absque alia ulla mutatione ἔχοντες in ἔχειν resolvere. Apud eundem in oratione quæ περὶ παραπρεσβείας inscribitur, ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμην ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς: itidem pro δείξω πεποιηκέναι. Præsertim autem cum verbo οἶδα, cum verbo γινώσκω, aliisque id genus, frequens est hic participii usus: atque adeò dubito an unquam aliter Attici loquantur. Verbi οἶδα participio juncti exempla hæc sunt. Xenophon, οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα. (quod & per nominativum dici potuisset, οἶδα ἥττων ὤν) item, οἶδα μανθάνοντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας. Sic etiam cum præsenti verbi passivi, ut οἶδα ἐξαπατώμενος, Aristoph. Atque ut dicitur οἶδα σε τοῦτο ποιοῦντα, sic etiam οἶδά σε τοῦτο πεποιηκότα vel ποιήσαντα. ut apud eundem Xenophontem, οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κρίτωνος ἀκούσαντα. Item, οἶδα καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα. Sic cum participio nominativi casus, οἶδα γεγονὼς εὐδαίμων, apud Demosthenem. Atque ut in illo Xenophontis loco habemus οἶδα αὐτὸν Κρίτωνος ἀκούσαντα, sic qui de se loquetur, id est, significare volet se audisse, dicere poterit, (usurpans nominativum, qualis est in illo Demosthenis loco) οἶδα ἀκούσας. Verùm ut in οἶδα ἀκούσας participium pro infinitivo ponitur, non itidem quoties dicitur οἶδα ἀκούων, participium hunc usum habere existimandum est, ut quidam falsò crediderunt. Nam οἶδα ἀκούων plerisque in locis id est quod Latinè diceretur Fando audio, sequendo illam usitatissimam phrasin Fando auditum. Gallicè autem melius exprimimus dicentes, *Je scay par ouir dire.* Demosth.

Philipp. 1, οἶδα ἀκούων ὅτι ἐνίκων &c. Sic οἶσθα ἀκούων apud Platonem in Minoe, οἶσθά που καὶ αὐτὸς ἀκούων. Atque ut οἶδα ἀκούων, sic & οἶδα πυνθανόμενος dicitur: quinetiam οἶδα παρ᾽ ἄλλων πυνθανόμενος. ut apud Isocratem, suum encomium Busiridis ita auspicantem, Τὴν μὲν ἐπιείκειαν τὴν σὴν ὦ Πολύκρατες καὶ τὴν τοῦ βίου μεταβολὴν παρ᾽ ἄλλων πυνθανόμενος οἶδα. Latini non solùm dicunt, Fando hoc audivi, vel (quod tamen minus frequens est) Fando cognitum habeo: sed etiam Ex auditu habeo, Nihil præter auditum habeo, Auditione & fama accepi, Rumorem autorem habeo. Sed de illo genere loquendi hactenus lectorem monuisse sit satis. Ut autem οἶδα præcipuum est inter verba quæ participium pro infinitivo habent, sic etiam γινώσκω & συνίημι, necnon αἰσθάνομαι, aliáque cognatam significationem habentia. Plato in Gorgia, δῆλον δὴ ὦ Σώκρατες ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκειν φήσεις εὐδαίμονα ὄντα. Sic apud Xenophontem, γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα. Tale est apud eundem, ἐπειδὴ ἔγνω μενετέον ὄν. Cum nominativo autem: ut, χρυσῷ πάττων μ᾽ οὐ γινώσκεις, apud Aristophanem. item, πατέρα δὲ γίνωσκε ἔχων Ἑρμῆν, apud Lucianum. Sed & cum participio passivo: ut ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, apud Thucydidem. (Cui simile est apud Xenophontem, καταμαθὼν δὲ ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων κατασιαζόμενος) Quod autem de γινώσκω, idem & de ἀγνοῶ dici putandum est: cujus similem usum in hoc Platonis habemus loco, ἠγνόει τὴν πατρῴαν οὐ παιδευομένους τέχνην. Quinetiam cum φρόνει legitur participium uno quidem in loco, accusativi casus, in altero autem nominativi, apud Sophoclem. Habemus enim apud eum, φρόνει αὐτὸν ἥξοντα: & alibi, Φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Sed his in locis φρόνει poni pro ἴσθι seu γίνωσκε, ideóque constructionem istam habere videtur. qui usus haud itidem solutæ orationi concedatur. At verbum εὑρίσκω addi potest iis quibus illa participium itidem tribuit. veluti in hoc Isocratis loco, σκοπούμενος οὖν, εὑρίσκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξάμενος. Apud Thucydidem verò cum verbo φαίνεται, idem est participii usus, in præfatione, φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάνυ βεβαίως οἰκουμένη. Alicubi etiam duo participia conjunguntur, quorum posterius pro infinitivo ponitur. verbi gratia, ἐξελεγχόμενος ξένος ὤν, eodem modo quo dicitur ἐξελέγχεται ξένος ὤν. Demosthenes, ἐγὼ γὰρ οἴομαι δεῖν ὑμᾶς ἐξελεγχομένοις ξένοις οὖσι χαλεπαίνειν. Sic participium unum alteri adjungitur infinitivi locum obtinenti, ubi dicit Xenophon, πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων. Sciendum est autem Virgilium eum participii de quo loquimur usum imitari ausum fuisse, cum verbo habente significationem τοῦ αἰσθάνομαι, quod paulo antè verbis οἶδα & γινώσκω & συνίημι connumeravi. Quum autem duplex sit ille usus, nimirum unus quo participii accusativus verbo jungitur, alter, quo nominativus, (quum videlicet verbum & participium de una eadémque persona dicuntur) hunc posteriorem, qui magis etiam quàm alter à sermonis Latini consuetudine abhorret, imitari ausus est, quum scripsit Æneid. lib. 2, —sensit medios delapsus in hostes. Tale enim est hoc quale fuerit in Græco sermone, ᾔσθετο εἰς μέσους τοὺς πολεμίους ἐμπεπτωκώς. Quanvis porrò in iis quæ hactenus allata fuerunt, nulla futuri mentio facta fuerit, interdum tamen ejus itidem participium (cum illis præsertim verbis aliisque ejusmodi) ita usurpari dico. atque adeò in eo ipso de quo hunc disserebam, illius usus exemplum habemus apud Aristophanem, ubi dicit αἰσθάνομαι ἕξων.

Jam verò & cum aliis plerisque verbis usurpatur participium ubi Latinus sermo infinitivum usurpat. Dicitur enim μέμνημαι ποιήσας: dicitur διατελῶ ποιῶν: item οὐ παύομαι ποιῶν. itidémque cum aliis verbis. Quinetiam sicut παύομαι ποιῶν, ita παύω σε ποιοῦντα frequenter legimus. Dicitur item περιορᾷ με ἀπολλύμενον. Sed non omnia fortasse quæ hujusmodi sunt, Atticæ linguæ adscribere oportet.

Nosse prætereà oportet, participium pro infinitivo positum diversis aliquando casibus cum eodem verbo usurpari. cujus varietatis exemplum habemus in σύνοιδα. Dicitur enim σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν: item σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφῷ ὄντι, sicut σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀδικοῦντι: necnon σύνοιδα ἐμαυτῷ τοῦτο πεπραγμένον, vel ταῦτα πεπραγμένα. Quarum constructionum exempla commentarii Budæi suppeditabunt. Priscianus affert itidem, συμφωνῶ ἐμαυτῷ εὐδαιμονοῦντι καὶ εὐδαιμονῶν, additque, talem usum esse horum verborum, Conscius sum, (quæ significatione respondent illi σύνοιδα) id est, duobus itidem casibus jungi, nimirum dativo & nominativo. Addit enim, Nostri inveniuntur hac forma sæpe usi: Conscius sum mihi benefacienti, & benefaciens. Quomodo dicimus, Nomen est mihi Iulus, & Iuli, & Iulo, & Iulum. Virgil. in 2, —sensit medios illapsus in hostes. Sed non satis aptè in exemplum afferre Virgilianum hunc locum videtur: quem contrà alibi rectè similem facit illi loquendi generi, ἔγνω δὴ τότε ἠδικημένος. Pro ἔγνω tamen potius ᾔσθετο ponere debuerat: ut non solùm eadem constructio, sed & in eodem verbo esset. notum enim est ᾔσθετο idem cum illo Sensit verbum esse: id est, eandem significationem habere.

Cæterùm participia quædam Priscianus affert in diversis locis sui de constructione libri, pro quibus & infinitiva usurpari aït. Scribit enim, Ἔγνω δὴ τότε ἠδικημένος. καὶ, ἑαυτὸν ἠδικῆσθαι. (hoc enim reponendum est pro ἀδικεῖσθαι: ut sit præteriti temporis, quemadmodum & ἠδικημένος) Alibi verbo ὁρῶ (quod affinitatem cum illo habet) utranque itidem constructionem tribuit. Scribit enim Ὁρῶ ὑμᾶς μεταμέλεσθαι, καὶ μεταμελομένους. videtur tamen hîc infinitivum pro participio potius quàm participium pro infinitivo positum existimare. subjungit enim, Hac figura frequentissimè quoque Romani utuntur, ut infinita verba pro participiis ponant. ut Terentius in Adelphis, Video sapere in loco, amare inter se. Neque tamen intelligo cur sermonis Latini consuetudo participium hîc potius quàm infinitivum poscere dicenda sit. Apud eundem paulo antè legitur, Attici, Ἀνέχομαί σε λοιδορεῖν, καὶ λοιδοροῦντα, καὶ λοιδοροῦντος. Sic & nos, Patimur illum facere hoc, & hoc facientem, & hoc faciente. Alibi, Illi, Κωλύω σε λέγοντα, καὶ Κωλύω σε λέγειν. καὶ κινδυνεύοντα, καὶ κινδυνεύειν. καὶ, Κωλύει τὸν ἀδικούμενον, (repone τοῦτον) καὶ κωλύει τοῦτον ἀδικεῖσθαι. Et nos, Prohibet illum periclitantem, & Prohibet illum periclitari. Virgil. in 2, Æneid. —sensit medios illapsus in hostes. pro Illapsum se esse. Salustius in Jugurtha, Et Hercule Sylla ante te cognitum, multis orantibus aliis, ultro egomet opem tuli: nullius indigui. Illi autem verbo κωλύω affinem significationem habet ἐπέχω, de quo idem alibi, Illi, Ἐπέχω σε μαινόμενον, καὶ μαίνεσθαι. καὶ Ἐπέχω σε ἵνα μὴ μαίνῃ. Et nostri, Compesco illum insanientem, & insanire: &, ne insaniat. At verò quum dicitur ὑπονοῶ τὰ ἱερὰ κεκλεμμένα, subaudire putat εἶναι. Inter illa autem quæ in hisce Prisciani locis habentur, obiter animadvertendus est participii usus cum his quoque verbis κωλύω & ἐπέχω. Quod autem de altera constructione dicit quæ cum infinitivo est, ea in quibusdam verbis exemplo confirmari necesse fortassis habuerit.

Participiorum pro infinitivis alii quoque usus inveniuntur, multo magis superioribus insolentes, (si tamen illorum quisquam insolens dici potest) qualis est quum dicitur ἐν τῷ μὴ μελετῶντι pro ἐν τῷ μὴ μελετᾷν. Thucydides libro primo, pagina 47, πολλαῖς δὲ εἰργάμενοι, ἡσυχάσουσι, καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται. Dixerat autem paulo antè, καὶ προσέτι οὐδὲ μελετῆσαι ἐασόμενοι. Exponit certè μελετῶντι per μελετᾷν & ipse scholiastes. Sed ut hîc illi assentior, ita longè ab illo dissentio in alîus cujusdam loci expositione, qui eodem libro extat, pag. 44, in fine, de Themistocle, ἀφικόμενος δὲ μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν, γίγνεται παρ' αὐτῷ μέγας, καὶ ὅσος οὐδείς πω Ἑλλήνων, διά τε τὴν προϋπάρχουσαν ἀξίωσιν, καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα, ἣν ὑπετίθει αὐτῷ δουλώσειν· μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδοὺς ξυνετὸς φαίνεσθαι. vult enim ille enarrator ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδοὺς dictum esse pro ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδόναι: at ego, præterquam quòd nimis durus esset hic participii pro infinitivo usus, sensum etiam minus aptum ex ea expositione elici dico quàm si ἀπὸ τοῦ cum infinitivo φαίνεσθαι jungamus. durum esse dico, vel potius durissimum, ἀπὸ τοῦ διδοὺς pro ἀπὸ τοῦ διδόναι: durè etiam dici πεῖραν διδόναι ξυνετὸς φαίνεσθαι, pro τοῦ ξυνετὸς φαίνεσθαι. Quinetiam non durè tantùm sed ineptè videri dici, πεῖραν δίδωμι φαίνεσθαι ξυνετός: & dicendum fuisse εἶναι potius quàm φαίνεσθαι. Quæ faciunt omnia ut ab illius enarratoris sententia discedens, jungam ἀπὸ τοῦ cum φαίνεσθαι, ut πεῖραν διδοὺς dictum sit pro διὰ τοῦ πεῖραν διδόναι. Ideóque in Latina hujus historici interpretatione, quum Valla verba illa ita reddidisset, Maximéque quòd specimen sui dabat ut solers videretur: ego contrà margini has interpretationes adscripsi, Maximéque quòd suì dans specimen, prudens videretur. vel, comperiretur. Necnon istam, (quæ est minus ad verbum) Quòd suæ prudentiæ specimen daret. Est porrò apud hunc scriptorem & quidam locus ubi participium pro infinitivo positum non adjectum est, sed (quod valde mirum est atque insolens) subaudiendum relinqui videtur. Is extat libro 5, pag. 191, οἱ δ' ὁρῶντες ὀλίγοι πρὸς πλείους ὄντας τοὺς ξυμφύλακας, ἔπεμψαν Δημοσθένην τοὺς σφετέρους ἐξάξοντα. Hîc enim non video quid aliud dici possit quàm extrinsecus assumendum esse ὄντες: quod propter sequens ὄντας ipse scriptor reticuerit. quum tamen potuisset contrà hîc omittere ὄντας, si illic posuisset ὄντες. Verùm illud tanquam à scriptore καινοπρεπείας ubique affectatore accipiendum est. Fateor alioqui inveniri itidem omissum participium ejusdem verbi substantivi, sed in singulari numero, & præcedente verbo, non alio participio: in hoc sermone, οὐκ αἰσθάνῃ σαυτοῦ καὶ σὺ τούτων αἴτιος; Ut autem à Thucydide ad Xenophontem transeam, lectorem celare nolo, quendam participii usum à Prisciano ei adscribi, qui si talis apud eum extaret qualem ille dicit, non immeritò fortasse Xenophon quoque in usu participii aliquid sibi peculiare habere diceretur. Sed falli Priscianum & falsò eum usum huic scriptori adscribere, planum faciam. Prisciani igitur verba in libro de constructione, hæc sunt, Participia pro verbis ponunt Attici: quod frequenter faciunt Latini. Aristophanes, Ταῦτ' οἶμαι λέγουσιν ἀπατῶντες. Δρώντων ἀτεχνῶς ὅ,τι χρήσουσι, pro δράτωσαν, Xen. Hierone, ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτοῦ ἤκουσεν ὁ Σιμωνίδης, εἶπεν, Ἔοικεν, ἔφη, ὦ Ἱέρων, μέγα τι

εἶναι ἡ τιμὴ, ἧς ὀρεγόμενοι οἱ ἄνθρωποι. Hîc enim Priscianus ὀρεγόμενοι pro ὀρέγονται positum esse tradit. sed si hoc verum est, quid verbis sequentibus fiet? quæ ratio structuræ illorum iniri poterit? Hæc enim subjungit, πάντα μὲν πόνον ὑποδύονται, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένουσι. Ex quibus participium non alium quàm vulgarem usum habere, ideóque falsò illud à Prisciano dici, nemo erit qui non fateatur: sed unde hîc error ab eo commissus, in re præsertim non obscura fuerit, nemo, ut opinor, certum se habere dixerit. Ad me quidem quod attinet, non ex memoria hunc locum ab illo citatum fuisse puto, sed potius ex ipso autore descriptum, sic tamen properantibus oculis ut tantùm per transennam (quod aiunt) eum aspexisse dici possit. Qui enim hunc grammaticum, quanvis ea quæ sequebantur animadverteret, illud dixisse existimabit, is certè eum non judicio solùm sed sensu etiam ibi caruisse existimare debebit. Et hæc quidem Priscianus. Ego verò quendam participii usum apud illum scriptorem inveniri dico, qui tam est observatione dignus quàm quisquam alius, & tamen haud scio an ab alio observatus. Is autem est quo participii non accusativum nec nominativum, (ut in superioribus exemplis) sed genitivum usurpat, præcedente particula ὡς. Hujus exemplum in isto habemus loco, Pædiæ libro 2, ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ ὁποῖός τις ἂν ὦ, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτως ἔφη ὦ Κῦρε γίνωσκε. Sed in præsentia istum participii usum attigisse sit satis. Nam quæ dicenda de eo videntur, in alium reservanda locum censeo, ubi aliis etiam modis cum eadem illa particula usurpatum fuisse docebo.

Nunc autem, revertens ad illum participii usum cujus aliquanto antè facta mentio fuit, quo videlicet dicitur ὑπάρχω ἐγνωκὼς à Demosthene pro ἔγνωκα, quo item ὑπῆρχεν ὢν pro ὑπῆρχεν simpliciter, sive pro ἦν: quo item τυγχάνω ὢν pro εἰμὶ, & τυγχάνω πεποιηκὼς pro πεποίηκα: (cujus usus exempla tam sunt obvia ut ea huc afferre minimè sit opus) quo etiam ἀπεκτονὼς εἴη pro ἀπεκτονοίη: quo denique οὗτος ἦν ὁ διοικῶν dicitur pro διῴκει: nunc, inquam, ad illum participii usum revertens, dico, quemadmodum hæc loquendi genera quandam periphraseως speciem præ se ferunt, ita & illud quo dicitur ἔχω ποιήσας pro ἐποίησα. Cum hoc ipso tamen participio junctum legere me non memini, sed cum aliis quæ aoristi itidem sunt temporis, non apud solutæ orationis scriptores duntaxat, sed etiam apud poetas observavi. Hesiodus in Erg. non procul ab initio, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Sic apud Sophoclem in Ajace, πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας. Non minus tamen vel potius magis frequentia sunt exempla hujus περιφράσεως (si ita vocanda est) in soluta oratione. atque adeò magis prosæ quàm carmini convenit: nisi tragicum & comicum excipiamus, quoniam multa illis, ac præsertim comico, communia cum oratione soluta esse videmus. Ac profectò ex eodem illo tragico non pauca afferri exempla possunt. è quibus est, ἔχεις ἐκβαλοῦσα pro ἐξέβαλες. item ἀναλώσας ἔχει pro ἀνάλωσε, hoc in versu, Παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει. Item κηρύξας ἔχω, in isto, Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω. Eodémque Euripides modo initio Medeæ dixit, ἀτιμάσας ἔχει pro ἠτίμασε. Sed venio ad prosam. Demosth. in oratione quæ πρὸς Λεπτίνην inscripta est, τίνες οὖν ἦσαν αὗται; τὰς μὲν καθ' ἕκαστον ἐάσω· μίαν δ' ἣ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει, δίειμι. Sic Thucydides ἔχω δήσας dixit pro ἔδησα. Sic Aristides καταστήσασα ἔχει dixit pro κατέστησε. Tale est quod ex Gregorio affertur, ἃ δὴ καὶ μάλιστα τῶν ἡμετέρων εἶχε θαυμάσας. ubi tamen non in aoristum sed in præteritum imperfectum resolvitur periphrasis. resolvitur enim εἶχε θαυμάσας in ἐθαύμαζε, quod est ejusdem temporis cum illo εἶχε. Quod verò apud eundem extat, καὶ πόθεν τοῦτο λαβὼν ἔχεις; diversum esse videtur: nec participium unà cum verbo ἔχεις in verbum hîc quoque resolvi debere, sed potius pro supervacaneo haberi. Jam verò & hoc animadvertendum est; posse & in aliis quibusdam locis hoc participium ita exponi ut alium potius usum habeat. veluti in illo Thucyd. loco, si ἔχω δήσας idem valere dicamus atque ἔχω ἐν δεσμοῖς. Sciendum est porrò, à Prisciano dicente Atticos participia pro verbis ponere, afferri in exemplum ex Phrynicho, ἀτιμάσας γένῃ pro ἀτιμάσῃς: in hoc loco, ὦ φίλτατε ἀνδρῶν μή με ἀτιμάσας γένῃ. ubi γένῃ locum obtinebit τοῦ ἔχῃς. eodem enim modo diceretur ἀτιμάσας ἔχῃς. Verùm non satis aptè hoc loquendi genus in exemplum affert participii pro verbo positi. quum in eo non participium simpliciter, sed potius participium verbo junctum pro verbo ponatur. De hoc quoque lectorem obiter monebo, verba illa Phrynichi senarium efficere, si ita scribantur, Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν μή μ' ἀτιμάσας γένῃ. Incertum est autem scribendúmne sit ἀτιμάσας, an ἀτιμήσας: quoniam apud ipsum Priscianum legitur quidem ἀτιμάσας γένῃ, sed dicit esse pro μή με ἀτιμήσῃς, tanquam legens ἀτιμήσας. Utrunque dici constat, sed ἀτιμάζειν minus poeticum magisque Atticum esse arbitror.

Ut autem ad ἔχειν redeam, aliud etiam est περιφράσεως genus, cui verbum istud adhibetur, sed in infinitivo, præcedente participio accusativi casus, aut etiam sequente.

Dicunt enim & σιγῶντα ἔχειν vel ἔχειν σιγῶντα pro σιγᾷν. ex Arriano quidem certè (quem ut Atticum usurpasse id credo) affertur. At verò de participio ἔχων planè supervacaneo, quum dicitur ληρεῖς ἔχων, & παίζεις ἔχων, in fine hujus de participiis sermonis dicam. ubi & aliorum vocabulorum quæ itidem vacant (quibus fortasse & illud λαβών, de quo paulo antè dixi, annumerandum est) mentionem faciam.

Ad hunc de periphrasi sermonem pertinet etiam hoc genus loquendi, ἔφθην ποιήσας, pro ἐποίησα: itidémque ἔφθην εἰπών, pro εἶπον. Quinetiam φθάνω εἰπών pro eodem dicitur. ut apud Athenæum, περὶ δὲ Καλλίου καὶ τῶν τούτου κολάκων φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες. Ad eundem pertinet & ista phrasis, διατελῶ ποιῶν, si quidem accipiatur simpliciter pro ποιῶ. Sed de hoc loquendi genere, sicut & de altero, Thesaurum meum consule.

Aliquando tandem & de illo participii usu disserendum est quem in genitivo casu habere dixi, præcedente particula ὡς. Hunc quoniam Xenophonti præsertim familiarem esse puto, ab illo incipiam, & locum ibi allatum, hîc repetam: ex ἀναβ. lib. 2, pag. 32, meæ editionis, ὡς οὖν ἐμοῦγε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ ὁποῖός τις ἂν ὦ, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτως, ἔφη, ὦ Κῦρε, γίγνωσκε. Cui loco similis omnino est hic Demosthenicus, Philipp. 4, ὡς οὖν ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσομένου τοῦ ἀγῶνος ὑμῖν, οὕτω προσήκει γινώσκειν. Rursum autem Xenophon, quem usum dat participio cum verbo γίγνωσκε, eundem alibi cum duobus hisce verbis ἔχε γνώμην. ut lib. 1, pag. 17, ὡς οὖν ἐμοῦ, ἔφη, μηδέποτε ἀμελήσοντος τοῦ τὰ ἐπιτήδεια τοῖς στρατιώταις συμμηχανᾶσθαι, μήτ' ἐν φιλίᾳ, μήτ' ἐν πολεμίᾳ, οὕτως ἔχε τὴν γνώμην. Quinetiam nomine γνώμη adjunctum verbum non habente ita utitur hoc in loco (cujus aliam ob causam facta fuit à me mentio suprà, pag. 141) ἀναβ. lib. 1, ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ διακοψόντων. Eodem planè modo usurpatur à Platone verbum διανοεῖσθαι, cùm alibi, tum in hoc loco, qui legitur Polit. l. 1, circa principium, ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε. Sed ut jam de interpretatione hujus phraseωs disseram, primùm sciendum est hæc verba ita reddi à Ficino, Perinde itaque tanquam audituri non simus deliberate. A Cornario autem, Proinde velut audituri non simus, ita statuite. Sed præterquam quòd διανοεῖσθαι hîc non est deliberare, nec statuere, siquis ita verba illa interpretari velit ut à sermonis Latini cónsuetudine non discedat, ea in aliam sermonis formam resolvenda fuerint. Equidem Gallicè aptius reddi posse arbitror quàm Latinè. Sonat enim & in illis Xenophontis locis & in isto Platonico, quod dicimus, *Faite vostre conte que, &c.* Sed Latinè aliud loquendi genus in illis usurpandum censeo, quàm in isto. nam ubi dicitur, οὕτω γίνωσκε ὡς ἐμοῦ ἀγωνιουμένου, itidémque οὕτως ἔχε τὴν γνώμην ὡς ἐμοῦ μηδέποτε ἀμελήσοντος, puto Latino imperativo Habeto, locum esse futurum: hoc modo, Sic habeto Cyre, me & dimicaturum esse &c. Nec omnino alteram hanc interpretationem rejecerim, Ita tibi de me persuade. Aut etiam, Ita tibi persuadeas velim, Te tibi persuadere volo. Utraque enim sermonis forma utitur Cicero. Posteriore hac, in quadam ád Atticum epistola, Te tibi persuadere volo, mihi neminem ésse te cariorem. Illa autem priore, cum participio futuri temporis (ut habemus apud Xenoph. participia futura ἀγωνιουμένου, ἀμελήσοντος, ἀξιώσοντος) usus est in quadam ad Brutum, lib. 11, epist. quæ ad familiares inscribuntur: Quamobrem velim tibi ita persuadeas, me, tum Reip. causa (quæ mihi vita mea carior est) tum quòd tibi ipsi faveam, tuámque dignitatem amplificari velim, tuis optimis consiliis, amplitudini, gloriæ, nullo loco defuturum. Non dubito certè quin hîc illo Xenophonteo genere loquendi aptissimè usuri simus, si locum hunc vicissim è Latino Græcum facere voluerimus: hoc modo, τοιγαροῦν ὡς ἐμοῦ προθυμίαν πᾶσαν παρεξομένου &c. οὕτως ὦ Βροῦτε ἔχε τὴν γνώμην. Vel, ὡς ἐμοῦ προθυμίας οὐδὲν ἐλλείψοντος. Istud enim loquendi genus (ut obiter hac de re admoneam) planè respondere videtur illi Latino, Me nullo loco defuturum: éstque ex illo ipso scriptore petitum, ejusdem operis libro 4. Cæterùm interdum quoque ita verbis illis utitur Cicero, ut à præcedentibus separet, ūtendo videlicet alia orationis structura quàm in præcedentibus locis, nimirum per futurum indicativi. ut in fine cujusdam ad Antonium epistolæ, Sed hæc hactenus. illud extremum: ego, quæ te velle quæque ad te pertinere arbitrabor, semper sine ulla dubitatione summo studio faciam. hoc velim tibi penitus persuadeas. Quinetiam illi Demosthenis loco, οὕτω προσήκει γινώσκειν ὡς ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσομένου τοῦ ἀγῶνος, verbum idem convenire puto, ita interpretando, Vos in ultimum discrimen adductum iri persuasi estote. Vel, Vobis ita persuadete, fore ut in ultimum discrimen adducamini. Vel, Fore ut ad ultimum discrimen veniatis. Hîc enim (ut de hoc quoque obiter lectorem moneam) ἀγῶνος pro κινδύνου accipiendum esse, & ex præcedentibus patere dico. Verùm ut ad Platonem redeam, quanvis eadem apud hunc sit orationis forma, tamen habita ratione rei de qua est sermo, aliud potius interpretationis genus

tribuendum loco illi fuerit. Nihil autem aptius se nunc offert quàm imperativus Scitote: ut illa verba, ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε, ita reddantur, Atqui nos non audituros esse scitote. (Quorum verborum magna est ab illis interpretis differentia, Perinde itaque tanquam audituri non simus deliberate) Non ignoro interim, magis verbum verbo responsurum esse, si ita vertero, Atqui nos non esse audituros cogitate: sed imperativus ille Scitote usum loco illi aptiorem habere videtur. Convenire autem possit imperativus Scitote illi quoque Demosthenis loco cujus paulo antè facta mentio fuit, οὕτω προσήκει γινώσκειν ὡς &c. vel (sequendo potius eum verborum ordinem quem apud illum habemus, similem ei quem & apud alios videmus) ὡς ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσομένου τοῦ ἀγῶνος ὑμῖν, οὕτω προσήκει γινώσκειν, Vos ad ultimum discrimen venturos scitote. Neque verò istas horum locorum interpretationes afferens, nullas alias afferri posse idoneas dico: sed potius viam ad alias doctis lectoribus & judicio præditis me sternere existimo. Hoc quidem certè dico, tale interpretationis genus quale est id quod Platonis loco tribui ostendi, omnino repudiandum esse: eóque præsertim nomine quòd propter adverbium Tanquam aliud significari videatur quàm quod revera hoc loquendi genere significatur. Nec me movet quòd in illo quoque Demosthenis loco duo interpretes tali interpretatione sunt usi. Unus enim ita locum illum reddidit, Sic igitur statuere debetis tanquam certamen sit de summis & extremis rebus. Alter verò ita, Tanquam igitur de aris & focis decertandum sit, sic statuendum vobis est. Et de hoc quidem atticismo satis.

Utuntur autem Attici & aliis modis participio genitivi casus, præfixa eadem illa vocula ὡς. Sed priusquam ad illos veniam, duos alios participii usus cum iisdem illis verbis eadémque illa vocula, ostendendos censeo. in quorum uno participium in genitivo quidem ponitur itidem, sed præsentis est temporis: in altero participium est nominativi casus, præteriti temporis. Prioris exemplum habemus in isto Platonis loco in Minoe, ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι, καὶ ὡς ἀγαθὸν αὐτὸ ζητεῖν. Ubi perinde est ac si dixisset, διανοεῖσθαι ὡς καλόν τι ἐστὶν ὁ νόμος. Posterioris autem in quo verba illa γνώμην ἔχειν cum participio nominativi casus temporis præsentis posita sunt, præcedente illa particula ὡς exemplum suppeditabit Xenophon Pæd. lib. 6, pag. 93, καὶ ὁ μὲν πλεῖστος στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκὼς, καὶ οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων. Huic quoque loco Gallicum illud loquendi genus cujus antea mentionem feci, bellè convenit. Sonant enim illa verba, οὕτως εἶχε τὴν γνώμην ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκὼς, *Il faisoit son conte d'avoir tout gangné.* Sed jam ad reliquos illos genitivi participii usus, præfixa particula ὡς, veniens, dico participium in iis aliquando præteriti temporis, (sub quo aorist. complector) aliquando præsentis esse. Xen. Pæd. 8, ἧς ἔτι καὶ νῦν λόγος ὡς παγκάλου γενομένης. Idem Hellen. 5, διασπείρας λόγον ὡς μεταπεμπομένων τῶν Χαλκηδονίων. His in locis resolutio participii in verbum expositionis loco fuerit. si enim pro ὡς μεταπεμπομένων τῶν Χαλκηδονίων, dixerimus ὡς μεταπέμποιντο οἱ Χαλκηδόνιοι, sensum verborum Xenophontis, & eum quidem intellectu faciliorem, habebimus. Idem & de illo priore loco dici potest: ut videlicet verba illa ὡς παγκάλου γενομένης, resolvamus in ista, ὡς πάγκαλος γένοιτο. Sed nominativus participii hîc quoque usurpatus invenitur. Legimus enim apud eundem scriptorem, Pæd. 6, λόγον ἂν παρέχοιμι ὡς σε πεφευγώς. Ubi eadem resolutio locum habet. verba enim illa ὡς σε πεφευγὼς, resolvi possunt in ista ὡς σε πεφεύγοιμι.

Huic autem usui participii præcedente particula ὡς, eum subjungere quem habet præcedentibus adverbiis ἅμα & μεταξὺ, non alienum, meo quidem judicio, fuerit. Xen. Pæd. libro 1, pag. 303, meæ editionis, ἅμα δὲ ταῦτα λέγων, καὶ ἐξέθυτει ὡς εὐαγγέλια, καὶ πολλοῖς διέπεμπε τῶν τεθυμένων. Lucianus in Lapithis, καὶ ἅμα λέγων, κατεκλίνετο. His in locis possumus dicere participium pro infinitivo poni: si ἅμα λέγων resolvamus in ἅμα τῷ λέγειν. Latini præpositione Inter in hujusmodi locis utuntur: dicentes, Inter loquendum, Inter cœnandum, Inter eundum. Sed invenitur hoc participium in obliquis quoque casibus positum. In genitivo usus est Plato in Charmide, καὶ ἅμα ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος, ὁ Χαρμίδης εἰσέρχεται. Sic Plut. in Cæsare, ἑνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων. In accus. legimus apud Xen. in Pædia, pag. 6, ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν. In alio autem ejusdem libri loco participium resolvens in verbum, dixit, ἐδίδου τε ἄρα τοῖς παισὶ, καὶ ἅμα ἔλεγεν. Perinde enim est ac si dixisset, ἐδίδου τε ἄρα τοῖς παισὶν, ἅμα λέγων. Fortasse autem ideo maluit illo quàm hoc modo loqui quoniam subjunguntur illius verba. Cæterùm sunt qui hoc adverbium ἅμα cum hoc participio aliter exponant, (ut in meo Thesauro linguæ Græcæ admonui) veluti in hoc Luciani loco qui est in Gallo, καὶ ἅμα λέγων εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, exponitur ἅμα λέγων, Simulatque dixerat. At ego sicut & in superioribus locis exponendum dico, Inter loquendum, vel Dum hæc diceret. Ubi tamen non præsentis sed aoristi vel præteriti participio jungitur, illo vocabulo uti nos posse fateor. ut hîc,

ἅμα δὲ λαβὼν ἐσίγησε μικρὸν, Simulatque accepit, aliquantisper conticuit. Quod autem ad præsentis temporis participium attinet, posse & aliis modis Latinè reddi, dicam in proximè sequente sermonis istius tmemate, ubi de μεταξὺ agam. Hoc tantùm de illo participio addendum hîc fuerit, interdum permutari structuram orationis in isto loquendi genere. ut videre est in hoc Thucydidis loco, pag. 229 meæ editionis, ἀπῄεσαν πιμπράντες ἅμα τὸν σῖτον. perinde enim est ac si dixisset ἅμα ἀπιόντες ἐπίμπρασαν τὸν σῖτον.

Alterum adverbium cui jungi itidem participium dixi, est μεταξύ. Demosth. Pro corona, εἰ μὲν εὐθὺς ἐξαναστάντες, μεταξὺ δειπνοῦντες τούς τε ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον &c. Cum accusativo autem apud Xenoph. Pæd. 8, κἀκεῖνο ἦν αὐτοῖς ἐπιχώριον, τὸ μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν. Non dubium quidem est quin μεταξὺ δειπνοῦντες idem valeat quod ἅμα δειπνοῦντες, Inter cœnandum: sic μεταξὺ πορευομένους, idem quod ἅμα πορευομένους, Inter eundum. Sed quum hîc μεταξὺ interpretamur præpositione Inter, verbum verbo reddimus. itidem enim μεταξὺ cum nominibus genitivi casus redditur Inter: éstque hic primus ejus usus. At de ἅμα dici hoc non potest. quæcunque tamen uni convenit interpretatio, alteri quoque convenire potest. Addo itaque μεταξὺ δειπνοῦντες vel ἅμα δειπνοῦντες reddi posse non solùm Inter cœnandum, sed etiam Inter cœnam: sic μεταξὺ πορευομένους vel ἅμα πορευομένους, Inter eundum, vel Inter viam. Sic μεταξὺ λέγων, vel ἅμα λέγων, Inter loquendum, vel Inter hæc verba. Quinetiam interpretari possumus alicubi, In medio sermone. Denique & hoc sciendum est, posse nos alicubi ipsum participium interpretari, omisso adverbio. ut, ὥστε ἅμα γελῶν ὁ Ἀμμώνιος εἶπεν, apud Plut. De def. orac. aptius ἅμα γελῶν εἶπεν reddemus simpliciter Ridens dixit, quàm Inter ridendum dixit. quum ἅμα γελῶν non plus significet quàm γελῶν. Sic ἅμα δὲ ταῦτα λέγων, Hæc dicens. quum ἅμα ταῦτα λέγων non aliud sit quàm ταῦτα λέγων. At ubi dicitur ἅμα λέγων sine pronomine, minus hoc interpretationis genus convenit. Cæterùm μεταξὺ invenitur etiam postpositum participio, in hoc Plat. loco in Apologia Socratis, καίτοι ἐν ἄλλοις λόγοις πολλαχοῦ δή με ἐπέσχε λέγοντα μεταξύ. Invenitur & genitivo junctum, sicut de ἅμα dictum fuit. Interdum verò & participia passiva locum hîc habent: ut μεταξὺ λουόμενος, dum lavaretur: μεταξὺ ὀπτώμενα, dum assarentur. Quemadmodum porrò participium cum ἅμα in infinitivum resolvi posse dictum est, ita & de μεταξὺ dicendum est. ut enim ἅμα λέγων in ἅμα τῷ λέγειν, sic μεταξὺ λέγων in μεταξὺ τοῦ λέγειν resolvetur.

Ut autem in superioribus dictum fuit de participii pro infinitivo usu, post verbum οἶδα, γινώσκω, aliáque hujusmodi: ita etiam de eo aliquid dicendum est quo participium futuri temporis pro verbo ejusdem temporis ponitur post verbum οἶσθα. Sophocles in Œdipo tyranno, Οἶσθ' ὡς ποιήσων; ἀντὶ τῶν εἰρημένων Ἴσ' ἀντάκουσον, κἆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών. ubi scholiastes ποιήσων pro ποιήσεις dici, & in eo atticismum esse tradit. Verùm exempla hujus usus petita ex oratione soluta desidero. Esset certè similis Sophocleo Euripideus hic locus, in Hecuba, οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις, si pro δράσεις reponeremus δράσων factum ex δρᾶσον quod agnoscit scholiastes. Quod enim ab illo necnon à Corintho traditur de δρᾶσον imperativo prò δράσεις, itidémque ποίησον pro ποιήσεις, suspectum mihi esse, alibi docui. Neque tamen in illo Euripidis loco pro δράσεις reponendum censuerim δράσων: (cur enim bonam lectionem & exemplarium aliquot testimonio confirmatam mutare libeat?) sed quod de δρᾶσον dictum fuit, de δράσων tutius dici potuisse aio. Fateor alioqui me apud Aristophanem illud loquendi genus legisse, οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, in Avibus, Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον ὦ τροχίλε; τὸν δεσπότην Ἡμῖν κάλεσον. sed quum versus non minus δρᾶσον quàm δράσων admittat, ne hic quidem locus ad mutandam sententiam me impulerit.

Participii esse quendam pro imperativo quoque usum, & eum quidem præ quovis alio ἀττικὸν existimari, haud equidem ignoro: sed quoniam ejus mentionem Corinthus fecit, silentio eum præteriissem, nisi quædam mihi in mentem venissent quæ illius de hoc usu verbis addi possunt. Utuntur Attici (inquit) genitivis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis personis imperativorum verborum. ut ποιούντων & λεγόντων pro ποιείτωσαν & λεγέτωσαν. Ego autem addo, ποιησάντων etiam & λεξάντων (quæ sunt aoristi 1 participia) pro ποιείτωσαν & λεγέτωσαν posse dici. Legimus enim apud Homerum δησάντων ita usurpatum, (habere autem & Homerum atticismos, in plerisque hujus libri locis docui) itidémque apud Aristophanem in Nubibus ἐπιμεινάντων pro ἐπιμεινάτωσαν habente usum præsentis ἐπιμενέτωσαν. & apud Xenophontem in Hierone ἐπαινεσάντων ita dictum prò ἐπαινείτωσαν: ubi scribit, ἴθι δὴ, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸν πότερον δοκεῖς ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην; Scio quidem genitivum ἀμφοτέρων dubitationem nobis afferre hîc posse, an videlicet pro imperativo positum sit hoc participium: sed προσειπάτω, quod præcedit, & τιμησάτω quod sequitur, imperativi modi verba, servata eadem orationis forma, dubitationem illam tollere videntur. Rursum tamen ἐπέχειν me cogit quod scribit

Eustath. de his participiis imperativorum vice fungentibus, ea θεραπεύεσθαι διὰ ἐλλείψεως ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τοῦ ἔστωσαν. veluti quum Homerus ἀγειρόντων dicit pro ἀγειρέτωσαν, perinde esse acsi diceret ἔστωσαν τῶν ἀγειρόντων. Volens autem quod de ista ellipsi dixit, confirmare, subjungit de hoc participii usu quidpiam nòn observatione solùm sed admiratione quoque dignum. Affert enim exemplum participii pluralis pro imperativo singulari positi. σημειῶσαι δὲ (inquit) ὅτι ἐκδηλοτάτη ἡ ῥηθεῖσα ἔλλειψις ἐν τῷ, μελόντων τὸ λῷον ἐν φρεσὶν, οὐ πληθυντικῶς λεχθὲν, ἀλλὰ ἑνικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔστω τῶν μελόντων, ἤτοι μελέτω.

Scio præterea participium nominis officio interdum fungi, ídque Atticum censeri: sed ne jam dicta repetenda sint, lege Corinthi articulum LXVI, vel potius quæ in hunc annotavi, pag. 53, nam rectè quidem tradit Atticos participiis vice nominum uti, sed exempla parum apta affert. ídque suo quodam more facit, ut ex aliis quoque mearum annotationum locis videre est.

Quinetiam adverbii sedem occupat nonnunquam participium apud Atticos: veluti quum dicunt πράττε ἀνύσας, vel λέγε ἀνύσας. ideóque hujusmodi locorum interpretationi aptè adverbium adhibetur: reddendo πράττε ἀνύσας, Fac properè, vel Fac confestim. Verùm huic loquendi generi aliquid etiam usuvenit quod paucis aliis, ut nimirum inversa sermonis forma, participium in verbum, vicissímque verbum in participium mutetur. ut si pro πράττε ἀνύσας dicam ἄνυε πράττων. Extat certè hic quoque istius participii usus apud Aristophanem, cui alter ille familiaris est. Exempla apud eum loci valde sibi vicini suppeditant in Vespis. Ibi enim hunc versum Ταςδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικὰς, sequitur iste non longo intervallo, Ἄνυσον ποθ' ὑποδυσάμενος. Illa autem priore forma utitur ibidem in loco qui his interjectus est, —κατάβαιν' ἐῤῥωμένως Ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας. Sic etiam in Nubibus, Ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. In Pluto autem addens ποτὲ, dicit, Πέραινε τοίνυν ὅ,τι λέγεις ἀνύσας ποτέ.

Quum porrò dico huic loquendi generi usuvenire quod paucis aliis, de iis loquor in quibus participium itidem resolvi in adverbium potest. Alioqui certè in plerisque permutationem illam me observare memini. Plato πολιτείας initio, ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι. quum alioqui sequendo alteram illam de qua dictum antea fuit formam, dicendum fuisset, ἐκέλευσε δραμεῖν τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεύσοντα. Sic Thucyd. lib. 1, dixit πέμψαντες ἔλεγον, non ἔπεμψαν τοὺς λέξοντας. Sed & suprà hujus permutationis exemplum in isto verbo attuli. His autem adjungere possumus (ut opinor) & ista Theocriti, idyllio 14, —ἄλλαν ἰοῖσα θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι. Hîc enim participium ἰοῖσα videtur esse ex illis quæ vacant, (sicut ἰὼν & ἀπιὼν interdum) quum tamen ἰοῖσα θάλπε nihil aliud sit quàm ἴθι θάλψουσα.

Quòd si & alios participii usus consideremus, comperiemus certè illos præ aliis, & nominatim Latinis, esse illo φιλομετόχων nomine dignos. plerisque enim locis adhibent participia quibus verba Latini aut verborum supina adhiberent. Dicunt enim (exempli gratia) ἥκω ποιήσων, πέμπομαι ποιήσων (sicut πέμπω ποιήσοντα. ut apud Thucyd. pag. 191, ἔπεμψαν Δημοσθένην ἐξάξοντα) Latini potius Venio factum, quàm Venio facturus: (quanvis & hoc utantur, sed ex Græci potius quàm sui sermonis consuetudine hunc participii usum sumentes) & Mittor factum, potius quàm Mittor facturus. itidémque Mitto factum. Sic apud Plautum Misi petitum: apud Terentium, Missa est accersitum. Rursum Plautus, Venient ad te comissatum. Apud eundem, Venit derisum. Itidem Cæsar, Veniunt oratum. Verùm & hoc sciendum est, certa quædam esse verba quorum participiis loco verborum variè utantur. Horum in numero sunt participia verbi πέμπω, præsertímque πέμπων & πέμψας. Lucian. in quodam dialogo eorum qui ἑταιρικοὶ inscribuntur, οἴνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει, τοῦ πατρὸς πέμψαντος. Dicitur enim τοῦ πατρὸς πέμψαντος, pro ἣν ὁ πατὴρ ἐπεπόμφει. Atque adeò huic nominatim participio contingit ut in exponenda sententia resolvi in verbum debeat, vicissímque adjunctum illi verbum in participium. Xenophon ἀναβάσεως lib. 2, pag. 164, τῇ μὲν γὰρ πρόσθεν ἡμέρᾳ πέμπων τὰ ὅπλα παραδιδόναι ἐκέλευε. Eodémque modo loquitur libro 3, pag. 176, pro eo quod est, ἔπεμπε τοὺς τὰ ὅπλα παραδιδόναι κελεύσοντας. vel ἔπεμπε τινὰς τὰ ὅπλα &c. Aut in singulari, τὸν κελεύσοντα, sive τινὰ κελεύσοντα, sicut pag. 162 dicit, πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων τοὺς Ἕλληνας τὰ ὅπλα παραδοῦναι. Sed de participio & verbo ita sedem suam permutantibus dicam aliquid & infrá. Alia porro est natura (ut ita dicam) participiorum quæ in præsentis terminatione futuri significationem habent, aut certè quæ quum præsentia sint pro futuris ponuntur: de quibus dictum fuit suprà, pag. 141.

Inter illa autem participia quorum magnus est in sermone Græco usus, Latinè autem interpretanti in aliam orationis partem resolvenda sunt plerunque, (mutata etiam orationis forma) numerari debet πείσας. veluti quum μὴ πείσας λαμβάνω, redditur Vi capio.

Sed præterquam quòd de hujus participii aliorúmque usu sparsim in Thesauro linguæ Græcæ dictum à me fuit, videndum est ne Atticorum fines tam latè extendamus ut cæteris Græcis injuriam faciamus, utpote quibus vix ullum participii usum, nisi quem ab Atticis precariò habeant, relinquamus. Sic certè Priscianus in suo de constructione libro, sine ullo delectu quicquid ex quolibet scriptore deprompsit, pro Attico nobis obtrudere conatur. Qua de re alius erit dicendi locus.

In quo igitur præterea φιλομετόχους esse Atticos ostendere possumus? nimirum in eo quòd nonnullis etiam locis participia adhibent ubi nullus est eorum usus. Neque enim ἔχων duntaxat, cujus Corinthus mentionem facit, otiosum illis plerunque esse putandum est, (veluti quum dicitur, παίζεις ἔχων, ληρεῖς ἔχων) sed & pleraque alia. Quo in numero sunt, φέρων, ἄγων, λαβών. de quibus atque aliis quum à me dictum sit partim pag. 54, partim etiam 78, hujus libri, eò te remisisse satis fuerit. Verùm ut videas quanti momenti sit talia non solùm cognita habere, sed etiam usum eorum cautè animadvertere, adjiciendum illis censeo quendam Aristophanis locum in quo exponendo scholiastes ob non animadversum participii ἔχων pleonasmum (quem alioqui annotat alibi cum quibusdam verbis) se ridiculum præbet. Locus is est in Nubibus, Ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; Hîc enim inauditam quandam ellipsin somnians, exponit ταῦτ' ἔχων κατὰ νοῦν. Hoc etiam addo, quemadmodum in iis quæ ex meo veteri codice adscripta habes, pag. 54, dicitur ita posse accipi illud loquendi genus παίζεις ἔχων, ut non sit pleonasmus, sic Tzetzen in illum Hesiodi versum quem antea protuli, (quum agerem de ἔχω adjunctum habente participium) Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, duplicem hujus generis loquendi expositionem afferre.

Ut autem ἔχων in locis illis, sic alicubi ἔχον supervacaneum invenitur: quum videlicet τὸ νῦν ἔχον dicitur. ut in isto Synesii loco, in epist. ad fratrem, αἱ δὲ Ἀθῆναι πάλαι μὲν ἦν πόλις ἑστία σοφῶν, τὸ δὲ νῦν ἔχον σεμνύνουσιν αὐτὰς οἱ μελιτουργοί. Sic apud eundem, οὐ μὴν ἐξεγένετο πέμπειν τὸ νῦν ἔχον. ita enim hîc malo scribere quàm τονῦν conjunctim, quòd ipse peculiariter articulus τὸ ad participium ἔχον ferri videatur. Verùm & infinitivum εἶναι obtinere interdum hunc pleonasmi locum, sciendum est, eodémque modo τὸ νῦν εἶναι dici quo τὸ νῦν ἔχον. Plato De rep. lib. 6, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν ἐάσομεν τὸ νῦν εἶναι. Xenoph. Pæd. 5, σὺ δὲ Ἀλκεύνα, ἄγων αὐτοὺς, ἐπιμελοῦ τὸ νῦν εἶναι πάντων τῶν ὄπισθεν. Quibus in locis itidem τὸ νῦν quàm τονῦν malo scribere. Neque verò hîc tantùm sed & cum adverbio σήμερον hic infinitivi εἶναι pleonasmus invenitur. Atque adeò & cum nomine ἑκὼν (quod nullam cum adverbiis illis νῦν & σήμερον affinitatem habet) ejusdem infinitivi pleonasmum habemus, & quidem Atticis scriptoribus familiarissimum: necnon cum ejus plurali ἑκόντες.

Imò verò observavi & aliud quiddam in Atticorum sermone, quod eos φιλομετόχους esse declarat. Quídnam illud est? Quòd participia lubenter inculcant. neque enim duo tantùm participia sine ulla copula ponunt, sed & tria plerunque. Et interdum quidem ex illis participiis unum vice infinitivi ponitur, interdum non item. Quum enim dicit Xenophon Hell. lib. 1, καταμαθὼν δὲ ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων καταστασιαζόμενος, συγκαλέσας τοὺς Λακ. &c. dici καταστασιαζόμενος pro καταστασιάζεσθαι manifestum est. Sic apud Demosth. ἐξελεγχομένοις ξένοις οὖσι, participium οὖσι loeum obtinet infinitivi εἶναι. Eodémque modo apud Xenoph. rursum, ἀναβ. lib. 2, ὅτι Φαλῖνος ποτε πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων τοὺς Ἕλληνας τὰ ὅπλα παραδοῦναι, participium κελεύσων eodem illo fungi officio dicere possumus. Admonui autem & suprà hac de re, duos hosce posteriores locos in exemplum afferens. Ideo autem in hoc Thucydidis loco, φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάνυ βεβαίως οἰκουμένη, idem considerandum ibi non proposui, quòd non itidem participia hæc inter se sint juncta. Voco autem inter se juncta, quæ ad rem eandem pertinent. Cæterùm ut in illis tribus locis unum ex participiis infinitivi sedem occupat, ita etiam dicere possumus in isto Demosthenis, Pro corona, οἱ μὲν εὐθὺς ἐξαναστάντες, μεταξὺ δειπνοῦντες, alterum ex participiis alienam sedem occupare: quum μεταξὺ δειπνοῦντες resolvi possit in μεταξὺ δειπνεῖν. At verò in illis quos subjungam locis, nihil tale spectatur. Xenoph. ἀναβάσεως libro secundo, pag. 162, meæ editionis, οἷς πᾶσι χρώμενοι, κρέα ἕψοντες, ἤσθιον ἐκείνην τὴν ἡμέραν. In eadem pagina, non multo post illa verba, scriptum est, λέγουσιν ὅτι βασιλεὺς κελεύει τοὺς Ἕλληνας, ἐπεὶ νικῶν τυγχάνει, καὶ Κῦρον ἀπέκτονε, παραδόντας τὰ ὅπλα, ἰόντας ἐπὶ τὰς βασιλέως θύρας, εὑρίσκεσθαι ἤν τι δύνωνται ἀγαθόν. Quibus in locis siquis hujus participiorum usus admonitus non fuerit, aliquam copulam deesse suspicabitur: quum tamen nihil desit, nihilo magis quàm in isto qui apud eundem extat Pæd. lib. 1, pag. 6, οἱ γὰρ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ, εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταῤῥοφοῦσιν.

DE IIS QUÆ ATTICI IN PRONOMINIS USU peculiaria sibi habent. CAP. X.

IN pronomine primæ personæ ἐγὼ Attica censetur particulæ γε adjectio. Quod enim passim legitur ἔγωγε, Atticæ linguæ adscribitur: itidémque ἔμοιγε. In quibus animadverte accentus etiam sedem mutari, retrahendo ipsum in primam. Sed quanvis hi duo casus duntaxat afferri vulgò soleant, tamen & ἐμοῦ γε alicubi inveniri cùm apud alios tum Xenophontem, sciendum est. ut in isto libri secundi ἀναβάσεως loco, pag. 32, meæ editionis, ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ, ὁποῖός τις ἂν ὦ, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτως, ἔφη, ὦ Κῦρε, γίγνωσκε. &c. Quemadmodum autem ἔγωγε pro ἐγὼ usitatissimum est, (cujus ἔγωγε exemplo Latini Equidem pro Ego quidem dixisse videri possunt: præsertim quum Virgilius non aliter quàm cum prima persona usus esse existimetur) sic etiam σύ γε pro σὺ interdum dicitur, præsertim à comicis. Aristophanes Nubibus, εὐθὺς ἐπιλήθει σύγε. Idem in Ranis, Καὶ χαῖρε πόλλ᾽, ὦ ᾽δελφέ. Νὴ Δία καὶ σύγε. Aliquanto pòst, ναὶ μὰ Δία σοῦ γ᾽ ἕνεκα. Amavit autem mirum in modum πρόσθεσιν particulæ γε Atticus sermo. nam & cum aliis pronominibus jungit, dicens τοῦτόν γε vel τοῦτό γε, & αὐτόν γε vel αὐτό γε, itidémque cum cæteris. Quod verò majus est, invenitur etiam ὅγε idem valens quod ὅδε sive οὗτος. nam ὅγε ex articulo in pronomen transit adjunctione hujus particulæ. Unde fortassis Atticum esse hoc pronomen, id est ab Atticis ortum, jure quis censuerit. Sed & illi ipsi articulo eandem particulam adjiciunt, necnon adverbiis, atque adeò aliis etiam partibus orationis. Ut autem ad ἔγωγε revertar, (cui sic adjuncta est hæc vocula ut coalescat, utpote mutata etiam sede accentus, uti dixi) non hoc solùm sed etiam ἐγώ τοι Atticis adscribit Thomas Magister. Verùm si & ἐγώ τοι illis adscribendum esset, non minus ἐγὼ μέντοι adscribere iisdem oporteret, quo Aristophanes utitur cùm alibi, tum in isto Nubium versu, Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι. Quod verò ad ἔγωγε attinet, obiter & hoc sciendum est, Dores in suo ἐγώνγα videri Atticos voluisse imitari: utpote addentes γα eodem modo quo illi addunt γε.

Ut autem particulam γε pronominibus illis adjiciunt Attici, sic etiam literam ι demonstrativis, οὗτος, ἐκεῖνος: dicentes οὑτοσὶ & ἐκεινοσί. Sic τουτουΐ, τουτωΐ, τουτονί. necnon in fœminino genere, αὑτηΐ, ταυτησὶ, ταυτηΐ, ταυτηνί. In ὅδε autem non addunt hanc literam, sed in locum literæ ε eam substituunt, dicentes ὁδί. Sic pro τόδε ab iisdem dicitur τοδί. Talis autem scripturæ exempla Aristophanes potissimum suppeditare potest.

Attica censetur & pronominum geminatio: veluti quum dicitur σφῶν αὐτῶν, & σφᾶς αὐτοὺς, & σφίσιν αὐτοῖς: quum dicitur item ἡμῶν αὐτῶν, & ἡμῖν αὐτοῖς, & ἡμᾶς αὐτούς. Eustathius postquam dixit ab Homero nullum ex compositis pronominibus usurpari, sed loco pronominis compositi duo ejusdem significationis poni: ut ἓ αὐτὸν pro ἑαυτὸν, itidémque ἔμ᾽ αὐτὸν pro ἐμαυτὸν, & αὐτόν μιν itidem pro ἑαυτόν: (de qua geminatione pronominum dicam nonnulla & infrà, quibus addenda erunt illa quoque quæ pagina 84 dicta fuerunt: ubi etiam, falsos apertè fuisse qui Atticos quoque pronominibus compositis carere dixerunt, declaravi) subjungit, τοιοῦτον καὶ παρ᾽ Ἀττικοῖς τὸ σφίσιν αὐτοῖς, καὶ σφῶν αὐτῶν, καὶ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ὅσα κατὰ ταῦτα.

Quid quòd Attici (inquit Budæus) ὑμᾶς ἑαυτοὺς & ἡμᾶς ἑαυτοὺς dicunt pro αὐτούς? Arist. in Problem. segmento 30, ὅτι ὁ Θεὸς ὄργανα ἐν ἡμῖν ἑαυτοῖς δέδωκε δύο, ἐν οἷς χρησόμεθα τοῖς ἐκτὸς ὀργάνοις. Xen. Hellen. 7, ὥστε παρ᾽ αὐτάς τε τὰς ἀρχὰς καὶ παρ᾽ ἑαυτοὺς ὑμᾶς, τοὺς κυρίους οὕστινας δεῖ ἀποθνήσκειν καὶ οὕστινας μὴ, αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα. Subjungit autem paucis interjectis, exempla pronominis compositi seu reciproci pro simplici usurpati: veluti ἑαυτοῦ pro αὐτοῦ. Idem duabus antè paginis non solùm composita pronomina pro simplicibus, sed vicissim quoque simplicia pro compositis accipi dixerat: ex Demosthene & Xenophonte necnon Aristotele exempla proferens. Verùm hoc addere debuit, quum simplicis pronominis obliqui casus spiritu aspero notati significationem compositi habere censeantur, id est αὑτοῦ & αὑτῷ & αὑτὸν idem valere quod ἑαυτοῦ & ἑαυτῷ & ἑαυτὸν, fuerítque librariis facilis in hac re lapsus, unum spiritum pro altero ponentibus: de plerisque locis dubitationem posse hinc oriri. præsertim ubi vox præcedens in literam tenuem non desinit, sequente apostropho: veluti si ἐπ᾽ αὐτὸν inveniatur positum pro In se: itidémque κατ᾽ αὐτὸν aut κατ᾽ αὐτοὺς pro Secundum se. In ejusmodi enim locis tenuis quæ in aspiratam mutata non est, illam pronominis scripturam cum tenui, ac proinde simplicis pro composito usum, minus dubium relinquit. De

illa quidem certè cum aspero spiritu scriptura Sophoclis scholiastes locis aliquot admonet. Verùm αὐτȣ͂ non pro ἑαυτȣ͂ tantùm, sed etiam pro ἐμαυτȣ͂ & σαυτȣ͂ alicubi usurpatum inveniri sciendum est.

Hoc etiam addo, non ἡμῶν αὐτῶν, vel ἡμῖν αὐτοῖς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς dici tantummodo, sed inverso etiam ordine αὐτῶν ἡμῶν, &c. Xenoph. Pæd. lib. 3, pag. 42, in fine, ὡς δὲ μᾶλλον ἐπλησίαζον οἱ ἀμφὶ τὸν Κῦρον τῶν ἄκρων, ὁ Τιγράνης σὺν τῷ Κύρῳ πορευόμενος, εἶπεν, ὦ Κῦρε, ἆρ' οἶσθ', ἔφη, ὅτι αὐτοὺς ἡμᾶς αὐτίκα μάλα δεήσει μάχεσθαι; Ubi etiam videndum est an αὐτοὺς ἡμᾶς accipiendum sit pro ἡμᾶς simpliciter, ut αὐτοὺς vacet: an potius idem valeant conjuncta illa pronomina quod Latinè Nosmetipsos. Sic certè Eustathius in hunc locum Iliad. ι, Ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκὸν, οἵτε σοι αὐτῷ Φίλτατοι Ἀργείων, annotat, αὐτῷ σοι non esse accipiendum pro σαυτῷ, more Homerico, sed ἐξοχικῶς dictum debere existimari: ut alibi, αὐτῷ τοι μετόπισθεν ἄχος ἔσεται: item, αὐτὴν γάρ μιν τρόμος αἰνὺς ἱκάνει.

Habent verò & aliam quandam pronominis geminationem Attici, qua videlicet possessivo pronomini genitivum pronominis primitivi jungunt. veluti quum dicunt ἐμὸν αὐτȣ͂ pro ἐμόν. quod Latini imitati sunt, apud quos legimus itidem Meum ipsius pro Meum. Tale est ὑμέτερα αὐτῶν apud Thucydidem, libro secundo, τὰ ὑμέτερα αὐτῶν. Eandem certè formam habet νωΐτερον αὐτῶν apud Homerum, Iliadis ο, νωΐτερον λέχος αὐτῶν. ubi Eustathius vult αὐτῶν adjectum esse δι' ἀκρίβειαν: ne videlicet intelligatur συγγενικὸν vel φιλικὸν λέχος, vel ἄλλως οἰκεῖον, sed λέχος αὐτȣ͂ τȣ͂ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Verùm hæc genitivi istius expositio nimium longè petita, aut (si mavis) nimis curiosè excogitata esse videtur. Quod autem ad ἐμὸν αὐτȣ͂ attinet, sciendum est, ubi huic pronomini αὐτȣ͂ jungitur nomen aliquod genitivi pariter casus, tum verò minus pleonasmum illum pronominis sentiri. ut apud Aristophanem in Pluto, Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτȣ͂ τȣ͂ ταλαιπώρου σχεδὸν Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον. Interdum tamen pronomen possessivum nomini genitivi casus jungitur, non interjecto altero illo pronomine. ut apud eundem comicum, τόν γε σὸν τȣ͂ πρέσβεως. Sic Lucianus dixit τἀμὰ τȣ͂ κακοδαίμονος: scribens, ὅπως δὲ τἀμὰ ȣ͂τοι σπαθῶσι τȣ͂ κακοδαίμονος. perinde videlicet ac si non τἀμὰ, id est τὰ ἐμὰ, sed τὰ ἐμȣ͂ dixisset. Hanc autem constructionem pronominis possessivi in nominibus quoque possessivis imitati sunt aliquando scriptores, tragici præsertim: qui in hac licentia (si ita vocari debet) Homerum sequuti sunt: à quo dictum fuit Iliados β, Νεστορέῃ παρὰ νηῒ Πυληγενέος βασιλῆος. pro παρὰ νηῒ Νέστορος βασιλῆος. Quanvis autem carmini potius quàm solutæ orationi hæc sermonis forma convenire videatur, invenitur tamen & in hac, οἶκος βασιλικὸς τȣ͂ πάντα δυναμένȣ: quod eodem planè modo dicitur.

Extat & alius quidam possessivi pronominis usus apud Euripidem in Phœnissis, —ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον Μαστοῖς ὑφεῖτο. Ita enim ibi legit scholiastes: qui etiam annotat dictum esse pro τὸν πόνον τῶν ἐμῶν ὠδίνων. atque hoc aliquantum differre ab isto loquendi genere, ἐμὸν αὐτȣ͂ πρᾶγμα. Sed ego de hac quidem lectione illi assentior, atque adeò repono τὸν ἐμὸν pro τῶν ἐμῶν quod habent vulgatæ editiones, metro etiam reclamante: sed talem esse hunc pronominis possessivi usum ut orationem δυσδιανόητον efficiat, de hoc sanè ab illo dissentio. Nam fateor quidem vulgarem loquendi consuetudinem postulasse ut diceretur τὸν ἐμῶν ὠδίνων πόνον, sed dicendo τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον, non minus verborum sensum intelligi: & perinde esse acsi diceretur τὸν ἐμὸν πόνον τῶν ὠδίνων, vel τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων. Hîc igitur nodum in scirpo (quod aiunt) quærere videtur. Neque verò hunc pronominis usum ab illo altero aliquantum differre dicere debuit, sed omnino differre: quum unus nihil omnino commune cum altero habeat. Quum enim dicitur τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον, nulla est ἀκαταλληλία, sicut quum dicitur ἐμὸν αὐτȣ͂ πρᾶγμα, vel τὸν ἐμὸν τȣ͂ ταλαιπώρȣ βίον. Est præterea quidam alius possessivi nominis usus quem non minus istis, fortasse etiam magis Atticum existimare debemus: sed de illo postea.

De pleonasmo autem pronominis lege quæ dixi p. 83. quum inter alia pleonasmorum varia genera Atticis scriptoribus familiaria hoc quoque recenserem. Hoc certè constat, ἐμοὶ & ἡμῖν πλεονάζειν, ubi tamen vim aliquam habere & aliquid orationi addere videri potest. Verùm sicubi manifestus sit ejus pleonasmus, an Attici sermonis consuetudini adscribi debeat, dubitarem, nisi scholiastem Sophoclis in ea opinione esse viderem. qui tamen non satis aptum hujus pleonasmi exemplum afferre videtur in Electra: ut ibidem docui. Alicubi certè ἐμοὶ quum vacare videri posset, positum censetur pro χάριν ἐμȣ͂. Sic & ἐμὶν (quod Doricum est pro ἐμοὶ) exponitur apud Theocritum, idyllio 5, Ῥείτω χὰ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. hîc enim ἐμὶν scholiastes poni ait pro χάριν ἐμȣ͂. Itidémque apud Euripidem

in Oreste, —σύριγγος ὅπως πνοὰ Λεπτοῦ δόνακος ὦ φίλα φώνει μοι, scholiastes vult μοι significare χάριν ἐμοῦ. Ibidem (paulo ante hæc verba) annotatur, hoc μοι esse διαθέσεως ἐμφαντικόν. ut in isto loco, Πάτροκλε μοι δειλή. Sed ego non video quid obstet quominus μοι suam hîc significationem habere dicamus. At in isto Homeri loco, Iliad. ξ, Εἰπέμεναί μοι Τρῶες ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν, rectè dixerimus (meo quidem judicio) μοι positum esse pro χάριν ἐμοῦ. Perinde enim est ac si ita loqueretur, Hoc in gratiam meam facite, In hoc mihi gratificamini ut dicatis &c. Fortasse tamen non malè etiam quis putaverit hunc dativum talem esse qualis est quum dicitur, πρόσειπέ μοι τοῦτον. ubi μοι illud est quod alia sermonis forma dicitur ἀπ' ἐμοῦ. At Eustath. minus aptam affert hujus pronominis expositionem: qui supervacaneum esse, vel fortasse pro περὶ ἐμοῦ seu δι' ἐμὲ poni tradit. Quarum tamen expositionum posteriorem priori præfero, quòd ad illam quam attuli magis accedat. Quod autem attinet ad verba illa quæ Euripidis scholiastes in exemplum affert, postquam dixit dativum μοι esse διαθέσεως ἐμφαντικόν: sciendum est esse Homerica, versum quendam libri τ Iliad. inchoantia: & reponi debere δειλῇ pro δειλή. ita enim scriptus est ille versus, Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖςον κεχαρισμένε θυμῷ. Sed ineptè hunc locum in exemplum affert, quum in eo non magis pronomen μοι quàm nomen δειλῇ ei adjunctum διαθέσεως ἐμφαντικὸν dici queat. Ut porrò μοι dictum est significare χάριν ἐμοῦ, sic apud Latinos dativus mihi plerunque sonat In gratiam meam. atque id multis exemplis probare possem, nisi ad alia festinarem.

Adscribitur Atticis & ille pronominum usus quo ad indicandam quandam ἐξοχὴν ponuntur. Nam idem ille scholiastes postquam dixit, sicut pronomine αὐτὸς interdum ὑπεροχὴ quædam declaratur, (ut in illo dicto, αὐτὸς ἔφα) ita etiam pronomen ἐκεῖνος nonnunquam eam vim habere, addit, συνήθη δὲ τὰ τοιαῦτα καὶ Ἀττικοῖς, ἤγουν αἱ πρὸς ἐξοχὴν καὶ ἀλλοίας δὲ ἐμφάσεις ἀντωνυμίαι. Atque adeò alibi docet non semper geminata pronomina usum compositi pronominis præstare, sed interdum αὐτὸς ibi quoque hanc ἐξοχῆς significationem habere. Cujus rei & paulo antè facta mentio fuit. Idem verò αὐτῶν post νεώτερον in quodam Homeri loco δι' ἀκρίβειαν ait προσκεῖσθαι: de quo tamen loco me illi non assentiri paulo antè docui.

Cum dativo αὐτῷ & αὐτοῖς potissimum subaudiendam relinquunt præpositionem σὺν Attici: ut videre est in iis quæ de ellipsi hujus præpositionis scripsi, pag. 96. ubi etiam docui adeò familiarem hanc præpositionis istius ellipsin fuisse ante hoc pronomen, ut ex ipso compositum nomen quoddam fuerit.

Αὐτὸς usus duos habere qui Attici censeantur, dictum jam fuit: sed illis & tertius addi fortasse potest, is nimirum quo jungitur cum τις & ἕκαςος. Hoc saltem constat, Thucydidi αὐτός τις & αὐτὸς ἕκαςος esse familiarissima. Eam quoque significationem hujusce pronominis αὐτὸς qua ponitur pro αὐτόματος, quidam Atticam esse censuerunt, sed nullum ἀξιόχρεων hujus rei testem invenio. Quòd verò superlativi gradus formâ huic pronomini tribuitur ab Aristophane, non tam Atticæ linguæ quàm comicæ licentiæ adscribendum id censeo. Hanc certè imitantes Latini comici Ipsissimus dixerunt. Ad exemplum autem illius αὐτότατος ausi sunt dicere etiam μονώτατος, superlativi formam dantes itidem nomini adjectivo quod natura sua eam non admittit. De illo quidem certè αὐτότατος scribit scholiastes, πεπαῖχθαι κωμικῶς: ubi & hujus μονώτατος meminit (utriusque autem mentio facta fuit & suprà pagina 87) dicens hoc quidem inveniri ἐν τοῖς λογοποιοῖς, at illud αὐτότατος non item. Non est porrò quòd talem in comico (hoc quidem præsertim) καινοπρέπειαν miremur, quum alia quoque ejus exempla habeamus: veluti quum dicit φιλτάτιον, diminutivi formam tribuens adjectivo nomini, quod ejus minimè capax esse scimus: in Acharnens. Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον. Possit verò de pronomine illo itidémque de ὗτος & ἐκεῖνος hoc addi, dativum ejus interdum pro genitivo usurpari Thucyd. lib. 4, pag. 130, in principio, καὶ χειρὶ σιδηρᾷ ἐπιβληθείσῃ μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν, hîc enim positus est dativus, tendens ad verbum ἀπώλεσαν, pro genitivo qui jungi debebat cum accusativo ναῦν.

Οὗτος interdum pronomini αὐτὸς præponitur, aut postponitur: dicitur enim ὗτος αὐτὸς, vel αὐτὸς ὗτος. Quæ pronominum copulatio non magis Atticorum quàm aliorum esse censetur. At ὗτος cum σὺ, & cum ἐγὼ, illis fortasse adscribendum fuerit. Aristophanes quidem certè utroque utitur. Legimus enim in Acharnensibus, Οὗτος σὺ ποῖ θεῖς; οὐ μενεῖς; In Nubibus autem, ἐγὼ γὰρ ὑτοσὶ Ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιςήριον. Sic ἡμᾶς τουσδε legimus apud Thucydidem, lib. 1, pag. 18, meæ editionis, ἡμᾶς τούσδε πρώτους λαβόντες, χρήσασθε ὡς πολεμίοις. Apud Homerum quoque ὅδε cum ἐγὼ jungitur, & quidem interjecto etiam pronomine αὐτός: Odyss. φ, Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ.

Οὗτος invenitur etiam pro ἐγὼ apud eundem illum comicum: ubi scholiastes Atticum esse hunc usum tradit. Sic certè usurpatum ὅδε (quod ejusdem est significationis) apud tragicos ac præsertim Sophoclem extat. Legitur enim in Ajace, pag. 6, meæ editionis, Ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ καὶ τανῦν ἔτι. Necnon pag. 27, Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεῖδαι ἀνδρὶ παντουργῷ φρένας Ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη. Alibi, Εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν. His enim in locis (præsertímque in duobus posterioribus) cónstat ὅδε dici δεικτικῶς de prima persona. Nec dubitarunt Latinorum nonnulli usum istum suo pronomini Hic (quod Græcis ὅδε & οὗτος significatione respondet) tribuere.

Ὃς pro οὗτος Atticos sibi vendicasse credibile est: cujus magnus est in dialogis præsertim usus, cum ἦ pro ἔφη (quod ἦ, sicut ἦν pro ἔφην, Atticum itidem censetur) sed interjecta particula δέ. Dicitur enim ἦδ' ὅς, eadem forma qua ἦν δ' ἐγώ. Plato Polit. lib. 1, in principio, Οὐκοῦν (ἦν δ' ἐγὼ) ἔτι ἐν λείπεται, τὸ ἢν πείσωμεν ὑμᾶς ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφεῖναι. Ἦ καὶ δύναισθ' ἂν (ἦδ' ὅς) πεῖσαι μὴ ἀκούοντας; Paulo pòst autem supervacaneum est hoc pronomen, utpote præcedente nomine proprio, καὶ ὁ Ἀδείμαντος, ἆρά γε, ἦδ' ὅς, οὐδ' ἴστε ὅτι &c. Dicitur etiam καὶ ὅς. ut apud Xenoph. legimus, καὶ ὅς, λέξον ἡμῖν, ἔφη. Sic alibi, καὶ ὃς εἶπεν. Et de ὃς quidem ita sentio. At οὗ, οἷ & ἓ primitiva pronomina (quorum nominativum vulgus grammaticorum constituit illud ὅς, non sine magno errore, quum hæc pronomina nominativo careant, ut Sui, Sibi, Se, apud Latinos) quanvis apud scriptores Atticos itidem extare plerisque locis sciam, haud tamen eorum usum Atticum esse dixerim. Verùm si ullius horum trium usus existimari Atticus debet, de accusativo ἓ potius quàm de reliquis duobus hoc crediderim (ut apud Platonem πολιτείας initio, ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι) nam οἷ usurpant & alii quilibet scriptores: at οὗ tam apud Atticos quàm alios rarum esse arbitror.

Pronominis possessivi pro primitivo aliquis est usus apud Thucydidem, dicentem, τὸ δὲ ὑμέτερον pro ὑμεῖς δέ. sed ego non ideo Atticum hunc esse usum dixerim: præsertim quum Dionys. Halicarnasseus inter Thucydidea idiomata & hoc numeret, & quidem reprehendens potius quàm laudans. Affertur tamen pluralis ὑμέτερα pro ὑμεῖς itidem ex Platone De legibus, τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἕτοιμα ἂν εἴη· τὰ δ' ἐμά, βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια, Vos quidem igitur audire, ut videtur, parati: ego autem velle quidem promptus, sed non perinde posse facilis: ut quidem Bud. vertit, qui etiam τὸ ἡμέτερον interpretatur Nos, in isto Galeni loco, Therap. lib. 9, τοὺς μὲν οὖν πολλοὺς τῶν ἰατρῶν οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀμελήσαντας ἤθους χρηστοῦ, δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι· τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδ' ἔχει, Nos verò aliter rationem nostram comparavimus. Verùm magis placet altera interpretationis forma quam subjungit, Nostra autem ratio aliter comparata est. Terentius (inquit) hoc imitatus est in Eunucho, Non agnosco vestrum tam superbum. Id est vos. Ita quidem ille de hoc loco sentit: sed ego dixerim potius esse nomen adjectivum neutrius generis pro substantivo positum, ut passim Græcos hunc adjectivis usum dare videmus: dicentes τὸ δίκαιον pro ἡ δικαιοσύνη, sic τὸ ἡδὺ pro ἡ ἡδονή, & τὸ ἀσθενὲς pro ἡ ἀσθένεια, aliáque infinita. Quibus simile esset τὸ ὑμῶν ὑπερήφανον pro ἡ ὑμετέρα ὑπερηφάνεια: ut Vestrum tam superbum, pro Vestram tantam superbiam. Sed quod ad ἐμὰ attinet, ut in illo Platonis loco poni censet pro Ego: ita & singularem ἐμὸν in isto Homeri loco, Iliad. α, —οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Exponit enim, οὐ γὰρ ἐγὼ εὐμετάβλητος καὶ ἀπατηλός. Cui loco subjungit & hunc, ex ejusdem operis libro θ, Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο. Verùm in illo quidem priore loco (ut de illo prius dicam) commodius esse videtur pronomini possessivo ἐμὸν suam significationem relinquere, quàm pro primitivo accipere: quoniam adjectiva quæ sequuntur, rei magis quàm personæ conveniunt. aliquid enim aptè dicitur esse παλινάγρετον, quod videlicet revocatur, seu retractatur: itidémque aliquid ἀτελεύτητον, quod ad exitum non perducitur, vel perduci non potest: aut, uno verbo, quod est irritum: at verò non item aliquis παλινάγρετος vel ἀτελεύτητος dicatur. Atque adeò Eustathius nullam expositionis illius (qua ἐμὸν dicitur esse pro ἐγὼ) mentionem facit: sed tantùm cum ἐμὸν deesse dicit (id est, subaudiendum relinqui) substantivum ἔπος, vel aliquid hujusmodi. sicut ubi dicit poeta, κερτομίοις Δία κρονίωνα προσεῖπε.

Νὼ & σφὼ, Attica videntur esse potius quàm νῶϊ & σφῶϊ, itidémque νῶν & σφῶν potius quàm νῶϊν & σφῶϊν. Aristoph. in suis Avibus, Ταῦτ' οὖν ἱκέται νὼ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα. Quem versum præcedit iste, Ἀλλ' εἴπατόν μοι σφὼ τίν' ἐστόν. Νὼ βροτώ. Paulo pòst, Ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ' ἄνθρωπος ὥσπερ νώ ποτε, Κἀργύριον ὠφείλησας ὥσπερ νώ ποτε, Κοὐκ ἀποδιδοὺς ἔχαιρες ὥσπερ νώ ποτε. Non multo pòst, Μείζω μὲν οὐδὲν, προσφορωτέραν δὲ νῷν. Sed lectorem non celabo, νῶϊν pro νῷν, necnon σφῶϊν pro σφῷν in nonnullis hujus poetæ

locis legi, reclamante etiam metro. ut in hoc versu, qui est ejusdem comœdiæ, Κάλοιμ' ἂν αὐτούς· ὁ δὲ νῶϊν τῦ φθέγματος &c. Esse enim hîc scribendum νῷν ipsa metri ratio ostendit. Idem & initio hujus comœdiæ error commissus est, in hoc versu, Ὅς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα. Ut verò Attica hæc esse putem facit adverbium πρῷ, quod itidem pro πρωῒ usurpant Attici. Idem comicus in eadem comœdia, Ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία Λουσάμενα πρῷ. Sed paulo antè in eodem vocabulo peccant typographicæ editiones, scribentes πρώτις conjunctim pro πρῴ τις: in hoc versu, Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Quod autem ad νῷ attinet, sciendum est grammaticos Appionem & Herodorum annotasse, νῷ poni tantum pro accusativo ἡμᾶς ab Homero, at νῶϊ & pro accusativo ἡμᾶς & pro nominativo ἡμεῖς: quum tamen Aristophanem pro nominativo ἡμεῖς in præcedentibus uti locis apertè videamus. Verùm & hoc de scriptura hujus pronominis addendum est, apud Aristophanem, itidémque apud Homerum in plerisque editionibus, atque adeò in Romana Eustathii, scribi νῶ absque ι subscripto: quum alioqui νῷν apud illum comicum passim scriptum sit, cum ω habente ι. Si autem consultò in νῶ non fuit appositum ι literæ ω, id certè factum esse crediderim, quòd huic ω terminationem dualis efficienti scriptura illa convenire visa non sit.

Σφὶν quoque & μὶν tanquam Attica recensentur ab Ammiano cum aliis, Anthologiæ epigrammatum lib. 2. De illo priore saltem, nimirum de σφὶν, Atticis vocabulis annumerari constat ab Ammiano: at de μὶν non item. quoniam ubi varia vocabula recensuit, è quibus est illud σφὶν, ita claudit hexastichon, Ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει, Προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῦ, φάθι, καὶ μὶν ἔτι. Estque adeo planè inauditum (mihi quidem certè) pronomen μὶν esse linguæ Atticæ.

Quinetiam pleonasmus pronominis placuisse alicubi Atticis videtur, & quidem in iis etiam locis ubi unicum ponitur (qua de re admoneo, propter illa quæ attuli geminationis pronominum exempla) nam ut paulo antè, quum de pronomine ὃς dissererem, attuli locum istum Platonis, καὶ ὁ Ἀδείμαντος, ἆρά γε, ἦδ' ὅς, οὐδ' ἴστε ὅτι &c. ubi ὃς supervacaneum esse dixi, utpote præcedente nomine proprio, (quod etiam de ἦ δὲ dici potest, quum sequatur ἔφη) sic de hoc ejusdem scriptoris loco qui hunc paucis interjectis præcedit, ἀλλὰ περιμενῦμεν, ἦδ' ὃς ὁ Γλαύκων, meritò idem dicturus mihi videor. Nam siquis objiciat, eum voluisse dicere non simpliciter Glauco, sed Ipse Glauco, articulum ὁ hunc usum præstare potuisse respondeo. Observavi & dativi αὐτῷ necnon accusativi αὐτὰς pleonasmum apud Thucydidem, illius quidem dativi αὐτῷ, lib. 4, pag. 151 meæ editionis, τῷ δὲ Ἱπποκράτει ὄντι περὶ τὸ Δήλιον, ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη ὅτι &c. Hujus autem accusativi αὐτὰς, lib. 7, pag. 235, καὶ πέμπει ἐς φυλακὴν αὐτῶν εἴκοσι ναῦς, αἷς εἴρητο περί τε Λοκροὺς καὶ Ῥήγιον καὶ τὴν προσβολὴν τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν αὐτάς. Videor autem mihi & apud Xenophontem hujus pronominis talem pleonasmum observasse. Verùm & aliud pleonasmi genus observavi apud Aristophanem cùm alibi, tum in isto Equitum loco, — ὁ δὲ δῆμος Ὑπὸ τῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου.

Quod autem ad illam pronominum geminationem attinet, alicubi fortasse pleonasmum & illam habere dicere possumus: præsertim verò in σφᾶς αὐτοὺς, pleonasmum rectè constituerimus, meo quidem judicio, apud Thucydidem, frequentissimè illis utentem (quod de accusativo dico, idem & de cæteris casibus intelligendum fuerit) siquidem alicubi in eadem re & σφᾶς αὐτοὺς & σφᾶς simpliciter usurpari ab illo videmus. veluti quum uno in loco scribit τὰ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἀνείλοντο, in altero, τὰ κατὰ σφᾶς ἀνελόμενοι. Quinetiam apud Demosthenem & Platonem σφᾶς idem quod σφᾶς αὐτοὺς interdum significare scimus. Apud eundem Thucyd. (hic enim scriptor præ cæteris participia more illo Homerico geminat) quum ἡμᾶς αὐτοὺς in reciprocatione habeamus, sed alibi etiam legamus extra reciprocationis usum, illic quidem pleonasmum non agnoscemus, at hîc contrà: aut certè emphasin huic geminationi subesse dicemus. ut Latinè quum Nosipsos, aut Nosmetipsos dicis, emphasin quandam oratio habet, quam minimè haberet si simpliciter Nos diceretur. Idem verò & de cæteris pronominibus inter se copulatis sentiendum est. At pronomina ἐῦ & ἔθεν quum Apollonius Rhodius conjunxit, quæ omnino eadem sunt conjunxisse dicendus est, quum ἐῦ & ἔθεν dialecto duntaxat differant: & perinde sit ac si ἐμοῦ cum ἐμέθεν copularetur.

Ubi autem pronomini possessivo ἐμὸν addunt αὐτῦ, vel dicunt ἡμέτερον αὐτῶν, aliáque hujusmodi, quorum mentio facta fuit antea, genitivorum αὐτῦ & αὐτῶν pleonasmus agnoscendus est: nisi fortè quòd aliquem ornatum addere orationi videntur, non omnino πλεονάζειν dicenda sunt.

DE IIS QUÆ IN ARTICULI USU ATTICA esse censentur. CAP. XI.

QUod dixi, de pronomine agere incipiens, Atticos in ἐγὼ & σὺ particulæ γε πρόσθεσιν familiarem habere, atque adeò Atticam esse: idem fortassis & de articulo dicere possim, nimirum, ubi eadem particula ei adjungitur, id ex Attici sermonis consuetudine fieri. Reperitur quidem certè hæc particula articulo juncta cùm apud alios, tum apud Aristophanem in Acharnensibus, —ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως. ubi observa præcedere etiam particulam illam γε verbo subjunctam. Apud eundem in Nubibus, Οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει. Videndum est tamen ubi particula γε omnino vacet, ubi contrà reddi possit Quidem certé. ut fortassis in illo priore loco (si non præcederet γε) τόν γε σὸν reddi posset Tuum quidem certé. Illis enim verbis, ἐκκόψειέ γε &c. respondetur ad hæc, Καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν Τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν. Interdum verò hæc particula sic articulo jungitur ut cum eo cohæreat, atque adeò ex articulo pronomen fiat. scimus enim ὅγε pro οὗτος (sicut & ὅδε) dici. Sed hac de re non hîc est dicendi locus.

Articulus apud Atticos scriptores sæpenumero πλεονάζει, & supervacaneus est: sic tamen ut ornatum quendam addere videatur. Quod autem mirum videri possit, quum interdum articulus illis sit supervacaneus, aliquando contrà eorum orationi deest. adeò ut & πλεονασμοὶ & ἐλλείψεις unius ejusdémque partis orationis apud eosdem reperiantur. Sed de pleonasmis dicendum prius est. Solent Attici (inquit scholiastes Aristophanis) τὰ ἄρθρα πλεονάζειν. Hoc autem annotat in istum versum qui extat initio Pluti, Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. Ibi enim postquam dixit Atticos solere πλεονάζειν τὰ ἄρθρα, (ubi observandus est obiter hujus verbi πλεονάζειν usus activa significatione pro Supervacanea ponere) addit, Sicut igitur in τὰ βέλτιστα supervacaneus Atticè erat articulus τὰ, ita quoque hîc τῶν, & in sequentibus τό: veluti ubi dicitur τὸ ποῖον. Hæc ille: ubi inter hujus pleonasmi exempla, duo affert quæ parum idonea mihi videntur, ac præsertim primum, quod est genitivi τῶν præfixi nomini κακῶν. Nam & scriptores eos quorum sermo nihil cum Attica lingua commune habet, dicere μετέχειν τῶν κακῶν non minus quàm κακῶν existimo. Exemplum autem pleonasmi articuli τὰ, quod ab eo affertur, petitum est è tertio illius comœdiæ versu, Ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ. ubi dubitari itidem possit an τὰ more Attico πλεονάζειν dicendum sit: vel potius πλεονάζειν sive Attico more, sive alio. hîc tamen potius quàm ibi pleonasmum admiserim. At verò exemplum tertium, nimirum articuli τὸ cum ποῖον, unum ex iis est quæ idonea vocari possunt. Verùm, quod ad exempla attinet, quum Budæus multa & ea quidem apta proferat, ex illo petenda censui. Sed ab eo certè dissentio in eo quòd illum Aristophanis scholiastem sequens, in illis verbis μετέχειν τῶν κακῶν, ipse quoque πλεονάζειν τῶν dicit. Ejus verba hæc sunt, Atticorum est alioqui τὰ ἄρθρα πλεονάζειν (ubi animadverte eum illa scholiastæ Aristophanis verba usurpare) καὶ περισσὰ τιθέναι, & vice versa κατ' ἔλλειψιν πολλάκις τῶν ἄρθρων λέγειν. Prius igitur τῶν περισσευόντων exempla citabo. Aristoph. Pluto circa principium, Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. Demosth. in oratione quæ πρὸς Νικόστρατον inscribitur, ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, id est, falsam renuntiasse in jus vocationem. Et περὶ στεφάνου, Οὐκοῦν ὅτε ἀπεψηφίζεσθέ μου, τότε ἀπεψηφίζεσθε τὰ ἄριστά με πράττειν. Theophrastus de palma arbore loquens, ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διός. Aristot. Polit. 4, Φησὶ γὰρ ὁ Σωκράτης ἐκ τεττάρων τῶν ἀναγκαιοτάτων πόλιν συγκεῖσθαι. Plato De legibus, lib. 4, παρὰ δὲ μιαροῦ δῶρα οὔτ' ἄνδρα ἀγαθὸν οὔτε θεὸν ἐστί ποτε τόγε ὀρθὸν δέχεσθαι. hic τὸ ὀρθὸν dixit ut τὰ μάλιστα pro Maximè, & τὸ ἐξ ἀρχῆς. Pausanias, πυνθανόμενος δὲ οἵτινες ἦσαν, οὐδὲν ἄλλο μαθεῖν ἠδυνάμην ἢ Σικελοὺς τὸ ἐξ ἀρχῆς ὄντας, Ἀκαρνανίαν μετοικῆσαι. Thucydides, ἐλπίδα δὲ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον ναῦς Πελοποννησίων εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, ne minimam quidem suspicionem habebant. Idem lib. 1, ἡμῖν δὲ ἐκ τοῦ ἐπιεικοῦς ἀδοξία τὸ πλέον ἢ ἔπαινος οὐκ εἰκότως περιέστη. Iliad. λ, τὰ ἕκαστα poetica licentia dictum est, Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. Et Odysseæ μ, totidem verbis. Hæc ille, qui his exemplis alia subjungit pleonasmi articuli ante aliud nominum genus: sed ea missa faciens examinanda quæ allata sunt censeo. Libuit enim ista ex eo descripta proferre, (quum alioqui etiam antea inter varia pleonasmorum genera articulorum quoque pleonasmum commemorans, plerisque horum exemplorum usus fuerim) partim ut meum de singulis judicium subjungerem, partim etiam quæ illis addenda essent cognoscere lector posset. Primùm igitur de articulo τῶν qui substantivo κακῶν præfixus est, dico quod & antea dixi. Quod autem ad illum orationis περὶ στεφάνου locum attinet, τότε ἀπεψηφίζεσθε τὰ ἄριστά με πράττειν, est certè illi Aristophanico similis in quo τὰ βέλτιστα legimus. sed ne lingua quidem communis fortasse articulum cum hujusmodi superlativis, vel potius cum non-

nullis horum superlativorum, omiserit: quòd alioqui ambiguitas aliqua subesse possit. Exempli gratia, in illo Demosthenis loco, siquis pro τὰ ἄριστά με πράττειν dicat ἄριστά με πράττειν, quis non ἄριστα adverbium potius quàm nomen esse censeat, præsertim quum verbum πράττειν hujusmodi adverbiis jungi gaudeat? sed πράττειν junctum cum ἄριστα adverbio, longè aliam (ut quivis nosse potest) quàm cum nomine ἄριστα significationem habet. Fateor alioqui linguam communem quibusdam superlativis articulum hujusmodi non præfigere. At in illo Demosthenis loco ubi τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα dicit, magis idoneum fortasse pleonasmi exemplum habemus. Neque enim dubium est quin is qui communi lingua uti voluisset, dicturus fuerit ψευδῆ κεκλητευκότα absque articulo. Platonis autem locus mirum quendam articuli habet pleonasmum, & quidem talem ut vix alium ei omnino similem reperiri posse existimem, atque adeo an ita Plato scriptum eum reliquerit subdubitem. Sed enim miror vicissim, quò respiciens Bud. talem esse dixerit articuli τὸ pleonasmum in illo Platonis loco qualis est in τὰ μάλιστα & τὸ ἐξ ἀρχῆς. quum enim ὀρθὸν sit nomen, at μάλιστα sit adverbium, itidémque ἐξ ἀρχῆς adverbialiter dicatur, (conjunctim videlicet scribendo) quid commune pleonasmus unus cum altero habere potest? Et de illis quidem exemplis hactenus.

Libet autem illis, necnon iis quæ & ipse attuli antea (quum inter varia pleonasmorum genera articuli quoque pleonasmum recenserem) pauca quædam addere quæ alium pleonasmi usum, ut ita dicam, quàm in illis habent. Ac primùm lectorem moneo, quædam esse adjectiva quibus invenitur præfixus itidem hic πλεονάζων articulus, quum tamen in lingua communi eo præfixo significatio immutetur. Exemplum habemus in hoc Aristophanis loco, in Ranis, Ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον. hic enim τὸν πλείω χρόνον dictum esse constat pro πλείω χρόνον: quum tamen τὸν πλείω χρόνον aliud sit quàm πλείω χρόνον. Nam ὁ πλείων χρόνος est Major pars temporis, at πλείων χρόνος, Plus temporis, Longius tempus. adeo ut si dicere velim, Non semper ludo, sed majori parte temporis seriis vaco: articulo usurus sim, hoc modo, οὐκ ἀεὶ παίζω, ἀλλὰ τὸν πλείω χρόνον σπουδάζω. ut τὸν πλείω χρόνον sit quod dicimus *La plus part du temps*. At verò si dicere velim, Diutius hæc tolerare nequeo, dicturus sim οὐ δύναμαι ἀνέχεσθαι ταῦτα πλείω χρόνον, non τὸν πλείω χρόνον. Itidémque si significare velim, Longius tempus est, non ὁ πλείων χρόνος sed πλείων χρόνος dicendum fuerit. Sic sequente particula ἢ nequaquam articulo uteris. dices enim, πλείονα χρόνον καθεύδει ἢ ἀγρυπνεῖ, non τὸν πλείονα. at Sophocles tamen ausus est τοὺς πλείονας dicere sequente hac particula ἢ: in Antigone, Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. Neque tamen aliis etiam quibuslibet locis ubi articulus discriminis indicandi causa ponitur, talem pleonasmum usurpari posse existimo. Exempli gratia, ut dicitur τὴν ἡσυχίαν ἄγειν pro ἡσυχίαν ἄγειν, (Luc. in Charonte, ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι) non itidem τὴν ἑορτὴν ἄγειν pro ἑορτὴν ἄγειν dici posse censeo.

Est etiam alius quidam articuli pleonasmus, quum videlicet geminatur. Thucyd. lib. 8, pag. 268, καὶ μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, ὡς ἑώρα τὰς ναῦς πολλὰς τὰς ἀπὸ τῆς Χίου, φυγὴν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῆς Σάμου. Hîc enim vacare videtur τὰς priore loco: atque, ut non vacaret, fuisse dicendum ὡς ἑώρα τὰς πολλὰς ναῦς. Sed exempla manifestiora & certiora hujus geminationis pleonasmum habentis ex eodem afferam. Legimus enim apud illum, lib. 8, pag. 287, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον οἱ δέκα πρεσβευταὶ, ὡς ταῦτα ἐν τῇ Δήλῳ ἔτι ὄντες ᾐσθάνοντο, ἡσύχαζον. In eadem illa pagina circa finem habemus, καὶ αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους μετὰ Κλεάρχου, καὶ ὕστερον πάλιν ἐλθοῦσαι ἐς Μίλητον. Hîc enim non video quid aliud dici possit quàm αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους, idem valere quod αἱ μὲν πλείους Δήλου λαβόμεναι. itidémque in illo præcedente loco, οἱ δὲ πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον οἱ δέκα πρεσβευταὶ, non aliud esse quàm οἱ δὲ πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον δέκα πρεσβευταί. Quibus Thucydidis locis, ac præsertim priori, similis est hic Pausaniæ (non enim alius in præsentia occurrit) in Messeniacis, οἱ δὲ ὁπότε αἴσθοιντο οἱ τραυματίαι τὴν ἰσχὺν σφᾶς ὑπολείπουσαν, διεκελεύοντο τοῖς δρῶσι μὴ χείρονας ἢ αὐτοὶ γίγνεσθαι. Itidem enim hîc, οἱ δὲ ὁπότε αἴσθοιντο οἱ τραυματίαι, perinde est acsi diceretur οἱ δὲ τραυματίαι ὁπότε αἴσθοιντο. Animadverto quidem posse alicubi dici articulum οἱ posteriore loco habere quendam vocabuli Inquam usum, aut etiam Nimirum, seu Videlicet: ut in priore exemplo ex Thucydide sumpto, οἱ δὲ πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον οἱ δέκα πρεσβευταὶ, Qui autem Samum missi fuerant, illi inquam decem legati. vel, Illi nimirum decem legati. In posteriore autem, αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους, perinde esse acsi diceretur, Et quidem major earum pars. Sed etiamsi articulo hanc significationem demus, nihilo certè minus pleonasmus hîc erit, quoniam talis ejus repetitio nihil orationi addit. Est alioqui & quædam articuli geminatio passim usitata, ea nimirum qua dicitur ὁ βασιλεὺς ὁ δίκαιος, pro ὁ δίκαιος βασιλεύς: itidémque ἡ γυνὴ ἡ καλὴ, pro ἡ καλὴ γυνή. Sed his in locis vel non est vel potius non sentitur

pleonasmus, quòd talis geminatio præcedente adjectivum substantivo passim usitata sit. At si quis ὁ δίκαιος ὁ βασιλεὺς, vel ἡ καλὴ ἡ γυνὴ dixerit, pleonasmus certè erit, sed βαρβαρίζων. neque enim ullum Græcorum scriptorum (eorum quidem certè quos imitari debemus) ita unquam esse loquutum existimo: at quosdam hujus seculi homines Græcè (si diis placet) scribentes, cùm alia multa circa articuli usum, tum hoc peccasse scio.

Alicubi etiam invenitur articulus præpositivus πλεονάζων, præcedente postpositivo. ut in isto Sophoclis loco, in Antigone, pag. 230, Ταύτην γ' εἶδον θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν 'Απεῖπας. Dictum enim est, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας, pro ὃν σὺ νεκρὸν ἀπεῖπας. Si tamen hunc articulorum ordinem mutare velimus in eum quem simplex & vulgo recepta orationis structura postulat, utrique locum esse dicemus: ut videlicet ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας dictum sit pro τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπεῖπας. Sed vide & quæ suprà (nimirum pag. 83) de isto articuli usu disserui.

Est præterea certus quidam articuli τὸ pleonasmus ante infinitivum, sed præfixas habentem voculas μὴ οὐ. Xenoph. in Symposio, ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ,τι ἕκαστος ἡγεῖται πλεῖστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Apud eundem cum præteriti temporis infinitivo, Pædiæ lib. 7, τοῖς μὲν θεοῖς ὐδὲν ἂν ἔχοιμεν μέμψασθαι τὸ μὴ οὐχὶ μέχρι τοῦδε πάντα ὅσα εὐχόμεθα καταπεπραχέναι. Sic apud Aristoph. τὸ μὴ ὐκ ἐλθεῖν pro μὴ οὐκ ἐλθεῖν legitur. Videndum est autem an de isto etiam ejus loco idem ferri judicium possit, in Avibus, Αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν, Τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει κ' εὐδαίμονα. Apud Thucydidem quidem certè hunc articulum τὸ itidem vacare cum infinitivo censeo præfixis iisdem particulis, initio libri 3, καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων, τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Omnino enim à scholiaste hîc dissentio, deesse præpositionem διὰ dicenti, quasi τὸ μὴ οὐ pro διὰ τὸ μὴ οὐ dictum sit. Quum autem ab illo dissentio, simul & Corintho refragor, utpote qui articulo VIII, in exemplum ellipseως præpositionis διὰ, locum hunc attulerit. Sed nihil minus rationi consentaneum esse quàm velle præpositioni διὰ locum hîc dare, quum abundè docuisse mihi videar in iis quæ in illum articulum annotavi, eò te remittam: quendam Aristidis locum inde depromptum huc transferre contentus, in quo idem præcedente simili verbo pleonasmus habetur: adeò ut etiam imitari Thucydidem voluisse videatur. sicut enim ille εἴργειν τὸ μὴ, ita hic διείργειν τὸ μὴ dixit, scribens, ὥστε θάλαττα διείργει τὸ μὴ εἶναι πολίτην. Habes jam exempla pleonasmi articuli τὸ ante infinitivum, & quidem futuri, præteriti, præsentis temporis: sed interjectis voculis μὴ οὐ. at exempla ejusdem pleonasmi cum infinitivo præfixas non habente hasce particulas, quærenda tibi relinquo.

Possum (meo quidem judicio) pleonasmis illum articuli usum annumerare quo τὸ τῆς δαπάνης pro ἡ δαπάνη, & τὸ τῆς ὀργῆς pro ἡ ὀργὴ, necnon τὸ τῶν ὀνύχων pro οἱ ὄνυχες: & in plurali τὰ τοῦ πολέμου pro ὁ πόλεμος, τὰ τῆς ὁμολογίας pro ἡ ὁμολογία, aliáque itidem multa dicuntur. Illa quidem verba τὸ τῶν ὀνύχων pro οἱ ὄνυχες, ex Aristotele habeo, scribente, De part. animalium lib. 4, cap. 10, εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται, videlicet ἡ φύσις. neque enim aliud his verbis τὸ τῶν ὀνύχων quàm τοὺς ὄνυχας declarat. At verò duo illa exempla τὸ τῆς δαπάνης, τὸ τῆς ὀργῆς, ex Plutarcho sumpta sunt, scriptore non quidem Attico, sed in multis Atticos imitante, ut alibi quoque testatus sum. ideóque quum mihi ex ipsis Atticis exempla desunt, aut certè ad manum non sunt, quæ ex fonte haurire non possum, ex illius aliorúmque hujusmodi autorum scriptis tanquam rivis inde deductis, haurire non dubito. Ut igitur talem articuli singularis usum Plutarchi autoritate confirmem, (donec pluralis exempla ex Thucydide proferam) legimus apud eum in Apophthegmatum opere, pag. 338, meæ editionis, ubi quæ sunt Epaminondæ recensentur, θαυμασάντων δὲ τῶν συναρχόντων, οὐ τὰ τῆς δαπάνης ἔφη λυπεῖν αὐτὸν, ἀλλ' εἰ τοσοῦτον ἔλαιον ἐντὸς παραδέδεκται τῦ σώματος. Ut autem τὸ τῆς δαπάνης nihil aliud declarare quàm τὴν δαπάνην facilius cognoscere possis, en tibi quæ præcedunt, τοῦ δὲ μαγείρου τοῖς συνάρχουσιν ἡμερῶν τινων δαπάνην ἀπολογιζομένου, πρὸς μόνον ἠγανάκτησε τὸ πλῆθος τοῦ ἐλαίου. Alter ejus locus in Bruti vita extat, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς. Itidem enim hîc quid aliud τὸ τῆς ὀργῆς quàm ὀργὴ esse possit? Exempla autem pluralis τὰ eodem usurpati modo apud Thucydidem extant, uti suprà dixi. Legimus enim apud eum libro 4, pag. 138, διὸ καὶ θᾶσσον καὶ ἐπιτηδειότερον τό,τε παραυτίκα καὶ τὸ ἔπειτα τὰ τῆς ὁμολογίας ἐπράχθη αὐτοῖς. perinde acsi dixisset ἡ ὁμολογία, quam mox appellat ξύμβασιν: sicut in præcedentibus usus erat verbo ξυνέβησαν, hac ipsa de re loquens. Apud eundem non uno in loco legimus τὰ τῦ πολέμου pro ὁ πόλεμος. ut lib. 5, pag. 192, ubi οἱ τῶν Μηλίων ξύνεδροι Atheniensibus respondent, ἡ μὲν ἐπιείκεια τῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν ἀλλήλους, οὐ ψέγεται· τὰ δὲ τοῦ πολέμου, παρόντα ἤδη καὶ οὐ μέλλοντα, διαφέροντα αὐτῦ φαίνεται. perinde acsi dixissent, ὁ δὲ πόλεμος, παρὼν ἤδη καὶ οὐ μέλλων, διαφέρων αὐτῦ φαίνεται. Equidem & ipse scholiastes non aliter intelligere videtur: quippe qui exponat, ἤδη δὲ πολεμοῦντες ἡμῖν, οὐκέτι συγγνωμονεῖτε,

οὐδὲ ὅμοια οἷς λέγετε ποιεῖτε. Alter autem locus (eorum quidem quos in promptu habeo. nam alioqui ita loquutum & alibi esse memini) extat libro 6, pag. 199, καὶ τὰ τοῦ πολέμου ἅμα πρὸς τοὺς Σελινουντίους ἐν ὅτῳ ἐςὶν εἰσομένους. Neque tamen ubicunque τὰ τοῦ πολέμου vel τὰ τῶν πολέμων dicit hic scriptor, expositionem illam istis verbis tribuendam esse dixerim. hæc enim verba τὰ τοῦ πολέμου significare possunt res bellicas, seu apparatum bellicum: aut belli statum: aut etiam belli conditionem. ut libro 2, ἄδηλα γὰρ τὰ τῶν πολέμων, aptius redditum iri videtur, Incerta est bellorum conditio, seu fortuna: vel, Incerti sunt bellorum eventus: quàm Incerta sunt bella. Quinetiam fieri potest ut alicubi τὰ τοῦ πολέμου reddere oporteat Quod ad bellum attinet. Verùm libet illis exemplis unum addere, ex eodem scriptore sumptum: & quod ejusmodi est ut magis appositum desiderari non possit. Pericles igitur lib. 2, ita suam concionem orditur, καὶ προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἔς με γεγένηται. Hîc certè τὰ τῆς ὀργῆς dictum esse pro ἡ ὀργὴ, nemo non videat: & articulum pluralem non alium usum habere quàm singularem apud Plutarchum: utpote dicentem (sicut paulo antè vidimus) τὸ τῆς ὀργῆς itidem pro ἡ ὀργή. Cæterùm quanvis his loquendi generibus periphrasticis τὸ τῆς ὀργῆς & τὰ τῆς ὀργῆς, & similibus, pleonasmum articuli subesse dicam, non tamen, ut in iis exemplis quibus primus locus datus fuit, posse absque ulla mutatione auferri articulum putandum est. Ubi enim τὴν ἡσυχίαν ἄγειν scriptum est, itidémque ubi dicit Thucydides, πολλὴν τὴν αἰτίαν εἶχον, possis, auferendo articulum, nihílque tamen in cæteris verbis immutando, eundem illorum sensum habere: at ubi dicitur τὸ τῆς ὀργῆς vel τὰ τῆς ὀργῆς, articulus τὸ vel τὰ eximi non potest, quin genitivus nominis & pariter genitivus articuli in nominativos mutentur. Sed hæc apertiora sunt quàm ut de illis lectorem moneri oporteat.

Invenio porrò & alium hujus articuli τὰ pleonasmum apud eundem scriptorem, aut saltem τὰ ita usurpatum ut oratio illo carere posse videatur. Scribit enim pag. 226, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Νάξῳ ἐςρατοπεδευμένοι, τὰ πρὸς τοὺς Σικελοὺς ἔπρασσον, ὅπως αὐτοῖς ὡς πλεῖςοι προσχωρήσωνται. Si enim articulum τὰ huic orationi exemeris, eundem (meo quidem judicio) sensum absque illo habebis quem cum illo habebas. quum Thucydides alibi dicat πράσσειν πρός τινα, non præfixo præpositioni illo articulo, necnon πράσσειν ὅπως vel ὅτῳ τρόπῳ: atque adeò alicubi cum illa præpositione πρὸς, sequente itidem ὅπως.

Est & aliud loquendi genus quod itidem articuli pleonasmum, sed simul etiam præpositionis ἐν, habere videtur. Ne tamen pleonasmum latius quàm par sit extendere videar, in sequentibus potius de illo genere loquendi disseram, ubi aliquos articuli usus qui Atticis peculiares esse videntur, commemorabo.

A pleonasmo autem ad ellipsin (ut par est) orationem transferens, exemplis ex Budæo sumptis contentus ero: quòd facilè cuilibet futurum sit, consideratis locis qui ab eo in exemplum afferuntur, alios illis similes ex scriptoribus Atticis excerpere. Rursus Atticorum est (inquit ille) articulum supprimere. Theophr. lib. 5, τὰ δὲ ἄλλα τέμνεται, ὁτὲ μὲν, μετὰ πυροτομίαν, ὁτὲ δὲ μετὰ τρυγητὸν καὶ ἀρκτοῦρον. Aristot. Hist. lib. 6, λαγνίςατον δὲ καὶ τῶν θηλειῶν καὶ τῶν ἀῤῥένων ἵππος μετ' ἄνθρωπον ἐςί. Idem Problem. sectione 33, διὰ τί λύγγα παύει πταρμός. Quod etiam fit ante participium, διὰ τί ἧττον μεθύσκονται ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι. ubi οἱ deest. Et sectione 10, διὰ τί γίνεται ἐλάττων μὲν ἡ φωνὴ ἐξαιρουμένων, ὁμοία δὲ τὸν χαρακτῆρα. Plato, παρῆσθα δὲ καὶ αὐτὸς λεγομένοις. Xenoph. καὶ γὰρ χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐςι. Et Hellenicῶν lib. 6, σχεδὸν πάντες οἱ ταύτῃ ἀκοντιςαί εἰσιν. ὥςε καὶ πελταςικῷ εἰκὸς ὑπερέχειν τὴν ἡμετέραν δύναμιν. Plato in Phædone, ὡς μέντοι ἔκ ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ἡ ψυχὴ σώματος, οὐ συγχωρῶ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει. Idem Epinomide, τὸ δὲ τῶν ῥηθέντων μέγιςον ἦν, ὅτι πρεσβύτερον εἴη ψυχὴ σώματος ἅπασα παντός. hîc addi non debuit. Alibi statim addi potuit, nec tamen additus est, πανταχῇ τε ἄρχον ἀρχομένου πρεσβύτερον, καὶ ἄγον ἀγομένου πάντῃ. pro τὸ ἄρχον τοῦ ἀρχομένου, & τὸ ἄγον τοῦ ἀγομένου. Affert & alia exempla, quæ tibi apud eum videnda relinquo. Sed est de quo hîc lectorem monere, operæpretium existimo: nimirum plerisque locis articulum non ab ipsis autoribus sed à librariis potius esse prætermissum. Neque hoc ut verisimile duntaxat dico, sed ut rem quam veram esse compererim, conferens editiones typographicas cum vetustis codicibus, affirmo. Hoc autem quum ita sit, minus certa ellipseως quàm pleonasmi exempla esse possunt.

Jam verò ut articulum omittunt nonnunquam scriptores Attici, ita nomen ipsum interdum, non articulum: nomen inquam, quod articulo jungendum erat: adeò ut articulus non suo tantùm sed nominis quoque fungatur officio. Insigne autem hujus usus exemplum habemus ibi præsertim ubi articulum jurijurando adhibent, μὰ τὸν dicentes sine adjectione. Aristoph. in Ranis, Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν εἴποιμ' Ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων, Ἐπειθόμην. Cæterùm non minus ab Atticis profectum esse crediderim eum articuli usum quo

τὴν ἄγουσαν vel τὴν φέρουσαν dici videmus, subaudiendo ὁδόν: itidémque, τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς vel ὑπὲρ ψυχῆς, subaudiendo δρόμον vel κίνδυνον. necnon κρινομένη τὴν ἐπὶ θανάτῳ, subaudiendo δίκην. Facilis autem est hæc subauditio in iis præsertim locis ubi nomen articulo jungendum significatione cum verbo convenit. ut quum dico μάχεσθαι τὴν περὶ ψυχῆς, subaudiens μάχην. Cui sanè simile est illud τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς: quum subaudiatur δρόμον, nec aliud sit τρέχειν quàm δραμεῖν. Aliud verò est ellipseῶς genus quum dicunt εἰς τὴν ἑαυτοῦ, pro εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, vel γῆν, vel χώραν: quum denique & alia ellipticè dicunt, à me commemorata ubi de nominum ellipsi disserui. Quibus addi potest hic Thucyd. locus, l. 6, p. 217, αὐτός τε καθ᾽ ἑαυτοῦ καὶ κατ᾽ ἄλλων μηνύει τὸ τῶν Ἑρμῶν. Longè enim aliter hîc dicitur τὸ τῶν Ἑρμῶν, quàm ab Aristot. suprà τὸ τῶν ὀνύχων. quum τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται non aliud sonet quàm τοὺς ὄνυχας μεμηχάνηται: at verò τὸ τῶν Ἑρμῶν nequaquam resolvere itidem in accusativum τοὺς Ἑρμᾶς possis. Est enim τὸ τῶν Ἑρμῶν quod alibi τὰ περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντα, & ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ dicit. Sed in hujusmodi locis difficile nonnunquam est substantivum id quod subaudiendum relinquitur invenire, etiamsi alioqui qua de re agatur & quæ mens scriptoris fuerit perspiciatur. Atque adeo de illo ipso Thucydidis loco id dicere possumus. quanvis enim τὸ τῶν Ἑρμῶν esse sciamus quod alibi dicit τὰ περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντα, nimirum τὴν τῶν Ἑρμῶν περικοπὴν, ut idem alibi vocat: tamen ubi dicit τὸ τῶν Ἑρμῶν, nemo est qui in inveniendo substantivo non hæreat. nam subaudire πρᾶγμα vel ἔργον (quæ nomina prima fronte cuipiam occurrere possint) nullo modo mihi placet: & quum subaudiendo alterum horum, genitivus Ἑρμῶν resolvendus sit in hæc verba περὶ τοὺς Ἑρμᾶς, malim τόλμημα aut ἀσέβημα (ut ipse autor inter ἀσεβήματα hoc numerat) subaudire: ut τὸ τῶν Ἑρμῶν dictum sit pro τὸ περὶ τοὺς Ἑρμᾶς τόλμημα sive ἀσέβημα. Quid si verò ne ipsi quidem autores, dum talia scriberent, quicquam de substantivo quod subaudiendum esset, constitutum apud se habebant?

Alicubi autem additur articulo adjectivum fœmininum sequente genitivo fœminini itidem generis: ubi etiam subaudiendum aliquid cum articulo relinqui videtur. Budæus tamen nullam subauditionis mentionem facit, quum ex Œcon. Xenophontis affert, τὴν δὲ γῆν στρέφειν, ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο. Et ex ejusdem libro sexto Pædiæ, πολλὴ γάρ ἐστι τῆς ὁδοῦ ἄοινος. Necnon ex Aristotele lib. 2 De cælo, τὴν πλείστην τῆς περὶ φύσεως ἱστορίας. Sed quum ἡ ὠμὴ αὐτῆς dicatur Cruda ejus pars, Ea pars quæ cruda est: itidémque in cæteris locis hoc substantivum interpretationi adhibendum sit: non video quídnam obstare possit quominus itidem substantivum μερὶς subaudiendum relinqui dicatur, sicut μέρος sæpe subaudiri suprà docui. Sedenim & ubi non præfixus est articulus, tale genus loquendi inveniri fateor. ut apud Plutarchum, πολλὴν τῆς Σικελίας ἐπέδραμεν. Et hîc quidem omissum esse articulum suspicari quispiam posset: at non itidem ubi dicitur ab Arriano ὅσην τῆς χώρας: lib. 5, ὅσην δὲ τῆς χώρας ἐπῆλθε, φυλακὰς ὑπέλιπεν ἐν τοῖς ἐπικαιροτάτοις χωρίοις. Quo Aristot. quoque modo dixit ὅση τῆς ἀναθυμιάσεως.

Atque ut sub articulo in præcedentibus locis subauditur aliquod nomen, ita sub articulo τὸ interdum subaudiendum relinqui infinitivum sciendum est. Thucyd. lib. 8, pag. 275, εὐθὺς ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον, ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον. Hîc enim τὸ ἐς τὴν Χίον dictum esse pro τὸ ἐς τὴν Χίον πλεῖν, manifestum est: quum sequatur ἔπλει, quod subauditionem illam velut ante oculos nobis ponit. Solere tamen & alio modo infinitivos subaudiendos relinqui (id est, non utendo hoc articulo τὸ) sciendum est. Verùm ut in præsentia de illa tantùm subauditione infinitivi loquar quæ invenitur post articulum τὸ, ecce tibi & alium ejusdem scriptoris locum, in quo itidem infinitivi ellipsin esse puto, sed quod non itidem ex verbo sequente peti possit. lib. 7, pag. 259, καὶ μὴν ἡ ἄλλη αἰκία καὶ ἰσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά τινα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κοῦφισιν, οὐδ᾽ ὡς ῥαδία ἐν τῷ παρόντι ἐδοξάζετο. Hîc enim non dubium est quin Thucydides de consolatione ex paribus aliorum miseriis loqui voluerit, quam Cicero levem esse dicit: & alibi, miseram quidem sed tamen necessariam. Sed quanvis hujus loci sententia manifesta sit, nequaquam ut in præcedente, verbum quod subaudiri debet, in promptu habemus. quum enim diceret, ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον, ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον, verbum ἔπλει nobis infinitivum πλεῖν quem cum τὸ jungeremus, suggerebat. at hîc nihil tale dici potest, ἰσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά τινα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κοῦφισιν. nihil enim sequitur unde aptum verbum accipere possimus. Verùm quod in sequentibus non invenitur, videndum annon in præcedentibus inveniri possit. Quum igitur præcedat nomen κακῶν, dico ex eo elici posse infinitivum κακοῦσθαι, qui cum articulo τὸ extrinsecus assumatur. Neque tamen hoc ita dici à me putandum est, quasi semper ex præcedentibus aut sequentibus verbum quod subaudiri debet, petere necesse sit, (quippe quum non semper inde peti possit) sed ut ostendam ibi primùm quærendum esse, quòd multo tutius & certius inde accipiatur. Quum autem nihil se ibi offert, quid maximè loco & rei de qua agitur conveniat, videndum est. Verbi gratia, si genitivus κακῶν non mihi visus fuisset infinitivum κακοῦσθαι suggerere, subaudiissem πάσχειν.

Jam verò siquis me roget cur infinitivum potius quàm aliquod verbale hîc subaudiam, respondebo, posse fortassis aliquem inveniri ejusmodi locum cui subauditio nominis verbalis non minus quàm infinitivi convenire possit. quanvis alioqui infinitivi subauditionem postulare potius linguæ Græcæ consuetudo videatur. In hoc quidem certè loco si nomen verbale subaudiendum foret, id esset κάκωμα: sed κάκωμα ἀντὶ τῆς κακώσεως videndum an Thucydideum sit.

Dum autem hæc scriberem, venit in mentem alius quidam hujus pronominis τὸ usus, qui an ellipsin an contrà pleonasmum habeat, dubitari fortasse possit. Sed quum ejus exempla non aliunde mihi memoria nunc suggerat quàm ex Luca euangelista, ea proferre non dubitabo: præsertim quum nonnulla in suo sermone habeant euangelistæ quæ quum à sermonis Græci consuetudine abhorrere videantur, debent contrà illis cum optimis quibusque scriptoribus communia existimari: quo è numero esse pleonasmum particulæ ὅτι antea docui. Legimus igitur Lucæ capite vigesimosecundo, circa principium, καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὸ πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν. Et paulo pòst, καὶ ἀπελθὼν συνελάλησε τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς στρατηγοῖς τὸ πῶς αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς. Itidem capite primo, ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν. His enim in locis aut cum τὸ aliquid subaudiri, ut sit ellipsis: aut certè ipsum πλεονάζειν dicendum est. Sed rationi magis est consentaneum ut pleonasmum hîc constituamus, & τὸ non minus vacare quàm in locis antè allatis (præfixum particulis μὴ οὐ, sequente infinitivo) dicamus: neque alium in τὸ τί quàm in τὸ πῶς pleonasmum esse velimus. Scio enim alioqui τὸ τί ad illum Atticum particulæ τί usum posse referri quo ei articulum τὸ supervacaneum præfigunt. Verùm aliud postea genus pleonasmi in τὸ πῶς constituendum esset. Idémque fortassis & de isto Pauli loco dicendum fuerit, epistola ad Romanos, capite octavo, τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθ᾽ ὃ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν. At verò de articulo τὸ qui legitur Marci capite nono, εἶπεν αὐτῷ τὸ, εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι, aliud dicendum esse videtur: ideóque alii hujus capitis loco eum reservabo.

Ut autem ab accusativo illo τὸ quem ex Thucydide attuli, veniam ad genitivum τοῦ, sciendum est, quemadmodum cum τὸ infinitivum subaudiri dixi, ita nonnunquam genitivum τοῦ infinitivo ellipticè jungi, quòd nimirum ante genitivum τοῦ vel ἕνεκα vel aliquid ejusmodi subaudire oporteat. Atque ut ex illis ipsis scriptis unde modò exempla protuli, nunc quoque proferam, legitur apud Matthæum capite secundo, μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον, τοῦ ἀπολέσαι αὐτό. Et capite tertio, τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ᾽ αὐτοῦ. ubi nemo non videt τοῦ pro ἕνεκα τοῦ dictum esse. Interdum verò τοῦ μὴ in iisdem Evangelicis scriptis cum eadem subauditione dicitur. Quòd siquis hunc usum articuli τοῦ suspectum habet, tanquam vetustis scriptoribus ignotum, legat quæ de illo pagina centesimasecunda disserui. Quinetiam illis exempla hæc addat: ex Thucydide, libro primo, τοῦ μή τινα ζητῆσαι ποτέ. Et libro octavo, τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι. Item libro secundo, τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν. Sed in quodam Pauli loco invenio τοῦ μὴ idem valens ac ὥστε μὴ, meo quidem judicio. Is locus est epist. ad Rom. capite 7, circa principium, ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, ἐλευθέρα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου· τοῦ μὴ εἶναι αὐτὴν μοιχαλίδα, γενομένην ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Ita ut non sit. vel, Adeò ut non sit.

Venio ad illum articuli τὸ usum cujus mentionem in præcedentibus feci, pagina nimirum 179. quum dicerem esse & quoddam loquendi genus quod articuli pleonasmum itidem (sed cum pleonasmo præpositionis ἐν) habere videretur. Legimus igitur apud Thucydidem libro septimo, pag. 258, meæ editionis, in principio, ἄλλοι δὲ καὶ πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες, διὰ τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἁμίλλης, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον. Quid de his verbis ἐν τοῖς χαλεπώτατα dicemus? Nemo quidem ἐν τοῖς χαλεπώτατα poni pro χαλεπώτατα negaverit, ut opinor: sed rationem structuræ horum verborum reddere, hoc opus, hic labor est, mihi quidem certè. Nam scio quidem ἐν τοῖς μάλιστα etiam dici, sed quum alia natura sit adverbii μάλιστα quàm illius χαλεπώτατα, aliud etiam de uno loquendi genere quàm de altero judicandum videtur. Ut autem melius id perspici possit, illius quoque posterioris, ἐν τοῖς μάλιστα, exempla proferenda sunt. Primum eorum ex hoc ipso scriptore petam, pag. 291, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ. Plato epistola decima, ἀκούω Δίωνος ἐν τοῖς μάλιστα ἑταῖρον εἶναί σε. Plutarchus Sympo-

siacῶn libro quarto, τιμᾶν ἐν τοῖς μάλιστα τὸν χερσαῖον ἐχῖνον. Tale esse hoc loquendi genus ἐν τοῖς μάλιστα dico, quale apud Latinos Ut qui maximè, vel Quàm qui maximé. Veluti quum Cicero dicit, epistolarum ad familiares libro quinto, scribens Metello, Tam enim sum amicus reipublicæ quàm qui maximé. Siquidem non aptius posse reddi puto hæc Latina verba quàm istis Græcis, φίλος εἰμὶ ἐν τοῖς μάλιστα. Miror itaque quid venerit in mentem enarratori Thucydidis ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, in illo quem attuli loco. Nec solùm ab eo hanc expositionem, sed & à quolibet alio hoc genus loquendi habente alienam prorsus esse hanc illius scholiastæ expositionem arbitror. Cæterùm quum dicendo ἐν τοῖς μάλιστα, subaudiri aliquid manifestum sit, commodè participium οὖσι subauditum iri puto, unà cum dativo plurali sumpto ex præcedentibus. Exempli gratia, φίλος εἰμὶ ἐν τοῖς μάλιστα: adde extrinsecus, οὖσι φίλοις. Sic ἐχθρός εἰμι ἐν τοῖς μάλιστα: addo, οὖσιν ἐχθροῖς. Nunc autem videndum est an de altero illo genere loquendi ἐν τοῖς χαλεπώτατα dici à nobis idem possit. Equidem si talem subauditionem locum habere & ibi velimus, cum ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον, extrinsecus assumere oportebit διάγουσι. hoc modo, διῆγον ἐν τοῖς διάγουσι χαλεπώτατα. perinde videlicet acsi diceretur, ἦσαν τῶν χαλεπώτατα διαγόντων. Nisi liceat, aliter accipiendo præpositionem ἐν, ita exponere, διῆγον ὁμοίως τοῖς χαλεπώτατα διάγουσι: vel, ὥσπερ οἱ χαλεπώτατα διάγοντες. Et quoniam de genere loquendi agitur quod insolens esse puto, si itidem insolentem quampiam expositionem afferre liceat, dixerim videndum num verba illa, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον, resolvi & hoc modo possint, διῆγον ἐν τοῖς κακοῖς ἅ ἐστι χαλεπώτατα. Hæc sunt quæ nunc de isto articuli usu cum hoc adverbio habeo quæ dicam. Ea certè vereor ut aliis satisfactura sint, quum mihi ipsi parum satisfaciant. Verùm si viam saltem alicui ad meliorem quampiam expositionem aperuerint, non inutilis hæc mea disquisitio fuerit. Non valde equidem mirum videri debet, tales quasdam phrases inveniri, in quibus structuræ verborum iniri ratio non possit, quum multæ in vernaculis etiam linguis occurrant in quibus eodem pacto hærere cogimur: quòd nec caput nec pedes (si isto proverbio hac in re uti licet) in iis appareat.

Articulum Attici à nomine suo (id est, à nomine cui præfigitur, & jungi debet) nonnunquam disjungunt. Idque duobus modis faciunt. Interdum enim unum duntaxat vocabulum interjicitur, interdum duo, & plura etiam nonnunquam. Sophocles Antigone, Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. Aristophanes in Acharnensibus, Τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε. Idem in Pluto, Ὁ δὲ κναφεύει τις, ὁ δὲ πλύνει κώδια. pro ὁ δέ τις κναφεύει. Xenophon in Symposio, ὁ μὲν δὴ Ἑρμογένης ἀνήρετο. Lucianus initio Nigrini, τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ηὔξετο. Apud eundem aliam trajectionem habemus, quæ durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium præfixum habente: in fine ejusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis an ita scripserit. Cæterùm in præcedentibus quidem locis vel unum vel duo duntaxat interjecta habes vocabula: at in isto plura, οἱ δὲ τὰ μαλθακὰ καὶ κοῖλα τῆς χώρας Αἰγύπτιοι γεωργοῦντες. quæ verba sunt quidem Plutarchi Symposiacorum problematum libro quarto, circa finem: sed eum Attici alicujus scriptoris exemplo ita loquutum esse credibile est. Invenitur autem hic articuli usus (quo videlicet à suo nomine sejungitur, quibusdam vocabulis interjectis) apud epicos quoque poetas. Sed quoniam ex eorum principe Homero exempla mihi nunc non veniunt in mentem, (quanvis aliquot me apud illum observasse meminerim) lectorem ejus rei certiorem fecisse contentus in præsentia ero.

Verùm monendus mihi est lector, nonnullos locos videri posse talem præcedente articulo trajectionem habere, qui tamen eam minimè habeant. Exempli gratia, ubi dicitur, ὁ δὲ ὑπέσχετο σύννους καὶ κατηφὴς, non existimandum est adjectiva σύννους & κατηφὴς jungi cum articulo ὁ, (interjecto verbo ὑπέσχετο) sed potius cum participio ὢν subaudito: perinde acsi diceretur, ὁ δὲ ὑπέσχετο, σύννους ὢν καὶ κατηφής. Quòd si etiam dicatur, ὁ δὲ σύννους καὶ κατηφὴς ὑπέσχετο, subaudietur itidem illud participium ὤν. Sed tutius fuerit post ὁ δὲ & post κατηφὴς interpungere: hoc modo, ὁ δὲ, σύννους καὶ κατηφὴς, ὑπέσχετο. Loci quoque multi occurrunt in quibus nisi inter ὁ δὲ & participium interpungatur, à vera interpretatione aberrare lector poterit. In nonnullis verò prætermissa interpunctio inter adjectivum & substantivum articulo proximum, à vera itidem interpretatione abduxit. Possitque (ut opinor) exemplo esse hic locus, Matth. capite sexto, ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί. Interpretes enim

hunc locum non aliter reddunt quàm si dictum esset, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ σκυθρωποὶ ὑποκριταί: ut videlicet σκυθρωποὶ sit hypocritarum epithetum. quum tamen eo sensu videatur potius dicturus fuisse hic scriptor, μὴ γίνεσθε ὅμοιοι τοῖς ὑποκριταῖς, quàm μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταί. aut certè, (utendo ita adverbio ὥσπερ) μὴ γίνεσθε ὥσπερ ὑποκριταὶ οἱ σκυθρωποί. sive, ὥσπερ οἱ σκυθρωποὶ ὑποκριταί. At interpunctio posita inter ὑποκριταὶ & σκυθρωποὶ, his difficultatibus nos liberat: hoc modo, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ, σκυθρωποί. pro, μὴ γίνεσθε σκυθρωποὶ, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί εἰσι. Posse autem & hoc modo intelligi ista verba, autor novissimæ interpretationis admonuit. Sed his de rebus alius erit dicendi locus, ubi etiam ostendam multo majorem sensus differentiam & majoris quàm illo in loco momenti, ex ejusmodi interpunctione vel adhibita vel omissa, interdum oriri. Ut autem dicebam, in illa oratione, ὁ δὲ ὑπέσχετο σύννους καὶ κατηφὴς, adjectiva σύννους & κατηφὴς minimè jungi cum articulo ὁ, ita sciendum est duo nomina nonnunquam articulo subjungi, interjecto verbo quopiam, quorum unum quidem articulo jungendum sit, alterum non item. Exemplo mihi erit iste Xenophontis locus, Hellenicῶν libro sexto, pag. 355, meæ editionis, οἱ δὲ ἀνέβησαν παμπληθεῖς Ἀρκάδες. Hîc enim dico trajectum esse substantivum Ἀρκάδες, & ad articulum οἱ tendere: adjectivum autem παμπληθεῖς, non item. Neque enim voluisse Xenophontem dicere, οἱ δὲ παμπληθεῖς Ἀρκάδες ἀνέβησαν, sed οἱ δὲ Ἀρκάδες ἀνέβησαν, παμπληθεῖς ὄντες. Et hæc quidem esse ejusmodi scio quæ pauci animadvertant, sed quæ tamen alicubi non animadversa, in errorem non levem impellere queant: eóque studiosius illorum te admoneo. Verùm ut aliquos locos nullam ejusmodi trajectionem habere docui, quum tamen ea subesse illis videatur: ita vicissim nonnullos esse sciendum est qui eam habeant, quum tamen prima fronte nullam habere videri possint. Plato in Timæo, ἐὰν οὖν, ὦ Σώκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, μὴ δυνατοὶ γιγνώμεθα πάντη πάντως ἂν τοὺς αὐτοὺς αὐτοῖς ὁμολογουμένους καὶ ἀπηκριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσῃς· ἀλλ' ἐὰν ἄρα μηδενὸς ἧττον παρεχώμεθα εἰκότας, ἀγαπᾷν χρή. Hîc enim quis primo aspectu τοὺς jungi cum αὐτοὺς non existimet? Atqui Plato non significare vult τοὺς αὐτοὺς, sed τοὺς cum participio ὁμολογουμένους trajecto jungit. perinde enim est acsi scripsisset, τοὺς ὁμολογουμένους αὐτοὺς αὐτοῖς. Quod animadvertit & Marcus Tullius, ita locum illum interpretans, Quocirca si fortè de deorum natura ortúque mundi disserentes, minus id quod habemus in animo, consequimur, ut tota dilucidè & planè oratio exornata sibi constet, & ex omni parte secum ipsa consentiat: haud sanè erit mirum: contentíque esse debetis si probabilia dicentur.

Articulus pronominis etiam officio fungitur apud Atticos aliquando. Incipiam autem ab iis quæ Budæus de hoc usu tradit. Ut ὅδε & τόδε pro οὗτος & τοῦτο per compositionem dicitur, (velut apud Demosth. περὶ παραπρεσβ. Τοῦτο δὲ δεῖ σκοπεῖν, οὐχ ὡς ὅδε Φωκέας ἀπώλεσε καθ' ἑαυτὸν) sic extra compositionem ὁ δὲ pro οὗτος δέ. vel, ut Aristoteles, pro ὅδε δὲ, hic autem. Synesius, τρίτον μὲν ἔτος τοῦτο ἤδη ἐξήκει μετὰ τὴν ἀμνηστίαν, ὁ δὲ οὐκ ἐβάδισε τὴν εὐθὺ Βιθυνίας. Pausanias, ἀφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων, ὡς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδόθη, ὧν μὲν εἶχε τὰ βιβλία ἀνεγίνωσκεν οὐδὲν, ὁ δὲ ἥξειν τὴν συμμαχίαν ἔλεγε. ipse verò. Aliquanto pòst (nam quæ de ὁ μέν τις & de ὁ δέ τις tradit, intermiscenda non censeo) scribit, Ponunt etiam τὸν pro τόνδε, & τὸ pro τοῦτο. Lysias, νῦν δὲ πρέπον ἐστὶ καὶ ὑμᾶς ἀκοῦσαί μου. καί μοι κάλει τὸν καὶ τόν. Verba sunt jubentis testes in medium prodire. Hoc est, τόνδε καὶ τόνδε, hunc & illum. Plato in Euthydemo, πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα καλὰ οἱ λόγοι ὑμῶν ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον. Hæc sunt quæ Budæus de isto articuli usu tradit. quibus exempla permulta possem adjicere: sed quum valde frequens sit ille usus cum adjectione illa particularum μὲν & δὲ, absque hac verò non item, non alios proferre libet locos quàm eos ubi particulæ illæ non adjunguntur. Sed prius lectorem moneo, non esse habendam Thucydidis enarratori fidem, ubi ἐν τοῖς exponens ἐν τούτοις, poeticum esse hunc usum tradit. In hunc enim locum libri primi, pagina secunda, ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο, καὶ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν, annotat, ἐν τοῖς dictum esse pro ἐν τούτοις. ídque poeticé. Movit autem illum particula δὲ ut hoc diceret. addit enim, ὑπερβιβάζεται γὰρ ὁ δέ. sentiens nimirum, ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ dictum esse pro ἐν τοῖσδε πρῶτοι. Verùm hæc ratio quam addit, magis eum accusat quàm excusat. Siquidem non solùm inusitatus est talis ὑπερβιβασμὸς ipsis etiam poetis, sed ineptus quoque, nihílque cum aliis horum ὑπερβιβασμοῖς commune habens. Quid igitur particula δὲ faciendum putas? roget ali-

quis. Equidem in δὴ mutandam censeo, si πρῶτοι retineatur : aut ex πρῶτοι faciendum πρώτοις, si δὲ retinere velimus. Neque verò ex conjectura sed ex veteri codice petitæ sunt hæ lectiones, (ut in meæ editionis margine videre est) quarum tamen posteriorem ἐν τοῖς πρώτοις δὲ præfero priori, quæ habet, ἐν τοῖς πρῶτοι δή. Cæterùm Thucydidem minimè voluisse dicere ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ pro ἐν τοῖςδε πρῶτοι, ex aliis quoque ipsius locis colligi potest, ubi ἐν τοῖς pro ἐν τούτοις sine adjectione illa legitur. Ex illis est hic, libro tertio, pag. 88, ἐν τοῖς πλεῖσαι δὴ νῆες ἅμ' αὐτοῖς ἐνεργοὶ κάλλει ἐγένοντο. Exponit certè idem enarrator hoc etiam in loco ἐν τούτοις : sed addens, τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς Ἀθηναίοις. Habuisti autem & ex Platone paulo antè ἐν δὲ τοῖς pro ἐν δὲ τούτοις. Quòd si in Thucydideis exemplis pergendum est, legitur apud eum & μετὰ τοὺς pro μετὰ τούτους : ubi tamen est & alia scriptura, μετὰ τοῦτο. Invenitur insuper διὰ τὸ pro διὰ τοῦτο, libro septimo, pag. 257, πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς, ὅ,τε φόβος ἦν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος οὐδενὶ ἐοικώς, καὶ διὰ τὸ, ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν. Et hæc quidem sunt quæ nunc suppetunt ex isto scriptore exempla. Ex Demosthene autem addi possunt hi loci iis qui jam allati fuerunt. Philipp. 3, ἔδει γὰρ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι. Oratione Pro corona, εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος ουτοσὶ, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. quod Gallicè diceres, *S'il eust faict telle chose & telle.* Quinetiam τὰ καὶ τὰ apud eundem habemus, oratione in Midiam, τὰ καὶ τὰ πεπονθὼς ὁ δεῖνα. Videndum autem an τοῦ accipi pro τούτου itidèm possit in istò ejusdem oratoris loco, (necnon in similibus) βουλευομένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Quòd si τοῦ hìc pro τούτου poni dixerimus, eodem fortasse modo τὸ pro τοῦτο poni dicendum erit in illo Marci loco quem antea protuli, εἶπεν αὐτῷ τὸ, εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Sciendum est porrò, in nonnullis scriptorum locis exemplaria quædam articulum, quædam contrà pronomen, pro quo ipsum poni dico, habere. ut apud Plutarchum in Catone majore, pro τὸ δ' οὐκ ἀληθές ἐστιν, quidam codices habent, τοῦτο δὲ οὐκ ἀληθές ἐστιν. Illum autem Thucydidis locum quem antea dixi habere μετὰ τοὺς pro μετὰ τούτους, in exemplum hujus rei non affero : quòd altera lectio non habeat pronomen ejusdem numeri & generis : quum pro μετὰ τοὺς non legatur μετὰ τούτους, sed μετὰ τοῦτο.

Nolim autem omittere, (antequam huic sermoni finem imponam) τὰ exponi etiam τινὰ, ab enarratore Thucydidis, in isto libri tertii loco, pag. 103, in fine, νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντειπεῖν δεῖ, τῶν δὲ ἔλεγχον ποιήσασθαι. Verùm eadem ratione & τῶν δὲ exponere debuit τινῶν δέ. Est certè in illo Thucydidis loco observandum, eum particulæ μὲν aliam quàm usitatam sedem dedisse. Quum enim dicendum esset, consuetudinem vulgaris sermonis servando, πρὸς τὰ μὲν, (sicut sequitur τῶν δὲ) maluit καινοπρεπῶς dicere πρὸς μὲν τά. Non est alioqui quod valde miremur τὰ pro τινὰ, quum passim usitati sint genitivus & dativus singulares masculini in hac ipsa significatione, sed carentes accentu. Scimus enim plurimis in locis του pro τινὸς, & τῳ pro τινὶ occurrere. Sed librarii perperam alicubi accentum retinuerunt, qui hunc usum nobis occultat. ut apud Thucydidem libro tertio, pag. 161, καὶ ἐχόντων τῶν μὲν πεζῶν λόφον ἑκατέρωθεν, πεδίου δὲ τοῦ μέσου ὄντος, οἱ ἱππῆς ἐς αὐτὸ καταδραμόντες ἱππομάχησαν πρῶτα ἀμφοτέρων. Editiones enim quæ meam præcedunt, habent hìc τοῦ pro του. (Usurpari autem hoc του, sicut & τῳ, fœminino quoque genere, docebo paulo pòst.) Jam verò quemadmodum του & τῳ sine accentu, pro τινὸς & τινί : sic τοῦ & τῷ pro τίνος & τίνι poni satis notum est.

Hoc præterea sibi peculiare in articuli usu habent Attici, ut masculinum ejus genus pro fœminino usurpent. Neque tamen in unoquoque numero eam sibi libertatem sumunt, sed in duali duntaxat, quod sciam. Possunt autem exemplis hujus rei quæ attuli suprà, pagina nimirum 151, (quum videlicet agerem de Attica usurpatione masculinorum nominum pro fœmininis) addi ex Thucydide cùm alia, tum verò τὼ πόλεε, & τοῖν πόλεοιν. Libro enim quinto, pag. 173, in quodam societatis fœdere legitur, καταλύειν δὲ ἅμα ἄμφω τὼ πόλεε. Libro eodem, initio paginæ 175, εὔορκον εἶναι, προσθεῖναι καὶ ἀφελεῖν ὅ,τι ἂν ἀμφοῖν τοῖν πόλεοιν δοκῇ, Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις. Legitur item & apud Isocratem τὼ δύο πόλεε. Apud Platonem De legibus habemus τὼ τέχνα. Quibus simile est apud Xenophontem τὼ ἡμέρα.

Quod si ubi του & τῳ sine accentu ponuntur pro τινὸς & τινὶ, sunt ibi quoque articuli, eorum in fœminino quoque genere usus (id est, cum nomine fœminini generis) ad sermonem hunc pertinet. Sophocles in Œdipo tyranno, Ὦ'ναξ Ἄπολλον. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ

Σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι. Ubi schol. annotat, quemadmodum ὅντινα communis est generis Æolibus, sic Atticis του & τῳ. ut, οὔτε του κλύων σάλπιγγος. & του χρείας. & ἐν τύχῃ γέ τῳ.

At in postpositivi articuli usu Attico istud præcipuè observatione dignum existimo, quòd pronominis loco ponitur. Dicitur enim ὃς pro οὗτος, sive ἐκεῖνος: itidémque οἳ pro οὗτοι, sive ἐκεῖνοι: súntque hujus usus exempla satis frequentia. Sed non immeritò dubitaverit quispiam an vocula ista quum hanc significationem habet, dicenda sit esse articulus loco pronominis, an potius non jam articulus esse, sed pronomen. Habet verò & alium usum illa particula: ut videre est in isto Demosthenis loco, oratione Pro corona, ἃς μὲν κατείληφε πόλεις τῶν ἀστυγειτόνων, τινὰς δὲ πορθεῖ. Sed eadem dubitatio hîc quoque moveri potest.

De eo autem postpositivi articuli usu quo adjunctum sibi habet præpositivum, dictum fuit suprá.

DE NONNULLIS QUÆ ATTICI IN PRÆPOSItionum usu sibi vendicant. CAP. XII.

PARTES indeclinabiles nequaquam omittendæ fuerint, quum in earum potissimùm usu suum quoddam jus Attici obtineant, atque adeò non minimam ornamentorum suæ linguæ pártem in iis repositam habeant. Quum autem multo plura de iis dici possint quàm hîc à me dicentur, operam dabo saltem ut ista viam ad eorum quæ omiserim investigationem patefaciant.

Præpositiones aliquas suam constructionem Atticam habere, id est Atticis peculiarem, docui suprá: nimirum pag. 122, & deinceps. Præsertim verò præpositionem ἐπὶ cum genitivo, vice accusativí, familiarem esse illis ostendi. Ab illa autem ad alias veni: ut ibi videbis.

Neque verò Atticus sermo in præpositionum usu à linguæ communis sermone differt ea re tantùm quòd constructionem nonnullis aliam tribuat: sed etiam usurpare unam pro altera sibi permittit: ut ἐν pro εἰς, ac vicissim εἰς pro ἐν. Sic ἐπὶ cum accusativo pro κατὰ habente suum genitivum, Atticis posse adscribi, docui pag. 123.

Sed hoc quoque sciendum est, eos in compositione præpositionem ὑπὸ loco τῆς πρὸ nonnunquam usurpare. Quod suprà dictum est, (inquit Budæus) ὑπόθεσιν esse ἀντὶ τῆς προθέσεως, Atticorum est loquutio: ut ὑπαγορεύειν pro προαγορεύειν. Isocrates in Paragr. ἐγὼ δ' οὐδ' ὑμᾶς ταύτην ἔχειν τὴν γνώμην ἡγοῦμαι, πρός τε τοὺς ὑπειρημένους λόγους ῥᾴδιον ἀντειπεῖν νομίζω. id est προειρημένους, supradictos. Aristoph. ὑπειπούσης θ' ὅτι εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι, quum prædixissem. Itidem Demosth. participio ὑπειπὼν utitur pro προειπών: scribens, τοσοῦτον ὑπειπὼν, si hoc tantùm prædixero. Insigne autem hujus usus exemplum habemus & in verbo ὑφηγεῖσθαι, cùm apud alios tum apud Thucydidem. ut lib. 1, in fine orationis Atheniensium, πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας ταύτῃ ᾗ ἂν ὑφηγῆσθε. id est, Si nos bello lacessiveritis, vim à vobis illatam propulsare conabimur, eandem qua vos præiveritis viam tenentes. Scholiastes certè ὑφηγεῖσθαι ait hîc esse ὁδηγεῖν: sed melius fortassis hæc expositio aliis quibusdam locis conveniret. ut isti Plutarchi, ubi de Pompeio fugiente loquitur, καὶ δαίμων ἐκείνην ὑφηγεῖτο τὴν ὁδόν. Hîc enim in propria significatione accipitur, at illic metaphoricè viæ appellatio sumitur: perinde acsi diceretur, Exemplum vestrum sequentes. Apud Platonem dicitur θεὸς ὑφηγεῖσθαι, in Epinomide, ἀλλ' οὐδ' ἂν διδάξειεν εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο. Aristoteli autem frequens est participium ὑφηγημένος in passiva significatione, obtinente eodem modo præpositione ὑπὸ locum præpositionis πρὸ: sic tamen ut non itidem προηγημένος ea significatione dici putem. Ethic. lib. 2, cap. 7, νῦν δὲ περὶ τῶν λοιπῶν λέγωμεν κατὰ τὸν ὑφηγημένον τρόπον. Sic Meteorolog. tertio libro dixit, τὸν ὑφηγημένον τρόπον λέγοντες. Et Polit. lib. 1, ὅλως δὲ περὶ πάσης κτήσεως καὶ χρηματιστικῆς θεωρήσωμεν κατὰ τὸν ὑφηγημένον τρόπον. Necnon De generatione anim. lib. 3, περὶ δὲ τῶν ἐντόμων καὶ τῶν ὀστρακοδέρμων λεκτέον κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον. Adeóque receptus in hoc verbo fuit hic præpositionis ὑπὸ usus, ut in ejus etiam verbalibus, ὑφήγησις & ὑφηγητὴς, servatus fuerit. Sed ad Thucydidem ut revertar, sicut ὑφηγεῖσθαι pro προηγεῖσθαι, ita & ὑπολαμβάνειν pro προλαμβάνειν dixisse existimatur, lib. 1, pag. 22, ἣ γὰρ ἂν Κέρκυράν τε ὑπολαβόντες βίᾳ ἡμῶν εἶχον, καὶ Ποτίδαιαν ἐπολιόρκουν. Hic enim ὑπολαβόντες idem esse quod προλαβόντες, censet Budæus: sed haud scio an assentiri illi debeam. Videtur enim potius præpositione ὑπὸ ostendi eos urbem illam clàm, vel ex insidiis, non autem aperto marte, occupasse. Qualem vim apud eundem scriptorem in eodem verbo habet, lib. 6, pag. 216, ὁ δὲ, τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν, ἐξελέγετο εὐθὺς ἐς ἐπηγμάτο. ubi scholiastes exponit ὑφαρπάσαι.

Verùm ut in exemplis pergam, sic ὑπέδειξε pro προέδειξε dixit Isocrates in orat. ad Philippum, ὁ δὲ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας, ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μεθ᾽ ὧν χρὴ καὶ οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. Eodémque modo ὑποφθάνω pro προφθάνω, & ὑπάγω pro προάγω, ὑφίεμαι pro προΐεμαι, aliáque itidem multa dicuntur. Hoc unum addam, quosdam & verbum ὑπονοεῖν similiter pro προνοεῖν accipiendum censuisse in isto Thucydidis loco, lib. 8, ἐπιβλεύσας δέ τις τυχὼν, ξυνετός· καὶ ὑπονοήσας, ἔτι δεινότερος. Sed hanc expositionem non libenter admiserim.

Est præterea quædam præpositio quam Attici sibi vendicant, nimirum ὡς. ab illis enim hic particulæ ὡς usus loco τῆς πρὸς, profectus esse existimatur.

Hoc quoque Atticorum est, (& quidem in primis) præpositiones subaudiendas relinquere. Qua de re quum copiosè disseruerim antea, ellipseως variarum præpositionum sigillatim exempla proferens, eò te remittam. Sed vicissim aliquod pleonasmi præpositionis exemplum extat: ut apud Demosthenem, μὴ γὰρ οἴεσθε αὐτὸν, ὑπὲρ ὧν ἤρνηται μὴ λαβεῖν, ὑπὲρ τούτων ὑμῖν λειτουργεῖν ἐθελήσειν.

DE QUIBUSDAM QUÆ IN CONJUNCTIONUM usu Attica esse censentur. CAP. XIII.

Conjunctionum quoque est aliquis usus Atticus: id est, aliquid in earum etiam usu cum aliis minimè commune habent Attici. Quod tamen non de omnibus conjunctionibus, sed de nonnullis duntaxat, à me dicitur.

Quarundam trajectione eos gaudere, ac præsertim particulæ γε, plerisque in locis videmus. Demosth. ἀλλὰ μὴν ὑπέρ γε τῆ προῖκα, ἢ μὴ, τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν ἐξ ὧν ἡ πόλις βλάπτεται, πάντες εὖ οἶδ᾽ ὅτι φήσαιτ᾽ ἂν εἶναι δεινόν. Hîc enim dictum est ἀλλὰ μὴν ὑπέρ γε τῆ, pro ἀλλὰ μήν γε ὑπὲρ τῆ. Sic trajicitur in isto ejusdem loco, καὶ μὴν περὶ ὧν γε προσετάξατε εἰπεῖν &c. Sic apud Platonem in Symposio, οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ Σωκράτη γε &c. pro οὐ μέντοι ἀλλά γε. Alicubi tamen videri possit hæc conjunctio γε itidem debere jungi aliis conjunctionibus quæ ipsam præcedunt, quum minimè jungi illis debeat. Quod fortasse dici de isto loco potest, qui est ejusdem in Symposio, οὐ μέντοι ἀλλὰ τά γε ἀληθῆ, εἰ βούλεσθε, ἐθέλω εἰπεῖν κατ᾽ ἐμαυτόν. Invenitur alioqui sic trajecta hæc particula & cum ἢ μήν: ut in isto Aristophanis loco, in Pluto, ἢ μὴν ὑμεῖς γ᾽ ἔτι μ᾽ ἐνταυθοῖ μεταπέμψεσθον. Sic apud Platonem in Euthydemo, ἢ μὴν καὶ τοπρότερόν γε ὑμῖν ἐφάνη καλὸν τὸ ἐρώτημα.

Sic γὰρ trajici videmus ab Aristophane, tum alibi tum in isto Pacis loco, ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται; pro ἀλλὰ γὰρ ποῖ οἴχεται; Itidem apud Thucydidem, in fine libri quarti, καὶ ἐτύγχανε γὰρ τότε Ἰσχαγόρας &c. pro καὶ γὰρ ἐτύγχανε.

Sed magis mira fuerit hæc conjunctionis ἀλλὰ trajectio apud Platonem in Parmenide, οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκοέναι τῆ Ζήνωνος. Ideo autem magis miram dixi, quòd hîc durior quàm in præcedentibus locis esse videatur.

Supervacaneæ sunt plerunque apud Atticos conjunctiones quædam: ac præsertim γε, & πȣ, & τοι: ut docui suprà, quum varia pleonasmorum Atticorum genera enumerarem. Inculcant autem potissimùm particulam γε. ut videre est apud Aristophanem, cùm alibi tum in isto Vesparum loco, Ἀλλ᾽ οὖν πεπειράσθω γ᾽ ἐπειδήπερ γ᾽ ἅπαξ Ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν. Et paulo pòst, Μὰ τὸν Δί᾽, εὐ τοίνυν γ᾽· ἀτὰρ δοκεῖ γέ μοι Ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι. Sed iis in locis ubi ita inculcatur, dubitari potest in utro vacare dicenda sit. Minimè autem mirari debemus apud Atticos talem particulæ γε usum, quum eam pronomini quoque jungere videamus, & ita quidem ut ei cohæreat: dicentes ἔγωγε pro ἐγώ.

In earum autem numero quæ apertè alicubi vacant, ponere possumus ἀλλά. veluti quum ȣ̓ μὴν ἀλλ᾽ οὐδὲ pro οὐ μὴν οὐδὲ dicitur. Alicubi verò hujus conjunctionis pleonasmo conjunctus est negativæ particulæ pleonasmus. ut apud Aristoph. ȣ̓ γὰρ ἀλλ᾽ ἔχω κακῶς. pro ἔχω γὰρ κακῶς. Et apud Platonem in Euthydemo, οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τȣτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω. Invenitur & bis posita hæc conjunctio in uno eodémque orationis membro, sed ita ut priore loco omitti potuerit. Aristoph. in Pluto, ἀλλ᾽ οὐ μένειν χρή σ᾽, ἀλλ᾽ ἀνύτειν. Sophocles Electra, pag. 120, Μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν ἀλλ᾽ ȣ̓χ ὕβρει Λέγω τάδ᾽, ἀλλ᾽ ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.

Vacantibus interdum conjunctionibus annumerari potest & γάρ. Invenitur enim ἀλλὰ γὰρ non aliud significans quàm ἀλλά. Quinetiam scimus ȣ̓ solum eandem interrogandi vim habere interdum quam habet quum ei adjungitur particula γάρ. Quinetiam sine hoc adverbio interrogationi adhibetur, (sed diversæ à præcedenti) quum tamen absque illa oratio non minus interrogativa esse possit. Atque adeò invenitur & post τίς, quod natura sua interrogandi vim habere scimus. Estque credibile, Latinos, dicentes itidem Quisnam pro

Quis, voluisse τίς γὰρ exprimere. Siquidem præfigi etiam videmus alicubi particulam istam Nam. ut in isto Virgilii loco, Nam quis te juvenum confidentissime nostras Jussit adire domos? Verùm & alius est conjunctionis hujus pleonasmus: ubi nimirum geminatur. ut apud Platonem in Symposio, εἰ γὰρ ἰσχυρὸς ὢν, βούλοιτο ἰσχυρὸς εἶναι· καὶ ταχὺς ὢν, ταχύς. καὶ ὑγιὴς ὢν, ὑγιής. ἴσως γὰρ ἄν τις ταυτὶ οἰηθείη καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, τοὺς ὄντας τε τοιούτους καὶ ἔχοντας ταῦτα, τούτων ἅπερ ἔχουσι καὶ ἐπιθυμεῖν. Quem locum & Budæus affert, dicens γὰρ in eo redundare, ornatus causa. Sed non assentior illi de hoc quem itidem affert loco, ex eodem Platonis dialogo, χαιρέτω δή· οὐ γὰρ ἔτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἂν δυναίμην. Neque enim dixerim conjunctionem γὰρ hîc repetitam, itidem esse supervacaneam: quum alii verbo jungatur, & per eam rationis (ut ita dicam) ratio reddatur. Sic apud Aristophanem non rarò conjunctio ista invenitur repetita. ut in Vespis, Μὰ τὸν Δί'. οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον. Καὶ γὰρ πρότερον &c. Paulo post, Κοὐ θαῦμά γ'. ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας. Ἔγνως γὰρ ἂν νῦν δ' οὐχὶ γιγνώσκεις. Quinetiam præcedente utrobique negativa particula οὐ invenitur iterata hæc conjunctio cùm apud alios tum verò apud Platonem, alibi quoque, (quod dico propter locum paulo antè ex ipso allatum) ut in Apologia, οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται. οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Sic apud Æschinem in oratione quæ περὶ παραπρεσβείας inscribitur: οὐ γὰρ ἂν τοῦτό γ' εἴποις ὡς ἔλαθεν. οὐ γὰρ ἠγνοεῖτο.

Conjunctionem καὶ esse ex numero illarum quæ apud Atticos vacare solent, ex iis intelligere potuisti quæ pag. 33 & 34, mearum Animadversionum, in Corinthum annotavi, nimirum in ejus articulum XLV. Quorum nihil repetendum hîc censui.

Inter has conjunctiones locum sibi vendicat non ultimum conjunctio ἄν. siquidem ejus pleonasmus variis ex locis testatus esse potest. Fuítque hujus pleonasmi facta & à Corintho mentio, articulo XIII. ubi scribit, Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, τὸ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸν ἂν σύνδεσμον. Addítque, hujus conjunctionis ἂν exempla extare apud Platonem, necnon apud Aristophanem: ut in hoc Avium loco, ἡ δὲ Ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν. Sed aliter potius debuisse loqui videtur Corinthus: quum bis tantùm assumatur in uno eodémque membro hæc vocula, id est geminetur: ut videre est in eo ipso quem affert ex Aristophane loco. Cui addi potest & iste ejusdem in Pluto, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ' ἢ τί γ' ἂν Ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι; Quo in loco ter quidem ponitur, sed bis tantùm in eodem membro & cum uno verbo. Sic in Vespis, —ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Sic & apud Demosthenem, ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξήτησεν ἂν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Utitur & Plato hoc pleonasmo: (quod testatur & Corinthus, sed exemplum nullum afferens) ut De leg. lib. 4, τὰ ποῖ' ἂν λεγόμενα, ὀρθότατ' ἂν φέροιτο. Apud eundem ἄν, præcedente κἄν, (qua includuntur καὶ & ἂν) in Alcibiade secundo, ἀλλὰ κἂν εὔξαιτο ἂν γενέσθαι, εἴτω μὴ παρόντα τυγχάνοι.

Inveniuntur etiam conjunctiones ὡς & ὅτι positæ ἐκ παραλλήλου, vacante altera. ut apud Xenoph. Hellen. lib. 6, ἐνταῦθα γνόντες οἱ Μαντινεῖς ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτοὺς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται, ὑποστρέψαντες ὁμόσε ἐχώρησαν τοῖς ἐπικειμένοις.

Fortasse autem vacare dici possit & δὲ quibusdam in locis, ubi tamen potius significationem suam mutare existimatur: ut mox docebo.

Non omnes tamen conjunctiones quæ itidem repetuntur, πλεονάζειν dicendæ sunt. Videmus enim particulam δὲ non semel repeti tantùm, sed aliquoties: verùm ita ut aliquam vim aut saltem ornatum aliquem orationi addere videatur. Demosthenes De malè obita legatione, ποῖος γὰρ στρατηγὸς Ἅλον, ποῖος δὲ Φωκέας ἀπολώλεκε; τίς δὲ Δορίσκον; τίς δὲ Κερσοβλέπτην; τίς δὲ ἱερὸν ὄρος, τίς δὲ Πύλας;

Ad conjunctiones venio quibus Attici suam etiam significationem interdum mutant. Præcipuè autem conjunctioni δὲ frequenter contingit ut aliam quàm suam (id est propriam) significationem accipiat. Atque ex iis quas accipit significationibus est ea non rarissima qua ponitur pro δή. atque adeò apud Homerum quoque aliquoties ita usurpatur, ipso etiam Eustathio teste: ut Iliad. ζ, Καί ποτέ τις εἴπῃσι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων. Sed alicubi vult pro δὴ accipi, ubi minimè illi assentior: quòd significationem suam obtinere posse videatur. ut Iliad. ζ, ὄφρ' εὖ εἰδῇς Ἡμετέρην γενεήν· πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. Quinetiam in eo dissentio ab isto scholiaste quòd uno eodémque in loco conjunctionem hanc δὲ pro δὴ accipi & vacare tradit. ut Odysseæ libro ξ, Ξεῖν', οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετόπισθεν, Ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, καὶ ξείνια δῶκα, Αὖθις δὲ κτείναιμι, φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην. Hîc enim annotat, περιττὸς ὁ δὲ σύνδεσμος, ληφθεὶς συνήθως ἀντὶ τοῦ δή. Eodémque modo in istum versum libri α Iliadis, Μηδ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, Κλέπτε νόῳ, annotat, ἀργὸν κεῖσθαι τὸν δὲ σύνδεσμον, ληφθέντα ἀντὶ τοῦ δή. Verùm ita fortassis excusandus fuerit, ut dicamus eum intelligere δὲ poni pro δή, & nihilominus tamen habendam pro supervacanea:

utpote quæ ponatur pro alia conjunctione quæ & ipsa supervacanea sit. Idem hanc conjunctionem δὲ, vel pro δὴ vel pro ἀλλὰ posse accipi existimat, in isto loco Iliad. δ, Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ Ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. Existimatur equidem Atticus esse is particulæ δὲ usus quo ponitur pro δὴ, (quem ab Homero profectum esse credibile est) quum potius apud Atticos scriptores aut illorùm imitatores, quàm apud alios inveniatur. Thuc. lib. 8, pag. 279, circa finem, λόγους ἐποιοῦντο ἐν τῷ δήμῳ, κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς Ἀλκιβιάδην κατάγειν, &c. Hîc certè ab ipso enarratore annotatur poni δὲ pro δή: afferente & quendam libri primi locum, qui eundem usum habet: hunc videlicet, καθ' ἑκάστους δὲ ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ. Sunt autem hæc verba ex ipso prooemio sumpta: sed pro δὲ legitur μὲν in nostris exemplaribus: ac certè nullo modo convenire posse videtur conjunctio δὲ. Ita enim totus locus scriptus est, Ἕλληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυσάντων, καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας· οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι. Sed ex aliis Atticis scriptoribus exempla proferam: & quidem ex iis locis ubi pronomini subjungitur. hîc enim potissimùm habere usum illum observavi. Isocr in Panathenaico, νομίζοντες τοὺς ἐπὶ τοῦ βήματος βουλευομένους, καὶ δυναμένους τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν, τούτους δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενομένους, ἐν πᾶσι τοῖς τόποις καὶ περὶ ἁπάσας τὰς πράξεις τὴν αὐτὴν γνώμην ἕξειν. Eodem modo dici videmus τούτους δὲ à Platone in isto Phædonis loco, οἳ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτημάτων, ἢ ἱεροσυλίας πολλὰς ἢ φόνους παρανόμους ἐξειργασμένοι, τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν τάρταρον. Interdum autem sic adjicitur pronomini hæc conjunctio δὲ, quanvis eadem præcesserit. ut in Apologia, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει. Itidem in Protagora, ὃ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῇ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν, χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου, περὶ δὲ τούτου οὔτε τῷ πατρὶ οὔτε τῷ ἀδελφῷ ἐπεκοινώσω, οὔτε &c. Possumus autem his in locis particulam δὲ interpretari Utique, Certè: aut etiam interpretationem suam illi relinquere: id est, interpretari Verò, non secus quàm alibi. Talem enim usum habet hæc conjunctio apud Ciceronem nonnunquam: veluti quum scribit, Quod enim is qui divinat prædicit, id verò futurum est. Sed frequentius ita ponitur præcedente Quod, (nomine relativo, vel potius conjunctione) ut in posteriore Platonis loco poni vides præcedente ὅ. Legimus enim in quadam ad Atticum epistola, Quod laudas quia oblivisci me scripsi antè facta & dicta nostri amici, ego verò ita facio. Ad eundem, Nam quod scribis, te audire, me etiam mentis errore & dolore affici, mihi verò mens integra est. Idem alibi, Quod me rogas ut in bonam partem id accipiam, ego verò in optimam. Sed in Græcis illis locis potius dici queat vacare δὲ (si nolimus dicere positum esse pro δὴ) quàm Verò in Latinis istis. Atque adeo ipsum etiam pronomen πλεονάζειν non immeritò censebitur fortasse quibusdam in locis: iis nimirum ubi, salva orationis structura, tolli potest. veluti in illo Apologiæ Platonicæ loco, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει. Neque enim dubium est quin scribere & ita potuerit, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον ἐργάζεσθαι τὸ πᾶν μέλει. Eodémque modo in Phædonis & Panathenaici Isocratici locis, eximi non solùm conjunctio sed & ipsum pronomen queat. Cæterùm conjunctio δὲ non solùm pro δὴ ponitur, sed interdum etiam pro γὰρ, si Thucydidis enarratori credimus. Sed de quibusdam hujus scriptoris locis ubi hanc significationem particulæ δὲ tribuit, ab illo dissentio. Verùm aliquot primùm proferam, deinde meum de singulis judicium feram. Legimus igitur lib. 1, pag. 33 meæ editionis, μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐπεκαλέσαντο ὅτι τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι. τοῖς δὲ, πολιορκίας μακρᾶς καθεστηκυίας, τοῦτο ἐνδεὲς ἐφαίνετο. Eodem lib. pag. 42, ἐπυνθάνοντο δὲ καὶ εἰς τοὺς εἵλωτας πράσσειν τὶ αὐτόν. καὶ ἦν δὲ οὕτως. Eodem libro, pag. 26, ἐκείνως δὲ, οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον ὡς οὐ χρεὼν τὸν ἥσσω τῷ κρατοῦντι ὑποχωρεῖν. Quinetiam pag. 12, ejusdem libri, Κερκυραῖοι δὲ μετὰ τῆς ξυμμαχίας τῆς αἰτήσεως καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι &c. Sed quod ad hunc & proximè præcedentem locum attinet, de iis judicari non potest nisi longè altius sententia repetatur: ideóque ad librum ipsum lectorem remitto: hunc quidem esse ex illis dicens de quibus ab ipso dissentio, at de illo assentiens. Ad præcedentes autem duos quod attinet, in priore quidem illi itidem subscribo, at in posteriore nequaquam. Aptiora certè & apud hunc ipsum & apud Demosthenem atque alios hujus significationis exempla reperiri possunt: quæ ex illorum lectione petere quisque poterit. Sciendum est autem & apud Homerum inveniri hunc conjunctionis δὲ usum: cùm alibi tum verò Odyss. β, ubi canit, Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός. Testati autem sunt & veteres (ut Eustathius refert) δὲ poni hîc αἰτιολογικῶς: sed illis tacentibus, res ipsa id loquitur.

Ibidem tradit, ex eorundem autoritate, usurpatum fuisse δὲ & pro καὶ ab hoc poeta, in isto

versu qui extat Iliad. α, Εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ. At in soluta oratione hunc usum vix habere puto nisi præcedente μέν. Quinetiam pro ἔτι poni hanc voculam δὲ, annotat Budæus. Δὲ etiam (inquit) ἀντὶ τοῦ δὴ ponitur, quum significat ἔτι. Demosthenes, εἰ μέντοι ῥήτωρ ἐςὶν οἵους ἐνίους τῶν λεγόντων ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε, ἀναιδεῖς καὶ ἐξ ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὐκ ἂν εἴην οὗτος ἐγώ. Thucydides, δίκαιον γὰρ αὐτοῖς καὶ πρέπον δὲ ἅμα τὴν τιμὴν ταύτην δίδοσθαι. Aristot. Ethic. lib. 10, ὥςε ἡ τοῦ θεοῦ ἐνέργεια, μακαριότητι διαφέρουσα, θεωρητικὴ ἂν εἴη· καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δὲ ἡ ταύτῃ συγγενεστάτη, εὐδαιμονικωτάτη, Et humanarum verò actionum. vel, Et humanarum etiam actionum. Sunt porrò & aliæ conjunctiones quæ apud Atticos nonnunquam à propria significatione discedunt: ut ex illorum lectione cognosces.

Quinetiam conjunctiones quædam sunt quas Attici suo quodam jure sibi vendicare existimantur. Saltem de κἂν pro καὶ ἂν id testatur Eustathius. In hunc enim versum Odyss. ζ, Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐςί· καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο Νήπιος, annotat, τὸ δὲ, —καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο, Ἀττικὸς ἀνὴρ συναλείψας κἂν παῖς, ἐρεῖ. καθὰ καὶ Σοφοκλῆς τὸ, καὶ ἂν ἐξέπραξεν εἰ κατημέλησ' ἐγὼ, κἂν ἐξέπραξεν, ἔφη.

Fortassis autem & de particula νυν, quæ est παραπληρωματικὴ, idem dici potest. Hoc saltem constat, frequentissimum apud Aristophanem esse hujus usum.

Μῶν quoque Atticorum esse videtur: sed inter adverbia potius quàm conjunctiones numerari debet: licet quidam σύνδεσμον esse velint, Suidæ testimonio nitentes.

DE IIS QUÆ ATTICÆ LINGUÆ IN ADVERbiorum usu adscribuntur. CAP. XIIII.

NE in ea quidem orationis parte quæ ἐπίῤῥημα, Latinè adverbium vocatur, Attici nihil sibi peculiare habere voluerunt. Sed eorum quæ illi in hujus usu innovarunt, nonnulla paulatim in linguæ etiam communis consuetudinem transierunt: aut saltem ab iis qui se alioqui hac uti profitebantur, usurpata fuerunt. Ac primùm quod ad terminationem attinet, Atticos πρῶτον mutavisse in πρῶτα, in aliísque itidem plerisque adverbiis hac mutatione usos esse constat: sed lingua etiam communis eorum usum, ac præsertim illius πρῶτα, sibi permisit.

Terminationis mutatæ exemplum habemus & in ἄλλῃ (sive ἄλλῃ, subscripto ι, quanvis quidam grammatici subscribi nolint nisi ubi est loci adverbium) pro ἄλλως: & πῃ pro πως. Sic ἀμηγέπῃ pro ἀμωσγέπως. Talis enim terminatio Atticorum esse putatur.

Nonnullorum autem adverbiorum terminationem mutant per epectasin: veluti quum ὡσπερεὶ pro ὥσπερ, & καθαπερεὶ pro καθάπερ, necnon οἱονεὶ pro οἷον, & ὡσανεὶ pro ὡσὰν dicunt. Aliud etiam epectaseως genus est quum πάνυτι pro πάνυ, itidémque οὕτωτι & ὁμοῦτι pro οὕτω & ὁμοῦ, atque alia hujusmodi dicunt. Adverbio autem νεωστὶ idem quod & adverbio πρῶτα (cujus paulo antè mentionem feci) contigit, nimirum ut ab Attica lingua ad communem transierit. Sed in eo differt adjectio quæ habetur in νεωστὶ ab ea quæ est in cæteris adverbiis, quòd hæc & absque ista adjectione eandem significationem habeant, illud non item.

Verùm ut in proximè præcedentibus adverbiis videmus syllabam addi, & quidem cujus posterior litera est ι, ita vicissim hanc ipsam vocalem alicubi omitti sciendum est, ut in πρῴ vel πρῷ pro πρωΐ. Si tamen πρῴ scribamus, supponentes ι literæ ω, non omnino amitti ι dici poterit: quanvis numerus syllabarum minuatur. Aristoph. in Concionantibus, ἠπείλησε γὰρ Ὁ θεσμοθέτης, ὡς ἂν μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους Ἥκῃ &c. Apud eundem in Avibus legimus, Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Et paulo pòst, Ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία Λουσάμενα πρῴ. Quibus in locis non eandem scripturam servant exemplaria. Siquidem Aldina quoque editio in illo quidem Concionantium loco circunflectit, at in his acuit. sed in ea servatur ι sub ω omnibus in locis, quum aliæ non servent. Enarrator in locum illum annotat, πρῷ monosyllabè dici pro πρωΐ. at in illos duos Avium locos quædam de diversa hujus adverbii scriptura annotat, quæ tibi apud eum videnda relinquo.

Invenitur & alia quædam mutatio, quæ vix ad terminationem pertinere dici potest: veluti quum θᾶττον dicunt, non τάχιον: quum βραδύτερον, non βράδιον: itidémque ἐγγύτερον, non ἔγγιον. quorum tamen fidem in præsentia penes Thomam Magistrum esse volo.

Quum verò ἅπερ dicitur Atticè pro καθάπερ, omissio est præpositionis κατά: sicut passim omittunt διὰ, quum ταῦτα dicunt pro διὰ ταῦτα: ut alibi docui.

Jam verò & hoc esse Atticorum inventum existimatur, articulum adverbio præfigere. veluti quum τὰ πρῶτα & τὰ μάλιςα (vel conjunctim τἀπρῶτα & ταμάλιςα) pro πρῶτα & μάλιςα dicunt. Sic τὸ τελευταῖον, τὸ παράπαν, τὸ παραυτίκα, τὸ καταρχὰς, τὸ νῦν, (vel τοτελευταῖον, τοπαράπαν, τοπαραυτίκα, τοκαταρχὰς, τονῦν) iidem dicere solent, ut alia propè innumera prætermittam. Quinetiam quibusdam adverbiis vel τὸ vel τὰ indifferenter præfigitur, (quanvis magis Atticus pluralis τὰ usus hîc esse existimetur) veluti

6 k

quum τὸ νῦν vel τὰ νῦν dicitur. Interdum verò & præpositionem articulo præfigunt: veluti quum ἐς τὰ μάλιςα dicunt.

Insuper adverbia quædam dici Attica possunt: si quidem Corintho credimus, scribenti, Atticorum esse, dicere Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας: & Ἀθήνησι σοφιςεύω, pro ἐν Ἀθήναις: & Ἀθήνηθεν ἔρχομαι, pro ἐξ Ἀθηνῶν. Item οἴκαδε pro εἰς οἶκον: & οἴκοθεν pro ἐξ οἴκου: necnon οἴκοι pro ἐν οἴκῳ. Sed Eustathius de Ἀθήναζε loquens, & ex Ἀθήναδε factum esse tradens, Atticis non adscribit. Quod si Ἀθήναζε Atticum sit adverbium, itidem Θήβαζε, aliáque id genus, Atticorum esse dicendum fuerit.

Idem scholiastes unum quidem ex illis tribus adverbiis quorum posteriore loco mentionem facit Corinthus, nimirum οἴκοι, adverbium in loco, Atticis adscribit, at de cæteris tacet. Quinetiam (quod mirum videri possit) οἴκοι non adverbium in loco sed adverbium ad locum esse vult. Scribit enim, τὸ εἰς οἶκον Ἀττικοὶ μὲν οἴκοι φασὶν ἐπιῤῥηματικῶς, κατὰ ἔλλειψιν, (τὸ γὰρ ἐντελὲς, ἔνθα εἰσὶν οἱ οἶκοι) ποιηταὶ δὲ οἶκονδε φασί. τὸ δὲ κοινότερον ἀπ' αὐτοῦ, οἴκαδε· ὡς φυγήνδε, φύγαδε. Scribo autem hîc οἶκονδε, ut apud eum habetur: non οἰκόνδε.

At verò πώμαλα, & ἀτεχνῶς, & μῶν, & alia nonnulla adverbia, apud Aristophanem frequentissima, quin Atticorum sint, minimè dubium cuiquam esse debet. Ad μῶν quidem certè quod attinet, Atticum esse testatur vel Ammiani epigramma quoddam, Anthologiæ lib. 2, Καὶ ταυτὶ, καὶ μῶν, καὶ τετταράκοντα, καὶ ἄττα, Σκιψάμενος, καίτοι νὴ Δία, καὶ μὰ Δία.

Observavi Atticos κακῶς & καλῶς qualitatis adverbia lubenter præcedente nomine usurpare, in certis quibusdam sermonis formulis. ut apud Aristophanem in Pluto, Εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Sic etiam in soluta oratione: ut apud Athen. legimus lib. 4, κακὸν κακῶς σε ὦ Αἰγύπτιε ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Legimus verò & apud Demosthenem (ex quo sumptum exemplum instar multorum esse potest) in oratione Pro corona, κακὸν κακῶς σε μάλιςα μὲν οἱ θεοὶ, ἔπειτα δὲ οὗτοι πάντες ἀπολέσειαν, πονηρὸν ὄντα πολίτην, καὶ προδότην, καὶ τριταγωνιςήν. Eodémque modo cum verbo ἀπολέσθαι istud adverbium nomen hoc sibi præfixum habet. Plut. in Erotico, ἀπόλοιο τοίνυν κακὸς κακῶς. Synesius, τοῦτο δὲ ταυτόν ἐςι τῷ κακὸν κακῶς ἀπολωλέναι καὶ σὲ, καὶ ἄλλον ὅςις σοὶ παραπλήσιος. Obiter autem monere lectorem libet, observandum esse & hoc loquendi genus, κακῶς ὀλέσαι, non præfixo nomine: ne fallatur (ut quidam) in isto Homeri loco, Odyss. ι, Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους. neque enim κακῶς cum ἔλθοι sed cum ὀλέσας jungendum est.

Atque ut κακὸν κακῶς in præcedentibus locis habemus, sic alicubi καλὸν καλῶς, vel καλὴν καλῶς. Aristoph. in Acharnensibus, Ἄγ' ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς Οἴσεις.

Adverbiorum quorundam pleonasmus Atticus est: sed tum præsertim quum duo ejusdem significationis adverbia ἐκ παραλλήλου ponuntur. veluti quum dicitur λίαν πάνυ, & πάνυ σφόδρα: sic τάχα ἴσως, & alia quæ antea commemoravi, quum varia pleonasmorum Atticorum genera recenserem.

DE ORTHOGRAPHIA ATTICA.

CAP. XV.

DE orthographia quoque dicendum censeo quæ Atticis est peculiaris. nam & promittere me memini verba de illa esse facturum. Sciendum est igitur (hinc enim auspicandum esse censeo) Atticos quibusdam literis gaudentes magis quàm aliis, eas in nonnullis vocabulis usurpare maluisse quàm illas quæ in communi sermone usurparentur.

Quum autem nulla sit literæ mutatio magis illis & peculiaris & simul familiaris in certis quibusdam vocabulis quàm τ, primum in hoc sermone locum sibi vendicare dici meritò possit. Illi certè qui stultos Attici sermonis affectatores irriserunt, hunc literæ τ usum non omiserunt. ut videmus Ammianum Anthologiæ epigrammatum libro 2, τετταράκοντα & ἄττα cæteris vocabulis annumerare. Nec parum nobilitavit hunc Atticum literæ τ usum libellus à Luciano scriptus quem δίκην φωνηέντων inscripsit. Verùm quum de hoc literæ τ usu disseruerim in iis quæ in primum Ioannis Grammatici seu Philoponi articulum annotavi, eò te remittam. Sed iis quædam cognitu dignissima addam, Ex Ælio Dionysio sumpta. Ea autem Eustathius suppeditat: qui postquam dixit observandum esse, Homerum non valde gaudere pronuntiatione literæ τ pro σ, eorum Atticorum more qui ipso posteriores fuerunt: (quippe qui τήμερον dicant, quum Homerus σήμερον: sicut τύρβην appellant quod lingua communis σύρβην: & τεῦτλον quod illa σεῦτλον: addit, Ælius autem Dionysius refert comicos potissimùm vitare quicquid sibilum & sonitum ac strepitum habet: quæ contrà maximè convenientia tragœdiæ fuerint. Ideóque irridentes tragicos, ut minimè tales, jocosè versum istum in illos proferunt, Ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Tradit præterea primum Periclem vitasse oris conformationem quæ fit in pronuntianda litera σ, tanquam indecentem: quum se adhibito in consilium

speculo exerceret. Quinetiam Thessalos & Citienses, non qui Phœnices sed qui Cypri sunt accolæ, (quorum urbs vocatur Citium, de mulieris cujusdam nomine) dicebant θάλατταν, & πίτταν, & καρδιώττειν, & Ματταλίαν, & alia hujusmodi, quæ nusquam pro Atticis habentur, sed Bœotorum qui vicini sunt: quoniam neque Homerus, neque tragici, neque Thucydides vel Plato his usi sunt. Hæc Eustathius ex Ælio Dionysio. Cum eo autem quod hîc de Bœotis scribitur, convenit quod idem scholiastes alibi ex veterum autoritate tradit, nimirum φράττω pro φράσσω, facto ex φράζω, esse Bœoticum. Tarentini (inquit) in ζω desinentia verba barytona per σσ proferunt. ut σαλπίζω, σαλπίσσω: λακτίζω, λακτίσσω: φράζω, φράσσω: quod Corinna dicit φράττω Bœoticé.

Huic autem mutationi literæ σ in τ subjungenda est ea quæ fit ex eadem litera σ in ξ: præsertim quum & hanc mutationem latè patere videamus. Sed quum in eodem mearum Animadversionum loco de illa verba fecerim, aliò transeundum censeo.

Attici in quibusdam vocabulis literam λ magis amarunt quàm ν. veluti quum λίτρον potius quàm νίτρον, & πλεύμων potius quàm πνεύμων, eodémque modo νεογιλὸν potius quàm νεογινὸν dixerunt. De quibus vocibus consule paginam 55, hujus libri. Verùm tertiæ hujus vocis usum lingua communis sicut & Attica, habet. dicit enim & illa νεογιλὸς potius quàm νεογινὸς, (ex quo tamen factum est νεογνὸς per syncopen) Atticam literæ ν in λ mutationem usurpans.

Attici literam ρ in multis vocabulis usurparunt ubi lingua communis σ. præsertim verò in iis ubi lingua communis literam σ ipsi ρ subjungebat. Scribere enim soliti sunt ἄῤῥην pro ἄρσην, & κόῤῥη pro κόρση, & μυῤῥίνη pro μυρσίνη, & ταῤῥὸς pro ταρσὸς, aliáque itidem. Idémque & in verbis fecerunt: ut videre est in θαῤῥεῖν, pro θαρσεῖν. Scio contrarium à Corintho & ab Ioanne Philopono scribi: sed falsò id eos scripsisse, ostendi in Animadversionibus quas in illorum libellos edidi.

Amarunt autem geminationem literæ ρ & alibi: si quidem verum est quod ab Eustathio annotatur: nimirum Atticè dici κατέῤῥεξε duplici ρ: & in similibus locis itidem geminari. Idem alibi de ἔρεξεν loquens, Habet (inquit) ἀδίπλωτον τὸ ρ, κατὰ συνήθη κλίσιν· ἧς τὸ μέτρον ἐδεήθη, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων γίνεται πολλαχῦ. Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ διπλασιάζει καὶ αὐτό.

Usi sunt litera ρ & pro λ, cùm alibi tum in nomine κρίβανος. Nam pro κλίβανος dixisse κρίβανος perhibentur. Quo tamen de vocabulo controversia est, ut docui in iis quæ in Corinthi articulum LXXVII annotavi. Possèt autem & ἀργαλέον mutationis hujus exemplum esse, si verum esset pro ἀλγαλέον dici: sed potius esse pro ἐργαλέον, mutata litera α in ε, in meo Thesauro linguæ Græcæ docui, quum voces χειράγρα & ποδάγρα tractarem. Hanc certè, non illam derivationem sequens, inter derivata ab ἔργον, non inter derivata ab ἄλγος posui.

Vicissim verò literam λ in quibusdam vocabulis literæ ρ prætulerunt, si grammaticis quibusdam credimus. Sed de vocibus quæ in exemplum afferuntur, Horatianum illud usurpare possumus, Grammatici certant, & adhuc sub judice lis est. Ita equidem de illis certant, ut non diversa tantùm sed contraria etiam scribant. Sed ne jam dicta repetere oporteat, ad paginas 56 & 57, lectorem remittam, ubi cùm de aliis tum de κεφαλαλγία, ποδαλγία, γλωσσαλγία, & κεφαλαργία, ποδαργία, γλωσσαργία, disserui. Poteris etiam iis (si videbitur) addere quæ in meo Thesauro Græcæ linguæ huc pertinentia dixi, in explicatione vocum χειράγρα & ποδάγρα, tomi quarti semipagina (vel columna, ut typographicè loquar) 430.

Etiam literam σ Attici in quibusdam vocibus pro alia usurparunt. (quanvis eam contrà in plerisque vitaverint, ut paulo antè docui) Illis enim adscribitur ὀσμὴ pro ὀδμὴ, necnon ἴσμεν pro ἴδμεν. Sed de ὀσμὴ scribit Thomas Magister, quanvis sit Atticum, sicut ὀδμὴ Ionicum, Xenophontem tamen hoc uti, more videlicet Ionico. Sed in plerisque Xenophontis locis illam scripturam per σ, inveniri sciendum est: adeò ut saltem extare apud illum utranque dicendum sit. Quod autem ad ἴσμεν attinet, ut hoc maluerunt quàm ἴδμεν, ita ἴσασι quàm οἴδασι, & οἶσθα quàm οἶδας. Quinetiam in passivis verborum quorundam præteritis literam σ in alius literæ, nimirum μ, locum substituerunt. Atticorum enim esse traduntur μεμόλυσμαι & μεμίασμαι pro μεμόλυμμαι & μεμίαμμαι.

Quòd si Corintho credere velimus, alias literarum mutationes superioribus addemus. Atticos enim ἐντελέχειαν, non ἐνδελέχειαν, & κολόκυντα, non κολοκύνθη: item γναφεῖον non κναφεῖον, scribere tradit. Sed mirum est Corinthum, omissis earum ferè omnium mutationum exemplis de quibus constat, (qualia sunt quæ modò attuli) hæc quæ non satis testata sunt protulisse. Ne autem eadem bis à me dicantur, vide quæ de iis scripsi pag. 56. ubi duntaxat nominis κολοκύνταις pro κολοκύνθαις positi exemplum Aristophanicum addidi, ex vetere quodam libelli Corinthi exemplari sumptum. Ad vocem γναφεῖον quod attinet, quæ de illa dicit, suspecta mihi redduntur hoc Aristophanis loco, in

Pluto; Ὁ δὲ κναφεύει τις. Hîc enim est κναφεύει, non γναφεύει. Quod verò majus est, enarrator hujus comici planè contrarium de scriptura ista tradit. Fateor alioqui permutationem literarum γ & κ in aliis etiam vocibus spectari: sed Atticam esse illam, non memini me apud alium legere. Idem porrò Corinthus Atticos pro γλήχωνα scribere βλήχωνα tradit: sed etiamsi hoc illi detur, non fuerit superioribus annumerandum, sicut nec ea quæ proximè præcedunt: quòd de mutationibus literarum agam, non quæ uni cuipiam voci aut uni & alteri peculiares sunt, sed quæ in plerisque spectantur.

Δαὶ quoque pro δὲ, Atticis adscribitur. Hoc saltem constat, crebrum ejus esse Aristophani usum: sed diversos usus apud illum habere videtur præcedente particula τί. ut ex sequentibus locis apparet. In Pluto, —ἐπεὶ Αἰτοῦσιν οὐκ-ἀργύριον οἱ χρηστοί. KAP. Τί δαί; XP. Ὁ μὲν ἴπ..ον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς. Hîc enim τί δαὶ significat, Quid igitur? vel, Quídnam igitur? Quídnam ergo? Sic in Avibus, ΘΕ. Ἀπολεῖσθον. ΕΥ. Ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπω. ΘΕ. Τί δαί; At in isto ejusdem comœdiæ versu, ΠΕΙ. Οὗτος. ΕΥ. Τί ἐστιν; ΠΕΙ. Οὐ σιωπήσει; ΕΥ. Τί δαί; non dubium est quin τί δαὶ significet Cur, sive Quamobrem. Sic in Ranis, ΠΑ. Χωρεῖτε τοίνυν ὦ Διόνυσ' εἴσω. ΔΙ. Τί δαί; ΠΑ. Ἵνα ξενίσω σφῶ-πρίν γ' ἀπελθεῖν. Gallicè pro τί δαὶ hîc diceremus *Pourquoy faire?*

Atticorum est etiam ὑὸς scribere pro υἱός, ut testatur Eustathius, vel potius ut apud Eustathium οἱ τεχνικοὶ testantur. Περὶ δὲ τοῦ υἱὸς (inquit) φασὶν οἱ τεχνικοὶ ὡς οἱ Ἀττικοὶ δίχα τοῦ ῑ ἐν μόνῳ τῷ ῡ γράφουσιν αὐτό. Quibus addit, communem dialectum ideo fortasse diphthongo υι scripsisse ut ab ὑὸς genitivo nominis ὗς distingueretur. Natura quidem certè, simplici υ scribi debere, sive à φύω sive ab ὕω deductum esse dicatur. Hæc sunt quæ apud eum leguntur. Cæterùm quanvis valde insolens scriptura illa videatur ὑὸς pro υἱὸς, inveniri tamen & in lingua communi quædam derivata illam retinentia, sciendum est. Fortassis autem & apud Aristophanem ὑὸς legeretur nisi aliqui hanc scripturam tanquam mendosam correxissent. Hoc certè ut suspicer facit diminutivum ὑΐδιον, quod mutatum est in υἱΐδιον, in Vespis, Τὸ γὰρ υἱΐδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον. Hîc enim scriptum fuisse ὑΐδιον, vel ipsa metri ratio (quod validissimum argumentum est) ostendit: quippe quæ diphthongum ibi non admittit: & tamen editiones typographicæ illam per υι scripturam habent.

Quòd si in vocabulis quæ peculiarem sibi scripturæ mutationem habent pergendum esset, de nomine ἔριδες pro ἴριδες, de ὀπηδὸς pro ὀπαδὸς, de μόγις pro μόλις, teste Corintho, (quum Thom. Magister hoc, βραδέως, illud, μετὰ βίας significare velit) de βόλιτον pro βόλβιτον dicendum esset: necnon de aliis quamplurimis quæ hîc recensere non necesse existimavi.

Quinetiam in verbis nonnullis suam quandam scripturam habent. veluti quum pro ἀνύω scribunt ἀνύτω: ut docui pag. 146. Corinthus autem & συρίττω pro συρίζω ab illis dici tradit. Atque his addi possunt fortasse quæ de διωκάθω & ἀμυνάθω pro διώκω & ἀμύνω positis dixi: quibus adjunges cùm alia tum verò εἰκάθω pro εἴκω. Quinetiam alia quædam ibi de Atticorum circa verba innovationibus à me tradita sunt quæ magis fortassis propriè ad hunc de orthographia sermonem pertinere videri queant: quale nimirum est τύπτει pro τύπτῃ: itidémque τύψει pro τύψῃ. qualia sunt πλευσοῦμαι & θευσοῦμαι pro πλεύσομαι & θεύσομαι. quale est & νομιῶ pro νομίσω. Sed quum has aliásque item scripturæ mutationes uno eodémque in loco tradiderim, nimirum capite septimo, tuum erit, lector, ex eo in hoc transferre quæ ejusdem cum iis quæ nunc tracto argumenti esse judicabis. Idémque & in capite quo dissero de iis quæ Attici circa usum nominum innovarunt, faciendum tibi fuerit. Atque ad ea quæ utrobique leges, addenda erunt nonnulla per varios Animadversionum mearum locos sparsa.

Est Atticæ dialecti interdum & mutatio literæ θ in φ, si Eustathio credimus: ita scribenti, ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ θ μετάληψις εἰς τὸ φ, καὶ Ἀττικῆς ποτε διαλέκτου ἐστίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ θλᾶν φλᾶν λέγουσι. Sed hæc aliáque hujusmodi ad præsentem qui de Attica orthographia est sermonem pertinere non videntur, quum ex uno vocabulo aliud fiat.

AD ACCENTUM venio, id est, ad Ἀττικὴν προσῳδίαν, (quo nomine quendam suum librum Tryphon inscripsit, ut videre est apud Athenæum) omissis iis quæ præcedentibus adjungi possunt. In eo certè plerunque scripturam à linguæ communis scriptura diversam habent.

Ac primùm quidem meminisse oportet eorum quæ à Corintho huc pertinentia dicuntur de τροπαῖον pro τρόπαιον, itidémque ὁμοῖος pro ὅμοιος. De quibus tamen exactius ab Eustathio, seu à veteribus grammaticis apud Eustathium, disseritur. Loquutus enim de διέτης, & τριέτης, & πεντέτης, ac similibus, quæ Attici βαρύνουσι, contra morem aliorum, qui hæc ὀξυτονοῦσι: addit, eosdem Atticos διάφορα καὶ ἄλλα παρὰ τὴν ἀνάλογον συνήθειαν τονοῦν: ídque patêre ex nominibus istis, τροπαῖον, ἑτοῖμον, ἐρῆμον: necnon ex ὁμοῖος. Eosdémque βδέλυρος & πόνηρος & μόχθηρος dicere præter analogiam. Verùm alibi, quod hîc genera-

liter de Atticis dicit, restringit: τροπαῖον quidem ex Thucydide nominatim afferens: pro Homericis autem illis ἐρῆμον & ἑτοῖμον à posterioribus Atticis tradens (ex Herodiano) scribi, servata analogia, ἔρημον & ἕτοιμον. At in ὁμοῖος retineri analogiam ait, quum ea quæ in ειος desinunt, itidem in penultima circunflectantur. (quam rationem & à Corintho afferri videmus) Sed addit, μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιος ἔχει τι καινὸν, κατὰ συνήθειαν, ὥς φασιν, Ἀττικήν.

Ut autem pergam in iis quæ Attici contra morem aliorum circunflectunt, afferre libet μῶρος & πῆρος, pro μωρὸς & πηρός. Amborum meminit idem scholiastes alio quodam loco: sed μῶρος quidem ex plerisque Aristophanis locis confirmari potest: at τῦ πῆρος exemplum non suppetit.

At verò circunflexi in ultima positi præter linguæ communis consuetudinem, exemplum habemus in γλαῦξ, necnon in ταῶς. Non solùm ὀξύνεται κοινότερον ἡ γλαὺξ, sed etiam περισπᾶται Ἀττικῶς, inquit Eustath. Idem alibi, ab Atticis vocem hanc circunflecti tradens itidem, alteram scripturam, videlicet γλαὺξ, illos Doribus adscribere dicit. Ex eodem discimus aliquot locis ταῶς esse scripturam Atticam cum circunflexo. Sciendum est autem mentionem ab Athenæo fieri & accusativi λαγῶ itidem accentu circunflexo scripti, sed non item nominativi. atque adeò scripturam istam ex Xenophonte, tanquam illi peculiarem, afferri, sed minimè probari. Verùm Athenæi locus mutilus esse videtur. Ita enim scribit, vel potius Tryphon apud eum, Ξενοφῶν δ' ἐν κυνηγετικῷ χωρὶς τῦ ν λαγῶ, καὶ περισπωμένως. ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐςι λαγός. ὥσπερ δὲ ναὸν λεγόντων ἡμῶν, ἐκεῖνοι φασὶ νεὼν, καὶ λαὸν, λεών· οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων, ἐκεῖνοι λαγὼν ἐροῦσι. Hæc certè verba, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐςι λαγὸς, minimè cohærent cum proximè præcedentibus, χωρὶς τῦ ν λαγῶ, καὶ περισπωμένως. Ideóque facilè crediderim, post περισπωμένως addenda esse hæc verba, ἀλόγως μέντοι. δεῖ γὰρ ὀξύνειν τὴν λέξιν: ut totus locus ita legatur, Ξενοφῶν δ' ἐν κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ, καὶ περισπωμένως· ἀλόγως μέντοι. δεῖ γὰρ ὀξύνειν τὴν λέξιν· ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐςι λαγός. Accipio autem ex Eustathio hæc quæ insero verba, ex quo tamen & alia posse inseri videntur, sed quæ, ut opinor, ipse de suo addidit.

Quinetiam πονῆρος quosdam προπερισπωμένως scripsisse pro μοχθηρὸς, ut πονηρὸς pro κακὸς, testatur Eustathius. Magis alioqui recepta fuisse videtur altera scriptura, videlicet πόνηρος: de qua mox.

Εὐγνῶμον etiam, non εὔγνωμον, Atticum esse censet Thomas Magister. εὔγνωμον μὴ λέγε, (inquit) ὡς εὔδαιμον· ἀλλ' εὐγνῶμον. ἄγνωμον δὲ καὶ σύγγνωμον.

Nominibus his quæ Attici contra morem aliorum circunflectunt, adjici cùm alia possunt, tum verò Φαλῆς. Apud Aristoph. in Acharn. quidam canens τὸ φαλλικὸν, ita orditur, Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχείε ξύγκωμε. ubi schol. annotat, περισπωμένως δὲ τὸ Φαλῆς ἀναγνωςέον, ὡς Ἑρμῆς. οὕτω δὲ Ἀττικοί. παρὰ Δωριεῦσι δὲ βαρυτόνως.

AB IIS autem quæ Attici circunflectunt contra linguæ communis consuetudinem, ad ea venio quæ apud eosdem ὀξυτονεῖται vel βαρυτονεῖται.

Ælius Dionysius, Διέτης (inquit) & τριέτης & πεντέτης, & omnia hujusmodi Attici βαρύνεσι, eodem tono proferentes quo εὐεργέτης. Herodianus autem scribit quosdam διετὴς protulisse ὀξυτόνως, alios βαρυτόνως: sed rationi consentaneum esse ut ὀξυτόνως scribatur.

Idem grammaticus Herodianus Atticas hasce scripturas πόνηρος & μόχθηρος (quibus addi potest & βδέλυρος) reprehendit. Postquam enim dixit, πᾶν εἰς ρος λῆγον παρώνυμον παρεσχηματισμένον τοῖς γένεσιν, esse oxytonum: addit, διὸ εἰ καὶ πόνηρος μὲν καὶ μόχθηρος βαρυτόνως, ἐπὶ τῶν ἐπιπόνων καὶ ὑπομενετικῶν, πονηρὸς δὲ καὶ μοχθηρὸς ἐπὶ τῶν κατὰ ψυχὴν φαύλων, ἀλλὰ τοῦτο οὐκ εὖ. Rationem autem hanc suæ reprehensionis subjungit, εἰ γὰρ πόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα, εὐλόγως πονηρὸς καὶ μοχθηρὸς τὰ τούτοις παρακείμενα, κἂν διαφέρων ἔχηται σημασιῶν. ἵνα ᾖ ἀνάλογα τῷ κάματος, καματηρός· ὄλισθος, ὀλισθηρός· βλάβη, βλαβερός· κράτος, κρατερός. Sic autem contra analogiam quædam ab illis circunflecti dictum antea fuit. Sed quod ad illas scripturas attinet πόνηρος & μόχθηρος pro πονηρὸς & μοχθηρὸς, similes sunt illis quæ Æolibus adscribuntur. veluti δύνατος pro δυνατὸς Eustathius Æolum esse tradit, (quos προπαροξυντικοὺς appellat) sicut alia infinita. Alibi autem βαρυντικοὺς eos vocat: scribens, τὸ δὲ βαρύτονον ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔπαυλις, αἰολικὸν φασὶν εἶναι. βαρυντικοὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς.

Sic Tryphon grammaticus dixit Atticos perperam ὀξύνειν nomen ἀττέλαβος. Athenæus ex hoc ipso Tryphone in libro περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, affert, ἀμυγδάλην μὲν τὸν καρπὸν, βαρέως, ὃν ἡμεῖς οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν· ἀμυγδαλῆ δὲ, τὰ δένδρα, κτητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τῦ χαρακτῆρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένε. Sed non video quomodo quis assentiri hîc Tryphoni possit, nomen arboris ex nomine fructus volenti deduci.

Nomini autem Ἀσκληπιὸς solitum Demosthenem accentum mutare, & προπαροξυτόνως scribere Ἀσκλήπιος, memoriæ proditum est, ut apud Eustathium legimus.

Corinthus Atticum esse dicit scribere σπογγιὰν pro σπογγίαν. Idem alio loco λαβὲ pro λάβε ab Atticis scribi docet. Debuit autem huic λαβὲ addere & ἰδέ. solent enim hæc duo conjungi. Meminerúntque hujus diversæ in istis imperativis scripturæ cùm alii, tum Eustathius: scribens, τονώσεως δὲ διαφόρου Ἀττικῆς καὶ τὸ ἰδὲ καὶ λαβὲ, ἀντὶ τοῦ ἴδε καὶ λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τῦ εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ.

Apud eundem scholiastem sunt etiam τιὴ & ὁτιὴ exempla Ἀττικῆς τονώσεως διαφόρϋ. Attici (inquit) ὀξυτόνως λέγϋσι τιὴ καὶ ὁτιή.

Afferam autem & ex Thoma Magistro nonnulla de quorundam vocabulorum Attico accentu, penes illum fidem de horum plerisque esse volens. Ἴκτινος, inquit, non ἰκτῖνος. Eidem si credimus, ἀγροῖκος ab Atticis non scribitur, sed ἄγροικος, in utraque significatione. Ἀγροῖκος, inquit, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἁπλῶς· ἄγροικος δὲ, ὁ ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος. At verò Attici proparoxytonè ἄγροικος scribunt, non solùm ἐπὶ τῦ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκοῦντος, sed etiam ἐπὶ τῦ ἰδιώτϋ, καὶ ἀπαιδεύτϋ, καὶ ἀναισθήτϋ. Et utriusque sub illo accentu significationis exemplum affert ex Aristophane. Nam in Pluto ἄγροικον dictum esse ἐπὶ ἀναισθήτϋ, hoc in versu, Λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν: in hoc autem Nubium loco, ἐπὶ τῦ ἐν ἀγρῷ οἰκοῦντος esse usurpatum, Ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέϋς, τῦ Μεγακλέϋς, Ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὤν, ἐξ ἄστεος. Possit certè prioris illius significationis exemplo addi & istud ex hac eadem comœdia, Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα. Quanvis autem tales ibi scripturæ inveniantur, grammatici reliqui accentu significationes istas distingui tradunt: sed quidam aliter distinguunt, & modo planè contrario, ei cujus hic meminit. dicit enim à cæteris Græcis ἀγροῖκος scribi, pro ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν: & ἄγροικος pro ἰδιώτης & ἀπαίδευτος. At Eustathius (ut alios quosdam omittam) pro ἀπαίδευτος scribit ἀγροῖκος, ut ἄγροικος pro ἀγρότης. Apud eundem atticismorum collectorem legimus, Γελοῖος, ὁ καταγέλαστος· Γέλοιος δὲ, ὁ γελωτοποιός. Eidem si credimus, Μισητὴ quidem est ἡ μίσϋς ἀξία: at Μισήτη barytonè, ἡ καταφερής. Possumus autem hîc testimonio ejus addere & alterum, nimirum Eustathii, ἄλλοι δὲ μισήτην (inquit) barytonè τὴν κοινὴν καὶ ῥᾳδίαν: ad differentiam τῆς ὀξυτονϋμένης. Eósque qui hoc tradunt, Cratinum & Sophronem testes producere ait. Sed & proverbium ita uti, Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή. Pollux tamen nullam hujus in accentu differentiæ mentionem facit. Atticorum est (ut idem collector tradit) Ἀμυγδάλαι scribere ἐπὶ τῶν καρπῶν, non ἀμύγδαλα: at verò ad δένδρα significanda, Ἀμυγδαλαί. Eodem autore, illi qui sunt κυρίως Attici, dicunt Μεδίμνος paroxytonè, non Μέδιμνος. Eodem teste, Λυδίον πεδίον scribunt paroxytonè, non Λύδιον: at Λύδιον ἅρμα. Item Ἀκανθοπλὴξ, non Ἀκανθόπληξ. Idem genitivum πορνῶν peculiarem scripturam habere dicit, ad accentum quod attinet. Scribit enim, Ξέναι, ξένων: & φίλαι, φίλων. καὶ ὅσα τριγενῆ, πλὴν τῦ πόρναι, πορνῶν. Sic etiam participio ἐληλάμενος peculiarem scripturam tribuit. ita enim scribendum tradit, non ἐληλαμένος. Sed quamcunque illius scripturæ rationem afferre conetur, rationi consentanea, nedum Attica, videri mihi non potest.

SPIRITUS asperi fuerunt præterea amatores Attici: adeò ut δασυνταὶ dicantur, sicut vicissim Æoles ψιλωταὶ, sive ψιλωτικοί. Atque ut hi ψιλωτικοὶ etiam dicuntur, & potius quidem quàm ψιλωταὶ, (nam illud, non hoc, apud Eustathium me legere memini: qui alicubi non Æoles tantùm sed Iones quoque ψιλωτικῢς nuncupat: nimirum ubi scribit, αὐτὸ δὲ τὸ ἧλτο ϋ̓κ ἂν ἔχοι λόγον μὴ δασύνεσθαι· εἰ μὴ ἄρα τὶς Αἰολεὺς ἢ καὶ Ἴων καινοτομήσει καὶ αὐτὸ, ψιλωτικοὶ ὄντες) ita δασυντικοὶ illi non minus quàm δασυνταὶ vocari possunt. Sed appellationem quam apud Tzetzem inveni, retinui. τὸ δὲ ἕλιξ (inquit) Ἀττικοὶ δασύνϋσιν, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ψιλϋ̃σιν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ δασυνταί εἰσιν. Sic autem ψιλωτὰς alibi vocat Iones.

Attici α quum est ἀθροιστικὸν, aspirare solent: ut videre est in ἅλις, & ἅπας. Ideóque & ἅθρϋς scribebant, non ἄθρϋς, ut ab aliis scribitur.

Attici non in iis solùm vocabulis quæ illud α habent ἀθροιστικὸν, aspiratione utebantur, sed & in aliis plerisque. Sic enim & ἁθρεῖν cum aspiratione scribebant, sic etiam ἅθυρμα olim: sic ἕνος pro ἐνιαυτός. (unde ἄφενος dici existimatur, ut propriè sit ὁ ἀπὸ ἐνιαυσίων γεννημάτων πλϋ̃τος) Sic etiam ἕνη: quum dicitur ἕνη καὶ νέα. Eodémque modo ἁμίς. Quinetiam aspiratio quæ est in ἅμαξα, ab illis profecta esse fertur. Hæc autem ab Eustathio partim ex Ælio Dionysio, partim ex aliis traduntur. Idem alibi ἁραιὴν quoque scripsisse Atticos aspiratè, annotat. Alicubi & ἀνύτω illos scripsisse, ex ejusdem Dionysii autoritate tradit. meminítque hujus scripturæ & schol. Aristophanis.

Quædam autem verba vel aspirasse vel tenuasse pro diversa significatione traduntur. Sic enim αὔω aspirasse pro ξηραίνω, unde ἀπαφαυάνθην apud Aristophanem: at pro φαίνω scripsisse αὔω, spiritu tenui. unde ἠὼς ἡ ἡμέρα. Sic etiam εἴργω pro κωλύω, tenuabant: (unde est ἀπεῖρξεν) at pro ἐγκλείω aspirabant: ut apparet ex καθεῖρξεν. ideóque & εἱρκτὴ cum aspiratione scribi. Quòd si Tryphoni (apud Athenæum, lib. 9.) credimus, aspiratione

alicubi usi sunt Attici, & in fine vocabuli. eos enim ταῶς scripsisse, circunflectendo simul & aspirando literam ω, tradit. Sed alii locum ibi habere posse spiritum asperum negaverunt. Legimus alioqui veteres scripsisse etiam Ἄ̔κων: item, Ὕφαλος, & Πάραλος, & Ἀμφίαλος. at in propriis nominibus ab eadem origine derivatis, tenuem scripsisse: ut in Εὐρύαλος, Ἀςύαλος. Sic verò tenuem posteriori vel postremæ vocali aliorum quorundam vocabulorum solitum fuisse imponi, ex eodem Athenæo discimus: afferente regulam quæ poscit ut scribatur Νεὼ̔ς, Τυνδάρεὼ̔ς, Μενέλεὼ̔ς, &c. Sic Πρᾷὸ̔ς, Κῖὸ̔ς, Χῖὸ̔ς, item Λαιὸ̔ς, Βαιὸ̔ς, Φαιὸ̔ς, &c. necnon Γόὸ̔ς, Ῥόὸ̔ς, &c.

Jam verò & literas tenues in aspiratas mutasse Atticos in nonnullis vocabulis, apud Tzetzem legimus, comm. in Hesiodum. Δασυνται γὰρ (inquit) οἱ Ἀττικοὶ, τοὺς λίσπους λίσφους λέγοντες· καὶ τὰ σπέτλα, σφέτλα· καὶ ἀμφέχει, καὶ ἐφίσης, καὶ τὰ ὅμοια. Idem alibi τὸ δὲ ἕλιξ Ἀττικοὶ δασύνουσιν, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ψιλοῦσιν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ δασυνταί εἰσιν, ἀμφελίσσειν καὶ ἀμφέχειν καὶ καθείργειν λέγοντες, καὶ αὖθις, καὶ λίσφοι, καὶ τὰ ὅμοια, καὶ τὸ ἅμαξα. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος καὶ τὸ ἅμαξα ψιλοῖ, καθὼς Δωρὶς, καὶ Αἰολὶς, καὶ Ἰωνίς.

QUANTITATIS syllabariæ præterea facienda fuerit aliqua mentio: quum in ea quoque Attici peculiare aliquid habuerint. Ego paucula duntaxat ejus rei exempla proferam, sed quæ saltem ad confirmandum quod dixi satis esse possint. Quum autem hîc Atticos nomino, tragicos & comicos poetas potius quàm solutæ orationis scriptores intelligo. Aliquid tamen eorum quæ hîc dicentur, ad istos quoque pertinere videbis.

Ἶσος ab Homero scribitur, priore longa. ut Il. χ, Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιςῇ. Ejusdem poematis libro υ, Ὣς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος. eodémque modo & alibi passim. At verò tragici & comici ἴσος scribunt, priorem corripientes. Euripides in Phœnissis, —τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ. Ubi perperam quædam exemplaria habent ἶσον cum circunflexo. est enim tribrachys, non anapæstus. Qua de re nequis dubitare possit obstat versus hic qui paulo pòst legitur, Σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον; Obstat item accusativus ἰσότητα ibidem, initio versus, Ἰσότητα τιμᾷν· ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις &c. Et paulo pòst ἰσότης, in versus itidem principio, Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε. Sic apud Aristoph. in Acharnensibus, Ἐθέλειν τ᾽ ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον. Cæterùm hanc scripturæ & quantitatis pariter differentiam in isto nomine observavit ante me Eustathius: scribens, δῆλον δὲ ὡς Ὅμηρος μὲν ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἶσος, οἱ δὲ τραγικοὶ συςέλλουσιν. Ubi simul intelligendum est, eos scripturam mutare quod ad accentum attinet: id est, ἴσος, non ἶσος scribere. Mirari autem quis possit cur tragicorum duntaxat mentionem fecerit, ac non itidem comicorum, quum apud hos quoque itidem corripiatur. Jam verò & in soluta oratione ἴσος potius quàm ἶσος in libris fide dignis scriptum invenitur. Huc accedit quòd apud Xenophontem ἀνισώτερος per ω scribitur.

Huc pertinent etiam dativi ἡμὶν & ὑμὶν posteriore syllaba correpta, apud tragicos passim, ac præsertim apud Sophoclem, pro ἡμῖν & ὑμῖν posteriore producta. Sed pro ἡμὶν scribitur etiam ἧμιν: facítque hujus, non illius scripturæ mentionem Eustathius, qui & Ionicum & Atticum ejus usum esse tradit. Ἴωνες δὲ, (inquit) πολλάκις δὲ καὶ Ἀθηναῖοι προπερισπῶσιν, ἐν συςολῇ τοῦ ι. Additque ex Homero exemplum: cui subjungit duo Ἀττικὰ παραδείγματα, unum ex Sophocle, alterum ex Phrynicho. Ex Sophocle, Ὅπως λύσιν τιν᾽ ἧμιν εὐαγῆ πόροις. Ex Phrynicho, Ἐβουλόμην ἂν ἧμιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. Miror autem eum de altero dativo, id est dativo pronominis personæ secundæ, tacuisse: an videlicet eadem in illo scriptura usurpari soleret: id est, scribi itidem ὗμιν. Apud Sophoclem certè eadem scripturæ forma in utroque habetur, nimirum ἡμίν & ὑμίν.

Ἄρα, quum priorem brevem habeat apud Homerum passim cæterósque poetas epicos, invenitur apud tragicos alicubi priore longa. Sed non immeritò fortassis loci illi suspecti nobis fuerint.

Ὄρνις, nominativi casus, singularis numeri, priore producta, dignum observatione existimavit enarrator Aristophanis. In hunc enim ejus versum qui est in Avibus, Θε. Ὄρνις ἔγωγε δοῦλος. Εὐ. Ἡττήθης τινὸς, hæc scribit, σημείωσαι ὅτι καὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὄρνις ἐκτείνουσιν Ἀττικοί.

DE VOCABULIS QUÆ ATTICIS PECULIARIA sunt, aut peculiarem illis significationem habent: ac primum de nominibus. CAP. XVI.

ATtici quædam etiam vocabula sibi peculiaria habent: quorum cognitio tanti olim facta fuit ut in iis colligendis plerique operam posuerint. quo è numero fuit Philemon Atheniensis: cujus liber ab Athenæo vocatur περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων, ἢ γλωσσῶν.

Fuit & Pausanias quidam, cujus opus Thucydidis enarrator appellat συναγωγὴν Ἀττικῶν ὀνομάτων. Cæterùm horum quæ dixi vocabulorum nonnulla planè diversa sunt ab iis quæ lingua communis usurpat, quædam significatione duntaxat, quædam scriptura, vel terminatione, alióve modo differunt. Quoniam autem minor est eorum numerus quæ ad illa duo posteriora genera pertinent, de iis prius agendum esse censeo, incipiendo ab iis nominibus (prior enim locus huic orationis parti tribuetur) quæ significatione tenus Atticis peculiaria sunt. Deinde ad illud vocabulorum genus veniens, quæ planè diversa esse dixi, in duas ea classes dividam: ut una sit eorum quæ comicis aut etiam uni cuipiam comicorum vel aliorum scriptorum fuisse peculiaria existimantur: altera autem, eorum quæ linguæ Atticæ peculiaria, sed Atticis scriptoribus communia fuerunt. Quoniam autem multiplicem tractationem postulat hujus capitis materia, ipsum in certa quædam tmemata partitus sum. Neque verò quæcunque Attica dici possunt, enumeraturum me profiteor, sed aliquam duntaxat partem eorum quæ ad unumquodque genus pertinent: eam tamen, ut spero, non minimam.

De vocabulis quæ in Attico sermone aliam quàm in communi significationem habent, aut certè aliam præter illam. ΤΜΕΜΑ I.

De nominibus.

ATTICI, aut saltem Athenienses, προμηθέας vocabant quos alii χυτρέας & ἰπνοποιοὺς & πηλουργοὺς appellabant. Lucian. in libello quo respondet ei qui ipsum Προμηθέα esse ἐν λόγοις dixerat, καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν εἶναι τὴν ἐν πυρὶ, οἶμαι, τῶν σκευῶν ὄπτησιν. ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, & καὶ in ejus locum substitui debere.

Atque ut à nomine proprio viri in appellativum transeunte ad nomen animalis proprium transeam, ὤτους Attici (ac præsertim comici) feruntur appellasse homines simplices & parum cautos, & quibus ideò facile esset imponere. Athen. l. 9, διόπερ καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥαδίως ἐκ τοῦ τυχόντος, οἱ κωμικοὶ ὤτους καλοῦσιν. ubi & rationem hujus appellationis affert. Ab Eustathio autem affertur hujus significationis exemplum ex isto comici cujusdam loco, ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων. Idem alibi, afferens quod Athen. de hujus animalis natura commemorat, simúlque expositionem quam tribuit nomini ὦτοι dicto metaphoricè de hominibus, addit, προσφυέστερον δ' ἂν ὦτοι καλοῖντο οἱ ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπεριέργως καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντες. Sed non omittendum fuerit paulo aliud expositionis genus quod est Ælii Dionysii apud eundem scholiastem. hic enim postquam dixit ὦτον esse ὄρνεον ὃ περὶ τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια: quod ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον, ὥσπερ ὁ νυκτικόραξ, ἁλίσκεται: addit, διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους, ὤτους ἐκάλουν.

Cum illo autem metaphorico nominis ὦτος usu convenit (præsertim si priorem expositionem sequamur) qui datur aliis aliarum avium nominibus, nimirum κέπφος & λάρος. Aristoph. in Pluto, Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν Εὐεργετεῖν μ' ὦ κέπφε καθ' ὅσον ἂν σθένω; Sed scholiastes hunc in locum annotat, κέπφον esse qui & λάρος vocetur. εἴληπται εἰς παροιμίαν, inquit, ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων. καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Sed cùm ab aliis tum ab Eustathio duo ista nomina distinguuntur. Quinetiam τῶν λάρων nomen fuisse in furaces homines jactatum, ex Aristophane discimus.

Ut autem ab his propriis nominibus ad propria locorum nomina veniam, Atticos hinc quoque aliquid in suum sermonem transtulisse sciendum est. Exempli gratia quum Φελλεὺς petrosi cujusdam in Attica loci nomen esset, φελλεῖς ex eo vocarunt & alia quævis petrosa seu petricosa loca, & salebrosa.

Ὄρνις, quum in lingua communi generaliter de qualibet avi dicatur, in Attica ad gallinam interdum restringitur.

Τέχνη, quum linguæ communis consuetudine dicatur Ars universali appellatione, Attici τέχνας ad malas artes, dolos & fraudes, interdum restrinxerunt: eáque in significatione Atticos Latini imitati sunt. Præsertim autem apud veteres scriptores vox Græca ita usurpata invenitur.

Κράδη, Atticis ἡ συκῆ, teste Polluce. Sic ῥάφανος iisdem aliud quàm linguæ communis scriptoribus significat. Necnon alia quædam plantarum nomina peculiarem apud illos significationem obtinent. Ab iisdem τὸν τῶν σύκων πυθμένα fuisse vocatum ὀμφαλὸν, testatur Pollux. Στέμφυλα quoque alia significatione quàm cæteros usurpare plerique grammatici tradunt.

Quibusdam etiam consanguinitatis appellationibus aliter Attici utuntur quàm cæteri.

atque adeò quum *μαμμη* communis linguæ consuetudine dicatur patris vel matris mater, quæ Latinè avia: ab illis mater ita vocatur. nec solùm *μάμμη* sed & *μαμμαία* dicitur. ut ex vet. grammaticorum autoritate tradit Eustathius. Sic quum *γεννητὴς* appellaretur pater, Attici *γεννητὰς* nominabant *τοὺς τȣ̃ αὐτȣ̃ γένȣς μετέχοντας*, ut testatur Pollux.

Γραμματεῖον ab Atticis vocabatur *καὶ ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο*. Quod appellabant etiam *γραμματεῖον Βοιώτιον*, teste Polluce.

Στρατήγιον in significatione *τȣ̃ ϛρατοπέδȣ*, Atticum. Sophocles in Ajace, —*μέσον δὲ πρὸσμολτῶν ϛρατήγιον*. ubi enarrator, *ϛρατήγιον δὲ τὸ ϛρατόπεδον, Ἀττικῶς*.

Ῥύπον Attici vocarunt *τὸν εἰς τὰς σφραγῖδας κηρὸν*, ut Hesychius testatur. Idem scribit, *μουσικὴν, πᾶσαν τέχνην Ἀττικοί*. Idem, *Σήματα, τέρατα, σημεῖα. Ἀττικοὶ δὲ μνημεῖα*. Idem, *Τέττιξ, ἔξω τȣ̃ συνήθȣς ζῶȣ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι· οἱ δὲ ἐντόπιοι, μαίσωνες*. Idem, *Ἰχθῦς, Ἀττικοὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα οὕτως ἔλεγον*. Idem, *Βαβυλώνιοι, οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς*.

Ἔφηβος, poculi quoddam genus erat, ut Athenæus ex Philemone tradit *ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν*.

Καταπύγωνα Attici vocabant *καὶ τὸν μέσον τῆς χειρὸς δάκτυλον*, ut scribit Pollux.

Ἄϛυ, quum aliis quamlibet urbem significaret, Atheniensibus solas Athenas declarabat: ut testatur Eustathius: scribens, *Ἄϛυ δὲ παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ πᾶσα πόλις· Ἀθηναῖοι δὲ ὕϛερον εἰς τὴν κατ' αὐτȣ̀ς ἐμόνασαν τὸ ὄνομα. ἄϛυ γὰρ ἰδίως ἐκαλοῦντο αἱ Ἀθῆναι*. Eodémque modo Alexandriam postea vocatam fuisse peculiariter *πόλιν* scribit. Sic certè Romam nomen urbis sibi vendicasse videmus.

Θεοὶ generalem itidem appellationem quorumlibet deorum fuisse scimus: Athenienses tamen *τὼ Θεὼ* fœminino genere dixisse peculiariter *ἐπὶ Δήμητρος* (seu *Δημήτρας*) *καὶ Κόρης*, autor est alio quodam loco hic scholiastes.

UT AUTEM aliqua etiam adjectiva his substantivis addam, quid vocabulum *ἄξιος* significet, satis notum est: sed Atticis peculiariter sonat & *εὔωνος*. ut quum Aristophanes *ἀξιωτέρας ἀφύας* appellat *τὰς εὐωνοτέρας*. Sic adjectivum *ἀπηνὴς* dicitur quidem communi lingua *ὁ σκληρὸς, καὶ ὁ ἐναντίος πρὸς τὸν ἐνηῆ*: at verò Attici *ἀπηνὲς* vocabant *τὸ ἁπλῶς ἄπο αἴνȣ, ἤτοι τὸ ἀπαίδευτον*: ut inquit Eustathius: addens, comicum (id est Aristophanem) in Nubibus hoc *παραδηλοῦν*. Sic verò *ἄγριοι ἄνδρες* apud eundem comicum peculiari quadam significatione dici existimantur *οἱ παιδερασαί*. Sed distinguenda sunt ea quæ comici soli jocosè dixerunt, ab iis quæ cæteri pariter usurparunt.

De verbis.

Καλȣ̃μαι apud Atticos est *δικαϛικὴ λέξις*, inquit Eustathius: id est, vocabulum judiciale, seu forense. Hoc autem dicit respiciens ad eum usum quem habet cùm alibi tum in isto Aristophanis loco, *καλȣ̃μαι Στρεψιάδην εἰς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν*. Nam hunc ipsum locum affert, duo saltem prima ejus verba. ubi constat significare In jus voco, Diem dico. Crediderim autem, inter vocabula quæ Atticis peculiarem significationem habent, primum tenere locum quæ sunt hujus generis: id est, quæ itidem sunt *δικαϛικά*. Constat enim Athenis magis quàm in ulla alia Græciæ civitate forenses concertationes locum habuisse: adeò quidem ut etiam malè hoc nomine audierint, & *φιλόδικοι* dicti fuerint. Sic apud Thucydidem lib. 1, in quandam concionem ubi dicunt Athenienses, *φιλοδικεῖν δοκȣ̃μεν*, annotat enarrator, *ἐκωμῳδȣ̃ντο γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ὡς φιλόδικοι*. Id certè vel unus Aristophanes apertè nos plerisque locis docet, ac præsertim in comœdia cui nomen est Vespæ. Multa autem fuisse illis *δικαϛήρια*, & ex Polluce & ex Pausania (ut alios omittam) discimus. Commemorantur enim à Polluce, *Ἄρειος πάγος, Τὸ ἐπὶ παλλαδίῳ, Τὸ ἐπὶ δελφινίῳ, Τὸ ἐπὶ πρυτανείῳ, Τὸ ἐν φρεάτει, Τρίγωνον, Παράβυϛον, Τὸ ἐπὶ λύκῳ, Τὸ μητίχȣ, Ἄρδηττος, Ἡλιαία*. Apud eundem varia ad res forenses pertinentia vocabula extant, quorum non dubito quin bona pars ab Atticis profecta sit. Equidem vel ab uno nomine *δίκη* derivata habemus quamplurima, quorum pleraque ab illis esse orta crediderim. Verùm ut de iis nunc taceam quæ finxerunt, (postea autem aliqua commemorabo) quemadmodum illud *καλȣ̃μαι*, de quo dixi initio hujus sermonis, à generali significatione ad forensem (ut ita dicam) restrinxerunt: ita significationes metaphoricæ quas habent verba *διώκω* & *φεύγω*, quum de judicio dicuntur, necnon quas alia eodem pertinentia verba habent, illis, ut opinor, acceptæ ferri debent.

Quemadmodum autem quædam *λέξεις* dicuntur esse Atticis *δικαϛικαὶ*, ita etiam nonnullæ *ἱεραί*. Exempli gratia, *ἱδρύω* dicit Eustathius esse Atticis *ἱερὰν λέξιν*, quoniam *ἱδρύεται ναὸς*, & *ἱδρύεται ἄγαλμα ἐν ναῷ*. Idem alibi eodem nomine appellat verbum *μυεῖν*. Dicit enim esse *ἱερὰν λέξιν Ἀττικήν*. Ejus verba sunt, *ἐπὶ δὲ τȣ̃ μύειν ἐϛὶ καὶ τὸ μυεῖν, ἱερὰ λέξις αὕτη Ἀττική. ἀφ' ἧς καὶ ὁ μύϛης, καὶ ἡ μύσις, οἷς ἀνάγκη μύειν τὸ ϛόμα, καὶ μὴ*

ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται. Apparet autem ex iis quæ utrobique subjungit, eum sacrum vocabulum appellare cujus significatio ad res sacras pertinet. Pro eodem alibi dicit θεία λέξις: quum videlicet σέβειν tradit esse θείαν λέξιν. Sic etiam nomen ἄναξ scribit esse θείαν λέξιν: addens, Euripidem quoque hujus vocis θειότητα indicare, hoc versu, Ἄναξ. θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών. Itidémque hac Ajacis apud Sophoclem ironia, —μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν, id declarari. esse enim θείαν λέξιν & verbum istud σέβειν. Idem alio quodam loco πανουργὸς esse θείαν λέξιν scribit. πανουργὸς γὰρ (inquit) πάλαι μὲν ὁ πανοῦργος, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· νῦν δὲ θεία ἐστὶν ἡ λέξις. At verò alibi (ut hoc obiter lector intelligat) νέκταρ & ἀμβροσίαν appellat θείας λέξεις, aliò respiciens: nimirum ad id quòd sint nomina potus & cibi deorum. ut legimus & apud Nasonem, Nectar & ambrosiam, latices epulásque deorum. Alia autem ratione θεία λέξις vocari possit Ξάνθος, item Βριάρεως, & κύμινδις: quia usurpantur à diis loco istarum humanarum, Σκάμανδρος, Αἰγαίων, χαλκίς. si tamen Homericum hac de re testimonium fide dignum esse existimamus.

Ἰδεῖν quam significationem habeat, nemo non novit: sed in Attico sermone quandam non omnibus itidem notam obtinet. Thucyd. lib. 4, pag. 161, meæ editionis, καὶ τὸν Περδίκκαν τὸ πρῶτον οὐκ αἰσθανόμενον, ὡς ἔγνω, ἠνάγκασαν πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν, (ἄπωθεν γὰρ πολὺ ἀλλήλων ἐστρατοπεδεύοντο) προαπελθεῖν. Hìc enim ἰδεῖν τὸν Βρασίδαν de congressu cum Brasida seu colloquio dicitur. Cujus significationis scholiastes etiam admonet. Extat verò cùm alibi tum apud Lucianum manifestius etiam exemplum hujus significationis: initio dialogi in quo Neptunum & Mercurium colloquentes inducit. ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponitur. Sed ut expositio perspici possit, totus locus afferendus est. Ποσ. Ἔστιν ὦ Ἑρμῆ νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; Ἑρ. Οὐδαμῶς ὦ Πόσειδον. Ποσ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. Ἑρ. Μὴ ἐνόχλει, φημί· ἄκαιρον γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. Hìc enim manifestissimum est οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ, & vicissim ἐντυχεῖν τῷ Διΐ idem quod ἰδεῖν τὸν Δία. Eo autem libentius hunc atticismum exemplis confirmo, quòd alicubi etiam legatur unde procul abesse omnes atticismi existimantur. Extat enim in Evangelicis scriptis, nimirum apud Lucam capite 8, καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ, λεγόντων, Ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν ἔξω, ἰδεῖν σε θέλοντες. Siquidem quin Attico more dictum sit ἰδεῖν σε pro Tecum colloqui, (quanvis omnes interpretes vulgarem significationem retinentes vertant, Te videre) dubitare nos non sinunt Matthæus & Marcus in referenda eadem historia: sed ille præsertim, dicens, ζητοῦντες αὐτῷ λαλῆσαι. Non sine causa autem illud dixi, hunc atticismum ibi etiam reperiri unde procul abesse omnes atticismi creduntur. Plerosque enim de Evangelicorum scriptorum phrasi non hoc solùm, verùm quiddam etiam pejus persuasos esse scio. Sed ego, siquando mihi tantum otii suppetat, quantum illa fallantur, patefacere decrevi. Equidem quod ad illud supervacaneum ὅτι attinet, quod multorum aures tantopere ibi offendit, non magis Evangelistarum quàm Thucydidis, Demosthenis, Platonis, Xenophontis, aliorúmque Atticæ linguæ scriptorum esse, testatum variis eorum locis reddidi. Hoc addere non dubitabo: eos quoque locos qui ἀνακόλουθον seu ἀκατάλληλον orationis structuram habent, Atticorum scriptorum exemplis posse defendi. Defendi dico? immo verò commendari. Ecce enim, quod dicit Marcus, Ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν, structuram ἀκατάλληλον habet, fateor: sed talem ἀκαταλληλίαν apud optimos quosque Atticæ linguæ scriptores interdum inveniri dico. Uno tamen quod memoria mihi nunc suggerit, exemplo contentus ero: ex Xenoph. Pæd. lib. 4, pag. 63, καὶ ὅτι οὓς ἂν πέμπωσι στρατιώτας, ἐπειδὰν ἔλθωσι παρ' ἐμὲ, ἐμοὶ μελήσει περὶ τῆς τροφῆς αὐτῶν. Quinetiam majorem quàm isti ἀκαταλληλίαν habet hic Sophoclis, Ὄλβιος ὃν ἁ κλεινὰ Γᾶ ποτε Μυκηναίων δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν. In Latino autem sermone sæpe occurrit idem omnino relativi usus qui in illo Marci loco. Tale enim est apud Livium, Quem ceperant exules montem, herbidus aquosúsque est. Tale apud Plautum, Hunc chlamydatum quem vides, ei Mars iratus est. Tale denique & illud notissimum apud Virgilium, Urbem quam statuo, vestra est. Quinetiam nonnulla ibi sunt loquendi genera quorum usus planè ignotus Græcis scriptoribus fuisse falsò existimatur. Horum è numero est istud apud Matthæum in fine capitis primi, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν. Quotusquisque enim hunc verbi γινώσκειν usum ullo alicujus idonei scriptoris exemplo confirmari posse putat? quis alii linguæ quàm Hebraicæ notum esse credit? At Plutarchus tamen eo frequentissimè utitur. In Pompeio, pag. 1166, meæ editionis, ὅσαι δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων ἀνήχθησαν, οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀνέπεμπεν. Idem in Eumene, circa principium, pag. 1065, Βαρσίνην γὰρ τὴν Ἀρταβάζου πρώτην ἐν Ἀσίᾳ γνοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξ ἧς υἱὸν ἔσχεν Ἡρακλέα. Idem in Alexandro, pag. 1241, οὔτε τούτων ἔθιγεν, οὔτε ἄλλην ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης, vel

Βαρσίνης. ut in proximè præcedente loco. In Catone Uticensi, pag. 1399, μίαν ἣν ἔγημεν ἐξ ἀρχῆς γνοὺς γυναῖκα. In aliis denique aliquot locis hoc verbum eodem modo usurpatum apud eum legitur. Sic autem Latina notitiæ appellatione usus est Cæsar in Comment. belli Gallici, Intra annum verò vigesimum fœminæ notitiam habuisse, in turpissimis habent rebus. At Cicero notitiam mulieris de simplici (ut ita dicam) notitia dixit. Inter illa autem quæ prorsus à Græci sermonis consuetudine abhorrere putantur, & ex Hebraici sermonis usu petita esse, occurrit verbum εἰπεῖν, pro Jubere. hic enim usus, quem frequenter in Evangelicis scriptis habet, ex Hebraici vocabuli אמר imitatione sumptus esse creditur. (sicut nimirum verbum γινώσκειν in illa de qua disserui significatione, Hebraicum ידע repræsentare) at ego in plerisque Thucydidis locis eum observavi, cui nihil cum literis Hebraicis commercii fuisse constat. Legimus enim apud eum lib. 8, pag. 289, in fine, ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ἐπαινέσας αὐτοὺς, καὶ εἰπὼν, ὅταν τὶς καλῇ, παρεῖναι ὕτως ἀπέπεμπεν. Sic lib. 7, pag. 242, καὶ εἰπόντες, ἅμα ἐν τῷ παράπλῳ καὶ τοὺς πολεμίυς ἤν τι δύνωνται ἀπ᾽ αὐτῶν βλάψαι. Eámque significationem postea huic verbo dederunt & alii. Lucian. in Asino, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. Sunt præterea quædam loquendi genera quæ Evangelistæ non cum Græcis scriptoribus communia, sed sibi peculiaria habere existimantur, & quorum etiam nonnullis aliquid arcani includere creduntur, quum tamen è medio petita esse, ex Græcorum scriptorum locis probari posset. Ac ne longè abeam, in illo ipso capite ubi sunt illa de quibus modò disserui verba, οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν, leguntur & ista, paulo antè, μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σῦ. Hîc dici non potest quàm varia in verbo παραλαβεῖν sub præpositione παρὰ latêre credita sint: at vel hic Luciani locus Matthæum & propriè & simul simpliciter loquutum esse ostendit: in Toxari, μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνία θυγάτηρ αὕτη, ἐπίγαμος ἤδη καὶ ὀκτωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν ὐδὲ μετὰ πάσης τῆς ὐσίας τῦ πατρὸς (ἥνγε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο) ἠξίωσεν ἄν τις, τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων, ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. Sunt verò & quidam loci qui, prout Latinè redditi fuerint, vel elegans genus loquendi habere videbuntur, vel secus. Horum est iste, cap. 12, epist. ad Hebræos, εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Si enim hîc ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεὸς, reddatur, (ut omnes interpretes verterunt) Deus se vobis offert ut filiis, mirari quis hunc verbi προσφέρεται usum possit, ut parum Græcæ linguæ usitatum: at verò si ita interpretemur, Deus se erga vos gerit ut erga filios, vel, Vobiscum agit ut cum filiis: tunc certè loquendi genus non solùm verè Græcum sed Atticis quoque scriptoribus familiare (ut meus Græcæ linguæ Thesaurus testatur, ubi & de hoc loco disserui) agnoscere facile erit. Quinetiam quædam sunt verba quæ non in vulgari sed potius in alia magis recondita significatione videri possunt accipienda. Exempli gratia, Marci cap. 10, ὁ δὲ Ἰησῦς ἐμβλέψας αὐτῷ, ἠγάπησεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἕν σοι ὑστερεῖ, &c. Quum enim ἀγαπᾷν pro Osculari etiam ponatur interdum, meritò quis (meo quidem judicio) suspicabitur ἠγάπησεν hoc in loco significationem istam obtinere: præsertim quum frigere videatur altera interpretatio, Intuitus eum, dilexit. Neque tamen interim non graviter eorum studium reprehendere possum qui in alteram partem peccant: id est, qui ne nihil novi in illorum librorum lectione excogitasse videantur, etiam τὰ ἀκίνητα κινεῖν audent: id est, in locum interpretationum antiquarum & ab omnibus omni memoria receptarum, nec solùm cum linguæ Græcæ consuetudine sed & cum re de qua agitur convenientium, & novas & à Græci sermonis usu alienas, quinetiam rei de qua est sermo minimè congruentes, substituere audent. Cujus temeritatis (ne quid gravius dicam) exemplum habemus in novissima vulgarium lexicorum editione. ibi enim inter expositiones significationum verbi φρονῶ, affertur hic Pauli locus, epist. ad Gal. cap. 5, ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ ὅτι ὐδὲν ἄλλο φρονήσετε: cum hac interpretatione, Nihil aliud mali vos passuros esse. Age verò, fingamus verbum φρονεῖν talem aliquando significationem habere: quid ea huic loco opus est? quis eam quæ passim recepta est, ei aptissimam esse non videt? Sed (quod peccatum illud gravius reddit) hujus interpretationis autor ex malè intellectis scholiastæ Sophoclis verbis hanc significationem vocabuli φρονεῖν somniavit, ut in meo Thesauro Græcæ linguæ apertissimè docui. Verùm ut illum de Evangelicis scriptis sermonem persequar, hoc quoque in eorum lectione cogitandum nobis esse dico, nonnulla ibi esse quæ exemplo alicujus idonei scriptoris confirmari possent, nisi tam multi intercidissent. Argumento esse potest verbum ἀπέχει, Marci cap. 14, pro Satis est, Sufficit. Antequam enim Anacreontis odas in lucem protulissem, idonei scriptoris exemplo istum verbi ἀπέχει usum confirmari posse vix ullus credidisset. Illud certè de verbo περπερεύεσθαι dici posse existimo: cujus varias interpretationes afferri videmus: sed earum quæ sit aptissima divinandum potius (utpote nullo alio extante exemplo) quàm judicandum

est. In cujus mentionem quoniam incidi, hoc addam, non minus fidei adhibere me iis quæ à Sophoclis enarratore scribuntur, quàm aliis omnibus quæ Græci scholiastæ vel alii tradunt. Annotat is, περπαίρους (ita scriptum est apud eum) καὶ πολυλάλους fuisse dictos quos veteres appellarent κομψούς. Itidem autem περπαιρεύεσθαι (sive περπερεύεσθαι, si περπέρους ibi legamus) in illo Pauli loco aptissimè expositum iri arbitror κομψεύεσθαι. Sed de his hactenus, quæ non ingratum lectoribus ἐπεισόδιον fore puto.

Θαυμάζω significationem quandam Atticis peculiarem, & eam quidem valde θαυμασίαν, habet. Et quoniam plerosque lubenter quæ de hac significatione habeo, audituros scio, ea ex Eustathio deprompta adjungam. Ille hæc verba Homerica ἀεικέα μισθὸν exponens, Iliad. μ, (leguntur autem & alibi) δηλοῖ μὲν, inquit, μισθώτριαν καὶ τὴν χερνῆτιν εἶναι· εὐτελίζει δὲ ἐν τῷ καθόλου τὸ τοῦ μισθοῦ χρῆμα, ὡς ἀνελεύθερον ὂν μισθαρνεῖν. διόπερ Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθόν. ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, Χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι τι τὸν διδάσκαλον. ὅπερ εὐφήμως ἐῤῥέθη, ἀντὶ τοῦ μισθὸν δοῦναι. ὅπερ γίνεται τοῖς μισθὸν λαμβάνουσι, ταυτὸν δ' εἰπεῖν μισθαρνοῦσι.

Ἀπομύττειν satis notam significationem habet: sed quendam Atticis, ac præsertim comicis, peculiarem usum habet, in quo metaphoricè ponitur. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν (inquit Pollux) τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν, ἀπομύττειν εἶπον. Credibile est igitur Apollodorum eo usum fuisse eo in loco ubi dixit Terentius Emunxi argento senes.

His nunc exemplis contentus ero: sed lectori in memoriam revocabo quæ suprà de præpositione ὑπὸ certis quibusdam verbis præfixa dixi: nimirum eam in compositione interdum idem valere quòd πρό: ut in ὑφηγεῖσθαι, ὑπειπεῖν, ὑποδεικνύειν: (reliqua ibi videnda tibi relinquam) esse enim hæc pro προηγεῖσθαι, προειπεῖν, προδεικνύειν.

Excogitarunt insuper Attici vocabula quædam (hîc enim adjungam quæ paulo antè omisi quum de nominibus agerem) quæ quum honesta, vel speciosa, aut saltem minus invidiosa essent, minus aures offendebant quàm propria quæ antea usurpari solebant. Hoc in numero sunt ista: Ἑταίρα, pro πόρνη: Οἴκημα, pro δεσμωτήριον: Συντάξεις, pro φόροι: Φυλακαὶ, pro φρουραὶ τῶν πόλεων videlicet. Hac autem in re imitati sunt Solonem Athenienses. ut enim ille ad molliendam rem valde alioqui duram, χρεῶν videlicet ἀποκοπὴν, excogitavit nomen σεισάχθεια: ita illi ejus exemplo nova rebus illis itidem odiosis nomina imposuerunt: non tamen voces istas fingentes, (ut Solon illam compositam vocem finxerat) sed veteribus vocabulis novas rerum illarum significationes tribuentes. Plut. in Solone, ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας, ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας· τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις· φυλακὰς δὲ, τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων· οἴκημα δὲ, τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας· πρώτου Σόλωνος ἦν, ὡς ἔοικε, σόφισμα, τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν σεισάχθειαν ὀνομάσαντος. Nec verò in his tantùm nominibus talem ὑποκορισμὸν Attici usurparunt, sed & in plerisque aliis: quorum est ἄρεσκος pro κόλαξ, itidémque ἀρέσκεια pro κολακεία. Solitos autem fuisse Athenienses peccatis quoque lenissima nomina imponere, scribit idem in Alcibiade. Huc pertinent illa Thucydidis, libro 3, καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής· τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα· καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν, ἐπὶ πᾶν ἀργόν. τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη. Sed hîc non solùm peccatis lenissima nomina, verumetiam vicissim iis quæ virtutis sunt, invidiosas appellationes dari videmus.

De vocabulis Atticis non valde diversis ab iis quæ lingua communis usurpat.

ΤΜΗΜΑ ΙΙ.

EX DUOBUS illis nominum Atticorum generibus de quibus me verba prius esse facturum promisi, superest alterum: eorum videlicet quorum non magnum est discrimen ab illis quæ linguæ communis consuetudo recepit. Hoc in numero ponere possumus ἔριδας. siquidem ἔριδας Atticè vocari τὰς ἐν οὐρανῷ ἴριδας testatur Hesychius. Huc pertinet & μνήστρια, quod Atticos pro προμνήστρια usurpasse tradit Pollux. Pertinent huc & illa in quibus vel alia terminatione, vel alia compositionis forma usi sunt. Diversa terminatione usi sunt, cùm aliis modis, tum verò his quos enumerabo. Primùm quum aliquod vocabulum in alio genere usurparunt quàm lingua communis usurpare soleret: veluti quum ἄσβολος dixerunt, non ἀσβόλη: & τὸ νῶτον, non ὁ νῶτος: item θεμέλιον, non θεμέλιος: itidémque alia quæ suprà partim ex Ælio Dionysio, partim ex Thoma Magistro protuli: (sed huic non temere credendum esse docens) Deinde quum sub alia declinatione nomen aliquod protulerunt: ut quum βραβεὺς, non βραβευτὴς, quum αὐλητρὶς & μαθητρὶς, non αὐλήτρια & μαθήτρια dixerunt. Idémque & in verbalibus quibusdam necnon in comparativis vel superlativis fecerunt, quum unam diminutivi formam alteri prætulerunt: veluti

quum κυνίδιον quàm κυνάριον, itidémque λιθίδιον quàm λιθάριον, & ξυλίφιον quàm ξυλάριον dicere maluerunt. Vel quum pro simplici nomine sunt usi diminutivo, vel contrà pro diminutivo simplex usurparunt: veluti quum τηθίδα vocarunt τὴν τήθην: eodémque modo λοπάδιον dicere maluerunt quàm λοπάς: contrà verò, ἀλλᾶς, non ἀλλάντιον. De τηθὶς legimus apud Eustathium, ex quibusdam veteribus grammaticis, μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, τὴν μητέρα καλοῦσιν. ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα. Reliquorum autem fidem, sicut & nonnullorum ex præcedentibus, penes Thomam Magistrum esse volo. Alia compositionis forma iidem usi sunt quum ὁμόδουλος potius quàm σύνδουλος, quum ἔκδημος potius quàm ἀπόδημος, quum παράδειγμα potius quàm ὑπόδειγμα, quum νωδὸς potius quàm ἀνόδους dicendum censuerunt. Quod autem de compositione dixi, in memoriam mihi revocavit & aliud quod hîc omittendum non est: nimirum in eo quoque sermonem Atticum à sermone linguæ communis interdum dissentire, quòd duobus simplicibus loco unius compositi utatur: veluti quum ἄκρα πόλις dicit pro ἀκρόπολις: quum οἰκίας δεσπότης, non οἰκοδεσπότης: quum γυναικὸς ἀδελφὸς, non γυναικάδελφος: & in verbis, quum σχολὴν ἄγειν, non σχολάζειν: quum σῖτον μετρεῖσθαι pro σιτομετρεῖσθαι: quum αἰχμάλωτον ποιεῖν & αἰχμάλωτον γίνεσθαι pro αἰχμαλωτίζειν & αἰχμαλωτίζεσθαι dicunt. Quæ tamen exempla ex illo ipso quem antea nominavi atticismorum collectore deprompta sunt, & à me nondum examinata: sed aliqua saltem ex iis confirmare Atticorum scriptorum testimoniis possem. Invenientur autem & aliæ quæpiam sermonis in communi lingua recepti mutationes quæ his erunt adjungendæ. Ex earum numero est illa qua pluralem, non singularem, aut vicissim singularem, non pluralem, Attici usurpant. ut διαθήκας γράφειν, non διαθήκην: & γάμους ποιεῖν, non γάμον: vicissímque βρώματα, & ἐνέχυρα, non βρῶμα & ἐνέχυρον: ut idem ille testatur.

De vocabulis Atticis, quæ non tantùm immutata sunt aliquantum à vocibus linguæ communis, sed planè sunt alia: & quorum quædam licet in hac quoque usurpentur, ab Attica tamen originem habere existimantur.

ΤΜΗΜΑ III.

AD TERTIUM Atticorum vocabulorum genus, seu ad tertiam classem, venio, quæ nimirum non terminatione tantùm aut alia re quapiam ab iis differunt quæ lingua communis usurpat, (qualia sunt quæ in præcedente tmemate recensui) sed planè sunt alia: & quæ κτήσει sunt Atticorum, licet χρήσει pleraque eorum non minus linguæ communis esse comperiantur. Verùm antequam ad illorum enumerationem accedam, (non omnium quidem certè, sed non minimæ saltem partis eorum quæ præ aliis insignia videbuntur) nonnulla sunt quæ de Attico sermone, déque Atticis scriptoribus præfari volo.

Atticum sermonem non omnino eundem apud Atticos veteres, & eos qui illis successerunt fuisse, nec eundem prorsus apud quoslibet scriptores, etiam qui eodem seculo vixerunt: quinetiam comicos multa in eo sibi vendicare, dico. Inter veteres Atticos numeratur Thucydides: sed hic minimè contentus iis quæ ex veteri sermone habebat, multa innovavit, phrasimque magna ex parte sibi peculiarem usurpavit. Quod plerique grammatici non animadvertentes, Attica esse dixerunt quæ potius Thucydidea vocare debuerant, ut in superioribus docui. Fateor quidem, circa structuram orationis præcipuè & loquendi genera novitate delectatum hunc scriptorem fuisse, eámque modis omnibus affectasse: sed quædam etiam vocabula aut sibi peculiaria (quod in nonnullis de peculiari significatione intelligendum est) aut cum paucis communia habuisse puto. Atque adeo Pollux quoque de nonnullis id sensisse videtur: veluti quum scribit, τὸ δὲ μετὰ τὴν πρᾶσιν ἀποδοθὲν, ἀνάδοτον ἂν τις εἰπεῖν δύναιτο· εἰπόντος Θουκυδίδου, Μὴ ἀνάδοτος εἴη Πλάταια. Ex eodem affert ἐπίχαρτοι, & ἐθελόξενος: necnon ξένισις, quod τραχὺ esse ait. Ex eodem affert & ἀγχώμαλον, quod itidem esse τραχὺ scribit. Affert ex eodem ἐρείψιμα ξύλα, & πολυοινοτάτων χωρίον, necnon ἔτος ἄνοσον, & ἄδεσμον φρουρὰν, & φορτικὸν πλοῖον. Affert item κῆδος in ἐπιγαμίας significatione, necnon ὁμαιχμία, & ὁμόσκευοι. Ejusdem scriptoris denique esse dicit & hæc nomina, πολυχειρία, & αὐτερέτης, & περίνεως, & περιωπὴ, & ἀκροτελεύτιον, & ἐπιφορὰ, & ἐπικράτησις, (quod vocabulum βιαιότερον esse tradit) & παραιρήματα, atque alia Quædam item verba necnon participia recenset: ut βαίνειν pro βαδίζειν: & κατασημήνασθαι, pro παρατυπώσασθαι τὴν σφραγῖδα: & λιθοφορεῖν, & καταξυρσῶσαι, & κακοτυχεῖν, & λειποψυχεῖν: item πονούμενον, & τραυματισθεῖσαι νῆες, atque alia. Et de Thucydide quidem hactenus. Inter Atticos verò scriptores qui sermone minus veteri usi sunt, Xenophon potissimùm pleraque vocabula habet non modò non Attica, sed ne oratoria quidem, aut historica, atque adeo nulli solutæ orationi convenientia: quippe quæ poetica omnino appellari possint. Talium aliquot Xenophontis vocum à me observatarum catalogum editioni meæ subjunxi: è quibus est ἀγλαΐα, & ἀδαής, &

δαημονέςατος: & ἀλκὴ, ἀλκιμώτατος, ἄναλκις: item ἄχος. cætera autem in calce meæ illius editionis videnda tibi relinquo. Jam verò & apud cæteros scriptores Atticos aliqua sunt vocabula quæ parum Attica videri possunt. qualia sunt quæ Pollux σκληρὰ, sive τραχέα, aut βίαια, aut etiam μοχθηρὰ esse admonet.

Quod autem & de comicis dixi, eos quædam sibi vendicare vocabula, cùm aliorum, tum verò Pollucis, Athenæi, Eustathii testimoniis confirmare possum. Quinetiam Plutarchus (ut ab eo incipiam) vocem λακκόπλουτος ex illis nobis profert in Aristidis vita. Verùm quemadmodum ex Thucydide & Xenophonte attuli quædam vocabula quæ illis vel peculiaria vel cum paucis certè fuerunt communia, sic ex aliis quoque nonnulla proferre libet, à Polluce annotata: sed sicubi σκληρὸν aut τραχὺ aut βίαιον aliquod esse dicit, id non addam.

Xenophon (à quo non incipio, sed potius sermonem de eo inceptum persequor) præter illa vocabula poetica, quæ peculiaria illi inter Atticos scriptores soluta oratione utentes videri possint, aut certè cum paucis communia, uti dixi: quædam etiam habet de quibus id minimè dici potest. Tale est ἀνάδελφος. Pollux, τὸν δὲ οὐκ ἔχοντα ἀδελφὸν, Ἀνάδελφον ὁ Ξενοφῶν εἶπεν. Idem alibi, de derivatis à voce καρδία loquens, ὄνομα δὲ ἀπ' αὐτῆς Εὐκάρδιος, καὶ Καρδιώττειν. οὕτω δὲ Δωριεῖς τὸ παρὰ Ξενοφῶντι βουλιμιᾶν καλοῦσι. Idem alibi, Ξενοφῶν δὲ καὶ τὰ ἀναβλέμματα λέγει Ἀντιβλέψεις. Idem alio loco, καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν, ἣν οἱ νῦν καρπίαν. Sed mendosè scriptum esse hunc locum puto, omissa copula καί. debere enim ita scribi, καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι καὶ κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν. ut videlicet dicat, Xenophontem & verbum καρποῦσθαι & ejus verbale κάρπωσιν usurpare. Siquidem apud eum ambo extant, in Pædia. nam libro ejus octavo legimus, καὶ ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν. In alio ejusdem libri loco, ἐγὼ γὰρ παῖς τε ὢν, τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι. Verbale autem κάρπωσις librò hujus operis quarto extat, τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας καὶ τὴν κάρπωσιν γενέσθαι ἐφ' ἑαυτοῖς. Ex eodem affert etiam Στέγανα. necnon Γεραιτέρους, & Ἀγήραος, & Σκαπτῆρες, & Ὀπτῆρες. item Παιγνιώδη, & Ἐγχειρητικωτέρους. & composita, Κακόποδες, Νωτοφόρος, dictum περὶ ἡμιόνου: Ὁμόγλωσσος, Μεγαλήγορος, Κεφαλαλγές. & præ aliis observanda duo, Ἀποχειροβίωτος, & Κλαυσίγελως. Verba etiam quædam ultra ea quæ commemorata sunt: ut Νεανιτεύεσθαι (si modò ita scribendum est, non Νεανιεύεσθαι, aut Νεανισκεύεσθαι, ut legitur Pæd. lib. 1) & Ἀπογευσῶσαι, & Περιχειλῶσαι, atque alia.

Plato cùm alia dixit quæ Pollux annotavit, tum verò ista: Διδυμότης, & Κλαυθμονὴ, & Γεννήτωρ, ac Γεννητής: necnon Παίδειον μάθημα: item Κηδεύματα, & Βάσεις pro πόδες, &c. & δικαιούμενον pro κολαζόμενον. Varia item composita: ex quibus sunt, Ἐρασιχρήματος, & Μετεωρολόγος, & Γεροντοδιδάσκαλος, & Καχυπονόητος: necnon Ἀντίπους & Χαμαίπους. Quibus adde Χειροκρατία & Θρασυξενία. Necnon verba quædam: ut Ἀποστοματίζεσθαι, & Στομαυλεῖν. Affert autem & alia pleraque vocabula: sed ex omnibus hæc delegi, quæ præ cæteris insignia visa mihi fuerunt. Hoc autem sciendum est, scriptorem istum esse unum ex illis qui vocabula quædam ποιητικὰ aut saltem ποιητικώτερα usurparunt. Cujusmodi est ὀθνεῖος. nam & ipse Pollux ποιητικώτερον hoc esse scribit. Fortassis autem de πατροφόνος & μητροφόνος judicium idem ferri possit: sicut nimirum ἀνδροφόνος inter poetica esse scimus.

Isocrates (ut apud eundem Pollucem legimus) ἀδελφίζειν dixit τὸ ἀδελφὸν τινὰ καλεῖν. Dixit etiam ἀγελαῖοι σοφισαί: item δικογραφικῶς, & προσφιλεςάτως, & ἀνδρωδῶς: necnon παιδοτριβικὴν τέχνην. hoc enim reponendum est apud Pollucem pro παιδοτρίβην. Ex eodem annotat, συνηδόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς, pro ἐφηδόμενοι.

Demosthenes, inter alia quæ à Polluce commemorantur, dixit λαρυγγίζειν, quod ante ejus tempora dicebatur φαρυγγίζειν: dixit etiam περιορμίζειν τὴν ναῦν περὶ τὸ χῶμα. Ex eodem affert & ξενοτροφεῖν, & ξενίζειν. sed hoc ξενίζειν dicit usurpasse pro φωνῇ ξενιζούσῃ χρῆσθαι: quum veteres pro ἑςιᾶν uterentur. Nec omittit participia ἐκνενευρισμένοι & ξυλληγῶν. Affert etiam nomina, cùm alia tum hæc: κηδεία, & ἀνεψιότης, quo Solonem quoque fuisse usum ait. Alibi ἀποτριβὴ σκευῶν: & ὅραμα pro θέαμα. Item composita, αἰσχρορῥημοσύνη & εὐθυῤῥημοσύνη. necnon ψευδολογία, & λαμπροφωνότατος, & πεντηκοςηλόγος. Adjectiva quoque, λεκτικὸς, & χειροποίητον, & δυσχείρωτα, & ἀκαριαῖος. Idem lexicographus in Æschine cùm alia observari vult, tum nomina hæc, ἀκρόαμα, θερισμὸς, ἀργυροκοπεῖον, ὀψοφαγία, & adverbium περιβοήτως, & verbum κατέπιε: necnon καταπεπλύσθαι. Alia denique ex aliis scriptoribus affert vocabula, quæ observatu (uti dixi) digna esse judicat. Sed his contentus ero, quæ ex diversis ejus locis collegi: non temere tamen, neque sine delectu: sed ut ex præcipuis scriptoribus duntaxat, sic etiam præcipua (inter ea quidem quæ ad manum erant) colligenda vocabula censui. Fortassis autem, non immeritò aliquis judicium in ipso Polluce quibusdam in locis desideret: quòd nimi-

rum nonnullas voces ex nonnullis scriptoribus afferat quæ non solùm peculiares illis non sunt, sed minus etiam quàm apud alios frequentes.

COMICOS autem præ quibusvis scriptoribus multa sibi vendicare vocabula, non ex Polluce duntaxat, sed ex Athenæo quoque & ex Græcis lexicographis probari potest. Quinetiam Plutarchus (ut ab eo incipiam) vocem λακκόπλετος ex illis profert in Aristidis vita. Fingendi autem hujus vocabuli occasionem præbuit eventus, ut apud eum videre est, pag. 589, meæ editionis. Apud Hesychium breviter, λακκόπλετος ὁ Καλλίας ὑπὸ τῶν κωμικῶν, διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ. Quinetiam quædam more apud Athenienses sive Atticos recepta, fingendi vocabula ansam præbuerunt: cujusmodi est γεφυριστὴς pro σκώπτης. nam γεφυρισταὶ propriè erant Athenis certi quidam σκῶπται: ut & apud Plutarchum legimus in Syllæ vita, circa principium, καὶ τῶν Ἀθήνησι γεφυριστῶν ἐπέσκωψέ τις εἰς τοῦτο ποιήσας, Συκάμινόν ἐσθ' ὁ Σύλλας ἀλφίτῳ πεπασμένον. Apud eundem in eadem vita legimus, ἐδόκει δὲ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις, ἑλὼν τὸ ἄστυ, προσενεχθῆναι τραχύτερον, ὅτι τὴν Μετέλλαν ἀπὸ τοῦ τείχους γεφυρίζοντες ἐλοιδόρησαν. Quinetiam ex nominibus propriis verba quædam fingebant. quale est μελλονικιᾶν apud Aristoph. in Avibus, ex verbo μέλλω & nomine Νικίας. ubi scribit, Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν ἔτι Ὥρ' ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾶν. quem locum Plutarchus in vita Niciæ non omisit. Quædam autem sunt vocabula ex parte duntaxat ab illis ficta: quorum videlicet primis syllabis terminationem novam affinxerunt. Cujusmodi est Ἀττικωνικοὶ apud Aristophanem. talia sunt & hæc apud eundem, σπουδαρχίδης, στρατωνίδης, μισθαρχίδης, propriorum nominum formam habentia, quum tamen pro appellativis posita sint. quibus simile est apud Plautum rapacidæ. (qui certè comicus cum Aristophane contendere dici potest, vel potius eum & quemlibet alium Græcum in fingendis comicè vocabulis superare, ut quidem linguæ Latinæ est captus) Locus est in Acharnensibus,

ΔΙ. Ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός; ΛΑ'. Ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;
ΔΙ. Ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
Ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·
Σὺ δ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

Talem terminationem paulo pòst habent apud eum μαριλάδης & πρινίδης, itidem ficta, verùm paulum diverso modo. Sed multo κωμικώτερα, vel potius (si mihi ita loqui licet) ἀριστοφανικώτερα, habemus ibidem quatuor vocabula, Τισαμενοφαινίππους, πανουργιππαρχίδας, Γερητοθεοδώρους, διομειαλαζόνας. Meritò autem ἀριστοφανικώτερα dixi, quòd ille cæteros omnes comica ista audacia fingendi vocabula superaverit. Atque adeò ut palmam illis præripiat, quibusdam eorum vocabulis novum figmentum adjungit. Exempli gratia, quum ψαμμοκόσια Eupolis ante eum dixisset, (nimirum novè id dicens, ea forma quam habent διακόσια, τριακόσια, τετρακόσια, itidémque deinceps) eo non contentus Aristophanes, ψαμμοκοσιογάργαρα dixit, initio comœdiæ quæ Acharnensium titulum habet. ita enim ibi loquitur Δικαιόπολις,

Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
Ἥσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ, τέτταρα.
Ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.

Sed in quibusdam editionibus perperam scriptum est ψαμμόσιογάργαρα. quem errorem habet & index in Eustathium: quum in hujus contextu rectè sit scriptum ψαμμακοσιογάργαρα. Non minus enim rectè ψαμμακοσιογάργαρα quàm ψαμμοκοσιογάργαρα scribi puto, vel potius rectius: tum quòd aures offendat litera ο ter posita, tum quòd ψαμμακόσιος scribendo, eundem locum obtineat litera α (de secunda syllaba loquor) quem obtinet in διακόσιος, τριακόσιος, τετρακόσιος, πεντακόσιος, & cæteris. Affert autem scholiastes in hunc locum & verbum γαργαίρειν ex Cratino pro πλήθειν, hoc in versu, Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις. Atque ita apud Nasonem de magno vel potius infinito numero legimus, Gargara quot messes, quot habet Methymna racemos. Cæterùm illis quæ attuli paulo antè vocabulis addi possunt ex eodem comico, cùm alia tum verò hæc, κομποφακελορρήμων, & στωμυλιοσυλλεκτάδης, & κωδωνοφαλαροπῶλοι, & σαλπιγγολογχυπηνάδαι, & σαρκασμοπιτυοκάμπται. Horum autem & aliorum exemplo quidam postea ex multiplicibus itidem compositionibus vocabula conflaverunt. Inter quæ sunt insignia quædam in isto Hegesandri epigrammate adversus philosophos scripto, apud Athenæum libro 4,

Ὀφρυανασπασίδαι ῥινενκαταπηξιγένειοι,
  Σακκογενειοτρόφοι, καὶ λοπαδαρπαγίδαι
Ἱματανωπερίβαλλοι νηλιπεκαιβλεπέλαιοι,
  Νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπάται πλάγιοι.
Μειρακιεξαπάται, καὶ συλλαβοπευσιλαβηταὶ
  Δοξοματαιόσοφοι, ζηταρετησιάδαι.

Ne hoc quidem prætermittendum est, apud comicos nonnulla esse vocabula quæ licet non ita multipliciter composita sint, sed simplicem duntaxat (ut ita dicam) compositionem habeant, sunt tamen & ipsa comica. Verbi gratia, non tantùm κομποφακελορρήμων comicum est, sed etiam κομπορρήμων, & κομπολακεῖν, sicut & κομπολακύθης. Nec tantùm κομψευριπιδικῶς comicum est apud eundem poetam, sed etiam κομψοπρεπής. Habent insuper comici vocabula quæ alludendo ad rei alicujus appellationem finxerunt. Cujusmodi pleraque suppeditare potest Aristophanes: sed insigne exemplum in hoc Acharnensium versu extat, Τοὺς δ' ἐν Καμαρίνη, κἀν Γέλα κἀν Καταγέλα. Hîc enim nomen Καταγέλα fictum subjungitur illi ipsi ad quod alluditur. Sed & aliter circa nomina propria lusisse comicos, & quorundam etiam usum sibi quodammodò peculiarem habuisse, docebo antequam à nominibus ad verba transeam.

Hæc igitur nunc missa faciens, atque alia multa quæ his addi possent, omittens, venio ad comica vocabula, in quorum quidem nonnullis ludunt itidem, sed minus licenter. Sunt igitur comica scommata in senes, teste Polluce, Κρόνος, Κρονικὸς, Κρονόληρος, Πρεσβύτερος Κρόνȣ: item Νωδογέρων, Τυμβογέρων: necnon Μακκοῶν, Παραβοῶν, (nisi mendosum est hoc, & librarius, quum pro sequente παρανοῶν id scripsisset, oblitus fuit expungere) Παρανοῶν, Παραγεγηρακὼς, Παραφρονῶν, Ἐξεστηκὼς, Παράγηρως, Παρακεκινηκὼς ὑφ' ἡλικίας, Παραλλάττων, Ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βεβιωκὼς, ἢ τὰς κορώνας· ἢ Ταῖς νύμφαις ἰσῆλιξ, καὶ τὰ ὅμοια. Sed his ut addi quædam possunt, ita etiam quædam detrahi debere videntur, ut comicis minimè peculiaria. Eorum quæ adjici possunt, unum est σοροδαίμων: quod Plutarchus illi κρονόληρος adjungit, in libro quem περὶ παίδων ἀγωγῆς inscripsit: τί δὲ φροντιστέον ὑμῖν τῶν τοῦ πατρὸς ἀπειλῶν; κρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐστί· καὶ μετέωρον αὐτὸν ἀράμενοι τὴν ταχίστην ἐξοίσομεν. Ex iis est & βεκκεσέληνος: quod apud Aristophanem extat in Nubibus: ubi illi adjungitur κρονίων ὄζων: hoc in versu, Καὶ πῶς ὦ μῶρε σὺ καὶ κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε. quæ dicuntur seni Strepsiadi. Animadverte autem & hæc verba, κρονίων ὄζων, quæ idem valent quod unum illorum trium, Κρόνος, Κρονικὸς, Κρονόληρος. Dixit autem & βεκκεσελήνȣ λήρȣ ὄζειν Plutarchus, veteribus comicis hoc dictum adscribens. Cum illis porrò verbis ὑπὲρ τὰς κορώνας βεβιωκὼς convenit adjectivum τρικόρωνος, sed dubitari tamen queat an itidem comicum sit. At verò illud nomen σοροδαίμων in memoriam mihi revocat aliud eodem modo terminatum, videlicet βλεπιδαίμων, quod itidem Pollux comicum esse tradit: adjungens his duobus δεισιδαίμων & δεισίθεος.

Multas comicas rei unius appellationes enumerat Pollux, περὶ ἐνωτίων seu ἐλλοβίων loquens. A comicis (inquit) vocabantur & ἐγκλαστρίδια, & στροβύλια, & βοτρύδια, & βλάστα, & καρυατίδες, & ὑποκάμπια, & κενταυρίδες, & ἔντροφον, & τρίπȣς. Quibus subjungit, illos à diversa eorum forma diversa nomina imposuisse. Idem alibi scribit χρυσεῖα quoque comicos dixisse ἐπὶ τῶν γυναικείων κοσμημάτων.

Afferam & alia ex eodem lexicographo prout in ea inciderim. (& quidem prius admonebo, dicere eum interdum οἱ κωμικοὶ, aliquando οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ, nonnunquam ἡ κωμῳδία) Παλίμπηγα δὲ (inquit) οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ καττύματα, καὶ Παλινδόρια. καὶ Παλίνδικον, τὸν πολλάκις δικαζόμενον· καὶ Παλίγγλωσσον, τὸν κακόφωνον. Subauditur autem verbum καλοῦσι, vel ὀνομάζουσι, vel λέγουσι. At illius primæ vocis meminit & alibi. Postquam enim dixit nonnullos comicos Πισύγγȣς appellare τȣ̀ς τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας: & Πισύγγια itidem, illorum ἐργαστήρια: subjungit, τὰ δὲ παλαιὰ καττύματα, Παλίμπηγα ὀνομάζεται. Quinetiam Παλινδόρια ibi legitur: sed ita ut non tanquam omnino eadem ponantur, sicut in illo altero loco. Ita enim hîc scriptum est, τὰ δὲ παλαιὰ καττύματα, Παλίμπηγα ὀνομάζεται. οἱ δὲ παλαιὰ ἐπιρράπτοντες, Παλαιȣργοί. τὰ δὲ ἐπιρραπτόμενα, Παλινδόρια. Illud quoque Παλίγγλωσσον alibi etiam inter comica vocabula recenset, exponens τὸν δύσφημον. sed παλίγλωσσον unico γ ibi scriptum est.

Πνυκίτην vocabant τὸν τȣ̃ δήμȣ θόρυβον comici, nomine deducto ἀπὸ τῆς πνυκός.

Καχήνη eodem teste apud comicos ὁ καταγέλως: & χάνος iisdem τὸ στόμα. Non dubium est autem quin καχήνη sit Latinorum cachinnus. Idem περὶ λαχάνων loquens, οἱ κωμικοὶ δὲ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα, καὶ Χναύματα· τὰ δ' αὐτὰ, καὶ Νωγαλίσματα. Iisdem adscribit & vocabulum σώρακος, addens, illos usurpasse ἐπὶ τȣ̃ ἀγγείȣ ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν. Eorum esse ait & μοχλίον, in ea significatione qua tribuitur τοῖς τοιχωρύχοις. Item μισητὸς & μισητὴ, sed non in vulgari significatione. Loquens enim de illo qui δύστερως & δυστερωτιῶν, & ἐρωτομανῶν sive ἐρωτομανὴς, necnon θρήνερως & μισήνερως appellatur, addit, καὶ μισητὸν δὲ τοῦτον οἱ κωμικοὶ καλȣ̃σι, καὶ μισητὴν, τὴν μάχλον. Ubi observandum est, non constitui discrimen in accentu quod à grammaticis quibusdam constitui docui suprà, nimirum pag. 194, de Attica orthographia disserens. Subjungit autem aliquot alias appellationes eôdem pertinentes, quas iisdem adscribere videtur. His enim verbis, καὶ μισητὸν δὲ τοῦτον οἱ κωμικοὶ καλȣ̃σι, καὶ

μισητὴν, τὴν μάχλον, addit, ταύτην δὲ οὐχ ἑταίραν μόνον, ἀλλὰ καὶ πόρνην, καὶ χαμαιτύπην, καὶ ἀσελγῆ, καὶ ἀκόλαστον, καὶ ῥαδίαν, καὶ εὐχερῆ, καὶ πρόχειρον, καὶ μοιχεύτριαν. Nam καλοῦσι repetendum esse, nemo non dixerit. Illis autem adjicit, τὸ δὲ πρᾶγμα, λαγνείαν, ἀσέλγειαν, ἀκολασίαν, εὐχέρειαν, ῥαστώνην, μαχλοσύνην, ἑταίρησιν, πορνείαν, μισητίαν. Veruntamen ex his (loquor autem de iis quæ utrobique habentur) quædam duntaxat, comica posse dici existimo. præsertim verò illa, ῥᾳδία, εὐχερὴς, πρόχειρος (quæ in propria quoque significatione synonyma sunt) comicorum esse crediderim. Imitati sunt autem Latini quidam poetæ hanc istorum nominum significationem in vocabulo illis synonymo Facilis. Affert ex iisdem χιτῶν εὐνητὴρ, item αὐτόκοπον ἱμάτιον, & χείμαστρον. Sed & nomina quædam illis adscribit quibus formam diminutivam dederint. ut ἡλίσκοι pro ἧλοι, & σκευάρια pro σκεύη. Sic γαστρίδιον illorum esse ait.

Hoc quoque sciendum est, comicos non solùm iis nominibus novam significationem dedisse quibus reliqui Attici dederant, sed & quædam sibi peculiaria, quod ad significationem attinet, habuisse: ut de πτερὸν & μυλακρὶς apud Pollucem legimus.

QUÆDAM etiam propria nomina sibi peculiaria habuisse videntur comici. cujusmodi sunt servorum nomina, Σωσίας, Ξανθίας, Πυῤῥίας, Μάνης, Τίβιος, Δᾶος, Γέτας, Σύρος. Eustathius postquam dixit veteres in coma laudasse τὸ ξανθόν: atque hinc esse ἡλιώδης κόμη, & ἡλιῶσα, necnon χρυσέα: unde χρυσεοκόμαν dici: subjungit, ἡ δέ γε κωμῳδία ἔστρεψεν ἄλλως τοῦτο. Πυῤῥίαι γοῦν ἐξ ὀρθοῦ οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὡς τοιοῦτοι μάλιστα ὄντες. οὕτω δὲ καὶ Ξανθίαι οἱ αὐτοί. Idem alibi loquens de compositis, χρυσομανὴς, οἰνομανὴς, γυναιμανὴς, addit, κεκλήρωται δὲ καὶ δούλοις ἐντεῦθεν κλῆσις. μάνης γὰρ δουλικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ἐξ οὗ μετῆκται καὶ εἴς τι παικτικὸν χαλκοῦν πρόσωπον, ὃ καὶ αὐτὸ μάνην ἐκάλουν.

Sed antequam de unoquoque horum nominum plura dicam, de omnibus simul pauca præfari volo. Nominum quæ servis dabantur, quatuor (ut quidem nunc eorum quæ observavi recordari possum) genera erant. Nomina enim servis aut ex locis unde adducti erant imponebant: cujusmodi sunt, Σύρος, Δᾶος, Γέτας, Τίβιος (sive Τίβειος) Σάκης, Καρίων. Aut iis nominibus appellabant quæ aliquid in eorum corpore, & peculiariter etiam in vultu notarent, aut certè comæ colorem: ut ab ea dicti sunt Ξανθίας & Πυῤῥίας. Aut nomina indebant quibus aliquid ad eorum ministerium pertinens indicaretur: cujusmodi est Δρόμων. hoc enim ἀπὸ τοῦ δρόμου (id est à cursu) deduci manifestum est. Sed & Παρμένων ad hanc tertiam classem referendum est, quum παρμένων dicatur quasi παραμένων (quæ syncope apud poëtas, præsertim epicos, locum habet) Qui in ministerio suo permanet, ac minimè est δραπέτης, id est fugitivus. Aut denique nomina quædam fingebant quibus quo præditi essent ingenio testarentur: cujusmodi est Μάνης, si quidem à μαίνεσθαι derivatum est. de qua derivatione dicam & paulo póst. Quod ad primum illud nominum genus attinet, ab exteris regionibus petitorum, ne dubitemus Atticis adscribere, faciunt cum alii, tum Stephanus, in voce Δακία. Scribit enim, Δάκοι, οὓς καλοῦμεν Δάους. Γέτας γὰρ, τοὺς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένους καὶ τὴν ἕω· Δάους δὲ, τοὺς πρὸς τἀναντία, πρὸς Γερμανίαν καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγάς. Quibus subjungit, esse etiam nomina servorum apud Atticos, Δάοι & Γέται. Observa autem simul, Δάοι (sive Δᾶοι circunflexo accentu) idem esse quod Δάκοι, id est οἱ ἀπὸ Δακίας. Neque tamen putandum est eos tantùm qui nominibus hujusmodi appellarentur, ab exteris regionibus fuisse advectos: (præsertim qùum apud Demosthenis enarratorem legamus, in Græcia olim servos omnes fuisse barbaros, miniméque licuisse habere Græcos qui itidem servitutem servirent) nam Μάνης non est ex nomine gentis alicujus deductum: & tamen servus Persa ita vocatur, Anthol. epigr. lib. 3,

Σοὶ καὶ νῦν ὑπὸ γῆν καὶ δέσποτα πιστὸς ὑπάρχω,
Ὡς πάρος, εὐνοίης οὐκ ἐπιληθόμενος.

Et interjecto disticho,

Μάνην ἀγγείλας Πέρσην γένος.

Paulo pòst legitur hoc elegantissimum, & quod servis in iis malis quibus eorum conditio obnoxia est, solatium aliquod afferre potest distichum,

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε. νῦν δὲ τεθνηκὼς
Ἶσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

Quod ego ita totidem penè verbis interpretatus sum,

Hic fuit in vita Manes: nunc lumine cassus,
Dario magno par habet imperium.

Verti & hoc modo,

Hic, Manes, dum vixit, erat: nunc æthere cassus,
Magno haud Dario jura minora tenet.

Ubi videri etiam possit Persarum regis, potius quàm alîus, mentio fieri, quòd hic Persa esset. Perinde acsi diceret, Tanta nunc ejus est potentia quanta Darii, qui ex eadem gente erat: sed hic, rex: ille, servus. Apud Suidam quoque Μάνης (genitivum habens Μάνεντος) est Persæ cujusdam nomen, qui sub Constantino magno ex ditione regis Persarum profugus, Christianæ religionis dogmata turbavit. Existimo tamen nomen istud apud comicos obtinuisse non minus eos qui ex alia qualibet barbara gente oriundi essent. Quæ autem nominis hujus Μάνης à verbo μαίνεσθαι derivato affertur (ut in superioribus videre est) Aristophanis testimonio confirmari potest: in cujus Ranis legimus, Μεγαίνετός θ' ὁ μάνης. hìc enim scholiastes quoque ad illam derivationem respexisse eum testatur: quippe qui inter alia scribat, διὸ καὶ τὸν Μεγαίνετον μάνην εἶπεν, οὐ πάντως βάρβαρον, ἀλλ' ἀναίσθητον καὶ μανικόν. Legimus porrò & hæc apud eundem, in Avibus,

Οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἁγίους τ' ἐνόμιζον,
Νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, μανᾶς.
Ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους

Βάλλουσ' ὑμᾶς. Ubi scholiastes, μανᾶς (ita enim & apud eum posterior circunflectitur) ἀπὸ τοῦ μάνης. πρὸς δὲ τὰ ἀνδράποδα, καὶ ὄνομα εἶπε δουλικόν· ὡσεὶ ἔλεγε τοὺς δούλους. οὕτω γὰρ ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας πολλάκις. Cæterùm quanvis hæc ita sint, quidam à Phrygibus nomen hoc originem habere tradiderunt, qui id servis suis imponere solerent. Hoc saltem constat, valde usitatum vocabulum istud fuisse de quolibet servo apud comicos. Pherecrates apud Athenæum lib. 6, —οὐ γὰρ ἦν Τότε οὔτε Μάνης οὔτε Σάκης οὐδενὶ Δοῦλος. Apud eundem Μάνης jubetur στείχειν εἰς ἀγορὰν, in quodam Mnesimachi loco. Quinetiam solutæ orationis scriptores ex comicis usum nominis illius mutuati sunt. Demosthenes enim Σύρος ἢ Μάνης pro quibuslibet servis dicit. Et à Synesio Μάνης τῷ Ἐτεοβουτάδῃ opponitur, ut nobilissimo ignobilissimus. additúrque νεώνητος: in lib. De insomniis, διαφέρει γὰρ οὐδὲν τῷ θεῷ τίς ὁ Ἐτεοβουτάδης καὶ τίς ὁ Μάνης. Cæterùm invenitur & Λάκων servi nomen, sed apud Theocritum: initio idyllii 5. ubi schol. scribit, εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα. οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα. Δωριεὺς γὰρ ἦν. Hoc autem Καρίων apud Aristophanem habemus. éstque animadvertendum in isto vocabulo, nomen ἐθνικὸν non transire in proprium absque ulla mutatione, sicut in aliis, Σύρος, Δᾶος, Γέτας, &c. nam τὸ ἐθνικὸν est Κάρ, ex quo fit Καρίων. Cui simile videtur esse apud eundem comicum diminutivum Ἀττικίων: in Pace, ubi introducuntur Lacedæmonii dicentes, Ναὶ τὼ σιὼ νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην. ubi etiam contemptum indicare hæc diminutivi forma videtur. Cæterùm illa quoque duo nomina quæ suprà reliquis annumeravi, Ξανθίας & Πυῤῥίας, apud eundem comicum leguntur. Cujus enarrator postquam dixit Ξανθίας esse nomen οἰκετικὸν, addit, εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Equidem & apud Terentium tria hæc postrema nomina habentur. ibi enim introducuntur servi, Sosias, Davus, Getas. Quinetiam Birrias qui illic visitur, non alius fuerit quàm Græcorum comicorum Πυῤῥίας: ideóque rectius cum y Græco scribitur, Byrrias: nisi & cum aspirationis nota scribere necesse sit Byrrhias: litera b interim locum literæ p obtinente. Omnium autem frequentissima nomina fuisse puto hæc tria, Πυῤῥίας, Ξανθίας, Σωσίας: adeò quidem ut ex propriis appellativa facta alicubi fuerint. ac præsertim duo priora. Inveniuntur enim πυῤῥίαι & ξανθίαι dicti servi quilibet. ut apud Aristophanem in Ranis.

Τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
Ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς,
Καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ,
Προσελοῦμεν· τοῖς δὲ ξένοις, καὶ χαλκοῖς, καὶ πυῤῥίαις
Καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρώμεθα.

Ubi scholiastes annotat πυῤῥίαις dictum esse pro δούλοις. esse enim Πυῤῥίας nomen servi, sicut & Ξανθίας. verùm non omnino eandem affert rationem hujus appellationis quam Eustathius. Neque enim dicit ideo vocari hoc nomine quòd magna ex parte sint tales: sed ab uno quopiam qui esset πυῤῥὸς τὴν κόμην, à quopiam item qui esset ξανθὸς, ita vocatos cæteros fuisse. Scribit enim, ὄνομα γὰρ δούλου ὁ πυῤῥίας, ἀπό τινος δούλου Πυῤῥίου· ὡς καὶ ξανθίας, ἀπὸ Ξανθίου τινός. ὧν ὁ μὲν, πυῤῥὸς ἦν τὴν κόμην· ὁ δὲ, ξανθός. Est autem Ξανθίας servi nomen frequens in illa comœdia: in cujus etiam quodam loco legitur, Ξανθίας μὲν δοῦλος ὤν. Illud autem Τίβιος magis novum quàm cætera videri queat: sed ejus fit & à Stephano mentio. postquam enim dixit Τίβειον esse Phrygiæ montem, à quodam qui Τίβειος vocaretur: addit, ἐκ τούτου καὶ Τιβείους τοὺς δούλους καλοῦσι. Ubi observandum etiam est scribi Τιβείους cum ει, non cum ι solo, ut apud schol. Aristophanis.

Suidas autem Τιβίαν appellatam fuisse totam Phrygiam scribit. Hoc quidem certè constat, Phrygiam multos servos seu multa mancipia suppeditasse. Testatur & Hermippus apud Athenæum, hoc versu, Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους.

Neque verò servi tantùm certa quædam nomina apud comicos habuerunt, sed & parasiti atque meretrices: quinetiam senum quædam nomina præ cæteris usitata fuisse ibi videntur. Atque adeò & militi glorioso suum illic assignatum est nomen. Parasitorum nomina sunt Γνάθων & Φορμίων: ex quibus illud, ut aptius est, ita etiam usitatius. esse enim ἀπὸ τῶν γνάθων factum Γνάθων manifestissimum est. Ut autem in Bœotos, propter ἀδηφαγίαν, Plutarchus jactatum fuisse scribit, οἳ γνάθους ἔχουσι, sic in parasitum id aptissimè posse jactari scimus. Itidémque γνάθου δοῦλος, & verè & eleganter appellari parasitus potest: non minus quàm νηδύος ἡσσημένος. quæ duo copulantur ab Euripide de athletis loquente. Conveniunt denique parasito & illa verba, ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω, quæ ex Antiphane habemus. Ut autem vicinæ sunt res parasitatio & assentatio, & ita quidem ut illa sine hac ne esse quidem possit (ut legimus & apud M. Tullium in Lælio, Assentatio parasitorum in comœdiis nobis faceta non videretur nisi essent milites gloriosi) sic etiam parasiti cum assentatoribus nomen illud communicant. Quinetiam Γναθωνίδης in Timone Lucianico assentatoris seu adulatoris nomen est. Tam fuit denique usitatum illud nomen Γνάθων de parasitis aut etiam assentatoribus, ut inde factum sit adjectivum nomen γναθώνειος: & appellatum sit γναθώνειον quod est illiberale, & parasito vel assentatori conveniens. Plutarchus de parasito dixit, Sympos. probl. lib. 7, cap. 6, quum scribit, ἀνελεύθερον εὖ μάλα καὶ γναθώνειον· εἰ δὴ Γνάθων γέγονε δεινότατος ἄνθρωπος τἀλλότρια δειπνεῖν. Ubi etiam observandum est paucis verbis comprehensum Gnathonis encomium: quem ex re nomen habuisse (quicunque fuerit) existimo, sequendo ea quæ paulo antè de hujus vocabuli derivatione disserui. Ut verò aptissimum parasito nomen finxerunt comici, ita etiam militi glorioso: quum Θράσωνα eum appellarunt. ex quo factum est Θρασωνίδης, sicut Γναθωνίδης ex Γνάθων. Nisi potius Γνάθων & Θράσων ex Γναθωνίδης & Θρασωνίδης esse facta dicamus: sequentes quod veteres quidam grammatici apud Eustathium tradunt de nomine Σίμων, factum esse ex Σιμωνίδης. Ibi enim diminutivorum duæ esse formæ traduntur: una κατὰ τὸ πλεονάζον, ut Ἡφαιστίων ex Ἥφαιστος: altera κατὰ τὸ ἐλλεῖπον, ut Βάκχων & Σίμων ex Βακχυλίδης & Σιμωνίδης. Sed mihi magis istud fit verisimile in Βακχυλίδης quàm in Σιμωνίδης. Dixi porrò & de meretricibus, necnon de senibus, his quoque nomina quædam præ aliis esse apud comicos frequentia: sed exempla ex illis petenda tibi relinquo.

Observavi & aliud apud comicos quod ad propria nomina pertinet: nimirum eos quædam adjectiva ex illis fingere κατὰ παραγωγήν: non contentos iis quæ κτητικὸν τύπον habent. Exempli gratia, à nomine proprio Ἀλέξανδρος derivarunt non tantùm Ἀλεξάνδρειος, sed etiam Ἀλεξανδρώδης. ut Menander apud Plutarchum in Alexandro dicit, ὡς ἀλεξανδρῶδες ἤδη τοῦτο. Aristophanem autem in ἐθνικοῖς etiam nominibus ludere videmus: veluti quum Ἀττικίων dicit in Pace, & Ἀττικωνικοί: dans huic vocabulo eundem typum quem habet Λακωνικοί.

VERBA etiam quædam affert Pollux (non tantùm nomina) quæ comicorum esse tradit. καὶ τὰ τεθρυλλημένα (inquit) ἃ δὴ παίζουσιν οἱ κωμικοὶ, Ληκεῖν, Δρυμάττειν, Φλᾶν, Σκορδοῦν, Στενάσαι, Σπλεκοῦν. Idem alibi, καὶ Ἰλλώπειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ παραβλέπειν· καὶ Κατιλλώπειν, τὸ καταβλέπειν ἐπὶ χλευασμῷ. καὶ Δενδίλλειν ὁμοίως, τὸ τῷ ὀφθαλμῷ παραβάλλειν. Sed reponendum puto Ἰλλώπτειν & Κατιλλώπτειν: item τὼ ὀφθαλμὼ, in duali. Alibi, παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ νεύειν Ὀφρυάζειν εἴρηται. Alibi ἀναζυγῶσαι & ἐπιζυγῶσαι eorum esse dicit. Alibi, οἱ δὲ κωμικοὶ (inquit) Καταγλωττίζειν, ἐν Φιλήματι. καὶ Καταγλωττισμὸς, καὶ Κατεγλωττισμένον. καὶ Ἐπιγλωττωμένων, οἷον λοιδορουμένων. Affert etiam verbum ὠλεκρανίζειν: necnon ἀπομύττειν, cujus mentio facta fuit suprá: quum dicerem eadem metaphora in verbo Emungere usum esse Terentium. His adde μοιμύλειν & μοιμυᾶν, pro συνάγειν τὰ χείλη. item διμηλαίνειν pro διακινεῖν τὰ χείλη. necnon θυλακοφορεῖν, dictum περὶ τῶν μεταλλέων. Denique & ὑπογαστρίζεσθαι pro χορτάζεσθαι.

Quinetiam loquendi genera quædam ab eo afferuntur ex comicis, tanquam illis peculiaria. ut πλυνόν με ποιεῖς. Scribit enim, καὶ Πλυνέας δ' ἂν αὐτοὺς εἴποις· καὶ τὸν τόπον, πλυνός. ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν. καὶ πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία φησίν· ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. Ab iisdem ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων dictum fuisse ait κείρεσθαι διπλῇ μαχαίρᾳ. Ex iisdem affert, κάτω κάρα κρεμᾶται. Item, προμύξαι τὸν λύχνον. Sed & proverbia quædam usitata illis fuisse magis quàm alia, ex eodem discimus: ubi scribit, Πηνίον, ἀγαθίς. ὅθεν καὶ παροιμία, ἀγαθῶν ἀγαθίδες· ᾗ πλείστῃ κέχρηνται οἱ κωμικοί.

Observandum est autem Pollucem interdum non dicere κωμικὸν esse hoc vel illud vocabulum, sed κωμικώτερον: interdum verò esse ἄντικρυς κωμικὸν, vel ἐσχάτως κωμικόν. Lib. 6. c. 29, σκληρότερον γὰρ ὁ Ἀσεμφής· καὶ εὐτελέστερον ὁ Ἡροδότου Ἀκρομανής· καὶ κωμικώτερον ὁ Ἀριστοφάνους Δημάγροικος. Ubi manifestum est κωμικώτερον esse minus quàm si diceret κωμικόν: velut quum dicit ποιητικώτερον. Talem certè habent usum & reliqua quæ ibidem sunt comparativi gradus nomina. Sic alibi γέλγη, alibi νέαξ ait esse κωμικώτερον. Contrà verò quum dicit σφόδρα κωμικὸν, vel ἄντικρυς κωμικὸν, vel ἐσχάτως κωμικὸν, plus est quàm κωμικόν. Sic στρόφις dicit esse ἄντικρυς κωμικόν: & alibi, νοστακερὸν esse ἐσχάτως κωμικόν.

Hoc quoque animadvertendum est, eum aliqua vocabula non generaliter comica vocare, sed quibusdam duntaxat comicis adscribere. veluti quum dicit, τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας, πιστύγγους ἔνιοι τῶν κωμικῶν καλοῦσι. Multa etiam veteri vel mediæ vel novæ comœdiæ peculiaria esse existimat.

Ex veteri comœdia censet esse cum alia, (quæ apud eum quærenda relinquo) tum ea quæ hîc recensebo: incipiens à θεάτρια & συνθεάτρια. Scribit enim, καὶ θεάτρια καὶ συνθεάτρια, ἡ παλαιὰ κωμῳδία. Alibi χελῆνας illius esse tradit: Ὅμηρος δὲ τὰ χείλη ἕρκος ὀδόντων καλεῖ, οἱ δὲ παλαιοὶ κωμικοὶ χελῆνας. Alibi φόρτακας ex eadem comœdia affert: scribens, φόρτακας μέντοι ἡ παλαιὰ κωμῳδία τοὺς ἀχθοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἐμπορίου καλεῖ. Alibi τοὺς μηχανοποιοὺς in ea vocatos etiam fuisse σκηνοποιοὺς tradit.

Ex media comœdia sumptarum vocum nonnullæ sunt istæ: Καψιδρώτιον (si mendo caret hoc vocabulum) pro sudario, teste Polluce. Πτερνίδες, quo significantur πυθμένες τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων. Et Ὀρεινὸν ἱμάτιον, pro ἄκναπτον. Et Κοκκύμηλον pro fructu, Κοκκύμηλος masculino genere pro arbore. Itidémque Συκάμινον de fructu, Συκάμινος masc. de arbore. Item verbum καταστανίζειν ex media comœdia affert idem Pollux. Στάμνοι, inquit, σταμνίσκοι: unde in media comœdia dictum fuit καταστανίζειν τὸν οἶνον pro κατερᾶν.

Ex nova autem comœdia est nomen ἀντίπαις: est etiam nomen ἀπφία, & ejus diminutivum ἀπφάριον. quæ esse dicit νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα: sed valde ea improbans. φαυλοτάτη δὲ (inquit) καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις κωμῳδοῖς ἀπφία, καὶ ἀπφάριον, νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα. Verùm de hujus vocabuli ἀπφία significatione non convenit Polluci cum aliis, nimirum cum Hesychio, Suida, & Eustathio. Nam Hesych. habet, Ἀπφία, ἀδελφῆς ἢ ἀδελφοῦ. ubi existimo deesse ὑποκόρισμα: atque id ex Suidæ verbis conjicio, apud quem vicissim ἀπφία reponendum pro ἀπφὰ videri posset, nisi apud Eustathium quoque legeretur: sed cum accentu in priore. Scribit autem ἄπφαν esse ex numero earum vocum συγγενικῶν, quae propriè usurpantur ἐκ προσώπου. Intelligens nimirum, sororem dicere sorori ἄπφα: sed dici non posse, Hæc est ἄπφα illius: ut diceretur, Hæc est ἀδελφὴ illius. Addítque Ἀττικῶς. ita enim scribit, ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν Ἀττικῶς μόνη ἡ ἀδελφὴ εἴποι ἄν. Et paucis interjectis, ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὡς ἐῤῥέθη ἄπφα γίνεται καὶ τὸ ἄπφιον, ὑποκόρισμα ὂν ἐρωμένης. τινὲς δὲ καὶ τὸ ἄπφα ὑποκόρισμα φασὶν Ἀττικόν. Idem verò alibi mentionem facit alterius diminutivi ἀπφάριον, dicens eo significari ἀδέλφιον, ut quidam volunt: sed posse etiam intelligi perinde esse acsi diceretur πατέρια. affert enim quendam locum in quo ἀπφάρια scriptum est: de cujus vocabuli expositione scribit, λέγει δὲ ἀπφάρια κατὰ μέν τινας τὰ ἀδέλφια, μάλιστα δὲ τὰ, ὡς εἰπεῖν, πατέρια. Locus autem quem affert, autoris nomen tacens, est Xenarchi, apud Athenæum libro 13, Αὗται βιάζονται γὰρ εἰσέλκουσί τε, Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια, τοὺς νεωτέρους. Intellige autem αὗται αἱ ἑταῖραι. Sed ego non dubito quin illa expositio, quæ ἀδέλφια exponit, loco isti multo sit aptior: quanvis aliter malit exponere Eustathius. Libuit autem de hac voce fusius disserere, & has ex diversis expositiones ejus afferre, ut eam quam in illo Pollucis loco legimus, suspectam esse posse ostenderem. Animadverti equidem & alibi voces quasdam non tam exactè ab illo quàm à quibusdam aliis expositas. Verùm ut ad vocabula redeam quæ ex novæ comœdiæ poetis affert, τὸ δὲ τρίμμα, (inquit libri 6, cap. 2) πόμα ἦν μετὰ ἀρωμάτων, τοῖς νέοις κωμικοῖς. Horum comicorum est & ὑπόξυλος, significare volentium τὸν παρέγγραπτον seu παρεγγεγραμμένον: qui nimirum δοκεῖ εἶναι πολίτης, οὐκ ὢν, ut scribit Pollux. Idem testatur novam comœdiam appellasse προσωποποιὸν quem vetus appellarat σκευοποιόν. Nomen εὐπάρυφος novæ comœdiæ itidem adscribit. Idem non omnibus novis comicis, sed quibusdam eorum peculiâre facit ἀγάμητος pro ἄγαμος.

Fit porrò & Siculorum comicorum mentio apud hunc lexicographum. ubi enim σταθμῶν ὀνόματα recenset, scribit, στατῆρα δὲ οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ τὴν λίτραν λέγουσι. τὴν μὲν γὰρ λίτραν εἰρήκασιν οἱ Σικελοὶ κωμῳδοί. Sed quum sine adjectione dicit, κωμῳδία, vel οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ, sive οἱ κωμῳδοὶ, aut οἱ κωμικοὶ, vel κωμικόν ἐστι, aut κωμικά ἐστι, minimè

dubium est quin de Atticis intelligat. Alicubi tamen addit Athenarum nomen: veluti quum non procul ab eo loco unde præcedentia verba deprompsi, scribit, ἔνιοι δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι κωμῳδούντων νέων, οἷον Φιλήμων ἐν Σικελικῷ, καὶ Ποσείδιππος ἐν Γαλάτῃ, λίτρας μνημονεύουσι. Idem verò alibi, eadem de re loquens, scribit, ὅτι δὲ καὶ τῶν κωμῳδῶν τινὲς τῆς λίτρας μνημονεύουσιν, ἐν τοῖς περὶ στατικῆς (hoc enim reponendum pro περιστατικοῖς) προείρηται. οὐ γὰρ οἱ Δωριεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν τινὲς, ὡς Δίφιλος ἐν Σικελικῷ. Ubi observa, Δίφιλος ἐν Σικελικῷ, sicut in altero loco Φιλήμων ἐν Σικελικῷ: & videri Δωριεῖς esse hîc quos illic Σικελοὺς κωμῳδοὺς appellat. Posset autem fortassis & de hoc dubitatio moveri, an quoties dicit Pollux, ἡ κωμῳδία φησὶν, non de certo quopiam comico, sed de omnibus in genere loquatur: an contrà alicubi afferat quod apud unum quempiam duntaxat legerit. Verbi gratia, ubi scribit, ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν· καὶ, πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία φησὶν, ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις: dubitari possit an hoc loquendi genus, πλυνὸν ποιεῖν pro ἐξονειδίζειν, afferat tanquam comicis inter se commune, an tanquam à se ex Aristophane depromptum. Legitur enim in hujus Pluto, Ταλάντατ' ἀνδρῶν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς, Πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν. Ad me certè quod attinet, existimo Pollucem κωμῳδίαν nominare in iis quidem plerunque vocibus vel phrasibus quas apud plures comicos legerit: sed interdum etiam in iis quas apud unum quidem duntaxat legere se meminerit, verùm & aliis itidem in usu esse existimaverit. Eum enim unum idémque vocabulum uno in loco Aristophani, non facta alius comici mentione, in altero comicis generaliter adscribere, paulo pòst docebo. Non ignoro alioqui, Eustathium, quum τὴν κωμῳδίαν vel τὸν κωμικὸν dicit, de Aristophane intelligere: sed idem de Polluce minimè credere possumus, quippe qui non Aristophanis passim locos, potius quàm aliorum (ut Eustathius) sed modò horum, modò illorum afferre soleat. Ex quibus omnibus delecturum fuisse Aristophanem (siquem deligere voluisset, cui peculiariter comici nomen daret) minimè credibile est: si tamen fecisset, lectores ea de re admoniturum fuisse putandum est.

Cæterùm non quæcunque κωμικὰ sunt vocabula probat Pollux (etiamsi Atticorum comicorum non Siculorum sint) ut vel hoc in loco videre est, ubi agit de verbis τοῦ τρυφᾶν significationem habentibus, τὸ δὲ θερμερύνεσθαι καὶ κιχλιδιᾶν, κωμικὰ μὲν, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἀρεστά. Rarius alioqui improbat quæ comica esse dicit seu comicorum, quàm quæ ex uno quopiam comico duntaxat affert. Esse tamen nonnulla quæ tanquam ex comicis proferat, licet apud unicum sibi lecta, ex eo colligo quod verbi θυλακοφορεῖν usum uno in loco apud Aristophanem, in altero apud comicos extare dicat. Quod autem dixi, eum quædam vocabula comici hujus vel illius rejicere (sicut & aliorum quorumvis scriptorum quædam repudiat) id in iis præsertim quæ ex Menandro affert observasse mihi videor. Quodam enim in loco, φαῦλον δὲ (inquit) ὁ Μενάνδρου ἀκουστὴς, ἀντὶ τοῦ ἀκροατής. Idem alibi, pòst verbum νουθετεῖν, & alia ejusdem generis significationem habentia, τὰ δὲ πράγματα, νουθεσία· καὶ ὡς Πλάτων, νουθετία. φαῦλος γὰρ ὁ Μενάνδρου νουθετισμός. Alibi, παμπόνηρον γὰρ Μενάνδρου ὁ ὀψωνισμός. Idem alibi, ἡ γυνὴ δὲ, μεθύση· καὶ μεθύστρια, παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ κωμικῷ. ὁ γὰρ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρῶν, Μενάνδρῳ δεδόσθω. Quinetiam alibi nomen ἐξανεψιοὶ, itidémque ἐξανεψιαὶ afferens, addit, οὕτω γὰρ Μένανδρος ὠνόμασεν, οὐ πάνυ τετριμμένῳ χρώμενος ὀνόματι. Et in proximè sequentibus vocabulum illud negat esse ἀκριβῶς Ἑλληνικόν: sed vel ex hoc poeta sumi posse appèllationes earum rerum quæ apud alios nullam habent. Scribit enim, ᾧ ἀεὶ μὲν οὐ χρηστέον, ὡς οὐκ ἀκριβῶς Ἑλληνικῷ· ἐπὶ δὲ τῶν ἀκατονομάστων πιστευτέον. ὧν γὰρ γενῶν, ἢ πραγμάτων, ἢ κτημάτων ὀνόματα παρ' ἄλλοις οὐκ ἔστι, ταῦτα ἀγαπητὸν ἂν εἴη κἂν παρὰ τούτου λαβεῖν. Quinetiam quodam loco eum reprehendit quòd vocabulum quoddam barbarum existimasset, quum tamen apud Aristophanem πιστότερον quàm ipse sit, inveniatur. Nàm de nomine κοιτὼν loquens, εἰ γὰρ καὶ (inquit) Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οἴεται, ἀλλ' Ἀριστοφάνης τὰ τοιαῦτα πιστότερος αὐτοῦ, ἐν Αἰολοσίκωνι, Κοιτὼν ἁπάσαις εἷς, πύελος δέ μια ἀρκέσει. Ex quibus apertè cognoscimus quàm parva Menandri apud Pollucem autoritas fuerit, in iis quæ ad puritatem Græci sermonis attinent: sed illi injuriam fieri suspicor, quum apud Athenæum aliquoties ejus quoque de quibusdam vocabulis testimonia proferantur. Atque adeò ipse Polluci responderim, eum in plerisque damnare Menandrum, quæ tamen apud eos reperiantur quos vix damnare auderet. Exempli gratia, quum φαῦλον esse dicat nomen illud ἀκουστὴς apud Menandrum, objecerim illi, apud Isocratem quoque inveniri, cujus autoritatem non perinde ut Menandri elevare possit. Sed de Pollucis censura plura in sequentibus à me dicentur.

De vocabulis quæ omnes Attici scriptores inter se communia habent.

ΤΜΗΜΑ IIII.

Vocabulorum autem quæ non comici aut tragici sibi peculiaria, sed omnes Attici scriptores inter se communia habent, multo major est numerus. Sed antequam ad horum enumerationem veniam (non quidem omnium, sed eorum quæ enumerare partim volui, partim potui) admonendum esse lectorem existimavi, alicubi lexicographos vel alios grammaticos vocabula quædam non Atticis sed Atheniensibus adscribere. Nam Pollux (ut ab eo incipiam) λακοσχέαν Atheniensium vocabulum esse tradit. loquens enim περὶ τοῦ ὀσχέου, scribit, τὸν δὲ ἀεὶ χαλαρῷ τούτῳ κεχρημένον, λακοσχέαν ὠνόμαζον Ἀθηναῖοι. Idem alibi, τὰ δὲ οὔπω πέπειρα τῶν σύκων, σικάδες καλοῦνται παρὰ Λάκωσι, καὶ φίληκες παρ' Ἀθηναίοις. Alibi, καὶ πατριάζειν δέ τι (fortasse scribendum τινὰ) ἔλεγον Ἀθηναῖοι τὸ πράττειν τὶ ἐκ τῶν πατρίων ἐθῶν. Eodem modo Lucianus quum dicit προμηθέας appellatos fuisse τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας τοὺς πηλουργοὺς, non dicit ab Atticis, sed ab Atheniensibus ita fuisse nominatos. Sic apud Hesych. multa leguntur Atheniensibus adscripta, non Atticis. Quinetiam alicubi dicit, Ἀθήνησιν ἐλέγετο, vel ἐκαλεῖτο. Sic & apud Eustathium Ἀθηναίοις, non Ἀττικοῖς, nonnullæ voces tribuuntur. Sed ego vix mihi persuadere possum, eos omnia quæ Atheniensium esse dicunt vocabula, extra ipsam Atheniensium urbem minimè usurpari existimasse: ac nescio etiam an de bona saltem parte eos id sensisse credendum sit. Fuisse autem interdum vocatos ab illis Atticos Atheniensium nomine, minimè mirari debemus, quum vice versa (quod magis admiratione dignum esset) mulierem Atheniensem vocatam fuisse non Ἀθηναίαν sed Ἀττικὴν legamus. Ita enim veteres grammatici, apud Eustathium, ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ὥσπερ καὶ Θηβαῖος· οὐ μὴν ὥσπερ Θηβαία, οὕτω καὶ Ἀθηναία γυνή· ἀλλὰ ἑτερωνύμως γυνὴ Ἀττική. Eadémque dicebatur & ἀστὴ, sicut Ἀθηναῖος, ἀστός: quum ipsæ Athenæ vocarentur ἄστυ. Nequis porro hac de re dubitet, nimirum de hujus nominis Ἀττικὴ usu pro Ἀθηναία, sciat eum Pausaniæ & Ælii Dionysii testimoniis ibidem confirmari: afferentes etiam rationem quandam ex Metaclide, quam ibi videndam relinquo. Videtur porrò eadem oriri posse dubitatio de his nominibus, Λακεδαιμόνιοι & Λάκωνες: quum itidem lexicographi voces quasdam, Λακεδαιμονίων, quasdam Λακώνων esse scribant. Ego certè, si duo illa Ἀθηναῖοι & Ἀττικοὶ in ea re de qua nunc agitur, minimè distingui debeant, ita hæc minimè distinguenda esse censuerim. Hinc factum est ut ea vocabula quæ Atheniensibus adscribuntur, ab illis quæ Atticorum esse dicuntur, non separaverim. Interim tamen minimè dubium mihi est, aliísque nequaquam esse debere dico, quin nonnulla fuerint ipsis Atheniensibus peculiaria: & ita peculiaria ut ne ad vicinos quidem urbi pagos, aut (si mavis) suburbanos agros, transirent. Id certè fatentur apud Sextum philosophum grammatici (cujus verba proferam quòd nondum in lucem prodierit) περιδιωκόμενοι δὴ ποικίλως οἱ γραμματικοὶ, inquit, θέλουσιν ἀναστρέφειν τὴν ἀπορίαν. πολλαὶ γὰρ (φασὶν) εἰσὶ συνήθειαι· καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων. καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιὰ, ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν. καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. Citatúrque testis Aristophanes, qui dixerit διάλεκτον ἔχοντα μέσης πόλεως: addens, οὔτ' ἀστείαν, ὑποθηλυτέραν· οὔτ' ἀνελεύθερον, ὑπαγροικοτέραν. Nam appellatione τῶν κατ' ἀγροικίαν comprehendi omnes Atticos, minimè mihi fit verisimile.

Cæterùm quum dixerim antea concertationes forenses magis Athenis quàm in alia ulla Græciæ urbe locum habuisse, ideóque φιλοδίκους Athenienses appellatos fuisse (quod Aristophanes quoque illis cum alibi objicit, tum verò in isto Equitum versu, Καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν) ideóque forensium vocabulorum bonam partem illinc manasse credibile sit, sumendum ab iis initium censeo.

Primùm igitur (ut omittam, eos sua magistratuum nomina habuisse), multa δικῶν nomina quæ cum apud alios tum verò apud Pollucem & Harpocrationem extant, ab illis esse profecta existimo, quanvis illi plerunque hoc taceant. Argumento esse potest hæc appellatio ἐξούλης δίκη. esse enim Atticam ex Eustathio & quibusdam aliis constat, quum tamen neuter illorum id dicat. Idem de his judico, λειποταξίου δίκη, vel λειποναυτίου, vel λειπομαρτυρίου: item ἀναυμαχίου δίκη, & ἀποστασίου vel ἀπροστασίου δίκη: necnon κακοτεχνίου δίκη, & ἀγραφίου δίκη, ἀλογίου δίκη, aliísque plurimis quæ eandem terminationem habent. atque adeò de hac ipsa terminatione idem fortasse suspicari licebit, nimirum eam ab Atticis esse profectam. Sed fieri potest ut quædam ab aliis forensia itidem vocabula harum aliarúmque Atticarum vocum exemplo ficta fuerint. Vel potius hac de re ne dubitare quidem nos permittunt ὀψιγαμίου & κακογαμίου δίκαι. quum enim hæ apud Lacedæmonios non item Athenienses in usu essent, idem & de ipsarum appellationibus

fateamur necesse est. Sed ὀψιγαμίου & κακογαμίου, exemplo genitivi ἀγαμίου dixisse putandi sunt.

Sic autem προωμοσία & ἀντωμοσία & διωμοσία & ἐξωμοσία & ἀπωμοσία & ὑπωμοσία, pro Atticis habenda dixerim: quanvis & apud Herodotum κατωμοσίην legamus, & quidem in ea significatione qua potius διωμοσίαν Attici scriptores dicunt. Scribit enim, μετὰ δὲ τὴν κατωμοσίην ἐδίωκε.

Idem de his vocabulis, παραγραφὴ, ἀντιγραφὴ, ψευδεγγραφὴ, &c. necnon de πρόκλησις & πρόσκλησις, item de ἔφεσις, atque aliis plurimis quæ unà cum his usurpantur nominibus, judicandum puto. simúlque de verbis, ut κλητεύειν, ἐκκλητεύειν: item λαγχάνειν δίκην, & ἀντιλαγχάνειν, necnon αἱρεῖν δίκην: déque aliis eodem pertinentibus, sive ficta hunc in usum fuerint, sive duntaxat translatam ad judiciale forum significationem habuerint. cujusmodi sunt & illa quorum suprà memini, φεύγω, διώκω: sicut & illi αἱρῶ cujus facta modò fuit mentio, ἁλίσκομαι potest adjungi. Sciendum est enim illud etiam tam pervagatum in judiciis vocabulum γραφὴ, itidémque γράφεσθαι, Athenienses primùm ad illa transtulisse. Sed præter γραφὰς habuerunt etiam ἐνδείξεις, & φάσεις, & προβολὰς, necnon εἰσαγγελίας, & ἐφηγήσεις, aliáque præterea actionum nomina. Sic autem & in nominandis suis magistratibus appellationibus variis usi sunt, quas sibi vendicare poterant. Neque verò de iis tantùm loquor qui juri dicendo præerant, sed de aliis etiam qui alia quævis munia reipub. obibant. Illis enim erant sui ἀστυνόμοι, sui γυναικονόμοι seu γυναικοκόσμοι, sui ἐπιστάται, sui ἑστίαρχοι, sui πωληταὶ, sui λογισταί: ut alios omittam quorum Pollux & Harpocratio meminerunt: inter quos sunt illi quibus aliqua rei militaris onera incumbebant. Neque enim illas duntaxat appellationes quas Attici excogitasse videri possunt, Atticas esse dixerim, sed eas etiam quæ quum illis communes cum aliis Græcis forent, certis personis & certum in Rep. munus secus quàm alibi obeuntibus tribuebantur. Adeò ut ἄρχων quoque quum de magistratu Atheniensi dicitur, non minus inter Attica numerandum vocabula existimem, quàm ἔφοροι & ἁρμοσταὶ, quatenus erant Lacedæmoniis magistratuum appellationes, inter Laconica. Quinetiam eorum earúmque qui sacris præfecti erant, aut quibus eorum curatio quovis modo commissa erat, Attica nomina fuisse docebo in sequentibus.

In iis igitur vocabulis quæ ad judiciale forum pertinentia, δικαστικὰ vocantur, ultrà pergere non statui: sed ad variarum rerum appellationes quarum illi inventores sunt, venire. Prius tamen lectorem admonitum volo, ut eorum quæ antea dixi, meminerit, nimirum pleraque etiam vocabula censeri Attica quæ tamen non ab Atticis ficta, sed traducta duntaxat in alium usum fuerint. Quis enim (ut omittam ἑταίρα pro πόρνη, & οἴκημα pro δεσμωτήριον, necnon pro πορνεῖον: item συντάξεις pro φόροι, aliáque ejusmodi) quis inquam ἰχθῦς Atticam esse vocem dixerit? at quendam usum Atticum sive quandam significationem Atticam habere, nemo inficiabitur: eam nimirum qua περὶ τῶν ἰχθυοπωλείων dicitur. Ἰχθῦς (inquit Hesychius) Ἀττικοὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἔλεγον. Ac possumus huic nomini alia adjungere ex Polluce, vicissímque istud iis quæ affert addere. nam nominis ἰχθύες mentionem nullam facit, sed eodem modo ὄψον, & τὰ μύρα, & τὸν χλωρὸν τυρὸν, & τὰ ἀνδράποδα, de locis ubi vendebantur, usurpari ab Atticis solita tradit. Sed omittendum non est, præfigi ab eo præpositionem. ὥσπερ οἱ Ἀττικοὶ (inquit) ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων καὶ τὰ χωρία ὠνόμαζον, λέγοντες, Εἰς τοὔψον, καὶ Εἰς τὰ μύρα, καὶ Εἰς τὸν χλωρὸν τυρὸν, καὶ Εἰς τὰ ἀνδράποδα. Ac fortassis Εἰς τοὺς ἰχθῦς præfixa itidem præpositione dicebant. Idem alibi, ἐν δὲ τῶν κοινῶν βιβλιοθῆκαι, ὡς Εὔπολις φησὶν, οὗ τὰ βιβλία ὤνα, καὶ αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ. οὕτω γὰρ τὸν τόπον, οὗ τὰ βιβλία, οἱ Ἀττικοὶ ὠνόμαζον· ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους τρόπους ἐκ τῶν πιπρασκομένων. ὡς εἰ φαῖεν, Ἀπῆλθον εἰς τοὔψον, καὶ εἰς τὸν οἶνον, καὶ εἰς τοὔλαιον, καὶ εἰς τὰς χύτρας. καὶ κατὰ τὸν Εὔπολιν, Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα, καὶ τὰ κρόμμυα, καὶ τὸν λιβανωτὸν, καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, καὶ περὶ τὰ γέλτη. In cujus loci principio menda sunt quæ Pollucis sententiam nonnullis obscuram reddere possunt, atque adeò impedire quominus hunc locum cum proximè præcedente convenire animadvertant. Vult enim docere lectorem Pollux, Atticos βιβλιοθήκας appellasse locum ubi venales essent libri: sicut & aliis locis nomina imponebant ab iis quæ in unoquoque venibant. Pro ὤνα igitur reponendum est ὤνια, & τρόπους in τόπους mutandum. nam in hoc vocabulo abundat litera, ut in illo deest. Sed & particula οὐ (quæ est adverbium negandi) mutari debet in adverbium loci οὗ, id est ubi. Præterea posteriore loco, post τὸν τόπον οὗ τὰ βιβλία repetitum à Polluce fuisse puto illud ὤνια. At pro γέλτη (si de hoc quoque admonendus est obiter lector) reponendum fuerit γέλγη: à quo est γελγοπῶλαι & γελγοπωλεῖν apud ipsummet Pollucem. Quum porro in præcedentibus varia ejus rei quam dico

exempla protulerim, nimirum alicujus circa significationem innovationis in vocabulis quæ alioqui linguæ communis non minus sunt quàm Atticæ: ad exempla illic à me allata te remittendum censeo: hoc unum addens, Atticos aliquando non solùm vocabulis communis linguæ significationem novam dedisse, sed nova etiam ex iis ad eandem rem significandam derivasse. Exempli gratia, verbo πλύνειν significationem dedisse novam non contenti Attici, eam videlicet qua pro λοιδορεῖν ponitur, (qualem metaphoram & in nostrate lingua habemus) novum etiam verbum commenti sunt, καταπλυντηρίζειν. Poterunt verò & ex magis notis vocibus exempla inveniri ab iis qui observare talia voluerint.

Verùm hæ earum quidem vocum fictores vocari possunt Attici, quæ, quum propria nomina essent, in appellativa transierunt: eas autem quas ex propriis nominibus derivarunt, non omnino πλάσαι dici queunt, sed potius eas unde alias deduxerunt, παραπλάσαι. Illarum priorum quas dixi vocum exemplum habemus in Μαμμάκυθος & Μελιτίδης. hæc enim quum propria quorundam stultorum nomina essent, quoslibet stultos iis (tanquam nominibus appellativis) significatos fuisse videmus. Aristoph. in Ranis, Τέως δ' ἀβελτερώτεροι (vel ἀβελτερώτατοι ut apud Suidam) Κεχηνότες μαμμάκυθοι Καὶ μελιτίδαι κάθηντο. Ubi scholiastes suspicatur propter versum legendum esse μαμμάκυθοι: confirmátque hanc lectionem Hesychius, quod ad antepenultimam attinet: sed idem & unicum μ habet. Exemplo esse potest & nomen Σαλαβακχώ. hoc enim quum meretricis cujusdam proprium esset, eodem & quamlibet libidinosam mulierem Attici appellarunt, si Hesychio credimus. Ipsum quidem certè meretricis nomen apud Aristophanem extat, in Equitibus, scriptura parvam tantùm differentiam habente. Legitur enim ibi, Βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβάκχαν. Ubi discimus ex enarratore Κύνναν & Σαλαβάκχαν fuisse τῶν θαυμαζομένων ἑταιρίδων. Jam verò & Θεόδωροι, nomine proprio in appellativum transeunte, ab Atticis comicis in obscœnam significationem detorquebatur: à quodam Theodoro, qui ferebatur οὐκ εὖ τῆς ἑαυτοῦ ὥρας προστήσασθαι. Unde legimus apud Aristophanem in Acharn. Γερητοθεοδώρους. ubi autor commentarii itidem annotat solitos εἰς μαλακίαν διαβάλλεσθαι Γέρητα & Θεόδωρον. Et hæc quidem sint illarum priorum vocum exempla. Earum autem quarum mentio à me posteriore loco facta fuit, exemplum habemus in verbo μακκοᾶν. quum enim Μακκὼ stultæ cujusdam mulieris nomen esset, ex eo derivatum fuit verbum μακκοᾶν pro Desipere, Delirare. cujus verbi usus in duobus Equitum Aristophanicorum locis extat. Legimus enim in uno, —εἶθ' ὁ γέρων σιβυλλιᾷ. Ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα, Τέχνην πεποίηται. In altero, Καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον. Ubi scholiastes μακκοᾷ exponit ἀνοηταίνει: addens, ἐν ἔθει ἐστίν. ἔφαμεν δὲ ὅτι ἡ Μακκὼ ἐνεὰ ἦν. At in illo priore loco exponit quidem participium. μεμακκοακότα itidem τὰ Μακκοῦς φρονοῦντα, item παραφρονοῦντα, & ληροῦντα (quòd Μακκὼ & Λαμὼ fuerint ἐνεαὶ, id est βραδέως νοῆσαι) sed alia subjungitur verbi hujus derivatio (sive ejusdem enarratoris, sive alius sit) videlicet παρὰ τὸ μάταια κοεῖν, quod est νοεῖν. ex quo κοεῖν esse factum nomen θυοσκόος. Sed hoc verbum μακκοᾶν comicis adscribendum esse, tanquam illis peculiare, ex Polluce quoque didicimus in eo loco quem ex illo protuli, ubi aliquot comica in senes scommata enumerat. Idem & de nomine Θεόδωρος modò annotavi, & quidem Hesychii testimonio nitens. De præcedentibus autem dubitari potest, an eorum usus aliis quoque scriptoribus concessus fuerit: at verò de vocabulo προμηθεὺς nulla hujusmodi oriri dubitatio debet, meo quidem judicio. Quanvis enim Lucianus scribat ipsos Athenienses προμηθέας appellasse τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας τοὺς πηλουργοὺς, non autem dicat Atticos ita eos nominasse, longius hanc appellationem manasse persuasum mihi est. Verùm quocunque res se habeat modo, ad illum Luciani locum te remitto, allatum suprà, nimirum pag. 196. ubi & nomen avis proprium, appellativi usum habuisse docui. Hæc tamen non ita sunt accipienda quasi soli Attici quædam nomina propria hominum vel brutorum animalium ad significationem appellativorum traduxerint: sed hoc demum existimandum est, eos quorundam usum sibi peculiarem habuisse. Alioqui enim quosvis scriptores ita nonnunquam lusisse, id est ita nonnullis nominibus propriis usos vel potius abusos esse constat: quum videlicet Morychos vel Corœbos appellarunt quoslibet stultos. Sed & Melitidas cum comicis eos interdum appellasse sciendum est. Frequentius tamen alia sermonis forma utebantur. nam hyperbolicè aliquem Morycho vel Corœbo vel Melitide stultiorem esse dicebant. quæ dicta proverbiale etiam aliquid habent. Jam verò ut Morychi vel Corœbi vel Melitidæ dicebantur quilibet stulti seu fatui, sic Margitæ vocabantur inertes homines, aut itidem fatui seu stupidi: sic Phrynondæ appellabantur

quicunque improbi & impostores erant, aut Eurybati: vel generaliori nomine. Cercopes. Sic furax aliquis nominabatur Autolycus. Quinetiam verba ex horum nominum nonnullis deducebantur: ut εὐρυβατίζειν & κερκωπίζειν. (cujusmodi fuerit in nostro sermone *Villonnizer*, id est imitari eum qui vocabatur *Villon:* sicut ab eodem deductum est nomen *Villonnerie*) illis autem similia sunt alia quædam è regionum nominibus sumpta: ut κρητίζειν & αἰγυπτιάζειν & λεσβιάζειν. Quinetiam ea nomina quæ ἐθνικὰ dici solent, in appellativa nonnunquam transibant. veluti quum aliquis mendacissimus, aut fallaci & fraudulento ingenio præditus, dicebatur κρής· quum fatuus quispiam vocabatur κυμαῖος. ut legimus apud Lucianum, οὐχ οὕτω κυμαῖός εἰμι. Quod autem ad illa verba attinet, luserunt in iis alio quoque modo: veluti quum quidam Antigoni fortunam dicebat ἀλεξανδρίζειν, quum Demosthenes Pythiam φιλιππίζειν aiebat. Sed in hisce duobus verbis eadem terminatio non eundem usum præstat. Nam illi ἀλεξανδρίζειν quædam imitationis seu æmulationis declaratio inest, meo judicio: at illi φιλιππίζειν favoris significationem subesse constat. Eodémque pacto & alia utrunque usum habebant, quæ ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων derivata erant. nam ἀττικίζειν & λακωνίζειν non solùm Atticis & Laconibus favere, seu ab illorum partibus stare significabant, sed etiam Atticos & Lacones imitari: præsertim tamen quod ad sermonem attinet. Quinetiam vitium gentis nonnunquam notabatur (ut de κρητίζειν & αἰγυπτιάζειν & λεσβιάζειν dictum fuit) veluti quum λακωνίζειν pro παιδίοις χρῆσθαι usurpabatur: cujus expositionis autor est Hesychius. Quædam verò in una eadémque significatione utranque terminationem habebant. veluti quum δωρίζειν (sicut ἀττικίζειν atque ἰωνίζειν) & δωριάζειν, de utentibus Dorico sermone, seu Doricè loquentibus, dicebatur. Quorum posteriore usus est Anacreon, Ὁ δ' εἶπε δωριάζων, Λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῆς. Sed δωριάζειν dicebatur etiam τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. Habebant porrò verba ista & sua verbalia nomina. nam ἀττικισμὸς & λακωνισμὸς in frequenti usu erant. quibus simile est φιλιππισμὸς apud Demosthenem. Atque ut à κρητίζειν quoque erat κρητισμὸς, sic ab αἰγυπτιάζειν, & λεσβιάζειν, & δωριάζειν, non dubium est quin dicta fuerint αἰγυπτιασμὸς & λεσβιασμὸς & δωριασμός. Verùm à nomine πατὴρ non tantùm πατριάζειν dixerunt (sicut & πατρίζειν in aliquo usu fuisse existimo) sed etiam πατρώζειν. Scimus autem Latinos suum Patrissare ad hujus exemplum finxisse. Quæri igitur possit annon in verbo κρητίζειν & aliis hujusmodi, in iis item verbis quæ ex scriptorum nominibus efficta fuerunt, vel effingi possunt, & studium imitandi seu æmulandi declarant, illam verbi Patrissare formam sequi possimus: nimirum tam in κρητίζειν, & cæteris ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν itidem deductis, quàm in δημοσθενίζειν, in θουκυδιδίζειν, in ὁμηρίζειν, in πινδαρίζειν. quorum ultimo nostra lingua (dicens *pindarizer*) de iis utitur non qui grandiloquentiam Pindaricam æmulantur, sed qui & sermonis forma & vocis modulatione utuntur ad ostentationem composita. Licet quidam ad vocem duntaxat referant, quæ videlicet resonet, seu tinnulum quiddam habeat: qualis ea est quam vocamus *voix esclatante*. Quæri possit inquam ánnon cretissare, ánnon demosthenissare pariter dici queat pro δημοσθενίζειν, itidémque in cæteris. Meo quidem certè judicio, qui primus Patrissare protulit, illo uti minimè dubitasset. Sed quod dixi, verbis illis imitandi seu æmulandi studium significari, nolim sic accipi quasi non alium etiam usum habere interdum possint. Nam si dicatur aliquis πλατωνίζειν, non jam de illa imitatione intelligendum fuerit, sed potius de eo qui Platonis dogmata sequitur: quo sensu dictum fuisse creditur, ἢ Φίλων πλατωνίζει, ἢ Πλάτων φιλωνίζει. Sic tamen ut videatur posse dici πλατωνίζειν is quoque qui non omnino sed ex parte tantùm Platonis adhæreat placitis, & cujus animus ad Platonicam philosophiam aliquo modo sit inclinatus. Commodùm autem hîc recordor verbi ἐπικτητίζειν, quod inveni appositum margini libri Eusebii quem adversus Hieroclem scripsit, Apollonium Tyaneum cum Christo servatore nostro comparantem. Ubi enim scribit Eusebius, φυσικοῖς νόμοις καὶ φιλοσόφων δόγμασιν ἐκδιδάσκων ὡς ἄρα τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, margini veteris cujusdam libri adscriptum legitur, ἐπικτητίζεις βέλτιστε Εὐσέβιε νῦν. Denique eò licentiæ tandem ventum est ut hujusmodi verbis (aut saltem eorum nonnullis) præpositio κατὰ præfigeretur: veluti quum dicitur καθομηρίζειν. Sed hoc καθομηρίζειν alium habere usum sciendum est quàm simplex ὁμηρίζειν, & accusativo jungi. Neque enim sine exemplo dixisse puto Gregorium, ἵνα τελέως αὐτὸν καθομηρίσω. ubi existimat & Budæus καθομηρίσαι esse Homericis versibus describere, seu celebrare. At quidam hunc præpositionis usum in isto verbo non animadvertens (vir alioqui hujus linguæ peritissimus) καθομηρίζειν perperam prò simplici ὁμηρίζειν posuit.

Verumeninvero longius jam in isto sermone progressus sum quàm statueram, meorum

etiam atticismorum fines prætergrediens: ideóque hoc unum addam, Atticos comicos aliquid præterea circa nomina propria καινοτομῆσαι. veluti quum πεφιλιππιδῶσθαι dicebat Alexis pro λελεπτύσθαι seu ἀπισχνῶσθαι. illud enim verbum ex isto comico affert Athenæus, circa finem libri XII. Sed apud eum πεφιλιππῶσθαι perperam scriptum est: pro quo audacter πεφιλιππιδῶσθαι repono, quòd ipsemet Athenæus ex nomine Φιλιππίδης deductum esse doceat: afferens ex Menandro, Φιλιππίδȣ λεπτότερον: ex Aristophonte, ἰσχνότερον Φιλιππίδου. Quinetiam aliis modis in hujusmodi deductionibus quæ à propriis nominibus erant, lusisse, vel ex Menandreo vocabulo ἀλεξανδρῶδες (cujus & suprà obiter facta mentio fuit) discere possumus. Eo enim usum esse Menandrum docet Plutarchus in ipsius Alexandri vita, ita scribens, δηλοῖ δὲ καὶ Μένανδρος ἐν κωμῳδίᾳ, παίζων πρὸς τὸ παράδοξον. ὡς ἀλεξανδρῶδες ἤδη τȣτο. κἂν ζητῶ τινα, αὐτόματος ȣ̔τος παρέςαι· κἂν διελθεῖν δηλαδὴ διὰ θαλάσσης δέῃ τόπον τινὰ, οὗτος ἔςαι μοι βατός. Perinde est autem (ut opinor) acsi diceretur, ἐνταῦθα ἡ ἐμαυτȣ̃ τύχη ἀλεξανδρίζει, ut quendam loquutum esse, antea dictum à me fuit. Jam verò & ex nominibus quæ vocantur ἐθνικὰ aliis modis verba finxisse Atticos, ac præsertim comicos, vel ex illo ἐντεθετταλίσμεθα apparet, quod à Polluce affertur, & exponitur χλαμυδοφορȣ̃μεν.

AD EAS VOCES Atticas tandem venio, quæ Atticæ quidem linguæ sunt peculiares, sed Atticis scriptoribus inter se communes: aut (si mavis) quæ Attico sermoni, sed non item certis quibusdam scriptoribus, sive certo cuidam scriptorum generi, peculiares sunt, ut præcedentes.

Auspicabor autem (quod faustum felíxque sit: vel potius, quod nonnisi faustum felíxque esse potest) à nomine εὐαγγέλιον. Hoc enim quidam Atticum esse tradiderunt. Extat quidem certè apud Atticos scriptores, & nominatim apud ἀττικώτατον comicum Aristophanem: sed si Atticis nomen hoc adscribere nolimus, saltem ab eo deductum verbum εὐαγγελίζεσθαι adscribendum erit: assentiendo enarratori illius comici, qui in hunc locum Equitum,—κἀναχανὼν μέγα, Ἀνέκραγον, ὦ βουλὴ, λόγους ἀγαθοὺς φέρων Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι: hæc annotat, εὐαγγελίσασθαι δὲ, εὐαγγέλια λέγειν, Ἀττικῶς. Ex hac autem expositione colligo (ut in meo Thesauro linguæ Græcæ docui) eum εὐαγγελίσασθαι cum accusativo λόγȣς non conjunxisse, sed absolutè positum existimasse: quum alioqui soleat accusativo jungi: ut ibi Demosth. & Antiphontis loci ostendunt.

Σπερμολόγος illi εὐαγγελίȣ appellationi subjungam, non alia de causa quàm quòd ex Atticis vocabulis unum sit cujus aliquem in Evangelicis scriptis usum habemus, & quidem ex ipsorummet Atheniensium ore, aut saltem quorundam qui Athenas incolebant. Legimus enim Act. Apostolicorum capite 17, τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ· καί τινες ἔλεγον, Τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; De hujus autem vocabuli significatione magnam mihi dubitationem oriri fateor. Interpretari enim Seminator verborum vel Funditator verborum, planè alienum esse videtur ab ea quam habet compositionis forma. Siquidem σπερμολόγος non ex verbo & nomine λόγος factum est, sed ex nomine σπέρμα, & verbo λέγω, accipiente significationem τȣ̃ συλλέγω, (veluti quum dicitur κοπρολόγος & ἀργυρολόγος) Alioqui enim dicendum fuisset non σπειρολόγος (ut putavit Erasmus) sed σπορολόγος, vel potius λογοσπόρος, ut dicitur παιδοσπόρος, τεκνοσπόρος, φυτοσπόρος. Sed ab altera parte non parum Hesychii & Suidæ autoritas me movet: quorum ille σπερμολόγος primo loco exponit φλύαρος: hic, εὐρύλογος & ἀκριτόμυθος. quæ expositiones cum Latinis illis conveniunt, & ita vocabuli hujus significationem exprimunt quasi ex verbo & nomine λόγος sit conflatum. Adde quòd ea expositio quam tribuit Eustathius verbo σπερμολογεῖν, scribens dici ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων, &c. talis est ut conveniat cum ea quam duo illi lexicographi dant nomini σπερμολόγος. Quid igitur putandum est? an hos non animadvertisse quod dixi, an potius existimasse, non tam ipsam compositionis formam quàm rem de qua ageretur considerari debere? & vel quendam in significatione abusum esse credidisse, vel à verbo σπερματόω aut σπερμαίνω, non à nomine σπέρμα, deduxisse? Horum certè alterutrum censuisse illos persuasum habeo, & quomodo alioqui significationem istam admittere potuerint, non video: licet & illi Lucæ loco & cuidam Demosthenico convenire videatur, non minus quàm altera: quam in Thesauro unà cum illo Demosthenis loco videndam lectoribus reliqui. His autem quæ dixi, & Budæi autoritas (quæ non parvi est ponderis) adjungi potest: quanvis nullam ille hujus expositionis rationem reddat: ad quam ibidem lectores remisi.

Ἰακχαγωγὸς tanquam Atticorum proprium, sicut κουροτρόφος & δαειρίτης, apud Pollucem legimus, inter alia nomina eorum qui mysteriorum celebrationi vacabant. Hesychio autem teste Ἴακχος in Attica nomen erat herois, necnon templi, & statuæ.

Ἱεροποιοὶ, Ὀργεῶνες, Μειαγωγοὶ, aliæque nonnullæ id genus voces commodè præcedentibus posse subjungi videntur, utpote ad sacra & ipsæ pertinentes. Ac primùm ad vocabulum illud ἱεροποιοὶ quod attinet, ad verbum quidem sonat idem quod Latinis sacrifici: neque hac in significatione dicendum fuerit Atticum. cujus significationis exemplum videtur suppeditare hic Aristotelis locus, Polit. lib. 6, non procul à fine. Postquam enim suo περὶ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν sermoni subjunxit, ἄλλο δ' εἶδος ἐπιμελείας, ἡ περὶ τοὺς θεούς. οἷον, ἱερεῖς τε καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ, τοῦ σώζεσθαι τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα τέτακται πρὸς τοὺς θεούς: addit, συμβαίνει δὲ τὴν ἐπιμέλειαν ταύτην ἐνιαχοῦ μὲν εἶναι μίαν, οἷον ἐν ταῖς μικραῖς πόλεσιν· ἐνιαχοῦ δὲ πολλὰς, καὶ κεχωρισμένας τῆς ἱερωσύνης. οἷον ἱεροποιοὺς, καὶ ναοφύλακας, καὶ ταμίας τῶν ἱερῶν χρημάτων. At verò ubi Demosthenes suum Midian exagitans, clamat, ὑμεῖς γὰρ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἐχειροτονήσατε τοῦτον τῆς παράλου ταμίαν, ὄντα τοιοῦτον οἷός ἐστι· καὶ πάλιν ἵππαρχον, ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς οὐ δυνάμενον· καὶ μυστηρίων ἐπιμελητὴν, καὶ ἱεροποιόν ποτε, καὶ βοώνην, καὶ τὰ τοιαῦτα δή: ibi ex scholiaste cognoscimus hanc vocem Atticis aliud sonare quàm quod sonat prima fronte, & quum respicimus ad voces ex quibus componitur. Dicit enim ita vocari eum qui victimas inspiciebant, num mutilæ aut alio modo minimè essent idoneæ. Et in alium ejusdem orationis locum annotat, ἱεροποιὸν vocari eum qui in sacrificiis animadvertat atque observet num quidpiam fraudis circa ea committatur. Observandúmque est ex ipsis etiam Demosthenis verbis, Eumenidibus datos fuisse hos ἱεροποιούς. scribit enim, περιεῖδε δὲ ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων τρίτον αὐτόν. Ubi scholiastes dicit ab Areopago solitum τὸν ἱεροποιὸν eligi, ἐπειδὴ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τὰ τῶν ἱερῶν τῶν Εὐμενίδων ἐπιτέτραπτο. ubi præpositionem ἐν abundare, & nihil aptius quàm articulum τῷ in ejus locum posse reponi existimo. Pollux autem scribit ἱεροποιοὺς fuisse decem, qui sacra quinquennalia facerent: nimirum τὴν εἰς Δῆλον θυσίαν, τὴν ἐν Βαυρῶνι, τὴν εἰς Ἐλευσῖνα. Apud eundem lexicographum, necnon apud Harpocrationem videnda lectori relinquo duarum vocum reliquarum significationem. In certis quibusdam sacris utebantur etiam virginum ministerio quæ γεραραὶ vocabantur, in aliis, earum quæ κανηφόροι nominabantur. Harum autem frequentior est apud scriptores quàm illarum mentio. Cæterùm ex Aristotelis verbis proximis ei loco quem paulo antè attuli, discimus, ut Athenienses sua vocabula habebant, ita & alios Græcos sua habuisse. Illum enim ejus locum in quo τῶν ἱεροποιῶν & ναοφυλάκων mentionem facit, proximè sequuntur hæc verba, ἐχομένη δὲ ταύτης ἡ πρὸς τὰς θυσίας ἀφωρισμένη τὰς κοινὰς πάσας ὅσας μὴ τοῖς ἱερεῦσιν ἀποδίδωσιν ὁ νόμος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοινῆς ἑστίας ἔχουσι τὴν τιμήν. καλοῦσι δὲ οἱ μὲν ἄρχοντας, τούτους· οἱ δὲ, βασιλεῖς· οἱ δὲ, πρυτάνεις. Quinetiam non multo antè dixerat itidem, ἐπεὶ δὲ ἔνιαι τῶν ἀρχῶν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν, ἀναγκαῖον ἑτέραν εἶναι τὴν ληψομένην λογισμὸν, καὶ προσευθυνοῦσαν, αὐτὴν μηδὲν διαχειρίζουσαν ἕτερον. καλοῦσι δὲ τούτους, οἱ μὲν, εὐθύνους· οἱ δὲ, λογιστάς· οἱ δὲ, ἐξεταστάς· οἱ δὲ, συνηγόρους. Pollux tamen non solùm εὐθύνους sed etiam λογιστὰς inter Atheniensium magistratus recenset: sed εὐθύνους quidem esse dicit ὥσπερ παρέδρους τοῖς ἐννέα ἄρχουσι: at λογιστὰς ait παρακολουθεῖν τοῖς διοικοῦσι. Harpocratio autem eodem quo Aristoteles modo hæc exponit, eandem utrique significationem tribuens: sed idem utrunque Atheniensibus adscribit, non autem diversis, ut Aristoteles. Quinetiam nominativum facere videtur ille non εὔθυνος, sed εὐθύνης: quanvis in editionibus typographicis scriptum sit εὐθύνη, præcedente plurali εὔθυναι. dicítque fuisse decem: quod & in λογισταὶ tradit: scribens, εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν δέκα οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα, ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες. At in εὔθυναι, scribit, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας. A Platone & εὐθυνταὶ & εὔθυνοι appellantur. Data est porro hæc appellatio istis censoribus à corrigendo: eodem prorsus modo quo Gallicè dicimus *redresser quelcun*, de eo etiam in quem censuram exercemus. Ad λογιστὰς verò quod attinet, fuisse Atticum vocabulum, ex Demosthene quoque & Æschine cognoscimus. Hæc autem quum ita sint, dicendum est Athenienses duplicem ejusdem magistratus appellationem habuisse, & apud Aristotelem οἱ μὲν, οἱ δὲ, non tantùm de diversis populis, sed etiam de diversis in eodem populo hominibus intelligi.

Σεισάχθεια numerandum esse inter Attica vocabula, negare nemo potest: cujus nominis elegans est compositio, sonantis excussionem oneris, vel onus excussum: sive Solon sive alius hanc χρεῶν ἀποκοπῆς, id est novarum tabularum, speciosam & honestam, aut saltem minus invidiosam appellationem excogitaverit. Plutarch. in Politicis præceptis, de Solone loquens, ἐπεὶ γὰρ ἐν νῷ λαβὼν τὰ ὀφλήματα κουφίσαι, καὶ τὴν σεισάχθειαν (τοῦτο

δὲ ἦν τὸ ὑποκόρισμα χρεῶν ἀποκοπῆς) εἰσενεγκεῖν ἐκοινώσατο τοῖς φίλοις. Sed legimus apud eundem in ipsius Solonis vita, quosdam (& in his Androtionem) scripsisse, non de novis tabulis, sed duntaxat de moderatione circa usuras introducta fuisse dictam σεισάχθειαν. Ejus verba sunt, οὐκ ἀποκοπῇ χρεῶν ἀλλὰ τόκων μετριότητι κουφισθέντας ἀγαπῆσαι τοὺς πένητας, καὶ σεισάχθειαν ὀνομάσαι τὸ φιλανθρώπευμα τοῦτο, καὶ τὴν ἅμα τούτῳ γενομένην τῶν τε μέτρων ἐπαύξησιν καὶ τοῦ νομίσματος τιμήν. At de aliis vocabulis quæ à Solone aut alio Atheniensi ficta non fuerunt, sed ex linguæ communis usu in alium traducta, dictum antea fuit, pagina nimirum 200.

Ἀμφαρίστερος Atticum esse censet idem Pollux: quod tamen nec Hesychius nec Eustathius perhibent. Ac dubitari etiam possit an in alterutra duntaxat significatione sit Atticum, an in utraque: id est, tam in propria quàm in metaphorica.

Ἐπιδέξια in hoc Atticarum vocum albo ponere possumus: quam mihi proximè præcedens ἀμφαρίστερος in memoriam revocavit. Sed ἐπιδέξια in certa quadam significatione duntaxat esse Atticum arbitror. Scribit enim Eustathius, σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιδέξια παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ τὰ καίρια καὶ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος. πληγῆναι γοῦν τις λέγει τὰ ἐπιδέξια. Quod autem dicit τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς, ad Homerum referendum est, & subaudiendum Ὁμήρου cum ὕστερον.

Ἐπίκωπος inter Attica vocabula censeri debet, teste Eustathio: qui ἐπικώπους ab illis vocari tradit τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι κωπηλάτας. Apud Thucydidem autem legimus & προσκώπους.

Ἐπιβάτης itidem pro Attica voce habebitur, non in ea significatione quæ passim ei datur, sed in alia. Idem enim grammaticus postquam dixit Atticos ἐπικώπους appellare κωπηλάτας (id est remiges) eos qui sunt in triremibus: subjungit, ἐπιβάτας ab iisdem appellari τοὺς μαχητάς.

Ἐπίκληρος item Atticum esse vocabulum testatur Eustathius: at Pollux ipsum explicans, non addit esse Atticum. De hujus autem vocabuli significatione fusè in meo Græcæ linguæ Thesauro disserui. Harpocratio vocem ἐπικληρῖτις ex Isæo affert, tanquam idem declarantem. At Pollux ex eodem, necnon ex Solone, habet non ἐπικληρῖτιν, sed περικληρῖτιν, si non mentiuntur ejus exemplaria: sed vix fidem illis habeo.

Ἐπίπροικος quoque & Ἐπίδικος pro Atticis habentur, quæ de virgine, vel potius generaliter de muliere dicuntur. simúlque cum illo ἐπίκληρος ab Harpocratione recensentur, tanquam ad eandem rem pertinentia. A Polluce cum ἐπίκληρος mentio fit & τῆς ἐπιδίκου, necnon τῆς ἀνεπιδίκου: at τῆς ἐπιπροίκου non item, eo quidem in loco. Sed non procul inde νύμφην ἐπίπροικον esse ait τὴν σὺν προικί: ut ἄπροικον, τὴν ἀχρήματον. Equidem de voce ἐπίπροικος potius dubitaverim an sit Attica, quàm de ἐπίδικος: quoniam si ἐπίπροικος inter Atticas voces numeremus, videtur numerari inter eas debere & altera illa, ἄπροικος.

Ἀπληγίδες quoque & Διπλησίδες erant vocabula Atticorum. nam ex lænis alias ἀπληγίδας, alias διπλησίδας vocabant, si credimus Polluci, vel potius ejus exemplaribus. Ego certè parum illis fidei in posterioris vocabuli scriptura tribuo. nam διπληγίδας reponi debere contendo: ut διπληγίδες respondeat τῷ ἀπληγίδες. Non dubito autem quin & illa scriptura ἀπληγίδες alicui esse suspecta possit, & ἁπλοΐδες in ejus locum reponi debere crediturus sit, itidémque διπλοΐδες pro διπληγίδες. Sed is & Suidæ (in veteri quoque exemplari) & Etymologi, & cujusdam veteris lexici mei testimonio eam scripturam confirmari sciat: & quidem afferentium itidem ἀπλήγιος ex Eupolide in significatione nominis ἁπλοῦς: ideóque potius Hesychii exemplaria suspecta habeat, & in iis ἀπλῆγις, aut ἀπληγὶς, pro ἀπλῆτις, eodémque modo ἀπλήγιος pro ἀπλήτιος reponi debere existimet. Cæterùm τὰς διπληγίδας ab iisdem Atticis nominatas etiam fuisse διβόλους, idem lexicographus tradit.

Ὁμογάλακτες, si Polluci credimus, est itidem Atticum. οἱ δ' ὁμογάλακτες (inquit) ἴδιον τῶν Ἀττικῶν. Aristoteles tamen de nomine isto ita loquitur tanquam non valde usitato, ne apud Atticos quidem. Politicῶν enim libri primi capite primo scribit, μάλιστα δὲ κατὰ φύσιν ἔοικεν ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι. οὓς καλοῦσί τινες ὁμογάλακτας παῖδάς τε καὶ παίδων παῖδας. Hesychio autem teste, appellatione ὁμογαλάκτων significantur οἱ ἐκ τοῦ γένους, vel ἀδελφοί.

Διώβολον & Τριώβολον, esse & ipsa linguæ Atticæ fatendum est, sicut ea numismata quæ his vocabulis significantur, Attica erant: id est, in usu apud Atticos. ἦν δὲ (inquit Pollux) καὶ τριώβολον καὶ διώβολον εἴδη νομισμάτων Ἀττικῶν. Additque diobolo insculptam fuisse ab una parte noctuam, ab altera faciem Jovis: triobolo autem hanc faciem itidem, sed binas noctuas. Verùm in typographicis Pollucis editionibus τετρώβολον perperam legitur

pro τριώβολον, hoc quidem loco. quum enim dioboli & trioboli mentionem fecisset, non tetroboli subjunxit, notam utrique insculptam declarare volens, τὸ μὲν διώβολον, ἐντετυπωμένην ἔχον γλαῦκα, καὶ τὸ ἐκ θατέρε πρόσωπον Διός· τὸ δὲ τριώβολον &c. Natum autem suspicor errorem ex proximè sequenti loco, ubi τετρωβόλε quoque mentionem facit: dicens τετρώβολον quidem & τριώβολον usu trita fuisse: at pro διώβολον plerunque dicere solitos δύο ὀβολές. Affértque locum Demosthenis ubi legitur δυοῖν ὀβολοῖν. sed ei subjungit Aristophanicum, in quo habetur illa vox composita διώβολον. Eustathius de Æolico nomine πεμπώβολον disserens, inter alia scribit, εἰ δέ τις εἴπῃ πεντώβολον, παρήγαγε μὲν τὴν λέξιν ὥσπερ καὶ τὸ πεμπώβολον· οὐκέτι δὲ ἀφῆκεν αὐτὴν Αἰολικὴν εἶναι, ἀλλὰ διαλέκτε Ἀτθίδος αὐτὴν ποιεῖ, καὶ δηλοῖ τὲς πέντε ὀβολές. eodem modo (inquit) quo τριώβολον, tres obolos, διώβολον duos significat.

Atque ut ὀβολὸς, sic & δραχμὴ sua composita habet, quæ an itidem Attica censeri debeant, dubium est. At verò γλαῦκα fuisse nomen Atticum certi nummi constat, quemadmodum & βεν: nimirum ab insculpta noctuæ effigie uni, bovis alteri. Quidam jaminde à priscis Atticis illam βοὸς appellationem manasse tradunt, quidam verò Deliorum potius quàm Atheniensium fuisse scribunt. Hoc nemini dubium esse potest, quin ut magistratuum sic etiam numismatum sua populi singuli nomina habuerint. Sed Atticos hîc quoque in appellationibus quæ alioqui communes illis erant cum cæteris, aliquid sibi peculiare habuisse videmus: nam χαλκίον eos, sicut ἀργύριον & χρυσῖον, dixisse potius quàm χαλκόν: & κέρματα multitudinis numero potius quàm κέρμα dicere solitos fuisse, Pollux quoque testatur. licet Antiphanes & alii quidam in illo quoque singulari numero voce hac usi fuerint.

Λυχνεχος quoque hîc commemorandum erit, quum unum sit ex illis compositis quæ non tantùm significatione sunt Attica (id est significationem quandam Atticis peculiarem habent: ut δημιεργὸς, ut ἀδηφάγοι, quum περὶ τελείων ἵππων dicitur: ut etiam quædam alia) sed suam illis originem debere existimantur. Λυχνεχος (inquit Hesychius) ὁ φανὸς, λαμπτήρ. οἱ δὲ, ἐφ' ὃν ὁ λύχνος ὀχεῖται. Et hîc quidem tacet vocem esse Atticam: sed in nomine φανὸν scribit, φανὸν, τὸ φαινόμενον. φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. Ἀττικοὶ δὲ λυχνεχον ἐκάλεν ὃ ἡμεῖς νῦν φανόν. Hanc autem vocem in Thesauro meo explicavi quidem, sed Atticam esse non admonui, quòd aut nondum legissem, aut me legisse non meminissem. Hoc etiam addo, non posse dubitari de prima & propria nominis λυχνεχος significatione ab iis qui in Gallia viderint quod ibi appellatur *phalot*, voce ab illo Hesychiano φανὸς parum detorta. Imo verò alicubi *phanot* auditur, quod quanvis melius dicatur (utpote retinendo integram scripturam Græci φανὸς) irrideri tamen ab aliis solet.

Δαδεχος aptissimè illi λυχνεχος, tum propter significationis vicinitatem, tum ob compositionis similitudinem, subjungetur, quod ejusdem esse dialecti constat. Estque animadvertendum, compositum hoc δαδεχος ex eorum numero esse quæ aliam significationem habent quàm haberent seorsum voces ex quibus sunt composita. idque doctè annotavit Eustathius, his verbis, ἰστέον δὲ ὅτι, ὥσπερ διαφέρει ὁ δᾶδας ἔχων ἁπλῶς, καὶ ὁ ἐν τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυστηρίοις δαδοῦχος· καὶ ὁ ῥάβδον ἁπλῶς ἔχων, καὶ ὁ ταξεωτικὸς ῥαβδοῦχος, ἔτω καὶ ὁ σκῆπτρον ἁπλῶς ἔχων (κατὰ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ πτωχὸν Ὀδυσσέα, καὶ εἴτις ἄλλος τοιοῦτος) καὶ ὁ σκηπτεχος, ὃς βασιλεὺς εἶναι ἰδιάζεται. Legimus quidem δαδέχες fuisse dictos qui in Cereris sacris noctu faces portabant, tanquam ipsius factum Persephonen quærentis imitantes: sed an de sacerdotibus tantùm diceretur, vel potius an soli sacerdotes hoc officio fungerentur, dubitari potest. Eustathius certè videtur ad eos non restringere: quippe qui scribat, ὡς δῆλον ἐκ τε παρ' Ἀττικοῖς δαδεχεῖν, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς δαδέχων, οἱ δοκιμαζόμενοι ἐπεστάτεν ταῖς δαδεχίαις.

Θαλλοφόρος poni in hoc Atticorum compositorum albo meretur: & post δαδεχος aptum habere locum poterit, quòd ut δαδεχοι, ita etiam θαλλοφόροι cuidam ἑορτῇ adhiberentur (sed non eidem) ut illi facem, ita hi frondem obleaginam portantes, sive gestantes. καὶ θαλλοφόροι δέ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήναις· τοιετοι δὲ ἔν τισιν ἑορταῖς οἱ γεραίτατοι, inquit Eustathius. Intellige autem ἐν τοῖς παναθηναίοις. Verùm quod apud eum alibi legitur, θαλλοφόρον dictum etiam fuisse τὸν μηδὲν χρήσιμον ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν, parum fidei apud me obtinet. Primùm enim θαλλοφόρος non de quovis dictum fuisse qui ad nullum opus habilis esset, sed tantùm de sene: deinde θαλλὸν eandem ibi significationem habere existimo quam habet quum θαλλοφόροι vocantur illi qui τῇ τῶν παναθηναίων ἑορτῇ adhibebantur: id est, peculiariter περὶ τε τῆς ἐλαίας κλάδε dici. Hesychii autem locus ubi explicatur hoc vocabulum θαλλοφόρος, mendosus est simul & imperfectus: adeò ut ejus de hac metaphorica significatione sententia perspici non queat. Postquam enim dixit, θαλλοφόρος ὁ πομπεύων Ἀθήνησι, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων: addit,

λέγει δὲ καὶ γέροντας θαλλοφόρους, πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ θάλλειν. Duobus autem modis posse expleri hunc locum docebo paulo post. Prius autem Aristophanis locum afferam, ex quo ille usus nominis θαλλοφόροι cognoscitur: nimirum convitio jactatum fuisse in senes inutiles. Is extat in Vespis, Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμος ἐστ' οὐδ' ἀκαρῆ. Σκωπτόμενοι γὰρ ἂν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις Θαλλοφόροι καλοίμεθ', ἀντωμοσιῶν κελύφη. Ubi ad vocem θαλλοφόροι hæc annotantur in scholiis, ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται. Θαλλοφόροι ἀντὶ τοῦ ἐργάται. θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι· οἱ γὰρ γέροντες τὰ τοιαῦτα ἐν ἀγρῷ οἰκονομοῦσι. Quæ verba videntur alicujus esse qui eandem illius significationis rationem redderet quam Eustathius. hæc enim verba, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, sumpta sunt ex Homero Odyss. ρ, Τόν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο. Fortassis igitur inter ἐργάται & illa Homeri verba desunt quæpiam. Credibile enim est scripsisse illum quicunque est hujus scholii autor, θαλλοφόρους dici qui non amplius essent vel esse possent ἐργάται, nec jam ad aliud opus apti quàm πρὸς τὸ φέρειν θαλλὸν τοῖς βοσκήμασι: sicut videlicet dixit Homerus, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι. Sed illud scholium proximè sequuntur hæc verba, εὐχερεῖς δέ εἰσι περὶ ὧν μηδὲν ἔσχον εἰπεῖν σαφὲς, ἀποσχεδιάζοντες. Quæ verba sunt alius cujuspiam scholiastæ, præcedentem illam expositionem reprehendentis. Subjungit autem, θαλλοφόρους γὰρ ἔφη, βουλόμενος τοὺς γέροντας δηλῶσαι. ἐπειδὴ ἐν τοῖς παναθηναίοις οἱ γέροντες θαλλοὺς ἔχοντες ἐπόμπευον. ὡς οὖν εἰς οὐδὲν ὄντων χρησίμων αὐτῶν ἔξω τοῦ θαλλοφορεῖν, οὕτως αὐτοὺς ἐπέσκωψεν. Nunc igitur quam expositionem sequutum esse Hesychium dicemus? Ad me quod attinet, non dubito quin posteriorem, quæ est melior, vel potius quæ sola est bona & vera. Quod si ita sit, fuerit hoc modo emendandus ejus locus, πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ θαλλὸν ἐν παναθηναίοις φέρειν. aut simpliciter, πρὸς τὸ θαλλὸν φέρειν.

Πατραλοίας & Μητραλοίας sunt itidem Atticorum composita: quod non minus quàm de quoquam alio affirmari potest: quum uno ore omnes grammatici id fateantur. Neque solùm compositio est illorum, sed ipsum etiam verbum ἀλοᾷν, (pro quo his nominibus inest ἀλοιᾷν) illis in ea significatione adscribitur, nimirum pro τύπτειν. quum πατραλοίας & μητραλοίας nihil aliud sonent quàm πατροτύπτης & μητροτύπτης. Scribitur autem & πατραλῴας, itidémque μητραλῴας, ut ex Suida pariter & Eustathio discimus. Quanvis autem manifesta sit nominis πατραλοίας sive πατραλῴας compositio ex πατὴρ & verbo illo ἀλοιᾷν (sicut τοῦ μητραλοίας sive μητραλῴας ex μήτηρ & eodem verbo ἀλοιᾷν) & passim etiam usitata sit significatio huic compositioni respondens, Aristophanes tamen in Nubibus ita usus esse creditur ut ambiguum sit an πατὴρ an πάτρα eo includatur. Qua de re & in meo Thesauro monui: de hoc verò non item, Hesychium velle, πατραλοίαν dici etiam τὸν ἀτιμάζοντα τὸν πατέρα. Sed hujus significationis exemplum desidero.

Ὑβριστοδίκαι ab Atticis dicebantur οἱ μὴ θέλοντες εἰσάγειν τὰς δίκας, ut Hesychius & Pollux testantur: sed ille Atticum esse verbum tradit, quod hic tacet.

Παράσιτος item videri Atticum, docebo in verbo παρασιτεῖν, quum venero ad eorum vocabulorum enumerationem quæ verba appellantur.

Σκοτόμαινα in Atticarum vocum numero poni debet, si Hesychio credamus: at si Eustathio, in numero Atticarum pariter & Doricarum. Addit autem, ex nomine μὰν pro μὴν, non ex μαίνεσθαι, compositum esse.

Περίστοον ab iisdem Atticis vocari tradit Pollux τὸν περίστυλον τόπον, sive περικίονα.

Τρίπυλον Atticos dixisse scribit Hesychius, non τρίθυρον.

Ὑπόχολον Pollux Attico sermone appellari tradit τὸν μελαγχολῶντα.

Νεώσοικος ex Atticorum compositorum est numero, sed nihil Atticum præter compositionem habens: quum à cæteris eadem verba de eadem re, sed separatim, usurpentur. Est autem animadvertendum Atticos in quibusdam appellationibus vocabulis separatis uti maluisse quàm compositione, in hac autem contrá. Nam ἄκρα πόλις eos dicere maluisse quàm ἀκρόπολις: itidémque οἰκίας δεσπότης, quàm οἰκοδεσπότης, & γυναικὸς ἀδελφὸς quàm γυναικάδελφος, docui in superioribus, nimirum pagina 201. Quo magis mirum videri possit compositionem illis in hac appellatione placuisse: sed hoc Ælii Dionysii testimonio apud Eustathium confirmatur. Cujus nisi tanta esset autoritas, aliquos Aristophanis locos illi posse opponi dicerem, in quibus non συνθέτως, sive ἐν ἑνὶ μέρει λόγου scriptum est νεώσοικος, sed νεὼς οἶκος, ἐν παραθέσει, ut loquuntur. Sed ut illi potius credam, & typographica Aristophanis exemplaria suspecta in eo vocabulo habeam, faciunt etiam quidam Thucydidis & Demosthenis loci, in quibus illam compositionem observavi. Cæterùm νεὼς οἶκον sive νεώσοικον, ab Ionibus νεῶνα, ab Atticis alio nomine νεώριον appellari, idem Dionysius testatur. Latini navale appellant.

Ἐπίχαρις in eundem catalogum referendum fuerit, si apud Hesychium ita legamus, Ἐπίχαρις παρὰ Ἀττικοῖς ἡ ἅβρα. quæ lectio nullam ne unius quidem literæ mutationem habet, sed tantùm articuli ἡ trajectionem. Alteram autem lectionem retinendo, ἅβρα inter Attica vocabula ab eo numerabitur: quod minimè simile vero est. Quomodo enim Attica erit vox ea quæ inter illas quidem quæ purè Græcæ sunt, sed inter ἐθνικὰς recensetur?

ENIO à compositis vocabulis ad simplicia: & quidem à nominibus adjectivis incipiens, quibus substantiva subjungam. Atque ut quoad fieri potest, huic classi minimè immisceantur ea quæ ad eam non pertinent, non quæ significatione tenus Attica esse videbuntur, sed ea duntaxat quæ afferri putabo tanquam suam Atticis originem debentia, hîc recensebo: & quidem si non omnia quæ occurrerint, at saltem præcipua. Quanvis autem à compositis ad simplicia transitum faciam, quæ interim composita occurrent præter illa quæ jam annotavi, non excludam: ut vicissim cum superioribus compositis irrepsisse quædam simplicia non ignoro.

Σαυλὸν teste Hesychio est ἁβρὸν, κοῦφον. quibus addit, ἁβρὸν, τρυφερὸν, Ἀττικοί. ubi non dubium est quin vel priore vel posteriore loco pro ἁβρὸν aliud reponendum sit vocabulum aut certè quin priore loco tolli debeat. nam in posteriore cum τρυφερὸν optimè convenit. Verùm Hesychio de hujus nominis expositione non assentitur enarrator Aristophanis. Is enim explicans verbum σαλακωνίσαι, tradit σαῦλον (ita enim apud eum scriptum est) vocari τὸ φαῦλον καὶ διεῤῥυηκός. Verùm quod ibi præcedit, cum Hesychii expositione potius convenit, si σαλάκωνα originem ab illo adjectivo habere dicamus.

Σκνίφος Atticos vocasse τὸ σκότος, autor est Hesychius: scribens, Σκνιφὸν, ἀμυδρὸν βλέπον. Ἀττικοὶ γὰρ καὶ τὸ σκότος σκνίφος λέγουσι. Apud Pollucem autem habemus σκνιπὸς, non σκνιφὸς, ex Simonide, in hac ipsa significatione: ita ut vel hi duo lexicographi inter se dissentiant in hujus vocis scriptura, vel alterius eorum exemplaria fide digna hoc loco non sint.

Μινυὸν (à quo est verbum μινύθω, unde esse Latinum Minuo, persuasum habeo) in Atticorum vocabulorum numero, ex Eustathii (inter alios) autoritate ponere possumus. Sic Dores vocem ejusdem significationis peculiarem sibi habent. Ut enim Attici μινυὸν appellant parvum, sic Dores μικκόν. Quanvis Eustathius, vel potius Ælius Dionysius apud Eustathium, non Doribus sed Ionibus vocem hanc adscribat, Atticis verò ζμικρὸν & μικρόν. Legimus enim apud illum scholiastem, Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν ὅτι ζμικρὸν, καὶ μικρὸν, οἱ Ἀττικοί· μικκὸν δὲ Ἴωνες.

Τυννοῦτον, ut ejusdem significationis, ita eorundem Atticorum est. Cujus vocabuli usum Thesaurus meus fusè tibi explicabit.

Σκοίθης inter Attica vocabula locum sibi poscit, si Hesychio credimus: scribenti, Σκοίθης, διάβολος. Ἀττικοὶ λάλος, στωμύλος.

Στηλίται est item ex earum vocum numero quas sibi Attici vendicant. Vocarunt autem στηλίτας eos qui ἐπ' αἰτίαν τινὰ ἐστηλογράφησαν.

Λακκοσχέας ab Atticis dictus fuit ᾧ τὸ ὄσχεον πάντοθεν ἐστὶ καθειμένον, sive ἀεὶ χαλαρόν ἐστι. Vide Pollucem & Hesychium.

Οὐλὰς τρίχας dicunt Attici, ut testatur Pollux. Sed quum magnus fuerit illius adjectivi usus (unde etiam facta sunt composita, οὐλόθριξ & τρίχουλος: necnon οὐλοκόμος, sive οὐλοκόμας, & οὐλοκέφαλος, & οὐλοκάρηνος) dubitari potest utrum ab Atticis originem habeat hoc vocabulum, quanvis ejus usus sit Atticus. Quæ dubitatio & de aliis quibusdam vocabulis oriri potest.

Ἄττα & in quodam epigramm. Græco & à Luciano locis aliquot, ponitur inter vocabula quæ inculcabant qui videri Attici volebant.

Λῷστε cum illo ἄττα ab eodem Luciano simul recensetur.

Γαστροείδης ab Atticis vocatur qui Latinè dicitur Ventriosus. Esse autem Atticum vocabulum testatur Eustathius.

Ὠμοίδης & Πεοίδης eadem prorsus forma dicuntur qua proximè præcedens γαστροείδης. Incertum est tamen an Eustathius hæc duo esse Attica censuerit, sicut illud proximè præcedens γαστροείδης. Poterant certè hæc tria in compositorum classe locum habere, sicut & quæ sequuntur.

Ἀκόρητος ex iis unum esse arbitror quæ planè Attica censeri queunt, quod ἀκόρητος quidem dictum sit & ab aliis qui fortassis dialectum Atticam nihil curarent, sed ab alio verbo. Legitur enim apud Homerum ἀκόρητος, sed pro Insatiabilis, Insaturabilis. (veluti quum dicit Iliad. η, Εἴπερ ἀδειής τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἐστ' ἀκόρητος. Item ejusdem poematis lib. μ, Ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω πολέμου ἀκορήτω Ἑσταότας. Item lib. ν, Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς) nimirum à verbo κορέω significante Satio, Saturo: quod à nomine

κόρ·ς originem habet. At verò ἀκόρητος quod inter Attica vocabula recensendum dico, longè aliam habet non significationem solùm, sed etiam originem. Nam ἀκόρητος est ἀκαλλώπιστος, à verbo κορεῖν significante Verrere, Scopis purgare, Mundare. ut apud Aristophanem in Nubibus, Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῆ κείμενος. Unde est etiam compositum ἐκκορεῖν. ut ἐκκορεῖν Ἑλλάδα dictum est in comœdia itidem, τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν, ὡς εἰ καὶ ἐξεσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας.

Ἀπηνής, quanvis sit & ipsum apud priscos quoque scriptores usitatum, poterit tamen (ut opinor) locum hîc obtinere, nimirum inter Attica vocabula: quoniam non solùm significationem diversam habet ab ea quæ passim apud alios scriptores occurrit, sed originem quoque habere aliam videtur. veluti quum dicit Aristophanes in Nubibus, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές. Sic & Eustathius, ἀπηνὴς δὲ κοινῶς μὲν, ὁ σκληρὸς, καὶ ἐναντίος πρὸς τὸν ἐνηῆ· Ἀττικοὶ δὲ ἀπηνὲς καὶ τὸ ἁπλῶς ἀπὸ αἴνου ἔλεγον, ἤτοι ἀπαίδευτον.

Ἀφυής autem quia licet ab Atticis dicatur peculiariter περὶ τοῦ σκωπτικοῦ, cum diversa significatione diversam originem non habet, cum exemplis tmematis primi ponendum potius fuit. Idémque & in aliis hujusmodi factum oportuit.

SUBSTANTIVA etiam nonnulla Atticæ linguæ à lexicographis Græcis atque aliis scriptoribus commemorantur. ex quibus aliqua priscis Atticis duntaxat in usu fuisse arbitror: (quod fortasse & de nonnullis superiorum vocabulorum dici potest) sed quoniam nihil certi hac de re habeo, à cæteris ea minimè separabo.

Θησεῖον Atticam fuisse carceris appellationem ex Hesychio discimus: qui tamen non παρ' Ἀττικοῖς dicit, sed παρὰ Ἀθηναίοις. Credibile est autem certi carceris nomen (& fortasse quod apud priscos Athenienses extiterit) de quovis carcere tandem usurpatum fuisse. Scimus alioqui Θησεῖον sonare Thesei templum, ut etiam ipse Hesychius exponit νεὼν Θησέως. plurali autem numero Θησεῖα esse dicit Θησέως ἑορτήν. Sic Ἀνακεῖον sive Ἀνάκειον Atticè dicebatur Dioscurorum templum, id est Castoris & Pollucis: qui ἄνακες vocabantur (quod in usu Atticum & hoc vocabulum videri queat) Ἀνακεῖα autem sive Ἀνάκεια, eorum ἑορτή. Mirum est autem, Θησεῖον ad carceris appellationem transivisse, quum alioqui illis qui digni carcere essent, perfugium esse soleret. Scribit enim idem lexicographus, Θησεῖον, νεὼς Θησέως, ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες κατέφευγον. Ideo autem κατέφευγον, quia ibi ἀσυλίαν εἶχον, ut scholiastes Aristophanis in quodam Equitum loco testatur. Sed dicit οἱ καταφεύγοντες τῶν οἰκετῶν, quem genitivum οἰκετῶν, aut certè δούλων, synonymum, apud Hesychium ne quis librarii incuria omissum suspicetur, sciat Philochorum apud Etymologum tradere, non solùm servis, sed & aliis quibuslibet supplicibus fuisse perfugium. Apud eundem lexicographum extat & Θησειότριψ, quod exponit ὁ ἐν τῷ Θησείῳ διατρίψας. Quanvis autem Aristophanem eo usum esse tradat, pro Attico vocabulo afferri non puto. Ibidem est etiam Θησομύζειν quod explicat, τὸ ἐν αὐτῷ λέγειν: videlicet τῷ Θησείῳ, Pro quo Θησομύζειν facilè crediderim reponendum esse Θησειομυζεῖν.

Θεσμοφορεῖον & Πρυτανεῖον ejusdem cum præcedenti sunt formæ: quæ fuisse Athenis συσσιτίων nomina testatur Hesychius.

Νεμηνία Soloni adscribitur à Plutarcho in ejus vita.

Ἄξονες & Κύρβεις esse nomina ab Atheniensibus orta, ex eodem discimus.

Ἐργάωνες, teste Hesychio, Atticis dicti sunt οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι ἔνθα οἱ οἰκέται κοιμῶνται. à Cretensibus autem ἐργάτωνες.

Ἐργάται fuerunt ab iisdem appellati qui tempore Hesychii ἐργαστικοὶ vocabantur: at qui tum ἐργάται appellabantur, ab illis μισθωτοὶ dicti sunt. Hoc enim videtur velle ipse Hesychius: cujus alioqui verba aliter accipienda existimabit qui non ea propè intuebitur. Ἐργάδεις præterea pro Attica voce affertur à Plutarcho in Solone: de cujus significatione dicam in proximè sequente vocabulo Τελέοντες.

Τελέοντες & Αἰγικορεῖς vocabula sunt priscæ Atticorum linguæ, quæ à Plutarcho recensentur in Solone: ubi scribit, καὶ τὰς φυλὰς εἰσὶν οἱ λέγοντες οὐκ ἀπὸ τῶν Ἴωνος υἱῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν γενῶν εἰς ἃ διηρέθησαν οἱ βίοι, τοπρῶτον ὀνομάσθαι. τὸ μὲν μάχιμον, ὁπλίτας· τὸ δ' ἐργατικὸν, ἐργάδεις· δυοῖν δὲ τῶν λοιπῶν, τελέοντας μὲν, τοὺς γεωργούς· αἰγικορεῖς δὲ, τοὺς ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις διατρίβοντας. Sed pro ὀνομάσθαι legitur etiam ὀνομάσαι in vet. exempl. ut videlicet Solon hæc nomina illis imposuisse intelligatur. Verùm aliud multo majoris momenti hîc animadvertendum est, de quo in meis etiam annotationibus lectores admonui: nimirum γεωργοὺς non esse unum ex illis nominibus (ut crediderunt interpretes) sed id esse quod exponit τελέοντας. Nam (ut ibi docui) articulus τοὺς præfixus nomini γεωργοὺς, eodem modo quo & participio διατρίβοντας apertè declarat non vocem γεωργοὺς, sed τελέοντας pro una ex illis antiquis appellationibus afferri. Alioqui enim quum

ita scripserit Plutarchus, τελέοντας μὲν, τοὺς γεωργοὺς, dicendum fuisset contrà, γεωργοὺς μὲν, τοὺς τελέοντας. Sic enim articulos ab illo videmus præfigi cæteris vocabulis, quibus cætera nomina exponit, non ipsis nominibus quæ exponuntur. Atque ita grammatici quoque passim ac præsertim lexicographi articulo in expositione vocabulorum utuntur. quod tamen apud hos quoque non animadversum à nonnullis, in errorem eos impulit. Sic certè apud Pollucem non animadversus hic articuli usus fecit ut etiam interpunctionis notula non animadverteretur esse perperam posita: adeò ut quod de uno verbo tradit Pollux, de altero tradere creditus sit. Pollucis enim verba sunt hæc, postquam scripsit quosdam comicos verbo ἀπομύττειν usos esse pro ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾷν (quod imitatus Terentius dixit, Emunxi argento senes) μυκτηρίζειν δὲ Λυσίας καὶ τὸ μυσάττεσθαι, ἀπὸ τοῦ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. Ubi Pollucem exponere velle non verbum μυσάττεσθαι (cujus expositio ab hoc loco planè aliena est) sed contrà μυκτηρίζειν explicare per illud μυσάττεσθαι, ex illo etiam articulo τὸ manifestum esse potuit. ut omittam, convenire ea quæ sequuntur, non cum μυσάττεσθαι, sed cum μυκτηρίζειν. Verùm simul ille articuli usus non animadversus, simul etiam interpunctionis notula quæ post Λυσίας obrepserat, fecerunt ut quidam etiam eruditissimus vir crediderit tradi à Polluce de verbo μυσάττεσθαι (quo exponit) ea quæ contrà de μυκτηρίζειν (quod exponitur) tradere eum voluisse, nemo mihi negare possit. Post Λυσίας autem subaudiendum relinqui verbum εἶπε, aut aliud id genus, minimè novum ei videri debebit, qui eandem ἔλλειψιν in quamplurimis non hujus solùm sed aliorum quoque lexicographorum locis observarit. Et quoniam in hunc sermonem deveni, & cautum lectorem alienis periculis reddere cupio, addam & aliud exemplum erroris eadem in re admissi, & quidem apud eundem lexicographum: eúmque ex meo libro de origine mendorum (quem ante aliquot annos promissum, in lucem edere non permiserunt variæ occupationes, ac præsertim longi circa Thesaurum linguæ Græcæ labores) tanquam ex penu quodam deprompsi. Sed inter hoc exemplum quod proponam & proximè præcedens, id est discriminis, quòd in illo & articulus τὸ non intellectus, & interpunctionis notula supervacanea in errorem induxerint, at in hoc sola interpunctiuncula errandi ansam præbuerit: in re alioqui planè simili. Scribit enim Pollux, libro quarto, cap. 25, τὸ δὲ κενῶσαι διὰ καθάρσεως, καὶ ἐξινῶσαι λέγουσι· καὶ ἐξινωμένον ἡ κωμῳδία τὸν κεκαθαρμένον, ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς. τὸν δ᾽ αὐτὸν καὶ ὑπερινωμένον φασὶ, καὶ ὑπέρινον. Quibus subjungit, κατευθῦναι τὸ ἐκχωρῆσαν ἄρθρον, ἠπίως, πράως. At ecce, furtim contextum subiens interpunctiuncula, & post ὑπέρινον se insinuans, fecit ut quidam Pollucem ὑπέρινον junxisse cum κατευθῦναι putaverint: quum huic verbo nihil prorsus cum illo nomine commune esse queat. Nam præterquam quòd satis aliunde notus esse potest usus verbi hujus κατευθύναι, (ut manifestum sit convenire cum sequentibus verbis duntaxat, nimirum τὸ ἐκχωρῆσαν ἄρθρον, non item cum illo præcedente nomine,) legitur apud eundem lexicographum, pag. illam sequente, καὶ ποδοστράβη δὲ, τὸ τὰ στρέμματα κατευθῦνον, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ἐργαλεῖον ἰατρικόν. Et vulgata quidem lexica (id est ea quæ ante meum Thesaurum prodierunt) hujusmodi erroribus infecta esse non valdè miror (quum alii propè infiniti ibi cernantur, qui longè crassiores sunt illis, ut multis exemplis docui) at quosdam etiam doctos viros hîc lapsos esse, id verò mihi mirum videtur.

Ασκάντης Atticè dicebatur qui & σκίμπους: ut quidam testatur apud Eustathium: addens, κράββατον non itidem exemplis scriptorum confirmari.

Κίστη quoque (unde Latinis cista) Atticæ linguæ adscribitur ab Eustathio. Meminerunt autem hujus nominis & alii, sed non itidem addentes esse Atticum.

Γλωσσόκομον Atticam esse vocem tradit Hesychius, ubi per eam exponit λακηθμόν: scribens, λακηθμὸν ὃν οἱ Ἀττικοὶ γλωσσόκομον καλοῦσι. Potuisset autem inter composita vocabula & istud collocari.

Νᾶπυ pro σίνηπι vel σίναπι, Atticorum esse, tradunt cum alii, tum verò Eustathius. Apud Athenæum tamen affertur & σίναπι ex Aristophane.

Βρύτεα Athenienses vocabant quæ alii στέμφυλα dicebant, nimirum τὰ ἐκπιέσματα τῆς σταφυλῆς: at στέμφυλα illis erant τὰ ἐκπιέσματα τῶν ἐλαιῶν, sive αἱ τετριμμέναι ἐλαῖαι. Testis est Athenæus lib. 2. Apud Hesychium in voce στέμφυλα perperam τὰ πταίσματα τῶν ἐλαιῶν pro πιέσματα sive ἐκπιέσματα scriptum est.

Φρύκτος Atheniensibus idem erat quod κύαμος, ut testatur Hesych. in Διάφρυκτος.

Ψιττία Attici vocabant quæ alii ψυμία, ut scribit idem lexicographus.

Λίσφοι Atticè dicta fuerunt τὰ ἰσχία, videlicet παρὰ τὸ λείπεσθαι σαρκῶν. Sed possunt dici

& λίσφοι. Hæc partim ex Etymologo, partim ex meo lexico veteri. Polluci non λίσφοι, sed λίσποι, & ὑπόλισποι, sunt οἱ ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντες. qui & λιπόσπυγοι.

Κρώβυλος Atticum fuisse testantur Pollux & Hesychius. κοσύμβη δ' οὐκ Ἀττικὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κρώβυλος, inquit Pollux. Hesychius autem non in illa ipsa voce, id tradit, sed in alia quadam. Satis notum esse potest Thucydidem hoc vocabulo esse usum initio sui operis.

Λόγιον, quod significat χρησμώδημα, Atticam esse vocem, cùm alii tradunt, tum Eustath.

Κόρυζα inter Attica vocabula numerandum est, si Polluci credimus. τὸ δὲ ῥεῦμα (inquit) μύξα κατὰ Ἱπποκράτην, κόρυζα κατὰ Ἀττικούς.

Κύμβη & Κάλπις tanquam Atticæ quorundam poculorum appellationes recenseri videntur à Philemone apud Athenæum. Ab eodem Philemone fit mentio & ποτηρίου quod dictum sit ἔφηβος: ut docui suprà, quum agerem de vocabulis quæ significatione tenus sunt Atticis peculiaria.

Σπονδύλλη ab Atticis appellata fuit ἡ γαλῆ, teste Hesychio. At σφονδύλη eidem lexicographo, necnon Eustathio, est quiddam silphio simile. Pro quo σφονδύλη invenitur scriptum & σπονδύλη. Est verò & insecti cujusdam nomen σφονδύλη apud Aristophanem.

Στίλβη Atticis est ἔσοπτρον, quum aliis alia significet. Ita enim Hesychius, Στίλβη, αὐχμός. ἐλλύχνιον. ἔνιοι φανόν. Ἀττικοὶ δὲ ἔσοπτρον. Subaudiendum est enim, οὕτω καλοῦσι, vel aliquid ejusmodi.

Εὐδάνεμος (ut tradit idem lexicographus, Hesychius) ἄγγελος παρὰ Ἀθηναίοις. Sed in hujus vocis scriptura parum fidei ejus exemplaribus tribuo.

Ἰσριάνιδες apud eundem Hesychium extat: sed hanc vocem in certa tantùm significatione pro Attica habere videtur.

Πλαγγόνιον unguentum dixerunt Attici (ut idem autor est) non quodvis, sed certum quoddam.

Χολοβαφίνη tanquam Atticum vocabulum affertur à Polluce, ubi recenset derivata à nomine χολή: sed ei loco aliquid mendi subesse videtur. Quæri etiam possit an sicut χολοβαφίνη, sic χολοβάφος quod proximè præcedit, Atticum esse velit.

Ἀποδόντωσις ex eodem Polluce affertur, tanquam ab eo inter Attica vocabula numeratum: sed hoc mihi valdè dubium est. Eadem enim ratione multas voces Atticas esse diceremus, quas tamen in eo numero minimè ponendas esse constat. Quum enim dixisset Pollux, καὶ προσωποῦττα δέ τι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὠνομάζετο χαλκοῦν ἀγγεῖον, ἐχίνῳ παραπλήσιον, περὶ τὸ στόμα ἔχον πρόσωπα λεόντων, ἢ καὶ βοῶν. ἀφ' ὧν καὶ ὠνόμαστο: subjunxit, τὸ δ' ἀποκεφάλισμα, κάθαρσιν κάρας, ῥύψιν ὀδόντων, ἀποδόντωσιν ἔλεγον, ἐξομμάτωσιν, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου. Si igitur repetendum esse hîc dicamus nominativum Ἀττικοὶ (vel potius sumendum ex præcedente dativo Ἀττικοῖς) nihilo magis ἀποδόντωσιν à Polluce inter Atticas voces recenseri dicere possumus quàm cæteras quæ illi hîc conjunguntur. Atque adeò in aliis plerisque locis de Atticis loquutus Pollux, aliquanto pòst subjungit illud ἔλεγον vel εἶπον, aut aliud hujusmodi, quum tamen non jam de Atticis tantùm, sed de quibusvis scriptoribus loquatur.

Προσωποῦττα vocabatur ab Atticis quoddam χαλκοῦν ἀγγεῖον, teste Polluce.

Μελιττοῦττα item & Οἰνοῦττα Atticis adscribuntur: quorum meminit inter alios Eustathius: dicens ex μελιττόεσσα & οἰνόεσσα esse facta per contractionem. additque, μελιττοῦτα dici ἐπὶ μελιπήκτων.

Ἱερεῖον esse vocem Atticam ἐπὶ τοῦ σφαγιαζομένου ζώου, sive θυομένου, scribunt cùm alii, tum Eustathius.

Πάλληκες Atticorum fuisse vocabulum, ex Eustathio discimus: sed videtur Atticis sui temporis adscribere. Dicens enim adolescentem vocatum πάλλακα, subjungit, ἴσως δὲ καὶ οἱ νῦν Ἀττικοὶ πάλληκες ἐντεῦθεν καλεῖσθαι διεδέξαντο.

Κόνδυλος esse Atticorum, sicut κόλαφος aliorum, apud Eustathium legimus. Frequentem saltem apud Atticos hujus nominis usum esse constat.

Κόῤῥη quoque Attica vox est, sicut κόνδυλος qui illi incutitur. Præsertim verò ἐπὶ κόῤῥης dicere, Atticum esse censetur: sicut ὑπὸ μάλης.

Ὀπαίαν Attici τὴν κεραμίδα vocabant, eam videlicet quæ habebat ὀπήν, ut scribit Pollux.

Νεᾶνις Atticis tribuere videtur Clemens Alexandrinus in loco quem in calce hujus capitis (circa initium videlicet ultimi tmematis) afferam.

Πρατίνιον Attici vocarunt τὸ ὕπερον, ut testatur Hesychius.

Πατριώτης apud Athenienses dicebatur ὁ βάρβαρος & ὁ πολίτης, teste Hesychio. Meminit hujus vocabuli πατριώτης & Pollux. sed fortassis inter ea potius fuerit ponendum quæ in certa duntaxat significatione sunt Attica.

Μάμμη & Μαμμαία vocabula sunt quibus Attici matrem appellabant. Affert enim Eu-

stathius hoc quorundam, quos minimè nominat, testimonium: Τήθην οἱ Ἕλληνες, τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα· οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν. μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, τὴν μητέρα καλοῦσιν· ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα. Dixerat autem paulo antè Ælius Dionysius, de nomine τήθη loquens, ἣν ὀκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμμην καλεῖν, ὡς τῶν πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα καλούντων. Verùm non μαμμαίαν, sed μαμμίαν (eadem nimirum forma quam habere videmus παππίαν) in alio Eustathii loco legimus. Ubi animadvertendum etiam est vocem istam in iis numerari quæ ἐκ προσώπου tantummodo dicuntur. Nam ex rhetorico lexico annotatur, ex nominibus quæ συγγενικὰ nuncupantur, nonnulla esse omnibus communia: ut πατὴρ, μήτηρ, ἀδελφὸς, & similia (dicimus enim hunc esse illius πατέρα, vel υἱὸν, vel ἀδελφὸν) quædam verò ἐκ προσώπου dici peculiariter. οἷον, ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν Ἀττικῶς μόνη ἡ ἀδελφὴ εἴποι ἄν· καὶ πάππαν τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς, ὥσπερ καὶ μαμμίαν τὴν μητέρα· καὶ τὰ ὅμοια. Habetúrque hæc scriptura in alio ejusdem paginæ loco: ubi ex veterum autoritate scribit, infantes solitos patrem compellare vocabulo πᾶς, ut matrem vocabulo μᾶ. unde per reduplicationem facta sint, ex πᾶς quidem πάπας & παπίας, (ita enim hîc scribuntur unico π) ex μᾶ autem μαμμία. Atque hîc observandum etiam est obiter ut Græciæ infantes vocabula communia cum aliarum regionum infantibus habuerint. Quanvis enim πᾶς duntaxat tribui illis Græcis hîc audiamus, non dubito quin plerique reduplicatione usi sint: sicut utentes quotidie nostros in Gallia puerulos audire est, dicentes videlicet *Papa*, compellando patrem: itidémque *Mama*, compellando matrem. Neque tamen omnes inter se in hujus posterioris vocabuli usu consentiunt. sunt enim qui potius mammam poscant hac voce *mama* sive *mamam*, eam significationem ei tribuentes quam præter alteram, habere videmus idem apud Latinos vocabulum. Apud Aristophanem autem videmus à puerulo voce μαμμᾶν posci panem: sicut voce βρῦν, potum: in Nubibus, Εἰ μέν γε βρῦν εἴπῃς, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον. Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον. Κακᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζ' Ἐξέφερον ἂν καὶ προυχόμην σε. Ubi observa itidem verbum κακᾶν, in quo Græci suos puerulos imitati sunt, quum κάκκην pro stercore dixerunt. sic certè & Latinos cacare dixisse satis notum esse potest. Latinos tamen puerulos dixisse itidem *caca*, nescio an ullo satis locupleti testimonio confirmari queat. At nostrates passim, sicut & Græci, illo vocabulo utuntur. Nec dubium est quin rectius unico κ apud Aristophanem κακᾶν scribatur, quàm κακκᾶν duplici (ut habetur in quibusdam exemplaribus, atque ut in κάκκη geminari eam literam videmus) quum Latini primam verbi cacare syllabam corripiant, & minimè verisimile sit puerulos in Græcia vehementiore sono vocem hanc pronuntiasse quàm Galli pueruli pronuntiant. Cæterùm ut Græci suos hac in voce sequuti sunt, non itidem sequuti nostros sumus. maxima enim Galliæ pars utitur alio vocabulo, quod ex Græco χέζω factum est. Quum autem in illius vocabuli puerilis mentionem inciderim, nimirum κακᾶν: addam ex eodem comico & alium locum, in quo vox illa jungitur verbo ποιεῖν: eodem planè modo quo apud nos pueri vel potius pueruli jungunt suum *caca* cum verbo *faire*, significante ποιεῖν. Siquidem ποιεῖν κακᾶν periphrasticè (si hîc quoque periphrasis est) dicitur pro cacare, eodémque pacto dicitur ab illis *faire caca*, ea ipsa significatione. Ille comici illius locus, nimirum Aristophanis, extat itidem in Nubibus, & quidem contiguus loci præcedentis verbis: σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων Βοῶντα καὶ κεκραγόθ' ὅτι Χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης Ἔξω γ' ἐνεγκεῖν ὦ μιαρὲ θύραζέ μ'· ἀλλ' ἀποπνιγόμενος αὐτοῦ ποιήσα κακᾶν. Ubi quidam illud puerile genus loquendi non intelligentes, putarunt esse κακᾶν infinitivum: & significari, Feci cacare. quæ expositio nihil minus quàm huic loco convenire potest: quum Strepsiades de seipso loquens dicat se, quum foras non efferretur, coactum fuisse ibi alvum exonerare. Quamobrem viderit enarrator hujus poetæ cur in alio ejus loco κάκην (sive κάκκην, ut ibi scribitur) exposuerit κακίαν: quum illius κακᾶν significationem sequi hoc nomen manifestum sit, & nihil aliud esse quàm merdam, seu stercus, ut antea dixi. Locus is est in Pace, Ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων. Hîc enim ille exponit κακίας. quæ expositio ne cum iis quidem quæ subjungit convenire potest. adeò ut suspicari quis possit depravatam fuisse hîc scholii scripturam. Apud Suidam legitur, Κάκκη· ἔχει δὲ καὶ τὸ κακέμφατον ἡ ἀκαθαρσία, καὶ μάλιστα τὸ δύσοσμον ἀποπάτημα. Sed puto, quòd ibi dicitur, ἔχει δὲ καί τι κακέμφατον (ita enim rectius legitur) referri ad præcedentia. Quum enim jam loquutus esset de altera vocabuli κάκη significatione, de hac loqui volens, dixit istam vocem habere præterea τὶ κακέμφατον, vel τὸ κακέμφατον: utpote significantem etiam τὴν ἀκαθαρσίαν, καὶ τὸ δύσοσμον ἀποπάτημα. Sed κάκκη interjectum fuit ab aliquo, indicare volente vocabulo isti

accedere alterum κ in ista significatione. Ad κακᾶν autem quod attinet, ridiculum videtur quod ab Eustathio scribitur: nimirum vocem hanc derivatam esse à nomine κακὸς, & quidem ab ea hujus nominis significatione qua dicitur περὶ τῦ δειλοῦ: quoniam videlicet τοῖς δειλιῶσιν ἕπεται τοιοῦτόν τι πάσχειν. Imò verò credibile est, sicut παπα & μαμα (geminando μα quod apud Eustathium habetur) ita etiam κακα & κακαν, voces esse, ob pronuntiationem faciliorem quàm aliarum sit, ideóque linguæ puerili aptiorem, jampridem in Græcia sive à nutricibus, sive ab aliis excogitatas. Potéstque vel hinc conjectura fieri, quòd lingua nostra non iisdem vocibus solùm, sed etiam quibusdam aliis ejusdem omnino formæ utitur: id est, eodem modo geminatam syllabam habentibus. nam ut puerulos docet dicere *faire caca* pro Cacare, sic *faire dodo*, pro Dormire. Sic etiam docentur puerúli lac sive suum ex lacte & farina cibum appellare *lolo*: sic nutrices somnum illis conciliare volentes, accinunt *la, la*: quod ipsimet interdum imitantur, ad somnum se componentes, atque adeò jam dormitantes. Sic denique docentur equum vocare *dada*. Quinetiam alia quædam vocabula finxit, licet non itidem geminationem syllabæ habentia, linguæ tamen puerili faciliora quàm sint alia ejusdem significationis: quorum è numero est *minon* pro fele: qui alioqui vocatur *chat*, & Picardicè *cat*, à nomine catus. unde est & proverbium Gallicum, *Il entend bien chat sans dire minon*. Quæ quum ita sint, nemo (ut opinor) Eustathio assentietur, illud κακᾶν vel κακὰν (ut apud eum scriptum est) à κακὸς deducenti. Jam verò mirum istud videri possit, quòd in illo Aristophanis loco μαμμᾶν dicenti puero vel puerulo porrigatur panis: præsertim quum Eustathius primam hujus nominis syllabam, vel potius duas primas literas, alteram illam significationem, matris videlicet, apud infantes habuisse testetur. Sed fieri potest ut apud Aristophanicum illum utranque vox illa significationem habuerit: fieri etiam potest ut apud quosdam unam, apud alios alteram significationem id vocabulum obtinuerit: sicut ex nostratibus puerulis quosdam voce *mama*, vel *mamam*, non matrem compellare, sed mammam poscere docui. Illa autem vocula βρῦν qua idem puerulus seu infans potum sibi dari petit, mihi suspecta est. Quomodo enim verisimile est puerulum balbutientem (ut scimus puerulis omnibus commune id esse vitium, & nominatim de isto audimus, Αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος ὅ,τι νοοίης) literam illam ρ pronuntiare, præsertim post β, potuisse? Legimus quantum negotii exhibuerit Demostheni hæc litera, non solùm puero, sed jam viro: non ignoramus & Alcibiadem vix ac ne vix quidem gratiam cum litera illa inire potuisse: adeò ut Aristophanes illum ita balbutientem induxerit, Ὀλᾶς Θέωλον; τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. pro Ὁρᾶς Θέωρον; τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει. Quòd si Demosthenem & Alcibiadem in illo oris vitio sui similes habuisse non credamus, ex iis qui jam ad virilem ætatem pervenissent, at certè ex puerulis multos (ne dicam omnes) eodem vitio laborasse credendum est. Siquidem ne magis disertam linguam habuisse Græcos puerulos existimemus quàm vulgus nostratum habet, facit illud τραυλίζειν, quod iis tribuitur, uti dixi. Quæ quum ita sint, in eam opinionem venio ut βῦν scribendum esse censeam, & Latinorum puerulorum vocem *buas* cum vocula Græcorum conciliari posse existimem.

Et quoniam hunc quoque de isto puerulorum apud Latinos vocabulo sermonem semel ingressus sum, me longius eum persequi & de aliis quoque vocabulis una eadémque opera disserere, nec injucundum nec inutile lectoribus fore arbitror: sumpto ab illa vocula *buas* initio. Affertur ergo ex Varrone in Cat. vel de liberis educandis, Quum cibum ac potionem, buas ac papas vocent: & matrem, mammam, & patrem, tatam. Ubi *buas* de potione, *papas* de cibo intelligi debere, ostendit verbum Pappare apud Plautum & Persium. Apud illum enim legitur, Novo liberto opus est quod pappet. Apud Persium autem, satyra 3, -at cur non potius teneróque palumbo

Et similis regum pueris, pappare minutum
Poscis, & iratus mammæ lallare recusas?

Haud enim dubito quin Pappare hîc quoque significationem illam sequatur: & ab illo nomine Papas sive Pappas, significationem istam habente, ortum sit vocabulum *papet*, cujus in nonnullis Galliæ locis, ac præsertim in Sabaudia, receptus est usus, pro cibo puerulorum ex lacte & farina. Habuisse tamen & aliam significationem hoc vocabulum, vel Juvenalis locus indicat satyra 6, -timidus prægustet pocula pappas. Quòd si ei qui etymologici est autor, fidem adhibere vellemus, non Latinos à Græcis sed hos ab illis hanc vocem mutuatos esse diceremus. παππίας, inquit, παρὰ τὸ πάππα· ὃ σημαίνει τῇ τῶν Ῥωμαίων φωνῇ τὸν πατέρα. Sed contrà fidem illi hac in re, sicut & in aliis quamplurimis, derogandam esse constat. Neque verò Pappas duntaxat Latini à Græcis sumpserunt, sed

etiam Pappus, ex πάππος. Jam verò & vocabulum Mamma illis, id est illorum pueru-lis, fuisse in usu pro matre, præter eum locum qui modò fuit allatus, ostendit apertè Martialis distichum,

Mammas atque tatas habet Afra: sed ipsa tatarum
Dici & mammarum maxima mamma potest.

In illo quoque Persii loco qui modò allatus fuit, non dubium est quin mammam de matre etiam intelligere possimus. At de voce Tata quid dicemus? eam certè in quodam Græco epigrammate reperio, quod subjungendum putavi, præsertim quum non parvam ei convenientiam cum illo Martialis esse viderem: in eo videlicet quòd ibi quoque vanum decrepitæ cujusdam anus studium in dissimulandis annis irrideatur.

Υ τετρακόσι᾽ ἐςίν· ἔχεις δὲ σὺ τοὺς ἐνιαυτοὺς
Δὶς τόσσους τρυφερὴ πεντακόρων᾽ Ἑκάβη.
Σισύφου ὦ μάμμη καὶ Δευκαλίωνος ἀδελφὴ,
Βάπτε καὶ τὰς λευκὰς, καὶ λέγε πᾶσι τατᾶ.

Habet certè & Festus vocem illam pro Græca, ubi scribit, Avus, patris matrísque pater: dictus à Græco vocabulo quod est apud eos πάππος, mutatis quibusdam literis. Alii volunt quòd ex ea voce appelletur quod apud eosdem Græcos τάτα appellatur, significátque magnum: quum veluti magnus pater sit avus. Ex duobus autem quæ hîc à Festo dicuntur in posteriore hujus loci parte, unum est quod aliunde confirmare possum, alterum autem non item. Nam quod dicit, avum esse veluti magnum patrem, non solùm Gallici sermonis consuetudini est consentaneum, (in quo *grand pere* vel *pere-grand* dicitur avus: itidémque *grand' mere* vel *mere-grand*, avia) sed etiam cum Græco sermone convenire comperio. Legitur enim apud Hesychium, μεγαλομήτηρ, ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ. Est autem verisimile, ut avia dicta fuit à quibusdam μεγαλομήτηρ, sic quoque avum appellatum fuisse μέγαν πατέρα. At verò quod de τατα scribit, Græcis significare magnum, aliquod hujus significationis testimonium me desiderare fateor. Istud saltem ex horum locorum collatione manifestum est, Tata fuisse vocem qua pueruli aut adolescentuli ætate majores compellarent. Atque ita τατᾶ quemadmodum scriptura parum differt ab Homerico ἄττα, ita significatione idem fuerit: nisi quòd ἄττα non tantùm puerulorum aut adolescentulorum est, sed aliorum etiam, ad eos qui seniores sunt. Sed ab illo τατᾶ manifestum est esse Gallicum *tante*, quod materteram significat. Jam verò Persianum illud Lallare, quàm benè cum illo nostro *lolo* conveniat, nemo non videt. Cum βῦν denique & cum *buas* comparare possumus *bubu*. Ita sibi mutuas operas hæ tres linguæ ad intelligendum puerulorum sermonem tradunt.

VERBA Attica in hunc locum reservavi: ea dico quæ itidem planè Attica esse existimantur, non significatione duntaxat: id est, non tantùm habere quandam significationem Atticis peculiarem. nam illorum aliquot in superioribus enumerata fuerunt.

Εὐαγγελίζεσθαι Atticum esse verbum docui suprà, pag. 214: ubi & de nomine εὐαγγέλιον disserui.

Μυεῖν si non primam, secundam saltem meretur sedem: propter eum quo Eustathius ipsum dignatur honorem: quippe qui non tantùm dicat esse Ἀττικὸν, sed etiam ἱερὸν appellet. ἐκ δὲ τοῦ μύειν (inquit) ἐςὶ καὶ τὸ μυεῖν, ἱερὰ λέξις αὕτη Ἀττική· ἀφ᾽ ἧς καὶ ὁ μύςης καὶ ἡ μύσις.

Πατριάζειν δέ τι ἔλεγον Ἀθηναῖοι, τὸ πράττειν τὶ ἐκ πατρίων ἐθῶν, inquit Pollux. Feci autem & antea hujus verbi mentionem.

Ξυρμεύεσθαι esse Atticis ἀδιακρίτως λαλεῖν, καὶ καυχᾶσθαι, scribit Hesychius.

Νυκτερεύειν Atticis est quod alii dicunt ἀγρυπνεῖν. Ita enim Hesychius, νυκτερεύειν, ἀγρυπνεῖν, Ἀττικοί.

Ὀλούφειν Atticis significasse τὸ τίλλειν, tradit Hesychius: ita scribens, Διαλούφῶν, διατίλλων. Ὀλούφειν γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ τίλλειν. οἱ δὲ, τὸ ἐκλέγειν τῶν σπορίμων τὴν πόαν. Ubi aut διαλούφων scribendum est, ut conveniat cum sequenti ὀλούφειν: aut potius ὀλουφεῖν, ut convenire possit cum præcedente διαλουφῶν.

Ἀπανθρακίζειν Attici dicebant quod alio verbo dici solet ὀπτᾷν, ut annotat Eustathius.

Κακκάζειν dicere solebant Attici τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας, ut scribit Hesychius. ubi suspicor ὄρνις peculiariter de gallinis dici. At Pollux κακκάζειν dicit τὰς μελεαγρίδας. Verbum autem κακκαβίζειν perdicibus tum ab eo tum ab aliis tribuitur.

Ἀΐδειν aptè illi κακκάζειν subjungetur, quum de avis itidem voce ab Atticis usurpatum fuerit, nimirum galli gallinacei. Hesychius, ἀΐδειν ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἀττικοί· κοκκύζειν δὲ οὔ φασιν ἐπ᾽ αὐτῶν, πλὴν μωκώμενοι τινὰ ξένον. Possit autem suspecta esse fides exemplarium Hesychii in scriptura hujus verbi ἀΐδειν.

Ἐξοστρακίζειν Atticum esse constat: quum ea etiam res quæ hoc verbo declaratur Athenis tantùm in usu esset: aut sicubi præterea usitata esset, Atheniensium exemplo id fieret. Meminit Plutarchus in Aristide & in Alcibiade hujus moris: qui etiam dicit τὸ ὄστρακον ἐπιφέρειν. Sed qui ἐξοστρακίζειν Atticam vocem esse dixerunt, mirum ni ἀποστρακίζειν quoque, ac præsertim simplex ipsum ὀστρακίζειν, eidem dialecto adscribenda censuerint.

Παρασιτεῖν in hac verborum Atticorum enumeratione minimè prætermittendum est. Plutarchus enim in Solone verbum istud ei adscribit: his verbis, ἴδιον δὲ τοῦ Σόλωνος καὶ τὸ περὶ τῆς ἐν δημοσίῳ σιτήσεως· ὅπερ αὐτὸς παρασιτεῖν κέκληκε. Verùm quæstio hîc orietur an παράσιτος posterius illo verbo παρασιτεῖν fuerit, & aliquis exemplum verbi παρασιτεῖν in illo nomine παράσιτος sibi proposuerit: quum alioqui si seriem grammaticam spectemus, ordine prius esse nomen illud videatur. Equidem παράσιτος ante Solonem in usu Atticis fuisse, ex iis quæ apud Athenæum leguntur, affirmari posse existimo: afferentem hoc verbum ex Cratetis libro secundo Ἀττικῆς διαλέκτου: item ἐκ τοῦ νόμου βασιλέως: necnon ex iis quæ columnæ cuidam inscripta erant in templo quod ἀνάκειον appellabatur. Cætera autem quæ de hoc verbo dicenda sunt, & de mutata ejus significatione, Thesaurus meus tibi suppeditabit.

Σκορδινᾶσθαι Atticum esse existimatur. Aristophanem quidem certè in Vespis & alibi eo uti videmus.

Σκύλλεσθαι & Τευτάζεσθαι, verba sunt quæ Lexiphanes inter aliquot alias voces Atticas evomere jubetur apud Lucianum: simúlque & proximè præcedens Σκορδινᾶσθαι.

Ἀντιβολεῖν esse Atticum credibile est: frequentem certè ejus usum esse apud Atticos, ac præsertim comicos & tragicos, videmus.

Εἰσήρρησεν Atticum esse vocabulum scribit scholiastes Aristophanis, in hunc ejus locum, initio Equitum, Ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Sed εἰσέφρησεν in quibusdam exemplaribus pro eo legi tradit.

Ab εἰσφρέω & ἐκφρέω deducta quædam tempora inveniuntur, quæ Atticæ & ipsa dialecto adscribuntur. ut modò dictum fuit, in illo Aristophanis versu quædam exemplaria habere εἰσέφρησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Sic εἰσφρήσομεν apud eundem in Vespis: & εἰσέφρουν apud Demosthenem in Leptinem. Inveniuntur etiam εἴσφρες & ἔκφρες, tanquam ab εἴσφρημι & ἔκφρημι.

ADVERBIIS quoque suus tandem dandus est locus. nam & eorum nonnulla sibi peculiaria habuerunt Attici, si Polluci, Hesychio, Eustathio, & quibusdam aliis credimus, apud quos quæ sparsim visuntur, hîc tibi proponam.

Ἀνέκας & Ἀνέκαθεν à Plutarcho in Solone afferuntur tanquam Attica pro ἄνω & ἄνωθεν. Sed priscæ Atticorum linguæ adscribenda existimo.

Ἀνακῶς ab eodem affertur ibidem, ubi disserit de etymo appellationis τῶν ἀνάκων, quam apud Athenienses habuerunt Tyndaridæ. ἀνακῶς γὰρ ἔχειν (inquit) τοὺς ἐπιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν.

Ἐπιζάξ fuit item Atheniensibus usitatum adverbium, teste Hesychio: si modò eum ita scripsisse credendum est: ad quem te remitto.

Κατωκάρα non dubium est quin Atticorum fuerit: quum etiam κάρα extra compositionem illis adscribatur. Aristophanes in Acharnensibus, εἴπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε. Idem in Pace, Ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται, Κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται. ubi scholiastes κατωκάρα exponit κατωφερῶς, addens, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πεσεῖν: κατωκάρα λέγεται Ἀττικῶς ὑφ' ἕν. Fuisse autem illud κάρα in usu Atticis & extra compositionem, discimus ex Hesychio, scribente, Κάρα, κεφαλή. τοῦτο Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ᾱ λέγουσιν, Ὅμηρος δὲ ἰακῶς κάρη. Sed priscæ Atticorum linguæ potius fuisse existimo, & apud posteros remansisse illud adverbium κατωκάρα. Fit autem hujus adverbii mentio & à Corintho, sed scribente κατακάρα, & testimonium illud afferente ex Pindaro: cujus sermonem scilicet habere pro Atticæ linguæ norma debemus.

Ἄληθες accentum habens in prima, est itidem Atticum adverbium, sed comicis aut tragicis magis quàm aliis usitatum: pro Revera, Profectò, Sanè, vel Sanè quidem.

Ἀμέλει, quod ex verbo in adverbium transiit (ut proximè præcedens factum fuit ex nomine) Atticorum & ipsum esse existimatur. Solet autem reddi Certè, Nimirum. Habet & alios usus, quos in meo Thesauro vide.

Πώμαλα Atticis adverbiis annumerari debet, sicut & antea dixi, quum de iis potissimum agerem quæ ex nominibus facta sunt: pag. 190. sed comicis magis quàm aliis scriptoribus (nam & Demosthenes eo utitur aliquoties) usitatum esse sciendum est: eodem modo quo apud Latinos comicorum est potius quàm aliorum dicere Minimè gentium.

Atticum autem esse testatur scholiastes Aristoph. in quendam Pluti locum.

Τηνάλλως hîc à me omitti non sinit scholiastes Aristophanis, scribens Atticos τηνάλλως dicere pro ἄλλως. Loquens enim de ἄλλως quod ponitur pro ματαίως, addit, οἱ δὲ Ἀττικοὶ εἰώθασι προστιθέναι τὴν τὴν, λέγοντες τηνάλλως. Ut porro hoc adverbium syllabam præpositam habet, sic ναίχι postpositam: de quo paulò pòst dicetur.

Ἀτεχνῶς quoque Atticorum esse creditur, ut antea obiter admonui, in eadem illa pag. 190. Ubi & τῦ μῶν mentionem feci.

Ἀμηγέπη omittendum nobis non fuerit, quum ejus mentionem faciat Lucianus inter Attica vocabula in quibus nonnulli nimium sibi placebant. Alioqui certè videri posset in eorum potius numerum referendum quæ terminatione tenus sunt Attica, tanquam videlicet ex ἀμωσγέπως factum, mutata duntaxat terminatione. quam etiam ob causam facta illius aliqua mentio fuit & suprà. Luciani locus est hic in libello qui ῥητόρων διδάσκαλος inscribitur, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε· τὸ ἄττα, καὶ κᾆτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῷστε, καὶ τὰ τοιαῦτα. Scribitur autem & ἁμηγέπη, aspirata prima syllaba.

Κᾆτα quoque (sequendo proximè præcedentem Luciani locum) ponendum hoc in numero fuerit: quamvis & καὶ & εἶτα (ex quibus per contractionem factum est) linguæ communis esse certissimum sit.

Μῶν autem esse Atticum, docui jam antea, nimirum pag. 190. quodam etiam epigrammatis Græci versu id confirmans. Sed & à Luciano cum aliis recensetur. Manet autem in Gallico sermone hoc adverbium, veluti quum dicimus, *Ascavoir mon si cela est bien faict.*

Δήπουθεν ex eorum est numero quæ tanquam Attica ab eodem Luciano recensentur, & tanquam solita inculcari ad nauseam usque ab iis qui timebant ne non satis Attici viderentur. Est enim ex iis quæ Lexiphanes evomit. Eo certè usos esse Atticos scriptores constat.

Ἴκταρ quoque unum est ex iis quæ ibi evomuntur: & quidem multo majori cum ratione (meo quidem judicio) quàm ullum ex præcedentibus. Existimo enim ἴκταρ Atticis tragicis in usu magis quàm aliis ullis scriptoribus fuisse. Alioqui & in soluta oratione aliquem ejus fuisse usum, colligo ex proverbio quod Eustathius affert, οὐδ' ἴκταρ βάλλει, pro οὐδ' ἐγγὺς τῦ σκοπῦ γίνεται. Scribit autem aspirari, & esse adverbium ejusdem formæ cum ὕπαρ. Consentanea certè est illa scriptura etymo quod affert & Hesychius. deducit enim à verbo ἱκνεῖσθαι.

Ἧττον quoque potest etiam Atticis adverbiis annumerari, sed iis quæ duntaxat in certa quadam significatione sunt Attica. Nam ἧττον apud Atticos interdum invenitur positum pro οὐδαμῶς, ut testatur & Eustathius. Apud quem in alio loco habetur eodem modo μείων λόγος pro οὐδεὶς λόγος.

Ναίχι minimè omittendum esse censeo, quod apud Hesychium extat, necnon apud Eustathium, & Suidam: verùm ex his tribus solus Hesychius Atticum esse tradit. Ναίχι (inquit) ναὶ, Ἀττικῶς. Suidas ait esse adverbium συγκαταθέσεως. Suspicor autem ναίχι dictum fuisse exemplo τῦ οὐχί. Est tamen aliquid discriminis: nam οὐχὶ habet literæ ι duntaxat adjectionem (quum χ sit pro κ, quæ est in οὐκ) at in ναίχι est adjectio utriusque literæ. Eustathius minus etiam aptum hujus ἐπεκτάσεως exemplum afferre videtur: quum scribit, δοκεῖ δὲ τὸ ῥηθὲν εἶα παροξύνεσθαι, ὡς κατ' ἐπέκτασιν ἔχον τὸ α. ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ ναίχι γίνεται. Cæterùm quanvis hoc adverbium non planè sit Atticum, sed ex parte tantùm (ut ita dicam) nimirum quatenus habet illam ἐπέκτασιν: hîc tamen ipsum quoque ponendum censui, sicut & τηνάλλως (quod itidem syllabæ duntaxat adjectionem Atticam habet) quòd capite XIIII, nullam eorum mentionem fecissem.

Hîc tandem isti Atticarum vocum enumerationi finem imponere decrevi: si prius lectorem monuero, multa insuper extare, apud Hesychium præsertim, Attica vocabula, quæ sint partim deorum nomina, sive cognomina, partim festorum. Ibi enim est Jupiter παγκρατὴς & ἐπωπετὴς (si modò ipse lexicographus ita scriptum reliquit, ac non potius ἐπωπητὴς, à verbo ἐπωπᾶν, cujus meminit) est item Ἕρκειος, est Ὑμήττιος. Ibi invenitur Neptunus Κυνάδης, Apollo Ἐρισαθεὺς, Hercules Μηνυτὴς, Bacchus Θεοίνιος, (unde θεοινία ejus sacrificium) ibi & Pan Ἀγρεύς: necnon Juno Θελξινία, Hecate Ζόα, Ceres Σίφνος. quæ duo posteriora vocabula seorsum fortassis usurpabantur, non tanquam cognomina seu epitheta. Ἑορτῶν autem apud Athenienses nomina (ut quidem ibi leguntur) sunt, Πάνδια, Παναθήναια, Πυανέψια, Πιθοίγια, Πλυντηρία, Ἰλίεια: item quædam ἑορτὴ πένθιμος quæ dicebatur Ὑδροφορία. Sunt & nonnullæ θυσιῶν Atticarum appel-

lationes: ut θεοινία, cujus memini modò in nomine θεοίνιος· item προηρoσία, necnon ὀγδόδιον. Οἰνιςήρια autem dicit fuisse σπονδήν. Quinetiam ibi commemorantur nonnullæ voces quarum unaquaque nominabatur Athenis unumquodque genus ἰθαγενῶν. Ex quibus sunt Ἡσυχίδαι, & Θαυλωνίδαι, & Ζευξαντίδαι: necnon Λαξάδαι, quanvis huic vocabulo adjungatur duntaxat Ἀθήνησι. Suspicor enim deesse hæc duo verba, γένος ἰθαγενῶν. ut dicit alibi, Θαυλωνίδαι, γένος ἰθαγενῶν Ἀθήνησι. Sic Ζευξαντίδαι, γένος ἰθαγενῶν παρὰ Ἀθηναίοις. Ibidem habemus & duas duorum τιμημάτων (quæ in Atheniensi republica quatuor erant) appellationes. unum enim, ζευγήσιον appellatum fuisse legimus, alterum (quod postremum erat) θητικόν. sicut apud Plutarchum in Solone ζευγίτας & θῆτας legimus: & illos quidem, tertii τιμήματος fuisse ait, hos quarti & postremi: in secundo numeratos fuisse τοὺς ἱππάδα τελοῦντας, in primo τοὺς πεντακοσιομεδίμνους. Quasdam insuper ad judicia pertinentes voces apud eum legimus, quæ apud alios non extant. Sed quum earum quæ apud alios reperiuntur bonam partem consultò omisissem, ex illis tibi petendas relinquens (quod & in magistratuum appellationibus feci) de his itidem ad eum remittendos lectores censui. Quæ autem partim ex illo partim ex aliis excerpta lectori proposui ad dialectum Atticam pertinentia, si cui desiderium afferent addendi quæ omissa fuerint, hîc saltem classes habebit ad quas & illa referre nullo negotio possit. Sed eum simul monitum velim ut quæ vocabula inter se copulare soleant Attici observet. Nam & hîc quandam esse illis communem consuetudinem comperiet. Verbi gratia, δεινὸν cum σχέτλιον ab Aristophane conjungi videbit, eodémque modo illa apud Demosthenem conjuncta inveniet. Certè apud illum δεινὸν καὶ σχέτλιον, eodémque modo apud hunc δεινὰ καὶ σχέτλια legimus. Sic duo verba τετρεμαίνω & πεφόβημαι conjungi videbit non ab Aristophane solùm, sed etiam ab alio comico. Ab Aristophane in Nubibus, —οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι. A Xenarcho autem, hoc in versu, Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον. Quod verò attinet ad genera loquendi Attica, sciat, iis quorum mentionem in superioribus feci, adjici itidem nonnulla posse una eadémque opera: sed quædam præ cæteris fuisse quæ ita pro Atticis haberentur, ut interim tanquam affectatum aliquid habentia notarentur & irriderentur. Ex his erat πολλοῦ δεῖ, item οὐδὲ γρῦ. Legimus enim πολλοῦ δεῖ in Ammiani epigrammate Anthologiæ lib. 2, inter illa quæ irridentur in iis qui ex certis quibusdam vocabulis aut loquendi generibus captarent Atticæ eloquentiæ famam. & quidem statim initio, Πολλοῦ δεῖ, καὶ σφὶν, &c. ultimus autem versus habet particulam γρῦ. Est enim hic, Προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῦ, φάθι, καὶ μὶν ἔτι. Ubi quidam falsò existimant φάθι jungi cum γρῦ. quum Atticos hac particula usos esse constet præfixo adverbio οὐδὲ, vel μηδέ: dicentes οὐδὲ γρῦ, vel μηδὲ γρῦ. Aristoph. initio Pluti, Καὶ ταῦτ' ἀποκρινάμενου το παράπαν οὐδὲ γρύ. Dicitur verò & de rebus, sicut de verbis: cujus usus exemplum apud Antiphanem extat, Ὄψου δὲ μηδὲν εἰς πλεῖν, μηδὲ γρῦ. Quinetiam tanquam proverbialia usurpantur illa duo verba de re quoque. ut legimus apud Julianum imperatorem in epistola ad Athenienses, ἐμοί τε (ὅπερ φασὶν) οὔτε γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς. At verò Lucianicus Lexiphanes aliter etiam usus est hac particula, & quidem adjungens ei & aliam, videlicet φνεὶ (ne videlicet parum esset Lexiphanes) dicens, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. Observandum est autem alicubi circumflexo, alibi acuto accentu notari. Sed de Lexiphane & Lexiphani similibus à me dicetur & in sequentibus. Hoc unum addo antequam huic tmemati finem imponam, fuisse proverbia quoque quibus Attici lubenter uterentur, atque adeò quæ Attica censerentur. cujusmodi est σκυτίνη ἐπικουρία. Legimus enim apud Hesychium, Σκυτίνη ἐπικουρία, Ἀττικοὶ, ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων βοηθημάτων. Sed inter Atticos & comici certa quædam proverbia in frequenti usu habebant. cujusmodi est ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Scribit enim Pollux, ᾗ πλεῖστῃ κέχρηνται οἱ κωμικοί. subaudi παροιμίᾳ.

CAPUT XVII. in quo ἀνακεφαλαίωσις quædam proximè præcedentis, & aliquot ejus locorum velut supplementum habetur.

ALIA illis additurus eram vocabula, si Attica omnia, ac non potius ex omni eorum genere aliqua proferre mihi propositum esset: et quidem ea quæ saltem ad faciendum de cæteris judicium satis esse possent. Quoniam autem valdè prolixum est hoc caput (ita cogente materiæ et amplitudine, ut ita dicam, et varietate) quandam singulorum ejus tmematum ἀνακεφαλαίωσιν hîc exhibendam censui: lectori non ingratam fore sperans, & magnum ejus studiis fructum allaturam esse confidens. præsertim quum eadem opera quorundam locorum qui ἐλλιπεῖς videri possunt, supplementum aliquod sim adjecturus. Poteram certè & in iis quæ caput illud præcedunt idem præstare, sed mi-

nus necessariam illis hanc operam esse arbitror. Non parum certè fuerit habere jam in promptu certos locos & velut certas classes, ad quas ea quæ de atticismis leget, referre poterit: ea dico quorum nullam hîc mentionem factam esse inveniet, aut ita factam ut aliis insuper exemplis confirmari & magis testata reddi queant. Sed eum simul monitum volo, ut non temerè & sine exemplis pro atticismis habeat quæcunque à quopiam grammatico vel scholiaste in eorum numero ponentur. Veluti quum dicit Eustathius ἡμεῖς ἕκαστος esse Ἀττικώτερον quàm ἡμῶν. ἕκαστος, meminerit ἐπέχειν tantisper dum exempla proferantur. Nam ὑμεῖς ἑκάστη pro ὑμῶν ἑκάστη in exemplum afferre ex Homero, non satis est: quum magna quidem sit Homeri autoritas, sed ita ut aliorum potius quàm atticismorum autorem eum habere debeamus: sicut & alibi docui. Quædam etiam esse sciat à me prætermissa quòd an Atticis peculiaria essent ambigerem; quanvis esse illis familiaria scirem. Sic in eo ipso capite tacui de dativis αὐτῷ & αὐτοῖς pro genitivis αὐτοῦ & αὐτῶν: quanvis frequens sit apud Thucydidem præsertim, hic illorum usus. Talis est lib. 3, μέχρι μὲν οὖν οἱ τοξόται αὐτοῖς βέλη εἶχον. Perinde est enim acsi dixisset οἱ τοξόται αὐτῶν. sic lib. 4, pag. 130, meæ editionis, μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν. Sic lib. 8, pag. 271, καὶ ὅσῳ ἐπεδίδου ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μεῖζον, τόσῳ καὶ ἐκοσμοῦντο ἐχυρώτερον.

Quædam præterea esse fateor quorum afferri plura exempla possint, sed quæ magis etiam in dubium vocari queant fortasse quàm ulla eorum quæ à me allata fuerint. Verbi gratia, præter illa nomina in quorum genere Attici à cæteris dissentiunt, inveniri & alia poterunt: sed de quibus ipsimet grammatici inter se (ut opinor) dissensuri sint, aut saltem de quibus minor quàm de iis quæ protuli, consensus eorum futurus sit. Ac ne illa quidem omnia tanquam ex communi omnium sententia traduntur. Exemplo erit vox τάριχος. nam de hac quod sit aliorum judicium, pag. 156, vides: Pollux tamen ita de hoc vocabulo scribit, καὶ οὐδετέρως μὲν τὸ τάριχος οἱ Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς, καί τινες τῶν Ἀττικῶν, ἀρσενικῶς. Nec verò tanti momenti est Atticorum à cæteris discrepantia hac in re quàm in plerisque aliis, & ejusmodi etiam ut vix eorum usum aliorum usui certa cum ratione aliquis anteferre queat. Rectè enim Sextus philosophus in ea sui libri parte qua adversus grammaticos disputat, Eadem nomina (inquit) non omnibus sunt eadem: sed quibusdam masculina, aliis fœminina, aliis neutra. Ac volens exemplis quod dixit confirmare, subjungit, Athenienses quidem στάμνον fœminino genere efferunt, masculino Peloponnesii: hi τὴν θόλον, illi τὸν θόλον dicunt: hi τὴν βῶλον, illi τὸν βῶλον. neque tamen alterutri peccare dicuntur. quoniam (inquit) ἕκαστος ὡς τεθεμάτικεν, οὕτως χρῆται. Nam & iidem duobus modis aliqua efferunt, veluti quum & τὸν λιμὸν & τὴν λιμὸν dicunt. Ex quibus infert, οὐκ ἄρα φύσει, τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν, ἀῤῥενικὰ, τὰ δὲ θηλυκά· ἀλλὰ κατὰ θεματισμὸν, τὰ μὲν, τοιαῦτα γίνεται, τὰ δὲ τοιαῦτα. Jam verò quod attinet ad ea nomina quæ iidem Attici forma potius diminutiva efferunt: invenio quidem aliquid magis etiam observatione dignum quàm sit in exemplis quæ vulgò afferuntur: sed de quo non satis constat. Οὔ μοι δοκεῖς (inquit Clemens Alexandrinus) Ἀττικῆς ἐπαΐειν φωνῆς, παρ' ἧς ἐστιν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς καὶ ὡραίας ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρας νεάνιδας, παιδίσκας καλουμένας, παιδισκάρια δὲ, τὰς δούλας. καὶ νεάνιδας δὲ καὶ αὐτὰς πρὸς τὸ εὐθαλὲς τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑποκοριστικῶς τιμωμένας. Si enim Clementi hîc assentiamur, dicemus παιδισκάρια quidem de ancillis usurpasse Atticos, at παιδίσκας ab iis appellatas fuisse adolescentulas ingenuas, quæ maturæ viro ac simul etiam formosæ essent. At ecce, reclamant grammatici, & τὰς δούλας sive δουλίδας, appellari παιδίσκας affirmant. quanvis Pollux incertum esse dicat an παιδίσκην Lysias ἐπὶ ἡλικίας, an ἐπὶ τύχης usurparit. Hesychius quidem certè de voce παιδισκάριον nullam dubitationem relinquit, sed apertè pronuntiat dici ἐπὶ τῆς ἡλικίας. Quem hîc sistemus judicem? Atticorum certè scriptorum usum in variis locis observatum pro judice nobis esse oportet. Hoc interim non dissimulabo, nimium angustis terminis à Clemente circunscriptam mihi videri nominis παιδίσκη significationem: si necesse sit eam quæ nomen istud habitura sit, non solùm esse ἐλευθέραν & ὡραίαν, sed etiam καλήν. Contrà verò pro iis qui παιδίσκην significasse δούλην sive δουλίδα tradunt, facit quod nonnulli scripserunt de ipso nomine παῖς (unde ortum est illud) nimirum eum ejus usum quo dicitur de servo, ab Atticis profectum esse. Ex iis est Pollux, tradens παῖδας ab Atticis vocari servos, etiamsi provecta sint ætate. Cæterùm ab eodem Clemente annotatur, diminutivum παιδάριον ab Atticis utroque genere usurpatum fuisse: profértque fœminini exemplum ex Menandro. Legimus certè apud Lucianum in extremo Lexiphane de duobus diminutivis neutrius generis quæ huc pertinent, nimirum de χιτώνιον & de δουλάριον: hoc, de fœmina tantùm, illud item de muliebri duntaxat veste dictum fuisse. Ibi enim scribit, οἷον ἐκεῖνα, πῶς οἴει κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον

μὲν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ὥς λέγεσθαι, δουλάρια δὲ καὶ τοὺς ἄῤῥενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις. ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθὴς, δουλάρια δὲ, τὰ θήλεα καλοῦσι; Quod verò & de nomine νεάνιδες in verbis paulo antè allatis scribit idem Clemens, lectori considerandum relinquo: & ad illos quos dixi capitis XVI locos venio.

Primo igitur tmemate de iis vocibus disserui quæ in Attico sermone aliam atque in communi significationem haberent, aut certè aliam quoque præter eam quæ linguæ communi usitata esset. Poterat quidem catalogus vocum quæ ibi habentur, (necnon earum quæ adduntur p. 210 & 211) magno aliarum numero locupletari: quas partim Hesychius, partim Suidas, partim Eustathius, partim etiam Pollux suppeditasset. Atque adeò ex hoc ipso attuli paulo antè nomen παῖδες, tanquam unum ex iis quæ in vocum Atticarum album referri debent, in certa quadam significatione: ea nimirum qua de servis dicitur. Ut autem παῖδες, quum eum usum obtinet, Atticum à Polluce censetur, sic ἀντίπαις ab Hesychio pro Attico habetur, in explicatione nominis παιδνός. De illo autem vocabulo παῖδες ita scribit, τὸ πάλαι μὲν τέκνα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά· μεταπεσούσης δὲ τῆς χρήσεως νῦν καὶ οἱ δοῦλοι. quæ verba minimè videntur esse ejus qui itidem Atticam hanc vocem existimet. Sed ut ad alia vocabula transeam quæ illi tmemati addi possunt, θαλλὸς in certa quadam significatione est Atticorum: si Eustathio credimus, dicenti illos θαλλὸν ἰδιάζειν ἐπὶ μόνης ἐλαίας. Itidémque ab Hesychio (quanvis θαλλὸν non dicente esse Atticum in illa significatione, sed κυρίως esse κλάδον ἐλαίας, ἢ φοίνικος βλάστημα) scribitur, θαλλοφόρος esse ὁ πομπεύων Ἀθήνησι καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων. Atque ut restringitur hìc significatio τοῦ θαλλὸς ab Atticis, sic etiam τοῦ εὐφυὴς, quum peculiariter dicitur περὶ τοῦ σκωπτικοῦ. Restringitur & significatio nominis δημιουργὸς, præsertim quum hæc appellatio tribuitur mulieri ἣ ἐν τοῖς γάμοις πέμματα πέσσει. éstque observandum, vocem hanc, ut apud Atticos, sic etiam apud Dores peculiarem quandam significationem habere. Restringitur & significatio nominis ἀδηφάγοι, quum περὶ τῶν τελείων ἵππων ab Atticis pariter & Bœotis dicitur. τοὺς τελείους ἵππους (inquit Hesychius) οὕτως ἔλεγον Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοὶ, πρὸς τὴν τῶν κώλων διάκρισιν. ubi pro κώλων arbitror reponendum πώλων, vel κυλλῶν. Atque ut hujus vocis & quarundam aliarum ab Atticis restringitur significatio, ita vicissim nonnullarum protrahunt, & multo latius quàm alii extendunt. Quarum è numero est μουσική: si modò verum est quod idem Hesychius scribit (ut antea quoque docui) μουσικὴν Atticis declarasse πᾶσαν τέχνην. Sic certè extenditur nominis ἐθνικοῦ Βαβυλώνιοι significatio, quum de quibuslibet barbaris dicitur. Atque ut pergam in enumeratione quarundam vocum quæ quovis modo significationem in Attica lingua mutant, στρουθοὶ ab illis dicebantur αἱ στρουθοκάμηλοι, teste eodem lexicographo. Quinetiam κριὸς, quod propriè est itidem nomen animalis, quandam aliam significationem apud Atticos habuisse ex eodem discimus. Quibus addi ex superioribus potest & τέττιξ, quod quum sit itidem animalis nomen (vel potiùs animalculi) aliam quoque significationem apud Atticos accepit. Attica sunt eidem in certis quibusdam significationibus, vocabula, στρέβλαι, & ἰκρία: item τειχίον, aliáque itidem formæ diminutivæ, ut νεόττιον, ut δακτυλίδιον & σφραγίδιον. atque alia ejusdem formæ: de quibus dicam paulo pòst, inter ea quæ tmemati secundo addi possunt. Atticum est & ὀχεῖον, necnon σήματα pro μνημεῖα: item ἐργάται & θυρίδες. Adjiciemus & ῥιπὶς, necnon σίμβλοι ex eodem: item ἀφρὸς, dictum περὶ τῶν ἀφυῶν. Adjectivorum autem nominum classi addere possumus cùm alia, tum Atticum μακρὰς pro μεγάλας, teste Polluce, quum dicitur μακρὰς διδόναι συμβολάς. Addere item possumus μείων λόγος pro οὐδεὶς λόγος. Verbis denique significationem Atticis peculiarem habentibus (loquor autem de vocabulis quæ Græci verba nominant) adjicere licet κόπτειν. Scribit enim Eustathius, κόπτειν κοινῶς μὲν declarare διαίρεσιν τινὰ, sicut & κατακόπτειν: verùm Attico (inquit) κόπτειν idem est quod κρούειν & πλήττειν. ut, τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; Apud eundem occurret ξαίνειν Atticum pro τύπτειν: necnon verbum ἐνθέσθαι ea in significatione à qua ἔνθεσις dicitur ἐπὶ τροφῆς, vel potius ψωμοῦ. Quòd si ab illo scholiaste discedentes ad lexicographum Hesychium veniamus, occurret inter alia verbum σείειν, quod est quidem linguæ communis, sed pro ἐξαπατᾶν est Atticum. Inveniemus item ζητεῖν Atticis vocabulis annumerandum, in ea videlicet significatione qua ponitur pro βούλεσθαι. Legemus item non apud eum tantùm, sed & alios, προβάλλεσθαι, Atticis usum quendam peculiarem obtinere. Habet eidem verbum ἀνασύρομαι, vel potius σύρω, aliquid Atticum in certa quadam significatione.

Tmemate secundo voces quasdam Atticas proposui non quidem easdem omnino cum iis quæ communi linguæ sunt in usu, sed non valde diversas.

Illi vocabulorum classi accedere potest ἀραχνία pro ἀράχνη, ex Hesychio: item θριδακίναι pro θρίδακες, ex eodem, & aliis quibusdam. Scribit autem ille ita vocari &

quoddam εἶδος μάζης. Legimus apud eundem, ὁμούρησιν, τὴν ὁμήρυσιν, Ἀττικοί. Apud Eustathium habemus & ἄχυρος Atticum pro eo quod ἀχυροβολὼν communi lingua nominatur. Apud eundem τιγγάβαρι est Atticum pro κιννάβαρι communi linguæ usitato.

Diminutivis quæ ibi recensentur, addi cum alia possunt, tum verò λύχνιον pro λυχνία, & τύλιον pro τύλη, τειχίον pro τεῖχος. sic tamen ut propriè τειχίον sit Atticis ὁ περίβολος τοῖς χωρίοις, teste Hesychio. Ex eodem afferri potest & νεοττὶς (si hæc terminatio in ista voce ὑποκοριστικὴ existimanda est) pro νεοττός: at νεόττιον est iisdem Atticis τῦ ὠῦ ἡ λέκυθος.

Nominibus quæ vel in singulari vel in plurali tantùm usurpant, addi potest κέρματα: cujus & suprà memini.

Tmemati tertio (quod est de vocabulis quæ non tantùm immutata sunt aliquantum à vocibus linguæ communis, sed planè sunt alia: & quorum quædam, licet in hac quoque usurpentur, ab Attica tamen originem habere existimantur) varia quidem variis locis adjungere possem: sed contentus ero appendice ad eam partem qua de comicorum vocabulis dissero.

Illis quidem quæ terminatione duntaxat differunt, sive creverit numerus syllabarum, sive minutus sit, addere possumus καθαρύλλος forma diminutiva, pro καθαρός. ut apud Platonem comicum, ἄρτους ἧκε πριάμενος Μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους κιλικίους. Adjungi queat etiam λεπύχανον pro λέπυρον, ex Theopompo comico. Adjici possit & φεῖδος, factum ex φειδωλός, minuendo contrà syllabarum numerum. Alicubi verò talis fit mutatio ut terminatio minimè mutetur, veluti in προτεραίτερος pro πρότερος. comicum enim illud esse testatur Hesychius. Habuisse præterea comicos sua quædam vocabula in ρος sive ρον terminata, ex νοσακερὸς colligere possumus. nam νοσακερὸν Pollux esse ἐσχάτως κωμικὸν tradit, ut antea dixi. Ad eandem autem classem pertinere arbitror adverbium ἀττικηρῶς, quo Alexis utitur apud Athenæum, Μέλλοντα δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν Οὐκ ἀττικηρῶς, οὐδ' ἀπηκριβωμένως, Λιμῷ παρελθεῖν. Quinetiam est quædam terminatio in αξ, quæ comica posse appellari videtur, in quibusdam nominibus: veluti in νέαξ & πλούταξ apud Pollucem. Ac fortassis terminatio hæc in πλέταξ omnino respondet Gallicæ terminationi quam habet *richard:* quum dicitur (verbo itidem comœdiæ potissimùm conveniente) *C'est un grand richard.* Ad horum autem exemplum fictum fuisse crediderim nomen στύγαξ, quod Eucrati Atheniensium imperatori impositum fertur, quoniam ἐστυγεῖτο ὡς δωροδόκος καὶ προδότης.

Iis autem quæ eadem sunt cum illis quæ communis linguæ usurpat, sed aliam significationem assumpserunt, adjungi potest λιμὸς de homine summè avaro: item κριθὴ dictum ἐπὶ τῦ γυναικείου αἰδοίου: item ἐρείδειν γυναῖκα pro βινεῖν: & κόπτεσθαι pro περαίνεσθαι, similiter κακέμφατον. Sic μισεῖν, ἐπὶ μίξεων ἀσέμνων: itidémque λορδοῦν, ἐπί τινος ἀσέμνῦ σχηματισμοῦ σώματος. Sic εὔστρα, περὶ τῦ γυναικείου αἰδοίου: ad quam significationem alia quamplurima traduxerunt. Ab iisdem ἀλίσπαρτοι dicebantur οἱ δεινῶς δυσθεράπευτοι τὰ σώματα.

At verò iis vocabulis quæ ab illis ficta existimantur, accedere cum alia possunt, tum ea quæ in avaros jactarunt, κιμβιξ & λιμοκίμβιξ, necnon κυμινοκίμβιξ. item κυμινοπρίστης, & ῥυποκόνδυλος, & συκοτραγίδης, & τρυσίβιος, & θυμβρεπίδειπνος. Hæc enim fere omnia (si non omnia) excogitata fuerunt à comicis. At Pollux κίμβιξ (ita enim scripsisse eum dico, non βέμβιξ) & κυμινοπρίστης, dicit non esse ἀνεκτά. cæterorum autem mentionem nullam facit. In compositionibus certè potissimum conspicitur comica licentia. ut in nomine παρακρουσιχοίνικος, & in verbo στρεψοδικεῖν, & aliis plerisque à me annotatis vocabulis. Sed Aristophanem alios omnes antecellere arbitror, ex quo etiam allata fuerunt à me quædam exempla. quibus addi potest vocabulum κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, ex Vespis.

Sed lectoris est videre quæ comici ita dixerint ut in iis Atticæ linguæ dignitas servata videri possit, quæ contrà nihil aliud quàm σκῶμμα aut παίγνιον κωμικὸν redoleant. Obiter etiam monebo lectorem, ut in comicorum lectione, præsertímque Aristophanis, meminerit plerisque vocabulis quandam δριμύτητα subesse. veluti subest voci ἄγριος in Nubibus, ubi dicit, κἂν μὲν ἴδωσι κομήτην Ἀγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου. Attici (inquit Eustathius) ἀπηνὲς vocabant καὶ τὸ ἁπλῶς ἀπὸ αἴνυ: videlicet τὸ ἀπαίδευτον, ὡς ὁ κωμικὸς ἐν Νεφέλαις παραδηλοῖ. Quibus subjungit, φράζων τὶ καὶ δριμὺ ἐκεῖνος, διὰ τὸ καὶ ἀγρίους τοὺς τοιούτους καλεῖν. Sic scholiastes hujus poetæ in quendam ejusdem comœdiæ locum scribit, δριμέα γὰρ καὶ ἄσεμνα τὰ τῆς κωμῳδίας σκώμματα. Et interdum quidem sub una eadémque voce duplicem sensum nobis proponunt: ut Aristophanes sub illo ἄγριοι. Itidem sub verbo σπαθᾶν, in Nubibus, ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς. Interdum verò sub uno eodémque vocabulo solitos fuisse comicos, atque hunc potissimum, duarum rerum significationem nobis proponere, perinde acsi duplex scriptura esset, ex aliquot ejus locis manifestum est. Alicubi enim κηρύλε avis mentionem faciens, simul tonsorem quendam taxat, perinde acsi κειρύλον non κηρύλον scriberet, nimirum à κείρω pro κουρεύω. Alicubi dicit ἐστεφανίξα κἀδωρησάμην. ubi quum prima fronte videatur velle significare δώροις

ἐδεξιωσάμην, interim παρακαλεῖ καὶ τὸ Δωρικῶς εἰπεῖν. ὡς τοῦ ἐστεφανίξα, διαλέκτου οὔσης Δωρικῆς, inquit Eustathius. Sic & in Pluto de Jove loquens,

Φειδόμενος γὰρ, καὶ βουλόμενος τοῦτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,
Λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.

Nam & hîc (ut ille ait) cogimur in uno vocabulo γραφὰς διαφόρους νοεῖν. quoniam dicitur quidem λήροις (inquit) ὡς τῶν νικώντων ἐν Ὀλυμπίοις φλυάρῳ καὶ κενῷ κόμπῳ θελγομένων· βούλεται δὲ λέγειν καὶ ὅτι λειρίοις, ἤγουν ἄνθεσι, τοὺς νικῶντας ἀναδεῖ.

QUUM verò in proximè præcedente capite de censura Pollucis quam in quædam Græca vocabula exercet, facturum me verba sim pollicitus, & hîc aptum illi sermoni locum invenisse mihi videar, non amplius differendum existimavi. Sic igitur de illa censura censeo: eum, antequam tanta cum libertate hæc vel illa scriptorum Græcorum vocabula damnaret, & quædam Attica esse negaret, quædam ne inter Græca quidem numeraret, sed barbara esse diceret, debuisse diligenter & accuratè omnes eos scriptores Græcos evolvere, quorum autoritate, ceu locupleti testimonio, harum vel illarum vocum usus confirmari posset. Hoc autem eum non fecisse ex locis plerisque constat. Interdum enim aliquam vocem pro recentiore ab eo videmus haberi, quàm esse comperiatur. veluti quum ἀνάδελφον tanquam Xenophonteam nobis affert, quum sit Euripidea. Legimus enim apud Euripidem Iphigenia in Tauris, Οἴων στερηθεῖσα διπτύχων νεανιῶν Ἀνάδελφος ἔσται. Potissimum verò ex vocibus quas reprehendit, cognosci potest quod dixi. veluti quum scribit, οἱ δ' Ἀττικοὶ οὐ ῥᾳδίως λέγουσιν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς. Si enim Aristophanem diligenter excussisset, apud ipsum (quem esse Atticum fateri cogebatur) ἀγῶνας μουσικοὺς invenisset. Legimus enim apud eum in Pluto, Πλούτῳ γὰρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον, Ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς. Sed aliquis fortasse, Polluci patrocinari volens, genuinam in nostris exemplaribus non extare scripturam respondebit, quæ contrà extiterit in iis quibus ille usus est. Quod etiam pro Eustathio vel potius Ælio Dionysio apud Eustathium, responderi poterit, dicente νεώσοικος composita voce ab Atticis scribi. Legimus enim in hujus comici Acharnensibus, Ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων, νεὼς οἶκον σκοπεῖς. Ubi etiam credibilius fuerit quod modò dixi de exemplaribus, quàm in altero illo ejusdem loco: quum hæc scriptura ne unius quidem literæ mutatione ab illa differat. Esto igitur, Ælium Dionysium itidem in meliora nostris exemplaria incidisse & fide digniora: ac νεώσοικος dixisse Atticos non νεὼς οἶκος credamus (quanvis contrà ἄκρα πόλις quàm ἀκρόπολις, & οἰκίας δεσπότης quàm οἰκοδεσπότης, γυναικὸς ἀδελφὸς quàm γυναικάδελφος, necnon alia quædam eodem modo maluisse dicantur) & in Pollucis aliis quoque locis, ubi similia leguntur, id est, in quibus scripturæ duntaxat diversitas ejusmodi spectatur, exemplarium nostrorum potius quàm Pollucis fidem suspectam habeamus: at de vocabulis quæ rejicit, & tamen apud fide dignissimos scriptores inveniuntur, quid dicemus? Atque adeò ipsemet uno in loco aliquam vocem damnat quam in alio autoritate alicujus ex primæ notæ scriptoribus confirmat. Exemplum habemus in σκολύθριον. Vult enim alicubi, σκολύθριον (nam pro σκελύθριον, ubique reponendum est illud, ex alio etiam ipsiusmet loco) esse ὑπομόχθηρον: et tamen alibi Platonem in Euthydemo usum eo esse scribit. Incidit igitur in id peccatum Pollux quod in Menandro reprehendit (cujus etiam verba pleraque repudiat) quum dicit eum existimasse, vocabulum κοιτῶν esse βαρβαρικὸν, et tamen Aristophanem τὰ τοιαῦτα πιστότερον αὐτοῦ, eo esse usum. Videmus enim hîc eum rejicere vocabulum quo Plato usus est, τὰ τοιαῦτα πιστότερος αὐτοῦ. Jam verò et ex iis quæ in ipso Menandro damnat, aliqua apud eos inveniri poterunt, quorum ipse autoritatem non itidem elevare possit. ut antea ostendi ἀκουστὴς apud Isocratem legi, quum tamen ille scribat, φαῦλον ὁ Μενάνδρου ἀκουστὴς, ἀντὶ τοῦ ἀκροατής.

DE ATTICIS VOCABULIS IN QUIBUS POTISSIMUM AFfectatio quorundam reprehensa olim fuit. CAP. XVIII.

QUemadmodum divites à philosophis non existimantur qui, quum bonis abundent, iis uti nesciunt; ita eloquentiæ Atticæ peritus dici nequaquam is debet qui Atticismis uti non novit: id est, qui ignorat quæ vocabula aut quæ loquendi genera hîc vel illic locum habeant: et quibus potissimum ita sit utendum ut nihil affectationis appareat, nec moneri proverbio illo oporteat, τῇ χειρὶ δεῖ σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. Ita certè hodie plerique, dum Ciceroniano sermone sic utuntur ut frigidam ac puerilem affectationem in suo imitandi studio prodant, ea scripta edunt quæ risu potius quàm admiratione excipiuntur ab iis qui Ἀττικὸν μυκτῆρα ad Latinum etiam sermonem afferunt. Ac quemadmodum irridet ipse Cicero nonnullos qui, quum mutila quædam & hiantia loquuti essent, (quod vel sine magistro facere potuissent) germanos se Thucydidis (vel germanos Thucydidas) esse putabant: ita certè illi simulatque Ciceronianis quibusdam

vocabulis sermonem suum farciunt, Ciceronianæ eloquentiæ æmulos se esse existimant. Sed hoc eo minus mirari debemus quòd jam ætate Quintiliani quorundam animos hæc vesania invaserat. Noveram (inquit) quosdam qui se pulchrè expressisse genus illud cælestis hujus in dicendo viri sibi viderentur, si in clausula posuissent, Esse videatur. Idémque & apud Tacitum vel alium legisse mihi videor. Verùm ut ad linguam Atticam me referam, quum apud Lucianum variæ extent illius quam dixi ignorantiæ reprehensiones, operæ pretium facturus mihi visus sum, si, quos huc pertinentes ejus locos haberem, in medium proferrem. Prius tamen Ammiani afferam epigramma quo rhetorem quendam irridet aliquot voculas Atticas pueris quos docendos susceperat inculcantem,

Πολλοῦ δεῖ, καὶ Σφὶν, καὶ τρὶς παρ' ἕκαςα Δικαςαὶ
 Ἄνδρες· καὶ, Λέγε δὴ τὸν νόμον ἐνθάδε μοι.
Καὶ Ταυτὶ, καὶ Μῶν, καὶ Τετταράκοντα, καὶ Ἄττα
 Σκεψάμενος, Καίτοι, Νὴ Δία, καὶ Μὰ Δία,
Ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων, καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει.
 Προσθήσει δ' αὐτοῖς Γρῦ, Φάθι, καὶ Μὶν ἔτι.

Crito (inquit) est rhetor, & pueros multos docet hæc vocabula, Πολλοῦ δεῖ καὶ Σφὶν, & Δικαςαὶ ἄνδρες, &c. Omnino enim existimo pendere orationem ad illum usque versum Ῥήτωρ ἐςὶ Κρίτων. Perinde acsi dictum esset, Πολλȣ̃ δεῖ, & Σφὶν, & Δικαςαὶ ἄνδρες, & cætera, ea sunt quæ Crito, qui est rhetor, multos pueros docet. In ultimo versu sunt qui γρῦ cum φάθι jungant: sed illis assentiri non possum, quum is usus hujus particulæ (quem suprà declaravi) id non admittat. Satis autem est notum, Demostheni frequentia esse illa ἄνδρες δικαςαὶ, & λέγε δὴ τὸν νόμον. Cætera non magis illius quàm aliorum esse dici possunt: nisi quòd νὴ Δία quoque & μὰ Δία sæpe in ore habet. Quod verò attinet ad particulam μιν quæ est in postremo versu, persuadere mihi non possum adjunctam aliis fuisse tanquam Atticam: sed Ammianum jocantem eam addidisse. perinde acsi diceret, eum tandem vehementi καινοπρεπείας studio incitatum, alias etiam aliunde voculas conquisiturum, cujusmodi est μιν. neque tandem magis dubitaturum uti particula μιν, quàm illa vocula σφίν. Extat verò & hoc Cerealii epigramma ibidem, huc itidem pertinens,

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
 Εὐζήλως ἐςὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ Κάρκαιρε, καὶ εἰ Κοναβεῖ, τό,τε Σίζει
 Καὶ Κελάρυζε λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
 Εἶναι κοινοτέραν, ὥςε νοεῖν ἃ λέγεις.

Reprehendit certè itidem Cerealius hoc epigrammate rhetores quorum præcipuum erat in Atticis aliquot vocibus inculcandis studium, & ita novitati τῆς λέξεως studentium, ut interim τὰ τῆς διανοίας negligerent, ac sonum sine mente darent. Hæc enim postremo disticho innuit. Quod autem attinet ad vocem παράσημα, ea significatur quod Lucianus dicit, eadem metaphora utens, τὸ καθεςηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτειν. Nam παρακεκομμένα & παράσημα conjuncta apud Aristophanem inveniuntur.

Ut autem ad Luciani locos veniam, primùm in libello qui ῥητόρων διδάσκαλος inscriptus est, docetur is qui instituitur ut tandem aliorum similis, id est non minus ineptus, evadat, semper in promptu voces aliquot Atticas habere: non quaslibet, sed certas quasdam potissimum. nominatim enim illi præscribuntur, his verbis, ἀλλὰ σχήματος μὲν τοπρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιςα καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς· ἔπειτα πεντεκαίδεκά που ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε, τὸ Ἄττα, καὶ Κᾆτα, καὶ Μῶν, καὶ Ἀμηγέπη, καὶ Λῶςε, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ καθάπερ τὶ ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. Quibus ex vocabulis illud ἄττα præcipuè illi commendat, tanquam præ quovis alio speciosum quiddam habens. Siquidem aliquanto pòst mentionem ejus iterum facit, adjungens ei δήπουθεν. Et quoniam dixerat in proximè præcedente loco, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ καθάπερ τὶ ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν, ad illud ἐπίπαττε respiciens, jubet eum illa ἐπίπαςα vocabula inculcare, & orationis velut superficiem illis tanquam quibusdam floribus ornare. Inculcare autem, sive illis opus sit, sive futura sint supervacanea. pulchra enim esse tum quoque quum temerè proferuntur, & ita ut nullum in oratione usum habeant: καὶ ἐπίπαςα ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω· καὶ συνεχὲς τὸ Ἄττα καὶ τὸ Δήπουθεν, κᾂν μηδαμοῦ αὐτῶν δέῃ. καλὰ γάρ ἐςι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. Atque adeò illius ἄττα tertiò etiam meminit: scribens non multo pòst, οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα καὶ φωνὴν καὶ βάδισμα καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπῖδα, καὶ τὸ ἀττά σου ἐκεῖνο θαυμάσονται. Jam verò & hoc ex præclaris

6 x

præceptis unum est, ut quodvis aliud vocabulorum genus illis Atticis intermisceat, etiamsi nullam omnino cum illis convenientiam habeant. Postquam enim dixit, *καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ καθάπερ τὶ ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν*, addit, *μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφηλα, καὶ ἀπῳδά*. Satis est enim (inquit) si oratio tua in fronte aliquid speciosi habeat. *ἡ πορφύρα μόνον ἔςω καλὴ καὶ εὐανθὴς, κἂν σισύρα τῶν παχεῖων τὸ ἱμάτιον ᾖ*. In qua comparatione respicit ad genus id vestis quæ *περιπόρφυρος* dicebatur. Quod verò ibi dicit, *μελέτω δὲ μηδὲν* &c. reprehendit alibi in quodam, qui quanvis Thucydideus in suæ historiæ scriptione videri vellet, Atticis tamen vocabulis Latina inseruerat. *καί μοι ἐννόησον* (inquit) *ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱςορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ᾽ ἐγκεῖσθαι*. Atque ibi itidem voces illas Atticas *πορφύραν* appellat. subjungit enim, *ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνᾴδοντα*. Sunt autem hæc ex commentario cui titulum fecit *πῶς δεῖ ἱςορίαν συγγράφειν*. In alio ejusdem opusculi loco quendam reprehendit qui *ὑπὲρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέςατον*, Latinorum quorundam nominum formam mutare non dubitavit. Apud eundem Lexiphanes (ut antea dixi) Attica hæc jubetur evomere, Μῶν, Κᾆτα, Ἦδ᾽ ὅς, Ἀμηγέπῃ, Λῷστε, Δήπουθεν, Ἄττα, atque alia. Ex his autem atque aliis Luciani locis, magno quidem in pretio fuisse ejus quoque seculo Atticum sermonem, et multos ejus studiosissimos extitisse, sed paucos eo uti scivisse cognoscimus. Siquidem *ἐν ῥητόρων διδασκάλῳ* sub illis quæ dantur præceptis irridetur stulta multorum affectatio et *κακοζηλία*: præcipiuntur enim quæ observare eos oporteat qui similes illis, id est pariter inepti, evadere cupiant. Adeò ut ea ipsa sint quæ contrà fugere deceat omnes qui non *κακοζήλως* sed *εὐζήλως* (ut loquutus est suprà Cerealius in suo epigrammate) sermone Attico usuri sint. Quem autem invenies, quum ab antiquis scriptoribus discesseris, qui felicius id ipsomet Luciano præstiterit? Equidem nullum inveniri arbitror. Neque tamen de terminatione aut scriptura Attica in unoquoque vocabulo magnopere est sollicitus, aut Atticas quasdam voculas (cujusmodi sunt illæ quarum modò facta fuit mentio) inculcat, sed (quod majoris est momenti) insignia loquendi genera ex scriptoribus Atticis excerpta, tam benè suis quæque locis accommodat ut à se illa, non aliunde habere videri possit.

Cæterùm quum apud eundem scriptorem, in commentariolo quem *ψευδοσοφιςὴν* & alio nomine *σολοικιςὴν* inscripsit, extent quorundam solœcismorum exempla in Attico sermone commissorum, (id est, ab iis qui alioqui Atticè loqui sibi videbantur) unà cum censura cujusdam quem Socratem *τὸν ἀπὸ Μόψου* appellat: & magnam ex eorum lectione utilitatem posse percipi sciam: ea hîc sermonis Attici studiosis legenda propono. Postquam igitur aliquot illius Socratis reprehensiones attulit solœcismorum in sermone Græco commissorum, subjungit, *εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς*. Cujus rei hæc ibidem sequuntur exempla.

Ei qui ita loquutus erat, *νῶϊ τοῦτο δοκεῖ*, dixit, *σὺ καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν*.

Quum alius quidam, *ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα* dixisset, *οὐκ ἄρα ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ* inquit.

Quum quidam *καρῆναι δέομαι* dixisset, *τί γὰρ* (inquit) *σοὶ δεινὸν εἴργαςαι καὶ ἄξιον ἀτιμίας;*

Cuidam utenti verbo *ζυγομαχεῖν*, dixit, *πρὸς τὸν ἐχθρὸν ζυγομαχεῖς;*

Quum dixisset quidam puerum suum, qui ægrotabat, *βασανίζεσθαι*, excepit, *ἐπὶ τῷ; ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος;*

Quum quidam hoc loquendi genere usus esset, *προκόπτει ἐν τοῖς μαθήμασιν*, Plato (inquit) hoc vocat *ἐπιδιδόναι*.

Quum quidam interrogasset *εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα*, respondit, *πῶς οὖν ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα;*

Quum *ἀττικίζειν* volens quidam dixisset *τεθνήξει*, in tertia persona, *βέλτιον* (inquit) *ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν καταρώμενον*.

Eum qui dixerat *ςοχάζομαι αὐτοῦ*, pro *φείδομαι αὐτοῦ*, interrogavit, *μήτι διήμαρτες βαλών;*

Uno dicente *ἀφιςᾶν*, altero *ἀφιςάνειν*, dixit, *ἀμφοῖν μὲν οὐκ οἶδα*.

Quum quidam *πλὴν εἰ μὴ* dixisset, *ταῦτα διπλᾶ χαρίζῃ*, inquit.

Cuidam utenti verbo *χρᾶσθαι*, dixit esse *ψευδάττικον τὸ ῥῆμα*.

Utenti cuidam adverbio *ἔκτοτε*, dixit, *καλὸν τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. ὁ γὰρ Πλάτων εἰστότε λέγει*.

Ei qui *τῷ ἰδοὺ* usus erat pro *ἴδε* dixit, *ἕτερα ἀνθ᾽ ἑτέρων σημαίνεις*.

Quum verbo ἀντιλαμβάνομαι pro συνίημι quidam usus esset, dixit se mirari πῶς ἀντιποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖσθαι.

Ei qui usus erat vocabulo βράδιον, dixit non esse simile τῷ τάχιον.

Quum βαρεῖν dictum esset à quodam, οὐκ ἔστιν, inquit, τὸ βαρύνειν, ἢ νενόμικας.

Quum λέλογχα dixisset, significare εἴληχα volens, dixit, ὀλίγον καὶ παρ' οἷς ἁμαρτάνεται.

Multis verbo ἵπτασθαι utentibus ἐπὶ τοῦ πέτασθαι, dixit, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα σαφῶς ἴσμεν.

Quum περιστερὸν quidam dixisset tanquam Atticum, Etiam τὸν φάττον dicemus, inquit.

Quum quidam dixisset se φακὸν ἐδηδοκέναι, dixit, καὶ πῶς ἂν φακόν τις φάγῃ;

Quid autem Socrates in nonnullis harum reprehensionum sibi voluerit, & quò respexerit, in meo Thesauro Græcæ linguæ docui. Cæterùm quum Lucianus enumeratis aliquot solœcismis ab eo reprehensis, subjungat illa verba, εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας ἀττικῶς παίζειν ἀνεπαχθῶς, ea quæ ad hunc usque locum sequuntur (qui clauditur his verbis, ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια) videtur adscribere τοῖς σολοικίζουσιν ἀττικῶς: quanvis postea in uno loco addat ἀττικίζοντος. Præcedunt quidem certè ibidem & aliæ solœcismorum reprehensiones, sed ad sermonem communis linguæ pertinentium: ex quibus una est ejus qui dixerat τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος. Irridens enim Socrates fertur dixisse, χαρίεν γε, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. Ubi ejus reprehensio valida ratione nititur. quum enim κορυφὴ verticem seu cacumen significet, satis esse videtur dicere κορυφαῖος positivo gradu. Nam si voce κορυφαῖος intelligimus aliquem, ad summum pervenisse, quippe qui in vertice sit, quid amplius dici potest? nisi quid ipso etiam vertice altius esse dicamus. Et tamen multi non ignobiles scriptores hoc superlativo utuntur. Legimus enim apud Plutarchum, τῶν ἄλλων Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στράτων, in lib. πρὸς Κολώτην, pag. 2044, meæ editionis. Legimus item apud Herodianum lib. 2. τὰ κορυφαιότατα καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβήρῳ. Extat denique & apud Synesium (cujus accuratiorem quàm illorum esse stylum scimus) in libello De insomniis, τοῦτο ἂν εἴη τὸ ἐν τοῖς οὖσι κορυφαιότατον φύσεως ὑπερκύψαι. Quod verò magis miror, ipse Lucianus qui hoc à Socrate fuisse reprehensum commemorat, & huic reprehensioni sicut & aliis assentiri videtur, ex eorum tamen est numero qui hoc superlativo uti non dubitarunt. Nam in commentario περὶ τοῦ πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, scribit, φημὶ τοίνυν τὸν ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν. Haud memini certè alius vocabuli in quo itidem extet talis ἐπίτασις ὑπερθέσεως. Nam habent quidem ἐπίτασιν & ista, λαλίστατος, κλεπτίστατος, κυδίστατος, facta ex λάλιστος, κλέπτιστος, κύδιστος: sed hæc ἐπίτασις in ipsa vocabuli forma est, non in significatione, ut in illo superlativo κορυφαιότατος. Perinde est autem omnino ac si ex Supremus fieret Supremissimus.

DE QUIBUSDAM QUÆ ATTICÆ LINGUÆ veteri peculiaria fuerunt, & de scriptoribus qui illa usi sunt. CAP. XIX.

Atticam linguam, seu dialectum, fuisse duplicem, unam, veterem, alteram, novam, minimè silentio à me prætereundum est, ut Ioannes Grammaticus & Corinthus (sive Corytus) præterierunt, necnon alii qui de atticismis scripserunt: quum tamen hujus rei ignoratio dubitationes multas afferre Græcos scriptores versantibus possit. De hoc quoque admonere debuerant tum illi, tum alii quotquot idem argumentum tractarunt, Atticorum linguam, sed veterem potius quàm novam, multa cum Ionica communia habere. Sed de illa quidem Atticæ linguæ cum Ionica communione & velut societate, sicut & de Doricæ cum Æolica, verba tum faciam, quum ea quæ singulæ propria sibi habent, exposuero: at de illa veteri Atticorum lingua hæc sunt quæ in præsentia occurrunt. Attica lingua veteri usi sunt Thucydides & Plato, si Dionysio Halicarnasseo credimus: quum alioqui de Platone non perinde ac de Thucydide plurimi hoc sibi persuasuri sint. Dionysii verba hæc sunt in Lysiæ vita, non procul ab initio (loquitur autem de ipso Lysia) καθαρός ἐστι τὴν ἑρμηνείαν πάνυ, καὶ τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανών· οὐ τῆς ἀρχαίας, ᾗ κέχρηνται Πλάτων καὶ Θουκυδίδης, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης· ὡς ἐστι τεκμήριον τοῖς τε Ἀνδοκίδου λόγοις, καὶ τοῖς Κριτίου, καὶ ἄλλοις συχνοῖς. Atque ut hîc dicit, γλώττης τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, ita in Isocratis vita, ἔπειτα τὴν ἀκρίβειαν τῆς διαλέκτου τῆς τότε συνήθους, καὶ ταύτην

ἰδίων ὁμοίαν παρ' ἀμφοτέροις, de ipso Isocrate & Lysia. Idem in epistola ad Cn. Pompeium hæc de Platonica phrasi seu dictione scribit, ὅ,τε πῖνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, χλοερόν τέ τι καὶ τεθηλὸς καὶ μεστὸν ὥρας ἄνθος ἀναδίδωσι. Quemadmodum autem hîc legimus τὸν τῆς ἀρχαιότητος πῖνον & χνοῦν, sic alibi χνοῦν ἀρχαιοπινῆ. nimirum in libro quem de dictione Demosthenica scripsit, & Ammæo suo dicavit. qui liber quum in lucem nondum prodierit, illius etiam loci verba proferam, alioqui lectorem ad ea remissurus. πολλῆς δέ τινος (inquit) ἐνταῦθα δεῖ τῆς τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακόφωνοι, μηδὲ ἀηδεῖς, μηδὲ ἄλλην τινὰ ὄχλησιν ἐνεγκάμενοι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι, ἀλλ' ἐπανθῇ τις αὐταῖς χνοῦς ἀρχαιοπινής, καὶ χάρις ἀβίαστος. Eo autem lubentius & hunc tertium locum attuli, quòd ex eo, sicut ex proximè præcedente, etiam significationem vocabuli πῖνος, quod antiquæ linguæ tribuitur (& quidem Atticæ præsertim, ut opinor) obiter perspicere possimus. Habet enim quiddam tam sibi proprium ut retinendum Marcus Tullius censuerit.

Cæterùm quæ fuerint illi Atticæ linguæ veteri peculiaria, haud certius aliunde quàm ex diligenti utrorumque scriptorum inter se collatione, cognosci posse existimo. Extant alioqui nonnulla ejus ἰδιώματα à grammaticis annotata: & quidem ab Eustathio potissimum, quantum quidem meminisse possum: quædam ab Ælio Dionysio & Herodiano apud illum. Sunt autem duorum generum: quum non solùm orthographiam quorundam vocabulorum sibi peculiarem, sed etiam vocabula quædam peculiaria habeat. Et veteres quidem Attici vocantur οἱ παλαιοὶ Ἀττικοί: at novi, seu posteriores, appellantur interdum οἱ νεώτεροι, nonnunquam οἱ ὕστερον. Utunturque his nominibus apud eum, & ambo illi veteres quos modò nominavi grammatici. Legimus enim quodam in loco Commentariorum in librum β Iliadis, δοκεῖ δὲ, φησὶ (videlicet Αἴλιος Διονύσιος. qui tamen eo in loco contrà quàm in aliis plerisque Διονύσιος Αἴλιος vocatur) τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν εἶναι περισπᾶν τὰ τοιαῦτα, Ὁμοῖον, Ἑτοῖμον, Γελοῖον. Idem in quendam locum libri α, scribit, ᾔδειν, significans ἠπιστάμην, habere η cum ι subscripto, κατὰ τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, sicut & alia quædam vocabula. Idem Ἀθηναία veteribus Atticis velle se adscribere ostendit, quum jubet nos observare, non solùm Homerum Ἀθηναίαν dicere pro Ἀθηνᾶν, sed multos etiam Atticos, ex iis scriptoribus qui post ejus tempora oratione soluta usi sunt. Scribere enim Demosthenem in oratione adversus Aristocratem, οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηναίᾳ ἀνέθεσαν. Et Platonem in Euthydemo, Ἑρκεῖος Ζεὺς καὶ Φράτριος, καὶ Ἀθηναίη Φρατρία. Additque, annotasse veteres, ex quo cœpissent Athenienses mulieres appellari Ἀθηναῖαι, (ut apud Pherecratem, Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις) quum prius appellarentur Ἀττικαὶ & ἀσταὶ, tum venisse in usum illud Ἀθηνᾶ. Hinc enim cognoscimus, Ἀθηναία, quod apud Platonem & Demosthenem legitur, esse veteris linguæ Atticæ, quum postea dictum fuerit Ἀθηνᾶ. Quod autem de illa mulierum Atheniensium appellatione scribit, ex alio ejusdem loco apertius nobis esse poterit. Is enim in quendam locum libri α Iliadis, annotat, dictum quidem fuisse ἀνὴρ Ἀθηναῖος, sicut dicitur ἀνὴρ Θηβαῖος: sed non item Ἀθηναία γυνὴ, sicut Θηβαία γυνή: sed ἑτερωνύμως fuisse vocatam Ἀττικήν. Atque istam rei hujus rationem à Metaclide reddi affert apud Pausaniam & Ælium Dionysium (nimirum cur appellatio illa Atheniensibus mulieribus non daretur) ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσι. Ex iisdem subjungit illud quod & in præcedenti loco tradit, ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταὶ ἤτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηνᾶν. Verùm alia quorundam veterum grammaticorum verba subjungit, quibus traditur esse omnino ἀνάττικον, dicere Ἀθηναίαν γυναῖκα: miniméque illud additur, receptam tamen hanc appellationem tandem fuisse, quæ apud veteres nequaquam in usu fuisset. Ne tamen de hoc dubitare possimus, facit Pherecratis testimonium, quod in illo priore loco affert. Testimonium autem Pherecratis appello, usum illius vocabuli in ea significatione: quem ex eo proferri videmus, dicente videlicet, Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις. Enimverò aliud hîc à me minimè prætermittendum fuerit, quod non parvi est momenti: credibile nimirum esse multas scripturas veteris linguæ Atticæ in iis quæ nostris manibus passim teruntur exemplaribus non amplius extare. Conjecturam facio ex eo quod scribit Eustathius, Platonem dixisse Ἀθηναίη (quod certè convenit cum Dionysii Halicarnassei testimonio, Attica veteri usum esse Platonem perhibentis) quum tamen in eo Euthydemi loco non Ἀθηναίη sed Ἀθηνᾶ habeant quæ quotidie in manibus habemus exemplaria. Atque ut editiones typographicas omittam, fortassis & ex iis codicibus scriptis qui usquam extant, vel paucos vel nullos inveniemus in quibus illa scriptura linguæ veteri consentanea, ex Platonis ipsius autographo servata fuerit.

Quod verò attinet ad exemplum ab eo ex Demosthene allatum, idem omnino de ipso dicendum est: nimirum nullius ponderis nobis futurum, si exemplaribus quæ passim extant, fidem adhibeamus. In eo enim quem affert loco, non illa scriptura vetus Ἀθηναίᾳ, sed Ἀθηνᾷ habetur: οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηνᾷ ἀνέθεσαν. & quidem in oratione adversus Timocratem, non autem in ea quæ adversus Aristocratem est scripta: unde tamen Eustathius eum locum affert. Sed de hac scriptura dicetur à me & in sequentibus: nunc ut ad ipsum Eustathium redeam, is in illa Homeri verba, τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων, morem jungendi dualia nomina verbis pluralibus, & pluralia singularibus, necnon vice versa, ἀττικισμὸν ἀρχαῖον esse tradit. Jam verò ut nonnullorum mentionem facit quæ veteribus Atticis adscribit, ita quædam ab eo annotantur tanquam novis seu posterioribus adscribenda. veluti quum dicit, σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιδέξια παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ τὰ καίρια καὶ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος. πληγῆναι γοῦν τις λέγει τὰ ἐπιδέξια. Sed hîc non parva equidem oriri dubitatio potest, quósnam scriptores illò vocabulo ἐπιδέξια usos fuisse credere debeamus, quandoquidem τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς peculiare fuisse tradit. Nam & quod Dionysius Halicarnasseus Demosthenem veteri Atticorum lingua usum tradit, mirum non immeritò alicubi videbitur, quum τὴν νέαν Ἀτθίδα contrà nonnulli à Demosthene & Æschine initium sumpsisse scripserint. Quid quòd illam ἔκφυλον ἀρχαίαν Ἀτθίδα, cujus meminit Synesius in suo de insomniis libello, quidam Gorgiæ Leontino adscribendam putaverunt? Verba Synesii sunt hæc, ἤδη δέ ποτε καὶ τὴν ὅλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι, ζήλῳ τῆς ἐκφύλου τῆς ἀρχαίας Ἀτθίδος, ἥδε διὰ θεοῦ νουθετήσασα, τὸ μέν τι εἰπόντος, τὸ δέ τι ἔστιν εἰπόντος, τὸ δὲ δείξαντος, ὄχθους τινὰς ἀπολεαίνειν ἐκπεφυκότας τῆς γλώττης, ἐπανήγαγέ τε ἐς τὸ σῶφρον, καὶ τὸ οἰδοῦν ἐκόλασε. Hîc enim scholiastes ἀρχαίαν Ἀτθίδα ab illo dici ait τὴν ἀπὸ Γοργίου ἀρξαμένην, ἧς ἀρχηγὸς αὐτὸς ὁ Λεοντῖνος Γοργίας. usum enim fuisse poeticis etiam vocabulis διὰ σεμνότητα καὶ παραδοξολογίαν. Addit verò & illud quod modò de Demosthene & Æschine aliunde retuli, ἡ δὲ νέα Ἀτθὶς ἤρξατο ἀπ' Αἰσχίνου καὶ Δημοσθένους. ἦν δὲ αὕτη λειοτέρα, καὶ τῇ ἀκοῇ προσηνής. Ego certè Dionysio Halicarnasseo, potius quàm isti, & aliis vel alii unde hoc sumpsit (alibi enim me legisse memini) assentiendum esse dicerem, si alterutri assentiri cogerer. Alioqui certè si tertium quoddam genus constituere liceret eorum qui inter utrosque essent, nimirum inter veteres & novos, in eo Demosthenem lubenter ponerem. Sic videmus tres comœdiæ ætates à grammaticis (& nominatim à Polluce) statui, primam, τὴν ἀρχαίαν: secundam, τὴν μέσην: tertiam, τὴν νέαν appellantibus. Sed nonnulli ex duabus istis, nimirum ἐκ τῆς μέσης καὶ τῆς νέας, fecisse unam videntur: quippe qui duas duntaxat recenseant, veterem & novam. Quidam verò eorum qui in Aristophanem nonnulla de comœdiæ scriptione præfati sunt, fatetur quidem fuisse comœdiæ μεταβολὰς τρεῖς, videlicet τὴν μὲν, ἀρχαίαν· τὴν δὲ, νέαν· τὴν δὲ, μέσην: sed ex poetis τῆς μέσης κωμῳδίας duos tantùm nominat, Antiphanem & Stephanum: quanvis quinquaginta septem fuisse dicat. Ab eodem comici veteres, vel potius inter veteres comicos maximè insignes, recensentur, Epicharmus, Magnes, Cratinus, Crates, Pherecrates, Phrynichus, Eupolis, Aristophanes. Atqui (ut de cæteris taceam) Pherecratem non videtur Eustathius in hoc ordine collocasse, ubi tradit eum Ἀθηναίαν appellasse Atheniensem mulierem, quum antea hoc nomen usu receptum non esset. Sed alius quidam ibi (nimirum in scriptis quæ scholiis in Aristophanem præfixa sunt) inter veteres comicos tres commemorat, quos & ab Horatio conjungi videmus: scribens, ἐπὶ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος χρόνων, τὰ τῆς δημοκρατίας ἐκράτει παρὰ Ἀθηναίοις &c. Ita enim & Horatius,

Eupolis atque Cratinus Aristophanésque, poetæ,
Atque alii quorum comœdia prisca virorum est.

Eupolidis meminit & M. Tullius lib. 6, epist. ad Atticum, Εὔπολιν τὸν τῆς ἀρχαίας quis non dixit ab Alcibiade navigante in Siciliam dejectum esse in mare? Ubi observandæ sunt obiter duæ ellipses elegantes, nimirum accusativi ποιητὴν & genitivi κωμῳδίας. Nam ut oratio esset ἐντελὴς, dicendum erat τὸν τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητήν. Hunc certè cum cæteris duobus audacter ut inter veteres comicos, sic etiam inter eos qui veteri Atticorum lingua usi sunt, collocare debemus. Idem porro ille quem aliquot alios inter veteres comicos numerare dixi, & nominatim Pherecratem, inter novos comicos (quos fuisse scribit sexagintaquatuor) recenset hos, tanquam ἀξιολογωτάτους, Philemonem, Menandrum, Diphilum, Philippidem, Posidippum, Apollodorum. De mediæ autem comœdiæ poetis major equidem quàm de aliis esse possit quæstio: ac fortasse Pherecrates, de quo dictum modò fuit, in hoc ordine ponendus fuerit. In eo certè poni Antiphanem

ab eo cujus modò memini (unde videlicet hæc quoque novorum comicorum enumeratio petita est) paulo antè docui. Astipulatúrque Suidas, scribens fuisse κωμικὸν τῆς μέσης κωμῳδίας. Quinetiam apud Athenæum mentio fit libri à quodam Dorotheo Ascalonite scripti, cui titulum fecerat, περὶ Ἀντιφάνους, καὶ περὶ τῆς παρὰ τοῖς μεσωτέροις κωμικοῖς ματτύης. Ubi observa μεσωτέρους κωμικοὺς comparativi forma appellari τοὺς μέσους. Ex alio ejusdem loco discimus eum ætate Alexandri regis vixisse ac floruisse, & quidem apud ipsum etiam Alexandrum. ita enim librum XIIII inchoat, Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς, ἑταῖρε Τιμόκρατες, ὡς ἀνεγίνωσκε τινὰ τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμῳδιῶν, &c. Quinetiam Alexis ad hanc classem referendus videri possit, hujus etiam scriptoris testimonio. Postquam enim nominatus est Alexis ἐν ἀσωτοδιδασκάλῳ, additur, ὡς Σωτίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τοῖς περὶ τῶν Τίμωνος σίλλων. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀπήντησα τῷ δράματι, πλείονα τῆς μέσης καλουμένης κωμῳδίας ἀναγνοὺς δράματα τῶν ὀκτακοσίων· καὶ τούτων ἐκλογὰς ποιησάμενος, οὐ περιέτυχον τῷ ἀσωτοδιδασκάλῳ. Quum enim dicit se inter mediæ comœdiæ fabulas illam Alexidis non nactum esse, Alexin pro poeta mediæ comœdiæ haberi à se ostendit. Apertè verò in hoc ordine ab illo ponuntur Nicostratus & Epicrates. Hoc quoque observatione nobis dignum est apud eum, quendam Antiochi Alexandrini librum inscribi περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ κωμῳδουμένων ποιητῶν. Hoc enim optimè convenit cum iis quæ scribuntur ab eo unde & quorundam poetarum enumerationem attuli. Legimus enim apud eum, ἡ δὲ μέση κωμῳδία ἀφῆκε τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις, ἐπὶ δὲ τὸ σκώπτειν ἱστορίας ῥηθείσας ποιηταῖς ἦλθον. ἀνεύθυνον γὰρ τὸ τοιοῦτον· οἷον διασύρειν Ὅμηρον εἰπόντα τὶ, ἢ τὸν δεῖνα τῆς τραγῳδίας ποιητήν. Neque verò quædam poetarum duntaxat dicta ab illis irrisa fuisse putandum est: quum legamus Antiphanem in quoddam Demosthenis dictum itidem jocatum esse, his versibus, Ὁ δεσπότης δὲ πάντα τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς Ἀπέλαβεν, ὥσπερ ἔλαβεν. ἠγάπησεν ἂν Τὸ ῥῆμα τοῦτο παραλαβὼν Δημοσθένης. Jocatur autem in eum Demosthenis locum, cujus & Æschines meminit: & in quo dicit eum περὶ συλλαβῶν διαφέρεσθαι. scribit enim, Ἀλόνησον ἐδίδου [Φίλιππος] ὁ δ' ἀπηγόρευε μὴ λαμβάνειν, εἰ δίδωσιν, ἀλλὰ μὴ ἀποδίδωσι· περὶ συλλαβῶν διαφερόμενος. Atque adeò Alexis affert illa ipsa verba διδόναι & ἀποδιδόναι, in comœdia quam ἀδελφοὺς inscripsit, Ἐγὼ δέδωκα γάρ τι ταύταις; εἰπέ μοι. Οὐκ· ἀλλ' ἀποδέδωκας, ἐνέχυρόν που λαβών. In alio ejus loco hæc duo composita, pariterque illa duo priora leguntur: in comœdia cui στρατιώτης est titulus, Ἀπέλαβες. τουτὶ δ' ἐστὶ τί; ὃ παρ' ὑμῶν ἐγὼ Παιδάριον ἔλαβον, ἀποφέρων ἥκω πάλιν. Πῶς οὐκ ἀρέσκει σοι τρέφειν; οὐκ ἔστι γὰρ Ἡμέτερον, οὐδ' ὑμέτερον. ἀλλ' ἐδώκατε Ὑμεῖς ἐμοὶ τοῦτ'. οὐ δεδώκαμεν. τί δέ; Ἀποδεδώκαμεν τὸ μὴ προσῆκον ἐμοὶ λαβεῖν. Sic & alius comicus, nomine Anaxilas, in iisdem verbis lusit. Verùm ut ad id revertar quod in hac quæstione præcipuum est, hos μέσης κωμῳδίας poetas utra lingua usos esse dicemus? Idem certè lubenter de illis, aut saltem de quibusdam illorum, dicerem quod paulo antè de Demosthene dixi. Vereor enim ut pauci Dionysio Halicarnasseo (aut alii, quicunque est) assentiantur, eum veteri Atticorum lingua usum esse scribenti. Neque verò movere nos debet illud veteris linguæ vocabulum Ἀθηναία, quod Eustathium ex eo afferre dixi: nisi & aliis exemplis idem confirmetur. Esto enim, in bonæ fidei exemplaribus extitisse scripturam illam: at ibi non Demosthenis, sed cujusdam inscriptionis antiquæ sunt verba. Locus enim orationis in Timocratem (nam falsò Eustathius oratione in Aristocratem ea legi tradit, uti dixi) est hic, οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἅπαντας ὁρᾶν ὑπὸ τῶν στεφάνων ταῖς χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα, Οἱ σύμμαχοι τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἀνδραγαθίας ἕνεκ' ἐστεφάνωσαν καὶ δικαιοσύνης. ἢ, Οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηναίᾳ ἀνέθεσαν. Verùm Eustathius minimè hoc animadvertit: sed ita hunc Demosthenis affert, tanquam ejus non aliorum verba ibi legantur. De aliis autem locis in quibus hic orator deæ ejusdem mentionem facit, potuisse idem dicere Eustathium, vix mihi persuadere queo. Alioqui scripturam illam veterem in omnibus locis mutavisse librarios dicendum esset, (ut opinor) quod quidem ad ea exemplaria attinet quæ ab aliquot annis jacere in tenebris desierunt. Neque enim dubito quin Ἀθηνᾶν ubique non Ἀθηναίαν habeant. Verisimile est autem librarios, quum in eo loco orationis in Timocratem, aliam quàm in cæteris scripturam viderent, ex his illum emendandum putavisse, atque adeò emendasse: non animadvertentes verba illa minimè esse Demosthenis: sicut & Eustathium non animadvertisse, dictum paulo antè fuit. At verò de Platone quid dicemus? an Eustathium eum locum in exemplum ex illo protulisse quasi & alibi passim ita scribere soleret? Equidem nisi hoc sensisset, aliter loquuturus aut aliquid fuisse additurus, aut saltem aliter loqui, vel quidpiam adjungere debuisse videtur, quo lectorem moneret. Non dubium est enim quin de hoc loco idem quod de illo Demosthenico dici possit: & hoc

non tanquam à Platone, sed tanquam ab alio dictum considerare oporteat. ac profectò vel illa terminatio Ionica indicio esse potest. Alioqui non Platoni solùm & Demostheni, sed aliis quoque scriptoribus quædam fuisse in suo sermone peculiaria, ex locis variis Pollucis cognoscere possumus: ubi Platonem hoc vocabulo, Thucydidem illo, Demosthenem alio quopiam, alios aliis uti tradit. Nec solùm in nudis vocabulis sed etiam in loquendi generibus exempla hujus rei apud eum extant. Hæc autem ita illis peculiaria, eorum ἰδιώματα vocari posse dixerim: quemadmodum videmus Dionysium Halicarnasseum ea quæ Thucydidi peculiaria essent, ejus ἰδιώματα nominasse. ac profectò nullum tot habuisse crediderim (ac præsertim tam insignia) quot Thucydidea esse videmus.' Neque vocabula omnia aut loquendi genera quæ lexicographus ille uni cuipiam Græcorum scriptorum adscribit, apud eum duntaxat in usu fuisse mihi persuadeo: quum aliquot locis aliter se rem habere compererim. Sed eum alicubi voces vel φράσεις quas apud quempiam esse frequentissimas videbat, ejus tantùm testimonio confirmare voluisse: alicubi etiam usum illarum peculiarem illi falsò credidisse existimo. Sic Eustathius, veterum autoritatem sequens, ex Demosthene affert usum quendam nominis ὁδὸς eundem cum Homerico. Quum enim legamus apud Homerum Iliadis libro α, Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι; annotat ille scholiastes, Homerum ibi duo genera prælii agnoscere, unum, ὁδὸν ἐλθεῖν, alterum, ἶφι μάχεσθαι. Esse autem ὁδὸν ἐλθεῖν, τὸ τοὺς ἀριστεῖς εἰς λόχον ἀπελθεῖν. additque ita exponere veteres: grammaticos nimirum intelligens. Quinetiam afferri ab illis ejusdem usus exemplum ex Demosthene, in oratione adversus Aristocratem. Eum enim itidem dixisse ἐν ὁδῷ καθελὼν pro ἐν λόχῳ. Jam verò & circa orthographiam eos, aut saltem eorum nonnullos, aliquid peculiare sibi habuisse, ostendit quod ab hoc ipso scholiaste de nomine Ἀσκληπιὸς scribitur: nimirum Ἀσκληπιὸς esse receptam passim scripturam, sed Demostheni placuisse scribere Ἀσκλήπιος proparoxytoné. Postquam enim dixit, ἐκλήθη δὲ, φασὶν (ita enim scribendum est, non φησὶν) Ἀσκληπιὸς, ἢ διότι Ἄσκλητον Ἐπιδαύριον ὀφθαλμιῶντα ἰάσατο, ἤπιος ἐκείνῳ φανείς· ἢ πλεονασμῷ τοῦ λ, παρὰ τὸ ἀσκεῖν ἠπίως τοὺς νοσοῦντας, ὅ ἐστιν ἐπιμελείας ἄξιον· ἢ παρὰ τὸ μὴ σκελετεύεσθαι αὐτοὺς ἐῶν, ἠπίως προσφερόμενον: subjungit, ἡ δὲ ὀξυτόνησις τοῦ ὀνόματος ἀπορίαν ἔχει· εἴπερ καὶ ἄλλως αἱ συνθέσεις τοὺς τόνους ἀναβιβάζουσι. Ideóque rectè fecisse Demosthenem ait, qui (ut fertur) Ἀσκλήπιος maluerit proparoxytonè scribere. Verùm etiamsi ut in hujus vocabuli sic etiam in aliorum quorundam scriptura orthographiam sibi peculiarem habuisset, & quidem eam quæ veteri Atticorum linguæ usitata erat, non tamen ideo Attica lingua veteri usus esse dicendus esset. Sed de his hactenus.

Thucydidem saltem ex illo veterum Atticorum esse numero, negare nemo queat. quem tamen & sua quædam habere ἰδιώματα, miniméque omnia quibus utitur, esse veteri linguæ Atticæ adscribenda, docui pag. 201. Eorum alioqui quæ ex veteri habet lingua, quod ad scripturam attinet, exempla statim initio hujus appendicis vel potius harum animadversionum, proposui. Equidem Ioannem Grammaticum & Corinthum non majore in delectu autorum, quàm circa reliqua, judicio usos esse puto. De Corintho quidem certè affirmari id potest, quippe qui quanvis in sua præfatiuncula eloquutionis Atticæ regulam se sibi proposuisse dixerit Aristophanem & Thucydidem, afferat tamen exempla & ex valde recentibus scriptoribus, quíque Ἀττικισταὶ potius quàm Ἀττικοὶ, vocandi, aut etiam ne illo quidem nomine digni videri debeant. Neque enim ex Philostrato duntaxat, sed ex Aphthonio quoque, necnon Gregorio Nazianzeno (neque enim dubito quin is sit quem theologum κατ' ἐξοχὴν nuncupat) petitis exemplis utitur. Imò verò nec illud ipsum quod inter hasce duas appellationes Ἀττικῶν & Ἀττικιστῶν est discrimen, cognovisse videtur. quippe qui articulo seu tmemate XXIIII, ubi de usu accusativi pro dativo loquitur, scribat, καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ πᾶσι τοῖς ἀττικισταῖς. Ubi certè & Homerum in numero ἀττικιστῶν ponere videtur. quod valde ineptum fuerit: quum hæc appellatio, ex tribus scriptorum generibus, qui tribus diversis ætatibus scripserunt, tertiis duntaxat conveniat. Sed nec Atticum scriptorem vocandum Homerum censuerim, imò potius Ionicum. Quædam enim ex Attica dialecto sumpsisse illum haud inficior; sed multo plura ex Ionica habere dico: qua de re & alibi disserui. Sic etiam Corinthus κατακάρα (ita enim ab eo scribitur pro κατωκάρα) probare volens Atticum esse pro ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, non aliunde quàm ex Pindaro exemplum affert. Jam verò & hoc sciendum est, Atticæ dialecto nonnulla adscribi à Corintho præsertim, quæ in solutæ orationis scriptoribus quærenda non sunt, quum poetis peculiaria esse constet & quidem aliis potius quàm co-

micis. Tale est παρθενικὴ pro παρθένος, Homero & Hesiodo usitatum. At de tribus illis atticismorum collectoribus seu excerptoribus quid dicam ? Promittunt quidem omnes Atticarum vocum ἐκλογὴν, sed tam magnum Atticorum scriptorum constituunt numerum, ut non tam qui sint Attici quàm qui non sint Attici quærendum esse videatur. Neque enim eorum duntaxat qui vigente adhuc Græco sermone vixerunt, quemlibet sine ullo discrimine pro Attico habent, sed eorum quoque qui χθὲς καὶ πρώην extiterunt. Sæpe enim ibi Libanii quoque autoritate, tanquam locupletissimi testis, vocabuli alicujus usum confirmant, quod pro Attico habendum esse tradunt. Sed hac de re plura ubi de sermone τῶν ἀττικιςῶν disseram.

QUALIA FUERINT EORUM SCRIPTA QUI POTISSIMUM Atticorum nomine digni existimati sunt. Item, de scriptis quæ Atticum thymum redolere, aut πῖνον seu μυκτῆρα Atticum habere dicuntur. CAPUT XX.

Atticum dicendi genus quantis laudibus ipsi etiam Latini extollere soliti sint, dici vix potest. In eo certè M. Tullius vim & suavitatem aliáque multa sic admiratur, ut bene dicere velit esse Atticè dicere. Non enim jam quærimus (inquit in commentario de optimo genere oratorum) quid sit Atticè, sed quid sit optimè dicere. Ex quo intelligitur, quoniam Græcorum oratorum præstantissimi sunt ii qui fuerunt Athenis, eorum autem princeps facilè Demosthenes, hunc siquis imitetur, eum & Atticè dicturum & optimé. ut quoniam Attici nobis propositi sunt ad imitandum, bene dicere, id sit Atticè dicere. Sic etiam Fabius post eum, Melius (inquit) de hoc nomine sentiant, credántque, Atticè dicere, esse optimè dicere. Neque tamen ita hoc interpretandum est quasi fieri non posset quin bene diceret quicunque Atticus esset. Unde apud eundem legimus in Bruto, Ita fiet ut non omnes qui Atticè, iidem bene, sed ut omnes qui bene, iidem etiam Atticè dicant. Sed hoc sciendum est, eorum scripta qui præ aliis Atticorum nomine digni existimati fuerunt, ἰσχνότητα quandam habuisse. Atque id vel hinc perspicere licet, quòd Lysias, qui præ cæteris hoc dicendi genus sectatus est, præ cæteris etiam Atticus fuit existimatus. Verùm eos variis in locis M. Tullius reprehendit qui tantùm huic tenui generi dicendi tribuebant ut vix aliud pro Attico habere vellent. Putant enim (inquit in Oratore) qui horridè incultéque dicat, modò id eleganter enucleatéque faciat, eum solum Atticè dicere. Errant, quòd solum : quòd Atticè, non falluntur. Istorum enim judicio, si solum illud est Atticum, ne Pericles quidem dixit Atticè, cui primæ sine controversia deferebantur. Qui si tenui genere uteretur, nunquam ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus esset. Dicat igitur Atticè venustissimus ille scriptor ac politissimus Lysias (quis enim id possit negare ?) dum intelligamus hoc esse Atticum in Lysia, non quòd tenuis sit atque inornatus, sed quòd nihil habeat insolens aut ineptum. Ornatè verò & graviter & copiosè dicere, aut Atticorum sit, aut ne sit Æschines néve Demosthenes Atticus. Et paucissimis verbis interjectis, quem hîc tenuem dixit, appellat subtilem : scribens, Nam qui Lysiam sequuntur, causidicum quendam sequuntur, non illum quidem amplum atque grandem, subtilem & elegantem tamen, & qui in forensibus causis possit præclarè consistere. Hujus tenuitatis Lysiæ mentionem facit & in libello de optimo genere oratorum : scribens, Quod quum faciemus, si modò idipsum assequemur (est enim permagnum) imitemur, si poterimus, Lysiam, & ejus quidem tenuitatem potissimùm. Est enim multis in locis grandior : sed quia & privatas ille plerasque & eas ipsas aliis, & parvarum rerum causulas scripsit, videtur esse jejunior, quoniam se ipse consultò ad minutarum genera causarum limaverit. Aliquanto post videtur adverbio Summissè id declaravisse quod Græci ἰσχνῶς dicerent. Ita fit (inquit) ut Demosthenes certè possit summissè dicere, elatè Lysias fortasse non possit. Aliquanto post, utitur adverbio Subtiliter : ut suprà subtilem dixit quem alibi tenuem vocaverat. Sed qui dici à nobis Attico more nolunt, ipsi autem se non oratores esse profitentur, si teretes aures habent, intelligénsque judicium, tanquam ad picturam probandam adhibentur, etiam inscii faciendi, cum aliqua solertia judicandi. Sin autem intelligentiam ponunt in audiendi fastidio, neque eos quicquam excelsum magnificúmque delectat, dicant se subtile quiddam & politum velle, grave ornatúmque contemnere : id verò desinant dicere, qui subtiliter dicunt, eos solos Atticè dicere, id est quasi siccè & integré. At si amplè & ornatè & copiosè, cum eadem integritate, Atticorum est, cui dubium est utrum orationem nostram tolerabilem tantùm an etiam admirabilem esse cupia-

mus? Ex Fabio quoque discimus, Atticos nonnullis eos demum visos fuisse qui illo tenui dicendi genere uterentur. Scribit enim lib. 10, cap. 1, Alii pressa demum & tenuia, & quæ minimum ab usu quotidiano recedant, sana & verè Attica. Item lib. 12, c. 10, Quid est igitur quòd in iis demum qui tenui venula per calculos fluunt, Atticum saporem putent? ibi demum thymum redolere dicant? Et aliquanto antè, Quapropter mihi falli multum videntur qui solos esse Atticos credunt tenues & lucidos & significantes: sed quadam eloquentiæ frugalitate contentos, ac semper manum intra pallium continentes. Iis autem quæ subjungit, eundem quem & Cicero oratorem, ut certum illius dicendi generis exemplar, proponit: nimirum Lysiam. Nam quis (inquit) erit hic Atticus? Sit Lysias. hunc enim amplectuntur amatores istius nominis modum. Non igitur jam usque ad Coccum & Antocidem remittemur. Interrogare tamen velim an Isocrates Atticè dixerit. nihil enim est tam Lysiæ diversum. Negabunt? at ejus schola principes oratorum dedit. Quæratur similius aliquid. Hyperides Atticus? Certè. at plus indulsit voluptati. Transeo plurimos, Lycurgum, Aristogitona, & iis priores, Isæum, Antiphontem: quos ut homines inter se genere similes, differentes dixeris specie. Quid ille cujus modò fecimus mentionem, Æschines? nónne iis latior & audentior & excelsior? Quid denique Demosthenes? non cunctos illos tenues & circunspectos, sublimitate, vi, impetu, cultu, compositione superavit? Non insurgit locis? non figuris gaudet? non translationibus nitet? non oratione ficta dat tacentibus vocem? Et paucis interjectis, Lysiæ ἰσχνότητα, gracilitatem appellat. Quid Periclea? similémne credimus Lysiacæ gracilitati, quem fulminibus & cælesti fragori comparant comici, dum illi convitiantur? At suprà, dicens quandam eloquentiæ frugalitatem, vocem Græcam λιτότητα videtur voluisse exprimere. siquidem illud dicendi genus quod ἰσχνὸν passim appellatum fuit, alicubi λιτὸν etiam vocatum invenitur. Cæterùm quod ad Demosthenem attinet, Cicero quoque eum potissimum in exemplum affert, quo illam de Attica tenuitate seu gracilitate opinionem refellat: non in eo tantùm qui allatus fuit loco, sed etiam alibi. Nam in Oratore, hanc de illo sententiam ferentem audimus, Hoc nec gravior extitit quisquam, nec callidior, nec temperatior. Et paulo pòst de eodem, Quo ne Athenas quidem ipsas magis credo fuisse Atticas. Et tamen Lysiæ fuisse dissimillimum, cùm alibi tum in hoc Bruti loco testatur. Atticos, inquit, volo imitari. Quos? nec enim est unum genus. nam quid est tam dissimile quàm Demosthenes & Lysias? quàm idem & Hyperides? quàm omnium horum Æschines? Denique Atticis propriam maximè fuisse tenuitatem seu subtilitatem ubique fatetur. Atque hanc (quam à Fabio gracilitatem dici modò vidimus) exilitatem quoque appellat. veluti quum Brutum inducit dicentem, Atticum se Calvus noster dici oratorem volebat: inde erat ista exilitas, quam ille de industria consectabatur. Et aliquanto pòst, Exiliter & angustè copulat: Quare si angustè & exiliter dicere, est Atticorum. &c. Quinetiam hoc vocat Summissè dicere, ut antea ostendi: quum docerem hoc quoque adverbio declarari quod Græci ἰσχνῶς appellant. non tamen ita intelligens quasi hoc Latinum illi Græco in eodem metaphoræ genere respondeat. alioqui certè ταπεινῶς dixissem, sicut & ὑψηλῶς de altero illo Elaté. Cæterùm vocabulis illis non contentus, & quiddam etiam tenuitate tenuius (ut ita loquar) significare volens, jejunitatem appellat, necnon siccitatem & inopiam. scribens in Bruto, Sin autem jejunitatem & siccitatem & inopiam (dummodo sit polita, dum urbana, dum elegans) in Attico genere ponit, hoc rectè duntaxat: sed quia sunt in Atticis alia meliora, videat ne ignoret & gradus & dissimilitudines & vim & varietatem Atticorum. Sic autem & in loco qui allatus ex eo fuit in fine paginæ præcedentis, adverbio Siccè hac ipsa de re usus est, & quidem ei Integrè adjungens. Ibidem integritatem dicit: eandémque significationem huic nomini dederat antequam jejunitatis & siccitatis atque inopiæ vocabulis uteretur. Dixerat enim, Nam siquis eos qui nec ineptè dicunt, nec odiosè, nec putidè, Atticè putat dicere, is rectè nisi Atticum probat neminem. Insulsitatem enim & insolentiam, tanquam insaniam quandam orationis, odit, sanitatem autem & integritatem, quasi religionem & verecundiam oratoris probat. hæc omnium debet oratorum eadem esse sententia. Sic voce Incorruptum significare videtur idem quod Integrum, in Oratore, ubi dicit Atheniensium semper fuisse prudens sincerúmque judicium, nihil ut possent nisi incorruptum audire & elegans. Quibus subjungit, Eorum religioni quum serviret orator, nullum verbum insolens, nullum odiosum ponere audebat. Ubi observa, quod dicit Demosthenem suorum religioni servisse, convenire cum ea verecundia & religione cujus mentionem facit in loco quem proximè attuli.

Quum autem ex his Ciceronis & Fabii locis satis patere possit quod dicendi genus, vulgus esse putaret Atticum, quæ contrà Ciceronis de illo sententia esset, plures, quan-

6 z

vis in promptu habeam, non addam. Sed potius unum ex Ciceronianis quos attuli, simulque quendam quem afferam, mecum examinare lectorem jubebo. Is quem attuli, est hic, circa hujus capitis initium, ex Oratore, Putant enim, qui horridè incultéque dicat, modò id eleganter enucleatéque faciat, eum solum Atticè dicere. Errant, quòd solum: quòd Atticè, non falluntur. Hîc enim meritò dubitaturus esse quispiam videtur, quomodo qui horridè & incultè dicat, eleganter enucleatéque id facere possit. Quid si igitur priora quidem illa duo de ipsis verbis accipiantur, altera verò duo ad sententias ipsas referantur? Alioqui priora ad sermonem horridum & incultum, post riora ad verborum aptam collocationem & quandam in tota orationis structura concinnitatem videri queant pertinere. Potest enim horridus esse ejus sermo, id est horrida quædam verba habere (qualia videbantur ea potissimùm quæ prisca erant) qui tamen alioqui aptè dicat, & quidem ita ut ab Atticorum regula minimè absit: ut de quibusdam Asiaticis oratoribus loquitur in eodem opusculo. Quinetiam hæc ibidem leguntur, Quantum autem sit aptè dicere experiri licet, si aut compositi oratoris benè structam collocationem dissolvas permutatione verborum. corrumpetur enim tota res, &c. Aliquanto pòst, Vidésne ut ordine verborum paulum commutato, iisdem tamen verbis stante sententia, ad nihilum omnia recidant, quum sint ex aptis dissoluta? aut, si alicujus inconditi arripias dissipatam aliquam sententiam, eámque ordine verborum paulum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud quod fuerat antea diffluens ac solutum? Ex illis autem vitiis quod maximum est (aut certè quod non est minimum) in Hegesia bis reprehenderat in superioribus. quum diceret, eum, dum imitari vult Lysiam, incidere particulas: neque minus sententiis peccare quàm verbis. Cæterùm quum voci Eleganter addit Enucleatè, ad illam perspicuitatem respicere videtur quæ elegantis structuræ orationis comes esse solet. Possumus etiam fortasse illa verba, Modò id eleganter enucleatéque faciat, ita accipere quasi dixisset, Modò nihil habeat insolens aut ineptum. sicut ipsum Lysiam inornatum esse, sed nihil insolens aut ineptum habere dicit. At de Hegesia contrà, peccante in illis quæ diximus (quum tamen imitari Lysiam vellet) Ut non quærat (inquit) quem appellet ineptum qui illum cognoverit. Et de illo quidem loco ita sentio. Ille alter quem allaturum me sum pollicitus, est hic ex eodem libro, Quam [numerosam comprehensionem] perversè fugiens Hegesias, dum ille quoque imitari Lysiam vult, alterum penè Demosthenem, saltat, incidens particulas. Quomodo enim Cicero Lysiam dicere potest esse alterum penè Demosthenem, quum alibi (in eo nimirum qui recitatus à me fuit loco, ex Bruto) nihil tam dissimile quàm Demosthenem & Lysiam esse scribat? An eum hac in re sibi non constare dicemus? Imò verò vel tacente Cicerone manifestum cuilibet esse potest magnum quod est inter Lysiam & Demosthenem discrimen: adeò ut Lysiam, alterum penè Demosthenem appellasse credi non possit quin simul judicio destitutus fuisse credatur. Ego certè aliquando locum non satis integrum esse suspicatus sum, atque ob aliqua verba quæ omissa essent, ad Lysiam referri quæ Cicero de Hegesia dixisset: eum videlicet non tantùm imitari Lysiam, sed etiam alterum penè Demosthenem velle haberi. Verùm doctissimus quidam vir & acutissimo judicio præditus, à me hoc de loco consultus, in interpunctione errorem latere censuit: qua sublata intelligendum esse, dici Hegesiam, translatione ab histrionibus sumpta, alterum pene Demosthenem saltare: id est, inepta imitatione studere illum repræsentare. Postea autem comperi & Sebastianum Corradum suo in Brutum commentario, hunc locum ita afferre, ut dicatur Hegesias, dum imitari Lysiam vult, alterum penè saltare Demosthenem.

Jam verò quum in iis quæ de Attico dicendi genere habuimus, oratorum duntaxat fiat mentio, quæri meritò possit an comicos alio quàm eo usos fuisse putandum sit. Ad me quidem certè quod attinet, nunquam hoc mihi persuaserim: neque Fabius in ea opinione fuisse videtur: quippe qui lib. 12, cap. 10, quum dixisset, Neque enim si tenuiora hæc ac pressiora Græci melius, in eóque vincimur solo: subjungit, Et ideo in comœdiis non contendimus. Quæ enim tenuiora ac pressiora dicit, ea esse ad Atticum dicendi genus referenda, ex hoc ejusdem lòco apparet, lib. 10, cap. 1, Alii pressa demum & tenuia, & quæ minimum ab usu quotidiano recedant, sana & verè Attica putant. Quinetiam alibi quum Latinos in comœdia maxime claudicare fassus fuisset, paucis interjectis, Vix levem (inquit) consequimur umbram: adeò ut mihi sermo ipse Romanus non recipere videatur illam solis concessam Atticis venerem: quando eam ne Græci quidem in alio genere linguæ obtinuerint. Vinci autem Romanum sermonem ab Attico fatetur & alibi. Siquidem legimus lib. 12, Quare qui à Latinis exigit illam gratiam

sermonis Attici, det mihi in loquendo eandem jucunditatem, & parem copiam. Ac non ita longo intervallo hæc præcedunt, Latina mihi facundia ut inventione, dispositione, consilio, cæterísque hujus generis artibus similis Græcæ ac prorsus discipula ejus videtur: ita circa rationem eloquendi vix habere imitationis locum. Idem in fine libri 10, Non tamen mirabor Latinos magis indulsisse compositioni quàm Atticos, quanvis minus in verbis habeant varietatis & gratiæ. Et tamen scribit eodem libro, Oratores verò vel præcipuè Latinam eloquentiam parem facere Græcæ possunt. Si igitur Græcis comicis potius quàm oratoribus Latini cedunt, quomodo Græcorum comœdias Atticum dicendi genus habere negabimus? Equidem qui in Aristophane (ut de cæteris nunc taceam) Atticum dicendi genus non perspiciet, is meritò cæcutire dicetur. Sed Atticum dicendi genus simpliciter nunc Atticam ἰσχνότητα appello, potiúsque ad illam Attici sermonis venerem, cujus paulo antè facta fuit mentio, quàm ad eloquentiam referens. Alioqui certè latè fuerit extendendum eloquentiæ nomen: ut extenditur à Marco Tullio, quum in Oratore scribit, Sejunctus igitur orator à philosophorum eloquentia, à sophistarum, ab historicorum, à poetarum, explicandus est nobis qualis futurus sit. Sic quoque Fabius latè extendit, quum omnem eloquentiam habere aliquid commune scribit. Dixerat enim, Id quoque vitandum (in quo magna pars errat) ne in oratione poetas nobis & historicos, in illorum operibus oratores aut declamatores imitandos putemus. Sua cuique proposita lex, suus decor: ec comœdia in cothurnos assurgit, nec contrà tragœdia socco ingreditur. Equidem si verum esset quod nonnulli (teste eodem Fabio) censuerunt, nimirum nullam esse naturalem eloquentiam, nisi quæ sit sermoni quotidiano simillima, quo cum amicis, conjugibus, liberis, servis, loquimur, contenti promere animi voluntatem: hanc laudem sola comœdia mereri jure optimo dici posset. nam apud comicos, nisi quòd versiculi sunt, nihil est aliud quotidiani dissimile sermonis, ut scribit in suo Oratore Cicero. Ac de comicis hactenus: ex iis autem quæ hìc de illis déque variis eloquentiæ velut formis dicta fuerunt, colligi pòterit quid de philosophis quoque & historicis, quod attinet ad genus dicendi Atticum, judicare oporteat.

Duo addam, antequam ad alteram hujus capitis partem veniam: quorum unum est, quanvis Fabius Latinum sermonem ab Attico vinci fateatur, in iis quos attuli ex eo locis, fuisse tamen & ex Latinis seu Romanis oratoribus qui Attici vocarentur. Legimus enim apud eum, lib. 12, Non Scipio, Lælius, Cato, in eloquendo velut Attici Romanorum fuerunt? Cicero autem de Calvo, non velut Atticum, sed planè Atticum eum suo judicio fuisse, vel potius dici voluisse, tradit: scribens, in Bruto, vel potius inducens Brutum dicentem, Atticum se Calvus noster dici oratorem volebat. inde erat ista exilitas, quam ille de industria consectabatur. Ubi observa hunc quoque oratorem in Attico dicendi genere præcipuam laudem esse putavisse τῆς ἰσχνότητος, quum Cicero scribat, eum, quòd se Atticum oratorem dici vellet, exilitatem consectatum fuisse. Fabio tamen aliud quiddam esset exilitas quàm tenuitas seu gracilitas: quum eos qui sunt exiles, in illorum numero ponat qui in pejus declinaverint: scribens lib. 10, cap. 2, Et quum iis felicissimè cessit imitatio qui verbis atque numeris sunt non multùm differentes, vim dicendi atque inventionis non assequuntur sed plerunque declinant in pejus, & proxima virtutibus vitia comprehendunt: fiúntque pro grandibus tumidi, pressis exiles, &c.

Alterum, quod additurum me dixi antequam ad alteram hujus capitis partem transirem, est discrimen Atticorum oratorum ab Asiaticis, seu Asianis, & Rhodiis. de quibus quum à Cicerone & Fabio multa dicantur, incipiam ab eo Fabii loco quo de origine Asiatici generis dicendi disserit: lib. 12, cap. 10, Et antiqua quidem illa divisio inter Asianos atque Atticos fuit, quum hi, pressi & integri, contrà inflati illi & inanes haberentur: & in his nihil superflueret, illis judicium maximè ac modus deesset. Quod quidam (quorum & Santra est) hoc putant accidisse quòd paulatim sermone Græco in proximas Asiæ civitates influente, nondum satis periti loquendi, facundiam concupierint, ideóque ea quæ propriè signari poterant, circuitu cœperint enuntiare, ac deinde in eo perseverarint. Mihi autem orationis differentiam fecisse & dicentium & audientium naturæ videntur, quòd Attici limati quidem & emuncti nihil inane aut redundans ferebant: Asiana gens, tumidior alioqui & jactantior, vaniore etiam dicendi gloria inflata est. Tertium mox, qui hæc dividebant, djecerunt genus, Rhodium: quod velut medium esse atque ex utroque mistum volunt. Neque enim Atticè pressi, neque Asianè sunt abundantes: ut aliquid habere videantur gentis, aliquid autoris. Æschines enim, qui hunc exilio delegerat locum, intulit eò studia Athenarum, quæ, velut sata quædam cælo terráque degenerant, saporem illum Atticum peregrino miscuerunt. Lenti ergo quidem ac remissi,

non sine pondere tamen: neque fontibus puris, neque torrentibus turbidis, sed lenibus stagnis similes habentur. Nemo igitur dubitaverit longè esse optimum genus Atticorum. In quo &c. Idem Fabius de Marco Tullio scribit, Quem tamen & suorum homines temporum incessere audebant ut tumidiorem & Asianum & redundantem, & in repetitionibus nimium, &c. Cicero quoque Asiaticorum & Rhodiorum ita meminit ut multo magis Rhodios probet. Scribit enim in Bruto, At verò extra Græciam magna dicendi studia fuerunt, maximíque huic laudi habiti honores illustre oratorum nomen reddiderunt. Nam ut semel è Piræeo eloquentia evecta est, omnes peragravit insulas, atque ita peregrinata tota Asia est, ut se externis oblineret moribus, omnémque illam Atticæ dictionis quasi sanitatem perderet, ac loqui penè dedisceret. Hinc Asiatici oratores, non contemnendi illi quidem nec celeritate, nec copia: sed parum pressi, & nimis redundantes: Rhodii, saniores, & Atticorum similiores. Legimus apud eundem in Oratore, Itaque Caria, & Phrygia, & Mysia, quod minimè politæ miniméque elegantes sunt, asciverunt aptum suis auribus opimum quoddam & tanquam adipatum dictionis genus: quod eorum vicini, non ita lato interjecto mari, Rhodii nunquam probaverunt, Græci autem multo minus, Athenienses verò funditus repudiaverunt: quorum semper &c. In alio ejusdem libro loco legimus, Quónam igitur modo audiretur Mysus aut Phryx Athenis, quum etiam Demosthenes exagitetur ut putidus? Quum verò inclinata ululantíque voce, more Asiatico, canere cœpisset, quis eum ferret? aut quis potius non juberet auferri? De iisdem hæc in eodem libro scribit, Apud alios autem, & Asiaticos maximè numero servientes, inculcata reperias inania quædam verba, quasi complementa numerorum. Quinetiam in opusculo De optimo genere oratorum ista leguntur, Eos imitemur, si possumus: sinminus, illos potius qui incorrupta sanitate sunt (quod est proprium Atticorum) quàm eos quorum vitiosa abundantia est: quales Asia multos tulit. Idem in Bruto Asiaticæ dictionis genera duo constituit: scribens, Sed si quærimus cur adolescens magis floruerit dicendo quàm senior Hortensius, causas reperiemus verissimas duas: primùm quòd genus erat orationis Asiaticum, adolescentiæ magis concessum quàm senectuti. Genera autem Asiaticæ dictionis duo sunt: unum, sententiosum & argutum, sententiis non tam gravibus & severis, quàm concinnis & venustis: qualis in historia Timæus, in dicendo autem pueris nobis Hierocles Alabandeus, magis etiam Menecles frater ejus fuit: quorum utriusque orationes sunt in primis, ut Asiatico in genere, laudabiles. Aliud autem genus est non tam sententiis frequentatum, quàm verbis volucre atque incitatum: quali est nunc Asia tota: nec flumine solùm orationis, sed etiam exornato & faceto genere verborum: in quo fuit Æschylus Cnidius, & meus æqualis Milesius Æschines. In iis erat admirabilis orationis cursus, ornata sententiarum concinnitas non erat. Hæc autem (ut dixi) genera dicendi aptiora sunt adolescentibus, in senibus gravitatem non habent. Hæc ibi Cicero. Meminit autem illorum Asiaticorum fratrum & alibi, nimirum De orat. lib. 2, Ut hodie Alabandensem illum Meneclem & ejus fratrem Hieroclem (quos ego audivi) tota imitatur Asia: sic semper &c. Alibi autem eos Asiaticorum rhetorum principes vocat: addens etiam sua sententia minimè esse contemnendos. Siculorum etiam oratorum meminit Cicero in suo Oratore: Sunt etiam (inquit) qui illo vitio quod ab Hegesia maximè fluxit, infringendis concidendísque numeris in quoddam genus abjectum incidant, Siculorum simillimum. Eorum, sicut & Byzantiorum, meminit & lib. 2, De oratore, Inveni autem ridicula & falsa multa Græcorum. nam & Siculi in eo genere & Rhodii & Byzantii & præter cæteros Attici excellunt. Videtur enim hîc quoque de oratoribus intelligere.

AD ALTERAM autem hujus capitis partem (id est, quam huic capiti promisi) ut tandem veniam, videndum est qualia fuerint illa scripta quæ Atticum thymum redolere. aut πῖνον seu μυκτῆρα Atticum habere dicuntur. Ut igitur περὶ τȣ̃ θύμȣ & περὶ τȣ πίνου prius dicam (nam τῷ μυκτῆρι minus affinitatis est cum istis) non dubito quin horum utroque Atticum dicendi genus seu Atticam eloquentiam significarent: sed eam quæ nativa esset, nihílque nisi domo petitum, nihil aliunde accersitum haberet, & ab omni affectatione aut etiam affectationis suspicione longissimè abesset. Verùm quum thymum dicebant, ad gratiam & jucunditatem quæ tali eloquentiæ inerat respexisse, simúlque πρὸς τὸ αὐτοφυὴς (perinde acsi Hymettii mellis dulcedinem resipere eam dixissent) at quum πίνου mentionem faciebant, horridam & incultam simplicitatem quæ illi vetusto dicendi generi inerat, tanquam situ vetustatis obsitam, voluisse exprimere videntur. Atque hæc de istorum verborum significatione dixisse contentus, ad exempla veniam. Lucianus igitur quendam ineptum Thucydidis imitatorem deridens, scribit in libello quo

docet πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, Ἕτερος δὲ, Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Qui locus, quanvis illa verba θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν per ironiam dicta habeat, meam tamen expositionem apertè confirmare videtur. Sic Fab. lib. 12, cap. 10, Quid est igitur quòd in iis demum qui tenui venula per calculos fluunt, Atticum saporem putent? ibi demum thymum redolere dicant? Scripserat autem aliquanto antè, Æschines enim qui hunc exilio delegerat locum, intulit eò studia Athenarum: quæ, velut sata quædam cælo terráque degenerant, saporem illum Atticum peregrino miscuerunt. At Cicero redolere sine adjectione dixit, quanvis idem fortasse declarare volens: quum in Bruto scribit de Phalereo Demetrio, Mihi quidem ex illius orationibus redolere ipsæ Athenæ videntur.

Vox autem illa πῖνος de qua nunc dicendum est, Dionysio Halicarnasseo est frequens: qui etiam alicubi χνοῦν ei addit: & quod uno in loco πῖνον καὶ χνοῦν τὸν τῆς ἀρχαιότητος appellat, in altero χνοῦν ἀρχαιοπινῆ vocat. Utrunque autem locum quum attulerim suprà, pag. 236, agens de Attica lingua veteri, eò te remittendum putavi, ac monendum duntaxat, ut in posteriori considerares, verbis illis χνοῦς ἀρχαιοπινὴς, addi χάρις ἀξίαστος. Sic usus est Damascius apud Suidam, scribens, ὁ δὲ ἦν καὶ λέγειν ἱκανὸς, οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμησάμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πῖνον τῆς λογογραφίας ἁμιλλώμενος. Ciceronem quoque vocabulo isto tanquam aptissimo uti videmus in epist. ad Atticum, necnon participio verbi passivi ex eo deducti. Legimus enim lib. 14, epist. 7, A Cice e mihi literæ sanè πεπινωμέναι, & bene longæ. Cætera autem vel fingi possunt: πῖνος literarum significat doctiorem. Sed pro πεπινωμέναι in quibusdam exempl. perperam scriptum est πεπυκνωμέναι. Quod vel ex adverbio πεπινωμένως probari potest, quo in sequente libro utitur. nimirum epist. 16, lib. 15, Tandem à Cicerone tabellarius, & mehercule literæ πεπινωμένως scriptæ: quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret.

Μυκτὴρ autem Atticus iis scriptis (ut opinor) inesse dicebatur aut iis verbis quæ aliquam δριμύτητα haberent. Lucianus πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις, in principio, εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. Et non multo pòst, καὶ εἴγε σοὶ τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. At verò Dionysius Longinus Hyperidi tribuit μυκτῆρα πολιτικώτατον. Neque tamen μυκτὴρ Atticis tantùm sed aliis quoque scriptoribus tribuitur. Atque adeò ut Dionys. Longinus Hyperidi μυκτῆρα πολιτικώτατον inesse dicit, ita Plutarchus Herodoto μυκτῆρα πολιτικὸν, in libro quo eum κακοηθείας accusat. Cæterùm ille Luciani locus quo εἰρωνείαν & μυκτῆρα Ἀττικὸν conjungit, in memoriam mihi revocat quod à Polluce scribitur, nimirum μυκτῆρα vocatum fuisse τὸν εἴρωνα. Atque adeò id convenit cum ea significatione quam habet verbum μυκτηρίζειν, quum videlicet ponitur pro Subsannare: sicut Latinè Naso suspendere. Sed de his plura meus Græcæ linguæ Thesaurus docere poterit. Omittendum certè non est, Fabium itidem Atticos appellasse emunctos, lib. 12, cap. 10. Est alioqui Latinis frequentius Emunctæ naris homo quàm Emunctus. Horat. de Lucilio, Emunctæ naris, durus componere versus. De eodem Plinius in sua præfatione, Qui primus condidit stili nasum. Notum autem esse potest & illud Martialis, Nasutus sis usque licet, sis denique nasus.

ATTICISTÆ POTIUS QUAM ATTICI, qui scriptores vocari debeant. CAP. XXI.

IN quæstione valde odiosa me hîc versaturum esse scio, sed quam tamen nisi tractavero, minimè officio meo vel potius instituto satisfecero. Videndum est enim quínam scriptores Ἀττικισταὶ appellari, miniméque Ἀττικῶν nomine digni haberi debeant. Ubi certè non tam eos qui Atticistæ vocandi sunt, exautorare, quàm Atticis autoritatem suam conservare volo. Ac primùm de injuria querendum est quæ fit Atticis quum Atticistæ vocantur: non minor certè quàm siquis Platonem, summum omnium consensu philosophum, philosophastrum appellaret. Ex iis autem qui hanc injuriam illis faciunt, esse & nostrum Corinthum antea ostendi. quem errorem (sic enim appellanda est illa injuria) in eo multo magis quàm in illis qui Ἀττικῶν ὀνομάτων ἐκλογὰς nobis dederunt, minor. Quinam igitur sunt Atticistæ? qui non Attici sunt, sed Atticorum, quibus successerunt, imitatores. Hoc in numero sunt (ex iis quidem quorum aliqua scripta nostras ad manus pervenerunt) Aristides, Lucianus, Philostratus, Synesius jam enim τοὺς κορυφαίους

enumerare contentus ero: & ita quidem ut ea quæ dicturus sum, non tam de Luciano quàm de reliquis tribus intelligi velim. Quæ autem illa sunt? an eos non satis Atticè loqui? imò verò nimis Atticè: vel potius, ideo non satis Atticè loqui quòd nimium Atticè loquantur. Hîc enim meminisse oportet eorum quæ à Fabio scribuntur, lib. 8, cap. 1, Multos enim quibus loquendi ratio non desit, invenias: quos curiosè potius loqui dixeris quàm Latinè. Quomodo & illa Attica anus Theophrastum, hominem alioqui disertissimum, annotata unius affectatione verbi, hospitem dixit: nec alio se id deprehendisse interrogata respondit, quàm quòd nimium Atticè loqueretur. Neque tamen hunc ita in exemplum affero, quasi in eodem illos gradu ponendos esse, atque hunc pari affectationis vitio laborasse existimem. (quomodo enim illos huic comparare audeam, in quo tam divinus eloquendi nitor fuisse perhibetur, ut ex eo nomen quoque traxisse dicatur?) sed contrà lectores hoc secum reputare velim, si Theophrastus eo seculo quo lingua Græca velut in ætatis suæ flore erat, & in ea urbe ubi multo magis quàm alibi usquam Græca eloquentia vigebat, in affectationem reprehensione dignam incidit: quàm multa esse in illis quos dixi scriptoribus, senescentem Græcam linguam nactis, existimandum sit, quæ Lysias, Demosthenes, Æschines, Hyperides cæteríque, si reviviscerent, ineptæ affectationis accusarent. Equidem vel ipse Theophrastus, ut ab anu illa reprehensus fuit, ita vicissim illorum in plerisque reprehensor esse posset. Quòd si ne ii quidem omnes qui Attici fuerunt, & Atticæ linguæ alumni, ad πῖνον illum de quo antea dictum fuit pervenerunt, quàm procul ab eo abfuisse recentiores illos putare debemus? Si enim nos qui peregrini omnino sumus, & vix tenuem germanæ & inaffectatæ Atticorum eloquentiæ gustum habemus, affectationem tamen in quibusdam illorum locis animadvertimus, quàm multa veteres illos animadvertere posse credemus? Nimirum quantum est discriminis inter fœminam naturæ dotibus nativóque decore formosam, & eam quæ mercato cultu (ut Propertianis utar verbis) pulchra est, aut saltem quæ formam alioqui mediocrem pigmentis & fucis adjuvat, tantùm Atticistas illos ab Atticis differre, primo statim aspectu deprehenderent. Usqueadeo magnum est vitium, (& à quo tamen cavere difficillimum) affectatio, & ambitiosa eloquentiæ ostentatio. Laudandus sanè Fabius quòd ab ea passim nos deterreat. Verba, inquit, à vetustate repetita, non solùm magnos assertores habent, sed etiam afferunt orationi majestatem aliquam, non sine delectatione. Et paucis interjectis, Sed opus est modo, ut neque crebra sint hæc, neque manifesta. quia nihil est odiosius affectatione. Quod autem de verbis à vetustate repetitis hîc Fabius scribit, de aliis quoque omnibus orationis ornamentis persuasum nobis esse debet. Denique quanta sit orationis virtus, dicendi genus affectatione carens, vel ex ea laude quam Xenophonteæ eloquutioni tribuit, perspicere possumus. Quid ego commemorem Xenophontis jucunditatem illam inaffectatam, sed quam nulla possit affectatio consequi? ut ipsæ finxisse sermonem Gratiæ videantur. Nimirum hæc inaffectata jucunditas, est illa χάρις ἀβίαστος, cujus antea facta fuit mentio. Adhibet quidem certè & Xenophon orationi suæ varia ornamenta, sed modum tenere, & locorum qui ea poscunt, rationem habere novit. Idem & cæteri scriptores antiqui faciunt, illi proverbiali præcepto parentes, τῇ χειρὶ σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. Ita pigmentis utere ut pyxides ipsas effundere velle non videaris. Quemadmodum enim non bene olere dictus est qui semper bene olebat, ita fortassis inelegans dici potest qui semper elegantias curiosè consectatur. Nam ut ille odore externo naturalem tegere volebat, ita naturali eloquentiæ diffidere videtur, vel potius nullam à natura habere, cujus ubique artificiosus est sermo: præsertim si anxium quoddam artificium in eo appareat. Illud igitur Nasonis præceptum in mentem nobis semper veniat, Quæ latet ars prodest: aliò quidem apud eum spectans, sed non minus huc pertinens. Eatenus enim arte utendum est quoad artem si non perspicere, nemo at certè non quilibet possit. Eadémque fortassis lege possumus interdum aliquid affectationis nobis permittere. Nam & ipse Fabius, affectationis acerrimus alioqui reprehensor, scribit lib. 12, Quapropter ne illis quidem nimium repugno qui dandum putant nonnihil esse temporibus atque auribus, nitidius aliquid atque affectatius postulantibus. At contrà minimè cautionem illam adhibuisse, nullúmque prorsus modum tenuisse nonnullos in usurpandis certis quibusdam Atticorum vocabulis, sed ea temere inculcare solitos fuisse, ex iis quæ scripsi capite XVIII, patere omnibus potest.

Verùm ut de inepta illa & crassa (ut ita loquar) affectatione taceam, potiúsque aliquid de ea dicam cujus exempla apud eos quos nominavi scriptores, Aristidem, Philostratum, Synesium, inveniri queunt: diversa ejus esse genera sciendum est. Ac primùm alii in nimia nimísque curiosa certi cujuspiam scriptoris imitatione affectationem suam pro-

dunt, alii velut flosculos ex variis decerptos inculcant. deinde sunt qui rara potissimùm vocabula aut loquendi genera consectantur: (sicut nonnullis ea magis placent quibus vix semel atque iterum usus esse comperitur Cicero, quàm ea quorum usum apud eum frequentem esse scimus) sunt contrà qui vocabulum aliquod aut loquendi genus quod frequentissimum apud aliquem scriptorem est, frequentissimè & ipsi usurpant. sicut Fabius de Cicerone loquens, Noveram (inquit) quosdam qui se pulchrè expressisse genus illud cælestis hujus in dicendo viri sibi viderentur, si in clausula posuissent, Esse videatur. De hujusmodi autem imitatoribus κακοζηλίαν dixerunt Græci. nam κακοζηλία (ut docet Lucianus) est eorum qui ὑπερβαίνουσι τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτείνουσι. Fabius lib. 8, cap. 3, κακόζηλον vocat: scribens, Κακόζηλον, id est mala affectatio, per omne dicendi genus peccat. nam & tumida & exilia, & prædulcia, & abundantia, & arcessita, & exultantia sub idem nomen cadunt. Denique κακόζηλον vocatur quicquid est ultra virtutem: quoties ingenium judicio caret, & specie boni fallitur: omnium in eloquentia vitiorum pessimum. nam cætera quum vitentur, hoc petitur. est autem totum in eloquutione. Nam rerum vitia sunt, stultum, commune, &c. Animadvertendum certè est, eum affectationis significationem initio hujus loci latiùs extendisse, nimirum ad imitationem usque. Fuisse porro illam vocem Græcam non valde antiquam, ex libello περὶ ἑρμηνείας, qui falsò Demetrio Phalereo adscribitur, necnon ex Dionysio Longino discimus. Quinetiam Lucianus in eo cujus mentionem feci loco, dicit, ἡ ὑπὸ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία. Cicero putidum appellare id videtur in quo κακοζηλία deprehenditur. Atque ad hanc pertinere arbitror quod de ineptis quibusdam Thucydidis imitatoribus dicit, in Oratore, Hujus tamen nemo neque verborum neque sententiarum gravitatem imitatur: sed quum mutila quædam & hiantia loquuti sunt (quæ vel sine magistro facere potuerunt) germanos se putant esse Thucydidas. Vel Thucydidis, ut in aliis exempl. legitur. Sedenim valde diversa circa imitationem esse judicia sciendum est, atque interdum quod uni placet, alteri displicere. Observavi enim, illum cui Demetrii Phalerei nomen tribuitur, necnon Dionysium Longinum quædam reprehendere, quæ, aut certè quibus similia apud magnæ autoritatis scriptores inveniri possunt. Atque ut aliquod etiam exemplum insigne illius judiciorum discrepantiæ proferam, quod in Timæo reprehendit & irridet Longinus, nimirum quòd Xenophontis dictum tanquam egregium stultè imitans, (quanvis in iis quæ extant hujus exempl. alia sit quàm apud Longinum lectio) dixerit, ὃ τίς ἂν ἐποίησεν, ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων; Contrà enim videmus Plutarcho placere eandem oratoris cujusdam imitationem: qui nimirum eodem modo dixerit de homine impudente, eum in oculis non habere κόρας, sed πόρνας. Nimirum quod κακοζηλίαν Longinus esse putat, Plutarchus εὐζηλίαν judicasse videtur. Sed de his alius erit dicendi locus. Nunc autem ut ad tres illos quos nominavi redeam, in affectatione peccantes, quum, ut diversa sunt affectationis genera, (potius autem de ea loquor quæ versatur c ca verba quàm de ea quæ est in rebus, sive in sententiis) ita diversa extent apud eos quos proposui exempla: apud Philostratum tamen (utpote καινοπρεπείας amatorem supramodùm) plura quàm apud cæteros me invenisse, docebo in Thesauri corollario. Atque ut apud illum plura quàm apud cæteros affectationis exempla extare dico, sic apud Lucianum pauciora. Quid pauciora dico? Imò verò an ulla reperiantur (nisi ubi suum Lexiphanem vel aliquem alium, cujus sermonem risus gratia profert, loquentem inducit) dubitare me fateor: & Ἀττικιστὴν quidem ipsum quoque, si ad ejus seculum respiciamus, esse appellandum: sin ad genus dicendi, Atticum vocari posse arbitror. De quo hîc adderem nonnulla, nisi & aliqua jam in superioribus dixissem, & in ejus operum editione aptiorem plura dicendi occasionem habiturum me sperarem. Neque tamen vel ex iis quorum mentionem feci Atticistis, vel ex cæteris quenquam exautorare (ut præmonui) propositum mihi est, sed tantùm autoritatem suam Atticis hac comparatione conservare.

Emendandi loci.

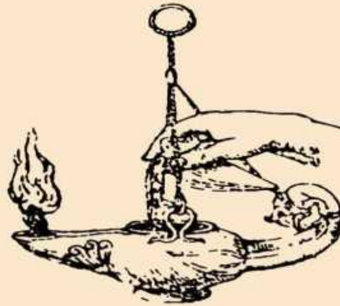
Pag. 14, vers. 40, Dorum & Æolum. pag. 15, v. 14, in τῆς masc. v. 57 & 59, ἐπιῤῥήματα τῆς ποιότητος, p. 16, v. 23, xvii: p. 35, v. 3, κατακλίνεσθαι τὴν γυναῖκα καί τι κ. p. 39, v. 23, pro positivis us. p. 44, v. 2, ὁ σὺ φέρ. v. 17, itidémque εἱστήκη pro εἱστήκειν, v. 35, hanc Atticam plusq. *Apud Eustathium tamen scriptum est* Ἰωνικήν: *sed huic scripturæ repugnant quæ præcedunt.* vers. 42, ἐπεποιήκειν d. p. 48, v. 35, illum infinitivi us. p. 49, v. 23, quòd optativi est modi: v. 25, hunc infinitivi pro opt. p. 67, v. 2, *post* geminantur *adde*, cap. 1. p. 73, v. 25, quem Lat. p. 74, v. 25, ut vocab. p. 82, v. 57, quàm ὀλίγον & μικρόν p. 85, v. 58, pro γὰρ, sive καὶ γάρ. p. 94, vv. 47, 48, pro τί ἐχρησάμην τ. p. 97, v. 61, præpositionis ab sive à, p. 105, v. 37, legitur accusativus μόνα: p. 115, v. 16, genitivi χρόνου. p. 127, v. 39, πρὸς τὰ μέν. p. 146, v. 43, usi sunt: p. 155, 60, κάλως. p. 234, v. 38, ἁμαρτάνομεν. p. 240, v. 12, aut πῖνον seu μυκτῆρα Atticum habere dicuntur.

LONDINI

TYPIS RICARDI TAYLOR ET SOCII

IN VICO SHOE-LANE.

CIↃ.IↃCCC.XII.

VENEUNT

LONDINI APUD RICARDUM PRIESTLEY ET RICARDUM TAYLOR ET SOCIUM

OXONII APUD ROBERTUM BLISS.